

CLASSIC
CLASSIC

ဘူဒင်ဘရိုက် (၆)

ဝင်းပြုံးမြင့်

(မြန်မာပြန်သည်)

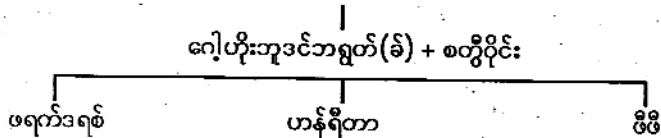
THOMAS MANN

BUDDENBROOKS

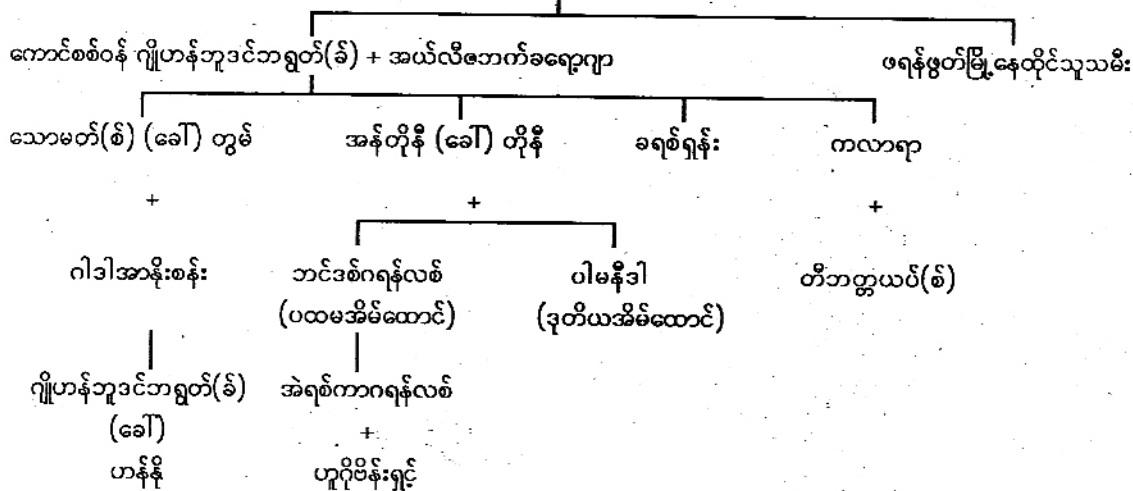
TRANSLATED FROM THE GERMAN BY

H. T. LOWE PORTER

ဘိုးဘိုးဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) + ဘရိမင် ကုန်သည်ကြီး၏ သမီး ဂျိုးစဖင်း (ပထမဇနီး)

ဘိုးဘိုးဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) + အင်တိုင်းနက်ဒုချမ့် (ဒုတိယဇနီး)

ပုဂံစာအုပ်အမှတ် ၃၃၂

ဘုဒင်ဘရွတ်(၆)

သို့မဟုတ်

မိသားစုတစ်စု၏ ကျရှုံးခန်း

ဝင့်ပြုံးမြင့်

မူရင်းစာရေးဆရာ Thomas Mann

(Translated from the German by H.T. Lowe Porter)

စာမူခွင့်ပြုအမှတ်

၅၀၀၈၅၄၀၆၀၇

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုအမှတ်

၅၀၁၃၀၂၀၆၁၁

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၇၊ ဇွန်

ကွန်ပျူတာစာစီ

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

အုပ်စု

၅၀၀

မျက်နှာပုံပန်းချီ

တင်လှဝင်းထင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်နီနီနိုင် (၀၇၁၃၅)၊ သီရိမေ့ရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၉၊ လမ်း ၉၀၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ထုတ်ဝေခြင်းချိသူ

ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး (၀၄၁၃၈)၊ ပုဂံစာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၈၀၉ (A)၊ ဝေယျာသုခလမ်း၊ မေတ္တာညွန့်ရပ်ကွက်

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

တန်ဖိုး

(၅၀၀၀ ကျပ်)

ဖုန်း - ၀၉ ၅၁၀၀၃၈၊ ၅၄၄၃၂၁

မာတိကာ

အမှာ	
- ပါရဂူ	၇
- နတ်နွယ်	၉
- မောင်မိုးသူ	၁၅
- မြတ်ငြိမ်း	၁၈
- တင်မောင်မြင့်	၂၀
မိတ်ဆက်	၂၃
မြန်မာပြန်သူ	၂၅
ဘူဒင်ဘရွတ် (ခ) (သို့မဟုတ်) မိသားစုတစ်စု၏ ကျရှုံးခန်း	၂၇

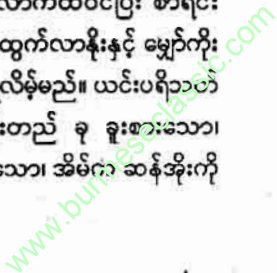

ပါရဂူ၏အမှာ

'Fashion Image' မဂ္ဂဇင်း လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ခင်မာလင်းက မိမိ မြန်မာ ပြန်သော 'ယယာတီ' ကိုဖတ်ပြီး "မူရင်းဝတ္ထုရေး ဆရာက 'ယယာတီ' ရေးတာ နှစ်ချီ ကြာတယ်လို့ ရေးထားတာ မှန်ပါသလား" ဟု မေးသည်။ ခင်မာလင်းက တချို့ မြန်မာဝတ္ထုရေးဆရာများ၏ ဟောတစ်အုပ် ဟောတစ်အုပ် ထွက်နေသော ဝတ္ထု အထွက် နှုန်းကိုကြည့်ပြီး မေးဟန်တူသည်။ အောင်မြင်မှုရရှိသော ပြည်ပဝတ္ထုရေးဆရာများသည် သူတို့၏ အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုများကို အချိန်ယူပြီး ရေးကြသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုရေးသော နိဘယ်ဆုရ ဟာမန်ဟက်၏ စာပေဘဝကိုကြည့်ပါ။ ဝတ္ထု ဘယ်နှအုပ် ရေးသွားသနည်း။ ပြည်တွင်းက ဝတ္ထုရေးဆရာ သိန်းဖေမြင့်၏ စာပေ ဘဝကို ကြည့်ဦးမလား။ လုံးချင်းဝတ္ထု ဘယ်နှအုပ်ရေးသွားသနည်း။ အောင်မြင်မှု ရရှိသော ဝတ္ထုရေးဆရာများသည် ပြီးစလွယ် ဝတ္ထုမရေးပေ။ အချိန်ယူပြီး ရေးသည်။ ဝတ္ထုထွက်လာသောအခါ တစ်အုပ်ဆို ဆိုသလောက် အောင်မြင်မှုရရှိသွားသည်။

အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ဝတ္ထုသည် အချိန်ယူပြီးရေးရသော ဝတ္ထုဖြစ်သလို အောင်မြင်မှုရရှိသော ဝတ္ထုရေးဆရာလည်း အောင်မြင်မှုရရှိသော စာရေးဆရာဖြစ်လာဖို့ အတွက် ရှည်လျားသော အချိန်ကာလအတိုင်းအတာအထိ ပါရမီဖြည့်ရသည်။ နတ်ရေကန်ထဲဆင်းပြီး ဝတ္ထုရေးဆရာဖြစ်လာကြသူများ မဟုတ်ပေ။ ခု ထမင်းအိုးတည်၊ ခု ခူးစားသူများ မဟုတ်ပေ။ အောင်မြင်သော ဝတ္ထုရေးဆရာဖြစ်ဖို့အတွက် အချိန် ကာလက အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။

ဘာသာပြန်ဆရာနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ထိုနည်းနှင့် ဖြစ်သည်။ ဘာသာပြန် ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ရန်အတွက် မရှိမဖြစ်သော အင်္ဂါ နှစ်ရပ်ရှိသည်။ မိမိ အဓိဘာသာကို အဖျင်းဆုံး ပေမီဒေါက်မီရေးတတ်သူဖြစ်ရမည်။ မိမိဘာသာပြန်သော ဝတ္ထု၏ ဘာသာစကားကိုလည်း ထုံးလိုချေ ရေလိုနောက်နိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။ နှစ်နိုင်ငံ၏ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အကျွမ်းဝင်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ဘာသာပြန်သည် ပိုပြီး အောင်မြင်မှုရရှိနိုင်သည်။ ယင်းအင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံသူ၏ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုကိုသာ စာဖတ်ပရိသတ်က အာရုံစူးစိုက်သည်။ စာဖတ်ပရိသတ်လောကထဲဝင်ပြီး စာရင်း ကောက်ကြည့်စမ်းပါ။ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုကောင်း ထွက်လာနိုးထွက်လာနိုးနှင့် မျှော်ကိုး စောင့်စားနေသော စာဖတ်ပရိသတ်ဦးရေ မနည်းကြောင်း သိရလိမ့်မည်။ ယင်းပရိသတ် သည် လက်လွတ်စပယ် ဘာသာပြန်သော၊ ခု ထမင်းအိုးတည် ခု ခူးစားသော၊ ဘာသာပြန်မှုအတွက် မရှိမဖြစ် အင်္ဂါရပ်များနှင့် ဝေလာဝေးသော၊ အိမ်က ဆန်အိုးကို

မျက်စောင်းထိုးကြည့်နေရသော ဘာသာပြန်ဆရာများ၏ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများကို ယူပြီးတောင် ကြည့်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ယင်းအခြေအနေတွင် ဘာသာပြန်ဆရာမတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ယင်းဘာသာပြန်ဆရာမမှာ ဝင့်ပြုံးမြင့် ဖြစ်သည်။ ဝင့်ပြုံးမြင့်သည် ဘာသာပြန် ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရန်အတွက် အတွင်းကျိတ်ပြီး မည်ကဲ့သို့သော ပါရမီ များကို ဖြည့်သည်မသိ။ ပုဂံစာအုပ်တိုက်နှစ်လည် အခမ်းအနားကျင်းပရာတွင် ဝင့်ပြုံးမြင့်၏ ပွဲဦးထွက်လက်ရာ သံစဉ်သံလှိုင်း စိတ်နှိုးစေရာ (မြန်မာပြန်)ကို နှစ်ပတ်လည်အထိမ်းအမှတ်စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသည့်အထိဖြစ်လာသည်။

ယခု ဝင့်ပြုံးမြင့်က 'Thomas Mann' ၏ 'BUDDENBROOKS' 'ဘုဒင်ဘရွတ်(စ်)' သို့မဟုတ် 'မိသားစုတစ်စု၏ကျရှုံးခန်း' ဒုတိယမြောက်လက်ရာ ထွက်လာသည်။ ပုဂံစာအုပ်တိုက်ကပင် ထုတ်ဝေသည်။ ပုဂံစာအုပ်တိုက်သည် ဝင့်ပြုံးမြင့်၏ ဒုတိယလက်ရာကိုလည်း အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို ညွှန်ပြနေသော 'မြား' အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသည်။

ပါရဂူ
၁၂၊ ၉၊ ၂၀၀၆

နတ်နွယ်၏အမှာ

ပုဂံစာအုပ်တိုက်က စာအုပ် အမှာစာတောင်းသည်။ ဘုဒင်ဘရွတ်(စ်) သို့မဟုတ် မိသားစုတစ်စု၏ ကျန်းခန်း စာအုပ်အတွက် ဖြစ်သည်။ 'Thomas Mann' ၏ 'BUDDENBROOKS' ကို ဝင့်ပြုံးမြင့် ဘာသာပြန်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဝင့်ပြုံးမြင့်၏ စာအုပ်တစ်အုပ်အတွက် မိမိ အမှာစာ တစ်ကြိမ်ရေးပြီးခဲ့ပြီ။ 'Daniel Mason' ၏ 'The Piano Tuner' ကို ဘာသာပြန်ဆိုထားသော 'သံစဉ်သံလှိုင်း စိတ်ခိုင်းစေရာ' အတွက် ဖြစ်သည်။

ယခု နောက်တစ်အုပ်အတွက် အမှာစာရေးပေးပါဦးတဲ့။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ စာအုပ်တိုင်းတွင် အမှာရေးပေးရမည်လား။ လိုကော လိုအပ်ပါသလား။ တစ်အုပ်ဆိုလျှင် တော်သင့်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

နေဦး၊ အကြောင်းကို ကြည့်ရအောင်။

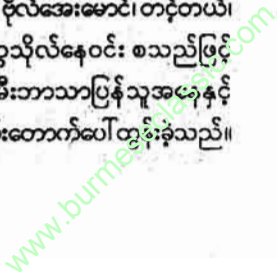
'သံစဉ်သံလှိုင်း စိတ်ခိုင်းစေရာ' သည် သူမ၏ ပထမဆုံး ဘာသာပြန်စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ပုဂံစာအုပ်တိုက်က စာအုပ်ကို နှစ်သက်သဖြင့် ပုဂံအမှတ် ၃၀၀ ပြည့်အဖြစ် အထူးထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၂၀၀၆ ဇန်နဝါရီက ဖြစ်သည်။

ယခု ဝင့်ပြုံးမြင့်က နောက်တစ်အုပ် ဘာသာပြန်ဆိုပါချေပြီ။ ဒုတိယအုပ် ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်အတွင်းဖြစ်သည်။ ဂျာမန်စာရေးဆရာ သောမတ်မန်း၏ ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သည်။

တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်တွင် ထင်ရှားသော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ဘာသာပြန်ဆို ပြီးစီးသွားသည်မှာ သူမ၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုပင် ဖြစ်သည်။ အသိအမှတ်ပြုကြရပေသည်။

ယခုလို ဘာသာပြန်စာရေးဆရာများ အထူးရှားပါးနေသောကာလတွင် ယခုလို တစ်နှစ်တစ်အုပ် ဘာသာပြန်နိုင်ခြင်းမှာ သတိပြုစရာဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ရှေးကျေး စရာပင်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ပထမမျိုးဆက်နှင့် ဒုတိယမျိုးဆက်တို့တွင် ဘာသာပြန်ဆရာများ အတော်ပင် ထွန်းကားခဲ့သည်။ ဆရာကြီးပိုးနင်း၊ ရွှေဥဒေါင်း၊ ဒဂုန်ရွှေမျှား၊ ဗိုလ်အေးမောင်၊ တင့်တယ်၊ ကျော်အောင်၊ မြသန်းတုန်၊ မိုးဝေ၊ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ တက္ကသိုလ်နေဝင်း စသည်ဖြင့် အတော်ပင် အင်အားကောင်းလာသည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးဘာသာပြန်သူအနေနှင့် ဆရာမကြီးဒဂုန်ခင်ခင်လေး၊ လူထုဒေါ်အမာတို့သာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။

(ဒုတိယမျိုးဆက် နောက်ပိုင်းကာလမှ ဆရာများကို တတိယမျိုးဆက်တွင် မထည့်ပါ။
ဥပမာ မောင်မိုးသူ၊ မောင်ဝံသ၊ တင်မောင်မြင့် စသူတို့)

တတိယမျိုးဆက်နှင့် စတုတ္ထမျိုးဆက်တွင်ကား အမျိုးသမီးဘာသာပြန်သူ မဆိုထားဘိ အမျိုးသားဘာသာပြန်သူများပင် မရှိသလောက် ရှားပါးသွားသည်။ ထုတ်ဝေသူများသည်ပင် ဆရာကြီးများ၏ ဘာသာပြန်များကိုသာ ပြန်လည် ထုတ်ဝေ နေရသည်။

ယင်းသို့ဆိုလျှင် ဝင့်ပြုံးမြင့်သည် စတုတ္ထမျိုးဆက်တွင် ပထမဆုံး ပေါ်ထွက် လာသော၊ အလားအလာရှိသော အမျိုးသမီး ဘာသာပြန်ဆရာမ ဖြစ်တော့သည်။ မိမိတို့ အားပေးကြရမည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်အနေနှင့် နာမည်မကြီးသော အမျိုးသမီးစာရေးဆရာမတစ်ဦး၏ ထူထဲလှသော ဘာသာပြန်စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို စွန့်စားထုတ်ဝေရမည်ဖြစ်သဖြင့် စာဖတ်သူများလက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိအောင် အထူးကြိုးစား ထုတ်ဝေပေးမည်။ စာရေးဆရာကြီးများ၏ အမှာစာများကို တောင်းခံရပေမည်။ တတိယစာအုပ်ဆိုလျှင် အမှာစာများ လိုတော့မည် မထင်ပါ။

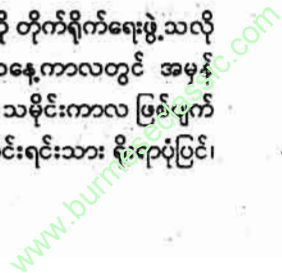
ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ မိမိတို့သည် မြန်မာစာဖတ်သူများနှင့် ဝင့်ပြုံးမြင့်ကိုသာ မိတ်ဆက်ပေးရုံသာမကပဲ ဂျာမန်စာရေးဆရာကြီး သောမတ်မန်းနှင့် သူ၏ ဝတ္ထုများ ကိုလည်း မိတ်ဆက်ပေးရပေလိမ့်မည်။ သောမတ်မန်း၏ ဝတ္ထု မြန်မာပြန်ဆိုဖူးခြင်း မရှိသေးပါ။ ဤစာအုပ်သည် သောမတ်မန်း၏ ဝတ္ထုကို ပထမဆုံးမြန်မာပြန်ဆိုသော ဝတ္ထုဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သောမတ်မန်း၏ 'ဘုဒင်ဘရွတ်(ခ်)'

သောမတ်မန်းသည် မိမိနှစ်သက်သော စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မိမိသည် ကမ္ဘာ့ဝတ္ထုအညွှန်းများကို ရေးသားနေရာတွင် သောမတ်မန်း၏ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကို ညွှန်းဆိုခဲ့ပြီးပြီ။ The Magic Mountain (ပဉ္စလက်တောင်)နှင့် Doctor Faustus (ဒေါက်တာ ဖော့စတပ်) တို့ဖြစ်သည်။

အချို့ဝတ္ထုများသည် စာရေးသူပြောလိုသော အချက်ကို တိုက်ရိုက်ရေးဖွဲ့သလို အချို့ဝတ္ထုများသည် စာရေးသူပြောလိုသော အချက်ကို ယနေ့ကာလတွင် အမှန် တကယ် ဖြစ်ပျက်နေသော အကြောင်းအရာတစ်ခု သို့မဟုတ် သမိုင်းကာလ ဖြစ်ပျက် ခဲ့သောအကြောင်းအရာတစ်ခု သို့မဟုတ် ရှေးဟောင်းပုံပြင်၊ တိုင်းရင်းသား ရိုးရာပုံပြင်၊

ဒဏ္ဍာရီ စသည့် တစ်ခုခုကို တင်စားမှုပြုပြီး သင်္ကေတဝါဒ (Magical Symbolism) ဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားလေသည်။ အချို့သောဝတ္ထုများကို သာမန်အားဖြင့်ကြည့်လျှင် အချစ်ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်၊ သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟု ထင်ရသော်လည်း သေသေချာချာစဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်လျှင် သင်္ကေတဝါဒအရ အနက်အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဆောင်နေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရှိကြရမည်။

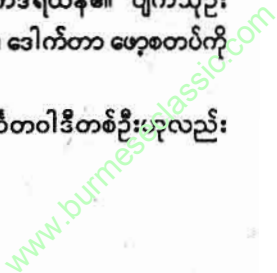
ပဉ္စလက်တောင်သည် အဆုတ်ရောဂါ လေ့လာရေးနှင့် အနားယူကုသရေး စခန်း တစ်ခုကို ရေးဖွဲ့ထားသော ရိုးရိုးဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟု ယူဆရသော်လည်း တကယ်တော့ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ခါနီးတွင် ဥရောပတိုက်မှ လူတန်းစား အလွှာလွှာအသီးသီး လာရောက်စုဝေးကြပုံဖြစ်သည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ဗားဂျေဆေးရုံသည် ဥရောပတိုက် နိုင်ငံအသီးသီးမှ လူမျိုးအသီးသီး၏ ပုံစံငယ်ကလေးပင်ဖြစ်သည်။ ပဉ္စလက်တောင်တွင် တင်စားမှု အမှတ်သင်္ကေတများကို အများအပြားပင် အသုံးပြုထားသည်။ ဝတ္ထု၏ တင်စားမှုသင်္ကေတများသည် အနက်အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးသို့ နက်ရှိုင်းစွာ ဖြာထွက်လျက် ရှိသည်။

ဒေါက်တာ ဖော့စတပ်သည် ဒေါက်တာ ယိုဟန်ဖောက်စ်အမည်ရှိ ဉာဏ်ပညာ ကြွယ်ဝသော ဆရာဝန်တစ်ဦးက ပျိုမျစ်ခြင်း၊ အသိပညာနှင့် မှော်ပညာတို့အတွက် သူ၏ဝိညာဉ်ကို နတ်မိစ္ဆာ မက်ဗာစတက်ဖလီထံ ရောင်းစားခဲ့သော ဂျာမန်ဒဏ္ဍာရီ တစ်ခုကို မှီငြမ်းပြုထားသည်။

ဤဒဏ္ဍာရီကို မှီငြမ်းပြုပြီး ခရစ္စတိုဖာမာလို (၁၅၆၄-၁၅၉၃) ကလည်း ဒေါက်တာ ဖော့စတပ် (၁၅၈၈ ခန့်) ဟု လည်းကောင်း၊ ဗုဖဂန် ဖွန်ဂါထာ (၁၇၄၉-၁၈၃၂) ကလည်း ဖောက်စ် (ပ-၁၈၀၈၊ ဒု-၁၈၃၂) ဟုလည်းကောင်း ရေးသားခဲ့ပြီးပြီ။

ယင်းဒဏ္ဍာရီကိုပင် သောမတ်မန်း (၁၈၇၅-၁၉၅၅) က မှီငြမ်းပြုပြီး ဒေါက်တာ ဖော့စတပ် စသည်ဖြင့် ၁၉၄၇ တွင် ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမနှစ်အုပ်မှာ ကဗျာ ပုံစံဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ပြီး သောမတ်မန်းက ခေတ်သစ်ပုံစံဖြင့်၊ စကားပြေဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ခံက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နှင့် ဖက်ဆစ်ဝါဒဖြစ်သည်။ ယင်းဝတ္ထုမှာ အဓိကဇာတ်ဆောင် အက်ဒရီယန် လူဇာကွန်သည် ဇာတ်သိမ်းခန်းတွင် မိခင်အိုကြီး၏လက်ပေါ်တွင် ကွယ်လွန်သွားသည်။ အက်ဒရီယန်၏ ပျက်သုဉ်း ခြင်းသည် နာဇီဂျာမနီနိုင်ငံကြီး ပျက်သုဉ်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာ ဖော့စတပ်ကို သင်္ကေတဝါဒဖြင့်ပင် ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့် မိမိသည် သောမတ်မန်းကို သင်္ကေတဝါဒီတစ်ဦးဟုလည်း ညွှန်းထားပါသည်။

သောမတ်မန်းကို ဂျာမနီနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း လူးဗက်မြို့၌ ၁၈၇၅ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသည်။ လူးဗက်သည် တစ်ချိန်က ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရသော မြို့တော်ဖြစ်သည်။ သောမတ်မန်း မွေးဖွားသော ကာလမှာလည်း မြို့ကို ချမ်းသာသော ကုန်သည်ကြီးမိသားစုများက လွှမ်းမိုးထားသည်။

သောမတ်မန်းက ယင်းကုန်သည်ကြီးမိသားစုအလွှာမှ ဖြစ်သည်။ သူ၏ဖခင်က ကောက်ပဲသီးနှံ ကုန်သည်ကြီးဖြစ်ပြီး လွတ်တော်အမတ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူက သူ၏ သားများသည်သက်တမ်းရာကျော်ပြီဖြစ်သည့် သူတို့၏မိသားစုလုပ်ငန်းကို ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လေသည်။

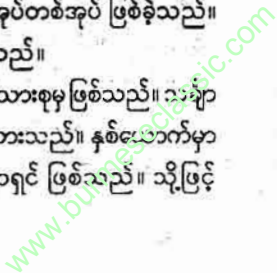
မန်းသည် စည်းကမ်းတင်းကျပ်သော လူးဗက် အထက်တန်းကျောင်းတွင် ပညာ သင်ကြားခဲ့ရသည်။ ထိုကျောင်းတွင် သူက အပြင်လူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူက စာပေနှင့် ကဗျာလင်္ကာရေးဖွဲ့ခြင်းကို နှစ်သက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၁၈၉၁တွင် သူ့ဖခင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကွယ်လွန်သည်။ သူတို့၏လုပ်ငန်းကြီး ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီး သူ၏မိခင်နှင့် မိသားစုသည် မြူးနစ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်။ မန်းသည် ကျောင်းပြီးသည်အထိ လူးဗက်မှာနေပြီးနောက်မှ မိသားစုနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ သူသည် မြူးနစ်တက္ကသိုလ်တွင် နှစ် အတန်ကြာအောင် တက် ရောက်သည်။ သို့သော် ဘွဲ့ရရှိသည်အထိ မနေပါ။ သူသည် မီးအာမခံကုမ္ပဏီ တစ်ခုတွင် စာရေးအဖြစ် ခေတ္တမျှ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

၁၈၉၀ ခုနှစ်များသည် မန်းအဖို့ လေ့လာတည်ဆောက်ရေးနှစ်များ ဖြစ်သည်။ စာတွေ့အများကြီးဖတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဂျာမန်ဒဿနပညာရှင် ကြီးများဖြစ်သော နိုရှေး၊ ရှိုပင်ဟောင်းဝါးနှင့် ရုရှဝတ္ထုများကို ဖတ်သည်။ အီတလီနိုင်ငံတွင် ခရီးလှည့် လည်သည်။ ဟာသမဂ္ဂဇင်းတစ်ဆောင်တွင် ခေါင်းကြီး ရေးသည်။ ဝတ္ထုတိုများ ဆက်ရေးသားသည်။

သူ၏ပထမဆုံးဝတ္ထုရှည်ကြီးမှာ ဘူဒင်ဘရွတ်ခ် ဖြစ်သည်။ ၁၉၀၁ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသည်။ သူ၏မိသားစုနှင့် သူ၏ ဇာတိမြို့ကို အခြေခံပြီး ရေးခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးပင် အောင်မြင်သည်။ အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ စာပေနိဘယ်ဆု ရရှိသည်။

၁၉၀၅ ခုနှစ်တွင် မန်း လက်ထပ်သည်။ ချမ်းသာသောမိသားစုမှ ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ပါမောက္ခ၏သမီးဖြစ်သည်။ သားသမီးခြောက်ယောက် ထွန်းကားသည်။ နှစ်ယောက်မှာ စာရေးဆရာများဖြစ်လာကြပြီး တစ်ယောက်မှာ သမိုင်းပညာရှင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့်

မန်းမိသားစုသည် ဂျာမနီသမိုင်းတွင် အထင်ရှားဆုံး မိသားစု ဖြစ်လေသည်။

၁၉၁၂ ခုနှစ်တွင် သူ၏ဇနီး အဆုတ်ရောဂါဖြင့် ဒါးဗိုမြို့ရှိ အနားယူ ကုသရေး ဆေးရုံတစ်ရုံတွင် တက်ရောက်ကုသရသည်။ ဇနီးသည်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း Magic Mountain (ပဉ္စလက်တောင်၊ ၁၉၂၄) ကို ရေးသားရန် စိတ်ကူးနှင့် အချက် အလက်များကို ရရှိသည်။ ပဉ္စလက်တောင်သည် သင်္ကေတဝါဒဝတ္ထုအဖြစ် နာမည် ကြီးသည်။

မန်းသည် ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်း စစ်မှုထမ်းခြင်း မပြုရပါ။ သူ့ကို စစ်ဆေးသော ဆေးတပ်ဆရာဝန်သည် သူ၏ စာဖတ်ပရိသတ်ဖြစ်သောကြောင့် မန်းကို ကင်းလွတ်ခွင့် ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

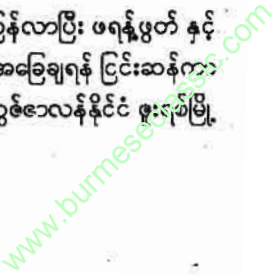
စစ်ပြီးသောအခါ မန်းသည် လစ်ဘာရယ်ဝါဒနှင့် ဒီမိုကရေစီ အယူအဆဘက်မှ ပြတ်သားစွာ ရပ်တည်သည်။ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်တွင် သူသည် ဖက်ဆစ်စနစ်ကို ဆန့်ကျင်သော စာအုပ်နှစ်အုပ်ရေးသည်။ ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ဟစ်တလာ အာဏာရသော အခါ သူသည် နိုင်ငံခြားတွင် ရောက်ရှိနေသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် နိုင်ငံခြားတွင် ၁၆ နှစ်တိတိ ဆက်ပြီး နေထိုင်သည်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် နာဇီ အစိုးရက မန်းကို ဂျာမနီနိုင်ငံသားအဖြစ်မှ ရပ်စဲပြီး ဘွန်းတက္ကသိုလ်က သူ့အား ချီးမြှင့်ထားသော ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့ကိုလည်း ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသည်။ သူ၏ စာအုပ်များကိုလည်း မီးရှို့ဖျက်ဆီးသည်။

သူသည် ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ နေထိုင်ပြီး ၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံသားအဖြစ် ရရှိသည်။

မန်း၏ နောက်ထပ် ထင်ရှားသောဝတ္ထုကြီးတစ်အုပ်မှာ Joseph and His Brothers (ဂျိုးဇက်နှင့် သူ၏ညီများ) ဖြစ်သည်။ လေးအုပ်တွဲကြီးဖြစ်ပြီး ၁၉၃၃ နှင့် ၁၉၄၃ အတွင်း ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ သမ္မာကျမ်းဝင် ကမ္ဘာဦးကျမ်းကို အခြေခံထားသော သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထုကြီး ဖြစ်သည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော Doctor Faustus (ဒေါက်တာဖော့စတပ်)သည် ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုကိုအခြေပြုထားသော သင်္ကေတဝါဒဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ပဉ္စလက် တောင်ကဲ့သို့ပင် ထင်ရှားသည်။

မန်းသည် ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် ဂျာမနီနိုင်ငံသို့ ခေတ္တမျှပြန်လာပြီး ဖရန့်ဖွတ် နှင့် ဝိမာတို့တွင် ဆုများ လက်ခံသည်။ သို့သော် ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် အခြေချရန် ငြင်းဆန်ကာ အမေရိကန်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူပြီး ကြားနေနိုင်ငံဖြစ်သော ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ ဇူးရစ်မြို့ အနီးတွင် နေထိုင်သည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သည်။

ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် ၁၉ ရာစု သရုပ်မှန် လူမှုရေးဝတ္ထုဖြစ်သည်။ အဓိကဇာတ်ဆောင်များနှင့် အရန်ဇာတ်ဆောင်များကို တစ်ဦးချင်းပေါ်လွင်လာအောင် သရုပ်ဖော်ထားသည်။ ထိုခေတ်က အစားအစာ၊ ပရိဘောဂနှင့် ပတ်စားဆင်ယင်မှုတို့ကို ဂရုတစိုက်ဖော်ပြကာ ကာလဒေသအငွေ့အသက်များ ပေါ်လွင်စေသည်။ နာမကျန်း၍သေဆုံးခြင်းတို့ကို ဖော်ပြရာတွင် ပကတိအရှိအတိုင်းရေးဖွဲ့သည်။ သရုပ်မှန်လှုပ်ရှားမှု၏ ဩဇာသက်ဝင်သည်။ ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီး အင်မလီဇီလာ ရေးဖွဲ့သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအဖြစ်မှန်များကို ပေါ်လွင်အောင် ခြယ်မှုန်းနိုင်သည်ထက် အရေးကြီးသည်က လူမှုရေးသရုပ်မှန်ဝါဒဖြစ်သည်။ ကာလဒေသတစ်ခုတွင် အမှန်တကယ်တည်ရှိသော လူတန်းစားတစ်ခုကို လေ့လာတင်ပြထားသည်။ လူတန်းစားတစ်ခုနှင့် တစ်ခု ဆက်နွယ်ပုံကို ဖော်ပြထားသည်။ အလုပ်သမားများအပေါ်ထားသော သဘောထား၊ လူလတ်တန်းစားများအပေါ်ထားသော သဘောထားတို့ဖြစ်သည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)မိသားစုအတွင်းမှာပင် ခွဲခြားဆက်ဆံမှုများရှိသည်။ ဆွေမျိုးအရင်းများနှင့် ဆွေနီးမျိုးစပ်များအကြား၊ မူရင်းမိသားစုများနှင့် နောက်တိုးမိသားစုများအကြားတို့ ဖြစ်သည်။ အချို့ကို ညစာစားပွဲများသို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ အချို့ကို နေ့ခင်းပိုင်းလက်ဖက်ရည်ပိုင်းသို့သာ ဖိတ်ခေါ်သည်။

ချုပ်လိုက်လျှင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် လူ့အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုလုံးကို ခြယ်မှုန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် သောမတ်မန်း၏ ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ သောမတ်မန်းကို အောင်မြင်ထင်ရှားစေသည်။ အရောင်းရဆုံး စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုဖြင့်ပင် စာပေနိဘယ်ဆု ရရှိခဲ့သည်။ ဂျာမနီနိုင်ငံကို နာဇီအစိုးရ အုပ်ချုပ်သော အခါ ဤဝတ္ထုကို မီးတင်ရှို့ခဲ့သည်။ ယခု ဤဝတ္ထုကို ဝင့်ပြုံးမြင့်က မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့ပြီး စာဖတ်သူများကိုယ်တိုင် ဖတ်ရှုခံစား၍ ဝေဖန်သုံးသပ်ခွင့် ရရှိစေတော့သည်။

နတ်နွယ်
၇ ၉ ၂၀၀၆

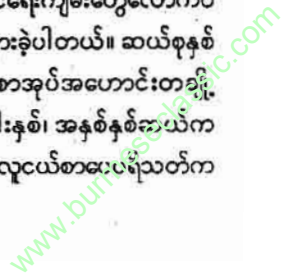
မောင်မိုးသူရဲ့ ဝမ်းမြောက်ကြိုဆိုကြောင်းအမှာ

ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှ စီစဉ်ထုတ်ဝေမည့် ဝင့်ပြုံးမြင့်(မြန်မာပြန်)ထားတဲ့ 'Thomas Mann' ရဲ့ 'BUDDENBROOKS' ဝတ္ထုအတွက် အမှာရေးပေးဖို့ ခိုင်ခိုင် (ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး- ပုဂံစာအုပ်တိုက်) က တောင်းလာပါတယ်။ အဲ ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး ဆိုတာ မောင်ချော (ပုဂံမောင်ကိုဦး)ရဲ့သမီး၊ မောင်မိုးသူ တို့ရဲ့လက်ပေါ် မျက်စိအောက်မှာ ကြီးလာတဲ့ ကလေးပဲ။ ခိုင်ခိုင်က တောင်းရင် ပေးရ ရေးရမှာပေါ့။

ရေးရမည့်အကြောင်းအရာက ဘာသာပြန်ဝတ္ထုစာအုပ်အတွက် အမှာ ဖြစ်နေ ပြန်တယ်။ ဒီအကြောင်းအရာကလည်း ရင်ထဲမှာ ယားကျိယားကျိဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း အရာပဲ။

ဒီလိုပါ။ ဒီနှစ်ပိုင်းတွေမှာ မောင်မိုးသူရဲ့ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုအဟောင်းတွေ ဆက်တိုက်ထွက်လိုက်ကြတာ ရေးပြီးသမျှ၊ ရေးခဲ့သမျှ ကုန်ပါလေရော။ တချို့ဆိုရင် ဒီနှစ်တွေမှာပဲ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ပြန်ရိုက်ကြတာတွေ ရပါတယ်။ အရင်တုန်းကလည်း ပဲ ကြိမ်၊ ဒု ကြိမ် ရိုက်ပြီးသားတွေပါ။ မောင်မိုးသူရဲ့ စာအုပ်တွေလားဆိုတော့ မဟုတ် ပါဘူး။ မောင်မိုးသူတို့ ခေတ်ပြိုင် ဘာသာပြန်စာအုပ်တွေအားလုံးနီးပါး ပြန်ရိုက် ပြန်ထုတ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ပူပူနွေးနွေး လတ်တလော ဘာသာပြန်တဲ့ စာအုပ်ကျတော့ အတော့်ကိုပါးရှားနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထုပေါ့။ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုခေတ်ကြီး ပျောက်ဆုံးသွားပြီလို့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၈ နှစ်၊ ၉ နှစ်က ပြောသံ ဆိုသံ ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သလိုဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ စာဖတ်ပရိသတ်ဟာ တက်ကျမ်း၊ ဘာသာရေးနှင့် ကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေပဲ ဖတ်ကြတယ်။ 'ရသ'ကို မဖတ်ကြဘူးလို့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကိုး။ ဒါလည်း အခြေအနေအရ အကြောင်းရှိလို့ အကျိုး ဖြစ်တာပါပဲ။ လူတွေဟာ စားဝတ်နေရေး အဓိကထားပြီး လုံးပန်းနေကြရတယ်။ တစ်ချိန် တည်းမှာ ကိုးကွယ်ရာ၊ အားထားရာကိုလည်း ရှာကြရတာကိုး။ ဒီလို 'ရသစာပေ'တွေ အဖတ်နည်းသွားချိန်မှာ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုရဲ့နေရာဟာ ပျောက်သလောက်ဖြစ်သွားခဲ့ ပါတယ်။ ဘာသာပြန်လောကမှာလည်း တက်ကျမ်း အောင်မြင်ရေးကျမ်းတွေလောက်ပဲ နေရာရှိတော့ပြီး၊ ရသစာပေ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတွေ နည်းပါးသွားခဲ့ပါတယ်။ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခေတ်လောက် ကြာခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုစာအုပ်အဟောင်းတချို့ ထွက်လာကြတယ်။ ဒီစာအုပ်တွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်လေးငါးနှစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်က ထွက်ခဲ့ပြီးသားစာအုပ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဒီနေ့ခေတ် လူငယ်စာပေပရိသတ်က

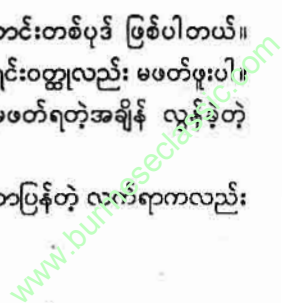

ကြားဖူးရုံသာကြားဖူးပြီး မဖတ်ဖူးကြပါဘူး။ ဖတ်ကြည့်မိတော့ ကြိုက်နှစ်သက် အားပေးလာကြပါတယ်။ ဒါနှင့်ပဲ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုဟောင်းတွေ တော်တော်များများ ပြန်ထွက်လာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါမေ့ဘဲ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုရေးတဲ့သူတွေကတော့ သိပ်ကိုရှားသွားပြီဆိုတာတွေ့ရပါတယ်။ ထင်ရှားတဲ့ဘာသာပြန်ဝတ္ထုရေးကြသူတွေ တော်တော်များများဟာ ကွယ်လွန်သွားကြတာလည်း ရှိပါတယ်။ ကျန်မိကျန်ရာတချို့ကလည်း ဝတ္ထုစာအုပ်တွေကို ဘာသာမပြန်ကြတော့ဘဲ တက်ကျမ်း၊ အောင်မြင်ရေးကျမ်းတွေကို ပြန်ဆိုလာကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ သူတို့ကိုလည်း အပြစ်တင်လို့ မဖြစ်နိုင်ပေဘူး။ ဘာသာပြန် လုံးချင်းဝတ္ထုအရှည်ကြီး ဘာသာပြန်မှ ရတဲ့ စာမူခ ငွေကြေးပမာဏဟာ တက်ကျမ်း၊ အောင်မြင်ရေးကျမ်း ခပ်ပါးပါးတစ်အုပ်လောက် ဘာသာပြန်ခအတွက် ရတဲ့ စာမူခလောက်တောင်မှ မရှိဘဲကိုး။ နောက်တစ်ချက်က ဘာသာပြန်ဆိုကြတဲ့ နေရာမှာ 'ရသစာပေ' ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုရတာက 'သုတ' သို့မဟုတ် ကျမ်း ပြန်ရတာထက် နည်းနည်းခက်ခဲတယ်။ ခက်ခဲတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကတော့ဖြင့် သုံးသင့်ရဲ့လား မသိပါဘူး။ ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ 'ရသစာပေ' ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုရာမှာ 'သုတ' တက်ကျမ်း စသည်တို့ကို ပြန်ဆိုရတာထက် 'ရသ' ပါဖို့ လိုတယ်လို့ ပြောချင်တာပါ။ သုတတို့ တက်ကျမ်းတို့က အကြောင်းအရာ မှန်ကန်ပြည့်စုံရင် ရပြီဖြစ်ပေမဲ့ ရသစာပေ ဝတ္ထုကျတော့ အရသာ 'ရသ' မပါရင် သွားပါလေရော။ စာအုပ်ကို လွှင့်ပစ်တာတောင် ခံရနိုင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဝတ္ထုဘာသာပြန်တဲ့ ကလောင်ရှင်တွေ ရှားသည်ထက် ရှားလာတော့တာပါပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ 'ဝင့်ပြုံးမြင့်' ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးငယ် ကလောင်ရှင်တစ်ဦး (ငယ်လို့ ပြောရတာက ဆရာ ပါရဂူရဲ့အဆိုအရ သူ့မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာရဲ့ ညီမဆိုတာကိုး၊ ဒီတော့ မောင်မိုးသူထက်ငယ်မှာပဲဆိုပြီး ရေးလိုက်တာပါ) ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။ အံ့မယ် သူကလည်း ခေသူ မဟုတ်ပါ။ ဆရာပါက စာမူကြမ်းကို ဖတ်ရှုပြီး ကြိုက်လို့၊ သဘောကျလို့ ခိုင်ခိုင်(ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး၊ ပုဂံ) ကို ပေးတာ။ ခိုင်ခိုင်ရဲ့ ပုဂံစာအုပ်တိုက်ကလည်း နည်းတဲ့ အစဉ်အလာကြီး မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီပုဂံစာအုပ်တိုက်ရဲ့ ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း၊ ဒုတိယ နှစ်လည်အဖြစ် ထုတ်ဝေတဲ့ စာအုပ် 'သံစဉ်သံလှိုင်း စိတ်ခိုင်းစေရာ' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုပါပဲ။

ဒီစာအုပ်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံ နောက်ခံပြု ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ မူရင်းစာရေးဆရာကို မောင်မိုးသူ မသိပါ။ ထိုနည်းတူ မူရင်းဝတ္ထုလည်း မဖတ်ဖူးပါ။ (ဖြစ်နိုင်တာကတော့ မောင်မိုးသူ နိုင်ငံခြားဝတ္ထုများ မဖတ်ရတဲ့အချိန် လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေး ငါးနှစ်က ထွက်တဲ့ဝတ္ထု ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။)

မူရင်းဝတ္ထုက အတော်ကောင်းပုံရပါတယ်။ ဘာသာပြန်တဲ့ လက်ရာကလည်း

အရသာ 'ရသ' ကို ပေးနိုင်တာတွေ့ရလို့ ဝမ်းသာကြိုဆိုမိနေတုန်း ဝင့်ပြုံးမြင့်ရဲ့ ဒုတိယ စာအုပ်ကြီးအတွက် အမှာစာ အတောင်းခံရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီတစ်ခါဝတ္ထုကတော့ သောမတ်စ်မန်း ရဲ့ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ) ဖြစ်ပါတယ်။ အားပါးပါး နည်းတဲ့ ဝတ္ထုကြီး မဟုတ်ပါဘူး။

သောမတ်စ်မန်းဆိုတာ ဂျာမန်စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၈၇၅ ခုနှစ်မှာ မွေးဖွားပြီး ၁၉၅၅ ခုနှစ်မှာ ကွယ်လွန်သွားရှာသူဖြစ်ပါတယ်။ သောမတ်စ်မန်းဟာ ဂျာမန်ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး၊ လူမှုရေးစနစ် ဝေဖန်ရေးဆရာကြီး၊ တွေးခေါ်မှုဆိုင်ရာ ဒဿန ပညာရှင်ကြီးဖြစ်ပြီး နိဘယ်ဆုရ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို စာပေဆိုင်ရာ နိဘယ်ဆုချီးမြှင့်စဉ်က ဆရာကြီး သောမတ်စ်မန်းဟာ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ) အပါအဝင် ကြီးကျယ်တဲ့ ဝတ္ထုကြီးတွေနှင့် စာပေဆိုင်ရာ ဝတ္ထုတွေ ရေးသားခဲ့လို့ ဖြစ်ပါတယ်လို့ ဆုချီးမြှင့်ရေးအဖွဲ့က ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။

ယခု ဝင့်ပြုံးမြင့် ပြန်ဆိုတဲ့ စာအုပ်က အဲဒီစာရေးဆရာကြီးရဲ့ ဝတ္ထုကြီး ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ) ဖြစ်ပါတယ်။ မူရင်းစာအုပ်ကို ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဝင့်ပြုံးမြင့်ရဲ့ ဘာသာပြန် လက်ရာကိုတော့ မဖတ်ဖူးသေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ပထမစာအုပ် 'သံစဉ်သံလှိုင်း စိတ်ခိုင်းစေရာ' ကို ဖတ်ဖူးပြီးသားဆိုတော့ သူ့ရဲ့ 'ရသ' ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ ဘာသာပြန် လက်ရာကို အထိုက်အလျောက် ယုံကြည်မှုရှိပြီးသား ဖြစ်နေပါတယ်။

ဘာသာပြန်ဝတ္ထုရေး ဆရာဆိုတာ ရှားပါးတဲ့ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်နေပြီ၊ မျိုးတုံးစ ပြုနေပြီ၊ ဒီသတ္တဝါတွေကို မသတ်ကြပါနဲ့၊ ထိန်းသိမ်းကြပါလို့ ပြောရဆိုရမယ့်အချိန်မှာ မောင်မိုးသူတို့တစ်တွေ အဘိုးကြီးတွေ မလုပ်နိုင်လောက်တဲ့ ဝတ္ထုကောင်းကြီးတစ်ပုဒ်ကို ဘာသာပြန်ပေးဖော်ရတဲ့ ဝင့်ပြုံးမြင့်ကို လက်ခုပ်ဩဘာတီး ကြိုဆိုလိုက်ပါကြောင်း ရေးသားလိုက်ရပါတယ်။

စာကောင်းပေမွန်များ ထွန်းကားရှင်သန်နိုင်ပါစေ၊ လူငယ်မျိုးဆက်သစ် ရသ စာပေ ဝတ္ထုများ ပြန်ဆိုကြသည့် ဘာသာပြန် စာရေးဆရာများ ထွန်းကား ပေါ်ထွန်း နိုင်ပါစေ။

မောင်မိုးသူ
အောက်တိုဘာ၊ ၄ ရက်၊ ၂၀၀၆

www.burmeseclassic.com

သမိုင်းဘီး တစ်ပတ်လည်ပါစေ

ဝင်းပြုံးမြင့် ဘာသာပြန်သည့် သံစဉ်သံလှိုင်း စိတ်ခိုင်းစေရာ။

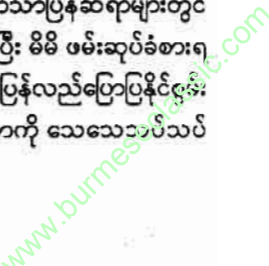
(The Piano Tuner by Daniel Mason)

ထုတ်ဝေသည့် စာပေတိုက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ပုဂံစာအုပ်တိုက်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိယဉ်နေသည့် ပုဂံစာအုပ်တိုက် အမှတ်တံဆိပ်ကလေးကို တွေ့ရတော့ သတိရတမ်းတစရာတွေ ပြန်လည်ဖူးပွင့်လာသည်။ တွက်စစ်ကြည့်လိုက်တော့ ရာစုနှစ်တစ်ခု၏ လေးပုံတစ်ပုံ ကျော်ခဲ့ပြီ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် စာဖတ်သမားသက်သက်။ ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှထုတ်သည့် မြန်မာဝတ္ထုကြီးများ၊ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုကြီးများကို တရိုက်မက်မက် စောင့်ဖတ်ခဲ့ရသည်။ စွဲလမ်းမြတ်နိုးခဲ့ရသည်။ ထိုနောက်ပိုင်း မိမိကိုယ်တိုင် စာပေလောကထဲ ခြေချခဲ့၏။ ကျင်လည်ခဲ့၏။ မြန်မာစာပေလောကအကြောင်း စကားစပ်မိတိုင်း၊ ပြောဆိုဆွေးနွေးတိုင်း ပုဂံအကြောင်း မပြောမဖြစ် ထည့်ပြောကြရသည်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ပုဂံကို သတိရကြသည်။ ပုဂံကို လွမ်းကြသည်။ ပုဂံ၏ 'စံ' ကို ပြောစမှတ်ပြုကြရသည်။

ယခု... ပုဂံစာအုပ်တိုက် တစ်ဖန်ပြန်လည်မွေးဖွားလာပြီ။ ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်း ဒုတိယနှစ်ပတ်လည်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဝင်းပြုံးမြင့်၏ 'သံစဉ်သံလှိုင်း စိတ်ခိုင်းစေရာ' ကို ထုတ်ဝေလိုက်သည်။ ပုဂံအစွဲကြီးသူပီပီ၊ ပုဂံကို မော်ကြည့်ခဲ့သူပီပီ သည်စာအုပ်တွင် ပုဂံ၏ အငွေ့အသက်များကို ရှာကြည့်မိသည်။ ပုဂံ၏ 'စံ' များဖြင့် တိုင်းတာကြည့်မိသည်။

ပထမဦးစွာ လေ့လာကြည့်မိသည်မှာ စာအုပ် အပြင်အဆင်အပိုင်း။ ဟိုတုန်းက ပုဂံတိုက်ထုတ်စာအုပ်များဆိုလျှင် စာအုပ်ကို အဝေးမှမြင်ရုံဖြင့် ပုဂံစာအုပ်မှန်း သိနေသည်အထိ စာအုပ်တိုက်၏ ပုံရိပ်ကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့သည်။ စာအုပ်အပြင်အဆင် (book making) ပိုင်းကတော့ သည်တစ်အုပ်တည်းဖြင့် ပြောလို့မရသေး။ အတွေ့အကြုံနှင့် အားထုတ်မှုက သင်ပေး၊ တင်ပေးသွားလိမ့်မည်။ မြန်မာစာလုံးပေါင်း အကျအပေါက် မရှိသလောက် စေ့စပ်သေချာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဒုတိယအဆင့်အဖြစ် အချိန်ကာလဖြင့် မှတ်ကျောက်တင်ခြင်းကို ခံယူနိုင်သော ပုဂံတိုက်ထွက် ဘာသာပြန်ဆရာများ၏ လက်ကို မီပါရဲ့လားဟု လေ့လာကြည့်သည်။ ဝင်းပြုံးမြင့်သည်ဘာသာပြန်လက်ရည်ကောင်းသူတစ်ဦးပါ။ ဘာသာပြန်ဆရာများတွင် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သည့် အရည်အချင်းဖြစ်သော မူရင်းစာကိုဖတ်ပြီး မိမိ ဖမ်းဆုပ်ခံစားရသည်များကို မိမိ၏ စာဖတ်ပရိသတ်များ မျှဝေခံစားလို့ရအောင် ပြန်လည်ပြောပြနိုင်စွမ်း ဆိုသည့် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှုမျိုး ဝင်းပြုံးမြင့်တွင် ရှိ၏။ မြန်မာစာကို သေသေသပ်သပ် ရေးနိုင်စွမ်းရှိပါသည်။

တတိယအဆင့်အဖြစ် သူဘာသာပြန်ဖို့ စာအုပ်ရွေးချယ်မှု။ ပထမစာအုပ် သံဇဉ်သံလှိုင်းစိတ်ခိုင်းစေရာ တစ်အုပ်တည်းဖြင့် ဝင့်ပြုံးမြင့်ကို လူသိသွားပြီ။ သူပရိသတ် လည်း ရှိသင့်သလောက် ရှိသွားပြီ။ ယခု ဒုတိယအကြိမ်လက်စွမ်းပြလိုက်သည့် စာအုပ် ကတော့ သောမတ်မန်း၏ ဘူဒင်ဘဂ္ဂတ်စ်(သို့မဟုတ်)မိသားစုတစ်စု၏ ကျန်းမန်း တဲ့။ မူရင်း ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် ရေးခဲ့သည့် စာအုပ်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထားသည့် စာအုပ်ကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခြင်း။ သောမတ်မန်း၏ ကမ္ဘာကျော် ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီး။ သောမတ်မန်း ၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် စာပေဆိုင်ရာ နိဘယ်ဆု ရခဲ့ခြင်းတွင် ဤစာအုပ်၏ အခန်းကဏ္ဍ များစွာပါဝင်ခဲ့ကြောင်း စာပေဝေဖန်ရေးဆရာများနှင့် စာပေသုတေသီ များက မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြ၏။ ၁၉ ရာစု နှောင်းပိုင်းမှသည် ၂၀ ရာစု စောစောပိုင်းသို့ အကူးအပြောင်းကာလကို အခြေခံပြီး ဂျာမန် လူလတ်တန်းစား ဘူဇာမျိုးဆက် လေးဆက်အကြောင်း သရော်တော်တော် အထေ့အငေါ့များဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားသည်မှာ ပြောင်မြောက်ပါပေသည်ဟုလည်း ချီးမွမ်းခဲ့ကြ၏။

ဤသို့သော ဂန္ထဝင်မြောက် စာအုပ်ထူကြီးကို ဝင့်ပြုံးမြင့်က အချိန်ယူပြီး ဘာသာပြန် လက်စွမ်းပြလိုက်ပြန်ပြီ။ မူရင်းဝတ္ထုက ပြောင်မြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီး သလို ဝင့်ပြုံးမြင့်၏ ဘာသာပြန်လက်ရာကလည်း သန့်ကြောင်း၊ ကောင်းကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ သံဇဉ်သံလှိုင်း စိတ်ခိုင်းစေရာ တုန်းက ကံစွပ်ပြီး ကောင်းသွားတာလား ဟူသော သံသယများကို ဤဒုတိယစာအုပ်၏အရေးအသားများက ချေဖျက်လိုက်ပါသည်။ ဝင့်ပြုံးမြင့် ယခုအတိုင်း ဆက်အားထုတ်သွားလျှင် မြန်မာစာပေလောကတွင် ဘာသာပြန် ကောင်းသည့် ကလောင်တစ်ချောင်းအဖြစ် ရပ်တည်သွားနိုင်မှာ သေချာပါသည်။

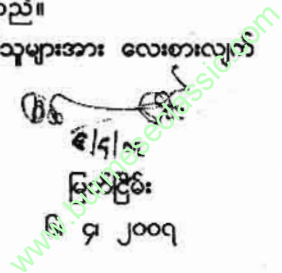
သည်တော့...

တစ်ဖန်ပြန်လည်မွေးဖွားလာသည့် ပုဂံစာအုပ်တိုက်သည် တစ်ခါက ပုဂံ စာအုပ်တိုက်နည်းတူ ပေမီ ဒေါက်မီ စံမီ စာအုပ်များ ဆက်လက်ထုတ်ဝေနိုင်ပြီး ဝင့်ပြုံးမြင့် ကလည်း တစ်ခါက ပုဂံစာအုပ်တိုက်ထွက် စာရေးဆရာများနည်းတူ ထူးကဲသော ကမ္ဘာစာပေများကို မြန်မာစာပေပရိသတ်အား သားသားနားနား ပေးဆက်နိုင် လိမ့်မည်ဟု အားတက် မျှော်လင့်မိပါသည်။

သမိုင်းဘီး ဆိုသည်မှာ တစ်ပတ်လည်တတ်ပါသည်။

စာချစ်သူများအား လေးစားလျက်

၆/၄/၁၇
ပြန်ခြင်း
၄ ၂၀၀၇

Buddenbrooks အတွက် အမှာ

၁

ခုတလော မြန်မာ့ရသစာပေ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျအားနည်းလာခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောသံဆိုသံများ ဆက်တိုက်လိုလို ကြားနေရသည်။ ပင်ကိုရေး မြန်မာဝတ္ထုကြီးတွေ၊ ဘာသာပြန်ရသဝတ္ထုကြီးတွေ အထွက်ကျလာသည်မှာ နှစ်အတန်ငယ်ကြာခဲ့ပြီ။

သည်ကြားထဲမှ ၂၀၀၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလထဲတွင် Daniel Mason ၏ Piano Tuner ကို ဘာသာပြန်ထားသော ဝင့်ပြုံးမြင့်၏ 'သံစဉ်သံလှိုင်း စိတ်ခိုင်းစေရာ' ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ထွက်လာသည်။ ဝမ်းသာအားရ ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ဖြစ်ကြသည်။

ဖတ်ပြီးတော့ ပီတိဖြစ်ရသည်။ ဘာသာပြန်စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်ရသဖြင့် အားရကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်ရသည့်အပြင် ရသဝတ္ထုများ ဘာသာပြန်သူ ဦးရေနည်းနေချိန်တွင် ကလောင်သစ်တစ်ချောင်း တိုးလာခြင်းကြောင့်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရပါသည်။ ပြီးတော့ ဘာသာပြန်သူက တိုရေရှားရေ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်။

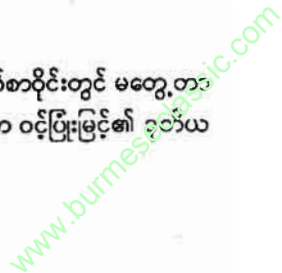
ထို့ကြောင့် 'သံစဉ်သံလှိုင်း' သည် အလိုအလျောက် လှုပ်ခတ်ပဲ့တင်၍နေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းတွင် မပါမပြီးသည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လာသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်တွင် နေခဲ့ဖူး၍ ရှမ်းတောင်တန်းမှ ချစ်သူတို့၏ ရင်ခုန်သံကို ကျွန်တော် ပို၍ ခံစားရသည်။ ခင်မိုးနှင့် အဂ္ဂါဒရိတ်တို့၏ ကမ္ဘောဇအလွမ်းကို ရင်နှင့်အမျှ တသသဖြစ်ရသည်။

ဝင့်ပြုံးမြင့်၏ အရေးအဖွဲ့နှင့် ဘာသာပြန်ပုံမှာ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ရှိသည်။ 'ဘာသာပြန်သူ၏ မြန်မာစကားပြေနှင့် အသုံးအနှုန်း အရေးအဖွဲ့များမှာ အစဉ်အလာနှင့်မတူခြားနားနေသည်ကိုလည်း ဂရုပြုမိကြတန်ရာပါသည်' ဟု ဆရာနတ်နွယ် မှတ်ချက်ပေးထားသည့်အတိုင်း သူ့ရေးဟန်မှာ လှပသည်။ ဆန်းသစ်သည်။ နွဲ့နှောင်းသည်။ ပြီးတော့ သွက်လက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဝင့်ပြုံးမြင့်ကို ကြိုဆိုပါသည်။ ဆက်လက်ရေးသားလိမ့်မည်၊ ဘာသာပြန်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြပါသည်။

၂

တစ်နေ့ နန်းသီတာတွင် ကိုစိန်ဦး (ms0) ကျွေးသည့် နေ့လယ်စာဝိုင်းတွင် မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သည့် ကိုကျော်စွာ (ဆရာချစ်ဦးညို)နှင့်ဆုံတော့ သူက ဝင့်ပြုံးမြင့်၏ ဒုတိယခြေလှမ်းအကြောင်း ပြောပြသည်။

ပုဂံကပင် နောက်တစ်အုပ်ထွက်ဦးမည်တဲ့။ သောမတ်စ်မန်း၏ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)တဲ့။ အမှာရေးပေးပါတဲ့။ ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ မူရင်း စာရေး ဆရာနှင့် ဝတ္ထုနာမည်ကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကို အမှာစာ ရေးခိုင်းသည့်အတွက်လည်း ကျွန်တော် ကြောင်သွားသည်။

ဆရာချစ် ကမ်းပေးသည့် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ) စာတ်လမ်းအကျဉ်းကို လှမ်းယူပြီး ဘာမျှမပြောနိုင်ခင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုကျော်စွာ လူချင်းကွဲသွားသည်။ လူကလည်း များမှများ၊ အစားအသောက်ကလည်း ကောင်းမှကောင်းသည့် ပွဲကိုး။

၃

ဘာလိုလိုနှင့် စာရေးပျင်းတယ် ပျင်းတယ်နှင့် မောင်ပေါ်ထွန်းနှင့် မြတ်ငြိမ်းတို့ နောက်မှ အိပဲ့အိပဲ့လိုက်ရင်း ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ခဲ့သည့် စာအုပ်ပေါင်း သုံးလေးဆယ် ရှိခဲ့ပြီ ထင်ပါသည်။ ယင်းတို့အထဲမှ နောက်ဆုံးထွက်သည့် 'စကားလက်' နှင့် 'အတိတ်ခြေရာ' နှစ်အုပ်မှာပဲ အမှာရေးဖူးသည်။ အမှာစာကောင်းများကို အစွဲအလမ်းကြီးပြီး အမှာစာ ရေးဖို့ လက်တွန့်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တလောက မောင်သိန်းဆိုင် အသုဘတွင် ဆရာချစ်နှင့် ဆုံမှ ရေးရင် မီပါတော့ မလား မေးရသည်။ "ရေးလေဗျာ၊ စောင့်မှာပေါ့" ဆိုတော့မှ...။

၄

ပေါလ်၊ သောမတ်စ်မန်း ၁၈၇၅-၁၉၅၅ သည် ဂျာမန်လူမျိုး ဝတ္ထုရေးဆရာ၊ ဝေဖန်ရေး ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဂျာမန်တို့က ဂိုထေး၊ နစ်ရှေး၊ ရှိုပင်ဟော့ တို့နှင့် တစ်ဂိုဏ်းတည်းထားပြီး လေးစားကြည်ညိုကြသည်။

သူသည် မြူးနစ်တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီး သတင်းစာသမားဖြစ်ဖို့အတွက် ပန်းချီ အနုပညာသမိုင်း၊ ဘောဂဗေဒနှင့် စာပေကို ဆက်လက်လေ့လာသည်။

၁၉၀၅ ခုနှစ်တွင် ခေတ်ပညာတတ် ဂျူးအမျိုးသမီး ကာတီယာနှင့် လက်ထပ်သည်။ ကလေးခြောက်ယောက်ရမှ နာဇီဂျာမနီမှ ဆွစ်ဇာလန်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်သို့ ရောက်ပြီး ပရင့်စတန် တက္ကသိုလ်တွင် ဆရာဝင်လုပ်သည်။ သူနှင့် မရေးမနှောင်း အမေရိကန်သို့ ရောက်လာသူမှာ အိုင်းစတိုင်းဖြစ်သည်။

၁၉၀၁ ခုနှစ်က ထွက်ခဲ့သည့် Buddenbrooks ဝတ္ထုအတွက် ၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် နိုဘယ်ဆု ရရှိခဲ့သည်။ ဟစ်တလာ အာဏာရလာချိန်တွင် သောမတ်စ်၏ စာအုပ် အားလုံး မီးရှို့ဖျက်ဆီးခိုင်းသည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ) (Buddenbrooks) မှာ ပထမဦးဆုံး မီးရှို့သည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ Buddenbrooks သည် သူ၏ မိသားစုအရေးအခင်းများကို

နောက်ခံပြုပြီး မျိုးဆက်သုံးဆက်အကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားကာ ဧရာမဇာတ်အိမ်ကြီးဖြင့် အခိုင်အခံ တည်ဆောက်ထားသည့် ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သည်။ သည်လို သမိုင်းနောက်ခံဖြင့် သည်လောက် ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းသည့် ဇာတ်ကြီးကို မြန်မာစာရေးဆရာမကလေး တစ်ယောက်က ဘာသာ ပြန်ဆိုခြင်းမှာ အံ့ဖွယ်သူတပင်။

စာဖတ်သူများ တသိမ့်သိမ့်၊ တငြိမ့်ငြိမ့် ဖတ်ရှုကြရပါလိမ့်မည်။

ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်သလို

'အခိုးဆူ သူရိန်နေဝန်းက၊ ပူတောက်တောက် ရောင်ခြည်လျှံ၊ ရောင်ခြည်ဖွေးများ သွန်းလောင်းချထားသည်'

'ဆံပင်နီနီနှင့် စူးရဲသော မျက်လုံးစိမ်းတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ကာ နှုတ်ခမ်းမွေး ထူထူ တုတ်တုတ်က ဘေးနှစ်ဖက်သို့ အလျားညီညီယပ်တောင်သဖွယ် ကော့တက်သွားသည်'

'တကွေးကွေး တလိမ့်လိမ့်ကျလာသည့် မျောက်ကလေးကို သူ ပေါက်ထွက်သွား မတတ် စိုက်ကြည့်နေမိသည်'

'ကျနေခြည်အောက်တွင် လယ်ကွင်းမီးရှို့ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော မီးခိုးလုံးနှင့် ဖုန်လုံးတွေ လိမ်းနေသည့် နီရောင်တစ်ဖျော့၊ ညိုတစ်ကျော့ မြင်ကွင်းကို လွတ်သွား နိုင်သည်'

စသည် စသည့် အရေးအဖွဲ့မျိုးများဖြင့် စာဖတ်သူများကို ဆရာမကလေး ဝင့်ပြုံးမြင့်က ဂျိုဟန်ဘုဒင်ဘရွတ်(ခံ)နှင့် ဂျိုစဖင်းတို့မှသည် ဟန်နီ၊ အဲရစ်ကာနှင့် ဟူဂိုဗိန်းရှင့်တို့ခေတ်သို့တိုင်အောင် မျိုးဆက်သုံးဆက်အကြောင်းကို တစ်နံတစ်လျား ပြောပြသွားပါလိမ့်မည်။

ရင်တသိမ့်သိမ့်ဖြစ်ရသလို ရင်တမမလည်း ဖြစ်ကြရပါလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ တမြေမြေဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြမည့်အကြောင်း စကားဦး သမ်းခွင့်ပြုပါ။

ဆရာမ ဝင့်ပြုံးမြင့် ဝတ္ထုကောင်းတွေ ဆက်လက်ရေးသားပြန်ဆိုနိုင်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုလျက်။

တင်မောင်မြင့်

၁၂၊ ၁၂၊ ၂၀၀၆

www.burmeseclassic.com

ပိတ်ဆက်

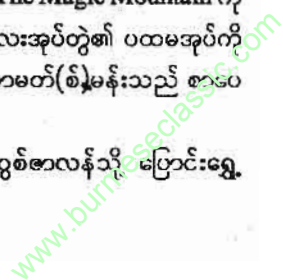
ဂျာမန်စာရေးဆရာကြီး သောမတ်(စ်)မန်း၏ ပွဲဦးထွက်ဝတ္ထုဖြစ်သော Buddenbrooks သည် စာရေးသူ၏ ဘဝနှင့် အတွေ့အကြုံများကို အခြေခံ၍ ဇာတ်လမ်းဆင်ရေးသားထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

Buddenbrooks သို့မဟုတ် ၎င်း၏ ခေါင်းစဉ်ခွဲ The Decline of a Family သည် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော Hanseatic ကုန်သည်မိသားစုကြီးတစ်စု တရွေ့ရွေ့ လျှော့ကျသက်ဆင်းသွားပုံကို ရေးထားခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်နည်းအားဖြင့် ၁၉ ရာစု၏ တည်ငြိမ်သော ဘုဇ္ဇာဘဝမှ မသေချာမရေရာသော ခေတ်သစ်သို့ အကူးအပြောင်း စပ်ကူးမပ်ကူးကာလကို တစ်မူထူးခြားစွာ သရုပ်ဖော်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၀၂ ခုတွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော Buddenbrooks သည် 'ဟစ်တလာ' မီးမရှို့မီ ကပင် ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် ဂန္ထဝင်စံချိန်တင်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုထဲတွင် သောမတ်(စ်) မန်း၏ တိကျသေချာသော ပြတ်သားသော စိတ္တဗေဒကို တွေ့နိုင်သည့်အပြင် ဆရာကြီး၏ အထွေအထွေနှင့်စိမ်မြောက်ပြေလျော့ဟန်သည်ထိုပွဲဦးထွက် ဝတ္ထုထဲ၌ပင် ရင့်သန် နေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့နိုင်သည်။

ကြွယ်ဝချမ်းသာ၍ သြဇာကြီးသော ကုန်သည်မျိုးရိုးဖြစ်သည့် စာရေးဆရာကြီး သောမတ်(စ်)မန်းကို Lübeck ၌ ၁၈၇၅ ခု တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ အသက် တစ်ဆယ့် ကိုးနှစ် အာမခံရုံး၌ အလုပ်မဝင်ခင်အထိ ဂျာမနီမြောက်ပိုင်းမှ ကျောင်းဆရာများ၏ စည်းကမ်းအောက်တွင် စာပေသင်ယူခဲ့သည်။ အလုပ်ဝင်နေစဉ် အတောအတွင်း ဆရာကြီးသည် Fallen ဆိုသော ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို တိတ်တဆိတ် ရေးသားနေခဲ့ပြီး သိပ်မကြာခင် အာမခံရုံးမှ အလုပ်ထွက်ကာ မြူးနစ်မြို့မှ တက္ကသိုလ်တွင် စာပေနှင့် အနုပညာသင်ယူသည်။ ရောမတွင် တစ်နှစ်ကြာနေခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း စာပေရေးသားခြင်း အလုပ်ထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်ခဲ့၏။ ပွဲဦးထွက် အဓိကဝတ္ထု Buddenbrooks ကို ထုတ်ဝေ ချိန်တွင် ဆရာကြီးသည် အသက် ၂၅ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ထိုစာအုပ်ကို 'ဟစ်တလာ' မပိတ်ပင်မီ၊ မီးမရှို့မီအထိ ဂျာမနီတစ်နိုင်ငံတည်းတွင် စောင်ရေ သန်းချီရောင်းခဲ့ရ၏။ ဆရာကြီး၏ ဒုတိယမြောက်ဝတ္ထု 'The Magic Mountain' ကို ၁၉၂၄ ခုတွင် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး 'Joseph and his Brothers' လေးအုပ်တွဲ၏ ပထမအုပ်ကို ၁၉၃၃ တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၉၂၉ တွင် ဆရာကြီး သောမတ်(စ်)မန်းသည် စာပေ ဆိုင်ရာ နိဒါန်းဆု ချီးမြှင့်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ဆရာကြီးသည် ၁၉၃၃ တွင် ဂျာမနီကိုခွာပြီး ဆွစ်ဇာလန်သို့ ပြောင်းရွှေ့

နေထိုင်ခဲ့သည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အလည်အပတ်သွားပြီးသော အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် သူ့ရဲ့ စတင်အခြေချနေထိုင်ကာ Doctor Faustus နှင့် **The Holy Summer** တို့ကို ရေးသားပြီးစီးခဲ့သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ခန့်အပ်ခြင်းခံခဲ့ရသော ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့များအနက် ဆရာကြီးရရှိခဲ့သော ရာထူး တစ်ခုမှာ Library of Congress ၏ အသင်းဝင်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင်။ ဆရာကြီး သောမတ်(စ်) မန်းသည် ဇာတိမြေသို့ ၁၉၄၉ တွင် အလည်တစ်ခေါက်သွားခဲ့၍ ၁၉၅၂ ခုတွင် ဆွစ်ဇာလန်သို့ပြန်ကာ The Black Swan နှင့် Confessions of Felix Krull ကို ရေးသားခဲ့ပြီး ၁၉၅၅ တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။

ယခုမြန်မာပြန်သော 'ဘုဒင်ဘရွတ်(စ်) သို့မဟုတ် မိသားစုတစ်စု၏ ကျရှုံးခန်း' သည် ဂျာမန်ဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ပြန်ထားသော H.T. LowePorter ၏ ဘာသာပြန်မှုကို မြန်မာပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝင့်ပြုမြင့်
(မြန်မာပြန်သူ)

မြန်မာပြန်သူ

ဝင့်ပြုံးမြင့်

မြန်မာပြန်သူ ဝင့်ပြုံးမြင့်ကို အဘ ဦးစန်းမြင့်၊ အမိ ဒေါ်ကြင်မြင့်တို့မှ ၁၉၇၁ ခု ဒီဇင်ဘာ ၈ ရက်နေ့တွင် ဖျာပုံမြို့၌ မွေးဖွားသည်။ ၁၉၇၉ ခုတွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ မိဘများနှင့်အတူ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပြီး မရမ်းကုန်းမြို့နယ် အထက (၃)ကျောင်းမှ ၁၉၈၈ ခုတွင် အခြေခံပညာ အထက်တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၉၅ ခုတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ရူပဗေဒ အဓိကဘာသာဖြင့် သိပ္ပံဂုဏ်ထူးဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည်။ Daniel Mason ၏ 'Piano Tuner' ကို မြန်မာပြန်ထားသော 'သံစဉ်သံလှိုင်း စိတ်ခိုင်းစေရာ' သည် ပုဂံစာအုပ်တိုက်၏ အုပ် ၃၀၀ ပြည့် အထူးထုတ်အဖြစ် ထုတ်ဝေသော စာရေးသူ၏ ပထမဆုံး မြန်မာပြန်စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

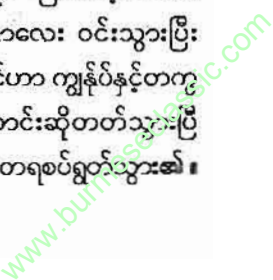
အခန်း ၁

“ပြီးတော့ကော... ပြီးတော့ကော... ဘာလာသေးလဲဟင်”

“ဩ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ နောက် ဘာတွေလာသေးတုံး မြေးကလေးရဲ့။”

ယောက္ခမနှင့်အတူထိုင်နေသော ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) ကတော်သည် ခင်ပွန်းသည်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သမီးငယ်လေးကို ကယ်ရန်ဟန်ပြင်သည်။ သမီးလေး၏ အဘွားက အဖြူရောင်ဆိုဖာပေါ် ထိုင်နေသည်။ ဆိုဖာပေါ်တွင် အဝါနုနု မှီအုံးများရှိပြီး ဆိုဖာ၏ ကျောမှီခပ်မြင့်မြင့်မှာ ရွှေချထားသော ခြင်္သေ့ခေါင်းပုံဖြစ်၏။ ကောင်စစ်ဝန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)သည် ဇနီးသည်အနီး လက်တင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် ထိုင်နေသည်။ ကလေးက ပြတင်းပေါက်နား ထိုင်နေသော အဘိုး၏ဒူးပေါ် တက်ထိုင်သည်။

“တိုနီ၊ ဘုရားသခင်ဟာ...” ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က သမီးကို စာထောက်ပေးသည်။ ပိုးဂါဝန်လေးဝတ်ထားသော ရှစ်နှစ်အရွယ် အန်တိုနီလေးသည် အဘိုးကိုမကြည့်တော့ဘဲ ပြာညိုညိုမျက်လုံးကြီးများဖြင့် အခန်းတွင်း ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်သည်။ သင်ထားသမျှမှတ်မိအောင်လည်း ကြိုးစားနေရှာသည်။ အန်တိုနီသမီးလေးက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မေးပြန်သည်။ “ပြီးတော့ကော... ဘာလာသေးလဲဟင်” ထို့နောက် မှတ်မိသွားကာ မျက်နှာလေး ဝင်းသွားပြီး စာတစ်ကြောင်းလုံးကို သွက်သွက်ဆိုသွား၏။ “ဘုရားသခင်ဟာ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ သတ္တဝါအပေါင်းကို ဖန်ဆင်းတော်မူခဲ့သည်” ကောင်းကောင်းဆိုတတ်သွားပြီဖြစ်၍ မျက်နှာလေးရွှင်ကာ စာတစ်ပုဒ်လုံးကို ဆုံးသည်အထိ တရစပ်ရွတ်သွား၏။

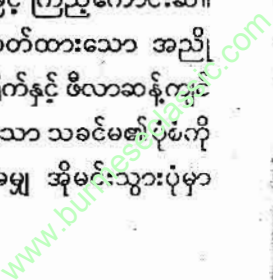

ခရစ်နှစ် ၁၈၃၅ ခုတွင် မင်းတိုင်ပင်အဖွဲ့၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် ထုတ်ဝေထားသော အမေးအဖြေစာအုပ်ထဲမှ စာသားများကို ရွတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ စာတစ်ပုဒ်၏အစကို မှတ်မိသည်နှင့် စဉ်းစားဖို့မလိုတော့ဘဲ ကျန်တစ်ပုဒ်လုံးကို ချောချောမောမောရွတ်ဆိုတတ်သွားသည်။ ပမာဆိုရလျှင် ဂျေရုစလင်တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ရေခဲလျှောစီးလာသလို လမ်းတွင် ရပ်ချင်၍ပင် မရ။

“အဝတ်အစားများ၊ ဖိနပ်များ၊ စားစရာသောက်စရာ... နေစရာ၊ ထိုင်စရာ၊ သားမယား၊ ကျွဲနွား၊ ခြင်္သေ့” အဘိုးလုပ်သူ ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် မြေးမလေး စာရွတ်နေသည်ကို မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ အားရပါးရရယ်သည်။ အမေးအဖြေခန်းမှ စာကြောင်းများကို ရယ်စရာလုပ်ပစ်ရင်း ပျော်နေသည်။ တိုနီလေးက ‘ကျွဲနွားခြင်္သေ့’ ဟု ရွတ်ချိန်တွင် ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုးက ဂျုံတစ်အိတ်ကို ဘယ်လောက်ပေးမလဲဟု မေးကာ မြေးမလေးနှင့် ဂျုံအရောင်းအဝယ်လုပ်သည်။

ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုး၏ သဘောကောင်းသော နီစပ်စပ်မျက်နှာပိုင်းပိုင်းကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဘယ်သောအခါမျှ စိတ်ဆိုးနေသည်ကို မတွေ့ရ။ မည်မျှခွဲခတ်၍ လုပ်ရပစေ ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုးတို့က အပြုံးမပျက်။ နှင်းကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူအောင် ပေါင်ဒါရိုက်ထားသော ဆံတု၏ ဝက်မြီးက မီးခိုးရောင်ကုတ်အင်္ကျီ၏ ကော်လာအပြားကြီးကြီးပေါ် ကျနေသည်။ မေးနှစ်ထပ်က အဖြူရောင် ဇာကွပ်ပန်းနားပေါ်တွင် နေသားတကျ။ အသက်ခုနစ်ဆယ်အရွယ်တွင် လူငယ်များထက် ခေတ်နောက်မကျစေရအောင် ဝတ်စားထားသည်။ အဖြူရောင်စာနားနှင့် အင်္ကျီအိတ်ကြီးကြီးများကလွဲလျှင် ဝတ်ထားသည်မှာ လူငယ်များအတိုင်း။

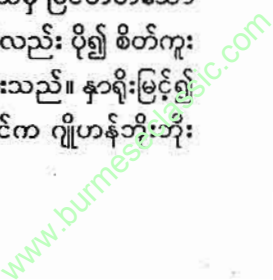
ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုးရယ်သောအခါ အိမ်၏အကြီးအကဲတစ်ဦးအား လေးစားသမှုဖြင့် အိမ်သားအားလုံးလိုက်၍ ရယ်မောကြသည်။ သခင်မ အင်တိုင်းနက်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ပင် ခင်ပွန်းသည် ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုးရယ်မောသည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတ်မိး တခစ်ခစ်ရယ်မောလိုက်သည်။ သခင်မ အင်တိုင်းနက်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်ပြီး နားသယ်နှစ်ဖက်တွင် အဖြူရောင်ဆံခွေများဖြင့် ကြည့်ကောင်းဆဲ။ ဖြူဖွေးသော လက်များကလည်း အလှမယွင်းသေး။ ဝတ်ထားသော အညိုအနက်စင်း အဝတ်အစားကသာ ပင်ကို အေးဆေးသောစရိုက်နှင့် ဖိလာဆန့်ကျင်ဖြစ်နေသည်။ ကတ္တီပါအိတ်ကလေး ပေါင်ပေါ်တင်ထားသော သခင်မ၏ပုံစံကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုးကဲ့သို့ပင် အချိန်နှင့်အမျှ အိုမင်းသွားပုံမှာ

ဆန်းကြယ်လှတော့သည်။ သခင်မ၏ မည်းနက်သော မျက်လုံးပုံသဏ္ဍာန်နှင့် မျက်စိ အရွှေမြန်ပုံက လက်တင်သွေး ပါကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ သခင်မသည် ဟမ်ဘာ့(ဂ်) မြို့ ဇာတိဖြစ်သော်လည်း အဘိုးဘက်မှ ပြင်သစ် ဆွစ်ဇာလန်သွေး ပါလာ၏။

သခင်မ အင်တိုင်းနက်၏ ရွေးမ အယ်လီဘောက် ဘုဒင်ဘရွတ်(ခ) ခေါ် ဘက်စီသည် ခရော့ကျားမျိုးရိုးဖြစ်သည်။ ရယ်ပုံကအစ ခရော့ကျားများ ရယ်သကဲ့သို့ မေးစေ့ကို လည်ပင်းကပ်၍ တဟက်ဟက်ရယ်တတ်သည်။ ချောသည်လှသည်ဟု မဆိုသာ။ သို့သော် ခရော့ကျားပီသစွာ ဥပမိရုပ်ထူးခြား၏။ လှုပ်ရှားပုံ တင့်တယ်၏။ မတိုးမကျယ် စကားသံက ကြည်လင်ပီသ၏။ လူချစ်လူခင်များ၍ လူအများ၏ ယုံကြည်စိတ်ချမှုကို ရထားသည်။ နားသယ်နှစ်ဖက်နှင့် ငယ်ထိပ်ပေါ်ရှိ အုံကောင်း လှသော သပြေသီးမှည့်ရောင် နီနီစွေးစွေး ဆံခွေဆံလိပ်များနှင့် လိုက်ဖက်စွာ အသားက ပုလဲနှစ်လို ဖွေးဥနေသည်။ မဲ့ခြောက် တစ်ပြောက် နှစ်ပြောက်သာ ပါ၏။ နှာတံအနည်းငယ်ရှည်၍ ပါးစပ်က သေးသယောင်ရှိသည်။ မျက်နှာ ပေါ်တွင် အထူးခြားအပီပြင်ဆုံးမှာ အောက်နှုတ်ခမ်းပင်ဖြစ်သည်။ မေးစေ့ပေါ်တွင် ဝိုက်မသွားဘဲ ဖြောင့်တန်းနေ၏။ လက်တွင် အတွန့်အထပ် များများပါသည့် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကိုဝတ်ထားရာ သူမ၏ ပြစ်မျိုးမွဲမထင်သည့် လည်ပင်းအလှက စိန်စီဖဲပြားကြိုးနှင့်အတူ ပေါ်လွင်နေသည်။

လက်တင်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကောင်စစ်ဝန်သည် ဂနာမငြိမ်ဘဲ ရှေ့ ကုန်းလာသည်။ ဝတ်ထားသော သစ်ကျပ်ပိုးရောင်ကုတ်အင်္ကျီ၏ ကော်လာပြားမှာ အတန်ကြီး၍ အင်္ကျီလက်မှာ လက်ကောက်ဝတ်အထိ အတိဖြစ်သည်။ အပြင် ဘက်ချုပ်ရိုးနေရာတွင် အလျားလိုက် အမည်းအစင်းကြောင်းပါသော အဖြူရောင် ဘောင်းဘီရှည်ကိုဝတ်ထားပြီး မေးစေ့မြုပ်နေသော ကော်လာမြင့်မြင့်ပေါ်တွင် ပိုးသားလည်စည်းကို ထူထူထဲထဲဖြစ်အောင် ပတ်ထားရာ ခါးပြတ်အင်္ကျီ အကောင်းစားပေါ်ထိ ပုံကျနေသည်။ မျက်တွင်းနက်နက်ထဲမှ မြင်တတ်သော အပြာရောင်မျက်လုံးများမှာ အဖေတူမျက်လုံးများဖြစ်သော်လည်း ပို၍ စိတ်ကူး ယဉ်ဆန်သည်။ မျက်နှာအကျအပေါက် ထင်ရှားပြတ်သားသည်။ နှာရိုးမြင့်၍ ကောက်သည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးတစ်ဝက်စုံနေသော ပါးပြင်က ဂျီဟန်ဘိုးဘိုး လောက် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးမရှိ။

သခင်မ အင်တိုင်းနက်သည် ချွေးမ၏လက်မောင်းကို အသာကိုင်ကာ ပေါင်ပေါ်ကို ငုံ့ကြည့်၍ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်လိုက်သည်။

“အိုး— ဘိုးဘိုးကြီးကတော့ အမြဲတမ်းဒီလိုပဲ၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ ဘက်စီ”

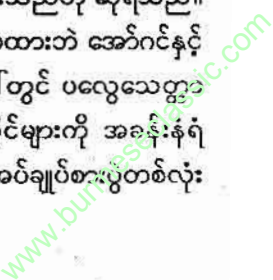
ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေဘဲ သူမ၏ပင်ကိုဟန် အတိုင်း လက်ကို အသာလွှဲလိုက်ရာ ရွှေလက်ကောက်များ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ သူမ၏အကူအတိုင်း နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှ နဖူးပြင်ထိ ဆံနွယ်စများ သပ်လိုက် ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို လက်ချောင်းများဖြင့် သပ်ယူလိုက်သည်။

ကောင်စစ်ဝန်သည် အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် အပြစ်တင်သလို ပြောသည်။

“ပါပါကတော့ ဘုရား တရားကို ရယ်စရာလုပ်နေပြန်ပြီ”

မိသားစုဝင်များမှာ မင်းလမ်းအိမ်အပေါ်ထပ် ‘တောတောင်ရေမြေ’ အခန်းထဲ ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမင်းလမ်းအိမ်ကို ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုးဝယ်ခဲ့ပြီး ဂျိုဟန် ဘုဒင်ဘရွတ်(ခံ)လုပ်ငန်းကြီး အခြေချလည်ပတ်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း မိသားစု ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်မှာ မကြာသေး။ အခန်းတွင်းကို ထူထဲသော ကမ္မလာထည်တစ်မျိုးဖြင့် အလှဆင်ထားရာ အရောင်ဖျော့ဖျော့ နံရံကပ် ကမ္မလာ ထည်များမှာ ကော်စောအရောင်နှင့် ဟပ်မိနေသည်။ ကမ္မလာထည်ကို ၁၈ ရာစုမှ ရှုမောဖွယ်ရာ တောတောင်ရေမြေပုံစံလေးပေါ်အောင် ပုံဖော် ရက်လုပ်ထားသည်။ စပျစ်ခူးသူများနှင့် ခြံစိုက်သူများက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်။ တလက်လက် စမ်းချောင်း နံဘေး ဖွေးဖွေးဆွတ် သိုးကလေး ထွေးပိုက်ထားသော သိုးကျောင်းသူများက ဖဲကြိုးများ ဖားဖားဝေနေသည်။ အချို့က သိုးကျောင်းသားလေးများနှင့် အနမ်း ဖလှယ်နေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းများကို နေဝင်ချိန်အဝါဖျော့ဖျော့ နောက်ခံရှုခင်းနှင့် တွဲ၍ ရက်လုပ်ထားသည်။ အခန်းတွင်းမှ အဖြူရောင် ပရိဘောဂများနှင့် ပြတင်းပေါက် ပိုးခန်းဆီး အဝါရောင်များက တောတောင်ရေမြေရှုခင်းနှင့် အဆင် ပြေပြေ ကြည့်ကောင်းနေတော့သည်။

အခန်းအရွယ်အစားနှင့်စာလျှင် ပရိဘောဂ နည်းပါးသည်ဟု ဆိုရသည်။ ရွှေအရေးငင် ခြေတံသွယ်များနှင့် စားပွဲဝိုင်းကို ဆိုဖာရှေ့မထားဘဲ အော်ဂင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံဘေးတွင် ထားသည်။ အော်ဂင်ပေါ်တွင် ပလွေသေတ္တာ တင်ထားသည်။ မာတောင့်တောင့် လက်တင်ကုလားထိုင်များကို အခန်းနံရံ တစ်လျှောက် ပတ်စီထားသည်။ ပြတင်းပေါက်နားတွင် အပ်ချုပ်စားပွဲတစ်လုံး

အပြင် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့မရှိနိုင်သော အချွန်အတက်များပါသည့် စားပွဲတစ်လုံးရှိသည်။
ငင်းစားပွဲပေါ်တွင် အလှထားပစ္စည်းများ ပြည့်နေ၏။

ပြတင်းပေါက်များနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် မှန်တံခါးရှိပြီး ထိုမှန်တံခါးမှ
ကြည့်လျှင် တိုင်လုံးကြီးများ မိုးထိုးနေသော ခန်းဆောင်မှောင်မှောင်ကို တွေ့ရ
နိုင်သည်။ ဘယ်ဘက်အခြမ်းတွင် ထမင်းစားခန်းအဝင် ခေါက်တံခါးကြီးမှာ ထီးထီး
မားမား။ ကျန်နံရံလုပ်ရှိ စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံလိုက်ကလေးမှာ မီးလင်းဖိုဖြစ်ပြီး ပြောင်လက်
နေသော သံတိုင်များတွင်းမှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မီးဝါးသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။

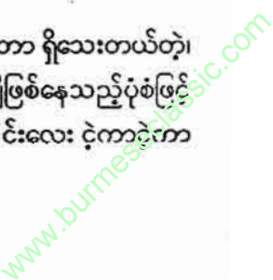
ရာသီဥတုမှာ ဆောင်းအဝင်စောသည်။ ယခုမှ အောက်တိုဘာလလယ်
ရှိသေး။ လမ်းတစ်ဖက်ရှိ စိန်မေရီဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းကြီးအတွင်းမှ သံပရာပင်
လေးများ ရော်ရွက်ဝါနေပြီ။ ဧရာမ ဂေါ်သေ့(သ်) အဆောက်အအုံကြီး၏
ထောင့်ချိုးများမှ တိုက်လေများ တဝီဝီပြေးလွှားနေသည့်အပြင် အေးစိမ့်သောမိုးက
ပါးပါးလေး ရွာချနေပြန်ရာ သခင်မ အင်တိုင်းနက်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ပြတင်း
ပေါက် နှစ်ပေါက်ကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

မိသားစု အစဉ်အလာအရ မြို့ပေါ်နေထိုင်သော ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မိသားစု
ဝင်များ နှစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း မိသားစု တွေ့ဆုံပွဲလုပ်
ကြသည်။ ယနေ့ ကြာသပတေးနေ့တွင်မူ ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေအချို့ကိုပါ ညစာ
စားရန် ဖိတ်ထားသည်။ လေးနာရီထိုးကာနီးပြီဖြစ်သော ညနေ မှောင်တရီတွင်
ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)တစ်အိမ်သားလုံး ဧည့်သည်များကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။

ရေခဲလျှောစီးသလို ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် စာအံသွားသော အန်တိုနီ ခေါ်
တိုနီသည် အဘိုးလုပ်သူအား ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ရန် အခွင့်မပေး။ ထော်နေ
သည့် အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေးကို ရှေ့ပိုစုထုတ်ထား၏။ ရွတ်နေသော စာကြောင်း
ဂျေရုစလင်တောင်ခြေသို့ ရောက်လာသောအခါ ရုတ်တရက် စာကို အဆုံး
မသတ်တတ်။ ထို့ကြောင့် 'အာမင်' ဟု အော်လိုက်သည်။

“မီးမီးတတ်ထားတာ ရှိတယ် ဘိုးဘိုး”

“တကယ်... ကဲ၊ ကြားကြလား၊ မီးမီးလေးတတ်ထားတာ ရှိသေးတယ်တဲ့၊
ဘာတွေများ တတ်ထားတာတုံး” သိချင်လွန်း၍ ယားကျိကျိဖြစ်နေသည့်ပုံစံဖြင့်
ဂျီဟန်ဘိုးဘိုးက မေးသည်။ တိုနီလေးသည် ချစ်စဖွယ် ခေါင်းလေး ငဲ့ကာငဲ့ကာ
ရွတ်ပြသည်။

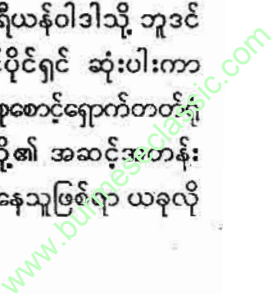
“လျှပ်စီးလက်တဲ့အခါ အဲဒီလျှပ်စီး တစ်နေရာကိုကျပြီး မီးလောင်သွားရင် အဲဒါ မိုးကြိုးပစ်တာတဲ့၊ တကယ်လို့ မီးမလောင်ဘူးဆိုရင် အဲဒါ မိုးကြိုးခြိမ်းတာတဲ့” ပြောပြီးလျှင် မြေးမလေးက လက်ပိုက်ကာ ဩဘာပေးခံရဖို့ စောင့်သည်။ သို့သော် ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုး စိတ်တိုသွားသည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ဘယ်သူ့သင်ပေး သလဲဟု မေးသည်။ တရားခံမှာ အိုင်ဒါဂျန်မင်ဆိုသော မာရီယန်ဝါဒါမှ ခေါ် ထားသည့် ကလေးထိန်းဆရာမ ဖြစ်နေသည်။ ကောင်စစ်ဝန် မနေသာတော့ဘဲ အိုင်ဒါဂျန်မင်ဘက်မှ ရှေ့နေလိုက်ရသည်။

“ပါပျိုစည်းကမ်းက သိပ်တင်းကျပ်လွန်းတယ်၊ ဒီအရွယ်ကလေးတစ်ယောက် ဟာ ဒီလို အသေးအမွှားကိစ္စလေးတွေအပေါ် ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးရှိတာ ကောင်း ပါတယ်”

“ဘာပြောတယ်၊ အဲဒါ ရူးတာပဲ။ ဒီအရွယ်ကလေးတွေခေါင်းထဲမှာ အဲဒီလို ကိစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာ ကျုပ် မကြိုက်ဆုံးပဲ။ ဘာတဲ့... မိုးကြိုးပစ်တယ်တဲ့ ဟုတ်လား၊ မိုးကြိုးက ပစ်သလား၊ ကဲ... ကောင်းပြီ၊ အဲဒီမိုးကြိုးပစ်ပစေ ဟို ပရပ်ရှားမိန်းမကိုပါ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွား”

အမှန်မှာ ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုးသည် အိုင်ဒါဂျန်မင်ကို တစ်ခါမှ စကားအကောင်း မပြောပေ။ စိတ်သဘော ကျဉ်းမြောင်း၍လည်း မဟုတ်။ ပရပ်ရှားစစ်တပ်အတွက် ဂျူဝယ်ပေးရန် ၁၈၁၃ ခုနှစ်တွင် ဂျာမနီတောင်ပိုင်းသို့ မြင်းရထားတစ်လုံးဖြင့် ခရီးထွက်စဉ် ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုးအနေနှင့် ကမ္ဘာကြီး၏ အချို့အပိုင်းကို မြင်ထား သည်များ ရှိခဲ့သည်။ ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုးသည် အမ်စတာဒမ်နှင့် ပဲရစ်(စ်)သို့လည်း ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ အမြင်ကျယ်ကာ ဇာတိမြေ မြို့ကျဉ်းကျဉ်းလေးအား တစ်စ မကျန် ဝေဖန်နိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်၏။ လူမှုပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၌ သူ့စည်း ကိုယ်စည်း တား၍ ဆက်ဆံခြင်း၊ လူစိမ်းများအား အဖက်မတန်သကဲ့သို့ နေနိုင် ခြင်းတွင် သားဖြစ်သူ ကောင်စစ်ဝန်ထက် ပို၍ ကျွမ်းကျင်၏။

အိုင်ဒါသည် ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ သမီးဖြစ်ပြီး မာရီယန်ဝါဒါသို့ ဘူဒင် ဘရွတ်(ခ်)မိသားစု မရောက်မီလေးတွင် ထိုထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ဆုံးပါးကာ ဖတဆိုလေး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အိမ်မှူကိစ္စနိုင်နင်းပြီး ကလေးပြုစုစောင့်ရှောက်တတ်ရုံ မက စာရိတ္တက ဒေါင်ဒေါင်မြည်သည်။ ပရပ်ရှားလူမျိုးတို့၏ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတတ်သည့်စနစ်ကို အသေးအဖွဲ့ကအစ အသားကျနေသူဖြစ်ရာ ယခုလို

ဘုဒင်ဘရွတ်(ခ) ဆွကြီးမျိုးကြီးများ၏ အိမ်တွင် အမှုထမ်းရခြင်းကို အိုင်ဒါ ဂုဏ်ယူသည်။ အိုင်ဒါက တိုနီလေးကို လူလတ်တန်းစားကျောင်းသွားဖော်များ နှင့်ပင် ပေါင်းသင်းခွင့်မပေး။

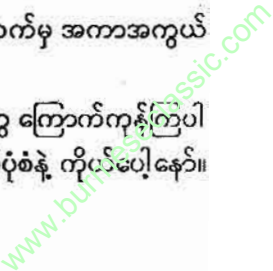
ပရပ်ရှားအမျိုးသမီး အိုင်ဒါသည် ယခုအခါ ခန်းဆောင်ကိုဖြတ်၍ မှန် တံခါးဖွင့်ကာ တောတောင်ရေမြေခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ အိုင်ဒါသည် အရပ် မနိမ့်မမြင့်၊ အရိုးအဆစ်ကြီးကြီး၊ ဖြောင့်စင်းသောဆံပင်နှင့် မျက်နှာသွင်ပြင်ရိုး၏။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး ပွင့်ရိုက်ဂါဝန်ဝတ်ထားသော သေးသေးညှက် ညှက် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲခေါ်လာသည်။ ကလေးမလေး၏ မွဲပြာပြာဆံပင်များက အရောင်အသွေးမရှိ။ ထိုအဘွားကြီးအိုရုပ်ပေါက်နေသော ကလေးမလေးမှာ ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုး၏ တူတစ်ယောက်မှ မွေးထားသောသမီးကလေး 'ကလော့သိုင်း' ပင် ဖြစ်သည်။ ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုး၏ တူမှာ ရော့စတော့(ခ)တွင် အိမ်ယာမြေအကျိုးဆောင်လုပ်သော သာမန်ဆင်းရဲသားတစ်ဦးသာဖြစ်သည်။ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ကလော့သိုင်းသည် အန်တိုနီလေးနှင့် သက်တူရွယ်တူခန့်ရှိပြီး ဘုဒင်ဘရွတ်(ခ)အိမ်တွင် အတူတကွ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသည်။

“အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ပြီးပါပြီရှင်” ဟု အိုင်ဒါကျန်မင် ဆိုသည်။ စကား ပီအောင် မနည်းကြီး ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားခဲ့ရသော အိုင်ဒါကျန်မင်က ယခုအခါ အများအံ့ဩရအောင် ကောင်းကောင်းပြောနေနိုင်ပြီ။ “ကလော့သိုင်းလေးက မီးဖို ထဲမှာ ကူတယ်၊ ကလော့သိုင်းလေးကူတာနဲ့ ထမင်းချက်ကြီးတောင် လုပ်စရာ သိပ်မရှိတော့ဘူး”

အိုင်ဒါ၏ လေသံဝဲဝဲကို ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုးက အသံတိတ် သရော်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် တူမလေး၏ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ချစ်စနိုးပုတ်လိုက်ပြီး “တော်လိုက်တဲ့ ကလော့သိုင်းလေးပါလား၊ အလုပ်လုပ်မယ်၊ ဆုတောင်းမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။ တိုနီက ကလော့သိုင်းကို အတူယူသင့်တယ်၊ မဟုတ်ရင် ပြောင် ချော်ချော်နဲ့ ငပျင်းမလေးပဲ ဖြစ်လာမှာ”

တိုနီ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်ပြီး အမြဲတစေ မြေးမလေးဘက်မှ အကာအကွယ် ပေးသော အဘိုးလုပ်သူကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

“ဒီလို မလုပ်ရဘူး တိုနီ၊ ခေါင်းကိုမော့၊ သူတို့တွေ ကြောက်ကုန်ကြပါ ဦးမယ်။ ဘိုးဘိုးတို့က သူတို့နဲ့ ဘယ်တူပါ့မလဲကွ၊ ကိုယ့်ပုံစံနဲ့ ကိုယ်ပေါ့နော်။

ကလော့သိုင်းလေးက လိမ္မာပါတယ်။ ဘိုးဘိုးတို့ကလည်း မဆိုးပါဘူး။ ဟေ့ ဘက်စီ” ဂျီဟန်ဘိုးဘိုးသည် နှုတ်မသွက်သော ချွေးမဖြစ်သူဘက်လှည့်၍ စစ်ကူ တောင်းသည်။ အပြစ်မရှာတတ်သော်လည်း ပါးနပ်သည့် သခင်မ အင်တိုင်း နက်မှာ သားဖြစ်သူ ကောင်စစ်ဝန်၏ ဘက်တော်သား ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျီဟန်ဘိုးဘိုးက ချွေးမကို စစ်ကူတောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘုဒင် ဘရွတ်(ခ) မိသားစုသည် သက်ကြီးသက်ငယ် တွဲဘက်ညီကာ ဘဝခရီးကို ပန်းပန်၍ ခရီးဆက်နေကြလေသည်။

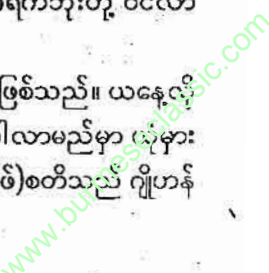
“ပါပါ ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ တိုနီလေးက ကြီးလာရင် ဉာဏ် ကောင်းပြီး လုံ့လဝီရိယတွေရှိလာမှာ၊ အိုင်ဒါ... သားတို့ ကျောင်းက ပြန်ရောက် ပြီလား”

အိုင်ဒါကို ဘက်စီ လှည့်မေးသည်။ ဂျီဟန်ဘိုးဘိုး၏ ခူးပေါ်ထိုင်နေသော တိုနီက ပြတင်းပေါက်မှမျှော်ကြည့်လိုက်ကာ ချက်ချင်း အဖြေပေးသည်။ “ကိုကိုနဲ့ ခရစ်ရှန်းက ဂျီဟန်လမ်းပေါ် ရောက်နေပြီ။ ဘိုးဘိုး ဟော့(ဖ်)စတီနဲ့ ဦးဦး ဒေါက်တာက”

“ဒင်းဒေါင်... ဒင်းဒေါင်”

စိန်မေရီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းများ ဆူညံစွာ မြည်ဟီး သွားကြသည်။ ကြီးကြီးငယ်ငယ် အရွယ်စုံခေါင်းလောင်းများသည် အချို့က အသံလွင်လွင်၊ အချို့က တည်ငြိမ်လှမြေ့စွာ လေးနာရီထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်ကြသည်။ ခေါင်းလောင်းသံသည် ချိန်သားမကိုက်သဖြင့် သံစဉ်ကို ဖမ်းမရနိုင်သော်လည်း နားစိုက်ထောင်၍ ကောင်းပါသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မှာပင် မင်းလမ်းစံအိမ်၏ ဆင်ဝင်တံခါးပေါ်မှ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ကောင်စစ်ဝန်၏သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော သောမတ်(စ်)နှင့် ခရစ်ရှန်းအပြင် ပထမဦးဆုံး ဧည့်သည်အဖြစ် ကဗျာဆရာ ဂျင်းဂျက်ဟော့(ဖ်)စတီနှင့် မိသားစုဆရာဝန် ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးတို့ ဝင်လာ ကြသည်။

ဂျင်းဂျက်ဟော့(ဖ်)စတီသည် မြို့ပေါ်မှ ကဗျာဆရာဖြစ်သည်။ ယနေ့လို အခါသမယအတွက် သူ့အိတ်ထဲ ကာရန်နဘေးလေးများ ပါလာမည်မှာ ယုံမှား စရာမရှိ။ ဂျီဟန်ဘိုးဘိုးနှင့် သက်တူရွယ်တူဖြစ်သော ဟော့(ဖ်)စတီသည် ဂျီဟန်

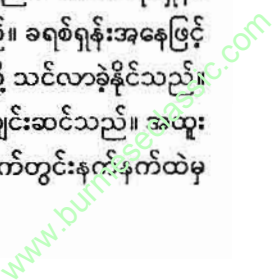

ဘိုးဘိုးဝတ်စားထားသည့်ပုံစံအတိုင်း ဝတ်ထားရာ ကုတ်အင်္ကျီသာ အရောင်မတူ။ ဂျီဟန်ဘိုးဘိုးက မီးခိုးရောင်ကုတ်အင်္ကျီဝတ်၍ ဟော့(ဖ်)စတီအဘိုးအိုက အစိမ်းရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ မျက်လုံးစိမ်းတောက်တောက်၊ နှာတံချွန်ချွန်နှင့် ဟော့(ဖ်)စတီသည် ခန္ဓာကိုယ် ပို၍ ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိကာ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ဂျီဟန်ဘိုးဘိုးထက် ပို၍ ဖျတ်လတ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ” ဟော့(ဖ်)စတီက အိမ်ရှင်အမျိုးသားများကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ အမျိုးသမီးများကို ဦးညွတ်ပြသည်။ အထူးသဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကို တလေးတစားရှိသည်။ အသက်ငယ်သော အိမ်သားများကို ဦးညွတ်ပြရန် မလိုအပ်သဖြင့် ပြုံးပြပြီး “အခုလို ဖိတ်ခေါ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီနှစ်ယောက်နဲ့ကတော့ လမ်းမှာဆုံခဲ့ကြပြီးပြီနော်” အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်ကာ သားရေခါးပတ်ပတ်ထားသော သောမတ်(စ်)ခေါ် တွမ်နှင့် ခရစ်ရှန်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။ “ကျောင်းအပြန် ဘုရင့်လမ်းမှာ ဆုံခဲ့ကြတာလေ၊ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ရေ... သားတွေ မဆိုဘူးဗျ၊ တွမ်က ကြံ့ခိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် စီးပွားရေးလုပ်သင့်တယ်။ ခရစ်ရှန်းကတော့ တကယ့်လူရုပ်၊ တယ် မလွယ်ဘူး၊ ဟေး... ကျုပ်က ဟိုဖုံးသည်ဖုံး မလုပ်တတ်ဘူးနော်၊ ဒီကောင်လေး စာသင်ရမယ်၊ ဉာဏ်လည်း များတယ်၊ ဉာဏ်လည်း ကောင်းတယ်၊ တကယ့်ကောင်လေးပဲ”

ဘုဒင်ဘရွတ်(စ်)အဘိုးအိုသည် ရွှေနှာရှုဆေးဘူးလေး ရှုကာ “အဲဒီကောင်လေးက တကယ့်မျောက်ပဲ။ ကဗျာဆရာ လုပ်ရမယ်လို့ တစ်ခါတည်းသာ ပြောလိုက်ပါတော့လား ရောင်းရင်းကြီး” ဟု ပြောသည်။

အိုင်ဒါဂျန်မင်သည် လိုက်ကာများ ဆွဲစေလိုက်သည်။ ကြည်လင်သော မီးပဒေသာပွင့်နှင့် စားပွဲခုံပေါ်ရှိ ဖယောင်းတိုင်မီးပန်းခိုင်မှ မှည့်ဝင်းသော ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်များ အခန်းတွင်း ဖြာကျလာသည်။ မီးရောင်ကြောင့် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ ဆံခွေခိုခိုများ ရွှေရောင်ကြွနေသည်။ “ကဲ... ခရစ်ရှန်း၊ ဒီနေ့ ဘာတွေသင်ခဲ့လဲ” ကောင်စစ်ဝန်ကတော် မေးသည်။ ခရစ်ရှန်းအနေဖြင့် စာရေးခြင်း၊ သင်္ချာတွက်ခြင်း၊ သီချင်းတက်ခြင်း စသည်တို့ သင်လာခဲ့နိုင်သည်။ ခုနစ်နှစ်သာ ရှိသေးသော ခရစ်ရှန်းသည် သူ့အဖေနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်သည်။ အထူးသဖြင့် ရယ်စရာကောင်းသည့်နေရာတွင် ပိုဆင်သည်။ မျက်တွင်းနက်နက်ထဲမှ

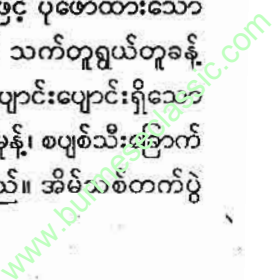
မျက်လုံးသေးသေးဝိုင်းဝိုင်းလေးများနှင့် နှာယောင်ကောက်ကောက်မှာ ဖခင်နှင့် ချွတ်စွပ်ဖြစ်၏။ ပါးရိုးကျပုံမှာမူ ယခုလို ကလေးတစ်ယောက်၏ ဖောင်းဖောင်း ကစ်ကစ် မျက်နှာကျသည် နောင် အမြဲတမ်း ဤသို့ဖြစ်မနေနိုင်။

“ဒီနေ့ တအားရယ်ရတော့ပဲဗျာ” မျက်လုံးပြူးလေး ဟိုမှသည်မှ ရွှေ့၍ ခရစ်ရှန်း စကားများတော့မည်။ “ဆရာ စတင်ဂျယ်က ကော့စတာမင်ကို ဘာပြောလဲ သိလား” ခရစ်ရှန်း ခါးကိုကိုင်၊ ခေါင်းကိုယမ်း၍ အိုက်တင်အပြည့် ဖြင့် ပြောသည်။ “မြင်မြင်သာသာ... အပြင်ပန်းကနေသာ ကြည့်ရင်တော့၊ ကလေးရေ၊ မင်းလေးဟာ ချောချောညက်ညက်ကလေး၊ မမြင်မသာအတွင်းမှာ ကတော့ မင်းလေးဟာ တကယ့်ကို မည်းမည်းသည်းသည်း ညစ်တီးညစ်ပတ်လေး” ခရစ်ရှန်း ဆိုသည့် ပေါက်စနက ဆရာ စတင်ဂျယ်ဟန်အတိုင်း လေရော ပုံစံရော တစ်ထပ် တည်းကျအောင် တုပြီး ပြောလိုက်ရာ အားလုံး အုံးခနဲရယ်ကြသည်။

ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)ဘိုးဘိုးက “မျောက်ကလေး” ဟု ထပ်ပြောသည်။ ဟော့(ဖ်)စတီဘိုးဘိုးက သဘောကျနေသည်။ “ချစ်စရာလေး” ဟုဆိုကာ “ဆရာ စတင်ဂျယ်ကို သိသလား၊ အဲဒါ သူပဲ” ဟု ပြောသည်။

တုပခြင်းအတတ်ကို မတတ်သော သောမတ်(စ်)ခေါ် တွမ်မှာ ညီငယ် အနားမတ်တတ်ရပ်၍ အူတက်မတတ်ရယ်သည်။ ညီငယ်ကို မနာလိုတိုရှည် ဖြစ်သည့် အရိပ်အယောင်စိုးစဉ်းမျှ မရှိ။ သောမတ်(စ်)သည် သွားသိပ်မကောင်း၊ သွားသေးသေးလေးများ ဝါကြင်နေသည်။ နှာခေါင်းက ဆောက်နှင့် ထွင်းထား သလို သပ်ရပ်အမျိုးကျ၏။ မျက်လုံးနှင့် မျက်နှာကျမှာ အဘိုးနှင့်ပြောစမှတ် ဖြစ်လောက်အောင် တူသည်။

အခန်းတွင်းမှ လူများ ဆိုဖာပေါ်၊ ကုလားထိုင်ပေါ် နေရာယူကြသည်။ ကလေးများနှင့်စကားပြောသူပြော၊ ဥတုရာသီဖောက်ပြန်ပုံနှင့် အိမ်သစ်အကြောင်း ဆွေးနွေးသူက ဆွေးနွေးနှင့် ရှိနေကြသည်။ ဟော့(ဖ်)စတီဘိုးဘိုးက စာရေးစားပွဲ ပေါ်တင်ထားသည့် အဖြူနှင့် အနက် အမဲလိုက်ခွေးများဖြင့် ပုံဖော်ထားသော မင်အိုးမင်တံတင်ခုံကို ချီးမွမ်းနေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်နှင့် သက်တူရွယ်တူခန့် ရှိသော ပါးမြိုင်းမွေးပါးပါး၊ မျက်နှာထား ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းရှိသော ဒေါက်တာ ဂရပ်ဘိုးသည် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ကိတ်မုန့်၊ စပျစ်သီးခြောက် ပေါင်မုန့်နှင့် အရွယ်အစားစုံ ဆားခွက်များကို ကြည့်သည်။ အိမ်သစ်တက်ပွဲ

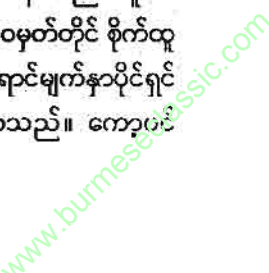
အတွက် မိတ်ဆွေများမှ ပေးပို့ထားသော 'ပေါင်မုန့်နှင့် ဆား' ဖြစ်သည်။ ပေါင်မုန့်မှာ အကောင်းစားမုန့်ညက်ဖြင့် လုပ်ထားပြီး ဆားကို ရွှေခွက်များထဲ များများစားစား ပုံထားသည်။ ပေးပို့သူများ၏ စေတနာသဒ္ဓါတရားမှာ ရက်ရက် ရော့ရော့ ရှိလှသည်။

“ကျုပ်အတွက်တော့ အလုပ်ရပြီ” ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးက အချို့ပွဲကို ညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။ ကလေးများအား မျက်စောင်းထိုး ခြိမ်းခြောက် ဟန့်တား လိုက်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ ဆားနှင့် ငရုတ်ကောင်းတင်သော စင်လေးကြီးကို ကောက်မလိုက်သည်။

“အဲဒါ လက်ဘရက်ခရော့က ပို့ပေးတာ” ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ဘိုးဘိုးက ရဲ့. တွေ့ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။ “ကျုပ်တို့ရဲ့ ခမည်းခမက်တွေကတော့ အမြဲ သဘောကောင်း မနောကောင်းပဲ။ ရဲတိုက်ဂိတ်အပြင်ဘက်မှာ သူ နွေရာသီစံအိမ် ဆောက်တုန်းကတောင် ကျုပ် ဒီလောက်များများ မပို့ဘူး။ သူကတော့ အမြဲတမ်း ဒီလိုချည်းပဲ။ ငွေသုံးလွယ်တဲ့နေရာမှာ မင်းစိုးရာဇာတွေနဲ့ နင်လား ငါလားပဲ”

လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မြည်သည်။ အနက်ရောင် ကုတ်ဖားဖားကြီးဝတ်ထားသော တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်အဘိုးအိုတစ်ဦး ဝင်လာသည်။ သင်းအုပ်ဆရာ ဗန်ဒါလစ်ဖြစ်၏။ မျက်လုံးညိုများ လက်နေ၍ ဖျော့တော့တော့ မျက်နှာပြင်က ပျော်ပျော်နေတတ်ပုံရသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မုဆိုးဖိုဘဝဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်းနေလာပြီး ကျောင်းအိုကြီးတွင် သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုကြီးဟု သတ်မှတ်ထားသူဖြစ်သည်။ သင်းအုပ်ဗန်ဒါလစ်က ပွဲစား ဂရက်ဂျင်နှင့်အတူ အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ ကလန်ကလား ပွဲစားဂရက်ဂျင်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို မှန်ပြောင်းကြည့်သကဲ့သို့ မျက်လုံးတွင်ဝိုင်းကာ အခန်းတွင်းမှ ရုပ်ပုံများကို စူးစမ်း လေ့လာသည်။ ထိုဧည့်သည်ကား အနုပညာ အကဲဖြတ်ရာတွင် တစ်ဖက် ကမ်းခပ်တော်သူဟု သတင်းပြေးသည်။

ဧည့်သည်တော် အမတ်မင်းဒေါက်တာ လင်ဟာနှင့်ဇနီးသည် ဘူဒင် ဘရွတ်(ခ)ဘိုးဘိုးနှင့် နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ ကလျာဏမိတ္တ ဘဝမှတ်တိုင် စိုက်ထူ ထားခဲ့သော မိတ်ဆွေရင်းချာကြီးများ ဖြစ်သည်။ ကြက်သွေးရောင်မျက်နှာပိုင်ရှင် ဝိုင်ထုန်သည် ကော့ပင်သည် ဇနီးနှင့်အတူ အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ ကော့ပင် တတော်မှာ ကော့ပင်လောက်နီးနီး ကြီးမားတုတ်ခိုင်သည်။

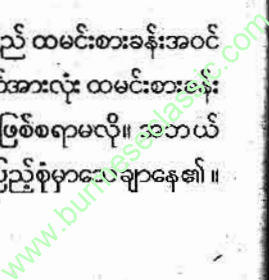
ခရော့ဂျာများကား လေးနာရီခွဲပြီးမှ ရောက်လာသည်။ ကောင်စစ်ဝန် ဂျူစတက်ခရော့ဂျာသည် ဂျက်ကော့(ဘ်)နှင့် ဂျာဂင်အမည်ရှိ သားနှစ်ယောက်နှင့် အတူ ဝင်လာသည်။ သားနှစ်ယောက်မှာ သောမတ်(စ်)တို့ ညီအစ်ကိုနှင့် မတိမ်း မယိမ်းဖြစ်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်လာသူများမှာ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ဘက်စီ၏မိဘများဖြစ်သော လက်ဘရက်ခရော့ဂျာ သခင် ကြီးနှင့် သခင်မကြီး၊ သစ်ကုန်သည် အိုဗာဒီနှင့် ဇနီးဖြစ်၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အချစ်ကြီးလှသော အိုဗာဒီဇနီးမောင်နှံသည် ကြင်စဦးတုန်းကလိုပင် လူရှေ့ သူရှေ့မရှောင် နာမည်ပြောင်လေးများကိုသာ ချစ်စနိုးခေါ်ဝေါ်တတ်ကြသည်။

“နှောင်းမှလာရင် ဧည့်ကောင်းပါတဲ့ဗျား” ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)က ပြောပြောဆိုဆို ယောက္ခမ၏လက်ကို နမ်းရှုပ်နှုတ်ဆက်သည်။

“လာပြီဆိုတော့လည်း ကြည့်ကြပါဦး” သခင်ကြီး ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)က ခမည်းခမက် ခရော့ဂျာတစ်မိသားစုလုံးကို လက်ဖြင့်ငှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး အကြီးဆုံး လက်ဘရက်ခရော့ဂျာကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ နာမည်ကျော် လူယဉ်ကျေး လက်ဘရက်ခရော့ဂျာသည် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဥပမိရုပ် ထင်ရှား၏။ ပေါင်ဒါ အနည်းငယ်ဖြူးသော ဆံတုကို ဆောင်ထားသည်။ ကတ္တီပါ ခါးပြတ်အင်္ကျီ၏ ကြယ်သီးနှစ်တန်းမှာ ကျောက်မျက်ရတနာများချည်းသာ။ အဝတ်အစားမှာ ခေတ်ရှေ့ပြေးနေသည်။ လက်ဘရက်ခရော့ဂျာ၏သား ကောင်စစ်ဝန် ဂျူစတက် ခရော့ဂျာသည် နှုတ်ခမ်းမွေးကို ကော့နေအောင် သထား၍ မုတ်ဆိတ်မွေး ရေးရေးသာ ထားသည်။ ပုံစံရော အမူအရာပါ ဖအေတူသား ဖြစ်သည်။ လက် လှုပ်ရှားမှု ငြင်သာပုံကအစ ဖခင်၏ ကိုယ်ပွားဖြစ်၏။

ဧည့်သည်များ မထိုင်ကြသေးပါ။ မတ်တတ်ရပ်၍ ပဋိသန္ဓာရ စကားများ ဆိုကြသည်။ မကြာခင် ဝါအကြီးဆုံး ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)သည် ကော့ပင် ကတော်ကို လက်မောင်းတွဲရန် ကမ်းပေးကာ အသံမြင့်၍ “မိတ်ဆွေတို့၊ ဆာနေ ကြရော့ပေါ့ဗျာ” ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်တော့၏။

ကလေးထိန်းဆရာမ အိုင်ဒါဂျန်မင်နှင့် အစေခံများသည် ထမင်းစားခန်းအဝင် ခေါက်တံခါးကြီးကို အသင့်ဖွင့်ထားပြီးဖြစ်ရာ ဧည့်သည်တော်အားလုံး ထမင်းစားခန်း ထဲသို့ အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ကြသည်။ အလောတကြီးဖြစ်စရာမလို။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)အိမ်မှ ညစာသည် ပြီးပြည့်စုံမှာသေချာနေ၏။

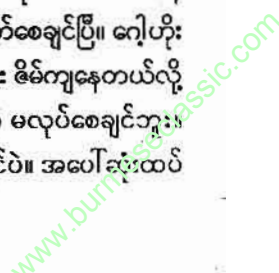

ဧည့်သည်များ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်နေကြစဉ် ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင် ဘရွတ်(ခ)သည် ဘယ်ဘက်အိတ်ကပ်ထဲထည့်ထားသော စာခေါက်ကို လက်ဖြင့် အသာစမ်းကြည့်သည်။ မျက်နှာပေါ်မှ ယဉ်ကျေးဖော်ရွေသောအပြုံး ပျောက်ကွယ် သွားပြီ။ စိတ်အိုက်သည့်အသွင်က မျက်နှာပေါ်တွင် အတိုင်းသား။ အံကြိတ်ထား သဖြင့် နားသယ်မှ ကြွက်သားများ ထောင်ထနေသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲ နောက်ဆုံးမှဝင်လာသော သင်းအုပ်ဆရာ ဗန်ဒါလစ်၏ လက်မောင်းကို တွဲထား သော မိခင်ကိုမြင်ပြီး “ဆရာ၊ တစ်ဆိတ်လောက် ခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော် မာမာနဲ့ ပြောစရာရှိလို့ပါ” ဟု ခွင့်တောင်းသော် သင်းအုပ်ဆရာကြီးက ကြည်သာရွှင်ပျရွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် မိခင်ကို တောတောင်ရေမြေခန်းထဲရှိ ပြတင်းပေါက်နား ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ဒီမှာ ဂျေဟိုးဆီက စာ” လေသံတိုးတိုးဖြင့် သွက်သွက်ပြောသည်။ ချိတ် ပိတ်ထားသော စာခေါက်ကိုထုတ်ပြပြီး သခင်မ အင်တိုင်းနက်၏ မျက်လုံးနက်နက် များကိုကြည့်သည်။ “သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးထားတာ၊ ဒါက တတိယမြောက် စာပဲ။ ပါပါက ပထမတစ်စောင်ကိုပဲ စာပြန်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ စာက နှစ်ချက်ထိုးကတည်းက ရောက်နေတာ။ ကျွန်တော် စောစောကတည်းက ပါပါ့ကို စာပေးသင့်နေတာ။ ဒီနေ့လို နေ့မျိုးမှာ ပါပါ စိတ်ပျက်သွားမှာစိုးလို့ မပေးဘဲ နေတာ။ မာမာရော ဘယ်လိုသဘောရလဲ၊ ပါပါ့ကို ဒီခေါ်ပြီး ပေးလိုက်ရမလား။”

“မလုပ်နဲ့ ဂျင်း၊ သားလုပ်တာ မှန်တယ်၊ ဆိုင်းထားတာ ပိုကောင်းတယ်” သခင်မ အင်တိုင်းနက်က အဖြေပြန်ပေးပြီး သူမ အကျင့်အတိုင်း သား လက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မသက်မသာမေးသည်။ “ဘာ နေ့ထားမယ်လို့ သားထင်သလဲ၊ ကောင်လေးက အလျှော့ပေးမယ် မထင်ဘူး။ ဒီအိမ်ရဲ့ဝေစုကို သူ ရကို ရရမယ်လို့ စွဲနေပြီ၊ အခု ဘာမှမပြောနဲ့ဦး ဂျင်း၊ ညထိ စောင့်၊ ပါပါ့ကို အိပ်ရာမဝင်ခင် စာပြလိုက်”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ” ငဲ့ထားသောခေါင်းကိုယမ်းရင်း ကောင်စစ်ဝန် ထပ်မံမေးသည်။ “ကျွန်တော်ကတော့ ပါပါ့ကို အလျှော့ပေးလိုက်စေချင်ပြီ။ ဂျေဟိုး ဆီကတော့ ကျွန်တော်ကပါ ကြံစည်နေတယ်၊ သူ့နေရာဝင်ယူပြီး ဇိမ်ကျနေတယ်လို့ ထင်တာ ခံနိုင်ဘူး။ ဒီသဘောသွားရောက်အောင် ပါပါ့ကို မလုပ်စေချင်ဘူး။ ဒါလေး ခိုခိုသာသာပြောရရင် ကျွန်တော်ကလည်း အစုရှင်ပဲ။ အပေါ်ဆုံးထပ်

အတွက် ဘက်စီနဲ့ ကျွန်တော်က အိမ်ငှားခပေးနေတယ်လေ။ ဖရန်ဖွတ်က ညီမလေးနဲ့က သဘောတူပြီးသား။ ဒီအိမ်ဝယ်တုန်းက အိမ်တန်ဖိုးရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံ ယောက်ဖကို လျှော်ကြေးပေးပြီးပြီ။ ပါပါ ဒီလိုလုပ်ပုံကတော့ သိပ်ကောင်းတယ်။ လုပ်ငန်းပိုင်း ရှုထောင့်က ကြည့်ရင်လည်း သိပ်ပြီး ကျေနပ်ဖို့ကောင်းတယ်။ တကယ်လို့သာ ပါပါက ဂျေဟိုးအပေါ် ဒီလိုပဲ ပစ်ပစ်ခါခါ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ဂျင်း၊ ဒီကိစ္စမှာ သားရဲ့အနေအထားက ရှင်းပါတယ်။ မာမာသာခံရတာ။ ဂျေဟိုးအမြင်မှာ မိထွေးဟာ သူ့သားရင်းသမီးရင်းတွေ အတွက်ပဲကြည့်တယ်။ သူတို့သားအဖကို မာမာက သွေးခွဲတယ်လို့ ထင်နေတယ်”

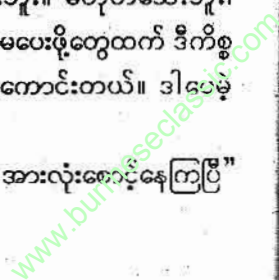
“ဂျေဟိုးမှားတာ” ကောင်စစ်ဝန် အော်မီတော့မလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။ ထမင်းစားခန်းဘက် တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ အသံကို ပြန်နိမ့်သည်။ “သူ့အမှားပဲ၊ ကိစ္စတစ်ခုလုံး စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ သူ့အမှားတော့ဖြင့် သူမသိဘဲနဲ့၊ ဟို စတီဝိုင်း မိန်းမကိုမှ သူက ဘာကြောင့် သွားယူသလဲ၊ ဈေးဆိုင်ကိုမှ သူက ဘာကြောင့်သွားယူသလဲ” ကောင်စစ်ဝန်သည် ပြောနေရင်း ရှက်လည်း ရှက်၊ ဒေါသလည်း ထွက်ကာ တစ်ချက်ရယ်သည်။

“အဲဒါ ပါပါရဲ့ ချို့ယွင်းချက်ပဲ။ ဈေးဆိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အစွဲမကျွတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပါပါရဲ့အစွဲကို ဂျေဟိုးလေးစားသင့်တယ်”

“အင်း... သားပါပါ အလျှော့ပေးလိုက်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့”

“ကျွန်တော် ဒီလို အကြံပေးသင့်သလား” ကောင်စစ်ဝန်သည် နဖူးပေါ် လက်ဖဝါးအုပ်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တီးတိုးပြောသည်။ “မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဘဲ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဂျေဟိုးကို ပေးစရာရှိတာ ပေးလိုက်ပါလို့ ပြောမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း ရှယ်ယာရှင်တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ မိဘပြောစကား နားမထောင် ထင်ရာစိုင်းသွားတဲ့ သားအပေါ် လုပ်ငန်းလည်ပတ်နေတဲ့ငွေကို ထုတ်ပေးဖို့ ဘာတာဝန်မှ မရှိဘူးလို့ ပါပါကထင်ရင် ဒါဟာ တကယ်တော့ ငွေတစ်သောင်း တစ်ထောင်ကိစ္စပါပဲ။ ငွေက မနည်းဘူး။ မဟုတ်သေးဘူး၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အလျှော့ပေးဖို့တွေ မပေးဖို့တွေထက် ဒီကိစ္စ တစ်ခုလုံးကို လက်ရှောင်ပြီး ဘေးထွက်ထိုင်နေတာ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါပါဖြစ်နေတဲ့ ပုံက သိပ်ပြီး”

“ညကျမှ ဆက်ပြောရအောင်၊ လာ... သွားမယ်၊ အားလုံးစောင့်နေကြပြီ”

ကောင်စစ်ဝန်သည် စာကို အိတ်ကပ်ထဲပြန်ထည့်၊ မိခင်အား သူ၏ လက်မောင်းကို တွဲစေကာ ထိန်လင်းနေသော ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ တော့သည်။ စားပွဲရှည်ကြီးတွင် ဧည့်သည်များ အသီးသီးနေရာယူပြီးကြပြီ။

ထမင်းစားခန်းကြီးကို အလှဆင်ထားသော နံရံကပ် ကမ္ဘလာထည်များမှာ မိုးပြာရောင် နောက်ခံရှုခင်းပေါ်မှ ဖြူလွလွ ဒေဝတာနတ်သားနတ်သမီးများပုံ ဖြစ်သည်။ ဖဲသားခန်းဆီးများက အနီရောင်၊ နံရံလေးကပ်၍ တန်းစီချထားသော ဆိုဖာမတ်မတ်ကြီးများ၏ ဆိုဖာဖုံးကလည်း အနီရောင်။ အခန်းထောင့်တိုင်းရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်ရှစ်တိုင်စီ ထိန်ထိန်ငြိုးနေသော ဖယောင်းတိုင်မီးပန်း ခိုင်များက ရွှေရောင်။ နံရံကပ် မီးပွင့်များက ငွေရောင်။ တောတောင်ရေမြေခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံပေါ်တွင် အီတလီကမ်းခြေပုံ ပန်းချီကားကြီး ချိတ်ထားရာ ငြိမ်းငြိမ်းဖြင့် ညိုနေသော ပန်းချီကားရှုခင်းက ရွှေရောင်ငွေရောင်၊ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်ဖြင့် ဟပ်မိကာ အခန်းကြီးတစ်ခန်းလုံး အလှကျက်သရေ တိုးနေသည်။

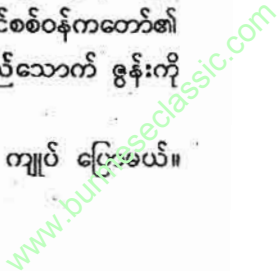
သခင်မ အင်တိုင်းနက်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) မျက်နှာပေါ်တွင် ပူပန်ခြင်း၊ ကယောက် ကယက်ဖြစ်ခြင်းများကို အရိပ်အငွေ့ပင် မတွေ့ရတော့။ ပြတင်းပေါက်နားတွင် နေရာယူကြသော သင်းအုပ်ဗန်ဒါလစ်နှင့် ခရော့ဂျာအကြီးအကဲနှစ်ဦးကြားတွင် ဝင်ထိုင်ကာ သခင်မ အင်တိုင်းနက်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် စားပွဲအစွန်မှ ကလေး များအထိ အားလုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်၍ စိတ်ပါလက်ပါ ခေါင်းကို ဆတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“စားလို့ မြိန်ကြပါစေရှင်”

“လေးစားပါတယ်ဗျာ၊ လေးစားပါတယ် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)၊ ထပ်ပြောပါရစေ၊ သိပ်ကို လေးစားရပါတယ်” ဝိုင်ကုန်သည် ကော့ပင်၏ အသံဝါကြီး ဟိန်းထွက် လာသည်။

ခါးစည်းအကျားအကျား၊ ခေါင်းဆောင်းဖြူဖြူလေးနှင့် အစေ့မဲမဲလေးက လက်မောင်းဝကစ်ကစ်လေးကို ဖော်ကာ စွပ်နှင့် ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို စားပွဲထိုးသည်။ လေးမှ ဂျန်မင်နှင့် အိမ်အပေါ်ထပ်ကို တာဝန်ယူသော ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ အိမ်ထာမလေးက ဝိုင်းကူသည်။ ဧည့်သည်များ ဟင်းရည်သောက် ဇွန်းကို ထောက်တိုင်လိုက်ကြသည်။

“နိပ်လှသဗျာ၊ လှလိုက်တာ၊ ခမ်းနားလိုက်တာ၊ ကျုပ် ပြေးမယ်။”

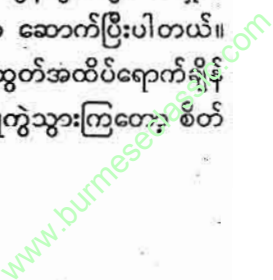
အစီအမံသိပ်တော်တာပဲဗျာ” ကော့ပင်သည် မင်းလမ်းစံအိမ်သို့ မူလအိမ်ရှင်များ လက်ထက်က မရောက်ခဲ့ဖူးပေ။ ကော့ပင်သည် ဆွေကြီးမျိုးကြီးမှ ဆင်းသက် လာသူမဟုတ်။ နောက်ပေါက်သူဌေးဖြစ်၏။ စကားပြောရာတွင် အချို့ အသုံး အနှုန်းများ ကြမ်းတမ်းနေဆဲ။ ဥပမာ ‘ကျုပ် ပြောမယ်’ ဟု ခဏခဏသုံးခြင်း၊ ‘လေးစားပါတယ်’ ကို ပြောရာတွင် အသံထွက်မပီခြင်းများ ရှိသည်။

“သိပ်ဈေးကြီးလှတာတော့ မဟုတ်ဘူး” ပွဲစား ဂရက်ဂျင်က ခြောက် ကပ်ကပ်ပြောသည်။ နံရံကပ် ကမ္ဘလားပေါ်မှ ရုပ်ပုံများကို လက်ဖဝါးမှန်ပြောင်း လုပ်ကာ လေ့လာထားပြီးဖြစ်၍ ဂရက်ဂျင် ကောင်းကောင်းသိနေနိုင်သည်။

ညစာဝိုင်းတွင် ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးမင်းများနှင့် ကတော်များကို တတ်နိုင် သလောက် အတွဲလိုက် စီစဉ်နေရာချထားပေးသည်။ အိမ်သားများကိုလည်း မိတ်ဆွေအသီးသီးကြားတွင် နေရာချထားသည်။ သို့သော် နေရာတိုင်း သိပ် အဆင်မပြေလှ။ အိုဗာဒီ ဇနီးမောင်နှံသည် ခါတိုင်းလိုပင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မခွဲနိုင်မခွာရက် ဘေးချင်းကပ်ထိုင်နေကြသည်။ လက်ဘရက်ခရော့က သခင်မ အင်တိုင်းနက်နှင့် မင်းကတော် လင်ဟာတို့အကြား ကိုယ်ကို တောင့်တောင့် ထား၍ ထိုင်သည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးနှင့် တစ်လှည့်စီ ရယ်စရာမောစရာလေးများ ပြောနေသည်။

“ဒီအိမ်ကို ဘယ်တုန်းက ဆောက်ခဲ့တာလဲ” ကဗျာဆရာ ဟော့(ဖ်)စတီ သည် မျက်စောင်းထိုးတွင် ထိုင်နေသော အိမ်ရှင် ဘူဒင်ဘရွတ်(မ်)ဘိုးဘိုးကို မေးလိုက်သည်။ ကော့ပင်ကတော်နှင့် စကားကောင်းနေသော ဘူဒင်ဘရွတ်(မ်) ဘိုးဘိုးက “ခရစ်နှစ်... အဲ... ဘယ်လောက်လဲဆိုတော့ ကျုပ် အမှတ်မမှားဘူး ဆိုရင် ၁၆၈၀ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ဖြစ်မယ်။ ရက်စွဲတွေကို ကျုပ်ရဲ့သားက ပိုသေချာတယ်ဗျ” ဟု ဖြေလိုက်သည်။

“၁၆၈၂ ခုပါ” ကောင်စစ်ဝန်က ကိုယ်ခန္ဓာရှေ့ကိုင်း၍ အဖြေပေးသည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် အမတ်မင်းလင်ဟာ၏ ဘေး စားပွဲအစွန်တွင် တွဲဖက်မရှိဘဲ ထိုင်နေသည်။ “ဒီအိမ်ကို ၁၆၈၂ ခု ဆောင်းတွင်းမှာ ဆောက်ပြီးပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က အိမ်ရှင် ရက်တင်ကင့်(မ်)နဲ့ ကုမ္ပဏီ အထွတ်အထိပ်ရောက်ချိန် ပေါ့ဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်က သူတို့ ဖရိုဖရဲပြိုကွဲသွားကြတော့ စိတ် မကောင်းစရာပဲ”

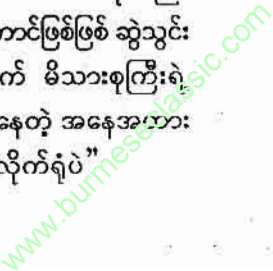

စကားသံများ မိနစ်ဝက်ခန့်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ အားလုံးကိုယ့်ပန်းကန်ကိုယ် စိုက်ကြည့်ကာ အတွေးနယ်ချဲ့နေမိကြသည်။ ဤမျှ သမန်ရှည်စွာ ထင်ရှားကျော်ကြားလှသော မိသားစုကြီး ဤအိမ်ကို ဆောက်၊ ဤအိမ်မှာနေပြီး ပြိုကွဲလုံးပါးပါးကာ အိမ်ကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ရသည်။

ပွဲစား ဂရက်ဂျင် စကားစသည်။ “ဟုတ်တယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ ဒီလောက် ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စအပေါ် ပြန်တွေးကြည့်ရင် တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး၊ ရက်တင်ကင့်(မ်)ကသာ ဂီး(လ်)မက်ကို အစုရှင်အဖြစ် မသွင်းခဲ့ဘူးဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ ဂီး(လ်)မက်က စီမံခန့်ခွဲမှုအပိုင်းကို ဝင်ယူပြီ ဆိုတော့ ကျုပ် လက်မြောက်လိုက်ပြီ၊ မရတော့ဘူးဆိုတာ သိနေပြီ။ ဂီး(လ်)မက်က ရက်တင်ကင့်(မ်)နောက်ကွယ်မှာ မဟုတ်တာလုပ်၊ နောက်ကျော ဓားနဲ့ထိုးဖို့ ကြံတယ်။ ကုမ္ပဏီနာမည်နဲ့ လက်ပြောင်းလက်လွှဲတွေ လုပ်တယ်။ နောက်ဆုံး ကစားပွဲပြီးသွားတာပေါ့။ ဘဏ်တွေက သံသယဝင်လာပြီ။ ကုမ္ပဏီက စိတ်မချ ရတော့ဘူး။ ကုန်လှောင်ရုံကို ဘယ်သူကြည့်သလဲဆိုတာတောင် သိကြလား၊ ဂီး(လ်)မက်ပဲပေါ့။ ကုန်လှောင်ရုံက ကြွက်သိုက်ဖြစ်နေပြီ။ တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ်သာ ကုန်သွားတယ်၊ ကြွက်သိုက်ပဲ။ အဲဒါကို ရက်တင်ကင့်(မ်)ကလည်း ထိုင်ရာမထ ပေါ့ပေါ့နေတယ်”

“သူက လေဖြတ်နေတဲ့လူလေ” မပြောချင်ပြောချင် မှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာပေး နှင့် ကောင်စစ်ဝန်ဆိုလိုက်ကာ စွပ်ကိုသာ ငုံ့မွေ့နေသည်။ မျက်တွင်းနက်နက်ထဲမှ မျက်ဆန်ပြာပြာဖြင့် စားပွဲအထက်ဘက်သို့ တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ စကားဆက်သည်။ “ရက်တင်ကင့်(မ်)ရဲ့တာဝန်က သိပ်ကြီးတယ်။ စိတ်ထဲ ခဲဆွဲ ထားသလိုပဲ။ သူ ထမ်းထားရတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို နားလည်မယ်ထင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဂီး(လ်)မက်ကို အစုရှင်အဖြစ်သွင်းခဲ့တာ။ ဒီလူက ငွေလေးကလည်း မရှိဘူး။ အမနာပ သတင်းတွေကလည်း ခပ်များများ။ ရက်တင်ကင့်(မ်)က သူ့ရဲ့တာဝန်ကြီးကို ခွဲဝေချင်တဲ့ဇောနဲ့၊ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီ ဇာတ်သိမ်းကိုလည်း ချော့သွေ့လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ သိနေတော့ ဂီး(လ်)မက် ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် ဆွဲသွင်း လိုက်တာ။ လုပ်ငန်းကြီးက ယိုယွင်းနေပြီ။ အစဉ်အဆက် မိသားစုကြီးရဲ့ အချိန်အခါ အကျပိုင်းမှာ။ ချောက်ကမ်းပါးစွန်းရောက်နေတဲ့ အနေအထား ထဲမှာ အောက်ကျသွားအောင် ဂီး(လ်)မက်က တွန်းချပစ်လိုက်ရုံပဲ”

သင်အုပ် ဗန်ဒါလစ်သည် သူ့ဖန်ခွက်နှင့် ဘေးနားမှ အဖော်၏ ဖန်ခွက်ထဲ
ဝိုင်ဖြည့်ထေသည်။ “ကျုပ်တို့ရဲ့ ကောင်စစ်ဝန်က ဒီလို မြင်တယ်ပေါ့။ ဂီး(လ်)မက်
မပတ်သက်ဘူးဆိုရင်ကောင် ကိစ္စတွေ တစ်နေ့ ဒီအတိုင်းဖြစ်မှာပဲလို့ ကောင်စစ်
ဝန်က မြင်တယ်ပေါ့” အပြုံးတစ်စဖြင့် သတိထားမေးသည်။

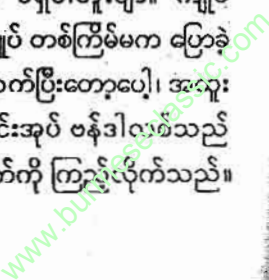
“ဒီအတိုင်းတော့ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်” ကောင်စစ်ဝန် စဉ်းစဉ်းစားစားဖြေသည်။
ဧည့်သည်တစ်ဦးဦးကို ဦးတည်ပြောသည့်အနေမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကောင်စစ်ဝန်
စကားပြောသည်။ “ရက်တင်ကင်း(မ်)က ဂီး(လ်)မက်ကို အစုရှင်အဖြစ် ပါဝင်ခွင့်
ပြုလိုက်တာကတော့ ကံပဲလို့ ထင်တယ်။ သူ့ကံကြမ္မာကိုက ဒီလိုပဲဖြစ်ဖို့
ဖန်လာတာ။ ရက်တင်ကင်း(မ်)က အကျဉ်းအကျပ်ထဲမှာ၊ ဂီး(လ်)မက် ဘာတွေ
လုပ်နေတယ်ဆိုတာ အနည်းနဲ့အများတော့ သူသိမှာပဲ။ ကုန်လှောင်ရုံရဲ့ အခြေ
အနေကိုလည်း သူသိမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက လေဖြတ်နေတယ်လေ”

“တော်လောက်ပြီ ဂျင်း” ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)ဘိုးဘိုးက သားကို ဝင်ဟန့်သည်။
ဇွန်းကိုချပြီး “ဒါက သားရဲ့အမြင်ပေါ့” ဟု မေးသော် ကောင်စစ်ဝန်သည်
မရည်ရွယ်ဘဲ ဖခင်ကို ဖန်ခွက်မြှောက်ပြသည်။

လက်ဘရက်ခရော့ဂျာက ဝိုင်ဖြူပုလင်းမြှောက်ကာ “ဒီလက်ဆောင်
လေးကို အားပေးရအောင်” ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်ပုလင်း၏ ဘူးဆိုပေါ်တွင် ငွေရောင်
ဆတ်ဖိုတစ်ကောင်ပုံလေး ပါသည်။ ဝိုင်ပုလင်းကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် စေ့စေ့စပ်စပ်
ကြည့်ပြီး “စီအက်(ဖ်)ကော့ပင် ဆိုပါလား၊ အား... ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျား မပါလို့
မဖြစ်ဘူး” ဟု ဝိုင်ကုန်သည် ကော့ပင်ကို ခေါင်းဆတ်ပြပြီး ပြောသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ ရွှေရေးအနားသတ် ပန်းကန်များကို အစေခံများက သယ်ယူ
သွားစဉ် သခင်မ အင်တိုင်းနက်က မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်သည်။ ဂျန်မင်
သည် မီးဖိုဆောင်သို့ စကားပြောပေါက်မှ အမိန့်လှမ်းပေးလျှင် ထမင်းစားခန်းထဲ
ငါးဟင်းယူလာကြသည်။

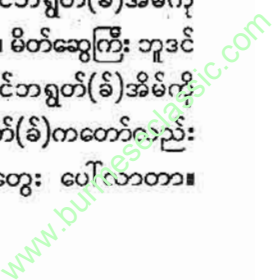
“အဲဒီလက်ဆောင်လေးက စာဖွဲ့လောက်စရာ မရှိပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်
သိထားတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု မျှဝေချင်တယ်။ ကျုပ် တစ်ကြိမ်မက ပြောခဲ့
ဖူးပြီးပါပြီ။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)မိသားစုရဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ပေါ့၊ အရူး
သဖြင့် အခုလို ဒီလိုအရာလေးကို မြင်လိုက်ရရင်” သင်းအုပ် ဗန်ဒါလစ်သည်
ငွေဇွန်းလေးကို ကောက်ကိုင်ကာ သခင်မ အင်တိုင်းနက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီငွေထည်ပစ္စည်းလေးဟာ ၁၈၀၆ ခုနှစ်တုန်းက ဒဿနပညာရှင် လီနွားလက်ထဲကို ရောက်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းလေးလားလို့ ကျုပ် မတွေးဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ လီနွားဆိုတာ နပိုလီယံဧကရာဇ်ရဲ့လက်အောက်မှာ အမှုတော်ထမ်းခဲ့တဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးကို ပြောတာ။ အဲ့(လ်)(ဖ်)လမ်းမှာ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)ကတော်နဲ့ ဆုံခဲ့ကြပုံကို မှတ်မိသေးတော့...”

သခင်မ အင်တိုင်းနက် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)သည် အတိတ်ကို ပြန်လည်အောက်မေ့ခြင်းတစ်ဝက်၊ မျက်နှာပူခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် ရှေ့မှ ပန်းကန်ပြားပေါ်သာခေါင်းကို အတွင်ငုံ့၍ ရှက်စနိုးပြုံးနေသည်။ စားပွဲအစွန်မှ သောမတ်(စ်)နှင့် တိုနီသည် ပြိုင်တူနီးပါး အော်ဟစ်တောင်းဆိုသည်။ “အား... ဘွားဘွား အဲဒီအကြောင်း ပြောပြပါ” သောမတ်(စ်)နှင့် တိုနီသည် ငါးဟင်းကို စိတ်မဝင်စား။ **ဗျူဟာ ပြောစကားကိုသာ** အငမ်းမရ နားထောင်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ သခင်မအတွက် ခါးသီးစရာဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ပြောပြရန် ဝန်လေးမည်မဟုတ်မှန်း သင်အုပ်ဆရာ ဗန်ဒါလစ် သိထားသည်။ ပုံပြင်ဟောင်းကို သင်းအုပ်ဆရာကသာ တစ်ကြောပြန် အစဖော်ပြောပြမည်ဖြစ်သည်။ ဧည့်သည် တစ်ဦးနှစ်ဦးအတွက်သာ ထိုပုံပြင်က အသစ်အဆန်းဖြစ်နေမည်။ ကလေးများကမူ အကြိမ်ပေါင်း ရာချီ နားထောင်ပြီး ဖြစ်နေနိုင်သည်။

“ဒီလိုဗျ၊ နိုဝင်ဘာ တစ်ညနေခင်းမှာ အေးကလည်း အေး၊ မိုးကလည်း တအိအိနဲ့ စိတ်ပျက်စရာနေ့ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က တာဝန်ပြီးလို့ အဲ့(လ်)(ဖ်)လမ်းက ပြန်လာတာ။ အဲဒီတုန်းက ဗရတ်ဗရက်ခေတ်ပျက်ကြီး။ မင်းသား ဘလူးချား ပြေးပြီး ပြင်သစ်တွေ မြို့ပေါ်ဝင်စီးထားတဲ့ကာလကြီး။ တစ်မြို့လုံး တိတ်နေတာပဲ။ လမ်းပေါ်မှာ လူသွားလူလာ မရှိဘူး။ လူတွေအကုန်လုံး အိမ်ထဲကနေ အိမ်ပြင်မထွက်ရဘူး။ သားသတ်သမားကြီး ဖရယ်ဆိုရင် သူ့ဆိုင်တံခါးဝရှေ့ရပ်၊ လက်နှစ်ဖက် အိတ်ထဲထည့်ပြီး ဟိုကြိမ်းသည်ကြိမ်း ကြိမ်းမိလို့ ခေါင်းကို သေနတ်နဲ့ ဝစ်သတ်ခံရတယ်။ ကျုပ်က လမ်းလျှောက်လာရင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)အိမ်ကို ထစ်ချက်လောက် သွားကြည့်လိုက်ဦးမှလို့ တွေးမိတယ်လေ။ မိတ်ဆွေကြီး ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)က အနာမီးအနာလျှံကြီးနဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ၊ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)အိမ်ကို စစ်သားတွေ သိမ်းထားပြီး စတည်းချနေတော့ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)ကတော်လည်း အလုပ်များနေတော့မှာပဲဆိုပြီး ကျုပ်သွားကြည့်ဖို့ အတွေး ပေါ်လာတာ။

တွေးနေတုန်းရှိသေး... ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုသွားတွေ့တယ်မှတ်လဲ၊ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) ကတော်အစစ်ပဲ။ မိုးရွာကြီးထဲမှာ ဦးထုပ်မပါ၊ ဘာမပါ အပြေးတစ်ပိုင်း ကမူးရှူးထိုး ထွက်လာတယ်။ ပခုံးပေါ်မှာ ရှောစောင်လေးပဲ တင်ထားတယ်။ ဆံပင်က ဖိုးရိုးဖားရားနဲ့။ ဟား... ကျုပ်က 'ကြိုကြိုဖန်ဖန်ပဲ' လို့တောင် ပြောမိတယ်။ အပြေးဆင်းချလာတာ ကျုပ်ကို မမြင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က အရဲစွန့်ပြီး သူ့အင်္ကျီလက်ကို လှမ်းဆွဲရတယ်။ သူ့ပုံစံက သံသယဝင်စရာကိုး။ 'အူယားဖားယားနဲ့ ဘယ်များသွားမလို့လဲ' လို့ မေးတော့မှ ကျုပ်ကို မြင်ပြီး ဟီးချဉ်ပါလေရော။ 'နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ အားလုံးပြီးပြီ။ ကျွန်မ မြစ်ထဲခုန်ဆင်းမလို့' တဲ့ဗျ။ ကျုပ်လည်း တစ်ခါတည်း လန့်သွားတာပဲ။ 'မလုပ်ကောင်းဘူး' လို့ ကျုပ် အော်မိပါရော။ 'ဒါ လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး' လို့ ပြောပြီး ကျုပ် သူ့လက်ကို ချုပ်ထားတယ်။ သူက တင့်တင့်တရယ်ရယ်နဲ့ ကျုပ်ကို ဘာပြောလဲဆိုတော့ 'ဗန်ဒါလစ်၊ သူတို့ ငွေထည်တွေ ယူကုန်ကြပြီ။ ဂျီဟန်ကလည်း အနာကြီးနဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ သူ နေကောင်းလည်း ဘာမှလုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ငွေဇွန်းတွေတော့ ကုန်ပါပြီ' တဲ့။ မြစ်ထဲ ခုန်ဆင်းတော့မယ်တဲ့။ ကျုပ်ကလည်း ဘယ်လွှတ်မလဲ၊ ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုးက လူတိုင်းကြုံရတာပဲ၊ သတ္တိရှိစမ်းပါ။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းပါပေါ့။ ကျုပ် သူတို့နဲ့ စကား သွားပြောမယ်ဆိုပြီး ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)အိမ်ကို ပြန်ခေါ်လာတယ်။ စစ်သားတွေက အပေါ်ထပ် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အယောက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိတယ်။ ငွေထည် သိမ်တဲ့ ဗီရိုကြီးနားမှာ အုံလို့ပေါ့။ ကျုပ်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပဲ 'လူကြီးမင်း ခင်ဗျာ' လို့ ခေါ်လိုက်တယ်။ တစ်ယောက်ယောက် ကျုပ်နဲ့ စကားပြောပါလားလို့ ကျုပ်ဖိတ်ခေါ်တော့ စစ်သားတွေက တဝါးဝါးပွဲကျပြီး အားလုံးနဲ့ ပြောကြစို့တဲ့။ ဒါပေမဲ့ စစ်သားတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်တယ်။ 'အရပ်က ကလန်ကလား၊ ဖယောင်းတိုက်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးက မည်းမည်း၊ လက်ကြီးက နီစပ်စပ်နဲ့၊ 'လီနွား' တဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူပြောပြီး ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ အလေးပြုတယ်။ ညာလက်က မအားဘူးလေ။ ငွေဇွန်းတွေ ကိုင်ထားရတာ ငါးချောင်းခြောက်ချောင်းလောက် ရှိတာကိုး။ လီနွားက ဘာလုပ်ပေးရမလဲတဲ့။ ကျုပ်ကလည်း 'အရာရှိမင်းခင်ဗျား' လို့ လေးလေးစားစား ခေါ်လိုက်တယ်။ 'ဒီလောက် ပြောင်မြောက်တဲ့ ထိုးစစ်ကြီးကို ဆင်နွဲ့ခဲ့ပြီးမှ ဒီအသေးအမွှားလေး

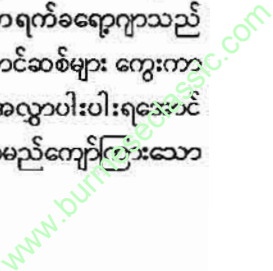

တွေကို လိုချင်မျက်စိ ရှိနေရသေးလား၊ ဧကရာဇ်ကြီးအတွက် ဒီမြို့ကို တံခါးပိတ်ထားပါဘူး' လို့ ကျုပ် ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက 'ခင်ဗျား ဘာတွေမျှော်လင့်ထားသလဲ၊ စစ်ဟာ စစ်ပဲ၊ လူတိုင်း ဒီလိုပစ္စည်းမျိုး လိုချင်တာချည်းပဲ' လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်ခေါင်းထဲ အကြိတ်တစ်ခုဝင်လာတာနဲ့ 'ဒါပေမဲ့ အရာရှိမင်းကတော့ ဂရုစိုက်သင့်တယ်။ ဒီအမျိုးသမီးက ဂျာမန်လူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အရာရှိမင်းတို့နဲ့ တစ်နိုင်ငံတည်းသား ပြင်သစ်လူမျိုး' လို့ ကျုပ် ပြောချလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ဘယ်သူမဆို ဒီလိုစကားမျိုးကို ပြောမိမှာပဲ။ လီနွားက 'အိုး၊ ပြင်သစ်လူမျိုးလား' ဆိုပြီး အံ့သြသွားတာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ ဘာပြောတယ်ထင်လဲ 'ဒါဆို ဒုက္ခသည်ပေါ့၊ ဒဿနိကဗေဒရဲ့ ရန်သူတော်ပေါ့' တဲ့၊ ကျုပ်မှာ အံ့သြပြီး ရယ်ချင်လွန်းလို့ အောင့်ထားရတယ်။ 'အရာရှိမင်းဟာ တကယ် ပညာဉာဏ်ကြီးသူပါ။ ဒီလိုလုပ်ရပ်မျိုးနဲ့ မသင့်တော်ပါဘူး' လို့ ခပ်တည်တည် ရောချလိုက်တော့ သူ ခဏကြောင်နေတယ်။ နောက်တော့မှ သူ့မျက်နှာ ဖြန်းခနဲနီသွားပြီး လက်ထဲက ဇွန်းတွေ ဗီရိုထဲ ပြန်ထည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာပြောလဲဆိုတော့ 'ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ကြည့်ရုံကြည့်တာ၊ ငွေထည် အကောင်းစားတွေပဲ။ ကျုပ်လူ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကသာ အမှတ်တရ ပစ္စည်းအဖြစ် နည်းနည်းလိုချင်တာ' တဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ ပစ္စည်းတွေ အတော်များများ သူတို့ ယူသွားကြပါတယ်။ တရားမျှတမှုအတွက် လူသားမပြောနဲ့ သိကြားမင်း ဆင်းပြောတောင် မရဘူး။ သူတို့က ဘုရားဆို ဘာဘုရားမှ မသိဘူး၊ ကော်စီကန်ကောင်ကိုပဲ ဘုရားမှတ်နေတာ။"

*

ပန်းကန်ပြားအသစ်များ လဲသွားကြပြန်ကာ အုတ်နီခဲရောင် ဧရာမဝက်ပေါင်ပြုတ်ဟင်းပွဲကြီးချသည်။ ဟင်းပွဲပေါ်တွင် ထွေလီကာလီလေးများ ကြံထားပြီးတွဲစားရန် ညှိတိုတို ကြက်သွန်နီ အချဉ်ရည်ကိုပါ ချပေးသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကိုပါ ခုံးပေါလအော ချထားပေးရာ ဧည့်သည်များအနေနှင့် ထိုဟင်းသီးဟင်းရွက်ပွဲတစ်ပွဲနှင့်ပင် စိတ်တိုင်းကျ ကျေနပ်သွားနိုင်သည်။ လက်ဘရက်ခရော့ဂျာသည် ဝက်ပေါင်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လွှာလိုက်သည်။ တံတောင်ဆစ်များ ကွေးကာ လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကို ဓားနှင့် ခက်ရင်းပေါ် ဆန့်တင်၍ အလွှာပါးပါးရအောင် ဖိုက်လှီးသည်။ ဝက်ပေါင်သည် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ နာမည်ကျော်ကြားသော

‘ရုရှယို’ နှင့် အတွဲအစပ်ကောင်းလှသည်။ ရုရှယိုမှာ ရန်ပြင်းသော သစ်သီး၊ တစ်မျိုးကို ချက်အရက်နှင့် စီရင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

“ဆရာကြီး... သူ့ကို မြင်ဖူးပါသလား”

နပိုလီယံဘိုနာပတ်ကို မြင်ဖူးသည်ရှိအောင် မကြည့်ဖြစ်လိုက်ကြောင်း ပြောရသည့်အတွက် သင်းအုပ် ဗန်ဒါလစ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ဘူဒင် ဘရွတ်(ခ)ဘိုးဘိုးနှင့် ကဗျာဆရာ ဂျင်းဂျက်ဟော့(ဖ်)စတီတို့နှစ်ဦး ဘိုနာပတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဖူးကြသည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ဘိုးဘိုးမှာ ရုရှတိုက်ပွဲမဖြစ်ခင် ပဲရစ်တွင် ဘိုနာပတ်နှင့် ဆုံခဲ့ဖူးသည်။ ဟော့(ဖ်)စတီမှာ ဒန်ဇစ်မြို့တွင် တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။

“သူ့ကြည့်ရတာ သိပ်တော့လည်း ကြည့်မကောင်းလှပါဘူး” ကဗျာဆရာ သည် ခက်ရင်းအပြည့်စိုက်ထားသော ဝက်ပေါင်၊ အာလူးနှင့် ဟင်းရွက်ညွန့်တို့ကို မစားသေးဘဲ မျက်ခုံးပင့်လျက်ဆိုသည်။ “ဒါပေမဲ့ ပြောကြတာကတော့ ဒန်ဇစ်မှာ ရွှင်ရွှင်ပျပျတဲ့ ဟိုမှာ ပြောကျန်ရစ်တဲ့ ပုံပြင်တောင်ရှိတယ်။ ဘိုနာပတ်က ဂျာမန်တွေနဲ့ တစ်နေ့လုံး လောင်းကစားတယ်။ ညရောက်ရင် သူ့ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တွေ့နဲ့ တစ်ညလုံး ကစားတယ်။ တစ်ခါတုန်းကဆိုရင် စားပွဲပေါ်ကနေ လက် တစ်ဆုပ်စာလောက်ရှိတဲ့ ရွှေတွေကို ပုတ်ချလိုက်ပြီး ‘ဂျာမန်တွေက ဒီနပိုလီယံ လေးကို အားကြီးချစ်တယ်မဟုတ်လား ရက်(ပ်)ရေ’ တဲ့။ ဒီတော့ ရက်(ပ်)ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အားကြီးဆိုတာထက်တောင် ပိုပါသေး’ လို့ ပြန်ဖြေရတယ်။

တစ်ဝိုင်းလုံး ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ဧကရာဇ်ကြီး၏ ဟန်ပန်ကိုတု၍ ပြောသော ဟော့(ဖ်)စတီပုံစံမှာ သဘောပါလှသည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ဘိုးဘိုးက ဟန်သည်။ “ကဲ ကဲ မနောက်နဲ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကြီးမြတ်မှုကိုတော့ ဘယ်သူမှ မလေးစားဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး၊ ဒါဘာအကျင့်တွေလဲ”

ကောင်စစ်ဝန် အလေးအနက် ခေါင်းယမ်းပြသည်။ “မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ နောင်မျိုးဆက်တွေအနေနဲ့ ဒီလိုလူစားမျိုးကို ဘာအတွက် လေးစား ရမှာလဲ၊ အီဂျစ်မှာ အကျဉ်းသားရှစ်ရာကို သားသတ်သလို သတ်ခဲ့တာ”

“အဲဒါတွေ အကုန်လုံးချဲ့ကားပြီး ပြောကြတာ” သင်းအုပ်ဗန်ဒါလစ် ဝင်ဖြေသည်။ “မြို့စားက ပုစွန်ခေါင်း၊ သူက လူတွေကို ဆွပေးတာ။ အကျဉ်းသား

တွေကို သတ်ရတာကတော့ အဲဒီတုန်းက စစ်ရဲ့ပေါ်လစီအရမဖြစ်မနေသတ်ရတာ”
ထို့နောက် သင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် သူ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ဖြစ်သော ဧကရာဇ်
ကြီး၏ အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်ရေးသည့် စာအုပ်အကြောင်းပြောသည်။
စာအုပ်ထွက်သည်မှာ မကြာသေး။ ဖတ်သင့်ဖတ်ထိုက်သော စာအုပ် တစ်အုပ်
ဖြစ်ကြောင်း သင်းအုပ်က ညွှန်းသည်။

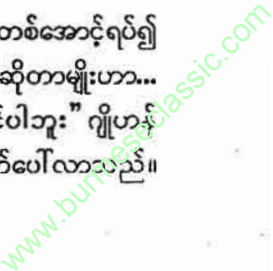
ကောင်စစ်ဝန်သည် ရှေ့မှ ငြိမ်းခါနီး ဖယောင်းတိုင်ကို သတ်လိုက်ပြီး
အလျှော့မပေးသေး။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်ဘူး။ အဲဒီ
ဘီလူးသရဲကိုမှ လူတွေ ဒီလောက်ကျနေတာကို နားမလည်ဘူး။ ခရစ်ယာန်
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်
ရင်ထဲမှာ ဒီလိုလူစားမျိုးကို နေရာပေးစရာ မရှိဘူး”

ကောင်စစ်ဝန်သည် ခေါင်းအနည်းငယ်တိမ်းကာ စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေ
ခြင်းဖြစ်ရာ ကောင်စစ်ဝန်၏ဖခင် ဂျီဟန်ဘိုးဘိုးနှင့် သင်းအုပ်ဗန်ဒါလစ်တို့
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ဂျီဟန်ဘိုးဘိုး
သည် အားရပါးရပြုံးလိုက်ပြီး “ကောင်းပြီလေ၊ နပိုလီယံ အသေးစားလေးတွေ
ထတော့ ဒီလောက် မဆိုးပါဘူး။ ဟုတ်ပြီလား။ ကျုပ်သားက လူးဝစွစီးလစ်လို
လူမျိုးကိုမှ တမ်းတမ်းစွဲတာဗျ” ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကဗျာဆရာ ဂျင်းဂျက်ဟော့(ဖ်)စတီက ငေါ့တော့တော့ဖြင့်
“တမ်းတမ်းစွဲတယ်လား၊ ဖီးလစ်နဲ့ တမ်းတမ်းစွဲတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ မအပ်
ပါဘူးဗျာ” ဟု ဆိုသည်။

ကောင်စစ်ဝန် အားတက်သရောဖြစ်လာသည်။ “ဂျူလိုင်အုပ်စိုးမှုကို
ထွန်တော်တို့ သင်ခန်းစာအများကြီး ယူသင့်တာ ဘုရားသခင် သိပါတယ်။
ထွန်တော်တို့ခေတ်တုန်းက ပြင်သစ်ဖွဲ့စည်းပုံ ဥပဒေဟာ လက်တွေ့ကျတဲ့
စံနမူနာတွေ၊ အခွင့်အရေးတွေကို လိုလိုလားလား ရှိတယ်။ ကြိုဆိုတယ်။
ဘယ်လိုပြောရမလဲ... ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်”

“လက်တွေ့ကျတဲ့ စံနမူနာ ဟုတ်လား” ဂျီဟန်ဘိုးဘိုး တစ်အောင့်ရပ်၍
မေးလေ့ရှိသောလေးကို ရှုသည်။ “လက်တွေ့ကျတဲ့ စံနမူနာဆိုတာမျိုးဟာ...
အင်း ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုမျိုး နည်းနည်းလေးတောင် မထင်ပါဘူး” ဂျီဟန်
ဘိုးဘိုး ပြောနေရင်း စိတ်ဆိုးလာသဖြင့် ဒေသသုံးလေသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တိုင်းပြည်မှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာသင်ကျောင်းတွေ၊ နည်းပညာ ကျောင်းတွေ၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကျောင်းတွေ... ဟောတစ်ကျောင်း ဟော တစ်ကျောင်းဆိုပြီး ထွက်လာတယ်။ အထက်တန်းကျောင်းနဲ့ အဆင့်မြင့် ပညာ ရေးတွေ နောက်ကောက်ကျသလို အရေးမပါသလို ဖြစ်ကုန်တယ်။ အကုန်လုံး လိုလိုကလည်း သတ္တုမိုင်းတွေ၊ စက်ရုံတွေနဲ့ ငွေရှာဖို့ပဲ ခေါင်းထဲထည့်ကြ တော့တယ်။ ကောင်းတာကတော့ ကောင်းပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ရေရှည်အတွက် ဆိုရင် မိုက်မဲရာ မကျဘူးလား။ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ တစ္ဆေ ဝင်ကလိနေသလို ယားကျိကျိနဲ့။ ဂျင်း... ပါပါက ဂျူလိုင်အုပ်စိုးမှုကို မကောင်းဘူးလို့ မဆိုလိုဘူးနော်”

အမတ်လင်ဟာ၊ ဂရက်ဂျင်နှင့် ကော့ပင်တို့သည် ကောင်စစ်ဝန်ဘက်မှ ဖြစ်သည်။ ကုန်ဈေးနှုန်းတက်ခြင်းမှာ ပြင်သစ်အစိုးရကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင် ကြသည်။ ကော့ပင်သည် စားရင်း စားရင်း မျက်နှာကြီး ကြက်သွေးရောင် ဖြစ်လာ၏။ စကားပြောစဉ် မောသံကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်သေးသည်။ ဝိုင်ကိုသာ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်မော့ချနေသော သင်းအုပ်ဗန်ဒါလစ်ကား ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘဲ ခါတိုင်းလိုပင် ဖြူဖျော့ဖျော့၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နှင့် နိုးနိုးကြား ကြားရှိနေသည်။

ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်များကုန်ကာ ငြိမ်းလုပြီ။ လေတစ်ချက် အသော့တွင် မီးတောက်ကလေးများ ရုတ်ခနဲ တက်လာပြီး အခန်းတွင်း ဖယောင်း ရနံ့ဝေသွားသည်။ အိမ်ရှင်နှင့် ဧည့်ကောင်းဆောင်ကောင်းများ အားလုံးသည် နောက်မှီမြင့်မြင့် ကုလားထိုင်ကြီးများတွင် ထိုင်ကာ အကောင်းဆုံးသော အစား အသောက်များကို အကောင်းဆုံးသော ငွေထည်ခွက်ယောက်များဖြင့် သုံးဆောင် ကြသည်။ ဝိုင်ကို ခွက်ပြည့်ငဲ့သောက်ကာ အကြောင်းအရာစုံအပေါ် အမြင်ချင်း ဖလှယ်ကြသည်။ မိမိသန်ရာသန်ရာအကြောင်းပြောရင်း သတိလက်လွတ်ကာ စကားဝဲကုန်ကြ၏။ ကိုးရိုးကားရားနိုင်သော်လည်း အဟပ်တည့်မည့် လေ့သုံး စကားများကို ပြောသူလည်း ရှိ၏။ ဤနည်းဖြင့် စီးပွားရေးနှင့် အများကောင်းစား ရေးကို ရုပ်လုံးဖော်ပြောသွားကြသည်။ ရံဖန်ရံခါ အချင်းချင်း ဒေသသုံးစကား များကို ပို၍ ဝဲပြကာ နောက်ကြသေးသည်။ တိုတိုတုတ်တုတ် စာကြောင်းများ၊ ဆွဲဆွဲငင်ငင် သရသံများကို အစားအသောက်များနှင့် ထပ်တူ ဖြိန်ရေရှက်ရေ

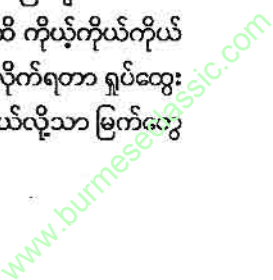
ရှိလှစွာ အရသာခံပြောကြသည်။

အမျိုးသမီးများက ဆွေးနွေးပွဲတွင် ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ ဝင်မနွဲ့။ ခရော့ဂျာ သခင်မကြီးသည် ဝိုင်နီထံ ငါးဖယ်ထည့်ပြုတ်နည်းအကြောင်း စိတ်ဝင်စား လောက်စရာပြောပြသည်။ 'အတုံးလှလှလေးတွေ တုံးလိုက်၊ ပြီးရင် ဒယ်အိုးကင်း လေးထဲထည့်၊ ထောပတ်တစ်ဇွန်းထည့်၊ မီးဖိုပေါ်တင်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆေးမပစ် ရဘူး။ ထွက်လာတဲ့ အရည်တွေ ဒယ်အိုးထဲမှာပဲ ထားရတယ်'

ခရော့ဂျာသခင်ကြီးလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ပုံပြင်များ ပြောပြသည်။ ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးဆားတွင်ထိုင်နေသော သားဖြစ်သူ ဂျူစတက် ခရော့ဂျာသည် စားပွဲအစွန်ရှိ ဂျန်မင်ကို နောက်ပြောင်နေရာ ဂျန်မင်၏မျက်လုံး ညိုညိုများ အစွမ်းကုန်ပြူးနေပြီး ဓားနှင့် ခက်ရင်းကို စားပွဲပေါ် ဒေါင်လိုက်ထောင် ကိုင်၍ ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်လုပ်နေသည်။ အိုဗာဒီဇနီးမောင်နှံတို့ အပျော်လွန်နေ ကြသည်။ အိုဗာဒီကတော်သည် ခင်ပွန်းသည်အား လောလောလတ်လတ် နာမည်ပြောင်လေး ပေးလိုက်သည်။ 'ခေါင်းလောင်းသိုးပုပ်လေး' ဟု ဆိုပြီး အူတက်မတတ်ရယ်ရာ ခေါင်းပေါ်မှ ကက်ဦးထုပ်ပင် ပြုတ်ကျလှဖြစ်နေသည်။

ဂျင်းဂျက်ဟော့(ဖ်)စတီသည် သူ၏လူကြိုက်အများဆုံးခေါင်းစဉ်တစ်ခုကို စလိုက်ရာ စားပွဲဝိုင်းမှ လူများအားလုံး ကဗျာဆရာထံ အာရုံစုလိုက်ကြသည်။ ဟော့(ဖ်)စတီသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်က ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မှ ဆွေမျိုးသူကြွယ် တစ်ဦးနှင့်အတူ သွားခဲ့သော အီတလီခရီးစဉ်အကြောင်း ပြောပြသည်။ ဗင်းနစ်၊ ရောမ၊ ဗာစီလီယို(စ်)သို့ ရောက်ခဲ့ပုံများ၊ အထူးသဖြင့် ရီနေဆန်းခေတ် လက်ရာ ရေပန်းများအကြောင်း ဇာချဲ့ပြောသည်။ ရိပ်သာများမှ သေသပ်ကျနေသော ဥယျာဉ်ပန်းခြံများအကြောင်း၊ လည်ပတ်လျှောက်ရန် အင်မတန်ကောင်းကြောင်း ပြောသော် ဝိုင်းထဲမှတစ်ယောက်သည် ရဲတိုက်ဂိတ်တံခါး အပြင်ဘက်မှ ဘူဒင် ဘရွတ်(မ်)တို့နှင့် သက်ဆိုင်သော ခြံမြေရိုင်းကြီးအကြောင်း အစဖော်သည်။

ထိုအခါ ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုး မနေသာ။ "ကျုပ်ကလည်း ပြောချင်ပါတယ်။ အဲဒီခြံရိုင်းကြီးကို တစ်ခါမှ သပ်ရပ်အောင်မလုပ်ခဲ့ဖူးလို့ ခုချိန်ထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသထွက်ရတုန်းပါ။ တလောက အဲဒီဘက်သွားတော့ မြင်လိုက်ရတာ ရှုပ်ထွေး ဖွယ်ယောင်းနေတာပဲ။ တကယ့် ကမ္ဘာဦးတောကြီးလိုပဲ။ တကယ်လို့သာ မြက်တွေ ညှပ်၊ သစ်ပင်တွေ ပုံစံဖော်ပေးရင် တန်ဖိုးရှိလာမှာ"

အဖေစကားကို သားကောင်စစ်ဝန်က အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်သည်။
“အား... မဖြစ်ဘူး ပါပါ၊ နွေပေါက်ရင် အဲဒီ မြက်ရိုင်းတောထဲမှာ လျှောက်ရတာ ကျွန်တော် သိပ်ကြိုက်တယ်။ ညှပ်မယ် ပုံဖော်မယ်ဆိုရင် လွတ်လပ်တဲ့ သဘာဝ အလှ ပျက်စီးသွားမှာပေါ့ ပါပါ”

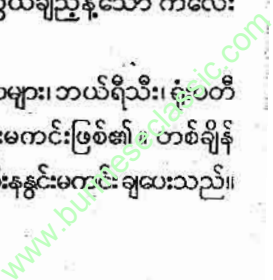
“အဲဒီလွတ်လပ်တဲ့ သဘာဝအလှဆိုတာကို ပါပါ ပိုင်နေပြီဆိုရင် ပါပါ စိတ်ကြိုက်လုပ်ခွင့် မရှိဘူးလား”

“ကျွန်တော်လေ... အဲဒီကိုသွားပြီး မြက်ပင်ရှည်ကြီးတွေပေါ် လှဲအိပ်လိုက်ရင် ခံစားချက်တစ်မျိုး ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကသာ သဘာဝတရားနဲ့ သက်ဆိုင် နေပြီး၊ သဘာဝတရားကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ ခံစားချက်ပေါ့”

ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုးသည် ရုတ်တရက် “ခရစ်ရှန်း၊ အစားမပုပ်နဲ့” ဟု လှမ်းအော် လိုက်သည်။ “ကလေးသိုင်းလေးအတွက်ကတော့ ပူစရာမလိုဘူးဗျ။ လက်ပေါင်း တစ်ဒါဒင်နဲ့ ရိတ်သိမ်းပစ်လိုက်သလို အပြောင်ရှင်းပစ်လိုက်လို့ ရတယ်”

ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုး၏ စကားမှန်သည်။ ထိုပိန်သွယ်သွယ် အတွားကြီးအိုလေး မျက်နှာပေးနှင့် ကလေးမလေးအား စွပ်ထပ်ယူဦးမလား မေးလိုက်လျှင် “ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်” ဟု ညောင်နာနာအသံလေးနှင့် မငြင်းတတ်ပေ။ ဘေးနားတွင် ငါးဟင်းနှင့် ဝက်ပေါင်ဟင်းခွက်များအပြင် အသီးအရွက်များကလည်း တစ်ပုံတစ်ပင်။ ကလေးမက အနီးမှန်တစ်ယောက်လို ပန်းကန်ကို မျက်နှာနှင့်ကပ်ထားပြီး ပလုတ် ပလောင်းနှင့် စားမြုံ့ပြန်သလို အဝါးမပျက်ဘဲ အစားအသောက်ကိုသာ လုံးလုံး စိတ်ဝင်စားသည်။ ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုး၏ သရော်တော်တော်စကားကို အရှင်းနားမလည် ရုံမက အနေခက်ခြင်းလည်း မရှိပေ။ စားမြုံ့သာ စားနေသည်။ အရသာ ရှိ မရှိ မသိ။ သူမကို စနောက်နေသလား မနေသလားလည်း မရှိပိမိ။ ပန်းကန်ထဲ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပုံထည့်ကာ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် စားမြုံ့တိုင်း စားနေ၏။ အာရုံ မခံစားတတ်သော မွေးရာပါ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုနှင့်အတူ ထိုကလေးမသည် စိတ်ရှည်သော၊ ဇွဲကောင်းသော၊ ဆာလောင်သော၊ ပိန်သွယ်ချည့်နဲ့သော ကလေး တစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေသည်။

နောက်ထပ်ချသော ဟင်းပွဲမှာ ကိတ်ခြောက်အလွှာများ၊ ဘယ်ရီသီး၊ ရုံးပတီ သီးနှင့် ကြက်ဥနို့ပေါင်းတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော နုနွင်းမကင်းဖြစ်၏။ တစ်ချိန် တည်းမှာပင် စားပွဲတစ်ဖက်ခြမ်း၌ ကလေးတို့အကြိုက် ဆီးသီးနုနွင်းမကင်း ချပေးသည်။

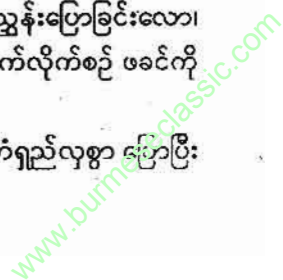
“သောမတ်(စ်)... မြေးလေး၊ ဒီနား ခဏလာဦး” ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) သည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ သော့တွဲကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ “ဒုတိယ မြေတိုက်ခန်းရဲ့ ညာဘက်က ဒုတိယမြောက်သေတ္တာ၊ ဝိုင်နီနောက်က ပုလင်း နှစ်လုံး နားလည်တယ်နော်”

ထိုသို့သော အမိန့်မျိုးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေပြီဖြစ်သော သောမတ်(စ်)သည် ပြေးထွက်သွားပြီး မကြာခင် ဖုန်တဖွေးဖွေး ပင့်ကူမျှင်အထွေးထွေးဖြစ်နေသော ပုလင်းနှစ်လုံးကိုင်၍ ပြန်ရောက်လာသည်။ အကျည်းတန် ပုလင်းများထဲမှ ရွှေဝါရောင် စပျစ်ပိုင် အရက်ချိုချိုများကို ဖန်ခွက်များထဲ ဖြည့်သည်။ သင်းအုပ် ဗန်ဒါလစ်သည် ဆုတောင်းပတ္တနာပြုရန် ယမကာခွက်ကို မြှောက်ကိုင်၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ တစ်ဝိုင်းလုံး ငြိမ်သက်စွာ နားစွင့်နေ၏။ တရားဟော စင်မြင့် ထက်တွင် ပြောနေကျပုံစံအတိုင်း ခေါင်းတစ်ဖက် မသိမသာတိမ်းကာ အားလုံး ကြားနိုင်လောက်သော အသံဖြင့် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောသည်။ ဖြူဖျော့ဖျော့ မျက်နှာပေါ်တွင် သိမ်မွေ့၍ပျသော အပြုံးက အထင်းသား။ အားနေသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လက်ဟန်အမူအရာလုပ်သည်။

“ကိုင်း၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဟောဒီ ယမကာကို သောက်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အိမ်ရှင်နဲ့ အိမ်ရှင်မတို့ရဲ့ ကျန်းမာ ရေးအတွက် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးကြပါစို့။ ကိုင်း... ဒီပွဲကို လာတဲ့ ဘူဒင် ဘရွတ်(ခံ)ရော၊ မလာတဲ့ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)ရော၊ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)တစ်မိသားစု လုံးရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် သောက်ကြပါစို့။ သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ၊ စီးပွားဥစ္စာ ဒီရေအလား ဖြိုးမောက်ပါစေ”

ဧည့်သည်အားလုံး ဖန်ခွက်မြှောက်လိုက်ကြသဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်သည် ဦးညွတ်ပြရင်း စိတ်ထဲ၌ ‘မလာတဲ့ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)’ အကြောင်း တွေးမိသည်။ သင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် ဖရန်ဖွတ်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)ကို ရည်ညွှန်းပြောခြင်းလော၊ သို့မဟုတ် ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မြို့တော်မှ ဒုချမ်းမိသားစုကို ရည်ညွှန်းပြောခြင်းလော၊ ဗဟုတ်မှလွဲရော အခြားဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)ကို တမင်ရည်ညွှန်းပြောခြင်းလော၊ ကောင်စစ်ဝန် မတ်တတ်ရပ်ကာ ဖခင်နှင့် ဖန်ခွက်ချင်းတိုက်လိုက်စဉ် ဖခင်ကို ချစ်ကြည်ညိုစွာ မျက်လုံးချင်းဆိုင်ကြည့်သည်။

ပွဲစား ဂရက်ဂျင် မတ်တတ်ရပ်ပြန်သည်။ စကားတံရှည်လှစွာ ပြောပြီး

နောက်ဆုံးမှ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)လုပ်ငန်းကြီး အခွန်ရှည် တည်တံ့ပြီး ပိုကြီးပွား ပိုပွားစီးကာ မြို့၏ကျက်သရေကို ဆောင်နိုင်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်း၍ စကားကို အဆုံးသတ်သည်။

အိမ်၏ အကြီးအကဲတစ်ဦးအဖြစ် လုပ်ငန်းကြီး၏ အကြီးဆုံး ရှယ်ယာရှင် အဖြစ် ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။ ထို့နောက် စပျစ်ခိုင် နှစ်လုံးနှင့် လုံလောက်ပြီဟု ထင်ခဲ့သည်မှာ မှားသွား၍ သောမတ်(စ်)အား နောက်ထပ် စပျစ်ခိုင်တစ်ပုလင်း ထပ်ယူခိုင်းသည်။

နာမည်ကျော်လူယဉ်ကျေး လက်ဘရက်ခရော့ဂျာ စကားပြောအလှည့်တွင် ခရော့ဂျာအဘိုးသည် သက်သောင့်သက်သာထိုင်လျက်ပင် စကားပြောသွားသည်။ မိသားစု၏ ကတော်နှစ်ဦးဖြစ်သော သခင်မ အင်တိုင်းနက်နှင့် ကောင်စစ်ဝန် ကတော်အား ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ခွက်မြှောက်ပြသော လက်ဟန်အမူအရာ ဦးခေါင်းအနေအထားမှာ အင်မတန်ကြည့်ကောင်းလှ၏။ လက်ဘရက် ခရော့ဂျာ စကားပြောအပြီးတွင် နနင်းမကင်းမှာ ကုန်လုနေပြီ။ စပျစ်ခိုင်မှာလည်း ဖင်ကပ်သာ ကျန်တော့၏။

ထို့နောက် ကဗျာဆရာ ဂျင်းဂျက်ဟော့(စ်)စတီ ထိုင်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းထ လိုက်ပြီး လည်ချောင်းရှင်းသည်နှင့် ကလေးများက ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ် တီးသည်။ “ခွင့်ပြုပါ။ ကျုပ် လည်ချောင်းမရှင်းဘဲ တကယ်မနေနိုင်လို့ပါ” နှာခေါင်းချွန်ချွန်ကို လက်ချောင်းဖြင့် ထိတို့လိုက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ရောင်စုံ စာရွက်လေးတစ်ရွက် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

အပ်ကျသံကြားလောက်အောင် တစ်ခန်းလုံး တိတ်သွား၏။ အနီရောင် ပန်းပွင့်လေးများဖြင့် ဘဲဥပုံအနားသတ်ထားသော စာရွက်ပေါ်တွင် လက်ရေးများ ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက်။ “၁၈၃၅ ခု အောက်တိုဘာလ၊ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)မိသားစု၏ ပျော်ရွှင်စရာ အိမ်တက်မင်္ဂလာပွဲတွင် ကျွန်ုပ်၏ခင်မင်ရင်းနှီးမှုလက်ဆောင်” ကဗျာ ဆရာက ထိုခေါင်းစဉ်ကို အသံကျယ်ကျယ်ဖတ်လိုက်ပြီး စာရွက်တစ်ဖက်လှန်ကာ တုန်ခါနေသယောင်ရှိသော အသံဖြင့် သြဘာစာရတုပိုဒ်စုံကို စတင်ရွတ်သည်။

‘ဗီးနပ်(စ်)ရဲ့ အလှနဲ့
ဗာကင်နတ်ဘုရားရဲ့ အားမာန်
ပေါင်းစပ်ထားတဲ့၊ သည်မောင်နဲ့... ...’

ရွတ်၍ အပြီးတွင် တစ်ဝိုင်းလုံးသြဘာပေးကြရာ ကဗျာဆရာက ဦးညွတ် ပြသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲဗျာ၊ မိတ်ဆွေကြီး ဟော့(ဖ်)စတိ၊ ကောင်းလိုက်တာ ပြောလို့တောင် မတတ်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ကျုပ်သောက်တယ် ဗျာ” ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)ဘိုးဘိုးပြောသည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ကဗျာဆရာနှင့် ဖန်ခွက်ချင်း တွေ့ကြသော အခါ သူမ၏ပါးပြင် ပန်းနုသွေးပြေးသွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကဗျာ ဆရာ ကဗျာရွတ်နေစဉ် ဗီးနပ်(စ်)ဆိုသော နေရာအရောက်တွင် ကဗျာဆရာက သူမထံ ဦးတည်ပြီး တလေးတစား ဦးညွတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

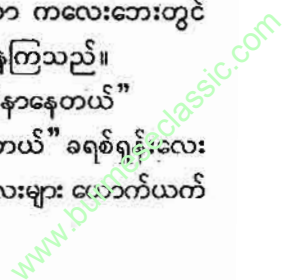
စားဝိုင်းသည် အမြင့်ဆုံးစံချိန်ကို ချိုးလိုက်သည်။

ကော့ပင်သည် ခါးပြတ်အင်္ကျီ၏ အချို့ကြယ်သီးများကို မဖြစ်မနေ ဖြုတ်ချင်လှသော်လည်း သူ့ထက် ဝါကြီးသူများက ဖြေလျော့မှုမရှိသဖြင့် သူမှာလည်း လုပ်ချင်သလို လုပ်၍မရ။ လက်ဘရက် ခရော့ဂျာသည် ထိုင်စက ပုံစံတိုင်း ခါးမတ်မတ်ထား၍ထိုင်နေဆဲ။ သင်းအုပ်ဗန်ဒါလစ်၏ မျက်နှာမှာလည်း ဖြူဖျော့ဖျော့နှင့် အပြုအမူများ တိကျမှန်ကန်နေဆဲ။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)အဘိုးအိုက ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို မှီ၍ ထိုင်ချလိုက်သော်လည်း ဣန္ဒြေကြီးဆဲ။ ရေချိန်လွန် သွားသူဆို၍ ကောင်စစ်ဝန် ဂျူစတက်ခရော့ဂျာတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

ထောပတ်၊ ဒိန်ခဲနှင့် သစ်သီးဝလံတို့ချလာချိန်တွင် ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးကို မတွေ့ရ။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ကုလားထိုင်မှထကာ မည်သူ့ကိုမျှအနှောင့် အယှက်မပေးဘဲ စားပွဲထိုးမလေးနောက်မှ လိုက်၍ ထွက်သွားသည်။ စားပွဲဝိုင်း တွင် ဒေါက်တာ၊ ဂျန်မင်နှင့် ခရစ်ရှန်းတို့ မရှိကြတော့။ ခန်းဆောင်ထဲမှ ညည်းသံ သဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်နေသည်။ မလင်းတလင်းခန်းဆောင်ထဲရှိ အလယ်တိုင်လုံးကြီး ပတ်ပတ်လည်တွင် ချထားသော ဆက်တီအိုင်းပေါ်တွင် ခရစ်ရှန်းလေး လဲနေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထွန်ထွန်လူး ညည်းညူနေသော ကလေးဘေးတွင် အိုင်ဒါဂျန်မင်နှင့် ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုး မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။

“အိုး... ဒေါက်တာ၊ ကလေးက တော်တော် ဗိုက်နာနေတယ်”

“နာတယ် မာမာ၊ သားသား သောက်ရမ်းကို နာတယ်” ခရစ်ရှန်းလေး တအိအိ ညည်းသည်။ မျက်တွင်းနက်နက်ထဲမှ မျက်လုံးလေးများ ယောက်ယက်

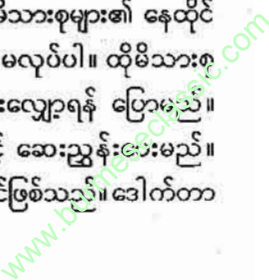

ခတ်ကာ နှာခေါင်းလုံးလုံးလေးက ပိုပွလာသယောင်ရှိသည်။ ‘သောက်ရမ်း’ ဆိုသော စကားလုံးကို အင်မတန် နာကျင်လွန်း၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အမေလုပ်သူ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က “ဆဲရင် ဘုရားက ဒီထက်ပိုနာအောင် ရိုက်မှာနော်” ဟု ကြိမ်းလိုက်၏။

ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးသည် ကလေး၏ သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းသည်။ သိမ်မွေ့သော ဒေါက်တာ့မျက်နှာသည် ပို၍ နူးညံ့လာသည်။ “သိပ်မဆိုးပါဘူး ကောင်စစ်ဝန်ကတော်” သေချာစေရန် ထပ်ပြောသည်။ “အစာမကြေချင်သလို ဖြစ်တာပါ” ဟု ဆိုပြီး လူနာများအား ဆေးညွှန်းပေးနေကျ အကောင်းဆုံး အနေအထားဖြင့် ဆေးညွှန်းပေးသည်။ “ကလေးကို အိပ်ရာထဲသိပ်ပြီး ဒီဗာ ဆေးမှုန့်တိုက်ပါ။ ချွေးထုတ်နိုင်အောင် လက်ဖက်ရည်လေးတစ်ခွက်နဲ့ တိုက်ပါ။ အစားအသောက်ကိုတော့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လျှော့ချရမယ်။ ကောင်စစ်ဝန် ကတော် သိပါတယ်ဗျာ။ ခိုသားနည်းနည်း၊ ပြင်သစ်ပေါင်မုန့် နည်းနည်းပဲ စားရမယ်”

“ခိုသား စားချင်ဘူး” ခရစ်ရှန်း ရှူးရှူးရှားရှား ထအော်သည်။ “ဘာမှ စားချင်ဘူး၊ ဘာမှ စားဘူး၊ သားသား ဖျားနေပြီလို့ ပြောနေတာကို... သားသား သောက်ရမ်းကို ဖျားနေပြီ” အယုတ္တအနတ္တစကားလုံးကို အာသာပြင်းပြင်း ပြော ထုတ်လိုက်ရသဖြင့် ခရစ်ရှန်းကြည့်ရသည်မှာ ဝေဒနာမှ သက်သာသွားပုံ ရသည်။

ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုး ပြုံးမိသည်။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ပြုံးမိပြီး ထိုကလေး မကြာခင် ထပ်စားဦးမည်ကို သိနေသည်။ ပတ်ပတ်လည်မှ လူများ၏ လမ်း ကိုသာ ထိုကလေးလည်း လိုက်ပေမည်။ ခရစ်ရှန်း၏ ဖခင်၊ ဆွေမျိုးအပေါင်း၊ သူငယ်ချင်းများအားလုံးကဲ့သို့ ထိုကလေးလည်း ကုလားထိုင်ပေါ် ဖိမ်ကျသော ဘဝကိုသာ ဦးတည်ပြီး တစ်နေ့လျှင် ဆီဦးထောပတ်စာများကို လေးကြိမ်တိတိ စားရမှ အားရတင်းတိမ်မည့်သူဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်ကောင်းချီးပေး၍ဖြစ်မည်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာသလောက် စည်းစိမ်ကြီးသော ကုန်သည်မိသားစုများ၏ နေထိုင် ကျင့်ကို ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးက စိတ်ပျက်အောင်တော့ မလုပ်ပါ။ ထိုမိသားစု များက ပင့်လျှင် သူလာမည်။ ရက်အနည်းငယ် အစားလျှော့ရန် ပြောမည်။ ခိုသားနည်းနည်း ပြင်သစ်ပေါင်မုန့်တစ်ချပ် စသည်ဖြင့် ဆေးညွှန်းပေးမည်။ စိုးရိမ်စရာမရှိကြောင်း အသေအချာပြောမည်။ ဒါလောက်ပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာ

ဂရက်ဘိုးသည် ဝါရင့်မဟုတ်သော်လည်း မြို့ကြီးသားများအကြောင်း နောကျ
 နေသည်။ မြို့ကြီးသားများသည် အသားကျပ်တိုက်စား၊ အစာသွတ် ကြက်ဆင်
 ကောင်လုံးကိုစား၊ ကုန်စာရင်းရုံထဲတွင် မသိမသာရေချိန် လွန်၊ ခြေလေးချောင်း
 ထောက် မာတောင့်တောင့်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ရှောင်တခင် အဖျားလေး ဝင်ပြီး
 နောက် သူတို့၏ဝိညာဉ်ကို ဘုရားသခင်ထံ အပ်နှံလိုက်ကြတော့၏။ ထိုရောဂါကို
 သွက်ချာပါဒ် သို့မဟုတ် လေဖြတ်၍ ရုတ်တရက် သေဆုံးမှုဟု ခေါ်သည်။
 အရေးပေါ်အခြေအနေကို မရောက်မီကပင် ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးသည် တစ်နေ့
 စိုးရိမ်ရေမှတ်ရောက်မည်ကို သိထားပြီးဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ကိုပင့်ရန်
 အချိန်မမီလိုက်ဘဲ ညနေစာစားအပြီး မူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်သည့်ဆိုကာ အသက်ဆုံးရှုံး
 သွားတော့သည်။ ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင်
 ကြက်ဆင်ကောင်လုံးပေါင်းကြီးကို မကြိုက်ဘဲ မနေနိုင်။ ယခုကလေးတင်
 စားရသည့် ကြက်သွန်နီ အချဉ်ရည်နှင့် ဝက်ပေါင်ကြီးမှာလည်း စား၍ ကောင်း
 လှ၏။ နန္ဒင်းမကင်းကြီးကိုလည်း ကိတ်ခြောက်အလွှာ၊ ဘယ်ရီသီး၊ ကြက်ဥ
 နို့ပေါင်း စသည်ဖြင့် စုံလင်ထွေပြားစွာ ပြုလုပ်ထားသေးသည်။

“အစားကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လျှော့ချရပါမယ် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၊
 ခိုသားနည်းနည်း၊ ပြင်သစ်ပေါင်မုန့်နည်းနည်း...”

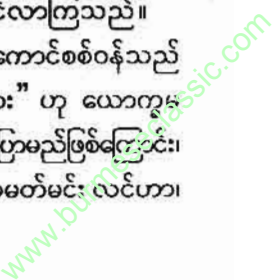

အားလုံး စားဝိုင်းမှ ထကြသည်။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျား... ဆေးပြင်းလိပ်နဲ့ ကော်ဖီသုံးဆောင်ဖို့ ဟိုဘက်
 အခန်းကို ကြွပါ။ သခင်မကြီး ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် တစ်ခွက်တစ်ဖလားလောက်
 မော့ချင်ပါသေးတယ်။ ဘိလိယက်ထိုးချင်တဲ့လူရှိရင်၊ ဂျင်းရေ... သားက
 ဘိလိယက်ခန်းကို လိုက်ပြပါကွယ်။ ကော့ပင်ကတော်... ကျုပ် တွဲခေါ်မယ်နော်”

ဧည့်သည်တော်များအားလုံး စကားတပြောပြော ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်
 ခေါက်တံခါးကြီးမှထွက်ကာ တောတောင်ရေမြေခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။

ဘိလိယက်ထိုးလိုသူများကို စောင့်ခေါ်ရမည်ဖြစ်၍ ကောင်စစ်ဝန်သည်
 နောက်ချန်နေရစ်သည်။ “အဖေရော မကစားတော့ဘူးလား” ဟု ယောက္ခမ
 ထက်ဘရက်ခရော့ကို မေးရာ အမျိုးသမီးများနှင့်သာ စကားပြောမည်ဖြစ်ကြောင်း၊
 သားဖြစ်သူ ဂျူစတက် ကစားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ အမတ်မင်း လင်ဟာ၊

ဝိုင်ကုန်သည် ကော့ပင်၊ ပွဲစား၊ ဂရက်ဂျင်နှင့် ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးတို့ ကောင်စစ် ဝန်နှင့်အတူ လိုက်သွားသည်။ ဂျင်းဂျက်ဟော့(ဖ)စတိက နောက်မှလိုက်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ “ဂျီဟန်က ပလွေမှုတ်မယ် ပြောထားလို့၊ ကျုပ် နားထောင်ရမှာပေါ့၊ ဝှတ်(ဒ်)ဘိုင်”

ဘိလိယက်ထိုးမည့်သူများ ခန်းမကြီးကို ဖြတ်သွားစဉ် တောတောင်ရေမြေ ခန်းထဲမှ ပလွေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပလွေသံနှင့်အတူ ကောင်စစ်ဝန် ကတော်၏ လက်နှိပ် သံစုံတူရိယာငယ်တစ်မျိုးဖြစ်သော အော်ဂင်သံကပါ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လွမ်းစရာကောင်းသော ဂီတသံချိုချိုလေးက ခန်းမကြီး အတွင်း ငြိမ့်ညောစီးမျောနေရာ ကောင်စစ်ဝန်သည် အချိန်ဆွဲနိုင်သမျှ ဆွဲ၍ နားထောင်နေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် တောတောင်ရေမြေခန်းထဲနေရစ်ခဲ့ပြီး လက်တင် ကုလားထိုင်ပေါ် အနားယူကာ ဂီတသံကိုနားဆင်ရင်း တေးဂီတကြောင့် ပဉ္စလက် ပြုလိုက်သလို ပေါ်ထွက်လာသော အတိတ်ပုံရိပ်များကို စဉ်းစားခန်းဝင်ကာ မိန်းမောနေချင်သည်။ သို့သော် အိမ်ရှင်ဖြစ်နေ၍ တာဝန်ရှိသေးသည်။

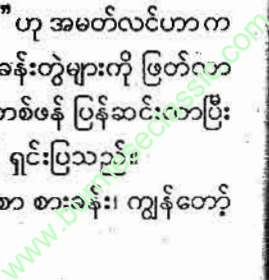
“ဘိလိယက်ခန်းထဲကို ကော်ဖီနဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ပို့ပါ” အဝင်ဝတွင် တွေ့သော အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါ၊ လိုင်းရှေး... ကော်ဖီနော်” ကော့ပင်က အသံဝါကြီးနှင့် သံယောင် လိုက်ပြီး ‘လိုင်း’ ဆိုသော အိမ်ဖော်မလေး၏လက်မောင်းနီတျာတျာကို ဆွဲဆိတ်ရန် ကြိုးပမ်းသည်။ ‘ကော်’ ဆိုသော စကားသံက ပီပီသသ ထွက်မလာဘဲ လည်ချောင်းတွင်း မြုပ်နေ၍ ဧကန္တ ကော်ဖီမျိုချပြီးသွားပုံရသည်။

“ခင်ဗျားကို ခင်ဗျားအမျိုးသမီး မြင်သွားပြီဗျ” ကောင်စစ်ဝန် ဂျီစတက် ခရော့ဂျာ သတိပေးသည်။

ဧည့်သည်များ ညာဘက်ချိုး၍ ပွတ်လုံးတိုင်များနှင့် အဖြူရောင်လှေကား ကျယ်ကြီးကို တက်လာသော် အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် ကောင်စစ်ဝန်မိသားစု၏ အိပ်ခန်းများကို တွေ့ရ၏။ “ဒီမှာ နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား” ဟု အမတ်လင်ဟာက မေးသည်။ ဘယ်ဘက်ဆက်လျှောက်လာရာ အခြားအခန်းတွဲများကို ဖြတ်လာ ရသည်။ ဧည့်သည်များ ဆေးလိပ်ခဲလျက် လှေကားမှ တစ်ဖန် ပြန်ဆင်းလာပြီး လှေကားခြေရင်းရောက်သော် ကောင်စစ်ဝန်ခဏရပ်၍ ရှင်းပြသည်။

“ကြားထပ်မှာ အခန်းသုံးခန်းပဲရှိတယ်၊ မနက်စာ စားခန်း၊ ကျွန်တော့်

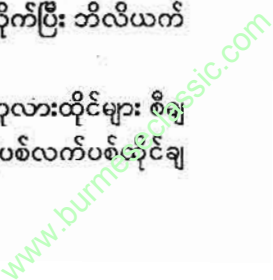
မိဘတွေ အိပ်ခန်းနဲ့ နောက်တစ်ခန်းကတော့ အလွတ်ပေါ့ဗျာ၊ စင်္ကြံကနေသွားရင် သုံးခန်းစလုံး ရောက်တယ်။ ဒီလမ်းကနေ ဖြတ်လိုက်ရင် နောက်ဘက်က မုန့်သည်လမ်းကြားထဲရောက်သွားရော”

အောက်ဘက်ရှိ အသံဗလံဆူညံနေသော လူသွားလမ်းကျယ်ကြီးမှာ ကျောက်ခင်းလမ်းဖြစ်ပြီး ဘေးနှစ်ချက်တွင် ရုံးအဆောက်အအုံများစွာ တွေ့ရသည်။ စားဖိုဆောင်မှ ကြက်သွန်နီချဉ်ရည်နဲ့ ဝှေ့နေဆဲ။ လှေကားထစ် ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် မြေတိုက်ခန်း ဝင်ပေါက်ရှိသည်။ ညာဘက်အခြမ်းတွင် အတော်အတန် မြင့်သော ငြမ်းစင်တစ်ခုရှိနေရာ ပုံပန်းမကျသော်လည်း ချောမွတ်သော အမိုးဒိုင်းများကို နံရံမှ ထုတ်၍ အပေါ်ထပ် အစေခံတန်းလျားကို ထောက်ကန်ထားသည်။ ထိုတန်းလျားပေါ်သို့ တစ်ခုတည်းသော ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်ဖြစ်သည့် လှေကားတစ်ခု ထောင်ထား၏။ ငြမ်းစင်ကြီးအောက်တွင် ဧရာမ ဗီရိအဟောင်းကြီးများနှင့် ပန်းပုထွင်း သေတ္တာကြီးများ နေရာချထားသည်။

ပျက်စီးနေသော လှေကားထစ်နိမ့်နိမ့် နှစ်ထစ်ကို ဆင်းလိုက်လျှင် မှန်တံခါးကိုဖြတ်ပြီး အိမ်ခြံဝင်းထဲရှိ ခဝါရုံမှနေ၍ လှပသော ဥယျာဉ်လေးကို ရှုစားနိုင်သည်။ သို့သော် လောလောဆယ်တွင် ဥယျာဉ်မှာ ဆောင်းဦးမိုးကြောင့် ရေရွဲနှစ်နေပြီး ပန်းခင်းများကို နှင်းခါးမရိုက်ရန် ကောက်ရိုးဖျာများဖြင့် အုပ်ထားရသဖြင့် ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံး ညိုမွဲမွဲ။ ဥယျာဉ်ထောင့်မှ နွေရာသီခံအိမ်လေး၏ မျက်နှာစာဝင်ပေါက်ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ အိမ်ခြံဝင်းထဲရောက်လျှင် ဧည့်သည်တစ်အုပ်သည် နံရံနှစ်ခုကြားမှ ထွက်လာပြီး တွဲလျက်ရှိသော နောက်ဘက်ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။

နောက်ဘက် အဆောက်အအုံတစ်ခုသို့ရောက်လာရာ အဆောက်အအုံ၏ ကြမ်းခင်းမှာ မြေသားဖြစ်ပြီး အမိုးကို အခုံးပုံစံဆောက်ထားသည်။ ကောက်ပဲသီးနှံ သိုလှောင်ရာ ကျိုအဖြစ်သုံးခဲ့၍ ကုန်အိတ်များလွှဲတင်သော ကြိုးကို တွေ့နေရ၏။ ချောကျိကျိုလှေကားထစ်များအတိုင်း လှေကားမှတက်၍ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လျှင် ကောင်စစ်ဝန်သည် အဖြူရောင်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဘိလိယက်ခန်းတွင်း ဧည့်သည်များကို ဝင်စေသည်။

အခန်းသည် ရှင်းလင်းပြီး ကြည့်မကောင်းလှချေ။ ကုလားထိုင်များ စီချထားသဖြင့် ကော့ပင်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချ

လိုက်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီပေါ်မှ ရေစက်များကိုခါချရင်း “ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ခင်ဗျားအိမ်ထဲပတ်ရတာ ဥပုသ်နေ့ ထွက်ရတဲ့ခရီးလိုပဲ၊ တယ်မလွယ်ပါလား” ဟု ဆိုသည်။

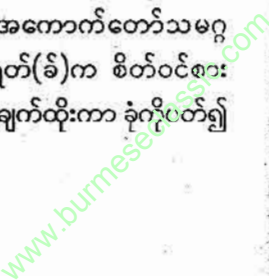
ဘိလိယက်ခန်းထဲရှိ ကြေးတိုင်များနောက်မှ မီးလင်းဖိုတွင် မီးများ လောင်ကျွမ်းနေသည်။ ရှည်မျောမျော ပြတင်းသုံးပေါက်မှ မျှော်လိုက်ရင် စိုလက်နေသော အနီရောင်အိမ်ခေါင်မိုးများ၊ လမ်းခင်းကျောက်တုံးညိုညိုများနှင့် အိမ်ခြံဝင်းများကို တွေ့ရသည်။

ကောင်စစ်ဝန်သည် စင်ပေါ်မှ ဘိလိယက်ထိုးသည့် ကျူတံကို ယူလိုက်သည်။ “အမတ်မင်း၊ ကျွန်တော်တို့ ကစားကြတော့မလား” ဟု အမတ်လင်ဟာကို မေးပြီး ဘိလိယက်ခုံနှစ်လုံးစံလုံးကို ပတ်လျှောက်သည်။ “ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်သူကစားမလဲ၊ ဂရက်ဂျင်လား၊ ဒေါက်တာလား။ ကောင်းပြီ... ဒါဆို ဂရက်ဂျင်နဲ့ ဂျူစတက် ဟိုဘက်ခုံမှာ ကစားပါ၊ ကော့ပင်လည်း ကစားရမယ်နော်”

ဝိုင်ကုန်သည်သည် ခံတွင်းထဲ ဆေးလိပ်မီးခိုးလုံးအပြည့်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထကာ ပြောစကား နားထောင်သည်။ အိမ်များကြားမှ တိုက်လေများ တစ်ဝီပြေးနေကာ လေဟုန်ကြောင့် မိုးစက်များ ပြတင်းမှန်ကို လာပက်နေသည်။ လေထန်ထန်က ခေါင်းတိုင်ထဲ တိုးဝှေ့အော်မြည်သွားပြန်သည်။ “ဘုရား၊ ဘုရား” မီးခိုးမှုတ်ထုတ်ရင်း ကော့ပင် ဘုရားတသည်။ “ဂူလင်ဝီဝါသဘော ဆိပ်ကမ်းကပ်နိုင်ပါ့မလား ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)၊ ရာသီဥတုက ဆိုးဝါးလိုက်တာဗျာ”

ထရာဗီမြူအန်ဒီမှ သတင်းများ သိပ်မကောင်းကြောင်း ဂျူစတက် ခရော့ဂျာက ကျူတံကို မြေဖြူပွတ်ရင်း ပြောသည်။ ကမ်းခြေတစ်ကြော မုန်တိုင်း ထန်နေသည်။ ၁၈၂၄ ခုနှစ်တွင် စိန့်ပီတာစဘော့(ဂ်)၌ ရေကြီးခဲ့ဖူးသလို ယခုရာသီဥတုမှာလည်း ၁၈၂၄ ခုနှစ်က အတိုင်း ဆိုးဝါးလာကြောင်း ပြောကြသည်။

ကော်ဖီချလာ၍ ကော်ဖီငှဲကာ တစ်ငုံနှစ်ငုံ မြို့ရင်း ဘိလိယက်ပွဲ စတင်ကြသည်။ စကားအကြောင်းအရာပြောင်းသွားပြီး အကောက်တော်သမဂ္ဂ အကြောင်း ရောက်သွားရာ ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)က စိတ်ဝင်စားလောက်အောင် ပြောသည်။ ကျူတံဖြင့် ဘောလုံးကို တစ်ချက်ထိုးကာ ခုံကိုပတ်၍ လျှောက်သည်။

“အကောက်တော်သမဂ္ဂက စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ ဦးဆုံးအခွင့်အရေး ရတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်သင့်တယ်”

ကော့ပင် သဘောမတူပေ။ အတိုက်အခံငြင်းရင်း အသက်ရှူသံပြင်းလာ၏။ “ကျုပ်တို့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကရော” ဟု ရှူးရှူးရှားရှား မေးသည်။ “ကျုပ်တို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ပရပ်ရှားစီမံကိန်းအတိုင်း ဖမ်းဘာ(ဂ်)မြို့ကရော ပါတီဝင်မှာလား။ ကျုပ်တို့ပါ တစ်ခါတည်း သူများ ထက်အောက်ခံအဖြစ် ထိုးအပ်လိုက်ပါတော့လား။ ဘုရား ဘုရား... အဲဒီ အကောက်တော်သမဂ္ဂက ဘာလုပ်ရမှာလဲ အခု ကျုပ်တို့က မလုံမလောက်ဖြစ်နေ ဆို့လား”

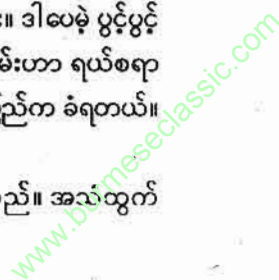
“ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဝိုင်နီကတော့ သိပ်လုံလောက်တာပေါ့ဗျာ။ ရှားရား ဆုန်တွေကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သွင်းကုန်က ဒါလောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဆိုလောက်ကလေး။ ပို့ကုန်ကျတော့လည်း အင်း... ဟော်လန်နဲ့ အင်္ဂလန်ကို ပြောင်းတွေ ပို့ပါတယ်။ ဒီလောက် အလုပ်ကလေးနဲ့ ကျုပ်တို့ လုံလောက်ဖို့ ဆိုတာ အလေးကြီး။ ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းလေးတင် စီးပွားရေးတွေက ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ သွားနေတယ်။ ဟော အခု အကောက်တော်သမဂ္ဂဆိုတာ ပေါ်လာတော့ မက္ကလင်းဘာ(ဂ်)နဲ့ ရှယ်ဇဝစ်-ဟိုစတိုန်ကပါ လမ်းဖွင့်ပေးလိမ့်မယ်။ ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းတွေ မထင်လောက်အောင် ထောင်တက်လာလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုလည်း ရှိသေးတယ် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)” ၊ ဂရက်ကျင် စကားဖြတ်ပြော သည်။ ဘိလိယက်ခုံပေါ် ရှေ့ကိုင်းကာ အရိုးငေါငေါလက်ချောင်းကြား ကျွတ်ကို အသေအချာချိန်နေ၏။ “ကျုပ်တို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စနစ်က အပြစ်ရှာမရအောင် ရိုးရှင်းတယ်။ လက်တွေ့ကျတယ်။ နိုင်ငံသားကျမ်းကျိန်ရုံနဲ့ ရတယ်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ရှေးနည်းလမ်းပါ” ကောင်စစ်ဝန် ဝန်ခံသည်။

“ဒါကို ကောင်းတယ်လို့ပြောသလား ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)” အမတ်လင်ဟာ ဗူလောလော မေးလိုက်သည်။ “ကျုပ်က ကုန်သည်မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပြောရရင်တော့ ဒီနိုင်ငံသားကျမ်းကျိန်တဲ့ နည်းလမ်းဟာ ရယ်စရာ ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်သူမှ အလေးအနက်မထားဘူး။ ရှုံးတော့ တိုင်းပြည်က ခံရတယ်။ အကောက်တော်သမဂ္ဂထဲ ဝင်မယ်ဆိုရင်...”

ကော့ပင်သည် ကျွတ်ချကာ အပူတပြင်း ကန့်ကွက်သည်။ အသံထွက်

ကိုလည်း ဂရုမစိုက်အားတော့။ “ဒါဆို ပြဿနာတွေများကုန်မှာပေါ့၊ ကျုပ်ပြောနေတာကို ကျုပ်သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကတော့ ခင်ဗျားပြောနေတာကို ခင်ဗျားဘာသာ မသိဘူး။”

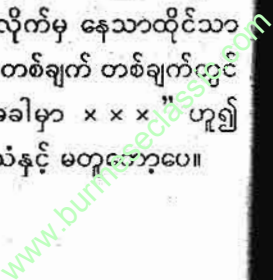
ထိုစဉ် ကဗျာဆရာ ဂျင်းဂျက်ဟော့(ဖိ)စတီနှင့် သင်းအုပ်ဗန်ဒါလစ်တို့ တစ်ယောက်လက်မောင်း တစ်ယောက်ချိတ်လျက် အခန်းတွင်းဝင်လာရာ အခန်းတွင်းမှ လူများသည် သဘောသက္ကာယကောင်းသော ထိုလူကြီးနှစ်ယောက်ကိုသာ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“ဒီမှာမိတ်ဆွေတို့... ခင်ဗျားတို့အတွက် ပါလာတယ်။ ပြင်သစ်ကဗျာလေး” ဂျင်းဂျက်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဘီလီယက်ထိုးနေသူများ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် အကျဝင်ထိုင်သည်။ ဘီလီယက်ကစားသူများက ကျူတံပေါ်မှေးထိန်း၍ စားပွဲတစ်ဖက်မှ ကြည့်နေသည်။ ဂျင်းဂျက်သည် အိတ်ကပ်ထဲမှ စာတစ်ရွက် ဆွဲထုတ်ပြီး လက်ချောင်းသွယ်သွယ်ကို နှာဖျားတွင် ထောက်လျက် အော်ကျယ်အော်ကျယ် ရွတ်သွားသည်။ လက်ချောင်းပေါ်တွင် သူ့ကိုယ်ပိုင်တံဆိပ် လက်စွပ်ကြီးက ပြူးလျက်။

“မာရီကယ် ဆက်ဇီနဲ့ ပွန်ပေဒွန်တို့ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ x x x”

ကော့ပင် မသက်မသာဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မကြာခင် သူ၏ပြဿနာများကို ဘေးချိတ်လိုက်ပြီး ဘီလီယက်ခန်းတွင်းမှ လူများနှင့်အတူ အားရပါးရ လိုက်ရယ်တော့သည်။ ဘီလီယက်ခန်းတွင်းဝယ် ရယ်သံများ မျက်နှာကြက်ထိ အောင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ သင်းအုပ်ဗန်ဒါလစ်တစ်ယောက် ပြတင်းဘက်သို့ လှည့်သွားသော်လည်း ပခုံးလှုပ်နေသဖြင့် ကျိတ်ရယ်နေမှန်း သိသာသည်။

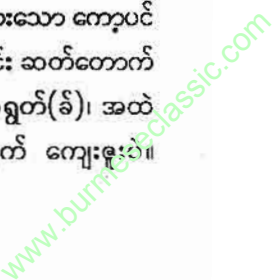
ဂျင်းဂျက်ဟော့(ဖိ)စတီ၏ အိတ်ကပ်ထဲ ထိုကဲ့သို့ လက်နက်များ ခပ်များများ ရှိနေသည်။ ဘီလီယက်ခန်းထဲ အချိန်အတော်လင့်သွားသောအခါ အားလုံး ပြန်ဆင်းကြသည်။ လှေကားမှဆင်းစဉ် ကော့ပင်သည် ခါးပြတ်အကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်သည်။ ကြယ်သီးဖြုတ်လိုက်မှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။ ကော့ပင်သည် ဗလွတ်ရွတ်တပြောရင်း တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် “မာရီကယ်ဆက်ဇီနဲ့ ပွန်ပေဒွန်တို့ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ x x x” ဟူ၍ ပျော်ပျော်ကြီး ဆိုနေသည်။ စောစောက ကြမ်းရှုရှုအသံနှင့် မတူတော့ပေ။

ဝါတီပွဲသိမ်းချိန်သည် အတန်နောက်ကျ၏။ ည ဆယ့်တစ်နာရီထိုးလုပြီ။
 တောတောင်ရေမြေအခန်းထဲတွင် လူအုပ်ပြန်ဆုံကာ နှုတ်ဆက်စကားဆိုကြသည်။
 ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် သူမ၏လက်ဖမိုး နှုတ်ဆက်အနမ်းခံယူပြီးသည်နှင့်
 အသိထပ်တက်ကာ သား ခရစ်ရှန်း၏အခြေအနေကို သွားကြည့်သည်။
 အိမ်ထောင်များ စားဝိုင်းသိမ်းဆည်းရှင်းလင်းခြင်း၊ ငွေထည်များ နေရာတကျ
 ပြန်ထားခြင်းတို့ကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရန် ကလေးထိန်း ဆရာမ အိုင်ဒါဂျန်မင်
 ထွန်းခဲ့သည်။ သခင်မကြီး အင်တိုင်းနက်သည် ကြားထပ်အခန်းထဲ အနားယူ
 နေပြီ။ ကောင်စစ်ဝန်သည် လှေကားမှဆင်း၊ ဆင်ဝင်ကိုဖြတ်ကာ အိမ်ပြင်ဘက်ထိ
 ဧည့်သည်များအား လိုက်ပို့သည်။

တိုက်လေကြောင့် လမ်းမပေါ်မှာ မိုးရေစက်များ ရွှေစောင်း၍ လွင့်
 ထာသည်။ ခရော့ဂျာများသည် သားမွေးဝတ်ရုံထူထူခြုံကာ ရထားလုံးတွင်း
 မြန်မြန်သွား မြန်မြန်ရောက်အောင် ဝင်သည်။ ရထားလုံးများမှာ တံခါးဝတွင်
 နာရီပေါင်းမနည်းအောင် စောင့်နေခဲ့ရသည်။ အိမ်ရှေ့တိုင်များနှင့် လမ်းပေါ်
 သွယ်တန်းထားသော သံကြိုးများမှ ချိတ်ဆွဲထားသော ရေနံဆီမီးများ၏
 ထင်းတစ်ချည် မှန်တစ်လှည့် မီးရောင်ဝါဝါကြောင့် လမ်းသည် သိပ်မမှောင်။
 အိမ်အချို့၏ မျက်နှာစာနှင့် ဆင်ဝင်များ လမ်းရှေ့ကျူးနေသည်။ ထရာဗီမြစ်ဆီသို့
 ခိုက်ဆင်းနေသော လမ်းက လမ်းခင်းကျောက်တုံးများ မညီသည့်အပြင် အုတ်
 ကြားတွင် ပေါက်နေသော မြက်ပင်များက ရေရွဲနစ်နေ၏။ စိန်မေရီ ဘုရား
 နှိုင်းကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းလုံး ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသော မိုးမှောင်ထုအောက်တွင်
 ထွယ်ပျောက်၍ နေသည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ် ဂျင်း၊ သိပ်ပျော်ရပါတယ်” လက်ဘရက်ခရော့ဂျာသည်
 ရထားလုံးအနီးရပ်ကာ သမက် ကောင်စစ်ဝန်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၊ ကျေးဇူးတင်
 စကားပြောသည်။ ရထားတံခါး ဂျိုင်းခနဲပိတ်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။ သင်းအုပ်
 ဆရာ ဇန်ဒါလစ်နှင့် ပွဲစား ဂရက်ဂျင်တို့ ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ ထွက်ခွာ
 သွားကြပြန်သည်။ အနားပြန်ဦးထုပ်ညှိဆောင်းကာ ဝတ်ရုံခြုံထားသော ကော့ပင်
 ကျွတ်အင်းသည်လည်း ဝဗိုင့်ဗိုင့်ဇနီးကို လက်မောင်းချိတ်ခေါ်ရင်း ဆတ်တောက်
 တောက်အသံဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ “ဗွတ်(ဒ်)နိုက် ဘူဒင် ဘရွတ်(ခံ)၊ အထဲ
 ဝင်တော့၊ အထဲဝင်တော့၊ အအေးမမိစေနဲ့၊ အားလုံးအတွက် ကျေးဇူးပဲ။”

ကျုပ်ကတော့ ဘယ်တော့မှ စားလို့ တင်းတိမ်မလဲ မသိဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ ဝိုင်နီကိုလည်း ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ၊ နောက်ထပ် ငွတ်(ခဲ)နိုက်”

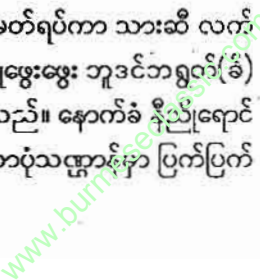
ကျောပင်စုံတွဲသည် ခရော့ကျာတို့နှင့် မြစ်အောက်ဘက်သို့ တစ်လမ်းတည်း သွားသည်။ အမတ်လင်ဟာ၊ ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးနှင့် ကဗျာဆရာ ဂျင်းဂျက်ဟော့(ဖိ)စတီတို့သည် အခြားလမ်းမှသွား၏။ ကောင်စစ်ဝန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် ဘောင်းဘီရှည်အိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်ထည့်၍ လူခြေတိတ်လမ်းမှောင်လေး အတိုင်း တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသော ခြေသံများကို နားစွင့်နေသည်။ အိမ်မျက်နှာစာရှေ့တွင်ရပ်ရင်း အင်္ကျီပါးကြောင့် ချမ်းလာသော်လည်း အိမ်မျက်နှာစာ၏ အညိုရောင် မြင်းမိုရ်ပိတ်ကို မော့ကြည့်သည်။ မြင်းမိုရ်ပိတ်ကျောက်သားပေါ်တွင် ထွင်းထားသော ဂျာမန်ရှေးစာလုံးများပေါ် သူ့မျက်လုံးရောက်သွားသည်။ “ဘုရားသခင် ပုံပိုးတော်မူအံ့” ဆိုသော စာတန်းအောက်မှ သူ ခေါင်းငုံ့၍ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ တံခါးကို ဂျက်သေချာထိုး၍ ပိတ်သည်။ ထို့နောက် ဆင်ဝင်တံခါးကို သော့ခတ်ကာ ပဲ့တင်သံညံ့နေသော ခန်းမအဝင် ကြမ်းပြင်ကို ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ ဖန်ခွက်များတင်ထားသော လင်ပန်းကိုကိုင်ကာ လှေကားမှ ဆင်းလာသည့် ထမင်းချက်ကိုမြင်လျှင် ကောင်စစ်ဝန်က လှမ်းမေးသည်။

“သခင်ကြီး ဘယ်မှာလဲ ထရီနာ”

“ထမင်းစားခန်းထဲမှာပါ” ရက်တတ်သည့် တောသူမလေး ထရီနာသည် အဖြေပြန်ပေးအပြီး မျက်နှာမှာ သူမ လက်မောင်းအိုးများကဲ့သို့ပင် နီရဲသွားသည်။

ခန်းဆောင်မှောင်မှောင်ထဲ ဖြတ်လာရင်း ကောင်စစ်ဝန်သည် အိတ်ထဲမှ စာကို စမ်းမိသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲ မြန်မြန်လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးပန်းခိုင်ပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်ငုတ်တိုများကြောင့် စားပွဲသည် မှိန်ပျပျလင်းနေဆဲ။ ကြက်သွန်နီအချဉ်ရည်၏ ရနံ့က ချဉ်စူးစူးနိုင်လှသည်။ ပြတင်းအနီးတွင် ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သခင်ကြီးသည် လက်နောက်ပစ်၍ အေးအေးလူလူ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

“သား ဂျီဟန်ရေ၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ” မတ်မတ်ရပ်ကာ သားဆီ လက်ဆန့်ထုတ်ပြီး မေးလိုက်သော ဂျီဟန်ဘိုးဘိုး၏ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)လက်က မဆိုစလောက် တုတ်သော်လည်း အချိုးကျသည်။ နောက်ခံ နီညိုရောင် လိုက်ကာများပေါ်မှ ဂျီဟန်ဘိုးဘိုး၏ သွက်လက်သောပုံသဏ္ဍာန်မှာ ပြက်ပြက်

ထင်ထင်မရှိလှ။ ပေါင်ဒါဖြူးထားသော ဖြူးလွဆပ်ပင်နှင့် လည်ပင်းပေါ်မှ ဇာကွပ်
ပန်းနားတို့ကသာ ထင်သာမြင်သာ ရှိနေသည်။

“မအိပ်ချင်သေးဘူးလား၊ ပါပါက လေတိုက်သံကိုနားထောင်ကြည့်နေတာ၊
ရာသီဥတုက ဆိုးလာနေတယ်။ ကပ္ပတိန်ကလော့က ရီဂါကနေ အလာလမ်းမှာ”

“အိုး... ပါပါ၊ ဘုရားသခင် မပြီး အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ”

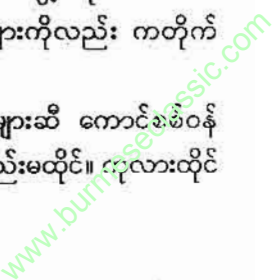
“ပါပါက ဘုရားသခင်ကို မှီခိုမယ်ထင်နေသလား။ သားက အနန္တတန်ခိုး
ရှင်နဲ့ သိပ်ရင်းနှီးမှန်း ပါပါ သိပါတယ်”

ဂျူဟန်ဘိုးဘိုး၏ ဟာသကြောင့် ကောင်စစ်ဝန် ပြောရဲဆိုရဲ ရှိလာသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ လိုရင်းရောက်အောင်ပဲ ပြောတော့မယ်။ ကျွန်တော်
ဒီအခန်းထဲဝင်လာတာ ပါပါ့ကို ဝှတ်(ဒ်)နိုက် ပြောဖို့ မဟုတ်ဘူးပါပါ။ ကျွန်တော်
ပြောရင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ ပါပါ စိတ်ဆိုးမှာလား၊ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဒီနေ့လို
နေ့မျိုးမှာ ဒီစာပေးပြီး ပါပါ့ကို မနှောင့်ယှက်ချင်လို့၊ စာက နေ့လယ်ထဲက
ရောက်နေတာ”

ချိပ်ပိတ်ထားသော အပြာရောင် စာရွက်ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည့်
ဂျူဟန်ဘိုးဘိုး မတုန်မလှုပ်ရှိနေသည်။ “မစွတာ ဂျေဟိုးဆီကပါလား၊ မစွတာ
ဂျူဟန်ဘုဒင်ဘရွတ်(ခံ)၊ စီနီယာ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတဲ့။ သားရဲ့ ဖအေတူ
မအေကွ အစ်ကိုက သတိရှိသားပဲ။ တလောကလေးတင် သူ ရေးတဲ့ ဒုတိယ
စာကို ပါပါက ပြန်လို့လား၊ ဒါနဲ့တောင် အခု စာတစ်စောင် ထပ်ရေးသေးတယ်”
ချိပ်ကို လက်ချောင်းဖြင့် ခွာရင်း အဘိုးအို၏ ပန်းနုရောင်မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း
တင်းမာလာသည်။ စာရွက်ပါးလေးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဖယောင်းတိုင် အလင်းရောင်
ရရန် စာရွက်ကို လက်ဖမိုးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်လိုက်သည်။ စာရွက်ပေါ်မှ
လက်ရေးလက်သားမှာ အာခံမှုနှင့် ရန်ငြိုးသို့မှုကို ကိုယ်စားပြုထားပုံရသည်။
ဘုဒင်ဘရွတ်(ခံ)တို့၏ လက်ရေးဆိုသည်မှာ လှပရမည်၊ ပြေပြစ်ညီညာရမည်။
သို့သော် ဤစာပေါ်မှ ရှည်စောင်းစောင်းလက်ရေး၏ အကွေ့အဝိုက် အသတ်
အတင်မှာ အခြစ်ကြမ်းလှသည်။ စာလုံးအတော်များများကိုလည်း ကတိုက်
ထရိုက် လိုင်းသားထား၏။

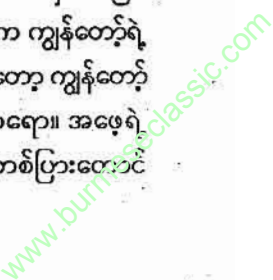
နံ့တစ်လျှောက် စီချထားသော ကုလားထိုင်များဆီ ကောင်စစ်ဝန်
နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ ဖခင်က မထိုင်သဖြင့် သူကလည်းမထိုင်။ ကုလားထိုင်

နောက်မှိုကို တင်းတင်းကိုင်လိုက်ပြီး စာဖတ်နေသော အဖေမျက်နှာကို ဂရုတစိုက် အကဲခတ်သည်။ ဂျီဟန်ဘိုးဘိုး၏ နှုတ်ခမ်းများက တလှုပ်လှုပ်။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ရှုံ့ထားပြီး ဦးခေါင်းက တစ်ဖက်တိမ်းနေ၏။

အဖေ

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒုတိယစာထဲမှာ အရေးတကြီးမေးထားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဖေဆီက ပြန်စာမလာတဲ့အတွက် အဖေ တရားမျှတ မလား၊ ကျွန်တော့်ခံစားချက်ကို အလေးထားမလားလို့ မျှော်လင့်မိတာ မှားသွားပြီမှန်း သိလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမစာအတွက် အဖေ ပြန်စာရေးလိုက်ပုံကို ကျွန်တော် ဘာမှမဝေဖန်လိုပါဘူး။ အခု မပြောမဖြစ်လို့သာ ပြောရတာပါ။ အဖေရဲ့ ခေါင်းမာမှုကြောင့် အဖေနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားက အကွဲအအက်ဟာ ကြီးထွားလာပါပြီ။ အဖေ ဒီလို လုပ်တဲ့အတွက် တစ်နေ့ကျရင် ဘုရားသခင်ရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ အစီရင် ခံရမှာ မှချပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ အဖေသဘောကိုဆန့်ကျင်ပြီး ကျွန်တော့် နှလုံးသားရဲ့စေခိုင်းချက်အတိုင်းလက်ထပ်ခဲ့တာရော၊ အဖေရဲ့ ရူးကြောင် မူးကြောင် မာနကြီးကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်ခဲ့တာရော၊ ဒါတွေအတွက် ကြောင့် အဖေက ကျွန်တော့်အပေါ် ရက်ရက်စက်စက် မညှာမတာ မျက်နှာလွဲခဲပစ်လုပ်ခဲ့တာဆိုရင် အဖေရဲ့ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ ဘုရားသခင် နားတော်ထိ ပေါက်ကြားသွားမှာပါ။ အဖေ ဒီလို ရေငုံနှုတ်ပိတ် အေးတိ အေးစက်နေပြလို့ ကျွန်တော်က ဆက်မကြိုးစားဘဲ လက်လျှော့ လိုက်မယ်ထင်ရင် အဖေ လုံးလုံး သဘောပေါက် လွဲသွားပါပြီ။ မင်းလမ်းအိမ်ကို အဖေ ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ဈေးက မတ်တစ်သိန်း ဆိုတာရယ်၊ အဖေရဲ့ အစုရှင်လည်း ဖြစ်၊ ဒုတိယအိမ်ထောင်နဲ့ရတဲ့ သားလည်း ဖြစ်၊ အဖေမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း အိမ်နဲ့ လုပ်ငန်းအဝဝကို တစ်ဦးတည်းဆက်ခံမယ့် ဂျီဟန်က အခု အဖေအိမ်မှာ အိမ်ငှားအဖြစ် နေတယ်ဆိုတာရယ် ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဖရန်ဖွတ်က ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖေတူ မအေကွဲညီမနဲ့ အဖေ ညှိနှိုင်းလို့ရထားတာကတော့ ကျွန်တော့် အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်ကရော။ အဖေရဲ့ သားကြီးအပေါ် အိမ်ဝေစုအတွက် လျော်ကြေးခြူးတစ်ပြားတောင်

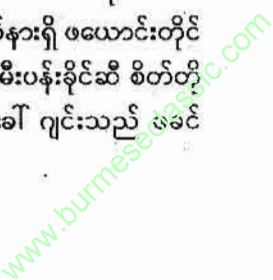

မပေးတာကတော့ ခရစ်ယာန် မဝိသပါဘူး။ ကျွန်တော် လက်ထပ် တုန်းက အဖေက လုပ်ငန်းထောင်ဖို့ဆိုပြီး မတ်တစ်သိန်းပေးခဲ့တယ်။ အဖေရဲ့ သေတမ်းစာအရ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီငွေတစ်သိန်းနဲ့ နောက်ထပ် အမွေတစ်သိန်းအပြင် ထပ်မရတော့ဘူး။ ဒါအပြီးအပြတ်ပဲလို့ ပြောခဲ့ တုန်းက ကျွန်တော် ဘာမှ စောဒကမတက်ခဲ့ပါဘူး။ အကြောင်းက အဲဒီအချိန်တုန်းက အဖေရဲ့ အမွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် သိတန် သရွေ့ မသိခဲ့လို့ပါ။ ကျွန်တော် အခုမှသိလာတာပါ။ အခြေခံစည်းမျဉ်း တွေအရ ကျွန်တော် အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ ရပိုင်ခွင့် စုစုပေါင်း အိမ်တန်ကြေးဝေစု သုံးပုံတစ်ပုံဖြစ်တဲ့ ကာလတန်ကြေး မတ်သုံးသောင်းသုံးထောင်သုံးရာသုံးဆယ့်သုံးမတ်ကို ကျွန်တော် တောင်းဆိုပါတယ်။

ကျွန်တော် ခံယူရရှိတဲ့ အော့နှလုံးနာစရာ ဩဇာသက်ရောက်မှု တွေကို ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး။ ခရစ်ယာန်ကောင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့၊ စီးပွားရှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်ရဲ့ တရားမျှတမှုဆိုတဲ့ ပကတိအသိနဲ့ ကန့်ကွက်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော် ပြောပါရစေ။ တကယ်လို့ အဖေက ကျွန်တော့်ရဲ့ တရားမျှတမှုအတွက် တောင်းဆိုချက်ကို အသိ အမှတ်မပြုဘဲ ပေယျာလကန်လုပ်ထားမယ်ဆိုရင် အဖေကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်အဖြစ်၊ မိဘအဖြစ်၊ အကြီးအကဲ အဖြစ် ရိုသေလေးစားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဂျေဟိုး ဘုဒင်ဘရွတ်(ခ)

“ထင်သလိုရေးထားတဲ့စာမျိုးဖတ်ရလို့ စိတ်ချမ်းသာစရာ မရှိလှပါဘူး။”
 ဂျီဟန်ဘုဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် စာကို သရော်တော်တော်ပုံစံဖြင့် သားထံ အသာတောက်ပေးလိုက်သည်။ ခြေထောက်နားကျသွားသော စာကို ကောင် စစ်ဝန် ကောက်ယူသည်။ ဂျီဟန်ဘိုးဘိုးက ပြတင်းပေါက်နားရှိ ဖယောင်းတိုင် ငြိမ်းသော တုတ်ကိုယူကာ အခန်းထောင့်ရှိ ဖယောင်းတိုင်မီးပန်းခိုင်ဆီ စိတ်တို တိုနှင့် ခြေကျဲကျဲလှမ်းသွားစဉ် ကောင်စစ်ဝန် ဂျီဟန် ခေါ် ဂျင်းသည် ဖခင် ဖြစ်သူကို အနေရခက်စွာ ကြည့်သည်။

“တော်ပြီ၊ ပြောစရာကုန်ပြီ၊ အိပ်ရာဝင်တော့မယ်” တုတ်ထိပ်ရှိ သတ္တုခွက် ကလေးဖြင့် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ပြီး တစ်တိုင် မီးငြိမ်းသည်။ ဖယောင်းတိုင် နှစ်တိုင် မီးငြိမ်းသတ်ရန်အလိုတွင် အခန်းထောင့်ရှိ သဲကွဲစွာ မမြင်ရနိုင်တော့သော သားဖြစ်သူထံ လှည့်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“အဲဒီမှာ မတ်တတ်ကြီးရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ပြောစရာရှိရင် ပြောပါလား”

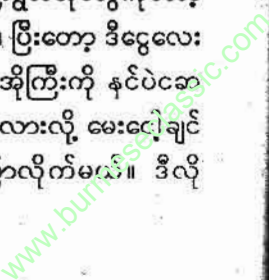
“ကျွန်တော် ဘာပြောရမှာလဲ ပါပါ၊ ကျွန်တော် သိပ်အံ့ဩနေပြီ”

“ဒါဆို သားက လွယ်လွယ်နဲ့ အံ့ဩတတ်တယ်ပေါ့” ဂျီဟန်ဘိုးဘိုးက စိတ်ဆိုးအောင် ဆွလိုက်သည်။ သားကို အပြစ်တင်ခြင်း မဟုတ်မှန်းလည်း သူ့ဘာသာ သူသိသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချခါနီးတိုင်း၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ့် အတွက် အကျိုးကျေးဇူးဖြစ်ထွန်းသောကိစ္စများတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလျှင် သား ဂျီဟန်က အဖေ ဂျီဟန်ထက် ပိုပြတ်သားသည်။

“အော့နှလုံးနာစရာ ဩဇာသက်ရောက်မှုတွေတဲ့လား၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီစာကြောင်းကို မှတ်သွားပြီ။ အဲဒီစာကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော် ဘယ်လိုခံစား ရသလဲ ပါပါ သိလား။ ပြီးတော့ သူကပဲ ဆုံးမရတယ်ရှိသေး၊ ခရစ်ယာန် မပီသဘူးတဲ့”

“အဲဒီစုတ်တီးစုတ်ပြတ်လက်ရေးတွေနဲ့ သားတော့ အလိမ်မိတော့မှာပဲ”

ဖယောင်းတိုင် မီးငြိမ်းသောတုတ်ကို လက်နောက်ပစ်ကိုင်ကာ ဂျီဟန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် သားဆီ ခြေလှမ်းကျကျလှမ်း၍ လျှောက်လာသည်။ “ခရစ်ယာန်မပီသဘူးတဲ့၊ ဟား... ဟား... ရပေါက်ရလမ်းချောင်းနေတဲ့ လောဘ သားက ဒါမျိုးတော့ ပြောတတ်သား။ မင်းတို့ လူငယ်တွေကို ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာတောင် ပါပါ မသိတော့ဘူး။ မင်းခေါင်းထဲမှာဆိုရင် စိတ်ကူးယဉ်လောက် စရာ ဘာသာရေး အလိမ်အညာတွေ ပြည့်နေတာပဲ။ ဘာတဲ့၊ လက်တွေ့ကျတဲ့ စံနမူနာ၊ ဂျူလိုင်အုပ်စိုးမှု ဟုတ်လား၊ ပါပါတို့လို သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကိုတော့ သုံးမရတဲ့ အဆိုးမြင်ဝါဒီကြီးတွေလို့ သဘောထားတယ်။ ပြီးတော့ ဒီငွေလေး သောင်းဂဏန်းလောက်ကိုတော့ အလျှော့မပေးဘဲ အဖေအိုကြီးကို နင်ပဲခဆ ပြန်ပြောရတယ် ရှိသေး၊ ဒီနည်းနဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ဆိုတာ ဒါလားလို့ မေးငေါ့ချင် တယ်ပေါ့။ ကဲ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောလိုက်မယ်။ ဒီလို

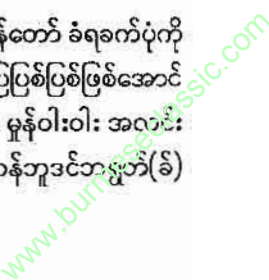
မမျှော်လင့်ဘဲ ကုန်တဲ့အသုံးစရိတ်အကြောင်း ပါပါ ကောင်းကောင်းသိတယ်”
‘မမျှော်လင့်ဘဲ ကုန်တဲ့အသုံးစရိတ်’ ဟု ဂျိုဟန်က ထပ်မံရှေ့တင်သည်။

“ဒီလိုပြီးပြီးရော လုပ်တတ်တဲ့ သားတစ်ယောက်၊ ကိုယ့်အဖေကို သဘော ကျလာဖို့ဆိုပြီး တောင်းသလောက် မပေးနိုင်ပါဘူး။ ဒါပါပဲ”

“ကျွန်တော် ဘာပြောနိုင်မှာလဲ ပါပါ။ သူက ဩဇာသက်ရောက်မှု ဆိုတာကို ပြောတော့ သူ့ရဲ့ တရားမျှတမှုဆိုတာကိုလဲ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်တော့ ပါဘူး။ ပတ်သက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ပါပျံ့ကို ဒီလို ကြုံကြုံခံနေလို့ ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဂေါ့ဟိုးလိုပဲ၊ ခရစ်ယာန်ပီသတဲ့ လူပါပဲ... ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ အစစ်ပဲ ဂျင်း၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုတဲ့ စကားလုံးသုံးတာ မှန်တယ်။ ဒီပြဿနာရဲ့ အခြေအနေမှန်က ဘာလဲ အဲဒီစတီဇိုင်းမိန်းမကိုမှ သူ တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်တယ်။ အကျိုးနဲ့ အကြောင်းနဲ့ ရှင်းပြတာ နားမဝင်ဘူး။ ရှေ့တိုးမိုက်တယ်။ ပါပါက လုံးလုံးသဘောမတူနိုင်ဘူးလို့ ပြောနေရက်နဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဒီမိန်းမကို လက်ထပ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ပါပါ စာရေးလိုက်တယ်။ ‘ချစ်လှစွာသော သားရေ၊ သားက သားရဲ့ ဈေးဆိုင်ကို လက်ထပ်လိုက်ပါကလား၊ ကောင်းပြီလေ စခန်းသိမ်းသွားတာပေါ့၊ ခုချိန်ကစပြီး ပါပါတို့နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်မှု စခန်းသိမ်းကြ ရအောင်။ သားကို သေခန်းဖြတ်လိုက်တာ မဟုတ်သလို လွမ်းပြဆွေးပြနေ မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် ပါပါက မတ်တစ်သိန်း ပို့ပေး လိုက်တယ်။ ပါပါရဲ့ သေတမ်းစာထဲမှာ သားအတွက် နောက်ထပ် မတ်တစ်သိန်း ချွန်ပေးထားခဲ့ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာအကုန်ပဲ။ နောက်ထပ် တစ်သျှိုလင်တောင် ထပ်မရဘူး’ ဒီလိုရေးပေးလိုက်တော့ ဂေါ့ဟိုး ပါးစပ်ပိတ်သွားတယ်။ ပါပါတို့ ဘာသာ ဘာလုပ်လုပ် သူနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ။ သားနဲ့ သားညီမက နည်းနည်းလေး ဝိုရတော့ရော သူနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ။ ဒီအိမ်ကို သားရဲ့ အစုရှယ်ယာထဲက ငွေနဲ့ ဝယ်တာကော သူနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

“ပါပါ၊ ကျွန်တော့်နေရာကနေ ဝင်ခံစားကြည့်ရင် ကျွန်တော် ခံရခက်ပုံကို ခါပါ နားလည်လာလိမ့်မယ်။ မိသားစုဝင်အချင်းချင်း ပြေပြေပြစ်ပြစ်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် အကြံပေးရမှာ” ကောင်စစ်ဝန် သက်ပြင်းချသည်။ မှန်ဝါးဝါး အလင်း ဆောင်သောက်မှ သား ကောင်စစ်ဝန်၏ မျက်စိမျက်နှာကို ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘုမ္မာ(ခံ)

စူးစားကြည့်သည်။ ဖယောင်းနှစ်တိုင်အနက် တစ်တိုင် မီးငြိမ်းသွားသည်။ ကျန်တစ်တိုင်မှာ တုန်လိုက်မှုန်လိုက်ဖြစ်နေ၍ နံရံကပ် ကမ္မလာထည်ပေါ်မှ ပြုံးနေသော ဒေဝတာတို့၏ ဖြူရှည်ရှည်သဏ္ဍာန်ကြီး ပေါ်ချည် ပျောက်ချည် ဖြစ်နေသည်။

“ပါပါ” ကောင်စစ်ဝန် တိုးတိတ်စွာ ခေါ်လိုက်သည်။ “ဂေါ့ဟိုးနဲ့ ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီ”

“ဘာတွေများ ခံစားနေရတာလဲ ဂျင်း၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိစ္စကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျရတာလဲ”

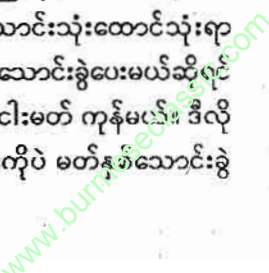
“ဒီနေ့ဆိုရင် သားတို့ အကုန်လုံးပျော်ကြရတယ်။ အိမ်မှာ ကျက်သရေ ရှိတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲကို လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုလုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူရတယ်။ ဝမ်းသာရတယ်။ မိသားစုနဲ့ လုပ်ငန်းကြီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို တစ်ဆင့်မြှင့်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီရန်ငြိုးဟောင်း၊ ပါပါရဲ့ သားကြီး၊ ကျွန်တော်ရဲ့ အစ်ကိုနဲ့ဖြစ်တဲ့ ဒီရန်ငြိုးဟောင်းက ပုန်းကွယ်နေတဲ့ အကွဲအအက်တစ်ခုလို့ပဲ၊ သားတို့ဆောက်နေတဲ့ အိမ်ကြီးရဲ့ အကွဲအအက်ပေါ့။ မိသားစုဆိုတာ စည်းလုံး ရမယ် ပါပါ။ သွေးစည်းညီညွတ်ရမယ်။ စည်းလုံးမှုမရှိတဲ့အိမ်ဟာ သူ့ဟာသူ အလိုလို ပြိုကွဲသွားမှာပဲ”

“သားရဲ့ နွားနို့ရေရောတွေ တော်ပြီ။ ပါပါပြောချင်တာက ဒီကောင်ဟာ ပါးလျက်နားလျက် လုပ်ချင်နေတဲ့ ခွေးကလေးပဲ”

တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ နောက်ဆုံးဖယောင်းတိုင် တိုသည်ထက် တိုလာ၏။ “ကဲ... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မမြင်ရတော့ဘူးကွ”

“ကျွန်တော် တွက်ကြည့်နေတာပါ” ကောင်စစ်ဝန် တိုတိုတုတ်တုတ် ဖြေသည်။ မတ်မတ်ရပ်နေပြီး မျက်လုံးတွင်းမှ အရိပ်အရောင်များပြောင်းနေသည်။ ထိုမျက်လုံးများသည် တစ်ညနေခင်းလုံး အိပ်မက်ဆန်နေခဲ့သည်။ ယခုမူ ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်ကို အေးစက်တင်းမာစွာ ကြည့်နေ၏။

“တကယ်လို့ ပါပါက ဂေါ့ဟိုးကို မတ်သုံးသောင်းသုံးထောင်သုံးရာ သုံးဆယ့်ငါးမတ်နဲ့ ဖရန်ဖွတ်က ညီမလေးဆီ မတ်တစ်သောင်းခွဲပေးမယ်ဆိုရင် စုစုပေါင်း မတ်လေးသောင်းရှစ်ထောင် သုံးရာသုံးဆယ့်ငါးမတ် ကုန်မယ်။ ဒီလို မဟုတ်ဘဲ ဂေါ့ဟိုးကို တစ်ပြားမှ မပေးဘူး၊ ညီမလေးကိုပဲ မတ်နှစ်သောင်းခွဲ

ပေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အတွက် မတ်နှစ်သောင်းသုံးထောင်သုံးရာသုံးဆယ့်ငါးမတ် ကျန်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်အဖြစ်မှန်က ဒီထက်ပိုတယ်။ ပါပါက ဂျေဟိုးကို အိမ်ဝေစုအတွက် လျော်ကြေးဆိုပြီး ပေးလိုက်ရင် ဘောလုံးကစပြီး လိမ့်တော့မှာပဲ။ ပါပါမရှိတော့ရင် သူက ညီမလေးနဲ့ ကျွန်တော်ရသလို အညီအမျှတောင်းဆို တော့မှာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် လုပ်ငန်းမှာ ငွေ သိန်းချီပြီး ထိတော့မှာ။ လုပ်ငန်းလည်း ပြဿနာအကြီးအကျယ်ပေါ်မှာ။ ပြဿနာပေါ်ရင် ကျွန်တော်လည်း ရင်မဆိုင် တတ်ဘူး” ကောင်စစ်ဝန်သည် ပြောပြောဆိုဆို သွေးပူလာပြီး စောစောကထက် ကိုယ်ကို ပိုတောင့်ထား၏။ “မဖြစ်ဘူး ပါပါ” နိဂုံးကမ္မတ်သတ်တော့မည့်လေသံ ထွက်လာသည်။ “သူ့ကို အလျှော့မပေးပါနဲ့တော့ ပါပါ”

“ဒါမှပေါ့ကွ” အဘိုးအို ဝမ်းသာအားရ အော်သည်။ “ကဲ... ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ပြောစရာ မကျန်တော့ဘူး။ သွားကြစို့။ အိပ်ရာဝင်တော့မယ်”

ထမင်းစားခန်းထဲမှ နောက်ဆုံးကျန်သော ဖယောင်းတိုင်ကို ငြိမ်းသတ်ကာ မှောင်ပိန်းနေသော ခန်းမထဲမှ စမ်းတဝါးဝါးထွက်လာကြသည်။ လှေကားခြေရင်း ရောက်သော် သားအဖနှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၏။

“ဥတ်(ခံ)နိုက် ဂျင်း၊ စိတ်မပူနဲ့၊ ဒီအသေးအမွှားလေးတွေဟာ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ မနက်စာ စားရင် တွေ့ကြမယ်”

ကောင်စစ်ဝန်သည် သူ့အခန်းရှိရာသို့ တက်လာခဲ့သည်။ ဂျီဟန်ဘိုးဘိုး သည် ပွတ်လုံးလက်ရမ်းတစ်လျှောက်စမ်းကာ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ မကြာမီတွင် သောင်းသောင်းသံသံ ဆူညံခဲ့သော ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးသည် အမှောင်ထုနှင့် တိတ်ဆိတ်မှုအောက်တွင် အိပ်မော ကျသွားတော့သည်။ မြှောင်လင့်ချက်များ၊ စိုးရွံ့မှုများ၊ ရည်ရွယ်ချက်များ အရာရာ အိပ်မောကျသွား၏။ ထို့နောက် ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာချလိုက်သော မိုးနှင့်အတူ ဆောင်းဦးလေက အိမ်မြင်းမိုရ် ဖိတ်နှင့် လမ်းထောင့်များကို ပိုက်ကာ တရွှီရွှီ တိုက်ခတ်လာတော့သည်။

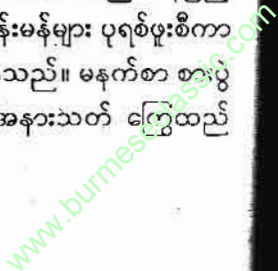

အခန်း ၂

နောင်နှစ်နှစ်ခွဲအကြာ ဧပြီလလယ်တွင် ဖြစ်သည်။ ပုံမှန်ထက် စောစီးစွာ ရောက်လာသော နွေဦးရာသီနှင့်အတူ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)မိသားစုတွင်းသို့ ပျော်ရွှင်စရာ အလည်အပတ်ရောက်လာရာ ဂျီဟန်ဘိုးဘိုးသည် ပျော်လွန်း၍ သီချင်းပင်ညည်းမိပြီး သားဖြစ်သူ ကောင်စစ်ဝန်သည် နှလုံးအိမ်၌ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်သွားရသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်ကိုးနာရီတွင် မနက်စာစားခန်း ပြတင်းဝနားရှိ စာရေးစားပွဲမြင့်မြင့်ကြီးပေါ်၌ ကောင်စစ်ဝန်ထိုင်နေသည်။ ရှေ့တွင် စာရွက်များ အပြည့်သိပ်ထည့်ထားသော သားရေအိတ်ထူထူထဲထဲကြီးရှိနေပြီး ထိုအထဲမှ ဆွဲထုတ်ထားသော အနှောင့်ရွှေကွပ်၊ ဖောင်းကြွမျက်နှာဖုံးနှင့် မှတ်စုစာအုပ်ကြီးအတွင်း ကောင်စစ်ဝန်သည် စာသွက်သွက် ရေသွင်းနေသည်။ သေးသွယ်ညီညာသော စာလုံးလေးများကို ရေးရာတွင် စာရေးငှက်မွေးတောင်ကို မင်တို့သည့်အခိုက်အတန့်မှလွဲ၍ မရပ်ဘဲ ဆက်တိုက်ရေးသွားသည်။

ပြတင်းနှစ်ခုစလုံးဖွင့်ထား၍ လေပြည်က နွေဦးရနံ့ကို ဆောင်ကြဉ်းကာ အခန်းတွင်းလိုက်ကာများကို သာသာပင့်တင်လျက် တိုးဝင်လာသည်။ နေခြည်နုနု သွန်းလောင်းထားသော ဥယျာဉ်ထဲတွင် သစ်ပင်ပန်းမန်များ ပုရစ်ဖူးစီကာငှက်မောင်နှံက မြူးထူးလှစွာ ခွန်းဆင့်သံချိုနေ၍ နေသည်။ မနက်စာ စားပွဲပေါ်တွင် ခင်းထားသော စားပွဲခင်းဖြူဖြူနှင့် ရွှေရေးအနားသတ် ကြွေထည်များပေါ် အလျှံပယ်နေခြည်က ဖြာကျလျက်။

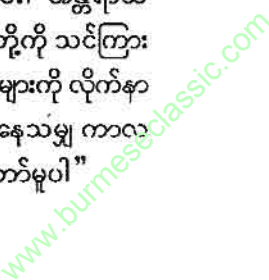
ဖွင့်ထားသော အိပ်ခန်းအဝင်ခေါက်တံခါးအတွင်းမှ ဂျီဟန်ဘိုးဘိုး၏ တို့သက်သော သီချင်းဆိုသံ ထွက်ပေါ်လာနေရာ အသံမှာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဆန်းလှသော ရှေးဟောင်းဂျာမန်တေးသွားတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

“ကြင်နာတတ်သော ပါပါ x x x ထိုက်တန်လှပေတာ x x ပုခက် တွေ့လို့ သားကိုချောကာ x x ချိုသကြားတိုက်ကျွေး x x အစဉ်မနေဘဲ x x နို့ထမင်းကို x x ယောက်ကော်ကြီးနဲ့မွှေ x x မွှေလို့သာ”

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ ခုတင်မြင့်မြင့်အနီးရှိ အစိမ်းရောင်လိုက်ကာလေး ခုထားသော ပုခက်ဘေးတွင် ဂျီဟန်ဘိုးဘိုးထိုင်နေပြီး ပုခက်ကို လက်တစ်ဖက် ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းသာသာ လွှဲနေသည်။ ‘ဇာနားကွပ်ကက်ဦးထုပ်ဆောင်၊ ရှေ့ဖုံး ခါးစည်းဝတ်ထားသော သခင်မ အင်တိုင်းနက်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ ဖလန်နယ် ဇရာ၊ အထည်စများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အစေခံများ လုပ်ရကိုင်ရ လွယ်ကူ လေရန် ဘိုးဘိုးနှင့် ဘွားဘွားက သူတို့၏ အိပ်ခန်းကို ချွေးမအား ပေးသုံးထားပြီး သူတို့က အခန်းလွတ်တွင် အိပ်စက်ကြသည်။

ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် စာရေးခြင်းအလုပ်ထဲ အာရုံနှစ်ဝင်နေ သဖြင့် တစ်ဖက်ခန်းသို့ လှည့်ပင်မကြည့်မိ။ သူ့မျက်နှာကား နှစ်လိုအားရရှိလှ ဘိသည်။ သက်ဝင်ကြည်ညိုမှု ရှိလှဘိသည်။ ပါးစပ် အနည်းငယ်ပွင့်နေသဖြင့် ဝေဝေက တွဲကျနေပြီး မျက်လုံးများထဲ အရာရာပြည့်နေသည်။ သူရေးသောစာမှာ

“ယနေ့ ၁၈၃၈ ခု ဧပြီလ ၁၄ ရက် နံနက်ခြောက်နာရီတွင် ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ဇနီး အယ်လီဘောက်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် ဘုရားသခင်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ‘ထလာရာ’ မည်သော သမီးလေးကို မီးရှူးသန့်စင်သည်။ ဒေါက်တာဂရက်ဘိုး၏ အဆိုအရ လမစေမိ မွေးဖွားသဖြင့် ချစ်ဇနီး၏ အခြေအနေမှာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေသော်လည်း ဘုရားသခင်၏ အံ့ဖွယ်တန်ခိုးတော်ကြောင့် ဖွားမြင်နိုင်ခဲ့ ခါသည်။ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ချစ်ဇနီးခံစားခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်ခြေအပေါင်း၏ သခင် အရှင်ဘုရားသည် အကျွန်တို့ လိုအပ်သည့်အခါတိုင်း၊ အန္တရာယ် ရှောင်တတ်သည့်အကြိမ်တိုင်း ကယ်တင်တော်မူခဲ့သည်။ အကျွန်တို့ကို သင်ကြား ပြသထားခဲ့သော အရှင်၊ ကြောက်ရွံ့ရပါသော အရှင်၊ ပညတ်တော်များကို လိုက်နာ အံ့ဖွယ် အရှင်၊ ဤပထဝီမြေပြင်ပေါ် အကျွန်တို့အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလ ဝတ်လုံး အကျွန်တို့အားလုံးကို ဦးဆောင်လမ်းညွှန်ပြသပေးတော်မူပါ”

ကလောင်တံလေးသည် စာရွက်ပေါ်တွင် အာသွက်လျှာသွက်နိုင်လှစွာ ဘုရားသခင်နှင့် တွတ်ထိုးပြီး စာကြောင်းအချို့တွင် စီးပွားရေးအကျိုးအမြတ် အတွက် နားပူနားဆာလုပ်သွားသည်။ နှစ်မျက်နှာလွန်သွားပြီးနောက် “ကျွန်ုပ်၏ သမီးထွေးအတွက် ငွေစ တစ်ရာငါးဆယ် အာမခံမထားတော့ပါ။ အို... ဘုရား သခင်၊ သမီးလေးကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော နှလုံးသား ပေးသနားပြီး တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သမီးလေးကို ငြိမ်အေးမှုအတိပြီးသော အိမ်ဂေဟာထဲ ဝင်ရောက် နိုင်စေရန် လမ်းညွှန်ပြသပေးတော်မူပါ။ အကျွန်တို့၏ အားနည်းသော လူသား နှလုံးသားများသည် အရှင်၏တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော လက်ဆောင်ကို...” ဤသို့ဖြင့် နောက်ထပ် စာမျက်နှာသုံးမျက်နှာ ဆက်ရေးသွားပြီးနောက် ‘အာမင်’ ဟု ရေးလိုက်သည်။

မပြီးသေးဘဲ စာရွက်ပေါ် ကလောင်ခြစ်သံသ့သ့ကို ကြားရပြန်သည်။ ပန်းလှခရီးသည်များအား လန်းဆန်းမှုပေးသည့် တန်ဖိုးကြီး နွေဦးရာသီအကြောင်း နှင့် ကယ်တင်ရှင်၏ဒဏ်ရာမှ ပန်းထွက်လာသော သွေးစိမ်းရှင်ရှင်များအကြောင်း၊ လမ်းကျယ်လမ်းကျဉ်းအကြောင်း၊ ထာဝရဘုရားသခင်၏ ဘုန်းကျက်သရေ အကြောင်း ရေးသည်။ အတန်ကြာရေးပြီးသော် ကောင်စစ်ဝန်၏စိတ်ထဲ ရေး၍ လုံလောက်ပြီဟု ထင်သည်။ စာရေးရပ်၍ ဇနီးသည်ကို သွားကြည့်လျှင် ကြည့်၊ မကြည့်လျှင် ကုန်တိုက်စာရင်းရုံသွားလျှင် ကောင်းမည်ဟူသော အတွေးဝင် လာသည်။ ကယ်တင်ရှင်ဘုရားသခင်နှင့် သည်လောက်ကလေး ဆက်သွယ်ရုံ မျှနှင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျ လွယ်လှချည်လားဟု တွေးမိပြန်ပြီး ဖွယ်ခနဲ ဖြစ်သွား ရပြန်သည်။ ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို သိမ်နုတ်အောင်လုပ်ရာကျလိမ့်မည်။ ထိုမကောင်းသော စိတ်လိုက်မာန်ပါအတွေးကို ဒဏ်ပေးသည့်အနေဖြင့် စာ ဆက်ရေးမှ ဖြစ်မည်။ တရားကျမ်းစာတစ်ခုလုံးကို သူ ကိုးကား၍ ဥဒါဟရဏ် ဆောင်၍ ရေးသည်။ မိဘများအတွက်၊ ဇနီးအတွက်၊ သားသမီးအတွက်၊ သူကိုယ်တိုင်အတွက် ဆုတောင်းသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဂေါ်ဟိုးအတွက်ပင် ဆုတောင်းစာ ရေးသည်။ နောက်ဆုံးပိတ် ‘အာမင်’ ကို သုံးကြိမ်တိတိရေးပြီးမှ သူ ကျောမှီဖြေလျှော့ကာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

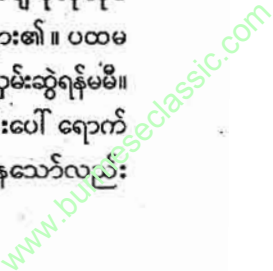
ခြေချိတ်ထိုင်ရင်း မှတ်စုစာအုပ်၏ စာရွက်များကို ဖြည်းဖြည်းလှန်၍ သူ့လက်ရေးဖြင့် ရေးခဲ့သည့် ရက်စွဲနှင့် စာများကို ဟိုနားတစ်စ သည်နားတစ်စ

သူ ပြန်ဖတ်သည်။ သူ အန္တရာယ်ကျရောက်သည့်အကြိမ်တိုင်း ကယ်တင်ပေးခဲ့သည့် ဘုရားသခင်ကိုအသစ်တစ်ဖန် ကျေးဇူးတင်ရသည်။ အကူအညီအတွက် ဘုရားသခင်၏လက်တော်ကို သူ ဆွဲခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတုန်းက သူ ကျောက်ပေါက်၍ အပြင်းအထန်ဖျားကာ လဲခဲ့ဖူးသည်။ အသက်အန္တရာယ်ကြီးလှသော်လည်း သူသေတွင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပါသည်။ ကောင်ကလေးဘဝက ဘီယာစည်ပိုင်းကြီး သူ့အပေါ် မှောက်ကျခဲ့ဖူးသည်။ ရှေးခေတ်က ဘီယာကို မိမိနေအိမ်တွင်ပင် ချက်လေ့ရှိရာ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဘီယာအမြောက်အမြားချက်စဉ် စည်ပိုင်းကြီးတစ်ခုလုံး သူ့အပေါ် မှောက်ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစည်ပိုင်းကြီးကို လူခြောက်ယောက် မ၍ ဖယ်ရှားရပြီး သူ့ခေါင်းကွဲကာ သွေးများ ဒလဟောထွက်ကျလာသည်။ ဈေးဆိုင်ထဲ သူ့ကို သယ်သွားကြပြီး သူ အသက်ရှူနေသေးသဖြင့် ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်များ ခေါ်ရသည်။ ဆရာဝန်များက သူ့ဖခင်အား အဆိုးဆုံးအတွက်ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရန်၊ ဘုရားသခင်၏အလိုတော်အတိုင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ သို့သော် အနန္တတန်ခိုးရှင်က ကောင်ကလေးကို ထယ်တင်ကာ ကျန်းမာပကတိဖြစ်စေရန် ကောင်းချီးပေးခဲ့သည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသော သူ့အဖြစ်များ သူပြန်တွေးကာ ထောင်တံကို ကောက်ကိုင်ပြီး 'အာမင်' ဟူသော စာကြောင်းအောက်တွင် 'နီ- ဘုရားသခင်၊ ဘုရားသခင်အား လှိုက်လှဲနက်နဲစွာ ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်' ဟု ရေးလိုက်သည်။

တစ်ခါတုန်းကလည်း သူ 'ဘာဂျင်' သို့အသွား ရေဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်ဖူးသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်အကြောင်း သူ ရေးထားသည်မှာ

“ရေတက်လာချိန်တွင် မြောက်ဘက်သဘောလိုင်းမှ ရွက်လှေများ ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုလိုင်းကိုဖြတ်ပြီး ကမ်းကပ်ရန် အခက်အခဲတွေ့လာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တံကင်း၏အစွန် ပုံလုံအိုင်ပေါ်ခြေတင်၍ ရပ်နေသည်။ ထိုထင်းတဖြည်းဖြည်းကပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေစဉ် ထိုဝက်သစ်ချ ပုံလုံတိုင်ပေါ်၌ ကျွန်ုပ် ရေထဲသို့ပြုတ်ကျကာ တစ်ကိုယ်လုံး စုံးစုံးမြုပ်သွား၏။ ပထမအကြိမ် ကျွန်ုပ် ရေပေါ်ပြန်ပေါ်လာချိန်တွင် တစ်ဦးတလေမျှ လက်လှမ်းဆွဲရန်မမီ။ ဒုတိယအကြိမ် ရေပေါ်ပြန်တက်ချိန်တွင် တံကင်းက ကျွန်ုပ်ခေါင်းပေါ် ရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုကယ်ရန် လူများစွာက စိတ်အားထက်သန်နေသော်လည်း

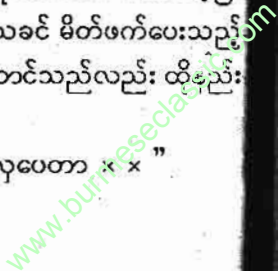

သူတို့မှာ တုံကင်းနှင့် ရွက်လှေများအောက်မှ ကျွန်ုပ် ပေါ်မလာဖို့အရေး တုံကင်းနှင့် ရွက်လှေကို ထိန်းနေရသည်။ ထိုစဉ် သင်္ဘောလိုင်း ရွက်လှေတစ်စီးပေါ်မှ ကြိုး တစ်ချောင်း ရုတ်တရက် ပြတ်သွားခဲ့ရာ ဤကဲ့သို့ ကြိုးသာ ပြတ်မသွားပါက ထိုလူများ၏ အားထုတ်မှု အချည်းနှီးသာဖြစ်လိမ့်မည်။ ကြိုး ပြတ်သွားသော ရွက်လှေနောက်ကျန်နေခဲ့ရာ ထိုနေရာလပ်လေးတွင် ဘုရား သခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကျွန်ုပ် ရေပေါ် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းကလေးသာ ရေပေါ်ပေါ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အပေါ်မှ လူအားလုံး တုံကင်းပေါ် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ ခေါင်းထုတ်၍ ကြည့်နေကြသဖြင့် သူတို့ မြင်တွေ့သွားကြသည်။ လှေဦးမှ လူတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်ဆံပင်ကို လှမ်းဆွဲ လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းဖမ်းသည်။ ထိုလူကိုယ်တိုင်က စိတ်မချရသော အနေအထားတွင်ရှိသဖြင့် သူသည် ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းမဖမ်းဘဲ အော်ဟစ်ရာ အားလုံးဝိုင်းလာပြီး ထိုလူကို ခါးမှ သိုင်းဖက်၍ ဆွဲကြသည်။ ထိုလူကို ကျွန်ုပ် ဆွဲထားသဖြင့် ထိုလူက ကျွန်ုပ်ကို ကိုက်သော်လည်း လွှတ်မပေး။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်ရေထဲမှ တက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျေးဇူးတော် ချီးမွမ်းခန်းကို တစ်နံတစ်လျား ရေးသားထားရာ ကောင်စစ်ဝန်မှာ ပြန်ဖတ်ပြီး မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာရသည်။

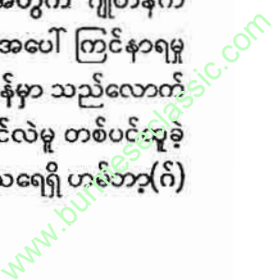
နောက်တစ်မျက်နှာတွင် သူ ရေးထားသည်မှာ “ကျွန်ုပ်သာ ငယ်ဘဝက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဖော်ပြရန် အလေးထားမည်ဆိုလျှင် သည့်ထက် မြောက်မြားစွာ ရေးနိုင်သည်” ထိုစာမျက်နှာကို ကျော်လိုက်ပြီး သူ၏ လက်ထပ်စဉ်ကာလနှင့် သားဦးမွေးဖွားခြင်းအကြောင်း ရေးသားထားသည်ကို ကွက်ကြားဖတ်သွားသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆိုလျှင် သူအိမ်ထောင်ပြုခြင်းမှာ ချစ်ရေးချစ်ရာအတွက် မဟုတ်ခဲ့။ သူ့ဖခင်က သူ့ပခုံးကို ပုတ်ပြီး စီးပွားရေးအုပ်စုထဲ အစိတ်အပိုင်း ကြီးကြီး ယူဆောင်လာမည့် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ခရော့ဂျာသမီးပျိုကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြခဲ့သည်။ ထိုအခြေအနေကို သူ့ဘက်က လိုလိုလားလား လက်ခံခဲ့ပြီး တွေ့တွေ့ချင်းမှာပင် သူ၏ဇနီးလောင်းသည် ဘုရားသခင် မိတ်ဖက်ပေးသည့် ဇနီးဟု သူ ဂုဏ်ယူခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်၏ ဒုတိယအိမ်ထောင်သည်လည်း ထိုနည်း နှင်နှင်ပင် မဟုတ်ပါလော။

“ကြင်နာတတ်သော ပါပါ x x ထိုကံ့တန်လှပေတာ x x ”

အိပ်ခန်းထဲမှ ဂျူဟန်ဘိုးဘိုး၏ တေးညည်းသံကို သူကြားနေရဆဲ။ နောင်အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များအပေါ် ဂျူဟန်ဘိုးဘိုး တသသ မဖြစ်တော့သည်မှာ နှမြောစရာပင်။ ဂျူဟန်ဘိုးဘိုးသည် ရောက်ဆဲနေရာတွင်သာ ခြေခိုင်ခိုင်စုံရပ်၍ မိသားစု၏အတိတ်နှင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်မနေ။ တစ်ချိန်က ဂျူဟန်ဘိုးဘိုးလည်း ထိုမိသားစု စာအုပ်ထဲရေးသွင်းခဲ့ရာ ကောင်စစ်ဝန်သည် ထိုစာရွက်များကို လှန်ကြည့်သည်။ လက်ရေးမှာ ပန်းစာလုံးများဖြစ်ပြီး အတန်ကြမ်းသောစာရွက်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြောင့် ဝါကြင်ကြင်ဖြစ်နေပြီ။ ပထမအိမ်ထောင်အကြောင်း အဓိကရေးသွင်းထားသည်။ ဂျူဟန်ဘိုးဘိုးသည် ဘရိဇင်ကုန်သည်ကြီး၏ သမီးဖြစ်သော ပထမဇနီးသည်ကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ပုံရသည်။ သူမနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့ရသော တိုတောင်းလှသည့် တစ်နှစ်တာကာလမှာ သူ့ဘဝတွင် အပျော်ရွှင်ဆုံးဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း စာကြောင်းအောက်တွင် လှိုင်းတွန့်လှိုင်းသားပြထားသည်မှာ တစ်လောကလုံးရှိရှိသမျှ လူအားလုံးနှင့် သခင်မအင်တို့င်းနက်ကိုပင် မြင်စေလို၍ ဖြစ်သည်။

ဂျေဟိုးကို မွေးသောအခါ မိခင် ဂျိုးဖဖင်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ စက္ကူကြမ်းပေါ်တွင် ထိုအကြောင်း ဆန်းဆန်းပြားပြားများရေးထားသည်။ ဂျူဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် ထိုကလေးကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် မုန်းတီးခဲ့ပုံရသည်။ ထိုကလေးကို ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားစဉ်ကတည်းက ကိုယ်ဝန်သန်စွမ်းသလောက် မိခင်မှာ အားနည်းခဲ့သည်။ နာကျင်ခဲ့ရသည်။ ကလေးကို ကျန်းမာသန်စွမ်းစွာ မွေးဖွားခဲ့သော်လည်း ခေါင်းအုံးထက်တွင် မိခင်မျက်နှာ သွေးဆုတ်လျက် ဆုံးပါးခဲ့ရသည်။ အကြင်နာကင်းစွာ ဝင်ရောက်လာသူကို ဂျူဟန်ဘိုးဘိုးက ဘယ်သောအခါမှ ခွင့်မလွှတ်ခဲ့။ ဂျူးဂျူးရှားရှား ဒေါသတကြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့သော ထိုကလေးကို ဂျူဟန်ဘိုးဘိုးက မိခင်ကိုသတ်သော လူသတ်သမားဟုသာ ထင်မြင်ခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စကို ကောင်စစ်ဝန် သိပ်နားမလည်။ မြင့်မြတ်သော မိခင်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရင်း အသက်ဆုံးခဲ့ရှာသည့်အတွက် ဂျူဟန်က “သူမကို ချစ်သော ကျွန်ုပ်၏အချစ်သည် သူမ၏ရင်သွေးအပေါ် ကြင်နာရမှုအဝဝကို ကျော်လွန်သွားခဲ့သည်” ဟု ရေးသွင်းခဲ့သည်။ အမှန်မှာ သည်လောက်ကြီးလည်း မဟုတ်လှ။ ဂျူဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မှာ တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်သူခဲ့သည်ပဲ။ ဒုတိယသတို့သမီးမှာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ဂုဏ်သရေရှိ ဟန်ဘူ(ဂ်)

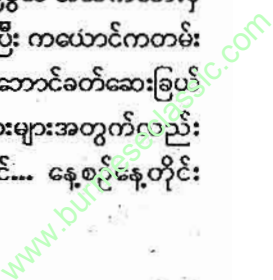

မိသားစုမှ အင်တိုင်းနက်ဒုချစ်ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ယခုတိုင် အတူတကွ နေထိုင်ပြီး အပြန်အလှန် လေးစားကြည်ညိုမှုရှိကြသည်။

ကောင်စစ်ဝန်သည် စာရွက်များဆက်လှန်ရာ နောက်ဆုံးတွင် သူကိုယ်တိုင် ရေးသွင်းခဲ့သည့် သူ့သားသမီးများ၏ ရာဇဝင်အကျဉ်းကို ဖတ်ရှုရသည်။ တွမ်ဝက်သက်ပေါက်ပုံ၊ အန်တိုနီ အသားဝါဖြစ်ခဲ့ပုံ၊ ခရစ်ရှန်း ရေကျောက်ပေါက်ပုံများ ဖတ်ရသည်။ ထို့နောက် ဇနီးနှင့်အတူ ပဲရစ်၊ ဆွစ်ဇာလန်နှင့် မာရီယန်ဘက်သို့ အလည်သွားပုံကို ဖတ်ရသည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် စာအုပ်ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာထိ ရောက်သွားအောင် နောက်ပြန်လှန်ဖတ်သွားရာ ရှေ့ပိုင်းမှ စာရွက်များမှာ ပုရပိုက်များကဲ့သို့ဖြစ်၏။ မင်ပြာဖြင့်ရေးထားသော ပန်းစာလုံးလက်ရေးများသည် အမွမ်းအမဲများပြီး အိုဟောင်းလှပြီဖြစ်သော စာရွက်က အကွက်အကွက်ထနေသည်။ ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာတွင် ကောင်စစ်ဝန်၏အဘိုး ဂျိုဟန်သည် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) မိသားစု၏ အဓိက ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ဇယားကို ရေးဆွဲပြထားသည်။

သူတို့မိသမ္မူ အစောဆုံး ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မှာ ၁၆ ရာစုနှောင်းပိုင်းတွင် 'ပါချင်' ၌ နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုသူ၏ သားမှာ ဂရက်ဘိုး မင်းတိုင်ပင်အမတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ထပ် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)တစ်ဦးမှာ စီးပွားရေးကောင်းသော အပ်ချုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရော့စတော့(ခ)တွင် လက်ထပ်ကာ သားသမီး မြောက်မြားစွာ ပွားစီးခဲ့သည်။ သားသမီးများတွင် သေသူလည်း ရှိ၊ ရှင်သူလည်း ရှိသည်။ ၎င်းတို့ထဲမှ ဂျိုဟန်ဆိုသော ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် ရော့စတော့(ခ)တွင် ကုန်သည် လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မှ ကောင်စစ်ဝန်၏အဘိုး ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်၏အဘိုးသည် ဇာတိ ရော့စတော့(ခ)ကို ခွာပြီး ယခုနေသော မြို့တွင် လက်ရှိ ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) ကောက်ပဲသီးနှံလုပ်ငန်းကြီးကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အဘိုးအကြောင်း စုံလင်များပြားစွာ အသေးစိတ်ရေးသားထားသည်။ ကျောက်ရောဂါဖြစ်ခဲ့ပုံ၊ အရက်ချက်ဖိုထဲ ပြုတ်ကျပြီး အုံ့ဩဖွယ် အသက်ဘေးမှ လွတ်လာခဲ့ပုံ၊ အမိုးဒိုင်းများ သူ့ပေါ် ကျိုးကျခဲ့ပုံ၊ အပြင်းဖျားပြီး ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်ခဲ့ပုံ အားလုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ ဘောင်ခတ်ဆေးခြေပွဲ ထားသော ဂျော်သေ့လက်ရေးများဖြင့် နောင်လာနောင်သားများအတွက်လည်း ပညာသားပါတီ၊ ဩဝါဒပေးခဲ့သည်။ ဥပမာ "သားမောင်... နေ့စဉ်နေ့တိုင်း

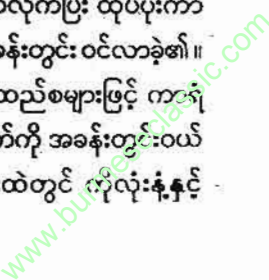

မိမိလုပ်ငန်းစီးပွားကို အားကြီးမာန်တက် ရွက်ဆောင်လော့။ သို့သော် ညအခါ အိပ်မပျော်နိုင်အောင်ဖြစ်စေသော အလုပ်ဟူသမျှကို ရှောင်ရှားပါလော့” ဟု ရေးသွင်းခဲ့သည်။ ထို့အပြင် အဘိုးက သူ၏ ဝိုက်တင်ဘာ(ဂ်) သမ္မာကျမ်း စာအုပ်ကို သားကြီး ဩရသက ဆက်ခံရမည်။ အစဉ်အဆက် သားဦးများကသာ ဆက်ခံသွားရမည်ဟု မိန့်ကြားထား၏။

ကောင်စစ်ဝန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော သားရေ ဖိုင်တွဲကြီးထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်ကြည့်ပြန်ရာ ဝါကြင်စုတ်ပြတ် နေသော ပေးစာများမှာ မိခင်မှ ဝေးမြေရပ်ခြားရောက်နေသော သားတော်မောင် များဆီရေးသော စာဖြစ်သည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် သားဖြစ်သူ၏ မှတ်ချက်တိုများကို တွေ့ရ၏။ လွတ်လပ်သော ဟန်ဆာမြို့တံဆိပ်ပါသည့် မြို့သားအချင်းချင်း ပေးစာများ၊ အာမခံစည်းမျဉ်းများ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တို့၏ သားသမီးများအတွက် ခေါင်းကိုင် အဘလုပ်ပေးရန် ဖိတ်ကြားလွှာများ၊ မေတ္တာပို့ဩဝါဒစာများနှင့် ကဗျာ များကို တွေ့ရသည်။ စီးပွားရေးကိစ္စအတွက် စတော့ဟုမ်းနှင့် အမ်စတာဒမ်သို့ သွားသော သားဖြစ်သူများထံမှ ဇာတ်တွင်ကျန်ခဲ့သော မိဘနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် များထံသို့ရေးသော ပြန်စာများ၊ အင်္ဂလန်နှင့် ဘရာဇင်းအသွား ကောင်စစ်ဝန်၏ ခရီးစဉ်မှတ်တမ်း သီးသန့်စာအုပ် အစရှိသည်တို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ခရီးစဉ် မှတ်တမ်းစာအုပ်အဖုံးတွင် အိဒသင်ဘာ(မ်)ရဲတိုက်နှင့် ဂရက်(စ်)ဈေးကို ပုံထွင်း ထားသည်။ နောက်ဆုံးစာမှာ ဂျေဟိုး၏ဖခင်အပေါ် ရန်စွယ်ငေါငေါရေးထား သည့် စာဖြစ်ပြီး အိမ်သစ်တက်ပွဲတွင် ဂျင်းဂျက်ဟော့(ဖ်)စတီ စပ်သော ရတု ကဗျာကိုလည်း တွေ့ရသည်။

နာရီထိုးသံသဲ့သဲ့ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အပေါ်ထပ်အတွင်းခန်းမှ ဈေးပုံရေးဆွဲ ထားသော ဆေးသားဟောင်းပန်းချီကားတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မျှော်စင်ပုံပါရာ ထိုမျှော်စင်တွင်တပ်ထားသော နာရီမှာ အစစ်ဖြစ်၏။ ထိုနာရီမှ အသံသေးသေး ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် ဖိုင်တွဲကို ပိတ်လိုက်ပြီး ထုပ်ပိုးကာ စာရေးစားပွဲအံ့ဆွဲတွင် သေသေချာချာသိမ်းသည်။ ပြီးမှ အိပ်ခန်းတွင်း ဝင်လာခဲ့၏။

အိပ်ခန်းနံရံနှင့် ခုတင်မြင့်မြင့်ကို ရောင်စုံဖဲသရက်ထည်စများဖြင့် ကာရံ ထားသည်။ မုန်တိုင်းပြီး၍ လေပြည့်လာသော အငွေ့အသက်ကို အခန်းတွင်းဝယ် ခံစားလိုက်ရသည်။ အလင်းရောင် မစူးရှသော အိပ်ခန်းထဲတွင် ကိုလုံးနံ့နှင့်

ဆေးဝါးရနံ့တို့ ကြိုင်လှောက်နေသည်။ ပုခက်သေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ဘိုးဘိုးနှင့် ဘွားဘွားသည် အိပ်မောကျနေသော နီတာထွေးလေးကို ရှုမဝနိုင်ကြ။ ဖြူဖျော့သော်လည်း ပျော်ရွှင်နေသည့် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ဇာနားတပ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထား၍ ဆံပင်ကို ကောင်းစွာ ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ ခင်ပွန်းထံသို့ လက်ကမ်းပေးသောအခါ ရွှေလက်ကောက်မှ အသံတိုးတိုးထွက်ပေါ်လာပြီး သူမ၏ ထူးခြားသော ပုံစံအတိုင်း လက်ဖဝါးကိုလှန်၍ ဝိုက်ပြပုံမှာ ကျက်သရေထပ်လောင်းထားသကဲ့သို့ ကြည့်ကောင်းလှ၏။

“ဘက်စီ၊ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ ကောင်းပါတယ်”

ကောင်စစ်ဝန်သည် ဘက်စီ၏လက်ကို မလွှတ်သေးဘဲ ကလေးကို ကုန်း၍ ကြည့်သည်။ ကလေးအသက်ရှူသံမြန်မြန်ကို သူ ကောင်းစွာ ကြားရ၏။ ထိုတစ်ခဏတွင် ပုခက်တွင်းမှ သူ အမည်မဖော်ပြတတ်သည့် အငွေ့အသက်တစ်မျိုးဖြစ်သော ယုယပိုက်ထွေးဖွယ်၊ ချစ်ကြင်နာဖွယ် အငွေ့နှင့် နူးညံ့နွေးထွေးမှုကို သူ ရှုမြင်လိုက်ရသည်။ ကလေးနဖူးကို သူ နမ်း၍ “ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေကွယ်” ဟု ငြင်ငြင်သာသာဆိုလိုက်သည်။ နီတာရဲလေး၏ လက်ကွေးလေးများက ငှက်လက်သည်းကလေးများပမာ။

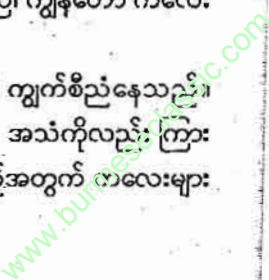
“အားကြီး အစားပုပ်တဲ့ကလေး ကြည့်ပါဦး၊ တုတ်ခဲနေတာပဲ” ဘွားဘွား အင်တိုင်းနက် ပြောသည်။

“ကျုပ် အသေအချာကို သိတာနော၊ မင်းနဲ့တူမှာ၊ ကြည့်ပါလား၊ မျက်လုံးက ကျောက်မီးသွေးလိုပဲ” ဂျီဟန်ဘိုးဘိုး ဂုဏ်ယူပျော်ရွှင်စွာ ပြောသည်။

ဘွားဘွား အင်တိုင်းနက်က ဘိုးဘိုးစကားကို ငြင်းသည်။ “ဘယ်သူနဲ့ တူတယ်ဆိုတာ အခု ဘယ်ပြောလို့ရဦးမှာလဲ” ဟု ပြောပြီး တစ်ဆက်တည်း “ဂျင်း၊ ဘုရားကျောင်းသွားမလို့လား” ဟု ကောင်စစ်ဝန်ကို မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခု ဆယ်နာရီထိုးပါပြီ၊ အချိန်လင့်နေပြီ၊ ကျွန်တော် ကလေးတွေကို စောင့်နေတာ”

လှေကားတွင် ကလေးများ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ကျွက်စီညံနေသည့်။ တိတ်တိတ်နေရန် တရားရှူးလုပ်နေသော ကလေးသိုင်း၏ အသံကိုလည်း ကြားရသည်။ စိန်မေရီဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် အေးနေနိုင်သည့်အတွက် ကလေးများ

သိုးမွေးအကျီဝတ်ထားကြသည်။ ကလေးတစ်သိုက်သည် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ကြိုးစား၍ ညင်ညင်သာသာ ဝင်လာကြသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မျက်နှာ နှင်းဆီရောင်ပြေးနေသော ကလေးများက နှမလေးကိုကြည့်ပြီးမှ ဘုရားကျောင်း သွားလိုကြသည်။

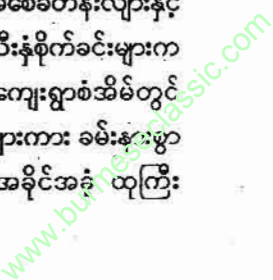
ယနေ့သည် အံ့ဩစရာကောင်းလှသော ရက်ရာဇာပင်ဖြစ်တော့သည်။ အကြောင်းမှာ ယနေ့ ရက်ထူးရက်မြတ်တွင် နှမထွေးလေး ရောက်လာသည်သာ မက များပြားလှသော လက်ဆောင်များပါ ရောက်လာသည်။ သောမတ်(စ်)ခေါ် တွမ်အတွက် ပင်လယ်ဖုံသားရေ ကျောင်းလွယ်အိတ်၊ အန်တိုနီ ခေါ် တိုနီအတွက် ဆံပင်အစစ်များပါသော အရုပ်၊ ခရစ်ရှန်းအတွက် ပစ္စည်းအစုံပါ ကစားစရာ ပြဇာတ်စဉ်၊ ကလေးသိုင်းအတွက် ရုပ်ပုံပါသော စာအုပ်တို့ဖြစ်သည်။ ဣန္ဒြေ ကြီးသော ကလေးသိုင်းက စာအုပ်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး လက်ခံ သော်လည်း မုန့်အချိုထုပ်ကို ပိုစိတ်ဝင်စားသည်။

ကလေးများအားလုံး မိခင်ကို နမ်းရှုပ်ပြီးသော် လိုက်ကာစိမ်းအတွင်းမှ ဗူတူတူးလေးကို ခဏတစ်ဖြုတ်ကြည့်ခွင့်ရသွားသည်။ ထို့နောက် သားမွေးကုတ် အကျီဝတ်၊ ဓမ္မသီချင်းစာအုပ်ကိုင်ကာ အပြင်ထွက်သွားသော ဖခင်နောက်သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။ ကလေးများ ထွက်သွားသောအခါ ယခုကလေးတင် အိပ်ပျော်ရာမှန်းလာသော နောက်တိုးအိမ်သားလေး၏ အာခေါင်ခြစ်ငိုသံက ဆင့်ကဲထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

နွေရာသီ အစောပိုင်း မေလ သို့မဟုတ် ဇွန်လလောက်တွင် တိုနီဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) သည် ရဲတိုက်ဂိတ်တံခါး အပြင်ဘက်တွင်နေထိုင်သော ခရော့ဂျာအဘိုးနှင့် အဘွားထံ အလည်အပတ် သွားနေထိုင်မြဲဖြစ်ရာ တိုနီအတွက် ဧရာမ ပျော်ရွှင် မှုကြီးဖြစ်၏။

မိခင်ပစ္စည်းအစုံနှင့် အိမ်မကြီး၊ တိုးချဲ့အဆောင်များ၊ အစေခံတန်းလျားနှင့် ငြင်းစောင်း၊ ပန်းခင်းနှင့် သစ်သီးဝလံခြံများ၊ မီးဖိုချောင်သုံး သီးနှံစိုက်ခင်းများက ထရာဗိမြစ်အထိအရောက် တပြန့်တပြူးကြီးရှိနေရာ ထိုကျေးရွာစံအိမ်တွင် နေသည်က စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလှသည်။ ခရော့ဂျာများကား ခမ်းနားစွာ နေလေ့ရှိကြသူများတည်း။ ဖခင်ဘက်မှ ဘိုးဘွားတို့၏ အခိုင်အခံ့ ထူကြီး

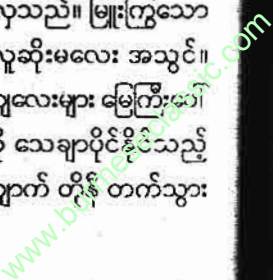

ထည်ကြီး တည်ဆောက်ထားသော အိမ်နှင့် မိခင်ဘက်မှ ဘိုးဘွားတို့၏ ဉာဏ်သုံးဆောက်လုပ်ထားသောအိမ်၊ မတူကွဲပြားပုံသည် တိုနီရင်ထဲ တံဆိပ်ခတ်ထားသည့်နှယ် ရှိသည်။

ခရော့ဂျာ အဘိုးအဘွား အိမ်ရောက်လျှင် တိုနီသည် အိမ်မှုကိစ္စနှင့် မီးဖိုချောင်တာဝန်များအတွက် ပူစရာမလို။ မင်းလမ်းစံအိမ်တွင် တိုနီ၏ အမေနှင့် အဘိုးက အိမ်အလုပ်များအတွက် အရေးသိပ်မထားသော်လည်း အဖေနှင့် အဘွားက ကလေးသိုင်းကို စံထားပြီး သူမအား ဖုန်သုတ်ရန် အမြဲ သတိပေးကြပ်မတ်လေ့ရှိသည်။ အဘွား၏ အစေခံများ၊ အဘိုး၏ ရထားထိန်းနှင့် အိမ်ဖော်များအား တိုနီအမိန့်ပေးပုံကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် တိုနီထံတွင် အမေဘက်မှ ကံကြွေးချမြေရှင်ပဒေသရာဇ်၏ သွေး များများစားစား ပါလာမှန်း သိသာသည်။

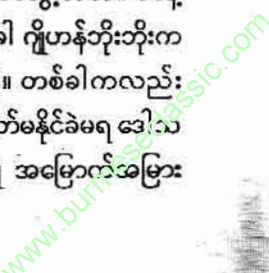
ကျေးရွာစံအိမ်တွင် နေလျှင် တိုနီအတွက် မနက် အိပ်ရာမှ ထသည်နှင့် စိတ်ချမ်းသာစရာများချည်းသာ။ ပန်းပြောက်ကမ္ဘာလှည့်လွှမ်းထားသော အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် လက်တစ်ချက်သပ်လိုက်ရုံနှင့် ဖဲထည်အိပ်ရာဖုံး၏ နူးညံ့မှုကို တွေ့ထိခံစားရနိုင်သည်။ လေသာခန်းတွင် ထိုင်ကာ နံနက်စာစားရင်း ဥယျာဉ်ထဲမှ မွှေးမြလတ်ဆတ်သော လေက ဖွင့်ထားသော မှန်ပြတင်းမှ တိုးဝင်လာသည်ကိုလည်း လေညင်းခံနိုင်သေးသည်။ သောက်စရာမှာလည်း ကော်ဖီအစား ချောကလက်ဖျော်ရည်ဖြစ်ပြီး ပန်းကန်လုံးကိတ်မုန့်ထူထူကြီးကို စားရသည်။ တိုနီကျောင်းသွားချိန်ထိ ဘိုးဘိုးဘွားဘွား အိပ်ရာမှမထတတ်ကြသေး။ ထို့ကြောင့် တနင်္ဂနွေနေ့မှလွဲ၍ ကျန်နေ့များတွင် မနက်စာကို တစ်ယောက်တည်းသာ စားရလေ့ရှိသည်။ တိုနီသည် ကိတ်မုန့်စား၊ ချောကလက်ဖျော်ရည် သောက်ပြီးသည်နှင့် လွယ်အိတ်ကောက်ယူကာ လှေကားမှ အပြေးဆင်း၊ ခြံရှေ့ ရောက်သွားတော့၏။

သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် အင်မတန်လှပသူကလေးမှာ တိုနီဟူသော ကလေးမပင်ဖြစ်သည်။ ကောက်ရိုးဦးထုပ်အောက်မှ တဖြည်းဖြည်း အရောင်ရင့်လာသော ရွှေရောင်ဆံပင်ရွှေကောက်ကောက်လေးများက အံ့ကောင်းလှသည်။ မြူးကြွသော မျက်လုံးညိုပြာပြာနှင့် အပေါ်နှုတ်ခမ်းစူထုတ်ထားပုံက လူဆိုးမလေး အသွင်။ အပြစ်ဆိုစရာမရှိသော ခြေအိတ်ရှည်တွင်းမှ ခြေတံသွယ်လျှလှလေးများ မြေကြီးပေါ်တတောက်တောက်လျှောက်သွားပုံက တစ်လောကလုံးကို သေချာပိုင်နိုင်သည့်ပုံစံ။ ခြံတံခါးမှထွက်ပြီး သစ်အယ်ပင်ရိပ်သာ လမ်းတစ်လျှောက် တိုနီ တက်သွား

သည်နှင့် လူများက တိုနီအား ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)၏ သမီးမှန်းသိ၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အစိမ်းရောင်ဖဲကြိုးစည်း ကောက်ရိုးဦးထုပ် ကားကားကြီး ဆောင်းထားသော ဈေးသည်မကြီးက ကျေးရွာမှ မြင်းလှည်းမောင်း တက်လာလျှင် တိုနီကိုမြင်ပြီး “မောနင်း မမလေး” ဟု လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်သည်။ ဒူးကျပ်မြင်းစီးဘောင်းဘီ၊ ခြေအိတ်ဖြူ၊ ဂျူးဖိနပ်တို့နှင့် ကြောနေသော ဒရဝမ်မက်သီးစန်းကလည်း တိုနီ ဖြတ်လျှောက်သွားလျှင် တလေးတစား ဦးထုပ်ချွတ်နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသည်။

တိုနီသည် အိမ်နီးချင်း ဂျူလီဟက်ဂင်းစထရွမ်းကိုစောင့်ပြီးမှ ကျောင်းသို့ နှစ်ယောက်အတူသွားလေ့ရှိသည်။ စပျစ်ပင်များ အုပ်နေသည့်အိမ်တွင် နေထိုင်သော ဂျူလီသည် ပခုံးမြင့်မြင့်နှင့် ပြူးကျယ်မည်းနက်သော မျက်လုံးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ တိုနီနှင့် ဂျူလီတို့ အိမ်နီးချင်းဖြစ်ကြသည်မှာ မကြာသေး။ ဂျူလီ၏ဖခင် ဟက်ဂင်းစထရွမ်းသည် ဟမ်ဘာ(ဂ်)သူနှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ဆံပင်မည်းကြုတ်ကြုတ် ထိုအမျိုးသမီးသည် နားတွင် စိန်နားကပ်ကြီး ပန်ထားရာ ထိုမျှကြီးသည့်စိန်ကို မည်သူမျှမမြင်ဖူးပေ။ သူမအမည်က ဆမ်လင်ဂါ။ ဟက်ဂင်းစထရွမ်းသည် စထရန့်အင် ဟက်ဂင်းစထရွမ်း ပို့ကုန်လုပ်ငန်းတွင် အစုစပ်ပါဝင်သူဖြစ်သည်။ မြူနီစီပယ်ကိစ္စများတွင်လည်း ပါဝင်လှုပ်ရှားတတ်၏။ သို့သော် သူ့ကို လူသိမများလှ။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မိသားစုအပါအဝင် ဓလေ့ထုံးတမ်း စည်းကမ်းကလေးများကြီးသူ အခြားမိသားစုများက သူ၏အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို သဘောမကျလှပေ။ ထို့ပြင် သူတို့ပေးသော အကြံဉာဏ်များကို ဟက်ဂင်းစထရွမ်းက ပေယျာလကန်လုပ်တတ်သည်။ သူ့အမြော်အမြင်ရှိကြောင်း၊ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ကြောင်း ပြသရန် လက်တစ်လုံးခြား လိမ်လေ့ရှိ၏။ ကောင်စစ်ဝန်သည် “ဟိုင်နရစ် ဟက်ဂင်းစထရွမ်းဆိုတဲ့ကောင် တစ်ချိန်လုံး ဒုက္ခပေးနေတာပဲ” ဟု ညည်းလေ့ရှိသည်။ “ကျုပ်တို့ကို ဘေးချိတ်ထားရတာ တော်တော်ပျော်နေပုံရတယ်။ ဒီနေ့ ဆင်းရဲသား ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့မှာ ထိုင်တာတွေ့တယ်။ မနေ့တစ်နေ့ကတင် ဘဏ္ဍာရေးဌာနမှာ တွေ့ခဲ့သေးတယ်” ။ ထိုအခါ ဂျူဟန်ဘိုးဘိုးက “ဒီကောင်ကြီးကတော့ နံစော်ဖျံပဲ” ဟု ဝင်ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါကလည်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သားအဖနှစ်ယောက် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသထွက်ခဲ့ရဖူးသည်။ ကိစ္စက မဆန်း။ ဟော်လန်သို့ ရိုင်းဂျုံ အမြောက်အမြား

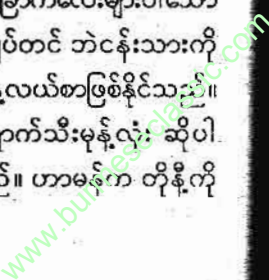
တင်ပို့ခွင့်ကို ဟက်ဂင်းစထရွမ်းတို့လုပ်ငန်းက ဖြတ်ခုတ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။
ဟိုင်နရစ်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းဆိုသူမှာ ရသားလျှင် ဘနဖူး သိုက်တူးမည့် မြေခွေး
တစ်ကောင်သာ ဖြစ်၏။

ထိုအကြောင်းများကို တိုနီ ကြားဖူးနားဝရှိထားသည်။ ဂျူလီဟက်ဂင်း
စထရွမ်းကို တိုနီကလည်း သိပ်မခင်။ ကျောင်းအတူသွားကြခြင်းမှာ အိမ်နီးချင်း
ဖြစ်နေ၍သာ။ တိုနီနှင့် ဂျူလီတို့သည် တွေ့တိုင်း တကျက်ကျက်။

“ဂျူလီပါပါမှာ ငွေတစ်ထောင်တောင်ရှိတယ်ကွ” ဟု ဂျူလီပြောလျှင်
တိုနီ သိပ်မယုံချင်။ ဧရာမအမှားကြီးကို ပြောနေသည်ဟု ထင်သည်။ “တိုနီပါပါ
မှာရော ငွေဘယ်လောက်ရှိသလဲ” ဟု ဂျူလီထပ်မေးလျှင် တိုနီသည် မနာလိုခြင်း
တစ်ဝက် ရှက်ခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့်ပြန်မဖြေတတ်။ ထို့နောက် တိုနီက ဂျူလီစကားကို
အရေးမလုပ်ဟန်ဖြင့် “ဒီမနက် ချောကလက်သောက်လာတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊
ဂျူလီရော မနက်အိပ်ရာထရင် ဘာစားလဲ” ဟု မေးသည်။ ဂျူလီက “ဪ...
မေ့တော့မလို့၊ ဂျူလီမှာ ပန်းသီးပါတယ်၊ စားမလား၊ ဟင့်အင်း မပေးနိုင်ပါဘူး” ဟု
ပြောပြီး ပါးစပ်ကို ဟန်ပါပါစေလိုက်သည်။ မျက်လုံးနက်နက်များက အားရ
ကျေနပ်မှုအတိ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဂျူလီအစ်ကို ဟာမန်သည် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့်
အတူ ကျောင်းသွားသည်။ ဂျူလီတွင် မောရစ်ဆိုသော မောင်တစ်ယောက်
ရှိသေးသည်။ ချူချာသဖြင့် ကျောင်းမတက်ရဘဲ အိမ်တွင်သာ သင်ခန်းစာများ
လုပ်ရသည်။ ဆံပင်အတန်အသင့်ကောင်းပြီး နှာခေါင်းပုတိုတိုက လန်တက်
နေသော ဟာမန်သည် ပါးစပ်ဖြင့် အသက်ရှူတတ်ပြီး ပါးစပ်ကို တပျပ်ပျပ်
လုပ်တတ်သည်။ “ပေါက်ကရတွေ၊ ပါပါက ငွေတစ်ထောင်မက ရှိတယ်ကွ” ဟု
ဟာမန်က ပြောတတ်သည်။

ဟာမန်ကို တိုနီစိတ်ဝင်စားသည်မှာ ကျောင်းသို့ယူလာသည့် နေ့လယ်စာ
ထမင်းဘူးကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပေါင်မုန့်မဟုတ်ဘဲ စပျစ်သီးခြောက်လေးများပါသော
မုန့်လုံးအိအိကြားထဲတွင် ဝက်အူချောင်း သို့မဟုတ် ကျပ်တင် ဘဲငန်းသားကို
ညှပ်ထားသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ဟာမန်အကြိုက်ဆုံး နေ့လယ်စာဖြစ်နိုင်သည်။
ထိုမုန့်မျိုး တိုနီ မမြင်ဖူး။ ကျပ်တင်ဘဲငန်းသားနှင့် ရှောက်သီးမုန့်လုံး ဆိုပါ
ကလား၊ စားရလျှင် သိပ်ကောင်းမည်ဟု တိုနီ ထင်သည်။ ဟာမန်က တိုနီကို

ထမင်းဘူးဖွင့်ပြလျှင် တိုနီ သွားရည်ယိုပြီး တောင်းသည်။

“ဒီနေ့တော့ မရဘူး တိုနီ၊ ငါ့မှာ အပိုမပါဘူး၊ မနက်ဖြန်ကျမှ မင်းအတွက် ထူလာခဲ့မယ်။ အလကားတော့ မဟုတ်ဘူး”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် တိုနီ ရိပ်သာလမ်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဂျူလီကို တွေ့။ ငါးမိနစ်စောင့်သည်။ အရိပ်အရောင်မတွေ့။ ထပ်စောင့်သော် ဟာမန် တစ်ယောက်တည်း ထမင်းဘူးကြိုးကိုလွှဲ၍ ပါးစပ် တပျပ်ပျပ်လုပ်ရင်း ပေါ်လာသည်။

“ကဲ၊ ဒီမှာ မုန့်၊ ဘဲငန်းသားနဲ့ပဲ။ အဆီမပါ အသားချည်းပဲ၊ ဘာနဲ့ လဲမှာလဲ”

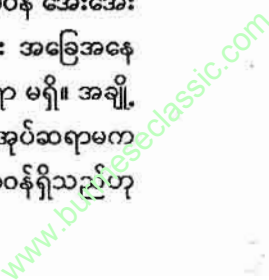
“တစ်သျှိုလင်”

ရိပ်သာလမ်းအလယ်တွင် ရပ်ရင်း ပြောကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဟာမန်က တံတွေးတစ်ချက်မျှရင်း “တစ်သျှိုလင်လား၊ မရဘူး၊ တခြားဟာပဲ လိုချင်တယ်”

“ဘာလိုချင်လို့လဲ” တိုနီက တောင်းသလောက်ပေးမည့်ပုံ။

“နမ်းမယ်” ဟာမန်က အော်ပြောကာ တိုနီကို သိုင်းဖက်သည်။ အရမ်း ထာရော နမ်းသဖြင့် တိုနီမျက်နှာကိုပင်မထိ။ တိုနီသည် မယုံနိုင်လောက်စရာ ခေါင်းဖျတ်လတ်မှုဖြင့် ခေါင်းကို နောက်လှန်ပြီး ဘယ်လက်ဖြင့် ဟာမန်ကို တွန်းထားသည်။ ဟာမန်က တိုနီလွယ်အိတ်ကိုဆွဲထားရာ တိုနီက ညာလက်သီး သုံးလေးချက် အားကုန်ဆင့်ထိုးလိုက်၏။ ဟာမန် ခလုတ်တိုက် နောက်ပြန် ဆုတ်သည်။ ထိုအခိုက် သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ဂျူလီပေါ်လာကာ သရဲသဘက် လေးတစ်ကောင်နယ် တိုနီကို ခုန်အုပ်ပြီး ဦးထုပ်ကို ဆွဲဖြုတ်၊ ပါးပြင်ကို ရက်ရက် ဇက်ဇက် လက်သည်းဖြင့် ကုတ်ချလိုက်၏။ ထုံးစံအတိုင်း ထိုကိစ္စဖြစ်ပေါ်ပြီး မိတ်ဆွေစခန်း အဆုံးသတ်သွားသည်။

တိုနီ အနမ်းမခံခြင်းမှာ ရှက်၍မဟုတ်။ အပျိုပေါက်ဖြစ်တော့မည့် တိုနီသည် ယောက်ျားလေးတမျှ သောင်းကျန်းဆော့ကစားသဖြင့် ကောင်စစ်ဝန် အေးအေး ဇနီးရပေ။ ဉာဏ်ကောင်းသော တိုနီသည် ကျောင်းတွင်လည်း အခြေအနေ ကောင်းသည်။ သို့သော် တိုနီအပြုအမူများက စိတ်တိုင်းကျစရာ မရှိ။ အချို့ ဖိစွဲများ အတော်လွန်သွားသည့်အတွက် တစ်နေ့တွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမက ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကို ကျောင်းသို့ခေါ်၍ စကားပြောရန် တာဝန်ရှိသည်ဟု

ယူဆပြီး မျက်နှာပူပူနှင့် တိုနီကို ဖခင်ကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်သင့်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ရိပ်သာလမ်းတွင် ဖြစ်ခဲ့သည့်ပြဿနာမှာ တိုနီ၏ ပထမဦးဆုံး ပြဿနာမဟုတ်ခဲ့။ အမှန်မှာ တိုနီကိုလည်း ဆုံးမရပေါင်း များပြီ။

မြို့သူမြို့သားအားလုံးနှင့် သိကျွမ်းသော တိုနီကို ကောင်စစ်ဝန်က သဘောကျသည်။ ဤကိစ္စမှာ အပြစ်ဆိုစရာမဟုတ်။ အိမ်နီးနားချင်းများကို ချစ်ခင်တတ်ခြင်း၊ အပေါင်းအသင်းစိတ်ရှိခြင်း၊ ဂုဏ်တူဂုဏ်ပြိုင် ပကာသနမမက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကောင်စစ်ဝန်က တိုနီဘက်မှ ရှေ့နေလိုက်သည်။ တိုနီလမ်းထဲလျှောက်လျှင် တစ်လမ်းလုံး တွေ့သမျှ တစ်ဦးချင်းစီရော၊ အားလုံးကိုပါ စကားပြောသွားလေ့ရှိ၏။ မြစ်ဘေးရှိ ကျိုများပေါ် သောမတ်(စ်)နှင့်အတူ မောင်နှမနှစ်ယောက် ကုတ်ကတ်တက်ကြသည်။ ဂျုံအိတ်ပုံကြီးများကြား အလုပ်သမားများနှင့် တွတ်ထိုးသွားကြသလို မြေညီထပ်ရုံးခန်း မှောင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးများထဲမှ စာရေးစာချီများနှင့်လည်း ပလဲနံပသင့်သည်။ သီးနှံကုန်အိတ်ကြီးများ လွှဲတင်ရာတွင်ပင် ဝင်ကူလိုက်သေးသည်။ ဧရာလမ်းထဲဝင်လျှင် လင်ပန်းကိုင်း၊ ခါးစည်းပတ်ထားသော သားသတ်သမားကိုလည်း တိုနီ သိသည်။ ကျေးရွာမှ ထောပတ်ဒိန်ခဲရောင်းသော မိန်းမကြီးများလာလျှင် ပလီအိုး တိုနီက သွားနှုတ်ဆက်တတ်သည်။ လှည်းပေါ် ထိုင်လိုက်သွားတတ်သည်။ ဈေးထဲရှိ ရွှေပန်းထိမ်ဆိုင်မှ မုတ်ဆိတ်မွှေးညိုညိုနှင့် ပန်းထိမ်ဆရာများကိုလည်း တိုနီ မသိဘဲ မနေ။ ငါးစိမ်းသည်များ၊ ကုန်စိမ်းသည်များသာမက ဆေးရွက်ကြီးဝါးတတ်သော လမ်းထောင့်မှ အထမ်းသမားကိုပင် တိုနီ သိသည်။

သည်လောက်ဆိုလျှင် တော်ပါသေးသည်။ သို့သော် သည်လောက်နှင့် မပြီးသေး။ ဧရာလမ်းထဲတွင် အသက်အရွယ်ခန့်မှန်း၍ မရသော မုတ်ဆိတ်မွှေးပြောင်တလင်း၊ ဖြူရော်ရော်လူတစ်ယောက် သနားစဖွယ်အပြုံးလေးနှင့် လှည့်လည်နေလေ့ရှိသည်။ အသည်းငယ်တတ်သော ထိုလူသည် နောက်ကျောမှ အသံကြားတိုင်း ထခုန်တတ်ရာ တိုနီသည် ထိုလူကိုမြင်သည်နှင့် မခုန် ခုန်အောင် လုပ်ရင်း အပျော်ရှာသည်။ ထို့ပြင် ခေါင်းကြီး ကိုယ်သေး မိန်းမတစ်ယောက် အနားစုတ်နေသော ထီးကို သွားလေရာ ဆောင်းတတ်သဖြင့် တိုနီမြင်သည်နှင့် 'မို့ပွင့်ကြီး' ဟု အော်ဟစ်နှောက်ပြောင်တတ်သည်။ တိုနီနှင့် သောင်းကျန်းဖော်သောင်းကျန်းဖက် နှစ်ယောက်သုံးယောက်ပေါင်းကာ ဇွန်လမ်းကြားမှ အိမ်

သေးသေးလေးတစ်လုံး၏ တံခါးဝသို့ သွားသည်။ ထိုအိမ်တွင် သိုးမွေးအရုပ်
 နှင်းသော အဘွားအို နေထိုင်သည်။ တိုနီတို့အုပ်စုက ခေါင်းလောင်းတီးသော်
 အဘွားကြီး ထွက်လာသည်။ ထိုအခါ တိုနီတို့က ရိုရိုသေသေဖြင့် စပစ်တွန်း
 လှကြီးမင်းများ ရှိပါသလားရှင်ဟု မေးပြီး ပြေးကြသည်။ အော်ဟစ်ရယ်မော
 ကြ၏။ ထိုသို့သောဗရတ်ကျမှုကြောင့် တိုနီဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)တွင် အပြစ်ရှိသည်ဟု
 ဆိုလည်း ရသည်။ ထိုအပြစ်များကို တိုနီက လိပ်ပြာလုံစွာ ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်သည်။ တိုနီ ဒုက္ခပေးသည်ကို ခံခဲ့ရသူတစ်ယောက်က တိုနီအား ခြိမ်းခြောက်
 လျှင် တိုနီက ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်၍ ခေါင်းလှလှလေးကို ဆတ်ခနဲ
 ဝင့်တင်မည်။ နှုတ်ခမ်းစုထုတ်၍ ဒေါသတစ်ဝက် ပြောင်စပ်စပ်တစ်ဝက်ဖြင့်
 “ဇွီ ဖွီ” ဟု လုပ်မည်။ သဘောမှာ “စမ်းကြည့်လေ၊ ကျွန်မက ကောင်စစ်ဝန်
 ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)ရဲ့ သမီးရှင်၊ သိရဲ့လား” ဟုဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

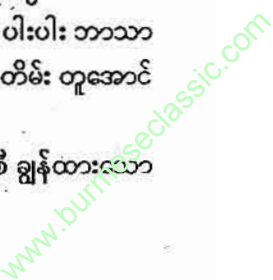
ဤသို့ဖြင့် တိုနီသည် ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးနှင့် ဘုရင်မလေး
 တစ်ဆူလို မြို့ပေါ်တစ်လွှား နေရာတကာ ဗိုလ်ကျနေတတ်သည်။

ထောင်စစ်ဝန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)၏ သားနှစ်ယောက်အပေါ် ဂျင်းဂျက်ဟော့(ဖိ)
 စတီ၏ ကောက်ချက်သည် ဒက်ထီအောင် မှန်ခဲ့သည်။

သောမတ်(စ်)သည် ပုခက်တွင်းအရွယ်ကပင် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်၌
 ထုပ်ငန်း၏ အနာဂတ်အသင်းဝင် ကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်လာမည့်သူဟု ထင်ကြေး
 သေးခဲ့ရသည်။ ယောက်ျားလေးများတက်သော ကျောင်းတွင် သောမတ်(စ်)သည်
 ဉာဏ်ကောင်းသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ညီငယ်ဖြစ်သူ ခရစ်ရှန်းက
 ဆရာများကို ပုံစံတူ တုပ၍ ရယ်စရာဖြစ်အောင်လုပ်လျှင် သောမတ်(စ်)က
 ဝင်သောဖို့ အသင့်။ ဂန္ဓဝင်အမြင်နှင့်ကြည့်လျှင် ခရစ်ရှန်းသည် သောမတ်(စ်)
 ယောက် ကြည့်မကောင်း။ သို့သော် ခရစ်ရှန်းက မျက်နှာချိုသည်။ အထူးသဖြင့်
 အခြားလူများ ပြောပုံဆိုပုံ ဟန်ပန်မှုရာကို လိုက်တုသည့်နေရာတွင် တစ်ဖက်
 ထမ်းခပ် တော်၏။ ပုံဆွဲခြင်း၊ သီချင်းဆိုခြင်းနှင့် အခြား ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဘာသာ
 နူးတို့ သင်သော ကျောင်းမှ ဆရာ စတင်ဂျယ်ကို တစ်သေမတိမ်း တူအောင်
 တူဝနိုင်သည်။

ထိုဆရာကိုကြည့်လိုက်လျှင် အိတ်ကပ်ထဲတွင် ညီညီစီစီ ချွန်ထားသော

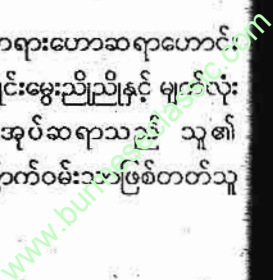

ခဲတ် ဒါဇင်ဝက်ခန့် ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် တွေ့ရလေ့ရှိ၏။ အနီရောင်ဆံတု ခေါင်းတွင်ဆောင်းကာ သမင်သွေးရောင်ကုတ်အင်္ကျီက ခြေမျက်စိ ထိလှနီးပါး ဖားလျားကျနေသည်။ အင်္ကျီလည်ပတ်ကော်လာကလည်း နားသယ်ထိ တက် နေသည်။ စကားလုံးများကို ကွဲကွဲပြားပြားဖြစ်အောင်ပြောရာတွင် ထိုဆရာက ပြိုင်ဘက်ကင်းသည်။ “ကလေးရေ၊ မင်းလေးက လိုင်းဆွဲရမှာ မဟုတ်လား၊ မျဉ်းကြောင်းကြီး မဆွဲရဘူးလေ”

သီချင်းဆို သင်ခန်းစာတွင် ဆရာစတင်ဂျယ် အကြိုက်ဆုံးသီချင်းမှာ ‘စိမ်းမြမြတောအုပ်’ ဖြစ်သည်။ ထိုသီချင်းကို သံပြိုင်ဆိုလျှင် ကျောင်းသားအချို့ ကော်ရစ်ဒါသို့ထွက်ကာ ပဲ့တင်သံအတွက် သီးသန့်ဆိုရလေ့ရှိ၏။ ‘လယ်ကွင်းထဲ x x သစ်တောထဲ x x ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် x x လည်ကြပတ်ကြတယ် x x’ ထိုစာသားကို ပဲ့တင်သံဖြစ်အောင် ဆိုပေးခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါက ဤကဲ့သို့ ပဲ့တင်သံအတွက် ခရစ်ရှန်း၊ ဝမ်းကွဲညီ ဂျာဂင် ခရော့ဂျာနှင့် ရွှေယောက်ဖ အင်ဒရီယာဂီစကီတို့ကို ဆရာက တာဝန်ပေးထားသည်။ အင်ဒရီယာဂီစကီသည် မီးသတ်အရာရှိ၏ သားဖြစ်သည်။ ပဲ့တင်သံဆိုရမည့်အချိန်တွင် သုံးယောက်သား ပေါင်းကာ ကျောက်မီးသွေးထည့်သည့် ခွက်ကို လှေကားပေါ်မှ လှလှကြီး လှိုင့်ချ လိုက်တော့၏။ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် သုံးယောက်စလုံးကို ဆရာက ကျောင်း ပေးမဆင်း။ သို့သော် မကြာမီ သူတို့၏ပြစ်မှုကို ဆရာက မေ့လျော့သွားသည်။ အစေခံမကြီးကို တစ်ယောက်လျှင် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကျ တိုက်ခိုင်းကာ ပြန်လွှတ် လိုက်တော့၏။

စင်စစ်ကျောင်းသားများမှာ မဆိုးလှပေ။ တစ်ခါက ဘုန်းကြီးကျောင်း ဖြစ်ခဲ့သော ထိုတောရကျောင်းအိုလေးကို မီးစာကုန်ဆီခန်းသော ဦးနှောက်၊ ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားဖြင့် ဆရာများက ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။ ဆရာ များသည် ပျော်ပျော်နေတတ်ကြသည်။ အသိဉာဏ်နှင့် ပျော်ပျော်နေတတ်မှုမှာ ခွန်တွဲနေသည်ဟု ယုံကြည်ကြသူများဖြစ်၏။

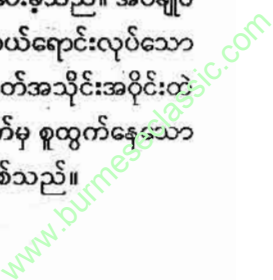
လက်တင်ဘာသာ သင်ခန်းစာကို ပို့ချသူမှာ တရားဟောဆရာဟောင်း ပက်(စ်)တာရှက်(ပ်)ဟတ်ဖြစ်၏။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပါးမြိုင်းမွေးညိုညိုနှင့် မျက်လုံး တောက်တောက်တစ်စုံကို ပိုင်ဆိုင်သော ထိုသင်းအုပ်ဆရာသည် သူ၏ ထူးခြားစွာ တိုက်ဆိုင်မှုရှိသော အမည်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်တတ်သူ

တစ်ယောက်ပင်။ ပက်(စ်)တာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ သင်းအုပ် သို့မဟုတ် သိုးထိန်း ဖြစ်သည်။ ရှက်(ပ်)ဟတ်မှာလည်း သိုးထိန်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ပက်(စ်)တာ ရှက်(ပ်)ဟတ်ဆိုသော သင်းအုပ်သိုးထိန်းက မည်သည့်ကျောင်းသားကိုမျှ အလွတ် မပေးဘဲ ပက်(စ်)တာကို ဘာသာပြန်ခိုင်းတတ်၏။ ထိုဆရာ၏ လက်သုံး စကားမှာ 'အတိုင်းအရှည်မဲ့ ကန့်သတ်ခြင်း' ဟူသတတ်။ သို့သော် သူ့စကားမှာ အတည်ပြောခြင်းလော၊ ပျက်လုံးလော မည်သူမျှကွဲပြားပြားမသိ။ အထူးသဖြင့် သူ့ကျောင်းသားများကို ကြောင်အသွားစေရန် လုပ်လိုသည့်အခါ ထိုစကားလုံးကို ရှမ်းပိန်အဖုံးဖွင့်သလို ပါးစပ်မှ ပေါက်ပေါက်ဖောက်၍ သွန်ထုတ်တတ်၏။ စာသင်ခန်းထဲတွင် ခြေလှမ်းကျယ်ကြီးလှမ်းကာ တက်လိုက်ဆင်းလိုက် လုပ် တတ်သည်။ ကျောင်းသားတစ်ဦးမှတစ်ဦး ခုန်ကူးကာ ဘဝလမ်းကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စုံစုံလင်လင်ဩဝါဒပေးတတ်သည်။ ထိုသို့လုပ်ခြင်းမှာ ကျောင်းသား များ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ကို လှုပ်နှိုးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံထားသည်။ ထို့နောက် လင်္ကာများကို ရွတ်ကာ ပုလ္လိင် ဣတ္ထိလိင်စည်းကမ်းများ၊ ခက်ခဲသော ဝါကျတည်ဆောက်ပုံများ စသည့်သင်ခန်းစာကို အပြင်းအထန် သင်တော့သည်။ ကာရန်နှင့် သံစဉ်နရီအပေါ် အထူးအလေးပေးထားသော သူ့ကိုယ်တိုင် ပညာစွမ်း မနည်းလှစွာ စပ်ထားသော ထိုလင်္ကာများကို ဋ္ဌာန်ကရီဏ်းကျကျ ရွတ်ဆိုရင်း သူ့ဘာသာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားတတ်၏။

ဤသို့ဖြင့် သောမတ်(စ်)နှင့် ခရစ်ရှန်းတို့သည် ငယ်ဘဝတွင် မှတ်တမ်း တင်စရာ အဖြစ်အပျက် ကြီးကြီးမားမားမရှိဘဲ အရွယ်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)မိသားစု၏ နေသာသော ရက်များ ဖြစ်ခဲ့၏။ လုပ်ငန်းတွင်လည်း အောင်မြင်မှုများချည်းသာ။ ရံဖန်ရံခါတွင်သာ အသေးစားအိုးနင်းခွက်နင်းကိစ္စများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကြေးသွန်းလမ်းတွင် နေထိုင်သော အပ်ချုပ်သမား စတပ်သည် ဘူဒင် ဘရွတ်(ခဲ)သားများအတွက် ဝတ်စုံအသစ်တစ်ထည်စီ ချုပ်ပေးခဲ့သည်။ အပ်ချုပ် ရာတွင် ဆရာတစ်ဆူဖြစ်သော စတပ်နှင့် အဝတ်ဟောင်း ဝယ်ရောင်းလုပ်သော စတပ်၏ မိန်းမတို့နှစ်ယောက်ပေါင်း၍ မြို့ပေါ်မှ ကြေးရတတ်အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဝင်ဆုံနေသည်။ လူဝ စတပ်၏ ဖလန်နယ်ရှပ်အင်္ကျီအောက်မှ စူထွက်နေသော ဝမ်းဗိုက်ကြီးသည် ခြေထောက်များကိုပင် ထိလှမတတ်ဖြစ်သည်။

ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သားများအတွက် ချုပ်သော အင်္ကျီကုန်ကျစရိတ် စုစုပေါင်းမှာ မတ်ခုနစ်ဆယ်ဖြစ်သော်လည်း ကောင်လေးများ၏ တောင်းဆိုချက်အရ မတ်ခုနစ်ဆယ်အစား မတ်ရှစ်ဆယ်ဟု ပြောစာတွင်ရေးပြီး ပိုငွေကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးမည်ဟု စတပ်က သဘောတူလိုက်သည်။ ထိုကိစ္စက သိက္ခာ သိပ်မရှိသော်လည်း ခပ်တုံးတုံးအလုပ် မဟုတ်။ သို့သော် ကံကြမ္မာက မကြင်နာ။ ထိုကိစ္စ ဘူးပေါ်သွားသည်။ စတပ်ကို ကောင်စစ်ဝန်က ရုံးခန်းသို့ ဆင့်ခေါ်သည်။ သားမွေးရုပ်အင်္ကျီပေါ် ကုတ်နက် ထပ်ဝတ်၍ စတပ်သည် ကောင်စစ်ဝန်၏ ရုံးခန်းသို့သွားကာ သောမတ်(စ်)နှင့် ခရစ်ရှန်းအား ပြင်းပြင်းထန်ထန် စစ်ကြောမေးမြန်းသည်ကို ရပ်၍ နားထောင်ခဲ့ရသည်။ ခြေကို ကား၊ ခေါင်းကို ငဲ့၍ ရပ်နေသော စတပ်ပုံစံမှာ ရိုသေလေးစားမှုအပြည့်။ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေတော့ဟု ကောင်စစ်ဝန်ကိုပြောကာ ကောင်လေးနှစ်ယောက်အတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြားဝင် ညှိပေးခဲ့သည်။ မတ်ခုနစ်ဆယ်ဖြင့် ကျေနပ်ကြောင်း ကောင်စစ်ဝန်ကို ပြောသော်လည်း ကောင်စစ်ဝန်က ထိုကလိန်ကျမှုကို ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်၍ မပြီးတော့။ ကြာမြင့်စွာ စဉ်းစားပြီးမှ ကောင်စစ်ဝန်သည် ကောင်ကလေးများကို မုန့်ဖိုးတိုးပေးရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

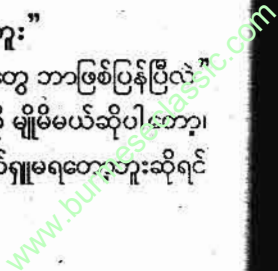
ခရစ်ရှန်းနှင့်စာလျှင် သောမတ်(စ်)ကို မျှော်လင့်ချက် ပိုများများထား၍ ရသည်။ သောမတ်(စ်)သည် မနောချို၍ ခိုင်ကျည်သော စိတ်ဓာတ်ကြောင့် အစစအရာရာ ချင့်ချိန်သတိရှိသည်။ အခြားတစ်ဖက်မှကြည့်လျှင် ခရစ်ရှန်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်သလို အင်မတန် ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်၏။ တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ စိတ်ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်အိမ်သားလုံး လန့်ဖျပ်ရသည့်ကိစ္စများ ရှိခဲ့သည်။

မိသားတစ်စုလုံး အချို့တည်းရင်း ကြည်လင်ရွှင်ပျစွာ စကားလက်ဆုံကျနေသောအခါကောင်း၌ ခရစ်ရှန်းသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာဖြူဖျော့သွားပြီး ကိုက်လက်စ မက်မဲ့သီးကို ပန်းကန်ပြားထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ သူ့နှာခေါင်း ပွပွပေါ်မှ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများ ပြူးထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မက်မဲ့သီး မစားတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခရစ်ရှန်း၊ တောက်တီးတောက်တဲ့တွေ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာ မတော်တဆ အစေ့ကို မျိုမိမယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီအစေ့က ကျွန်တော့်လည်ချောင်းထဲ တစ်နေ့ပြီး အသက်ရှူမရတော့ဘူးဆိုရင်

ကျွန်တော် ခုန်ထမိမယ်။ လည်ညှစ်ခံရသလို ကြောက်စရာကြီးနေမှာ။ အကုန်လုံး
ခုန်ထပြီး “အား” ပြောရင်း ခရစ်ရှုန်း တစ်ချက်အော်လိုက်သည်။ ကြောက်ရွံ့
တုန်လှုပ်စွာ ကုလားထိုင်မှ ခုန်ထပြီး အစော့ကို ထွက်အောင်လုပ်သည့် ဟန်မျိုး
လုပ်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်နှင့် အိုင်ဒါဂျန်မင်ပါ ခုန်ထမိရက်သား ဖြစ်
သွားသည်။

“ဘုရားရေ၊ ခရစ်ရှုန်း... မျိုချမိလိုက်သလား၊ မမျိုချပါဘူးနော်”

ခရစ်ရှုန်း၏ အမူအရာက အမှန်ပင် မျိုချမိသည့်ပုံစံ။

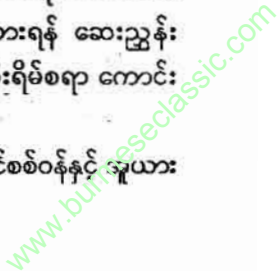
“မမျိုချပါဘူး၊ မမျိုချပါဘူး” ခရစ်ရှုန်း ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ပြောပြီး
ငြိမ်ကျသွားသည်။ “တကယ်လို့ မျိုချမိရင် ပြောတာပါ”

ခရစ်ရှုန်းလုပ်ရပ်ကြောင့် ကောင်စစ်ဝန်ကိုယ်တိုင် ထိတ်လန့်သွားရသည်။
ခရစ်ရှုန်းကို ဆူပူမာန်မဲရသည်။ ဂျီဟန်ဘိုးဘိုးက စားပွဲကို လက်သီးနှင့်ထုပြီး
နောင် ဤကဲ့သို့ ရူးကြောင်ကြောင် နောက်ပြောင်မှု မလုပ်ရဟု ကြိမ်းသည်။
သို့သော် ခရစ်ရှုန်းသည် နောင် ဘယ်သောအခါမှ မက်မုံသီး မစားတော့ပေ။

ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မိသားစု မင်းလမ်းအိမ်သို့ပြောင်းခဲ့သည်မှာ ကြောက်နစ်တိုင်ခဲ့ပြီ။
ဇန်နဝါရီလ၏ အေးစိမ့်သော ယခုလိုနေ့မျိုးတွင် သခင်မ အင်တိုင်းနက်သည်
ကြားထပ်အခန်းထဲမှ အိပ်ရာမြင့်မြင့်ပေါ် လှဲနေခြင်းမှာ ဇရာထောင်း၍ မဟုတ်။
အဘွားအိုသည် မာမာချာချာ သန်စွမ်းတုန်းဖြစ်၏။ ဆံပင် အခွေအလိပ်များ
ထူထူထဲထဲရှိသော ဦးခေါင်းကို နောက်ဆုံးအချိန်ထိ မတ်မတ်ထောင်ထားနိုင်ဆဲ။
မြို့ပေါ်တွင် ညစာစားခိုင်းရှိလျှင် အများစုကို ခင်ပွန်းသည်နှင့် ကလေးများ
ခြံရံလျက် တက်မြဲ။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မိသားစုကိုယ်တိုင် တည်ခင်းသော ညစာ
စားခိုင်းမျိုးဆိုလျှင် ချွေးမဖြစ်သူထက် စိုးစဉ်းမျှမလျော့ရအောင် ကျက်သရေရှိရှိ
ပြင်တတ်ဆင်တတ်မြဲ။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် သခင်မ အင်တိုင်းနက်ထံ အမည်
တပ်မရသော ရောဂါ ဝင်ရောက်လာသည်။ အူသိပ်မကောင်းဟု ဒေါက်တာ
ဂရက်ဘိုးက ပြောပြီး ခိုသားနှင့် ပြင်သစ်ပေါင်မုန့်သာ စားရန် ဆေးညွှန်း
ပေးသည်။ ထိုအခါ ဗိုက်နာပျို့အန်ပြီး အချိန်တိုအတွင်း စိုးရိမ်စရာ ကောင်း
လောက်အောင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် အားပြတ်သွားတော့၏။

ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးသည် အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် ကောင်စစ်ဝန်နှင့် အူယား

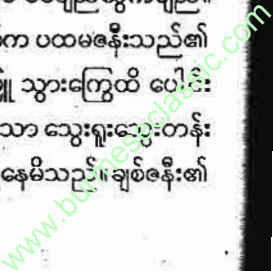

ဖားယားစကားပြောပြီး တိုင်ပင်ရန် အခြားသမားတော်တစ်ဦးကို ပင့်သည်။ လူလုံး ထွားထွား၊ မုတ်ဆိတ်မွေးမည်းမည်း၊ မျက်နှာမူန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ထိုဆရာဝန်သည် ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးနှင့် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်သည်။ တစ်အိမ်လုံး စနိုး စနောင့်ဖြစ်ကာ စိတ်ထင်နေကြသည်။ သွားလျှင်လည်း ခြေဖျားထောက်၊ ပြောလျှင်လည်း တီးတိုးမျှသာ။ ဆင်ဝင်လမ်းပေါ် ကုန်လှည်းကြီးများပင် ဖြတ်မောင်းခွင့် မပေးတော့။ အိမ်သားများ တစ်ဦးမျက်လုံး တစ်ဦး ကြည့်သော် ခါတိုင်းလို မဟုတ်။ မရဏတရားက အိမ်ဂေဟာတွင်း တိတ်တဆိတ်ဝင်ကာ အခန်းလွတ်များတွင် လှည့်လည်နေပုံရသည်။

သို့သော် အားအားယားယားနေ၍ မရ။ ဧည့်သည်များ ရောက်လာကြသည်။ ဟမ်ဘာ(ဂ်)မှ လူမမာ၏အစ်ကို အမတ်မင်း ဒုချမှသည် သမီးနှင့်အတူ ရောက်လာပြီး ရက်များမကြာမီ ဖရန်ဖွတ်မှ ကောင်စစ်ဝန်၏ ညီမနှင့် ခင်ပွန်း ဖြစ်သူ ငွေတိုက်သူဌေးတို့ ရောက်လာကြသည်။ ဖျားနေစဉ်ကာလ ဆယ့်လေး ဆယ့်ငါးရက်စလုံး ဧည့်သည်များသည် မင်းလမ်းအိမ်တွင် တည်းခိုကြသည်။ ဧည့်သည်များအတွက် အိပ်ခန်းပြင်ရ၊ ပုစွန်နှင့် စပျစ်ပိုင်ပါသော နံနက်စာ ကောင်းကောင်းကို တည်ခင်းရနှင့် အိုင်ဒါဂျန်မင် လက်မလည်။ စားဖိုဆောင်တွင်လည်း ကင်ရ ဖုတ်ရသည့် ပမာဏက မသေး။

အပေါ်ထပ်တွင် ဂျီဟန်ဘိုးဘိုးသည် လူမမာခုတင်ဘေးထိုင်ကာ ဇနီးသည်၏ လက်ကလေးကို ထွေးပိုက်ထားရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းပွင့်လျက်သား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ လဟာပြင်ထဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။ နံရံပေါ်ချိတ်ထားသော နာရီက တစ်ချက်ချင်းစီ လေးကန်စွာ သွားနေသည်။ နာရီသံတစ်ချက်ချက်မှာ သိပ်အဝေးကြီး ခြားပြီး သွားခြင်းလည်းမဟုတ်။ ဇီဝိန်ချုပ်ကာနီး လူမမာ၏ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် အသက်ရှူသံအတိုင်း တစ်ချက်ချက်မြည်နေခြင်းဖြစ်၏။ အမဲသားရေလုံပြုတ်ကို လူမမာသောက်လိုသောက်ငြား အနက်ဝတ် သီလရှင်ကြီးက ကြီးစားကြည့်နေသည်။ အိမ်သားများက တံခါးတွင် ဝင်ချည်ထွက်ချည်။

ဂျီဟန်ဘိုးဘိုးသည် လွန်ခဲ့သည့် လေးဆယ့်ခြောက်နှစ်က ပထမဇနီးသည်၏ လူမမာခုတင်ဘေး ထိုင်ခဲ့ပုံကို ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ ဆံဖြူ သွားကြွေထိ ပေါင်းခဲ့သော ဇနီးသည် လူမမာကိုကြည့်ပြီး တစ်ချိန်က ခံစားခဲ့ရသော သွေးရူးသွေးတန်း ရတက်နှင့် ယခုခံစားရသောလွမ်းဆွတ်မှုမတူပုံကို နှိုင်းယှဉ်နေမိသည်။ ချစ်ဇနီး၏

မျက်နှာသည် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ အင်မတန်နုံးချည့်နေသည်။ မျက်နှာပေါ် မည်သည့်အရိပ်အရောင်မျှ တင်မထားနိုင်အောင် နုံးချည့်နေသည်။ သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ အကြီးအကျယ်ပျော်ရွှင်အောင် မလုပ်ခဲ့သလို ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်အောင်လည်း မလုပ်ခဲ့။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ၏ လိမ္မာယဉ်ကျေးသော လက်တွဲဖော် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု သူမ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်ပြီ။

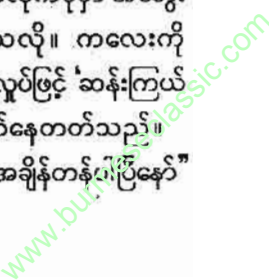
ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုး သိပ်အများကြီး စဉ်းစားမနေပါ။ ယေဘုယျအားဖြင့် လူ့ဘဝနှင့် သူ၏အတိတ်ကာလကို မျက်လုံးစိုက်ထားပြီး တွေးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အရာအားလုံး သူနှင့် စိမ်းကားလှစွာ အဝေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ခေါင်းကို မသိမသာ ယမ်းမိသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ပရိဒေဝသောကအလယ် သူ့မှာ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ။ ယခုသော် 'ဆန်းကြယ်လှပါကလား' ဟုသာ ရေရွတ်နေမိသည်။

သခင်မ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)သည် နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို အေးအေး သက်သာရှုထုတ်ရင်း ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွားသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲ အားလုံး စုကာ ကောင်းရာမွန်ရာ ဆုတောင်းပေးကြသည်။ အလောင်းထမ်းသူများက ပန်းခင်းအခေါင်းကိုယူလာပြီး သက်မဲ့ခန္ဓာကို သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ ဂျိုဟန် ဘိုးဘိုး မပိုပါ။ ဝေဝေဝါးဝါး ဦးခေါင်းလှုပ်ရှားမှုကိုသာပြုပြီး အပြုံးလျော့လျော့ဖြင့် 'ဆန်းကြယ်လှပါကလား' ဟု တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေသည်။ ဂျိုဟန်ဘိုးဘိုး အတွက်လည်း ဤနေ့လိုနေ့မျိုးက မကြာတော့ပေ။

မိသားစုဝိုင်းတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ရင်း သူ့စိတ်က ပစ္စုပ္ပန်တွင် ပျောက်ဆုံး နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကလာရာလေး သူ့ဒူးပေါ်လာထိုင်မှ ဟာသသီချင်း လေးများ ဆိုပြုဖြစ်သည်။

'ရထားကြီးက x x မြို့ပေါ်တလွှား x x မောင်းလို့သွား x x' သို့မဟုတ် 'နံရံပေါ်ကိုကြည့်လိုက်စမ်းပါ x x ယင်ကောင်လေးက ပြာဝီဝီ x x' ဟု ဆိုပြ တတ်သည်။ သို့သော် လမ်းတစ်ဝက်တွင် ချက်ချင်းအဆိုရပ်လိုက်ပုံမှာ အတွေး ရထားတွဲပေါ်မှ ရုတ်တရက် အိပ်မှုနံနံစုံများ နိုးထလာသလို။ ကလေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ချပြီး ထထွက်သွားတတ်သည်။ ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်ဖြင့် 'ဆန်းကြယ် လှပါကလား' ဟု ဆီမန်းမန်းသလို တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေတတ်သည်။

တစ်နေ့တွင် သား ကောင်စစ်ဝန်ကိုပြောသည်။ "ဂျင်း၊ အချိန်တန်ပေးပြီနော်"

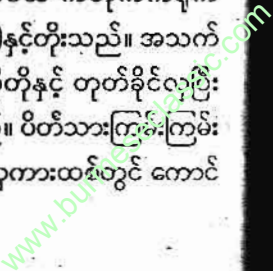

မကြာခင် မြို့ပေါ်၌ သေသပ်စွာ ရိုက်နှိပ်ထားသော ကြေညာချက်တစ်စောင်
 ဝေသည်။ ကြေညာချက်ထဲတွင် ဂျူဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် အသက်အရွယ်
 ကြီးရင့်လာမှုကြောင့် လုပ်ငန်းအဝဝကို သားဖြစ်သူထံ လွှဲအပ်ကြောင်း ကြေညာ
 ခွင့်ပေးပါရန် ရေးထားပြီး သားအဖနှစ်ဦးစလုံး လက်မှတ်ထိုးထားသည်။ ခရစ်နှစ်
 ၁၇၆၈ ခုတွင် အစုရှင် ဂျူဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ တစ်ဦး
 တည်း ပိုင်ဆိုင်သူအဖြစ် ရရှိထားသောလုပ်ငန်း၏ ပိုင်ဆိုင်မှုအဝဝနှင့် တာဝန်
 အလုံးစုံကို သားဖြစ်သူထံ လွှဲအပ်ကြောင်း ကြေညာထားပြီး သား ဂျူဟန်အပေါ်
 ယုံကြည်စိတ်ချမှု ယခင်အတိုင်းဆက်လက်တည်ရှိပါရန် အနူးအညွတ်တောင်းဆို
 ထားသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ စီးပွားရေးစာရွက်စာတမ်းများတွင် ဂျူဟန်ဘိုးဘိုး
 လက်မှတ်ထိုးစရာ မလိုတော့ချေ။

ကြေညာချက်ပင် မထွက်ရသေး၊ ဂျူဟန်ဘိုးဘိုး ရုံးခန်းထဲ ခြေမချတော့။
 တစ်နေ့တခြား တိုးလာသော ငြီးငွေ့စိတ်ကြောင့် ထင်သည်။ အနည်းငယ်များပြီး
 အိပ်ရာထဲ လဲသည်။ ဇနီးသည်ဆုံးပါးပြီး နှစ်လနှင့် တစ်ရက်တိတိအကြာတွင်
 ဂျူဟန်ဘိုးဘိုး၏ အိပ်ရာနံဘေး တစ်အိမ်သားလုံး ဝိုင်းရသည့်နေ့သို့ ရောက်
 လာသည်။ ဂျူဟန်ဘိုးဘိုးက ပထမ ကောင်စစ်ဝန်ကို စကားပြောသည်။
 “ကံကောင်းပါစေ ဂျင်းရေ၊ အမြဲတမ်း သတ္တိရှိနေပါ”။ ထို့နောက် သောမတ်(စ်)ကို
 မှာသည်။ “အဖေ အားကိုးရအောင်နေ” ၊ ခရစ်ရှန်းကိုမူ “တန်ဖိုးရှိအောင်လုပ်စမ်း၊
 ခရစ်ရှန်း” ဟု မှာသည်။ ထို့နောက် ဂျူဟန်ဘိုးဘိုး တိတ်နေပြန်သည်။ အိမ်သား
 အားလုံးကို ငေးကြည့်နေပြီး နောက်ဆုံးတွင် “သိပ်ဆန်းကြယ်ပါကလား” ဟု
 တီးတိုးပြောလိုက်ကာ နံရံဘက် မျက်နှာလှည့်နေတော့သည်။

နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ဂေါ့ဟိုးကို စကားပြောမသွားပေ။ ကောင်စစ်ဝန်
 စာရေး၍ ခေါ်သော်လည်း ဂေါ့ဟိုး ပေါ်မလာ။ သို့သော် ဂျူဟန်ဘိုးဘိုးဆုံးပြီး
 နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစော ကြေညာချက်များ မထုတ်ရသေးမီ ကောင်စစ်
 ဝန်က ကိစ္စရှိနေ၍ ရုံးသို့သွားရန် အိမ်မှအထွက် ဆင်ဝင်ထဲ ကတိုက်ကရိုက်
 ဝင်လာသော အထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဂေါ့ဟိုးဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)နှင့်တိုးသည်။ အသက်
 လေးဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ဂေါ့ဟိုးသည် ဂင်တိုတိုနှင့် တုတ်ခိုင်လှပြီး
 ရွှေအိုရှောင် ပါးမြိုင်းမွှေးများက အညိုတစ်စ ရောနေသည်။ ပိတ်သားကြမ်းကြမ်း
 ဖြင့် ချုပ်ထားသော ဆောင်းဘီက ပွယောင်းယောင်း။ လှေကားထစ်တွင် ကောင်

စစ်ဝန်ကိုမြင်သောအခါ ဦးထုပ်ညိုနှုတ်ခမ်းသားအောက်မှ မျက်ခုံးများ ပင့်တက်သွားသည်။ ဂေါ်ဟိုးက လက်ကမ်းမပေးသော်လည်း အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် “ရှင်း” ဟု နှုတ်ဆက်ကာ “သူ ဘယ်လိုနေသေးလဲ” ဟု မေးသည်။

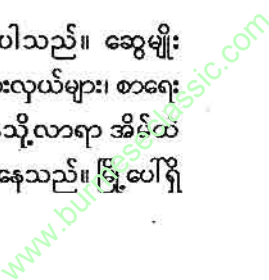
“ညတုန်းကပဲ ဆုံးသွားတယ်” ဟု ကောင်စစ်ဝန် ပြန်အဖြေပေးပြီး စိတ်ထိခိုက်စွာ ဂေါ်ဟိုး၏ ထီးကိုင့်ထားသောလက်ကို ဆုပ်ထားသည်။ “အကောင်းဆုံး အဖေတစ်ယောက်ပါကွာ” ဟု ကောင်စစ်ဝန်က ပြောသော် ဂေါ်ဟိုးက ပင့်ထားသော မျက်ခုံးကိုချလိုက်ရာ မျက်ခွံများပင် ပိတ်သွားမလိုဖြစ်သည်။ တစ်အောင့်ကြာသော် ဂေါ်ဟိုး တည့်တိုးမေးသည်။ “နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူးလား”

ကောင်စစ်ဝန်သည် ကိုင့်ထားသော လက်ကို ချလိုက်ကာ နောက်ပြန်ဆုတ်သည်။ “ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး” ထိုအဖြေကို ကောင်စစ်ဝန်ပေးစဉ် ကောင်စစ်ဝန်၏ မျက်လုံးများ တစ်ချက် စူးခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဦးထုပ်အောက်မှ ဂေါ်ဟိုးမျက်ခုံးများ ပင့်တက်သွားပြန်သည်။ မရေမရာမတင်မကျဖြစ်စွာ ကောင်စစ်ဝန်ကို ကြည့်သည်။ “မင်းဆီကကော တရားမျှတတဲ့ အနေနဲ့ ငါ ဘာများ မျှော်လင့်လို့ရမလဲ” ဟု အသံတိုးတိုးဖြင့် မေးသည်။

သည့်တစ်ကြိမ် မျက်နှာလွှဲရမည်က ကောင်စစ်ဝန်အလှည့်။ ဂေါ်ဟိုးကို မျက်လုံးလှန်မကြည့်ဘဲ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည့်အခါတိုင်း လက်ကို ငုံ့ကြည့်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း ယခုလည်း တည်ငြိမ်ခိုင်မာသောလေသံဖြင့် အဖြေပြန်ပေးလိုက်သည်။ “အခုလို ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ကာလမှာ ကျွန်တော်က ညီရင်းအစ်ကိုစိတ်နဲ့ ကြိုဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ အစ်ကိုက စီးပွားရေးကိစ္စပဲ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ဒီကနေ ဒီအချိန်မှာ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးရဲ့ တစ်ဦးတည်းပိုင် ဦးစီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြန်ဖြေရပါမယ်။ ကျွန်တော့်ဆီက ဘာမှမမျှော်လင့်ပါနဲ့။ ပါပါဆုံးတဲ့ကိစ္စကလွဲလို့ တခြားခံစားချက်တွေ ဆိုင်းထားရပါမယ်”

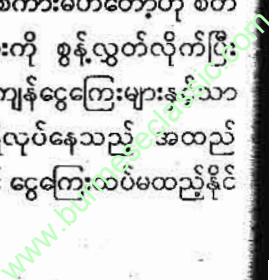
ဂေါ်ဟိုး ပြန်သွားသည်။ သို့သော် ဈာပနကို လာပါသည်။ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟအပေါင်း၊ လုပ်ငန်းနှင့် ဆက်နွယ်သူများ၊ ကိုယ်စားလှယ်များ၊ စာရေးစာချီများ၊ ဒရဝမ်နှင့် အလုပ်ကြမ်းသမားများကအစ ဈာပနသို့လာရာ အိမ်ထဲလူများ ပြည့်နှက်နေပြီး လှေကားပေါ်နှင့် စင်္ကြံထိ လှလှထွက်နေသည်။ ခြံ့ပေါ်ရှိ

ရှိသမျှ ငှားစီး၍ရသော ရထားလုံးများ တစ်အုံတစ်မကြီးစုနေပြီး မင်းလမ်း တစ်လျှောက် စီနေသည်။ ဂေါ်ဟိုးလာသောအခါ ကောင်စစ်ဝန် ရိုးသားစွာ ဝမ်းမြောက်မိသည်။ ဂေါ်ဟိုးက နေီးသည်နှင့်တကွ အရွယ်ရောက်သမီးသုံးယောက် ကိုပါ ခေါ်လာသည်။ အကြီးမနှစ်ယောက်သည် အရပ်ရှည်ပြီး ပိန်သလောက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် အငယ်မက ဝပြီး ပုသည်။

စိန်မေရီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ သင်းအုပ်ဆရာ ကောလင်းသည် ရဲတိုက် ဂိတ်တံခါးအပြင်ဘက်ရှိ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မိသားစု သင်္ချိုင်းတွင် ဈာပနပွဲအတွက် ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုသည်။ ထွားကျိုင်းသော သင်းအုပ်ဆရာ၏ ဦးခေါင်းသည် ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးလို ခပ်ချွန်ချွန်ဖြစ်ပြီး စကားပြော ကြမ်းသယောင်ရှိသည်။ သေဆုံးသူ၏ ကြီးကျယ်သော ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြုမှုနေထိုင်သွားသော ဘဝကို ဝိသမလောဘသားများ၊ အရက်ဂျိုးများ၊ အရှက်ကင်းမဲ့သူများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ ချီးကျူးပြောဆိုသွားသည်။ သင်းအုပ်ဆရာ၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်းစကားလုံး အချို့ကြောင့် ဈာပနပွဲတက်သူများက ယခင်သင်းအုပ်ဗန်ဒါလစ်၏ ပရိယာယ် ကြွယ်ဝပြီး အစွန်းမရောက်သော စကားပြောအတတ်ကို အမှတ်ရနေကြသည်။ သင်းအုပ် ဗန်ဒါလစ် ဆုံးသွားသည်မှာ မကြာသေး။ ဝတ်ပြုဆုတောင်းခြင်း၊ အလောင်း မြေချခြင်းများ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ရထားလုံး ခုနစ်ဆယ် ရှစ်ဆယ် ခန့်က မြို့တွင်း ပြန်မောင်းသွားသည်။

ဂေါ်ဟိုးဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် သီးသန့်စကားပြောလိုပုံရ၍ ကောင်စစ်ဝန် နှင့်အတူ ပြန်ခွင့်ပြုရန် ပြောသည်။ မြင်းရထားနောက်ဘက်ခုံတွင် ညီဖြစ်သူနှင့် အတူဝင်ထိုင်ရာ ထိုင်ပုံမကျင့်လည်သဖြင့် ခြေထောက်တစ်ဖက်က အခြား ခြေ တစ်ဖက်ကို ထပ်နေသည်။ ဂေါ်ဟိုးသည် သိမ်မွေ့ပြီး သဘောထားပျော့ပျောင်း နေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်အနေနှင့် တာဝန်ရှိ၍ ဤကဲ့သို့ပင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက် ရမည်ကို သူ သဘောပေါက်ကြောင်းလည်း ဖွင့်ပြောသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဖခင်နှင့် မကျေလည်ခဲ့သည့် ခါးသီးသောအတိတ်ကို စကားမဟတော့ဟု စိတ် ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ ယခင် သူပြောထားသည်များကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး အလုပ်မှ အနားယူကာ ဆက်ခံရရှိသည့်အမွေ၊ လက်ကျန်ငွေကြေးများနှင့်သာ နေထိုင်စားသောက်သွားမည်ဟု ဆိုသည်။ လက်ရှိလုပ်နေသည့် အထည် လုပ်ငန်းမှာ အပြောင်းအလဲများစွာရှိသဖြင့် သူ့အနေနှင့် ငွေကြေးသပ်မထည့်နိုင်

တော့သဖြင့် လုပ်လိုစိတ်မရှိတော့ပြီဟု ဆိုသည်။ ဖခင်အပေါ် ရန်ငြိုးသို၍ ကံ
လှိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကောင်စစ်ဝန် တွေးမိသည်။ ဂျေဟိုးလည်း တွေးမိ
ထားတော့မိမည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သော် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မနက်စာ စားခန်းသို့ တက်
သွားကာ ကော့ညက်တစ်ခွက်စီ မော့ကြသည်။ နံနက်စောစောကတည်းက
ခြေသလုံး တောင့်အောင် မတ်တတ်ရပ်ခဲ့ရသဖြင့် နှစ်ဦးလုံး ချမ်းစိမ့်စိမ့်
ဖြစ်နေသည်။ ဂျေဟိုးသည် ခယ်မဖြစ်သူနှင့် ပဋိသန္ဓာရစကား ပြောဆိုပြီး
ထလေးများခေါင်းကိုပုတ်ကာ ပြန်သွားတော့၏။

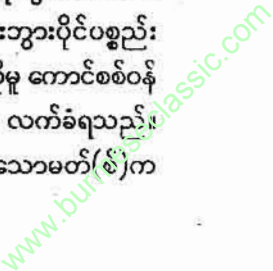
သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ် ရဲတိုက်ဂိတ်တံခါး အပြင်ဘက်ရှိ ခရော့ဂျာ
အိမ်တွင် မိသားစုတွေ့ဆုံပွဲ ကျင်းပသောအခါ ဂျေဟိုးလာသည်။ ဂျေဟိုးသည်
အလုပ်ကိစ္စ သံပတ်ပြန်တင်းပြန်သည်။

မြေးဖြစ်သူ သောမတ်(စ်) စီးပွားရေးလုပ်ငန်းထဲ ဝင်ရောက်သည်ကို ဂျီဟန်ဘိုးဘိုး
တွေ့မြင်မသွားရခြင်းအတွက် ကောင်စစ်ဝန် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြစ်ရသည်။
ဂျီဟန်ဘိုးဘိုးဆုံးသည့်နှစ်ထဲမှာပင် အီစတာပွဲတော်ရက်အတွင်း သောမတ်(စ်)
လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အသက်တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်တွင် သောမတ်(စ်) ကျောင်းထွက်
သည်။ ထွားကျိုင်းလာသော သောမတ်(စ်)က သန်မာတောင့်တင်းသလို အဝတ်
အစားကြောင့် ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် ပိုရင့်နေသည်။ အသံဩဇာကောင်းသော
သင်းအုပ်ကောလင်းသည် သောမတ်(စ်)အား အစွန်းနှစ်ဖက်မရောက်ခြင်း၏
ကောင်းသော ဂုဏ်အင်ကို ဩဝါဒပေးသည်။ အဘိုး၏ သေတမ်းစာထဲတွင်
ပါသည့်အတိုင်း လက်ခံရရှိသော ဆွဲပြားကြီးကြီးနှင့် ရွှေကြိုးကို သောမတ်(စ်)
လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသည်။ ဆွဲပြားပေါ်ရှိ ဒီဇိုင်းကား စိတ်ပျက်စရာ။ အရွက်
ဗေပါ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း မိုးမခပင်တစ်ပင်နှင့် ဗွက်ထူကျေးရွာပုံထွင်းထား၏။
တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ဆင်းသက်လာသော ရှော့စတော့(စ်)မှ ဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်း
ဖြစ်သည့် အစိမ်းရောင်ကျောက်တုံးမြှုပ်တံဆိပ်ထွင်း လက်စွပ်ကိုမူ ကောင်စစ်ဝန်
လက်ခံရရှိသည်။ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကိုလည်း ကောင်စစ်ဝန်ပင် လက်ခံရသည်။

ခရစ်ရှန်း၏ မျက်နှာသွင်ပြင် အဖေတူသည်ထက် သောမတ်(စ်)က

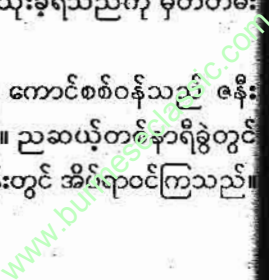

သူ့အဘိုးနှင့် ပိုတူသည်။ သောမတ်(စ်)၏ မေးဝိုင်းဝိုင်းသည် သူ့အဘိုးအတိုင်းပင်။ ထွင်းထုထားသကဲ့သို့ ဖြောင့်တန်းအချိုးကျသော နှာခေါင်းချွန်က အဘိုးနှင့် ချွတ်စွပ်ဖြစ်၏။ ခွဲထားသောဆံပင်ကို နောက်လှန်ပြီးထားသည်။ နားသယ်ကျဉ်း၏။ မျက်တောင်မွှေးနှင့် မျက်ခုံးများက အရောင်မရှိ။ မျက်ခုံးမွှေးတစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါချီထားတတ်သည်။ ရယ်လိုက်လျှင် သိပ်မကောင်းသော သွားများကို မြင်ရနိုင်သည်။ သောမတ်(စ်)၏ အပြောအဆိုတိုင်း၊ လှုပ်ရှားမှုတိုင်း ယုတ်စွာအဆုံး ရယ်လျှင်ပင် တည်ငြိမ်ပြီး ကျေနပ်ဖွယ်ရာဖြစ်နေသည်။ ယခုအရွယ်ကပင် ရှေ့ရေးအတွက် အလေးအနက်ဖြစ်ကာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် စိတ်ထက်သန်နေ၏။

မနက်စာ စောစောစားပြီး ကောင်စစ်ဝန်သည် သောမတ်(စ်)အား အောက်ထပ်ရုံးခန်းသို့ တစ်ပါတည်းခေါ်သွားကာ အတွင်းရေးမှူး မားကပ်(စ်)၊ ငွေကိုင် ဟောဗာမင် စသည့် တစ်ရုံးလုံးရှိ ရုံးအဖွဲ့ဝင်များနှင့် တရားဝင်မိတ်ဆက်ပေးသည်။ နဂိုကတည်းက သောမတ်(စ်)နှင့် ကောင်းကောင်းသိကျွမ်းပြီးသူများ ဖြစ်နေသည်မှာ မဆန်း။ သောမတ်(စ်)အတွက် လေးလေးနက်နက်ဖြစ်ခဲ့ရသော နေ့တစ်နေ့ပင်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သောမတ်(စ်)သည် သူ့နေရာ၊ စားပွဲနှင့် ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ကာ အာရုံဝင်စားလွန်းစွာ စာကူးခြင်း၊ တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ခြင်း၊ စာရွက်များ စီစဉ်ခြင်း စသည့်အလုပ်များကို လုပ်ခဲ့သည်။ နေ့လယ်တွင် သူ့ဖခင်က သူ့ကိုခေါ်ပြီး ထရာဗီမြစ်ကမ်းနံဘေးမှ လုပ်ငန်းပိုင် ကုန်လှောင်ရုံများ ဖြစ်သော 'သံပရာ'၊ 'ဝက်သစ်ချ'၊ 'ခြင်္သေ့'၊ 'ငါးကြီးအာနန္ဒာ' စသည့်ကျီများကို ပြသည်။ ၎င်းတို့အားလုံးကို သောမတ်(စ်) ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးဖြစ်သော်လည်း ယခုမှ ပုံစံတကျ မိတ်ဆက်ပေးခြင်းကို လက်ခံရသည်။

ဖခင်၏ မြဲမြံခိုင်မာသော လုံ့လဝီရိယကို အတုယူ၍ သောမတ်(စ်)သည် ခဲရာခဲဆစ်အလုပ်များကို ယုံကြည်စိတ်အပြည့်ဖြင့် လုပ်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဆုတောင်းစာ ရေးနေသည်။ ဂျီဟန်ဘိုးဘိုး၏ ဈာပနအပြီး လုပ်ငန်းမှ ငွေများစွာ ထုတ်သုံးခဲ့ရသည်ကို မှတ်တမ်းတင်သည်။ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများကို ချရေးသည်။

တစ်နေ့တွင် တောတောင်ရေမြေအခန်းထဲ၌ ကောင်စစ်ဝန်သည် ဇနီးဘက်စီအား အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရှင်းပြခဲ့သည်။ ညဆယ့်တစ်နာရီခွဲတွင် အိုင်ဒါဂျန်မင်သည် ကလေးများနှင့် ကြားထပ်စကြိုခန်းတွင် အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

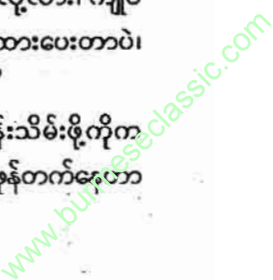
ထစ်ခါတစ်ရံ လာတည်းသော ဧည့်သည်စောင့်သည်များကို နေရာချပေးသည်မှ
ထွဲ၍ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် အိပ်သူမရှိ။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ခင်ပွန်းသည်
နိဗ္ဗာန် အဝါရောင်ဆီဖာပေါ်ထိုင်ကာ ဇာထိုးနေသည်။ ပါးစပ်တလှုပ်လှုပ်ဖြင့်
အပ်ချက်အရေအတွက်ကို ရေတွက်နေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်က ဆေးပြင်းလိပ်
ခဲ၍ မြို့တွင်းထုတ် ဘဏ္ဍာရေးစာစောင်ကို ဖတ်နေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်
အနီးရှိ အပ်ချုပ်ခုံပေါ်တင်ထားသော ဖယောင်းတိုင်မီးပန်းခိုင်ပေါ်တွင် ဖယောင်း
တိုင် ခြောက်တိုင်ထွန်းထားပြီး မီးပဒေသာပွင့်ကိုမူ မီးထွန်းမထား။

အသက် လေးဆယ့်ငါးနှစ်ထဲဝင်လာသော ကောင်စစ်ဝန်သည် မနှစ်
ထနှင့် မတူဘဲ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲလာသည်။ မျက်လုံးသေးသေးဝိုင်းဝိုင်း
တစ်စုံက မျက်တွင်းထဲ ပိုနစ်မြုပ်လာ၍ ပါးရိုးနှင့် နှာအိုးပွကောက်ကောက်က
ပိုပေါ်လွင်လာသည်။ ရွှေညှိရောင်ဆံပင်များက နားသယ်စပ်တွင် ပေါင်ဒါမှုန့်များ
ထပ်နေပုံရသည်။ အသက်လေးဆယ်နားကပ်လာပြီဖြစ်သော ကောင်စစ်ဝန်
ထတော်ကမူ ဘယ်တုန်းကမျှမလှဖူးသော်လည်း ထာဝရနုပျိုလန်းဆန်းနေသည်။
ခွဲခြောက် တစ်ပြောက်နှစ်ပြောက်မှလွဲ၍ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော အသားအရည်က
အလှမယွင်းသေး။ ရွှေနီရောင်ဆံပင်က မီးရောင်ဟပ်၍ အရောင်အသွေးကြွကာ
မွေးမွေးနီနေသည်။ ပြာ၍ ကြည်သော မျက်လုံးဖြင့် ခင်ပွန်းသည်ကို တစ်ချက်
မြေကြည့်ကာ စကားပြောသည်။

“ဂျင်း၊ ရှင့်ကို မေးရင်ကောင်းမလားလို့ ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာ၊ ယောက်ျား
အစေခံ ခေါ်သင့် မခေါ်သင့်ပေါ့။ ကျွန်မကတော့ ခေါ်ရင်ကောင်းမလားလို့
စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်မ မိဘတွေဆိုရင်...”

ကောင်စစ်ဝန်သည် လက်ထဲမှ စာစောင်ကိုချ၍ ပါးစပ်မှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို
ဖြုတ်သည်။ ပေးရမည့် ငွေပမာဏအတွက် မျက်လုံးတွင် ပါးနပ်သောအကြည့်
ပေါ်လာသည်။ ဆင်ခြေဆင်လက်များ ကြိုတင်ကျူးထားရန် စဉ်းစားချိန်ဆ၍
ထားလုံးစီနေသည်။ “ဘက်စီ၊ ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားအစေခံလို့လို့လား၊ ကျုပ်
မိဘတွေ ဆုံးပြီးကတည်းက အိမ်ဖော်သုံးယောက်စလုံး ဆက်ထားပေးတာပဲ၊
ဒါတောင် ဂျန်မင်မပါသေးဘူး၊ အခု ထပ်ခေါ်ဦးမယ်ဆိုတော့”

“အိမ်က မတရားကြီးတယ်လေ ဂျင်းရဲ့။ ဒီအိမ်ကြီး ထိန်းသိမ်းဖို့ကိုက
လွယ်တာ၊ လိုင်း ကိုတောင်ပြောရသေးတယ်။ တိုးချဲ့ဆောင်တွေ ဖန်တက်နေတာ

နှစ်ပေါင်းကြာလှပြီ၊ မရှင်းနိုင်သေးဘူးလို့။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးတွေကိုလည်း ကျွန်မ တွန်းမခိုင်းချင်ဘူး။ ရှေ့ပိုင်းကို သန့်အောင်ပြန်အောင်၊ စနစ်တကျ ရှိအောင်ကို မနည်းလုပ်နေတာ။ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်လောက်သာ ရှိရင်တော့ ဟိုနားဒီနား လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းလည်း အဆင်ပြေတယ်။ တောက ရိုးရိုးသားသား လူတစ်ယောက်လောက်ရှာနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမယ်။ အလိုလောဘလည်း နည်းတဲ့ လူမျိုးပေါ့။ အဲ... မေ့တော့မလို့၊ မော်လင်ဒေါ့(ဖိ) အိမ်က 'အင်တန်' ကို လက်လွှတ်တော့မယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို မြင်ဖူးတယ်။ စားပွဲထိုးတာ သိပ်ကောင်းတယ်”

ကောင်စစ်ဝန် မသက်မသာဖြစ်သွားသည်။ “တကယ်တမ်းမှာ ကျုပ် အတွက်ကတော့ အဆန်းပဲ၊ ကျုပ်တို့က ဧည့်ခံပွဲတွေ လုပ်နေတာ မဟုတ်သလို အိမ်မှာ မရှိတော့မှာမှ မဟုတ်တာ”

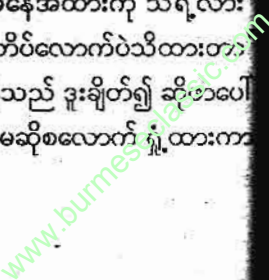
“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဧည့်သည် ခဏခဏလာတယ်လေ။ ကျွန်မ တို့မှာ တာဝန်တော့ မရှိဘူးပေါ့။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ရှင့်အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လူတစ်ယောက်လာတယ်။ ရှင်ပဲ ညစာစားဖိတ်တာကိုး။ ဟော ဟိုတယ်မှာ အခန်းငှားမရဘူးဆိုတော့- ညအိပ်ဖို့ခေါ်ရရော၊ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလာတော့လည်း အိမ်မှာ တစ်ပတ်တည်းသွားတယ်။ နောက်တစ်ပတ်လည်း ကြာရော သင်းအုပ် မက်သီးက ကမ်းစောက်ကနေ ရောက်လာပါရော။ အိမ်မှာ လူနည်းနည်းလေးမို့ ပေးရတဲ့ လစာကလည်း”

“လစာပေးရတာ များတယ် ဘက်စီ၊ အိမ်မှာတင် လေးယောက်ရှိနေပြီ၊ လုပ်ငန်းမှာပေးရတဲ့ လစာကိုလည်း စဉ်းစားဦး”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ တကယ်ပဲ ယောက်ျားအစေခံမခေါ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့” ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ခေါင်းကိုငဲ့ရင်း အပြုံးမပျက်မေးသည်။

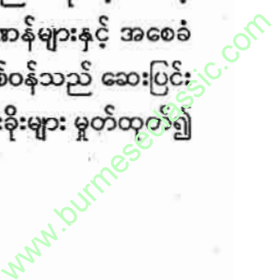
“ကျွန်မ ပါပါနဲ့မာမာရဲ့ အစေခံတွေကို ဝံ့မွေးမိရင်”
“ဘက်စီရယ်၊ အခုအိမ်ရဲ့ ငွေရေးကြေးရေး အနေအထားကို သိရဲ့လား”
“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မတကယ်မသိဘူး၊ ရိုးတိုးရိပ်တိပ်လောက်ပဲသိထားတာ”

“ကောင်းပြီ၊ တိုတိုပဲပြောပြမယ်” ကောင်စစ်ဝန်သည် ဒူးချိတ်၍ ဆိုစာပေါ် မတ်မတ်ထိုင်ရင်း ဆေးပြင်းလိပ်ဖွာသည်။ နဖူးကြော မဆိုစလောက် ရှုံ့ထားကာ ကိုယ်နေဟန်ထား ကောင်းစွာပြင်သည်။

“တိုတိုပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ညီမလေး လက်မထပ်ခင်တုန်းက ပါပါမှာ စုစုပေါင်း မတ်ကိုးသိန်း အသားတင်ရှိနေတယ်။ အိမ်ခြံမြေတန်ဖိုး မပါဘူး။ သို့လျှင်ကုန်တန်ဖိုးနဲ့ လုပ်ငန်းမပါဘူး။ အဲဒီထဲက မတ်ရှစ်သောင်းက ညီမလေး အတွက် လက်ဖွဲ့ငွေအဖြစ် ဖရန်ဖွတ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ဂျေဟိုး အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆိုပြီး မတ်တစ်သိန်းပေးလိုက်တယ်။ မတ်ခုနစ်သိန်းနှစ်သောင်းကျန်တယ်။ ဒီအိမ်ရဲ့တန်ဖိုးနဲ့ အိမ်ကို ပြင်ရဆင်ရ၊ ပရိဘောဂအသစ်ဝယ်ရနဲ့ မတ်တစ်သိန်းလောက် ကုန်ပါလေရော။ အဲ့(လ်)(ဖ်)လမ်းက အိမ်ဟောင်းရောင်းလို့ ရတဲ့ငွေ ပါရဲ့သားနဲ့ အပိုထပ်ဆောင်းပြီး ကုန်တာနော်။ မတ်ခြောက်သိန်း နှစ်သောင်းထိ ငွေက လျော့နေပြီ။ ဖရန်ဖွတ်ကို အိမ်ဖိုးဝေစုအဖြစ် နှစ်သောင်းခွဲ ထပ်ပို့လိုက်တော့ မတ်ငါးသိန်းကိုးသောင်းငါးထောင်ပဲ ကျန်တယ်။ တစ်နှစ် ပတ်လုံး ကုန်ကျစရိတ်တွေရှိနေရင်တောင် ပါပါဆုံးတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဒီလောက်ငွေက ကျန်ကို ကျန်သင့်တာလေ။ အသားတင်အမြတ် မတ်နှစ်သိန်း လောက် ထပ်ဝင်တော့ စုစုပေါင်းငွေက မတ်ခုနစ်သိန်းကိုးသောင်းထိ တက်လာပြီ။ နောက်ထပ် မတ်တစ်သိန်းကို ဂျေဟိုးကိုပေးတယ်။ ပါပါက ဆေးရုံအတွက်၊ ဈေးရန်ပုံငွေအတွက်၊ ဟိုဟာဒီဟာလှူထားတာတွေက မတ် ထောင်ဂဏန်း ရှိတယ်။ ခုတော့ ငွေက လေးသိန်းနှစ်သောင်းပတ်ဝန်းကျင်လောက်ပဲ ကျန် တော့တယ်။ ဘက်စီရဲ့ ခန်းဝင်ငွေပါ ထည့်ပေါင်းရင် နောက်ထပ် တစ်သိန်း ပေါင်းတွက်ရဲ့ပဲ။ ဒါ ကျုပ်တို့ရဲ့ ငွေကြေးအနေအထားကို ခြုံပြီး ပြောတာပဲ။ ငွေတန်ဖိုးအတက်အကျ နည်းနည်းတော့ ရှိတာပေါ့။ တွေ့လား ဘက်စီ၊ ကျုပ်တို့ မချမ်းသာတော့ဘူး။ အရင်းအနှီးငွေက လျော့လာပေမဲ့ ကုန်ကျစရိတ်ကတော့ လျော့မသွားဘူး။ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို အရင်ပုံစံ၊ အရင်နှုန်းထားအတိုင်း လုပ်နေတော့ လည်ပတ်ဖို့ ငွေက များများ လိုတယ်။ ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ဇာထိုးနေရင်း တဲ့ဆိုင်းဆိုင်းခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည်။ “နားလည်ပါပြီ ဂျင်း” ဟု ပြန်ဖြေသော်လည်း လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားလည်ရန်မှာ ဝေလာဝေး။ ထိုမျှ ကြီးမားသော ကိန်းဂဏန်းများနှင့် အစေခံ ခေါ်သည့်ကိစ္စ ဘာဆိုင်သလဲဟုပင် တွေးမိသည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် ဆေးပြင်း လိပ် ပါးစပ်ပြန်တပ်ပြီး မီးတောက်လာအောင် ဖွာသည်။ မီးခိုးများ မှုတ်ထုတ်၍ ခေါင်းကို နောက်လှန်ကာ စကားဆက်သည်။

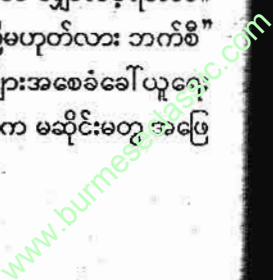

“ဘက်စီကတော့ တွေးနေပေါ့လေ။ ဘုရားသခင်က ကျုပ်တို့ မိဘတွေကို သူ့အနားပြန်ခေါ်သွားတော့ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ငွေက တော်တော်တန်တန်တော့ ရှိနေမှာပဲလို့။ ရှိတော့လည်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီငွေပေါ်မှာ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး မျှော်လင့်ထားလို့ မရဘူး။ ဘက်စီအဖေလည်း ငွေကြေးဆုံးရှုံးမှုရှိတယ်။ အခွန်အကောက်လေ။ ဘက်စီအစ်ကို ဂျူစတက်ကြောင့်ဖြစ်တာ အားလုံးအသိပဲ။ ဂျူစတက်က ပေါင်းလို့သင်းလို့ ကောင်းတယ်။ စီးပွားရေးမှာတော့ လာဘ်မမြင်ဘူး။ ကံလည်း မလိုက်ဘူး။ ခြုံပြောရရင်တော့ သူ့မှာ ကြွေးနစ်နေပြီ။ ဘဏ်သမားတွေနဲ့ လုပ်ငန်းအပေးအယူလုပ်တော့ ငွေလုံးကလည်း ကြီးတယ်။ ပြဿနာပေါ်တိုင်း ဘက်စီအဖေက ဝင်ကယ်နေရတယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ထပ်ပေါ်ဦးမှာပဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ကျုပ်ကတော့ ထပ်ဖြစ်ဦးမယ်ထင်တယ်။ အခုလို တုတ်ထိုးအိုးပေါက်ပြောတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဘက်စီ။ ဒါပေမဲ့ ဘက်စီအဖေရဲ့ အခုလို နေသားကျနေတဲ့ ဘဝပုံစံဟာ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်အတွက် မသင့်တော်တော့ဘူး။ ဘက်စီအဖေက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ဘာမှတော့ မဆိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဂျူစတက်နဲ့ဆိုင်တယ်။ သူက မစေ့စပ်ဘူး။ ကျုပ် ဘာဆိုလိုတာ ဘက်စီ သိပါတယ်နော်။ သူ့စိတ်ကူးတွေက ကြီးကျယ်တယ်။ စိတ်ကူးရသလိုလုပ်တယ်။ ဘက်စီမိဘတွေက စုတာဆောင်းတာမျိုး မရှိဘူး။ ကိန်းကြီးခန်းကြီး နေတယ်။ အခြေအနေတွေကလည်း အဲဒီလိုနေဖြစ်အောင် ဖန်နေတာကိုး”

ခရော့ဂျာများ၏ အလှူပယ် ခန်းကြီးနားကြီးနေထိုင်ကျင့်ကို ခင်ပွန်းသည်၏ သဘောထား မည်သို့ရှိမှန်း ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သိ၍ မချီသွားဖြီလေး ပြီးနေရသည်။ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲ ဆေးပြင်းလိပ်ထိုးထည့်လိုက်သော ကောင်စစ်ဝန်သည် စကားမဆုံးသေး။

“ပြောချင်တာကတော့ ဒါပါပဲ။ ဘုရားသခင်က ကျုပ်ရဲ့ စွမ်းအားတွေ လျော့သွားအောင် မလုပ်ပါဘူးဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကျုပ်နေနေတာ။ ဘုရား မပြီး ဒီလုပ်ငန်းကြီးကို အရင်ပုံစံပေါ်မှာ ပြန်တည်ထောင်နိုင်ပါစေ မျှော်လင့်ရတာပဲ။ အခု အခြေအနေတွေကို ပိုပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိသွားပြီမဟုတ်လား ဘက်စီ”

“ဟုတ်ကဲ့ သိသွားပါပြီ” ယနေ့အတွက် ယောက်ျားအစေခံခေါ်ယူရေး ကိစ္စကို လက်လျှော့လိုက်ပြီဖြစ်သော ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က မဆိုင်းမတွဲ အဖြေပေးသည်။

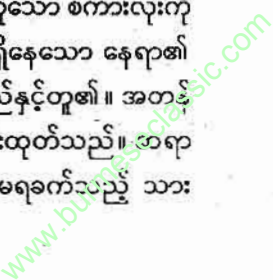
“အိပ်ရာဝင်တော့မလားရှင်၊ သိပ်နောက်ကျနေပြီ”

ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ကောင်စစ်ဝန်သည် ညစာစားဝိုင်းတွင် ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ စိတ်လက်မကြည်ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ညစာဝိုင်းတွင် ဇော်လင်ဒေါ(ဖ်)အိမ်မှ စားပွဲထိုးကောင်းသူ အင်တန်ကို ခေါ်ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်ကြတော့သည်။

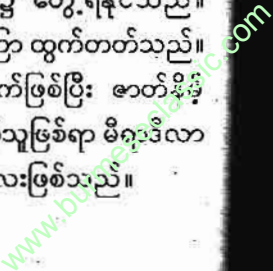
“တိုနီကို ဗိုက်ဘရော့(တ်)ဘော်ဒါကျောင်း ပို့ရအောင်ဟေ့” ဟု ကောင်စစ်ဝန်က ပြောသည်။ ကောင်စစ်ဝန်၏ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာလွန်းသဖြင့် ထိုကိစ္စ အတည် ဖြစ်သည်။

သောမတ်(စ်)သည် ပင်ကိုဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ကောင်းလှစွာဖြင့် လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေသည်။ ကလာရာလေးမှာ သန်မာသွက်လက်လှ၏။ လိမ္မာ ယဉ်ကျေးသော ကလော့သိုင်း၏ ခံတွင်းမြိန်မှုကလည်း အားရစရာကြီးဖြစ်သည်။ တိုနီနှင့် ခရစ်ရှန်းနှစ်ယောက်သာ စိတ်တိုင်းကျစရာ မရှိ။ ခရစ်ရှန်းသည် နေ့လယ် တိုင်းလိုလို ကျောင်းဆင်းခွင့်မရဘဲ ကျောင်းတွင် ဆရာစတင်ဂျယ်နှင့်အတူ ကော်ဖီ သောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စ နေ့တိုင်းလိုလိုဖြစ်လာသောအခါ ကောင်စစ်ဝန် တော်သည် မနေနိုင်တော့ဘဲ ဆရာစတင်ဂျယ်ကို ပေးစာတစ်စောင်ပို့ကာ မင်းလမ်း အိမ်သို့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲလေးအတွက် ကြွပါရန် ဖိတ်ခေါ်ရလေတော့သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဆရာ စတင်ဂျယ်သည် ဆံတုဆောင်း၊ လည်ခွံ အမြင့်ဆုံး အကျိုကို ဝတ်၊ လှံသွားလို ချွန်ထားသော ခဲတံများ ဂျင်ဂျင်ဂျောင်ဂျောင်နှင့် အလည်ရောက်လာသည်။ အိမ်ရှင်နှင့် ဧည့်သည် တောတောင်ရေမြေအခန်းထဲ ဆိုစာပေါ်ထိုင်ကာ စကားကောင်းစဉ် ခရစ်ရှန်းသည် ထမင်းစားခန်းထဲပုန်းကာ နီးနားထောင်နေသည်။ ‘လှိုင်း’နှင့် ‘မျဉ်း’ ကွဲပြားခြားနားပုံကိုပင် ပြောပြနိုင်သော စကားကြွယ်လှသည့်ဧည့်သည်က စိမ်းမြမြတောအုပ်နှင့် ကျောက်မီးသွေးခွက် ပုံပြင်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ “အကျိုးဆက်ကတော့” ဟူသော စကားလုံးကို ပြောစကားတိုင်းလိုလို သုံး၍ ပြောသွားသည်မှာ ရောက်ရှိနေသော နေရာ၏ ခမ်းနားမှုနှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်အောင် ကွေ့ပိုက်ပြောနေသည်နှင့်တူ၏။ အတန် ကြာသော် ကောင်စစ်ဝန်ရောက်လာပြီး ခရစ်ရှန်းကို မောင်းထုတ်သည်။ ဆရာ စတင်ဂျယ်အား ကောင်စစ်ဝန်က သူ့တွင် ဤကဲ့သို့ ဆုံးမရခက်သည့် သား

တစ်ယောက်ရှိခြင်းအတွက် စိတ်ညစ်ရကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုအခါ ဆရာက “အို... ကောင်စစ်ဝန်၊ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)အသေးစားလေးဟာ သိပ်ချက်ချာနေလို့ပါ။ ရွှင်ရွှင်ပျပျနေတတ်တော့ အကျိုးဆက်အဖြစ်... အဲ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ အချက်ချာလွန်ပြီး အကျိုးဆက်ကတော့” ဆရာ စတင်ဂျယ်အပြန်တွင် ကောင်စစ်ဝန်သည် ယဉ်ကျေးစွာ ခန်းမကိုဖြတ်၍ ဆင်ဝင်ထိ လိုက်ပို့ပါသည်။ အဆိုးဆုံးဖြစ်ဖို့ အဝေးကြီးလိုပါသေးသည်ဟု ဆရာစတင်ဂျယ်က ပြောသွားသည်။

မကြာမီ ခရစ်ရှန်း၏ အဆိုးဆုံးကိစ္စ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။ တစ်ညနေတွင် ခရစ်ရှန်းဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြဇာတ်သွားကြည့်သည်။ ပြဇာတ်တွင် မိရာဒီလာဂရိန့်(ချ်)ဆိုသော မိန်းမရွယ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရာ ခရစ်ရှန်း၏ အဆိုးဆုံးကိစ္စဆိုသည်မှာ ထိုမိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်၏။ စင်ပေါ်တွင်ကနေသည့်အခန်းနှင့် တော်၏ မတော်၏ မစဉ်းစားဘဲ ထိုမိန်းကလေးသည် စိန်ရင်ထိုးကြီး ထိုးထားသည်။ ထိုရင်ထိုးကြီးမှာ အသက်ငယ်ငယ်ကောင်စစ်ဝန် ပီတာဒိုမင်ပေးထားသော ရင်ထိုးကြီးဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းသိကြ၏။ နာမည်ဆိုးနှင့် ကျော်ကြားသော ရင်ထိုးကြီးကိုမှ ထိုမိန်းကလေးက ထိုးထားသည်။ ဟိုစတိန်ဂိတ်တံခါးအပြင်ဘက် နံရံလမ်းမှ ဆုံးပါးသွားရှာပြီးဖြစ်သော လက်ကားကုန်သည်ကြီး၏သား ကောင်စစ်ဝန် ပီတာဒိုမင်သည် ဂျစတက်ခရော့ကတို့လိုပင် မြို့ပေါ်၌ ခြေမြန်လက်မြန်ရှိသော ကာလသားအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ နေပုံထိုင်ပုံ လက်လွတ်စပယ်နိုင်သည်။ လက်ထပ်ပြီးဖြစ်၍ သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင် ရှိနေလင့်ကစား လင်မယား တကျက်ကျက်နှင့် ရန်ပွဲမစသဖြင့် သူ့ဘဝကို လူပျိုပြန်လုပ်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ဖခင်ထံမှ အမွေထုကြီးကြီးရထားပြီး ဖက်ရှင်အဖြစ် မိဘလက်ငုပ်လုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်နေသော်လည်း အစောကတည်းက မိဘအမွေကို ထုတ်သုံးနေပြီဟု ပြောကြသည်။ ပီတာဒိုမင်ကို များသောအားဖြင့် ကလပ်တွင် တွေ့ရနိုင်ပြီး မနက်လေးနာရီလင်းအားကြီးချိန်လောက် မြို့တွင်းလမ်းတစ်နေရာရာ၌ တွေ့ရနိုင်သည်။ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)သို့ စီးပွားရေးကိစ္စ ခရီးတိုများလည်း မကြာမကြာ ထွက်တတ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ပီတာမှာ ပြဇာတ်ဝါသနာအိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဇာတ်နိမ့်ဇာတ်မြင့်များအပေါ် ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်ကျကျ စိတ်ဝင်စားတတ်သူဖြစ်ရာ မိရာဒီလာဂရိန့်(ချ်) မှာ ပီတာ၏ နောက်ဆုံး အသစ်စက်စက်ကလေးဖြစ်သည်။

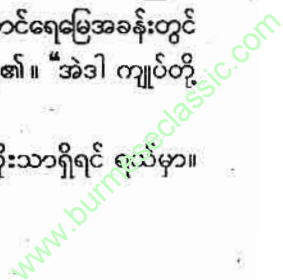

လိုရင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် ထိုရင်ထိုး ထိုးထားသော မိန်းကလေးက
 စတင်ဝင်စာသားများကို ခံစားချက်ဖြင့်ပြောကာ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူအောင်
 စင်ပေါ် ကပြ အသုံးတော်ခံသွားသည်။ ခရစ်ရှုန်းမှာ နှလုံးသားထဲ၌ ခံစားရ
 ထွန်း၍ မျက်လုံးအစုံ၌ မျက်ရည်များပင် ရစ်ဝိုင်းလာရသည်။ ခံစားချက်များ
 ဆောက်ကွဲကာ ပြဇာတ်နားချိန်တွင် အပြင်သို့ပြေးထွက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ
 ဇနီးဆိုင်တွင် တစ်မတ်နှင့် ရှစ်သျှိုလင်ခွဲ အကုန်ခံ၍ ပန်းစည်းဝယ်သည်။
 ဇနီးတွင် နက်နက်၊ နှာခေါင်းကြီးကြီး ထိုဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် ချွတ်ကလေးက
 ဇနီးစည်းကိုင်ကာ သဘင်သည်များ နားနေခန်းသို့ဝင်သွားသည်။ တားမည့်သူ
 မရှိ။ အဝတ်လဲခန်းတွင် ကောင်စစ်ဝန် ပီတာဒိုမင်နှင့် စကားကောင်းနေသော
 ဇီရာဒီလာဂရိန့်(ချ်) ရှေ့မှောက်သို့ ထိုင်ချွတ်လေး ရောက်သွားသောအခါ
 ပီတာဒိုမင်မှာ ပန်းစည်းနှင့် သူငယ်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ရလွန်း၍ အူတက်မတတ်ပင်။
 သို့သော် နောက်ပိုင်းအသစ်ကလေးက တည်ကြည်သောမျက်နှာပေးဖြင့် အကောင်းဆုံး
 ဦးညွတ်လိုက်သည်။ ငိုမလိုအသံဖြင့် “မမလေးသရုပ်ဆောင်တာ သိပ်ကို လှပါ
 တယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီချွတ်က ခရစ်ရှုန်းဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မဟုတ်ရင် ကြီး
 ပေးခံမယ်” ဟု ဒိုမင်က လေသံဝဲဝဲဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောသည်။ မိရာ
 ဒီလာဂရိန့်(ချ်)က မျက်စလှလှချိုလိုက်ပြီး “ကောင်စစ်ဝန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)ရဲ့
 သားလား” ဟု မေးသည်။ အရေးအပေးရဆုံးအနေဖြင့် နောက်ပိုးကလေး၏
 ပါးပြင်ကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုဇာတ်လမ်းလေးကို ကောင်စစ်ဝန် ပီတာဒိုမင်က နောက်တစ်နေ့အကူး
 မခံဘဲ ညတွင်းချင်းပင် ကလပ်၌ဖွင့်ပြောလိုက်ရာ သတင်းက မြို့ပေါ်တွင် လျှပ်စီး
 လက်သလို တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့သွားသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးများနားသို့ပင်
 ပေါက်ကြားသွားပြီး ကောင်စစ်ဝန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)ကို မေးကြမြန်းကြသည်။
 အဖေလုပ်သူက ထိုကိစ္စကို မရှင်းတတ်။ ကောင်စစ်ဝန်မှာ ဒေါသထွက်သည်က
 နည်းနည်း၊ အံ့ဩရသည်က များများ။ ထိုပုံပြင်ကို တောတောင်ရေမြေအခန်းတွင်
 ဇနီးသည်အား ပြောပြပြီး အရပ်ကြီးပြတ်ထိုင်ချလိုက်တော့၏။ “အဲဒါ ကျုပ်တို့
 သားပဲဟေ့၊ အရွယ်တောင် ရောက်လာပြီပေါ့”

“ဂျင်၊ သိပ်တော့လည်း မဆိုးပါဘူး။ ဂျူဟန်ဘိုးဘိုးသာရှိရင် ရှယ်မှာ။

ကြာသပတေးနေ့ကျရင် ကျွန်မ အဖေ့အမေကို ပြောပြလိုက်။ ပါပါတော့ သဘောကျသွားမှာ”

ထိုအပြောတွင် ကောင်စစ်ဝန် ဒေါသထွက်ကာ မတ်တတ်ထရပ်သည်။

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့၊ သူသဘောကျမှာပေါ့။ ဘုရားတရားကြည်ညိုရကောင်း မှန်းမသိ၊ ကိုင်းရှိုင်းရကောင်းမှန်းမသိတဲ့သူရဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့သွေးက ပါလာပြီကိုး။ သူ့သား လူပွေလူရှုပ် ဂျူစတက်တင်မက ဒီသွေးက မြေးအထိပါလာပြီကိုး။ ဘုရား..... ဘုရား.... မပြောမဖြစ် ပြောရတော့မယ်။ ဒီကောင်ကတော့ လူချင်းတွေ့ အောင်ကို သွားတယ်။ မုန့်ဖိုးနဲ့ ပန်းစည်းဝယ်တယ်။ ဒီကောင်ဘာလုပ်နေလဲ ဆိုတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ကို စိတ်ညွတ်သလဲဆိုတာ သူ့ဟာသူ ဇာတိပြနေပြီ။ သိရဲ့လား၊ ဘက်စီရဲ့ ဇာတိပြနေပြီ”

ကိစ္စတစ်ရပ်လုံး စိတ်ဆင်းရဲစရာပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခရစ်ရှန်းတင်မက တိုနီ၏ အပြုအမူများကြောင့်လည်း ကောင်စစ်ဝန်သာ၍ ဒေါသထွက်ရသည်။ လမ်းထဲရှိ အသည်းငယ်တတ်သော သူစိမ်းကို တိုနီက ခုန်အောင်ဆွအောင် မနောက် တော့ပါ။ အရပ်ရောင်းသော အဘွားအို၏တံခါးဝမှာ လူခေါ်ခေါင်းလောင်း ကိုလည်း မတီးတော့ပါ။ သို့သော် တိုနီက ခေါင်းလေးကို ယခင်ကထက် ပို၍ ဆတ်တတ်လာပြီး အလှတံခွန်ထူတတ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် နွေရာသီ အဘိုး အဘွားများထံ အလည်သွားလျှင် အခြောက်တိုက် မော်တတ် ထောင်လွှား တတ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကောင်စစ်ဝန်သည် တိုနီနှင့် အိုင်ဒါဂျန်မင်တို့နှစ်ယောက် အတူတူဖတ်နေသည့်စာအုပ်ကိုမြင်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ‘မိမိလေး’အမည် ရှိသော စာအုပ်၏စာရွက်များကို ကောင်စစ်ဝန်လှန်လိုက်ပြီး အသာပြန်ပိတ် လိုက်သည်။ ထပ်မလှန်တော့။ သိပ်မကြာမီ သတင်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ မဟုတ်မှလွဲရော တိုနီမှ အန်တိုနီ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)အစစ်သည် သူ့မောင်၏ သူငယ်ချင်း ကျောင်းသားငယ်နှင့်အတူ မြို့ပြင်တွင် လမ်းသလားကြောင်း သတင်း ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။ ကောင်စစ်ဝန်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဝင်ထွက်နေသော အပ်ချုပ်သမား စတပ်ကတော်သည် ထိုစုံတွဲကို မြင်ခဲ့ရကြောင်း မော်လင်ဒေါ့(ဖ်) အိမ်သို့ အဝတ်ဟောင်းများဝယ်ရန် သွားစဉ် ဖောက်သည်ချခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းကတော် မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)က ကောင်စစ်ဝန်အား တိုနီ အရွယ်ရောက်ပြီ

ဖြစ်ကြောင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြန်ပြောခဲ့သည်။ သာယာကြည်နူးဖွယ် လမ်းလျှောက်
ခန်း အဆုံးသတ်သွားတော့၏။

သိပ်မကြာမီ အန်တိုနီမလေးသည် ရဲတိုက်ဂိတ်တံခါးအနီးမှ သစ်ပင်အို
ကြီး၏ သစ်ခေါင်းပေါက်ကို စာတိုက်ပုံး လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုကျောင်းသားထံ
ဦးလိုသောစာကို သစ်ခေါင်းထဲထည့်ရုံသာမက ပြန်စာကိုလည်း ထိုသစ်ခေါင်းထဲမှ
ရသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်များ ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်
လှသွေးကြွယ်လာပြီဖြစ်သော တိုနီကို အသေအချာစောင့်ကြည့်ရန် လိုအပ်လာ
သည်ဟု ယူဆပြီး တာရီးလမ်း၊ အမှတ် ၇၊ ဗိုက်ဘရော့(တ်)ဘော်ဒါကျောင်းသို့
ဦးလိုက်ကြတော့၏။

*

ထရီစာ ဗိုက်ဘရော့(တ်)သည် ခါးကုန်းနေရှာသည်။ ခါးမှာ ကုန်းလှသည်ဖြစ်ရာ
အရပ်က စားပွဲတစ်လုံးထက် ပိုမမြင့်။ အသက်လေးဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော
ထရီစာသည် သူမ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ဘယ်တုန်းကမျှ ယုံကြည်စိတ်ချမှုမရှိသည့်
အတိုင်း အမြဲတမ်း ခြောက်ဆယ်ခုနစ်ဆယ်အရွယ် အတွားကြီးများကဲ့သို့ ဝတ်စား
ထားလေ့ရှိသည်။ အညိုရောင်ဦးစွန်းဖုတ်ပေါ်တွင် ကက်ဦးထုပ်လေး ဆောင်း
ထားရာ ဖဲကြိုးစိမ်းစိမ်းလေးက သူမ၏ ကလေးသာသာအရွယ် ပန်းပေါ်သို့
တွဲလောင်းကျနေသည်။ ခပ်နွမ်းနွမ်းဂါဝန်အနက်ရောင်ပေါ် ဘဲဥပုံရင်ထိုး ထိုးထား
ခြင်းကလွဲ၍ မည်သည့်အဆင်တန်ဆာကိုမျှ သူမက ပဏာရသည်မထင်။ ဘဲဥပုံ
ရင်ထိုးတွင် သူမ၏မိခင်ပုံပါသည်။

ထရီစာ၏ မျက်လုံးညိုများသည် ပါးနပ်စူးရှလှ၏။ မဆိုစလောက် နှာခေါင်း
ကောက်နေကာ နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို တင်းတင်းစေ့ထားတတ်သည်။ ၎င်း၏
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သဏ္ဍာန်လေးက ပြောပလောက်အောင် မလှပသော်လည်း
အပြုအမူတိုင်းတွင် အင်အားတစ်မျိုးခိုအောင်းကာ အတိအကျဆိုရလျှင် အနည်းငယ်
ရယ်စရာကောင်းသော်လည်း ရှိန်ရသည်မှာ အမှန်။ သူမ၏ ပြောပုံဆိုပုံက ပို၍ပင်
ရှိန်စရာကောင်း၏။ အောက်မေးရိုးကို ဆတ်ခနဲဆတ်ခနဲ လှုပ်ကာ မြန်မြန်
ပြောတတ်ပြီး လေးနက်သော ဦးခေါင်းလှုပ်ရှားမှုလည်း ရှိ၏။ ဒေသသုံးစကား
များကို မပြော။ ဗျည်းများကို အားစိုက်၍ တိကျလွန်းစွာ ပီသလွန်းစွာ ပြော
တတ်သည်။ ဥပမာ 'ထောပတ်' ဆိုလျှင် 'ထော့ပတ်' ဟု ပြောတတ်ရုံမက

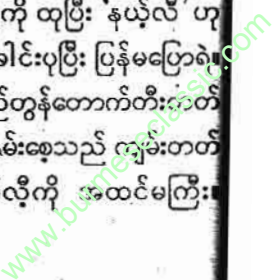
www.burmeseclassic.com

‘ထော့(တ်)ပတ်’ ဟုပင် ဆိုတတ်သေးသည်။ တဂိန်ဂိန်အော်တတ်သော ခွေးကလေး ‘ဘော်ဘီ’ကို ‘ဘော့ဘီ’ ဟု ခေါ်သည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ‘မမိုက်စမ်းနဲ့ကလေး’ ဟု ပြောလျှင် နောက်ဆက်တွဲအနေနှင့် စားပွဲကို လက်ခေါက်ဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်ခေါက်လိုက်၏။ မာန်ပါလွန်းလှသည်မှာ သံသယဝင်စရာမလို။ ကော်ဖီသောက်လျှင် သကြားများများ ထည့်သောက်တတ်သော ပြင်သစ်မ ပေါ့ပီနက်ကိုပင် ထရီစာက ဟန်တစ်မျိုးဖြင့် စားပွဲခင်းပေါ် တတောက်တောက်ခေါက်ကာ မျက်နှာကြက်မော်ကြည့်ရင်း “သကြားအိုးကြီး ထည့်လိုက်ပါလား” ဟု ပြောတတ်သည်။ ပေါ့ပီနက် အဒေါ်ကြီး ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်ရမူ။

ထရီစာ၏ ကလေးဘဝကို စဉ်းစားလျှင် သူမသည် သေးသေးကွေးကွေးကလေးသာဖြစ်လိမ့်မည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ‘နှမ်းစေ့လေး’ ဟု နာမည်ပြောင်ပေးထားပြီး ထိုနာမည်ကို ယခုချိန်ထိ ထိန်းသိမ်းထားသည်။ စိတ်လိုလက်ရရှိသော အထူးတလည်နေ့များတွင် ဘော်ဒါကျောင်းသားများကိုပင် ဤနာမည်အသုံးပြုစေသည်။ အန်တိုနီဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်) ကျောင်းဝင်သောနေ့တွင် တိုနီနဖူးကို ရွတ်ခနဲ ပေါက်ကွဲသံလေးဖြင့် တစ်ချက်နမ်းလိုက်ပြီး “ဆရာမကို နှမ်းစေ့လေးလို့ ခေါ်၊ ဆရာမက ဒီနာမည်ကို ကြိုက်လို့” ဟု မိတ်ဆက်သည်။

ထရီစာ၏အစ်မ နယ်လီသည် အသက်လေးဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိပေပြီ။ ခင်ပွန်းသည် ကွယ်လွန်ချိန်တွင် လက်ထဲ ခြူးတစ်ပြားမှ မကျန်တော့ဘဲ ယခုအခါ ညီမဖြစ်သူ၏ အိမ်အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲတွင် နေသည်။ ညီမ နှမ်းစေ့ကဲ့သို့ ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်သော်လည်း နယ်လီ၏ အရပ်သည် ကလန်ကလား။ ပိန်သွယ်သွယ် လက်ကောက်ဝတ်တွင် သိုးမွေးလက်ဝတ်ပတ်ထားသည်။ အိမ်ရှင်မ မဟုတ်သလို စည်းကမ်းလည်း နားမလည်သော နယ်လီမှာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းပြီး မည်သူ့ကိုမျှ ထော်လော်ကန်လန် မလုပ်တတ်ပေ။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ထိုးလိုက် ဆိတ်လိုက်လုပ်လျှင် နယ်လီ အင်မတန်ပျော်ပြီး ရယ်မောတတ်သည်။ ရယ်ရလွန်း၍ ငိုမိမတတ်ဖြစ်လာသော် နှမ်းစေ့က စားပွဲကို ထုပြီး ‘နယ်လီ’ ဟု နယ်လီကို အော်သည်။ ထိုအခါ နယ်လီ အသာလေး ခေါင်းပုပြီး ပြန်မပြောရဲ။

အစ်မလုပ်သူကို ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် မြည်တွန်တောက်တီးတတ်သော ထရီစာနှမ်းစေ့ကို နယ်လီက မလွန်ဆန်ရဲ။ ထရီစာနှမ်းစေ့သည် ကျမ်းတတ်ပုဂ္ဂိုလ်နီးနီး စာကောင်းကောင်းသင်ခဲ့သူဖြစ်၍ နယ်လီကို အထင်မကြီး။

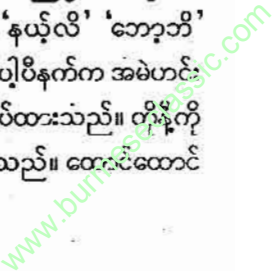

ဆိုတာသည် ငယ်ဘဝတွင် ယုံကြည်မှုအတွက် အပြင်းအထန် မရပ်မနား ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်။ သူမ၏ ကြမ်းတမ်းသော၊ ပျော်ရွှင်မှုကင်းသော လက်ရှိဘဝကို နောက်တွင်မှ တစ်စုံတစ်ရာက တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပြန်လည်အလျော်ပေးလိမ့်မည်ဟု ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်ပြင်းထန်သူလည်း ဖြစ်သည်။ နယ်လီကား အပြစ်ကင်းသည်။ ပြုပြင်ပုံသွင်း၍လည်း မရ။ ပင်ကို မနောဖြူ အူစင်းဖြစ်၏။

“အို— နယ်လီ၊ တကယ့်ကလေးလိုပါပဲလား၊ သံသယလည်း မဖြစ်တတ်ဘူး၊ အိပ်လည်း မကြိုးစားဘူး၊ အမြဲတမ်း ပျော်နေတော့တာပဲ” ဟု နှမ်းစေ့က အထင်ဆေးခြင်းတစ်ဝက်၊ မနာလိုခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် မှတ်ချက်ချတတ်သည်။ နှမ်းစေ့၏ အားနည်းချက်မှာ ဤကဲ့သို့ အထင်အမြင်သေးတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်မှ ထရီစာ၏ အုတ်တိုက်နီနီကြီးကို သပ်ရပ်သော ဥယျာဉ်ကလေးက ရံထားသည်။ ခပ်မြင့်မြင့် မြေညီထပ်တစ်ခုလုံးကို စာသင်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်းအတွက် သုံးထားပြီး အပေါ်ထပ်နှင့် ထပ်ခိုးကို အိပ်ခန်းများ ထုပ်ထား၏။ ထရီစာသည် ကျောင်းသားများစွာမခေါ်။ ဘော်ဒါကျောင်းသူအဖြစ် အသက်ခပ်ကြီးကြီး မိန်းကလေးများကိုသာခေါ်ပြီး နေ့ကျောင်းအတွက် အနိမ့်ဆုံးအတန်း သုံးတန်းသာ ခေါ်သည်။ ဘော်ဒါကျောင်းသူခေါ်ရာတွင် နှမ်းစေ့သည် ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလဲစင် ဆွေကြီးမျိုးကြီးမိသားစုထဲမှ ကျောင်းသူများကိုသာ ခေါ်သည်။ ထိုအထဲမှ တိုနီဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် အရေးပေးခံရဆုံးဖြစ်သည်။ ဤအိပ်ခန်း အဆာပြေစားရန် ရှုလပတ်ရည် ချိုအိအိနီတီတီလေးကို နှမ်းစေ့က အိမ်ရှင်မကြီးများ ရုံးလောက်အောင် အေးအေးလေးဖြစ်နေသည်အထိ လုပ်ထားစေတတ်သည်။ “နည်းနည်းလောက် ထပ်ယူပါဦးလား” ဟု နှမ်းစေ့က မျက်နှာသဘာလူးကာ လောကွတ်ပိုလျှင် မည်သူမျှ မလွန်ဆန်နိုင်။

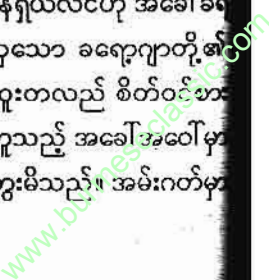
ပာင်းများကို ပညာပါပါ အကဲဖြတ်ရန် ထရီစာနှမ်းစေ့သည် စားပွဲထိပ်တွင် ဆိုတာကူရှင်နှစ်လုံးဆင့်ထိုင်၍ သဘာပတိလုပ်သည်။ သူမ၏ မကြီးထွားသော ချိတ်ခန္ဓာကို တောင့်မတ်နေအောင် ထိုင်၍ နိုးကြားတက်ကြွစွာ စားပွဲပေါ်ထက်ဖြင့် တတောက်တောက်ခေါက်သည်။ ပါးစပ်မှ ‘နယ်လီ’ ‘ဘော့ဘီ’ စသည်ဖြင့်အော်ကာ ပေါ့ပီနက်ကိုလည်း အလွတ်မပေးဘဲ ပေါ့ပီနက်က အမဲဟင်းစားစဉ်မည်ကြိတိုင်း မျက်စောင်းထိုးကာ မနှိုက်ရဲအောင် နှိပ်ကွပ်ထားသည်။ တိုနီကို အခြားဘော်ဒါကျောင်းသူနှစ်ဦးကြားတွင် နေရာချထားပေးသည်။ ထောင်ထောင်

မောင်းမောင်း၊ ဆံပင်ရွှေဝါရောင်နှင့် ကျောင်းသူမှာ အမ်းဂတ်ဗွန်ရှယ်လင်ဖြစ်ပြီး မက္ကလင်းဘာ့(ဂ်)မြေပိုင်ရှင်သမီးဖြစ်သည်။ အမ်စတာဒမ်ဇာတိဖြစ်သော ဂါဒါ အာနိုးစန်းမှာ ဇော်ဂျီရောင်နီညိုဆံပင်၊ အနည်းငယ်ပူးနေသော မျက်လုံးညိုညို၊ ဖြူဖျော့သော်လည်း သွေးကြီးသော မျက်နှာထားနှင့် ချစ်စဖွယ် တစ်မူထူးခြား လှပသူကလေးဖြစ်သည်။ တိုနီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ပြင်သစ်မ စကား အိုးလေး ထိုင်သည်။ ကပ္ပလီမနှင့် နင်လားငါလား ရွှေနားကွင်းကြီး ဆွဲထား၏။ ပိန်ပိန်ပါးပါး အင်္ဂလိပ်မလေး မစ္စတာရောင်းသည် ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် စားပွဲနောက်ဘက် အစွန်တွင် ထိုင်သည်။

နှမ်းစေ့၏ ရှုလပတ်ရည်အကူအညီဖြင့် တစ်ဦးအကြောင်း တစ်ဦး သိသွားရန် မခက်။ ပြီးခဲ့သည့်ညက ပေါ့ပီနက် အိပ်မက်ဆိုးများ မက်သေးသည်။ အိပ်မက်ဆိုးများမက်တိုင်း “ကယ်ကြပါ၊ သူခိုး သူခိုး” ဟု အခြားလူများ အိပ်ရာမှ မနိုးမချင်း အော်နေတတ်၏။ ဂါဒါအာနိုးစန်းဆိုသော ကျောင်းသူသည် အခြား လူများလို ပီယာနိုမတီးဘဲ တယောထိုးတတ်ကြောင်း သိရသည်။ မိတဆိုးလေး ဂါဒါကို အဖေလုပ်သူက အကောင်းစား တယောဝယ်ပေးမည်ဟု ကတိပေး ထားသည်။ တိုနီသည် ဂီတနှင့်ဝေးလှ၏။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)များနှင့် ခရော့ဂျာ များတွင် ဂီတလိုက်စားသူ တစ်ဦးမျှမရှိ။ စိန်မေရီကျောင်းတွင် ဆိုခဲ့ရသော သံပြိုင်တေးများကိုပင် တိုနီ မေ့နေသည်။ အမ်စတာဒမ်မြို့၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အသစ်မှ အော်ဂင်သည် လူသံထွက်နိုင်သည်ဟူသော သတင်းဆန်းကိုလည်း ကြားရပြန်သည်။ ထို့နောက် အမ်းဂတ်ဗွန်ရှယ်လင်က ဇာတိမြို့မှ နွားများ အကြောင်း ပြောသည်။

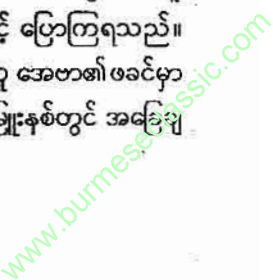
တိုနီတွေ့တွေ့ချင်းစိတ်ဝင်စားမိသူမှာ အမ်းဂတ်ပင်ဖြစ်သည်။ တိုနီအတွက် ပထမဦးဆုံး သိကျွမ်းရသော မှူးမတ်မျိုးရိုးဖြစ်သည်။ အမ်းဂတ်၏ မိဘများက မြို့ပေါ်တွင် အလှပဆုံး ရှေးဟောင်းအိမ်တစ်လုံး ပိုင်ထားပြီး ဘိုးဘွားများမှာ မျိုးရိုးအမြင့်ဆုံးထဲမှ ဆင်းသက်လာသူများဖြစ်သည်။ ဗွန်ရှယ်လင်ဟု အခေါ်ခံရ သည်မှာ ကံကောင်းလိုက်လေခြင်း။ ဟိတ်ဟန်ကြီးလှသော ခရော့ဂျာတို့၏ မြေးမလေး ထိုနီသည် အမ်းဂတ်၏ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို အထူးတလည် စိတ်ဝင်စား လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုခန့်ညားလှသော ‘ဗွန်’ဟူသည့် အခေါ်အဝေါ်မှာ မိမိနှင့်သာ ပို၍လိုက်ဖက်သည်ဟု တိုနီတစ်ဦးတည်း တွေးမိသည်။ အမ်းဂတ်မှာ

သူ့ကိုယ်သူ့မ ကံကောင်းမှန်းပင် သိပုံမရ။ သဘောမနောကောင်းသော မျက်လုံး
 ခြေပြာ၊ ကျစ်ဆံမြီးတုတ်တုတ်နှင့် အမ်းဂတ်သည် စကားပြောလျှင် အသံ အလွန်
 ခြေထွေလီကာလီ တောင်စဉ်ရေမရ တွေးတောတတ်သူမျိုးဖြစ်သည်။ မင်းမျိုး
 နို့နွယ်ဖြစ်နေခြင်းအပေါ် မည်သို့မျှ ဟန်မတင်းတတ်။ အမှန်မှာ 'မင်းမျိုးမင်းနွယ်'
 သူ့သော ဝေါဟာရ၏အနက်ကိုပင် သဘောပေါက်ပုံမရ။ သို့သော် တိုနို့အတွက်မူ
 ဆို 'မင်းမျိုးမင်းနွယ်' ဟူသော စကားလုံးက ခေါင်းသေးသေးလေးထဲ ရိုက်သွင်း
 ဆိုက်သလို ဝင်သွား၏။ ထိုစကားလုံးမှာ ဂါဒါအာနီးစန်းနှင့်သာ အလိုက်ဖက်ဆုံး
 ဖြစ်၏။

ဂါဒါသည် သီးသန့်ဆန်သည်။ အများနှင့်မတူ တစ်မူထူး၏။ နှမ်းစေ့၏
 ဆန်ကွက်မှုကိုပင် လျစ်လျူရှုကာ သူ့မ၏ အံ့ကောင်းကောင်း ဆံပင်နီညိုရောင်ကို
 ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ချည်နှောင်တတ်သူဖြစ်သည်။ ပီယာနိုမတီးဘဲ တယော
 လိုတတ်ခြင်းအပေါ် အချို့ကလေးမများက မိုက်မဲသည်ဟုဆို၏။ 'မိုက်မဲသည်'
 သူ့သော စကားလုံးမှာ အတော်လေးပြင်းထန်သော ပြစ်တင်ချက်ဖြစ်ကြောင်း
 အလုံးသိထားသည့်တိုင် ကလေးမများက တိုနို့လိုပင် ဂါဒါကို နန်းဆန်သည်
 ဟုဆိုကြ၏။ ဂါဒါ၏ ဖွံ့ဖြိုးသော ပုံသဏ္ဍာန်၊ ပြုမှုပြောဆိုပုံ၊ သုံးစွဲသော ပစ္စည်း
 သာ အရာရာတိုင်းကို ရည်ညွှန်းပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဥပမာ ပဲရစ်မှဝယ်လာ
 သော ဂါဒါ၏ ဆင်စွယ်အလှပြင်ပစ္စည်းများကို တိုနို့ တန်ဖိုးနားလည်နေခြင်းမှာ
 သို့မဟုတ် မိဘနှင့် အဘိုးအဘွားများလည်း ပဲရစ်မှအပြန် ကျောက်မျက်ရတနာများ
 ဝယ်လာတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကလေးမ သုံးယောက် မကြာခင် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားသည်။
 သူ့သောက်လုံး အတန်းတူပြီး အိမ်အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှသော
 အနန်းကျယ်ကြီးထဲ အတူအိပ်ကြသည်။ အဝတ်အစားလဲစဉ် အတင်းအဖျင်း
 ခြေထွေကြ၏။ ကျယ်ကျယ်တော့မဟုတ်။ အချိန်မှာ ဆယ်နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်၍
 အိပ်ကြောင်း၊ တစ်ဖက်ခန်းတွင် ပေါ့ပီနက် အိပ်မောကျကာ ဖောက်ထွင်းဝင်သူ
 သူ့အို အိပ်မက် မက်နေ၍ တစ်ကြောင်း၊ အသံအုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောကြရသည်။
 သူ့အသံ ပေါ့ပီနက်နှင့်အတူ အိပ်သည်။ ဟမ်ဘာ(ဂ်)မြို့သူ အေဗာ၏ ဖခင်မှာ
 သူ့အိုတမ်းပန်းချီဆရာနှင့် ပန်းချီကား စုဆောင်းသူဖြစ်ပြီး မြူးနစ်တွင် အခြေချ
 နေထိုင်သည်။

အညိုရောင်နေကာများ ချထားသော အခန်းထဲဝယ် စားပွဲပေါ်မှ အနီရောင် မီးအိမ်ပုလေး လင်းနေသည်။ သင်းပျံ့ပျံ့ ပိုင်အိုလက်ပန်းရနံ့၊ သန့်စင်သော လေ၊ ငိုက်မျဉ်းမှုနှင့် အိပ်မက်လှလှများက အခန်းတွင်း ကြီးစိုးထားသည်။

အဝတ်စားလဲ၍မပြီးသေးသော အမ်းဂတ်သည် အိပ်ရာပေါ်ထိုင်ရင်း စကားပြောသည်။ “ဘုရားရေ၊ ဒေါက်တာ နယူးမင်းက ပြောနိုင်လိုက်တာနော်၊ အတန်းထဲမှာ စားပွဲနားရပ်ပြီး ‘ရေစိုင်း’ အကြောင်း ပြောသွားနိုင်လိုက်တာ”

“နဖူးကတော့ တော်တော်ကျယ်သား” ပြတင်းပေါက်နှစ်ခုကြားတွင် ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်အားကိုးဖြင့် မှန်ရှေ့ရပ်ခေါင်းဖြီးနေသော ဂါဒါက မှတ်ချက် ချသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်” အမ်းဂတ်က အားတက်သရော။

“သူ့ကြောင့်မို့ သူ့အတန်းကို တက်တာမဟုတ်လား အမ်းဂတ်၊ မင်းရဲ့ မျက်လုံးပြာပြာတွေနဲ့ တစ်ချိန်လုံး သူ့ကို ငမ်းနေတာပဲ”

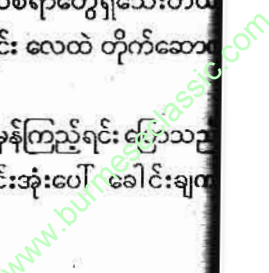
ထိုအခါ တိုနီ ဝင်မေးသည်။ “အမ်းဂတ်၊ သူ့ကို ကြိုက်နေပြီလားဟာ ဂါဒါ၊ တိုနီကို ကူပါဦး၊ ဖိနပ်သံကြီးဖြေလို့ မရဘူး၊ ကျေးဇူးပဲ... သူ့ကို လက်ထပ် ပါလား အမ်းဂတ်ရဲ့၊ လိုက်တာပဲဟာ၊ သူက တစ်နေ့ကျရင် အထက်တန်းကျောင်း ပါမောက္ခကြီးဖြစ်မှာ”

“မင်းတို့ကတော့ တကယ်ကြောက်စရာပဲ၊ သူ့ကို အမ်းဂတ်မကြိုက်ပါဘူး ကျောင်းဆရာကိုလည်း မယူပါဘူး။ အမ်းဂတ်တို့က မြို့ပေါ်က လူကြီးလူကောင် ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်”

“မင်းမျိုးကိုလား” တိုနီလည်း ခြေအိတ်ရှည်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး အမ်းဂတ် မျက်နှာကို ခပ်တွေတွေကြည့်သည်။

“ခုချိန်ထိတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အမ်းဂတ် လက်ထပ်မယ့်လူဟာ မြေအကျယ်ကြီးပိုင်ရမယ်၊ အမ်းဂတ်က အဲဒါမျိုးကိုတအားကြိုက်တယ် သိလား ကဲကဲ မနက် ငါးနာရီထိုး ထမှာမို့ အိပ်တော့မယ်။ လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ် အမ်းဂတ်သည် စောင်ဆွဲခြံကာ မျက်နှာကြက်ကိုကြည့်ရင်း လေထဲ တိုက်ဆော့ နေသည်။

“စိတ်ကူးထဲမှာ နွားမကြီး ငါးရာပေါ့နော်” ဂါဒါ မှန်ကြည့်ရင်း ပြောသည် တိုနီ အဝတ်လဲ၍ မပြီးသေး။ သို့သော် ခေါင်းအုံးပေါ် ခေါင်းချက်

ထက်နှစ်ဖက် ဇက်နောက်ထားပြီး မျက်နှာကြက်ကို ငေးနေသည်။ တိုနီ လေဖမ်း ဒန်းစီးနေသည်။

“တိုနီရောပဲ၊ တိုနီကတော့ စီးပွားရေးသမားပဲ လက်ထပ်မယ်။ ပိုက်ဆံ အများကြီးပါရမယ်။ ဒါမှ အိမ်ကို ပရိဘောဂတွေအပြည့်အလှဆင်နိုင်မှာ။ တိုနီတို့ လုပ်ငန်းထဲကိုရောမိသားစုကိုရော ငွေထည့်မှဖြစ်မှာ။ တိုနီကတော့ ဒီလိုပဲလုပ်မယ်”

ဂါဒါသည် ညအိပ်ရန် ဆံပင်ကို ကောင်းစွာဖြီးသင်ပြီး၍ သွားတိုက် နေသည်။ သူမ၏ သွားဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးများကို မြင်နိုင်ရန် ဆင်စွယ်သား လက်ကိုင်မှန်လေးကို ကြည့်ရင်း တိုက်သည်။ “ဂါဒါကတော့ လက်ထပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး” သွားတိုက်ဆေး အမြှုပ်များဖြင့် ဗလုံးဗထွေး ဆက်ပြောသည်။ “ဘာကြောင့် လက်ထပ်ရမှာလဲ၊ စိတ်မှမပါတာ။ အိမ်စတာဒမ်ပြန်ပြီး ဒယ်ဒီနဲ့ စုံတွဲတီးမယ်။ ပြီးရင် အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့ ဂါဒါအစ်မနဲ့ပဲ တူတူနေတော့မယ်”

“ဟယ်... နှမြောစရာကြီး၊ ဒီမှာပဲ လက်ထပ်ပြီး ဒီမှာပဲ တစ်သက်လုံး နေပါလား။ ဒီမှာ ဒီမှာ... တိုနီမောင်ကို ယူပါလား”

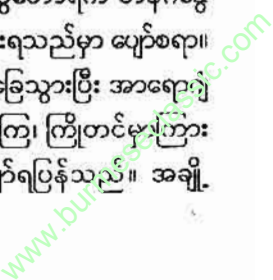
“နှာခေါင်းကြီးကြီးနဲ့ ကောင်လေးလား” ဂါဒါက မေးပြီး ကြည့်မှန်လေး မျက်နှာကွယ်ကာ လှလှပပ သမ်းပြသည်။

“နောက်တစ်ယောက်လည်း ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဂါဒါအိမ်ကို သားသားနားနားပြင်ပြီး နေချင်ရင် ငါးတန်းလမ်းက ဆိုဖာကူရှင်လုပ်တဲ့ ဂျက်ကော့(ဘ်) အမြင်ကောင်းတယ်။ သူ လုပ်နိုင်တယ်။ ဂါဒါကို တိုနီ နေ့တိုင်း လာကြည့်မယ်လေ”

ထိုစဉ် ပေါ့ပီနက်အဒေါ်ကြီး၏ အသံထွက်လာသည်။ “ဟေး ကောင်မ လေးတွေ၊ အိပ်ကြတော့။ ဒီနေ့ည လက်ထပ်ဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

*

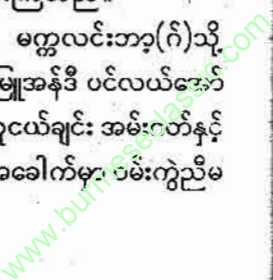
တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် အားလပ်ရက်များတွင် တိုနီသည် မင်းလမ်းအိမ်သို့မဟုတ် မြို့ပြင်ရှိ အဘိုးအဘွားများ အိမ်သွားနေသည်။ အိမ်စတာပွဲတော်ရက် တနင်္ဂနွေ နေ့တွင် ခရော့ရှာခြံကျယ်ကြီးထဲ ငှက်ဥနှိုက်၊ တောယုန်ဖမ်းရသည်မှာ ပျော်စရာ။ နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ထရာဗီမြူအန်ဒီပင်လယ်ကမ်းခြေသွားပြီး အာရှော့ရှာ ဟိုတယ်တွင်တည်းကာ ရေကူးကြ၊ မြည်းကလေးများစီးကြ၊ ကြိုတင်မှာကြား ထားသော စားပိုင်းကြီးများ စားကြသောက်ကြနှင့် ပျော်ရပြန်သည်။ အချို့

ရာသီများတွင် ကောင်စစ်ဝန် အလုပ်ရှိပါက ခရီးရှည်ကြီးများ ထွက်ရသည်။ နာတာလူးပွဲမှာ အပျော်ရဆုံးဖြစ်၏။ မင်းလမ်းအိမ်၊ ခရော့ဂျာ အဘိုးအဘွား အိမ်နှင့် ရှုလပတ်ရည် ချောင်းပေါက်သော နှမ်းစေ့၏ ဘော်ဒါကျောင်း စုစုပေါင်း လက်ဆောင်ပေးပွဲ သုံးပွဲရှိသည်။ အိမ်တွင်လုပ်သောပွဲက အလှူပယ်အဖြစ်ဆုံးပင်။ ကောင်စစ်ဝန်ကိုယ်တိုင်က ဤကဲ့သို့ ဘာသာရေးပွဲမျိုးကို အလွန်အားပေး၍ အင်မတန် ဇာချဲ့လုပ်တတ်သည်။

တောတောင်ရေမြေခန်းတွင် အိမ်သားအားလုံးကို ငြိမ်သက်စွာ စုဝေး စေသည်။ အစေခံများနှင့် ဆင်းရဲသားများ ခန်းဆောင်ကြီးထဲ စုဝေးလာရာ ကောင်စစ်ဝန်က တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်စဉ် အပြင်ဘက်မှ သီချင်းသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။ စိန်မေရီဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ သံပြိုင်လေးဦးအဖွဲ့၏ တေး ဂီတကို ကြားရသူတိုင်း အံ့ဩတကြီးဖြင့် နှလုံးခုန်မြန်လာရသည်။ အဖြူရောင် တံခါးမကြီးကြားမှ ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကို မြင်နေရသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် သည် ဧရာမစာလုံးဆန်းကြီးများဖြင့်ရေးထားသော မိသားစု သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်၍ ခရစ္စမတ်နှင့်သက်ဆိုင်သောအခန်းကို ကျယ်ကျယ်ရွတ်ပြသည်။ မြူးမြူး ကြွကြွ တေးတစ်ပုဒ်ကို သံပြိုင်အဖွဲ့သီဆိုချိန်တွင်မူ လူတိုင်းက “အိုး... ခရစ္စမတ် သစ်ပင်ကြီး” ဟု လိုက်ဆိုကာ ခန်းမကျယ်ကြီးထဲ စီတန်းဝင်ကြသည်။ ခန်းမ ထဲတွင် မျက်နှာကြက်ထိအောင် မိုးထိုးနေသော ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကြီးကို အဖြူ လွလွ နှင်းပန်းများဖြင့် အလှဆင်ယင်ထားရာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်လင်းလက်၍ သင်းရနံ့ ထုံနေသည်။ လက်ဆောင်ထုပ်များတင်ထားသော စားပွဲက ပြတင်း ပေါက်မှသည် တံခါးဝထိ တစ်နံ့တစ်လျား။ အပြင်ဘက် နှင်းပွင့်ခင်းလမ်းပေါ်မှ အီတလီလူမျိုးများ၏ လက်တွန်း အော်ဂင်သံကို ကြားရသည်။ ခရစ္စမတ်ဈေးနှင့် ဈေးကြီးတွင်လည်း အသံများ ဘဝဂ်ညနေသည်။ မင်းလမ်းအိမ်တွင်မူ အစာ သွတ် ကြက်ဆင်ကြီးများနှင့် ငါးဖယ်များ တောင်လိုပုံနေသဖြင့် ကလာရာလေးမှ လွဲပြီး ကလေးများအားလုံး ညဉ့်နက်သည်ထိ ညစာစားကြသည်။

ထိုနှစ်များအတွင်း တိုနီဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် မက္ကလင်းဘဒ(ဂ်)သို့ နှစ်ခေါက်ရောက်ဖူးသည်။ ပထမတစ်ခေါက်မှာ ထရာဗီမြို့အန်ဒီ ပင်လယ်အော် အလွန် ကမ်းခြေတွင် ရှိသော ဗွန်ရှယ်လင်တို့အိမ်တွင် သူငယ်ချင်း အမ်းဂတ်နှင့် အတူ နွေရာသီနှစ်ပတ်ကြာအောင် နေခဲ့သည်။ ဒုတိယအခေါက်မှာ ပမ်းကွဲညီမ

ကလော့သိုင်းနှင့်အတူ ကလော့သိုင်း၏ ဖခင်ထံသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကလော့
သိုင်းတို့အိမ်သည် ဝင်ငွေမရှိသဖြင့် ‘ကောင်းချီးမဲ့’ အိမ်ဟု နာမည်ပေးထားသည်။
နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်အတွက်မူ ထိုအိမ်က မုန်းစရာ မဟုတ်။

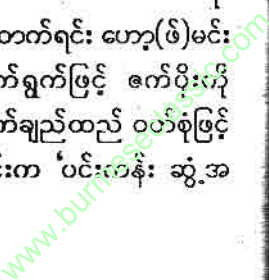
ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် အချိန်ကုန်လွန်သွားခဲ့ရာ ခြံ၍ဆိုရလျှင်
တိုနိုအတွက် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ငယ်ဘဝဖြစ်ခဲ့သည်။

အခန်း ၃

စွန်လ၏ တစ်ညနေ ငါးနာရီ ထိုးပြီးခါစတွင် ဥယျာဉ်ထဲမှ နွေရာသီစံအိမ်
လေးရှေ့ မိသားတစ်စုလုံး ဝိုင်းထိုင်ကာ ကော်ဖီသောက်နေကြသည်။ အကြမ်းသုံး
ပရိဘောဂများကို အပြင်ထုတ်ထားသည်။ အဖြူရောင် စတီအိမ်ကလေး၏
မှန်တံခါး မြင့်မြင့်ကြီးတွင် ကျေးငှက်သာရကာပုံများ ရေးခြယ်ထား၍ ချိပ်ဆေး
ဆိုးထားသည်။ ခေါက်တံခါးနှင့်တူသော တံခါးရွက်များမှာ ခေါက်တံခါးအစစ်
မဟုတ်ဘဲ တံခါး ကန့်လန့်များသည်လည်း အစစ်မဟုတ်၊ ဆေးခြယ်အတုသာ
ဖြစ်၏။

ကောင်စစ်ဝန်နှင့် ဇနီး၊ သောမတ်(စ်)၊ တိုနီနှင့် ကလော့သိုင်းတို့သည်
စားပွဲကို စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံ ဝိုင်း၍ ထိုင်နေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ခါတိုင်းလို သစ်သစ်
လွင်လွင် တောက်တောက်ပပ တည်ခင်းထားသည်။ အခြားတစ်ဖက် ရွှေထိုင်ကာ
ယပ်လှဲတရား နှုတ်တက်ရအောင် ကျက်နေသည့် ခရစ်ရုန်းကို ကြည့်ရသည်မှာ
ပျော်ပုံမရ။ ကောင်စစ်ဝန်က ဆေးပြင်းလိပ်ခဲရင်း ကြော်ငြာစာစောင် ဖတ်နေသည်။
ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ထိုးလက်စဇာထည် ပေါင်ပေါ်ချ၍ အိုင်ဒါ ဂျန်မင်နှင့်
အတူ မြက်ခင်းထဲတွင် ဝိုင်အိုလက်ပန်းများရှာနေသော သမီးငယ် ကလာရာ
လေးကို ပြုံးကြည့်နေသည်။ ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ထောက်ရင်း ဟော့(ဖ်)မင်း
ဝတ္ထုဖတ်နေသော တိုနီအား သောမတ်(စ်)က မြက်ရွက်ဖြင့် ဇက်ပိုးကို
ကလိနေသည်။ တိုနီ မသိယောင်ဆောင်နေ၏။ ပွင့်ရိုက်ချည်ထည် ဝတ်စုံဖြင့်
အပျိုကြီးပုံပေါက်နေသော ပါးလှပလှပ ကလော့သိုင်းက 'ပင်းကန်း ဆွံ့အ

နေသော်လည်း ပျော်၏ အမည်ရှိ ပုံပြင်ကို ဖတ်သည်။ ပုံပြင်ဖတ်ရင်း ဘီစကစ်မွန်
ဇွားကို လက်ငါးချောင်းဖြင့် သေချာကိုင်ပြီး မြို့နေသည်။

မှောင်ရီသန်းလာသော ထက်အာကာတွင် တိမ်ဖြူတစ်အုပ်မှာ ခရီး
ဆန်ဘဲ တန့်ရပ်နေသည်။ လူသွားလမ်းနှင့် ပန်းခင်းသေသေသပ်သပ်ရှိသော
ဥယျာဉ်လေးမှာ ကျနေခြည်အောက်တွင် ချစ်စရာ ပျော်စရာ။ စည်းရိုးပန်းခြံများမှ
ဝန်းရနံ့များက လေသွေးတိုင်း မွှေးလျက်။

ကောင်စစ်ဝန်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ပါးစပ်မှ ဖြုတ်လိုက်ပြီး ကျယ်ကျယ်
ပြောသည်။ “ကဲ၊ သောမတ်(စ်)၊ ဗင်ဟင့်ကဒမ်ကုမ္ပဏီကို ရိုင်းဂျူရောင်းဖို့ကိစ္စ
စီစဉ်နေတယ်။ ပါပါ ပြောထားဖူးတယ်လေ”

“သူတို့ ဘယ်လောက်ပေးသလဲ ပါပါ” တိုနီကို မစတော့ဘဲ သောမတ်(စ်)
စိတ်ဝင်တစားမေးသည်။

“ကီလိုတစ်ထောင်ကို ခြောက်ဆယ်၊ သိပ်မဆိုးလောက်ပါဘူးနော်”

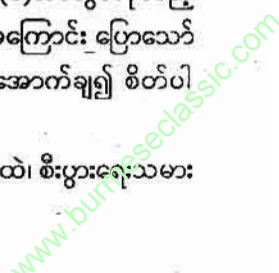
“ကောင်းပါတယ်” အခြေအနေကောင်းမှန်း သောမတ်(စ်)သိသည်။

“တိုနီ၊ ထိုင်နေပုံက အချိုးမကျလှချည်လား” ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က
သမီးကို ကြိမ်းသော် တိုနီက စာအုပ်မှ မျက်လုံးမခွာပဲ ထောက်ထားသော လက်
တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်သည်။

“နေပါစေ မာမာ၊ သူကြိုက်သလို နေခွင့်ရှိပါတယ်။ တိုနီဟာ တိုနီပဲပေါ့၊
ကလော့သိုင်းရော တိုနီရော နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဒီအိမ်ရဲ့ အလှပရေးတွေပဲဟာ”
သောမတ်(စ်)စကားကြောင်း ကလော့သိုင်း အံ့ဩသွားပုံမှာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ်။
“ဘုရား..... ဘုရား” ကလော့သိုင်းနှုတ်မှ ဘုရားတသံ ဘယ်လိုထွက်သွားမှန်းပင်
မသိ။ တိုနီသည် သောမတ်(စ်)သရော်မှန်းသိ၍ ခပ်မဆိတ်သာနေသည်။ သော
မတ်(စ်)နှင့် စကားပြိုင်ပြော၍မဖြစ်။ နောက်ဆုံး စကားလုံးဖြင့် အပိတ်နံ့ကာ
လောင်တတ်သည့် သောမတ်(စ်)အထာကို တိုနီ အံ့တိုနေပြီ။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ကောင်စစ်ဝန် ဟူးနီးယပ်(စ်)အိမ်တွင်လုပ်မည့်
စာပွဲအကြောင်း စကားစကား သားရှေ့ဖီးနပ်အသစ်များအကြောင်း ပြောသော်
တိုနီသည် ထောက်ထားသော အခြားလက်တစ်ဖက်ကို အောက်ချ၍ စိတ်ပါ
လက်ပါ နားထောင်သည်။

“စကားသိပ်များတာပဲဗျာ၊ ဒီမှာ ခေါင်းခြောက်ရတဲ့အထဲ၊ စီးပွားရေးသမား

တစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် ကောင်းမယ်” ခရစ်ရှန်း စိတ်တိုစွာ ညည်းသည်။

“မင်းက အမြဲတမ်း ထူးထူးဆန်းဆန်းလေး ဖြစ်ချင်နေတာပဲ မဟုတ်လား” ဟု သောမတ်(စ်)ပြောသည်။ ထိုစဉ် အင်တန်က လင်ပန်းပေါ် ကဒ်လေးတင်ကာ ခြံထဲဖြတ်လျှောက်လာသည်။ အားလုံးက အင်တန်ကို ဘာများလဲဟု ကြည့်နေကြသည်။

ကောင်စစ်ဝန်က ကဒ်ကိုဖတ်သည်။ “ကိုယ်စားလှယ် ဂရန်လစ်ဆိုပါလား၊ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)ကလာတာ၊ မဆိုပါဘူး၊ ဓမ္မာကထိကရဲ့သား၊ ထောက်ခံချက် ကောင်းကောင်းရထားတယ်။ သူနဲ့ စီးပွားရေးကိစ္စရှိတယ်။ အခုလောလော ဆယ်ကို သူနဲ့ ပြောစရာရှိနေတယ်။ ဒီကိုလာဖို့ ခေါ်လိုက်ရင် ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား ဘက်စီ”

ဦးခေါင်းရှေ့နည်းနည်းစိုက်နေသော အရပ်မနိမ့်မမြင့် လူတစ်ယောက် လက်တစ်ဖက်တွင် ဦးထုပ်နှင့် တုတ်ကောက်ကိုင်ကာ ခြံထဲ ဖြတ်လျှောက်လာနေသည်။ အသက်သုံးဆယ်နှစ်နှစ်ခန့်ရှိသည်။ အမွေးနုကလေးများပါသော ဖက်ဖူးရောင်ဝတ်စုံနှင့် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်စားထားပြီး အညိုရောင်သိုးမွေးလက်အိတ်စွပ်ထားသည်။ ဆံပင်ပါးပါးအောက်မှ ထိုလူ၏ မျက်နှာသည် ပန်းနုရောင် သန်းကာ ပြုံးနေ၏။ နှာခေါင်းတစ်ဖက်မှ မွဲကြီးက အထင်းသား။ မေးစေ့ကို ချောမွတ်နေအောင် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ထားပြီး သိသိသာသာ ရွှေဝါရောင် တောက်နေသော ပါးမြိုင်းမွေးရှည်ကြီးကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဖက်ရှင်အတိုင်း သ ထား၏။

အနားကျယ် ဦးထုပ်ညိုကို ကိုင်၍ အဝေးကပင် လေးစားသမှုဖြင့် အရိုအသေပေး လျှောက်လာပြီး အနီးရောက်သောအခါ အဆုံးသတ်ခြေလှမ်းကျယ်ကြီး တစ်လှမ်းဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။ ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကို စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံလှည့်၍ ဦးညွတ်ပုံမှာ အားလုံးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဦးညွတ်သည့်သဘောဖြစ်သည်။ “မိသားစုပျော်နေကြတဲ့အချိန်ကို ကျွန်တော် နှောင့်ယှက်မိပြီလား မသိဘူး” လေသံက သိမ်မွေ့သည်။ ဟန်အမူအရာက ပိုသိမ်မွေ့၏။ “စကားပြောနေတဲ့ လူတွေလည်း ရှိ၊ စာဖတ်နေတဲ့လူလည်းရှိ ဆိုတော့ ကျွန်တော် အခုလို ဝင်လာတာ နှောင့်ယှက်မိပြီလား မသိဘူး”

“ဟာ မနှောင့်ယှက်ပါဘူး” ကောင်စစ်ဝန် အဖြေပေးကာ သားများနှင့်အတူ မတ်တတ်ရပ်၍ ဧည့်သည်လူစိမ်းကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ၊ အခုလို ရုံးမှာမဟုတ်ဘဲ မိသားစုတွေ ရှိတုန်း
 မောင်ရင်နဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ မစ္စတာဂရန်လစ်ပါ ဘက်စီ၊ ကျုပ်
 မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲ၊ စီးပွားရေးမှာ သိပ်ထက်တာ၊ ဒါကတော့ ကျုပ်သမီး
 အန်တိုနီ၊ သူက တူမလေး ကလေးသိုင်း၊ သောမတ်(စ်)ကိုတော့ သိပြီးသား
 မဟုတ်လား။ သူက ဒုတိယ သား ခရစ်ရှန်း၊ အထက်တန်းကျောင်းတက်တုန်းပဲ”
 မိတ်ဆက်ပေးသူ တစ်ဦးချင်းစီအတွက် ဂရန်လစ်က ကိုယ်ကို ကိုင်း၍
 နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော် အနှောင့်အယှက်ပေးချင်တဲ့ သဘောမရှိပါဘူးဗျာ။ အလုပ်
 ကိစ္စအတွက် သက်သက်လာတာပါ။ တကယ်လို့ ကောင်စစ်ဝန်လူကြီးမင်းက
 ကျွန်တော်နဲ့အတူ ခြံကိုပတ်ပြီး လမ်းလျှောက်မယ်ဆိုရင်”

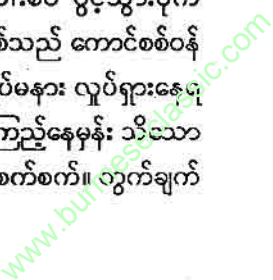
“စီးပွားရေးကိစ္စမပြောခင် အန်တိုနီနဲ့အတူ ဝင်ထိုင်ပါဦးလား၊ ထိုင်ပါရှင်”
 ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဂရန်လစ် မြောက်ကြွမြောက်ကြွဖြစ်သွားသည်။
 သောမတ်(စ်)ယူပေးသော ကုလားထိုင်ပေါ် ကျကျနနထိုင်ကာ ဦးထုပ်နှင့်တုတ်
 ကောက်ကို ဒူးပေါ်တင်သည်။ ရှည်လျားသော ပါးမြိုင်းမွှေးကို လက်ဖြင့် သပ်
 လိုက်ပုံက နှုတ်ဆက်လို့တော့ ပြီးပြီ၊ ကံ.... ဘာလာဦးမလဲ’ ဟူသော အမူအရာ
 ဖြစ်သည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် လက်ထဲမှ ထိုးလက်စ ဇာကို ပေါင်ပေါ်တင်
 လိုက်ကာ စကားဝိုင်းကို စတင်သည်။ “ဟမ်ဘု(ဂ်)မှာ နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့” ဂရန်လစ် သွက်သွက်ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ “ကျွန်တော့်အိမ်
 တဟမ်ဘု(ဂ်)မှာလို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ လမ်းပေါ်နေတာ
 ဈားတယ်၊ ပြောခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က သိပ်အောင်
 မြင်နေလို့ပါ”

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ မျက်ခုံး ပင့်သွားကာ ပါးစပ် ပွင့်သွားပုံက
 “အို၊ တကယ်လား” ဟု ဆိုလိုက်သယောင်ရှိသည်။ ဂရန်လစ်သည် ကောင်စစ်ဝန်
 ဘက်တစ်ချက်လှည့်ကာ “ကျွန်တော့်အနေအထားက မရပ်မနား လှုပ်ရှားနေလို့
 လို့ပါ” ဟု စကားဖာသည်။ အန်တိုနီမလေးက သူ့ကို ဈေးကြည့်နေမှန်း သိသော
 အခါ လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သည်။ တိုနီအကြည့်က အေးစက်စက်။ လွက်ချက်

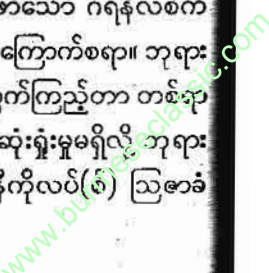

နေသောအကြည့်။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အပျိုမတစ်ယောက်က တွက်ချက်နေသောအကြည့်။

“ဟမ်ဘာ(ဂ်)မှာ အန်တီအမျိုးတွေရှိတယ်” ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် တစ်ခုခုကို ပြောချင်ပုံရသည်။ “တလောကတင် ဆုံးသွားတဲ့ ကျုပ်အမေဘက်က မိသားစု ဒုချမ့်ပါ” ဟု ကောင်စစ်ဝန်က ဝင်ရှင်းသည်။

“ဪ၊ ဟုတ်လား” ဂရန်လစ် ခပ်လောလော စကားဆက်ပြောသည်။ “အဲဒီမိသားစုနဲ့ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ ရင်းနှီးတယ်ဗျ။ သဘောမနော ကောင်းတဲ့မိသားစုပါ။ အဟမ်း... ဒီလို မိသားစုတွေများများရှိရင် လူ့လောကကြီး ပိုသာယာလာမှာ။ ဘုရားတရား ကြည်ညိုကြိုင်းရှိုင်းတယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပွားတယ်။ မိဘကို ရိုသေတယ်။ တိုတိုပြောရရင် ခရစ်တော်ရဲ့အလိုတော်နဲ့ ထပ်တူ ဖြစ်နေတဲ့ ဒုချမ့်မိသားစုဟာ ကျွန်တော့်အတွက် စံပြပါပဲ။ အမြင်ကျယ်တယ်။ ပြေပြစ်တယ်။ မျိုးရိုးမြင့်တယ်။ အဲဒီလို အရှားပါးဆုံးဂုဏ်တွေ စုနေတဲ့ မိသားစုပါ။ ကျွန်တော် ကြိုဖူးသမျှထဲမှာတော့ အားကျစရာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ပါပါနဲ့ မာမာအကြောင်း ဒီလူ ဘယ်နှယ့်များ သိသွားပါလိမ့်။ သူတို့ နားဝင်အချို့ဆုံးစကားကိုမှ အတိအကျရွေးပြောနိုင်ပါလားဟု တိုနီတွေးနေမိသည်။ ဂရန်လစ်အပြောကို ကောင်စစ်ဝန် လိုလိုလားလား ထောက်ခံသည်။ ကောင် စစ်ဝန်ကတော်သည် သူမ၏ မူပိုင်ဟန်အတိုင်း ရွှေလက်ဝတ်ချင်ချင်သံလေး မြည်အောင် လက်ဖဝါးကို ပက်လက်လှန်ကာ ဝိုက်ပြရင်း စကားပြောသည်။ “ဂရန်လစ်ဟာ အန်တီရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံး အတွေးတွေကိုတောင် ပြောပြနိုင်ပါ ကလား” ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ ထိုစကားအပေါ် ဂရန်လစ်က အလေးအနက် ဦးညွှတ်ပြလိုက်သည်။ နေရာတကျပြန်ထိုင်ကာ မုတ်ဆိတ်ကို လက်ဖြင့်သပ်ရင်း ‘ကောင်းပြီ၊ ဆက်ပြောကြရအောင်’ ဟူသော သဘောရောက်အောင် ချောင်း ဟန်သည်။ ၁၈၄၂ ခု၊ မေလ၊ ဟမ်ဘာ(ဂ်)မြို့တော်၏ အပျက်အစီးများလှသော မီးလောင်မှုအကြောင်း ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က အစဖော်သော် ဂရန်လစ်က “ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ တကယ်ပဲ၊ ကံဆိုးပုံကတော့ တကယ်ကို ကြောက်စရာ။ ဘုရား သခင်ပေးတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပေါ့ဗျာ။ ဆုံးရှုံးမှုကို အကြမ်းဖျဉ်းတွက်ကြည့်တာ တစ်ခု သုံးဆယ့်ငါးသန်းဖိုးတောင်ရှိသတဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆုံးရှုံးမှုမရှိလို့ ဘုရား သခင်ကို ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ မီးက စိန့်ပီတာနဲ့ စိန့်နီကိုလပ်(စ်) သြဇာခံ

နယ်မြေမှာ အများဆုံးလောင်သွားတာ၊ အဲဒီက ပန်းခြံကြီးက သိပ်လှတယ်”
ကောင်စစ်ဝန် ကမ်းပေးသော ဆေးပြင်းလိပ်ကို လှမ်းယူကာ ဂရုန်လစ် မနားတမ်း
ပြောသည်။ “အဲဒီပန်းခြံကြီးက မတန်တဆကြီးနေတယ်။ ပန်းခင်းတွေကတော့
ဈာန်လှပဲ။ သဘာဝအလှနဲ့ ပန်းတွေအကြောင်းတော့ ကျွန်တော် ခြေခြေမြစ်မြစ်
သိထားဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ပန်းခြံကြီးထဲက နွယ်နှင်းဆီတွေကို ညှပ်ထားပုံက
ခပ်ညံ့ညံ့မဟုတ်ဘူး”

ဤသို့ဖြင့် ဂရုန်လစ်သည် ပန်းခြံ၏အနေအထား သာလွန်ကောင်းမွန်မှု၊
ဖာမ်ဘု(ဂ်)မြို့နှင့်တကွ ကောင်စစ်ဝန်၏ဆေးပြင်းလိပ်ကို ချီးမွမ်းခန်းထုတ်
သွားသည်။ စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံထိုင်နေသော အိမ်သားတစ်ဦးချင်းစီကိုလည်း နာပျော်
စွယ်ရာ စကားများပြောသည်။

“အန်တိုနီမမလေး ဖတ်နေတာ ဘာစာအုပ်ပါလဲ” ပြုံးရင်း မေးသည်။

တိုနီ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ဂရုန်လစ်ကို မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

“ဟော့(ဂ်)မင်းရဲ့ စာအုပ်ပါ”

“တကယ်လား၊ ဒီစာရေးဆရာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။

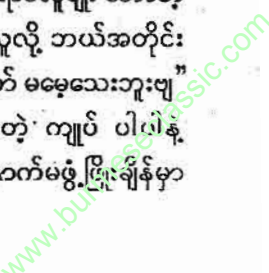
အဲ... အန်တီ၊ ကျွန်တော် အန်တိုရဲ့သားအငယ် နာမည်မေ့သွားပြန်ပြီ”

“ခရစ်ရှန်း”

“နာမည်လှတယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ပြောပါရစေဦး”

စကားပလ္လင်ခံကာ ကောင်စစ်ဝန်ဘက် လှည့်ပြောသည်။ “ကျွန်တော်
အတော့ နာမည်ဆိုရင် ကြားလိုက်တာနဲ့ ခရစ်ယာန်မှန်း တန်းသိသွားတဲ့ နာမည်မှ
ကြိုက်တာ။ ဂျိုဟန်ဆိုတာ အန်ကယ်တို့မျိုးရိုးနာမည်ပေါ့နော်။ ဒီနာမည်ကို
ကြားတိုင်း ခရစ်တော်ရဲ့တမန်တော်ကို သတိရသွားတယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင်
ကျွန်တော့်နာမည်က ဘင်ဒစ်၊ ဘိုးဘွားအများစုရဲ့ နာမည်ပေါ့။ ဘင်ဒစ်ဆိုတာ
ဘင်ဒစ်ရဲ့အတိုကောက်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါနဲ့ မစွတာ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)က
ဘာစာအုပ်ဖတ်နေတာလဲ။ အား... ယပ်လဲ့တရားကိုး။ အဲဒီရောမလူမျိုး ဟောတဲ့
စာရားက မခက်ဘူးလား။ ‘ဘယ်လောက်ကြာ တောင်းဆုယူလို့ ဘယ်အတိုင်း
အတာထိလဲ’ အဲဒီလို လက်တင်စာကြောင်းမျိုးတွေ ကျွန်တော် မမေ့သေးဘူးဗျ”

ထိုအခါ ကောင်စစ်ဝန် စကားစသည်။ “ဆုံးသွားတဲ့ ကျုပ် ပါယိန့်
ကျုပ် အဲဒီမှာ သဘောကွဲလွဲသွားတယ်၊ ကလေးတွေ ဦးနှောက်မဖွံ့ဖြိုးချိန်မှာ

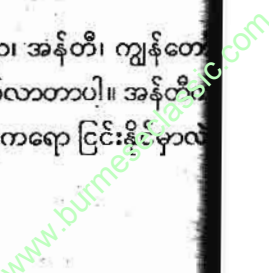
ဒီလိုကိစ္စတွေ၊ လက်တင်စာပေတွေ အဆက်မပြတ်ရှိကံသွင်းတာ ကျုပ် မကြိုက်ဘူး။ လူ့ဘဝမှာ လက်တွေ့ကျကျ ဖြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စတွေက ဒီထက်ပိုအရေးကြီးတယ်။ အဲဒါတွေအတွက် ပြင်ဆင်သင့်တယ်”

ဂရန်လစ် သွက်သွက်ပြန်ဖြေသည်။ “ကျွန်တော်နှင့် အန်ကယ် သဘောထားခြင်း ထပ်တူထပ်မျှပါပဲ။ စာဖတ်ရတာ ပင်ပန်းထယ်။ ဖတ်တိုင်းလည်း ထူးကဲ သာလွန်မယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ အဲဒီအချက်ကို ကျွန်တော်ပြောဖို့ မေ့သွားတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို ဝိရောဓိစာပုဒ်တွေဆိုရင် မှတ်မိနေရော”

တစ်ခဏ စကားစဲသွားသည်။ ဂရန်လစ်၏အကြည့် တိုနို့ပေါ်ကျရောက်လာသောအခါ တိုနို့က ‘ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့အလှည့်ပဲ’ ဟုထင်လိုက်သည်။ တိုနို့ထင်သည့်အတိုင်း ဂရန်လစ်သည် ထိုင်နေရင်း ကိုယ်တစ်ချက် ဆတ်ခနဲတွန့်ကာ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ဘက်လှည့်၍ အားတက်သရော တိုးတိုးပြောသည်။ “အန်တီ... ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး၊ အန်တိုနီမမလေးကို” ဟု တိုးတိုးပြောရာမှ တိုနို့ကို “အန်တိုနီမမလေး... တောင်းပန်ပါတယ်” ဟု ကျယ်ကျယ်ပြောပြီးနောက် တိုနို့ မကြားနိုင်အောင် တမင်လေသံနိမ့်ပြောသည်။ “အခု အနေအထားလေးကို ခဏပဲကြည့်လိုက် အန်တီ မြင်လား၊ နေရောင်က အန်တီသမီးရဲ့ ဆံပင်ပေါ် ဖြာကျနေပုံကတော့ဗျာ၊ ဘယ်မှာမှ မရှိပါဘူး။ ဒီလောက်လှတဲ့ ဆံပင်မျိုးကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး” ဣန္ဒြေကြီးဖြင့် ဘဝင်ခိုက်သွားသယောင် ဂရန်လစ်ပြောသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ဦးတည်ပြောပြခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်သူပဲ ပြောသလိုလို၊ ဘုရားသခင်ကိုပဲ တိုင်တည်သလိုလို ကောင်စစ်ဝန်ကတော် နှလုံးပိတ်ဝှမ်းဆီထိသွားသည်။ ကောင်စစ်ဝန်က

“ပေါက်ကရတွေ ကလေးခေါင်းထဲ လျှောက်မသွင်းနဲ့” ဟု ပြောသည်။ တိုနို့ မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်ကာ တုံ့လိုဘာဝေနေသည်။ တစ်အောင့်ကြာသော် ဂရန်လစ် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကျွန်တော် ထပ်မနှောင့်ယှက်တော့ပါဘူးခင်ဗျာ၊ အန်တီ၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်။ ဒီကို အလုပ်ကိစ္စအတွက် သက်သက်လာတာပါ။ အန်တီပဲ ပိတ်ခေါ်တော့ ကျွန်တော်လည်း မငြင်းနိုင်ဘူး။ ဘယ်သူကရော ငြင်းနိုင်မှာလဲ အခုတော့ တာဝန်က ရှိသေးတယ်”

“ကျိန်းသေတော့ မပြောနိုင်ပေမဲ့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဒီမှာနေသွားရင် အန်တီတို့ ပျော်မှာပါကွယ်”

ဂရန်လစ်မှာ ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့် ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်တော့ သလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။ “ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမယ်မှန်းကို မသိတော့ပါဘူး အန်တီ” စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာဖြစ်သွားကာ “အန်တီ အတနာကို စော်ကားလို့ ဘယ်ဖြစ်လဲ၊ ဟမ်ဘု(ဂ်)မြို့ပေါ်မှာ ကျွန်တော်ပိုင် အိမ်ခန်း နည်းနည်းတော့ရှိတယ်ခင်ဗျ” ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကို စဉ်းစား တွေးတောစေလို၍ စကားတောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ကမ်းပေးသော လက်ကို ဂရန်လစ် ဆွဲယူနမ်းရှုပ်ကာ ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း အခုလိုတွေ ဆုံမှုဟာ နောက်ဆုံးမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ယုံပါတယ်”

အန်တီနီ လက်ကမ်းပေးမလား စောင့်နေသော်လည်း တိုနီ လက်ကမ်း ပေး၍ ဂရန်လစ်သည် ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကို စက်ပိုင်းခြမ်းလှည့်၍ ဦးညွတ်သည်။ နောက်ခြေလှမ်းကျဲကျဲ တစ်ချက်လှမ်းကာ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဦးညွတ်ပြီး နောက် ဦးထုပ်ကို ဟန်ပါပါဆောင်းသည်။ ထို့နောက် ကောင်စစ်ဝန်နှင့်အတူ သမ်းလျှောက်ထွက်သွားသည်။

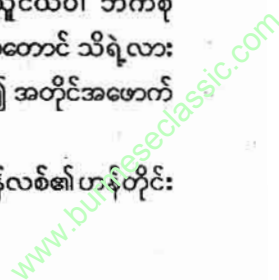
မကြာခင် ကောင်စစ်ဝန်ပြန်လာပြီး သူ့နေရာသူ ပြန်ထိုင်သည်။ “ဒီလူ ဆိုဘူး” ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

“တိုနီကတော့ ငကြောင်ကြီးလို့ပဲ ထင်တယ်” တိုနီက အလေးအနက် ပြောရန် လုပ်ပြော ပြောသည်။ တိုနီပြောပုံကို မကြိုက်၍ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် သန့်သည်။

“ဘုရား... ဘုရား... တိုနီ၊ နားရှိလို့သာ ကြားရတယ်။ ဒီလို ခရစ်ယာန် သူငယ်တစ်ယောက်ကိုများ”

“ကောင်းကောင်း မြေတောင်မြှောက်အပေးခံရတဲ့ သူငယ်ပဲ၊ ဘက်စုံ တတ်တယ်။ ကိုယ်ပြောတဲ့စကား ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာတောင် သိရဲ့လား အန်တီ” မိဘနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဘက်တော်သားလုပ်၍ အတိုင်အဖောက် ပြော၍ သို့ ပြောတတ်သည်။

ခရစ်ရှန်းသည် နှာခေါင်းကို ပွစိပွစိလုပ်လိုက်ပြီး ဂရန်လစ်၏ ဟန်တိုင်း

တုပြောသည်။ “ဒီလူကြီးက နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း စကား ပြောမနေဘဲနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ လူတွေကလည်း ရှိ တဲ့။ ပြီးတော့ နှယ်နှင်းဆီ တွေကို ညှပ်ထားပုံက ခပ်ညှပ်ညှပ် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို အဲဒီလို။ နှောင့်ယှက်မိ ပြီလား မသိဘူး။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီလောက်လှတဲ့ဆံပင်မျိုးကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။” ခရစ်ရှန်း တုပြောပုံမှာ ဂရန်လစ်နှင့် တစ်သဝေ မတိမ်း တူသဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်အပါအဝင် တစ်အိမ်သားလုံး မရယ်ဘဲ မနေနိုင်။

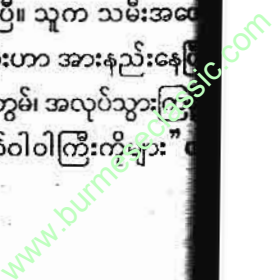
“ဒီလူကြီး ဟန်တွေပန်တွေကလည်း များလိုက်တာ လွန်ရော၊ တစ်ချိန်လုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖော်နေတာပဲ။ စီးပွားရေးက သိပ်အောင်မြင်နေလို့တဲ့။ သဘာဝကို ချစ်တတ်တဲ့သူပါတဲ့။ ဒီလို ဟိုလို နာမည်တွေကိုလည်း ကြိုက်တယ်တဲ့။ သူ့နာမည်က ဘင်ဒစ်တဲ့။ အဲဒါ တိုနီတို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သူပြောသမျှတွေ အကုန်လုံးက သူ့ကိုယ်သူ တင်သွားတာချည်းပဲ” တိုနီ ပြောရင်း ပြောရင်း အသံကျယ်လာသည်။ “သူက ပါပါနဲ့ မာမာ နားဝင်ချိုမယ့်စကားတွေကိုပဲ ရွေးပြောသွားတာ။ သူ့ကိုယ်သူ မျက်နှာကောင်းရအောင် လုပ်သွားတာ”

“ဒါ ကဲ့ရဲ့စရာ မဟုတ်ဘူး တိုနီ” ကောင်စစ်ဝန်က သမီးဖြစ်သူကို ခပ်ထန်ထန်ပြောသည်။ “ဘယ်သူမဆို သူစိမ်းတွေရှေ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မျက်နှာပန်းကောင်းအောင် လုပ်ရတာပဲ။ နားဝင်ချိုမယ့်စကားကိုပဲ ရွေးပြော တာပဲ။ ဒါ ရှေးလူကြီးတွေ ဆုံးမစကားပဲ”

ကလေးသိုင်းသည် တည်ကြည်စွာ “သူ့ကို လူကောင်းလို့ပဲ ကျွန်ုပ် ထင်တယ်” ဟု လေးတွဲတွဲပြောသည်။ မိသားစုတစ်ဝိုင်းလုံးတွင် ဂရန်လစ် သူ့ကိုယ်သူ အလုပ်ရှုပ်မခံဘဲ အလေးမထားသူမှာ ကလေးသိုင်းတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သောမတ်(စ်)က ဘာမျှ ထင်မြင်ချက်မပေးဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေသည်။

“တော်လောက်ပြီ၊ သူက လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိတယ်၊ ယဉ်ကျေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည် ခရစ်ယာန်။ တိုနီ... သမီး နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးမလုပ်နဲ့ ဆင်ခြင်စမ်း။ အသက်ကပဲ ဆယ့်ရှစ်ဆယ့်ကိုးရောက်နေပြီ။ သူက သမီးအဖေ ယဉ်ကျေးတယ်၊ သဘောထားကြီးတယ်၊ ပါပါတို့အားလုံးဟာ အားနည်းနေပြီ။ သမီးကို အတိမ်းအစောင်းမခံနိုင်ဘူး၊ ဒါကို နားလည်၊ ကဲ တွမ်း၊ အလုပ်သွားကြည့်”

တိုနီသည် မျက်မှောင်ကုတ်ကာ “ဆိတ်မုတ်ဆိတ်ဝါဝါကြီးကိုများ” ဟု ရေရွတ်သည်။

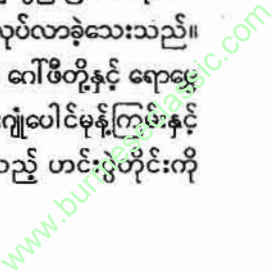

ရက်များမကြာမီ တိုနီ လမ်းလျှောက်အပြန် မင်းလမ်းထောင့်တွင် ဂရန်လစ်နှင့် ဆုံသည်။ “အန်တိုနီမမလေးနဲ့လွဲသွားတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ” ဟု ဂရန်လစ် နှုတ်ဆက်သည်။ “အန်တိုကို မာကြောင်းသာကြောင်းမေးချင်တာနဲ့ ကြိုမပြောမိဘဲ အိမ်ဝင်ခဲ့တယ်။ မမလေးကို မတွေ့တော့ စိတ်မကောင်းရတာ ပြောလိုတောင် မတတ်ဘူး။ ဒီမှာ အခုလိုလာတွေ့တော့ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

ဂရန်လစ် စကားပြောနေသဖြင့် တိုနီ ရပ်နေရသည်။ သို့သော် တိုနီ၏ တစ်ဝက်ဖွင့် မျက်လုံးစင်းများက ဂရန်လစ်၏ ရင်အုပ်မှ အထက်သို့ ကျော် မကြည့်။ တိုနီ လှောင်ပြုံး ပြုံးသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွက်ချက်ပြီး ငြင်းပယ်လိုက်သည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ ခပ်ရင့်ရင့်အပြုံးကို ပြုံးသည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရှားသွားသည်။ အဘယ်စကားကို တိုနီ ပြောအံ့နည်း။ ဘင်ဒစ်ဂရန်လစ်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို တစ်ချက်တည်းနှင့် အပြုတ်နှံသောစကား၊ အမြစ်ပြတ်သုတ်သင်ရှင်းလင်းသော စကားကို တိုနီ ဆိုမည်မှာ ဧကန်မုချ။ လျင်ရမည်၊ ပါးရမည်၊ ထိရောက်မှုရှိရမည်၊ တစ်ချက်တည်းနှင့် တုန်လှုပ်ကာ ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင် ပြောရမည်။

“ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မဟုတ်ပါဘူး မစ္စတာဂရန်လစ်” တိုနီက ဂရန်လစ်၏ ရင်အုပ်ကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ အဆိပ်လူးမြားကို ပစ်အပြီး ဂရန်လစ်ကို သည်အတိုင်းထားခဲ့ကာ ခေါင်းမောရင်ကော့၍ အိမ်ပြန် လာသည်။ ချက်ပိုင်ပိုင် နှက်နိုင်ခဲ့သည့်အပေါ် ဂုဏ်ယူကာ မျက်နှာ သွေးရောင် လွမ်းနေသည်။ အိမ်ရောက်မှ ဂရန်လစ်အား နောက်အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ထမင်းစားဖိတ်ထားကြောင်း သိလိုက်ရတော့၏။

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဂရန်လစ်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အပျံ့စား ဝတ်မလာ။ အနည်းငယ်ကြေးနေသော်လည်း ပုံကောင်းသည့် ခေါင်းလောင်းပုံကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားရာ ကြည့်၍ ခံညားပြီး တောင့်တောင့်တင်းတင်းရှိသည်။ မျက်နှာ နှင်းဆီရောင်လွမ်းကာ ပြုံးနေ၏။ ဆံပင်မွှေးမွှေးကို သေချာခွဲ၍ ဖြီးသင်ရုံမက မှတ်ဆိတ်မွှေးများကို ကော့တက်နေအောင် မွှေးနေအောင် လုပ်လာခဲ့သေးသည်။ ပင်လယ်စာအစုံဟင်း၊ စွပ်ပြုတ်၊ ငါးခွေးလျှာကြော်၊ အာလူး ဂေါ်ဖီတို့နှင့် ရောမွှေ ထားသော နွားကလေးသားမီးကင်၊ ချယ်ရီသီးပူတင်း၊ ရိုင်းဂျုံပေါင်မုန့်ကြမ်းနှင့် ဆိတ်နို့၊ ဒိန်ခဲ စသည့် ဟင်းလျာများကို စားရင်း ချလာသည့် ဟင်းခွဲတိုင်းကို

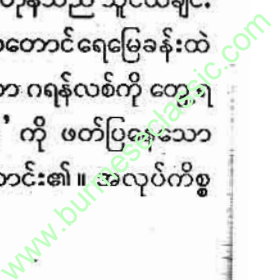
ချိုးမွမ်းသွားသည်။ အချို့တည်းသောအခါ ဂရန်လစ်သည် ဇွန်းကို ကောက်ကိုင်၍ သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို ကျယ်ကျယ်ပြောသည်။

“ဘုရားသခင်ရေ ခွင့်လွှတ်ပါတော့။ ကျွန်တော် တစ်ဝကြီး စားပြီး တာတောင် ဒီပူတင်းလေးကိုမြင်တော့ အဲ... နောက်ထပ် တစ်ချပ်လောက် စားပါရ စေဦးလို့ အိမ်ရှင်မကိုပဲ တောင်းပန်ရတော့မယ်” ထို့နောက် လူတေလေးလို ပုံဖမ်း၍ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကို ကြည့်သည်။

ဂရန်လစ်သည် ကောင်စစ်ဝန်နှင့် စကားပြောလျှင် ရောင်းရေးဝယ်တာ အကြောင်း၊ တိုင်းရေးပြည်ရေးအကြောင်းများကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ ချိန်ဆ၍ ပြောသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်နှင့် ပြဇာတ်များ၊ ဖက်ရှင်များအကြောင်း စကား ကောင်းတတ်သည်။ တွမ်း၊ ခရစ်ရှန်း၊ ကလော့သိုင်းသာမက ကလာရာလေးနှင့် အိုင်ဒါဂျန်မင်တို့ကိုပါ စကားချိုချိုပြောသည်။ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသော တိုနီကိုမူ ဘာမျှမပြောဘဲ မကြာမကြာငေးကြည့်သည်။ ခေါင်းငုံ့ကြည့်နေသော ဂရန်လစ်မျက်နှာပေါ်တွင် အားတင်းလိုက် လက်မိုင်ချလိုက် အရိပ်အယောင် အမျိုးမျိုးဖြတ်ပြေးနေသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ဂရန်လစ်ပြန်သွားသည်။ ပထမအကြိမ်အလည်လာစဉ် ကထက် သူ့ပေါ်ပို၍ စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ “တကယ့်မိကောင်း ဖခင်သားသမီးပဲ” ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ မှတ်ချက်ဖြစ်သည်။ “လေးစားစရာ ကောင်းတဲ့ခရစ်ယာန် လူကြီးလူကောင်းပါ” ကောင်စစ်ဝန်၏အမြင်ဖြစ်သည်။ ဂရန်လစ်ပြောပုံဆိုပုံ ဟန်မူယာကို ခရစ်ရှန်းက ယခင်ကထက် ပိုတူအောင် တုပနိုင်လာသည်။ တိုနီကမူ မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ အိပ်ရာဝင်တော့မည်ဟု အားလုံးကို နှုတ်ဆက်သည်။ မိဘနှစ်ပါးစလုံးကို အံ့လောက်စရာ လွယ်လင့်တကူ သိမ်းသွင်းနိုင်သော ထိုဧည့်သည် နောက်တစ်ခါပြန်လာဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း တစ်စုံ တစ်ရာက တိုနီကို ပြောကြားနေသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် တစ်ခုသောနေ့လယ်ခင်းတွင် တိုနီသည် သူငယ်ချင်း များဆီ အလည်သွားရာမှ အိမ်ပြန်ရောက်သော် တောတောင်ရေမြေခန်းထဲ မိမိကျကျထိုင်၍ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကို စာဖတ်ပြနေသော ဂရန်လစ်ကို တွေ့၍ ပြန်သည်။ ဆာဝေါ(လ်)တာ စကော့(တ်)၏ ‘ဝေဗာလီ’ ကို ဖတ်ပြနေသော ဂရန်လစ်၏ အသံထွက်မှာ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ကောင်း၏။ အလုပ်ကိစ္စ

အတွက် အင်္ဂလန်ကိုသွားရမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြနေစဉ် တိုနီက ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ထိုင်ဖတ်နေလိုက်သည်။ ဂရန်လစ်က ချိုချိုသာသာ မေးသည်။ “ကျွန်တော်တို့ဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်ကို မမလေးက မကြိုက်ဘူးပေါ့” ထိုအခါ တိုနီက ခနဲတဲ့တဲ့ဖြင့် “တစ်စက်မှ မကြိုက်ဘူး” ဟု ဖြေသည်။

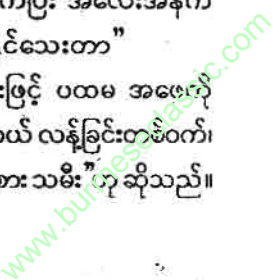
ထိုအဖြေမျိုးလောက်ကို ဂရန်လစ်က မဖြူ။ ဆုံးသွားသည်မှာ ကြာလှပြီ ဖြစ်သော မိဘများအကြောင်း၊ ဖခင်မှာ ခရစ်ယာန် ဓမ္မကထိကဖြစ်ပြီး အမြင် ကျယ်သော လူကြီးလူကောင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုသည်အိမ်ကို အလည်လာပြီးလျှင် ဟမ်ဘာ့(ဂ်)သို့ ပြန်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း စီကာပတ်ကုံးပြောသည်။ ဂရန်လစ် ပြန်သွားချိန်ထိ တိုနီစောင့်မနေ။ ဂရန်လစ်ပြန်သွားပြီးနောက် အိုင်ဒါဂျန်မင်ကို တိုနီက “အိုင်ဒါ၊ ဟိုလူကြီးတော့ မြို့ပြန်သွားပြီ” ဟု ပြောသောအခါ အိုင်ဒါက “ပြန်လာဦးမှာ” ဟု ဖြေသည်။

ရှစ်ရက်အကြာတွင် နံနက်စာစားခန်းထဲ တိုနီ ဆင်းလာချိန် နံနက်ကိုးနာရီ ထိုးချိန်ထိ မိဘနှစ်ပါးစလုံး စားပွဲတွင်ရှိနေသည်။ တိုနီသည် နဖူးပြင်အနမ်းခံပြီး သည်နှင့် နေရာဝင်ထိုင်ကာ ထောပတ်၊ သကြားနှင့် ဒိန်ခဲယူကာ စားရန် ပြင်သည်။ အိပ်ရာနိုးကာစ တိုနီမျက်လုံးများက နီနေသည်။ လူက လန်းလန်း ဆန်းဆန်းနှင့် ဝမ်းဟာနေသည်။ “ဒီအချိန်ထိ ပါပါတို့ထိုင်နေတာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံဖူးသေးတယ်” ဟု ကြက်ဥကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့်ကိုင်၊ ဇွန်းနှင့် ခေါက်ရင်း တိုနီ ပြောသည်။

“ဒီနေ့ ပါပါတို့က အိပ်ရာထဲခွေနေတဲ့ ပက်ကျီလေးကို စောင့်နေတာ”

ကောင်စစ်ဝန်သည် ဆေးလိပ်ခဲလျက် သတင်းစာခေါက်ဖြင့် စားပွဲကို တတောက်တောက်ခေါက်သည်။ မနက်စာကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြည်းဖြည်းချင်း စားတတ်သော ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် စားပြီး၍ ဆိုဖာပေါ် မှီနေသည်။ “ကလေးသိုင်းကတော့ မီးဖိုထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတာပဲ” ကောင်စစ်ဝန် စကား ဆက်သည်။ “ပါပါနဲ့ သမီးမာမာတို့က သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလေးအနက် ဆွေးနွေးနေတာနဲ့ ပါပါလည်း ခုချိန်ထိ အလုပ်မသွားနိုင်သေးတာ”

တိုနီသည် ပေါင်မုန့်ထောပတ် ပလုတ်ပလောင်းဖြင့် ပထမ အဖေကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အမေကိုကြည့်သည်။ မျက်နှာပေါ်ဝယ် လန်ခြင်းတစ်ဝက်၊ သိလိုစိတ်တစ်ဝက် ရောယှက်နေသည်။ တိုနီမာမာက “စားစား သမီး” ဟု ဆိုသည်။

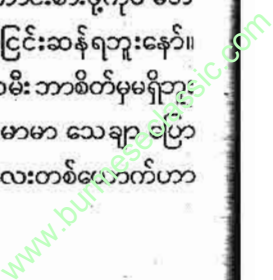
တိုနီက စားကိုချလိုက်ပြီး “ဘာဖြစ်လို့လဲ ပါပါ၊ မြန်မြန်ပြောပါ” ဟု ကျယ်ကျယ် မေးသော် ကောင်စစ်ဝန်သည် “ပြီးအောင်စားပါ သမီး” ဟုသာ ပြောသည်။

တိုနီသည် ကော်ဖီသောက်၊ ကြက်ဥ၊ ပေါင်မုန့်နှင့် ဒိန်ခဲကို ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် စားနေသော်လည်း အရသာမှာ ဘယ်ပျောက်သွားသည်မသိ။ တိုနီ ခေါင်းခြောက်နေပြီ။ မနက်ခင်း၏ လတ်ဆတ်မှုများ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက် ကုန်သည်။ တိုနီ ဖြူရော်ရော်ဖြစ်လာ၏။ ပျားရည်လှမ်းပေးနေသဖြင့် “ကျေးဇူး ပါပါ” ဟု ပြောရသေးသည်။ မကြာခင်စားပြီးသွား၍ စားပြီးပါပြီဟု အသက် မပါသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကောင်စစ်ဝန် စကားစသည်။ “သမီး တိုနီ၊ ပါပါတို့ ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းက ဒီစာထဲမှာ ပါတယ်” စားပွဲကို သတင်းစာခေါက်ဖြင့် မခေါက် တော့ဘဲ အပြာရောင်စာအိတ်ကြီးဖြင့် တတောက်တောက်ခေါက်နေသည်။ “ဘင်ဒစ်ဂရန်လစ်ဆိုတဲ့ သူငယ် ဒီမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်လာနေသွားတုန်း ပါပါတို့ လေ့လာကြည့်ရတာ လူကောင်းလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ တိုတိုပြောရရင် အဲဒီ သူငယ် ပါပါဆီကို စာရေးတယ်။ သူက သမီးအပေါ် စိတ်တိမ်းညွတ်နေပြီမို့ သမီးနဲ့လက်ဆက်ခွင့်ပေးဖို့ တောင်းပန်ထားတယ်။ သမီးကရော ဘယ်လို သဘောရှိလဲ”

တိုနီသည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ထိုင်နေသည်။ ညာ လက်ဖြင့် လက်သုတ်ပဝါစွပ်သော ကွင်းကို လှည့်နေသည်။ ရုတ်တရက် ခေါင်း မော့လိုက်သော် တိုနီမျက်လုံးအိမ်သည် မျက်ရည်များဖြင့် မှောင်ညိုကာ အော်ငို ချလိုက်၏။ “ဒီလူကြီးက ဘာကြောင့် တိုနီကို လိုချင်ရတာလဲ။ တိုနီက သူ့ကို ဘာလုပ်လို့လဲ”

ကောင်စစ်ဝန်သည် ဇနီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သောက်၍ ကုန်နေပြီ ဖြစ်သော ကော်ဖီပန်းကန်လုံးထဲ ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ “တိုနီ သမီး ကလည်းကွယ်” ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ချောသည်။ “သမီးကောင်းစားဖို့ကိုပဲ မိဘ တွေက ပူနေရတာ။ အခုလိုကမ်းလှမ်းတာကို ယတိပြတ်မငြင်းဆန်ရဘူးနော်။ ဒီလိုလုပ်ရမယ်လို့ မာမာတို့ မပြောဘူး။ ဂရန်လစ်အပေါ်ကို သမီး ဘာစိတ်မှမရှိဘူး ဆိုတာ မာမာသိတယ်။ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ဖြစ်လာမှာပါ။ မာမာ သေချာ ပြော ရဲတယ်။ အချိန်လိုတယ်။ သမီးလို အသက်ငယ်ငယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ

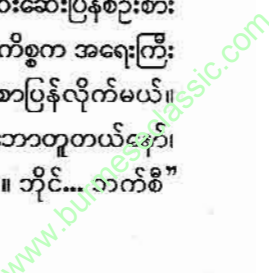
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် ဘာလိုချင်မှန်း မသိပါဘူး။ သမီးတို့စိတ်ဟာ အမြဲ ချစ်ဆွေးနေတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် အချိန်ပေးသင့်တယ်။ ကိုယ့်အပေါ် အတောနာထား စဉ်းစားစိမ့်ပေးတတ်တဲ့ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား လူတွေရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ယူဖို့ စိတ်ကို ဖွင့်ထားရမယ်”

“သူ့အကြောင်း တိုနီ ဘာဆိုတာမှကို မသိဘူး” တိုနီ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောကာ ကြက်ဥအရည်စွန်းနေသော အဖြူရောင်ချည် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ချက်ရည်သုတ်သည်။ “တိုနီသိတာက သူ့မှာ ဆိတ်လို မုတ်ဆိတ်မွေးဝါကြီး ရှိတာရယ်၊ စီးပွားရေးကောင်းတာရယ်၊ ဒါပဲ” ငိုတော့မလိုဖြစ်နေ၍ အပေါ် နှုတ်ခမ်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

ကောင်စစ်ဝန်သည် ချက်ချင်း သနားစိတ်ဝင်သွားကာ ထိုင်ခုံကို တိုနီအနီး ရွှေထိုင်ပြီး ဆံပင်များကို သပ်ပေးသည်။ “တိုနီ သမီးရယ်... သူ့အကြောင်း ဘာတွေများ သိချင်ရတာတုန်း။ သမီးက ခုမှ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ။ ဒီမြို့မှာ သူ လေးပတ်လာနေတာမဟုတ်ဘဲ ငါးဆယ့်နှစ်ပတ်နေရင်တောင် သမီး သူ့ အကြောင်း ဘာမှ ပိုမသိနိုင်ပါဘူး။ သမီးက ကလေးပဲရှိသေးတာ။ လောက ကြီးကို မကြည့်တတ်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် သမီး အကျိုးလိုလားတဲ့လူတွေကို ဖျံကြည့်သင့်တယ်”

“မသိဘူး၊ မသိဘူး” တိုနီ တင်းမထားနိုင်ဘဲ ငိုသည်။ ပွတ်သပ်ပေး ခံရသော ကြောင်မလေးသည် ခေါင်းကို ငုံ့လျှိုးပေးထားသကဲ့သို့ တိုနီလည်း ခွတ်သပ်ပေးသော လက်အောက် ငုံ့လျှိုးနေသည်။ “အဲဒီလူကြီး ဒီကိုလာပြီး ထူတိုင်းကို နားဝင်ချိုတဲ့ စကားတွေပြော၊ ပြီးတော့ ပြန်သွား၊ နောက် အခုလို အရေးရော၊ တိုနီ နားမလည်ဘူး၊ ဘယ်လိုလူကြီးလဲ၊ တိုနီက သူ့ကို ဘာလုပ်လို့လဲ”

ကောင်စစ်ဝန် ပြုံးသည်။ “အဲဒီစကား ခုနကပဲပြောပြီးပြီလေ၊ တိုနီ အဲဒီ စကားက သမီးရဲ့ ကလေးအတွေးကို ပြတာပဲ။ အနှိပ်စက်ခံရမယ့်ကိစ္စလို့ ပါပါ သမီးက ဘယ်တွေ့သင့်မလဲ။ ဒီကိစ္စတစ်ခုလုံးကို အေးအေးဆေးဆေးပြန်စဉ်းစား ရမယ်။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စကို ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ စဉ်းစားရမှာ။ ကိစ္စက အရေးကြီး ထာကိုး၊ ဒီကြားထဲမှာ ဂရန်လစ်ဆီကို ပါပါ မတင်မကျ စာပြန်လိုက်မယ်။ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်မဟုတ်လား။ ကဲ... သဘောတူတယ်နော်၊ ဘာပြောချင်သေးလဲ။ ပါပါ အခု အလုပ်ကို သွားလို့ရပြီလား။ ဘိုင်း... ဘက်စီ”

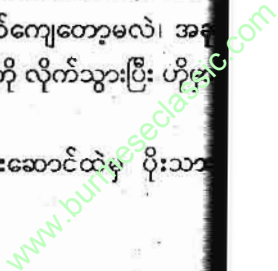
“ဘိုင်... ဂျင်း” ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေသော တိုနိုကို ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က “ပျားရည်နည်းနည်း ထပ်စားဦး သမီး၊ အစားများများ စားရမယ်” ဟု ပြောသည်။

တိုနို မျက်ရည်ခြောက်သွားပြီ။ စဉ်းစားရလွန်း၍ တစ်ခေါင်းလုံး အုံ့ပြီး ပူထူနေသည်။ ဧရာမကိစ္စကြီးပေါ်နေပြီ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်ကို ထိမ်းမြားပြီး ကတော်တစ်ယောက်အဖြစ် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော၊ တည်ငြိမ်ခိုင်မာသော အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို တည်ဆောက်ရမည်။ မိဘ အခြေအနေ အဆင့်အတန်းနှင့် သာတူညီမျှဖြစ်အောင် နေရမည်ကို တိုနို သိသည်။ သို့သော် ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ယခုလို ဗြုန်းစားကြီး လူတစ်ယောက်က အလေးအနက်ထား လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလျှင် မည်သို့ နေမည်နည်း။ တိုနို ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)အတွက်မူ ဖတ်ခဲ့သမျှ စာအုပ်များထဲမှ ‘လက်ဆက်ခြင်း’၊ ‘သဘောတူလက်ခံမှု’၊ ‘တစ်သက်တာအရေး’ စသည့် ကြီးကျယ် လွန်းသော ဝေါဟာရများက ယခုအချိန်အတွက် ရည်ညွှန်းထားသလိုဖြစ်နေသည်။ ဧရာမကိစ္စကြီးဖြစ်နေပေပြီ။ တိုနို ရုတ်တရက် လက်သင့်မခံနိုင်။

“မာမာကရော... သမီးကို... သဘော... သဘောတူရမယ်လို့ အကြံပေးမှာ ပဲလား” ‘သဘောတူ’ ဟူသော စကားလုံးကိုပြောရာတွင် တိုနို အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေသည်။ ထိုစကားလုံးမှာ တိုနိုနှင့် အလှမ်းဝေးသလောက် မတန် မရာနိုင်သည့်အပြင် ထိုရည်မွန်တန်ဖိုးရှိသော စကားလုံးကို ပြောရခြင်းသည် တိုနိုအတွက် ယခုအကြိမ်မှာ ဗျေဆော်ဦးဖြစ်နေသည်။ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ် မစွမ်း ဖြစ်သွား၍ တိုနို မျက်နှာရဲကာ ရှက်နေ၏။ ဂရန်လစ်နှင့် လက်ဆက်ရန် ကိစ္စသည် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်မိနစ်ကလောက် ကြောက်စရာမကောင်းတော့ သူမ၏ အရေးပါမှုအတွက် စိတ်ထဲ ကျေနပ်မိသည်ကတော့ အသေအချာ။

“မာမာကတော့ လက်ခံဖို့ အကြံပေးချင်တယ်။ ပါပါကရော လက်ခံဖို့ အကြံပေးသလား၊ မငြင်းဖို့ အကြံပေးသွားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပဲပေါ့၊ မာမာ တို့သာ ဒီလို အကြံပေးဘူးဆိုရင် မိဘဝတ္တရား ဘယ်ကျေတော့မလဲ၊ အခု ကမ်းလှမ်းချက်က သိပ်ကောင်းတယ် တိုနို၊ ဟမ်ဘာ(ဂ်)ကို လိုက်သွားပြီး ဟိုနဲ့ ဆင်စီး မြင်းရံဘဝနဲ့ နေသင့်တယ်”

တိုနို တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ အဘိုး၏ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲမှ ပိုးသာ

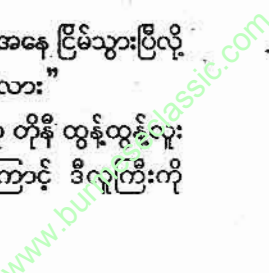
ခန်းဆီးကြီးများကို မြင်ယောင်နေသည်။ ဂရန်လစ်ကတော်ဖြစ်လျှင် မနက်စာ
ချောကလက်ဖျော်ရည် သောက်ရမည်လော။ မေးရန် မသင့်ဟု ထင်မိသည်။

“သမီး ပါပါ ပြောသွားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ စဉ်းစားဖို့အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးက နေ့တိုင်း လာမနေဘူး သမီး၊ သမီးအတွက်
ထံကောင်းမှုတွေ နေ့တိုင်းလာမနေဘူး။ အခုကိစ္စဟာ တာဝန်နဲ့ဝတ္တရားက ပြဋ္ဌာန်း
သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပဲ။ သမီးကို သွန်သင်ရမှာက မာမာ့အလုပ်။
ဒီကနေ့ သမီးမျက်စိရှေ့မှာ ပွင့်နေတဲ့လမ်းက သမီးဘဝအတွက် လျှောက်လှမ်း
ရမယ့် လမ်းပဲ၊ နားလည်ပြီးသားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု တိုနီ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသည်။ မိသားစုနှင့် ဂျီဟန်
ဘုဒင်ဘရွတ်(ခံ)လုပ်ငန်းကြီးအတွက် သူမတွင် တာဝန်ရှိကြောင်း သတိထားမိပြီး
ထိုအတွက် ဂုဏ်ယူမိသည်။ မိသားစု၏အစဉ်အလာကို တိုနီ အသားကျနေပြီ။
အန်တိုနီဘုဒင်ဘရွတ်(ခံ)ဟူသော ဤကလေးမသည် ကောင်စစ်ဝန် ဘုဒင်
ဘရွတ်(ခံ)၏ သမီးအဖြစ် မြို့ပေါ်တစ်လွှား ဘုရင်မလေးတစ်ပါးအလား လည်ခဲ့
ဖတ်ခဲ့သည်။ ဒရဝမ် မက်သီးစန်း ဦးထုပ်ချွတ်၍ ရိရိကျိုးကျိုးဦးညွတ်သည်ကို
ခံယူခဲ့သည်။ ရှေးစတော့စ် အပ်ချုပ်သမားဘဝမှ စတင်ခဲ့သော ဘုဒင်ဘရွတ်(ခံ)
မျိုးရိုးသည် တစ်ရှိန်ထိုးကြီးပွားလာခဲ့ရာ မိသားစု၏ဂုဏ်ကို ဆတက်ထမ်းပိုး
တိုးအောင်လုပ်ရန် တိုနီတွင်လည်း တာဝန်ရှိသည်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော မျိုးရိုး
မြင့်မြင့် လူကို လက်ထပ်ခြင်းဖြင့် တာဝန်ထမ်းရမည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ တွမ်က
ဘီလက်ငုတ်လုပ်ငန်းကို ဆက်ခံရမည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် တိုနီ၏ ယခု
ထက်ထပ်ရေးကိစ္စသည် အမှားအယွင်းမရှိ။ သံသယဖြစ်စရာ မလို။ သို့ရာတွင်
သို့ရာတွင်။ တိုနီအာရုံထဲ ဂရန်လစ်၏ ပါးမြိုင်းမွေး ဝါဝါကြီးများ၊ မျက်နှာနီနီ၊
ဇူတ်နှာပေါ်မှ အပြုံး၊ နှာခေါင်းဘေးမှ မဲ့ကြီးနှင့် ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံး
ထမ်းလျှောက်ပုံတို့ကို မြင်နေပြီး သိုးမွေးဝတ်စုံ၏ နူးညံ့မှုကိုပါ ထိတွေ့နေမိသလို
သိမ်မွေ့စကားသံကိုပါ ကြားယောင်နေမိသည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော် သမီးကိုမေးမြန်းသည်။ “အခြေအနေ ငြိမ်သွားပြီလို့
စာစာ ယုံတယ်၊ မာမာတို့ ဒီအတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြမလား”

“တိုနီ ရုတ်တရက် ကျုံးအော်သည်။ “မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး” ဟု တိုနီ ထွန်ထွန်လှုံး
အော်ခြင်းဖြစ်သည်။ “အမိပွယ်မရှိတာ၊ တိုနီက ဘာကြောင့် ဒီလူကြီးကို

ယူရမှာလဲ၊ တိုနီအတွက် ဒီလူကြီးက ရယ်စရာကြီး၊ သူ့ကို တိုနီ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ တိုနီဒဏ်ကိုကော ဒီလူကြီးက ခံနိုင်မှာလား။ ဒီလူကြီးက သွေးနားထင် တက်နေတာ” ဟု ပြောအပြီး တိုနီသည် ပေါင်မုန့်ပေါ် ပျားရည်စမ်းသည်။

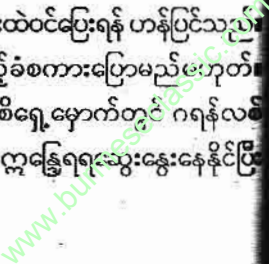
*

ယခုနှစ် ခရစ်ရှန်းနှင့် ကလာရာတို့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) မိသားစု ပျော်ပွဲစားမထွက်ဖြစ်။ ကောင်စစ်ဝန်က အလုပ်မအားဟု ပြောသည်။ အမှန်မှာ တိုနီကိစ္စမငြိမ်သက်၍သာ အိမ်တွင်းအောင်းနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ကောင် စစ်ဝန် ကိုယ်တိုင် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရေးထားသော စာတစ်စောင်ကို ဂရန်လစ်ထံ ပို့ပေးပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် တိုနီခေါင်းမာချက်ကြောင့် ဂရန်လစ်၏ လူပျိုလှည့် ကိစ္စ ရှေ့ဆက်မတက်။ တိုနီသည် ကလေးအဆန်ဆုံးစကားများကို ပြောမြဲ။ “လုံးဝပဲ မာမာ၊ တိုနီ သူ့ကို သည်းမခံနိုင်ဘူး” ဟု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဣန္ဒြေကြီးနှင့် “အဖေ၊ တိုနီအနေနဲ့ ဘယ်တော့မှ သဘောတူ လက်သင့်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောသည်။ ‘ပါပါ’ ဟုမခေါ်ဘဲ တမင် ‘အဖေ’ ဟု ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မနက်စာစားခန်းထဲ တိုနီကို ဂရန်လစ်ကိစ္စ ဖွင့်ပြောအပြီး နောက်ဆယ်ရက် အကြာ တောတောင်ရေမြေခန်းထဲ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ကြောင့် တိုနီ ဤကဲ့သို့ ပြောလိုက်လျှင် ဂရန်လစ်ကိစ္စ ဆက်မဆိုဝံ့ကြတော့။

ထိုနေ့မှာ ဇူလိုင်လ၏နေ့လယ်ခင်းဖြစ်သည်။ စိတ်မသက်မသာဖြစ်ခဲ့ ရသောနေ့ပင်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် အပြင်သွားနေ၍ တိုနီသည် တောတောင် ရေမြေအခန်းထဲ ပြတင်းပေါက်ဘေး စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြင့် ငြိမ်နေသည်။ အင်တန်က တိုနီထံ ကဒ်ယူလာသည်။ ကဒ်ပေါ်မှအမည်ကို တိုနီဖတ်၍မပြီးခင် ခေါင်းလောင်းပုံ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ပဲတီစိမ်းရောင် ဘောင်းဘီဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဂရန်လစ်မှ ဂရန်လစ်အစစ်။ မျက်နှာသည် တောင်းပန် တိုးလျှိုးဟန်ဖြင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသည်။

တိုနီလန်သွားကာ ဒေါသတကြီးဖြင့် တစ်ဖက်ခန်းထဲဝင်ပြီးရန် ဟန်ပြင်သည်။ လက်ဆက်ရန် ကမ်းလှမ်းထားသူကို မည်သူမျှ စဉ်ခံစကားပြောမည်မဟုတ်။ တိုနီ အကြောက်လွန်ကာ ဖြူဖျော့သွားသည်။ မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် ဂရန်လစ် ရှိမနေလျှင် တိုနီသည် မိဘများနှင့် ဂရန်လစ်ကိစ္စကို ဣန္ဒြေရရဆွေးနွေးနေနိုင်ပြီး

တို့ကိုယ်ကို အရေးပါအရာရောက်သည်ဟု ခံစားမိသည်။ သို့သော် ယခု ဂရန်လစ်ကံ တို့နို့ရှေ့မှောက် ရောက်နေသည်။ ဘာလာဦးမည် မသိ။ တို့နို့ ငိုချင်လာသည်။

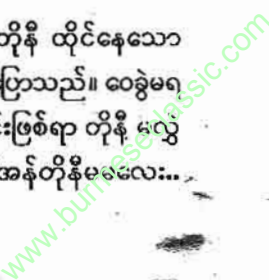
ဂရန်လစ် ခေါင်းတစ်ချက်ငဲ့ကာ ခြေလှမ်းကျယ်ကြီးလှမ်း၍ လက်နှစ်ဖက် ဆန့်ထားထားသည်။ “ဒီမှာ ကျွန်တော့်ကို သတ်ချင်လည်း သတ်လိုက်တော့ဗျာ” ဟု ပြောပြီး ချဉ်းကပ်လာသည်။ “ဘုရားမလို ကျွန်တော် အန်တိုနို့ကို ဒီမှာ လာတွေ့ ရတယ်” တို့နို့ကို အန်တိုနို့ဟု သူက ခေါ်သည်။

တို့နို့သည် ညာဘက်တွင် ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုင်လျက်သား တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်နေ၏။ “ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ” ဟု တစ်လုံးချင်းစီ ခေါင်းကို ဆတ်၍ မေးသည်။ စိတ်ဒုက္ခက ဒေါသကို အနိုင်ယူသွားသဖြင့် တို့နို့မျက်လုံးအိမ်ထဲ ချက်ရည်များ ဝိုင်းလာနေသည်။ တို့နို့အခြေအနေကို ဂရန်လစ်ကိုယ်တိုင်က စိတ်လှုပ်ရှားနေသောကြောင့် မမြင်။ နားမလည်။

ဂရန်လစ် ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် ပြောသည်။ “ကျွန်တော် မစောင့်နိုင် တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို မောင်းထုတ်မလို့လား။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက အန်ကယ်ရဲ့စာကို ရတယ်။ စာဖတ်ပြီး ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်နေတာ။ ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ တောင့်နေရမှာလား။ ကျွန်တော် ရထားပေါ်တက်ပြီး ဒီကို ဒုတ်ဒုတ်ထိရောက်အောင် ထာခဲ့တာ။ ဟမ်ဘု(ဂ်)မှာ ကျွန်တော် အိပ်ခန်းတော်တော်များများ ဝယ်ထား ပြီးသား။ အခု ကျွန်တော် ဒီရောက်နေပြီလေ အန်တိုနို့။ အန်တိုနို့တို့ကနေ ကျွန်တော် ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာရမယ့်စကားကို ကြားချင်လွန်းလို့ပါ”

တို့နို့ အံ့အားသင့်နေသည်။ မျက်ရည်များပင် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် သွားသည်။ ဒါဆို... ဒါဆို... ပါပါ ဂရုတစိုက်ရေးခဲ့သောစာကြောင့် ဖြစ်မည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် အကန့်အသတ်မရှိ ဆိုင်းထားကြောင်း ရေးခဲ့သည်။ တို့နို့ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် “ရှင် သဘော... သဘောပေါက်လွဲ... လွဲနေပြီ” ဟု ပြောသည်။

ဂရန်လစ်သည် လက်တင်ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို တို့နို့ ထိုင်နေသော ဥတင်းနားချသည်။ ထိုင်ချလိုက်ပြီး တို့နို့ကိုလည်း ထိုင်ရန် ပြောသည်။ စေခွဲမရ ဖြစ်နေသော တို့နို့အား လက်ကိုကိုင်ပြီး ဦးညွတ်ပြောနေခြင်းဖြစ်ရာ တို့နို့ မလွှဲ သာတော့။ ဂရန်လစ်က အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောသည်။ “အန်တိုနို့မလေး...

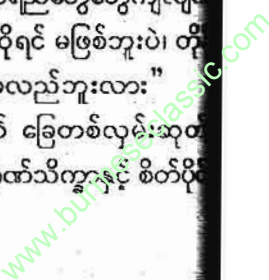
အဲဒီညနေက ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို မြင်မြင်ချင်း... အဲဒီညနေကို မှတ်မိလား၊ မိသားစုဝိုင်းမှာ သိပ်လှတဲ့ မြင်ကွင်းပဲဗျာ။ အဲဒီကတည်းက အန်တိုနီမမလေးရဲ့ နာမည်ဟာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ ဖျောက်မရအောင်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဂရန်လစ် နောက်ဆုတ်ကာ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။ “ကျောက်ထက် အကွေ့ရာတင်လိုက်သလိုတို စွဲနေတာပါ။ အဲဒီနေ့ကစပြီး အန်တိုနီမမလေးကို လက်ဆက်ခွင့်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အပြင်းပြဆုံးဆန္ဒ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ အန်ကယ့်စာက ကျွန်တော့်ကို မျှော်လင့်ခွင့်ရတယ်လို့ပဲ ပြောထားပေမဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ချရအောင် ကတိပေးပါဗျာ။ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ခင်ဗျာ သဘောတူတယ်လို့ ကျွန်တော် သေချာချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် သေချာစိတ်ချ ရမလားဟင်” ဂရန်လစ်သည် တိုနီအခြားလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး ပြူးကျယ် ကြောက်ရွံ့နေသော တိုနီမျက်လုံးများထဲ ကြည့်သည်။ ဂရန်လစ် သိုးမွေ လက်အိတ် စွပ်မလာခဲ့။ ရှည်သွယ်သွယ် လက်ချောင်းဖွေးဖွေးက သွေးကြော ပြာများ ယှက်သန်းနေသည်။ ငန်းဖိုကြီး၏မျက်လုံးများလို ပြာတောက်နေသော ဂရန်လစ်၏မျက်လုံးများ၊ မဲ့၊ ပန်းနုရောင်မျက်နှာပြင်တို့ကို တိုနီကြည့်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း” တိုနီ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ပွင့်ထွက် လာသည်။ ထပ်ပြောသည်။ “ဟင့်အင်း၊ တိုနီ ဘယ်တော့မှ သဘောမတူဘူး သေချာခိုင်မာအောင် တိုနီပြောသော်လည်း ခံစားနေပုံပင်။ တိုနီ ငိုသည်။

“ကျွန်တော့်ပေါ် ဘာကြောင့် ဒီလိုသံသယဝင်ပြီး အချိန်ဆွဲတာလဲ” အန်တိုနီနိမ့်နိမ့်ဖြင့် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်စွာ မေးသည်။ “ခင်ဗျားဟာ ပိုးမွေးသလို အယုတ် ခံရ၊ အကာအကွယ်ပေးခံရတဲ့ အမျိုးသမီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျိန်ပြော ပါရစေ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အာမခံပြီး ပြောတာပါ။ အန်တို မမလေးကို ကျွန်တော့်ဇနီးအဖြစ် ဘာမှ လိုလေသေးမရှိစေရပါဘူး၊ ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ပါမယ်၊ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မှာ ထိုက်တန်တဲ့ဘဝမျိုးနဲ့ နေရပါစေမယ်။

တိုနီ ခုန်ထလိုက်သည်။ လက်ကိုရုန်းထွက်ပြီး မျက်ရည်တွေတွေကျလျှင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အော်သည်။ “မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် မဖြစ်ဘူးပဲ၊ တို ငြင်းတယ်၊ ဘုရား... ဘုရား... တိုနီပြောတာ ရှင် နားမလည်ဘူးလား”

ထိုအခါ ဂရန်လစ် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ နောက် ခြေတစ်လှမ်းဆုတ် လက်ဝါးဖြန့်လျက်သား လက်နှစ်ဖက် ရှေ့ဆန့်ထုတ်၍ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် စိတ်ပို

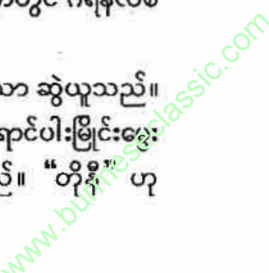
ဇွတ်ချက်အတွက် အလေးအနက်ပြောသည်။ “ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သခင်မလေး၊
ဇွန်တော်ဟာ အစော်ကားခံတဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်ပါ
ထားနော်”

“ဒါပေမဲ့ တိုနီမှ ရှင့်ကို မစော်ကားတာ” တိုနီသည် ကိုယ်နှုတ်အမှုအရာ
ထေဉ်ကျေးမှုအတွက် နောင်တရသွားသည်။ အဘယ်အတွက်ကြောင့် သည်လို
စိစစ်မှုမျိုး သူမအပေါ်ကျရောက်လာသနည်း၊ တိုနီမသိ။ ယခုပုံစံမျိုး ပိုးပန်းပုံကို
တိုနီ ယောင်၍ပင် စိတ်မကူးဖူးပေ။ ယခင်တုန်းက ထင်မြင်ယူဆထားသည့်
ပုံစံမှာ “ရှင့်ရဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုအတွက် ကျွန်မ သိပ်ကို ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဇွန်မ လက်မခံနိုင်လို့ပါ” ဟု ဆိုလိုက်လျှင် ထိုကိစ္စ နိဂုံးချုပ်သွားမည်ဟု
ထုဆခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် “ရှင့်ရဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုအတွက် တိုနီ သိပ်ကို ဂုဏ်ယူမိ
ပါတယ်” ဟု တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား၍ ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ တိုနီ လက်မခံ
နိုင်လို့ပါ။ တိုနီကို သွားခွင့်ပေးပါတော့၊ ခွင့်ပြုပါရှင်၊ တိုနီ အလုပ်များနေတယ်”

တိုနီရှေ့ ဂရန်လစ် ပိတ်ရပ်သည်။ “ခင်ဗျားငြင်းတယ်လား” ဟု သုန်မှုန်စွာ
မေးသော် တိုနီက “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဖြေသည်။ ပါးနပ်စွာ “တိုနီကံပေါ့ရှင်” ဟု
ထပ်ပြောသည်။

ဂရန်လစ် သက်ပြင်းချသည်။ နောက်ခြေလှမ်းကျကြီးနှစ်လမ်း ဆုတ်ကာ
တိုယ်ကို ဘေးတစ်ဖက်ကိုင်း၍ ကော်စောကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး “အန်တိုနီ” ဟု
ကြောက်စရာအသံနှင့် ကြိမ်းသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် နှစ်ဦးစလုံး မတ်တတ်
ရပ်လျက်သား။ ဂရန်လစ်က ဒေါသတကြီး အမိန့်ပေးနေသည့်ပုံစံ။ တိုနီမှာ
ဗြူဖျော့တုန်လှုပ်ပြီး မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်။ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ပါးစပ်ကို အုပ်
ထားသည်။ ဂရန်လစ်သည် တိုနီထံမှ အကြည့်ရုပ်သိမ်းကာ အခန်းတစ်ခုလုံးကို
တိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာကဲ့သို့ လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ပြီး နှစ်ကြိမ်ပတ်ကြည့်သည်။
ပြတင်းဝနားရပ်ကာ မှောင်တရီညနေခင်းကို ကြည့်သည်။ တိုနီ သတိထားပြီး
မှန်တံခါးဆီရွှေ့သည်။ မှန်တံခါးဆီမရောက်ခင် လမ်းတစ်ဝက်တွင် ဂရန်လစ်
သည် တိုနီဘေးနား ရောက်လာသည်။

“တိုနီ” ဟု တိုးတိုးခေါ်ကာ တိုနီလက်ကို ငြင်ငြင်သာသာ ဆွဲယူသည်။
ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရွှေရောင်ပါးမြိုင်းငွေ့
နှစ်မျှင်က တိုနီလက်ပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ် လာတင်နေသည်။ “တိုနီ” ဟု

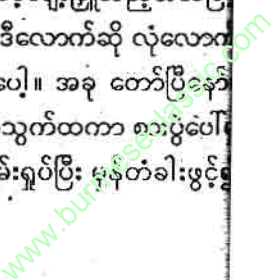

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခေါ်သည်။ “ကျွန်တော့်ကို ကြည့်စမ်းပါ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ အခုလို ကျွန်တော် ခံစားနေရတာ ကြည့်ရက်သလား။ နားထောင်၊ အခု တိုနီ မြင်နေရတာ သေဒဏ် အချစ်ခံထားရတဲ့လူပါ။ ပျက်စီးဖို့ရာပဲ ရှိတော့တယ်။ ပူဆွေးရတာနဲ့ သေမှာပဲ အခုလို အချစ်မျိုးကို တိုနီ အထင်သေးမယ်၊ လှောင်မယ်ဆိုရင် ဒီမှာတင် ကျွန်တော် သေပြမယ်။ တိုနီနှလုံးသားထဲကနေ ကျွန်တော့်ကို မုန်းတယ်လို့ ပြောရဲသလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း” ဟု တိုနီ ခပ်မြန်မြန်ချော့သည်။ မျက်ရည်များကို အောင်နိုင်သွားသော် သနားစိတ်ပေါ်လာသည်။ ဘုရားတမိ၏။ သူ ယခုလိုမျိုး ဖြစ်သွားပုံကိုထောက်လျှင် သူမအပေါ်ထားသည့် မေတ္တာမှာ တော်တော်တန်တန် မဟုတ်နိုင်။ တိုနီ ခံစားချက်များ ပြောင်းသွားသည်။ ဝတ္ထုထဲ ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့် ပုံစံက ယခုတိုနီတွင် လာဖြစ်ပျက်နေ၏။ ကုတ်အင်္ကျီဝတ် လူတစ်ယောက် သူမရှေ့တွင် ဒူးထောက်နေသည်။ တောင်းပန်နေသည်။ တိုးလျှိုးနေသည်။ ထိုအမျိုးသားကို သူမက မိုက်မဲသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ထိုလူစားမျိုးကို လက်ထပ်ဖို့ကြံလျှင် ရူးနှမ်း၍သာ ဖြစ်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင် ထိုလူကို မိုက်မဲသည် မထင်တော့။ လေးစားလောက်၏။ ဖြောင့်မတ်၏။ စိတ်ရင်းနှင့် အနူးအညွတ်တောင်းပန်နေပုံက မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်နေသည် အသံထဲ ကြားနေရသည်။ “ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း” ဟု တိုနီ ထပ်ပြောသည်။ စိတ်ကိရိတ်စွာ ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး “မစ္စတာ ဂရန်လစ်ကို တိုနီ မမုန်းပါဘူး ကြံကြီးစည်ရာ... ထပါရင်၊ ထပါ” ဟု ပြောသည်။

“ဒါဆို ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မသတ်တော့ဘူးပေါ့” ဟု ဂရန်လစ် စောဒကတက်သော် တိုနီက ချော့ပြောပြောသည်။ “မသတ်ပါဘူး”

“အဲဒါ ကတိပဲ” ခုန်ထကာ ဂရန်လစ် အော်သည်။ တိုနီ ထိတ်လန့်သွားသည်ကိုမြင်သော် ချက်ချင်း ဒူးပြန်ထောက်ပြီး မြှောက်ပင့်ချော့မြှူသည့်အသံဖြင့် ပြောသည်။ “ရပြီ၊ ရပြီ၊ ဘာမှမပြောနဲ့တော့ အန်တိုနီ၊ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပါတယ်။ နောက်မှ ကျွန်တော်တို့ ထပ်ပြောကြတာပေါ့။ အခု တော်ပြီနော်၊ နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ ပြန်လာဦးမယ်” ဟု ပြောပြီး သွက်သွက်ထကာ စားပွဲပေါ် အနားကျယ် ဦးထုပ်ညိုကိုယူသည်။ တိုနီလက်ကို နမ်းရှုပ်ပြီး မှန်တံခါးဖွင့်

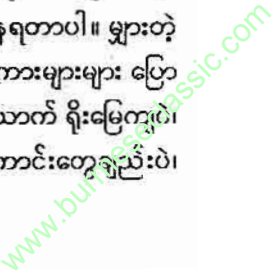

ထွက်ခွာသွားတော့၏။ မှန်တံခါးလက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ခန်းမထဲမှ တုတ်ကောက်ကို ယူပြီး စင်္ကြံတစ်လျှောက်ဆင်းသွားကာ မကြာခင် တိုနီမြင်ကွင်းမှ ဂရန်လစ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တိုနီသည် လက်ကိုင်ပဝါ စိုစိုကိုင်လျက်သား အခန်းအလယ် တစ်ယောက်တည်း မတ်တတ် ရပ်ကာ နွမ်း၍ ကျန်ခဲ့သည်။

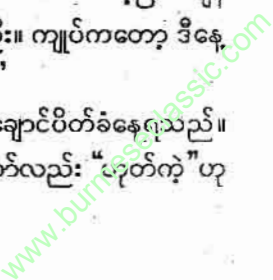
*

ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)က ဇနီးသည်ကို ဤသို့ပင် ပြောသည်။
“ဂရန်လစ်ကို တိုနီငြင်းတဲ့အကြောင်းရင်းကို ကျုပ် သေချာပြန်တွေးကြည့်တော့ ဘက်စီရေ... တိုနီက ကလေးသာသာပဲ ရှိသေးတယ်။ ကပွဲတွေသွားရရင် ဟိုမှာ သက်တူရွယ်တူကောင်လေးတွေက ပိုးကြပန်းကြရင် တိုနီပျော်တယ်။ တိုနီက သူ့ကိုယ်သူ လှမှန်း၊ မိသားစုကောင်းကောင်းရှိမှန်း သိနေပြီ။ တကယ်တော့ တိုနီက သူ့ရဲ့ သိစိတ်ထဲမှာ ဒါမှမဟုတ် မသိစိတ်ထဲမှာ သူ့အတွက် အဖော်ကို ရှာနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးကို ကျုပ် နားလည်တယ်။ ဆိုရိုးတောင်ရှိသေးတာပဲ။ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ရှာဖွေတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဘက်စီက သူ့ကိုမေးရင် သူက ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်မယ်။ ဒီတော့ စဉ်းစား၊ ကလေးပဲရှိသေးတာကိုး။ အပျံသင်စဉ်ကကလေးလိုပေါ့။ တေချင် ပေချင်တယ်။ တစ်ခါတုန်းကတော့ သူနေရမယ့်နေရာကို သူ့ဘာသာရှာမယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ လက်ထပ်ပေးလိုက်ရင် သူ့ခြေထောက်ပေါ်သူရပ်ဖို့ လွတ်လပ်ခွင့် အပြည့်အဝ ရမှာပါ။ ရက်နည်းနည်းစောင့်လိုက်ရင် ခင်ပွန်းကို ချစ်လာပါ လိမ့်မယ်။ ဂရန်လစ်က မချောဘူး၊ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် သင့်တော်တယ်။ စီးပွားရေးလောကမှာ ကျုပ်တို့ပြောကြသလို သိုးတစ်ကောင် ဆီက ခြေ ငါးချောင်း မတောင်းပါနဲ့လို့ ပြောရမှာပဲ။ တိုနီအနေနဲ့ မင်းသားလေး တစ်ယောက် ပေါ်လာမှာကိုစောင့်ရင်... အဲ... တိုနီဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူ့အစွမ်းအစနဲ့ သူ့ရအောင် ရှာနိုင်မှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ စွန့်စားရလိမ့်မယ်။ လူတွေဟာ နေ့တိုင်း ငါးမျှားနေရတာပါ။ မျှားတဲ့ နေ့တိုင်း ငါးမိမှာမဟုတ်ဘူး။ မနေ့က ကျုပ်နဲ့ ဂရန်လစ် စကားများများ ပြော ဖြစ်ရင်း ကျုပ် သိလာရတာက သူက တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ရိုးမြေကျွတ်၊ သူ့စာအုပ်တွေ ကျုပ်ကို အကုန်ပြတယ်။ အကုန်စာအုပ်ကောင်းတော့ချည်းပဲ။

သူ့ကို ကျုပ် သိပ်စိတ်တိုင်းကျသွားပြီဆိုတာ အသိပေးလိုက်တယ်။ လုပ်ငန်းက သက်တမ်းနုသေးပေမဲ့ အလားအလာကောင်းတယ်။ ပစ္စည်းအရပ်ရပ်တန်ဖိုး ဒင်္ဂါးငွေ တစ်သိန်းနှစ်သောင်းလောက်ပဲရှိပေမဲ့ အဲဒီအခြေအနေဟာ အခု အနေအထားအတိုင်း မနေဘူး။ ဘာကြောင့်ဆို တစ်နှစ်တစ်နှစ် သူဝင်ငွေက အချိကြီးပဲ။ ဒုချမ်းမိသားစုကို မေးစမ်းကြည့်တော့လည်း မဆိုးဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ ဂရန်လစ် အကြောင်း သူတို့ စုံစုံလင်လင်တော့ မသိကြဘူး။ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဆိုတာရယ်၊ လူမှုရေး ကျွမ်းကျင်နဲ့စပ်တာရယ်၊ လုပ်ငန်းကြီးထွားလာတာရယ် ဒါလောက်တော့ သိကြတယ်။ တခြား ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မြို့သားတွေဆီက ကျုပ် ကြားခဲ့ရတာတွေလည်း ရှိတယ်။ ဥပမာ ဘဏ်သူဌေး ကက်ဆယ်မီယာဆီကနေ ကြားခဲ့ရတာဆိုရင် ကျုပ် စိတ်တိုင်းကျတယ်။ ဘက်စီ တိုတိုပဲပြောတော့မယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီမင်္ဂလာကိစ္စကိုပြီးချင်ပြီ။ မိသားစုအတွက်ကော လုပ်ငန်းအတွက် ကော အကျိုးကျေးဇူးများမယ်။ သမီးလေးက ဒီကိစ္စအတွက် သိပ်ပြီး စိတ်ဖိစီးနေတော့ ကျုပ်လည်း ခံစားရတာပဲ။ အခုဆို သမီးကစကားတောင် ဟဟ မပြောတော့ဘူး။ သူ့ကို ဝိုင်းပြီး ချောင်ပိတ်နေကြတယ်လို့တောင် ယူဆနေပြီ။ ကျုပ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဂရန်လစ်ကို ယတိပြတ် မငြင်းနိုင်ဘူး။ ဘက်စီ အသိသားပဲ။ ကျုပ်မှာ တခြားကိစ္စလည်း ရှိသေးတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်တွေက အလုပ်မကောင်းဘူး၊ ညည်းပြစရာ ရှာတွေ့လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ပေါ်သစ္စာရှိရင် အလုပ်က ပြန်ဆုချတာခံရမှာ ဓမ္မတာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ စီးပွားရေးက ငြိမ်နေတယ်။ ကျုပ် အတွက် လိုအပ်တာထက် ပိုငြိမ်နေတယ်။ ဒါတောင် ကျုပ်က အတွင်းကျကျ သတိရှိရှိ စောင့်ကြည့်လို့သိတာ။ ပါပါဆုံးပြီးကတည်းက သိသိသာသာတိုးတက်လာတာ မရှိဘူး။ ကုန်သည်တွေ လက်ခမောင်းခတ်ကောင်းတဲ့အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့အတွက် အလားအလာ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ သမီးဟာ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ရှိ၊ အကျိုးကျေးဇူးလည်း ဖြစ်ထွန်းတဲ့ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာကို လုပ်ကိုလုပ်ရမှာ။ အရွယ်လည်းရောက်နေပြီ။ လက်ထပ်သင့်ပြီ။ အချိန်ဆွဲဖို့ အကြိမ်ပေးကောင်းဘူး။ ဘက်စီ... သမီးကို နားချဦး။ ကျုပ်ကတော့ ဒီနေ့နေ့လယ်ကတင် ပြောနိုင်သလောက် ပြောပြပြီးသွားပြီ”

ကောင်စစ်ဝန်ပြောသကဲ့သို့ပင် ကိုနီသည် ဝိုင်းချောင်ပိတ်ခံနေရသည်။
 “ဟင့်အင်း” ဟု တောက်တောက်ခါးခါး မငြင်းတော့သော်လည်း “ဟုတ်ကဲ့” ဟု

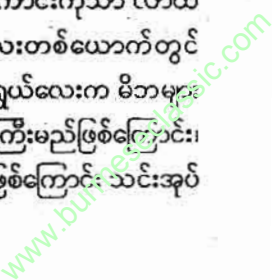

ခေါင်းမညိတ်။ ဖျစ်ညှစ်၍ပင် “ဟုတ်ကဲ့”ဟု မပြော။ တိုနီ အဘယ်ကြောင့် ငြင်းဆန်နေသည်ကို ဘုရားသခင်မှပင် သိပေလိမ့်မည်။

ပထမ ဖခင်လုပ်သူက တိုနီကို အနားခေါ်ကာ လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းသည်။ ထို့နောက် မိခင်ကပါ ဝင်၍ ညှိသည်။ နှစ်ဦးစလုံးက တိုနီကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်အောင် ဖိအားပေးသည်။ ထိုကိစ္စထဲ ဝင်မပါသူမှာ ဦးလေး ဂေါ့ဟိုး မိသားစုတစ်စုသာ ရှိ၏။ ဦးလေး ဂေါ့ဟိုးမှာ မင်းလမ်းမိသားစုပေါ် ကိုယ်ချင်းစာတတ်သော သဘောထားမျိုးလည်း မရှိပေ။ သို့သော် နှမ်းစေ့စိုက် ဘရော့(တ်)က ထိုကိစ္စတွင် ပါဝင်ပတ်သက်လာပြီး ထုံးစံအတိုင်း တိကျသေချာ သော လေသံဖြင့် အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းများ ပေးတတ်၏။ ဂျန်မင်ကပင် “တိုနီလေးရယ်... ဘာကြောင့်များ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေရတာလဲ၊ အကောင်းဆုံး ပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ နေရမှာပါ”ဟု ပြောတတ်သည်။ ရဲတိုက်ဂိတ်တံခါး အပြင် ဘက်ရှိ အဘိုးအဘွားများ၏ ကတ္တီပါစံအိမ်သို့ အလည်အပတ်သွားလျှင်ပင် တိုနီ၏ ခရော့ဂျာအဘွားက တိုနီအား ချွေးသိပ်လွှတ်တတ်သည်။ “အိမ်မှာ ကိစ္စပေါ်နေတယ်ဆို တိုနီ၊ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတဲ့ကိစ္စလေးများကွယ်၊ လူကြီး တွေက အကျိုးနဲ့အကြောင်းနဲ့ပြောရင် နားထောင်ရမယ်နော် တိုနီ”

တနင်္ဂနွေတစ်ရက်တွင် စိန်မေရီဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ မိဘမောင်ဖား များနှင့် တိုနီသွားစဉ် သင်းအုပ်ကောလင်းက တရားကျမ်းစာအုပ်ထဲမှ မိခင်နှင့် ဖခင်ကို ခွဲခွာကာ လင်ယောက်ျားကို အမှီသဟဲပြုသော မိန်းမအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆုံးမစကားကို ဟောပြောသည်။ သင်းအုပ် ကောလင်း သုံးသော စကားလုံးများမှာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် တိုနီခုန်ထမိမလိုဖြစ်ပြီး သင်းအုပ်က သူမကို ကြည့်နေရောသလားဟု မော့ကြည့် အကဲခတ်နေသည်။ သင်းအုပ်ဆရာသည် တိုနီကိုကြည့်မနေ၍တော်ပါသေးသည်။ တခြားဘက် လှည့်နေသည်။ အားလုံးကို ခြံ၍ ယေဘုယျသဘောပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ပါသော်လည်း စကားလုံးတိုင်းက တိုနီကို တိုက်ခိုက်နေသယောင် ချက်ကောင်းကိုသာ လာထိ နေ၏။ ကလေးဆန်သော ငယ်ငယ်နုနု မိန်းမရွယ်လေးတစ်ယောက်တွင် လိုအင်ဆန္ဒနှင့် အသိဉာဏ်မရှိကြောင်း၊ ထိုသို့သော မိန်းမရွယ်လေးက မိဘများ မေတ္တာနှင့် ဆိုဆုံးမသည်ကို လက်မခံပါက အပြစ်ရှိ၍ ငရဲကြီးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုရားသခင်က ခံတွင်းတော်မှ ထွေးအန်ပစ်လိုက်မည်သာဖြစ်ကြောင်း သင်းအုပ်

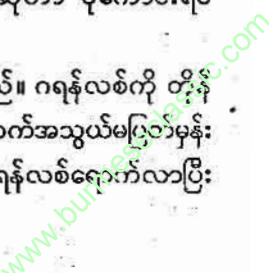

ဆရာကပြောရာထိုနောက်ဆုံးစကားလုံးကိုပြောနေစဉ်သင်းအုပ်ဆရာ၏ စူးရှသော မျက်စောင်းတစ်ချက်ကို တိုနီ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ညာလက်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက် လှုပ်ရှားဟန်ကိုပါလုပ်ရာ တိုနီနားထိုင်နေသော ဖခင်က ညာလက် ထောင်ပြ သည်ကို တိုနီ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည်။ သဘောမှာ 'သိပ်တော့လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် မပြောနဲ့' ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်၏။ ကိစ္စက ရှင်းပါသည်။ ဖခင် သို့မဟုတ် မိခင်က သင်းအုပ်ဆရာနှင့် ကြုံတင် စည်းဝါးရိုက်ထားခြင်းပင်။ ထိုနီသည် မျက်နှာ ရဲရဲတွတ်ကာ ခုံပေါ်တွင် ဝပ်နေရှာသည်။ ရှိရှိသမျှ လူ အားလုံး၏ မျက်လုံးဒဏ်ကို ခံနေရသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေ နေ့တွင် ဘုရားကျောင်းသွားရန် တိုနီ ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းလိုက်တော့သည်။

တိုနီသည် အိမ်တွင် စကားမပြောတော့၊ အရယ်အပြုံးမရှိတော့၊ ခံတွင်း လည်း မလိုက်တော့ပေ။ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ကာ သက်ပြင်းကြီးများချ လိုက်လျှင် ကျောက်တုံးကပင် သနားစိတ်ဝင်လာလောက်သည်။ တဖြည်းဖြည်း ပိန်လိုက်လာသည်မှာ ငယ်ရွယ်နုပျိုမှုများပင် ပျောက်ကွယ်လုနေပြီ။ "ဒီပုံနဲ့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး" ဟု ကောင်စစ်ဝန် ဆိုရတော့သည်။

"ဒီတိုင်းသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ဘက်စီ၊ ကလေးကို ကျုပ်တို့ ဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ တိုနီကို တစ်နေရာရာလွှတ်ပြီး စိတ်ပြေလက်ပျောက်အနားယူခိုင်း၊ ပြန်စဉ်းစားခိုင်းမှ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီတော့မှ အကျိုးနဲ့အကြောင်းနဲ့ ပြောတာ နားဝင် လိမ့်မယ်၊ အားလပ်ရက်တွေက ကုန်သွားပြီ၊ ကျုပ်လည်း ဘယ်မှမသွားနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့လိုက်ဖို့လည်း မလိုအပ်ပါဘူး၊ မနေ့က ထရာဗီမြူအန်ဒီက ဦးလေးဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)နဲ့ တွေ့တယ်၊ ကျုပ်က သူ့ကိုပြောပြတော့ သူကလည်း သမီးကို သူ့ဆီ ခဏပို့ထားပါလို့ပြောတယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျုပ်က သူ့ကို တစ်ခုခုပြန်ပေးမှာပါ။ ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)အိမ်က သမီးအတွက် ကောင်းမှာပါ။ ဟိုမှာ ရေချိုး၊ လေကောင်းလေသန့်ရှူရတော့ စိတ်ကြည်လင်လာမယ်၊ တွမ် လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်။ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ။ မနက်ဖြန်ဆိုတာ ပိုကောင်းရင် သန်ဘက်ခါထိ စောင့်စရာမလိုဘူး။"

ထိုအစီအစဉ်အတွက် တိုနီ ဝမ်းမြောက်သွားသည်။ ဂရန်လစ်ကို တိုနီ မတွေ့ရသော်လည်း မြို့ပေါ်တွင်ရှိနေမှန်း၊ မိဘများနှင့် အဆက်အသွယ်မပြတ်မှန်း တိုနီ သိနေသည်။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ သူမရှေ့ ဂရန်လစ်ရောက်လာပြီး

အတင်းကာရော ဇွတ်တောင်းဆိုမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ထရာဗိမြူအန်ဒီတွင် သွားနေလျှင် သူမအတွက် ပိုလုံခြုံမည်ဟု ခံစားမိကာ သေတ္တာမြန်မြန်ပြင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဇူလိုင်လကုန်တွင် တိုနီသည် အစ်ကိုနှင့်အတူ ခရော့ဂျာတို့၏ ဇိမ်ခံ မြင်းလှည်းကြီးဖြင့် ခရီးထွက်တော့သည်။ ကြည်လင်ရွှင်ပျစွာ ဝှက်(ဒ်)ဘိုင်ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး ရဲတိုက်ဂိတ်တံခါးမှ ရထားလုံးထွက်လာသည်နှင့် အသက်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် တစ်ကြီး ရှူနိုင်လိုက်တော့၏။

*

ကူးတိုရေယာဉ်ဖြင့် မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး ထရာဗိမြူအန်ဒီ ရောက်အောင် တည့်တည့် ခရီးနှင့်ရသည်။ အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်မှ ခရော့ဂျာတို့၏ မက္ကလင်းဘု(ဂ်)မြင်းညို ၀၀ဖီးဖီးကြီးများ မြင်းခွာသံတဖြောင်းဖြောင်း ပေးကာ စည်းချက်ကျပြေးနေကြ၏။ နေပူပူဖန်ထူထူတွင် မြင်ကွင်းများက မရှင်း။ မိသားစုနှင့်အတူ နေ့လယ်တစ်နာရီ တွင် စားသောက်ကြပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် နှစ်နာရီတွင် ခရီးထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ လေးနာရီသာသာတွင် ထရာဗိမြူအန်ဒီသို့ရောက်ကြမည်။ အငှား လှည်းကို သုံးလျှင် သုံးနာရီကြာအောင် မောင်းရမည်ဖြစ်သော်လည်း ခရော့ဂျာ မြင်းနှစ်ကောင်အတွက်က နှစ်နာရီ ခရီးသာ။

တိုနီ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေသည်။ ကောက်ရိုးဦးထုပ်ဝိုင်းကြီး ဆောင်း လျက်သား ငိုက်နေ၏။ ဇာနားကွပ်ထီးကလေးကို နှစ်ယောက်စီး ပက်လက် ရထား၏ ပေါင်းမိုးပေါ် မှေးတင်ထားသည်။ နို့နှစ်ရောင်ဇာနားကွပ်ထားသော ထီးညိုလေးမှာ တိုနီ၏ ပုံရိုးရိုး သေသေသပ်သပ် ဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်နေသည်။ ခြေအိတ်ရှည်အဖြူနှင့် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ဝတ်ဆင်ထားသော ခြေထောက်လှလှများ ချိတ်ထိုင်ရင်း ဇိမ်ခံရထားပေါ် ကျောမှီဖြေလျော့ကာပါလာသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီဖြစ်သော တွမ်က အပြာရောင်ဝတ်စုံ အကောင်း စားကို ဝတ်ထားသည်။ ဦးထုပ်ကို ခေါင်းနောက်လှန်ဆောင်းပြီး ရှုရှား စီးကရက် သောက်ရင်း ပါလာသည်။ သောမတ်(စ်)ခေါ် တွမ်သည် အရပ်သိပ်မထွက်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းမွှေးထားကာ စတိုင်ထွားပြနေပြီ။ တွမ်၏ နှုတ်ခမ်းမွှေးများသည် မျက်ခုံးမျက်တောင်မွှေးများထက် ပို၍ အရောင်ရင့်၏။ သူ့အကျင့်အတိုင်း မျက်စ တစ်ဖက် ချိထားတတ်သည်။ ရထားလုံးပေါ်လိုက်ရင်း တရိပ်ရိပ်ပြတ်ကျန်ခဲ့သော ဇုန်လုံးများ၊ သစ်ပင်များကို ငေးရင်း ပါလာသည်။

www.burmeseclassic.com

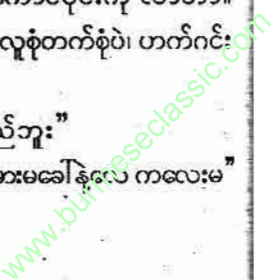

တိုနီ စကားစသည်။ “အရင်တုန်းက အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ မရောက် ဖြစ်တဲ့ ထရာဗီမြူအန်ဒီကို အခုသွားရတော့ ပျော်လိုက်တာ။ တစ်ခါမှ ဒီလောက် မပျော်ဖူးဘူး။ မရယ်နဲ့အစ်ကို၊ တိုနီက ဖြစ်နိုင်ရင် မုတ်ဆိတ်မွေးဝါဝါကြီးနဲ့ ဒီထက် ဝေးတဲ့နေရာကို ပြေးချင်တာ၊ ထရာဗီမြူအန်ဒီ ကမ်းခြေက ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်) အိမ်ကိုရောက်ရင် တိုနီတော့ လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီ၊ အာရောဂျ်အသိုင်းအဝိုင်းကိုတော့ တိုနီ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သူတို့အကြောင်း တိုနီပြောမယ်ဆိုရင် အများကြီး ပြောပြ နိုင်တယ်။ အဲဒီအသိုင်းအဝိုင်းကို တိုနီ မဖြူဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူကြီး အာရောဂျ် ဟိုတယ်ကို လာချင်လာနိုင်တယ်။ ဒီလူကြီးက တယ်မလွယ်ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ကျရင် ဒီလူကြီး တိုနီရှေ့ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး ပြောချင်ရာပြော၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်မှာ တိုနီ လန့်တယ်”

သောမတ်(စ်)သည် စီးကရက်တိုကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ဘူးထဲမှ အသစ် တစ်လိပ်ယူသည်။ စီးကရက်ဘူးဖုံးအတွင်းဘက်တွင် မြင်းသုံးကောင်ဆွဲ လှည်း ကလေး ပက်လက်လန်နေပုံနှင့် ဝံပုလွေများပုံ ထွင်းထားသည်။ ကောင်စစ်ဝန်၏ ရုရှလူမျိုး ဖောက်သည်ကြီးက လက်ဆောင်ပေးထားသော ဘူးကလေးဖြစ်သည်။ အစီခဲနေရာတွင် အဝါပတ်လေးပတ်ထားသော စီးကရက်သေးသေးလေးများကား တွေ့မကြိုက်။ များများသောက်တတ်ရုံမက ဆေးလိပ်ငွေ့များကို ရှူသွင်းလိုက်ပြီး စကားပြောနေစဉ် တဖြည်းဖြည်း ပြန်ထုတ်တတ်၏။ “အာရောဂျ် ဟိုတယ် ကတော့ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)သားတွေနဲ့ အမြဲစည်ကားနေမှာ၊ ဟိုတယ်ကို ဝယ်တဲ့ ကောင်စစ်ဝန် ဖရစ်ရှဲကိုယ်တိုင်က ဟမ်ဘာ့(ဂ်)သားပဲ။ စီးပွားရေး တော်တော် ကောင်းနေမှာပဲလို့ ပါပါကတောင် ပြောသေးတယ် တိုနီက ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲ နည်းနည်းတောင် မဝင်ချင်ဘူးဆိုရင် လွတ်သွားရုံပဲပေါ့။ ပီတာဒိုမင်တောင် အဲဒီကိုလာတယ်။ နှစ်တိုင်း နှစ်တိုင်း ဒီလိုအချိန်ဆိုရင် သူမြို့ပေါ်မှာ မရှိဘူး။ သူ့စီးပွားရေးတွေ ထိုင်းနေပြီလို့ ထင်ရတာပဲ။ အန်ကယ် ဂျူစတက်တောင် တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုရင် ထွက်လာရော။ သုံးဆယ့်ခြောက်ကောင်ဝိုင်းကို လာတာ။ ပြီးတော့ မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)ရော၊ ကစ္စတင်မိတ်ကာရော... လူစုံတက်စုံပဲ။ ဟက်ဂင်း စထရွမ်းတောင် ပါလိုက်သေး”

“ဟုတ်ဝါ၊ ဆာရာဆမ်လင်ဂါ မပါရင် ပွဲမစည်ဘူး”

“သူနာမည်က လော်ရာဆမ်လင်ဂါပါ၊ နာမည်တွေမှားမခေါ်နဲ့လေ ကလေးမ”

“ပြီးတော့ ဆမ်လင်ဂါနဲ့အတူ သူ့သမီး ဂျူလီပါဦးမှာ၊ ဂျူလီက ဒီနေ့မှာ
ဩဂတ်(စ်)မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)နဲ့ စေ့စပ်ရမယ်တဲ့၊ ဂျူလီကလည်း စေ့စပ်မှာပါ။
နောက်ဆုံးတော့ သူတို့လူတွေချည်းပဲပေါ့နော်၊ ရွံစရာမကောင်းဘူးလား အစ်ကို”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းတာပဲ၊ သူတို့အားလုံး စထရန့်
အင်ဟက်ဂင်းစထရွမ်း ကုမ္ပဏီကလူတွေပဲ၊ ဒါအဓိကကျတာပေါ့”

“သူတို့ အဲဒီလုပ်ငန်းကြီးကိုထူထောင်ခဲ့တာကတော့ သဘာဝကျပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ သူတို့ လုပ်ပုံမဟုတ်ဘူးဆိုတာ လူတိုင်း သိတယ်၊ သူတို့က တံတောင်
ဆစ်လေးတွေနဲ့လုပ်သွားတာ၊ တွန်းလိုက် တိုက်လိုက်ပေါ့၊ သူများကို လေးစား
မှုလည်း မရှိဘူး၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာလည်း မထိန်းဘူး၊ ဘိုးဘိုးရဲ့ လက်သုံးစကား
အတိုင်းပြောရရင် အဲဒီ ဟိုင်နရစ်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းဆိုတဲ့ကောင်က လမ်းခင်း
ကျောက်တုံးဆီကတောင် ငွေရအောင်ညှစ်မယ့်ကောင်တဲ့”

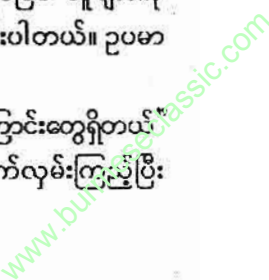
“ထားပါတော့ ထားပါတော့၊ မှန်ပါတယ်၊ ငွေက စကားပြောတယ်လေ၊
ဂျူလီက ဩဂတ်(စ်)မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)နဲ့ ယူမယ်ဆိုရင် ဒီကောင်တော့ နေရာ
ကောင်းကောင်းရသွားပြီ”

“အစ်ကိုနော်... တိုနီကို ဒေါသထွက်အောင် ဆွနေတာလား၊ အဲဒါမျိုးတွေ
တိုနီ မုန်းတာ သိသားနဲ့”

သောမတ်(စ်)တဟားဟားရယ်သည်။ “ဘယ်သူမဆို ဒါမျိုးတွေ နားလည်
ထားရမယ်လေ။ တစ်နေ့က ပါပါကတောင်ပြောသေး၊ မော်လင်ဒေါ့(ဖ်) တို့က
တက်လာမယ့်လူတွေတဲ့။ ပြီးတော့ ဟက်ဂင်းစထရွမ်းတွေ လူရည်လည်တယ်
ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ဘူး။ အကြီးကောင် ဟာမန်က လုပ်ငန်းထဲမှာ
တော်တော်အသုံးဝင်နေပြီ။ အငယ်ကောင် မောရစ်ကလည်း မခေဘူးဗျ။
ရင်ဘတ်သာ မကောင်းတာ။ ထူးထူးချွန်ချွန် စာမေးပွဲအောင်ထားတော့ ဥပဒေ
ပညာ ဆက်သင်မယ်တဲ့”

“အားလုံးကောင်းပါတယ် အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူများကို
ထိုးနှက်စရာမလိုဘဲ နေလို့ရတဲ့ မိသားစုတွေရှိလာတာ ကောင်းပါတယ်။ ဥပမာ
တိုနီတို့ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)မိသားစုဆိုရင်”

“အား... မကြွားနဲ့၊ မိသားစုတိုင်းမှာ လူသိမခံဝံ့တဲ့ အကြောင်းတွေရှိတယ်”
ရထားထိန်းကျော့၏ ပခုံးကျယ်ကြီးကို သောမတ်(စ်)တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး

လေသံနိမ့်၍ ဆက်ပြောသည်။ “ဥပမာ ဦးလေး ဂျူစတက်ဆိုရင် ဘယ်အခြေ
ဆိုက်နေပြီလည်း မသိဘူး။ သူ့အကြောင်းပြောတိုင်း ပါပါ ခေါင်းယမ်းရတယ်။
ဘိုးဘိုးခရော့ဂျာဆိုရင် တစ်ခါတလေ ငွေအများကြီးထုတ်ရတယ်လို့ အစ်ကို
ကြားတယ်။ ဦးလေး ဂျူစတက်ရဲ့ သားနှစ်ယောက်ဆိုရင်လည်း အငယ်ကောင်
ဂျာဂင်က စာဆက်သင်ချင်ပေမယ့် ခုထိကို အတန်းကျောင်းမပြီးသေးဘူး။
ဒဲ(လ်)ဘက် ကုမ္ပဏီမှာလုပ်နေတဲ့ ဂျာဂင်ရဲ့ အစ်ကို ဂျက်ကော့(ဘ်)ကိုလည်း
စိတ်တိုင်းမကျကြဘူး။ ဂျက်ကော့(ဘ်)က ဝင်ငွေကောင်းရက်နဲ့ အမြဲကြွေးတင်
နေတယ်။ ဦးလေး ဂျူစတက်က ငွေမပို့ရင် ဒေါ်လေးက ပို့တာပဲ။ ဒီတော့
သူများတွေကို ခဲနဲ့လိုက်ပေါက်လို့ အလကားပဲ တိုနီ။ ဟက်ဂင်းစထရမ်းတွေနဲ့
တန်းတူဖြစ်ချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဂရုနဲ့လစ်ကို လက်ထပ်လိုက်”

“အဲဒါပြောဖို့ ဒီရထားတက်စီးတာလား၊ ဟုတ်ပြီလေ၊ အစ်ကို ပြောတာ
မှန်တယ်လို့ယူဆလိုက်မယ်။ တိုနီ သူ့ကို လက်ထပ်သင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခု ဘာမှ
မစဉ်းစားသေးဘူး၊ မေ့ထားလိုက်ချင်တယ်။ တိုနီတို့က ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ဆီကို
သွားနေတာလေ၊ သူတို့ကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသေးဘူး၊ သဘောကောင်းလားဟင်”

“ဒိုင်ဒရစ်ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ကြီးလား၊ သိပ်အဆိုးကြီးမဟုတ်ဘူး။ အရက်
ငါးခွက် မဝင်မချင်းတော့ အပြောချိုပါတယ်။ သူ ရုံးကို တစ်ခါလာတုန်းက
သင်္ဘောကုမ္ပဏီကို အတူသွားကြသေးတယ်။ သောက်နိုင်လိုက်တာမှ စည်ထဲ
လောင်းချသလိုပဲ။ သူ့အဖေက နော်ဂေကုန်တင်သင်္ဘောပေါ်မှာ မွေး၊ အဲဒီပေါ်မှာ
ကြီးပြီး အဲဒီသင်္ဘောလိုင်းမှာပဲ ကပ္ပတိန်ပြန်လုပ်ခဲ့တာ။ ဒိုင်ဒရစ်ကြီးက စာ
ကောင်းကောင်းသင်ခဲ့တယ်။ မာလိန်မှူးရဲ့ အမိန့်ဆိုတာ တာဝန်ကြီးတယ်။
လစာလည်း ကောင်းတယ်၊ ဒိုင်ဒရစ်က ခုဆို ဝက်ဝံအိုကြီးဖြစ်နေပေမဲ့ အမျိုးသမီး
တွေနဲ့ဆိုရင်တော့ သတ္တိ သိပ်ပြောင်မြောက်တာနော့၊ သတိထား... တိုနီကို
ကျနေဦးမယ်”

“အယ်... သူ့မိန်းမကရော့”

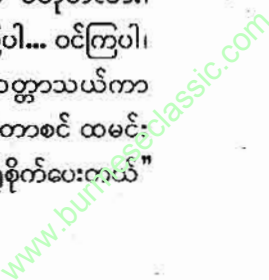
“သူ့မိန်းမအကြောင်းတော့ မသိဘူး၊ သဘောကောင်းမှာပါ၊ သား
တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက သူက ကျောင်းမှာ တစ်တန်းလား
နှစ်တန်းလား မသိဘူး အခုတော့ ကျောင်းသားလို့ ထင်တာပဲ၊ ဟော... ပင်လယ်
ကိုတောင် မြင်ရပြီ၊ နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ် မကြာဘူး ရောက်တော့မှာ”

ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် သစ်ခေါက်ဖြူပင် တန်းစီစိုက်ထားသော ခိုင်သာလမ်းပေါ် ရထားမောင်းလာခဲ့သည်။ နေရောင်အောက်တွင် ပင်လယ်ရေ ဓူတ်နှာပြင်မှာ ငြိမ်သက် ပြာလဲ့နေသည်။ အဝါရောင် မီးပြမျှော်စင်လေး မြင်ကွင်းထဲဝင်လာပြီးနောက် ပင်လယ်အော်နှင့် ရေကာတံတိုင်း၊ မြို့ကလေး၏ ခေါင်မိုးနီနီလေးများ၊ လှေနှာဝါမျိုးစုံ သင်္ဘောရွက်ကြိုးတန်ဆာအစုံနှင့် ကူးတို့ ဆိပ်တို့ မြင်ကွင်းထဲ ဆက်တိုက်ဝင်လာသည်။ ဦးဆုံး အိမ်အချို့ကြားမှာ ရထားလုံး မောင်းလာသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ဖြတ်လာရသည်။ ထို့နောက် ဝင်လယ်နှင့် အနီးဆုံး ရှေ့ဆုံးတန်းလမ်းပေါ် မြင်းရထားမောင်းလာခဲ့ပြီး ချစ်စရာ အိမ်ကလေးရှိရာဆီ မော်တက်လာခဲ့တော့သည်။ အိမ်ကလေး၏ လေသာ ဆောင်တွင် စပျစ်နွယ်များ တွဲလွဲခိုလျက်။

ဇိမ်ခဲမြင်းရထား အိမ်ရှေ့ရောက်လာသော် မာလိန်မှူးကြီး ဆွစ်ဇာ ကော့(မ်) သည် သင်္ဘောသား ကက်ဦးထုပ်ချွတ်ကာ တံခါးဝရှေ့ ထွက်ကြိုသည်။ မာလိန်မှူးကြီးမှာ မျက်နှာနီနီ၊ ပင်လယ်ရောင်မျက်လုံး၊ ခွန်အားကောင်းကောင်း ခေါင်းတိမောင်းတိနှင့် မွဲပြာပြာ မုတ်ဆိတ်မွေးကြမ်းကြမ်းက နားနှစ်ဖက်ဆီသို့ ယပ်တောင်သဖွယ် ဖြာတက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းများ အောက်ဘက် ကွေးကျနေပြီး ထောင်စွန်းတစ်ဖက်တွင် ဆေးတံခဲထားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး အရှင်း ရိတ်ထားသဖြင့် အပေါ်နှုတ်ခမ်းသားကြမ်းကြမ်းမှာ ထင်ပေါ်နေသည်။ အရိုးအဆက်ကြီးကြီး၊ ပြည့်တင်းသော ဝမ်းဗိုက်နှင့် မာလိန်မှူးကြီးကို ကြည့်ရ သည်မှာ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် တောင့်တင်းခိုင်မာပြီး လေးစားဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ ထုတ်အင်္ကျီကို ရွှေကြိုးဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားပြီး ကုတ်အင်္ကျီအောက်မှ အဖြူ ဆွတ်ဆွတ်ချည်သား ခါးပြတ်အင်္ကျီကို မြင်နေရသည်။ မာလိန်မှူးကြီးက တိုနီကို မြင်းရထားပေါ်မှ ဂရုတစိုက် အောက်ချပေးသည်။

“မမလေးက ကျုပ်တို့ဆီ လာလည်တယ်ဆိုတော့ ဂုဏ်ယူရပါတယ်ဗျာ၊ စတုတာ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)ဆင်းပါဦး၊ ပါပါ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ ဆောင်စစ်ဝန်ကတော်ရော နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ ဝင်ကြပါ... ဝင်ကြပါ၊ ထူပံမိန်းမက စားစရာ တစ်ခုခု အသင့်လုပ်ထားမှာပါ” သေတ္တာသယ်ကာ အိမ်ထဲသွင်းပေးနေသော ရထားထိန်းကို လှမ်းပြောသည်။ “ဝီတာစင် ထမင်း ဆိုင်ကို မောင်းသွားချည်၊ မြင်းအပ်လိုက်ရင် ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်ပေးတယ်”

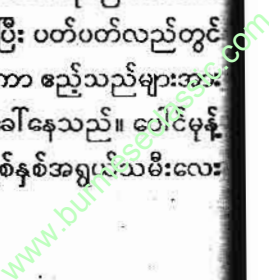
ထို့နောက် သောမတ်(စ်)ဘက်လှည့်ကာ “ဒီည ဒီမှာ အိပ်မယ် မဟုတ်လား၊ အား... အိပ်ရမှာပေါ့။ မြင်းတွေ အစာကျွေးဖို့လည်း လိုတယ်၊ နားဖို့လည်း လိုတယ်။ အိမ်ပြန်ရင် မိုးချုပ်ပြီး နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်”

လေသာဆောင်တွင် ကော်ဖီသောက်ရန် ဝိုင်းထိုင်နေစဉ် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာမှ တိုနီ စကားပြောသည်။ “ဒီမှာနေရတာ အာရောဂျ်ဟိုတယ်မှာ တည်းရသလို ပဲနော်။ လေက သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်လိုက်တာ။ ဒီကနေ ပင်လယ်ရေမှော်ပင်တွေရဲ့ အနံ့ကိုတောင် ရတယ်။ ထရာဗီမြူအန်ဒီကိုရောက်လာရတာ ပျော်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မမလေး ကြည့်နေ... မကြာခင် ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်။ ဒီအိမ်လေးက ဆင်းရဲမမေ့ တောစရိုက်နဲ့ ပျော်စရာသိပ်ကောင်းတယ်” ဟု ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ကတော်က ပြောသည်။

အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ကတော်သည် သင်းအုပ် ဆရာရွက်တပ်၏ သမီးဖြစ်သည်။ တိုနီထက် ခေါင်းတစ်လုံး အရပ်ပိုမိုမိုးပြီး ပိန်သွယ်ပါးလှသည်။ ဇာပိုက်ဖြင့် သေသေသပ်သပ် ထုံးထားသော ဆံပင်များက နက်မှောင်နေဆဲ။ ကော်လာနှင့် လက်ဖျားအခေါက် ဇာထိုးထားသော အညို ရင့်ရင့် ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ အပြစ်ဆိုစရာမရှိ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး ဧည့်ဝတ် ကျေလှသည်။

စပျစ်နွယ်များ လွမ်းနေသော လေသာဆောင်ပေါ်မှနေ၍ နေရောင်အောက် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော မြစ်ဝကျယ်ကြီးကို မျှော်ငေးရသည်။ ပင်လယ်ဆိပ် တံတားနှင့် သင်္ဘောများ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ပရိုင်ဗယ်သို့သွားရန် ကူးတို့ဆိပ်၊ ရှေ့ငေါထွက်နေသော မက္ကလင်းဘု(ဂ်)ကျွန်းဆွယ် အားလုံးကို လှမ်းမြင်နေ ရသည်။ စားပွဲပေါ်မှ အနားအပြာရစ် ကော်ဖီပန်းကန်လုံးများသည် ပုံပန်းမကျ။ တိုနီအိမ်မှ ကြွေထည်နုနုများနှင့် အင်မတန်ကွာခြား၏။ တိုနီရှေ့တွင် ပန်းအိုး ထိုးပေးထားသည်။ ခရီးပန်းသောကြောင့် အူတကြုတ်ကြုတ်ဖြစ်နေသော တိုနီကို အစားအသောက်များက လက်ယပ်ဖိတ်ခေါ်နေသည်။ သင်္ဘောပုံစံခြင်းတောင်း လေးထဲတွင် စပျစ်သီးခြောက်ပေါင်မုန့်များ ထည့်ထားပြီး ပတ်ပတ်လည်တွင် မလိုင်၊ ထောပတ်၊ သကြားနှင့် ပျားလပို့များ ချထားပေးကာ ဧည့်သည်များအား စားပါသောက်ပါရန် အိမ်ရှင်က ဖော်ရွေပျူငှာစွာ ဖိတ်ခေါ်နေသည်။ ပေါင်မုန့် ခြင်း၏ နှုတ်ခမ်းသားတွင် ပုတီးစေ့များသိထားရာ ရှစ်နှစ်အရွယ်သမီးလေး

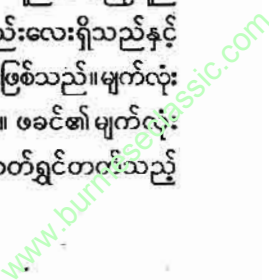
တော်တာ၏လက်ရာဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဂါဝန်လေးဝတ်၊ ဂုန်လျှော်နှင့် ဆူသော ဆံပင်ကို ဝက်မြီးချထားသည့် ထိုကလေးမလေးသည် ယခုအခါ ဖိခင်ဘေးတွင် ထိုင်နေသည်။

ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ကတော်သည် တိုနီအား ကိုယ်လက်သန်စင်၍ ပြီး မပြီး အခန်းထဲလာကြည့်သည်။ တိုနီ နေရမည့် အခန်းလေးက ရိုးရှင်းသည်။ အဓိက အကျဆုံးဖြစ်သော ပင်လယ်ပြာပြာကြီးကို မြင်တွေ့နေရသည်။

ဆိပ်ကမ်းမြို့သို့ပြန်ရောက်နေသော ပြုပြင်ဆံ ဂူလင်ဝီဝါသင်္ဘောကို ကြည့်ရန် သောမတ်(စ်)နှင့် မာလိန်မှူးကြီးတို့ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားပြီး မြန်ရောက်လာချိန်တွင် တိုနီသည် လေးချပ်မြောက် စပျစ်သီးခြောက်ပေါင်မုန့်ကို ဆော်ဖီထဲ နှစ်လိုက်သည်။ မကြာခင် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော လူရွယ်တစ်ဦး လေသာခန်းပေါ် ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်။ လူရွယ်က သက္ကလတ်ဦးထုပ် ညီကို ချွတ်လိုက်ပြီး ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် အတန်ကိုးယိုးကားရားနိုင်စွာ ဦးညွတ်ပြသည်။

“နောက်ကျလှချည်လား”ဟု ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)က ဆိုကာ ဧည့်သည်များနှင့် စိတ်ဆက်ပေးသည်။ “ဒါ ကျုပ်သားပါ၊ ဆေးပညာသင်နေတယ်၊ ကျောင်း အားရက်မို့ အိမ်ပြန်နေတာ” လူရွယ်၏အမည်ကို ပြောပြသော်လည်း တိုနီ ထောင်းကောင်းမကြားလိုက်။ တိုနီ ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် “တွေ့ရတာ ခင်သောပါတယ်” ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ သောမတ်(စ်)က ထိုင်ရာမှ ထကာ ထက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)လူငယ်သည် နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် ဦးညွတ်ပြပြီး လက်တွင်းမှ စာအုပ်ကိုချသည်။ စားပွဲတွင် နေရာဝင်ထိုင်ရင်း နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ရှက်သွေးဖြာသွားပြန်သည်။

အရပ်မနိမ့်မမြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး လူရွယ်သည် သူ့ပုံစံနှင့် သူ ကြည့် အကောင်းဆုံးဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးရေးရေးက ရှည်လျားသောဦးခေါင်းပေါ်မှ ဆံစင်များနည်းတူ အရောင်အသွေးမရှိ။ ထင်ထင်ရှားရှားမမြင်နိုင်လောက်အောင် ကြည်လင်သော အမွှေးအမျှင်များနှင့် လိုက်ဖက်စွာ အသားအရောင်က ကြွေရည် ချွတ်ထားသကဲ့သို့ ကြည်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှု နည်းနည်းလေးရှိသည်နှင့် နှုတ်ချင်း ပန်းသွေးရောင်ပြေးသွားတတ်သော အသားအရောင်မျိုးဖြစ်သည်။ မျက်လုံး မှုတ်ဖက် ဖခင်ထက် အရောင်ပိုရင့်သည်။ ပြာရင့်ရင့်အရောင်။ ဖခင်၏ မျက်လုံး မှုတ်ဖက် သက်ဝင်လှုပ်ရှားမှုသိပ်မရှိသော်လည်း ပျော်တတ်ရွှင်တတ်သည့်

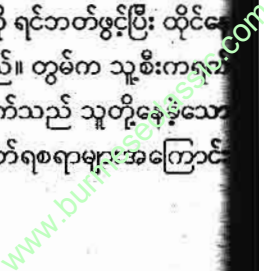

မျက်လုံးများဖြစ်၏။ သွင်ပြင်သဏ္ဍာန်မှာ ပုံမှန်ဖြစ်ပြီး ကျေနပ်စရာ ကောင်းသည်။ သူမတူအောင် ညီညာသွယ်တန်း၍ ဆင်စွယ်လို ဖွေးနှစ် ပြောင်လက်နေသော သွားများကို အစာ စတင်စားသောက်သောအခါမှ မြင်တွေ့ရသည်။ ကြယ်သီး အပြည့်တပ်ထားသော အညိုရောင် ဂျက်ကက်အင်္ကျီ၏ အင်္ကျီအိတ်များတွင် အိတ်ဖုံးများ ပါရှိပြီး ကျောဘက်တွင် မျှောကြိုးတစ်ချောင်း ထည့်ချုပ်ထားသည်။

လူရွယ်၏စကားသံနှေးနှေးက ရှုတတနိုင်သည်။ “ကျွန်တော် နောက်ကျ သွားတယ်။ သောင်ပေါ်မှာ စာဖတ်နေတာ၊ နာရီကို စောစောစီးစီး မကြည့်မိ လိုက်လို့” ဟု ပြောပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ စားသည်။ စားရင်း တိုနီတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို မော့မော့ကြည့်သည်။ တိုနီအား တစ်ခုခုထပ်စားရန် တိုက်တွန်း သော် လူရွယ်က ဝင်ပြောသည်။ “ပျားရည်က စိတ်ချရတယ် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) မမလေး၊ သဘာဝအတိုင်းပဲ။ ကိုယ်စားနေတာ ကိုယ်သိတာပေါ့။ မမလေး စားသင့်တယ်။ ဒီက လေထုက တစ်မျိုးပျံ၊ ဒီမှာနေရင် အစာအာဟာရတွေ မြန်မြန်ကျေပျက်သွားတော့ စားနိုင်မှ တန်ကာကျတယ်။ မစားနိုင်ရင် ပိန်ကျ သွားရော” လူရွယ်၏ စကားပြောဟန်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ သိမ်မွေ့သည်။ ပြောနေစဉ် ရည်ညွှန်းသူထံ သိပ်မကြည့်ဘဲ အခြားလူများကိုကြည့်၍ မကြာခဏ ရှေ့ကိုင်းကာ ပြောသွားသည်။ အမေလုပ်သူက သားဖြစ်သူ၏စကားကို နှစ်လိုစွာ နားထောင်ပြီး တိုနီမျက်နှာကို အကဲခတ်သည်။

မာလိန်မှူးက “ကဲ... ကဲ... တော်ပြီ၊ မစွတာဒေါက်တာ မင်းရဲ့ အစာရေ ဖျက်ခြင်းအကြောင်း လေမကန်နဲ့တော့၊ ကျုပ်တို့ နားမလည်ဘူး” ဟု ပြောသော အခါ လူရွယ်ကရယ်သည်။ မျက်နှာရဲသွားပြီး တိုနီပန်းကန်ပြားထဲ ကြည့်သည်။ မာလိန်မှူးကြီးက သားဖြစ်သူ၏ ခရစ်ယာန်အမည်ကို တစ်ကြိမ်မက ခေါ်ဝေါ်၍ ပြောသော်လည်း တိုနီ ကောင်းကောင်းမကြားလိုက်။ ‘မိုး’လား။ ‘မော့’လား မသိ။ မာလိန်မှူး၏အသံဝါကြီးကို နားလည်ရန် မလွယ်။

စားသောက်ပြီးစီးသွားသော် ဒိုင်ဒရစ်ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)သည် နေရောင် ထဲတွင် မျက်စိမှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်လုပ်၍ ကုတ်အင်္ကျီကို ရင်ဘတ်ဖွင့်ပြီး ထိုင်နေ သည်။ သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး ဆေးတံခဲနေကြသည်။ တွမ်က သူ့စီးကရား သေးသေးလေးများကို သောက်သည်။ လူငယ်နှစ်ယောက်သည် သူတို့နေခဲ့သော ကျောင်းအိုလေးအကြောင်း၊ ကျောင်းသားဘဝ အမှတ်ရစရာများအကြောင်း

စကားဖောင်ဖွဲ့ကြတော့သည်။ တိုနီပါ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဝင်ပြောသည်။ ဆရာ စတင်ဂျယ်အကြောင်းရောက်သောအခါ “ကြည့်စမ်း၊ လိုင်းဆွဲရမှာ မဟုတ်လား၊ မျဉ်းကြောင်းကြီး မဆွဲရဘူးလေ” ဟု ဆရာ စတင်ဂျယ်ဟန်အတိုင်း တုပြောသည်။ “ခရစ်ရှန်းမရှိတာ နာတာပဲ။ ခရစ်ရှန်းဆိုရင် ဆရာပုံစံအတိုင်း ကောင်းကောင်း ပြောတတ်တယ်” ဟု တိုနီက ပြောသေးသည်။

တွမ်က တိုနီရှေ့မှ ပန်းများကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး “ဂရန်လစ်သာ အဲဒါကို မြင်ရင် ဘာပြောမလဲ၊ ညှပ်ထားပုံကတော့ ခပ်ညံ့ညံ့ မဟုတ်ဘူး” ဟု ဂရန်လစ် လေကို တုပြီးပြောရာ တိုနီ ဒေါသထွက်ပြီး မျက်နှာရဲရဲတွတ်လျက် အစ်ကို့ကို တွန်းပစ်သည်။ ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)လူရွယ်ထံ ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် မျက်စောင်းတစ်ချက် ပစ်ထိုးလိုက်သည်။

ကော်ဖီသောက်ချိန် နောက်ကျရသည့်အထဲ လူငယ်များက အချိန်ပိုဆွဲနေ ကြသဖြင့် ညနေခြောက်နာရီခွဲပြီး မိုးချုပ်လာသည်။ မာလိန်မျိုးကြီး ထိုင်ရာမှ ထသည်။ “မာလိန်ခန်းထဲမှာ လုပ်စရာ နည်းနည်းရှိသေးလို့ အဖေသွားတော့မယ်၊ ရှစ်နာရီ ညစာစားကြမယ်နော်။ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား။ နည်းနည်း နောက်ကျချင်လည်း နောက်ကျမှာပေါ့၊ မက်တာ... ပြီးတော့ မင်း (ထိုနေရာတွင် လူရွယ်၏ အမည်ကို ခေါ်သည်) အပျင်းကြောဆွဲမနေနဲ့၊ ကိုယ့်စာကိုယ် သွားကျက်၊ ဘုဒင်ဘရွတ်(ခဲ)မလေးလည်း အထုပ်အပိုးဖြေချင်မှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဧည့်သည်တွေ ကမ်းခြေကိုလျှောက်ကြည့်ချင်မှာပေါ့၊ သူများကို မနှောင့်ယှက်နဲ့”

ထိုအခါ ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ကတော်က ခင်ပွန်းသည်ကို လေပြေထိုးသည်။ “ဒိုင်ဒရစ်၊ သားက ခဏတောင် မထိုင်ရတော့ဘူးလား၊ ဧည့်သည်တွေက ကမ်းခြေကို လျှောက်ကြည့်ချင်လည်း ကျွန်မတို့ လိုက်မသွားသင့်ဘူးလား၊ ဧည့်သည်တွေကို သားက ပစ်ထားရမှာလား”

*

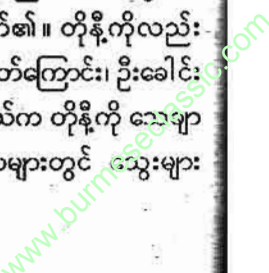
တိုနီ နေရမည့်အခန်းတွင်းဝယ် ပရိဘောဂများပေါ် ပန်းများ ဝေနေသည်။ နောက် တစ်နေ့မနက်တွင် တိုနီသည် ဘဝစာမျက်နှာ အသစ်တစ်ခု ဖွင့်လိုက်သလို ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းစွာ အိပ်ရာမှ နိုးထလာသည်။ ဖရိုဖရဲဆံပင်ကို နောက်လှန်ချ ထား၍ ဒူးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ပိုက်လျက်သား တိုနီ အိပ်ရာထဲထိုင်နေသည်။ တရုတ်ကပ်ကြားမှ ဝင်လာသော နေရောင်ခြည်အစင်းအကြားများကြောင့် တိုနီ

www.burmeseclassic.com

မျက်လုံးများက ကျိန်းမတတ်။ မနေ့က အတွေ့အကြုံများကို တန်းစီ၍ တိုနီ စဉ်းစားယူနေသည်။

ဂရန်လစ်ကိစ္စက တိုနီခေါင်းထဲ မှတ်မှတ်ရရ မရှိတော့။ မြို့နှင့်တကွ တောတောင်ရေမြေခန်းထဲ ဂရန်လစ် သူရဲခြောက်ခြင်း၊ မိသားစုနှင့် သင်းအုပ် ဆရာကောလင်းတို့၏ ဖိအားပေးမှုများ ဟိုးအဝေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ယခုမနက်တွင် အိပ်ရာမှ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ နိုးထလာရသည်။ ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်) မိသားစုမှာ သဘောမနောကောင်းလှ၏။ ညတုန်းကဆိုလျှင် ပန်းသီးရှလပတ်ရည်သောက်ပြီး မိသားစုဝိုင်းလေးလုပ်ခဲ့ရာ တိုနီ အင်မတန်ပျော်ခဲ့ရသည်။ ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်) ကြီးက သူ၏ အကောင်းဆုံး ပင်လယ်ပုံပြင်ကို ပြောပြခဲ့ပြီး သား ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)က ဂျေတန်းဂန်းတွင် စာသင်ခဲ့ရပုံအကြောင်းပြောသည်။ ပြောရလျှင် ရယ်စရာ ကောင်းသည်။ ထိုအချိန် ရောက်သည်အထိ သားဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)၏ အမည်ကို တိုနီ မသိသေး။ အမည်ကို ထပ်ကြားရလို ကြားရငြား တိုနီ နားစွင့်နေသော်လည်း ညစာစားချိန်ထိ မသိခဲ့။ မေးရန် မသင့်ဟုလည်း ထင်မိပြန်သည်။ 'မိုး' လား 'မော့' လား ကွဲပြားအောင် တိုနီ အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေရ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)လူရွယ်ကို တိုနီ ခင်မင်သွားသည်။ ရေတောင်းလျှင် ရေ ပေးပါဟု ရိုးရိုးမပြောဘဲ ရေကို စာလုံးများ ကိန်းဂဏန်းများဖြစ်အောင် ပြော၍ အဖေလုပ်သူ ဒေါဖောင်းရသည်။ ထရာဗီမြူအန်ဒီမှ ရေသည် အင်မတန် ရှုပ်ထွေးသောကြောင့် ရေမှန်းသိအောင် သိပ္ပံအမည်ကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထရာဗီမြူအန်ဒီမှ ရေဆိုလျှင် ပင်လယ်ရူ အချိန်မရွေးပါလာနိုင်ကြောင်း၊ အစိုးရ သည် ရေကောင်းရေသန့်ပေါ် သဘောထားမည်သို့ရှိကြောင်းပြောရာ ထိုနေရာ အရောက်တွင် အဖေလုပ်သူ ဒေါဖောင်းပြန်သည်။ အစိုးရဆိုသော စကားလုံးကို အလေးအနက်မပြော၍ စိတ်တိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ကတော်ကမူ ဘာမျှဝင်မပြောဘဲ တိုနီကိုသာ ကြည့်နေသည်။ သားဖြစ်သူအား တိုနီ သဘောကျ မကျကို အကဲခတ်သည်။ သား ဆွစ်ဇာ ကော့(ဖ်)သည် ပညာဗဟုသုတများပြီး ပျော်ပျော်နေတတ်၏။ တိုနီကိုလည်း ဂရုစိုက်သည်။ တိုနီက အစာစားလျှင် ဦးခေါင်းပူထူလာတတ်ကြောင်း၊ ဦးခေါင်း ထဲတွင် ငွေးများ၍ဖြစ်သည်ထင်ကြောင်း ပြောသော် လူရွယ်က တိုနီကို သေချာ ကြည့်ပြီး အဖြေပေးသည်။ နားထင်မှ သွေးလွတ်ကြောများတွင် သွေးများ

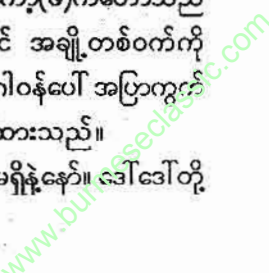

ပြည်နေ၍ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသို့ သွေးပြည့်နေရုံနှင့် ဦးခေါင်းထဲတွင် သွေးများ များရောက်နေသည်ဟု ယူဆ၍မရကြောင်း၊ ဖြစ်နိုင်စရာမှာ တိုနီသည် သွေး အားနည်းခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သို့မဟုတ် သွေးနီဥနည်းခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

ဥဩငှက်လေးသည် အိမ်ထဲရံသေး အသိုက်မှ ထွက်လာပြီး မိုးသောက် ကဗျာကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်မြည်ကြွေးနေသည်။ “ခုနစ်၊ ရှစ်၊ ကိုး” ငှက်သံကလေးကို တိုနီ ရေတွက်နေပြီး “ကံ ထပြီဟေ့” ဟု ဆိုကာ အိပ်ရာမှ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ တရုတ်ကပ်များကို ဖွင့်လိုက်သော် ကောင်းကင်ကြီးက လင်းတစ်ဝက် မှောင်တစ်ဝက်။ တိမ်တစ်ဝက်ဖုံး၍ နေတစ်ဝက်သာနေသည်။ လှိုင်းမြူးနေသော ပင်လယ်ကြီးနှင့် အဝေးမှ မျှော်စင်ကို တိုနီငေးသည်။ ညာဘက် အခြမ်းတွင် မက္ကလင်းဘာ့(ဂ်)ကမ်းခြေက နှုတ်ခမ်းသတ်ထား၍ ရှေ့တူရုတွင်မူ ရေပြင်ပြာပြာက ဆုံးစမထင်ဘဲ ပြာတစ်ကန့် စိမ်းတစ်ကန့်ဖြင့် သွယ်ယှက်ကာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနှင့် ပြေပြေရောသွားသည်။

‘နောက်မှပဲ ရေချိုးတော့မယ်၊ မနက်စာ အရင်စားရမယ်၊ မဟုတ်ရင် အစာအာဟာရတွေ မြန်မြန်ကျော့ပျက်သွားလိမ့်မယ်’ ဟု တိုနီ တွေးသည်။ မျက်နှာ မြန်မြန်သစ်၊ အဝတ်အစားမြန်မြန်လဲသည်။ အခန်းထဲမှ တိုနီထွက်လာချိန်သည် နံနက်ကိုးနာရီခွဲပြီးကာစ ဖြစ်သည်။ တွမ်အိပ်ခဲ့သော အခန်းတံခါးမှာ ပွင့်နေ၍ နံနက်စောစောထပြီး အိမ်ပြန်သွားလောက်ပြီ။ ကော်ဖီရနံ့မွှေးမွှေးက အပေါ်ထပ် ထိရောက်အောင် ဝေ့တက်လာသည်။ ဤအိမ်လေး၏ ကိုယ်ပိုင်ရနံ့ဟုဆိုလည်း ရသည်။ ရိုးရိုးလက်ရန်းတိုင် လှေကားမှ တိုနီ ဆင်းလာလေ ကော်ဖီရနံ့က ပိုပိုမွှေးလေ။ စကြိုကိုရောက်၍ ဆက်လျှောက်သော် ဧည့်ခန်း (ထမင်းစားခန်း အဖြစ်လည်း သုံးသည်)နှင့် မာလိန်ရုံးခန်းတို့ကို ဖြတ်လာပြီး လေသာဆောင်ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ အဖြူရောင်ချည်သား ဂါဝန်နှင့် တိုနီကို ကြည့်ရသည်မှာ လန်းဆန်းတက်ကြွကာ အရွှင်ပျဆုံးဖြစ်နေသည်။ ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ကတော်သည် သားနှင့်အတူ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် အချို့တစ်ဝက်ကို ရှင်းလင်းထားပြီး ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်မသည် အညိုရောင် ဂါဝန်ပေါ် အပြာကွက် ရှေ့ဖုံး ခါးစည်းပတ်ထား၍ သော့ခြင်းလေး ဘေးနားချထားသည်။

တိုနီလာသော် ထိုင်ရာမှထ၍ “စောင့်မနေတာ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့

တောသူတောင်သားဆိုတာ စောစောအိပ်ရာထတတ်တယ်။ လုပ်စရာတွေ ကလည်း အများသား၊ သမီးဦးလေးက ရုံးခန်းထဲမှာ”

တိုနီ တစ်လှည့် ပြန်တောင်းပန်သည်။ “တိုနီက အမြဲတမ်း အိပ်ရာထ နောက်ကျတတ်မဟုတ်ပါဘူး။ တိုနီအပြစ်ပဲ၊ ညတုန်းက ပန်းသီးရှလပတ်ရည်က...” စားပွဲနောက်တွင် ဆေးတံခဲကာ ရပ်နေသော ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်) လူရွယ်က ရယ်သည်။ သတင်းစာကို ရှေ့တွင် ချထား၏။

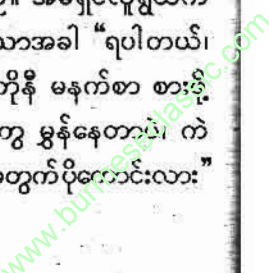
တိုနီ နှုတ်ဆက်သည်။ “ဝွတ်(ဒ်)မောနင်း၊ အဲဒါ အစ်ကိုတို့ အမှားပဲ။ တိုနီကို အတင်းတိုက်နေတာကိုး။ ကဲ အခု ကော်ဖီအေးအေးလေးပဲ သောက် တော့မယ်၊ မနက်စာ စားပြီးတာနဲ့ ရေပါချိုးမှ”

“ဟာ... မဖြစ်ဘူး၊ ခုနေ့ရေချိုးရင် စောသေးတယ်၊ ခုနစ်နာရီဆိုရင် ရေက စိမ့်နေတာ တစ်ဆယ့်တစ်ဒီကရီပဲ ရှိတယ်၊ အိပ်ရာက လောလောလတ်လတ် ထထားတဲ့လူအတွက် သိပ်မကောင်းဘူး”

“တိုနီက ရေနွေးနွေးချိုးချင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသိလဲ” တိုနီသည် ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ကတော်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ “ဒေါ်ဒေါ်က ကော်ဖီကို နွေးနေ အောင် လုပ်ထားပါလား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တိုနီဘာသာ ထည့်မယ်နော်”

ဧည့်သည်လေး စတင်စားသောက်သည်ကို အိမ်ရှင်မက ကြည့်နေသည်။ “ပထမဦးဆုံး ညမှာ အိပ်လို့ပျော်ပါတယ်နော်၊ မွေ့ရာက ပင်လယ်ရေမှော်နဲ့ လုပ်ထားတာကွဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့က တောသူတောင်သားဆိုတော့ ကဲ၊ အခု စားကောင်းပါစေကွယ်၊ ကမ်းခြေမှာ အပေါင်းအသင်းတွေ တစ်ပုံကြီးရလိမ့်မယ်။ သမီး သဘောကျမယ်ဆိုရင် သားကို အဖော်ခေါ်သွား၊ ဒေါ်ဒေါ်က ဒီမှာ ကြာကြာ မထိုင်နိုင်တော့ဘူး၊ ညစာအတွက် လုပ်ရဦးမယ်၊ အသားက မီးဖိုထဲမှာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ တတ်နိုင်သလောက် ကျွေးပါမယ်ကွယ်”

နှစ်ယောက်တည်းကျန်သောအခါ တိုနီက “တိုနီတော့ ပျားရည်ကို စားမှ ကိုယ်စားနေတာ ကိုယ်သိတာပေါ့” ဟု ဆိုသည်။ အိမ်ရှင်လူရွယ်က လေသာဆောင် လက်ရန်းပေါ် ဆေးတံကို တင်လိုက်သောအခါ “ရပါတယ်၊ သောက်ပါ၊ တိုနီအတွက် ကိစ္စမရှိဘူး၊ အိမ်မှာဆိုရင် တိုနီ မနက်စာ စားခွဲ ဆင်းလာတာနဲ့ တစ်ခန်းလုံး ပါပါ့ဆေးပြင်းလိပ်အနံ့တွေ မွန်နေတာပဲ၊ ကဲ ပြောပါဦး၊ ကြက်ဥတစ်လုံးက အသားတစ်ဖတ်ထက် လူအတွက်ပိုကောင်းလား”

လူရွယ်မျက်နှာ သွေးလွမ်းသွားသည်။ ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ ဦးနှောက်လည်း ခြောက်သည့်ပုံစံဖြစ်နေသည်။ “ကျွန်တော့်ကို နောက်နေတာလား၊ ညတုန်းက ကျွန်တော့်ကို ပါပါက ဒေါကန်ပြီးပြီ၊ ဟန်ပန်လေလံတွေ ပြောတယ်ထင်လို့။”

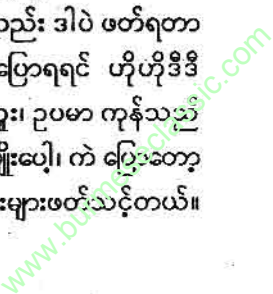
“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ တိုနီက တကယ်သိချင်လို့ မေးတာပါ” တိုနီ အံ့အားသင့်ပြီး အစားဆက်မစား။ “အဲဒါကို ဟန်ပန်လေလံလို့ ဘယ်သူပြောလဲ၊ တိုနီကတော့ တစ်ခုခုသိရရင် ပျော်တာပဲ၊ တိုနီက ငန်းဖိုကြီးလိုလေ၊ အပျင်းကြီးတယ်၊ နှမ်းစေ့ဗိုက်ဘရော့(တ်) ဘော်ဒါကျောင်းမှာဆိုရင် တိုနီက အပျင်းထူဆုံးပဲ၊ အစ်ကိုတို့က တိုနီထက် အများကြီး ပိုတတ်မှာပေါ့” ပါးစပ်က ပြောသော်လည်း တိုနီအတွင်းစိတ်၌ ‘ဘယ်သူမဆို သူစိမ်းတွေရှေ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချက်နှာပန်းကောင်းအောင် လုပ်ရတာပဲ၊ နားဝင်ချိုမယ့်စကားကိုပဲ ရွေးပြောရမယ်။ ဒါ ရှေးလူကြီးတွေ ဆုံးမစကားပဲ’ ဟု တွေးနေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကြက်ဥနဲ့ အသားက အတူတူပဲ၊ ပါဝင်တဲ့ ဓာတုဗေဒ ဓာတ်သဘောတွေအရ...” တိုနီ မနက်စာ စားနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး လူရွယ်က ရှင်းပြသွားသည်။ ထို့နောက် တိုနီ ဘော်ဒါကျောင်းနေခဲ့စဉ်က အကြောင်းများ ပြန်ပြောပြသည်။ နှမ်းစေ့ဗိုက်ဘရော့(တ်)အကြောင်း၊ အစ်စတာဒမ်ပြန်သွားပြီ ဖြစ်သော ဂါဒါအာနီးစန်းအကြောင်း၊ အမ်းဂတ်ဗွန်ရှယ်လင်အကြောင်း စုံတကာ ဈေးအောင် ပြောသည်။ အမ်းဂတ်ဗွန်ရှယ်လင်တို့၏ အိမ်ဖြူဖြူကြီးကို ကမ်းခြေမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ရာသီဥတု ကြည်လင်ပါက မြင်ရနိုင်ကြောင်း ပြောပြဖြစ်သည်။ တိုနီ စားပြီးသွားသော် ပါးစပ်သုတ်ကာ သတင်းစာကို လက်ညှိုးထိုးပြီးမေးပြန်သည်။ “သတင်းအထူးအဆန်းတွေ ပါသေးလားဟင်” ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)လူငယ်က ခေါင်းထမ်းပြကာ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ရယ်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပါမလဲ၊ မြို့တွင်းထုတ်တဲ့ ဒီစာစောင်လေးတွေ အလကားပဲ”

“ဟုတ်လား၊ တိုနီပါပါနဲ့၊ မာမာကတော့ ဒါပဲ အမြဲယူတယ်”

ထိုအခါ လူရွယ်မျက်နှာရဲသွားသည်။ “ကျွန်တော်လည်း ဒါပဲ ဖတ်ရတာပဲ၊ တခြားစာစောင်တွေမှ ယူလို့မရတာ။ ဒါပေမဲ့ ပြောရရင် ဟိုဟိုဒီဒီ သတင်းတွေ ချည်းပဲဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘူး၊ ဥပမာ ကုန်သည် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ငွေရတု မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမယ့်အကြောင်းမျိုးပေါ့၊ ကဲ ပြောတော့ ရယ်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ တိုနီအနေနဲ့ ဂေဇက်တွေ များများဖတ်သင့်တယ်။”

အဲဒီမှာ ပါတာတွေက တခြားစာစောင်နဲ့ လုံးလုံး မတူဘူး၊ ပရပ်ရှား ဘုရင်က ဘာပြောသလဲဆိုတာတောင် ပါတယ်”

“သူ ဘာပြောလဲ”

“အယ်... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒါမျိုး ပြန်မပြောပြနိုင်ပါဘူးဗျာ”

မျက်နှာနီရဲသွားပြန်သည်။ “သတင်းစာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ပြောထားတာပါ” ဟု ပြောပြီး စိတ်ချဉ်ပေါက်ပုံနှင့် ရယ်ရာ တိုနီ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။ “သတင်းစာတွေက တိုနီသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အစိုးရကိုရော၊ များမတ်တွေကိုရော၊ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးနဲ့ အရှေ့ပရပ်ရှားက များမတ်သေနာပတိတွေကိုရော လိုလိုလားလား မရှိဘူး၊ သတင်းစာတွေက ဆင်ဆာအဖွဲ့ ကို နဖားကြိုးတပ်ထားကြတယ်လေ”

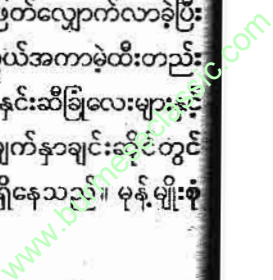
“အဲလိုလား... အစ်ကိုကရော၊ အစ်ကိုက များမတ်တွေကို လိုလိုလားလား ရှိလား”

“ကျွန်တော်က...” ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)လူရွယ် ရှက်သွားသည်။ တိုနီ မတ်တတ်ရပ်သည်။

“နောက်တစ်ခါကျမှ ဒီအကြောင်း ဆက်ပြောကြမယ်လေ၊ တိုနီတို့ အခု ကမ်းခြေကိုသွားရင် ကောင်းမယ်၊ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး၊ ကောင်းကင်ကြီးက ပြာနေတာပဲ၊ မိုးရွာမှာ မဟုတ်ဘူး။ တိုနီ ရေထဲ ခုန်ဆင်းချင်နေပြီ၊ တိုနီနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်”

တိုနီ ကောက်ရိုးဦးထုပ် ဆောင်းထားသည်။ ပင်လယ်လေ နုနုလေး တိုက်ခတ်နေ သည့်တိုင် နေပြင်းသဖြင့် မိန်းမဆောင်းထီးလေးပါ ဖွင့်လိုက်သည်။ သက္ကလတ် ဦးထုပ်ညှိဆောင်းထားသော ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)လူငယ်က လက်ထဲ စာအုပ်ကိုင်၍ တိုနီဘေးမှ လျှောက်လိုက်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တိုနီအား ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ အာရောဂျ်ဟိုတယ်ရှေ့မျက်နှာစာမှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ပြီး ဟိုတယ်ဝင်းထဲဝင်လာကြသော် နေရောင်အောက်တွင် အကွယ်အကာမဲ့ထီးတည်း တည်ရှိနေသော အဆောက်အဦကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နှင်းဆီခြုံလေးများနှင့် ကျောက်စရစ်ခဲခင်း လမ်းလေးများအပြင် ဟိုတယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဂီတခန်းမက ထင်းရှူးပင်များအကြား ပုန်းအောင်းတည်ရှိနေသည်။ မုန်မျိုးစုံ

ဆိုင်နှင့် ဆွစ်တဲကုပ်လေးများကို စကြိုလမ်းရှည်ဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။ အချိန်မှာ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ဟိုတယ်တွင်လာတည်းသူများ ကမ်းခြေသို့ ဆင်းသွားလောက်ပြီ။

တိုနီတို့နှစ်ယောက် ကစားကွင်းကို ဖြတ်လျှောက်လာကြသော် ကွင်းထဲတွင် စရာမဒန်းကြီးတစ်ခုနှင့် ထိုင်စရာ တန်းလျားအများအပြား ချထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဆောက်အအုံနား ရောက်လာသော် ဧည့်သည်တစ်ဦး ရေမွှေးစိမ် နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ နောက်တစ်ဦးက အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက် နေသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရပြန်သည်။ မြက်ခင်းကျယ်က နေရောင်အောက် ဝပ်ဆင်းနေသည်။ ပေါင်းပင်နှင့် တောပဲပင်များ၏ ရနံ့က စူးရှရှု။ ဟိုသည် ဖျံလွှားနေသော ပိုးကောင်ပြာပြာလေးများက တပီပီ တဖီဖီ။ ပင်လယ်ဘက်မှ လှိုင်းပုတ်သံ တဝေါဝေါကိုလည်း သဲ့သဲ့ကြားနေရပြီး လှိုင်းခေါင်းဖြူများမှ လွင့်တက်လာသော ရေစက်ရေမှုန်များကိုပင် မြင်တွေ့လာရသည်။

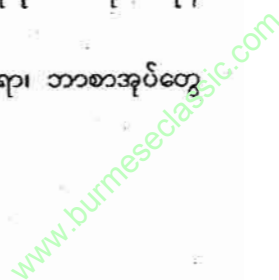
“အစ်ကို ဖတ်နေတာ ဘာလဲဟင်”ဟု တိုနီက မေးသော် လူရွယ်က စာအုပ်အဖုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ပြီး စာရွက်များကို ဟိုဘက်သည်ဘက် တဖျပ်ဖျပ်လှန်လိုက်သည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ သွေးတွေအကြောင်း ကိုယ်တွင်းက ကလီစာတွေ အကြောင်း ရွံ့စရာတွေ ဖတ်နေတာ၊ စာအုပ်က အဆုတ်ရဲ့ ဗဟိုချက်တွေ အကြောင်းလေ၊ အဆုတ်ရောဂါအကြောင်း ဆိုပါတော့၊ အဆုတ်က အရည် ကြည်လေးတွေနဲ့ ပြည့်သွားရင် အဲဒီအခြေအနေဟာ စိုးရိမ်စရာကောင်းတယ်။ အဆုတ်ရောင် အဆုတ်ပွလာတာပေါ့၊ တချို့ အခြေအနေသိပ်ဆိုးတဲ့လူဆိုရင် အသက်ရှူကျပ်ပြီး သေတာပဲ၊ သိပ္ပံပညာ ရှုထောင့်ကနေ ပြောရင် အအေးကြောင့် ဖြစ်တာ”

“ကြောက်စရာကြီးနော်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တော့လည်း... တိုနီ သိပြီ၊ တိုနီတို့ရဲ့ ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးကြီး အနားယူပြီဆိုရင် အစ်ကိုက တိုနီ တို့ရဲ့မိသားစု ဆရာဝန်လုပ်နော်”

“ဟား... ဟား... ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မမလေးကရော၊ ဘာစာအုပ်တွေ ဖတ်နေသလဲ”

“ဟော့(ဖိ)မင်းလေ၊ သိလား”

“ဝတ်ရွတ်ဆရာကြီးနဲ့ ရွှေအိုးအကြောင်းလား၊ သိတယ်၊ ကောင်းပါတယ် ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေအတွက် သိပ်မကောင်းဘူး ထင်တယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက နည်းနည်းထူးခြားတာကိုမှ ကြိုက်တယ်”

“တိုနီ တစ်ခုမေးမယ်နော်” ရှေ့အနည်းငယ် ဆက်လျှောက်ပြီး တိုနီ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သလို မေးသည်။ “အစ်ကို့နာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲဟင်။ အစ်ကို့နာမည် ခေါ်သံကြားတိုင်း တိုနီ ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး။ အစ်ကို့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်မှန်းမသိလို့ တိုနီ ခေါင်းတွေတောင် ပူလာပြီ”

“ခေါင်းတွေတောင် ပူလာပြီလား”

“ကဲပါ... တိုနီ ခေါင်းပူအောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ အခုလို နာမည်မေးတာ မသင့်တော်မှန်း တိုနီ သိပါတယ်၊ တိုနီ တအားသိချင်လာလို့ပါ၊ သိသင့်တယ်လေ၊ အကြောင်းပြချက်တော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ဒါများ ကျွန်တော့်နာမည် မော်တန်” ကိုယ့်နာမည်ကိုယ်ပြောပြီး မျက်နှာ ဖြန်းခနဲ နီရဲသွားပြန်သည်။

“မော်တန်... နာမည်က လှတယ်”

“အိုး”

“ဟုတ်တယ်... တကယ်ပြောတာ၊ အနည်းဆုံးတော့ ဟင့်(စ်)တို့ ကန့်(စ်) တို့လို နာမည်မျိုးတွေထက် ပိုကောင်းတယ်၊ နာမည်က သူများနဲ့ မတူဘူး၊ နိုင်ငံခြားသား နာမည်လိုပဲ”

“ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)မမလေးက တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်ပါလား၊ ဟော့(ဖ်)မင်း ဝတ္ထုတွေ အများကြီးဖတ်ထားလို့နေမှာ၊ ကျွန်တော့်အဘိုးက နော်ဝေလူမျိုး၊ သူ့နာမည် ကျွန်တော့်ပေးထားတာ၊ ဒါပါပဲဗျာ”

တိုနီသည် ကျူပင်များကြားမှ လမ်းထွင်လျှောက်လာသည်။ ရှေ့တွင် ခေါင်မိုးဝိုင်းဝိုင်း သစ်သားတဲများ အတန်းလိုက်ရှိနေပြီး ၎င်းတို့နောက်တွင်မှ ကျောမှီနှင့် လက်ရန်းခြင်းတောင်းပုံစံကုလားထိုင်များကို ရေနားနီးနီးချထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပူပူနွေးနွေးသဲသောင်ပေါ်တွင် မိသားစုများ သူ့အစုနှင့် သူ့နေရာယူထားသည်။ အမျိုးသမီးများက နေကာမျက်မှန်များတပ်ကာ စားအုပ်အငှားဆိုင်မှ ငှားလာသော စာအုပ်များဖတ်ကြသလို ဝတ်စုံပါးပါးဝတ်ထားသော

အမျိုးသားများက သဲသောင်ပေါ် တုတ်ကောက်ဖြင့် ရေးခြစ်နေကြသည်။
ဆောက်ရိုးဦးထုပ်ကြီးများ ဆောင်းထားသော ကလေးများက နေပူဆာလှုံရင်း
သဲပြင်ကို တူးကြဆွကြ ရေမြောင်းဖောက်ကြ ပုံသွန်းကြနှင့် ဖိနပ်မပါ ခြေဗလာဖြင့်
ရေအိုင်ထဲ တစ္ဆတ်တတ်ဆင်းကာ သင်္ဘောလေးများ လွှတ်ကြသည်။ ညာ
ဘက်တွင် သစ်သားရေချိုးတဲလေးများက ရေစပ်ထိ ဆင်းသွားသည်။

“တိုနီတို့ ဒီတိုင်းဆက်သွားရင် မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)တို့ရဲ့ တံတားကိုရောက်
သွားလိမ့်မယ်၊ ကွေ့ကြရအောင်”

“တိုနီသူငယ်ချင်းတွေကို မတွေ့ချင်တော့ဘူးလား။ ဟိုးက ကျောက်တုံး
ဆွေပေါ်မှာ ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်ပေးမယ်လေ”

“တိုနီလည်း သူတို့ကို နှုတ်ဆက်သင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့
အိမ်က... တိုနီ ဒီကိုလာတာ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ကင်းကင်းနေချင်လို့ပါ”

“ဘာအတွက် ကင်းကင်းနေချင်ရတာလဲ”

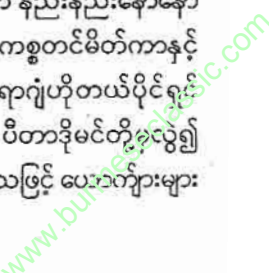
“ဘာအတွက်ဆိုတော့... ဆိုတော့”

“ကဲ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မမလေး ကျွန်တော်မေးမှ ဖြစ်မယ်။ မဟုတ်
သေးဘူး၊ နောက်ရက်မှပဲ မေးတော့မယ်။ အခု ကျွန်တော် ဟိုးက ကျောက်ဆောင်
ဆီမှာ သွားထိုင်နေတော့မယ်။ ဝွတ်(ဒ်)ဘိုင်”

“အစ်ကို့ကိုရော မိတ်ဆက်မပေးရတော့ဘူးလား” တိုနီ ရေးကြီးသုတ်ပျာ
သေသည်။

“အိုး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်။ မလုပ်ပါနဲ့။ အဲဒီလူတွေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့
အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုးက ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာပဲ ထိုင်နေမယ်”

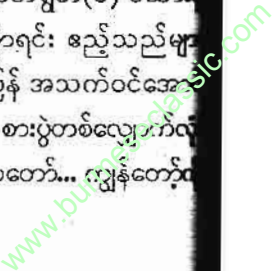
ညာဘက် ရေချိုးဆိပ်အနီးရှိ ပင်လယ်ရေ တလိမ့်လိမ့် တက်ချည်
ဆင်းချည် ဆေးကြောချနေသော ကျောက်တုံးများပေါ် မော်တန်ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)
ထက်သွားစဉ် တိုနီသည် လူတစ်အုပ်ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားသည်။
မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)တံတားအနီး နေရာယူထားသော လူသိုက်မှာ နည်းနည်းနောနော
အော်တယ်။ မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)များနှင့်အတူ ဟက်ဂင်စထရွမ်း၊ ကစ္စတင်မိတ်ကာနှင့်
ရေခဲရဲ့မိသားစုများ တစ်အုပ်တည်း ရှိနေသည်။ အာရောဂျ်ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်
ဘန်ဘာ့(ဂ်) မြို့သား ကောင်စစ်ဝန် ဖရစ်ရှ်၊ လူပေလူတေ ပီတာဒိုမင်တို့မှလွဲ၍
အခြားအုပ်စုလုံး အမျိုးသမီးများချည်းသာ။ ရုံးပိတ်ရက်မဟုတ်သဖြင့် ယောက်ျားများ

ရုံးတက်နေကြဟန်တူသည်။ ကောင်စစ်ဝန် ဖရစ်ရှ်သည် အကာအတားမရှိသော တံတားပေါ်တက်ကာ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပျူမြင်နေရသော ရွက်လှေတစ်စင်းကို ကြည့်နေသည်။ ကောင်စစ်ဝန် ဖရစ်ရှ်သည် ဥပမိရုပ် ထူးခြားပြီး ကောင်းစွာ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ထားသည်။ ပြန်ကားကား ကောက်ရိုးဦးထုပ်ကြီးဆောင်းထားသော ပီတာဒိုမင်က မုတ်ဆိတ်ကို သင်္ဘောသားစတိုင် ညှပ်ထားသည်။ သဲပေါ် ဖျာခင်းကာ ခြေညောင်းလက်ဆန့်လုပ်နေသော အမျိုးသမီးများ၊ ခွေးခြေပေါ် ထိုင်နားနေသော အမျိုးသမီးများနှင့် ပီတာဒိုမင်က စကားရော ဖောရော ပြောနေသည်။

ဆံပင်ညို ဖရိုဖရဲ၊ ကိုင်းရိုးရှည်မျက်မှန်နှင့် လင်ဟာနွယ်ဖွား မင်းကတော် မော်လင့်ဒေါ့(ဖဲ)၊ အမေအတုကိုယူကာ နားတွင် စိန်နားကပ်ကြီး ပန်ထားသည့် အရွယ်မရောက်တရောက် ဂျူလီနှင့် ဟက်ဂင်းစထရွမ်းကတော်၊ ကစွတင်မိတ်ကာ သားအမိတို့ကို တွေ့ရသည်။ သမီး ကစွတင်မိတ်ကာသည် ကောင်စစ်ဝန် ဖရစ်ရှ်၏ ဇနီးဖြစ်သော်လည်း ပိန်ညော်ညော်နှင့် ကက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည်။ ရေချိုးဆိပ်တွင် ပျူငှာဖော်ရွေစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး မကြာမကြာ နေပူထဲ ထွက်လိုက်၊ ပင်ပန်းလိုက်ဖြင့် ဘောလုံးများ၊ လူအုပ်များ၊ အမှိုက်သရိုက်များ၊ ကလေးဝိုင်းများနှင့် သင်္ဘောလွှတ်ခြင်းများကိုသာ အာရုံဝင်စားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သူမ၏ တန်ဖိုးကြီးလူအုပ် ရှိနေသည်။

ကစွတင်မိတ်ကာ သားအဖများ ဝိုင်ကုန်သည်လုပ်သည်မှာ မကြာသေးဝိုင်ကုန်သည် ကော့ပင်ကြီးထိုင်သွားရအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည်မှာလည်း မကြာသေးပီတာဒိုမင်ကမူ ဂျူစတက်ခရော့ဂျာလိုမဟုတ်။ အပြောအဆို အပြုအမူများ ကမစိုက်တတ်ပေ။ တေသည် လေသည်နေရာတွင်လည်း ခပ်ရှင်းရှင်း။ ထင်ရှားသော စရိုက်မှာ အော်ကျယ်အော်ကျယ် လောင်တတ်ခြင်းပင်။ လူအုပ်လူသင်းတွင် အမျိုးသမီးများအားလုံး သူ့ကို ချက်ချင်းဂရုစိုက်သွားအောင် အသံဝါကြီးဖြင့် ခပ်ရွတ်ရွတ် အော်ဟစ်နောက်တတ်၏။ တစ်ခါက ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ) မိသားစု တည်ခင်းသော ညစာဝိုင်းတွင် စကားများပြောရင်း ပြောရင်း ဧည့်သည်များ အားလုံး ပျင်းရိငြီးငွေ့လာသော် အိမ်ရှင်မက စကားဝိုင်းပြန် အသက်ဝင်အောင် ကြိုးစားပမ်းစားလှုံ့ဆော်နေရသည်။ ထိုအခါ ပီတာဒိုမင်က စားပွဲတစ်လျှောက်လုံး ကြားသွားအောင် အသံဝါအသံပြကြီးဖြင့် “ကောင်စစ်ဝန်ကတော်... ကျွန်တော်...”

တောင့်နဲ့၊ မစောင့်နဲ့တော့ဗျို့။” ဟု အားရပါးရကြီးအော်ချလိုက်ရာ စားပွဲတစ်ဝိုင်းလုံး တဝါးဝါးရယ်ခဲ့ရသည်။

ယခုလည်း ထိုအသံကြီးဖြင့် ပုံတိုပတ်စများကို အနိမ့်စားဂျာမန်မလေ့ သုံးဖြင့် မွှေရောသမပြီးပြောနေရာ မင်းကတော် မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)မှာ အရယ်ရောဂါ နှုတ်တရက် ရလာပြီး “ဒိုမင်... တော်တော့၊ မပြောနဲ့တော့၊ တော်ပါတော့” ဟု အော်ဟစ်တားမြစ်ရင်း ရယ်နေရသည်။

တိုနီ ရောက်လာသောအခါ ဟက်ဂင်းစထရွမ်းတို့က အေးတီအေးစက် ထုပ်နေကြသော်လည်း အခြားလူများအားလုံးက လိုလိုလားလား နှုတ်ဆက် ကြသည်။ ကောင်စစ်ဝန် ဖရစ်ရှဲပင် တံတားပေါ်မှဆင်းလာပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ထာမည့်နှစ်တွင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)တစ်မိသားစုလုံးပြန်လာပြီး ရေချိုးဆင်းသည့် ထူအုပ်ကို အင်အားတောင့်စေလိုသည့်ဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကြိုဆိုပါတယ် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)မမလေး” ဟု ဒိုမင်က သူ၏အကောင်းဆုံး အသံထွက်ဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ တိုနီက ဒိုမင်၏အလေ့အထကို ဂရုမစိုက်မှန်း နှိုင်း သိသည်။

“ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)မမလေးပါလား”

“ဒီကိုလာတာလား”

“ချစ်စရာလေး”

“ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“ဂါဝန်လေးက လှပပါ”

“ဘယ်မှာတည်းသလဲ”

“ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)အိမ်မှာ ဟုတ်လား”

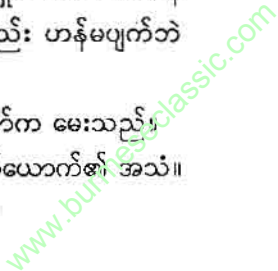
“မာလိန်မျိုးကြီး အိမ်မှာလား၊ အထူးအဆန်းပါလား”

“အား ပါးပါး... တကယ့်ကို အထူးအဆန်းပဲ”

“မြို့ပေါ်မှာ တည်းတာလား” ဟု ရေချိုးဆိပ်ပိုင်ရှင် ကောင်စစ်ဝန် နှစ်ရှဲက မေးသည်။ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသော်လည်း ဟန်မပျက်ဘဲ ခေါ်ရီရီ ရှိသည်။

“နောက်တစ်ခါ လူစုရင် လာမလား” ဖရစ်ရှဲကတော်က မေးသည်။

“အို... ခဏလေးလာတာကိုး” အခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသံ။

“ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)တွေ တော်တော်ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

ဟက်ဂင်းစထရွမ်းကတော်က မင်းကတော် မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)နှင့် နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောသည်။

“ရေချိုး ဆင်းပြီးပြီလား” ဟု တစ်ယောက်က မေးပြန်သည်။ “ရေမချိုးရသေးတဲ့လူ ဘယ်သူရှိသေးလဲ၊ မာရီလား... ဂျူလီနဲ့ လွစ္စရော၊ ကဲ အန်တိုနီ... တိုနီ့သူငယ်ချင်းတွေက တိုနီနဲ့အတူ ရေချိုးဆင်းလိမ့်မယ်”

မိန်းကလေးအချို့ ထလာကြသည်။ ပီတာဒိုမင်က မိန်းကလေးများကို တိုနီနှင့်အတူ ကမ်းခြေဆင်းရန် တိုက်တွန်း၏။

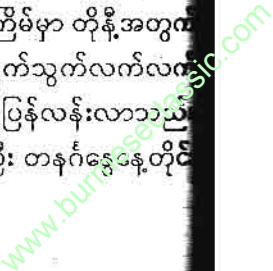
တိုနီက ဂျူလီဟက်ဂင်းစထရွမ်းကို မေးသည်။ “ကျောင်းတုန်းက တူတူသွား တူတူပြန်ကြတာ မှတ်မိသေးလား”

“မှတ်မိတာပေါ့၊ တိုနီက အမြဲအူတိုတတ်တဲ့ ကောင်မလေးလေ” ဟု ဂျူလီ အဖြေပေးပြီး ရယ်သည်။ သစ်သားချင်း နံစပ်ထားသော လူသွားလမ်းပေါ် တက်လျှောက်ကာ မိန်းကလေးတစ်သိုက် ရေချိုးဆိပ်ရောက်လာကြသည်။ မော်တန် ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ထိုင်နေသော ကျောက်တုံးကြီးများနားရောက်လာသော် တိုနီက မော်တန်ကို ခေါင်းဆတ်ပြသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က “ဘယ်သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြနေတာလဲ တိုနီ” ဟု မေးသော် တိုနီက “ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ပါ တိုနီနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်လာကြတာ” ဟု ဖြေသည်။

“မာလိန်မှူးကြီးရဲ့သားလား” ဟု ဂျူလီကမေးပြီး မျက်လုံးမည်းမည်းကြီးများဖြင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်သည်။ မော်တန်က မြူးတူးနေသောမိန်းကလေးတစ်သိုက်ကို စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ တိုနီက “ဩဂတ်(စ်)မရှိတာ နာတာပဲနော်” ဟု စွာကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သည်။

*

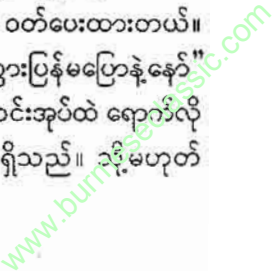
ယခုဆိုလျှင် တိုနီဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)၏ ချစ်စရာ နွေရာသီ ကာလတိုလေး ဆိုက်ရောက်လာပါပြီ။ ထရာဗီမြို့အနီးဒီတွင် သည်တစ်ကြိမ်မှာ တိုနီ့အတွက် အပျော်ရဆုံးဖြစ်၏။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကျသွားသလို သွက်သွက်လက်လက် ရွှင်ရွှင်ပျပျ အပူအပင်ကင်းကင်းနှင့် တိုနီလေး တစ်ဖန် ပြန်လန်းလာသည်။ အဖေဖြစ်သူ ကောင်စစ်ဝန်က တွမ်နှင့် ခရစ်ရှန်းကိုခေါ်ပြီး တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်

တိုနီကိုလာကြည့်သည်။ တိုနီပုံစံမှာ စိတ်တိုင်းကျ အားရကျေနပ်စရာ။ ကောင်စစ်ဝန် လာကြည့်သည့် နေ့ဆိုလျှင် ဟိုတယ်တွင် စားဝိုင်းမှာကား စားကြသည်။ မုန့်ဆိုင် အဖိအောက် ထိုင်ကာ ကော်ဖီသောက်ရင်း ဂီတဝိုင်း၏ တေးသံကို နားဆင်ကြသည်။ ဂျူစတက် ခရော့ဂျာနှင့် ပီတာဒိုမင်တို့လို မြို့သားများ၏ သုံးဆယ့်ခြောက်ကောင် ကစားဝိုင်းကို ချောင်းကြည့်ကြသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကိုယ်တိုင်က ဘယ်သောအခါမှ ဝင်မကစား။ တိုနီမှာ နေဆာလှူရ၊ ရေချိုးရ၊ ဂျင်းအချဉ်ရည်နှင့် ဝက်အူချောင်းကို စားရ၊ မော်တန်နှင့်အတူ အဝေးကြီးလမ်းလျှောက်ရနှင့် မအား။ အဝေးပြေးလမ်းအတိုင်း အခြားရွာကို ရောက်သည်အထိ လမ်းလျှောက်ဖြစ်၏။ ကမ်းခြေတစ်ခွင် ပြုပြင်အောင် လမ်းသလား၍ 'သမုဒ္ဒရာဗိမာန်' သို့ တက်ကြသည်။ ထိုဗိမာန်မှ နေ၍ ကုန်းမြေနှင့် ရေပြင်မြင်ကွင်းကျယ်ကြီးကို တစ်ဝှေ့စားနိုင်ပြီး အာရောဂျ်ဟိုတယ် နောက်ဘက်မှ တောအုပ်ကိုပါ ရှုမောနိုင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထရာဗီမြစ်ကို လှေလှော်ဖြတ်ကူးပြီး ပရိုင်ဗယ်အရောက်သွားကာ ပယင်းရှာကြသေးသည်။

မော်တန်မှာ တစ်ယူသန်ဖြစ်သော်လည်း တိုနီအတွက် အကောင်းဆုံးအဖော်ဖြစ်သည်။ အရာရာကို တရားမျှတစွာ အဆုံးအဖြတ်ပေးတတ်ပြီး နောက်ဆုံးစကားလုံးပြောပြီးတိုင်း မျက်နှာနီရဲသွားတတ်သူမှာ မော်တန်ဖြစ်၏။ မှူးမတ်များအား ဝမ်းတွင်းရှူးတွေ၊ ငကြောင်ကြီးတွေ စသဖြင့် ပက်ပက်စက်စက်ပြောကာ အထင်သေးသော ဟန်ပန်မူရာများကိုလည်း လုပ်ပြတတ်သဖြင့် တိုနီ စိတ်မကောင်း။ တိုနီက မော်တန်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းပစ်သော်လည်း မော်တန်သည် ခိဘများကိုပင် မပြောရဲသည့် ကိစ္စများအား တိုနီကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောသဖြင့် တိုနီမှာ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ဝမ်းသာဂုဏ်ယူရသည်။ တစ်ခါကဆိုလျှင် တိုနီကို ကိစ္စတစ်ခု ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ဖွင့်ပြောဖူးသည်။ "ကျွန်တော် ပြောပြမယ်နော်၊ ဂေါ့တင်းဂန်းက ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ အရိုးစုနို့တယ်၊ လူတစ်ကိုယ်လုံးရဲ့ အရိုးစု... သိလား၊ ဝိုင်ယာကြိုးတွေနဲ့ တွဲထားတာ၊ အဲဒီအရိုးစုကို ကျွန်တော်က ရဲယူနီဖောင်း အဟောင်းကြီး ဝတ်ပေးထားတယ်။ ခေ့ဝိုင်ဘူးလား၊ ဟား ဟား၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖေကို သွားပြန်မပြောနဲ့နော်"

တိုနီသည် သူမနှင့်တစ်မြို့တည်းသား အပေါင်းအသင်းအုပ်ထဲ ရောက်လိုရောက်၊ မရောက်လျှင် အခြားလူအုပ်ထဲ ရောက်နေလေ့ရှိသည်။ သို့မဟုတ်

လှေလှော်အဖွဲ့ထဲရောက်နေတတ်သည်။ ထိုအခါ မော်တန်က ကျောက်တုံးပေါ်ထိုင်နေရသည်။ ကျောက်တုံးပေါ်ပထမဦးဆုံးတစ်ကြိမ်ထိုင်ပြီး သည့်နေ့မှစ၍ 'ကျောက်တုံးပေါ်ထိုင်' ဟူသော ဝေါဟာရက သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် 'ပျင်းရိအထီးကျန်' ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိုးရွာသည့်နေ့ဆိုလျှင် ကောင်းကင်ပြာပြာနှင့် ရေပြင်ပြာပြာ တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားသည်အထိ ပြာပြာညှို့အောင် တိမ်ခိုးများက မျက်စိတစ်ဆုံး လွှမ်းဖုံးသွားပြီးနောက် ကမ်းတစ်ခွင်လုံး ရွဲ့ရွဲ့နစ်အောင် မိုးရွာချလိုက်သည်။ လမ်းများ ချောင်းပေါက်ပြီဆိုလျှင် တိုနီ ဤသို့ဆိုတတ်သည်။

“ဒီနေ့တော့ တိုနီတို့ နှစ်ယောက်လုံး ကျောက်တုံးပေါ်ထိုင်ပဲ။ ဝရန်တာမှာ ထိုင်ချင်တိုင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်၊ ဘာမှလည်း လုပ်စရာမရှိတော့ အစ်ကိုတို့ ကျောင်းတုန်းက ဆိုခဲ့ရတဲ့ သီချင်းတွေ ပြန်ဆိုပြ၊ ဒါတောင် တိုနီက သီချင်းဆိုရင် သိပ်စိတ်ကုန်တာနော့”

“ဟုတ်ပါ့ဗျား... ဒီလာထိုင် တိုနီ၊ တိုနီရှိရင် ကျောက်တုံးတွေ မရှိတော့ဘူး” ထိုစကားမျိုးကို မော်တန်က သူ့အဖေရှိနေလျှင် ဘယ်တော့မှမပြော။ အမေရှိနေလျှင် သူ့အတွက် အရေးမကြီး။

တိုနီနှင့် မော်တန် စားပွဲဝိုင်းမှထကာ နှစ်ယောက်သား အပြင်ထွက်တော့ မည်ကြိလျှင် မာလိန်မှူးကြီးက “ကဲ... ဘယ်လဲ၊ ဒီကလေးတွေ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ” ဟု မေးတတ်သည်။

“ကျွန်တော် အန်တိုနီနဲ့ လမ်းနည်းနည်းလျှောက်မလို့ပါ၊ ဗီမာန်အထိ လျှောက်မလို့”

“ဩ... ဒါလား၊ ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်ပြီး စာသွားကျက်ပါလား၊ ဂျေတင်းဂန်ကို ပြန်မရောက်ခင် မင်းရဲ့ခေါင်းထဲ စာတစ်လုံးမှ ကျန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး” မာလိန်မှူးကြီးက ထိုသို့ဆိုလျှင် မာလိန်မှူးကြီးကတော်က ထုချေသည်။

“ဒိုင်ဒရစ်... အခု ဒီရက်တွေက သားရဲ့ အားလပ်ရက်မဟုတ်ဘူးလား၊ သားက ဘာဖြစ်လို့ လမ်းလျှောက်မထွက်ရမှာလဲ၊ ဧည့်သည်ကရော သားနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူးလား”

ဤသို့ဖြင့် မော်တန် အပြင်ထွက်ပါသည်။

ရေစပ်စပ်နားမှ လမ်းလျှောက်ရလွယ်သော သဲပြင်မာမာချောချောပေါ်

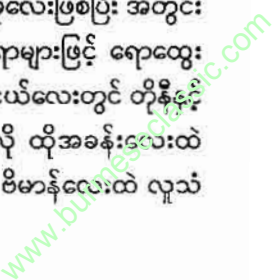
လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ ယောက်သွားဖြူဖြူလေးများ၊ ကြောင်မျက်ရွဲကဲ့သို့ ဖြူဖျော့ဖျော့ ရှည်သွယ်သွယ် ခရစ်ခွဲလေးများ၊ ဖောင်းဖောင်းအိအိ အသီးလေးများ ပါသော စိမ်းဖန့်ဖန့် ပင်လယ်ရေမှော်ပင်များ၊ ကြည်စိမ့်နေသော နီဝါဝါ ပင်လယ် ခူများ၊ သဲသောင်ပေါ်နေရာအနှံ့ကြဲပြန့်နေသည်။ နီဝါဝါပင်လယ်ခူများမှာ အဆိပ် ပြင်းသဖြင့် ရေချိုးနေစဉ် ခြေထောက်ကိုထိမိရုံနှင့် ခြေထောက်များ ရောင်ကိုင်း လာတတ်သည်။

တိုနီစကားစသည်။

“တိုနီကလေ... အင်မတန် မိုက်အားကြီးတာ သိလား၊ ပင်လယ်ခူထဲက အနီရောင် ကြယ်ပွင့်လေးကို လိုချင်တာနဲ့ ပင်လယ်ခူတွေကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ထုပ်ပြီး အိမ်အပြန်သယ်သွားတယ်၊ လသာခန်းပေါ်တင်ပြီး နေပူလှန်းတာပေါ့။ နောက် သွားလည်းကြည့်ရော... အပေါက်ကြီးတွေဖြစ်ပြီး ပင်လယ်ရေမှော်နဲ့တွေ့ နံ့ဟောင်နေတာပဲ”

နှစ်ဦးသား လမ်းလျှောက်နေစဉ် ရေလှိုင်းများက သူတို့အနီး တီးတိုး တီးတိုးနှင့် စည်းချက်သံမှန် ဖန်တီးသွားသည်။ ဆားငွေ့ပါသော လေက မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံးသာမက တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝဲလှည့်တိုက်ခတ်နေရာ နားဝတွင် လေတိုး သံများသာ ကြားနေရပြီး တွေ့ရိမူးယစ်လာသည်။ ပင်လယ်၏ ဆိတ်ညံ့သော တိုးသက်သော ငြိမ်းချမ်းမှုကြောင့် နီးနီးဝေးဝေး မည်သည့်နေရာ၌မဆို ပင်လယ်၏ ညည်းသံသဲ့သဲ့လေးကအစ ထင်ရှားနေတော့သည်။

ပင်လယ်အော်လေးအတိုင်း ပိုက်၍ ကွေ့လာသော် ဘယ်ဘက်တွင် ထုံး ကျောက်တောင် ချောကမ်းပါးကြီး၏ အချွန်အတက် ထိုးထိုးထောင်ထောင်များ ခြင်ကွင်းထဲဝင်လာသည်။ သောင်ကမ်းတစ်လျှောက် ကျောက်ဆိုင် တဖြည်းဖြည်း ထူထပ်လာသဖြင့် ကျောက်ဆောင်ပေါ်တက်ရသည်။ ဆက်လျှောက်လာသော် ဇီမာန်ရှိရာ တောအုပ်ဆီ ရောက်လာ၏။ ဗိမာန်မှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းသစ်များ၊ ဖျဉ်များဖြင့် ဆောက်ထားသော အပိုင်းပုံစံ အဆောက်အအုံလေးဖြစ်ပြီး အတွင်း ဘက်တွင် ကဗျာတိုစာတိုများကို အသည်းပုံများ အက္ခရာများဖြင့် ရောထွေး ထွင်းထုထားသည်။ ပင်လယ်ဘက်မျက်နှာမူသော အခန်းငယ်လေးတွင် တိုနီနှင့် ဇော်တန် ဝင်ထိုင်သည်။ ရေချိုးဆိပ်မှ ရေချိုးခန်းလေးလို ထိုအခန်းလေးထဲ သစ်ဝါးရနံ့သင်းနေပြန်သည်။ ယခုလို နေ့လယ်ခင်းတွင် ဗိမာန်လေးထဲ လူသံ

သူသံမရှိဘဲ ပကတိအေးချမ်းနေ၏။ သစ်ရွက်များကြား လေပြည်သုတ်ဖြူးကာ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်သွားသည်။ ၎င်းကောင်နှံ၏ တိတိကျကျတော့တေးက တိုးသက်သက်။ အောက်ဘက်မှ ကမ်းရေသီတာ ပင်လယ်ပြာ၏ လှိုင်းဂီတက ထိုအသံများနှင့် မွေ့ရောသွားသည်။ အဝေးမှ သင်္ဘောတစ်စင်း၏ ရွက်ကြိုးတန်ဆာများကို လှမ်း တွေ့နေရပြန်သည်။ နားဝတွင် မြည်ဟည်းနေခဲ့သော တိုက်လေ၏ ပြောသံ အောက်မှ လွတ်ကင်းလာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို နှစ်ဦးစလုံး တိတ်ဆိတ် မှုထဲ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်သွားကာ အတွေးလှိုင်းထဲ မိန်းမောနေမိ၏။

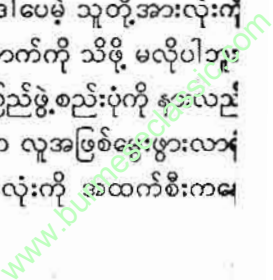
စကားစသူမှာ တိုနီ။ “လာနေတာလား၊ သွားနေတာလားဟင်”

“ဘာကို မေးတာလဲ” မော်တန်၏ ညံ့သက်သော အသံက ယခုမှ အဝေး တစ်နေရာဆီက ပြန်ရောက်လာသလို။ “အိုး... သွားနေတာ တိုနီ၊ အဲဒါ ရုရှကို သွားတဲ့ သင်္ဘော” ဟု တစ်အောင့်ကြာမှ ထပ်ပြောသည်။ “ကျွန်တော်တော့ အဲဒီသင်္ဘောနဲ့ လိုက်မသွားချင်ဘူး၊ ဟိုမှာ ဒီထက် ပိုဆိုးမှာ”

“ကဲ ကဲ မျိုးမတ်တွေအကြောင်း ပြောတော့မယ် မဟုတ်လား။ အစ်ကို့ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိတယ်၊ ဒီလိုမျိုးပြောနေလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ အဲဒီမျိုးမတ်တွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ အစ်ကို သိထားသလား၊ ပြောပါဦး”

“ကောင်းပြီလေ၊ တိုနီကတော့ သိတယ်၊ အမ်းဂတ်ဗွန်ရှယ်လင်ဆိုတာ တိုနီ ပြောပြဖူးသားပဲ၊ အမ်းဂတ်က တိုနီတို့ နှစ်ယောက်စလုံးထက် သဘောပို ကောင်းတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ ‘ဗွန်’ဆိုတာကိုတောင် မသိတော့သလိုပဲ၊ ဝက်အူ ချောင်းတွေစားပြီး သူတို့ပိုင်တဲ့ နွားတွေအကြောင်း လေကန်နေရော”

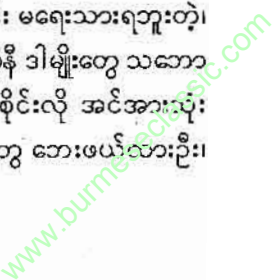
“ဟုတ်လား၊ ခြွင်းချက်တွေကတော့ ရှိမှာပေါ့လေ၊ ဒီမှာ တိုနီ... တိုနီတို့က မိန်းကလေးတွေဆိုတော့ ဘာမဆို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးပိုင်းကိုပဲ ကြည့်တတ်တယ်၊ တိုနီက မမျှော်လင့်ပဲ မျိုးမတ်မျိုးရိုးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ကောင်းတယ် ပြောတယ်။ ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံးကို အကဲဖြတ်ဖို့ဆိုတာ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကို သိဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒါဟာ မူလသဘောတရားနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်။ တိုင်းပြည်ဖွဲ့စည်းပုံကို နားလည် ရဲ့လား။ တိုနီ မဖြေတတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ သူတို့က လူ့အဖြစ်နွေးဖွားလာရ လေးနဲ့ အခွင့်ထူးခံကြရတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံးကို အထက်စီးကမ

ငုံကြည့်လို့ ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကျတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ရုန်းကန် ရုန်းကန် သူတို့နဲ့ တန်းတူဖြစ်မလာဘူး။”

မော်တန်သည် ဒေါသအလိပ်လိုက် ထွက်လာသဖြင့် ပရိယာယ်မပါ ဘာမပါ ဟောဟောခိုင်းခိုင်းပြောချသည်။ ပြောနေသည့်စကားနှင့် ကိုက်ညီ အောင် လက်ဟန်အမူအရာလုပ်သော်လည်း ကိုးရိုးကားရားနိုင်နေမှန်း သူ့ဘာသာ သတိပြုမိပြီး လက်လျှော့လိုက်သည်။ သို့သော် ဘရိတ်အုပ်၍မရသဖြင့် စကား ဆက်ပြောသည်။ ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုင်ပြီး ဂျက်ကက်အင်္ကျီ၏ ကြယ်သီးများကြား လက်မသွင်းကာ စကားပြောသည်။ အမြဲတစေ သဘောမနောကောင်းသော မျက်လုံးများထဲ အာခံဖိဆန်သည့် အရိပ်အငွေ့ကို မြင်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့လို သာမန်တိုင်းသူပြည်သားတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ အခေါ် တတိယအလွှာပေါ့နော်။ အဲဒီတတိယအလွှာက အရည်တောက်တောက်ကျအောင် ပျင်းတဲ့ များမတ်တွေရဲ့ အခွင့်အရေးဆိုတာကို လက်မခံနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီခေတ်မှာ လူတန်းစားခွဲခြားမှုကို လုံးဝဆန့်ကျင်တယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေ အားလုံး လွတ်လပ်ရမယ်။ တန်းတူရည်တူ အခွင့်အရေးရှိရမယ်။ လူတစ်ယောက် ဟာ တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်အောက်ခံမဖြစ်ရဘူး။ အားလုံးဟာ ဥပဒေ အတိုင်းပဲဖြစ်ရမယ်။ အခွင့်ထူးခံတို့၊ ထင်သလို ခိုင်းခွင့်တို့ မရှိစေရဘူး။ တိုင်းသူ ပြည်သားအားလုံးဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ ရင်သွေးတွေပဲဖြစ်ရမယ်။ လူတွေနဲ့ ဘုရား သခင်ကြားမှာ ကြားခံလူဆိုတာ မရှိသလို တိုင်းသူပြည်သားတွေနဲ့ တိုင်းပြည် ဟာလည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှ လူတွေအားလုံး ကြီးစားရုန်းကန်ပြီး ကိုယ့်ကြီးစားမှုနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ နေရာဌာနကိုရကြမယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်ခံနေကြရတယ်။ နှုတ်ပိတ်ခံနေရတယ်။ အဲ...ကျွန်တော် ဘာပြောမလို့ပါလိမ့်၊ ဪ... ဟုတ်ပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်တုန်းက မဟာမိတ်အဖွဲ့ရဲ့ ဥပဒေတချို့ကို ပြုပြင်ခဲ့သေးတယ်။ တက္ကသိုလ်နဲ့ စာနယ်ဇင်းကိစ္စပေါ့။ မဆိုပါဘူး။ ကောင်း သားပဲ။ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေတဲ့ ဝမ်းတွင်းရှူးကြီးတွေ၊ ဆွေးမြည့်နေတဲ့ ရေပေါ်ဆီ လူတန်းစားတွေအကြောင်း ဘာမှ မှန်ရာကို မှန်တဲ့အတိုင်း မရေးသားရဘူးတဲ့။ ကောင်းရော၊ ကျွန်တော်ပြောတာ တိုနီ နားလည်ရဲ့လား။ တိုနီ ဒါမျိုးတွေ သဘော မပေါက်နိုင်ပါဘူး။ တကယ်ကို မိုက်မဲတာဗျ၊ အရိုင်းအစိုင်းလို အင်အားလုံး နေတာ၊ ရဲတွေ အားကိုးပြီး ထိန်းချုပ်ချင်နေတာ၊ အဲဒါတွေ ဘေးဖယ်သားဦး။

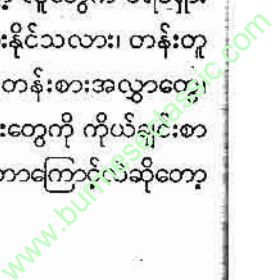
ပရပ်ရှားဘုရင်လုပ်ပုံကမှ တကယ့်အမှားစစ်စစ်၊ ၁၈၁၃ တုန်းက ပြင်သစ်တွေ ကျွန်တော်တို့ ဂျာမနီပြည်ထဲဝင်တုန်းက သူက ပရပ်ရှားနဲ့ ဂျာမနီ တစ်သား တည်းပါ။ ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ခွင့်ပေးမယ်ပေါ့၊ ဂျာမနီပြည်ကို ကျူးကျော်သူတွေ လက်ထဲကနေ လာကယ်ပါတယ်တဲ့”

တိုနီသည် မေးစေ့ကို လက်ခုပ်ထဲထည့်ကာ မော်တန်ကို ခိုးကြည့်သည်။ နပိုလီယံကို တိုက်ထုတ်ဖို့အရေး မော်တန်က အမှန်တကယ် ပါဝင်နိုင်သလားဟု မှန်းဆနေမိသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကတိ သူတည်တယ်လို့ ထင်လား၊ လုံးဝပဲ၊ လက်ရှိဘုရင် ကတော့ တကယ်စကားပြောကောင်းတယ်။ စိတ်ကူးကလည်း ယဉ်ပါ။ တိုနီ လို့ပေါ့၊ တိုနီကို ပြောစရာရှိတယ်။ လူ့ဘဝနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သဘောတရား တစ်ခုခုကို ကြည့်လိုက်၊ အဲဒီသဘောတရားဟာ လိုအင်ဆန္ဒကြောင့် ဒါမှမဟုတ် ကဗျာဆရာတွေ ဒဿနပညာရှင်တွေကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ သဘောတရားမျိုး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒီသဘောတရားနဲ့အတူ ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ ပါလာလိမ့်မယ်၊ အကောင်းဆုံးအကြံဉာဏ်တွေနဲ့ ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုနိုင်တဲ့ လူကို ရှင်ဘုရင်လို့ ခေါ်တာပေါ့၊ ဘုရင်ဆိုတာ ဒါကိုပြောတာပဲ၊ ဘုရင်ဆိုတာလည်း လူပဲ၊ လူမှ လူသားထဲက လူသားစစ်စစ်၊ အကောင်းဆုံး မြေတောင် အမြောက်ခံထားရတဲ့ လူသားတွေ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဂျာမနီပြည်ကြီးက ကျောင်းသားလေးတွေရဲ့ တိုင်းပြည် လို့ပဲ၊ တော်လှန်ရေးကာလတုန်းကဆိုရင် သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်သတ္တိရှိတယ်။ ရဲစိတ် ရဲမာန် ရှိတယ်။ အခုချိန်မှာတော့ စိတ်ပျက်စရာ လူ့အန္တရာယ်ချည်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ တိုနီ မေးပါရစေဦး၊ အစ်ကိုက ဘာဖြစ်လို့ ပရပ်ရှားကို ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားတာလဲ၊ အစ်ကိုက ပရပ်ရှားမှမဟုတ်တာ”

“အိုး... အတူတူပဲ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)မမလေးရဲ့၊ ဟုတ်တယ်နော်။ ဘူဒင် ဘရွတ်(ခ်)မမလေးလို့ ကျွန်တော်ခေါ်တယ်၊ တိုနီရဲ့ နာမည် အပြည့်အစုံဆိုရင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)သခင်မလေးလို့တောင် ခေါ်ရမှာ၊ ဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေက ပရပ်ရှား မှာထက် ပိုပြီး လွတ်လပ်သလား၊ ညီရင်းအစ်ကိုစိတ်ပိုထားနိုင်သလား၊ တန်းတူ ရည်တူ ရှိသလား၊ အစဉ်အလာ ထုံးတမ်းစေလေ့တွေ၊ လူတန်းစားအလွှာတွေ၊ များမတ်တွေ ဒီမှာနဲ့ ဟိုမှာ အတူတူပဲ၊ တိုနီက များမတ်မျိုးရိုးတွေကို ကိုယ်ချင်းစာ နေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောရမလား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့

တိုနီက အဲဒီထဲကမို့လို့ပေါ့၊ ဟုတ်တယ်... တိုနီ မသိဘူးလား၊ တိုနီအဖေက လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၊ တိုနီက ရွှေမင်းသမီး၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တိုနီတို့ ကြားမှာ ချောက်ကြီးခြားထားသလိုပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က တိုနီတို့လို အုပ်ချုပ်တဲ့ လူတန်းစားမှ မဟုတ်တာ၊ တိုနီက ကျန်းမာရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ထဲက တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး သောင်ပြင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုနီက တိုနီအသိုင်းအဝိုင်းထဲဝင်သွားတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကျောက်တုံး ပေါ်ထိုင်နေရုံပဲ” မော်တန်အသံသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကျယ်လာသည်။

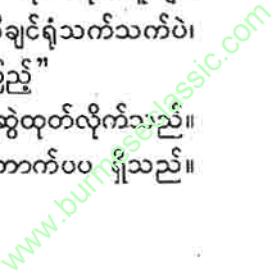
“မော်တန်” ဟု တိုနီ ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းခေါ်သည်။ “ဒါဆို အစ်ကို ကျောက်တုံးပေါ်ထိုင်နေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဒေါသထွက်နေခဲ့တာပေါ့ နော်။ တိုနီက မိတ်ဆက်ပေးဖို့ အမြဲတမ်းခေါ်ခဲ့တာပဲ”

“ကဲ... ပြောရင်းဆိုရင်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးပိုင်း ပါလာပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော်က သဘောတရားကို ပြောနေတာဗျ၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဒီမှာလည်း ပရပ်ရှားနဲ့ ဘာမှမထူးပါဘူးလို့ ဆိုလိုတာ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်က ပုဂ္ဂိုလ်ရေးပိုင်းကို ပြောနေတယ်ဆိုရင်တောင်” မော်တန် တစ်အောင့်နားပြီးမှ လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောသည်။ “စိတ်အားထက်သန်မှုမှာ မလျော့။ “မျက်မှောက်အခြေအနေကို ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ အနာဂတ်ကိုပဲပြောမှာ၊ တိုနီက သခင်မ ဘယ်သူဘယ်ဝါ အပြစ်နဲ့ တိုနီတို့ မူလအသိုင်းအဝိုင်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတဲ့အခါကျရင် နောက် တစ်ယောက်ကတော့ ကျန်တဲ့ သူတစ်ဘဝလုံး ကျောက်တုံးပေါ်ထိုင်ပဲ”

နှစ်ဦးလုံးတိတ်နေကြသည်။ တိုနီက မော်တန်ကို မကြည့်ဘဲ ထရံဘက် ကြည့်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုကြောင့် အနေရအထိုင်ရခက်လှသည်။

မော်တန် စကားစသည်။ “တိုနီ မှတ်မိသေးလား၊ ကျွန်တော် မေးစရာ တစ်ခုရှိတယ်ဆိုတာလေ၊ တိုနီ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရောက်လာတဲ့နေ့လယ် ထတည်းက မေးချင်နေခဲ့တာ၊ ဘာမေးမှာလဲလို့ မှန်းဆမနေနဲ့၊ တိုနီ မမှန်းဆ နိုင်ပါဘူး။ နောက်တော့မှပဲ ကျွန်တော် မေးတော့မယ်၊ လောစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ တကယ်လည်း ကျွန်တော့်အတွက် အရေးမကြီးလို့ပါ၊ သိချင်ရုံသက်သက်ပဲ၊ ထွက်တော် ဒီနေ့ မမေးဘူး၊ ပြစရာတော့ ရှိတယ်၊ ဒီမှာကြည့်”

ဂျက်ကက်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဖဲကြိုးရှည်ရှည်လေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဖဲကြိုးလေးမှာ အစင်းကြားလေးများ ပါပြီး တောက်တောက်ပပ ရှိသည်။

မော်တန်က မျှော်လင့်ခြင်းတစ်ဝက်၊ အောင်နိုင်ခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် တိုနီ့မျက်လုံးများကို ကြည့်သည်။

“လှတယ်နော်၊ ဘာလေးလဲ” ဟု တိုနီ့ နားမလည်နိုင်စွာ မေးသော် မော်တန်က တည်တည်တံ့တံ့ ဖြေသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော်က ဂျေတင်းဂန်းကျောင်းသားတွေနဲ့ ညီရင်းအစ်ကိုပါလို့ ပြောတာ၊ ခု သိပြီမဟုတ်လား၊ ဒီဖဲကြီးနဲ့ အရောင်တူ ကက်ဦးထုပ်လည်း ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်အခန်းထဲက ရဲယူနီဖောင်းဝတ်ထားတဲ့ အရိုးပဒေသာကြီးကို ဆောင်းထားပေးတယ်။ ကျွန်တော် ဒီမှာ အဲဒီဦးထုပ်ဆောင်းလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ တိုနီ့ သဘောပေါက်လား၊ တိုနီ့ နှုတ်ပိတ်နေမယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံထားမယ်နော်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်အဖေသာ သိလို့ကတော့ မလွယ်ဘူး။”

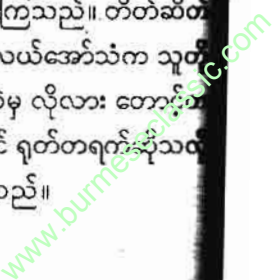
“တိုနီ့ ဘာမှပြန်မပြောပါဘူး၊ တိုနီ့ကို စိတ်ချပြီးသာနေပါ၊ တိုနီ့နားမလည်တာက အစ်ကိုတို့ကျောင်းသားတွေအားလုံး မှူးမတ်တွေကို ဆန့်ကျင် ဖို့တကယ်သစ္စာဆိုထားပြီလား၊ အစ်ကိုတို့က ဘာလိုချင်တာလဲ”

“လွတ်လပ်ရေး”

“လွတ်လပ်ရေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ လွတ်လပ်ရေးကို လိုချင်တယ်” တစ်ဖန် ထပ်ပြောရင်း စိတ်အားပြင်းပြစွာ ကိုးရိုးကားရား လက်ငွေ့ယမ်းပြသည်။ မက္ကလင်းဘု(ဂ်) ကမ်းခြေဘက်သို့ ငွေ့ယမ်းခြင်းမဟုတ်။ ဆုံးစမထင် ပင်လယ်ဘက်သို့ ငွေ့ယမ်းပြခြင်းဖြစ်သည်။ အပြာတစ်ကြော၊ အစိမ်းတစ်ကြောနှင့် ဝါတဖျော့ညိုတကျော့ အသွယ်သွယ်ယှက်ကာ လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများ အလိမ့်လိမ့်ထနေသော သမုဒ်ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်မှာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထိရောက်အောင် မျက်စိတဆုံး လှချင်တိုင်း လှနေသည်။

မော်တန် လက်ငွေ့ယမ်းပြရာဆီ တိုနီ့မျက်လုံးအကြည့်ဦးတည်လိုက်သည်။ ခုံတန်းပေါ်တွင် လက်များ ထိစပ်လျက် နှစ်ဦးသားထိုင်နေကြသည်။ တိတ်ဆိတ်ကြာမြင့်စွာ အဝေးကို မျှော်ငေးနေစဉ် တိုးသက်သော ပင်လယ်အော်သံက သူတို့နှစ်ဦးထံ မျောလွင့်လာသည်။ မော်တန် အူထဲအသည်းထဲမှ လိုလား တောင်းဆိုသော ထို ‘လွတ်လပ်ရေး’ ဆိုသည်အတွက် တိုနီ့ရင်ထဲတွင် ရုတ်တရက်ဆိုသလို မော်တန်နှင့် တစ်စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်း ဖြစ်သွားသည်။

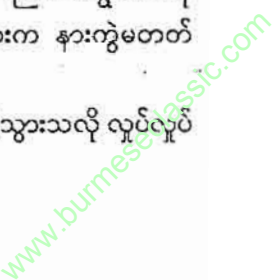
“အခုလို ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ နေရရင် ဘယ်တော့မှ မငြီးငွေ့တာ ထူးဆန်းတယ်နော်၊ ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ကျောခင်းပြီး လှဲချလိုက်၊ ဘာမှလည်း မလုပ်နဲ့၊ ဘာမှလည်း မတွေးနဲ့၊ ဘယ်တော့မှ မပျင်းဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ပျင်းတယ်၊ မပျင်းတာ သိပ်မကြာသေးဘူး”

ဆောင်းဦးရာသီ ရောက်တော့မည်ဖြစ်၍ လေပြင်းများတိုက်ခတ်လာသလို ကောင်းကင်တွင် တိမ်ဆိုင်တိမ်လိပ်များ တရိပ်ရိပ်ပြေးလွင့်နေသည်။ မပြင်သက်သော အဏ္ဏဝါရေပြင်က အမြှုပ်စီဝေနေသည်။ အားကောင်းသော မြေမောင်းမောင်းလှိုင်းတောင်လုံးကြီးများ တလိမ့်လိမ့်ပြေးဝင်လာပုံက ကြောက်စရာ ရှုံ့စရာ။ နိမ့်မှောင်မှောင် သတ္တုခွေကြီးလိမ့်လာသလို မိုးထိုးနေသော ဧရာမလှိုင်းလုံးကြီးများ သံပြင်ပေါ် အရှိန်ပြင်းပြင်း ဝုန်းခနဲရိုက်ကာ ကွဲကြွေပျက်သွားသည်။

အပန်းဖြေရာသီ ကုန်ဆုံးတော့မည်။ ရေချိုးဆင်းသူများအလုံးအရင်း ခိုခွဲသော ရေချိုးဆိပ်တွင် ယခုအခါ ရေချိုးခန်း အချို့ ဖြုတ်သိမ်းထားသည်။ ကျောမှီနှင့် လက်ရမ်းခြင်းတောင်းပုံစံရှိသော ကုလားထိုင်အချို့ကိုသာ ချထားပေးသည်။ ခြောက်ကပ်ကပ်ရေချိုးဆိပ်က တစ်ပြင်နှယ်။ တိုနီနှင့် မော်တန်ကမူ နေ့လယ်ခင်းတွင် ရေချိုးဆိပ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာ သဲမြေဝါနုနုလေးမျှာသို့ ရောက်နေကြသည်။ ထိုနေရာတွင် လှိုင်းလုံးကြီးများ၏ ရေမှုန်ရေမွှားများ အမြင့်ဆုံးလွင့်တက်နေ၏။ မော်တန်က သဲမြေကို ခံကတုတ်လုပ်ထားပေး၍ တိုနီ ကျောမှီကာ ခြေအိတ်အဖြူကြိုးသိုင်းဖိနပ်နှင့် ခြေတံများကို ယှက်၍ ထိုင်နေသည်။ မော်တန်က တိုနီဘက်လှည့်၍ သဲပြင်ပေါ်လဲလျောင်းနေသည်။ ဆေးစေ့ကို လက်ဖြင့် ထောက်ထား၏။ ပင်လယ်ပျော်စင်ရော်တစ်ကောင်က စူးစူးရှရှ အော်ကာ မကြာမကြာ ဖြတ်၍ ပျံသန်းသွားသည်။ မြစ်စိမ်းရောင် လှိုင်းတံပိုးကြီးများသည် ရေမှော်ပင်လေးများကို တစ်ပါးတည်းသယ်လာပြီး အော်မြည်ဟိန်းဟောက်ကာ ကြုံကြုံခဲနေသော ကျောက်ဆောင်ကြီးကို စည်တော်ရွမ်းသလို အားကုန်ရိုက်ပုတ်နေသည်။ အချိန်တိုင်းမှာပင် အသံများက နားကွဲမတတ်မြည်လိုက် တိတ်ဆိတ်သွားလိုက် ရှိနေ၏။

မော်တန်သည် အတွေးနက်နေရာမှ ရုတ်တရက်လန့်သွားသလို လှုပ်လှုပ်စူးစူးရှားဖြစ်လာသည်။

“တိုနီက မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ကို ခွဲသွားတော့မှာပေါ့နော်”

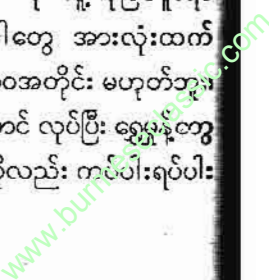
“မခွဲပါဘူး၊ ဘာလို့လဲ” ဟု တိုနီ အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဖြေသည်။

“ဒီနေ့ပဲ စက်တင်ဘာ ဆယ်ရက်ရှိနေပြီ၊ ကျွန်တော့် ကျောင်းပိတ်ရက်ကုန် တော့မယ်၊ ဘယ်လောက်မှ မလိုတော့ဘူး၊ တိုနီက တိုနီတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ပြန်ဝင်သွားရရင် ပျော်နေမှာလား၊ ပြောပါဦး၊ တိုနီနဲ့ တွဲကတဲ့ လူကြီးလူကောင်း တွေက စိတ်ကျေနပ်စရာ ကောင်းလား၊ မဟုတ်သေးဘူး မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာ ဒါ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ အခု တိုနီ ဖြေရမယ်” မော်တန်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သလို တိုနီဘက်လှည့်ကြည့်သည်။ “မေးမလို့ အကြာကြီး စောင့်နေတဲ့ မေးခွန်းကို မေးတော့မယ်၊ ကဲ၊ ဂရန်လစ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

တိုနီ ထထိုင်သည်။ မော်တန်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပြီး မျက်လုံးများက အိပ်မက်ထဲမှ လန့်နိုးလာသလို ကျိုးကြည့်ကြောင်ကြည့်ဖြစ်လာသည်။ တိုနီအား ဂရန်လစ် လက်ဆက်ခွင့်တောင်းစဉ်က ပေါ်လာသော မိမိကိုယ်ကို အရေးပါ သလို ခံစားချက် တစ်ဖန်ပြန်ပေါ်လာသည်။ “အို... အဲဒါ သိချင်တာလား” တိုနီ ချိန်ဆနေသည်။ “ကောင်းပြီလေ၊ တိုနီ ပြောပြမယ်၊ ဒီရောက်တဲ့နေ့တင်ပဲ သောမတ်(စ်)က ဂရန်လစ်နာမည် ထုတ်ပြောတော့ တိုနီ တကယ်ခံစားရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို မော်တန်ကလည်း ကြားပြီးပြီဆိုတော့... ကောင်းပြီလေ၊ ဂရန်လစ် ဆိုတာ ဘင်ဒစ်ဂရန်လစ်ကို ပြောတာ၊ တိုနီပါပါနဲ့၊ စီးပွားဖက်တစ်ဦးပဲ၊ ဟမ်ဘာ(ဂ်)က ကုန်သည်ပေါ့၊ တိုနီကို လက်ဆက်ခွင့်တောင်းထားတာ၊ ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း” မော်တန် မေးတော့မလိုလုပ်၍ တိုနီက ကမန်းကတန်း ငြင်းသည်။ “တိုနီ သူ့ကို ငြင်းထားတယ်၊ တိုနီဘဝအတွက် သူ့ကို သဘောတူ လက်ခံဖို့ တိုနီ ဘယ်တုန်းကမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလို့မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော် မေးလို့ရပါတယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... ဘုရား ဘုရား... တိုနီ သူ့ကို သည်းညည်း မခံနိုင်ဘူး” တိုနီ အမျက်ထွက်၍ အော်မိသည်။ “အစ်ကို သူ့ကိုမြင်ဖူးရင် ကောင်းမယ်။ သူ့ပုံစံ သူ့အမူအရာတွေကိုပေါ့။ အဲဒါတွေ အားလုံးထက် ဆိုးတာက သူ့မှာ မုတ်ဆိတ်မွေးဝါကြီးရှိတယ်၊ သဘာဝအတိုင်း မဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်စရာကြီး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေကို ကော့တက်နေအောင် လုပ်ပြီး ရွှေမျှန်တွေ ဖြူးထားတာနေမှာ၊ ပြီးတော့ လူလိမ်ကြီး၊ တိုနီမိဘတွေကိုလည်း ကပ်ပါးရပ်ပါး

လုပ်တယ်။ သူမို့ အရှက်မရှိ မျက်နှာပြောင်တိုက်နေတာ”

မော်တန် ဖြတ်မေးသည်။ “ညှပ်ထားပုံကတော့ ခပ်ညှပ်ညှပ်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ”

တိုနီ မအောင့်နိုင်ဘဲ တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ “သူက စကားပြောရင် အဲဒီလိုပဲ၊ ကြည့်လို့ကောင်းတယ်ဗျ၊ အခန်းနဲ့ အဆင်ပြေတယ်ဗျ။ ဒါမျိုး မပြောဘူး၊ ပြောပုံက ဘယ်နှယ်ကြီးမှန်းကို မသိဘူး၊ ခေါင်းလည်းမာတယ်၊ တိုနီက သူ့ကို တစ်ခါမှ မျက်နှာသာ မပေးဘူး၊ သာသာနဲ့ နာနာနှက်တာပဲ၊ အဲဒါလည်း သူ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ တစ်ခါတုန်းကဆိုရင် သူ ငိုတောင် ငိုတော့မလို့၊ ယောက်ျားရင့်မာ ကြီးက ငိုမယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်တော့”

“တိုနီကို ကိုးကွယ်နေပြီ” ဟု မော်တန် တိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။ တိုနီ အံ့အားသင့်ပြီး ကိုယ်ကို လှည့်ကာ ကုန်းအော်သည်။

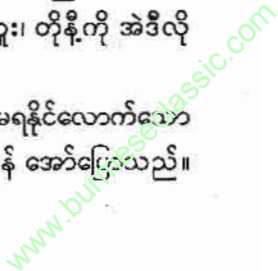
“တိုနီက ဘာအရေးလုပ်ရမှာလဲ”

“တိုနီ တကယ် ရက်စက်တယ်၊ တိုနီ အမြဲတမ်း ရက်စက်တာပဲလား၊ ဇန့်လစ်ကို တိုနီက မကြိုက်ဘူးဆိုတော့ သူ့ထက်သာတာ တွေ့ထားလို့လား၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်၊ တိုနီ အသည်းမာသလားဆိုတာကိုပေါ့၊ ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး၊ တိုနီ လှည့်မကြည့်တဲ့ လူတစ်ယောက်က တိုနီရှေ့မှာ ခြံနေတာနဲ့ ဒီလူကို ဝမ်းတွင်းရူးလို့ သတ်မှတ်လို့ မရဘူး၊ ဒါကို ကျွန်တော် မှီခိုပြောရဲတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့လို မလုပ်ဘူးလို့ မသေချာဘူး၊ တိုနီက အတယ်လှတယ်။ ရက်ရက်စက်စက်လှတယ်၊ ဒါကြောင့် တိုနီခြေရင်းမှာ စင်ဆင်းသွားတဲ့ယောက်ျားတွေကို ရယ်စရာလို သဘောထားတာလား၊ တိုနီ အတယ် အသည်းမာသလား”

စောစောက တခစ်ခစ်ရယ်ခဲ့သော်လည်း ယခု တိုနီနှုတ်ခမ်းများ တုန်ယင် ထွက်သည်။ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မော်တန်ကို ကြည့်သည်။ “တိုနီတစ်လုံးချင်းစီပြောရင်း မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ဝိုင်းလာသည်။

“မဟုတ်ဘူးအစ်ကို၊ တိုနီကို အဲဒီလို မတွေးသင့်ဘူး၊ တိုနီကို အဲဒီလို တွေးရဘူး”

“အဲဒီလို မတွေးပါဘူး၊ တကယ့်ကို မတွေးဘူး” ဖုံးဖိမရနိုင်လောက်သော မော်တန်၏လိုခြင်းနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ရောထွေးကာ မော်တန် အော်ပြောသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး တိုနီဘက်လှည့်လိုက်ပြီး တံတောင်ဖြင့် ထောက်ထားသည်။ တိုနီလက်ကလေး နှစ်ဖက်စလုံးကို ထွေးကိုင်ကာ မျက်ဝန်းများထဲ စိုက် ကြည့်သည်။ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော မော်တန်မျက်လုံးပြာလဲ့လဲ့များသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် စိတ်အားတက်လာသည်။ မော်တန် စိတ်ကူးယဉ်နေသည်။

“ဒါဆို ဒါဆို ကျွန်တော်ပြောရင် တိုနီ ရယ်စရာမလုပ်ဘူးပေါ့။”

“တိုနီ သိပြီးသားပါ” ဟု တိုးသက်စွာ ဖြေသည်။ မော်တန်ဆီမှ အကြည့်လွှဲကာ ဖြူလှလှသဲများကို လက်ခုပ်ဖြင့် ခပ်ယူပြီး တဖွဲဖွဲကျအောင် လုပ်သည်။

“တိုနီ သိပြီးသား... ဟုတ်လား... အိုး... တိုနီ”

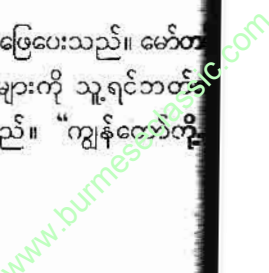
“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကို့ကို တိုနီ အရေးထားတယ်၊ ဂရုစိုက်တယ်၊ တခြားလူတွေအားလုံးထက် ပိုပြီး ဂရုစိုက်တယ်”

မော်တန် ခုန်ထသည်။ ဧဝေဝေဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေပြန်သည်။ ခြေစုံထရပ်လိုက်ပြီး တိုနီဘေးနား တစ်ကြိမ်ပစ်လှဲပြီး အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ တတွတ်တွတ်ပြောနေသည်။ အပျော်လွန်ကာ အသံမှာ တိုးသွားလိုက် ကျယ်လာလိုက်နှင့် မသဲကွဲ။

“အိုး... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ ကျွန်တော် သိပ်ပျော်တာပဲ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ ဒီလောက် မပျော်ဖူးဘူး” ဟုဆိုကာ တိုနီလက်များကို နမ်းသည်။ အတန်ကြာသော် ပို၍တည်ငြိမ်လာသောအသံဖြင့် ပြောသည်။

“တိုနီက မကြာခင် မြို့ကို ပြန်တော့မှာ၊ ကျွန်တော့်ကျောင်းပိတ်ရက်က နောက်နှစ်ပတ်ဆို ကုန်ပြီ၊ ဂျေတင်းဂန်းကိုပြန်ရတော့မယ်။ ဒီနေ့ကို တိုဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးလို့ ကတိပေးပါလားဟင်၊ ကျွန်တော် ဘွဲ့ရအောင်ယူပြန်ခဲ့မယ်၊ ဒါမှ တိုနီပါပါကို ခွင့်တောင်းနိုင်မှာ၊ အခက်အခဲဘယ်လောက်ရှိဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပဲ၊ ဒီအတောအတွင်း ဂရုစိုက်စကားကိုလည်း နားမထောင်နဲ့နော်၊ အိုး အကြာကြီးစောင့်ရမှာ။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်မယ်၊ ဘယ်လောက်လုပ်ရလုပ်ရ ဒါဆို လွယ်ကူသွားမှာ”

“ဟုတ်တယ်နော်” တိုနီ အိပ်မက် မက်နေသလို အဖြေပေးသည်။ မော်တန်မျက်လုံးများကို ကြည့်သည်။ မော်တန်က တိုနီလက်များကို သူ့ရင်ဘတ်ရောက်အောင် ဆွဲယူပြီး တိုးသက်စွာ တောင်းပန်သည်။ “ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်တို့ ကတိထားကြမယ်နော်”

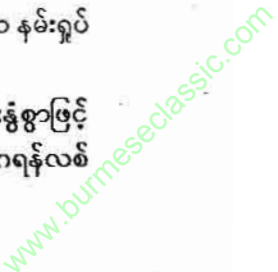
တိုနီ အဖြေမပေး။ မော်တန်ကို မကြည့်။ သို့သော် မော်တန်အနား
တိုးကပ်လာသည်။ မော်တန်က တည်ငြိမ်စွာ ဖွဖွလေး နမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်
နှစ်ဦးလုံး ရှက်ရွံ့စွာ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို ပြူးပြူးပျာပျာ ကြည့်လိုက်ကြ
တော့သည်။

ချစ်ရပါသော ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မမလေး-

ပြုစားနိုင်သူလေးရဲ့ လျစ်လျူရှုမှုနဲ့အတူ စာအောက်ဘက်မှ
လက်မှတ်ပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အသက်ရှင်ရပ်တည်
နေရပါမလဲ။ မမလေးရဲ့ မိဘများအိမ်မှာ မမလေးနဲ့ ကြုံကြုံကြံ
ခွဲရတဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ညနေခင်းလေးဟာ လက်မှတ်ပိုင်ရှင်ကို
ဘယ်လောက်တောင် လွမ်းမိုးကြီးစိုးနိုင်သလဲဆိုတာ အထက်ပါ
စာကြောင်းလေးက ပြောပြနေပါတယ်။ အတိုင်းအဆမရှိ ရှည်လျား
ကြာညောင်းတဲ့ လပေါင်းများစွာအတွင်း ဒီအဖြစ်အပျက်လေး
ကိုသာ တစ်တွေးတည်း တွေးနေမိပြီး အတွေးတွေရပ်အောင်
လုပ်မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ မမလေးရဲ့ ရှက်သွေးဖြာတဲ့ ကတိကဝတ်ဟာ
ကျွန်တော့်ရင်ကို မပြောပြတတ်အောင် ပီတိလွမ်းစေခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီနေ့ကစပြီး ကုန်ခဲလှတဲ့ နေ့ရက်တွေကုန်ဆုံးသွားတယ်။
ဒီအတောအတွင်းမှာ မမလေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စစ်ဆေးဖို့နဲ့
တည်ငြိမ်မှုရဖို့ အနားယူနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အစမ်းခန့်
ကာလ အောင်မြင်သွားပြီလို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်လို့ ရမလား။
လက်မှတ်ပိုင်ရှင်ဟာ သူ့ရဲ့ မကုန်ဆုံးနိုင်တော့တဲ့ ကြင်နာယုယ
မှုကို ပြသတဲ့အနေနဲ့ သခင်မလေးထံ လက်စွပ်တစ်ကွင်း ပို့ပေးဖို့
သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ်။ အကြင်နာဆုံး အယုယဆုံး လောက
ဝတ်နဲ့ အတူ မမလေးရဲ့ လက်ဖမိုးကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ နမ်းရှုပ်
နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း မပြောင်းလဲတဲ့-

ကျိုးနွံစွာဖြင့်
ဂရန်လစ်

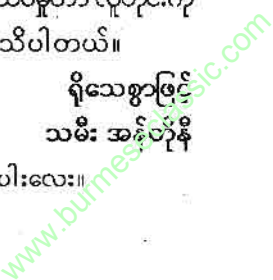
ချစ်စွာသောပါပါ

သမီး ဒေါသထွက်လိုက်တာ။ ဂရုန်လစ်ဆီက စာတစ်စောင်နဲ့ လက်စွပ်တစ်ကွင်း အခုလေးတင်ပဲ ရပါတယ်။ သမီး စိတ်ဆိုးရ လွန်းလို့ ခေါင်းတွေတောင် ကိုက်လာပြီ။ အဲဒါတွေ သမီး ဘာလုပ် ရမလဲ မသိလို့ အခု ပါပါ့ဆီကို ပို့လိုက်တာ။ သမီးပြောတာကို သူ တစ်စက်မှ နားမလည်ဘူးဖြစ်နေတယ် ပါပါ။ သူ ကဗျာဆရာ လိုလို ဘာလိုလို ရေးလိုက်တဲ့ ကတိကဝတ် ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ နည်းနည်း လေးမှ မဟုတ်ဘူး။ သမီး အလေးအနက်ထားပြီး တောင်းပန် ပါတယ် ပါပါ။ သူ့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိသွားအောင် ချက်ချင်း ပြောပေးပါ။ အရင်တုန်းကလိုပဲ သူ့ကို လက်ခံဖို့ဆိုတာ အရင်က ထက်တောင် အဆပေါင်းထောင်ချီပြီး ပိုမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သမီး ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ။ သူ့ကိုယ်သူ ရယ်စရာ ဖြစ်အောင် လုပ်နေပြန်ပြီ။ ပါပါ့ကို ပြောပါရစေ။ သမီးလေ သမီးရဲ့ နေရာကို ရှာတွေ့နေပါပြီ။ သမီးကိုမြတ်နိုးတဲ့လူရော၊ သမီးကလည်း ပြောမပြတ်နိုင်အောင် ချစ်တဲ့လူရော သမီးတွေ့နေပါပြီ။ အိုး... ပါပါ။ သူ့အကြောင်း စာမျက်နှာပေါင်းများစွာ သမီး ရေးပြနိုင်တယ်။ သူ ဆိုတာ ဆေးပညာသင်နေတဲ့ မော်တန်ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ကို ပြောတာပါ။ ဆရာဝန်ဖြစ်တာနဲ့ သမီးကို လက်ဆက်ခွင့်လာတောင်း မှာပါ။ စီးပွားရေးသမားကို ယူရမယ်ဆိုတာ မိသားစု စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းမှန်း သမီး သိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ မော်တန်ဟာလည်း တခြားဘက်မှာ လေးစားစရာကောင်းတဲ့လူပါပဲ။ သူက မချမ်း သာဘူး။ ဒီအချက်ဟာ ပါပါနဲ့ မာမာတို့အတွက် သိပ်အရေး ကြီးမှန်း သမီး သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီး ပြောပါရစေဦး။ သမီး အသက် ဘယ်လောက်ပဲငယ်ငယ် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဟာ လူတိုင်းကို မပျော်ရွှင်စေနိုင်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ သမီး သိပါတယ်။

ရိုသေစွာဖြင့်

သမီး အန်တိုနီ

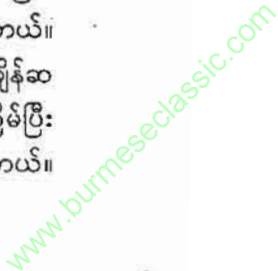
စာကြွင်း။ ။ လက်စွပ်က သေးပြီး ရွှေက ပါးပါးလေး။

ချစ်သမီး တိုနီ

သမီးစာကို ကောင်းမွန်စွာ ရပါတယ်။ စာထဲမှာ ပါတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပြောရရင် ပါပါ ဂရုနဲ့လစ်ကိုဆက်သွယ်ပါတယ်။ သမီးပေးတဲ့အဖြေကြောင့် ပါပါတောင် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားတယ်။ သမီးဟာ အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သလို ဘဝရဲ့ အရေးပါတဲ့ အချိန်ကာလကို ရောက်နေပါပြီ။ သမီးရဲ့ ကလေးကလား ခြေလှမ်းတွေရဲ့ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ဘာတွေဖြစ်လာသလဲဆိုတာ ပြောပြဖို့ ပါပါ ဝန်မလေးပါဘူး။ ပါပါက သမီးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ မစွတာ ဂရုနဲ့လစ်ဟာ သိပ်ကို စိတ်ဆင်းရဲသွားတယ်။ သမီးကို သူ သိပ်ချစ်တဲ့အကြောင်းပြောတယ်။ သမီးကို ဆုံးရှုံးရတဲ့ အတွက် နည်းနည်းလေးမှ ဖြေမဆည်နိုင်ဘူး။ သမီးရဲ့ သဘောထားကို မပြောင်းလဲဘူးဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူတောင် အဆုံးစီရင်ချင်တဲ့ အနေအထားမျိုးမှ ညှိနေတယ်။ သမီးရဲ့ နောက်ထပ်ကိစ္စတစ်ခုကို ပါပါ အလေးအနက်မထားတဲ့အတွက် ဒီလက်စွပ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဒေါသကို ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီး အစစအရာရာ သေသေချာချာပြန်စဉ်းစားပါဦးလို့ပဲ ပါပါ တောင်းပန်ချင်တယ်။ ချစ်သမီးရေ... လူတစ်ဦးဟာ အခြားလူတစ်ဦးရဲ့ ခံစားချက်ကို အလေးထားသင့်တယ်။ ဒါဟာ ပါပါရဲ့ ခရစ်ယာန်အသိပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို သမီး ခေါင်းမာမာနဲ့ အေးတိအေးစက်လုပ်တဲ့အတွက် အဲဒီလူ ဘဝနစ်နာသွားမယ်ဆိုရင် သမီးမှာ တာဝန်ရှိသလား၊ မရှိဘူးလား ပါပါ မသိဘူး။ သမီးကို ပါပါကိုယ်တိုင် ပါးစပ်နဲ့ ပြောပြချင်တဲ့ အကြောင်းတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကို အခုလို စာနဲ့ ရေးပြဖို့ အခွင့်အရေးရှိလာတာ ပါပါ ဝမ်းသာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ စကားနဲ့ ပြောရင် ပိုပြီး စုံစုံလင်လင် ထွေထွေပြားပြား ပြောနိုင်တယ်။ ချက်ချင်းလက်ငင်း အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာလုံးတွေကကျတော့ ခံစားချက်နဲ့ တိတိကျကျ ချိန်ဆ တွက်ချက်ပြီးမှ ရေးထားတာမို့ ဖတ်တဲ့လူမှာ တစ်ကြိမ်ပြီး တစ်ကြိမ် ဖတ်ရတယ်။ ဝေပုံကျ အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိတယ်။

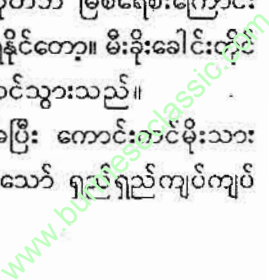
ကလေးရေ... ပါပါတို့ရဲ့ တစ်ထွာလောက် အမြင်လေးနဲ့ ပါပါတို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုသေးသေးလေးကို တွက်ချက်ကြရတယ်။ ပါပါတို့ဟာ မလွတ်လပ်ဘူး။ သီးသန့်ဖြစ်မနေဘူး။ လုံးဝ လွတ်လပ်တဲ့ ရပ်တည်မှုမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သံကြိုးကွင်းဆက် လေးတွေလိုပါပဲ။ ရှေ့ကသွားတဲ့လူ လမ်းပြသွားတဲ့အတိုင်း ဖြောင့် တန်းပြီး ကျဉ်းကျပ်တဲ့လမ်းလေးကို လိုက်ရတယ်။ ဘေးဘီ မကြည့်အားဘူး။ ပါပါအမြင်ပြောရရင် သမီးရဲ့ လမ်းကလည်း ရှေ့မှာ ခင်းထားပြီးသား။ ဒါကို သမီးက သမီးတစ်ဦးတည်း သဘောနဲ့ ခလုတ်ကန်သင်းပေါ်တဲ့လမ်းကို အမှုမထားဘဲ လိုက်မယ် ဆိုရင် သမီးဟာ ပါပါသမီး မဟုတ်ဘူး။ ခရစ်တော်ထံမှာ အနားယူသွားတဲ့ဘိုးဘိုးရဲ့ မြေးလဲ မဟုတ်တော့ဘူး။ တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိသားစုဝင်လည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ သမီးနှလုံးသားနဲ့ ပြန်ချိန်ဆ ပါဦးလို့ သမီး မာမာ၊ သောမတ်(စ်)၊ ခရစ်ရှန်းနဲ့ ပါပါကိုယ်တိုင်က တောင်းဆိုပါတယ်ကွယ်။ အိုင်ဒါဂျန်မင်၊ ကလာရာနဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ရက် တော်တော်များကတည်းက သူ့အဖေအိမ်ရောက်နေတဲ့ ကလေးသိုင်း တို့ကလည်း သမီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ပါပါတို့အားလုံး သမီးကို ပွေ့ဖက်ရရင် ပျော်ကြမှာ။

မေတ္တာထားဝရဖြင့်
ချစ်ပါပါ

မိုးပဇ္ဇန်က မာန်ဟုန်ကဲကာ သဲသဲမဲမဲ မနားတမ်း ရွာချလိုက်သဖြင့် ဝသုန်မြေ ကမ္မလာ၊ သမုဒ်အဏ္ဏဝါနှင့် ထက်ဝဠာတစ်ခွင်လုံး တစ်သားတည်းဖြစ်သွားကာ ကြည့်လေရာရာ ရေနှင့် ရေချည်းသား။ လေပြင်းမွှေး၍ ပြတင်းမှန်ပေါ် ရိုက်ပက် လာသော မိုးစက်များက တစ်ပေါက်နှစ်ပေါက်မဟုတ်ဘဲ မြစ်ရေစီးကြောင်း ကြီးများ အလား။ ပြတင်းမှန်မှနေ၍ ဘာကိုမျှ မမြင်ရနိုင်တော့။ မီးခိုးခေါင်းတိုင် တွင်းသို့ တိုက်လေနှင့် မိုးရေများ တညည်းညူညူဝင်သွားသည်။

မော်တန်ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)သည် ညစာစားအပြီး ကောင်းကင်မိုးသား ကြည့်ရန် ဆေးတံခဲ၍ ဝရန်တာဘက် ထွက်လာခဲ့သော် ရှည်ရှည်ကျပ်ကျပ်

အပေါ်ရုံအင်္ကျီ အဝါကွက်နှင့် ဦးထုပ်ညိုဆောင်းထားသော လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ တံခါးရှေ့တွင် ရထားလုံးတစ်စီးရောက်နေပြီး ရထားခေါင်မိုးမှာ မိုးရေဖြင့် စိုလက်နေ၏။ ရထားဘီးများမှာ ရွံ့များ ကျပ်ခဲနေသည်။ စိတ်ထဲ မတင်မကျဖြင့် မော်တန်သည် ထိုဧည့်သည်၏ မျက်နှာနိန့်ကို စိန်းစိန်းကြည့် မိသည်။ လူစိမ်း၏ ပါးမြိုင်းမွေးများ မေးရိုးတွင် ကားဆင်းနေသည်။

အပေါ်ရုံအင်္ကျီနှင့်ဧည့်သည်လူကြီးက မော်တန်အား အစေခံတစ်ယောက်ကို ကြည့်သကဲ့သို့ မမြင်သလို မျက်တောင်ခတ်လိုက်ပြီး လေသံသိမ်မွေ့စွာဖြင့် မေးသည်။

“မာလိန်မှူးကြီး ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ရှိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ပါပါက” မော်တန်စကား ထစ်ငေါ့နေစဉ် ဧည့်သည်လူကြီးက မော်တန်ကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ လူကြီး၏ မျက်လုံးများမှာ ငန်းဖိုကြီး၏ မျက်လုံးများလို ပြာလဲ့နေသည်။

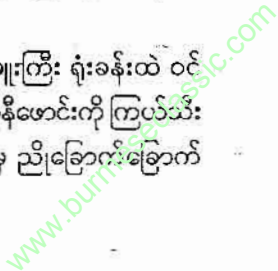
“ခင်ဗျားက မော်တန်ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ” မော်တန်အဖြေပေးရင်း မျက်နှာကို ပုံစံကျအောင် ကြိုးစားသည်။

“အား... တကယ်ပါပဲလား၊ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားပါပါကို သွားပြောပေတော့၊ ကျုပ်နာမည်က ဂရန်လစ်”

မော်တန်သည် ဧည့်သည်အား ဝရန်တာမှဖြတ်၍ ခေါ်ဆောင်လာ ခဲ့သည်။ ရုံးခန်းအဝင်တံခါးကို ဖွင့်ပေးကာ ဧည့်သည်အား ဝင်စေပြီး သူက ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်၍ ဖခင်အား သတင်းပေးသည်။ ထို့နောက် စားပွဲဝိုင်းပေါ် တံတောင်ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။ မှောင်မည်းမည်း ပြတင်းဝနားထိုင်ကာ ခြေအိတ်ဖာနေသော မိခင်ကိုမြင်ဟန်မတူဘဲ သတင်းစာကို ဟိုလှန် သည်လှော လုပ်သည်။ သတင်းစာထဲတွင် ကောင်စစ်ဝန်များ၏ ငွေရတုလက်ထပ်မင်္ဂလာ သတင်းများမှအပ အခြားထူးထူးထွေထွေသတင်း မပါ။ တိုနီသည် သူမအခန်းထဲ အနားယူနေသည်။

ညစာစားအပြီး အားရတင်းတိမ်လှစွာဖြင့် မာလိန်မှူးကြီး ရုံးခန်းထဲ ဝင် လာသည်။ ဝတ်နေကျ အဖြူရောင်ခါးပြတ်အင်္ကျီပေါ်တွင် ယူနီဖောင်းကို ကြယ်သီး တပ်မထားဘဲ ဖွင့်၍ ဝတ်ထား၏။ နီစပ်စပ်မျက်နှာပေါ်မှ ညိုခြောက်ခြောက်

မုတ်ဆိတ်မွေးများ လန်ထွက်လျက်။ လျှာဖြင့် သွားများကို လှိမ့်သိမ်းလိုက်ပုံက သူ၏ ထူးခြားသော ပါးစပ်တည်ဆောက်ပုံပင်ဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဦးညွတ်ပြပုံက ဓလေ့ထုံးတမ်းနှင့် လျော်ညီအောင် ပြုမူပါသည် ဟူသော သဘော။ ဧည့်သည်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး “ပြောပါခင်ဗျ” ဟု ဆိုသည်။

ဂရန်လစ်က အသေအချာ ဦးညွတ်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း တစ်ဖက်အောက်သို့ ကွေးကျသွားသယောင်ရှိသည်။ လေသံတိုးတိုးဖြင့် “အဟမ်း” ဟု ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ရုံးခန်းမှာ အတန်သေးပြီး ပေအနည်းငယ်မျှသာ နံရံကပ်သစ်သားဖြင့် အလှဆင်ထား၍ ကျန်နေရာလပ်များမှာ အင်္ဂတေသားချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ပြတင်းလိုက်ကာများမှာ မီးခိုးကြောင့် ဝါတာတာ။ ပြတင်းမုန်ပေါ် မိုးရေစက် များက တရစပ်။ တံခါးပေါက်၏ညာဘက်တွင် အကြမ်းထည်စားပွဲတစ်လုံး နေရာယူထားပြီး စာရွက်များပြည့်နေသည်။ ၎င်းတို့အထက်တွင် ဥရောပမြေပုံကြီး တစ်ချပ်နှင့် ဆော်(လ်)တစ် ပင်လယ်ပုံကို နံရံတွင် ကပ်ထားသည်။ မျက်နှာကြက် အလယ်ကောင်တည့်တည့်တွင်မှ လက်ရာသေသပ်ကျနသော ရွက်ကုန်လွင့် သင်္ဘောမိုးဒယ်(လ်)ကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

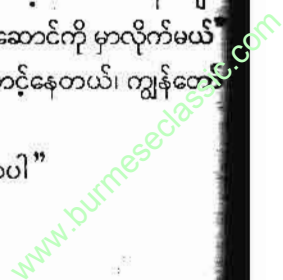
မာလိန်မှူးက ဧည့်သည်ကို တံခါးဝနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော ဆိုဖာ ပေါ်တွင် ထိုင်စေကာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လက်တင်ပါသော သစ်သား ကုလားထိုင်တွင် ဗိုက်ပေါ်လက်တင်ရင်း သက်သောင့်သက်သာထိုင်ချလိုက်သည်။ အပေါ်ရုံအင်္ကျီ ကြယ်သီးအပြည့်တပ်ထားဆဲ ဂရန်လစ်က ဦးထုပ်ကို ခူးခေါင်း ပေါ်စွပ်၍ ဆိုဖာအစွန်းတွင် ခါးမတ်မတ်ထားထိုင်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဂရန်လစ်ပါ။ ဟမ်ဘု(ဂ်)ကပါ။ မိတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မိသားစုနဲ့ လုပ်ငန်းပိုင်းရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေပါ”

“အခုလိုသိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ သက်သောင့်သက်သာနေပါဗျာ။ ခရီးထွက်လာရတော့ ယမကာလေး လုပ်ပါဦးလား၊ စားဖို့ဆောင်ကို မှာလိုက်မယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ တကယ်အချိန်မရှိလို့ပါ။ ရထားစောင့်နေတယ်။ ကျွန်တော့် မေးခွန်းနည်းနည်းလောက် မေးပါရစေ၊ ခွင့်ပြုပါ”

ဆွစ်ဇာကော့(ပ်) အံ့အားသင့်သွားသည်။ “ပြောပါ”

တစ်အောင့်ကြာမှ ဂရန်လစ် စကားစသည်။ “မာလိန်မှူးခင်ဗျာ”

ဆုံးဖြတ်ချက်ချဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ကျောမိုထိုင် ထိုက်ပြီး ဆိုင်းနေပြန်သည်။ စကားကို လေးနက်စေရန် မပြောခင် ပါးစပ်ကို တင်းတင်းစုထားပုံက ကြိုးနှစ်ဖက်ဆွဲချည်လိုက်သည့် အိတ်ရှုံ့ပိုက်ဆံအိတ် လို့ပင်။ “မာလိန်မှူးခင်ဗျာ” ဟု နောက်တစ်ကြိမ်စကားစပြီး ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောချလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် အခု ဒီကိုလာရတဲ့အကြောင်းက တည့်တည့်ပြော ရရင် ဒီအိမ်မှာ ရက်တော်တော်ကြာ တည်းနေတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ပါ”

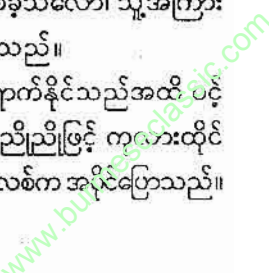
“ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မမလေးလား”

“အသေအချာ ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ဂရန်လစ်ပြောပြီး ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့် သည်။ အပိုလုပ်မနေဘဲ စကားဆက်ပြောရာ နှုတ်ခမ်းထောင့်ကွေးများမှ စကား သွန်ထွက်လာသည်။ စူးရှသော မျက်လုံးများက အခန်းတွင်း ကျီးကန်းတောင်း မှောက်ကြည့်ရင်း လေသံ အတက်အကျမရှိဘဲ ပြောသွားသည်။ “ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ပြောပြရမှာပါ။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မမလေးကို ကျွန်တော်နဲ့ ထိမ်းမြားဖို့ တောင်းထားပါတယ်။ နှစ်ဖက်မိဘများရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချမှုကို ကျွန်တော် အပြည့် အဝရထားပြီးပါပြီ။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှု မရှိသေးပေမဲ့ မမလေးကိုယ်တိုင် ထလည်း ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးထားပါတယ်”

“ပြောရောပေါ့ဗျာ၊ ဘုရားသခင်စောင့်ရှောက်မှာပါ။ ကျွန်တော် အဲဒီ သတင်းမကြားရသေးဘူး။ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ၊ မမလေးက မိန်းမကောင်း လေးပါ။ တကယ့်ရှားပါးထဲကပါ” ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)က ရွှင်မြူးစွာပြောလိုက်သည်။

“ချီးမွမ်းတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ဂရန်လစ်က အေးစက်စက် ဆိုပြီးနောက် လေသံကို ထပ်မြှင့်ကာ စကားဆက်သည်။ “မာလိန်မှူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီကို ရောက်လာရတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ ပြဿနာတက်နေလို့ပါ။ အဲဒီပြဿနာဆိုတာကလည်း ဒီအိမ်ကနေ စခဲ့လို့ပါ” နောက်ဆုံး စကားလုံးများကို ဂရန်လစ်ပြောပုံမှာ အရှက်မရှိ ကိစ္စများ အမှန်အကန်ဖြစ်ခဲ့သလော၊ သူ့အကြား အာရုံက သူ့ကို ပြန်လှည့်စားသလောဟု မေးပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)က မျက်ခုံးများကို အမြင့်ဆုံးရောက်နိုင်သည်အထိ ပင့် လိုက်၍ ရွှေရောင်အမွှေးအမှင်များပေါက်နေသော လက်ညှိညှိဖြင့် ကုလားထိုင် လက်ရန်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဂရန်လစ်က အပိုင်ပြောသည်။

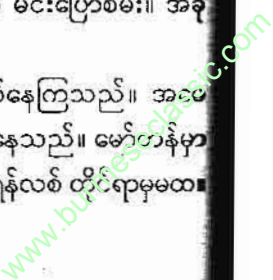
“အမှန်ပါပဲ၊ ကျွန်တော် ကြားထားတဲ့အတိုင်း သဘောပေါက်ထားတဲ့အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် မာလိန်မှူးရဲ့သားဟာ တကယ်ပဲ ကျွန်တော့်အခွင့်အရေးကို ထိပါးကျူးကျော်နေပါပြီ။ မမလေး အလည်လာတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မမလေးဆီက ကတိကဝတ်တွေ ညှစ်ယူနေတယ်လို့ ကျွန်တော် သိရပါတယ်”

“ဘာ” မာလိန်မှူးသည် ကုလားထိုင်လက်ရန်းကို အားဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခုန်ထလိုက်သည်။ “ကဲ... သိကြရောပေါ့၊ သိကြရောပေါ့” ဟု ပြောပြီး တံခါး အရောက် ခြေနှစ်လှမ်းမျှသာ လှမ်းပြီး တံခါးဆွဲဖွင့်ကာ ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် အော်ချလိုက်သည်။ “မက်တာ၊ မော်တန်၊ နှစ်ယောက်စလုံး လာခဲ့ကြစမ်း” ဟူသော အော်သံက လှိုင်းထန်ပင်လယ်ပြင်ကိုပင် လွှမ်းသွားနိုင်လောက်သည့် အသံမျိုးဖြစ်သည်။

“အခု ကျွန်တော့်ရဲ့ အခွင့်အရေးကြောင့် အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို တန်ပြန်ထိခိုက်စေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သိပ်နောင်တရပါတယ်”

ဒိုင်ဒရစ်ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)သည် ဧည့်သည်၏ မျက်နှာကို လှည့်ကာ စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်သည်။ ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)၏ မျက်ရစ်များ ပါးရေတွန့်နေပြီးဖြစ်သော်လည်း မျက်လုံးများမှာ ပြာတောက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကြည့်နေသော မျက်လုံးများက ဧည့်သည်၏စကားကို နားမလည်ဟု ထင်ရသည်။ ထို့နောက် လည်မျိုထဲ အရက်ပြင်းပြင်းလောင်းထည့်လိုက်သော အသံမျိုးဖြင့် “ဒီမှာ ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်က သာမန်လူတစ်ယောက်ပါ။ သဘောသားအတူလို အလိမ်အညာ အလှည့် အပတ်တွေ မတတ်ဘူး။ ကျုပ်လို အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ခင်ဗျား တွက်ချက်ပုံဟာ သိပ်မှားနေပြီဆိုတာ ခုပဲသိပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်သားအကြောင်း ကျုပ်သိသလို ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)မမလေးကိုလည်း ကျုပ်သိတယ်။ အခု ခင်ဗျား ပြောတဲ့ကိစ္စမျိုး ဖန်တီးဖို့ဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့မာနကြောင့် ကျုပ်သေတာတောင် မလုပ်ဘူး။ ကဲ” တံခါးဝဆီ ခေါင်းဆတ်ကာ ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)အော်မေးသည်။ “မင်းအလှည့်၊ မင်းပြောဖို့ပဲ မော်တန်၊ အခု ဘာကိစ္စလဲ မင်းပြောစမ်း။ အခု ငါကြားနေရတာက ဘာလဲ”

သားအမိနှစ်ယောက် တံခါးဝတွင် မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။ အဖေ လုပ်သူက ဘာမျှမသိဘဲ သူမ၏ ဂါဝန်ရှေ့ဖုံးကို ဆွဲသပ်နေသည်။ မော်တန်မှာ အပြစ်ရှိသူလို တောင့်နေ၏။ သူတို့ဝင်လာခြင်းအတွက် ဂရုန်လစ် တိုင်ရာမှမထ။

အပေါ်အကျို ကြယ်သီးအပြည့်တပ်လျက်သားဖြင့် ဆိုဖာထောင့်စွန်းတွင် တည်
ငြိမ်စွာ မတ်မတ်ထိုင်နေသည်။

“မင်း ဒီလောက် မိုက်မိုက်မဲမဲလုပ်တတ်သလား” ဟု မာလိန်မှူးက
မော်တန်ကို ဟိန်းဟောက်၏။

မော်တန်သည် အကျိုကြယ်သီးများကြား လက်မကို ထိုးသွင်းထားပြီး
ချက်မှောင်ကုပ်၍ ပါးနှစ်ဖက်မှ လေမှုတ်ထုတ်လိုက်ပုံမှာ အာခံသည့်ပုံစံမျိုး
ဖြစ်သည်။ “ဟုတ်တယ် ပါပါ။ မမလေးနဲ့ ကျွန်တော်”

“ကဲ... ကောင်းပြီ၊ အခုပဲ ငါပြောမယ်၊ မင်းဟာ တကယ့်သောက်ရူး
တောင်ပဲ၊ အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး မနက်ဖြန် ဂေါတင်းဂန်းကိုသွားတော့၊ မနက်ဖြန်
ဇော်၊ နားလည်တယ် မဟုတ်လား၊ ကလေးလို မဟုတ်တမ်းတရားတွေ လျှောက်
ထုပ်နေတယ်။ ဒီလောက် ကလေးကချေဆန်ရလား”

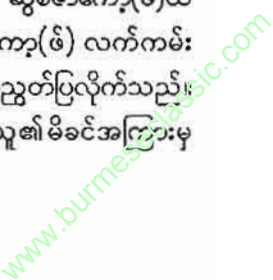
“ဘုရား... ဘုရား... ဒိုင်ဒရစ်” ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ကတော်သည် လက်နှစ်ဖက်
ဆုပ်ထားရင်း “ဒီလိုပြောရုံနဲ့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဘယ်သူ” ဆက်မပြောဘဲ စကားရပ်
သွားသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် မိခင်တစ်ယောက်၏ အိပ်မက်လှလှလေး
ဆစ်စစ် ကွဲအက်သွားသည်ကို မျက်နှာပေါ်တွင် အရှင်းသားမြင်လိုက်ရ၏။

ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)သည် ဂရန်လစ်ဘက်လှည့်ကာ ခပ်ရင့်ရင့်မေးသည်။
“ဒီက လူကြီးမင်းက မမလေးနဲ့ တွေ့ချင်ပါသေးသလား”

“ကလေးမ အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်နေပါပြီရှင်” ဟု ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)
တော်က ဆိုနှင့်စွာ ပြောလိုက်သည်။

ဂရန်လစ် ထိုင်ရာမှထပြီး “ကျွန်တော် နောင်တရပါတယ်” ဟု ပြောသော်
လည်း မျက်နှာတွင် ပေါ့ပါးသွားပုံမှာ အထင်းသား။ “ထပ်ပြောရမယ်ဆိုရင်
ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိတော့ပါဘူး၊ ရထားစောင့်နေလို့ပါ။ မာလိန်မှူးကြီးကို
ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ယောက်ျားပီသပြီး စည်းစောင့်ပုံကို ကျွန်တော်
ထင်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ အလေးပြုပါတယ်။ ဝွတ်(ဒ်)ဘိုင်” ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ထံ
ဆုပ်ကိုင်ကာ ညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။ ဒိုင်ဒရစ်ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်) လက်ကမ်း
တုတ်ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကိုသာ တစ်ချက်ညွှတ်ပြလိုက်သည်။

ဂရန်လစ်သည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် မော်တန်နှင့် သူ၏မိခင်အကြားမှ
ထွက်လျှောက်ကာ တံခါးအပြင်ဘက် ထွက်လိုက်သည်။

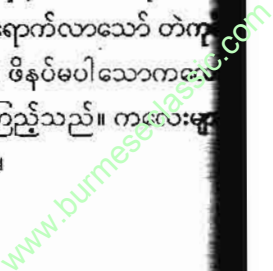

ခရော့ဂျာဇိမ်ခံလှည်းဖြင့် သောမတ်(စ်) ရောက်လာသည်။ အချိန်တန် အိမ်ပြန် ရတော့မည်။

သောမတ်(စ်)သည် နံနက်ဆယ်နာရီကတည်းက ရောက်လာပြီး ဧည့်ခန်း ထဲတွင် အိမ်ရှင်မိသားစုနှင့် စားသောက်နေသည်။ ပထမဦးဆုံးရောက်သည့်နေ့က လိုပင် ထိုင်ကြသည်။ နွေအကုန်ဆောင်းအကူးမို့ လေသာဆောင်တွင် လေထန်ကာ အေးစိမ့်နေသည်။ မော်တန်လည်း မရှိတော့။ ဂျေတင်းဂန်း ပြန်သွားခဲ့ပြီ။ တိုနီနှင့် မော်တန် ဝှတ်(ဒ်)ဘိုင်ပင် မပြောလိုက်ရ။ မာလိန်မှူးက လေသာဆောင်တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ “ကဲ၊ အားလုံးပြီးပြီပေါ့” ဟု ဆိုသည်။

ဆယ့်တစ်နာရီတွင် မောင်နှမနှစ်ယောက် ရထားပေါ်တက်ကြသည်။ တိုနီ သေတ္တာကို မြင်းရထားနောက်ဘက်တွင် ကောင်းစွာ ချည်နှောင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီပါးပါးလေးအောက်တွင် တိုနီ ဖြူဖျော့တုန်ယင်နေသည်။ အချမ်းနှင့် အလွမ်း ပေါင်းထားသည့်အပြင် ဒေါသပေါ် သောကဆင့်ထား၍ တိုနီရင်ထဲ တင်းကျပ်လောင်ဆူနေသည်။ မက်တာလေးကို နမ်းရှုပ်နှုတ်ဆက်ပြီး မျက်ရည် လည်ရွဲဖြစ်နေသော အိမ်ရှင်မ၏ လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ မာလိန်မှူးကြီးကို ဦးညှတ်နှုတ်ဆက်သော် မာလိန်မှူးက “ကျုပ်တို့ကို မမေ့ပါဘူးနော် မမလေး မေ့သွားမှာလား၊ ပြီးတော့ စိတ်မခုပါဘူးနော်။ ခရီးလမ်းပန်း ချောမွေ့ပါစေ ပါပါနဲ့ မာမာကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်း ပြောပါကွယ်” ဟု ဆိုသည်။ ထို့နောက် ရထားလုံး တံခါးပိတ်သွားကာ မြင်းညိုဝဝဖီးဖီးကြီးများက ပြေးလမ်းပေး တစ်ရိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားသည်။ ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)သုံးဦး လက်ကိုင်ပဝါမှာ ဝှေ့ယမ်းကာ လက်တပြပြနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

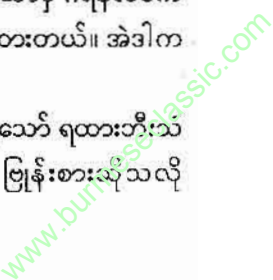
တိုနီသည် လှည်းထောင့်တွင်ထိုင်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ လည်ပင်းထဲ လိမ်၍ ကြည့်သည်။ တိမ်ဖတ်ဖြူလွလွများက မိုးလုံးပြည့်မျှ နေရာယူထားသည်။ ထရာဗီမြစ်ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် လေတဖြူးဖြူး ဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသဖြင့် လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများ မြူးလျက်။ မကြာခဏဆိုသလို မှန်တံခါးပေါ် မိုးပေါက်များက တဖြောက်ဖြောက် အသံပေးလာသည်။ မြို့စွန်ရောက်လာသော် တဲကုများအတွင်း ငါးဖမ်းပိုက်ဖာနေသူများကို တွေ့ရသည်။ ဖိနပ်မပါသောကလေးများက ပြေးထွက်လာပြီး ရထားလုံးကို သိလိုစိတ်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ကလေးများမှာတော့ တိုနီလို အဝေးကို ထွက်ပြေးသွားစရာ မလို။

နောက်ဆုံးအိမ်အချို့ကို လွန်လာသော် မီးပြတိုက်ကို မြင်ရရန် တိုနီရှေ့ ထိုင်းကြည့်သည်။ ထို့နောက်မှ ကျောမှိုလှဲချလိုက်ကာ ပူစပ်ပန်းလျှနေသော ဇာတ်လုံးများကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။ ဒေါ်မာန်အဟုန်ကြောင့် တိုနီ အိပ်မရခဲ့။ အထုပ်အပိုးများ သိမ်းဆည်းရန် နံနက်စောစောထခဲ့ရသေးသည်။ စားချင်စိတ် မရှိတော့သဖြင့် မနက်စာကို ခံတွင်းလုံးဝမတွေ့။ ပင်ပန်းအားကုန်နေသဖြင့် မိနစ်မလပ် တသွင်သွင်စီးကျနေသော မျက်ရည်ပူများကိုပင် မဆည်နိုင်တော့ပြီ။

ယခု မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထရာဗီ ဗြူအန်ဒီတွင်ရှိဆဲ။ လေသာဆောင်တွင် ထိုင်နေဆဲဟု ထင်မှတ်နေသည်။ စိတ်ဇာတ်လုံးထဲ မော်တန်ကို ထင်းခဲနဲ့ မြင်လိုက်ရသည်။ စကားပြောတော့မလို တိုနီ ရှေ့ကို ကိုင်းလာပြီး တစ်ဖက်လူကို စိတ်ရင်းကောင်းစွာ လေ့လာဆန်းစစ်ရင်း သူ၏ ဖြူဖွေးသော သွားများပေါ်အောင် ပြုံးရယ်နေသည်။ တိုနီနှလုံးအိမ် ငြိမ်သက်ကာ အေးချမ်းသွားပြန်သည်။ မော်တန်နှင့် စကားပြောတိုင်း မော်တန်ဆီမှ ကြားခဲ့ရသမျှ လေ့လာသင်ကြားခဲ့ရသမျှ အားလုံးကို ပြန်တွေးယူနေသည်။ အရာအားလုံးကို လျှို့ဝှက်ချက်အဖြစ် ထိန်းသိမ်းပြီး နှလုံးသားထဲ၌ အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထား သိမ်းဆည်းထားတော့မည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကတိပေးရင်း ဖြေသိမ့်နေသည်။ ပရပ်ရှားဘုရင် အမှားကြီးလုပ်ခဲ့ပုံ၊ မြို့တွင်းသတင်းစာများ နှမြောစရာ ကောင်းပုံ၊ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်က တက္ကသိုလ်နှင့်ပတ်သက်သည့် ဥပဒေများ ပြုပြင်ခဲ့ပုံ၊ ထိုကိစ္စများအားလုံးကို နားထောင်ခဲ့ရသည်မှာ စာရိတ္တ ပြုပြင်စေခဲ့သော အမှန်တရားများ၊ ဖြေသာဖွယ်ရာများ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ပုန်းအောင်းနေသော ရတနာများအဖြစ် သူမ အသိဉာဏ်တွင် ကိန်းအောင်းနေခဲ့ပြီ။ တွေးမည်ကြံတိုင်း တစ်စုံစီမံတွေးနေရသော အကြောင်းအရာများဖြစ်နေလေပြီ။ လမ်းပေါ်မှာ၊ ဇိဿားစုတွင်းမှာ၊ စားပွဲမှာ၊ နေရာတိုင်းမှာ တိုနီ တွေးနေတော့မည်။ သူမအတွက် ခင်းထားသော လမ်းပေါ် ဂရန်လစ်နှင့်အတူ လျှောက်လျှင်သော်မှ ဂရန်လစ်က တစ်ခုခုပြောတိုင်း တိုနီရင်တွင်းဝယ် “ရှင်မသိတာ တိုနီ သိထားတယ်။ အဲဒါက ဈေးမတ်တွေဟာ ရွံစရာပဲ” ဟု ပြောနေလိမ့်မည်။

တိုနီ ပြုံးမိသည်။ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သို့သော် ရထားဘီးသ် ချဆူညံညံကြားမှ စိတ်နားထဲတွင် မော်တန်အသံကို ဗြုန်းစားလိုသလို

အံ့ဖွယ်သရဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ “တိုနီ... ဒီနေ့တော့ နှစ်ယောက်လုံး ကျောက်တုံးပေါ်ထိုင်ပဲ” နူးညံ့သော ထိုစကားသံ၏ အတက် အကျ အနိမ့်အမြင့်အားလုံးကို တိုနီ သရုပ်ခွဲနေမိသည်။ ထိုကိစ္စလေးက တိုနီကို လွှမ်းမိုးနေရာ ရုတ်တရက် တိုနီရင်ထဲ ဆိုနှင့်လာပြီး ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသော မျက်နှာကို ထိန်းချုပ်မစွမ်းသာ။ လှည်းထောင့်ဘက် ခေါင်း ငုံ့ကာ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါအုပ်၍ သည်းသည်းထန်ထန် ငိုသည်။

စီးကရက်ခဲထားသော သောမတ်(စ်)သည် အဝေးပြေးလမ်းကို အသက် မပါသလို ကြည့်နေသည်။ တိုနီကို ပုတ်ကာ “သနားစရာ တိုနီပါလား” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ “အစ်ကိုလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အစ်ကို ကောင်းကောင်း နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုနီ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေကို သည်းခံ ရတာပဲ။ အစ်ကိုပြောတာ ယုံ။ တိုနီ ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ အစ်ကို နားလည်တယ်”

“အို... တိုနီကို အစ်ကို နားမလည်နိုင်ပါဘူး” တိုနီ ရှိုက်နေသည်။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ နောက်နှစ်ဆန်းမှာ အစ်ကို အမ်စတာဒမ်ကို သွားရမှာ သိပြီးပြီလား၊ ဗင်ဒါကယ်လင် ကုမ္ပဏီမှာ အစ်ကို့အတွက် ပါပါက ပြောထား ပြီးပြီ၊ တိုနီတို့နဲ့ အကြာကြီးခွဲရတော့မှာ”

“အိုး... ဒါက အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ မောင်နှမတွေရယ်ကို ဝွတ်(ဒ်)ဘိုင်လီ ပြောတာပဲ၊ တခြား ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ” ဟု သောမတ်(စ်) ဖြည်းလေးစွာ ပြောသည်။ စကား ထပ်မပြောလိုတော့သဖြင့် သက်ပြင်းချပြီး ငြိမ်နေသည်။ ဆေးလိပ်ကို ပါးစပ် ထဲတွင် လှိမ့်နေရင်း မျက်စိတစ်ဖက်ချိုလိုက်ကာ မျက်နှာလွှဲသွားတော့သည်။ တစ်အောင့်ကြာမှ “မကြာခင် ပြီးသွားမှာပါ၊ ကြာရင် မေ့သွားမှာပဲ” ဟု ဆိုသည်။

“တိုနီကမှ မမေ့ချင်တာ၊ မေ့တယ်ဆိုတာ ဖြေသိမ့်စရာလား”

တိုနီ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အော်သည်။

*

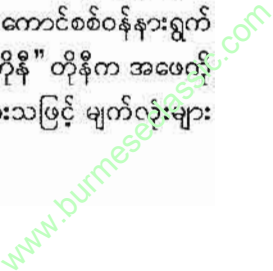
ကူးတိုရေယာဉ်ဖြင့် ကူး၍ အစုရှာဖွေဒေါ်(ဖ်)ရိပ်သာ၊ ဂျေရုစလင်တောင်နှုတ် ရဲတိုက် ကွင်းပြင်တို့ကို ဖြတ်လာသည်။ မြင်းရထားက ရဲတိုက်ဂိတ်ဝကို ကျော် လာသော် ညာဘက်တွင် ထောင်တံတိုင်းကြီး ဟီးနေ၏။ ရဲတိုက်လမ်းအတိုင်း

www.burmeseclassic.com

မြင်းရထား မောင်းလာပြီး ကိုဘာ(ဂ်)ကိုကျော်သော် တိုနီသည် အိမ်များ၏ မြင်းမိုရ်ပိတ်ညိုညိုများ၊ လမ်းမပေါ်ဖြတ်၍ ချိတ်ဆွဲထားသော ရေနံဆီမီးအိမ်များကို ကြည့်လိုက်လာသည်။ ဆေးရုံကြီးရှေ့မှ သံပရာပင်များ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ထနေသည်။ အရာရာ အားလုံး မပြောင်းမလဲရှိနေသည်မှာ အံ့ဩစရာ။ နဂိုမူလ နေရာတွင် ဆေးရုံကြီးမှာ ခွံခွဲညားညား။ ထိုအရာများကို မေ့ပစ်ဖို့လောက်သာ တန်သော အိပ်မက်ဟု တိုနီ တွေးတောခဲ့ဖူးသည်။ အညိုရောင် မြင်းမိုရ်ပိတ်များမှာ သက်တမ်းရှင့်လှပြီ။ အထာကျနေပြီ။ အစဉ်အလာကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီ။ ကျွမ်းဝင်ပြီးသား ပတ်ဝန်းကျင်ထဲသို့ တိုနီ ပြန်ရောက်လာရသည်။ တိုနီ မငိုတော့။ အံ့ဩတကြီး ကြည့်နေသည်။ နာမည်ကြီး လမ်းမများနှင့် ရင်းနှီးပြီးသား မျက်နှာများ မြင်ကွင်းထဲဝင်လာသော် စောစောက ခွဲခွာခြင်းသောက မှိန်ပျော့သွားသည်။ ဧရာလမ်းပေါ် ရထားလုံး လိမ့်နေသည်။ ဒရဝမ်မက်သီးစန်းကို ဖြတ်အသွား မက်သီးစန်းက တိုနီကို မြင်ပြီး ဦးထုပ်ချွတ်၍ ရိုကျိုးစွာ ဦးညွတ်ပြလိုက်သည်။

ဒိမ်ခဲမြင်းရထားက မင်းလမ်းထဲ ချိုးလာပြီး မြင်းညိုဝဝဖီးဖီးကြီးများ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)အိမ်တံခါးဝရှေ့ တုံ့ခနဲရပ်ကာ နာတဂျူးဂျူးမှုတ်သည်။ တွမ်သည် ညီမဖြစ်သူ ရထားပေါ်မှ ဆင်းနိုင်ရန် ဂရုတစိုက် ဖေးမ အောက်ချပေးသည်။ အင်တန်နှင့် လိုင်းက သေတ္တာကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖြုတ်သည်။ သို့သော် ဧရာမလှည်းကြီးသုံးစီး ဖြတ်မောင်းနေ၍ အိမ်ထဲ မဝင်နိုင်သေးဘဲ စောင့်နေရပြန်သည်။ လှည်းများပေါ်တွင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)လုပ်ငန်းအမည် စာလုံးမည်းကြီးများ ထင်ရှားစွာ ရေးထားသော ပြောင်းအိတ်များ အပြည့်အမောက်တင်ထားသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ကုန်စည်လှည်းကြီးများက ဝရန်းသုန်းကား။ လှေကားထစ်ပါးပါးကို ဆင်းသော် တဂျန်းဂျန်းမြည်သွားသည်။ ပြောင်းအိတ်အချို့အဝက်ကို အိမ်နောက်တွင် နေရာချပြီး ကျန်ပြောင်းအိတ်များကို 'ပင်လယ်ပျံ'၊ 'ခြင်္သေ့'နှင့် 'ဝက်သစ်ချ' အမည်ရှိ လုပ်ငန်းပိုင် ကျိုများဆီ ပို့မည်ဖြစ်သည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက် အဝင်ဝသို့ရောက်သော် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးခန်းမှ ထွက်လာပြီး လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းကာ သမီးကို ကြိုသည်။ ကောင်စစ်ဝန်နားရွက်ကြားတွင် ခဲတံညှပ်ထားသည်။ "အိမ်ပြန်ရောက်ပြီပေါ့ တိုနီ" တိုနီက အဖေကို မွှေးမွှေးပေးရင်း မျက်နှာရှက်သွေးဖြာသွားသည်။ ငိုထားသဖြင့် မျက်လုံးများ

နီနေဆဲ။ သို့သော် ကောင်စစ်ဝန်က ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသည်။ ရိုးတိုးရိပ်တိပ်
သော်မျှ မမေး။

“နောက်တောင် ကျနေပြီ၊ ပါပါတို့က စားဖို့စောင့်နေတာ”

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၊ ခရစ်ရှန်း၊ ကလော့သိုင်း၊ ကလာရာနှင့် အိုင်ဒါ
ဂျန်မင်တို့က နှုတ်ဆက်ရန် ဖိနပ်ချွတ်တွင် စောင့်နေကြသည်။

*

မင်းလမ်းအိမ်တွင် ပထမဦးဆုံးည၌ တိုနီ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သည်။
နောက်တစ်နေ့မနက် စက်တင်ဘာ ၂၂ ရက်နေ့တွင် တိုနီ အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး
လန်းဆန်းတည်ငြိမ်နေသည်။ နံနက်စာ စားခန်းထဲဝင်သွားချိန်တွင် ခုနစ်နာရီပင်
မထိုးတတ်သေး။ ဂျန်မင်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေပြီး ကော်ဖီဖျော်နေသည်။
“တိုနီလေးပါလား၊ အိပ်ရာထ စောလှချည့်လား” ဟု မျက်လုံးသေးသေးညိုညို
လေးကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ ဂျန်မင် မေးသည်။

စာရေးစားပွဲတွင် တိုနီ ဝင်ထိုင်သည်။ လက်နှစ်ဖက် ခေါင်းနောက်ပစ်ကာ
အိမ်ဝင်းထဲမှ မိုးရေဖြင့် မည်းပြောင်နေသော လူသွားလမ်းနှင့် ဝါရော်ရော်ခြံဝင်းကို
တစ်ခဏကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် စာရေးစားပွဲပေါ်မှ လိပ်စာကဒ်များနှင့်
စာများကို မွှေနှောက်သည်။ မင်အိုးမင်တံတင်သော စင်ဘေးတွင် အနောင့်ရွှေကွပ်
မိသားစုစာအုပ်ကြီးရှိနေသည်။ မနေ့ညက ထိုစာအုပ်ကို အသုံးပြုခဲ့ပုံရသည်။
ထိုစာအုပ်ကြီးကို တိုနီပါပါက သားရေအိတ်ထဲ ပြန်မထည့်ရုံမက စပါယ်ရှယ်
အံဆွဲထဲ ပြန်မသိမ်းခဲ့သည်မှာ တိုနီအတွက် ထူးဆန်းနေသည်။

စာအုပ်ကြီးကိုယူလိုက်ပြီး စာရွက်များလှန်ကာ တိုနီ စတင် စာဖတ်သည်။
ဖတ်နေသောအကြောင်းအရာများသည် တိုနီကောင်းကောင်းသိထားပြီးသော
အကြောင်းအရာများ ဖြစ်သော်လည်း စာအုပ်ထဲ တိုနီ အာရုံနစ်ဝင်သွားသည်။
စာအုပ်ကြီးထဲ ရေးသွင်းခဲ့သူ ဆွေခုနစ်ဆက် မျိုးခုနစ်ဆက်အားလုံးသည်
ရှေ့လူများ၏ လမ်းကိုသာ လိုက်ခဲ့ကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ခုံခုံညားညားနှင့်
ရိုးရှင်းသော သမိုင်းကြောင်းကို ဖတ်ရသည်။ မိသားစု၏ ရှက်ဖွယ်ကိစ္စများကို
မတွေ့ရ။ မိသားစု၏ ရိုးဂုဏ်၊ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်သောဂုဏ်၊ ရှေးရိုး
စဉ်လာနှင့် သမိုင်းကြောင်းကို တန်ဖိုးထား လေးစားသော ဂုဏ်များကိုသာ
ဖတ်ရသည်။ ဤစာအုပ်ကို တိုနီ ယခုမှ ဖတ်ဖူးခြင်းမဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ

www.burmeseclassic.com

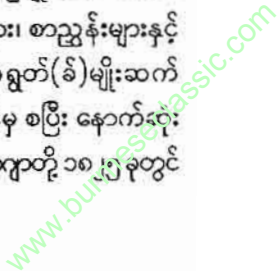

တိုနီ ဖတ်ခွင့်ရ၍ ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ဘယ်တုန်းကမျှ ယခုလောက် အလေးအနက်မဖြစ်စဖူး။ မိသားစု၏ အရိုးသားဆုံးအချက်အလက်များပေါ်မှ အလေးစားရဆုံး အထူးဝိသေသများအပေါ် တိုနီ နှလုံးထိ ဘဝင်ငြိနေသည်။ တံတောင်နှစ်ဖက် ထောက်ကာ စာဖတ်နေသော တိုနီသည် ဂုဏ်ယူမှု၊ အလေးအနက်ထားမှုဖြင့် စာအုပ်ထဲ နှစ်ဝင်နေသည်။

တိုနီ၏ ငယ်ဘဝ အတိတ်မှတ်တမ်းများကိုလည်း မခြွင်းမချန် မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ မွေးဖွားပုံ၊ ကလေးဘဝရောဂါများ၊ ကျောင်းစတင်တက်ချိန်၊ ဗိုက်ဘရော(တ်) ဘော်ဒါကျောင်း နေ့ရက်များ၊ တိုနီ၏ အလေ့အကျင့်များ အရာရာကို ဖြစ်ရပ်မှန် မှားပေါ် မှုတည်၍ ကောင်စစ်ဝန်က သူ၏ လက်ရေးသေးသေးများဖြင့် ဂရုတစိုက်ရေးသွင်းခဲ့သည်။ အနည်းဆုံး ဤအချက်အလက်များသည် မိသားစု၏ ကံကြမ္မာကို အံ့ဖွယ်ဘနန်း လမ်းညွှန်ပေးသွားသော ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်များပင် မဟုတ်ပါလော။ တိုနီ အတွေးရေယဉ်ကြော မျောလွင့်နေသည်။ အဘွား၏အမည် အင်တွိုင်းနက်မှ ဆင်းသက်လာသော အန်တိုနီ ဟူသည့် တိုနီအမည်ကို ထိုစာအုပ်ထဲ နောက်ထပ်ရေးသွင်းစရာ ရှိပါဦးမည်လော။ တိုနီအကြောင်း ရေးသွင်းချက်များကို နှောင်းလူများက ချစ်ကြည်ညိုစွာ အလွတ်ကျက်ကြပေတော့မည်။

ကျောမိုဖြေလျော့ကာ သက်ပြင်းကိုချသည်။ တိုနီနှလုံးက တစ်ချက်ချင်းစီ မှန်မှန်ခုန်နေသည်။ သူမအနေအထားအရ ပိုင်ဆိုင်ထားသော အရေးပါမှုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးစားစိတ်ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ 'သံကြိုးကွင်းဆက်လေးတွေလို' ဟု တိုနီပါပါ၏ စကားလုံးကို ပြန်အမှတ်ရပြီး ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားသည်။ တိုနီသည်လည်း အရေးပါသော ကွင်းဆက်တစ်ခု၊ တိုနီ၏ လုပ်ရပ်နှင့် ပြောစကားက မိသားစုသမိုင်းအတွက် အရေးပါမှု တာဝန်ရှိမှုဖြစ်နေသည်။

စာအုပ်ထူကြီး၏ နောက်ကျောဘက်ကို လှန်လိုက်သည်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း စက္ကူခေါက်ကြီးပေါ်တွင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)မိသားစု၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ဇယားရှိသည်။ ကောင်စစ်ဝန်၏ လက်ရေးဖြင့် လက်သည်းကွင်းများ၊ စာညွှန်းများနှင့် ရှင်းလင်းမှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ အစောဆုံး ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)မျိုးဆက် ဖြစ်သော သင်းအုပ်ဆရာ၏ သမီး ဘရစ်ဂျစ်တာ ရှက်ဟာရင်မှ စပြီး နောက်ဆုံး ကောင်စစ်ဝန် ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)နှင့် အယ်လီဇဘက် ခရော့ဘာတို့ ၁၈၂၅ ခုတွင်

လက်ထပ်သည်အထိ ရေးသွင်းထားသည်။ ထိုလက်ထပ်ထိမ်းမြားမှုမှာ သားသမီး ရတနာ လေးဦး ထွန်းကားခဲ့ပြီး သားသမီးများ၏ မွေးနေ့နှင့် နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာအမည်များကို ရေးသွင်းထားသည်။ သားကြီး ဩရသ၏ လက်သင်အဖြစ် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်သော ခုနစ် ၁၈၄၂ ခုကိုပင် မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

တိုနီသည် သူမအမည်ဘေးမှ ကွက်လပ်နေရာကို ကြာမြင့်စွာ ကြည့်နေရင်း ငိုချင်သလို နှုတ်ခမ်းများ တုန်ယင်လာပြီး ရုတ်တရက် စိတ်လိုက်မာန်ပါကလောင်ကိုဆွဲယူလိုက်သည်။ ကလောင်တံကို မင်အိုးထဲတွင် နှစ်ယူလိုက်ကာ ပူထူနေသော ဦးခေါင်းကိုငုံပြီး သူ အမည်ဘေးမှ ကွက်လပ်တွင် စာတစ်ကြောင်း ရေးချလိုက်သည်။ လက်ညှိုးက ပုံပန်းမကျသဖြင့် လက်ရေးက မပီမသ။ ရေးချလိုက်သည့်စာကြောင်းက ဘယ်ဘက်မှ ညာဘက်သို့ ထောင်တက်သွားသည်။

၁၈၄၅ ခု၊ စက်တင်ဘာ ၂၂ ရက်တွင် ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မှ ကုန်သည် ဘင်ဒစ်ဂရန်လစ်နှင့် စေ့စပ်သည်။

*

“မောင်ရင် ဒီကိစ္စကို အတည်တကျ ဆုံးဖြတ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ် လုံးဝသဘောတူပါတယ်။ တိုတိုပြောရရင် ကျုပ်တို့ မိသားစုမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခန်းဝင်လက်ဖွဲ့က မတ်ခုနစ်သောင်းပါ”

အနာဂတ် ယောက္ခမကို ဂရန်လစ်က ပါးနပ်စွာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်၏ စီးပွားရေးတွက်ကိန်းကြည့်ဖြစ်၏။ ‘မှန်ရာကိုသာ ပြောရမယ်ဆိုရင်’...ဂရန်လစ်သည် ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် မှတ်ဆိတ်မွေးကို ဆွဲသပ်ရင်း ပြောသည်။ ‘မှန်ရာကိုသာ ပြောရမယ်ဆိုရင်’ ဟူသော စကားသည် မှတ်ဆိတ်မွေးနှင့် အလျားညီသည်။ ထို့ကြောင့် မှတ်ဆိတ်မွေးလက်မှ လွတ်ထွက်သွားချိန်နှင့် ‘ဆိုရင်’ ဆိုသော စကားလုံး နှုတ်မှအထွက် တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ “သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါပါ... အစဉ်အလာနဲ့ အခြေခံစည်းမျဉ်းတွေကို အလေးထားလို့ ကျွန်တော် သိပ်လေးစားရတဲ့ ပါပါက အခုလိုကိစ္စမှာဆိုရင်တော့ အစဉ်အလာတွေကို နည်းနည်းလေးတောင် ဇာချဲ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လုပ်ငန်းစီးပွားတွေကလည်း တိုးတက်၊ မိသားစုတွေကလည်း ကြီးပွား၊ တိုတိုပြောရရင် အခြေအနေတွေက တိုးတက်ပြောင်းလဲသွားပါပြီ”

www.burmeseclassic.com

“မောင်ရင်၊ ကျုပ်ဟာ သမာသမတ်ရှိတဲ့ ကုန်သည်တစ်ဦးပါ။ ကျုပ်စကား မဆုံးသေးဘူးလေ။ အခုလို ပြောင်းလဲသွားတဲ့အခြေအနေနဲ့ ကိုက်ညီအောင် ကျုပ်က လိုလိုလားလားနဲ့ နောက်ထပ် မတ်တစ်သောင်း ထပ်တိုးပေးဦးမယ်လို့ ပြောမလို့ပါ”

“ဒါဆို မတ်ရှစ်သောင်းပေါ့”

ဂရန်လစ်ပြောပုံမှာ ‘မများပေမယ့် သိပ်တော့ မဆိုးပါဘူး’ ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အတည်ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်စစ်ဝန်က သော့တွဲများ တချွင်ချွင်မြည်သံပေး၍ ကျေနပ်အားရစွာ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ အမှန်တကယ်လည်း သမာသမတ်ရှိခဲ့၊ တရားမျှတခဲ့ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဘုဒင်ဘရွတ်(ခံ)မိသားစု၏ ခန်းဝင်လက်ဖွဲ့ကြေးမှာ အစဉ်အဆက် မတ်ရှစ်သောင်းဖြစ်၏။

ဂရန်လစ်က ဟမ်ဘာ(ဂ်)ပြန်ရန် နှုတ်ဆက်ခဲ့သွားသည်။ တိုနီသည် ယခုချိန်ထိ သူမ၏ အိမ်ဂေဟာအသစ်အကြောင်း ဘာမျှမသိသေး။ မော်လင် ဒေါ့(ဖ်)၊ ကစွတင်မိတ်ကာ၊ လင်ဟာနှင့် မိမိတို့၏ အိမ်တွင် ကျင်းပသော ကပွဲများတွင် ပွဲကကောင်းဆဲ။ ဘာ(ဂ်)ကွင်းတွင် စက်တီစီးကောင်းဆဲ။ မြို့သား သူဌေးသားများ၏ အရေးပေးဂရုစိုက်မှုကို ခံယူဆဲ။ အောက်တိုဘာလလယ်တွင် မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)သားကြီးနှင့် ဂျူလီဟက်ဂင်းစထရွမ်းတို့၏ စေ့စပ်ပွဲသို့ တက် ရောက်ခဲ့သေးသည်။ တွမ်အား တိုနီက မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)အိမ်သို့မသွားချင်ကြောင်း၊ စိတ်ပျက်ကြောင်းပြောသော်လည်း နောက်ဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ အကြီး အကျယ် ပျော်ခဲ့ပါသည်။ မိသားစုသမိုင်းကြောင်းစာအုပ်ကြီးထဲ စာတစ်ကြောင်း ရေးထိုး ခဲ့မှုကြောင့် တိုနီသည် အပြင်သို့ထွက်ချင်သလို ထွက်ခွင့်ရသွားခဲ့သည်။ သားအမိ နစ်ယောက်လည်း ထွက်သည်။ တစ်ဦးတည်းလည်း ထွက်သည်။ မြို့ပေါ် ရှိရှိသမျှဆိုင်တိုင်းတွင် လက်ထပ်ဝတ်စုံဟု အကြောင်းပြကာ ထင်သလို ဝယ် ခြမ်းသည်။ တိုနီအတွက် အကောင်းဆုံး လက်ထပ်ဝတ်စုံဖြစ်ဖို့ လိုသည်။ ထို့ကြောင့် အပ်ချုပ်သမနှစ်ဦးခေါ်ကာ နံနက်စာ စားခန်းထဲ တစ်နေကုန်ထိုင်ကာ ချုပ်စေသည်။ အိမ်လုပ်ပေါင်မုန့်နှင့် ထောပတ်စိမ်းတို့ကို အလှူပယ် ကျွေးမွေးကာ ဇာပန်းထိုးစေသည်။

“ဒီပိတ်တွေက လင်ဖိုး ကလာတာလား မာမာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ လက်သုတ်ပဝါ နှစ်ဒါဇင်နော်”

“အဲဒါလေးတွေ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အနားလုံးဖို့ လိုသေးတယ်လေ”

“အိုင်ဒါရေ... ခေါင်းအုံးစွပ်စာနား ဘယ်မှာထားသလဲ၊ ဘစ်တာလစ်က သိချင်လို့တဲ့”

“ဆင်ဝင်က ညာဘက်အံဖုံးထဲမှာ တိုနီ”

“လိုင်းရေ”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သွားယူပါလားကွယ်”

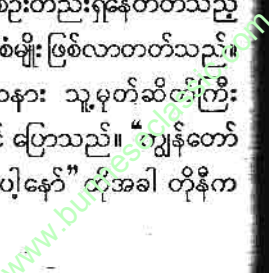
“အိုး... အပေါ်တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက် ပြေးဖို့လွှားဖို့ မင်္ဂလာ ဆောင်တာမှ မဟုတ်တာ”

“သတို့သမီး ဝတ်စုံချုပ်ဖို့ ပိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား တိုနီ”

“မွာရီပဲ သုံးမယ် မာမာ၊ မွာရီမဝတ်ရရင် တိုနီ မင်္ဂလာမဆောင်နိုင်ဘူး”

ဤသို့ဖြင့် အောက်တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာ နှစ်လကုန်သွားသည်။ ခရစ္စမတ် ကာလရောက်သော် ဂရန်လစ် ပြန်ပေါ်လာပြီး ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)အိမ်တွင် အချိန်ဖြုန်းသည်။ ခရော့ဂျာအိမ်တွင် ကျင်းပသောပွဲကို ဝင်နွဲ့သည်။ မိဘ မောင်ဖားများရှေ့တွင် သတို့သမီးကို ဆက်ဆံသော ဂရန်လစ်အပြုအမူမှာ ကြင်နာသိမ်မွေ့သည်။ အပိုအလိုမရှိ။ မလိုလားအပ်သော ရဲတင်းမှု မရှိ။ နားပူ နားဆာလည်း မရှိ။ ပညာသားမပါသော ကြင်နာယုယမှုလည်း မရှိ။ တိုနီနီဖူးကို ဖော့ဖော့လေးနမ်းပုံမှာ အမြော်အမြင်ရှိ၍သာ။ စေ့စပ်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း တံဆိပ် ခတ်ပြရုံသာ။

တိုနီ တစ်ခါတစ်ရံ ဇေဝေဝါဖြစ်မိသည်။ ဂရန်လစ်ကို တိုနီငြင်းပယ်စဉ်က ဂရန်လစ်ဖြစ်ပျက်သွားသောပုံစံနှင့် ယခု ဂရန်လစ်၏ ပျော်ရွှင်မှုမှာ စံနှုန်းချင်း မတူ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ တိုနီ စဉ်းစားမရ။ ဂရန်လစ်သည် တိုနီကို ပိုင်စိုး ပိုင်နင်းဆက်ဆံတတ်သည်။ မကြာခဏဆိုသလို သူတို့နှစ်ဦးတည်းရှိနေတတ်သည့် အချိန်မျိုးတွင် ဂရန်လစ်သည် နောက်ချင်ရွတ်ချင်သောပုံစံမျိုး ဖြစ်လာတတ်သည်။ တစ်ခါက တိုနီဘေးနား ဒူးထောက်၍ တိုနီမျက်နှာနား သူ့မှတ်ဆိတ်ကြီး ထိသည်အထိ တိုးလာပြီး ဝမ်းသာအားရ ကတုန်ကယင် ပြောသည်။ “တျွန်တော် တိုနီကို ဖမ်းလို့မိပြီပေါ့နော်၊ ကျွန်တော် တိုနီကို နိုင်ပြီပေါ့နော်” ထိုအခါ တိုနီက

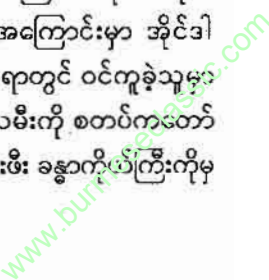
“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေ့နေပြီလား” ဟု ဆိုကာ တက်သုတ်နှင့် ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

အားလပ်ရက်ကုန်ဆုံးသွားသော် ဂရန်လစ် ဟမ်ဘာ့(ဂ်) ပြန်သည်။ တရိပ်ရိပ်ကြီးပွားနေသော စီးပွားရေးကို ကိုယ်တိုင်ဦးစီးရန် လိုအပ်သည်ဟု ဆိုသည်။ တိုနီလေးနှင့် သူ ကောင်းကောင်းရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားပါပြီ ဆိုသည်ကို ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)မိသားစုများက သဘောတူလက်ခံသည်။

နေရာအိမ်အတွက် အမြန်ဆုံးစီစဉ်ကြသည်။ မြို့ကြီးပြကြီးများတွင် ကိန်းကြီးကြီးနေထိုင်လိုသော တိုနီက ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မြို့၊ စပစ်တယ်လမ်းရှိ ဂရန်လစ် ရုံးခန်းတွင် အခြေချနေလိုကြောင်း တောင်းဆိုသည်။ သို့သော် ဂရန်လစ်က ယောက်ျားပီသစွာ ဇွဲနပဲဖြင့် မြို့ပြင်ရှိ လုံးချင်းအိမ်ကောင်းကောင်းတွင်သာ နေလိုကြောင်း၊ ထိုနေရာမှာ စိတ်ကူးယဉ်စရာလည်း ကောင်း၊ အပန်းဖြေ၍လည်း ကောင်းသော ပူပူနွေးနွေး လက်ထပ်ပြီးစ မောင်နှံများအတွက် ချစ်စရာ အသိုက် အမြဲလေးဖြစ်ကြောင်း၊ လက်တင်ဘာသာအမည်ကိုပင် မမေ့ဘဲ ရွတ်ပြနိုင်သဖြင့် ဂရန်လစ် သဘောအတည်ဖြစ်သွားသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒီဇင်ဘာလကုန်ဆုံးသွားပြီး ၁၈၄၆ ခုနှစ်ဆန်းတွင် လက်ထပ် ပွဲကို အကြီးအကျယ် ကျင်းပသည်။ မြို့ပေါ်ရှိ လူတစ်ဝက်ကို ဖိတ်ကြား၍ အလှူပယ် စားသောက်ပွဲကြီးလုပ်သည်။ တိုနီသူငယ်ချင်းများထဲတွင် ရထားလုံး မြင့်မြင့်စွင့်စွင့်နှင့် ရောက်လာသော အမ်းဂတ်ဗွန်ရှယ်လင်က သောမတ်(စ်)နှင့် ခရစ်ရှန်းတို့၏ သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော မီးသတ်အရာရှိသား အင်ဒရီယာဂီစကီ၊ စတီဇင်နှင့် အက်ဒွပ်ကစ္စတင်မိတ်ကာတို့နှင့်အတူ တွဲကသည်။ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ရည်ရွယ်ကာ ကန့်ကူဆံ့ကျောက်ဖြင့် အလှဆင်ထားသော ခန်းမကြီးနှင့် ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ကကြသည်။ အပျော်ဆုံးသူများထက် ပိုပျော်သူမှာ ကောင်စစ်ဝန် ပီတာဒိုမင်ဖြစ်သည်။ တွေ့သမျှ မြေအိုးမြေခွက် အကုန်ကောက်ကိုင်ကာ အဝင်လမ်းကျယ်ကြီး၏ ကျောက်ပြားပေါ် ရိုက်ခွဲသည်။

ကြေးသွန်းလမ်းမှ စတပ်ကတော်သည် ထိပ်ထိပ်ကြဲ အသိုင်းအဝိုင်း တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရန် အခွင့်အရေးကို ရရှိခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ အိုင်ဒါ ဂျန်မင်နှင့် အပ်ချုပ်သမန္တစဦးတို့ တိုနီမင်္ဂလာဝတ်စုံချုပ်ရာတွင် ဝင်ကူခဲ့သူမှာ စတပ်ကတော် ဖြစ်သည်။ တိုနီလောက်လှသော သတို့သမီးကို စတပ်ကတော် တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် မမြင်ဖူး။ စတပ်ကတော်က ဝဝဖီးဖီး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုမှ

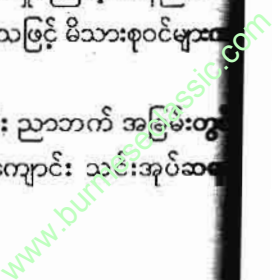

အားမနာ၊ ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး တိုနီကို ချစ်ခင်နှစ်လိုစွာ သိမ်းကျုံးကြည့်လိုက်ရင်း အဖြူရောင် မွာရီသတို့သမီးဝတ်စုံပေါ်မှ ပန်းကြိုးကို ချည်နှောင်ပေးလိုက်သည်။ ဂရန်လစ်က ပိုးသားခါးပြတ်အင်္ကျီ၊ ကုတ်အင်္ကျီရှည်ရှည်ဝတ်၍ နံနက်စာစားခန်း တံခါးဝတွင် ကြိုလင့်နေသည်။ ပန်းသွေးရောင်မျက်နှာပေါ်ဝယ် ဂရုတစိုက် အလေးထားမှု အတိအကျရှိနေသည်။ မဲ့ကြီးကို ပေါင်ဒါဖို့၍ မုတ်ဆိတ်မွေး ဝါဝါကြီးကို သေသေချာချာ ခွေထားသည်။

လက်ထပ်ပွဲကျင်းပမည့် ခန်းမထဲတွင် မိသားစုဝင်အားလုံး စုရုံးစောင့်နေ ကြသည်။ ခရော့ဂျာဘိုးဘိုးဘွားဘွားက သိပ်နေမကောင်းသော်လည်း ထာဝရ ထူးခြားထင်ရှားနေသည်။ သားဖြစ်သူ ကောင်စစ်ဝန် ဂျူစတက်ခရော့ဂျာနှင့် မြေးများ ဂျာဂင်နှင့် ဂျက်ကော့(ဘ်)ကို တွေ့ရသည်။ ဂျက်ကော့(ဘ်)သည် ဒုချမ့် မိသားစုလို ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မှလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂေါ့ဟိုးဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)ဇနီး မောင်နှံကို သမီးသုံးယောက်နှင့် တွေ့ရသည်။ ဖရက်ဒရစ်၊ ဟန်ရီတာနှင့် ဖိဖီ သုံးဦးစလုံး လက်ထပ်မည့်ပုံမပေါ်ပေ။ မက္ကလင်းဘူ(ဂ်)အုပ်စုကို ကလော့သိုင်း၏ ဖခင် ဘားနတ်(ဒ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)က ကိုယ်စားပြု၍ လာသည်။ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလှသော ဆွေမျိုး၏ ပဒေသရာဇ်စံအိမ်ကို ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဖရန်ဖွတ်မှ ဆွေမျိုးများကမူ လာရမည့်ခရီး မလွယ်သဖြင့် လက်ဖွဲ့များသာ ပို့လိုက်သည်။ သူတို့နေရာတွင် အခြားဧည့်သည်များ နေရာ ဝင်ယူထားသည်။

မိသားစုဆရာဝန် ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးနှင့် တိုနီ၏ အမေသဖွယ် ခင်မင် ရသော ဆရာမ နှမ်းစေ့ထရီဇာ ဗိုက်ဘရော့(တ်)တို့ အခန်းထဲရှိနေသည်။ ကယ် ဦးထုပ်ကို ဖဲကြီးအသစ်လဲဆောင်းထား၍ ညှိမှိုင်းမှိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော နှမ်းစေ့သည် တိုနီနှင့် ဂရန်လစ်ခန်းမထဲဝင်လာသောအခါ “ပျော်ရွှင်ပါ ကလေးရေ” ဟုဆိုသည်။ ရှေ့ထွက်လာပြီး တိုနီနဖူးပြင်ကို ရွတ်ခနဲ ပေါက်ကွဲ သံလေးနှင့် နှမ်းလိုက်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် စိတ်ဖိစီးမှုကြောင့် အနည်းငယ် ဖြူဖျော့နေသော်လည်း တိုနီမှာ လှလှပပကြွကြွရွရွ ရှိနေသဖြင့် မိသားစုဝင်များထံ သတို့သမီးကို စိတ်တိုင်းကျနေသည်။

ခန်းမကြီးကို ပန်းများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားပြီး ညာဘက် အခြမ်းတွင် စင်မြင့်တစ်ခု လုပ်ထားသည်။ စိန်မေရီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သမီးအုပ်ဆရာ

ကာလင်းက လက်ထပ်ပေးရာ အစစအရာရာ ဓလေ့ထုံးတမ်းအတိုင်း ရှောရှော
ရွာပြီးစီးသွားခဲ့သည်။ တိုနီက “ဟုတ်ကဲ့” ဆိုသော စကားကို စိတ်ပါလက်ပါ
ပြောသည်။ ဂရန်လစ်က “ဟုတ်ကဲ့” မပြောခင် “အဟမ်း” ဟု လည်ချောင်းရှင်း
လိုက်ရသေးသည်။ လက်ထပ်သောကိစ္စ အားလုံးပြီးစီးသွားသော် ကြွရောက်လာ
သူတိုင်း စားသောက်ကြသည်။

ခန်းမထဲတွင် သင်းအုပ်ဆရာကို အလယ်မှာထားပြီး ဧည့်သည်များ စား
သောက်နေကြစဉ် ကောင်စစ်ဝန်ဇနီးမောင်နှံက သမီးနှင့် သားမက်နောက် လိုက်
ခါသွားသည်။ မင်္ဂလာမောင်နှံမှာ နှင်းထုပ်တံဆိပ်နေသော ခရီးကို နှင်ရဦးမည်။
သတ္တများ အိတ်များ အပြည့်တင်ထားသော မြင်းရထားလုံးကြီးက တံခါးဝတွင်
အသင့်။ တိုနီက မကြာခဏ အိမ်ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဟမ်ဘု(ဂ်)သို့
အိမ်သားများ လာကြပါရန်၊ သူ့မကို အမြန်ဆုံးလာတွေ့ပါရန် အပ်ကြောင်း
အပ်အောင်မှာပြီး ရထားလုံးထဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဝင်သည်။ အဖေဖြစ်သူ
ကောင်စစ်ဝန်က သိုးမွေးထည်ဖြင့် သမီးကို သေသေချာချာ ပတ်ပေးသည်။
ဂရန်လစ်က တိုနီအနားဝင်ထိုင်သည်။

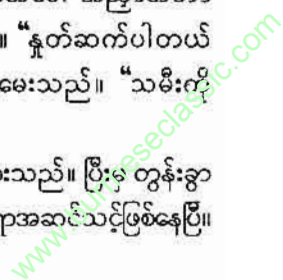
“ဂရန်လစ်၊ ဇာအသစ်တွေက အပေါ်က လွယ်အိတ်လေးထဲမှာ၊ ကုတ်အင်္ကျီ
အောက်မှာခံပြီး ဝတ်ပါလား၊ ကဲ... တိုနီလေးရေ၊ နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ နှုတ်ဆက်
ပါတယ်။ ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေကွယ်”

“ဟိုမှာ နေရေးထိုင်ရေး အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား”ဟု ကောင်စစ်ဝန်
တော်က မေးသည်။

“အားလုံးပြီးပါပြီ မာမာ” ဂရန်လစ် ဖြေသည်။

အင်တန်၊ လိုင်း၊ ထရိုင်းနှင့် ဆိုဖီတို့က ဂရန်လစ်ကတော်လေးကို နှုတ်
ဆက်သည်။ ရထားလုံး တံခါးပိတ်ကာနီးတွင် တိုနီ ရုတ်တရက် စိတ်ပေါက်ကာ
အသံပတ်ထားသော သိုးမွေးထည်ကို ဖြေချပြီး ဂရန်လစ်အပေါ် အညှာအတာ
အင်္ကျီ တွန်းတိုက်ကျော်ခွဆင်း၍ အဖေကို ဖက်ထားသည်။ “နှုတ်ဆက်ပါတယ်
ပါတယ်၊ နှုတ်ဆက်ပါတယ်” ဟု ပြောပြီး တိုးတိတ်စွာ မေးသည်။ “သမီးကို
အသံပတ်ရဲ့လားဟင်”

ကောင်စစ်ဝန်က ပြန်မဖြေဘဲ သမီးကို ပွေ့ဖက်ထားသည်။ ပြီးမှ တွန်းခွာ
ထုတ်ပြီး လေးလေးနက်နက်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ အရာရာအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။

ရထားလုံးတံခါး ဂျိုင်းခနဲပိတ်သွားပြီး ရထားမောင်းသူထံမှ ကြာပွတ် သံနှင့်အတူ မြင်းများက တစ်ဟုန်ထိုးမောင်းထွက်သွားသည်။ မြင်းရထားလမ်းပေါ် လိမ့်ထွက် သွားပြီး မြူကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က အဖြူရောင်လက်ကိုင်ပဝါလေး ဝှေ့ယမ်းကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဇနီးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်နေသော ကောင်စစ်ဝန်က ဇနီးသည်၏ ပခုံးပေါ်မှ ဝတ်ရုံလေးကို ဆွဲစေ့ပေးသည်။ “တိုနီလေးတော့ လိုက်သွားပြီ ဘက်စီ”

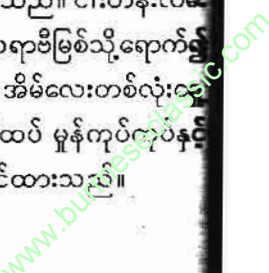
“ဟုတ်တယ် ဂျင်း၊ ကျွန်မတို့ကို ပထမဦးဆုံး ခွဲခွာသွားတာ၊ တိုနီလေး ဂရန်လစ်နဲ့ ပျော်ပါ့မလား”

“အိုး... ဘက်စီ၊ တိုနီက သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒီအချက်က ပိုအားသာတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ရနိုင်တဲ့ အကောင်းဆုံး ပျော်ရွှင်မှုပဲ”
နစ်ဦးသား ဧည့်သည်များဆီ ပြန်သွားကြသည်။

ကောင်းကင်တွင် ကြည်ပြာရောင်လွင်နေသောကြောင့် ရာသီဥတုပွင့်လင်းသလို ရှိသော်လည်း အမှန်မှာ သုညအောက် ငါးဒီဂရီရောက်နေသော ပြိုင်ဖက်ကင်း ဖေဖော်ဝါရီနေ့ရက်များဖြစ်သဖြင့် လေထုက အရိုးခိုက်အောင် အေးစိမ့်နေသည်။ သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)သည် မင်းလမ်းအတိုင်း ‘ပဉ္စမဂေဟာ’ ရောက်သည်အထိ လျှောက်လာသည်။ ဧရာလမ်းကို ရှောင်ပြီး သွားခြင်းမှာ မျက်နှာသိများနှင့် နှုတ်ဆက်ရမည်စိုး၍ တမင်ဝေးဝေးမှ ပတ်ရှောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ အညှီရင့်ရင့် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကြီးများထဲ လက်ထည့်ရင်း အတွေးနစ်စွာ လမ်းလျှောက်လာသည်။ လည်ရှည်ဖိနပ်အောက်တွင် စိုစိုလက်လက်နှင့်ပွင့်များ ကွဲကြေပျက်သွားသည်။ သောမတ်(စ်) သူ့လမ်းသူဆက်လျှောက်နေသည်။ ဦးတည်ရာကို သူ့ကိုယ်တိုင်မှလွဲ၍ မည်သူမျှမသိ။

ပဉ္စမဂေဟာ ထိရောက်သော် မှန်သည်လမ်းကြားကိုဖြတ်၍ လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း ဆက်ဝင်သွားကာ ငါးတန်းလမ်းကို ရောက်သည်။ ငါးတန်းလမ်းအတိုင်း ဆင်းသွားသော် မင်းလမ်းနှင့်အပြိုင်ဖြစ်သော ထရာဗီမြစ်သို့ ရောက်၍ နည်းနည်းဆက်လျှောက်လိုက်ရာ ပန်းဆိုင်ဖွင့်ထားသော အိမ်လေးတစ်လုံးသို့ ရောက်လာသည်။ ပြတင်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ ညစ်ထပ်ထပ် မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် မှန်ပြတင်းစိမ်းစိမ်းနားတွင် ပန်းအိုးလုံးလုံးလေးများ တင်ထားသည်။

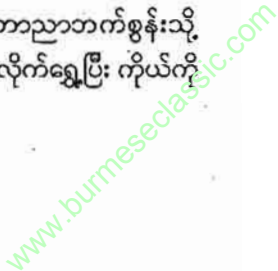

သောမတ်(စ်)ဝင်သွားသော် တံခါးအပေါ်မှခိုတ်ထားသော ခေါင်းလောင်းက ဆိုင်စောင့်ခွေးလေးလို အသံပေးသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ကောင်တာရှေ့၌ အရောင်း သမလေးကို စကားပြောနေသူမှာ မြို့ပေါ်မသိသူမရှိသော အန်တီလော့စင် ဖြစ်၏။ အန်တီလော့စင်မှာ ခပ်ဖိုင်ဖိုင်နှင့် တူရက်ရှောစောင်ခြုံထားသည်။ ပန်းအိုး ငွှေလိုက်၊ နမ်းကြည့်လိုက်၊ စစ်ဆေးလိုက်၊ ဝေဖန်လိုက်နှင့် စကားတရစပ်ပြောကာ ငါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မကြာခဏသုတ်သည်။ သောမတ်(စ်) အူဒင် ဘရွတ်(စ်)က အန်တီ လော့စင်ကို ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး ဘေးထွက် ချပံသည်။ အန်တီလော့စင်မှာ လင်ဟာမိသားစု၏ ဆင်းရဲသော ဆွေမျိုးဖြစ်ပြီး သဘောကောင်းသည်။ ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ စကားပြောတတ်သည်။ ထိတ်ထိတ်ကြိ မီသားစုကြီးတစ်ခု၏ မျိုးရိုးအမည်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော်လည်း လူက သီးခြား ဖြစ်နေသည်။ ညစာစားဝိုင်းကြီးများသို့ အန်တီလော့စင် အဖိတ်မခံရသော်လည်း ကော်ဖီဝိုင်းသို့ အဖိတ်ခံရပါသည်။ စက္ကူပတ်ပေးလိုက်သော ပန်းအိုးကိုကိုင်ကာ အန်တီလော့စင် တံခါးဝဆီလှမ်းသည်။ သောမတ်(စ်)က နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် မြှင့်စွာ နှုတ်ဆက်ပြီး အရောင်းသမလေးအား အသံမြင့်၍ “နှင်းဆီပန်း နှစ်ပွင့်ပေးပါ။ ဘာအမျိုးအစားဖြစ်ဖြစ် ရတယ်၊ အဲ... ပြင်သစ်မျိုးပေးပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အန်တီလော့စင် တံခါးပိတ်ပြီး ထွက်သွားသော် သောမတ်(စ်)အသံကို နှိပ်လိုက်သည်။ “အင်နာ... ပန်းတွေ ထားလိုက်တော့၊ အင်နာလေးရေ နေကောင်း ခဲ့လား၊ ကိုယ်ရောက်လာပြီလေ၊ ဒီကိုလာရတာ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ခဲဆွဲထားသလိုပဲ”

ရိုးရိုးရှင်းရှင်း အနက်ရောင်ဂါဝန်နှင့် အင်နာက အဖြူရောင်ရှေ့ဖုံး ခါးစည်း စည်းထားသည်။ ရိုးရိုးလေးနှင့် သိပ်လှနေသော အင်နာမှာ သမင် ဆက်လေးလို နူးညံ့သည်။ မျက်နှာကျမှာ မွန်ဂိုအနွယ်ဝင်ကဲ့သို့ ပါးရိုးပေါ်လွင် ဆင်ရှားပြီး အနက်ရောင် မျက်ခွန်များက အရည်လဲ့နေသည်။ ဝါဖျော့ဖျော့ အသားအရည်က ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့နိုင်အောင် ရှားပါးသည်။ လက်ကလေး များက သေးသွယ်ပြီး အရောင်းသမတစ်ဦးအတွက် အင်မတန် လှပနေသည်။ ဆိုင်ပြတင်းမှ သူမကို မမြင်နိုင်စေရန် အင်နာက ကောင်တာညာဘက်စွန်းသို့ ချွဲသွားသည်။ သောမတ်(စ်)က ကောင်တာအပြင်ဘက်မှ လိုက်ရွှေ့ပြီး ကိုယ်ကို ဆိုင်းကာ အင်နာကို နှမ်းသည်။

“အစ်ကို သိပ်အေးနေပြီ”

“ငါး ဒီဂရီလောက်များ... ကိုယ်က ဂရုမစိုက်သေးဘူး၊ ဒီလာတဲ့လမ်း တစ်လျှောက်လုံး ကိုယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

သောမတ်(စ်)က အင်နာလက်ကိုကိုင်ပြီး စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“နားထောင်နော် အင်နာ၊ ကိုယ်တို့ ဒီနေ့ စဉ်းစားချင့်ချိန်ရတော့မှာ၊ ကိုယ် သွားရတော့မယ်”

“အိုး” အင်နာသည် ခါးစည်းကိုမပြီး မျက်ရည်သုတ်သည်။

“တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်မှာပဲ အင်နာ၊ မငိုနဲ့လေ၊ ကိုယ်တို့ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် စဉ်းစားကြမယ်နော်၊ စဉ်းစားမယ် မဟုတ်လား၊ ဘာတတ်နိုင် မှာလဲ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ်လာရင် သည်းခံရမှာပဲ”

“ဘယ်တော့လဲ” ဟု အင်နာ ရှိုက်ရင်း မေးစမ်းသည်။

“သန်ဘက်ခါ”

“အိုး... ဘုရားသခင်၊ မနက်ဖြန်ပဲ သွားလိုက်ပါတော့လား၊ ဒါမှ မဟုတ် တစ်ပတ်လောက် စောင့်ပါလားဟင်၊ မဟုတ်ရင် ငါးရက်လောက်တော့... အို ငါးရက်ထဲပါ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အင်နာ၊ အကုန်လုံး စီစဉ်ပြီးနေပြီ၊ အမ်စတာဒမ်မှာ ကိုယ့်ကို စောင့်နေပြီ၊ ကိုယ်ဘယ်လောက်ပဲ အချိန်ဆွဲချင် ဆွဲချင် တစ်ရက်တောင် ဆွဲလို့ မရတော့ဘူး”

“အဝေးကြီးကို သွားရမှာနော်၊ အဝေးကြီးပဲ”

“အမ်စတာဒမ်လား မဝေးပါဘူး၊ ကိုယ်တို့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် တွေးနေနိုင်တာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ပြီးတော့ ကိုယ် စာရေးမှာပေါ့ ဟိုကို ရောက်ရောက်ချင်း စာရေးလိုက်မယ်”

“မှတ်မိသေးလားဟင်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ခွဲတုန်းက ရိုင်ဖယ်ကလပ်မှာလေ သောမတ်(စ်) ထက်သန်ပြင်းပျံ့စွာ စကားလှပြောသည်။ “သိပ်မှတ် တာပေါ့။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ခွဲတုန်းက အိတလီကြီးဆီ အင်နာ့ကို ကိုယ် ခေါ်သွား တယ်လေ။ အဲဒီက ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းလေးကို ကိုယ့်ကြယ်သီးပေါက်ထဲ ထည့် ထားတယ်။ ခုထိရှိသေးတယ်။ အမ်စတာဒမ်ကို ယူသွားမှာ၊ အဲဒီတုန်းက သိပ်ပူတာပဲနော်၊ မြက်တောထဲမှာ နေကပူ ဖုန်ကထူနဲ့”

“အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုက အင်နာအတွက် တခြားမဏ္ဍပ်ကနေ ပျော့

ချော့ရည် ဝယ်တိုက်တယ်လေ။ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ။ အင်နာ မမေ့သေးဘူး။
အဲဒီတုန်းက လူနဲ့သူနဲ့တွေ့ရော ကိတ်မုန့်နဲ့တွေ့ရော မွန်ထူနေတာပဲနော်”

“ကိုယ်တို့ကတော့ တစ်ယောက်ခဲစားချက်ကို တစ်ယောက် ကောင်းကောင်း
သိသွားတာပေါ့”

“အစ်ကိုက အင်နာကို ချားစီးဖို့ခေါ်တယ်လေ။ အင်နာက ဆိုင်စောင့်ရ
မှာဆိုတော့ ဘယ်လိုကံနိုင်မလဲ။ အဘွားကြီး ဆူမှာပေါ့”

“ချားစီးဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကို မလိုက်လျောဖူးတာဆိုလို့ ဒီတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်”

အင်နာက ချိုချိုသာသာ ပီပီသသ ပြောလိုက်သည်။ သောမတ်(စ်)က
အင်နာကို ထပ်နမ်းသည်။

“နှုတ်ဆက်ပါတယ် အင်နာရယ်။ ကိုယ်တို့ ဝတ်(ဒ်)ဘိုင်လို့ ပြောရတော့မယ်”

“မနက်ဖြန် လာမှာလားဟင်”

“မနက်ဖြန် လာမယ်။ သွားဖြစ်ရင် သန်ဘက်ခါ မနက်အစောကြီးလည်း
လာမယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်နာကို ကိုယ်ပြောချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ကိုယ်အဝေးကို
သွားရတော့မယ်။ အမ်စတာဒမ်က အဝေးကြီးပဲ။ အင်နာက ဒီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လို့
ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပစ်စလက်ခတ် လုပ်မပစ်နဲ့နော်။ ကိုယ် ပြောထားမယ်”

အင်နာ ငိုသည်။ ရှေ့ဖုံးခါးစည်းကို မျက်နှာပေါ်ပင့်ယူသည်။

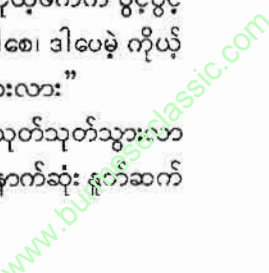
“အစ်ကိုကရော... အစ်ကိုကရော”

“ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဘုရားသခင်မှပဲ သိမှာ။ လူတစ်ယောက်ဟာ မရင့်
ကျက်ပဲ နေလို့ မရဘူး။ အင်နာမှာ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိပါတယ်လေ။ အင်နာက
လက်ထပ်ဖို့ဟေ့ ဘာတွေ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး”

“အစ်ကို့ဆီက အင်နာ အဲဒါ တောင်းဆိုသင့်တာ”

“သူ့ဟာသူ ဖြစ်လာမှာပါ အင်နာ။ ကိုယ် အသက်ရှင်နေသရွေ့ အလုပ်
လုပ်ရမယ်။ ရင်ဘောင်တန်းနိုင်ရမယ်။ အခုလို ခွဲခွာတော့ ကိုယ့်ဖက်က ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပါပဲ အင်နာ။ အင်နာ အချစ်လေးရေ... ပျော်ရွှင်ပါစေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ပစ်စလက်ခတ်လုပ် မပစ်ရဘူးနော်။ ပြောတာကြားလား”

လမ်းပေါ်ရှိ လူများ မေးစေ့ကော်လာအောက်မြှုပ်ကာ သုတ်သုတ်သွားလာ
နေသည်ကို ဆိုင်ပြတင်းမှ မြင်နေရသည်။ ပန်းဆိုင်လေးထဲ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်

၁၉၈

စကားဆိုနေသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ဦးတလေမျှ စောင်းငဲ့မကြည့်။
မြေသင်းနဲ့နှင့် ပန်းရနံ့ထုံအေးမွှေးကြူနေသော ဆိုင်လေးထဲ နွေးနွေးထွေးထွေး
ရှိနေသည်။ အပြင်ဘက်တွင်မူ ဆောင်းနေက အနောက်သို့ ယွန်းလှပြီ။ မြစ်
တစ်ဖက်ကမ်းမှ ဝင်လှဆဲ နေလုံးနှင့်အတူ မြင်ရသော ဆည်းဆာရီ ရှုခင်းကို
ကျနေခြည်နုက ကြွေထည်ပေါ်မှ ဆေးရေးပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ် ခြယ်မှုန်းပေး
ထားသည်။

အခန်း ၄

ဧပြီလ ၃၀ ရက်၊ ၁၈၄၆ ခု။

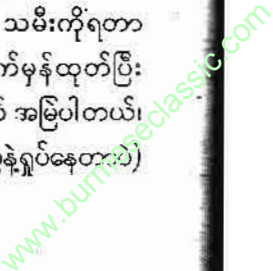
ချစ်စွာသော မာမာ

အမ်းဂတ်ဗွန်ရှယ်လင်နဲ့ မစ္စတာ ဗွန်မေးဘွန်းတို့ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲ အကြောင်း မာမာ စာရေးပေးလိုက်တဲ့အတွက် တို့နီ သိပ်ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ အမ်းဂတ်ကိုယ်တိုင် သမီးထံ ဖိတ်စာပို့လိုက် ပါတယ် (ရွှေအနှောင့်နဲ့ သိပ်ကောင်းတာပဲ)။ သူ့ရဲ့သတို့သားကို သူ မေတ္တာယိုဖိတ်နေပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း စာတစ်စောင်လည်း ရေးလိုက်ပါတယ်။ ကြားရတာကတော့ လူချောအပျံ့စားတဲ့။ အမ်းဂတ်ကတော့ သိပ်ပျော်နေမှာပဲနော်။ အားလုံး အိမ်ထောင် ကျကုန်ကြပြီ။ မြူးနစ်မှာနေတဲ့ အေဗာအီဝါကလည်း ကဒ်ပို့လိုက် သေးတယ်။ အေဗာကလည်း အရက်ချက်စက်ရုံက ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်ကို ရတော့မယ်တဲ့။

အခု မာမာ့ကို သမီး မေးစရာရှိတာတွေ မေးပါရစေ။ ဘူဒင် ဘရွတ်(စ်) မိသားစုဝင်တွေ သမီးဆီလာမယ့်သတင်း ဘာလို့ မကြားရသေးတာလဲ။ ဂရန်လစ် ဆီကီ တရားဝင်ဖိတ်ခေါ်တာကို စောင့်နေတာလား။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ မလိုအပ်ဘူးလို့ သမီး ပြောပါရစေ။ သူ့ကို သမီး မေးကြည့်တော့ သူက ပါပျံ့မှာ တခြား လုပ်စရာတွေရှိနေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါတွေကြောင့်မှ

မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း မာမာတို့က သမီးကို အနှောင့်အယှက် ပေးရာကျမှာစိုးလို့လား။ အိုး... ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီးပဲ။ မာမာက သမီးကို အိမ်လွမ်းဝေဒနာရအောင် လုပ်နေတာလား။ သမီးက သက်လတ်ပိုင်းရောက်ပြီး အတွေ့အကြုံတွေလည်း ရှိနေပြီဆိုတော့ ရင့်ကျက်နေပါပြီ မာမာ။

သမီးရဲ့အိမ်နီးချင်း ကေစင်လူသခင်မအိမ်မှာ သမီး အခုလေးတင် ကော်ဖီသောက်ပြီး ပြန်လာတာ။ သူတို့က လူကောင်းတွေပါ။ ခြေရင်း အိမ်ကတော့ ဆိုရှယ်ကျတယ်။ အိမ်တွေက တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ် တော်တော်လှမ်းတယ်။ သမီးတို့မှာ အခုဆိုရင် မိတ်ဆွေ နှစ်ဦး ရှိနေပါပြီ။ နှစ်ဦးလုံးက ဒီနားလေးတင် နေကြတာလေ။ ဒေါက်တာ ကလာစင်းအကြောင်း သမီး နောက်မှ အများကြီးပြောပြဦးမယ်။ ငွေတိုက်သူဌေးကက်ဆယ်မိယာကတော့ ဂရန်လစ်နဲ့ မိတ်ဆွေရင်း တွေပါ။ အဲဒီအဘိုးကြီးက တကယ် ရယ်စရာ ကောင်းတယ်။ သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးက ဖြူဖြူတုတ်တုတ်ကြီး၊ ခေါင်းပေါ်က ဆံပင် ကျတော့ အဖြူနဲ့ အမည်း ရောနေတယ်။ ခေါင်းလှုပ်ပုံက ပိုတောင် ရယ်စရာကောင်းသေး။ ငှက်ကလေးလို တဆတ်ဆတ်နဲ့။ ပြီးတော့ တစ်ချိန်လုံး စကားတွေပြောနေရော။ ဒါကြောင့် သမီးက သူ့ကို သပိတ်လွယ်လို့ နာမည်ပေးထားတာ။ သမီး အဲဒီလိုခေါ်တာကို ဂရန်လစ်က မကြိုက်ဘူး။ သပိတ်လွယ်ငှက်တွေက ခိုးစားတတ် တယ်တဲ့။ ကက်ဆယ်မိယာကတော့ သိက္ခာရှိတဲ့လူပါတဲ့။ အဲဒီ အဘိုးကြီးက လမ်းလျှောက်ရင် ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းနဲ့ လက်ကြီး နှစ်ဖက်လွှဲပြီး လျှောက်တတ်တယ်။ ဆံပင်က ဘုတ်သိုက်။ လည် ကုပ်က နီရဲပြီး လှလည်း မလှဘူး။ သူက သမီးကိုတွေ့ရင် အူရွင် နေရော။ တစ်ခါတလေ သမီးပါးကို ပုတ်ပြီး ပြောသေးတယ်။ ချစ်စရာအိမ်ရှင်မလေးပါလားတဲ့။ ဂရန်လစ်က သမီးကိုရတာ ကံကောင်းတာပဲတဲ့။ တော်တော်ကြာတော့ မျက်မှန်ထုတ်ပြီး နှာခေါင်းပေါ် တင်တယ်။ (သူ့မှာ မျက်မှန် သုံးလက် အမြဲပါတယ်။ သူ့အင်္ကျီအဖြူရောင် ဝစ်စကုတ်က မျက်မှန်ကြီးတွေနဲ့ရှုပ်နေတာပဲ)

ပြီးတော့ ပါးစပ်ကြီးဟောင်းလောင်းနဲ့ သမီးကို ကြည့်ပါလေရော။ သမီးက သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ရယ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက စိတ်မဆိုးဘူး။

ဂရန်လစ်က မအားဘူး။ မနက်ဆိုရင် မြို့ပေါ်ကို သမီးတို့ရဲ့ အဝါရောင် ရထားလုံးလေးနဲ့သွားတယ်။ အပြန် နောက်ကျတယ်။ တစ်ခါတလေကျရင်တော့ သူ သမီးနဲ့အတူထိုင်ပြီး သတင်းစာ ဖတ်ပါတယ်။ သမီးတို့ ကက်ဆယ်မီယာအိမ်၊ ကောင်စစ်ဝန် ဂေါက်စတိုက်ကာအိမ် ဒါမှမဟုတ် မြို့တော်ခန်းမလမ်းက အမတ်တော့(စ်)အိမ်ကို သွားရင် ရထားလုံးငှားသုံးတယ်။ ကပွဲ တွေမှာ သမီးက ဂရန်လစ်ကို ကဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါလို့ အတန်တန် ပြောနေရက်နဲ့ သူက မခေါ်ဘူး။ ကတိတစ်ဝက်ပဲ ပေးတယ်။ သူလုပ်ပုံကိုပြောရရင် သိပ်ထူးဆန်းတာပဲမာမာ။ သူက သမီးနဲ့ အတူ လူအုပ်ထဲ မဝင်ချင်ဘူး။ မြို့ပေါ်က အသိတွေဆီ သမီး အလည်သွားရင် သူက စိတ်ဆိုးတယ်။ သူက မနာလိုဖြစ်နေ တာလား မာမာ။

သမီးတို့အိမ်အကြောင်း အသေးစိတ်ကို သမီး ရေးပြပြီးသွား ပြီနော်။ ပရိဘောဂအသစ်တွေနဲ့ဆိုတော့ အိမ်ကလေးက တောက် နေတာပဲ။ အပေါ်ထပ် မိသားစုအခန်းဆိုရင် တစ်ခန်းလုံး ပိုးသား ချည်းပဲ။ မာမာ အပြစ်ကလေးတစ်ခုတောင်ရှာတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ထမင်းစားခန်းကို သစ်သားမှန်ကူကွက်နဲ့ အလှဆင်ထားတယ်။ ကုလားထိုင်တွေက တစ်လုံးကို နှစ်ဆယ့်ငါးမတ်တောင်ပေးရတယ်။ နားနေခန်းကိုတော့ မိသားစုအခန်းအဖြစ်သုံးထားတယ်။ ဆေးလိပ် သောက်ခန်းရော၊ ဖဲကစားတဲ့အခန်းရော ရှိသေးတယ်။ ဧည့်ခန်း ဆောင်ကို နေကာ အဝါရောင်တွေ လဲထားတော့ ကြည့်ကောင်း သွားပြီ။ အပေါ်ထပ်မှာက အိပ်ခန်းရယ်၊ ရေချိုးခန်းရယ်၊ အဝတ် လဲခန်းနဲ့ အစေခံအခန်းရှိတယ်။ သမီးတို့ရဲ့ လှည်းဝါလေးအတွက် မြင်းထိန်းတစ်ယောက်ခေါ်ထားတယ်။ သမီးအတွက် အိမ်ဖော် နှစ်ယောက် ခေါ်ကားပေးလို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ သူတို့ ရိုးသား

သလား မရိုးသားဘူးလားဆိုတာကိုတော့ သမီး သိပ်မသေချာဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငွေတစ်ပြား နှစ်ပြားကအစ သမီး စစ်ဆေးနေစရာတော့ မလိုဘူး။ တိုတိုပြောရရင် လုပ်ငန်းအတွက်ကော မိသားစု အတွက်ပါ သမီး ဒီမှာနေရတာ ထိုက်တန်ပါတယ်။

မာမာ၊ အခု အရေးကြီးဆုံးကိစ္စကို သမီး ပြောပြမယ်နော်။ သမီး ဒီကိစ္စကို တမင်နောက်ဆုံးမှ ပြောပြတာ။ စောစောတုန်းက သမီးလေ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဖျားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ နေလို့လည်း မကောင်းဘူး။ ဒါနဲ့ ဒေါက်တာ ကလာစင်းကို ပြောပြတယ်။ ဒေါက်တာ ကလာစင်းရဲ့ ခေါင်းက အကြီးကြီးပဲ မာမာ။ ဦးထုပ် ကလည်း အကြီးကြီး။ သူ့ကိုင်တဲ့ တုတ်ကောက်ရဲ့ လက်ကိုင်က ဝိုင်းဝိုင်းပြားပြားလေး။ အရိုးနဲ့ လုပ်ထားတာတဲ့။ သူ လမ်း လျှောက်ရင် အဲဒီတုတ်ကောက်နဲ့ ပါးမြိုင်းမွှေးတွေကို ဖိထားပြီး လျှောက်တတ်တယ်။ ပါးမြိုင်းမွှေးတွေကို ဖက်ဖူးရောင်ဖြစ်အောင် ဆေးဆိုးထားတာ ကြာပြီ။ မာမာ သူ့ကို မြင်ဖူးရင် ကောင်းမယ်။ သမီးမေးသမျှ မေးခွန်းတွေ သူက အကုန်လုံးလည်း မဖြေဘူး။ မျက်မှန်ကြီးပင့်ပင့်ပြီး မျက်လုံး ပေကလပ်ပေကလပ်လုပ်နေတယ်။ နှာခေါင်းကလည်း ပွစိပွစိနဲ့ အားလူးလိုပဲ။ တခါခါနဲ့ရယ်သေးတယ်။ သမီးကို ပြောင်စပ်စပ်ကြည့်တော့ သမီးလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ သမီးကို စမ်းသပ်ပြီးတော့ အားလုံးကောင်းတယ်လို့ ပြောတယ်။ သဘာဝရေကို သောက်ရမယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ သမီးက သွေးအားနည်းချင်နေလို့တဲ့။ အိုး... မာမာ၊ အဲဒီကိစ္စ ပါပါ့ကို ပြောပြလိုက်ဦး၊ မိသားစုစာအုပ်ကြီးထဲ ထည့်ရေးနိုင် အောင်လို့ သမီး မကြာခင် စာထပ်ရေးပါဦးမယ် စိတ်ချပါ။

ပါပါ၊ ခရစ်ရှန်း၊ ကလာရာ၊ ကလော့သိုင်းနဲ့ အိုင်ဒါဂျန်မင်တို့ကို သတိရကြောင်း ပြောပြပါ။ သောမတ်(စ်)ဆီကိုတော့ သမီး စာရေးပြီးပါပြီ။

ဝတ္တရားကျေပွန်သော ချစ်သမီး
အန်တိုနီ

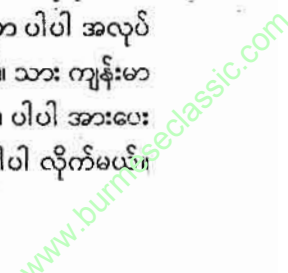

ဩဂုတ်လ ၂ ရက်၊ ၁၈၄၆ ခု။

ချစ်သား သောမတ်(စ်)

အမ်စတာဒမ်မှာ ခရစ်ရှန်းနဲ့တွေ့ကြောင်း ရေးထားတဲ့ သားစာကို ပါပါ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ သားတို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ပျော်စရာကောင်းခဲ့တဲ့ ရက်လေးတွေပဲပေါ့။ သားရဲ့ညီ အင်္ဂလန်ကို ဆက်သွားတဲ့ခရီးကိုတော့ ပါပါ ဘာမှမပြောတတ်သေးဘူး။ ဘုရားသခင်ရဲ့ကရုဏာတော်ကြောင့် ဘေးကင်းရန်ကင်း ချောချောမောမောရောက်မယ် မျှော်လင့်ပါတယ်။ ခရစ်ရှန်းအနေနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ကို လက်လျှော့လိုက်ပြီး သူ့ဆရာ မစ္စတာ ရစ်ချတ်စန်ဆီမှာ ပညာဆက်သင်တာ နောက်မကျပါဘူး။ ခရစ်ရှန်းတစ်ယောက် ကုန်သွယ်လှိုင်းမှာ အောင်မြင် အဆင်ပြေမှာပါ။ အပ်နဲ့ အပ်ချည်လမ်းမှာနေတဲ့ မစ္စတာရစ်ချတ်စန်ကတော့ သားသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ပါပါတို့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး စီးပွားရေးမိတ်ဖက်ပေါ့။ ပါပါ့သားနှစ်ယောက်စလုံးကို ဒီလို ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသား လုပ်ငန်းထဲမှာ ထည့်ပေးလို့ရတာ ပါပါ ကံကောင်းတာပဲ။ မစ္စတာ ဗင်ဒါကယ်လင်က သားနဲ့ လေးလလောက်အတူတွဲလုပ်ပြီးတာနဲ့ သားရဲ့ လစာကို တိုးပေးလိုက်တယ် ကြားတော့ ပါပါ သိပ်ကို ကျေနပ်အားရမိတယ်။ အဲဒီလုပ်နည်း ကိုင်နည်းတွေကနေ သားတော့ ရလဒ်ကောင်းကောင်းရနေပြီပေါ့။ မစ္စတာ ဗင်ဒါကယ်လင်က ရှေ့ဆက်ပြီး သားကို တိုးပေးဦးမယ်။ သားရဲ့ လုံ့လဝီရိယနဲ့ ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တကြောင့် ဒီလို မျက်နှာသာပေးခံရတာ။ သားအနေနဲ့ ဒီအတိုင်းဆက်သွားမယ်လို့ ပါပါ ယုံတယ်။

သားရဲ့ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းဘူး ကြားရတော့ ပါပါ စိတ်မကောင်းဘူး။ သားပြောသလို စိတ်ပင်ပန်းလို့ဖြစ်တာဆိုရင် ပါပါ ငယ်ငယ်ကလည်း ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ 'အင့်ဝပ်' မှာ ပါပါ အလုပ်လုပ်တုန်းက 'အင်း' ထိသွားပြီး အနားယူခဲ့ရတယ်။ သား ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းမယ်ထင်တာကိုသာ လုပ်ပါ။ ပါပါ အားပေးတယ်။ အကြံဉာဏ်ရော အတူလိုက်ဖို့ပါလိုရင် ပါပါ လိုက်မယ်။

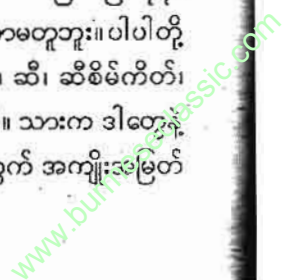

ကျန်တစ်အိမ်သားလုံးကိုတော့ မခေါ်နိုင်ဘူး။ အခုလို နိုင်ငံရေး အခြေအနေ မတည်ငြိမ်တဲ့ကာလမှာ ကုန်ကျစရိတ်များမှာ ပါပါ မလိုလားဘူး။

သားအမေနဲ့ ပါပါ ဇွန်လလယ်တုန်းက ဟမ်ဘာ(ဂ်)သွားပြီး သားညီမ တို့နို့ကို သွားကြည့်သေးတယ်။ တို့နို့ခင်ပွန်းက လာပါလို မဖိတ်ပေမဲ့ ပါပါတို့သွားတော့ သူက ဧည့်ဝတ်ကျေတယ်။ ပါပါတို့ ဟိုမှာနေတဲ့ နှစ်ရက်လုံးလုံး သူ့အလုပ်တွေပစ်ထားပြီး မြို့ပေါ်က ဒုချမိသားစုဆီအလည်သွားတောင် တကူးတကလိုက်ပို့ပေးတယ်။ အန်တိုနီက ငါးလရှိပြီ။ အားလုံး အခြေအနေ ကောင်းတယ်၊ ပုံမှန်ပဲလို့ ဆရာဝန်က ပြောတယ်။

မစ္စတာ ဗင်ဒါကယ်လင်ထံက စာတစ်စောင်ရတဲ့အကြောင်း ပါပါ ပြောပြရဦးမယ်။ စာထဲမှာ သားက မျက်နှာသာပေးခံရတဲ့ ဧည့်သည်ဖြစ်ကြောင်း ပါပါ သိရတော့ စိတ်ချမ်းသာတယ်။ သားဟာ အခုဆိုရင် မိဘတွေ စိုက်ပျိုးပေးခဲ့တဲ့ အကျိုးအမြတ်ကို ရိတ်သိမ်းဖို့ အချိန်တန်နေပြီ။ ပါပါ သားတို့အရွယ်ကဆိုလျှင် 'အင့်ဝပ်'မှာရော 'ဘာဂျင်'မှာရော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အသုံးကျအောင် လုပ်တယ်။ အကြီးအကဲတွေ စိတ်တိုင်းကျအောင် နေတယ်။ အဲဒီလို နေခဲ့လို့ ပါပါ အကျိုးကျေးဇူးရှိခဲ့တယ်။ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးနဲ့ ပူးပေါင်းနိုင်ဖို့အပြင် သူ့ဇနီးရဲ့ ထောက်ခံမှုကို ရရှိပါ လိုသေးတယ် သားရေ။ ရုံးခန်းကြီးကြပ်နေတုန်း မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာ ပေါ်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် လုပ်ငန်းရှင်က သားအပေါ် အသေးအဖွဲ့ကိစ္စ စိတ်တိုင်း မကျတာမျိုးဖြစ်လာရင် သူ့ဇနီးရဲ့ သားအပေါ် ထောက်ခံ မှုဟာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် သားအတွက် တန်ဖိုးရှိလာလိမ့်မယ်။

သားပြောတဲ့ အနာဂတ်စီမံကိန်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင် ပါပါ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ လုံးလုံးတော့သဘောမတူဘူး။ ပါပါတို့ ဇာတိမြေ ထွက်ကုန်တွေ၊ သားရေ၊ သိုးမွေး၊ ဆီ၊ ဆီစိမ်ကိတ်၊ အရိုး စတာတွေက အဓိက ထွက်ကုန်တွေပေါ့။ သားက ဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုပ်ငန်းခွဲထောင်ရင် သားအတွက် အကျိုးအမြတ်

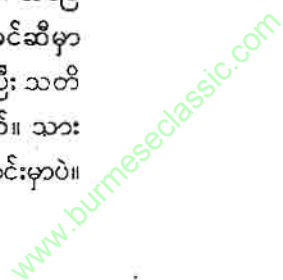

များမယ်ထင်နေတယ်။ တစ်ချိန်တုန်းက အဲဒီအတွေးမျိုး ပါပါ
 တွေးခဲ့ဖူးတယ်။ အပြိုင်အဆိုင်တွေ နည်းတဲ့ခေတ်တုန်းကပေါ့။
 ခုတော့ အပြိုင်အဆိုင်တွေ သိပ်ကြီးတယ်။ ဒါနဲ့ ပါပါ စမ်းသပ်မှု
 တချို့တောင် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ပါပါ အင်္ဂလန်ကိုသွားခဲ့တာ ဒီကိစ္စ
 အဓိကပဲ။ ပါပါ တာဝန်ခံထား ထွက်ကုန်တွေအတွက် အဆက်
 အသွယ် သွားရှာတာ။ ဘယ်လောက်ထိတောင် သွားသလဲဆိုရင်
 စကော့တလန်ထိ ရောက်တယ်။ မိတ်ဆွေတွေလည်း ရခဲ့တယ်။
 ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင် ပါပါ သဘောပေါက်သွားတာက ပါပါ
 တို့ရဲ့ ဒေသထွက်ကုန်တွေကို တင်ပို့ဖို့ကို စိတ်မချရတာ။ ဒီတော့
 ပါပါလည်း လက်လျှော့လိုက်ရတော့တယ်။ ဒီလုပ်ငန်းကြီးကို
 အခြေချခဲ့တဲ့ ပါပါအဘိုးရဲ့ အမွေ ဩဝါဒစကားကိုတော့ ပါပါ
 အမြဲမှတ်ထားတယ်။

“သားမောင်၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မိမိလုပ်ငန်းစီးပွားကို အားကြီး
 မာန်တက် ရွက်ဆောင်လော့။ သို့သော် ညအခါ အိပ်မပျော်
 နိုင်အောင် ဖြစ်စေသော အလုပ်ဟူသမျှကို ရှောင်ရှားပါလော့”

အဲဒီအခြေခံစည်းမျဉ်းလေးကို ပါပါက ဟိုးအရင်ကတည်းကနေ
 ခုချိန်ထိ အထွတ်အမြတ်ထားတယ်။ တချို့လူတွေ ဒီသဘော
 တရား လက်ကိုင်မထားဘဲ ကိုယ့်ကို ဖြတ်တက်သွားတဲ့အခါ
 လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ သံသယတွေတော့ ဝင်လာ
 တာပေါ့။ ပါပါက စထရန့်အင်ဟက်ဂင်းစထရမ်းကုမ္ပဏီအကြောင်း
 စဉ်းစားနေတာ။ ပါပါတို့ရဲ့လုပ်ငန်း ရှေ့ဆက်မတက်ဘဲ တန့်နေတဲ့
 အချိန်မှာ သူတို့က သိသိသာသာထိုးတက်သွားတယ်။ သားအဘိုး
 ဆုံးပြီးသွားကတည်းက အိမ်မှာ လုပ်ငန်းမချဲ့နိုင်တော့တာ သား
 လည်း သိမှာပါ။ ဒီလုပ်ငန်းကို အခု လက်ရှိပုံစံအတိုင်း အခြေ
 မပျက် သားကို လွှဲပေးနိုင်ပါစေလို့ပဲ ပါပါ ဘုရားသခင်ဆီမှာ
 ဆုတောင်းရတော့တယ်။ ပါပါဆီမှာ အတွေ့အကြုံများပြီး သတိ
 ကြီးတဲ့ ခေါင်းဆောင်စာရေး မားကပ်(စ်)တော့ ရှိတယ်။ သား
 အမေနှင့် မိသားစုက ငွေအသုံးအစွဲ ဂရုစိုက်ပေးရင် ကောင်းမှာပဲ။

ပါပါတို့အတွက် အမွေအနှစ်ကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးတယ်။

စီးပွားရေးကိစ္စတွေ၊ မြို့ရေးရွာရေး ကိစ္စတွေ ဘယ်တုန်းကနဲ့မှ မတူအောင် များလွန်းလို့ ပါပါလည်း မအားဘူး။ ဘာဂျင်လိုင်းမှာ အကြီးအမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရတယ်။ ဘဏ္ဍာရေးဌာနမှာ မြို့ ကိုယ်စားလှယ်လုပ်ရတယ်။ ကုန်သွယ်ခြံတိုက်မှာ စာရင်းစစ် ကော်မရှင်မှာ၊ စိန့်အင်နီကျောင်းက ဆင်းရဲသားဂေဟာမှာ လုပ်စရာတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခုပဲ။

သားအမေ၊ ကလာရာနဲ့ ကလော့သိုင်းတို့က နှုတ်ဆက်လိုက် ပါတယ်တဲ့။ အမတ် မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)၊ ဒေါက်တာ အိုဗာဒါ၊ ကောင် စစ်ဝန်ကစတင်မိတ်ကာ၊ ပွဲစားဂေါ့(ရှ်)၊ ဝိုင်ကုန်သည် ကော့ပင်နဲ့ ရုံးက မားကပ်(စ်)တို့က သားကို သတိရကြောင်း ပြောကြ သေးတယ်။ သားကို ဘုရားသခင် မစပါစေ။

အလုပ်လုပ်ပါ။ ဆုတောင်းပါ။ ငွေစုဆောင်းပါ။

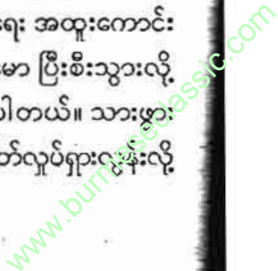
ချစ်ခင်သတိရလျက်
သားရဲ့ ပါပါ

*

အောက်တိုဘာ ၈ ရက်၊ ၁၈၄၆ ခု။

ချစ်ခင်လေးစားရပါသော မိဘများခင်ဗျား

စာအောက်မှ လက်မှတ်ပိုင်ရှင်ဟာ အခုလို အသိပေးရတာ သိပ်ကို အပျော်လွန်နေပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်ကတင် မိဘ များရဲ့ သမီး၊ ကျွန်တော့် ချစ်ဇနီး အန်တိုနီဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း သမီးလေး မီးဖွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်တောင် ပျော်နေသလဲဆိုတာ ပြောပြဖို့ စကားလုံး ရှာမတွေ့ပါဘူး။ မိခင်ရော သမီးပါ ကျန်းမာရေး အထူးကောင်း မွန်လျက် ရှိပါတယ်။ အခုလို ချောချောမောမော ပြီးစီးသွားလို့ ဒေါက်တာ ကလာစင်းက သိပ်ကို ကျေနပ်နေပါတယ်။ သားဖွား ဆရာမကလည်း ပူစရာမရှိဘူး ပြောပါတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့

ကျွန်တော် စာချမရေးဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရဲ့ ထိုက်တန် လှတဲ့ မိဘများကို လေးစားချစ်ခင်မိပါတော့တယ်။

ဘင်ဒစ်ဂရန်လစ်

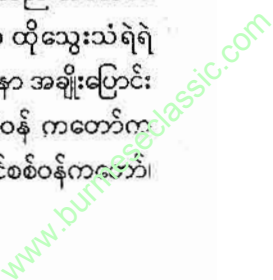
တကယ်လို့ သားယောက်ျားလေးသာဆိုရင် နာမည်လှလှလေး ပေးဖို့ သမီးရှာထားတယ်။ အခု မိန်းကလေးမွေးတော့ သမီးက မက်တာလို့ နာမည်ပေးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂရန်လစ်က အဲရစ်ကာလို့ ပေးချင်နေတယ်။

*

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘက်စီ၊ နေမကောင်းဘူးလား။ ဘက်စီကိုကြည့်ရတာ ပုံမှန် ဟုတ်ဘူး။”

ကောင်စစ်ဝန်က စားပွဲဆီလျှောက်လာရင်း စွပ်ပြုတ်ကို အုပ်ထားသော ဇိမ်းကန်ပြားကို မကာ မေးလိုက်သည်။

ထမင်းစားခန်းကြီးထဲမှ စားပွဲဝိုင်းတွင် နေရာလွတ်များလာသည်။ စားပွဲကို ဝိုင်း၍ ထိုင်နေသူများမှာ မိဘနှစ်ပါးဆားတွင် ကလာရာ၊ ဂျန်မင်နှင့် ကလော့သိုင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ကလာရာလေးက ဆယ်နှစ်ရှိပြီ။ ကလော့သိုင်းသည် ခါတိုင်းလို မျိုးရိုးကုပ်ကုပ်၊ ပိန်ချိုချိုနှင့် ထာဝရ ဆာလောင်နေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် အားမှ လူများ၏ မျက်နှာကို လှည့်ပတ်ကြည့်သော် အားလုံးမှန်ကုပ်နေကြသည်။ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဟု ကောင်စစ်ဝန် မရိုးမရွှံဖြစ်လာသည်။ ရှယ်ဇေစ် ဟိုစတီန် အရေးအခင်းကြောင့် ရှယ်ယာဈေးကွက်က မတည်ငြိမ်သည့်အပြင် နောက်ထပ် ငြိဿနာပေါ်ပေါက်ရန် အလားအလာရှိနေသည်။ အင်တန် အသားပန်းကန် သွားယူနေစဉ် ကောင်စစ်ဝန်သည် ဖြစ်အင်ကို သိရတော့သည်။ ဘယ်တုန်းကမျှ ငြိဿနာ မရှာခဲ့ဖူးသော၊ သခင်မအပေါ် ထာဝစဉ် တာဝန်ကျေ သစ္စာရှိသော ထောင်းချက် ထရီနာသည် ရုတ်တရက် အချိုးပြောင်းကာ တော်လှန်ပုန်ကန် ထားသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ဒေါသူပုန်ထရခြင်းမှာ ထရီနာသည် အမဲသတ် သမား၏ လက်သင်တစ်ယောက်နှင့် ဆွေမျိုးရင်းချာဖြစ်နေရာ ထိုသွေးသံရဲရဲ သွေးမျိုးက ထရီနာကို နိုင်ငံရေး ဆွယ်တရားဟောလိုက်၍ ထရီနာ အချိုးပြောင်း သွားသည်ဆို၏။ အချဉ်ရည်လုပ်ပုံ မဟုတ်သဖြင့် ကောင်စစ်ဝန် ကတော်က ထရီနာကို သွန်သင်ရာမှ ထရီနာက ခါးထောက်ပြီး “ဒီမယ် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်။”

ရှင်စောင့်နေ၊ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး၊ ကမ္ဘာကြီးအတွင်းကနေ အမိန့်တစ်ခု ရောက်လာတော့မယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်မက ပိုးဂါဝန်ဝတ်ပြီး ဆိုဖာပေါ် ထိုင်မယ်။ ရှင်က ကျွန်မကိုပြုစုပေးတော့” ဟု ပြန်ပက်လေသည်။

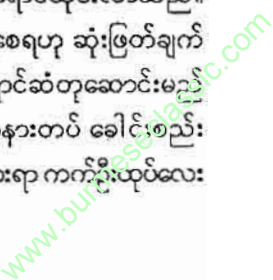
ကောင်စစ်ဝန် ခေါင်းယမ်းမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဤနည်းနှင့် နှင် ပြဿနာများ ကြုံတွေ့နေရသည်။ ကူလီကြီးများ၊ အလုပ်သမားကြီးများသည် ကျိုးနွံပြီး ခေါင်းထဲတွင် မည်သည့်သဘောတရားမျိုးမှ မရှိကြ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် များကမူ တော်လှန်ရမည်ဟူသော အသိ ကိန်းအောင်းနေသည်။ ခေတ်သစ်၏ တောင်းဆိုချက်များပါသော အခြေခံဖွဲ့စည်းပုံကို မူကြမ်းဆွဲပြီးပြီလော ဟူ၍ နွေဦးတုန်းက လမ်းပေါ် ဗရတ်ဗရက် ဖြစ်လိုက်သေးသည်။ သိပ်မကြာမီ လက်ဘရက် ခရော့ဂျာနှင့် အခြားခေါင်းမာမာ လူကြီးလူကောင်းများ ကန့်ကွက် နေလျက်က လွတ်တော်တွင် ဒီဂရီတစ်ခုချလိုက်သည်။ မြို့သားများစုရုံးကာ ကိုယ်စားလှယ် ရွေးချယ်တင်မြှောက်သည်။ သို့သော် ပွက်လောရိုက်ပြီး တစ်လောကလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်ကုန်သည်။ လူတိုင်းက အခြေခံဥပဒေကို ပြန်လည် ပြုပြင်ချင်သည်။ အထူးလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို တောင်းဆိုသည်။ ဤတွင် မြို့သားများထံမှ မကျေနပ်သံများ ထွက်လာကြသည်။ ‘အုပ်ချုပ်ရန် ခွဲခြားထားသည့် အတန်းအဆင့်လိုက် မဲပေးရေး’ ဟု ဆိုသူထဲတွင် ကောင်စစ်ဝန် ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) ပါဝင်သည်။ ‘လုံးဝဥသယုလွတ်လပ်ခွင့်’ တောင်းဆိုသူ ထဲတွင် ဟိုင်နရစ်ဟက်ဂင်းစထရွမ်း ပါဝင်သည်။ ‘အုပ်ချုပ်ရန် ခွဲခြားထားသည့် အတန်း အဆင့်လိုက် လုံးဝဥသယုလွတ်လပ်ခွင့်’ ဟု တောင်းဆိုသူပင် ရှိသေးသည်။ မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်ဆောင်မှန်းပင် မသိတတ်နိုင်တော့။ စိတ်ကူးစိတ်သန်း ပေါင်းစုံ လေထဲ ဝဲပျံနေကြသည်။ ဥပမာ ကျွန်စနစ် အရှင်းဖျက်သိမ်းရေးနှင့် တိုင်းသူပြည်သားအားလုံး (ခရစ်ယာန် မဟုတ်သူများ အပါအဝင်) ၏ အခွင့်အရေးစသည်တို့ဖြစ်၏။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)တို့၏ ထရီနာခေါင်းထဲ ထိုဆိုဖာကို ပိုးဂါဝန်ကိစ္စ စီးဝင်သွားသည်မှာ အံ့ဩစရာမရှိ။ သည့်ထက် ဆိုးသော ကိစ္စမျှ လာဦးမည်။

၁၈၄၈ ခု၊ အောက်တိုဘာလ အစောပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ မိုးပြာရေသည် ကောင်းကင်တခိုဝယ် နေရောင်ကြောင့် ငွေမင်တောက်နေသော တိမ်အုပ်လေးများ အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် လွင့်မျောနေသည်။ တောတောင်ရေမြေခန်းစ

ပေါ်လစီရောင်တောက်နေသော နောက်ကွယ်မှ မီးလင်းဖိုသည်အားယူနေလေပြီ။ ဆံပင်နက်နက်လေးများ ရှည်လာသလို မျက်လုံးနက်နက်များ ပိုထက်သန်လာသော ကလာရာလေးသည် အပ်ချုပ်ခုံရှေ့မှ ပန်းထိုးထည်များကြား ထိုင်နေသည်။ ကလော့သိုင်းက ချုပ်စရာ လုပ်စရာ တစ်ပုံတစ်ပင်ဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်ကတော် အနီးရှိ ဆိုဖာတွင် ထိုင်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် ကလော့သိုင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)သည် လက်ထပ်သွားသော ညီမဝမ်းကွဲတို့နီထက် အသက် သိပ်မကြီးသေးသော်လည်း မျက်နှာသွယ်သွယ်ပေါ်ဝယ် အရေးအကြောင်းအချို့ ထင်ရှားစပြုနေပြီ။ သွယ်ပြောင်းသော ဆံနွယ်များက တစ်ခါမျှ ရွှေရောင်တောက် မလာဘဲ ထာဝရညိုမှိုင်းနေသည်။ စံနမူနာ အပျိုကြီးပုံတူပင် ဖြစ်တော့၏။ သို့သော် ကလော့သိုင်းက ရောင့်ရဲသည်။ သူမအခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားရန် ဘာမျှ အားမထုတ်။ သူမစိတ်ထဲတွင် စောစောအိုစာပြီး သံသယများ၊ မျှော်လင့်ချက်များ စောစောမီးစာကုန်သွားလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူထားသလား မသိ။ ဤလူ့ရုပ်လူ့ရွာ လူ့ဘုံခန်းဝါတွင် ခြူးတစ်ပြားပင် မပိုင်ဆိုင်သော သူမကို လက်ထပ်လိုသူ မရှိဟု သိထားပြီးဖြစ်ရာ အနာဂတ်ကို နှိမ့်ချစွာပင် မျှော် တတ်သည်။ ဩဇာကြီးသော သူမ ဦးလေး ဂျိုဟန်၏ ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် ဂိုဏ်း တစ်ခုခု၏ ရန်ပုံငွေထဲမှ ရလာသော ဝင်ငွေအနည်းအကျဉ်းဖြင့် အိမ်ခန်းကျဉ်း ကျဉ်းလေးထဲနေရလျှင် တော်ပြီဟု သဘောပိုက်ထား၏။

ကောင်စစ်ဝန်၏ဇနီးသည် စာနှစ်စောင် ဖတ်နေသည်။ တိုနီထံမှ အဲရစ် တာလေး ကြီးထွားလာပုံနှင့် ခရစ်ရှန်းထံမှ သူ့ဘဝအကြောင်း၊ လန်ဒန်တွင် နေရထိုင်ရပုံများကို ဖတ်ရသည်။ အပ်နှင့် အပ်ချည်လမ်းမှ မစ္စတာရစ်ချတ်စန်နှင့် အလုပ်လုပ်ပုံ အသေးစိတ်ကို ရေးမထား။ အသက်လေးဆယ် အလယ်ပိုင်းကို ချဉ်းကပ်လာသော ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ဆံပင်ရွှေရောင်ပိုင်ရှင် အမျိုး သမီးများ အိုစာလွယ်လှသည်ဟု ဆိုကာ ညည်းတတ်သည်။ အလှပြင်ပစ္စည်းများ ဧည့်မှုသုံးပစေ သူမ၏ နီရောင်ကြွနေသော ဆံပင်များ အရောင်ထိုင်းလာသည်။ အဖြူဘက် လုလာကြသည်။ ဆံပင် တစ်ခေါင်းလုံး မဖြူစေရဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားသဖြင့် ဆိုးဆေးက အစွမ်းမထက်တော့လျှင် ရွှေရောင်ဆံတုဆောင်းမည့် ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ် ငယ်ထိပ်တွင် အဖြူရောင်ဇာနားတပ် ခေါင်းစည်း ထါကို ဆံပင်အလှပြုပြင်သူ၏ ကျွမ်းကျင်မှုဖြင့် စည်းနှောင်ထားရာ ကက်ဦးယုပ်လေး

ဆောင်းထားသလို ဖြစ်သည်။ ပိုးဂါဝန်က ဖားလျားဝေနေသည်။ ခေါင်းလောင်းပုံလက်ကို အနူးညံ့ဆုံး ပဒုမ္မာပိတ်ပါးဖြင့် ချုပ်ထားသည်။ လက်ကောက်ဝတ်မှ ရွှေလက်ကောက်နှစ်ကွင်းက တချွင်းချွင်း။

နေ့လယ် သုံးနာရီခန့်တွင် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ပြေးလွှားအော်ဟစ်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။ လှောင်ပြောင်သရော်သံ၊ ပမာမခန့်အသံများနှင့်အတူ လမ်းပေါ် ခြေသံတဖုန်းဖုန်းကြားရပြီး သိပ်မကြာခင် လူအုပ်ကြီး၏ အသံကျယ်ကာ အိမ်နားနီးလာသည်။

“ဘာသံတွေလဲ မာမာ” ဟု ကလာရာ မေးကာ ပြတင်းပေါက်နားသွားကြည့်သည်။

“လူတွေ အားကြီးပဲ မာမာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လူတွေ ပျော်နေတာလဲ ဟင်”

“ဘုရား... ဘုရား” ကောင်စစ်ဝန်ကတော် လက်ထဲမှ စာကို ပစ်ချပြီး ပြတင်းဝနား အပြေးအလွှားသွားကြည့်သည်။

“ဘုရား... ဘုရား၊ လူတွေ လူတွေ တော်လှန်နေကြပြီ”

အမှန်မှာ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မြို့တွင်း၌ မငြိမ်သက်။ မနက်က ဧရာလမ်းထဲရှိ ဘင်သီယန်၏ဆိုင် ပြတင်းခဲဖြင့် ပေါက်၍ အခွဲခဲရသည်။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် နိုင်ငံရေး ဘာဆိုင်သနည်းဆိုသည်ကို ဘုရားသခင်မှသာ သိတော့မည်။

“အင်တန်” တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော အသံဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ထမင်းစားခန်းထဲ လှမ်းအော်ခေါ်သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် အစေခံများ ငွေထည်များဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ “အင်တန်၊ အောက်ထပ်ကိုသွား၊ အပြင်တံခါးကိုပိတ်လိုက်၊ မြန်မြန်လုပ်၊ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေကြတယ်”

“အား... ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၊ တံခါးသွားပိတ်ရင် ကျွန်တော်ရော ဘေးကင်းပါ့မလား၊ ကျွန်တော်လည်း အစေခံပဲဟာ၊ ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားရင်”

“တော်တော်လည်း ကောက်ကျစ်ကြတဲ့ လူတွေပါလား” ကလော့သိုင်းထလက်ထဲမှ ချုပ်စရာကို မချဘဲ လေးတွဲ တွဲပြောသည်။ ထိုစဉ် ကောင်စစ်ဝန်က အဝင်ခန်းမကို ဖြတ်ပြီး မှန်တံခါးဖွင့်၍ ဝင်လာသည်။ ကုတ်အင်္ကျီလက်တွင် ပွေ့ကာ ဦးထုပ်ကိုင်ထားသည်။

“အပြင်ထွက်မလို့လား ဂျင်း” ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ထိတ်ထိတ်ပျာပျားမေးသည်။

“ဆွေးနွေးပွဲ သွားရမယ်”

“ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေတယ်လေ ဂျင်း၊ တော်လှန်ရေးလား”

“အိုး... ဘက်စီ၊ ဒီလောက် အဆိုးကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က ဘုရားသခင် လက်ထဲမှာပါ။ ဟိုလူအုပ်တွေ အိမ်ကိုတောင် ကျော်သွားပြီ၊ ကျုပ် အိမ်နောက်ဖေးလမ်းကနေ သွားမှာပါ”

“ဂျင်း၊ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်ရင် အခုလို အန္တရာယ်တောထဲကို မသွားပါနဲ့ လား၊ ကျွန်မတို့ကို ကာကွယ်ပေးမယ့်လူ မရှိဘူး၊ ကျွန်မ ကြောက်တယ် ဂျင်း၊ ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

“ဘက်စီ၊ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ လူအုပ်က မြို့တော်ခန်းမရှေ့ ဒါမှမဟုတ် ဈေးထဲ ခဏပြိုနေမယ်၊ အစိုးရက ပြတင်းမှန်နည်းနည်း ကွဲရုံလောက်ပဲ နစ်နာမှာပါ။ ဒါလောက်ကလေးပါပဲ ဘက်စီ”

“အခု ဘယ်သွားမှာလဲ ဂျင်း”

“အစည်းအဝေးသွားမှာ။ နောက်တောင်ကျနေပြီ။ အလုပ်များနေတာနဲ့ နောက်ကျသွားတာ၊ ဒီနေ့ အဲဒီကို မသွားရင် ရှက်စရာကောင်းတယ်။ ဘက်စီ အဖေတောင် အသက်ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးကြီး မလာဘဲနေမယ် ထင်သလား”

“ဒါဆိုလည်း သွား... ဂျင်း၊ ဂရုတော့ စိုက်ပါ။ ကျွန်မအဖေကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုး”

“စိတ်ချပါ ဘက်စီ”

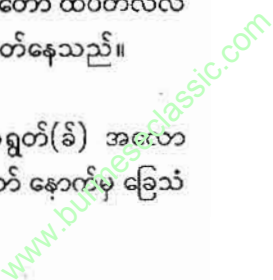
“ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မလဲ” ဟု ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က နောက်မှ လှမ်းအော်၍ မေးသည်။

“လေးနာရီ ငါးနာရီခွဲလောက် ပြန်ရောက်မယ်၊ အခြေအနေအရပဲ၊ အစည်း အဝေး အစီအစဉ်က အရေးကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် သေချာမပြောနိုင်သေးဘူး”

“အိုး ကျွန်မတော့ ကြောက်လာပြီ” ။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ထပ်တလဲလဲ ပြောရင်း အပေါ်တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက် လူးလာခတ်နေသည်။

*

ဇွယ်ဝန်းလှသော မြေညီထပ်ကို ကောင်စစ်ဝန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) အလော သိုးဆယ်ဖြတ်လာသည်။ မုန့်သည်လမ်းကြားထဲဝင်လာသော် နောက်မှ ခြေသံ

ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်ရာ ပွဲစားဂေါ်(ရှ်)ကို အပေါ်ရံအကျီပွပွကြီး ဖားလျား ဖားလျားနှင့် ဗရင်ဂျီဦးထုပ်ဆောင်းလျက်သား လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း တက်လာ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပိန်သွယ်သွယ်လက်ဖြင့် ဦးထုပ်ပင့်ပြကာ အခြားလက် တစ်ဖက်ဖြင့် လေးစားသမှု လက်ဟန်ပြသည်။ “ကောင်စစ်ဝန်ပါလား၊ နေကောင်း ရဲ့လား” ဟု နှုတ်ဆက်သော သူ့အသံက မင်္ဂလာသိပ်မရှိ။

အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် ပွဲစား အိုက်ခမန်းဂေါ်(ရှ်)သည် လူပျိုသိုးကြီး ဖြစ်ပြီး သူ့သွင်ပြင်လက္ခဏာမှလွဲလျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံးနှင့် အရိုး သားဆုံး လူသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဘုတောသည့်ညဉ့်ကလေးလည်း ရှိသည့် လူခွစာကြီးဖြစ်၏။ ပြောင်ချောနေအောင် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ထားသော မျက်နှာ ပေါ်မှာ ရောမနာခေါင်းသည် ထင်ထင်ရှားရှား။ အညိုရောင်ဆံပင်များက နဖူး ပေါ်တွင် ညှင်းသိုးသိုး။ မေးစေ့ချွန်ချွန်က ရှေ့ကော့ထွက်လျက်။ ပါးစပ်ပြဲပြဲ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်များအောက်သို့ ဝိုက်ကွေးကျနေကာ နှုတ်ခမ်းပါးပါးကို တင်းကျပ်စွာ စေ့ထားပုံက စကားနည်းသလောက် တင်းမာပုံရသည်။ မြို့ပေါ်တွင် သူသည် ခွစာတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသူတစ်ယောက်ပင်။ ပွဲစားလုပ်ငန်းခပ်သေးသေးကို ထောင်ထားသဖြင့် မြို့ပေါ်ရှိလူများနှင့် ပတ်သက် ဆက်နွယ်နေရသည်။ ပွဲစားလုပ်ငန်းကို သမာသမတ်အရှိဆုံး၊ လေးစားစရာ အကောင်းဆုံးပုံစံဖြင့် လုပ်တတ်သော ဂေါ်(ရှ်)၏ မှောင်မှောင်ကျဉ်းကျဉ်း ရုံးခန်း လေးထဲ ဧရာမ စာအုပ်စင်ကြီးတစ်ခုရှိရာ ဘာသာပေါင်းမျိုးစုံဖြင့် ရေးထားသော ကဗျာ လင်္ကာများ အပြည့်အသိပ်ရှိနေသည်။ ဂေါ်(ရှ်) အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် ကပင် ‘လုပ်ဒီဗီဂါ’ ၏ ပြဇာတ်များနှင့် စတင်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြောင်း ပြောစမှတ် ရှိခဲ့သည်။ တစ်ခါကလည်း ရှိလာ၏ ‘ဒွန်ကားလို့(စ်)’ ပြဇာတ်တွင် ဒိုမင်ဂိုနေရာမှ ဝင်သရုပ်ဆောင် ကပြဖူးခဲ့သည်။ သူ၏ အထွတ်အထိပ်ဆောင်ရွက်မှု ဖြစ်ခဲ့၏။

ဂေါ်(ရှ်)သည် ဘယ်သောအခါမျှ စကားတစ်ခွန်းကို လက်လွတ်စပယ် မပြောတတ်။ စီးပွားရေးလုပ်ရာတွင် ဆိုရိုးစကားများကို မပြော။ သွားစေ့၍ တရားရူးပြောချပုံမှာ “လူလိမ်တွေ... ကာလနာတိုက်စမ်းပါစေ” ဟု ကျိန်ဆဲး သလား အောက်မေ့ရ၏။ ဂေါ်(ရှ်)မှာ သူ့စရိုက်အတိုင်း မျက်နှာသန်၍ လွမ်းလွမ်း ကျသကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်းမှလွဲ၍ မည်သည့်ဘက်က ကြည့်ကြည့် ကဗျာအရ ဂျင်းဂျက်ဟော့(ဖ်)စတီ၏ အမွေဆက်ခံသူဖြစ်နေသည်။ ၁၈ ရာစုခေတ် မိတ်

ဘောင်းကြီး ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)မှလွဲ၍ မည်သူနှင့်မျှ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်မလာ တတ်ပေ။

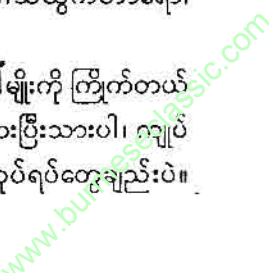
တစ်ခါတုန်းက ဂေါ(ရှ်)သည် ဒိုင်တွင် အရှုံးပေါ်ခဲ့ဖူးရာ ငွေစခြောက်မက်ခွဲ အကုန်ခံပြီး သတင်းစာ နှစ်စောင် သုံးစောင်ဝယ်ခဲ့သည်။ သတင်းစာကို ကြည့်မှန် အဖြစ် မျက်နှာအပ်လျက် တန်းလျားပေါ်လဲနေတော့၏။ ဒိုင်တွင် ရှုံးသည်ကို ဝါတာလူးစစ်ပွဲကြီး ရှုံးနိမ့်လာရသလောက် သဘောထားပုံရသည်။ သူ့နဖူးသူ လက်သီးနှင့်ထိုးကာ အကုသိုလ်များသော မျက်လုံးကြီး တလည်လည် လုပ်၍ “ဟ... ကျိန်စာမိနေတာ၊ ကျိန်စာမိနေတာ” ဟု ရေရွတ်နေသည်။ တစ်ကြိမ် တစ်ခါလေး ရှုံးဖူးသည်ကို ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ ခံစားနေရသည်။ ဂေါ(ရှ်) ကိုယ်နှိုက်ကလည်း မစို့မပို့ ပစ္စည်းပစ္စယများကိုသာ လက်ပြောင်းလက်လွှဲ လုပ်နေရသော ထိုသေးသေးကွေးကွေးလုပ်ငန်းလေးကို စိတ်ပျက်ပြီးငွေလှပြီ။ တစ်ယောက်ယောက်က ဂေါ(ရှ်)အား “ရှုံးသွားတယ်ဆို ကြားရတာ စိတ်မကောင်း ပါဘူးဗျာ” ဟုပြောလျှင် ဂေါ(ရှ်)က “အို... ရောင်းရင်းကြီး” ဟုဆိုကာ ကဗျာ တစ်ပုဒ် ရွတ်ပြတတ်၏။ နားလည်သူမရှိ။ လုပ်ဒီဗီဂါ၏ စာသားများ ဖြစ်နေရော သလား မည်သူမျှမသိ။ မည်သို့ဆိုစေ အိုက်ခမန်းဂေါ(ရှ်) ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းမှာ ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာမရှိပေ။

ယခု ထိုဂေါ(ရှ်)သည် တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းဖြင့် ထော့နဲ့ထော့နဲ့ လျှောက်ကာ ကောင်စစ်ဝန်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်တွဲလာသည်။ “လူရယ်လို့ ဖြစ်လာ ရတာ ဒီခေတ်ကြီးကတော့ဗျာ၊ မှန်တိုင်းထနေတဲ့ ဝရန်းသုန်းကားခေတ်ကြီးပါပဲ” ဟု ဂေါ(ရှ်)က ဆိုလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်။ ခေတ်ကြီးက မငြိမ်သက်ဘူး။ ဒီမနက် စည်းဝေးပွဲကတော့ ထချကြဦးမှာပဲ၊ အခြေခံစည်းမျဉ်းတွေအရ...”

“ကျုပ် တစ်နေကုန်လမ်းထွက်ပြီး လူအုပ်ကို သွားကြည့်တော့ လူအုပ်ထဲမှာ တချို့တွေက သိပ်မဆိုးဘူးဗျာ။ သူတို့ မျက်လုံးတွေက ဒေါသထွက်တာရော၊ နာကျည်းတာရော ဝင်းဝင်းတောက်နေတာပဲ”

ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) ရယ်သည်။ “ခင်ဗျာက အဲဒါမျိုးကို ကြိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ မှန်တာကို လက်ကိုင်ထားပြီးသားပါ။ ကျုပ် ပြောပါရစေဦး၊ အဲဒါတွေအကုန်လုံး ကလေးဆန်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေချည်းပဲ။

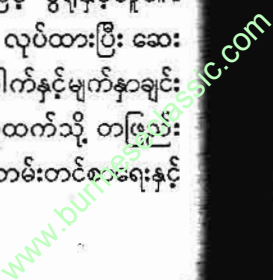

အဲဒီလူတွေ ဘာလိုချင်တာတုန်း၊ စာမတတ်ပေမတတ် ကလေးကချေတွေက ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး အခွင့်အရေး ချောင်းနေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကို ကျုပ် မငြင်းနိုင်ပါဘူး။ ဘင်သီယန်ရဲ့ဆိုင်ပြတင်းကို ဘာကိမိရာ ခွဲတုန်းက ကျုပ်လည်း လူအုပ်ထဲမှာ၊ ဘာကိမိရာက နေ့စားပုတ်ပြတ်နဲ့ သားသတ်သမား လုပ်တယ်လေ။ အဲဒီလူက ကျားသစ်တစ်ကောင်လိုပဲ” ဂျေ(ရှ်) သည် နောက်ဆုံးစကားကို သွားများစေ့၍ ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ဆက်လက်ပြီး “အိုး...ဖြစ်လာသမျှ ကောင်းတာတွေလည်းရှိတာသေချာပါတယ်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ အနည်းဆုံးတော့ ဒါဟာ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခု၊ နိစ္စရူဝမဟုတ်တဲ့ ပြောင်းလဲမှု၊ ဒါဟာ မုန်တိုင်း၊ ဒါဟာ အားပြိုင်မှု၊ ဒါဟာ ပေါက်ကွဲမှု၊ တကယ့် လေမုန်တိုင်း၊ အိုး... လူတွေ မသိသားဆိုးရွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်၊ သိနေရက်နဲ့ကို ကျုပ်နှလုံးသားက... ဟောဒီ ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်နှလုံးသားက သူတို့နဲ့အတူ ခုန်နေပြီ”

အဝါရောင် သာမန်အိမ်တစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုအိမ်၏ မြေညီထပ်နည်းစနစ်တွင် စည်းဝေးပွဲကျင်းပခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ကို မုဆိုးမ စကရင်ဂျယ်က ပိုင်ဆိုင်ပြီး ဘီယာသောက်ခန်းနှင့် ကပွဲခန်းမအတွက် သုံးသည်။ သို့သော် အချို့နေ့များတွင် မြို့ကြီးသား လူကြီးလူကောင်းများအတွက် သီးသန့် အသုံးပြုစေ၏။ ဝင်ပေါက်မှဝင်လာပြီး အဖြူရောင် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက် လာသော် ညာဘက်တွင် ဘီယာနဲ့နှင့် အကြော်အလှော်နဲ့များ မွန်ထွန်နေသော စားသောက်ခန်းကို ရောက်သည်။ စားသောက်ခန်းမှတစ်ဆင့် အစိမ်းရောင် တံခါး သေးသေးလေးမှ ထွက်လာသော် ခန်းမကျယ်ကြီးထဲ ရောက်တော့၏။ တံခါးမှာ လက်ကိုင်မပါ သော့မပါ သေးလှကျဉ်းလှသဖြင့် ထိုတံခါးလေးနောက်တွင် ဤမျှ ကျယ်သောခန်းမကြီးရှိနေလိမ့်မည်ဟု မထင်ရပေ။ အဖြူဆွတ်ဆွတ် အခန်းကြီး၏ အမိုးယက်မများကိုမြင်နေရပြီး ခေါင်မိုးမှာလည်း အဖြူရောင် ဖြစ်သည်။ ဟာလာဟင်းလင်း အခန်းက အေးစိမ့်နေသဖြင့် ပွဲရုံနှင့်တူ၏။ ပြတင်းပေါက်မြင့်မြင့်ကြီး သုံးပေါက်ရှေ့တွင် လက်ရန်းများ လုပ်ထားပြီး ဆေး အစိမ်းသုတ်ထားသော်လည်း လိုက်ကာ မတပ်ပြန်။ ပြတင်းပေါက်နှင့်မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွင် တန်းလျားများကို ဇာတ်ရုံပိုင်းကဲ့သို့ အောက်မှ အထက်သို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်၍ စီထားသည်။ အောက်ဆုံးဆင့်တွင် ဥက္ကဋ္ဌ၊ မှတ်တမ်းတင်စာရေးနှင့်

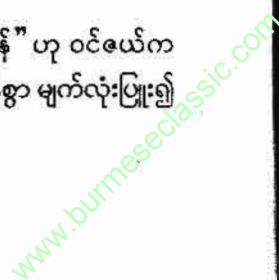
အမှုဆောင်အဖွဲ့အတွက် စားပွဲထားရှိသည်။ ထိုစားပွဲကို အစိမ်းရောင် ပိတ်ခင်းထားပြီး စားပွဲပေါ်တွင် နာရီတစ်လုံး၊ စာရွက်စာတမ်းနှင့် စာရေးကိရိယာများ တင်ထားသည်။ အဝင်တံခါးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံပေါ်တွင် ဦးထုပ်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီတင်ရန် စင်လုပ်ပေးထား၏။

ကောင်စစ်ဝန်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေ တံခါးဖွင့်ဝင်သွားသည်နှင့် ခန်းမထဲမှ အသံဗလံများက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ နောက်ဆုံး ရောက်လာကြသူများဖြစ်၏။ အခန်းတစ်ခုလုံး လူပြည့်နေသည်။ အချို့က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်သွင်းလျက်။ အချို့က ခါးထောက်လျက်။ အချို့က လက်များလေထဲ လှုပ်ရှားလျက်။ ကိုယ့်အစုနှင့် ကိုယ် အုပ်ဖွဲ့ပြီး ဆွေးနွေးနေကြသည်။ အမှုဆောင် အသင်းဝင် စုစုပေါင်း တစ်ရာသုံးဆယ်ရှိသည့်အနက် အနည်းဆုံး လူတစ်ရာခန့် ရောက်နေသည်။ ကျေးရွာ ကိုယ်စားလှယ်များကို အခြေအနေအရ မိမိဒေသတွင် နေပါရန် မေတ္တာရပ်ခံထားရသည်။

အဝင်ဝအနီးရှိ လူအုပ်ထဲတွင် အထက်တန်းပြကျောင်းဆရာ၊ မိဘမဲ့ကလေးများကျောင်း၏ ကျောင်းအုပ်၊ မိုင်ဒါမင်၊ နာမည်ကြီး ဆံသဆရာ ဝင်ဇယ်နှင့် စီးပွားရေးသမားနှစ်ဦး သုံးဦးခန့် ပါဝင်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးမည်းမည်း၊ ဉာဏ်ရည်ထက်သော မျက်နှာသွင်ပြင်နှင့် ဆံသဆရာ ဝင်ဇယ်မှာ မနက်ကတင်သူ၏ လက်နီနီများဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်ကို မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပေးခဲ့သည်။ ယခုမူ ကောင်စစ်ဝန်နှင့် တန်းတူ ဤနေရာတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ဝင်ဇယ်သည် အကြွယ်ဝဆုံး လူကုန်ထံ အသိုင်းအဝိုင်းတွင်သာ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပေးသည်။ ဖော်လင်ဒေါ့(ဖ်)၊ လင်ဟာ၊ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)နှင့် အိုဗာဒိတို့မှာ သူ၏ သီးသန့်ဖောက်သည်ဖြစ်၏။ မြို့ပေါ်တွင် အရေးကိစ္စပေါ်ပါက ဉာဏ်ပြေးခြင်း၊ လူမှုရေးတွင်းကိုင်ခြင်း၊ လိုက်လျောပြေပြစ်မှု၊ သဘောထားကွဲပြားမှုအပေါ်တွင် ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်ခိုင်မူတို့ကြောင့် ဝင်ဇယ်သည် အစည်းအရုံးတွင် မဲတော်တော်များများ ခိုင်ထားသည်။

“နောက်ဆုံး သတင်းကြားပြီးပါပြီလား ကောင်စစ်ဝန်” ဟု ဝင်ဇယ်က သူဖောက်သည်ကြီး ဝင်လာသည်ကို မြင်သော် စိတ်ထက်သန်စွာ မျက်လုံးပြူး၍ မေးသည်။

“ဘာကြားလို့လဲ ဝင်ဇယ်”

“ဒီမနက် ဘယ်သူမှ မသိကြသေးပါလား၊ ကောင်းပြီလေ၊ နောက်ဆုံး သတင်းကို ကျွန်တော်ပြောပြမယ်၊ လူအုပ်က မြို့တော်ခန်းမရှေ့လည်းမသွားဘူး။ ဈေးထဲမှာလည်း ပြဲမနေဘူး၊ ဒီကိုလာပြီး သူဌေးတွေကို ခြိမ်းခြောက်မလို့တဲ့၊ အယ်ဒီတာ ရှုဘီစမ်က ဆွပေးလိုက်တာ”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား” ကောင်စစ်ဝန်သည် လူအုပ်ကို တိုးပြီး အခန်းအလယ် ဝိုင်းမှ ယောက္ခမဆီသွားသည်။ ယောက္ခမ လက်ဉာရက်ခရော့ဂျာနှင့်အတူ အမတ် ဒေါက်တာ လင်ဟာနှင့် မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)တို့ တစ်အုပ်တည်း ရှိနေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်က “ဒီသတင်းအမှန်ပဲလား” ဟု မေးရင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် နေသည်။

ကောင်စစ်ဝန်အမေးကိုဖြေရန် မလိုအပ်တော့ပေ။ အဝေးမှ ဗရတ်ဗရက် လူအုပ်ကြီးလာနေသည်ကို ခန်းမထဲ၌ ကြားနေရပြီဖြစ်ရာ အစည်းအရုံးတစ်ခုလုံး ပွက်လောရိုက်နေကြ၏။

“အလေ့လာတော့တွေ” ဟု လက်ဘရက်ခရော့ဂျာက အထင်သေးစွာ အေးစက်စက်ပြောသည်။ သူ့မှာ ဤနေရာရောက်အောင် ရထားလုံး အပြေး အလွှားမောင်းလာခဲ့ရသည်။ ခါတိုင်းနေ့များတွင် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ထင်ရှားသော ဥပမိရပ်နှင့် တစ်ချိန်က အကျော်ဒေးယျ လူယဉ်ကျေးကြီး ခရော့ဂျာကို အသက် ရှစ်ဆယ်အရွယ် ဧရာအိုအဖြစ် မြင်တွေ့ရသည်။ ယနေ့တွင် ခရော့ဂျာသည် တောင့်မတ်နေအောင် ရပ်ပြီး မျက်လုံးများ မှေးစင်းထားသည်။ နှုတ်ခမ်းစွန်း များက အထင်သေးဟန်ဖြင့် ကွေးကျနေ၏။ အဖြူရောင် နှုတ်ခမ်းမွှေး အစွန်း နှစ်ဖက်က ကော့တက်လျက်။ အနက်ရောင် ကတ္တီပါ ခါးပြတ်အင်္ကျီပေါ်မှ ရတနာစီခြယ် ကြယ်သီးနှစ်တန်းက အရည်တလဲ့လဲ့ရှိနေသည်။

ခရော့ဂျာအုပ်စုနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဟိုင်နရစ်ဟက်ဂင်စထရွမ်း ရှိနေ သည်။ ဟက်ဂင်စထရွမ်းမှာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဝဝဖြိုးဖြိုးနှင့် ဖွာရရာ မုတ်ဆိတ်မွေးက အနီနှင့် အညို ရောနေသည်။ ကုတ်အင်္ကျီဖွင့်ဝတ်ထားသဖြင့် ခါးပြတ်အင်္ကျီ အပြာကွက်ပေါ်မှ နာရီကြိုးတုတ်တုတ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စထရန်နှင့်အတူရပ်နေပြီး ကောင်စစ်ဝန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)အေ နှုတ်ဆက်ဖော်မရ။

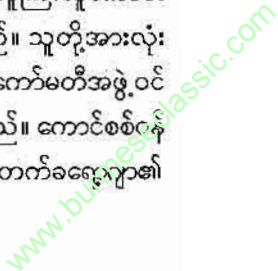
အထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဘင်သီယန်မှာ စည်းစိမ်တက်နေပုံပင်။ ပတ်လည်ဝိုင်း

နေသော လူအုပ်ကြီးကို သူ့ဆိုင်ပြတင်း အခွဲခဲရုပ်အကြောင်း ပီပီပြင်ပြင် ဇာတ်ကြောင်းပြန်နေသည်။ “အုတ်ခဲတစ်လုံးဗျ၊ အနည်းဆုံး ထက်ပိုင်းကျိုးအရွယ်ပေါ့၊ အဲဒီအုတ်ခဲတစ်လုံးနဲ့တင် တစ်ခါတည်း ကွဲသွားတော့တာပဲ။ ပြတင်းကနေ ဖောက်ဝင်လာပြီး အစိမ်းရောင်အထည်လိပ်ပေါ်တင်နေတယ်။ တကယ့် တလေကချေကောင်တွေ၊ အိုး... အစိုးရ တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ သူတို့ကိစ္စပဲ”

ကြေးသွန်းလမ်းမှ အပ်ချုပ်သမား စတပ်၏အသံကလည်း အခန်းထောင့်တိုင်းတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ သားမွေးရှုပ်အင်္ကျီပေါ် ကုတ်နက်ဝတ်ဆင်ထားသော စတပ်သည် ဘင်သီယန်ပြန်ပြောင်းပြောပြနေသော ဇာတ်လမ်းအပေါ် နင့်နင့်နဲနဲ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် “နားရှိလို့သာ ကြားရတယ်ဗျာ၊ တကယ့်အကုသိုလ်ကောင်တွေ” ဟု အပ်ကြောင်းထပ်အောင် ဒေါမောဖြင့် ပြောနေသည်။

ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ကော့ပင်ကိုတွေ့သဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် ကော့ပင်၏ ပျိုဗက် ကစွတင်မိတ်ကာကို နှုတ်ဆက်သည်။ လူအုပ်ထဲလှည့်သွားကာ ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုး၏ လက်ကို ချစ်ညှစ်သည်။ မီးသတ်အရာရှိ ဂီစကီ၊ အမတ် လင်ဟာ၏ ညီတော်မောင် ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာ လင်ဟာ၊ ကန်ထရိုက်တာ ဗွိုက်နှင့် အခြားကုန်သည်များ၊ ရှေ့နေနှင့် ကျောင်းဆရာများအားလုံးကိုလည်း အပြန်အလှန် စကားအနည်းငယ်ပြောသည်။ သွေးနွေးပွဲ မစတင်သေးသော်လည်း အချေအတင် စကားသံက သက်ဝင်လှုပ်ရှားစာသည်။ စာရေးဆရာပေါက်စ အယ်ဒီတာ ရူဘီစမ်ဆိုသော ဂြိုဟ်ကောင်ကို တွေ့ပွဲကြသည်။ လူအုပ်ကို လှုံ့ဆော်ခဲ့သူမှာ ရူဘီစမ်လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ထုတိုင်း သိသည်။ လောလောဆယ် ကြိုနေရသည့် ပြဿနာမှာ အမှုဆောင်များ အနေဖြင့် နယ်မြေအလိုက် ကိုယ်စားလှယ်ရွေးချယ်သည့် နည်းလမ်းကို သုံးမည်လော၊ အားလုံးသာတူညီမျှ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးမည်လောဆိုသည်ကို ဆုံးဖြတ်ရေး ဖြစ်သည်။ အထက်လွှတ်တော်က သာတူညီမျှ လွတ်လပ်ခွင့်ကို အကြံပြုသည်။ သို့သော် လူထုက ဘာကို တောင်းဆိုနေသနည်းဆိုသော် ထိုလူကြီးလူကောင်းများ၏ လည်မျိုကို တောင်းဆိုနေသည်။ ဒါမှဒါပဲ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့အားလုံး ကျက်ပေါက်ကျကာ မလူးသာမလွန့်သာဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ကော်မတီအဖွဲ့ဝင်များ၏ သဘောထားများကို အလှအယက်တောင်းဆိုနေကြသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)အနီး ဝိုင်းလာကြပြန်သည်။ ကောင်စစ်ဝန် ဂျူစတက်ခရေ့ကျာ၏

ယောက်ဖ အမတ်ဒေါက်တာ အိုဗာဒီသည် ပြီးခဲ့သည့်နှစ်က ရာဇဝတ်တရား သူကြီးဖြစ်ခဲ့ရာ ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)နှင့် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းသော အိုဗာဒီ၏ သဘောထားကို သိလို၍ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ကို ချဉ်းကပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရဟ်တရက်ဆိုသလို အပြင်ဘက်တွင် ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်သွားသည်။ ပုန်ကန်ထကြွမှုသည် အစည်းအဝေးခန်းမ၏ ပြတင်းအောက်ဘက်ရောက်လာသည်။ အတွင်းမှ တဖောင်ဖောင်ပြောနေသော သဘောထားဖလှယ်မှုများ တိခနဲ တိတ်ကျ သွားသည်။ လူတိုင်း အလန့်တကြား အာစေးမိသွားကြ၏။ လက်များ ဝမ်းဗိုက် ပေါ်တင်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ အချို့က ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းနေသော လူအုပ်ကို ကြည့် ကြသည်။ လူအုပ်ကြီးက သွေးရူးသွေးတန်းအော်ဟစ်နေကြသည်မှာ နားကွဲ မတတ်။ ထိုအခိုက် အခန်းတွင်းမှ လူများ အံ့ဩမှင်တက်သွားစေသော ခပ်ရှုရှ အသံတစ်မျိုး အောက်ဘက်တန်းလျားဆီမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

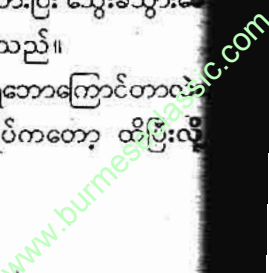
“အလေဏတောတွေ” လက်ဘရက်ခရော့ဂျာ၏ ရှင်းလင်းပြတ်သားသော စကားသံဖြစ်သည်။

“အကုသိုလ်ကောင်တွေ” စတပ်၏ ဒေါသသံဩဩက အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှ ပဲ့တင်ထပ်လိုက်လာသည်။ ထို့နောက် အထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဘင်သီယန်၏ ပြူးကလူးပျာကလာ မဝံ့မရဲ စကားသံပေါ်ထွက်လာသည်။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျား... ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ကြပါ။ ဒီအိမ်ကို ကျုပ် ကျွမ်းတယ်၊ ထပ်ခိုးပေါ်မှာ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တက်ဖို့ လျှို့ဝှက်တံခါး တစ်ခု ရှိတယ်။ ကျုပ်ကာလသားဘဝတုန်းက အဲဒီကနေ တက်ပြီး ကြောင်ပစ်ဖူးတယ်။ အခု ကျုပ်တို့ အဲဒီထပ်ခိုးကနေ တခြားခေါင်မိုးကူးပြီး ဘေးကင်းကင်းထွက်နိုင် ပါတယ်”

“သူရဲဘောကြောင်တာပေါ့” ဟု ပွဲစား ဂေါ့(ရှ်)က သွားချင်းစေ့ပြီး ရှူးရှူး ရှဲရှဲထပြောသည်။ စားပွဲရှေ့ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ လက်ပိုက်ထားပြီး သွေးခဲသွားစေ လောက်သောအကြည့်ဖြင့် ပြတင်းကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သူရဲဘောကြောင်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို သူရဲဘောကြောင်တာလဲ” သူတို့က အုတ်ခဲနဲ့ မထုဘူးလို့ ပြောနိုင်သလား။ ကျုပ်ကတော့ ထိပြီးလို့ မှတ်သွားပြီ”

အပြင်ဘက်မှ အော်သံများ ထွက်လာကြပြန်သည်။ သို့သော် စောစော တုန်းကကဲ့သို့ မီးကုန်ယမ်းကုန် မဟုတ်တော့။ အသံမှာ ခံသာနိုင်လောက်အောင် စိတ်ရှည်ရှည်ခွဲကောင်းကောင်းဖြင့် တက်လိုက် ကျလိုက် မှန်မှန်ပေါ်ထွက်လာ နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝီစီမှုတ်သံကြားရသလို 'မူဝါဒ' 'တိုင်းသူပြည်သား များ၏အခွင့်အရေး' စသည့် စကားလုံးများကိုလည်း ကြားရသည်။ အစည်း အရုံးတစ်ခုလုံး တလေးတစား နားစိုက်ထောင်နေရ၏။

တစ်အောင်မျှကြာသော် ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာလင်ဟာက ခပ်အုပ်အုပ်အသံဖြင့် "လူကြီးမင်းများခင်ဗျား၊ အစည်းအဝေးပွဲ စလိုက်ရင် သဘောတူညီမှု တစ်ခုခု ရလာမယ်လို့ ထင်ပါတယ်" ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ဤမျှ နိမ့်ချစွာ အကြံပြုခြင်း ကိုပင် စိတ်အလိုတွေ့သူ တစ်ဦးမျှမရှိ။

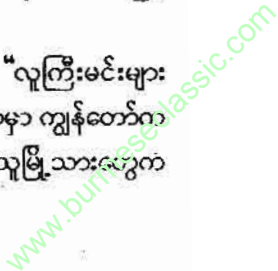
"ဒီပုံစံနဲ့ မဖြစ်ဘူး"။ တင်းမာပြတ်သားသော အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျေးရွာကိုယ်စားလှယ် လယ်သမား ဖား(လ်)၏ အသံဖြစ်သည်။ စည်းဝေးပွဲ မစခင်က ညံ့နေသော အသံပေါင်းစုံထဲတွင် သူ့အသံကို မှတ်မိသူမရှိသော်လည်း လောလောဆယ် အကျပ်အတည်းတွင် သူ၏ ရိုးရှင်းသော စကားက သြဇာ သက်ရောက်နေသည်။ နိုင်ငံရေးအသိနက်နဲမှုဖြင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းအလျှင်းမရှိ သော ဖား(လ်)၏ အသံသည် အစည်းအရုံးဝင် အားလုံး၏ ခံစားချက်ကို တိုယ်စားပြုသည်။

"ဘုရားသခင်စောင့်ရှောက်မှာပါ" ဘင်သီယန်၏ စိတ်ပျက်လက်လျှော့သံ ထွက်လာသည်။ "ကျုပ်တို့ တန်းလျားပေါ်ထိုင်နေရင် သူတို့ အပြင်ကနေ မြင်သွားမှာပေါ့။ ဒါဆို ခဲနဲ့ထုလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ကတော့ မှတ်သွားပြီ"

"ဟိုတံခါးစုတ်ကလည်း ကျဉ်းလိုက်တာ၊ ခုမှ အပြင်ထွက်ရင် ကျုပ်တို့ အားလုံး အရိုးတခြား အသားတခြားဖြစ်ကုန်မှာပေါ့"။ ဝိုင်ကုန်သည် ကော့ပင် ထံမှ ပွင့်ထွက်လာခြင်း။

"အကုသိုလ်ကောင်တွေ" အပ်ချုပ်သမား စတပ်က အသံနေအသံထားဖြင့် ဖိန်းသည်။

ဥက္ကဋ္ဌလုပ်သူ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်လာပြန်သည်။ "လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား၊ ဒီနေ့ ချုပ်တဲ့ စာချုပ် မှုကြမ်းကို နောက်သုံးရက်အကြာမှာ ကျွန်တော်က ဧဝဝတ်အုပ်ထံ တင်ပြရပါမယ်။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖို့ကိုလည်း မြို့သူမြို့သားတွေက

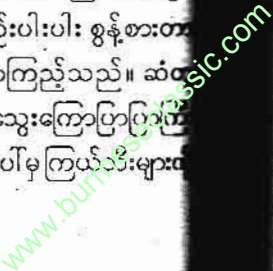

မျှော်နေကြပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်က အစီအစဉ်အတိုင်း စည်းဝေးပွဲလုပ်ပြီး အနည်းဆုံးတော့ မဲပေးစေချင်ပါတယ်”

ဥက္ကဋ္ဌကို ထောက်ခံသော အမှုဆောင်အနည်းငယ်မှလွဲ၍ မည်သူမျှ အစည်းအဝေးအစီအစဉ်ကို စိတ်မပါကြပေ။ မဲဆန္ဒပေးခြင်းမှာ မည်သို့မျှ အရာမရောက်နိုင်၍ လူထုကို ထပ်မံဆွဲလိုတော့။ လူထု၏ တောင်းဆိုချက်ကို မည်သူမျှ မသိ။ ထို့ကြောင့် ဘာတောင်းတောင်း မဲတစ်ချပ်ဖြင့် ကန့်ကွက်နေလျှင် အပိုဖြစ်တော့မည်။ သူတို့အနေဖြင့် စောင့်ကြည့်ပြီး ထိန်းချုပ်နေဖို့သာ ရှိသည်။

စိန်မေရီဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ လေးနာရီခွဲချိန် ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ကြားရသည်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ကြည့်ကြမည်ဟု တစ်သဘောတည်း စိတ်ပိုင်း ဖြတ်လိုက်ကြသည်။ အပြင်ဘက်မှ တိုးတစ်လှည့်ကျယ်တစ်လှည့် မှန်မှန်အော်နေသော အသံကို အထာကျသွားပြီဖြစ်ရာ အားလုံးသွေးအေးသွားသည်။ တန်းလျားပေါ်ထိုင်သူထိုင်၊ ကုလားထိုင်ပေါ် အနားယူသူနှင့် သက်တောင့်သက်သာရှိလာကြသည်။ ဇွဲလုံလကောင်းရမည်ဟူသော အသိက အဆိုပါ မြို့ကြီးရပ်ကြီးသားများတွင် အရိုးစွဲနေပြီဖြစ်ရာ ယခု ထိုသို့ ဇွဲလုံလရှိရန် တောင်းဆိုနေကြသည်။ ဟိုနားသည်နားမှ စီးပွားရေးကိစ္စ ပြောသူများရှိလာကြသည်။ အရောင်းအဝယ်ဈေးတည့်ကြသည်။ ပွဲစားများက လက်ကားကုန်သည်ကြီးများနှင့် လေပေးဖြောင့်နေကြသည်။ မှန်တိုင်းကြားပိတ်မိနေသော လူတစ်စုကဲ့သို့ အပိုင်းခံနေရသော လူကြီးလူကောင်းများသည် စကားပြောလိုက် မကြာခဏနားစွင့်လိုက် ရှိနေကြ၏။ အပြင်ဘက်မှ မှန်တိုင်းကို အလေးမထား၍မရ၊ ငါးနာရီခွဲပြီဖြစ်၍ မှောင်လာသည်။ တစ်ယောက်က သက်ပြင်းချပြီး ကော်ဖီပွဲတွင် ဇနီးသည် စောင့်နေတော့မည်ဟုဆိုသည်။ ထိုအခါ ဘင်သီယန်က လျှို့ဝှက်တံခါးအကြောင်း အရဲစွန့်ပြောသည်။ ကမ္ဘာသကာ သဘောပိုက်ထားသော စတပ်နှင့် အခြားလူ တော်တော်များများကမူ ခေါင်းခါပြီး “ကျုပ်တို့က အဝလွန်နေတယ်” ဟု ဆိုသည်။

ဇနီးသည် မှာထားသည့်အတိုင်း ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)သည် ယောက္ခမဖြစ်သူကို ဂရုတစိုက်ရှိသည်။ “အဖေ၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး စွန့်စားတာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူးနော်” ဟု ယောက္ခမကို ပြောကြည့်သည်။ ဆံတော်ဆောင်းထားသော လက်ဘရက်ခရော့ဂျာ၏ နဖူးပေါ်တွင် သွေးကြောပြာပြာဖြူနစ်ချောင်း ထောင်ထနေသည်။ ဖျားနေပုံရ၏။ ခါးပြတ်အင်္ကျီပေါ်မှ ကြယ်သီးများထ

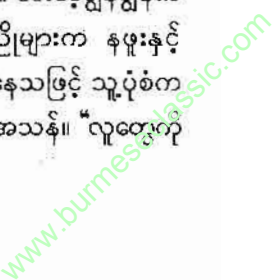
လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကစားနေပြီး စိန်လက်စွပ်ကြီးပြူးနေသော အခြားလက် တစ်ဖက်က ဒူးပေါ်တုန်ယင်နေသည်။ “အလကားကောင်တွေ၊ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ” ဟု ပြောသော ခရော့ဂျာ၏အသံက အင်မတန် မောပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ ထို့နောက် တရူးဂျူးအသံဖြင့် “ဘုရားစူးရစေ့ ဂျင်းရေ... ဒီလူရမ်းကားအုပ်စုကို ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိသွားအောင် ယမ်းနည်းနည်းနဲ့ ဆော်ပြီး ဆုံးမပေးမှဖြစ်မယ်၊ အလေဇာတောတွေ လူပေါက်ပန်းတွေ”

ကောင်စစ်ဝန် သဘောတူသည်။ “ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဖေ ပြောတာ မှန်တယ်၊ အခုလိုဖြစ်နေတာ သိက္ခာကျတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ သည်းခံစိတ်ရှည်မှဖြစ်မယ်၊ မှောင်တောင် မှောင်နေပြီ၊ နည်းနည်းစောင့်လိုက်ရင် သူတို့နေရာက ခွာသွားကြမှာပါ”

“ကျုပ် ရထားကရော... ကျုပ်ရထားပဲ ကျုပ်လိုချင်တယ်” အဘိုးကြီးက အမိန့်ပေးလေသံဖြင့် ဆိုသည်။ ရုတ်တရက် အလွန်အမင်း မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်လာသည်။ ဒေါသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာ၏။ “ငါးနာရီ လာကြိုဖို့ ကျုပ်မှာထားတယ်၊ အခုဘယ်မလဲ၊ ဒီအစည်းအဝေးလုပ်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတော့ ကျုပ်က ဘာကြောင့် ဒီမှာဆက်နေနေရဦးမှာလဲ၊ အခုမှ အရူးလုပ်ခံနေ ရပြီ၊ ကျုပ် ရထားကော၊ ကျုပ်ရဲ့ မြင်းထိန်းကို သူတို့ဘာတွေလုပ်လိုက်ကြပြီလဲ၊ သွားကြည့်စမ်း ဘူဒင်ဘရုတ်(ခံ)”

“အဖေ စိတ်အေးအေးထားပါ၊ ဒေါသကို လျော့။ ကျွန်တော် ရထားကို သွားကြည့်လိုက်မယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက်ဆိုရင် တော်လောက်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေကို အိမ်ပြန်ကြဖို့ ကျွန်တော် ထွက်စကားပြောမယ်”

အစိမ်းရောင်တံခါးအနီးရောက်လာသော် အိုက်ခမန်းဂေါ့(ရှ်)က နှုတ် ဆက်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်၏ လက်ကို သူ၏ပိန်ကပ်ကပ်လက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ပြီး ကြောက်လန့်တကြားမေးသည်။ “ဘယ်သွားမလို့လဲ ကောင်စစ်ဝန်” ပွဲစားကြီး၏ မျက်နှာသည် အရေးအကြောင်းများစွာဖြင့် တွန့်ရှုံ့နေသည်။ မေးစေ့ချွန်ချွန်က နှာခေါင်းထိလှအောင် ကော့တက်နေသည်။ ဆံပင်ညိုညိုများက နဖူးနှင့် နားသယ်ပေါ်ဖွာရရာ။ ဦးခေါင်းက ပခုံးနှစ်ဖက်ကြားပုဝင်နေသဖြင့် သူပုံစံက လူပုလေးများကို အတုခိုးသည့်ပုံပေါ်နေ၏။ ပုံစံမှာ အသည်းအသန်။ “လူတွေကို ထွက်စကားပြောဖို့ ကျုပ်ကို ရှာတာလား” ဟု မေးသည်။

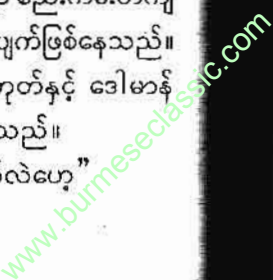
“မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ပဲ ပြောပါ့မယ် ဂေါ့(ရှ်)၊ အဲဒီထဲက လူတွေကို ကျုပ်က ပိုသိထားတယ်”

“ဟုတ်မှာပါ” ဟု ပွဲစားက ထုံထိုင်းထိုင်းပြောသည်။ ထို့နောက် အော်ကျယ် အော်ကျယ်ဖြင့် “ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် ဩဇာပိုကြီးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အဖော် လိုက်ခဲ့မယ်။ ခင်ဗျားဘေးမှာ ကျုပ်ရပ်ပေးမယ်။ အဲဒီဒေါသပုန်ထနေတဲ့လူအုပ်ကြီး ကျုပ်ကို ဆွဲဖြဲချင်ဖြဲကြပစေတော့... တကယ်နေ့ပဲ... တကယ်ညပဲ” ဂေါ့(ရှ်) အတွက် ယနေ့လောက် ပျော်ရွှင်ရသောနေ့မျိုး သူ့ဘဝတွင် မကြုံဖူးသေး။

နှစ်ဦးသား အပြင်ထွက်လာကြသည်။ စင်္ကြံပေါ်လျှောက်လာကြပြီး တံခါး အပြင်ဘက်ရောက်လာသော် အဆင်းသုံးထစ်သာရှိသော လှေကားထိပ်တွင် နှစ်ဦး သား ရပ်လိုက်သည်။ လမ်းပေါ်မှမြင်ကွင်းမှာ ထူးဆန်းနေသည်။ တစပြင်လို ငြိမ်သက်နေ၏။ ပတ်ပတ်လည်နေအိမ်များ၏ မီးလင်းနေသော ပြတင်းပေါက် များမှ လူများက အောက်ဘက်မှ မဲမဲလှုပ်လှုပ်လူအုပ်ကို စပ်စုလိုစိတ် ပြင်းပျော့ဖြင့် ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။ ခန်းမကို ဝိုင်းထားသော လူအုပ်မှာ ခန်းမတွင်းမှ လူလောက် မများပေ။ လူအုပ်ထဲတွင် ဆိပ်ကမ်းနှင့် ဂိုဒေါင်အလုပ်သမားများ၊ အစေခံများ၊ ကျောင်းသားများ၊ ကုန်တင်သင်္ဘောမှ သင်္ဘောသားများ၊ အိမ်ကြိုအိမ်ကြား လမ်းကြိုလမ်းကြားနှင့် ဇနပုဒ်တဲကုပ်များတွင် နေထိုင်သော ဆင်းရဲသားများ ပါဝင်သည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးသုံးဦးပင် ပါလိုက်သေးသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)အိမ်မှ ထမင်းချက်ကလေးလို အနာဂတ်ကောင်းကင်ဘုံကြီး ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်ဟု ယုံကြည်ချက်ရှိပုံရသည်။ လူအုပ်ထဲမှ အချို့သည် မတ်တတ်ရပ်နေရသည်ကို သောင်းလာ၍ ရေမြောင်းပေါင်ပေါ်ထိုင်ကာ အသား ညှပ်ပေါင်မုန့် စားနေကြသည်။

ခြောက်နာရီထိုးလှပြီ။ အမှောင်ထုကြီးစိုးလာပြီဖြစ်သော်လည်း လမ်းပေါ်မှ ချိတ်ဆွဲရေနံဆီ မီးအိမ်များကို မီးမထွန်းရသေး။ ထိုကိစ္စတစ်ခုထဲက ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)၏ ဒေါသကို ဆွဲပေးလိုက်တော့သည်။ အရာရာ စည်းကမ်းတကျ ရှိနေရာမှ ယခုတော့ မကြုံဖူးလောက်အောင် စည်းပျက်ကမ်းပျက်ဖြစ်နေသည်။ စကားပြောရန် တာဝန်ရှိသည်ဟု ခံစားရကာ တိုတိုတုတ်တုတ်နှင့် ဒေါမာန် ပါသော စကားသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ကဲ၊ အားလုံးပဲ၊ အခုလို အရူးထကာ ဘာအမိဗွယ်လဲဟေ့”

လမ်းဘေးပျော်ပွဲစားထိုင်နေသူများ ခုန်ထလိုက်ကြသည်။ လူသွားလမ်း အလွန် လူအုပ်နောက်ပိုင်းမှ လူများက ခြေဖျားထောက်ကြည့်ကြသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ထံတွင် လုပ်ကြသော ကူလီများက ကက်ဦးထုပ်ချွတ်၊ အချင်းချင်း တံတောင်ဖြင့် တွန်းထိုးကာ စိတ်ဝင်တစားရှိနေကြသည်။ အသံတိုးတိုးဖြင့် “အဲဒါ ကောင်စစ်ဝန်ဘုဒင်ဘရွတ်(မ်)ပေါ့၊ သူက ပြောတော့မှာနော၊ ဟေ့ကောင် မင်း ပါးစပ်ကြီး ပိတ်ထား၊ သူက ဘီလူးသရဲလို ပြောနိုင်တယ်ကွ၊ ဟာ... ဟိုဟာ ပွဲစားဂေါ့(ရ်)ကွ၊ ကြည့်... ကြည့်... မျောက်လိုပဲ”

“ကား(လ်)စမော့(တ်)”

ကောင်စစ်ဝန်က လူအုပ်ထဲမှ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် ခြေခွင်နေသော အလုပ်သမားလူငယ်ကို ရွေးထုတ်ကာ မျက်လုံးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးထုပ်လက်တွင် ကိုင်လျက်သား ပါးစပ်ထဲ ပေါင်မုန့်ပလုတ်ပလောင်းနှင့် အလုပ်သမား လူငယ်က လှေကားထစ်ရှေ့ ရပ်နေသည်။

“ကဲ၊ ဒီမှာ ကား(လ်)စမော့(တ်)၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ၊ ပြောချိန်တန်ပြီ၊ ကျုပ် ဒီကို နေ့လယ်ကတည်းက ရောက်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ သခင်ကြီး” ကား(လ်)စမော့(တ်)ရှေ့ထွက်လာပြီး ပါးစပ်ထဲမှ အစာကို မြန်မြန်ဝါးသည်။

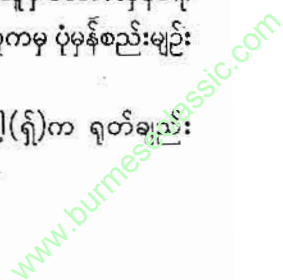
“ဟိုဟာပါ၊ ကျွန်တော်တို့က အဲ... ကျွန်တော်တို့က တော်လှန်နေတာပါ”

“ဘာယုတ္တိမရှိတာတွေ လုပ်နေတာလဲ ကဲ၊ ပြော”

“သခင်ကြီး ခင်ဗျား၊ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သခင်ကြီးတို့ သိပါတယ်။ ဟိုအရင်ကလို အရာရာကို ကျွန်တော်တို့ မကျေနပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့က တခြားအရာတွေ တခြားစည်းမျဉ်းတွေကို တောင်းဆိုနေတာပါ။ ဒီထက် ဘာရှိရဦးမလဲ၊ အဲဒါတွေပဲပေါ့”

“ကဲ၊ ကား(လ်)စမော့(တ်)နဲ့ ကျွန်တို့လူတွေအားလုံး ပြောတာ နားထောင်ကြ၊ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူ ဘယ်သူမဆို ခုချိန်ဆိုအိမ်ပြန်ကြပြီ။ ဘယ်သူမှ ဒီတော်လှန်ရေးဆိုတာကြီးကို အဖက်လုပ်စဉ်းစားနေမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူကမှ ပုံမှန်စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေကို ချိုးဖောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အထွတ်အမြတ် စည်းမျဉ်းတွေပါ” ဟု ပွဲစားဂေါ့(ရ်)က ရုတ်ချည်း ဝင်ပြောသည်။

“ပုံမှန်စည်းမျဉ်းတွေကို ဆိုလိုတာပါ” ကောင်စစ်ဝန် စကားဆက်သည်။
“ကဲ၊ ကြည့်လေ... မီးအိမ်တွေတောင် မီးမထွန်းရသေးဘူး၊ တော်လှန်ရေးဆိုတာ အေးကြီးပေါ့”

ကား(လ်)စမော့(တ်)သည် ပါးစပ်ထဲမှ အစာအကုန်မျိုချပြီး သွားသည်။ လူအုပ်ကြီးကို နောက်ခံထားပြီး မြေပြင်ပေါ် မတ်မတ်ရပ်ကာ အတိုက်အခံ စကားပြောရန် ဟန်ပြင်သည်။

“သခင်ကြီးခင်ဗျား... သခင်ကြီးတို့ကတော့ ဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ မဲပေးပိုင်ခွင့် မူဝါဒတွေ”

“ဘုရား ဘုရား မိုက်ပါပေ၊ ယုတ္တိမရှိဆုံးကိုမှ ပြောနေပါပကော”

ကောင်စစ်ဝန်အော်သည်။ ဒေါသထွက်လာသဖြင့် ဒေသသုံး စကားသံ ထွက်လာသည်။

ကား(လ်)စမော့(တ်) နည်းနည်းတော့ ရှက်သွားသည်။ “သခင်ကြီးခင်ဗျား၊ တော်လှန်ရေးလုပ်မှ ဖြစ်မှာပါ၊ ဘာလင်မှာရော၊ ပဲရစ်မှာရော၊ နေရာတိုင်းမှာ တော်လှန်ရေးလုပ်ကြပါတယ်”

“လုပ်တာတော့ ဟုတ်ပြီ စမော့(တ်)၊ ခင်ဗျား ဘာလိုချင်တာလဲ၊ ကျုပ်ကို အဲဒါလေးပဲ ပြောပြ”

“သခင်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့က ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံကို လိုချင်တာပါ။ ကျွန်တော် အဲဒါ ပြောမလို့”

“အရူးပဲ၊ ခင်ဗျားတို့မှာ တစ်ခုရှိနေပြီဟာ”

“အဲ... ကျွန်တော်တို့နောက်ထပ်တစ်ခု ထပ်လိုချင်လို့ပါ”

ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသူ အချို့သည် အခြေအနေကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ချတော့သည်။ စမော့(တ်)၏ အဖြေ စကားကိုကြားလိုက်ရသူ အနည်းငယ်မျှသာရှိသော်လည်း လူအုပ်ကြီးတစ်အုပ်လုံး အူလိုက်သည်လို့က ရယ်မောကြသည်။ ခန်းမတွင်းမှ လူကြီးလူကောင်း အချို့ ဘီယာမတ်ခွက်ကိုင်ကာ ပြတင်းဝနား ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ အခြေအနေပြောင်းလဲ သွားခြင်းအပေါ် စိတ်ပျက်သူဆို၍ အိုက်ခမန်းဂေါ့(ရ်)တစ်ဦးသာ ရှိ၏။

“ကဲ၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံးအတွက် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်တာ အကောင်းဆုံး ပါပဲ” ဟု ကောင်စစ်ဝန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)နိဂုံးချုပ်ပြောလိုက်သည်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသော ကား(လ်)စမော့(တ်)က “ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး၊ အားလုံးအေးချမ်းသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း စိတ်မကွက် ပါနဲ့ဗျာ၊ ဝတ်(ဒ်)ဘိုင်”

အကောင်းဆုံး ဟာသတစ်ပုဒ်ကို ကြားပြီးသွား၍ လူအုပ်ကြီး လူစုကွဲ သွားသည်။ “စမော့(တ်) ခဏလေး” ကောင်စစ်ဝန်အော်ခေါ်သည်။ “ခရော့ဂျာ ရထားလုံးကို တွေ့လိုက်သေးလား၊ ရဲတိုက်ဂိတ်ဝဲ အပြင်က မိမိခံရထားလုံးလေ”

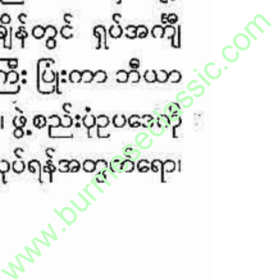
“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့လိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီကို လာသေးတယ်၊ တစ်နေရာရာ ရောက်နေလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ပြေးစမ်းကွာ၊ ချက်ချင်းလာလိုပြောလိုက်၊ သူ့သခင်ကြီး အိမ်ပြန် ချင်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့” စမော့(တ်)သည် ပြောပြီးသည်နှင့် ကက်ဦးထုပ်ကို ခေါင်းပေါ် ပစ်ဆောင်းကာ သားရေလျှာထိုးကို နဖူးပေါ်ဆွဲချပြီး လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဒုန်း စိုင်းပြေးဆင်းသွားတော့၏။

ကောင်စစ်ဝန်နှင့် အိုက်ခမန်းဂေါ့(ရှ်)တို့ ခန်းမထဲ ပြန်ဝင်လာကြချိန်တွင် ခန်းမတွင်း မြင်ကွင်းမှာ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ငါးမိနစ်က မြင်ကွင်းနှင့် မတူတော့ချေ။ ကော်မတီ စားပွဲပေါ်တွင် ရေနံဆီမီးအိမ်ကြီးနှစ်လုံးက ထိန်ထိန်ငြီးလျက်။ မီးရောင်ဝါဝါ အောက်တွင် လူကြီးလူကောင်းများမှာ ထိုင်သူထိုင်၊ ထသူထဖြင့် ဘီယာမတ်ခွက် ပြောင်ပြောင်လက်လက်ကြီးများထဲ ဘီယာလောင်းထည့်သူ ထည့်၊ ခွက်ချင်း နှုတ်ခမ်းတော့ပြီး အော်ကျယ်အော်ကျယ် စကားပြောသူပြောနှင့် တစ်ဝိုင်းလုံး ရွှင်နေကြသည်။ မုဆိုးမ စကရင်ဂျယ်က ရွှေဇဉ်သည်များကို နှစ်သိမ့်နေသည်။ သစ္စာရှိရှိဖြင့် အကြံကောင်းညဏ်ကောင်းများ ပေးနေသည်။ ယခုလို ပိတ်မိနေ သည်ကို ကြုံကြုံခံနေနိုင်သည့်အတွက် ချီးကျူးစကားဆိုပြီး အချိန်တော်တော် ကြာအောင် ဆွဲထားနိုင်သဖြင့် ဘီယာရောင်းကောင်းသွားသည်။ ဘီယာမှ ပျော့ သော်လည်း ရွှင်လန်းစေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်တို့ဝင်လာချိန်တွင် ရှုပ်အင်္ကျီ လက်မောင်း ပင့်တင်ထားသော ကောင်လေးက အားရပါးရကြီး ပြုံးကာ ဘီယာ ပုလင်းအသစ်များ သယ်လာသည်။ အချိန်မှာ နောက်ကျနေပြီ။ ဖွဲ့စည်းပုံဥပဒေကို ပြန်လှန်စဉ်းစားရန် သိပ်နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ရာ စည်းဝေးပွဲလုပ်ရန်အတွက်ရော၊

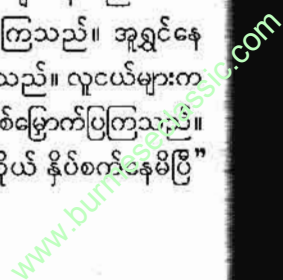
အိမ်ပြန်ရန်အတွက်ပါ မည်သူမျှ စိတ်မဝင်စားကြတော့။ မည်သို့ဆိုစေ ကော်ဖီ ပွဲမှာ သိပ်နောက်ကျနေပြီ

ကောင်စစ်ဝန်သည် အောင်မြင်မှုအတွက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ချီးကျူးခြင်း ခံရသည်။ ထို့နောက် ယောက္ခမဆီသွားသော် လက်ဘရက်ခရော့ဂျာက နဂို နေရာတွင် ထိုင်မြဲထိုင်နေပြီး အေးစက်တင်းမာနေသည်။ ခန်းမတွင်းဝယ် စိတ်ဓာတ် အခြေအနေ ပြောင်းမသွားသူဆို၍ ခရော့ဂျာတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။ ရထားလုံး ချက်ချင်းရောက်လာမည့် သတင်းကောင်းကို ပြောသော် ဧရာကြောင့် မဟုတ်ဘဲ နာသာခံခက်မှုကြောင့် ပြန်ဖြေသံက တုန်ရီနေသည်။ “ဒါဆို အဲဒီလူအုပ်က ကျုပ်ကို အိမ်ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီပေါ့”

ဝမ်းမြောက်မှု တစိုးတစိမျှ မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်နေကာ သားမွေး ဝတ်ရုံကို ပခုံးတွင် ပတ်လိုက်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်က အိမ်အပြန်လိုက်ပို့ပေးပါ ရစေဟု ကမ်းလှမ်းသည်ကို “ကျေးဇူးပဲ” ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောကာ ကောင်စစ်ဝန် ထိုးပေးသည့် လက်မောင်းကို တွဲသည်။ ရေနံဆီ မီးအိမ်နှစ်လုံး ထွန်းထားသော ခုံညားထည်ဝါလှသည့် မြင်းရထားကြီးက လမ်းပေါ်တွင် အသင့်ရပ်စောင့်နေသည်။ လမ်းမီးများ ထွန်းထားသဖြင့် ကောင်စစ်ဝန် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားသည်။ နှစ်ဦးလုံး မြင်းရထားပေါ်တက်ကြသည်။

လက်ဘရက်ခရော့ဂျာသည် စကားမဆိုဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်နေကာ မျက်လုံးတစ်ဝက်မှေးရင်း သားမွေးထည်ကို ဒူးပေါ်လွှမ်း၍ ထိုင်သည်။ ယောက္ခမ ညာဘက်တွင် ကောင်စစ်ဝန် ဝင်ထိုင်ပြီးပြီးချင်း ရထားလုံးလမ်းပေါ် ပြေးထွက် လာတော့၏။ နှုတ်ခမ်းစွန်းနှစ်ဖက်မှ မေးစေ့ထိ ထောင်လိုက်ကျနေသော လိုင်း နှစ်ကြောင်းကို အဘိုးအို၏ နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူအောက်မှ မြင်နေရသည်။ ခရော့ဂျာ မှာ စော်ကားခံခဲ့ရသဖြင့် ဒေါသအလိပ်လိုက်ထွက်ပြီး အထိနာခဲ့ရသည်။ ပင်ပန်း နွမ်းချိနေသည်။ ရှေ့မှ မှီအုံးနှစ်လုံးကိုသာ စိုက်ကြည့်ရင်း ပါလာသည်။

တနင်္ဂနွေညများထက်ပင် လမ်းပေါ်၌ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲပေါများနေသည်။ တော် လှန်ရေး၏ ရလဒ်ကောင်းကြောင့် လူထုက ဝမ်းသာနေကြသည်။ အူရွှင်နေ ကြသည်။ ရထားလုံးဖြတ်အသွား သီချင်းဆိုသံများကြားရသည်။ လူငယ်များက “ဟူရေး” ဟု ညာသံပေးကာ သူတို့ ဦးထုပ်များကို လေထဲပစ်မြှောက်ပြကြသည်။ “အဖေ... အဖေက ဒီကိစ္စအတွက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက်နေမိပြီ”

အဘိုးအိုထံမှ တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုခုရရန် ကောင်စစ်ဝန်သည် တော်လှန်ရေးအကြောင်း ပျော်ပျော်ပါးပါးဖြစ်အောင် ပြောကြည့်သည်။ “ဒီကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံး အရူးတွေရဲ့ စနက်ပဲ။ အရည်မရ အဖတ်မရ အလကားပါဗျာ၊ လက်ဖဝါးခြေဖဝါးချည်းပဲ ရှိတဲ့ လူတန်းစားတွေက သူတို့ အနာဂတ်မခိုင်မာဘူးဆိုတာကိုလည်းသိသွားရော... ဒီလိုပုံစံမျိုးက နေရာအနှံ့ဖြစ်တော့တာပဲ။ ဒီနေ့မနက်တုန်းက ပွဲစားဂေါ့(ရှ်)နဲ့ ကျွန်တော် စကားကောင်းကြသေးတယ်။ သူက အရာရာကို ကဗျာဆရာ မျက်လုံး၊ စာရေးဆရာမျက်လုံးနဲ့ကြည့်တယ်လေ။ အဖေလည်း သိပြီးသားပါ။ ဒီတော်လှန်ရေး ဆိုတာကြီးက ဘာလင်က လက်ဖက်ရည်စားပွဲလှလှလေးတွေပေါ်ကနေ ပေါ်ပေါက် လာတာပါ။ အဲဒါကို လူတွေက ရောင်းစားဖို့ သူတို့ကိုယ်ပိုင်လုပ်လိုက်တာ။ အဲဒီအတွက် လူတွေကပဲ ပြန်ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်”

“မင့်ဘက်က ပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

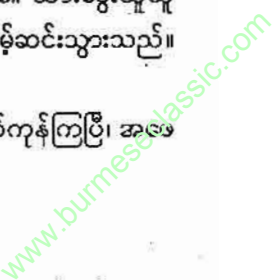
ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် ခရော့ဂျာကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြတင်း မှန်တံခါးကို ခပ်သွက်သွက်ချလိုက်သည်။ “အဖေ၊ အဖေ နေမကောင်းဘူးလား” ဟု စိတ်ပူစွာ မေးကြည့်သည်။

“သိပ်အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး” ခရော့ဂျာ၏ အသံက စိုးရိမ်ရသည်။

“အစာ စားပြီး နားဖို့ လိုနေပြီ” ကောင်စစ်ဝန်က သားမွေးထည်ကို ဆွဲယူကာ ယောက္ခမ၏ ခူးပတ်လည်ကို အုပ်ပေးသည်။

မြင်းရထားရဲတိုက်လမ်းပေါ် မောင်းနေစဉ် ရဲတိုက်ဂိတ်ဝ မရောက်မီ ဆယ့် ငါးလှမ်းအကွာလောက်တွင် ဆူညံပျော်ရွှင်နေသော လူအုပ်ကို ကျော်ဖြတ်လာသည်။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ရထားလုံးတွင်းသို့ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းမှ ကြက်ဥ သာသာအရွယ်ရှိ ခဲတစ်လုံး ပစ်ဝင်လာသည်။ ရထားလုံးကို တမင်ပစ်ပေါက်ခြင်း ဟုတ်ဟန်မတူ။ တော်လှန်ရေး ပျော်ပွဲလုပ်ရင်း အပျော်လွန်ကာ ခဲပစ်ရာမှ ရထား လုံးတွင်း ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ခဲလုံးသည် ပြတင်းမှ အသံတစ်ချက်မမြည်ဘဲ ဝင်လာကာ လက်ဘရက်ခရော့ဂျာ၏ သားမွေးထူထူ ဝတ်ထားသော ရင်အုပ်ကို မှန်ပြီး ရထားလုံးကြမ်းခင်းပေါ် လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ကောင်စစ်ဝန် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်ကာ ရေရွတ်သည်။

“အရူးတွေ ဒီညတော့ ရှိရှိသမျှ လူတွေ စိတ်ရှူးပေါက်ကုန်ကြပြီ။ အဖေ မနာပါဘူးနော်၊ နာသွားလား”

ခရော့ဂျာ အဘိုးအို တိတ်နေသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကြောင့် တိတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရထားလုံးတွင် မှောင်မည်းနေရာ ခရော့ဂျာအဘိုး၏ မျက်နှာ သွင်ပြင်ကို မြင်နိုင်ရန် မလွယ်။ ခရော့ဂျာသည် မှီအုံးပေါ်မမှီဘဲ တောင့်တင်းစွာ ထိုင်နေသည်။ အတန်ကြာမှ အေးစက်တင်းမာသော စကားသံ တစ်လုံးချင်းစီ ပေါ်ထွက်လာသည်။

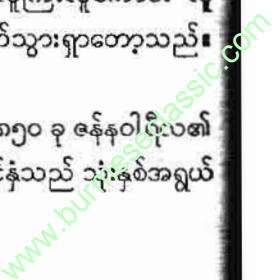
“အ-လေ-ဏ-တောတွေ ”

အဘိုးအို၏ဒေါသကို ဆွပေးရာရောက်မည်စိုးသဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်စကား မတုံ့ပြန်ဘဲ တိတ်နေသည်။ ရထားလုံးသည် ရဲတိုက်ဂိတ်ဝမှဝင်လာပြီး သုံးမိနစ် အကြာတွင် ခရော့ဂျာပိုင်ခြံဝင်းထဲရောက်လာသည်။ ခြံဂိတ်တံခါးမှ ဝင်လာပြီး သစ်အယ်ပင် စီတန်းစိုက်ထားသော ရိပ်သာလမ်းတစ်လျှောက် ရထားလုံးမောင်း လာခဲ့ကာ စကြံရှေ့သို့ ဆိုက်သည်။ ခြံဂိတ်တံခါးမှဝင်လာစဉ် ဂိတ်တစ်ဖက် တစ်ချက်စီတွင် ထွန်းထားသော မီးအိမ်နှစ်လုံး အလင်းရောင်ကြောင့် ယောက္ခမ၏ ဝါရော်ရှုံ့မဲ့နေသော မျက်နှာကို ကောင်စစ်ဝန် မြင်လိုက်ရသည်။ စောစောက ရှိနေခဲ့သော အထင်သေးဟန်ဖြင့် မာတင်းနေသော မျက်နှာထားမဟုတ်တော့ဘဲ ဧရာအိုတစ်ယောက်၏ ရှုံ့တွန့်နမ်းနယ်နေသောမျက်နှာ ဖြစ်နေသည်။ စကြံရှေ့တွင် ရထားလုံး ရပ်သွားသည်။

“ဆင်းမယ်” ဟု လက်ဘရက်ခရော့ဂျာဆိုလိုက်ချိန်တွင် ကောင်စစ်ဝန်က ရထားလုံးပေါ်မှ ဆင်းပြီးသွား၍ သားမွေးထည်ကိုပင် ဖယ်ရှားပေးနေပြီ။ လက် မောင်းနှင့် ပခုံးကို အဘိုးအိုအတွက် ထိုးပေးသည်။ ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ်တွင် အဘိုးအိုအား ဖြည်းဖြည်းချင်း တွဲလျှောက်လာစဉ် ခြေလှမ်းများများ မလှမ်း လိုက်ရ၊ ထမင်းစားခန်းအဝင် ကျောက်ဖြူသား လှေကားထစ်ခြေရင်းတွင် အဘိုးအို ခူးညွတ်ကျသွားသည်။ ဦးခေါင်းက ရင်ဘတ်ပေါ်ငိုက်ခနဲ ခပ်ပြင်းပြင်း ကျလာရာ မေးရိုးရိုက်သံကိုပင် ကြားလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးလည်နေပြီးနောက် ထိုလက်ဘရက်ခရော့ဂျာဆိုသော မြို့သိ နယ်ကျော် လူကြီးလူကောင်း လူ ယဉ်ကျေးသည် ဘိုးဘေးတို့နောက် မပြန်လမ်းသို့ လိုက်သွားရှာတော့သည်။

*

လက်ဘရက်ခရော့ဂျာဆုံးပြီး တစ်နှစ်နှင့် နှစ်လအကြာ၊ ၁၈၅၀ ခု ဇန်နဝါရီလ၏ မြူနိုင်းဝေနေသော တစ်နံနက်ခင်းတွင် ဂရန်လစ်ဇနီးမောင်နှံသည် သုံးနှစ်အရွယ်

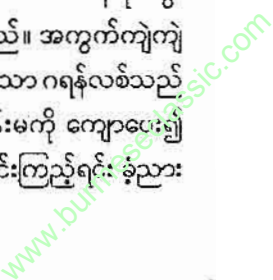

သမီးလေးနှင့်အတူ ထမင်းစားခန်းထဲ နံနက်စာ စားသောက်နေကြသည်။
အညိုရောင် သစ်သားမှန်ကူကွက်ဖြင့် အလှဆင်ထားသော ထမင်းစားခန်းထဲ
နှစ်ဆယ့်ငါးမတ်တန် ခုံပေါ်တွင် အသီးသီးထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

မြူနှင်းများ ပိတ်ပိန်းနေသဖြင့် ပြတင်းမှန်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ကောင်း
ကောင်း မမြင်ရနိုင်။ အရွက်မဲ့ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ချုံပင်များ
လောက်သာ မြင်ရသည်။ အခန်းထောင့်ရှိ အစိမ်းရောင်သံတိုင်နောက်မှ မီးလင်း
ပိုဒါ မီးတောက်နီနီများကြောင့် အခန်းတွင်း နွေးထွေးနေသည်။ နားနေခန်းထဲရှိ
အရွက်ဖားဖားဝေနေသော ပန်းအလှပင်များကို ဖွင့်ထားသော တံခါးမှ လှမ်းတွေ့
နေရသည်။ အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ တစ်ဝက်ချ အစိမ်းရောင်ကန့်လန့်ကာများမှ
တစ်ဆင့် အညိုရောင်ပိုးသားဧည့်ခန်းကို မြင်နေရသည်။ ဧည့်ခန်းမှတစ်ဆင့်
မှန်တံခါးမြင့်မြင့်ကြီးမှထွက်လျှင် နောက်ဘက်သို့ ကွေ့ဝင်သွားသော စင်္ကြံ
လေးဆီ ရောက်သည်။ ထိုမှန်တံခါးကွဲကြောင်းကို ဝှမ်းစဖြင့် သေသေချာချာ
ညှပ်၍ ပိတ်ထားသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ဖြူရော်ရော်မြူနှင်းများ ပိတ်ဆီးနေ၍
မှန်တံခါးမှနေ၍ မြင်နိုင်စရာ ဘာမျှမရှိချေ။

စားပွဲဝိုင်းပေါ်ခင်းထားသော ပန်းနွယ်စိမ်းကြက်ခြေခတ်ထိုးထားသည့်
ဖဲထည်စားပွဲခင်းသည် ဖြူညနေသည်။ ၎င်းပေါ် တည်ခင်းထားသော ကြည်လဲ့နေ
သည့် ကြွေထည်များမှာ ကနုကမာအလား။ လက်ဖက်ရည် ကရားက ဆူခါနီး၍
အော်နေပြီ။ ပေါင်မုန့်ခြင်းမှာ ငွေဖြင့် လက်ရာကောင်းကောင်း ပြုလုပ်ထားသော
ကော့ရရော့ သစ်ရွက်ပုံစံလေးဖြစ်သည်။ ပေါင်မုန့်ခြင်းထဲဝယ် ပေါင်မုန့်ချပ်နှင့်
ပေါင်မုန့်လုံးများ အပြည့်။ အဖုံးခေါင်းလောင်းပုံ ကျောက်သလင်းခွက်ထဲ
ထောပတ်လုံးလေးများ ဖြည့်ထားပြီး အခြားခွက်ထဲတွင် ဖြူဖြူဝါဝါ စိမ်းစိမ်း
ဒိန်ခဲရောင်စုံကို တွေ့ရသည်။ အိမ်ရှင်ရှေ့တွင် ဝိုင်တစ်ပုလင်းကိုပင် တွေ့ရနိုင်
သေးသည်။ ဂရန်လစ်သည် မနက်တိုင်း မနက်စာပွဲပြည့်စားတတ်သည်။

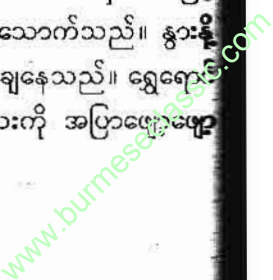
မှတ်ဆိတ်ကို ကော့တက်အောင် လုပ်ထားသော ဂရန်လစ်၏ ပန်းနုသွေး
မျက်နှာသည် နံနက်စောစောတွင် ပို၍ ပန်းနုသွေးကြွနေသည်။ အကွက်ကျဲကျဲ
ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဂရန်လစ်သည်
အင်္ဂလိပ်လူမျိုးစတိုင်အတိုင်း နံရိုးကင်ကို စားရင်း ဧည့်ခန်းမကို ကျောပေး၍
ထိုင်နေသည်။ ဂရန်လစ်ကတော်မှာ ခင်ပွန်းသည်ကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ခဲ့ညား

သည်ဟုထင်သော်လည်း တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် မျက်စိထဲကန်လန်ဖြစ်နေသည်။
တိုနီသည် မနက်စာဆိုလျှင် ပေါင်မုန့်၊ ထောပတ်နှင့် ကြက်ဥတစ်လုံးအပြင်
ပိုမစားတတ်။

တိုနီသည် ညအိပ်အပေါ်ရုံ အကျီဝတ်ထားဆဲဖြစ်သည်။ အပေါ်ရုံအကျီ
များမှာ တိုနီအကြိုက်ဖြစ်သည်။ ညအိပ်ဝတ်ရုံနှင့်ဆိုလျှင် တိုနီသည် အလှဆုံး
ဖြစ်နေတတ်ရာ မိဘများအိမ်တွင်နေခဲ့စဉ်က အပေါ်ရုံအကျီ မလဲမနေရ စည်းကမ်း
တင်းကျပ်ခဲ့သဖြင့် ယခုအိမ်ထောင်ရက်သားကျချိန်တွင် နေချင်သလို နေခွင့်
ရခဲ့သည်။ တိုနီတွင် အလှပဆုံး အပေါ်ရုံအကျီသုံးထည်ရှိ၏။ ထိုအကျီများမှာ
ပွဲတက်ဝတ်စုံထက်ပင် စိတ်ကူးယဉ်စရာ စွဲမက်စရာ ကောင်းနေသည်။ ယနေ့
တိုနီဝတ်ထားသည့် အနီရင့်ရင့်ဝတ်ရုံမှာ အခန်းတွင်းမှာ သစ်သားမှန်ကူကွက်
အရောင်နှင့် အဆင်ပြေလိုက်ဖက်နေသည်။ အရောင်ဖျော့ဖျော့ပန်းပွင့်ကြီးများပေါ်
ဖန်ပုတီးစေ့ သေးသေးလေးများ နေရာအနှံ့ပန်းထိုးထားသည့်အပြင် လည်ပင်း
မှသည် ဝတ်ရုံအနားစအထိ အနီရောင်ကတ္တီပါဖဲကြီးများ အလွှာလိုက်အလွှာလိုက်
ဆင်းသွားသည်။

နီညိုရောင်ကတ္တီပါခေါင်းစည်းစည်းထားသော ရွှေအိုရောင်ဆံပင်များက
နဖူးပေါ်ဝယ် အခွေခွေ အလိပ်လိပ်။ အလှပန်း အစွမ်းကုန် ဖူးပွင့်နေမှန်း
တိုနီသည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကောင်းကောင်းသိနေသည်။ သို့တိုင် ပီဘီ
ကလေးတစ်ယောက်နယ် နှုတ်ခမ်းကို ရှေ့ စူထုတ်ထားသည်။ ပြာညိုညို
မျက်လုံးကြီးများ၏ မျက်ခွံများမှာ ရေအေးအတွေ့ကြောင့် နီစပ်စပ်။ မဆို
စလောက် တုတ်သော်လည်း အချိုးကျသည့် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)
လက်များ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို အကျီ၏ ကတ္တီပါလက်ခေါက်များက
ထိကစားနေသည်။ ယနေ့ ထိုလက်များဖြင့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်၊ ဓား၊
ခက်ရင်းတို့ကို ကိုင်တွယ်ရာတွင် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေသည်။ ကုလားထိုင်
မြင့်မြင့်ပေါ်မှ သမီး အဲရစ်ကာလေးသည် ပီစီကွေးလက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့်
နွားနို့ခွက်ကြီး မျက်နှာ မြုပ်လှမတတ်ကိုင်ကာ နွားနို့သောက်သည်။ နွားနို့
သောက်နေရင်း ကျေနပ်အားရစွာ သက်ပြင်းလေးများ ချနေသည်။ ရွှေရောင်
ဆံပင် ဘုတ်သိုက်ကလေးနှင့် ဝဝတုတ်တုတ်သမီးလေးကို အပြာဖျော့ဖျော့
သိုးမွေးဂါဝန်လေး ဝတ်ပေးထားသည်။

တိုနီက ခေါင်းလောင်းတီးလိုက်ရာ ကလေးကို အပေါ်ထပ်ကစားခန်းထဲ ပို့ရန် အိမ်ဖော် 'တင်ကာ' ဝင်လာသည်။

“တင်ကာ၊ ကလေးကို အပြင်ခေါ်ပြီး၊ နာရီဝက်လောက် လမ်းလျှောက် ခိုင်းဦး၊ သိပ်မကြာစေနဲ့၊ အနွေးထည် ထူထူဝတ်ပေးထား၊ အပြင်မှာ နှင်းကျ နေတယ်” တိုနီသည် ပြောအပြီး ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ ဆက်ထိုင်နေသည်။ ထစ်အောင့် ကြာသော် “ရှင်လုပ်ပုံက အချိုးမကျဘူး” ဟု ဆိုပြီး တမင်သက်သက် စကား အဖြတ်မခံဘဲ ဆက်ပြောသည်။ “ဘာကြောင့် သဘောမတူနိုင်ရတာလဲ၊ အကြောင်းရင်းကို ပြောစမ်းပါဦး၊ တိုနီ ဒီကလေးကို တစ်ချိန်လုံး မျက်စိ ဒေါက် ထောက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

“အန်တိုနီကမှ ကလေး မချစ်တတ်တာကိုး”

“ကလေးမချစ်ဘဲနေမလား၊ ချစ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မအားဘူး။ အိမ် အလုပ်တွေ မနိုင်ဘူး၊ မနက်မိုးလင်းလို့ မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်ရင် လုပ်စရာအလုပ်တွေ အခု နှစ်ဆယ်လောက် ရှိတယ်။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ လုပ်စရာအလုပ်က လေးဆယ်လောက်ဖြစ်သွားရော”

“အိမ်ဖော်နှစ်ယောက် ခေါ်ထားသားပဲ။ တိုနီလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လေးတွေပဲဟာ”

“နှစ်ယောက် ဟုတ်လား၊ တော်တော်ကောင်းပါလား၊ တင်ကာက ဆေးရ ကြောရ စားဖို့ ပြင်ရတယ်။ ထမင်းချက်က မီးဖိုထဲက ထွက်ရတယ်ရယ်လို့ မရှိဘူး၊ ရှင်က မနက်ဝေလီဝေလင်းတောင် နံရိုးကင်စားနေတာကိုး၊ ဒီမယ် ထန်လစ်၊ ပြန်စဉ်းစားဦး၊ အနွေးနဲ့ အမြန် အဲရစ်ကာလေးအတွက် ကလေးထိန်း ထောင်းကောင်းရှာရတော့မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် စောစောရှာထားဖို့ဆိုတာ ကိုယ်တို့ အခြေအနေနဲ့ တောတ်နိုင်ဘူး”

“တိုနီတို့အခြေအနေ... ကြိုကြီးစည်ရာ တိုနီတို့က သူတောင်းစားတွေလား၊ ဒီလောက် ခြိုးခြံချွေတာဖို့ လိုအပ်နေသလား၊ စိတ်ထင် တိုနီနဲ့အတူ မတ် ရှစ်သောင်းရထားတယ် မဟုတ်လား”

“အိုး... မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ မတ်ရှစ်သောင်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီကိစ္စကို ရှင်လည်း ပေါ့ပျက်ပျက်လုပ်ပစ်လိုက်ချင်တာ

ကိုလည်း တိုနီ သိပြီးသား၊ ဒီငွေတွေက ရှင့်အတွက် ဘာမှ အရေးမပါဘူး။ ဘာကြောင့်ဆို ရှင် တိုနီကို ယူတာ ချစ်လို့ဆို၊ ကဲ အခုရော ချစ်နေသေးရဲ့လား။ တိုနီဆန္ဒတွေကို ရှင် တမင်သက်သက် ပေယျာလကန်လုပ်နေတာကရော၊ ကလေးအတွက် ကလေးထိန်းတော့ မငှားဘူး။ တိုနီက ကခွင့်တောင် မတောင်း တော့တာရော သိရဲ့လား။ ကဖို့ဆိုတာ တိုနီတို့အတွက် စားစရာသောက်စရာလိုပဲ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ၊ ပြီးတော့ မြို့ပြင်မှာ အတင်းအကျပ်နေခိုင်းတာကရော၊ လှည်းလေးတစ်စီး ရှိလို့သာ လူရိုသေရှင်ရိုသေ မြို့ပေါ်တက်နိုင်တာ၊ မြို့ပေါ် တက်တိုင်း ရှင်က ဘာကြောင့် သဘောမကျရတာလဲ၊ ဘယ်က သက်ရှိလူသား ကိုမှ တိုနီ မမြင်ဖူးတော့ဘဲ။ ဒီနေရာမှာတင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြေမြုပ်သဖြိုဟ် ပြီးသားဖြစ်အောင် လုပ်နေတာကရော၊ ရှင် တကယ် စိတ်ပုပ်တယ်”

ဂရုန်လစ်သည် ဖန်ခွက်ထဲ ဝိုင်ငဲ့သည်။ ခေါင်းလောင်းပုံ ကျောက်သလင်း အဖုံးလေးကို ဖွင့်၍ ဒိန်ခဲနှိုက်သည်။ အဖြေပြန်မပေး။

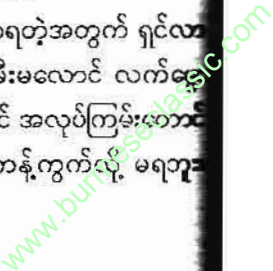
“ရှင် တိုနီကို မချစ်တော့ဘူးလား” ဟု တိုနီ ထပ်ပြောသည်။ “ရှင် ဒီလို ရေငုံနေတာ တိုနီကို စော်ကားတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ တိုနီတို့အိမ် တောတောင်ရေခြေ ခန်းထဲ ရှင်ဝင်လာတဲ့နေ့ကို သတိရမိသေးတော့တယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ရှင် ပုံစံက တကယ့်အဟုတ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်တဲ့ ပထမဆုံးနေ့ကတင် ရှင် အချို့ ပြောင်းပြီး ညဘက် တိုနီနားသတင်းစာဖတ်ဖို့ ခဏတစ်ဖြုတ်တိုင်တာ လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ အစကတည်းကိုက တိုနီကို ပေယျာလကန်လုပ်ထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက ပြီးပြီးသားတွေ၊ အခု လောလောဆယ် ရှင်တိုနီကို မသိကျိုးကျွန် လုပ်နေတယ်”

“မင်းကရော၊ မင်းလည်း ငါ့ကို ဖျက်ဆီးနေတာပဲ”

“တိုနီက... တိုနီက ရှင်ကို ဖျက်ဆီးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်း အပျင်းကြီးတာရော၊ အသုံးအစွဲကြမ်းတာရော၊ ကိန်းကြီးခန်းကြီးနေချင်တာရော ငါ့ကို လာဖျက်ဆီးနေတာ”

“အို... တိုနီဘာသာ ကောင်းကောင်းကြီးပြင်းလာရတဲ့အတွက် ရှင်လား ဆုံးမနေစရာ မလိုဘူး။ မိဘတွေအိမ်မှာဆိုရင် ခြေမွေးမီးမလောင် လက်ခွေ မီးမလောင်နေလာခဲ့ရတာ။ အခုတော့ အိမ်အလုပ်နိုင်အောင် အလုပ်ကြမ်းတောင် လုပ်နေရတယ်။ ဒါကြောင့် အကူခေါ်ခွင့်ရှိတယ်။ ရှင် ကန့်ကွက်လို့ မရဘူး”

ပါပါက လူကုတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ အခုလိုမျိုး အကူမခေါ်နိုင်တဲ့အဖြစ်ကို ပါပါ အိပ်မက်ထဲတောင် ထည့်မက်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

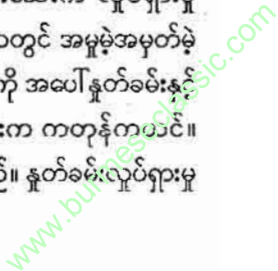
“ကဲ... ဒါဆို မင်းအဖေဆီက ငွေနည်းနည်းရအောင် စောင့်ပြီးမှ တတိယ အိမ်ဖော်ကို ခေါ်မယ်”

“အိုး... ရှင်က ပါပါကိုတောင် သေစေချင်နေပြီလား၊ တိုနီဆိုလိုတာက တိုနီဟာ ကောင်းကောင်းနေလာခဲ့တဲ့ လူပဲ၊ ရှင့်ဆီကို လက်ဗလာနဲ့ ရောက်လာ တာမှ မဟုတ်တာ”

ဂရန်လစ်သည် မျက်နှာပူကာ မချိုပြုံး ပြုံးသည်။ သို့သော် မနက်စာ စားနေဟန်ဖြင့် ဝါးမြိတိုင်း ဝါးနေသည်။ ပြန်လှန်ချော့ပခြင်းမပြုဘဲ ငြိမ်နေသဖြင့် တိုနီ သံသယဝင်လာသည်။ “ဂရန်လစ်” ဟု တိုနီ တိုးတိတ်စွာ ခေါ်လိုက်သည်။ “ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငွေတွေ ကြေးတွေအကြောင်း ပြောတာလဲ၊ တိုနီ သဘောပေါက်လွဲနေပြီလား၊ စီးပွားရေးအခြေအနေဆိုးနေသလား၊ ရှင်က...”

ထိုစဉ် စကြိတ်ခါးမှ တံခါးခေါက်သံပေါ်ထွက်လာပြီး ငွေတိုက်သူဌေး ကက်ဆယ်မီယာ ဝင်လာသည်။

မိသားစု၏မိတ်ဆွေဖြစ်နေသဖြင့် ကက်ဆယ်မီယာသည် ဦးထုပ်မပါ ဘာမပါနှင့် ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာသည်။ တံခါးဝတွင် တုံ့ခနဲရပ်နေသည်။ သူ့ပုံစံမှာ တိုနီမှ မိခင်ထံ ရေးပြထားသော စာထဲကအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ရှိနေသည်။ မပိန်မဝ အလောတော် တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ခပ်နွမ်းနွမ်း အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဘောင်းဘီ ကျယ် ကျယ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် အရောင်တစ်သားတည်းဖြစ်ပြီး အဖြူရောင် ခါးပြတ် အင်္ကျီပေါ်တွင် ရှည်လျားသော နာရီကြိုးသေးသေးနှင့် မျက်မှန်ကြိုးနှစ်ကုံးသုံးကုံး ခွပ်ယုက်ခတ်နေသည်။ တိတိရီရီဖြတ်ထားသော ပါးမြိုင်းမွှေးဖြူဖြူကြီးက မျက်နှာနိနိနှင့် သဟဇာတဖြစ်။ ပါးမြိုင်းမွှေးဖြူဖြူက ပါးပြင်တွင် လွမ်းနေပြီး မေးစေ့နှင့် နှုတ်ခမ်းသားကို ဖော်ထားသည်။ ပါးစပ်သေးသေးက လှုပ်ရှားမှု များ၏။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်ထည့်ကာ တံခါးဝတွင် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ရပ်နေရင်း ဝါကြင်ကြင်အောက်သွားချွန်ချွန်လေး နှစ်ချောင်းကို အပေါ်နှုတ်ခမ်းနှင့် ဒီဒီထိုးနေသည်။ အဖြူနှင့် အနက် အကျားကျား ဦးခေါင်းက ကတုန်ကတင်။ နောက်ဆုံးအိတ်ထဲမှ လက်ထုတ်ကာ ဦးညွတ်ပြသည်။ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှားမှု

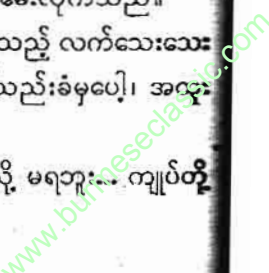
ကိုလည်း ရပ်လိုက်ကာ မျက်မှန်ကြီးတစ်ချောင်းကို ခက်ခက်ခဲခဲရှင်းထုတ်နေသည်။
ကိုင်းလွတ်မျက်မှန်ကို နှာရိုးပေါ်တစ်ချက်တည်း ခွတင်လိုက်ပြီး တိုနီတို့ ဇနီး
မောင်နှံကို ကြည့်၍ အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် “အား... ဟား” ဟု အော်
လိုက်သည်။

ထိုပုံစံမျိုးကို ကက်ဆယ်မီယာသည် တစ်ဖက်လူ မခန့်မှန်းနိုင်လောက်
အောင် လျင်လျင်မြန်မြန် သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံ မရိုးရအောင်
ပြုလုပ်နိုင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဦးခေါင်းကိုနောက်ပစ်၍ နှုတ်ဆက်တတ်သည်။
တစ်ခါတလေ နှာခေါင်းကို ရှုံ့၍လည်းကောင်း၊ ပါးစပ်ကြီးပြဲအောင် ဟ၍
လည်းကောင်း၊ လက်များ လေထဲ ဝီခနဲဖြစ်အောင်လုပ်၍ လည်းကောင်း၊ အသံ
ကိုလည်း ရှည်ရှည်ဆွဲ၍ တစ်မျိုး၊ နှာသံပေါက်အောင် ပြော၍ တစ်ပုံ၊ သတ္တုသံနှင့်
တရုတ်မောင်းတီးသံကိုပင် ဖန်တီးတတ်သည်။ စကားတစ်ခွန်းတည်းကိုပင်
လေသံနှင့် အဓိပ္ပာယ်ထောင်ချီပြီး ကွဲပြားအောင် ပြောနိုင်သူဖြစ်သည်။ ယနေ့၏
‘အား... ဟား’ သည် ခါတိုင်းနေ့များနှင့် မတူ ထူးထူးခြားခြား အူမြူးနေပုံရ၏။
‘အား... ဟား’ နှင့်အတူ ဦးခေါင်းကိုပါ ဆတ်ခနဲ လှုပ်လိုက်သေးသည်။ သို့သော်
ထိုမျှလောက်နှင့် ငွေတိုက်သူဌေး ကက်ဆယ်မီယာ အူမြူးနေသည်ဟု တပ်အပ်
မပြောနိုင်။ ကက်ဆယ်မီယာ ဒုက္ခပေးတော့မည်ဆိုလျှင် ထူးထူးခြားခြား ရွှင်ပြနေ
တတ်သည်။ ‘အား... ဟား’ ဟု အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အော်ပြီဆိုလျှင်၊ ကိုင်းလွတ်
မျက်မှန်ကို နှာရိုးပေါ်တင်လိုက် ပြန်ဖြုတ်ချလိုက်၊ လက်များ ဝှေ့လိုက်ရမ်းလိုက်၊
စကားတဖောင်ဖောင်ပြောလိုက်လုပ်ပြီဆိုလျှင် သတိထားရတော့မည်။ ကိုယ်တိုင်က
ပေါ့ပေါ့တွေး ပေါ့ပေါ့လုပ်တတ်သော စရိုက်မရှိပါဘဲ ဤသို့ ပေါ့ပေါ့လုပ်ပြီ
ဆိုလျှင် ကက်ဆယ်မီယာ၏ အတွင်းသဏ္ဍာန်ထဲဝယ် စိတ်ပုပ် စိတ်ယုတ်များ
တရီရီ နှိပ်စက်နေပြီမှာ သေချာ၏။ ဂရန်လစ်သည် မျက်တောင် ပုတ်ခတ်
ပုတ်ခတ်လုပ်၍ကြည့်နေသည်။ ကက်ဆယ်မီယာကိုမယုံကြည်ပုံမှာ အထင်းသား။

“အစောကြီး ရောက်လာပါလား” ဟု ဂရန်လစ် မေးလိုက်သည်။

“အား... ဟား” ကက်ဆယ်မီယာက အရေတွန့်နေသည့် လက်သေးသေး
ညှက်ညှက်ကို လေထဲဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပုံမှာ ‘စိတ်ရှည်သည်းခံမှပေါ့၊ အထူး
အဆန်း လာပြီလေ’ ဟု ဆိုနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

“ဂရန်လစ်... ကျုပ် ပြောစရာရှိလို့... အချိန်ဖင့်လို့ မရဘူး... ကျုပ်တို့

စကားပြောမှဖြစ်မယ်” သွားမရှိသည့် ပါးစပ်သေးသေးလေးထဲမှ စကားလုံးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လှိုင့်ထုတ်လိုက်ပုံမှာ ရယ်စရာကောင်းနေသည်။ အာခေါင်ကို ချောဆီလိမ်းထားသကဲ့သို့ စကားလုံးများ တလိမ့်လိမ့်ထွက်လာသည်။ ဂရန်လစ် သည် သံသယပိုင်လောပြီး မျက်လုံးကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်သည်။

“လာပါရှင်၊ ထိုင်ပါဦး” တိုနီ ဆိုသည်။ “ဦးလေးလာတာ တိုနီ ဝမ်း သာတယ်၊ နားထောင်နော်... တိုနီတို့ကို ဆုံးဖြတ်ပေးပါ၊ ဂရန်လစ်နဲ့ တိုနီ သဘောထားချင်းမတိုက်ဆိုင်ဘူး၊ ကဲ ဖြေ... သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးအတွက် ကလေးထိန်းလိုအပ်သလား မလိုအပ်ဘူးလား”

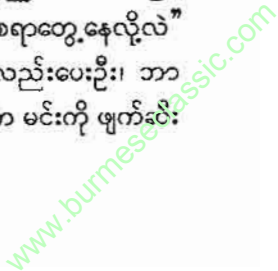
ကက်ဆယ်မီယာကို ကြည့်ရသည်မှာ နားထောင်နေပုံမပေါ်။ နေရာတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ပါးမြိုင်းမွေးငုတ်တိုတို လက်ညှိုးဖြင့် သပ်နေသည်။ ပါးစပ်ကြီး ပြု နိုင်သမျှ ဖြိုကာ အောက်ကလိအာအသံဖြင့် အော်နေသည်။ နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး မျက်မှန်ပေါ်မှကျော်ကာ ချိန်းထားသကဲ့သို့ လာတိုးနေသော ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မနက်စာစားဝိုင်းကို ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး စူးစူးကြည့်သည်။ ငွေထည်ပေါင်မုန့်ခြင်းနှင့် ဝိုင်ပုလင်းပေါ်မှ တံဆိပ်ကိုလည်း ကြည့်သည်။

“ဂရန်လစ်က ပြောတယ်။ တိုနီက သူ့ကို ဖျက်ဆီးနေတာတဲ့”

ကက်ဆယ်မီယာသည် တိုနီကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဂရန်လစ်ကို ကြည့်ပြီး ဝါးလုံးကွဲရယ်ချလိုက်သည်။ “မင်းလေးက သူ့ကို ဖျက်ဆီးတယ် ဟုတ်လား၊ အိုး... ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ၊ ဒီလို မပြောရဘူးကွဲ့၊ တကယ့် ဟာသပဲ၊ တကယ့်ကို ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ဟာသပဲ” ဟု ပြောပြီး တဟားဟား ရယ်နေသည်။

ဂရန်လစ် ဂနာမငြိမ်။ ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်လျက် တွန့်လိမ်နေသည်။ ပိန်ရှည် ရှည်လက်ချောင်းကို ကော်လာအောက်ထိုးသွင်းကာ ရွှေဝါရောင် မုတ်ဆိတ် ကြီးကို ဆွဲဆွဲသပ်သည်။ “ကယ်ဆယ်မီယာ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းပါဦးဗျ၊ ဦးနှောက်ပျက်နေလား၊ တော်ပြီ... မရယ်နဲ့တော့၊ ဝိုင်နည်းနည်းသောက်ပါဦး၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးပြင်းလိပ်သောက်မလား၊ ဘာတွေများ ရယ်စရာတွေ နေလို့လဲ”

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ ဝိုင်တစ်ခွက်ပေး၊ ဆေးလိပ်လည်းပေးဦး၊ ဘာ တွေများ ရယ်စရာတွေ နေသလဲဆိုတော့ အင်း... မင်းရဲ့ဇနီးက မင်းကို ဖျက်ပီး နေတယ်လို့ ထင်တယ်ပေါ့”

“သူက ကိန်းကြီးခန်းကြီးစခန်းကြီးကြီးနေချင်လွန်းလို့ ပြောရတာ”
ဂရန်လစ် ဆတ်ဆတ်ထိမခံပြန်ပြောသည်။

တိုနီ မငြင်း။ အေးအေးဆေးဆေး ကျောမှိုထိုင်ချလိုက်ပြီး ဝတ်ရုံမှ ကတ္တီပါ
ဖဲကြီးများပေါ် လက်ပိုက်ထားသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ထော်ထုတ်ထားသည်။
“ဟုတ်တယ်၊ တိုနီ သိတယ်၊ အဲဒီလိုနေချင်တာ မာမာ့ဆီက ပါလာခဲ့တာ၊
ခရော့ဂျာတွေ အကုန်လုံး စခန်းကြီးကြီးချည်းပဲ”

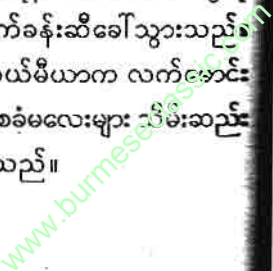
တိုနီ၏ အားကောင်းသော မိသားစုအသိ၊ မိသားစုအစွဲသည် အတွေး
အခေါ် လွတ်လပ်ခြင်းနှင့် မိမိကိုယ်ကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်လုပ်သောအယူအဆ
မှန်သမျှကို တိုက်ခိုက်နေမြဲဖြစ်သည်။ လူအမျိုးမျိုး ကံအထွေထွေကို နားလည်
သဘောပေါက်ကာ သူမ၏ပင်ကိုစရိုက်သဘာဝတစ်ခုလုံးကို လက်ခံထားခြင်းမျိုး
မဟုတ်ဘဲ မသိစိတ်အတွင်းမှနေ၍ သူမ၏ မည်သည့် အဓိကရ ဝိသေသမျိုးကို
မဆို မိမိမွေဖမွေဟု ယူဆကာ လေးစားအပ်သည်ဟု သဘောပိုက်ထားခြင်းမျိုး
ဖြစ်သည်။

ဂရန်လစ် မနက်စာ စားပြီးသွားသည်။ ဆေးလိပ်နှစ်လိပ်မှ ဆေးပြင်းလိပ်
ခိုးများက မီးလင်းဖိုမှ အနွေးဓာတ်နှင့်အတူ အခန်းတွင်း မွေ့ရောနေသည်။

“နောက်တစ်လိပ်သောက်ဦးမလား ကက်ဆယ်မီယာ၊ နောက်ထပ် ဝိုင်
တစ်ခွက် ကျွန်တော် ဖြည့်လိုက်မယ်နော်၊ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်လို့လား၊ အရေး
ကြီးလား၊ ဒီအခန်းထဲမှာ တော်တော်ပူနေပြီနော်၊ ပူတယ်မဟုတ်လား။ တော်တော်
ကြာရင် ကျွန်တော်တို့မြို့ပေါ်ကို ရထားမောင်းသွားမယ်၊ ဆေးလိပ်သောက်ခန်း
ထဲမှာ ပိုအေးတယ်ဗျ”

ဂရန်လစ် ပြောသမျှ စကားအားလုံးကို ကက်ဆယ်မီယာက လေထဲ
လက်မြောက်ပြီး လက်ဝါးခါပြသည်။ “ဒီလိုလည်းမဟုတ်သေးဘူး” ဟု ဆိုလိုရင်း
ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး သူတို့နှစ်ဦးထိုင်ရာမှ ထကာ ဂရန်လစ်က မိတ်ဆွေကို
ဦးဆောင်ပြီး နားနေခန်းကို ဖြတ်၍ ဆေးလိပ်သောက်ခန်းဆီခေါ်သွားသည်။
ဂရန်လစ်သည် မုတ်ဆိတ်ကို ဆွဲဆွဲသပ်ပြီး ကက်ဆယ်မီယာက လက်မောင်း
နှစ်ဖက်လွှဲကာ အိမ်ရှင်နောက်မှလိုက်သွားသည်။ အစေခံမလေးများ သိမ်းဆည်း
သည်ကိုကြည့်ရန် တိုနီ ထမင်းစားခန်းထဲ ကျန်ရစ်သည်။

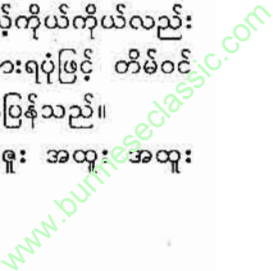

ဆယ်မိနစ်ကုန်လွန်သွားသည်။ တိုနီသည် အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲဝင်ကာ ပေါ်လစ်(ရှ်)တိုက်ထားသော စာရေးစားပွဲနှင့် အတွန့်အခက်များပါသော ပွတ်လုံးခြေထောက်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြက်မွေးဖြင့် ဖုန်သုတ်သည်။ ထို့နောက် ထမင်းစားခန်းမှ နားနေခန်းထဲအရောက် မိမိကိုယ်မိမိလေးစားသမှုဖြင့် ဂုဏ်ယူရင်း တရွေ့ရွေ့ ဖုန်သုတ်လာသည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)မမလေးအဖြစ်မှ ဂရန်လစ် သခင်မအဖြစ် ပြောင်းလဲလာရသော်လည်း သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်မျက်လုံး ထဲတွင် ဘာမျှ အရွယ်မရောက်လာသေး။ တိုနီလေးသည် ကိုယ်ကို မတ်မတ် ရပ်၍ မေးစေ့လည်ပင်းကပ်ကာ တစ်လောကလုံးကို အထက်စီးမှကြည့်တတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် သော့ထည့်သော ယွန်းတောင်းလေးဆွဲပြီး အခြား လက်တစ်ဖက်ကို ဂါဝန်ဝတ်ရုံအိတ်ထဲသွင်းထားတတ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟိတ်ဟန်အပြည့်ဖြစ်အောင် လုပ်ယူထားသော်လည်း နှုတ်ခမ်းစုစု ပါးစပ်လေးက ရိုးအလှသဖြင့် တိုနီပုံစံမှာ အပြစ်ကင်းသည့် ကစားနည်းတစ်ခု ကစားနေသော ကလေးမလေးနှင့် သိပ်မကွာ။

တိုနီသည် နားနေခန်းထဲဝင်ကာ ကြေးထည်ရေပန်းကရားတစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ပန်းအလှပင်များက အခန်း၏ ကျက်သရေကို ဆောင်သော ကြောင့် တိုနီ အင်မတန် သဘောကျသည်။ ပန်းပင်များ ဘေးပတ်လည်မှ မြေစာမဲမဲများကို ရေလောင်းရသည်။ ပင်စည်တုတ်တုတ် အခြေမှ ထိုးထွက် နေသော နုနုထွားထွား အညောက်ကြီးကို အသာအယာကိုင်ကြည့်ရသည်။ ပြန့်ပြန့်ကားကား သစ်ရွက်ကြီးများကို စစ်ဆေးပြီး ဝါရော်ရော်အဖျား အနားလေး များကို ကတ်ကြေးတစ်လက်ဖြင့် ကိုက်ညှိရသည်။

အလုပ်ရှုပ်နေရာမှ တိုနီ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ ဆေးလိပ်သောက် ခန်းထဲမှ စကားပြောသံများသည် မိနစ်ပေါင်းများစွာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိနေသော် လည်း ယခု အသံကျယ်လာသည်။ တံခါးများ ထူထဲတုတ်ခိုင်လျက်က ပြောနေ သည့်စကားများကို တိုနီ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ကြားနေရသည်။ ဂရန်လစ် အသံထွက် ပေါ်လာသည်။ “ငယ်သံပါအောင် မအော်ပါနဲ့ဆို၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ထိန်းဦးမှပေါ့” ဂရန်လစ် စကားသံက မနည်းတင်းထားရပုံဖြင့် တိမ်ဝင် သွားသည်။ “ဆေးလိပ်ယူပါဦး” ထိုစကားသံက နူးညံ့နေပြန်သည်။

ငွေတိုက်သူဌေးအသံ ထွက်လာသည်။ “ကျေးဇူး အထူး အထူး

တင်ပါတယ်ဗျာ” ဟုဆိုကာ တိတ်နေသဖြင့် ဆေးလိပ်မီးညှို့နေပုံရသည်။ ထို့နောက် “တိုတိုပြောရရင် မင်း ဆပ်မလား မဆပ်ဘူးလား၊ နှစ်ခုထဲက တစ်ခုဖြေ” ဟု ပြောသံထွက်လာသည်။

“ကက်ဆယ်မီယာ၊ ကျွန်တော့်ကို အချိန်ပေးပါဦး”

“အား... ဟား၊ မရဘူး မိတ်ဆွေကြီး၊ အချိန်ပေးဖို့ဆိုတာ ဖြစ်ကိုမဖြစ် နိုင်ဘူး၊ အချိန်ပေးရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ဒီလောက် အလောသုံးဆယ် ဖြစ်နေတာလဲ၊ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် လုပ်ဦးမှာပေါ့ဗျ၊ ဒီလောက်အကြာကြီး စောင့်လာခဲ့ပြီးမှ”

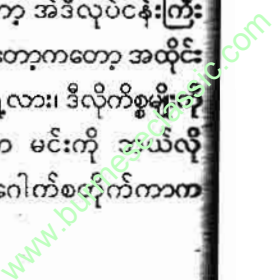
“နောက်ထပ် တစ်ရက်တောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ရှစ်ရက်လို့ ပြောခဲ့တာ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် တစ်နာရီတောင် အချိန်မဆွဲချင်တော့ဘူး၊ သူ့ပေါ် ရှေ့ဆက်အားထားလို့ ရပါ့မလား”

“နာမည် မပြောနဲ့နော် ကက်ဆယ်မီယာ”

“နာမည်မပြောရဘူး... ကောင်းပါ၊ လူတွေက သူ့ကို လေးစားတော့ သူမပါဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် အားထားလို့ရမှာလဲ၊ မင်းရဲ့ပါပါ”

“စကားဦး မသန်းနဲ့နော့၊ မရူးစမ်းနဲ့ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ စကားဦးတောင် မသန်းရဘူးပေါ့၊ ဒါဆို အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့လုပ်ငန်း အနေအထားပေါ် မှီခိုထားရတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ငွေအတွက် ကျုပ်က ဘာမှမတောင်းဆိုရတော့ဘူးလား၊ ဘရိမင်ဆိပ်ကမ်း ကျရှုံးတော့ အဲဒီလုပ်ငန်းကြီး ဘယ်လောက် ထိသွားလဲ၊ ငါးသောင်းလား၊ ခုနစ်သောင်းလား၊ တစ်သိန်းလား၊ ဒွီထက်ပိုသေးလား၊ ဒီကိစ္စ ပါဝင်ပတ်သက်နေပြီဆိုတာ ခေါင်မိုးထိပ်က စာကလေးတွေတောင် သိတယ်။ မနေ့ကဆိုရင် အဲဒီ... အဲ... နာမည်မပြောရဘူးနော်။ ကောင်းပြီ။ မနေ့ကဆိုရင် အဲဒီလုပ်ငန်းကြီးက ကောင်းတော့ မင်းကို ဘာဖိအားမှ ပေးလို့ မရအောင် ကာကွယ်ထားတယ်၊ ဟော... ဒီနေ့ရောက်တော့ အဲဒီလုပ်ငန်းကြီး စတော့ အရောင်းအဝယ်ထိုင်းနေပြီ၊ ဘင်ဒစ်ဂရန်လစ်ရဲ့ စတော့ကတော့ အထိုင်း တကားထဲက အထိုင်းဆုံးပဲ၊ ရှင်းတယ်နော်၊ သဘောပေါက်ရဲ့လား၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို မင်းက အစောဆုံး သတိထားမိတဲ့လူစားပါ၊ လူတွေက မင်းကို ဘယ်လို ဆက်ဆံလဲ၊ မင်းကို ဘယ်လိုကြည့်လဲ၊ ဘော့(ခဲ)နဲ့ ဂေါက်စတိုက်ကာက

သိပ်မဆိုးတဲ့ လူစားတွေ၊ သူတို့ကရော မင်းအပေါ် အရင်လိုပဲလား၊ ဘဏ်ကရော”

“သူတို့ ရက်တိုးပေးလိမ့်မယ်”

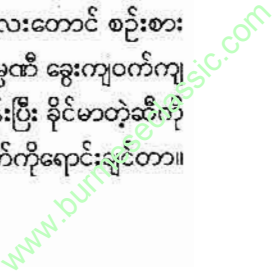
“လိမ့်မနေပါဘူးနော်၊ အိုး... ကျုပ်သိထားတာကတော့ မနေ့က သူတို့ မင်းကို လှလှကြီး ဝိုင်းအမဲဖျက်ထားတာပဲ၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ အိုး... ရှက်မနေ ပါနဲ့ဗျာ၊ မင်းစိတ်ထဲ ကျုပ်ကို လိမ့်ညာဖြီးဖြန်းနိုင်ရင် တခြားလူတွေကိုလည်း ဆွေးသိပ်ထားနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်မဟုတ်လား။ ဟေး မိတ်ဆွေကြီး ကောင်းပြီလေ ကောင်စစ်ဝန်ဆီကို စာတစ်စောင်လောက်ရေးပါဦး၊ ကျုပ် တစ်ပတ်စောင့် မယ်”

“အရစ်ကျဆိုရင်ကော... ကက်ဆယ်မီယာ”

“အရစ်ကျ ဟုတ်လား၊ အမှိုက်တွေ၊ ကြွေးယူသူရဲ့ ငွေပြန်ဆပ်နိုင်စွမ်းကို သိရအောင် အရစ်ကျဆိုတာကို လက်ခံထားရတာ၊ ကျုပ်က မင်းကို ဒီလိုပုံစံမျိုး တွေနဲ့ စမ်းသပ်မှုလုပ်ရဦးမှာလား၊ မင်းရဲ့ ကြွေးပြန်ဆပ်နိုင်စွမ်းကို ကျုပ် ပြည့်ပြည့် ၁၀ သတင်းရထားပြီးပါပြီ၊ အား... ဟား... ဟား၊ အရစ်ကျတဲ့၊ တော်တော် ကောင်းတဲ့ ပြက်လုံးပဲ”

“အသံမကျယ်ပါနဲ့ ကက်ဆယ်မီယာ၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချိန်လုံး လှောင် ရယ်ရယ်မနေပါနဲ့၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့် အခြေအနေက စိုးရိမ်ရတယ်၊ ကျွန်တော် ဝန်ခံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ တခြား ဟိုကဒီကလုပ်ငန်းတွေလည်း ရှိတာပဲ၊ အားလုံး အဆင်ပြေပြေဖြစ်လာမှာပါ။ ခဏ... နားထောင်၊ ကျွန်တော့်ကို ရက်တိုးပေးပါ။ ကျွန်တော် နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းထိ တိုးပေးမယ်၊ လက်မှတ်ထိုး ပေးမယ်”

“ဟိုက ဒီက ဘာမှမရှိဘူးမိတ်ဆွေကြီးရဲ့၊ ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ တကယ် ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ အိုး... ကျုပ်ကလည်း အချိန်ကိုက်လို့ ရောင်း ချင်တာ၊ မင်းက ကျုပ်ကို ရှစ်ရာခိုင်နှုန်းပြောတော့ ကျုပ် ရက်တိုးပေးခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဆယ့်နှစ်ရာခိုင်နှုန်း၊ နောက်တော့ ဆယ့်ခြောက်ရာခိုင်နှုန်း... အကြိမ်တိုင်းမှာ ကျုပ် ရက်တိုးပေးခဲ့တယ်။ အခု မင်းက လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း တိုးပေးမယ်ဆိုရင်တောင် ကျုပ် မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ ခဏလေးတောင် စဉ်းစား မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ဘရိမင်က ဝက်(စ်)ဖော့ညီအစ်ကိုများ ကုမ္ပဏီ ဆွေးကျဝက်ကျ တွေတော့ လူတိုင်း လူတိုင်း လုပ်ငန်းကြီးကနေ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး ခိုင်မာတဲ့ဆီကို ဆွေးကြတယ်။ ကျုပ်ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ ကျုပ်က အချိန်ကိုက်ကိုရောင်းချင်တာ။

ဂျီဟန်ဘုဒင်ဘရွတ်(ခ) အခြေအနေကောင်းနေတဲ့ အချိန်ထိ မင်းရဲ့လက်မှတ်ကို ကျုပ် ထိန်းသိမ်းပေးထားတာပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ အတိုးနှုန်းသတ်မှတ်လို့ရတယ်။ ရာခိုင်နှုန်းမြင့်လို့ရတယ်။ အလုပ်တစ်ခုဟာ တိုးတက်နေရင် ဒါမှမဟုတ် ပုံမှန် ဖြစ်နေရင် ဒီအလုပ်ကို ထိန်းထားမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်က ကျရှုံးပြီဆိုရင် ဘယ်သူ မဆို ရောင်းထုတ်တော့မှာပေါ့။ သဘောက ကျုပ်ငွေ ပြန်လိုချင်တယ်လို့ပြောတာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ကက်ဆယ်မီယာ၊ ခင်ဗျား အရှက်မရှိဘူးလား”

“အား... ဟား... ဟား အရှက်မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ရယ်စရာပဲ။ မင်း ဘာလိုချင်တာလဲ၊ မင်းရဲ့ ယောက္ခမကြီးကိုအပူကပ်သင့်ပြီကွ၊ ငွေချေးဘဏ်က အသံတွေမြည်နေပြီ၊ ပြီးတော့ မင်းကိုယ်တိုင်က အမဲစက်နဲ့လူဆိုတာ မင်းသိပြီး သားပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကက်ဆယ်မီယာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် နားထောင်ပါဦး၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လုံးဝပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမယ်။ ကျွန်တော့်အခြေအနေက ဆိုးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ဘဏ်တင်မကပါဘူး။ အာမခံငွေလွှဲစာတမ်းတွေ ရှိသေးတယ်။ အရာ အားလုံး တစ်ချက်တည်းနဲ့ တစ်စစဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“သေချာတာပေါ့၊ ဒီတော့ ကိစ္စရှင်းရုံပဲ၊ ဖျက်သိမ်းရမယ်”

“မဟုတ်ဘူးကက်ဆယ်မီယာ၊ နားထောင်ပါဦး၊ ဆေးလိပ်နောက်တစ်လိပ် သောက်ပါဦး”

“ဒီတစ်လိပ်တောင် တစ်ဝက်မကျိုးသေးဘူးကွ၊ မင်းဆေးလိပ်တွေ ဘေး ဖယ်ထားစမ်း၊ ငွေပဲပြန်ဆပ်”

“ကက်ဆယ်မီယာ၊ ကျွန်တော့်ကို အလဲမထိုးပါနဲ့၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေပဲ၊ ကျွန်တော့်စားပွဲမှာ စားသောက်လာခဲ့တာပဲ”

“မင်းကရော ကျုပ်စားပွဲမှာ မစားခဲ့လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ချေးငွေမချပဲ မနေပါနဲ့”

“ချေးငွေ ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ချေးငွေလား၊ မင်း စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား အဲဒါ ထပ်တိုးလာတဲ့ ကြွေးတွေ”

www.burmeseclassic.com

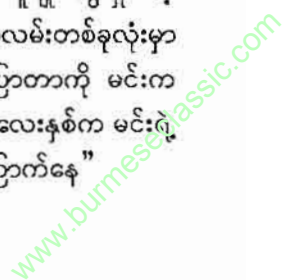

“ဟုတ်ပါတယ် ကက်ဆယ်မီယာ၊ နည်းနည်းလေး..... မဆိုစလောက်လေး ရက်တိုးပေးပါ။ ကျွန်တော် ကျိန်ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော် ပေးစရာရှိတာတွေ နည်းနည်းပါးပါးပေး၊ ဟိုက ဒီက အလုပ်တွေ တိုးတက်အောင်လုပ်ပြီးရင် ကျွန်တော် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ် မားမားရပ်နိုင်မှာပါ။ ယုံကြည်မှု ရလာမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုကယ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုကယ်ရင် ခင်ဗျားလည်း လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခု လုပ်ပြီးသားဖြစ်သွားမှာပါ။ ကျွန်တော်ပြောထားသလိုပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ လုပ်စရာ အလုပ်တွေရှိပါတယ်။ နောက်လည်း ထွက်လာဦးမှာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ကြံ့ရည်ဖန်ရည်ရှိတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်ဗျာ”

“မင်း နလပိန်းတုံးမှန်း ကျုပ် သိပါတယ်။ လူ့ငန္ဒား၊ လူ့အန္တကြီးပါ။ ဒီလိုအခြေဆိုက်မှတော့ မင်းရဲ့ ကြံ့ရည်ဖန်ရည်တွေက ဘာသွားသုံးရမှာတုံး၊ ပြောပြစမ်းပါဦး။ ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ မင်းကို တစ်ပြားနှစ်ပြားချေး နေတဲ့ ဘဏ်တစ်ခုတလေတော့ ရှိမှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် နောက်ထပ် ယောက္ခမ တစ်ယောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ အား... မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက မင်းရဲ့ အကောင်းဆုံး ခံချပ်ကို ကစားပြီးသွားပြီဆိုတော့ နှစ်ခါထပ်ကစားလို့ မရတော့ဘူး။ ကျုပ် လေးမစားပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော် ရောင်းရင်းကြီး၊ လေးလေးစားစား ပြောနေတာပါ”

“တိုးတိုးပြောဗျ၊ သေချင်လို့လား”

“မင်းသာ အရှုံး၊ ကြံ့ရည်ဖန်ရည်ရှိတယ်ဟုတ်လား၊ သူများအတွက် ရှိတာ မှာပေါ့၊ မင်းက မစေ့စပ်မသေချာဘူး၊ ဒါကို မင်း ကောင်းဖို့ပြောတာကွ၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို အထိနာတာ ပိုကောင်းတယ်။ မင်းက ကလိန်ကျတယ်။ ကျုပ်ကို အသိနှစ်ရာခိုင်နှုန်း၊ ဆယ့်ခြောက်ရာခိုင်နှုန်းပေးဖို့ဆိုပြီး ကလိန်ဉာဏ်နဲ့ လူတွေဆီ အနေ ငွေရအောင် ချူတယ်။ မင်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ရေထဲပစ်ချလိုက်တော့ပြန်ပေါ့ တာတော့ဘူး၊ မင်းအသိဉာဏ်က သားသတ်သမားရဲ့ ခွေးလိုပဲ၊ မင်းဟာ အသိအရှုံးပဲ၊ သူများ စားစားခံဖြစ်အောင် လုပ်တယ်။ ဒီလို လူမျိုးတွေ ရှိတော့ ပါတယ်လေ။ ပြောရတာတောင် ပါးစပ်ရှက်တယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးမှာ ဒီဗုဂ္ဂိုလ်က အဓိကမို့ မင်းကို စာရေးပါလို့ ကျုပ်တို့ပြောတာကို မင်းက အကြောင့် ဒီလောက် သတ္တိကြောင့်နေရတာလဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်က မင်းရဲ့ အသိနဲ့စေ့ငြိမ်းဆင်ထားတဲ့ ကိစ္စကြီးကြောင့်လား၊ မင်း ကြောက်နေ”

“ကောင်းပြီ ကက်ဆယ်မိယာ၊ ကျွန်တော် စာရေးမယ်၊ တကယ်လို့ သူက ငြင်းရင်ကော၊ တကယ်လို့ သူက ကျွန်တော်ကို အလဲထိုးရင်ကော”

“အား... ဟား ဒါဆိုလည်း ဒေဝါလီခံရုံပေါ့။ စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ ဒေဝါလီပါ။ ကျုပ်ကတော့ မဖြူပါဘူး။ ကျုပ် သဘောအရဆိုရင် မင်း ဟိုခြစ် သည်ခြစ်လျှောက်ခြစ်ထားတဲ့ အတိုးတွေနဲ့တင် ကျုပ်က လုံလောက်နေပါပြီ။ ဒေဝါလီခံရသူရဲ့ ပစ္စည်းအရပ်ရပ်ကို ကျုပ်က အရင်ဦးဆုံး ပိုင်ဆိုင်မှာလေ။ အိုး... မင်းစောင့်နေ၊ ကျုပ်ကတော့ ဘိုင်ကျမသွားဘူး။ အရာရာတိုင်းကို ကျုပ် နားလည်နေတယ်။ ကျုပ်အိတ်ထောင်ထဲမှာ ပစ္စည်းစာရင်းတောင် အသင့်ရှိနေပြီ။ အား... ဟား အပေါ်ရုံအင်္ကျီနဲ့ ငွေထည်ပေါင်မုန့်ခြင်းတွေ ပျောက်သွားမသွား ကြည့်ကြရအောင်”

“ကက်ဆယ်မိယာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်စားပွဲတည်း...”

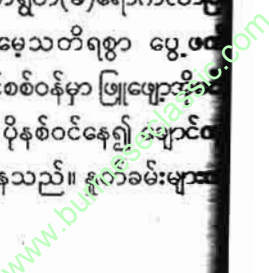
“မင်းရဲ့ စားပွဲအကြောင်း တိတ်စမ်း၊ ရှစ်ရက်အတွင်း ကျုပ် ဒီကိုနောက် တစ်ခေါက် ပြန်လာမယ်။ အခု မြို့ပေါ်ကို လမ်းပဲလျှောက်သွားတော့မယ်။ လေကောင်းလေသန့်ရမှ ကျုပ်က နေသာထိုင်သာရှိတာ၊ ကောင်းသော နံနက်ခင်း ပါဗျား”

ကက်ဆယ်မိယာ ထွက်သွားပုံရသည်။ စကြိုပေါ်မှ တရပ်ရပ် ခြေသံကို တိုနီ ကြားနေရသည်။ လက်မောင်းနှစ်ဖက် လွဲလွဲပြီး လမ်းလျှောက်သွားသော ကက်ဆယ်မိယာ၏ ဟန်ကို တိုနီ မြင်ယောင်နေမိသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဘာ ဒီလောက် ပြူးပြဲကြည့်နေတာလဲ” ဂရန်လစ် အော်ပြီးသွားဖြီးပြသည်။ လက်များ လေထဲဝှေ့ဝဲကာ ခန္ဓာကိုယ်က နတ်ကျသလို ယိမ်းထိုးနေသည်။ ဂရန်လစ်၏ ပန်းနုသွေး မျက်နှာမှာ ဖြူဖျော့မနေဘဲ အင်ကြပ် ရောဂါသည်ကဲ့သို့ အဖြူအနီပြောက်များ အပိန်းအပိန်းထလာသည်။

*

နေ့လယ်နှစ်ချက်တီးတွင် ကောင်စစ်ဝန် ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ရောက်လာပြီး ဧည့်ခန်းတွင်းဝင်လာကာ သမီးဖြစ်သူကို အောက်မေ့သတိရစွာ ပွေ့ဖဝေ နှုတ်ဆက်သည်။ အညိုရောင် ခရီးသွားဝတ်ရုံနှင့် ကောင်စစ်ဝန်မှာ ဖြူဖျော့သော သွားသည်။ မျက်လုံးသေးသေးလေးများ မျက်တွင်းထဲ ပိုနစ်ဝင်နေ၍ အျှောင်နေသော ပါးရိုးနှစ်ဖက်ကြားမှ နှာခေါင်းက ငေါထွက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းများ

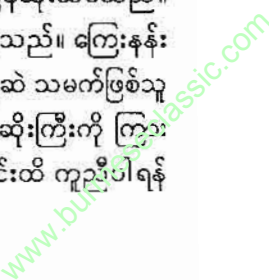

ပိုပါလုပ်လာသယောင်ရှိသည်။ မေးစေ့နှင့် မေးရိုးပေါ်မှ မုတ်ဆိတ်မွေးများကို လည်ခွံမြင့်မြင့်နှင့် လည်စည်းက တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် မကြာသေးခင်ကမှ ဆံတုဆောင်းခြင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ ထာရ သုံးသော လည်စည်းမှာ ဆံပင်များနှင့် တစ်ရောင်တည်း အညိုရောင်လည်စည်းဖြစ်၏။

စိတ်ဆင်းရဲစရာကိစ္စများကို ကောင်စစ်ဝန် ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြုံခဲ့ရသည်။ သားကြီး သောမတ်(စ်)သွေးယိုရောဂါရကြောင်း ဗင်ဒါကယ်လင်ထံမှ စာရသဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်သည် အလုပ်များကို သတိဝီရိယကြီးသော စာရေးမေးကပ်(စ်)လက်ထံ လွှဲခဲ့ကာ အမ်စတာဒမ်သို့ ဖုတ်ပူမီးတိုက်လိုက်သွားခဲ့သည်။ သားဖြစ်သူ၏ ရောဂါမှာ စိုးရိမ်ရသောအခြေအနေရောက်မနေသော်လည်း တောင်ဘက် ပွင့်လင်းဒေသသို့သွားရန် အထူးလိုအပ်နေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သောမတ်(စ်)ခရီးထွက်နိုင်သည်နှင့် နာလန်ထူခရီးကို ကောင်စစ်ဝန်၏ သားငယ်နှင့်အတူ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြင်သစ်ပြည်တောင်ပိုင်း ပိုးမြို့သို့ ခရီးထွက်ကြသည်။

ကောင်စစ်ဝန် အိမ်ပြန်ရောက်မည်ကြိုကာရှိသေး၊ နောက်ထပ် ဂြိုဟ်ဆိုးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်။ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး အခြေမှယိုင်သွားလောက်အောင် အရှုံးပေါ်ခဲ့သည်။ တစ်ချက်တည်းနှင့် မတ်ရှစ်သောင်း အရှုံးပေါ်သွားခဲ့သည်။ ဖြစ်ပုံမှာ ဝက်(စ်)ဖော ညီအစ်ကိုများ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းလိုက်သဖြင့် ချက်လက်မှတ်များ ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုကိစ္စ အဖတ်ဆယ်နိုင်အောင် သူကြီးစားသေးသည်။ သူ့လုပ်ငန်းကြီး အရှက်မရဘဲ၊ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာခြင်းမရှိဘဲ အာဆက်လုပ်နိုင်သနည်းဟု သူမျိုးစုံ ကြိုးစားခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ကောင်စစ်ဝန်သည် ဤမျှငွေကြေးအားပျော့သွားသော ဖြစ်ရပ်၏ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ဆက်များ၊ မိတ်ဆွေများ၊ ပြည်ပလုပ်ငန်းများမှ ရုတ်တရက် အေးစက်သွားသော နောက်တွန်းမှု၊ မယုံကြည်မှုကိုသာ အတွေ့အကြုံရသွားသည်။

သူ ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ပြန်သုံးသပ်သည်။ တစ်ဖန် စိတ်ချရအောင် လုပ်သည်။ အားယူသည်။ ဉာဏ်ကူသည်။ ကြေးနန်းစာများ၊ ပေးစာများ၊ အတွက်အချက်များကြား သူ ရုန်းကန်နေဆဲ သမက်ဖြစ်သူ သင်ဒစ်ဂရန်လစ် ကြွေးမဆပ်နိုင်တော့ပါ ဟူသော သတင်းဆိုးကြီးကို ကြားရသော်လည်း ရခြင်းဖြစ်သည်။ မတ် တစ်သိန်းမှ တစ်သိန်းနှစ်သောင်းထိ ကူညီပါရန်

ဂရန်လစ်က ရှည်လျားထွေပြားစွာ နတ်သံနှော၍ စာရေးတောင်းဆိုလာသည်။ ကောင်စစ်ဝန်က ဟမ်ဘာ(ဂ်)သို့လာ၍ ဂရန်လစ်နှင့် ငွေတိုက်သူဌေး ကက်ဆယ် မီယာကို လာတွေ့မည့်အကြောင်း တိုတိုပြတ်ပြတ်နှင့် ခေါင်းဝင်မခံနိုင်သည့် သဘော စာပြန်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဇနီးသည်ကို ချောမောရှင်းပြ၍ ခရီးထွက် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖခင်ကို တိုနီက ဧည့်ခန်းထဲတွင် လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။ တိုနီသည် ပိုးသား အညိုရောင်ဧည့်ခန်းထဲ ဧည့်ခံရခြင်းကို လွန်စွာ နှစ်ခြိုက်သည်။ ရင်ဘတ်နှင့် လက်ကောက်ဝတ်တွင် ဇာအထပ်ထပ်ပါသော မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ ဂါဝန်ကို ဝတ်ထားသော တိုနီသည် လန်းဆန်းနေသည်။ အင်္ကျီလက်များမှာ ခေါင်းလောင်း ပုံဖြစ်ပြီး ဂါဝန်နောက်မြီးက ဒယဉ်တိုက်နေသည်။ လည်ပင်းတွင် စိန်သေးသေး လေးများပါသည့် ကလစ်ကို ညှပ်ထား၏။ တိုနီသည် စိတ်ဆိုး မနေ။ လက်ငင်း အခြေအနေ၏ အရေးကြီးမှုကို အလေးအနက်အာရုံထားသော်လည်း အခြေအနေ မှန်ကို စိုးစဉ်းမျှ နားလည်ပုံမရ။

“ပါပါ နေကောင်းရဲ့လား၊ နောက်ဆုံးတော့ ပါပါသမီးတို့ကို လာကြည့် ရပြီမဟုတ်လား၊ မာမာရော နေကောင်းရဲ့လား၊ အစ်ကိုဆီက သတင်းကောင် တွေရော ပါသေးလား၊ ပါပါ့ပစ္စည်းတွေကို ချပါဦး၊ အဝတ်အစား လဲမလား ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပါပါ့အတွက် အသင့်ပဲ၊ ဂရန်လစ်က အဝတ်အစားလဲနေတယ်”

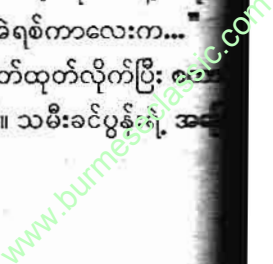
“သူ့ကို သွားမခေါ်နဲ့ဦး သမီး၊ ပါပါ ဒီမှာပဲ စောင့်မယ်၊ သမီးခင်ပွန်းနဲ့ စကားပြောဖို့ ပါပါ ဒီကိုလာတာ သမီးသိပါတယ်နော်၊ သိပ် သိပ်ကို အရေး ကြီးတယ် သမီး၊ ကက်ဆယ်မီယာ ရောက်နေသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နားနေခန်းထဲမှာ စာအုပ်ကြည့်နေပါတယ်”

“အဲရစ်ကာလေးရော”

“တင်ကာနဲ့ အပေါ်ထပ်ကလေးခန်းထဲမှာ အဲရစ်ကာလေးက ကျန်းမာ ပါတယ်။ သူ့အရုပ်ကလေးကို ရေချိုးပေးနေတယ်။ တကယ့်ရေအစစ်နဲ့ မဟုတ် ပါဘူး၊ ဟိုလေ... အရုပ်က ဖယောင်းရုပ်လေးမို့... အဲရစ်ကာလေးက...”

“ဟုတ်ပြီ” ကောင်စစ်ဝန် သက်ပြင်းရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး နောက် ဆက်သည်။ “သမီး ဘာမှမသိသေးတာ သေချာနေပြီ။ သမီးခင်ပွန်းနဲ့ အရေး အနေကို ဘာမှမသိတာ သေချာနေပြီ”

စားပွဲနားမှ လက်တင်ကုလားထိုင်ပေါ် ကောင်စစ်ဝန် ထိုင်ချလိုက်သည်။ တိုနီသည် ဖခင်၏ခြေရင်းနားတွင် မှီအုံး သုံးလုံးဆင့်၍ ပဲ့ပဲ့ထိုင်သည်။ ညာလက်ချောင်းဖြင့် လည်ပင်းမှ စိန်ပွင့်ကလေးများကို ဆော့ကစားနေသည်။

“မသိဘူးပါပါ။ သမီး ဘာမှကို မသိသေးဘူးပါပါရဲ့။ သမီးက ငန်းဖိုကြီးလိုပဲနော်၊ ဘာမှလည်း နားမလည်ဘူး။ တလောက ဂရန်လစ်ကို ကက်ဆယ်မီယာ ပြောနေတာတော့ ကြားတယ်။ ကက်ဆယ်မီယာက နောက်နေတယ်လို့ပဲ သမီး ထင်တယ်။ အဲဒီအဘိုးကြီးက အမြဲနောက်နေကျ၊ စကားထဲမှာ ပါပါ့နာမည်ကိုတောင် ကြားလိုက်သေးတယ်”

“ပါပါနာမည်ကို ကြားတယ်ဟုတ်လား၊ စကားအဆက်အစပ်က ဘာလဲ”

“အိုး... အဆက်အစပ်ကိုတော့ သမီး မသိဘူးပါပါ။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ဂရန်လစ်က သုန်မှုန်နေတာပဲ သမီးပြောမှ ဖြစ်မယ်။ မနေ့ကအထိ မနေ့ကပေါ့။ ဂရန်လစ်ကလေ သူ့ကို ချစ်လားလို့ သမီးကို တစ်မေးတည်း မေးနေတာပဲ။ တကယ်လို့ သူက ပါပါ့ဆီက တစ်ခုခုတောင်းဆိုရင် သမီးက သူ့အတွက် ဝင်ပြောပေးမလားလို့လည်း မေးတယ်”

“အိုး”

“ဟုတ်တယ်ပါပါ။ သူက ပါပါ့ဆီကို စာရေးပြီးပြီ။ ပါပါလာလိမ့်မယ်လို့ သမီးကို ပြောတယ်။ ပါပါလာတာ သိပ်ကောင်းသွားတယ်။ ဂရန်လစ်က ဇီဝစားတဲ့စားပွဲကိုတောင် ချထားတယ်။ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိတော့ဘူး။ စာရွက်တွေရော ခဲတံတွေရော အများကြီးပဲ၊ ပါပါနဲ့ ဒီစားပွဲမှာထိုင်ပြီး စည်းဝေးလို့တဲ့”

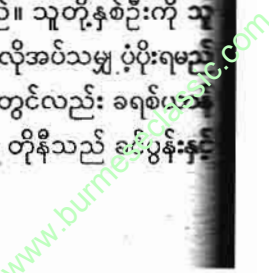
“သမီး တိုနီ၊ နားထောင်” ကောင်စစ်ဝန်က တိုနီဆံပင်ကို သပ်ပေးရင်း ဆက်ပြောသည်။ “ပါပါ သမီးကို သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ မေးစရာရှိတယ်။ ကဲဖြေ... သမီးရဲ့ခင်ပွန်းကို သမီး သိပ်ချစ်တာပဲလား”

“ချစ်တာပေါ့ ပါပါ” မျက်နှာပေး သူတော်ကောင်းဟန်လေး ဆောင်၍ အဖြေပေးသော တိုနီပုံစံမှာ ကလေးဆန်လှသည်။ ငယ်စဉ်က “နောက်ဆိုရင် အရုပ်ရောင်းတဲ့ အဒေါ်ကြီးကို သွားစဉ်းမလား” ဟူသော အမေးကို ဖြေသည့် ပုံစံအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ဖြစ်နေသည်။ ကောင်စစ်ဝန် တစ်မိနစ်ခန့် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“သမီးက သူမရှိဘဲနေနိုင်လား၊ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာ မဆိုပေါ့။ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း သမီးရဲ့အခြေအနေက ပြောင်းလဲသွားရင်... သဘောက အခုလို အနေအထားမျိုးနဲ့ သူက သမီးကို မထားနိုင်ရင်လည်း သမီးက သူ့ကို မခွဲနိုင်အောင် ချစ်နေမှာပဲလား” ပြောရင်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပရိဘောဂများ၊ ကန့်လန့်ကာ၊ ကနုတ်ပန်းခက်ထားသည့် စင်ပေါ်မှ ရွှေချနာရီနှင့် နောက်ဆုံး တိုနီဂါဝန်ဆီ ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့” တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုနီအား ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောသည့် အခါတိုင်း တိုနီပြန်ဖြေနေကျ လေပျောလေးနှင့်ဖြေသည်။ ဖခင်ကို ကျော်၍ ပြစောင်းအပြင်မှ ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာချနေသော မိုးသည်းသည်းကို မျှော်ငေးနေသည်။ နတ်သမီးပုံပြင် နားထောင်နေသော ကလေးငယ်များ၏ မျက်နှာပေးကဲ့သို့ ပုံပြင်မှ တစ်ဆင့် အပြုအမူနှင့် တာဝန်ဝတ္တရားကို သင်ပြသည့်အခါ မျက်နှာပူခြင်း၊ စိတ်မရှည်ခြင်း၊ သဘောသက်ဝင်ခြင်းနှင့် ငြီးငွေ့ခြင်းတို့ တိုနီမျက်နှာပေါ်တွင် ရောယှက်နေသည်။

ကောင်စစ်ဝန်သည် စကားမဆိုနိုင်ဘဲ သမီးမျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဟမ်ဘု(ဂ်)သို့ လာခဲ့သည့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတင်မက အိမ်မှာ ကတည်းက သူ အရာရာကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန်ချိန်ဆလာခဲ့သည်။ ဂျီဟန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် သမက်အတွက် ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မထုတ်နိုင်ပေ။ သို့သော် အတိတ်ကို ပြန်တွေးကြည့်သောအခါ လက်ထပ်ပေးစဉ်က တိုနီ၏ “သမီးကို ကျေနပ်ရဲ့လားပါပါ” ဟူသော စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်။ လက်ထပ်ပေးအပြီး တိုနီလေး ဂရန်လစ်နှင့်အတူ လိုက်သွားစဉ်က ပြောခဲ့သော စကားဖြစ်သည်။ တိုနီအပေါ် မတရားခဲ့ဟု တွေးမိပြီး တိုနီအလိုကျ လုပ်ဆောင်ပေးတော့မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောလာခဲ့သည်။ တိုနီသည် ဂရန်လစ်အား ချစ်၍ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဆိုသည်ကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး သိသည်။ သို့သော် အိမ်ထောင်သက်ပင် လေးနှစ်ရ၍ သားသမီးပင်ရနေပြီဖြစ်ရာ တိုနီသည် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ခင်ပွန်းသည်ကို ပုံ၍ ချစ်နေနိုင်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို သူ မခွဲရက်။ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် ကောင်စစ်ဝန်စိတ်ထဲ ငွေလိုအပ်သမျှ ပံ့ပိုးရမည့် ဟူသော အတွေးက လှုံ့ဆော်နေသည်။ အခြားတစ်ဖက်တွင်လည်း ခရစ်ယာန် တစ်ယောက်၏ တာဝန်အရ၊ ဇနီးသည်၏ ခံစားချက်အရ တိုနီသည် ခင်ပွန်းနှင့်

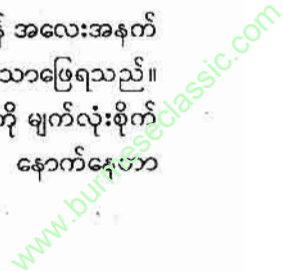
အတူ အေးအတူပူအမျှ နေရမည်ဟုလည်း တွေးမိပြန်သည်။ တိုနီက အေးအတူ ပူအမျှနေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါကလည်း မွေးကတည်းက ရွှေပေါ်မြတင် ဇိမ်ကျကျနေလာသည့် ချစ်သမီးလေး စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ဘဝရောက်သွားမည့် အရေးတွင် သူ မတရားဟု ခံစားရသည်။ ယခုလို ဆိုးရွားသော အခြေအနေကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်ရန် ငွေမည်မျှ ကုန်ကုန် ဘင်ဒစ်ဂရန်လစ်ကို ကူညီထောက်ပံ့ ရမည်ဟု တွေးမိပြန်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ နောက်ဆုံးထွက်လာသော အဖြေမှာ သမီးနှင့် မြေးကို သူ့အိမ်ပြန်ခေါ်သွားပြီး ဂရန်လစ်ကို သူ့လမ်း သူ့လျှောက်စေခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆိုးရွားဆုံးများ ဖြစ်မလာရန် ဘုရားသခင်က ဟန့်တားပေးပါ လိမ့်မည်။

တရားဥပဒေအရ ဇနီးနှင့်သားသမီးကို မထောက်ပံ့နိုင်၍ ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကွာရှင်းခွင့်ရအောင် သူ တောင်းဆိုနိုင်စွမ်းရှိပါသည်။ သို့သော် အရာအားလုံးမစီစဉ်ခင် သမီး၏ ခံစားချက်အမှန်ကို သူသိရမှဖြစ်မည်။

“တိုနီ၊ သမီးကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပါပါ တိုက်တွန်းအားပေးခဲ့ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြမ္မာငင်လာတော့... အခြေအနေကို သမီး မသိသေးဘူး၊ ပါပါ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး။ ပါပါဆိုလိုတာက လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်ကိုပေါ့။ ဒီအနေအထားမှာ သမီးကို ဘာဆက်လုပ်မလဲလို့ ပါပါ မေးတောင်မမေးရက်ဘူး။ ကန့်အခြေအနေမှာ သမီး ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ ကိစ္စတွေ အားလုံးကို သမီး ဘယ်အတိုင်းအတာထိ သိထားပြီးပြီလဲ၊ သမီးကို ဖြစ်ရပ်မှန် ပြောပြဖို့အတွက် ဝါပါ ရင်ထုမနာဖြစ်ရပါတယ်။ သမီးရဲ့ခင်ပွန်းကို ကြွေးရှင်တွေက ကြွေးတောင်း နေပြီ၊ သူ့လုပ်ငန်းကို သူ ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ပါပါပြောတာ သမီး နားလည်လား။”

“ဂရန်လစ်က ဒေဝါလီခံရတော့မလား” မှီအုံးပေါ်မှကြွ၍ ကောင်စစ်ဝန်၏ လက်ကို ကမန်းကတမ်း လှမ်းဆွဲဆုပ်ကာ မေးသော တိုနီအသံမှာ လေသံလေး ချဉ်သာ။

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီး မသိခဲ့ဘူးပေါ့” ကောင်စစ်ဝန် အလေးအနက် ဖြေသည်။ “သမီး သင်္ကာမကင်းဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ မသေချာဘူး” ဖြေသာဖြေရသည်။ တိုနီမှာ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့၊ ရှေ့မှ အညိုရောင်ကော်ဇောကို မျက်လုံးစိုက် ကြည့်ရင်း စကားဆက်သည်။ “ဒါဆို ကက်ဆယ်မီယာက နောက်နေ့မှာ

မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ အိုး... ဘုရားသခင်” ဟု ရုတ်တရက်အော်ပြီး မှီအုံးပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ်ပုံကျသွားသည်။

တိုနီရှေ့တွင် ‘ဒေဝါလီ’ဆိုသော စကားလုံးကြီးက ထီးထီးမားမားပေါ်ထွက်လာသည်။ ကလေးဘဝကတည်းက ရိုးတိုးရိပ်တိပ်ကြားဖူးလာခဲ့ရသော ထို ကြောက်စရာအသွင်သဏ္ဍာန်သည် တိုနီရှေ့မှောက်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ‘ဒေဝါလီ’ဆိုသော စကားလုံးက ‘မရဏ’ ဆိုသော စကားလုံးထက် ပိုကြောက်စရာကောင်း၏။ ‘ဒေဝါလီ’ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်မှာ ပျက်သုဉ်းခြင်း၊ အရှက်ကွဲခြင်း၊ သိက္ခာကျ ခြင်း၊ ပူဆွေးဝမ်းနည်းရမှု၊ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ စသည်တို့ဖြစ်သည်။

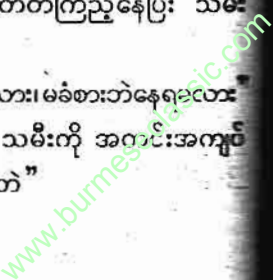
“ဒေဝါလီခံရတော့မယ်...” တိုနီ ရေရွတ်ရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ သေလောက်သောစကားကြောင့် တိုနီ တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး ထိုအဖြစ်မှ လွတ်မြောက်လမ်းရှာရန်နှင့် ဖခင်၏အကူအညီကိုယူရန်ပင် အသိမရှိတော့။ ကောင်စစ်ဝန်က သမီးကို မျက်ခုံးပင့်၍ မျက်လုံးသေးသေးများ ပြူးကြည့်သည်။ မောပန်းနွမ်းနယ်မှုနှင့် ကြေကွဲမှုကြောင့် ကောင်စစ်ဝန်၏မျက်လုံးများက တထိတ်ထိတ်။

“သမီးတိုနီလေးရယ်... ပါပါ မေးနေတယ်လေ၊ သမီးဟာ တကယ်ပဲ ဂရန်လစ်နဲ့အတူ ဒီလမ်းကို” ပြောရင်းတန်းလန်း သူ ဆိုးဝါးသော စကားလုံးကို သုံးမိနေမှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်ပြီး ပြင်ပြောသည်။ “ဂရန်လစ် အလုပ်ပြန်လုပ်ပြီး ရုန်းထနိုင်ပါသေးတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ပါပါ” ဟု ပြန်ဖြေသော်လည်း တိုနီ မျက်ရည်တွေတွေ့ကျနေသည်။ လက်ကိုင်ပဝါအုပ်ကာ ရှိုက်နေသည်။ လက်ကိုင်ပဝါမှာ A.Gဟု ရေးထိုးထားသော ဇာနားတပ် အကောင်းစားဖြစ်သည်။ တိုနီသည် မရှက်နိုင်တော့ဘဲ ကလေးသဖွယ် ရိုးရိုးကြီးငိုယိုနေရာ အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေး တဆတ်ဆတ်ခါနေသည်။

အဖေလုပ်သူက သမီးကို ပေါက်ထွက်သွားမတတ်ကြည့်နေပြီး “သမီးလေးတော့ သိပ်ခံစားသွားရပြီနော်” ဟု ဆိုသည်။

“သမီး ခံစားရတာပေါ့ ပါပါ၊ မခံစားရတော့ဘူးလား၊ မခံစားဘဲနေရလား” ကောင်စစ်ဝန် လိပ်ပြာမလုံ။ “တိုနီ... ပါပါ သမီးကို အကောင်းအကျပ် မပြောဘူး၊ သမီးက ဂရန်လစ်အပေါ် မေတ္တာမပျက်ဘဲ”

တိုနီသည် မျက်ရည်တွေတွေကျလျက်က ကောင်စစ်ဝန်ကို နားမလည် နိုင်စွာ ကြည့်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် ကိုယ်ကို တွန့်လိမ်၍ ညှိနှိုင်းမှုကို လုပ်သည်။

“သမီးရဲ့ခင်ပွန်း အခုလို ပြိုဟ်ဆိုးဝင်ပြီး စီးပွားပျက်၊ အိမ်ပြိုကွဲရတဲ့ အကြောင်း ပါပါပြောရတာ ရင်နာလိုက်တာကွယ်။ သမီးကိုတော့ ကြမ္မာအငင် ခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပါပါက သမီးနဲ့ အဲရစ်ကာလေးကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွား ချင်တယ်။ သမီးသဘောကရော”

တိုနီ တစ်ခဏတိတ်နေသည်။ မျက်ရည်များကို သုတ်သည်။ လက်ကိုင် ပဝါအုပ်လျက် မို့ရောင်နေသော မျက်ခွံများကို အသာဖိပေးသည်။ ထို့နောက် ပုံမှန်အသံဖြင့် တိတိကျကျမေးလိုက်၏။ “ပါပါ ဂရန်လစ်မှာ အပြစ်ရှိသလား၊ သူ ကလိန်ကျပြီး မဟုတ်တာလုပ်လို့ ဒီအခြေဆိုက်တာလား”

“အများကြီးဖြစ်နိုင်ခြေရှိတယ်။ အဲဒါက... မဟုတ်သေးဘူး။ ပါပါလည်း မသိဘူးသမီး၊ သူနဲ့ရော ငွေတိုက်သူဌေးနဲ့ရော စကားမပြောရသေးဘူး”

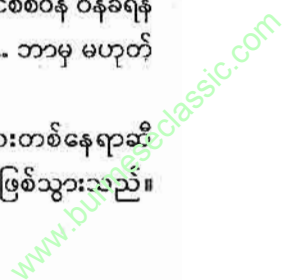
တိုနီကြည့်ရသည်မှာ နားထောင်နေပုံမပေါ်။ မှီအုံးသုံးလုံးဆင့်ထားသည့် အပေါ်တံတောင်ဆစ်များ ဒူးပေါ်ထောက်၍ မေးစေ့ကို လက်ခုပ်တွင်းထည့်ကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်အိပ်မက်မက်နေသူကဲ့သို့ အခန်းတွင်းကြည့်ရှုနေသည်။

“အား.... ပါပါ” ခေါ်သံမှာ တိုးတိတ်လှသဖြင့် နှုတ်ခမ်းလှုပ်ပုံကိုပင် ခတွေ့ရ။ “အရင်တုန်းကသာ....”

ကောင်စစ်ဝန်သည် တိုနီမျက်နှာကို မမြင်ရ။ ယခု တိုနီမျက်နှာမှာ ထရာပီ မြူအန်ဒီ၏ ညနေခင်းများတွင် အခန်းကျဉ်းလေးထဲ ကျောမိုဖြေလျော့ကာ ငေးမောနေသော မျက်နှာသွင်ပြင်အတိုင်းဖြစ်သည်။ လက်တစ်ဖက်က ဖခင်၏ ဒူးပေါ်လာတင်သည်။ အခြားလက်တစ်ဖက်ကို တွဲလောင်းချထား၏။

“အရင်တုန်းကသာ...” ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မေးသည်။ ထို လက်ထပ်ပွဲမဖြစ်မြောက်ခဲ့လျှင် ပိုကောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်စစ်ဝန် ဝန်ခံရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။ သို့သော် တိုနီက သက်ပြင်းချပြီး “အိုး... ဘာမှ မဟုတ် ဝါဘူး” ဟုသာ ဆိုသည်။

တိုနီစိတ်အစဉ်က ထိန်းချုပ်မစွမ်းသာအောင် အဝေးတစ်နေရာဆီ ပြေးလွှားသွားနေ၍ ‘ဒေဝါလီ’ ဆိုသည်ကိုပင် မေ့လုမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

ကောင်စစ်ဝန်သည် စိတ်တွင်းမှ အတည်ပြုထားသည့်အတိုင်း ဝန်ခံသည်။

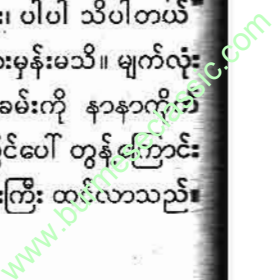
“သမီးရဲ့အတွေးတွေကို ပါပါ မှန်းဆလို့ရနေပါပြီ တို့နီ၊ ပါပါဘက်ကလည်း ဝန်ခံဖို့အသင့်ပါပဲ။ အခုချိန်မှာ ပါပါ သိပ်နှောင်တရမိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်က ပါပါလုပ်ရပ်ဟာ ပညာသိပ်ပါတယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ပါပါသမီးကို အကောင်းဆုံးအခြေအနေရောက်အောင် တာဝန်ကျေကျေလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုတော်က တစ်မျိုးကိုး၊ အဲဒီတုန်းက သမီးရဲ့ ပါပါဟာ ပေါ့တီးပေါ့ပျက်လုပ်ခဲ့တယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ကွယ်။ ဂရန်လစ်က ပါပါတို့ဆီကို အကောင်းဆုံးပုံစံနဲ့ ဝင်လာခဲ့တာ။ မျိုးရိုးကလည်း ကောင်း၊ ခရစ်ယာန်ကလည်း ဖြစ်ပြန်၊ လူကလည်း ဘက်စုံတော်တယ်လေ၊ နောက်ပိုင်း သူ့လုပ်ငန်းအကြောင်း ပါပါ စုံစမ်းကြည့်တော့ အလားအလာသိပ်ကောင်းနေပြန်ရော၊ အဆက်အစပ်တွေကို ပါပါ ပြန်စစ်ကြည့်နေတယ်၊ အားလုံး ဝိုးတိုးဝါးတာပဲ၊ အခုထိ မဖြေရှင်းရသေးဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ သမီး ပါပါကို အပြစ်တင်...”

“ဟင့်အင်း... ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ပါပါ၊ စိတ်ထဲ ဘာမှမထားပါနဲ့ပါပါရယ်။ ပါပါကိုကြည့်ရတာ အားမရလိုက်တာ။ အရက်ချို နည်းနည်းသောက်မလားဟင်” တို့နီသည် ဖခင်ကို လည်ပင်းမှ သိုင်းဖက်ပြီး ပါးပြင်ကို မွှေးသည်။

“နေပါစေ... သမီး၊ ပါပါနေလို့ကောင်းပါတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ပါပါ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ များတယ်။ ပါပါ အများကြီးကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဘုရားသခင်က စမ်းသပ်နေပြီလို့ တွေးကြည့်ရင်တောင် ဒီအတွေးက မဖြေသာဘူး။ သမီးအပေါ် ပါပါ မတရားခဲ့ဘူးကွယ်။ ဒီကိစ္စတွေအားလုံးက သမီးရဲ့အဖြေပေါ်မှာ မူတည်နေပြီ၊ ကဲ... သမီးပဲ ဖြေပါ၊ အိမ်ထောင်သက်ကာလ အတွင်းမှာ သမီး သူ့ကို မေတ္တာရှိခဲ့သလား”

တို့နီ ခေါင်းထောင်သွားသည်။ မျက်လုံးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အုပ်ထားကာ ရှိုက်နေသည်။ “အိုး ဘာတွေမေးနေတာလဲ ပါပါ၊ သမီး သူ့ကို တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးဘူး။ သမီးအတွက် သူက မုန်းစရာကြီး၊ ပါပါ သိပါတယ်”

ဂျီဟန်ဘုဒင်ဘရွတ်(ခ)စိတ်ထဲ ဘယ့်နှယ်ဖြစ်သွားမှန်းမသိ။ မျက်လုံးများက ထိတ်လန့်သွားပြီးမှ ကြေကွဲသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းကို နာနာကိုးသွား၏။ အလုပ်တစ်ခု ပြီးစီးသွားသည့်အခါတိုင်း ပါးပြင်ပေါ် တွန့်ကြောင်းကြီးများ ထင်နေကျဖြစ်ရာ ယခုလည်း ထိုသို့ တွန့်ကြောင်းကြီး ထင်လာသည်။

သူ တိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။ “လေးနှစ်...”

တိုနီ မျက်ရည်ချက်ချင်း ခန်းခြောက်သွားသည်။ လက်ထဲစိုနစ်နေသော လက်ကိုင်ပဝါကိုကိုင်လျက် မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ပြီး ဒေါသဖြင့် ပြောသည်။ “ဟုတ်တယ်၊ လေးနှစ်။ အဲဒီလေးနှစ်အတွင်းမှာ တစ်ခါတလေတော့ ညဘက် ဆိုရင် သူ သမီးနားလာထိုင်ပြီး သတင်းစာဖတ်ပါတယ်”

ကောင်စစ်ဝန် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ “သမီးကို ဘုရားသခင်က ကလေး ရအောင် ပေးခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်ပါပါ။ သမီးလေ အဲရစ်ကာလေးကို သိပ်ချစ်တာပဲ။ ဂရန်လစ် ကတော့ ပြောတယ်။ သမီးက ကလေးမချစ်တတ်ဘူးတဲ့။ သမီး အဲရစ်ကာ လေးကို မခွဲနိုင်တာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂရန်လစ်ကိုတော့ ဟင့်အင်း၊ ခုဆို ဂရန်လစ်က ဒေဝါလီခံရတော့မယ်။ အား... ပါပါ။ ပါပါက သမီးနဲ့ အဲရစ်ကာ လေးကို အိမ်ပြန်ခေါ်မယ်ဆိုရင် သမီးတော့ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ”

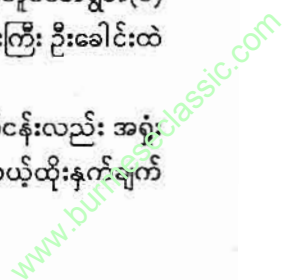
ကောင်စစ်ဝန် နှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်းစေ့သည်။ သူ စိတ်တိုင်းကျ သွားပြီ။ သို့သော် အဓိကအချက်ကိုကိုင်တွယ်ရန် ကျန်သေးသည်။ တိုနီ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချည်း မေးမြန်းနေ၍မဖြစ်။ “ဒီကိစ္စကို ပြန်အဖတ်ဆယ်ဖို့ သမီးမှာ တခြား အတွေး မရှိသေးဘူးထင်တယ်။ စောစောတုန်းက ပါပါပြောခဲ့သလိုပဲ၊ ဒီဖြစ်ရပ်တစ်ခုလုံးမှာ ပါပါအပြစ်မကင်းဘူး၊ သမီးကသာ ဖြစ်စေချင်ရင် ပါပါ ကြားဝင်ခံပေးမယ်။ သမီးခင်ပွန်းရဲ့ အကြွေးကို ဆပ်ပေးမယ်။ သူ့လုပ်ငန်း ပြန်ကောင်းလာအောင် ပါပါ အစွမ်းကုန်ကူညီပေးမယ်”

ကောင်စစ်ဝန်က တိုနီအား ထက်သန်စွာကြည့်သည်။ တိုနီပုံစံက စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပုံရ၍ ကောင်စစ်ဝန် ကောင်းကောင်းကြီး စိတ်တိုင်းကျ သွားသည်။

“ကြွေး ဘယ်လောက်လဲ” ဟု တိုနီ မေးသည်။

“ဘာလို့ မေးနေရတာလဲ၊ အများကြီးပေါ့” ကောင်စစ်ဝန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ချိန်ဆနေပုံမှာ ထိုငွေလုံးငွေရင်းကြီး ဦးခေါင်းထဲ ရှေ့တိုးနှောက်ငင် လွှဲနေသလား အောက်မေ့ရသည်။

“ပါပါလည်း သမီးကို အုပ်မထားချင်ဘူး၊ အိမ်က လုပ်ငန်းလည်း အရှုံးကြီးတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ဒီလောက်အရှုံးကြီးတာ တကယ့်ထိုးနှက်ချက်

တစ်ခုလိုပဲ၊ ပြန်အဖတ်ဆယ်နိုင်အောင် ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်ရမယ်။ ဒါကို ပြောတာ တခြား ဘာမှ...”

ကောင်စစ်ဝန် စကားမဆုံးသေး။ တိုနီ ခုန်ထကာ နောက်ခြေလှမ်း ဆုတ်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါစိုစိုကို ကိုင်လျက်သား တိုနီသည် “ပါပါ အကြွေးဝင် မဆက်ပါနဲ့” ဟု အော်လိုက်သည်။ တိုနီပုံစံမှာ သတ္တိခဲတစ်ဦးနယ်။ ‘အိမ်က လုပ်ငန်း’ ဆိုသောစကားက ချက်ကောင်းထိသွားသည်။ ဂရန်လစ်ကို မနှစ်မြို့ ခြင်းထက် ထိုစကားလုံးက ပိုအားပြင်းနေနိုင်သေးသည်။

“ပါပါ ကြွေးဝင်မဆပ်သင့်ဘူး” တိုနီမှာ စောစောက တိုနီမဟုတ်တော့။ “ပါပါရော ဒေဝါလီခံသွားချင်လို့လား။ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး”

ထိုစဉ် ဧည့်ခန်းတံခါး မဝံ့မရဲပွင့်လာကာ ဂရန်လစ် ဝင်လာသည်။ ဂျိုဟန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) ထရပ်သည်။ ‘ပြီးပြတ်သွားပြီ’ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်သည့် လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

*

ဂရန်လစ် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အနီစက်များ ပိန်းထနေသည်။ သို့သော် မင်းလမ်း အိမ်သို့ ပထမဦးဆုံးလာခဲ့သည့်နေ့ကလို အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ပဲတီစိမ်း ရောင်ဘောင်းဘီရှည်ကို ခံခဲ့ညားညား ကြည့်ကောင်းအောင် ဝတ်စားထားသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ မတ်တတ်ရပ်နေပြီး “အဖေ” ဟု ပန်းလျှော့ ခေါ်လိုက်သည်။

ကောင်စစ်ဝန် ဦးညွတ်ပြသည်။ ခင်မင်ရင်းစွဲရှိပုံမျိုး မဟုတ်တော့။ အားယူ လိုက်ဟန်ဖြင့် အင်္ကျီလည်ပင်းကို ဆွဲဆန့်သည်။

“ခုလိုလာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ဂရန်လစ် ဆိုသည်။

“မောင်ရင်၊ ဒါ ကျုပ်တာဝန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒါလောက်ပဲ လုပ်ပေးနိုင်မလား မသိဘူး” ကောင်စစ်ဝန်ကို ဖြတ်ခနဲကြည့်၍ ဂရန်လစ် ပိုပျော့ ခွေသွားသည်။ “ကျုပ်ကြားတာက ငွေတိုက်သူဌေး ကက်ဆယ်မီယာ စောင့် နေတယ်ဆိုလား၊ ဘယ်မှာ ဆွေးနွေးကြမှာလဲ၊ ကျုပ်က အသင့်ပါပဲ”

“အားတော့ နာပါတယ်။ ကျွန်တော့်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ” ဟု ဂရန်လစ် တိုးတိုးပြောသည်။

ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)သည် သမီး၏နဖူးပြင်ကို နမ်းလှာ “အန်တိုနီ၊ ကလေးဆီလိုက်သွား” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးဖွင့်ပေးရန်

www.burmeseclassic.com

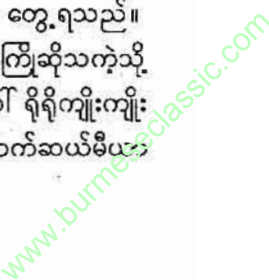
ဇနီးမှ ပျာကလတ်ပျာကလတ်ထွက်သွားသော ဂရန်လစ်နောက် လိုက်သွားသည်။
ထမင်းစားခန်းကိုဖြတ်၍ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲ ရောက်လာကြသည်။ ကက်ဆယ်
မီယာမှာ ပြတင်းဝနား ရပ်နေသည်။

“ကက်ဆယ်မီယာ၊ ကျွန်တော့်ယောက္ခမ ကောင်စစ်ဝန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)ပါ”
ဂရန်လစ်အသံလေးက နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်၏ မျက်နှာကို မူ
အကဲခတ်ရန် မလွယ်။ ကက်ဆယ်မီယာက လက်နှစ်ဖက်တွဲလောင်းချကာ
ဦးညွတ်ပြသည်။ ဝါကြင်ကြင်သွားနှစ်ချောင်းဖြင့် အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ထိုးပြီး
“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ကောင်စစ်ဝန်” ဟု ဆိုသည်။

“စောင့်ခိုင်းရတာ အားနာလိုက်တာ၊ ထိုင်နေရောပေါ့” ဂရန်လစ် ဆိုသည်။
နှစ်ဦးစလုံးအပေါ် ဂရန်လစ်က ညီတူညီမျှ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံသည်။
သုံးဦးစလုံး ဆေးလိပ်သောက်ခန်းထဲ ဝင်လာကြစဉ် ကက်ဆယ်မီယာက
ခပ်ရွှင်ရွှင် မေးသည်။ “ခရီးလမ်းပန်းကောင်းရဲ့လား။ မိုးရွာသေးလား၊ တစ်နှစ်
ဖတ်လုံးမှာ အခုချိန်က အဆိုးဆုံးပဲ၊ ညစ်တီးညစ်ပတ်နဲ့၊ နှင်းနည်းနည်း၊ မြူ
နည်းနည်းကျရင် ကောင်းတယ်ဗျ၊ ခုတော့ မိုးရွာချလိုက်တယ်။ တကယ့်ကို
စိတ်ပျက်စရာပဲ”

ကောင်စစ်ဝန်စိတ်ထဲ ဘယ်က ထူးခြားဆန်းပြားသတ္တဝါလဲဟု တွေးမိ
ထိုက်သည်။ အရောင်ရင့်ရင့် နံရံကပ်စက္ကူဖြင့် အလှဆင်ထားသော အခန်း
အလယ်တွင် အစိမ်းရောင် ကတ္တီပါစခင်းထားသော လေးထောင့်စားပွဲကြီးကြီး
စာစ်လုံးရှိနေသည်။ မိုးက သည်းသည်ထက် ပိုသည်ကား မှောင်မည်းလာ၍
ဂရန်လစ်အဖို့ ဦးဆုံးစားပွဲပေါ်မှ ဖယောင်းသုံးတိုင်ကို မီးထွန်းရသည်။
အစိမ်းရောင် ကတ္တီပါစားပွဲခင်းပေါ်တွင် ကုမ္ပဏီတံဆိပ်မျိုးစုံပါသော အပြာရောင်
ဧည့်ခန်းရေးလုပ်ငန်းပေးစာများနှင့် ရက်စွဲအစုံ လက်မှတ်အစုံပါသော စုတ်ပြ
ချည်းတူး စာရွက်များကို တွေ့ရသည်။ လယ်ဂျာစာအုပ်ထူထူကြီးနှင့် ကလောင်
ဆင်စင် အပြင် ချွန်ထားသော ခဲတံများနှင့် ငှက်မွေးများကိုပါ တွေ့ရသည်။

အသုဘအခမ်းအနားတွင် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ဝတ်ပြု ကြိုဆိုသကဲ့သို့
ဂရန်လစ်သည် နည်းပရိယာယ်ကြွယ်ဝစွာ ဧည့်သည်များအပေါ် ရိုရိုကျိုးကျိုး
ပြုသည်။ “အဖေ... ဒီကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ပါခင်ဗျား။ မစ္စတာ ကက်ဆယ်မီယာ
ဒီမှာထိုင်ပါခင်ဗျာ”

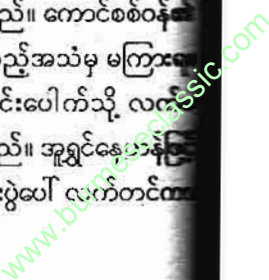

သုံးဦးလုံး နေရာယူပြီးသွားသည်။ ဘဏ်သူဌေးနှင့် အိမ်ရှင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိနေပြီး ကောင်စစ်ဝန်မှာ စားပွဲထိပ်တွင် ခန်းမတံခါးကို ကျောပေးအနေအထားဖြင့်ရှိသည်။ ကက်ဆယ်မီယာသည် အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖိမထိုးတော့ဘဲ ရှေ့ကုန်းကာ ခါးပြတ်အင်္ကျီပေါ်မှ မျက်မှန်ကြိုးကို ရှင်းထုတ်သည်။ မျက်မှန်ကို နှာခေါင်းပေါ်တင်၍ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပါးစပ်ကြီးကိုဟ၊ ပါးမြိုင်းမွေးတုတ်တုတ်ကို တဂျစ်ဂျစ်မြည်အောင်ကုတ်ပြီးမှ ဒူးပေါ်လက်များတင်လိုက်သည်။ စာရွက်ပုံကို မေးထိုးပြီး “ကဲ၊ ကဲ၊ ကျုပ်တို့အဖို့ ပြဿနာတွေပေါ့” ဟု ပြောလိုက်သံကြီးက ပျော်တပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ် နည်းနည်းတော့ ကြည့်ပါရစေဦး” ပြောပြောဆိုဆို ကောင်စစ်ဝန်လယ်ကုစာအုပ်ကိုယူသည်။ သို့သော် ဂရန်လစ်သည် စားပွဲပေါ်သို့ကမန်းကတန်းလက်ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ တုန်ယင်နေသော လက်ရှည်ရှည်များပေါ်သွေးကြောပြာများ ယှက်သန်းနေ၏။ လက်များလိုပင် တုန်ယင်သောအသံဖြင့် “ခဏစောင့်ပါဦး အဖေ၊ ခဏကလေးပါ။ ကျွန်တော် နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြပါရစေဦး။ အကုန်လုံးကို အဖေ ထဲထဲဝင်ဝင် ကြည့်သင့်တာ ဟုတ်ပါတယ်။ အဖေ့ကိုဘာမှ အုပ်ထားလို့လည်း မရနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယုံပါ။ အပြစ်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ကံခေတဲ့လူအဖြစ် ထဲထဲဝင်ဝင် မြင်ပေးစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လောကဓံကို ကြုံကြုံခံရခိုင်တိုက်နေရက်နဲ့ နောက်ဆုံးအရှုံးပေးခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်မရှိ”

“ကျုပ်တို့ ကြည့်ကြတာပေါ့ မောင်ရင်၊ ကြည့်ကြတာပေါ့” ကောင်စစ်ဝန်၏ စိတ်မရှည်သောအသံကြောင့် ဂရန်လစ် လက်များကို ရုတ်ကာ သူ့ကံကြမ္မာကိုသာ အောင့်အီးသည်းခံလိုက်ရသည်။

ချောက်ချားဖွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်မှုများ တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်လာသည်။ မှောင်မှောင်မည်းမည်း လေးဖက်လေးတန် နံရံအလယ်မှ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်အောက် လူသုံးယောက်ထိုင်နေကြသည်။ ကောင်စစ်ဝန်၏ စာရွက်လှန်သံနှင့် အပြင်ဘက်မှ မိုးရွာသံတို့မှလွဲ၍ မည်သည့်အသံမှ မကြားရ။ ကက်ဆယ်မီယာသည် ခါးပြတ်အင်္ကျီ၏ အင်္ကျီလက်မောင်းပေါက်သို့ လက်ထိုးသွင်းကာ လက်ချောင်းများဖြင့် ပခုံးပေါ်စန္ဒရားတီးနေသည်။ အရွှင်နေဟန်ဖြင့် မျက်နှာများကို တစ်လှည့်စီကြည့်နေသည်။ ဂရန်လစ်က စားပွဲပေါ် လက်တင်ထား

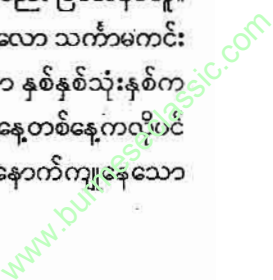

ထုလားထိုင်ပေါ် မတ်မတ်ထိုင်နေသည်။ မျက်နှာကြီးမည်းကာ ရှေ့သို့သာ နှိတ်ကြည့်နေပြီး မကြာခဏဆိုသလို ယောက္ခမကို မျက်လုံး ထောင့်ကပ်၍ တိတ်တခိုး ကြည့်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် ကိန်းဂဏန်းများကို လက်ချောင်းဖြင့် စာရွေ့ရွေ့ ထောက်သွားကာ လယ်ဂျာစာအုပ်ကို စစ်ဆေးသည်။ ရက်စွဲများကို နှိုင်းယှဉ်သည်။ စာရွက်ပိုင်းလေးပေါ်တွင် ခဲတံဖြင့် ဖတ်မရနိုင်သော ကိန်းဂဏန်း များကို ပေါင်းသွားသည်။ အံ့အားသင့်ဟန် စိတ်ပျက်ဟန်တို့က ရင့်ရော်သော ဓမ္မာပေါ်ဝယ် အတိုင်းသား ပေါ်လာသဖြင့် 'ထဲထဲဝင်ဝင်' သိသွားကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။ နောက်ဆုံး ဘယ်ဘက်လက်ကို ဂရုစိုက်လက်မောင်းပေါ် တင်လိုက်ကာ "မောင်ရင်၊ တကယ်သနားစရာပဲ" ဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဆိုလိုက် တော့သည်။

"အဖေ" ဂရုစိုက်လက် ပွင့်အန်ထွက်လာသည်။ ဆီးကင်းအရွယ်မျက်ရည် လုံးကြီး နှစ်လုံးလိမ့်ဆင်းကာ ပါးပြင်ကို ဖြတ်ပြီး ရွှေရောင်မှတ်ဆိတ်မွေးပေါ် လျှောကျသွားသည်။ ကက်ဆယ်မီယာက သမက်နှင့် ယောက္ခမကို စိတ်ဝင် စားလွန်းစွာ ကြည့်သည်။ စိတ်ဝင်စားလွန်းအားကြီးသဖြင့် ထိုင်ရာမှ ကိုယ်ကြွ ထာပြီး ရှေ့ကုန်းကာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဟလျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့် သည်။ ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ) စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ ကိုယ်တိုင်က ထိတ်တလော ကံဆိုးမှုကို ကြုံထားရသဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် ကရုဏာ သက်မိသည်။ သို့သော် ခံစားချက်ကို သူ ထိန်းချုပ်ထား၏။ ခေါင်းယမ်း၍ "ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဒီလောက် နှစ်တိုတိုအတွင်းမှာ" ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ ကက်ဆယ်မီယာ ဝင်ပြောသည်။ "အိုး... ရိုးရိုးလေးပါဗျာ၊ လေးနှစ်အတွင်းမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ လွယ်လွယ်လေး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင် ပါတယ်။ ဘရီမင်က ဝက်(စ်)ဖော ညီအစ်ကိုများ ကုမ္ပဏီ ဗုန်းဗုန်းလဲသွားတော့ ဒီထက်တောင် မြန်ပါသေးတယ်"

ကောင်စစ်ဝန်က ကက်ဆယ်မီယာကို ကြည့်နေသော်လည်း မြင်ဟန်မတူ။ ခြေထောက်လည်း ကြားဟန်မတူ။ သူကိုယ်တိုင်က သို့လောသို့လော သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့အတွေးများကို မဖော်ပြ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်သုံးနှစ်က ဘင်ဒစ်ဂရုစိုက်နှင့် သူ ဤပုံစံအတိုင်း တွေ့ခဲ့ကြသည်မှာ မနေ့တစ်နေ့ကလို့ပင် နှုတ်ထင်ရသည်။ ယခု ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြသနည်းဟု နောက်ကျနေသော

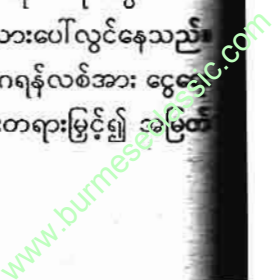

သံသယစိတ်ဖြင့် သူတွေ့နေသည်။ ဂရန်လစ်၏ကြွေးများမှာ ဆပ်၍ ကုန်နိုင် ဖွယ်ပင် မရှိတော့။ ဘဏ်မှလည်း ငွေချေးထားသည်။ အမတ် ဘော့(ခ)နှင့် ကောင်စစ်ဝန် ဂေါက်စတိုက်ကာ စသည့် သူကြွယ်များထံမှလည်း ငွေချေးထားရာ စာရွက်ပေါ်တွင် ဂရန်လစ်၏ လက်မှတ်များကို တွေ့ရသည်။ ထိုစာရွက်များမှာ ဘဏ်ငွေစက္ကူများလိုပင် စာရင်းရှင်များဖြစ်နေသည်။

'ယခုတော့' ဆိုသော စကားလုံးကို လုပ်ငန်းရှင်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်သော ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) ကောင်းကောင်းနားလည်နေသည်။ ဂရန်လစ်နှင့် ဆက်နွယ်သူအပေါင်း၏ အများသဘောတူညီချက်ဖြင့် ကြွေးများကို ပြန်ဆပ် ခိုင်းခြင်း၊ ဂရန်လစ်အတွက် ထည့်မစဉ်းစားပေးကြခြင်း၊ စီးပွားရေး လေးစားသမှု မရှိကြတော့ခြင်း စသည်ဖြင့် အဘက်ဘက်မှ ပြိုကွဲပြီး 'ယခုတော့' ဗုန်းဗုန်းလဲ ရုံသာ ရှိတော့သည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)လုပ်ငန်းကြီး ခိုင်မာနေခြင်းက သမက် ဖြစ်သူ ဂရန်လစ်အား အကျိုးကျေးဇူးဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သည်ကို မသိလောက်အောင် ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) မအသေး။ သမက်၏ကြွေးက သူ့လုပ်ငန်းကြီးနှင့် ဤအကြောက်ခမန်းလိလိ လုံးလုံးလျားလျား သက်ဆိုင်နေသလား သူ မသိ။ ဂရန်လစ် ဖြူခါပြာခါကျတော့မည်လော။ ကောင်စစ်ဝန်အနေဖြင့် ကြားခဲ့ရသည့်သတင်းများ ကြည့်ခဲ့ရသည့်စာအုပ်များက ဘာမှမဟုတ်တော့ပြီလော။ မည်သို့ဆိုစေ နှစ်ဖဲ တစ်ပြားပင် မကူညီနိုင်တော့၊ ခြူးတစ်ပြားပင် အပွန်းမခံနိုင်တော့ ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်က ပိုခိုင်မာလာသည်။

ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)လုပ်ငန်းနှင့် မကင်းရာမကင်းကြောင်း ပတ်သက် ဆက်နွယ်မှုရှိနေသည်ကို ထုတ်ဖော်ရန် ဘင်ဒစ်ဂရန်လစ် ကောင်းကောင်းသိနေ နိုင်ပါသည်။ အမှားများအားလုံးကို တစ်ကြိမ်တည်း စုရှင်းမှ ဖြစ်မည်။ ထိုအခါ ကက်ဆယ်မီယာဆိုသည့် ကောင်ပါ ချောက်ချားသွားနိုင်သည်။ ထိုလူပြက်ထ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရောလူစားမျိုးဖြစ်၏။ ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် သမီး၏ခင်ပွန်းကို ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူရှုမည်မဟုတ်ဟု အပိုင်တွက်ထား ခြင်းကပင် ကက်ဆယ်မီယာအရှက်မရှိကြောင်း အရှင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။ ထိုသို့ တွက်ချက်ပြီး ဂရန်လစ်အခြေမခိုင်သေးမီကပင် ဂရန်လစ်အား ငွေငွေ ကြေးရေး ကူညီခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အတိုးနှုန်းကို မဟားတရားမြှင့်၍ အမြတ် ကြီးစား လုပ်ခဲ့သည်။

“ကဲ လိုရင်းကိုပဲ ပြောကြရအောင်၊ ကုန်သည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်ထင်တဲ့အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါမယ်။ ဒီအခြေအနေဟာ ကံခေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေပါလို့ဆိုချင်ရင် အဲဒီကံခေတဲ့ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဧရာမအပြစ်ကြီးကို ကျူးလွန်ထားပါတယ်”

“အဖေ...” ဂရန်လစ် ထစ်ငေါ့နေသည်။

“အဲဒီစကားလုံးက ကျုပ်နားထဲမှာ ထောင့်နေတယ်” ကောင်စစ်ဝန်က ခပ်ရိုင်းရိုင်းတုံ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် ဘဏ်သူဌေးဘက်လှည့်ကာ “ဂရန်လစ်ဆီက ခင်ဗျား တောင်းဆိုထားတဲ့ ပမာဏက မတ်ခြောက်သောင်း ဟုတ်တယ်နော်”

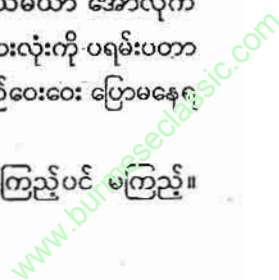
“ပျက်ကွက်ကြေးပါ ထည့်ပေါင်းရင် မတ် ခြောက်သောင်းရှစ်ထောင် ခုနစ်ရာငါးဆယ့်ငါးမတ်နဲ့ ဆယ့်ငါးသျှိုလင်ပါ” ကက်ဆယ်မီယာ ချိုချိုသာသာ ဖြေသည်။

“သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားကလည်း ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာမဆို ဒီထက်ပိုစောင့်ဖို့ စိတ်မရှည်တော့ဘူးပေါ့”

ကက်ဆယ်မီယာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ပါးစပ်ကြီးဟကာ တွန့်ခနဲ တွန့်ခနဲလုပ်ရင်း လှောင်သည့်အသွင် တစ်စက်မှမပါဘဲ သဘောကောင်းမနောကောင်းပုံစံဖြင့် ရယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကိုကြည့်ရင်း အတူလိုက်ရယ်ရန် ဖိတ်ခေါ်နေဟန်လည်း ရှိသည်။ ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)၏ မျက်လုံး သေးသေးလေးများ မှောင်ညိုလာပြီး မျက်အိမ်အနားပတ်လည်မှ သွေးကြောများ နီရဲကာ ပါးရိုးထိဆင်းသွားသည်။ ကြွေးရှင်ဘက်မှ ရက်တိုးပေးလိုက်ရုံနှင့် အခြေအနေကို သိသိသာသာ ပြောင်းလဲစေမည်မဟုတ်မှန်း သတိထားမိသည်။ ကက်ဆယ်မီယာ လုပ်ပြနေသော ပုံစံမှာ ခံပြင်းစရာကောင်း၏။ ကောင်စစ်ဝန်သည် ရှေ့မှစာရွက်ပုံကို လက်ဖြင့် တစ်ချက်တွန်းလိုက်ကာ ခဲတံကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချပြီး ဆိုလိုက်သည်။ “ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ဖို့ ကျုပ် စိတ်မပါတော့ဘူး”

“အား... ဟား” လေထဲ လက်ယမ်းကာ ကက်ဆယ်မီယာ အော်လိုက်သည်။ “ဒီလိုဆိုလည်း ပြောရဦးမယ်။ ကောင်စစ်ဝန်က အားလုံးကို ပရမ်းပတာ လွှတ်ထားလိုက်တော့မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့လည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေရ တော့ဘူးပေါ့၊ ပူစရာလိုက်လို့”

ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)က ကက်ဆယ်မီယာကို ကြည့်ပင် မကြည့်။

ဂရန်လစ်ဘက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လှည့်၍ပြောသည်။ “ကျုပ် မကူနိုင်တော့ဘူး မောင်ရင်၊ အစမကောင်းတော့ အနှောင်းမသေချာဘူး၊ အားတင်းထားပါ။ ဘုရား သခင်က အင်အားနဲ့ နှစ်သိမ့်မှုတွေ ပေးသနားမှာပါ။ ဆွေးနွေးပွဲပြီးသွားပြီလို့ ကျုပ် မှတ်လိုက်တော့မယ်”

ကက်ဆယ်မီယာ့မျက်နှာ ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်လာပြီး ဂရန်လစ်ကို တိုက်တွန်းသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြနေသည်။ ဂရန်လစ်က မလှုပ်မယှက် ထိုင်လျက် လက်များ နာနာချိုးနေရာ ဂျိုးဂျိုးဂျိုးဂျိုးအသံပင် ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် တုန်ယင်နေသော အသံဖြင့် “အဖေ... ကျွန်တော်... ကျွန်တော် ပျက်စီးသွားမှာကို အဖေ လိုလားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ နားထောင်ပေးပါ။ ဒီကိစ္စ အကုန်လုံးက မတ်တစ်သိန်းနှစ်သောင်းတည်းပါ။ အဖေ ကျွန်တော့်ကို ကယ်နိုင် ပါတယ်။ အဖေက သူဌေးပဲဟာ၊ အခုလို ကူညီတာကို အဖေ့သမီး နောက်ဆုံး ဆက်ခံတဲ့ အမွေအဖြစ် သတ်မှတ်လည်းရတယ်။ အတိုးနဲ့ချေးတဲ့ငွေအဖြစ် သဘောထားလည်း ရတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ပါမယ်၊ အဖေ သိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ကြံရည်ဖန်ရည်ရှိတယ်ဆိုတာကို”

“ကျုပ် နောက်ဆုံးစကားကို ပြောပြီးပါပြီ” ဟု ကောင်စစ်ဝန် ဖြေသည်။

“ခွင့်ပြုပါ။ ကျုပ်မေးပါရစေ၊ တကယ်လို့ ကောင်စစ်ဝန်က ကူမယ် ဆိုရင်ကော ကူနိုင်သလား။ ကျုပ်အကြံပေးချင်တာက ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)လုပ်ငန်း ကြီးရဲ့ အင်အားကို ပြသဖို့အတွက် ဒီအချိန်ဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ” ကက်ဆယ် မီယာက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကို မျက်မှန်ထဲမှ ကြည့်နေပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ထား၏။

“ဒီလိုမျိုး ခင်ဗျားလည်း လုပ်နိုင်သားပဲ။ ကျုပ်အိမ် နာမည်ကောင်းရရှိ ချန်ထားပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ ငွေကြေးအင်အား တောင့်တင်းကြောင်း ပြသဖို့အတွက် ကျုပ်ငွေကို အနီးဆုံးမြောင်းထဲ မျှောချစရာ မလိုပါဘူး။”

“အောင်မယ်လေးဗျာ၊ မြောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြောင်းဆိုတာကတော့ ရယ်စရာကောင်းပါတယ်။ သမက်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ကိုယ်ပိုင်ငွေ ထည့်ထည့် လိုက်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား။”

“ကျုပ်အနေနဲ့သတိပေးချင်တာကတော့ စီးပွားရေးလောကထဲက ကျွန်ုပ်တို့ ငွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ကိစ္စပါပဲ”

ဘဏ်သူဌေးကို ဂရန်လစ် စိတ်ပျက်အားလျော့ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီးမှ ထပ်မံ စကားသွင်းသည်။ “အဖေ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ အဖေလုပ်တဲ့ ပုံကိုပဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားတော့ မလား၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာဆိုရင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဖေ့သမီး၊ ကျွန်တော့်ဇနီး၊ ကျွန်တော်သိပ်ချစ်ရတဲ့ဇနီး၊ အကြာကြီး ကြီးစားပြီးမှ ရလာတဲ့ ဇနီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့ သမီးလေး၊ သူတို့ကော နိမ့်ပါးသွားရမလား၊ မဖြစ်ဘူးအဖေ၊ ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်မိလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ဒီလက်တွေ့နဲ့ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမယ်။ ဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းကင်ဘုံက ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်မှာ”

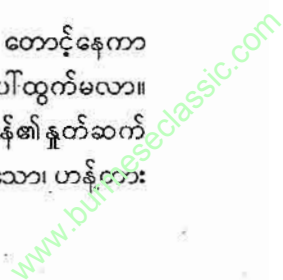
ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) နှလုံး တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ ဖြူဖျော့သွားသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်နောက်မှီ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဤကစားနည်းကို သူ ဒုတိယ အကြိမ် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းဖြစ်သည်။ ထရာဗီမြူအန်ဒီသို့ ရောက်နေသော သမီး ထံမှ စာပါအကြောင်းအရာများကို ဂရန်လစ်အား သူပြောပြစဉ်က ယခုပုံစံ အတိုင်း ဂရန်လစ် ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့ဖူးသည်။ လူသားတို့၏ ခံစားချက်ဖြင့် သူ တုန်လှုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုမှ ထိုထိုးနှက်ချက်က တစ်ခဏသာ ခံသည်။ ‘မတ် တစ်သိန်းတဲ့လား’ သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးရင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြတ်ပြတ် သားသား ပြောချလိုက်သည်။

“အန်တိုနီက ကျုပ်သမီးပါ။ ကျုပ်သမီး မျက်နှာမဲ့ဘဝမရောက်အောင် ကျုပ် ကာကွယ်နိုင်မှာပါ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ” ဂရန်လစ် တောင့်လာသည်။

“နောက်တော့ သိမှာပေါ့၊ လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်ဘာမှ ထပ်မပြော ချင်ဘူး” ဟု ပြောပြီး ကောင်စစ်ဝန်ထိုင်ရာမှ ထ၊ ကုလားထိုင်ကို ဆုတ်၍ တံခါးဆီ ထွက်သွားသည်။

ဂရန်လစ် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်နေကာ ဝေခွဲမရဖြစ်နေပုံဖြင့် ပါးစပ်ဟစ်ဟစ်လုပ်သည်။ စကားသံပေါ်ထွက်မလား။ သို့သော် ကက်ဆယ်မီယာ၏ လှောင်သံကြောင့် ကောင်စစ်ဝန်၏ နှုတ်ဆက် စာတ်သိမ်းကို အမှတ်ရသွားသည်။ လုံးဝဥသည့် အသာစီးရသွားသော၊ ဟန့်တား

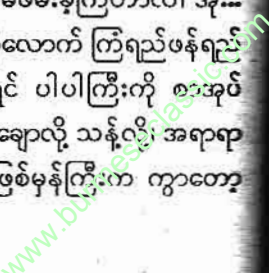
နိုင်စွမ်းမရှိတော့သောကြောက်စရာကောင်းသော နှုတ်ဆက်ဇာတ်သိမ်းဖြစ်သည်။

ကက်ဆယ်မီယာ၏ နှာခေါင်းပေါ်မှ မျက်မှန်က လေထဲမြောက်တက်ပြီးမှ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ပါးစပ်ပေါက်သေးသေးထဲမှ ဝါကြင်ကြင်သွားစွယ်လေး နှစ်ချောင်းက ကိုက်ဖောက်တော့မလို။ လက်နီနီနှစ်ဖက်က လေထဲ ပရမ်းပတာ ဝှေ့ယမ်းလျက် ဆံပင်ဘုတ်သိုက်က မြောင်းဆန်သွားသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တွန့်လိမ်ရှုံ့မဲ့ကာ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်ပြီး မျက်နှာအသွေးအရောင်မှာ သစ်ကြံပိုး အရောင်ပြောင်းသွားသည်။

“အား... ဟား... ဟား” အသံကွဲကြီးဖြင့် ကက်ဆယ်မီယာ အော်ဟစ် ရယ်သည်။ “နောက်ဆုံးအဆင့်ထိ တကယ့်ကို ရယ်စရာကောင်းပါလား၊ ကောင် စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ရေ... ခင်ဗျား စဉ်းစားသင့်တယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အဖိုး အနုပညာတန်တဲ့ ရွှေသမက်လေးကို သင်္ချိုင်းကုန်းမပို့ခင် စဉ်းစားသင့်တယ်။ ဒီလောက်ပါးနပ်ပြီး ကြံရည်ဖန်ရည်ရှိတဲ့ လူတော်လေးမျိုး ဘုရားသခင်ရဲ့ လူ့ဘုံ ပေါ်မှာ နောက်တစ်ကြိမ် မပေါ်ထွန်းနိုင်ဘူး။ အား... ဟား... လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ် တုန်းက ကျုပ်တို့ လည်မျို ဓားထောက်ခံထားရတဲ့အချိန်၊ ကျုပ်တို့ လည်ပင်း ကြီးကွင်းစွပ်ခံထားရတဲ့အချိန်မှာ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မမလေး ကစားနည်းကို ကစား ခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ။ ဘာမှဖြစ်မလာခင်ကတည်းက သတင်းတွေ ကြိုဖြန့်ခဲ့တာပဲ။ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ... ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ မိတ်ဆွေကြီးရေ သိပ်ကို လေးစားရ ပါတယ်”

“ကက်ဆယ်မီယာ” ဂရန်လစ် ဟိန်းသည်။ အကြောဆွဲသကဲ့သို့ လေထဲမှ မကောင်းဆိုးဝါးကို လက်ဖြင့် ယမ်းသည်။ အခန်းထောင့်သို့ ဂရန်လစ် ပြေး သွားကာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးအုပ်ထားသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး အဖျားက ခြေသလုံးပေါ်တင်နေ၍ ဒူးနှစ်လုံးက လှုပ်ယိမ်းနေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့ကြတာလဲ” ကက်ဆယ်မီယာ မပြီးနိုင်သေး။ “သမီးပျိုနဲ့ မတ်ရှစ်သောင်းကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လို အမိဖမ်းခဲ့ကြတာလဲ၊ အိုး... အား... ဟား... ဟား လွယ်လွယ်လေးပါ။ သစ်ငုတ်တိုလောက် ကြံရည်ဖန်ရည် ရှိရင်ကိုပဲ လွယ်လွယ်လေးပါ။ မင်းက ကယ်တင်ရှင် ပါပါကြီးကို စာအုပ် အကောင်းစားတွေ ပြရတယ်လေ၊ စာအုပ်လေးတွေက ချောလို့ သန့်လို့၊ အရာရာ စနစ်တကျရှိရမယ် မဟုတ်လား။ စာအုပ်တွေနဲ့ အဖြစ်မှန်ကြီးက ကွာတော့

ကွာတာပေါ့။ အဖြစ်မှန်ကြီးကတော့ သတို့သမီးရဲ့ ခန်းဝင်ကြေး လေးပုံသုံးပုံ လောက်က ကြွေးစာရင်းထဲရောက်သွားပြီ”

တံခါးဝနားတွင် တံခါးလက်ကိုင်ကို ကိုင်လျက်သား မတ်တတ်ရပ်နေသော ကောင်စစ်ဝန်သည် လူသေကဲ့သို့ မျက်နှာ သွေးဆုတ်သွားသည်။ ကြက်သီး များက ကျောရိုးတစ်လျှောက် တဖြန်းဖြန်း။ ဖယောင်တိုင် ထွန်းထားသော မှန်မှားမှား အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ရန်ငြိုးသိုရလွန်းသဖြင့် ရူးသွပ်သွားသော မျောက်လွှဲကျော်တစ်ကောင်နှင့် ကလိမ်ခြုံတစ်ကောင်ကြား သူရောက်နေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

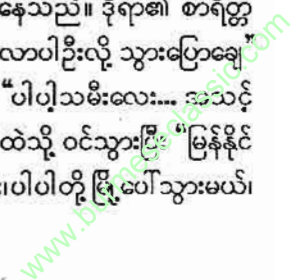
“ခင်ဗျားသုံးတဲ့စကားလုံးတွေ ကျုပ် ရွံတယ်” ကောင်စစ်ဝန် ပြောသာ ပြောလိုက်ရသည်။ သိပ်မသေချာ။ “ဒီစကားလုံးတွေ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်တယ် ဆိုတာထက် ခင်ဗျားရဲ့ မိုက်ရိုင်းတဲ့စကားလုံးကို ရွံတာ၊ ကျုပ် သမီး ကံစီမံရာ ခံဖို့ ကျုပ် ပေါ့တီးပေါ့ပျက်လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်သမက်ရဲ့ ရှေ့အလား အလားကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စုံစမ်းပြီးမှ စီမံခဲ့တာ၊ နောက်ပိုင်း ဖြစ်လာတာ ကတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပါပဲ”

ပြောပြီးသည်နှင့် တံခါး ဆွဲဖွင့်ကာ လှည့်ထွက်ဟန်ပြင်သည်။ သူ ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်တော့။ သို့သော် သူ့နောက်မှ ကက်ဆယ်မီယာ၏ သံသေးသံညောင်က ကပ်ပါလာသည်။

“အား... ဟား... စုံစမ်းတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ။ ဘော့(ခံ) ဆီမှာလား၊ ဂေါက်စတိုက်ကာဆီမှာလား၊ ပီတာစင်မှာလား၊ မာ့(စ်)မင်နဲ့ တင်(မ်) ဆီမှာလား၊ သူတို့အားလုံး တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ညာဏ်တည်းဗျ၊ အကုန် ကြွေး လည်ပင်းခိုက်နေတာ၊ မင်္ဂလာပွဲလေးက ကယ်တင်လိုက်တော့ သူတို့ အားလုံး ပျော်လိုက်ကြတာ မိုးမမြင်လေမမြင်ပါပဲဗျား”

*

ထမင်းချက် ဒိုရာသည် ထမင်းစားခန်းထဲ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဒိုရာ၏ စာရိတ္တ ကိုမူ တိုနီ သံသယရှိသည်။ “သခင်မကို အောက်ဆင်းလာပါဦးလို့ သွားပြောချေ ကောင်စစ်ဝန် အမိန့်ပေးသည်။ တိုနီရောက်လာသော် “ပါပါသမီးလေး... အသင့် ငြင်တော့” ဟုဆိုသည်။ တိုနီနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး “မြန်နိုင် သမျှမြန်မြန်လုပ်၊ အဲရစ်ကာလေးကိုပါ အသင့်ပြင်ထား၊ ပါပါတို့ မြို့ပေါ်သွားမယ်၊

ဒီည ဟိုတယ်မှာ တည်းမယ်။ မနက်ဖြန်ကျမှ ခရီးထွက်မယ်” ဟု ဆိုသည်။

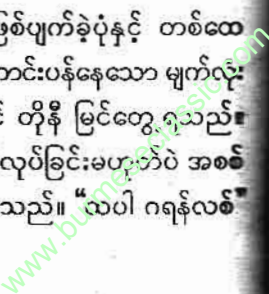
“ဟုတ်ကဲ့ ပါပါ” တိုနီမျက်နှာသည် တွေ့ဝေဒွိဟဖြင့် နီရဲနေသည်။ ပကတိ အခြေအနေမှန်ကိုလည်း နားမလည်၊ ဘယ်က စလုပ်ရမည်ကိုလည်း မသိသဖြင့် တိုနီ ပျာယာခတ်နေသည်။ “သမီး ဘာယူရမလဲ ပါပါ။ အကုန်ယူရမှာလား... အဝတ်အစားတွေ အကုန်ယူရမလား၊ သေတ္တာတစ်လုံးလား၊ နှစ်လုံးလား၊ ဂရန်လစ်က တကယ်ဒေါလီခံတော့မှာလား၊ အိုး ဘုရားသခင်... ဒါဆို သမီးရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေ ယူလာခဲ့ရမလား ပါပါ။ အိမ်ဖော်မလေးတွေပါ သွားရမှာပေါ့၊ သူတို့ကို သမီး လစာပေးဖို့ မရှိဘူးပါပါ။ ဂရန်လစ်က ဒီနေ့ ဒါမှမဟုတ် မနက်ဖြန်မှ လစာငွေပေးမယ်တဲ့”

“ကိစ္စမရှိဘူး သမီး၊ သူတို့ဟာ သူတို့ စီစဉ်လိမ့်မယ်၊ လိုအပ်သလောက်ပဲ သေတ္တာတစ်လုံးစာထည့်ခဲ့၊ သမီးပစ္စည်းတွေကို နောက်တော့ သူတို့ပို့ပေးမှာပေါ့၊ မြန်မြန်လုပ်၊ ကြားလား”

ထိုစဉ် တံခါးနှစ်ချပ်ပွင့်လာပြီး ဂရန်လစ်ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ လက် နှစ်ဖက် ရှေ့ဆန့်ထုတ်ကာ ခေါင်းတစ်ဖက်တိမ်းလျက် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ဝင်လာပြီး ဇနီးသည် ရှေ့တည့်တည့်တွင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဂရန်လစ် ပုံစံမှာ သနားဖွယ်ပင်။ ရွှေဝါရောင် မုတ်ဆိတ်မွှေးများက ဖရိုဖရဲ။ ကုတ်အင်္ကျီက တွန့်ကြေလျက်။ လည်စည်းက စွေစွေစောင်းစောင်း။ ကော်လာက ဟပြု။ နဖူးပေါ် ချွေးသီးနေသည်။

“အန်တိုနီ... အန်တိုနီမှာ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားရှိရဲ့လားဟင်၊ ကိုယ် ပြောတာ နားထောင်ပါ။ အန်တိုနီကသာ အန်တိုနီရှေ့က လူကို မေတ္တာပျက်မယ် ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ လုံးလုံးပျက်စီးဖို့ရာသာ ရှိတော့တာပဲ၊ သောကနဲ့တင် သေရပါ လိမ့်မယ်။ အခု ကိုယ် ဒီမှာ... တိုနီနှလုံးသားထဲကနေ ကိုယ့်ကို မုန်းတယ်၊ ကိုယ့်ကို စွန့်ပစ်တော့မယ်လို့ ပြောရဲသလား”

တိုနီ ငိုသည်။ တောတောင်ရေမြေခန်းထဲ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံနှင့် တစ်ထေ ရာတည်း ဖြစ်နေသည်။ ကြီးစွာသော ဒုက္ခ၊ တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေသော မျက်လုံး များကို နောက်တစ်ကြိမ် ဂရန်လစ် မျက်နှာပေါ်တွင် တိုနီ မြင်တွေ့ရသည်။ သောကနှင့် ယှဉ်သော တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှုမှာ ဟန်လုပ်ခြင်းမဟုတ်ပဲ အစစ် အမှန် ဖြစ်နေသောကြောင့် တိုနီရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ “လဲပါ ဂရန်လစ်”

တိုနီ ရှိုက်နေသည်။ “ထပါ ဂရန်လစ်ရယ်” ဂရန်လစ်ကို ပခုံးမှဆွဲထူသည်။
“တိုနီက ရှင်ကို မမုန်းပါဘူး၊ ဘာလို့ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”
ဘာဆက်ပြောရတော့မည်မသိသဖြင့် တိုနီသည် ဖခင်ကို ကူရာမဲ့ ကယ်ရာမဲ့ကဲ့သို့
လှမ်းကြည့်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်က တိုနီလက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး သမက်ကို
ဦးညွတ်ပြကာ ခန်းမတံခါးဆီသို့ တိုနီကို ခေါ်သွားတော့သည်။

ဂရန်လစ် ခုန်ထပြီး “သွားတော့မလို့လား” ဟု အော်သည်။

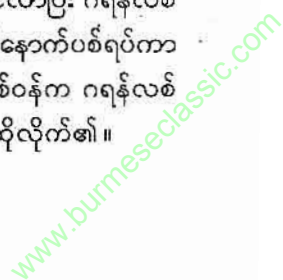
“ကျုပ် ပြောပြီးပြီပဲ၊ အပြစ်မရှိတဲ့ကလေးကို ကြမ္မာဆိုးထဲ ကျုပ် ပစ်ထား
ရက်ဘူး။ မင်းလည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား။ မဟုတ်သေးဘူး။ မင်းက ကျုပ်သမီး
ဆီက ချိုင်ဖို့လောက်ပဲ သိတာ။ သမီးလေးက သိပ်ပြီး ဖြူစင်သန့်ရှင်းတော့
သံသယလည်း မဝင်တတ်တော့ မင်းကို ရွံရှာမုန်းတီးမှုမရှိဘဲ အခုလို ခွာထွက်
လာနိုင်တာကိုပဲ မင်းရဲ့ ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်။ ကဲ... နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

ဂရန်လစ် အသိတရား ပျောက်သွားသည်။ သူ့အနေနှင့် နှုတ်ဆက်စကား
ပြောခြင်း၊ ပြန်လာပြီး ဘဝသစ်စရန်နှင့် အမွေဆက်ခံရန် မှာတမ်းခြေခြင်းတို့
မလုပ်နိုင်တော့။ ယခုအဖြစ်အပျက်သည် သူ၏ပါးနပ်မှု၊ ကြံ့ရည်ဖန်ရည်ရှိမှုနှင့်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းတို့ကို ကျော်လွန်သွားသည်။ ကနုတ်ပန်းခက်
ထားသည့် စင်ပေါ်မှ ကြေးထည် အလှထားပစ္စည်းကိုပင် ကောက်မကိုင်းနိုင်
တော့ဘဲ ထိုပစ္စည်းဘေးမှ ဆေးခြယ်ပန်းအိုးကို ကောက်ကိုင်းကာ ကြမ်းပေါ်
ပေါက်ခွဲလိုက်သဖြင့် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားသည်။

“ဟား ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ တစ်ခါတည်းလိုက်သွား။ မင့်နောက်
ကနေ့ ငါက တအိအိလုပ်ပြီး လိုက်လာမယ်ထင်လို့လား၊ ငတုံးမ... မင်း သဘော
ပေါက် လွဲနေပြီ၊ ငါက မင်းကို ငွေအတွက် လက်ထပ်ခဲ့တာကွ၊ ငွေက မစိုမပိုလေး
ဆိုတော့ မင်းလည်း ကြွပေတော့၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဒီတင်ပြတ်ပြီကွ... ပြတ်ပြီ”

ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)သည် သမီးကို အပြင်ဘက်သို့ အေးအေး
ဆေးဆေး ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ ထို့နောက်မှ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာပြီး ဂရန်လစ်
ရှိရာဆီ တက်သွားသည်။ ဂရန်လစ်က ပြတင်းဝနားလက်နောက်ပစ်ရပ်ကာ
သဲသဲမဲမဲရွာနေသော မိုးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်က ဂရန်လစ်
ပခုံးကို အသာအယာတို့လိုက်ပြီး ညင်သာစွာ ဆုံးမစကားဆိုလိုက်၏။

“ဣန္ဒြေရရနေမှပေါ့ မောင်ရင်”

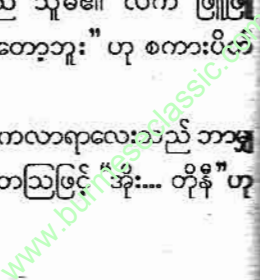

တိုနီတို့သားအမိ ပြန်ရောက်လာပြီးချိန်မှစ၍ မင်းလမ်းအိမ်အိုကြီးတွင် လူတိုင်း လိမ္မာရေးခြားရှိနေကြသည်။ 'အဖြစ်အပျက်' အကြောင်း မိသားစုဝင်များက စကားဟဟပပင် မပြောကြ။ အလိုက်သိ ကျိုးနွံကြသည်။ ကာယကံရှင် တိုနီကသာ တစ်ဦးတည်း မူပိုင်အဖြစ် ခိုင်ခံ့ပြောတတ်၏။

အဘိုးအဘွားရှိစဉ်က တိုနီ၏မိဘများနေခဲ့သော အခန်းတွင် တိုနီတို့ သားအမိနေကြသည်။ ဖခင်က တိုနီအတွက် အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ရှာမပေး သဖြင့် တိုနီ သိပ်မကျေနပ်။ အိမ်ဖော်အစား ဖခင်၏ဆုံးမစကားကို နာရိဝက်ခန့် နားထောင်ခဲ့ရသည်။ တိုနီအနေနှင့် မြို့အသိုင်းအဝိုင်းကို လက်လျှော့လိုက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး အနားယူသော ဘဝမျိုးကို လျှောက်လှမ်းသင့်ကြောင်း၊ ကံကြမ္မာ၏ အပြစ်မဲ့သော သားကောင်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ဘုရားသခင်၏ စမ်းသပ် မှုပင်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။ ပထမတွင် တစ်ခုလပ်မလေး တိုနီအတွက် တည်ငြိမ်သောဘဝ ဆိုသည်မှာ ဖြစ်သင့်ပါသည်။ သို့သော် တိုနီသည် ကျရာ ဘဝတွင် ပျော်အောင်နေတတ်သည်။ မည်သည့်အခြေအနေမျိုးကို မဆို လိုလို လားလား လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် နေတတ်နေသည်။ မိဘများအိမ်သို့ ဒဏ်ရာအနာတရဖြင့် ပြန်ရောက်လာသော တိုနီသည် မကြာခင် အနက်ရောင် ဂါဝန်၊ အပျိုပေါက်လေးတစ်ဦးနယ် ဣန္ဒြေရပြင်ထားသော ရွှေအိုရောင်ဆံပင်နှင့် အလှကြီး လှလာတော့သည်။ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းများကိုရှောင်ကာ သူမ၏ အနေ အထားသစ်အရ လေးနက်မှုရှိလာသည်။ သိက္ခာရှိအောင် နေထိုင်လာသည်။ ဂရန်လစ်အကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း စိတ်ပါလက်ပါပြောကာ ဘဝနှင့် ကံကြမ္မာအပေါ် ယေဘုယျ သုံးသပ်တတ်လာသည်။

တိုနီအား အိမ်သားများက ဂရန်လစ်အကြောင်း ပြောခွင့်မပေး။ ကောင် စစ်ဝန်ကတော်ကပင် တိုနီဖခင်မှာ မှန်မှန်ကန်ကန်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး တာဝန်ယူ ခဲ့ကြောင်း သိသာထင်ရှားအောင် ပြောခဲ့သည်။ တိုနီက ဂရန်လစ်အကြောင်း စကား စမည် ကြံလျှင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် သူမ၏ လက် ဖြူဖြူ နုနုကို မြှောက်လိုက်ပြီး "တော်ပြီသမီး၊ မကြားချင်တော့ဘူး" ဟု စကားပိတ် တတ်သည်။

တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်သော ကလာရာလေးသည် ဘာမျှ နားမလည်ပေ။ ညီမဝမ်းကွဲ ကလေးသိုင်းကမူ တအံ့တကြဲဖြင့် "အိုး... တိုနီ" ဟု

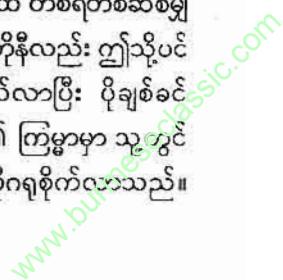

လေးတွဲတွဲ ဆိုတတ်၏။ ကလေးသိုင်းပြောတတ်သမျှအားလုံးမှာ ထိုစကားလုံး တစ်လုံးသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် တိုနီက ဂျန်မင်၏ အကောင်းဆုံး နားထောင်သမားဖြစ်လာခဲ့သည်။ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီဖြစ်သော အိုင်ဒါဂျန်မင်သည် ထိပ်တန်းမိသားစုကြီးတွင် ဆံဖြူသွားကြွေထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်မည့်သူအဖြစ် ကြွားနေနိုင်ပြီ။ “ဘာမှ ဝူစရာမလိုပါဘူး တိုနီလေးရယ်” ဟု ဂျန်မင်က ဆိုတတ်သည်။ “ခုမှ ငယ်ငယ် လေးပဲရှိသေးတာ၊ နောက်ထပ် မင်္ဂလာဆောင်နိုင်သေးတာပဲ” ဟု အားပေးပြီး အဲရစ်ကာလေးကို သူမက လူလားမြောက်သည်ထိ ပြုစုစောင့်ရှောက်မည့် အကြောင်း ကတိပေးသည်။ ဂျန်မင်၏ ငယ်စဉ်ဘဝ အမှတ်တရများ၊ ဒဏ္ဍာရီများ တိုလည်းပြောပြတတ်သေးရာ လွန်ခဲ့သည့်ဆယ့်ငါးနှစ်ကတည်းက ကောင်စစ်ဝန်၏ သားသမီးများအားလုံး နားထောင်ပြီးသားချည်း ဖြစ်သည်။ ဂျန်မင်၏ အဓိက ခြင်္သေ့မှာ မာရီယန်ဝါဒါတွင် နေသော ဦးလေးတစ်ဦး ကြို့ထိုးပြီး အသက်ဆုံးရခြင်း အကြောင်းဖြစ်သည်။

တိုနီ စကားကြာကြာ အပြောဖြစ်ဆုံးမှာ ဖခင်နှင့်ဖြစ်၏။ စောစောစီးစီး နံနက်စာ စားချိန်တွင်လည်းကောင်း၊ နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင်လည်းကောင်း သားအဖနှစ်ယောက်သား စကားလက်ဆုံပြောမကုန်ကြ။ တစ်နေ့တခြား သား အဖသံယောဇဉ် ပိုခိုင်လာကြသည်။ တိုနီက အဖေအပေါ် ချစ်ခင်မှုထက် ရိုသေ လေးစားမှုက ပိုသည်။ ဖခင်ကြီး၏ မြို့မျက်နှာဖုံးအနေအထား၊ ဘာသာတရား ထိုင်းရှိုင်းမှု၊ ကြံ့ခိုင်သော တတ်နိုင်စွမ်းနှင့် လုံ့လဝီရိယတို့ကို တိုနီလေးစားသည်။ ဂရန်လစ်ကိစ္စဖြင့် တိုနီတို့ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)အိမ်သို့လာစဉ်က တိုနီပါပါသည် လူသား ဆန်စွာ တိုနီအား ဖေးမခဲ့သည်။ လေးလေးနက်နက်နှင့် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ဆိုင်ပင်ခဲပုံမှာ သူမအတွက် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းလှသလို စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ သူမ လက်တွင်းသို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထည့်ပေးခဲ့သည်။ သူ့တွင် အပြစ်ရှိကြောင်း နှိမ့်ချစွာ ဝန်ခံခဲ့သည်။ ဖခင်တွင် အပြစ်ရှိသည်ဟု တိုနီခေါင်းထဲ တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မတွေးခဲ့စဖူး။ သို့သော် ဖခင်ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံပြီးကတည်းက တိုနီလည်း ဤသို့ပင် ဆိုလိုက်သည်။ သားအဖနှစ်ဦးကြား သံယောဇဉ်ပိုတွယ်လာပြီး ပိုချစ်ခင် ခြင်္သေ့နှစ်ယောက်တော့သည်။ ကောင်စစ်ဝန်အတွက်လည်း သမီး၏ ကြံ့မာမှာ သူ့တွင် အထက်ရှိသည်ဟု ယူဆပြီး ယခင်ကထက် နှစ်ဆတိုးကာ ပိုဂရုစိုက်လာသည်။

ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် သစ္စာမဲ့သော သမက်နှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်သည်။ မတ်ရှစ်သောင်းကိုအရယူခဲ့သော ဂရန်လစ်၏ အရှက်မရှိလိမ့်နည်း ညာနည်းများကို ကောင်စစ်ဝန်က တိုနီနှင့် ဇနီးအား ပြန်ပြောတတ်သည်။ သို့သော် ဂရန်လစ်၏ လံကြုတ်ဒီပနီကို လူကြားသူကြားထဲတွင် ဘယ်တော့မျှ ဖွင့်မချ။ ထိုအကြောင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် တရားရုံးသွားဖို့ရန်ပင် စိတ်မကူး။ ကုန်သည်တစ်ယောက်၏ ဂုဏ်မာနမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ထိုဒဏ်ရာကို သူ့ဘာသာ တိတ်တဆိတ် ကုစားနေသည်။

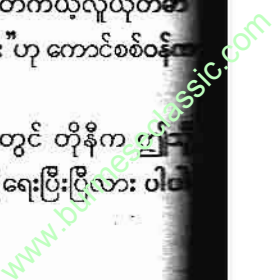
သို့သော် ဂရန်လစ် ကျရှုံးခန်း သတင်းထွက်လာသည်နှင့် ကောင်စစ်ဝန်သည် ကွာရှင်းသတင်းကို ချက်ချင်းထုတ်ပြန်သည်။ ဟမ်ဘု(ဂ်)မှ ကောင်စစ်ဝန်၏ လုပ်ငန်းများ ဆုံးရှုံးမှုမရှိစေရန် ဖြစ်၏။ ထိုကွာရှင်းကိစ္စမှာ တိုနီအဓိကဖြစ်၍ တိုနီသည် သူမ၏ အရေးပါမှုအတွက် မဖော်ပြတတ်လောက်အောင် ဝမ်းသာလုံး ဆိုမိသည်။

“အဖေ” အလေးအနက်ကိစ္စများတွင် တိုနီက ‘ပါပါ’ ဟု ဘယ်တော့မျှ မခေါ်။ “အဖေ၊ သမီးတို့ကိစ္စ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်လာမလဲဟင်၊ အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်လား၊ ရေးထားတာကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ သမီး သေချာလေ့လာပြီးပြီ။ ‘မိသားစုကို မထောက်ပံ့နိုင်တော့သော ခင်ပွန်းဖြစ်၍’ ဆိုတာ သိပ်ရှင်းပါတယ်။ တကယ်လို့သာ သားတစ်ယောက် မွေးခဲ့ရင် ဂရန်လစ်က ကလေးကိုခေါ်ထားမှာ”

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း တိုနီက ဤသို့ ဆိုတတ်သည်။ “တိုနီရဲ့ လေးနှစ်တာ အိမ်ထောင်သက်တမ်းကို အများကြီး စဉ်းစားမိတယ် အဖေ။ တိုနီက မြို့ပေါ်မှာ နေချင်လိုက်တာမှ အရူးအမူးပဲ။ သူကတော့ သမီးကို မြို့ပေါ်မှာ မထားချင်ဘူး၊ အကြောင်းရင်းက ဒါပဲပေါ့၊ မြို့အသိုင်းအဝိုင်းကို ခဏတစ်ဖြုတ် သွားတာတောင် သူက မကြိုက်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတာ ဒီအကြောင်းကြောင့်ပဲ အဖေရဲ့ မြို့ပေါ်မှာက ဆင်ခြေဖုံးမှာထက် အန္တရာယ်ပိုကြီးတယ်။ သတင်းတွေထ တစ်နည်းနည်းနဲ့ သမီးနားပေါက်ကြားသွားနိုင်တယ်လေ၊ တကယ်လူယုတ်စာ”

“သမီး ဒါတွေကို ပါပါတို့ ဆုံးဖြတ်မနေသင့်တော့ဘူး” ဟု ကောင်စစ်ဝန်က အဖြေပေးသည်။

တစ်ခါကလည်း ကွာရှင်းသတင်းကြေညာပြီးချိန်တွင် တိုနီက ဤသို့ မေးသည်။ “ဒီအကြောင်းကို မိသားစုစာအုပ်ကြီးထဲ ထည့်ရေးပြီးပြီလား ပါပါ”

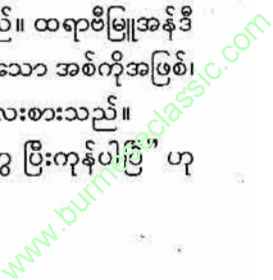
ရေးရသေးဘူးပေါ့၊ ဒါဆိုလည်း သမီးဘာသာရေးမယ်လေ အံ့ဆွဲသောပေးပါ”
 တိုနီက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားမှုအပြည့်ဖြင့် စာအုပ်ကြီးထဲ သူမဘာသာရေးသွင်းသည်။
 လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်က သူမအမည်အောက်တွင် သူမဘာသာရေးသွင်းခဲ့သော
 စာတမ်းအောက်၌ ‘ထို လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှုသည် တရားဥပဒေအရ ၁၈၅၀ ခု
 ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့သည်’ ဟု ရေးလိုက်သည်။ ရေးပြီးလျှင်
 ကလောင်တံချ၍ ခေတ္တစဉ်းစားခန်းဝင်သည်။ “အဖေ၊ ဒီကိစ္စဟာ မိသားစု
 ရာဇဝင်မှာ အမည်းစက်ကြီးတစ်ခုလိုဖြစ်နေတာ သမီး နားလည်ပါတယ်။ သမီး
 အများကြီး စဉ်းစားပြီးပြီ၊ တကယ့်ကို မင်ကွက်ကြီးစွန်းသလို စာအုပ်ထဲမှာ
 စွန်းခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့အဖေ၊ ဒါ သမီးကိစ္စပဲ၊ သမီး ရအောင် ဖျက်မှာပေါ့။
 သမီးက ငယ်သေးတာပဲ၊ သမီးကို လှတုန်းပဲလို့ မထင်ဘူးလား၊ စတပ်ကတော်က
 သမီးကိုတွေ့တော့ အိုး... ဘုရား... ဘုရား...၊ ဂရန်လစ်ကတော်လေးက ရင့်ကျက်
 လာပြီကိုးလို့ ပြောတယ်။ သူ့အဲဒီလိုပြောပေမဲ့ သမီးကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်
 ထဲလို ပြန်မဖြစ်ချင်တော့ပါဘူး။ ငန်းဖိုကြီးလို မအချင်တော့ဘူး၊ ဘဝဆိုတာ
 လူကို ဆွဲခေါ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုနီကတော့ လက်ထပ်ဦး
 မှာပဲ၊ ပါပါကြည့်နေ၊ တိုနီ အိမ်ထောင်ကောင်းကောင်းကျတော့မှ အားလုံး
 အဆင်ပြေသွားမယ်”

“ဒါကတော့ ဘုရားရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပဲ သမီး၊ ဒီလို အကြောင်းတွေက
 မပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

တိုနီသည် ထိုအချိန်မှစ၍ “ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ” ဟု မကြာမကြာ
 ပြောတတ်လာသည်။ ‘လူ့ဘဝ’ ဟု စကားစလိုက်သည်နှင့် တိုနီမျက်လုံးများ
 ပြူးကျယ်ပြီး အလေးအနက်ဖြစ်လာပုံမှာ လောကီမှု လောကရေးရာ အဖြာဖြာနှင့်
 လူ့ကံကြမ္မာအထွေထွေကို နက်နဲစွာ သိမြင်သူကဲ့သို့ဖြစ်သည်။

ထိုနှစ် သြဂုတ်လထဲတွင် သောမတ်(စ်)သည် ပိုးမြို့မှပြန်ရောက်လာသည်။
 ထမင်းစားခန်း စားပွဲကြီးကို ခင်းကျင်းကြသည်။ တိုနီအဖို့လည်း ပရိသတ်တစ်ဦး
 တိုးလာသည်။ တိုနီသည် အစ်ကိုကို ချစ်ခင်လေးစားသည်။ ထရာဗီမြူအန်ဒီ
 အပြန်ခရီးတွင် တိုနီ၏ ကြေကွဲမှုကို နားလည်ပေးဖော်ရခဲ့သော အစ်ကိုအဖြစ်၊
 မိသားစုလုပ်ငန်း၏ အနာဂတ်ဦးစီးအဖြစ် တိုနီ ချစ်ခင်လေးစားသည်။

“အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြီးပြတ်သင့်တာတွေ ပြီးကုန်ပါပြီ” ဟု

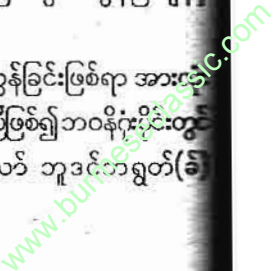
သောမတ်(စ်)က ဆိုသည်။ ပြောပြီး မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်ကာ ဆေးလိပ်ကို ပါးစပ်ထဲ လှိမ့်နေသည်။ သူ့အတွေးများကလည်း မလေးမျက်နှာပေါက်ပိုင်ရှင် ပန်းသည်မလေးထံ ရောက်နေနိုင်သည်။ ထိုပန်းသည်မလေးသည် ဆိုင်ရှင်၏ သားနှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် ငါးတန်းလမ်းမှ ပန်းဆိုင်ကို ဦးစီးနေသည်။

သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် ဖြူဖျော့သော်လည်း ရုပ်ဖြောင့်သည်။ ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်သည်မှာ မကြာသေး။ ဆံပင်ကို နားရွက်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် အုံကောင်းအောင်ဖြိုးသင်ထားပြီး ပြင်သစ်ပုံစံနှုတ်ခမ်းမွေးကို နှစ်ဖက်ချွန်နေအောင် ညှပ်ဖြင့်ပြုပြင်ထားသည်။ ဂင်တိုတိုပန်းကျယ်မှာ စစ်ဘက်မှ လူကဲ့သို့ထင်ရသည်။ သောမတ်(စ်)၏ မေးစေ့နှင့် နှာခေါင်းကျပ်၊ အထူးသဖြင့် လက်များက ဘူဒင် ဘရွတ်(ခဲ)အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ အဘိုးနှင့် ဆင်သော သောမတ်(စ်)သည် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ) အပီသဆုံးဖြစ်သည်။

သောမတ်(စ်)၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေက စိတ်မချရသေး။ နားသယ် နှစ်ဖက်တွင် သွေးကြောကြီးများ ပြာထင်းနေသည်။ အအေးလွန်တတ်သဖြင့် ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုး ကြိုးစားကုသော်လည်း အချည်းနှီး။ သောမတ်(စ်)သည် ပြင်သစ်စကားကို ထူးထူးခြားခြား စပိန်လေသံဖြင့် ပြောတတ်သည်။ ခေတ်ပေါ် စာရေးဆရာများ၏ သရော်စာနှင့် ဝေဖန်စာများအကြောင်း တစ်ဖက်လူ အံ့ဩ လောက်အောင် စိတ်ပါလက်ပါ ပြောတတ်သေးသည်။ စာအကြောင်း ဝေ အကြောင်းပြောလို၍ လျှာတယားယားဖြစ်နေသော သောမတ်(စ်)ကို ပွဲစားဂေါ့(ရ်) တစ်ယောက်သာ ကိုယ်ချင်းစာသည်။ ဖခင်ကမူ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဆုံးမတတ်၏။

သို့သော်လည်း သားကြီး ဩရသအပေါ်ထားသော ဖခင်၏ ဂုဏ်ယူမှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှုမှာ အထင်အရှား။ သားကိုကြည့်သော ကောင်စစ်ဝန်၏ မျက်လုံးများက အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ သားကြီးကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးလို ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုကာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရုံးခန်းတွင် အားကြိုးမာန်တတ် လုပ်သည်။ အထူးသဖြင့် ယောက္ခမ ခရောဂျာသခင်မကြီး ကွယ်လွန်ပြီးချိန်မှ စ၍ အားကြိုးမာန်တက် ကြိုးစားသည်။

ထိုနှစ်ကုန်သည်တွင် ခရောဂျာသခင်မကြီး ကွယ်လွန်ခြင်းဖြစ်ရာ အားကြိုး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ သခင်မကြီးမှာ အိုမင်းလှပြီဖြစ်၍ ဘဝနိဂုံးပိုင်းတွင် အထီးကျန်ခဲ့သည်။ အဘွားအို ဘုရားသခင်ထံသွားသော် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)

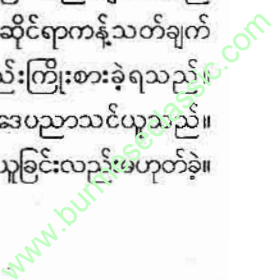

လုပ်ငန်းကြီးက မတ်တစ်သိန်းခန့် ငွေလုံးငွေရင်း ပိုက်မိလိုက်နိုင်ပြီး လုပ်ငန်း၏ ငွေရင်းပမာဏ တောင့်တင်းကာ စီးပွားရေးထောင်တက်သွားသည်။

ကောင်စစ်ဝန်၏ ယောက်ဖဖြစ်သူ ကောင်စစ်ဝန် ဂျူစတက်ခရော့ဂျာသည် အမွေဆက်ခံပြီးသည်နှင့် လုပ်ငန်းတစ်ခုအခြေချကာ အနားယူလိုက်သည်။ ဂျူစတက်သည် စီးပွားရေးတွင် အစဉ်ကမောက်ကမဖြစ်ခဲ့သည်။ အကျော်ဒေးယျ လူယဉ်ကျေးပုဂ္ဂိုလ်၏ သားမှာ ပျော်ရသူတစ်ဦး ဖြစ်မလာ။ ဂျူစတက်သည် ပစ်စလက်ခတ်နိုင်သည်။ ကုန်သည်လောကတွင် နေရာတစ်နေရာ ခိုင်ခိုင်ရဖို့ အတွက် ရက်ရောလွန်နေသည်။ ယခုပင် အမွေပုံ၏ အချို့အဝက်ကို သုံးစွဲပြီး ဖြစ်နေသည်။ ဂျူစတက်၏သားကြီး ဂျက်ကော့(ဘ်)က ပို၍ဆိုးသေးသည်။ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မြို့တော် အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ကျင်လည်သူမို့ မြို့နေစရိုက်က ဂျက်ကော့(ဘ်)တွင် ဘိန်းစွဲသလို စွဲနေသည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အဖေထံမှ လက်ဝါး ဖြန့်တောင်းရသည့် ငွေက မနည်း။ ကောင်စစ်ဝန် ဂျူစတက်ခရော့ဂျာက ငွေပေးရန် ငြင်းဆိုလျှင် မမာသော အမေလုပ်သူက သားထံ ငွေ တိတ်တိတ် ပို့သည်။ ဤသို့ဖြင့် လင်မယား မကြည်မလင် ဖြစ်ရသည်။

ဘင်ဒစ်ဂရန်လစ် ကျဆုံးသောအခါ နောက်ဆုံးပိတ်ထိုးနှက်ချက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သေးသည်။ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မြို့တော်မှ ဂျက်ကော့(ဘ်)ခရော့ဂျာ အလုပ် လုပ်သော ဒဲ(လ်)ဘက် ကုမ္ပဏီတွင် တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီထဲတွင် မရိုးသားမှု ရှိခဲ့ပုံရသည်။ ဂျူစတက်ခရော့ဂျာကိုမူ ပြောစရာမရှိ။ သို့သော် နယူးယော့(ခ်) ခရီးသွား တာဝန်ယူထားရသော ဂျက်ကော့(ဘ်)ခရော့ဂျာကို သင်္ဘောမထွက်မီ နေ့က ဇာတိမြို့ပေါ်တွင် ပပလွှားလွှား ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။ ဂျူစတက်ခရော့ဂျာက သားထံ ခရီးစရိတ်ငွေ ပို့ပေးထားပြီးဖြစ်လျက် မိခင်ဆီမှ ငွေထပ်တောင်းခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဂျူစတက်ခရော့ဂျာသည် နောက်ဆုံး 'ကျပ်သား' ဟူသော သီးသန့်အသုံး အနှုန်းကို သုံးစွဲခဲ့သည်။ ဒုတိယသား ဂျာဂင်ကို ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျာဂင်သည် မဟုတ်ကဟုတ်က ဘယ်တော့မျှမလုပ်။ သို့သော် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကန့်သတ်ချက် ရှိနေသည်။ အထက်တန်းကျောင်းအောင်အောင် မနည်းကြိုးစားခဲ့ရသည်။ အထက်တန်းကျောင်းပြီးသော် ဂျီနာတွင် ခေတ္တနေကာ ဥပဒေပညာသင်ယူသည်။ စိတ်ပါ၍သင်ခြင်းမဟုတ်သလို အကျိုးအမြတ်အတွက် သင်ယူခြင်းလည်းမဟုတ်ခဲ့။

ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် ဇနီး၏ နောက်ခံမိသားစု ရှေ့ရေးကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေပြီး သူ့ကိုယ်ပိုင်သားသမီးများ၏ ရှေ့ရေးအတွက်ပါ စိုးရိမ်သောက ကြီးနေရှာသည်။ သားကြီး၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်အပေါ် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး အားရမှုရှိသည်။ ခရစ်ရှန်းကမူ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသင်ယူရာတွင် ပါရမီကောင်းလှသော်လည်း စီးပွားရေးတွင် လာဘ်မမြင်ဟု မစ္စတာရစ်ချတ်စန်က စာရေးလာသည်။ ခရစ်ရှန်း၏ အားနည်းချက်မှာ ပြဇာတ်ဖြစ်သည်။ ပြဇာတ်အပြင် မြို့ပေါ်ရှိ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ကိစ္စများကလည်း မနည်း။ ခရစ်ရှန်းကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အနေနှင့် ကမ္ဘာတစ်လွှား ခြေဆန့်ချင်သည်ဟု စာရေးလာသည်။ တောင်အမေရိကားရှိ 'ချီလီ' လို ဒေသမျိုးတွင် နေရာတစ်နေရာ ရယူချင်သည်ဟု ဆန္ဒပြင်းပြစွာ တောင်းဆိုလာသည်။ 'စွန့်စားလိုစိတ်ပေါ့' ဟု ကောင်စစ်ဝန်က မှတ်ချက်ချပြီး မစ္စတာရစ်ချတ်စန်နှင့် နောက်ထပ် တစ်နှစ်အတူထပ်နေပြီး ကုန်သည်လောက အတွေ့အကြုံများယူရန် ခရစ်ရှန်းကို မှာသည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စာအသွားအပြန်လုပ်ပြီးနောက် ၁၈၅၁ ခုနှစ်တွင် ခရစ်ရှန်းဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)တစ်ယောက် အိမ်ပြန်မလာဘဲ အင်္ဂလန်မှ တိုက်ရိုက်သင်္ဘောနှင့် 'ဗယ်(လ်)ပရေဆို' သို့ ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ထိုဒေသတွင် ခရစ်ရှန်း နေရာတစ်နေရာရသွားပြီဖြစ်သည်။

သားနှစ်ယောက်အကြောင်းမှာ ဤမျှသာဖြစ်သည်။ တိုနီကား သူမ၏ အနေအထားတွင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)ပီသစွာ ကြိုကြွံခံနေနိုင်သဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်များစွာ ကျေနပ်မိသည်။ တစ်ခုလပ်မလေးအဖြစ် အခြားမိသားစုများ၏ အမြင်စောင်းမှုမှန်သမျှကို တိုနီက ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သည်။

“အိုး” တိုနီသည် ပါးနှစ်ဖက်သွေးရောင်လွမ်းလျက် တောတောင်ရေမြေခန်းထဲဝင်လာပြီး ဦးထုပ်ကို ဆိုဖာပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ တိုနီ လမ်းလျှောက်ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ “အဲဒီ ဂျူလီမော်လင်ဒေါ့(ဖ်)ဆိုတဲ့ မိန်းမ၊ သူ့နာမည် ဂျူလီဟက်ဂင်းစထရွမ်းပဲဖြစ်ဖြစ်... ဂျူလီဆမ်လင်ဂါပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တကယ့်သတ္တဝါမ၊ မာမာစဉ်းစားကြည့်၊ သူက စကားမပြောဘူး၊ တိုနီကို ဟောင်းဒူးယူဒူးလို့ မနှုတ်ဆက်ဘူး၊ တိုနီက အရင်နှုတ်ဆက်မလားလို့ စောင့်နေတယ်။ အဲဒါ မာမာဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ဧရာလမ်းမှာ တိုနီကလေ သူ့ကို တမင်တည့်တည့်ကြည့်ပြီး တော့ကို ခေါင်းမော့ပြီး ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့တယ်”

“သမီး အတွေးလွန်နေပြီ တိုနီ၊ အရာရာတိုင်းမှာ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့ သူ ရှိတယ်။ သမီးကရော ဘာဖြစ်လို့ စ မနှုတ်ဆက်ရမှာလဲ။ သမီးတို့ချင်း သက်တူ ရွယ်တူပဲဟာ၊ ပြီးတော့ သူလည်း သမီးလို အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်ပဲကွယ်”

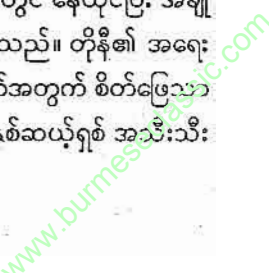
“လုံးဝပဲ မာမာ၊ အဲဒီနှစ်ပြားမတန်တဲ့ ကလေးကဝတွေကို တိုနီက ဘယ်တော့မှ အဖက်မလုပ်ဘူး”

“တော်ပြီ တိုနီ၊ ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားတွေ မပြောရဘူး”

“အိုး... တိုနီ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ပါ”

နောက်မှပေါ်သည့် ရွှေကြာပင်ဖြစ်သော ဟက်ဂင်းစထရွမ်းမိသားစုကို တိုနီ မုန်းသည်။ ဟက်ဂင်းစထရွမ်း မျိုးဆက်သစ်တို့ ကောင်းစားနေသဖြင့် တိုနီကို ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ အထင်သေးမည်ဟူသော အတွေးသက်သက်ဖြင့် မုန်းတီးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၈၅၁ ခု နှစ်ဦးပိုင်းတွင် ဟိုင်နရစ်ဟက်ဂင်းစထရွမ်း ဆုံးပြီး သားကြီး ဟာမန်က စထရန်နှင့် တွဲဖက်ပြီး စီးပွားရှာသည်။ ဖခင်ဆုံးပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် မြို့ပေါ်ရှိ အချမ်းသာဆုံး ကောင်စစ်ဝန်ဟူးနီးယပ်(စ်)၏ သမီးနှင့်လက်ဆက်ခဲ့သည်။ မည်မျှအထိချမ်းသာသနည်းဆိုလျှင် ဟူးနီးယပ်(စ်)က သူ၏ သားသမီးသုံးယောက်ကို တစ်ယောက်လျှင် မတ်နှစ်သန်း ချန်ထားပေးနိုင် ခဲ့သည်။ ဟာမန်၏ညီဖြစ်သော မောရစ်က အဆုတ်ရောဂါရှိလျက်နှင့် ကျောင်းတွင် အတော်ဆုံးကျောင်းသားဖြစ်လာကာ ယခုအခါ မြို့ပေါ်တွင် ဥပဒေပညာဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေပြီ။ ဉာဏ်များသော၊ စာပေကျမ်းဂန် နှံ့စပ်သော မောရစ်သည် သိပ်မကြာခင် လုပ်ငန်းအောင်မြင်လာ၏။ မောရစ်သည် မိဘ မောင်နှမများနှင့် ရုပ်ချင်းမဆင်။ မျက်နှာဝါရော်ရော်နှင့် သွားချွန်ချွန်လေးများက တစ်ချောင်းနှင့် တစ်ချောင်း အလှမ်းကျနေသည်။

တိုနီသည် မိသားစုထဲတွင်လည်း ခေါင်းမော ရင်ကော့ထားသည်။ ဦးလေး ဂေါ့ဟိုးသည် ကံကောင်းသော အဖေတူမအေကွဲ ညီတော်မောင်ကို ယခင်ကလို အာဃာတမထားတော့ဘဲ အပူအပင်ကင်းကင်းနှင့် လုပ်ငန်းမှ အနားယူနေပြီ ဖြစ်သည်။ ပကာသန မဖက်သော အိမ်ရိုးရိုးလေးတစ်လုံးတွင် နေထိုင်ပြီး အချို့ ကြိုက်သူပီပီ သံဖြူဘူးလေးဖွင့်၍ သကြားလုံးမြို့နေလေ့ရှိသည်။ တိုနီ၏ အရေး လှေသော စွန့်စားမှုကိုကြည့်ပြီး သမီးအပျိုကြီး သုံးယောက်အတွက် စိတ်ဖြေသာ သွားသည်။ အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်၊ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှင့် နှစ်ဆယ့်ရှစ် အသီးသီး

ရှိပြီဖြစ်သော သမီးသုံးယောက်နှင့် သမီးတို့၏ အမေက တိုနီ၏ကံဆိုးမှုနှင့် နောက်ဆက်တွဲ ကွာရှင်းမှုကို စေ့စပ်ပွဲနှင့် မင်္ဂလာပွဲတုန်းကထက် ပိုစိတ်ဝင်စားကြသည်။ ခရော့ဂျာသခင်မကြီး ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း မင်းလမ်းစံအိမ်တွင် ယခင်ကလို ကြာသပတေးနေ့ မိသားစု တွေ့ဆုံပွဲပြန်လုပ်ကြရာ တိုနီသည် မိမိကိုယ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကာကွယ်ရသည်။

“အို ဘုရားသခင်၊ သနားစရာ တိုနီပါလား” အငယ်ဆုံး ဖီဖီ ဘုဒင် ဘရွတ်(ခ)ကဆိုသည်။ ဝဝပုပု ဖီဖီက စကားပြောလျှင် စကားလုံးတိုင်းအတွက် ခေါင်းကိုယိမ်း၍ ပြောတတ်သည်။ ခမျာ သွားရည်ကလည်း ယိုတတ်သေးသည်။ “ကွာရှင်းပြီးကြောင်း အမိန့်ချလိုက်ပြီလားဟင်၊ တိုနီက အရင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ် သွားပြီလား”

ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိသော အရပ်ရှည်ရှည် ကလန်ကလား အလတ်မ ဟန်ရိတာ ကမူ ဤသို့ဆိုသည်။ “အိုး... တိုနီက အခုဆိုရင် မင်္ဂလာမဆောင်ခင်တုန်းက ထက်တောင် အများကြီး ပိုဆိုးသွားပါလား”

အကြီးမ ဖရက်ဒရစ်ကလည်း သံယောင်လိုက်သည်။ “ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒါဆို လုံးလုံး မင်္ဂလာမဆောင်တာကမှ ပိုကောင်းသေး”

တိုနီသည် ပညာသားပါပါ တုံ့ပြန်မှဖြစ်မည်ဟု တွေးထား၍ ခေါင်းကို မတ်လိုက်သည်။ “မဟုတ်သေးဘူး ဖရက်ဒရစ်၊ ဒီနေရာမှာ ဖရက်ဒရစ်တွေ့ပုံ မှားနေပြီ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်မှ ဘဝကို သိလာတယ်။ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် ငန်းဖိုကြီးလို မတုံးတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါကြောင့် တိုနီက လုံးလုံးအိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေတဲ့လူတွေထက် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အိမ်ထောင် ပြုတဲ့လူတွေကို ပိုကြိုက်တာ”

“အိုး ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံးပြိုင်တူအော်ကာ ဇေဇေဖြင့် ပင့်သက်ကြီး ရှူလိုက်ကြ၏။

နှမ်းစေ့ဗိုက်ဘရော့(တ်)သည် တိုနီအပေါ် အလွန်ကောင်းပြီး ပရိယာယ် ကြွယ်ဝသဖြင့် တိုနီကိစ္စကို လေသံပင်မဟာ။ တိုနီသည် တစ်ခါတစ်ရံ တာနိုး လမ်းမှ ဘော်ဒါကျောင်း အုတ်တိုက်နီနီသို့ အလည်အပတ်သွားသည်။ တိုနီ နေခဲ့သော ဘော်ဒါကျောင်းပေးမှာ တစ်စတစ်စအိုမင်းလာသော်လည်း ကျောင်းသူ မပြတ်။ ဆရာမကြီး ဗိုက်ဘရော့(တ်) ကိုလည်း မင်းလမ်းအိမ်တွင် စာဆွဲ

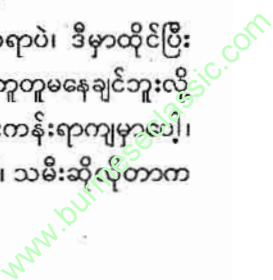

သောက်ပွဲများ ကျင်းပသည့်အခါ ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဆရာမကြီးသည် ခြေဖျား ထောက်၍ တိုနီအား ရွတ်ခနဲနေအောင် နဖူးကို နမ်းရှုပ်မြဲဖြစ်သည်။ နှမ်းစေ့၏ အစ်မ နယ်လီသည် မြန်မြန်ဆန်ဆန် နားထိုင်းလာသဖြင့် တိုနီကိစ္စများကို ဘာတစ်ခုမျှ နားမလည်ချေ။ အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ် ရယ်စရာရှိလျှင် နင်းကန်ရယ်တတ်သဖြင့် နှမ်းစေ့မှာ စားပွဲကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်ပြီး 'နယ့်လီ' ဟု အော်မြဲဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ်ကူးလာခဲ့သည်။ တိုနီကိစ္စကို လူများ မေ့တန် သလောက် မေ့ကုန်ကြသည်။ အဲရစ်ကာလေး၏ ကျန်းမာရွှင်လန်းသော မျက်နှာ လေးကိုမြင်လျှင် တိုနီသည် ဘင်ဒစ်ဂရန်လစ်ကို သတိရမိသည်။ တိုနီသည် အနက်ရောင်မဝတ်တော့။ ဆံပင်ကို ပုံရိုးရိုးကြီးပင် ပြင်ထားသည်။ ယခင် လည်ပတ်နေကျ အသိုင်းအဝိုင်းများသို့သာ လည်ပတ်သည်။ သို့တိုင် တိုနီသည် မြို့မှခွာပြီး နွေရာသီအပန်းဖြေခရီးများ ထွက်ရလျှင် ပျော်၏။ ကောင်စစ်ဝန်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေအတွက် ဟိုဟိုသည်သည် ခရီးထွက်ရလေ့ရှိရာ တိုနီ လိုက်ပါရန် အခွင့်ကောင်းများရနေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် မကြာခဏ မူးရိပ် မူးရိပ်ဖြစ်တတ်သည်။ “အိုး... အသက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကျုပ်ဘောင်းဘီ ပေါ်ကို ကော်ဖီတစ်စက်ဖိတ်ကျလို့ နောက်ထပ် ရေအေးတစ်စက်လောက် ဖိတ်ကျ လိုက်ရင်ကိုပဲ ကျုပ် ဒူလာရောဂါရသွားတာပဲ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ အသက်သာ ငယ်ပစေ၊ ဘာမဆို လုပ်နိုင်တယ်” ဟု ကောင်စစ်ဝန်က ဆိုတတ်သည်။

ကောင်စစ်ဝန်တို့ သားအဖတစ်တွေ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ခရီးထွက်သည်။ နျူရင်ဘု(ဂ်)၊ မြူးနစ်နှင့် ရှယ်(လ်)ဘု(ဂ်)တို့အပြင် ဗီယင်နာ၊ ပရက်၊ ဒရက်(စ်) ဒင်းနှင့် ဘာလင်သို့သွားပြီး အိမ်ပြန်ရောက်ကြသည်။ တိုနီသည် အစာ ချေဖျက် စနစ် ဆိုးရွာလာသောကြောင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေရေချိုးဆင်းကာ ကုသရသည်။ အပြောင်းအလဲအဖြစ် ခရီးထွက်ရလျှင် ပျော်မြဲ။ အိမ်တွင် ကုပ်နေခြင်းကို ဖျင်းသည်ဟု တိုနီက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သည်။

“ပါပါ၊ သမီးအတွက်ကတော့ ဘဝဆိုတာ ပျင်းစရာပဲ၊ ဒီမှာထိုင်ပြီး ငန်းဖိုကြီးလို ငူငူငေါင်ငေါင်နဲ့ ပါပါ... သမီးက ပါပါနဲ့ အတူတူမနေချင်ဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သမီး အဲဒီလိုပြောရင် ကျေးဇူးကန်းရာကျမှာပေါ့၊ ဒါဆို သမီးကို ဆော်ပလော်တီးဖို့သာ ကောင်းတော့တယ်၊ သမီးဆိုလို့တာက

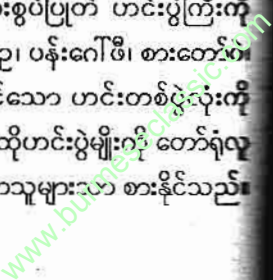

ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲလို့ ပြောချင်တာပါ။ ပါပါရဲ့” မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ရင်း တွေးတွေးဆဆ ပြောသူမှာ တိုနီဖြစ်သည်။

တိုနီ အင်မတန်သည်းသည်းခံရသောကိစ္စမှာ မိဘများအိမ်တွင် ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းမှု ပိုလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် တဖြည်းဖြည်း ဇရာထောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ဘာသာရေးဘက်တွင် လိုက်စားမှု ပြင်းထန်လာသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်လည်း ထို့အတူပင်။ အသက်ကလေး ရလာသည်နှင့် ဘာသာဝါဒဘက် စိတ်ရောက်သွားသည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)အိမ်တွင် ဆုတောင်းပွဲများက မပြတ်တော့။ မနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်းတွင် နံနက်စာစားခန်းထဲ မိသားစုဝင်များနှင့် အစေခံများ စုဝေးကာ အိမ်အကြီးအကဲ သခင်ကြီး၏ သမ္မာကျမ်းစာရွတ်ဖတ်မှုကို နားထောင်ကြသည်။ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဘုန်းကြီးများ အဝင်အထွက်များလာသဖြင့် မင်းလမ်း၏ မျူးမတ်မျိုးရိုးအိမ်ကြီးဝယ် ညစာစားခိုင်းကောင်းကောင်းများကို ကျင်းပရတော့သည်။ ကုတ်အင်္ကျီအနက် ဝတ်ဆင်ထားသော နယ်မြေအရပ်ရပ်မှ ဆံရှည်ကိုယ်တော် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးများ ဘုရားတရားအကြောင်း အသိဖလှယ်ရန်နှင့် ဘာသာရေးတိုက်ပွဲအတွက် ဘောဇဉ်ဖြည့်တင်းရန် လာကြသည်။ မြို့ပေါ်မှ ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ စားအိမ် သောက်အိမ်လည်း ဖြစ်လာသည်။

ထိုဘာသာရေးကိစ္စများတွင် ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသော သောမတ်(စ်)ခေါ် တွမ်က မျက်နှာပိုးသေသည်။ တိုနီကမူ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ကလိတတ်ရိတတ်သည်။ အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ဘာသာရေး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို ရယ်စရာလုပ်တတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ခေါင်းမူးခေါင်းကိုက်ဖြစ်ပါက ညစာစားခိုင်းတည်ခင်းရန် တိုနီက အိမ်ရှင်မကြီးလုပ်ရသည်။ တစ်ရက်တွင် ထူးထူးခြားခြား တရားဟောဆရာတစ်ယောက် ရောက်လာရာ တိုနီက တမင်ညစ်ပြီး နာမည်ကျော် ရိုးရာ အစားအစာဖြစ်သော ဝက်သားစွပ်ပြုတ် ဟင်းပွဲကြီးကို ချက်ခိုင်းသည်။ ဝက်ပေါင်၊ အာလူး၊ သကြားမုန့်လာဥ၊ ပန်းဂေါ်ဖီ၊ စားတော်၊ ပဲသီး၊ သစ်တော်သီး၊ ဆီးသီး စသည်တို့ အစုံပါဝင်သော ဟင်းတစ်ပွဲလုံးကို စွပ်ပြုတ်ရည်ကြည်နှင့် စားရသော ဟင်းပွဲဖြစ်သည်။ ထိုဟင်းပွဲမျိုးကို တော်ရုံလူမစားနိုင်။ မွေးကတည်းက ဤဟင်းပွဲနှင့် ရေစက်ပါလာသူများသာ စားနိုင်သည်။

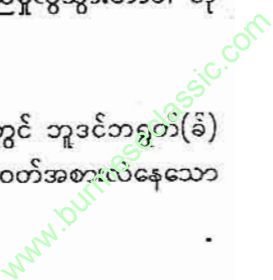
“စွပ်ပြုတ်ကြိုက်ပါရဲ့လားဆရာ” ဟု တိုနီက ထပ်တလဲလဲ မေးသည်။
 “အို၊ မကြိုက်ဘူးလား၊ တကယ် မထင်မိလို့ပါနော်” ဟု ဆိုသည်။ မျက်နှာစပ်
 ဖြူနှင့်စကားကို အမျှင်မပြတ်ပြောသည်။ တိုနီသည် အခြားလူများကိုဆွဲလိုပါက
 ဤနည်းကိုသုံးတတ်သည်။ ဝတုတ်တုတ် ဧည့်သည်မှာ ဇွန်းကိုချလိုက်ပြီး
 “နောက်တစ်ပွဲစောင့်ဦးမယ်” ဟု ချိုချိုသာသာ ပြောသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်
 ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ “ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီပွဲပြီးရင် တခြားပွဲရှိပါသေးတယ်” ဟု
 ဖြေသည်။ သို့သော် နောက်ပွဲမှာ ပထမဟင်းပွဲကြီးနှင့် မယှဉ်သာလောက်အောင်
 ဖြစ်သွားသည်။ ပြင်သစ်ပေါင်မုန့်နှင့် ပန်းသီးယိုကို နောက်ဆုံးပိတ်စားပြီးနောက်
 သိက္ခာတော်ရ ဧည့်သည်ကြီးမှာ စားပွဲမှာ ဗိုက်ဆာဆာနှင့် ထရတော့သည်။
 တိုနီက တခါခါရယ်သည်။ တွမ်က ဣန္ဒြေမပျက် မျက်စတစ်ဖက်သာ ချီထား၏။

နောက်တစ်ကြိမ်တွင် တိုနီသည် ထမင်းချက် စတီနာနှင့်အတူ ဆင်ဝင်တွင်
 ရပ်၍ စကားပြောနေသည်။ ထိုစဉ် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)အိမ်တွင် ခေတ္တတည်းခို
 နေသော ကမ်းစတက်မှ သင်းအုပ် မက်သီးသည် လမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်လာပြီး
 တံခါးခေါင်းလောင်းတီးသည်။ စတီနာက တံခါးဖွင့်ရန် အမြန်ပြေးသည်။ ဘဲသွား
 သွားတတ်သော စတီနာကို သင်းအုပ်မက်သီးက စာရိတ္တပြုပြင် ပေးလိုသော၊
 စမ်းသပ်လိုသော သဘောဖြင့် ဖော်ဖော်ရွေရွေ မေးသည်။ “ကိုယ့်သခင်ကို
 ချစ်သလား စတီနာ” အကယ်၍ စတီနာက ဘုရားလမ်းစဉ်နှင့်အညီ ဝန်ခံပါက
 မက်သီးက အပိုကြေးပေးလို၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ စတီနာက ရှက်သွေးဖြန်းပြီး
 ကတုန်ကယင်ဖြင့် “ဘယ်သခင်ကို မေးတာလဲ ဆရာကြီး၊ ‘တ’ အကြီးလား၊
 ‘တ’ အငယ်လား” ဟု ဖြေလေသည်။

တိုနီသည် ထိုပုံပြင်ကို ထမင်းစားပွဲတွင် ပြောဖြစ်အောင် ပြောရာ
 ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် မအောင့်နိုင်ဘဲ ခရော့ဂျာ ရယ်နည်းဖြင့် ဟက်ဟက်
 ပက်ပက်ရယ်မိတော့သည်။ ကောင်စစ်ဝန်သည် ပန်းကန်ထဲသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။
 သင်းအုပ် မက်သီးကမူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် “နားလည်မှုလွဲသွားတာပါ” ဟု
 အရှက်ပြေဆိုသည်။

*

၁၈၅၅ ခု၊ နွေနှောင်းရာသီ၏ တနင်္ဂနွေနေ့လယ်ခင်းတွင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)
 မိသားစုဝင်များ တောတောင်ရေမြေခန်းထဲထိုင်ကာ အဝတ်အစားလဲနေသော

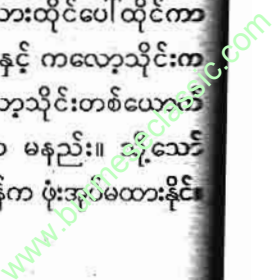

ကောင်စစ်ဝန်သခင်ကြီးကို စောင့်နေကြသည်။ အားလပ်ရက်တွင် မြို့ဂိတ်တံခါး အပြင်ဘက်မှ ဥယျာဉ်ထဲလမ်းလျှောက်ထွက်ရန်၊ ကော်ဖီသောက်ရန်နှင့် ရာသီ ဥတု အခြေအနေပေးပါက လှေလှော်ရန်ပါ စီစဉ်ထားကြသည်။ ကလာရာနှင့် ကလော့သိုင်းကမူ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း သူငယ်ချင်းအိမ်၌ ကပ္ပလီကလေးငယ်များ အတွက် ခြေအိတ်ရှည်ထိုးပေးနေကျဖြစ်၍ ဥယျာဉ်သို့ မလိုက်။

“ပါပါက ရယ်ရတယ်” တိုနီသည် သူမ ဝသီအတိုင်း ပိဿလေးစကား လုံးများ သုံးတတ်သည်။ “ပါပါတို့များ... ဘယ်တော့မှ အချိန်မီမှာ မဟုတ်ဘူး။ စာရေးစားပွဲပေါ်မှာ ထိုင်ပြီးရင်း ထိုင်ထိုင်နေရတာပဲ၊ ဒါပြီးရင် ဟိုဟာ၊ ဟိုဟာ ပြီးရင် ဒီဟာ လုပ်လို့ကို မပြီးနိုင်တော့ဘူး။ ဒီအလုပ်တွေ ဒီလောက်အရေးကြီး သလား တိုနီ မသိပေမဲ့ ပါပါက သူ့ခဲတံလေး ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် စောပြီး ချလိုက်ရုံနဲ့ တိုနီတို့ ဒေဝါလီမခံရပါဘူး။ ပြောထားတာထက် ဆယ်မိနစ်လောက် နောက်ကျပြီဆိုမှ ပါပါအပေါ်တက်လာလိမ့်မယ်။ လှေကားထစ်တွေ ကျော်ကျော် နင်းရင်း လှေကားထိပ်ရောက်ပြီဆိုမှ နှလုံး အရမ်းခုန်နေပါလားလို့ သိမယ်၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘယ်ပဲသွားသွား ပါပါတို့က ဒီလိုချည်းပဲ၊ ပါပါအနေနဲ့ ‘အချိန်မီ’ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား၊ အလုပ်စောစောရပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား၊ အဲဒီလို ဖြစ်နေတာ မာမာက ပါပါကို ပြောသင့်နေပြီနော်”

တိုနီသည် မိခင်ဘေး ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ဝတ်ထားသော ပိုးထည်မှာ ထိုနှစ်နေ့ရာသီက ခေတ်စားသော ဖက်ရှင်ဖြစ်၏။ ကောင်စစ်ဝန် ကတော်သည် ဇာနက်တပ် ပိုးသားဝတ်စုံအညိုကို ဝတ်ထားပြီး ဇာတွန့်များ ပါသည့် ကက်ဦးထုပ်ကို ဖဲကြိုးစလေး မေးသိုင်းချည်၍ ဆောင်းထားရာ ကြိုးစ နှစ်ဖက် ရင်ဘက်ပေါ် တွဲလောင်းကျနေသည်။ ကြော့ရှင်းသော ဆံခွေများက ရွှေရောင်ကြွနေ၏။ သွေးကြောဖြာယှက်နေသော လက်ဖြူဖြူနုနုထဲတွင် တိုလီ မုတ်စထည်သော အိတ်ကလေးကို တွေ့ရသည်။

သောမတ်(စ်)သည် မိခင်ဘေးရှိ လက်တင်ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ကာ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်နှင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့နေသည်။ ကလာရာနှင့် ကလော့သိုင်းက ပြတင်းဝနားတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိနေကြသည်။ ကလော့သိုင်းတစ်ယောက် တစ်နေ့တစ်နေ့ စားလိုက်ရသည့် အစာအာဟာရများက မနည်း။ သို့သော် စားလေပိန်လေ။ ပိန်ကပ်ကပ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ပုံပန်းမကျ ဂါဝန်က ဖုံးအုပ်ထားနိုင်

ရှည်လမျောမျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်သွင်ပြင်မူရာမျှမရှိ။ ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့် ချားက ထာဝရ မွဲပြာနေသည်။ နှာတံများက ဖြောင့်စင်းသော်လည်း နှာအိုးပွပြီး နှာဝကျယ်သည်။

“မိုးများ ရွာမလား” ကလာရာဆိုသော ကလေးမ မေးခွန်းမေးလိုက်လျှင် နောက်ဆုံးစကားလုံးကို အသံတင်ပြီး မမေးတတ်ပေ။ ထို့ပြင် လူမျက်နှာတည့် တည့်ကို စူးစူးရဲရဲကြီး ကြည့်တတ်သည်။ မာတောင့်တောင့် ခေါက်ကော်လံနှင့် လက်ခေါက်များပါသော အညိုရောင် ဂါဝန်ပွပွကို ဝတ်ထားသည့် ကလာရာသည် လက်နှစ်ဖက်ပေါင်ပေါ်တင်ကာ မတ်မတ်ထိုင်နေသည်။ အိမ်ရှိ အစေခံများ ကလာရာကို အခြားမိသားစုဝင်များထက် ပို တလေးတစားရှိခြင်းမှာ မနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်း ဝတ်ပြုပွဲကို ကလာရာက ဦးဆောင်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ကောင်စစ် ဝန်သည် စိတ်ဖိစီးမှုများသောကြောင့် သမ္မာကျမ်းစာကို အသံထွက်မဖတ်နိုင် တော့ပေ။

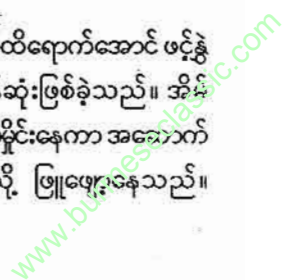
“မိုးရွာရင် ပါတီပွဲပျက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါဆို နှမြောစရာပဲ၊ ပါတီပွဲ ဖျက်လိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်” ဟု ကလာရာက ပြောသောအခါ သောမတ်(စ်)က

“မဖျက်ဘူး။ ကစွတင်မိတ်ကာတွေ လာလိမ့်မယ်၊ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဘာရိမိတာက ချက်ချင်းကြီး သိပ်နိမ့်သွားတော့ မုန်တိုင်းကျမယ်ထင်တယ်။ မိုးလည်းရွာလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏပါပဲ။ ပါပါကလည်း ခုထိ အဆင်သင့် ဖြစ်ဦးမှာ မဟုတ်တော့ မုန်တိုင်းပြီးတဲ့အထိစောင့်နေကြတာပေါ့” ဟု ဆိုသည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော် လက်ဝါးကာ၍ကန့်ကွက်သည်။ “တွမ်က မုန်တိုင်း ထျမယ် ထင်တာပေါ့၊ မာမာ အဲဒါမျိုးတွေ ကြောက်တာ သား သိတယ်နော်”

“မကျပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့မနက် ဆိပ်ကို ဆင်းတော့ ကပွတိန် ထလော့(တ်)နဲ့ စကားပြောသေးတယ်။ သူက မိုးသည်းမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လေ ခတိုက်ဘူးတဲ့၊ သူပြောရင် မမှားနိုင်ဘူး”

ပူနွေးသောရာသီသည် စက်တင်ဘာလ ဒုတိယပတ်ထိရောက်အောင် ဖင့်နွဲ နေသည်။ အနောက်တောင်လေက ဇူလိုင်လတွင် အထန်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ အိမ် ခေါင်မိုးများ၏ အထက်တွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရှစ်ခွင်တိုင်းပြာမှိုင်းနေကာ အဆောက် အအုံများ၏ အနားသတ်လှိုင်းများက သဲကန္တရမှာကဲ့သို့ ဖြူဖျော့နေသည်။

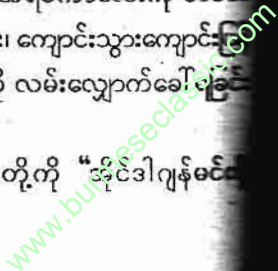
တစ်မြို့လုံး ပူကျက်နေသဖြင့် နေဝင်ချိန်ရောက်လျှင် သေးသေးမွှားမွှား အိမ်ခြေ အိမ်ရာများနှင့် လမ်းသိမ်သိမ်လူသွားလမ်းလေးများသည် ဖိုပေါ်တင်ထားသကဲ့သို့ အပူငွေ့များ တချောင်းချောင်းထွက်လာတတ်သည်။ ယနေ့တွင် တိုက်လေသည် အနောက်ဘက်သို့ဦးတည်နေပြီး လေဖိအားတိုင်းကိရိယာက ရုတ်တရက် ကျ သွားသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုဝယ် ပြာရှင်းနေသော်လည်း အမွှေးသွတ်ခေါင်းအုံး ကြီးများပမာ တိမ်မည်းညိုကြီးများ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်တက်လာပြီး မိုးအုံ့ လာသည်။

သောမတ်(စ်) စကားဆက်သည်။ “မိုးရွာလိုက်မှ ကောင်းသွားမှာဗျာ၊ ဒီလောက် အပူတောကြီးထဲ လမ်းလျှောက်ရရင် ကျွန်တော်တို့ သာဓွေယိုင် ဖြစ်သွားမယ်၊ ပူတာက ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး။ ပိုးမြို့မှာထက်တောင် ဒီမှာက ပိုပူနေတယ်”

အဲရစ်ကာလေး၏ လက်ကိုဆွဲကာ အိုင်ဒါဂျန်မင် အခန်းတွင်းဝင်လာသည်။ ကော်တောင့်နေသော ချည်ထည်ဂါဝန်လေးနှင့် အဲရစ်ကာလေးသည် ကော်နံ့နှင့် ဆပ်ပြာနံ့ နှစ်မျိုးရောကာ ရယ်စရာကောင်းနေသည်။ အဲရစ်ကာလေးသည် မျက်လုံးနှင့် ပန်းသွေးရောင် အသားအရည်ကို ဖခင်ထံမှ ရထားပြီး အပေါ် နှုတ်ခမ်းကမူ တိုနီထံမှ အမွေဖြစ်သည်။

အသက်လေးဆယ်မကျော်သေးသော အိုင်ဒါသည် ဆံပင်များ ဖြူလှနေပြီး အိုင်ဒါ၏ ကွယ်လွန်ရှာပြီဖြစ်သော ဦးလေးတစ်ယောက်သည်လည်း အသက် သုံးဆယ်တွင် ဆံပင်များဖြူခဲ့ရာ ဆံပင်စောစောဖြူသည့် မျိုးရိုးက အိုင်ဒါတို့ ထံတွင် ရှိနေခဲ့သည်။ အိုင်ဒါ၏ မျက်လုံးသေးသေးညိုညိုများက ပါးနပ်ပြီး သဏ္ဍာ စောင့်သိသည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)တို့နှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ် တိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဤအိမ်တွင် သူမသည် မရှိမဖြစ်ဆိုသည့် အနေအထားရောက် နေ၍ အိုင်ဒါ မိမိကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူရသည်။ မီးဖိုခန်း၊ ရိက္ခာသိုလှောင်ခန်း အထည်အလိပ်နှင့် ပန်းကန်ခွက်ယောက် ဗီရိုများကို အိုင်ဒါက ကြည့်ရှုရသည်။ အရေးကြီးပစ္စည်းဝယ်ရခြင်းရသူမှာလည်း အိုင်ဒါ။ အဲရစ်ကာလေးကို စာဖတ် ပြခြင်း၊ အဲရစ်ကာလေး၏ အရုပ်ကို အင်္ကျီချုပ်ပေးခြင်း၊ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အကြိုအပို့နှင့် ပြင်သစ်ပေါင်မုန့်ကိုင်ကာ ကလေးကို လမ်းလျှောက်ခေါ်ပို့ခြင်း တို့တွင်လည်း အိုင်ဒါသာဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးတိုင်းက ကောင်စစ်ဝန်နှင့် တိုနီတို့ကို “အိုင်ဒါဂျန်မင်”

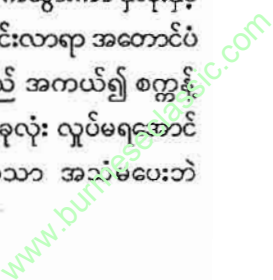

ရထားတာ သိပ်ကောင်းတာပဲနော်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေနဲ့စက်ထားလောက်
 အောင်တန်ဖိုးရှိနေတယ်။ ဂျွန်မင်ကိုကြည့်ရတာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်တောင်
 လုပ်နေနိုင်ဦးမှာ။ “သံမဏိလူသားရှင်၊ မျက်လုံးတွေကလည်း သစ္စာရှိလိုက်တာ၊
 ကျွန်မတောင် ရှင်တို့ကို မနာလိုတော့ဘူး” ဟု ဆိုလေ့ရှိကြသည်။ သို့သော်
 အိုင်ဒါဂျွန်မင်သည် ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ ယို့ယို့နေတတ်သည်။ သူမအနေအထားကို
 ကောင်းကောင်းနားလည်သည်။ သာမန်ကလေးထိန်းများက အိုင်ဒါအနား ခုံတန်း
 ပေါ်လာထိုင်ကာ စကားရောဖောရောလုပ်လျှင် အိုင်ဒါက “ဒီနေရာက အိုက်တယ်
 အဲရစ်ကာလေးရေ” ဟု ဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ထထွက်သွားတတ်သည်။

တိုနီသည် သမီးကို ဆွဲခေါ်ကာ ပန်းနုသွေး ပါးလေးများကို နမ်းသည်။
 ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် တစ်စတစ်စ ညိုမည်းလာသော ကောင်းကင်ကို
 မိတ်ပူစွာ ကြည့်ရင်း အသက်မပါသလို ပြုံးကာ ကလေးဆီ လက်ဆန့်တန်း
 လိုက်သည်။ ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းများက ဆိုဖာမှီအုံးပေါ်တွင် ဂနာမမြဲမိ။
 ဗျက်လုံးများက ပြတင်းပေါက်သို့သာ ရောက်ရောက်နေသည်။ အဲရစ်ကာလေး
 အဘွားဘေး ဝင်ထိုင်ပြီးသောအခါ အိုင်ဒါသည် ကုလားထိုင်ပေါ် မတ်မတ်
 ထိုင်၍ ဇာပန်းထိုးသည်။ အားလုံး ကောင်စစ်ဝန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

လေထုက ပူနွေးလာသည်။ နောက်ဆုံးကျန်သော ကောင်းကင်သားပြာပြာ
 လေးပါ ပျောက်သွား၍ တိမ်မည်းညိုကြီးများ ပျို့တက်လာကာ တဖြည်းဖြည်း
 ဖြူဆင်းလာသည်။ အခန်းတွင်းရှိ အဝါရောင်ပရိဘောဂနှင့် လိုက်ကာများ၊ နံရံ
 ပေါ်မှ တောတောင်ရေမြေရှုခင်း၏ အရောင်အသွေးများပါ ပြောင်းလဲသွားသည်။
 မိန်းမရီဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းထဲ ဝဲလှည့်ပြေးကာ လမ်းမ မည်းမည်းပေါ်
 ဇွန်လုံးများ ဝှေ့ထုတ်နေသည့် တိုက်လေများပင် ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားသည်။

ငြိမ်ကျသွားသော ထိုအခိုက်တွင် မထင်မှတ်ထားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု
 ဆင်းမြီးခြုံဝင်ရောက်လာသည်။ လေထုက မတရားအိုက်လှောင်လာကာ စက္ကန့်
 ခိုင်းအတွင်း လေထုတွင်းဖိအားများလာသည်။ အသက်ရှူရခက်သွားကာ နှလုံးနှင့်
 ခြေဆင်းကပါ ခံစားသိလိုက်ရသည်။ ပျံလွှားတစ်ကောင်ပျံဆင်းလာရာ အတောင်ပံ
 များက လူသွားလမ်းနှင့်ခတ်သွားသည်။ ထိုတစ်ခဏသည် အကယ်၍ စက္ကန့်
 အနည်းငယ်သာ ပိုကြာသွားပါက ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းမှုတစ်ခုလုံး လှုပ်မရအောင်
 ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထိုအခြေအနေကလေးက တစ်ခဏသာ အသံမပေးဘဲ

ဝင်ရောက်လာသော်လည်း သိသာ၏။ ထိုစက္ကန့်ပိုင်း ကာလလေး ဖျတ်ခနဲပြိုကွဲကာ မိုးပဇ္ဇန်က ဖြုန်းခနဲ ပွင့်အံကျလာတော့သည်။ အလွှာအလွှာ ဖြိုင်ဖြိုင် ရွာချသော မိုးကြောင့် လူသွားလမ်းများ ရွှံ့နှစ်ရုံမက ရေမြောင်းများ တစ်မုဟုတ်ချင်း ရေလျှံသွားသည်။

ကျန်းမာရေး ချူချာမှုကြောင့် အာရုံကြောများအပေါ် သတိရှိသော သောမတ်(စ်)သည် ထိုစက္ကန့်ပိုင်းတွင် လက်တွင်းမှ စီးကရက်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုကိုင်ကာ ဦးခေါင်းလှုပ်ရှားမှု လုပ်လိုက်သည်။

အခန်းတွင်းမှ လူများ တစ်စုတစ်ရာ ခံစားမှုရှိမရှိ သူကြည့်လိုက်ရာ မိခင် ဖြစ်သူ ထိုအခြေအနေကို ရိပ်မိလိုက်မည်ဟု သူ ထင်သည်။ အခြားလူများကမူ သတိပင်ထားမိပုံမပေါ်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က အပြင်ဘက်မှ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသောမိုးကိုကြည့်နေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးက မိုးသည်းထဲတွင် ပျောက်လျက်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် “တော်ပါသေးရဲ့” ဟု သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

“နှစ်မိနစ်အတွင်း အေးသွားမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သစ်ပင်တွေပေါ် မိုးစက်တွေ တင်နေမှာ၊ ဝရန်တာမှာ ကော်ဖီသောက်ကြရအောင်... ကလော့သိုင်း... ပြတင်းပေါက်ဖွင့်လိုက်” ဟု တိုနီ ဆိုသည်။

မိုးသံက ပိုကျယ်လာသည်။ ကျယ်ရုံမက ဟိန်းလာသည်။ ကြည့်လေရာရာ မိုးစက်မိုးပေါက်များ တဖြုန်းဖြုန်းရိုက်လျက်။ ပိန်းပိတ်အောင်ရွာနေသော မိုးထို တိုက်လေက ထိုးခွဲမှုတ်ထုတ်နေ၍ တစ်ခဏအတွင်း အအေးပိုလာသည်။

အိမ်ဖော်မလေး ‘လိုင်းနာ’သည် ခန်းမကိုဖြတ်၍ တောတောင်ရေမြေခန်းထဲ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းပြေးဝင်လာသဖြင့် အိုင်ဒါဂျန်မင်က စိတ်တိုစွာ “ဒါဘာလုစ်တာလဲ” ဟု မာန်သည်။ လိုင်းနာ၏ ခန့်မှန်းရခက်သော မျက်လုံးပြာပြာကြီးများ ထူးပြူးကျယ်လျက်။ မေးရိုးများ လှုပ်ရှားနေသော်လည်း အသံထွက်မလာ။

“အိုး... ကောင်စစ်ဝန်ကတော်” နောက်ဆုံး အသံထွက်လာပြီး “လာကြပါ လာကြပါ မြန်မြန်၊ ကြောက်တယ်” ဟု အော်သည်။

တိုနီက “ဟုတ်ပြီ၊ ဒီကောင်မလေးတော့ တစ်ခုခုထပ်ခွဲပြန်ပြီ ထင်တာပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ အကောင်းဆုံး ကြွေထည် ဖြစ်ဖို့များတယ်၊ “အိုး... ဘာအိမ်ဖော်တွေကတော့လေ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“အား... မဟုတ်ဘူး မလေး၊ အဲဒါလောက်ဆိုရင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ အခု သခင်ကြီး... သခင်ကြီး... ကျွန်မက ဖိနပ်တွေ သွားပေးတော့ သခင်ကြီး အဲဒီမှာ ထိုင်ပြီး စကားမပြောနိုင်တော့ဘူး၊ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ... တစ်ခုခုမှားနေပြီ သခင်ကြီး”

“ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးကို သွားပင့်” သောမတ်(စ်)အော်ကာ အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဘုရား... ဘုရား” ကောင်စစ်ဝန်ကတော် မျက်နှာပေါ် လက်ဝါးအုပ်ကာ အခန်းထဲမှ အမြန်ထွက်သည်။

“မြန်မြန်... ရထားယူပြီး ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးကို မြန်မြန်သွားပင့်” တိုနီ အသက်ပင် မရှုနိုင်။ လူတိုင်း အောက်ထပ်သို့ဆင်းပြေးကာ ထမင်း စားခန်းကိုဖြတ်၍ အိပ်ခန်းတွင်းဝင်ကြသည်။

သို့သော် ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)ကား အသက်မရှိတော့။

အခန်း ၅

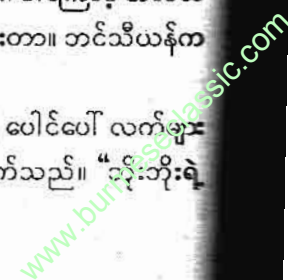
“အစ်ကို ဂျုစတက်ပါလား၊ နေကောင်းရဲ့လား ထိုင်ပါ” ကောင်စစ်ဝန်ကတော် နှုတ်ဆက်သည်။

ကောင်စစ်ဝန် ဂျုစတက်ခရော့ဂျာသည် နှမကိုပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး ထမင်း စားခန်းတွင်အတူရှိနေသော တူမကြီးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ငါးဆယ့် ငါးနှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော ကောင်စစ်ဝန် ဂျုစတက်ခရော့ဂျာသည် ပါးမြိုင်းမွေး ထူထူဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးပါထားပြီး မေးစေ့ကိုမူ ဗလာကျင်းထားသည်။ ပန်းနုရောင်ဦးခွံကို အုပ်မိအောင် ဖြူဖြူပါးပါးဆံပင်များကို အသေအချာဖြီးသင် ထားသည်။ သားနားသော ချည်ထည်ကုတ်အင်္ကျီ၏ အင်္ကျီလက်တွင် မသာ လက်ပတ်ရှိနေသည်။

“ကြားပြီးပြီလား ဘက်စီ” ဟု ဂျုစတက်ခရော့ဂျာ မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ တိုနီရေ... ဒီကိစ္စကိုတော့ သမီးစိတ်ဝင်စားမှာပဲ၊ တိုတိုပြောရရင် မာမာတို့ရဲ့ ရဲတိုက်ဂိတ်တံခါးအပြင်က အိမ်နဲ့မြေကို ရောင်းလိုက်ပြီ။ ဘယ်သူ့ကို ရောင်းလိုက်တာလဲ မှန်းကြည့်ပါဦး၊ တစ်ဦးတည်းကို ရောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ဦးခွဲပြီး ရောင်းတာ၊ အိမ်ကိုလည်း ဖျက်ရမှာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် အလယ် တည့်တည့်ကနေ ကန့်လန့်ဖြတ် ခြံစည်းရိုးလုပ်ပြီး ခွဲရောင်းတာ။ ဘင်သီယန်က ညာဘက်ခြမ်းမှာ ဆိုရိုစန်က ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ”

“ဘယ်သူက ဒီသတင်းကြားချင်မှာလဲ” တိုနီသည် ပေါင်ပေါ် လက်ချွှား ဆုပ်ထားပြီး မျက်နှာကြက်ကို ငေးကြည့်ကာ စကားဆက်သည်။ “ဘိုးဘိုးရဲ့

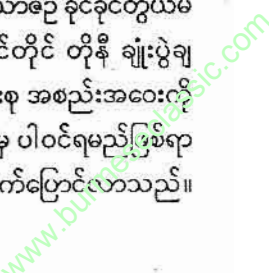

ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကတော့... အင်းလေ... အဲဒီအိမ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အကုန်လုံး ဈေးအလီလီဆစ်နေကြတာပဲ။ ခြံရဲ့ အကျယ်အဝန်းကြောင့် မက်စရာကောင်းနေတာ။ ခြံက မတရားကို ကျယ်နေတယ်။ ကျယ်နေလို့လည်း သိပ်ခုံညားသွားတာ။ ခြံကြီးက ထရာဗီမြစ်ကမ်းထိတောင် ရောက်တယ်နော်။ အိမ်က လမ်းနဲ့ အဝေးကြီး။ သစ်အယ်ပင်ရိပ်သာနဲ့အဝေးကြီး။ ဒီလောက်ကျယ်တော့လည်း ဘင်သီယန်တစ်ခြမ်း၊ ဆိုရိုစန်တစ်ခြမ်း ပိုင်းရတော့မှာပေါ့။ ဒီခေတ်မှာ ဒီလို ဧရာမကြီးတွေကို တစ်ဦးတည်းပိုင်လောက်အောင် ဘယ်သူချမ်းသာတော့မှာလဲ။ အခုလိုဖြစ်တာ ဘိုးဘိုး မြင်မသွားရတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ဖခင်၏ ဈာပနသည် တိုနီကို များစွာ လွှမ်းမိုးနေဆဲဖြစ်ရာ တိုနီသည် ယခင်ကလို ပေါက်ကွဲခြင်း၊ အားပြင်းပြင်း စကားလုံးသုံးခြင်းများကို လုပ်လိုစိတ် မရှိပေ။ ယနေ့သည် ကောင်စစ်ဝန် ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွားပြီး နှစ်ပတ်အကြာ၊ သေတမ်းစာဖတ်မည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ယခု ညနေ ငါးနာရီခွဲရှိပေပြီ။ ကောင်စစ်ဝန် ကတော်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူကို မင်းလမ်းအိမ်သို့ ဖိတ်မန္တကပြုထားခြင်းမှာ ကွယ်လွန်သူ ချန်ရစ်သော ပစ္စည်းအရပ်ရပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သောမတ်(စ်)၊ လူယုံတော် စာရေး မားကပ်(စ်)တို့နှင့် စကားပြောဆိုရန်ဖြစ်သည်။ တိုနီ အားလည်း အနီးတွင် ရှိနေရန် ခေါ်ထားသည်။

တိုနီသည် လိုက်ကာများကို ချလိုက်သည်။ အစိမ်းရောင်စ ခင်းထားသော ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် ရေနံဆီမီးအိမ်ကြီးနှစ်လုံး တထိန်ထိန်တောက်နေပါလျက် တိုနီသည် ရွှေချမီးပန်းခိုင်ပေါ် ဖယောင်းတိုင်အားလုံးကို မီးထွန်းလိုက်သည်။ ထို့ပြင် လိုမလို မသေချာဘဲ စာရေးစက္ကူနှင့်ချွန်ပြီး ခဲတံအများအပြားကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဂါဝန်ဝတ်ထားသော တိုနီသည် အပျိုမလေးလို သွယ်လျ နေသည်။ ကောင်စစ်ဝန် ကွယ်လွန်သောအခါ စိတ်အထိခိုက်ရဆုံးမှာ တိုနီ ဖြစ်သည်။ မကွယ်လွန်ခင် လပိုင်းအလိုကပင် သားအဖသံယောဇဉ် ခိုင်ခိုင်တွယ်မိ ကြရာ ယနေ့ကောင်စစ်ဝန်ကို အောက်မေ့ပြီး နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် တိုနီ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးခဲ့ရသည်။ သို့တိုင် တည်ကြည်ငြိမ်သက်သော မိသားစု အစည်းအဝေးကို လုပ်ရာတွင် တိုနီအနေဖြင့် ထိုက်တန်သော နေရာတစ်နေရာမှ ပါဝင်ရမည်ဖြစ်ရာ တိုနီပါးပြင် သွေးရောင်လွှမ်းလာသည်။ မျက်လုံးများ တောက်ပြောင်လာသည်။

ကုန်ကြွေးရရ လှုပ်ရှားပြီး ရွှင်ပျစိတ်ဝင်လာသည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ပရိဒေဝကြောင့် အပြင် ဈာပနပွဲတွင် ထုံးတမ်း မပျက် ဧည့်ဝတ်ကျောရသောကြောင့် နွမ်းချိုပြီး သိပ်ကျန်းမာပုံမပေါ်။ ကက်ဦးထုပ် အနက်ရောင်ကြိုးသိုင်းတွင်းမှ မျက်နှာသည် ဖြူဖျော့နေကာ ကြည်ပြာရောင် မျက်လုံးများက ပန်းလျနေသည်။ သို့သော် ရွှေခိုရောင် ကြွနေသော ဆံပင်ထဲတွင် ဆံဖြူတစ်ပင်မျှမတွေ့ရ။ ပြင်သစ်ဆေးရည်ကြောင့်လော၊ ဆံတုဆောင်းထား သောကြောင့်လော၊ မည်သူမျှ မသိ။ ဂျန်မင်တစ်ယောက်သာ သိနိုင်မည်။ သို့သော် ဂျန်မင်က ထိုလျှို့ဝှက်ချက်ကို အခြားလူများကိုပြောဖို့နေနေသာသာ အိမ်သား များကိုပင် အသိမပေး။

မားကပ်(စ်)နှင့် သောမတ်(စ်)တို့ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်အလာကို အားလုံး ထိုင်စောင့်နေကြသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် စကားစသည်။ “အစ်ကိုဂျူစတက်ကို ဖိတ်ရတာက တိုတိုပြောရရင် ကလာရာကြောင့်ပါ။ ဘက်စီခင်ပွန်းက ကလာရာ အတွက် အုပ်ထိန်းသူရှာဖို့ ဘက်စီကို တာဝန်ပေးခဲ့ပြီလေ။ နောင်သုံးနှစ်လောက်ထိ ကလာရာအတွက် အုပ်ထိန်းသူလိုဦးမှာ၊ အစ်ကိုမှာလည်း ဇနီးနဲ့ သားတွေ အတွက် တာဝန်အများသားဆိုတော့ ဝန်ပိုချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

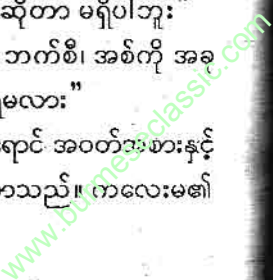
“သားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သားပါ ဘက်စီ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘက်စီတို့ဟာ ခရစ်တော်လမ်းစဉ်အတိုင်း မေတ္တာထားရမှာပါ အစ်ကို၊ သားသမီးကို ခွင့်လွှတ်ရမှာပါ။ ကောင်းကင်ဘုံက အဖေကို ပြန်သတိရပါဦး။”

ဂျူစတက်က နှမကို ကြည့်သည်။ ဂျူစတက် ဝမ်းနည်းသွားပုံရသည်။ ထိုစကားလုံးများမှာ အတိတ်တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် ကောင်စစ်ဝန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်) နှုတ်ထွက်စကားလုံးများဖြစ်သည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)သခင်မ စကားဆက်သည်။ “ရပါပြီလေ၊ ကလာရာကို အုပ်ထိန်းဖို့ကိစ္စ အစ်ကိုကို လက်ခံစေချင်ပါတယ်။ မေတ္တာနဲ့ ယှဉ်တဲ့ဝတ္တရားမို့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ဝတ္တရားဆိုတာ မရှိပါဘူး။”

“အစ်ကိုကလည်း ဝမ်းသာစွာနဲ့ လက်ခံပါတယ် ဘက်စီ၊ အစ်ကို အခု ကလေးမကို ကြည့်လို့ရမလား၊ သမီးက သိပ်ခံစားနေရမလား။”

ကလာရာကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ကြသည်။ အနက်ရောင် အဝတ်အစားနှင့် ညှိုးရောင်နေသော ကလာရာသည် တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာသည်။ ကလေးမ၏

လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာ ကြေကွဲဖွယ်ရာ။ ဖခင်ဆုံးပါးပြီးကတည်းက အခန်းထဲမှ မထွက်
စတမ်း မရပ်မနားဆုတောင်းခဲ့သူလေးဖြစ်သည်။ သောကဗျာပါဒနှင့် ကြောက်ရွံ့
မှုကြောင့် သတိကင်းမဲ့သူကဲ့သို့ မျက်လုံးနက်မှောင်မှောင်များက စင်းစင်းကြီး
သေနေသည်။ ဦးရိုးတော်ဂျူစတက်သည် ကလာရာရှေ့ရပ်ပြီး လက်ကလေးများကို
ဖျစ်ညှစ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။ တိုးတိုးဖျောင်းဖျပြီးသော် ကလာရာသည်
မိခင်ထံသွား၍ နမ်းရှုပ်မှုကို ခံယူပြီး နေရာမှခွာသွားသည်။

“ဂျာဂင်ရော ဘယ်လိုနေလဲ၊ ဝိုင်(စ်)မားမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ကောင်စစ်ဝန်ကတော် စကားစသည်။

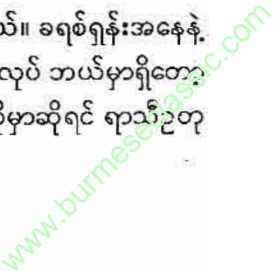
“ပြေပါတယ်” ဂျူစတက်ခရော့ဂျာ ပခုံးတွန့်ပြရင်း နေရာပြန်ထိုင်သည်။

“သူနေရာကျနေပြီလို့ ထင်ရတာပဲ၊ သားက လိမ္မာတယ် ဘက်စီ၊ စာရိတ္တ
ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာမေးပွဲနှစ်ခါကျပြီးတာနဲ့ ဥပဒေပညာကို သူ စိတ်
မတွေ့တော့ဘူး၊ ဒါလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲ၊ အခု ဝိုင်(စ်)မားမှာ စာတိုက်
အရာရှိလုပ်နေတာ သိပ်အဆင်ပြေတယ်။ ခရစ်ရှန်းတစ်ယောက်လည်း ပြန်လာ
တော့မယ် ကြားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သားလည်း ပြန်လာတော့မယ်၊ ပင်လယ်ထဲမှာ ဘုရားသခင်
စောင့်ရှောက်ပါစေ ဆုတောင်းရတာပဲ။ ဂျင်းဆုံးပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ဘက်စီက
သားဆီ စာရေးလိုက်တာ၊ ခုချိန်ထိ အဲဒီစာကို ခရစ်ရှန်း ရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊
စာရပြီးရင်လည်း သင်္ဘောစီးပြန်ရောက်ဖို့ နှစ်လလောက် စောင့်ရဦးမှာ၊ ဒါပေမဲ့
သား လာကို လာရမယ်၊ ဘက်စီသားကို တွေ့ရမှဖြစ်မယ်။ တွမ်ကပြောတော့
ဂျင်းက ခရစ်ရှန်းကို ဗယ်(လ်)ပရေဆိုကနေ မခွာစေချင်ဘူးတဲ့။ ဘက်စီလေ...
သားကို မတွေ့ရတာ ရှစ်နှစ်တောင် ရှိပြီ၊ အခုလို သောကရောက်ရတဲ့အချိန်မှာ
ဘက်စီဘေးနား အားလုံးရှိနေမှဖြစ်မယ်။ အမေတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာလေ...”
ဘက်စီငိုပြီဖြစ်၍ အစ်ကိုလုပ်သူ စုတ်သပ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“သောမတ်(စ်)က ဘက်စီပြောတာ လက်ခံပါတယ်။ ခရစ်ရှန်းအနေနဲ့
ကိုယ့်အဖေလုပ်ငန်းထဲ ဝင်လုပ်တာထက် ပိုကောင်းတဲ့အလုပ် ဘယ်မှာရှိတော့
မလဲ၊ ခရစ်ရှန်း ဒီမှာ နေနိုင်တာပဲ၊ ဒီမှာ လုပ်နိုင်တာပဲ၊ ဟိုမှာဆိုရင် ရာသီဥတု
ကောင်းပါ့မလားဆိုပြီး ဘက်စီမှာ အမြဲ ရင်တမမနဲ့”

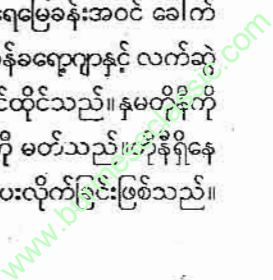

သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)သည် မားကပ်(စ်)နှင့်အတူ အခန်းတွင်း ဝင်လာသည်။ ကောင်စစ်ဝန်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တွဲခဲ့သော အရပ်ရှည်ရှည် လူယုံတော်စာရေးကြီး မားကပ်(စ်)သည် အညိုရောင်ကုတ်အင်္ကျီပေါ် မသာ လက်ပတ်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ စကားမပြောမီ ဦးစွာ စဉ်းစားလေ့ရှိပြီး စကား တစ်ခွန်းပြောခါနီးတိုင်း အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်တတ်သည်။ လေသံတိုးတိတ်၏။ ပါးစပ်ပေါ် ဖုံးလွှမ်းကျနေသော နီညိုရောင်နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဘက်ဘယ်လက် လက်ခလယ်၊ လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းဖြင့် ဆွဲဆွဲသပ်တတ်သည့် အလေ့ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးဆွဲမသပ်လျှင် လက်ဝါးနှစ်ဖက် ပွတ်နေပြီး မျက်လုံးညိုညိုဝိုင်းဝိုင်း လေးများက ဟိုဟိုသည်သည် ကလယ်ကလယ်ကြည့်နေတတ်သည်။ မားကပ်(စ်) သည် အပရိကသဏ္ဍာန်အားဖြင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးကာ သတိလက်လွတ်နိုင်သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အမှန်မှာ လက်ငင်းကိစ္စအပေါ် အင်မတန် သတိကြီးသူ ဖြစ်သည်။

ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)အိမ်၏ နုပျိုသော အိမ်ထောင်ဦးစီး သောမတ်(စ်)သည် ဖြူဖျော့သော်လည်း သွင်ပြင်မူရာ ခုံညား၏။ ကောင်စစ်ဝန်၏ အစိမ်းရောင် ကျောက်မြှုပ်တံဆိပ် လက်စွပ်ကိုဝတ်ထားသော သောမတ်(စ်)၏ လက်သည် ကုတ် အင်္ကျီအောက်မှ အင်္ကျီလက်ခေါက်ဖြူဖြူများနှင့် တစ်သားတည်း ဖြူလွန်းသည်။ ဖြူပုံမှာ သွေးဆုတ်၍ အေးခဲနေသကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘဲဥပုံ ညှပ်ထားသော ပြာနန်းနှမ်းလက်သည်းဝိုင်းများမှာ တစ်မူထူးခြား လှပသည်။ ရင်ထဲ လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်ရသောအခါ၊ စိတ်လှုပ်ရှားရသောအခါများတွင် ထိုလက်ချောင်းလေးများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာတတ်သည်။ အနည်းငယ် တုတ်သော်လည်း အချိုးကျသေသပ်သည့် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်) လက်တကာတို့တွင် သီးသန့်အဆန်ဆုံး လက်ဖြစ်သည်။

သောမတ်(စ်)သည် တောတောင်ရေမြေခန်းရှိ မီးလင်းဖိုမှ အပူဓာတ်များ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာစေရန် လက်ဦးဆုံး တောတောင်ရေမြေခန်းအဝင် ခေါက် တံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးလေးကောင်စစ်ဝန်ခရော့ဂျာနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီး စားပွဲတွင် မားကပ်(စ်)နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝင်ထိုင်သည်။ နမတိုနီကို ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်စတစ်ဖက်ချီသွားသည်။ တိုနီခေါင်းကို မတ်သည်။ တိုနီရှိနေ ခြင်းအတွက် ဘာမျှပြောစရာမလိုဟူသော သဘော သတိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သားကို ကောင်စစ်ဝန်လို့ ဘယ်သူမှ ခေါ်မယ် မဟုတ်ဘူးနော်၊ နယ်သာလန်တွေကတော့ သားကို သူတို့ရဲ့ ကောင်စစ်ဝန်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် မျှော်လင့်ထားတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့” ဂျူစတက်ခရော့ဂျာ မေးခွန်း ထုတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဦး၊ ဦးသိတဲ့အတိုင်းပဲ... ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်တွေများပေမဲ့ ဒီကောင်စစ်ဝန်ရာထူးကို ထမ်းနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အသက်က ငယ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးလေး ဂေါ့ဟိုးနဲ့ ပြောပြီး အဲဒီတာဝန် သူ့ကို အပ်ရတယ်။ ဦးလေးဂေါ့ဟိုးက လက်ခံပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်တာ ပိုကောင်းတယ် ထင်တာပဲ”

“သင့်တော်ပါတယ်။ သိပ်ကောင်းတယ်၊ လူကြီးလူကောင်းတို့ လုပ်ရပဲ”

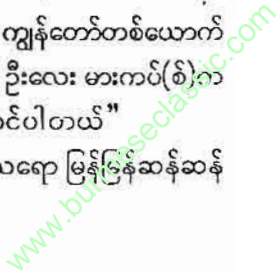
ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် “မစ္စတာ မားကပ်(စ်)” ဟု ခေါ်လိုက်ကာ သူမ ပုံစံအတိုင်း လက်ကိုဝှေ့ပိုက်ပြီး ဆန့်တန်းထုတ်ပေးလိုက်သည်။ မားကပ်(စ်)က ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ လက်ကို အသာအယာဆွဲယူပြီး ယဉ်ကျေးစွာ ဈေးကြည့် လိုက်သည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ မားကပ်(စ်)၊ ဒီက ကိစ္စတွေ သိပါတယ်နော်၊ ဒီလို ခေါ်တာ ရှင်သဘောတူမှန်း ကျွန်မ သိပြီးသားပါ။ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းက သူမရှိတော့တဲ့အခါ ဒီလုပ်ငန်းအပေါ် သစ္စာလည်း ရှိ၊ အသားလည်း ကျနေတဲ့ ရှင့်ကို ရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်ကိုင်စေချင်တယ်လေ၊ အပြင်လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ပါတနာအဖြစ် လုပ်စေချင်တာ”

“စိတ်ချပါ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၊ ကျွန်တော် သတိထားမိသလောက် ဆိုရင် ဒီလုပ်ငန်းကြီးအတွက် ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ခဲ့တာ နည်းပါတယ်။ ဒို့ထက် ပိုကောင်းအောင် ကျွန်တော် မလုပ်တတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်တို့ သားအိမ်ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် လုပ်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော် တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော်က တစ်လှည့်ပြန်ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်းသာ ဒီတာဝန်ကြီးကို ထမ်းရရင် မနိုင်ဝန်ဖြစ်နေမှာ၊ ဦးလေး မားကပ်(စ်)က စိတ်ပါလက်ပါ ဂူမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် အားတက်သရော မြန်မြန်ဆန်ဆန်

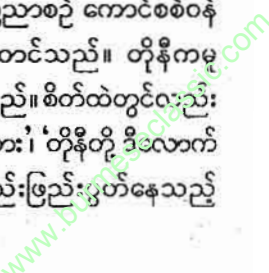

ပြောသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ပါတနာနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ယခင်ကတည်းက ဤကိစ္စအပေါ် သဘောတူထားပြီးဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ခြင်းမှာ ထုံးစံအရဖြစ်သည်။

ဂျူစတက်ခရော့ဂျာ စကားစသည်။ “ကဲ... အခု ဦးလေးတို့ အလုပ်စကြ တော့မလား။ သိချင်တာကတော့ တစ်ခုတည်းပဲ။ ဦးလေး အုပ်ထိန်းရမယ့် ကလေးရဲ့ ခန်းဝင်ကြေး ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာကိုပဲ။ ကျန်တာတွေကတော့ ဦးလေးအလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ဘက်စီ... သေတမ်းစာ မိတ္တူရှိသလား၊ တွမ်ကရော... အကြမ်းဖျင်း တွက်ချက်ပြီးပြီလား။”

“ခေါင်းထဲမှာတော့ တွက်ထားပါတယ်” သောမတ်(စ်)သည် ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုင်၍ တောတောင်ရေမြေခန်းသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး လက်ထဲမှ ရွှေခဲတံလေးဖြင့် စားပွဲပေါ် ရှေ့တိုးနောက်ငင် ခြစ်ကာ ရှင်းပြရန် ကြိုးစားသည်။ ကွယ်လွန်သူ ကောင်စစ်ဝန်၏ ပစ္စည်းဥစ္စာမှာ လူအများထင်ထားသည်ထက် ပိုများနေသည်။ သမီးကြီး၏ သတို့သမီးခန်းဝင်ကြေးမှာ ဆုံးရှုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ ၁၈၅၁ ခု ဘရိမင် အရုံးတွင် ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) လုပ်ငန်းကြီး အထိနာထားခဲ့သေးသည်။ ထို့ပြင် ၁၈၄၈ ခု နှင့် ၁၈၅၅ ခု အတွင်း စစ်ပွဲများပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ကြုံခဲ့ရပြီး အခြေအနေ မငြိမ်သက်ခဲ့သဖြင့် ထိုကြားထဲ လုပ်ငန်း အရုံးပေါ်ရ သေးသည်။ သို့သော် မတ်လေးသိန်းခန့် တန်ဖိုးရှိသော ခရော့ဂျာအမွေပုံထဲတွင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)ရှယ်ယာက သုံးသိန်းထိ ပြည့်နေသည်။ ဂျူစတက်ကမူ အစော ကတည်းက ထုတ်သုံးပြီးဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းကြီး ရှုံးနေသော်လည်း လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ငါးနှစ်က ရထားခဲ့သော အတိုးအပွားနှင့်ဆိုလျှင် မတ်သုံးသောင်းအစွန်း ထွက်နေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)တို့၏ ငွေကြေးမှာ အိမ်မြေတန်ဖိုး မပါဘဲ စုစုပေါင်း မတ် ခုနစ်သိန်းဝန်းကျင်ရောက်နေသည်။

ဤမျှ များပြားကြောင်းကို ကောင်စစ်ဝန်ကိုယ်တိုင် အသိမပေးခဲ့သဖြင့် သောမတ်(စ်) မသိခဲ့ရပေ။ ငွေကြေးကိန်းဂဏန်းကို ကြေညာစဉ် ကောင်စစ်ဝန် ကတော်သည် မြော်မြင်သတိဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်သည်။ တိုနီကမူ အကင်းမပါဘဲ မျက်နှာပေါ် ဂုဏ်ယူမှု အပြည့်တင်ထားသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း မေးခွန်းများ မမေးဘဲ မနေနိုင်။ “ဒီလောက်တောင်များသလား၊ တိုနီတို့ ဒီလောက် ချမ်းသာသလား၊ ဟု မေးနေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြည်းဖြည်း ဖြုတ်နေသည်။

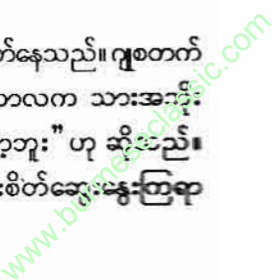

မားကပ်(စ်)ကမူ စိတ်တွင်း ဘာမျှရှိပုံမပေါ်။ ကောင်စစ်ဝန်ခရော့ဂျာ ငြီးငွေ့နေပုံ မှာမူ သိသာ၏။ သောမတ်(စ်)သည် စုစုပေါင်းကိန်းဂဏန်းကို ကြေညာစဉ် သူကိုယ်တိုင် ဂုဏ်ယူမှုဖြင့် လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်မှု လွတ်ထွက်သွား၏။ “ကျွန်တော်တို့ အစောကတည်းက သန်းကြွယ်ဖြစ်သင့်တာ” ဟု ဆိုမိလိုက်သည်။ အသံကို ထိန်းပြောနေလျက်က လက်တို့ တုန်ရီနေသည်။ “ဘိုးဘိုးရဲ့အကောင်းဆုံးအချိန်က မတ်ကိုးသိန်းရှိတယ်။ အဲဒီကတည်းက စပြီး အောင်မြင်မှုတွေရအောင် ပါပါ ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်။ မာမာ့ခန်းဝင်ကြေးရော၊ မာမာ့အမွေရော သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ထွက်သွားတာက အများကြီး၊ ဒီလိုထွက်သွားတာတွေကလည်း သဘာဝကျပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်က မိသားစုအနေနဲ့ပြောတာမဟုတ်ဘဲ လုပ်ငန်းအသိနဲ့ ပြောနေတာမို့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ သတို့သမီး ခန်းဝင်ကြေးရော၊ ဦးလေး ဂေါ့ဟိုးကို ပေးတာရော၊ ဖရန်ဖွတ်ကို ပို့ပေးရတာရော၊ လုပ်ငန်းထဲကနေ ငွေသိန်းချီပြီး ထုတ်ရတယ်။ လုပ်ငန်းက ပါပါ့အပြင် တခြား အမွေခံနှစ်ဦးရှိသေးတယ်။ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရမယ့် အပိုင်းကို ခွဲထုတ်လိုက်ရအောင် မားကပ်(စ်)”

လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်၊ ဩဇာအာဏာ၊ အောင်မြင်မှုနှင့် ဓနတိုးပွားလိုမှုတို့ အာသာပြင်းပြင်း ပေါ်ထွက်လာကာ သောမတ်(စ်)သည် နေရာမှ ခုန်ထ လိုက်သည်။ မျက်လုံးထဲတွင် တပ်မက်မှုကို မြင်ရသည်။ မိသားစုနှင့် လုပ်ငန်း၏ နာမည်တစ်လုံး မဆုံးရှုံးရအောင် သူက ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်ပါ့ မလားဟု တစ်လောကလုံးက သူ့ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသည့်အလား သောမတ်(စ်) ခံစားနေရသည်။ သို့သော် လောလောဆယ်တွင် သူ့အား ခပ်လှောင်လှောင်ကြည့်နေသည့် သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက်၏ မျက်လုံး များကို ရင်ဆိုင်ရသည်။ ‘မင်းက လုပ်တော့မယ်ပေါ့’ ဟူသော မေးခွန်းကို ခရော့ဂျာက အသံတိတ် မေးနေရာ သောမတ်(စ်)သည် စိတ်တွင်းမှ ‘လုပ်မယ်’ ဟု ပြောနေသည်။

မားကပ်(စ်)သည် သတိဝီရိယဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်နေသည်။ ဂျစတက် ခရော့ဂျာက “ငြိမ်ငြိမ်နေ... ငြိမ်ငြိမ်နေ... တွမ်... အခုကာလက သားအင်္ကျီ ပရပ်ရှားစစ်တပ် ကန်ထရိုက်လုပ်တုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး” ဟု ဆိုသည်။ ထို့နောက် သေတမ်းစာပါ အချက်များကို အသေးစိတ်ဆွေးနွေးကြရာ

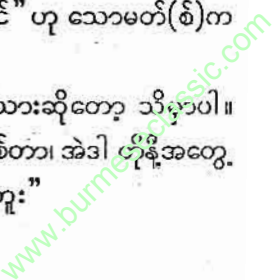

အားလုံး ဝင်ပါလာပြီး ကောင်စစ်ဝန်ခရော့ဂျာ လေသံပျော့လာသည်။ ယေတုယျ ဆိုလျှင် ပိုင်ဆိုင်မှု အဝဝကို တစ်စုတစ်စည်းတည်းထားခဲ့ပြီး တစ်ဦးတည်းပိုင်မှာ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် အယ်လီဇဘက် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ဖြစ်သည်။ မားကပ်(စ်) သည် ပါတနာတစ်ဦးအနေဖြင့် လုပ်ငန်းကြီး၏ လည်ပတ်ငွေ မတ်တစ်သိန်း နှစ်သောင်း ထပ်မံအားဖြည့်နိုင်ကြောင်း ကြေညာသည်။ သေတမ်းစာအရ သောမတ်(စ်)နှင့် ခရစ်ရှန်းအတွက် အလုပ်ခွဲထွက်လိုပါက သုံးရန် သီးသန့်ငွေ တစ်ဦးလျှင် မတ်ငါးသောင်းစီ ဖယ်ထားရမည်။ “ချစ်သမီး ကလာရာအတွက် ခန်းဝင်ကြေးကို ချစ်ဇနီး၏ မြော်မြင်ဉာဏ်အတိုင်း သတ်မှတ်ပါရန်” ဟု ရေးထားရာ ထိုစာပုဒ်ကို ဂျူစတက်ခရော့ဂျာက အသေအချာဖတ်ပြီး “မတ်တစ်သိန်း သတ်မှတ်ကြရအောင်” ဟု အဆိုပြုသည်။ ခရော့ဂျာသည် ခြေချိတ်ထိုင်ကာ ကိုယ်ကိုရှေ့ကိုင်လျက် အညှီရောင် နှုတ်ခမ်းမွေးတိုနန့်နန့်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သပ်နေသည်။ ခရော့ဂျာသည် ပင်ကိုသဘောမနောကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကလာရာခန်းဝင်ကြေးကို မတ်ရှစ်သောင်း သတ်မှတ်လိုက်သည်။ “ချစ်သမီးကြီး အန်တိုနီသည် ပထမအကြိမ် ခန်းဝင်ကြေး မတ်ရှစ်သောင်း ဆုံးရှုံးသွားပြီဖြစ်၍ ဒုတိယမင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ခန်းဝင်ကြေးကို မတ်တစ်သောင်း ခုနစ်ထောင်ထက် မပိုစေရန်” ဟု ရေးသားထားသည်။ အန်တိုနီသည် မျက်နှာ ကြက်ကို မော့ကြည့်လိုက်ကာ လက်ကို ခပ်သွက်သွက် ဣန္ဒြေရရ ဝှေ့ယမ်းပြီး ကျယ်လောင်စွာ ပြောသည်။ “ဂရန်လစ်... ဒီကောင်” ဟု ဆိုလိုက်သံမှာ ခရာ တုတ်၍ စိန်ခေါ်လိုက်သလိုဖြစ်သည်။

“ဦးလေး မားကပ်(စ်)၊ အဲဒီကောင်အကြောင်း သိတယ် မဟုတ်လား၊ တိုနီတို့လေ... ဘာမှမသိဘဲ ကိုယ့်အိမ်တံခါးဝရှေ့၊ ကိုယ့်ခြံထဲ ကိုယ်ထိုင်နေတာ တောင် ဒီလူက ရွှေရောင်မှတ်ဆိတ်မွေးကြီး တကားကားနဲ့ ရောက်လာခဲ့တယ်။ လူလိမ်ကောင်”

“ဂရန်လစ်အကြောင်း နောက်မှပြောကြရအောင်” ဟု သောမတ်(စ်)က ဟန့်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ အစ်ကိုက ဉာဏ်ကောင်းပြီးသားဆိုတော့ သိမှာပါ။ လူ့ဘဝမှာ အရာရာဟာ သမာသမတ်ကျကျ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်တာ၊ အဲဒါ ဟိုနီအတွေ့ အကြံပဲ။ ဒါကို တိုနီ သင်ခန်းစာ ရတာ မကြာသေးဘူး”

ထို့နောက် ကောင်စစ်ဝန်၏ ညွှန်ကြားချက် အသေးစိတ်များကို လေ့လာကြသည်။ မိသားစု သမ္မာကျမ်းစာအုပ်အကြောင်း၊ ကောင်စစ်ဝန်၏ စိန်ကြယ်သီးများအကြောင်း စသည် စသည်တို့ စုံလှသည်။

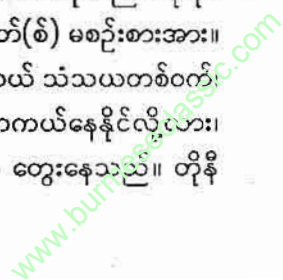
ဂျပန်တက်ခရော့ဂျာနှင့် မားကပ်(စ်)တို့ ညစာစားသွားရသည်။

*

၁၈၅၆ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီ လဆန်းပိုင်းတွင် ဇာတိမြေမှ ရှစ်နှစ်ကြာခွဲခွာခဲ့သော ခရစ်ရှန်းဘုဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် မိဘများ၏အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဟမ်ဘာ(ဂ်)မှ စာပို့ရထားနှင့်လိုက်လာခဲ့သော ခရစ်ရှန်းသည် အဝါရောင်အကွက်ကျဲကျဲ အင်္ကျီဝတ်ထားရာ တိုင်းတစ်ပါးသားနှင့် အပီအပြင်တူနေသည်။ ငါးမန်းစွယ်နှင့် ဧရာမတုတ်ကောက်ကြီး အိမ်ပြန်လက်ဆောင် သယ်လာခဲ့ပြီး မိခင်က ပွေ့ဖက်သောအခါ ခရစ်ရှန်း ရှက်တက်တက်ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင် ဖခင်၏အုတ်ဂူ၌ ပန်းခွေပန်းစည်းချ၍ ဂါရဝပြုရန် ရဲတိုက်ဂိတ်အပြင်မှ သင်္ချိုင်းသို့ မိသားစုလိုက် ထွက်လာကြသည်။ မိသားစုထဲတွင် ကလေးသိုင်း ပါမလာ။ မကျန်းမာသော ဖခင်ကို ပြုစုရန် ကလေးသိုင်း အိမ်ပြန်သွားခဲ့သည်။ ကမ္ဘာပျက်များထိုးထားသော ကျောက်ပြားရှေ့တွင် မိသားစုအားလုံး အတူတကွ ရပ်လိုက်သည်။ ကျောက်ပြားကို မိသားစု လက်ချင်းချိတ်ဆက်ထားသည့်ပုံ ထွင်းထား၏။

ဖခင်၏အမည် ထွင်းထားသော ကျောက်ပြားပေါ်တွင် တိုနီသည် ပန်းစည်းကို တင်လိုက်သည်။ ထွင်းထားသော ရွှေရောင်စာလုံးက အရောင်မမှိန်သေး။ ထို့နောက် တိုနီသည် နှင်းကျနေသည်ကိုမူ့တဲ ဆုတောင်းရန် နူးထောက်လိုက်သည်။ အနက်ရောင်ပဝါက ဝဲနေကာ စကတ်က ဘေးပတ်လည်တွင် အတွန့်အခေါက်များဖြင့် ဖြာဝိုင်းကျနေသည်။ တိုနီမည်မျှ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရသည်ကို ဘုရားမှပင် သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် မိန်းမလှတစ်ဦး ဦးခေါင်းညွတ် အရိုအသေပေးလိုက်စဉ် ကိုယ့်အလှကိုယ်သိသည့် ကြည်နူးမှု အတိုင်းအတာကိုလည်း ဘုရားမှပင် သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအကြောင်းများကို သောမတ်(စ်) မစဉ်းစားအား။ သို့သော် ခရစ်ရှန်းက စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ မျက်နှာပေါ်ဝယ် သံသယတစ်ဝက် လှောင်လိုခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် စိတ်ထဲမှ “အဲဒီလိုကြီး တကယ်နေနိုင်လို့လား၊ မတ်တတ်ရပ်လိုက်မှ ခွကျနေမယ်၊ မိုက်မဲပါလား” ဟု တွေးနေသည်။ တိုနီ

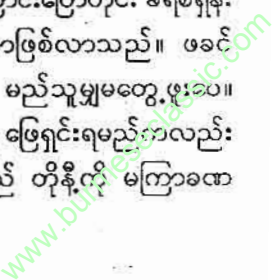

မတ်တတ်ထရပ်လိုက်စဉ် မောင်ဖြစ်သူ ခရစ်ရှန်း၏ အကြည့်ကို ဖမ်းမိသွားသည်။ သို့သော် တိုနီက အဖက်မလုပ်။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲပင့်လိုက်ကာ ပဝါနှင့် စကတ်ကို သပ်ချလိုက်ပြီး ဣန္ဒြေရလှည့်ထွက်လာသဖြင့် ခရစ်ရှန်း စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

ထာဝရဘုရားသခင်နှင့် ကယ်တင်ရှင်ကို အရူးအမူးယုံကြည်ချစ်ခင်သည့် ကွယ်လွန်သူကောင်စစ်ဝန်၏ ဘိုးဘေးများမှာ ကောင်စစ်ဝန်ကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။ လူကောင်းသူကောင်း ပီသစွာ နေ့စဉ်ပြုမြဲ ဓမ္မတာသဘောအရ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခြင်းလောက်သာ ရှိသည်။ ကျန်ရစ်သော ဘုဒင်ဘရွတ်(ခ)ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကား ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ် အသီးသီးရှိကြသည်။ ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်မှာ ရင်တွင်းခံစားချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြရန် အာသီသမရှိသူဖြစ်၏။ ဖခင်ဆုံးပါးရခြင်းသည် သောမတ်(စ်)အတွက် ပြင်းထန်သော ထိုးနှက်ချက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဘိုးကို ဆုံးရှုံးရစဉ်ကထက် ပိုခံစားခဲ့ရသည်။ သို့သော် အုတ်ဂူ ဘေးတွင် သူ ဒူးထောက်မထိုင်။ သူ့နှမ တိုနီကဲ့သို့ စားပွဲပေါ်မှောက်ချကာ ကလေးလို ဟစ်၍မငို။ တိုနီက ဖခင်၏အကျင့်စရိုက်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ပိုင်းကြီးမြတ်မှုကို 'က မှ အ' ထိ စိကာပတ်ကုံးဖွဲ့နွဲ့၍ ပြောပြောငိုငိုလုပ်လျှင်လည်း သောမတ်(စ်) မကြားချင်။ ထိုကဲ့သို့ ပေါက်ကွဲမှုများကို သောမတ်(စ်)သည် မနည်းတင်းထား၍ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ညိတ်၍ ရင်ဆိုင်သည်။ အခြားလူများက ကွယ်လွန်သူ အကြောင်း မပြောတော့လျှင် သို့မဟုတ် မတွေးကြတော့ချိန်တွင် သောမတ်(စ်)၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲ မျက်ရည်များ တဖြည်းဖြည်း ရစ်ဝိုင်းလာတော့သည်။ မျက်နှာ အမူအရာကမူ ပြောင်းလဲမှု မရှိ။

သောမတ်(စ်)နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်စွာ ခရစ်ရှန်းသည် တိုနီ၏ကလေးဆန် သော တင်ပိုင်တရီရီပေါက်ကွဲမှုကို မြင်ရပါက သူလည်း ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ဘဲ ပန်းကန်ပေါ် ခေါင်းငုံ့၍ အကြည့်လွှဲပြီး သူပါ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်လဲချချင်စိတ် ပေါက်နေပုံရသည်။ နှာခေါင်းပွပွကို တွန့်ရှုံ့ကာ "ဘုရား... ဘုရား တိုနီ" ဟု စိတ်ဆင်းရဲစွာ ရေရွတ်တတ်သည်။ ကွယ်လွန်သူအကြောင်းပြောတိုင်း ခရစ်ရှန်း သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာပြီး နေမထိထိုင်မသာဖြစ်လာသည်။ ဖခင် ကွယ်လွန်ခြင်းအပေါ် ခရစ်ရှန်းမျက်ရည်ကျသည်ကို မည်သူမျှမတွေ့ဖူးပေ။ ခရစ်ရှန်းအတွက် အချိန်သိပ်နှောင်းသွား၍ ဖြစ်မည်ဟု ဖြေရှင်းရမည့်ကလည်း ခပ်ခက်ခက်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခရစ်ရှန်းသည် တိုနီကို မကြာခဏ

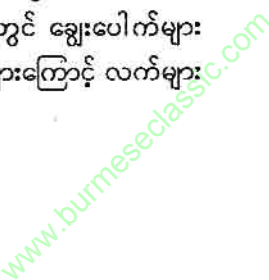

ခေါ်သွားပြီး ထို ကြောက်စရာ နေ့လယ်ခင်းအဖြစ်အပျက်ကို အသေးစိတ် မေးမြန်းတတ်သည်။ တိုနီသည် စိကာပတ်ကုံး စကားပြောကောင်းသူဖြစ်သည်။

“ပါပါက မမာတဲ့ပုံဖြစ်နေလား” ခရစ်ရှန်း၏ ငါးကြိမ်မြောက် မေးခွန်း ဖြစ်သည်။ “ကောင်မလေးက တိုနီတို့ဆီကို ပြေးဝင်လာတော့ ဘယ်လိုအော်လဲ” “ပါပါက စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ သေသွားတာလား” “ကောင်မလေးက ဘာပြောလဲ” “ပါပါဆီကနေ ဘာသံတွေ ထွက်လာလဲ” စသည့်မေးခွန်းများ ထုတ်ပြီးလျှင် ခရစ်ရှန်းငြိမ်သက်နေသည်။ ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ ငြိမ်သက်နေပြီး မျက်တွင်းနက်နက်ထဲမှ မျက်လုံးသေးသေးများဖြင့် အခန်းတွင်း လှည့်ပတ် ကြည့်သည်။ “ကြောက်စရာကြီး” ဟု ရုတ်တရက် ပြောပြီး ထရပ်လိုက်လျှင် ခရစ်ရှန်း ကျောချမ်းသွားပုံမှာ မြင်သာသည်။ တအံ့နွေးနွေး စဉ်းစားနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ခရစ်ရှန်းသည် လျှောက်ချည်ပြန်ချည်လုပ်ကာ ဂနာမငြိမ်။ တိုနီ ငိုသရော ရယ်သရောလုပ်လျှင် ခရစ်ရှန်းသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့်မှန်း မသိ ရှက်တက်တက်ဖြစ်နေတတ်သည်။ အိမ်ဖော်မလေး ‘လိုင်းနာ’ အကြောင်း အသေးစိတ် စုံစမ်းပြီး အသက်ထွက်ခါနီး လူအကြောင်း ကြောက်စရာများ ကိုသာ ပြောပြတတ်သည်။

ကြီးလာသော ခရစ်ရှန်းသည် ရုပ်မဖြောင့်။ ပိန်ကပ်ကပ်ဖြူရော်ရော်နှင့် အရေပြားက ဦးခေါင်းခွံပေါ်တင်းလွန်း၍ ထင်သည်။ နှာခေါင်းကြီးက အသား မရှိဘဲ ပါးရိုးနှစ်ဖက်ကြားမှ ငေါထွက်နေသည်။ အရေးထဲ ဆံပင်ကလည်း ပါးသေးသည်။ လည်ပင်းရှည်ပြီး ပိန်ညှော်ညှော်ခြေတံများက နဲ့တဲ့တဲ့။ လန်ဒန်တွင် နေခဲ့သူမို့ လန်ဒန်ဟန် လွမ်းမိုးနေသည်။ ဗယ်(လ်)ပရေဆိုတွင် နေခဲ့စဉ်ကလည်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများနှင့်သာ ပေါင်းသင်းခဲ့သည်။ ခရစ်ရှန်း တစ်ကိုယ်လုံး အင်္ဂလိပ်ဟန် လွမ်းနေရာ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ကြည့် ကောင်း၏။ တာရှည်ခိုင်ခံ့သော သက်သောင့်သက်သာရှိသည့် သားမွေးအင်္ကျီကို ဝတ်၊ ဗြက်ကျယ်ကျယ် ဖိနပ်ကိုစီး၍ ရွှေနိုင်ရောင်နှုတ်ခမ်းမွေးက ပါးစပ်ပေါ် ကုပ်ကျနေသည်။ ပူသော ရာသီဥတုကြောင့် လက်ပေါ်တွင် ချွေးပေါက်များ ကျယ်နေပြီး တိုတိုဝိုင်းဝိုင်း ညှပ်ထားသော လက်သည်းများကြောင့် လက်များ ကပင် အင်္ဂလိပ်လက် ဖြစ်နေချေသည်။

ခရစ်ရှန်းက ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးခွန်းထုတ်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ပြောပြရခက်တဲ့ ခံစားချက်ကို တိုနီ သိလား၊ ခပ်မာမာ တစ်ခုကို မျိုချမိပြီဆိုပါတော့၊ အဲဒါက ကျောရိုးတစ်လျှောက် ကျသွားရင် နာမှာလား။”

“ဒါပေါ့ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ရေသောက်ချလိုက်ပေါ့။”

“အိုး... ဒီလိုမျိုးပြောတာ မဟုတ်ဘူး” ခရစ်ရှန်း ဘဝင်ကျပုံမရ။ မျက်နှာက ကျိုးလန့်စာ စားသည့်ပုံစံဖြစ်နေသည်။

ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကို ခဝါချ၍ ယခင်လို ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်အောင်နေသူမှာ မိသားစုထဲတွင် ခရစ်ရှန်း ပထမဦးဆုံးဖြစ်သည်။ ကွယ်လွန်ရှာပြီဖြစ်သော ဆရာ စတင်ဂျယ်၏ ဟန်ကို ခရစ်ရှန်း မမေ့သေး။ ဆရာ စတင်ဂျယ်လေသံဖြင့် ခရစ်ရှန်း သည် နာရီပေါင်းများစွာ စကားပြောသည်။ ပြဇာတ်အတူလိုက်ကြည့်ရန် အဖော် စပ်၍ ပြဇာတ်အကြောင်းလည်း မေးသည်။

“မသိဘူး၊ ပြဇာတ်အကြောင်း သတိမထားမိလိုက်ဘူး” တိုနီသည် ရင်ထဲ ကျလီကျလီဖြစ်သွားသည်ကို မပေါ်ရအောင် တမင် အသံမြှင့်ပြောသည်။ သို့သော် ခရစ်ရှန်းက ဂရုမမူမိဘဲ ပြဇာတ်အကြောင်း ဇာတ်စုံခင်းသည်။

“ပြဇာတ်ကြည့်ရတာ သိပ်ပျော်တာပဲဗျာ၊ ‘ပြဇာတ်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေး ကြားရတာနဲ့တင် နားကြောစိမ့်သွားတာပဲ၊ သူများတွေရော ကျွန်တော့်လိုပဲလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော်လေး... ပိတ်ကားကြီးကိုတောင် ဒီတိုင်းထိုင်ကြည့်နေနိုင်တယ်၊ အကြာကြီးကြည့်နေနိုင်တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ခရစ္စမတ်ပွဲ သွားကြည့်ကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီခံစားချက်မျိုးရှိနေတာ၊ တီးဝိုင်းသံတစ်ခုပဲ နားထောင်ရမယ် ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်က သွားကြည့်မှာပဲ၊ ပြဇာတ်မှာဆိုရင် ကျွန်တော်က ‘နှစ်ပါးသွား’ ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ၊ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးက သူ့ချစ်သူရဲ့ ခေါင်းကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်နဲ့ ပွေ့ထားတဲ့ အခန်းဆိုရင် သိပ်ခိုက်တာပဲဗျာ၊ လန်ဒန်နဲ့ ဗယ်(လ်)ပရေဆိုမှာ ကျွန်တော်သိတဲ့ ဇာတ်မင်းသား ဇာတ်မင်းသမီးတွေမှ အများကြီး။ သူတို့ရဲ့ ပုံမှန်ဘဝကို သိခွင့်ရတာ ပျော်စရာကောင်းတယ်ဗျာ၊ ပြဇာတ် ကနေတဲ့အခါမှာဆိုရင် သူတို့ အိုက်တင်မှန်သမျှ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေတာပဲ၊ ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ စင်ပေါ်မှာ သူတို့ပြောရမယ့် ဇာတ်ဝင်စကား ပြောပြီးလို့ စင်နောက်ကိုလှည့်ထွက်သွားပြီဆိုရင် တကယ့်ကိုအေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ ပရိသတ်ကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကျောပေါ်မှာ ရှိနေတာနော်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

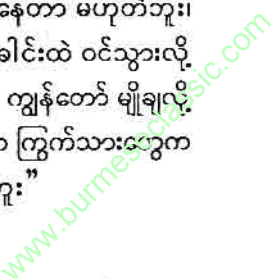

တော့များ ဒီလောက်အေးဆေးသလဲမသိဘူး၊ ကျွန်တော်သာဆိုရင် ဘယ်လိုများ နေမလဲလို့ အမြဲတွေးနေတာ၊ တစ်ခါကဆိုရင် လန်ဒန်မှာပေါ့၊ တစ်ခန်းရပ် ပြဇာတ် ကနေတုန်း ကျွန်တော်က စင်ပေါ်တက်ပြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတာ၊ ကောင်မလေးက ချောချောလေး၊ ပြောနေတုန်း လိုက်ကာကြီး ပင့်တင်လိုက်တော့ ပရိသတ်ကြီးက ရှေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာရော၊ ကျွန်တော် စင်ပေါ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အောက်ပြန်ရောက်လာမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။”

စားပွဲတစ်ဝိုင်းလုံးတွင် တိုနီတစ်ယောက်သာ ရယ်သည်။ သို့သော် ခရစ်ရှန်း မရပ်ဘဲ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် စကားဆက်သည်။ ကော်ဖီဆိုင်တွင် သီချင်း ဆိုသော အင်္ဂလိပ်အဆိုတော်များအကြောင်းပြောရာတွင် အမျိုးသမီး အဆိုတော် တစ်ဦး ဆံတုဆောင်း၍ တုတ်ကောက်ရှည်ရှည်တစ်ချောင်းဖြင့် ကြမ်းကို ထောက် ထောက်ပြီး ‘မာရီယာပါရူင်’ ဆိုသော တေးကို ဆိုကြောင်း ပြောပြသည်။ “မာရီယာဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မေးငေါ့တဲ့ စကားလုံး၊ တစ်ယောက် ယောက်က မဟုတ်တာလုပ်ချလိုက်ပြီဆိုမှ ‘ဒါ မာရီယာပဲ’လို့ ပြောတာ၊ အကျင့် သီလ လုံးဝခေါင်းပါးတာကို ပြောတာ” ခရစ်ရှန်းသည် ထိုနောက်ဆုံးစကားလုံးကို ပြောရာတွင် ကြောက်စရာကောင်းသောဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ ညာလက်ကို မြှောက်ပြီး လက်မနှင့် လက်ချောင်းများ ကွင်းပြလိုက်သေးသည်။

“တော်လောက်ပြီ ခရစ်ရှန်း၊ မာမာတို့ ဒါမျိုးတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး” ဟု ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ဟန်သည်။ သို့သော် ခရစ်ရှန်းသည် အမေ့ခေါင်းပေါ်ကျော် ကြည့်ကာ မသိသလိုပင် ငေးနေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ဟန်၍ မဟုတ်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ ရပ်သွားခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခရစ်ရှန်း ကိုယ်တိုင် ထိုမာရီယာ ပုံပြင်ထဲ နစ်ဝင်သွား၍ ဖြစ်သည်။ ခရစ်ရှန်း၏ မျက်ဆန် လေးများ လူးလာခတ်နေ၏။

ရုတ်တရက် ခရစ်ရှန်း ထပြောပြန်သည်။ “တစ်ခါတလေကျရင် ကျွန်တော် မျှီလို့ မရဘူး။ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ၊ အိုး... ရယ်စရာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုဖြစ်တာ တကယ်မလွယ်ဘူး။ အဲဒါက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဝင်သွားလို့ ကျွန်တော် မျှီချလို့မရတာလား မသိဘူး၊ ချက်ချင်းကြီးကို ကျွန်တော် မျှီချလို့ မရတော့တာ၊ အစာတွေက မျှီချပြီးသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနားက ကြွက်သားတွေက ရှုပ်ထွေးပြီး စလုံးစခုကြီးဖြစ်သွားတာ၊ ဒါ စိတ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။”

ထိုအပြောတွင် တိုနီ အမှန်တကယ် စိတ်ဆိုးသွားပြီး အော်သည်။
“ခရစ်ရှန်း၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ၊ မျိုမယ်ဆိုရင် မျိုချလိုက်ဖို့ စိတ်ကိုမှ မဆုံး
ဖြတ်တာ၊ ဘာမဟုတ်တာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

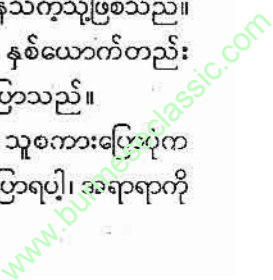
သောမတ်(စ်)တိတ်နေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က “ဒါစိတ်မခိုင်လို့
ဖြစ်တာ ခရစ်ရှန်း၊ ဟုတ်တယ်... ခရစ်ရှန်း ပြန်ရောက်လာတာ အချိန်ကောင်းပဲ၊
ဟိုမှာဆိုရင် ရာသီဥတု ဆိုးတာနဲ့ သေမှာပဲ”

စားသောက်ပြီးလျှင် ခရစ်ရှန်းသည် ထမင်းစားခန်းထဲရှိ အော်ဂင်လေး
ဘေးထိုင်ကာ စန္ဒရာပပါရမီရှင်ကဲ့သို့ အိုက်တင်လုပ်ပြသည်။ ခေါင်းဆတ်၍
ဆံပင်ကို လှန်သည်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပွတ်ပြီး အခန်းတစ်ခုလုံးကို သိမ်းကျုံး
ကြည့်သည်။ ထို့နောက် စကားမဆိုတော့ဘဲ အော်ဂင်ပေါ်ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ
ဘေ့(စ်)ကီးများကို အားကုန်ရိုက်သည်။ မယုံနိုင်လောက်စရာတီးကွက်များ ဖြစ်၏။
အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခရစ်ရှန်းသည်လည်း အခြားဘူဒင်ဘရွတ်(ခါ)များလိုပင်
ဂီတဆိုလျှင် ဒုံးဝေးပြီး အနည်းငယ်မျှပင် မတီးတတ်ပေ။ ခရစ်ရှန်း ကိုယ်ကို
နောက်ပြန်မီလိုက်ကာ မျက်နှာကြက်ကို ပီတိဝေနေဟန်ဖြင့် တစ်အောင့်
ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ကီးဘုတ်ကို တဒိုင်းဒိုင်းချကာ အောင်နိုင်သူလို ရပ်လိုက်သည်။
ခရစ်ရှန်းလုပ်ပုံကို ကလာရာပင် အူတက်မတတ်ရယ်သည်။

“ကျွန်တော်က တီးဝိုင်းဆိုရင် စုံတကာစေ့ပဲ၊ ပညာရှင်တွေ သူတို့ တူရိယာကို
ဘယ်လိုကိုင်တွယ်သလဲကြည့်ရတာ ကြိုက်လို့၊ အနုပညာရှင်ဖြစ်နေတာ တကယ့်
လှပမှုပဲဗျ” ပြောပြီး ခရစ်ရှန်း ထပ်တီးသည်။ သို့သော် ဗြုန်းစားကြီးရပ်သွား
ပြန်သည်။ စောစောကတင်ရှိနေသော မျက်နှာဖုံး ကွာကျပျောက်ရှသွားသလို
အလေးအနက်ဖြစ်လာသည်။ ထိုင်ရာမှထပြီး ကျိုးကျဲကျဲ ဆံပင်ထဲ လက်ထိုး
မွေ့သည်။ ထို့နောက် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေပြန်သည်။ ရပ်နေသော်လည်း လူးလာ
ဆန်ခတ် မျက်ဆန်များက ခရစ်ရှန်း ဒေါထလာကြောင်း ဖော်ပြနေ၏။ တစ်စုံ
တစ်ရာကို နားစွင့်နေပုံမှာလည်း နာနာဘာဝအသံကို နားစွင့်နေသကဲ့သို့ဖြစ်သည်။

တစ်ခုသော ညနေခင်းတွင် တိုနီနှင့် သောမတ်(စ်) နှစ်ယောက်တည်း
ရှိချိန်၌ တိုနီက အစ်ကိုဖြစ်သူ သောမတ်(စ်)ကို ဤသို့ ပြောသည်။

“တစ်ခါတစ်ခါ ခရစ်ရှန်းပုံစံက ထူးဆန်းလာတယ်၊ သူ့စကားပြောပုံက
တစ်မျိုးပဲ၊ အသေးစိတ်ပြောပုံက မူမမှန်ဘူး။ အဲ... ဘယ်လိုပြောရပါ၊ အရာရာကို

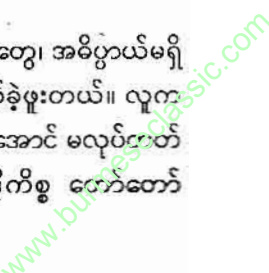

သူ ကြည့်ပုံရူပုံ မြင်ပုံကိုက ထူးဆန်းနေတာ၊ အစ်ကိုကော အဲဒီလို မထင်ဘူးလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ တိုနီ ဘာပြောလဲဆိုတာ အစ်ကို ကောင်းကောင်းနားလည် တယ်။ ခရစ်ရှန်းက လက်လွတ်စပယ်နိုင်တယ်၊ ဣန္ဒြေမရဘူး၊ ဘယ်လိုပြောရ မှန်းတောင် မသိဘူး၊ သူတစ်ခုခုတော့ ချို့ယွင်းနေတယ်။ လူတွေ ပြောကြသလို မျှတမှုပေါ့။ စိတ်ပိုင်းအနေအထားမျှတမှု လိုအပ်နေတယ်။ တခြားလူတွေက သူ့ကို ရိုးရိုးနဲ့ တည့်တိုးကြီး မှတ်ချက်ချလိုက်ရင် သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုထားရမလဲ သူ မသိဘူး၊ ဘယ်လိုဟန်ဆောင်ထားရမယ်ဆိုတာကို မသိတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်စွမ်း ပျောက်ဆုံးသွားတာ၊ သူ ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ လေကန်တော့မယ် ဆိုရင်လည်း ဒီအချိုးပဲ၊ သူ့အတွေးတွေ အိတ်သွန်ဖာမှောက်ပြောပါလေရော၊ တစ်ဖက်လူက မအိမလည်ကြီးခံရတာပေါ့။ သူပြောပုံက အဖျားတက်ပြီး ပြော သလို ဖြစ်မနေဘူးလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်မှုနဲ့ မျှိုသိပ်နိုင်စွမ်း၊ ဒီနှစ်ခု စလုံး မရှိဘူး၊ ဖြစ်ပုံကတော့ ရှင်းပါတယ်။ ခရစ်ရှန်းဟာ သူ့ဟာသူ အလုပ်ရှုပ် နေတဲ့ လူစားမျိုး၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ဟာသူ ပဋိပက္ခဖြစ်နေတယ်။ သေးသေးမွှားမွှား ကိစ္စလေးတွေ၊ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းဖြစ်တတ်တဲ့ကိစ္စလေးတွေဆိုရင် သူ ရူးသွပ် နေရော၊ ကြောင်းကျိုးဆင်ခြင်တတ်တဲ့လူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်အလုပ်ရှုပ်ခံ မလဲ၊ သိတောင် သိချင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ပြောချင်စိတ်မရှိတော့ သိလည်း မသိချင်ဘူးပေါ့၊ စကားဖွာတော့ လူမခံညားဘူး၊ တိုနီအသိပဲ... ခရစ်ရှန်းကလွဲလို့ ဘယ်သူမဆို ပြဇာတ်ကြိုက်ရင် ကြိုက်တယ်။ ဒါလောက်ပဲ... ဒါပေမဲ့ ခရစ်ရှန်းကတော့ ကွန့်လိုက်ရမှ၊ ဘာမဆို အညွန့်တက် လိုက်ရမှ၊ ခရစ်ရှန်းပြောပုံက ပြဇာတ်ပေါ် သူ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်ပုံဟာ သိပ်ကို အံ့ဩစရာ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘူးလားဆိုတဲ့ လေနဲ့ပြောတာ၊ သူ့ဟာ တစ်ခုခုကို ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဖော်ပြနိုင်ဖို့ နပန်းလုံးနေတယ်”

သောမတ်(စ်)သည် စီးကရက်ကို မီးလင်းဖိုထဲ ပစ်လိုက်ပြီး တစ်အောင် နား၍ ဆက်ပြောသည်။

“အစ်ကို ပြောမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စူးစမ်းချင်တာတွေ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်စွဲလမ်းတာတွေ အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ လူက မတည်ငြိမ်တော့ဘူး၊ ဝက်အူချောင်လာတယ်၊ ညီညွတ်မျှတအောင် မလုပ်တတ် တော့ဘူး၊ မထိန်းတတ်တော့ဘူး။ အစ်ကို့အတွက်က ဒီကိစ္စ တော်တော်

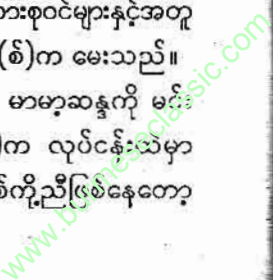
အရေးကြီးတယ်။ ဒီလိုမျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဝင်စားမှုအပေါ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထုချေရှင်းလင်းတဲ့လူတွေကတော့ ရှိနေမှာပဲ။ ကိုယ့်စိတ်စေတသိက်ကို ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် အသေးစိတ် စူးစမ်းတဲ့လူမျိုးဆိုတာ ဥပမာ ကဗျာဆရာတွေပေါ့။ ကဗျာဆရာတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပြည့်တဲ့ အတွင်းသဏ္ဍာန်ဘဝအကြောင်း လှလှပပနဲ့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း စပ်ဆိုသွားနိုင်ကြတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ လူတွေရဲ့ စိတ်ကမ္ဘာကို အာဟာရဖြည့်တင်းပေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုတို့လိုမျိုး သာမန်ရိုးရိုးကုန်သည်ဆိုတာကတော့ ဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ မနေသင့်တော့ဘူး။ သံစုံတီးဝိုင်းကြီးရဲ့ တေးသံဟာ မပြောပြတတ်လောက်အောင် နားထောင်ကောင်းခဲ့ပါတယ်တို့၊ တစ်ခုခုကို မျိုချလို မရတော့ဘူးတို့ ဒါလောက် ကတော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုတို့ ဘိုးဘေးတွေလို ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ပြီး လက်ကြောတင်းတင်းနဲ့ အလုပ်ကို ပြီးတဲ့အထိလုပ်တာ ပိုကောင်းပါတယ်။”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ တိုနီအမြင်နဲ့ အစ်ကိုပြောသွားတာ တစ်ထပ်တည်းပဲ။ ဟက်ဂင်းစထရွမ်းတွေအကြောင်းများ တိုနီ တွေးမိရင်လေ... အိုး ကလေးကဝတွေ၊ တိုနီ ဒီလိုပြောရင် မာမာက မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုပြောတာ သူတို့အတွက် အကိုက်ဆုံးပဲ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မြို့ပေါ်က အကောင်းဆုံးမိသားစုလို ထင်တစ်လုံး ဖြစ်နေရောသလား၊ ရယ်ချင်တယ်”

*

ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)လုပ်ငန်း၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင်သည် ညီတော်မောင်ကို ပြန်ရောက်လာချိန်မှစပြီး ရက်ပေါင်းများစွာအတွင်း အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ လွှတ်ထား၍ လေ့လာဆန်းစစ်နေခဲ့သည်။ ခရစ်ရှန်းပေါ်ထားသည့် သူ့သဘော ထားသည် ပါးနပ်တည်ငြိမ်သော မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်စွန်းတစ်စမျှမပေါ်ခဲ့ သော်လည်း ခရစ်ရှန်းကို သောမတ်(စ်)စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်ခဲ့သည်။ မိသားစုဝိုင်းတွင် သောမတ်(စ်)သည် ခရစ်ရှန်းအား ပုံမှန် ဆက်ဆံကာ ခရစ်ရှန်းက သရုပ်ဆောင်ပြုပြင်ဆိုပါက ကျန်မိသားစုဝင်များနှင့်အတူ ရယ်မောပျော်ရွှင်ခဲ့သည်။ တစ်ပတ်အကြာတွင် သောမတ်(စ်)က မေးသည်။

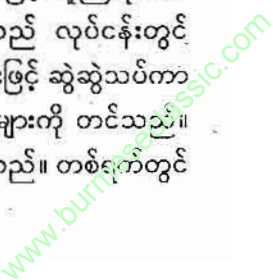
“ကဲ ခရစ်ရှန်း၊ အစ်ကိုတို့အလုပ်လုပ်ကြရအောင်၊ မာမာဆန္ဒကို မင်း သဘောတူပြီးပြီလို့ အစ်ကို သိထားတယ်။ မားကပ်(စ်)က လုပ်ငန်းသိမှာ ငွေထည့်လိုက်တော့ အခု ပါတနာဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းက အစ်ကိုညီဖြစ်နေတော့

မားကပ်(စ်)ရဲ့နေရာမှာ ဝင်လုပ်ပါ။ စာရေးကြီးနေရာပေါ့။ ကုန်သည်အတွေ့အကြုံ မင်းမှာ ဘယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ။ အစ်ကို မသိဘူး။ အခု အချိန်ဖြုန်းလို့ ဝပြီနော်။ အစ်ကိုပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ကောင်းပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အင်္ဂလိပ်လို ရေးသားဆက်သွယ်မှုက မင်းအတွက် အသင့်တော်ဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို တစ်ခု ကြိုပြောထားချင်တယ်။ အခု မင်းက လုပ်ငန်းဦးစီးရဲ့ညီဖြစ်နေတော့ မင်းရဲ့ အနေအထားက သူများရဲ့အထက်မှာ။ အဲဒါကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အခွင့်ထူးခံလုပ်ပြီး ရေသာခိုနေတာထက် သူများနဲ့ ဒိုးတူပေါင်ဖက် လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း လုပ်နိုင် တာက ပိုပြီး လူလေးစားတယ်ဆိုတာ မပြောပါရစေနဲ့။ ရုံးချိန်လေးစားတိကျဖို့နဲ့ ရုံးမှန်မှန်တက်ဖို့ စိတ်ပါရဲ့လား။”

ထို့နောက် လစာကိစ္စကို သောမတ်(စ်)ပြောကြည့်ရာ ခရစ်ရှန်းသည် သိပ် စဉ်းစားမနေဘဲ ပြီးပြီးရော သဘောဖြင့် ခပ်လောလော လက်ခံလိုက်သည်။ လစာရမည်ဆို၍ ရှက်တက်တက် ထူအမ်းအမ်းမျက်နှာ ဝင်းသွားသည်ကို မဖုံးတတ်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သောမတ်(စ်)သည် ခရစ်ရှန်းအား ရုံးခေါ် သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် လုပ်ငန်းအိုကြီးတွင် ခရစ်ရှန်း၏ လုပ်ဆောင်မှု စတင်ပါပြီ။

ကောင်စစ်ဝန်ကွယ်လွန်ပြီးကတည်းက လုပ်ငန်းကြီး အနှောင့်အယှက်မရှိ။ တည်ငြိမ်ခိုင်မာစွာ သွားနေခဲ့သည်။ သို့သော် သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)က နဖားကြီးဆွဲသည်နှင့် စီမံခန့်ခွဲမှု ဆန်းသစ်လာသည်။ စွန့်စားလာသည်။ အရဲစွန့် မှုများ မကြာခဏဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)မိသားစု၏ ‘ယုံကြည် စိတ်ချရမှု’ဟူသည် ရှေးယခင်က ယူဆချက်တစ်ခု၊ သီဝရိတစ်ခု၊ ဂုဏ်ဒြပ်တစ်ခုသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု ထိုဂုဏ်ဒြပ်ကို ကောင်းကောင်းအသုံးချ၍ စွန့်စားမှုလုပ်ရာ လူကြီးပိုင်းက အချင်းချင်း မျက်ရိပ်ပြလာကြသည်။ “ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)တွေက လက်နှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ ငွေရှာချင်လာကြပြီ” ဟု ဆိုကြသည်။ သောမတ်(စ်)သည် လူရိုးလူဖြောင့် မားကပ်(စ်)ကို တစ်ပါတည်း တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ဘောလုံးကို ခြေတွင် သံကြိုးဖြင့် တွဲချည်ထားသကဲ့သို့ ခေါ်လာနိုင်ခဲ့သဖြင့် လူကြီးပိုင်းက ဩဘာပေးကြသည်။ မားကပ်(စ်)၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုသည် လုပ်ငန်းတွင် သက်တမ်းရင့်ခဲ့ပြီ။ နှုတ်ခမ်းမွေးကို လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းဖြင့် ဆွဲဆွဲသပ်ကာ စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် ရေတစ်ခွက်နှင့် ရေးစရာ ချွတ်စရာများကို တင်သည်။ ဘေးဘီထက်အောက် အရာရာ အလွတ်မပေးတမ်းကြည့်သည်။ တစ်ရက်တွင်

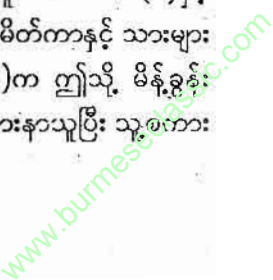
ငါးကြိမ် ခြောက်ကြိမ်ခန့် ခြံဝင်းထဲထွက်ပြီး ခဝါရုံထဲဝင်၊ ရေပိုက်ခေါင်းအောက် ခေါင်းထိုးသွင်းပြီး လန်းဆန်းအောင် လုပ်သည်။

“တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဖြည့်သွားကြတာ” ဟု ဂုဏ်ဝါကြီးသော မြို့မျက်နှာဖုံး ကောင်စစ်ဝန် ဟူးနီးယပ်(စ်)က ကောင်စစ်ဝန် ကစ္စတင်မိတ်ကာကို ပြောသည်။ ထိုအခါ အခြားလူများကလည်း သံယောင်လိုက်ကြသည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် ဆိပ်ကမ်းနှင့် ကုန်လှောင်ရုံများတွင်လည်း ဤနည်းနှင့်ပင် ပဲ့တင်ထပ် ကြသည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)လူရွယ် လုပ်ငန်း ကိုင်တွယ်ပုံကို တစ်မြို့လုံး စိတ် ဝင်စားကြသည်။ လူကုံထံများနှင့် သိကျွမ်းသော ကြေးသွန်းလမ်းမှ စတန်သည် “သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထိန်းသွားတာ” ဟု ဇနီးကို ပြန်ဖောက်သည် ချသည်။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ထိန်းညှိသွားသည်ဆိုသော်လည်း အသက် ငယ်သော ပါတနာက ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးပိုရှိခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းများ၊ သင်္ဘော ကပ္ပတိန်များ၊ ကုန်လှောင်ရုံဦးစီးများ၊ ရထားမောင်းသူနှင့် ကုန်တင်ကုန်ချ ကူလီကြီးများကို သောမတ်(စ်)က ကောင်းစွာ ကိုင်တွယ်သွားသည်။ ထိုအလွှာ ဘာသာစကားကို အေးအေးဆေးဆေးပြောဆိုသွားသော်လည်း သူနှင့် ထိုလူ များကို အဝေးကြီး ခြားထားနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုဘာသာစကားကိုပင် မားကပ်(စ်)က သူ၏ သစ္စာရှိဝန်ထမ်းများအားပြောလျှင် နားထဲ ကန့်လန့်ဖြစ်နေသောကြောင့် သောမတ်(စ်)ရယ်ပစ်သည်။ ထိုအခါ တစ်ရုံးလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရယ်ပွဲဖွဲ့ကြရ၏။

သက်တမ်းရင့်လုပ်ငန်းကြီးအား ကာကွယ်လိုသော၊ ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားစေ လိုသော သောမတ်(စ်)၏ ဆန္ဒသည် သူ့အား နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အလုပ်ကို အားကြီး မာန်တက်လုပ်စေခဲ့သည်။ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိမှု၊ အောင်နိုင်သူအမူအရာ၊ သေချာ ပိုင်နိုင်မှုနှင့် သွင်ပြင်မူရာ တင့်တယ်မှုများက ရောင်းရေးဝယ်တာလုပ်ငန်းတွင် မျက်နှာပန်းလှကြောင်း သောမတ်(စ်)ကောင်းကောင်းသိသည်။

“စီးပွားရေးသမားဟာ ပြုရိုကရက် ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး” သောမတ်(စ်)နှင့် ကျောင်းနေဖက် ကစားဖော်ကစားဖက်ဖြစ်သော ကစ္စတင်မိတ်ကာနှင့် သားများ ကုမ္ပဏီမှ စတီဇင် ကစ္စတင်မိတ်ကာအား သောမတ်(စ်)က ဤသို့ မိန့်ခွန်း ခြွေသည်။ စတီဇင်သည် သောမတ်(စ်)ပြောသမျှ မှတ်သားနာသူပြီး သူ့စကား လုပ်ပစ်လိုက်သူဖြစ်သည်။

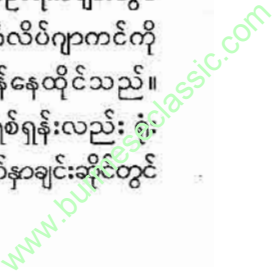

“ငါ့အမြင်မှာ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး လိုတယ်လေ၊ ရုံးခန်းတစ်ခန်းရှိရုံနဲ့ အောင်မြင်မှုတွေ ထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက ရုံးခန်းကို ဂရုမစိုက်ဘူး စတီဇင်၊ ကိစ္စတွေ အကုန်လုံးကို နေရာတင် ရှင်းချင်တာ၊ ကိုယ်တိုင်ကြည့်၊ ကိုယ်တိုင်ပြော၊ ကိုယ်တိုင်ညွှန်၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ကိုယ့်ဦးနှောက်ထဲ ချက်ချင်းပေါ်လာတဲ့အတိုင်း လုပ်ချင်တာ၊ မင်းတို့ပြောတဲ့ လာဘ်ဆိုတာ အဲဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကံမကောင်းချင်တော့ လူချင်း တိုက်ရိုက်တွေ့တဲ့ကိစ္စဟာ ခေတ်နောက်ကျသွားတယ်။ အရင်တုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ဆက်သွယ်ရေးတွေ ပိုတိုးတက်လာတယ်။ ပတ်သက်မှုတွေ ပိုလွယ်ကူလာတယ်။ စွန့်စားမှု နည်းလာတယ်။ အမြတ်အစွန်းလည်း နည်းလာတယ်။ ဒီနေရာမှာ ရှေးလူကြီးတွေက ပိုစွမ်းတယ်။ ငါ့အဘိုးဆိုရင် မြင်းလေးကောင်ဆွဲရထားနဲ့ ဂျာမနီတောင်ပိုင်းကို ပရပ်ရှားစစ်တပ်အတွက် ရိုက္ခာထောက်ပံ့အရာရှိအဖြစ် သွားခဲ့တာ၊ သားရေဖိနပ်စီး၊ ဆံတုဆောင်းပြီး အဲဒီမှာ သူ့ရဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးနဲ့ ငွေထုပ်ပိုက်နိုင်ခဲ့တာ၊ အိုး... ခုများတော့ ကုန်သည်ဘဝဆိုတာ ပျင်းသထက် ပျင်းစရာကောင်းလာပြီ”

ထိုအကြောင်းများသည် သောမတ်(စ်)အား ခံတွင်းတွေ့စေသည့် အလျောက် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လူချင်းတိုက်ရိုက်တွေ့၍ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သည်ကို အလွန်သဘောကျသည်။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စများသည် တစ်ခါတစ်ရံ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်တတ်သည်။ ဥပမာ မိသားစုနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လျှင် သောမတ်(စ်)သည် ကြိတ်စက်ရုံတွေ့ပါက ဝင်ကြည့်သည်။ ပိုင်ရှင်နှင့် အာလာပသလ္လာပပြောသည်။ သောမတ်(စ်) လာလည်သည့်အတွက် ကြိတ်စက်ရုံပိုင်ရှင်က အင်မတန်ဝမ်းသာပြီး နောက်ဆုံး သောမတ်(စ်)နှင့် အရောင်းအဝယ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်သွားတော့သည်။ သောမတ်(စ်)၏ပါတနာ မားကပ်(စ်)သည် ထိုကိစ္စမျိုးတွင် မစွမ်း။

ခရစ်ရှန်းအတွက်မူ ပထမတွင် ခရစ်ရှန်းသည် အလုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ အားနှင့်မာန်နှင့် လုပ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ကျေနပ်သည်။ စဦးရက်များတွင် ကောင်းကောင်းစားသည်။ ဆေးတံပုတိုတိုကို ခဲသည်။ အင်္ဂလိပ်ဂျာကင်ကို ဝတ်သည်။ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေထိုင်သည်။ မနက်ပိုင်း သောမတ်(စ်) ရုံးသွားသည့်အချိန်လောက်တွင် ခရစ်ရှန်းလည်း ရုံးသွားသည်။ ရုံးရောက်လျှင် သောမတ်(စ်)၊ မားကပ်(စ်)တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်

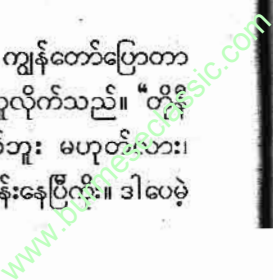
သူတို့လိုပင် ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်သည်။ ပထမ သတင်းစာများ ဖတ်သည်။ စာဖတ်ရင်း စီးကရက်သောက်သည်။ ထို့နောက် သူ့စားပွဲအောက်ဆုံး အံဆွဲမှ ကော့ညက်ပုလင်းထုတ်၍ ခြေညောင်းလက်ဆန့်လုပ်ပြီး သဘောကောင်းစွာ အလုပ်လုပ်တော့သည်။ လျှာက နှုတ်ခမ်းများကို လိုမ့်သိမ်းနေရသည်။ သူ ရေးသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပေးစာများမှာ စကားပြောဟန်အတိုင်းရေးသွားခြင်း ဖြစ်ရာ သူမတူအောင် ကောင်းလှ၏။ အထူးတလည် အားစိုက်ထုတ်စရာ မလိုပါဘဲ ရှင်းလင်းပြေပြစ်သော အတ္ထုပ္ပတ္တိဂုဏ်မြောက်နေသည်။

မိသားစုဝိုင်းတွင် ခရစ်ရှန်းသည် ထုံးစံအတိုင်း သူ့ခံစားချက်ကို ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြသွားသည်။

“စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုတာ တကယ့်ကို စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ လုပ်ငန်းပဲ။ လေးစားစရာကောင်းတယ်။ စိတ်ကျေနပ်စရာကောင်းတယ်။ လုံ့လ ဝီရိယရှိစေတယ်။ သက်သောင့်သက်သာလည်း ဖြစ်စေတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒါလုပ်ဖို့ မွေးလာတာဗျ။ အိမ်သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်ခါမှ ဒီလောက် နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းတာမျိုး မရှိဖူးဘူး။ မနက် ရုံးရောက်ရင် လူက လန်းသွား တာပဲ။ သတင်းစာတွေကြည့်၊ ဆေးလိပ်သောက်၊ ဟိုဟာဒီဟာ စဉ်းစား၊ ကော့ညက် နည်းနည်းမော့ပြီး အလုပ်စလုပ်တာပဲ။ ဟော... နေ့လယ်ရောက်တော့ မိသားစုနဲ့အတူစား၊ စားပြီးရင် နား၊ ပြီးတော့မှ အလုပ်ပြန်လုပ်။ စီးပွားရေး ပေးစာတွေ ချောချောမွေ့မွေ့ လေး ရေးသွား၊ ခဲတံ၊ ပေတံ၊ စာရွက်ဖြတ်တဲ့ဓား၊ တံဆိပ်ခေါင်း... အားလုံး ပထမတန်းစားချည်းပဲ။ အဲဒါလေးတွေ တရိတသေကိုင်ပြီး တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်သွားတော့ ဟော... အလုပ်ပြီးသွားရော၊ မနက်ဖြန်ရောက်တော့ မနက်ဖြန်အလုပ်ပေါ့၊ အိမ်ပြန်ပြီး ညစာ စားချိန်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ကျေနပ်မိတယ်။ ခြေတွေ လက်တွေက အစ ကျေနပ်သွားတာ”

“ဘုရား ဘုရား ခရစ်ရှန်း၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ လက်တွေက ဘယ်လို လုပ်ပြီး ကျေနပ်မှာလဲ”

“ဘာလို့လဲ၊ လက်တွေက တကယ်ကျေနပ်သွားတာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ နားမလည်ဘူးလား” ခရစ်ရှန်းသည် သေချာရှင်းပြရန် အားယူလိုက်သည်။ “တို့နို့ လက်သီးဆုပ်ကြည့်လိုက်၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားမစိုက်ဘူး မဟုတ်လား၊ သေချာတာပေါ့။ ဘာကြောင့်ဆို တို့နို့ အလုပ်လုပ်ရတာ ပင်ပန်းနေပြီလို့။ ဒါပေမဲ့

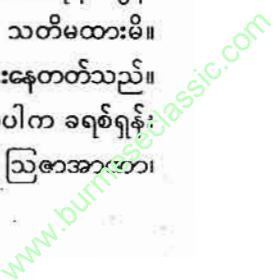

ဆုပ်လိုက်တဲ့လက်တွေက ပျော့တွဲတွဲကြီးတော့ ဖြစ်မနေဘူးနော်။ အဲဒီလို ဆုပ်ရလို့ မခံမရပ်နိုင်လည်း ဖြစ်မနေဘူးနော်။ တိုနီက လက်သီးဆုပ်လိုက်ချိန်မှာ စိတ်ကျေနပ်မှု တစ်မျိုး ရှိနေတာကိုး၊ ဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေး လွယ်လွယ်ကူကူပဲ။ အဲဒါ လက်တွေက ကျေနပ်သွားလို့ပေါ့။ မပျင်းမရိဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေနိုင်တယ်”

အားလုံး တိတ်နေကြသည်။ သောမတ်(စ်)သည် သဘောမတူကြောင်း မသိစေလို၍ ပုံမှန်သံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “အဲဒါဆို လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာ အတွက်ကြောင့် အလုပ်လုပ်” ဆက်မပြောဘဲ ရပ်သွားသည်။ တစ်အောင့်ကြာမှ “အစ်ကိုမှာလည်း တခြားအကြောင်းတွေ ရှိတာပေါ့လေ” ဟု ဖြည့်ပြောသည်။ သို့သော် ခရစ်ရှန်း မကြား။ မျက်လုံးများက ဟိုဟိုဒီဒီ သဝေထိုးကာ အတွေး ရေယဉ်ကြော မျောနေသည်။ မကြာခင် ဗယ်(လ်)ပရေဆိုမှ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ပြောပြသည်။ ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်မှုအကြောင်း သူ့သိသမျှ ပြန် ဖောက်သည်ချခြင်းဖြစ်သည်။ “အဲဒီလူက ဓားနဲ့ခွဲချလိုက်တာ”

သောမတ်(စ်)သည် ထိုကဲ့သို့သော ပုံပြင်များအတွက် ဘယ်သောအခါမျှ အားမပေးချေ။ ခရစ်ရှန်းတွင် ထိုပုံပြင်များ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးရှိနေရာ တိုနီက အလွန်အကျွံစိတ်ဝင်စားသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၊ ကလာရာနှင့် ကလော့ သိုင်းတို့က အံ့အားတသင့်နားထောင်ကြသည်။ ဂျန်မင်နှင့် အဲရစ်ကာတို့ကမူ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း။ သောမတ်(စ်)သည် ခရစ်ရှန်း ချဲ့ကားပြောသည်။ နောက် ပြောင်သည်ဟုထင်သဖြင့် ခပ်ထေ့ထေ့မှတ်ချက်ချတတ်မြဲဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ ခရစ်ရှန်းသည် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဇာတ်ခင်းပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ညီဖြစ်သူက ပြင်ပ လောကကို ပိုနဲ့စပ်ပုံရ၍ သောမတ်(စ်) သဘောမကျနိုင်ခြင်းလော၊ သို့မဟုတ် ခုတ်လားထစ်လား အကြမ်းပတမ်းကိစ္စရှေ့တန်းတင်ခြင်းနှင့် ဓားသေနတ် အတိုက်အခိုက်များအကြောင်း နဂိုကပင် သောမတ်(စ်)မနှစ်မြို့ခြင်းကြောင့်လော၊ ခရစ်ရှန်းမသိ။ သူ့ပုံပြင်များအပေါ် အစ်ကိုလုပ်သူ မနှစ်မြို့ခြင်းကို အသာခေါက် ထားပြီး ဇာတ်ကြောင်းပြန်လေ့ရှိသည်။ ဇာတ်ကြောင်းပြန်ရာတွင် အာရုံနစ်လွန်း သဖြင့် နားထောင်သူ ပရိသတ် ဟဒယနှင့် တွေ့ မတွေ့ကိုပင် သတိမထားမိ။ ပြောပြီးပါကလည်း သူ့ဘာသာသူ တွေးချင်ရာတွေး၊ ငေးချင်ရာငေးနေတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မကြည်မလင်ဖြစ်ပါက ခရစ်ရှန်း သည် အစ်ကိုအား အာယာတစိတ် မထားပေ။ အစ်ကိုကြီး၏ ဩဇာအာဏာ၊

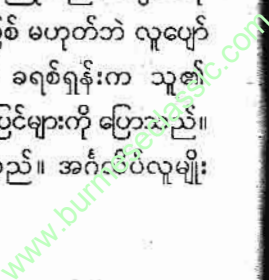

ဝါကြီးမှု၊ လေးစားဖွယ်ရာ ဂုဏ်ပုဒ်တို့သည် သူ့စိတ်နှလုံးတွင် တိတ်တဆိတ် ကိန်းအောင်းနေသဖြင့် ပြင်ပသဏ္ဍာန်တွင် သောမတ်(စ်)၏ ဝါကြီးမှု၊ လေးစားဖွယ် ဂုဏ်ပုဒ်တို့ကို မသိကျိုးကျွန်ပြုရာကျပြီး သောမတ်(စ်)သိပ်မကြည်လင်။

လုပ်ငန်းဦးစီးက ခရစ်ရှန်းအား တဖြည်းဖြည်းသဘောမကျဖြစ်လာသည်ကို ခရစ်ရှန်း သတိထားမိပုံမပေါ်။ သောမတ်(စ်)အား မတရားဟု ဆို၍ မရ။ အကြောင်းမှာ ခရစ်ရှန်းသည် အလုပ်ဝင်သည့် ပထမပတ်တွင်သာ စိတ်ပါ လက်ပါလုပ်ပြီး ဒုတိယအပတ်တွင် သိသိသာသာ စိတ်ဝင်စားမှုလျော့သွားသည်။ အလုပ်လုပ်ရန် ပြင်ဆင်မှုများသည် အစပထမတွင် အခွန်ရှည်တည်တံ့တော့ မယောင်နှင့် သတင်းစာ၊ စီးကရက်၊ ကော့ညက်များအတွက် တဖြည်းဖြည်း အချိန်ပိုယူလာပြီး နောက်ဆုံး ဤကိစ္စများဖြင့်သာ တစ်မနက်ခင်းလုံး အချိန် ကုန်သွားတော့၏။ ရုံးချိန်တွင် ခရစ်ရှန်း ရေသာခိုလာသည်။ စီးကရက် သောက်ချိန် ပိုကြာလာကာ တော်တော်နှင့် အလုပ်မစ။ နေ့လယ်တွင် ကလပ် သွား၍ စားသည်။ နောက်ကျမှ ပြန်ရောက်သည်။ သို့မဟုတ် လုံးဝ ပြန်မလာ။

ခရစ်ရှန်းသွားသည့် လူပျိုလူလွတ်များ စုဝေးရာ ကလပ်အသင်းသည် အပေါ်ထပ်တွင် စားသောက်ခန်းရှိပြီး အပေါင်းအသင်းများဖြင့် လွတ်လွတ် လပ်လပ် ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်နိုင်သည်။ ကစားဝိုင်းရှိတတ်၍ ရံဖန်ရံခါတွင်မူ ဘေးကင်းသော ဝိုင်းဖွဲ့မှုဟု ဆို၍မရ။ ကစားဝိုင်းတွင် ဂျူစတက်ခရော့ဂျာ၊ ပီတာဒိုမင်၊ ရဲဘက်ဆိုင်ရာ မှူးမတ် ခရီမာ စသည့် ခပ်ပေါ့ပေါ့နေတတ်သော အိမ်ဦးနတ်ကြီးများလည်း ပါဝင်သည်။

မြို့ပေါ်တွင် ရှေ့နေလုပ်နေသော ငယ်ပေါင်း အင်ဒရီယာဂီစကီနှင့်လည်း ခရစ်ရှန်းက မိတ်ဆွေစခန်းဆက်သွားသည်။ ဂီစကီသည် ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း နိုင်သည်။ 'ခရစ်' ဟု အများက ကင်ပွန်းတပ်ခေါ်သော ခရစ်ရှန်းသည် ကလပ်တွင် သူ မသိသူ မရှိ။ အားလုံးနီးနီး ဆရာစတင်ဂျယ်၏ တပည့်များ ဖြစ်ကြရာ ကလပ်တွင် အားလုံးက ခရစ်ရှန်းကို လက်ကမ်းကြိုသည်။ စီးပွားရေး သမားတစ်ယောက်အဖြစ်၊ ကျောင်းသားတစ်ယောက်အဖြစ် မဟုတ်ဘဲ လူပျော် တစ်ယောက်အဖြစ် ကြိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် ခရစ်ရှန်းက သူ၏ အကောင်းဆုံး သရုပ်ဆောင်ကွက်များဖြင့် အကောင်းဆုံး ပုံပြင်များကို ပြောသည်။ ကလပ်အသင်းရှိ စန္ဒရားတွင် ပါရမီရှင်ကဲ့သို့ တုပပြသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး

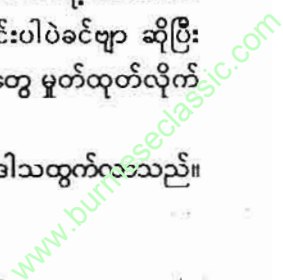

သရုပ်ဆောင်များနှင့် အော်ပရာအဆိုတော်များကိုပင် အလွတ်မပေး။ ခရစ်ရှန်း အာအတွေ့ဆုံးပုံပြင်မှာ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးများ ပုံပြင်ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောပေါ် စွန့်စားခန်းများ၊ ရထားပေါ်စွန့်စားခန်းများ၊ စိန့်ပေါ၊ ဂျိတ်ချက်ပယ်နှင့် ဗာဂျင်သစ်တောစွန့်စားခန်းများကို ပြောသည်။ ခရစ်ရှန်း၏ အားနည်းချက်မှာ 'ဣတ္ထိယ' ဖြစ်ကြောင်း သံသယဖြစ်စရာ မလို။ ခရစ်ရှန်းသည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဟာသဆရာကဲ့သို့ နားထောင်သူ ပရိသတ်ကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် တစ်လုံးချင်းစီ ပြောကာ ညှို့ယူဖမ်းစားသွားနိုင်သည်။ ဗယ်(လ်)ပရေဆိုမှ ဆန်ဖရန်စစ္စကို အရောက် ခွေးတစ်ကောင်ကို လွယ်အိတ်ထဲထည့်ပို့ပေးသည့် ဇာတ်လမ်းလည်း ပါသည်။ အရည်မရ အဖတ်မရ ပုံတိုပတ်စများက ခရစ်ရှန်းပါးစပ်ထဲ ဟာသ မြောက်နေသည်။ နားထောင်သူများမှာ အူနိပ်ကာ နေရာမှ ခွာမသွားနိုင်။ ခရစ်ရှန်းကမူ နေရာတွင် ခြေချိတ်ထိုင်နေသည်။ နှာခေါင်းပွကောက်ကောက်၊ လည်တံရှည်ရှည်၊ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်နှင့် မျက်လုံးသေးသေးဝိုင်းဝိုင်းလေးများ ပိုင်ဆိုင်သော မျက်နှာပေါ်ဝယ် မသက်မသာဖြစ်နေသော အရိပ်များ ထင်ဟပ်လျက် ရှိသည်။ ရယ်နေသူများက သူ့ကြည့်၍ ရယ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သော်လည်း ခရစ်ရှန်း တွေးမိပုံမပေါ်။

အိမ်တွင် ပြောသော ခရစ်ရှန်း အာအတွေ့ဆုံးဇာတ်လမ်းမှာ ဗယ်(လ်) ပရေဆို ရုံးခန်းပုံပြင်များဖြစ်သည်။ ဗယ်(လ်)ပရေဆိုတွင် အလွန်ပူကြောင်း၊ ဂျွန်နီမိုးကြီးဟုခေါ်သော လန်ဒန်သားသည် အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး တစ်ခါမျှ မလုပ်ဖူး ပါဘဲ စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်နေကြောင်း၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း ငနဲတစ်ကောင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ပူပုံကတော့ဗျာ၊ ရုံးခန်းထဲကို ဦးစီးမှူးဝင်လာပါရော၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရှစ်ယောက်ပေါ့၊ အားလုံးလှဲနေကြတာ၊ စီးကရက်သောက်ပြီး လှဲနေတာ၊ ခြင်မကိုက်အောင် သောက်ရတာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးစီးမှူးဝင်လာတော့၊ သူက ဟေ့ မင်းတို့ကောင်တွေ ဘာမှမလုပ်ကြဘူးလားလို့ မေးတယ်။ ဟိုငနဲ ဂျွန်နီက ဘာမှမလုပ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲခင်ဗျာ ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဦးစီးမှူးမျက်နှာကို ဆေးလိပ်ငွေ တွေ မှုတ်ထုတ်လိုက်ကြတယ်။ ဘုရား ဘုရား”

“ဘုရားဘုရားနဲ့ မပြီးနိုင်သေးဘူးလား” သောမတ်(စ်) ဒေါသထွက်လာသည်။

ခရစ်ရှန်း ထိုပုံပြင်ကို မြန်ရေရှက်ရေပြောခြင်းမှာ သမ္မာအာဇီဝလုပ်ငန်းကို ခန့်လို၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်ကာ ဒေါကန်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ပြောနေသောအကြောင်းအရာကို ပါးနပ်စွာ လမ်းလွှဲလိုက်သည်။ ခရော့ရှားနွယ်ဖွား ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် လူလောက၌ စိတ်နှင့်မတွေ့သောကိစ္စ အတော်များပါကလားဟု တွေးမိနေသည်။ ညီအစ်ကိုများ တစ်ဦးကို တစ်ဦး မုန်းတီးနိုင်သည်။ သဘောမကျဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် အကျယ် အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်မဖြစ်ရအောင် စကားနည်းရန်ဆဲဟု သဘောပိုက်ထားသည်။

*

အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော ဦးလေး ဂေါ့ဟိုးဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)သည် နှလုံးရောဂါ ရုတ်တရက်ရပြီး မေလတစ်ညတွင် ဇနီးသည်လက်ပေါ် အသက် ပျောက်သွားရှာသည်။

ဂျိုးစဖင်း၏ သား ဂေါ့ဟိုးဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)သည် ဖအေတူ မအေကွဲ မောင်နှမနှစ်ယောက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ကံကောင်းသူမဟုတ်ခဲ့။ စည်းစိမ်နေကို စောစီးစွာစွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်အနည်းငယ်က တူဖြစ်သူ နယ်သာလန် ကောင်စစ်ဝန်ရာထူးကို လွှဲပေးပြီးကတည်းက သံဖြူဘူးလေး ဘေးချ၊ သကြား လုံးလေး မြို့နေပြီး ရန်ငြီးများကို ခဝါချလိုက်တော့သည်။ ဇနီးနှင့် သမီးများက ဂေါ့ဟိုးလိုမဟုတ်။ သဘောကောင်းပါသည်ဆိုသော ဇနီးသည်ကပင် သမီးများ နည်းတူ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)မိသားစုဝင်များကို ကြည့်သည့် အကြည့်က မျက်လုံးထဲ မီးတောက်နေသည်။

မင်းလမ်းအိမ်တွင် ကျင်းပသောမိသားစုတွေ့ဆုံပွဲကို ကြာသပတေးနေ့ ညနေလေးနာရီတွင် စတင်မြဲဖြစ်သည်။ မိသားစုဝင်အားလုံး ရောက်လာကာ ညစာစားရင်း တစ်ညနေလုံး အချိန်ဖြုန်းကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကောင်စစ်ဝန် ခရော့ရှား သို့မဟုတ် နှမ်းစေ့ဗိုက်ဘရော့(တ်)ညီအစ်မလာကြသည်။ ထိုနေ့မျိုးတွင် ဧရာလမ်းမှ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)ညီအစ်မ အပျိုကြီးသုံးဖော်က တိုနီ အိမ်ထောင်ရေး အကြောင်း စကားစပ်၍ပြောကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စပစ်၍ တိုနီ ပိဿာလေးစကားလုံးများ သုံးလာအောင် ဆွပေးကြသည်။ သို့မဟုတ် ဆံပင်ဆေးဆိုးသူများသည် အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အသားလွတ်ပြောကြသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ တူ ဂျက်ကော့(ဘ်)၏

www.burmeseclassic.com

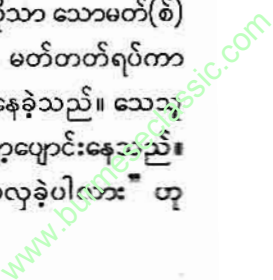

သတင်းပလင်းကို စပ်စုကြသည်။ ရိုးအလှသော ကလော့သိုင်းကို အရူးလုပ်ကြသည်။ သောမတ်(စ်)နှင့် တိုနီ စနောက်သကဲ့သို့ ညီအစ်မသုံးဖော်၏ အပြောင်အနောက်က အနှောင့်အသွား မလွတ်လှ။ စည်းကမ်းကလနား ကြီးသော တစ်ယူသန် ကလာရာကိုလည်း လှောင်ကြသည်။ သောမတ်(စ်)နှင့် ခရစ်ရှန်း သိပ်မတည့်သည်ကိုပင် ညီအစ်မသုံးဖော်က သိဖြစ်အောင် သိလိုက်သည်။ လူပျော်လူနောက် ခရစ်ရှန်းကို အရေးမစိုက်ကြပေ။ သောမတ်(စ်)ကိုမူ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် အပြစ်လိုက်ရှာသော်လည်း ရှာမတွေ့။ အထာကျွမ်းနေသော သောမတ်(စ်)ကလည်း ညီအစ်မသုံးဖော်နှင့်တွေ့လျှင် 'မင်းတို့ ဘာတွေကို ညွှန်းဆိုနေမှန်း ငါသိပြီးသားပါကွာ၊ စိတ်တောင် မကောင်းဘူး' ဆိုသော သဘောနှင့် ခပ်ဟားဟား ဆက်ဆံတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သောမတ်(စ်)ကို ညီအစ်မသုံးယောက်က အောင့်သက်သက်နှင့် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံရသည်။ သောမတ်(စ်)ပြီးလျှင် အဲရစ်ကာလေးကိုပါ အလွတ်မပေး။ ပန်းနုသွေးပြေးနေသော ဝဝကစ်ကစ် အဲရစ်ကာလေးကို အကြီးထွားနှေးသည်ဟု ပြောင်းပြန်ပြောသည်။ အငယ်ဆုံးဖီဖီက ခေါင်းကို တွင်တွင်ကြီးလှုပ်ယိမ်းကာ ကလေးမှာ ကြောင်သူတော် ဂရန်လစ်နှင့် ချွတ်စွပ်တူနေပါကလားဟု ဆိုသည်။

ယခု ထိုညီအစ်မသုံးယောက်သည် ဖခင်၏ အလောင်းစင်ဘေးတွင် မိခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ရပ်ပြီး မျက်ရည်တွေတွေကျနေသည်။ စိတ်မပါသော်လည်း မင်းလမ်းအိမ်သို့ သတင်းပို့ထားသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အမျိုးမျိုးက တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ထိုကံအကြောင်းမလှမှုအတွက် သနားငဲ့ညှာမည်ကိုလည်း မခံချင်။

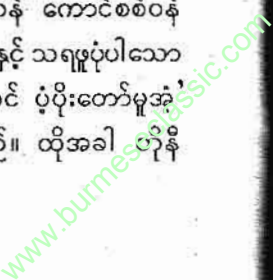
အကာလ ညလယ်တွင် အောက်ထပ်မှ တံခါးခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသည်။ ခရစ်ရှန်းမှာ အိမ်ပြန်နောက်ကျသဖြင့် အဆင်သင့်ဖြစ်မနေ။ မိုးရွာထဲ သောမတ်(စ်)တစ်ယောက်သာ လိုက်သွား၏။

ဦးလေးဂျေဟိုး နောက်ဆုံးအကြောတစ်ချက်ဆွဲသည်ကိုသာ သောမတ်(စ်) မိလိုက်သည်။ ထို့နောက် သောမတ်(စ်)သည် အခန်းထဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ ပိတ်ဖြူအောက်မှ ပုပျပ်ပျပ်သဏ္ဍာန်ကို ကြာမြင့်စွာ ကြည့်နေခဲ့သည်။ သေသူသည် ပါးမြိုင်းမွေးများ ဖြူသွတ်နေကာ မျက်နှာထားပျော့ပျောင်းနေသည်။ “ဪ... ဦးလေး ဂျေဟိုးတစ်ယောက် အကြောင်းကံမလှခဲ့ပါလား” ဟု

သူတွေ့မိသည်။ “ဦးလေးက အခွင့်အရေးကို အရယူဖို့နဲ့ စဉ်းစားချိန်ဆဲဖို့ သိပ်ကို နှောင့်နှေးခဲ့တာကိုး၊ ကျွန်တော်သာ ဦးလေးနဲ့တူခဲ့ရင် ဟိုအရင်ကတည်းက ဈေးသည်မလေးကို ယူပြီးပြီ၊ ဦးလေးလိုချင်တာက ပုံစံတစ်မျိုးများ ဖြစ်နေရော သလား၊ ဦးလေးက မာနကြီးတယ်၊ ဦးလေးရဲ့မာနက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တယ်၊ ဦးလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကတော့ နည်းနည်းမြင့်တင်ဖို့ လိုတယ်။ ဦးလေးရင်ထဲမှာ တိတ်တဆိတ်အောင်းနေတဲ့ အိပ်မက်... ရှေးကျလှတဲ့ ဒီမိသားစုကြီးရဲ့နာမည် တစ်လုံးကို ထိန်းဖို့၊ လုပ်ငန်းအခွန်ရှည်ဖို့၊ ဂုဏ်သိက္ခာတိုးတက်စေဖို့... အဲဒါတွေက စိတ်ကူးအဖြစ်နဲ့သာရှိခဲ့တယ်၊ ကဗျာဉာဏ် စာဉာဏ်တွေဟာလည်း ပျောက်ပျက် ကုန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေ့ရဲ့သဘောထားကို ဆန့်ကျင်ပြီး သတ္တိရှိရှိလက်ထပ် ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဦးလေးဆီမှာ ရည်ရွယ်ချက်လည်း မရှိဘူး။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ဘူဇာနာမည် ဟုတ်တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ကောက်ပဲ သီးနှံလုပ်ငန်းလေး တိုးတက်အောင်လုပ်ပြီး ဒီနာမည်ကို ထိန်းတယ်။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ထောင့်လေးတစ်ထောင့်၊ ချောင်လေးတစ်ချောင်မှာ သြဇာအာဏာရှိလာတယ်။ မိမိကိုယ်ကို ချစ်တတ်လာတယ်။ ဦးလေး ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ကိုယ်ယူမယ်၊ တခြားဘာမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အဲဒါတွေဟာ အသေးအမွှားဒေသစွဲ နာမည်စွဲတွေပါလို့ ထင်သလား၊ အို... ကျွန်တော်တို့ ခရီးတွေထွက်၊ စာတွေ သင်နဲ့ ဘာသိလာသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အိပ်မက်တွေဟာ သေးနပ်တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အရာရာတိုင်းဟာ အပြိုင်အဆိုင် ချည်းပဲ၊ ဦးလေး ဂေါ့ဟိုးရဲ့”

သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြတင်းဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အပြင်ဘက်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မြို့တော်ခန်းမ၏ ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း မျက်နှာစာကို ကြည့်သည်။ ဂေါ်သေ့အဆောက်အဦကြီးမှာ မိုးရေထဲတွင် မှုန်ဝါးဝါး။ သောမတ်(စ်)သည် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်လိုက်သည်။ ဉာဏ် ကောင်းသော မျက်နှာပေါ်ဝယ် အပြုံးတစ်စ။ နယ်သာလန် ကောင်စစ်ဝန် ရာထူးသည် သူ့ထံပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ခြင်္သေ့ပုံလက်မောင်းပုံနှင့် သရဖူပုံပါသော ဒိုင်းကြီးကို မင်းလမ်းစံအိမ် မြင်းမိုရ်ပိတ်တွင် ‘ဘုရားသခင် ပံ့ပိုးတော်မူအံ့’ ဆိုသော စာတမ်းအောက်၌ တစ်ဖန် မြင်တွေ့ရတော့မည်။ ထိုအခါ ဟိုနီ တစ်ယောက် ဝမ်းသာလုံးဆိုပေတော့မည်။

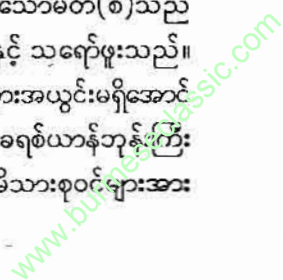
ကိစ္စဝိစ္စများပြီးစီး၍ သိပ်မကြာခင် ထိုနှစ်ထဲ ဇွန်လတွင် ကောင်စစ်ဝန် ပေါက်စသည် အမ်စတာဒမ်သို့ ခရီးထွက်လာခဲ့သည်။ မည်ရွှေမည်မျှကြာမည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။

*

အနိစ္စတရားက မိသားစုကို ဘာသာရေးဘက် စိတ်ရောက်စေသည်။ ကောင်စစ်ဝန် ဂျိုဟန်ဘုဒင်ဘရွတ်(ခ)ကွယ်လွန်ပြီးချိန်မှစပြီး မုဆိုးမ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ယခင်က ပြောလေ့မရှိသော စကားများ ပြောတတ်လာသည်။ သို့သော် အပြောသက်သက် မဟုတ်။ ကောင်စစ်ဝန်မကွယ်လွန်ခင် နောက်ဆုံးနှစ်များကတည်းက ကောင်စစ်ဝန် ကတော်သည် ခင်ပွန်းသည်ကို ကိုယ်ချင်းစာလာခဲ့ရာ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း၌ ခင်ပွန်း၏ ဘာသာရေးအမွေကို လက်ခံရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်တော့၏။

တစ်အိမ်လုံးကို သွားလေသူ၏ အငွေအသက်လွှမ်းမိုးအောင် ကြိုးစား ပမ်းစားဖြည့်ဆည်းသည်။ မနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်း ဆုတောင်းပွဲများ တာရှည် လာသည်။ မိသားစုဝင်များက ထမင်းစားခန်းထဲ၊ အစေခံများက ခန်းမထဲစုဝေးကာ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် သို့မဟုတ် ကလာရာ ရွတ်ဖတ်သော မိသားစု သမ္မာ ကျမ်းစာအုပ်ကြီးထဲမှ စာလုံးကြီးကြီးရေးထားသော ကျမ်းစာကို နာယူကြသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က အော်ဂင်လေးတီးလျှင် ဓမ္မသီချင်းစာအုပ်ထဲမှ တေးများ တစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စ သီဆိုကြသည်။ သမ္မာကျမ်းစာအပြင် ရတနာကျောက်မျက်၊ ရတနာရွှေကြွတ်၊ သန့်ရှင်းသောအချိန်၊ အရုဏ်ဦးခေါင်းလောင်းသံ၊ ဘုရားဖူး လက်စွဲ စသည့် အနှောင့်ရွှေကွပ်ထားသော အနက်ရောင်အဖုံးနှင့် စာအုပ်များ ကိုလည်း ဖတ်ကြသည်။ ထိုစာအုပ်အားလုံးမှာ စာရိတ္တ ပြုပြင်စေသော၊ သက်ဝင်ကြည်ညိုစေသော၊ ခရစ်တော်၏ ကရုဏာတော်ကို ဖော်ကျူးသော စာအုပ်များဖြစ်သည်။ မင်းလမ်းအိမ်တွင် ထိုစာအုပ်မျိုး အမြောက်အမြား ရှိနေသည်။

ဝတ်ပြုပွဲသို့ ခရစ်ရှုန်း မလာသည်က များသည်။ သောမတ်(စ်)သည် တစ်ခါက အကွက်ကောင်းချောင်းကာ ရွတ်နောက်နောက်နှင့် သူ့ရော်ဖူးသည်။ အကျိုးမထူးခဲ့။ တိုနီကမူ လုံးဝစိတ်ဝင်စားမှုမရှိ။ သို့သော် အမှားအယွင်းမရှိအောင် လိမ်လိမ်မာမာနေသည်။ တစ်မနက်တွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး တစ်ပါး ဘုဒင်ဘရွတ်(ခ)အိမ်ရောက်လာရာ ဘုန်းကြီးက မိသားစုဝင်များအား

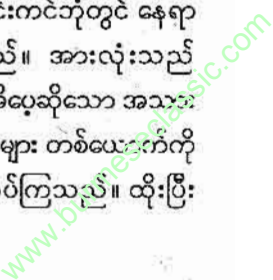
တည်ကြည်လေးနက်သော၊ သဒ္ဒါတရားပြည့်လျှမ်းစေသော တေး တစ်ပုဒ်ကို အတူလိုက်ဆိုစေသည်။

“ကျွန်ုပ်သည် x x ဆိုးသွမ်းပျက်စီးနေသူ x x ကျွန်ုပ်သည် x x အကုသိုလ်ချိုးကပ်နေသူ x x ညစာဝိုင်းက ကြက်ပေါင်ကြီးလို x x မကောင်းမှု များကို မျိုချခဲ့ x x ကိုယ်တော် x x သင့်ရဲ့ခွေးကို အရိုးအရင်းလေး စွန့်ကြဲတော် မူပါ x x သစ္စာတရားအတွက် ကိုက်ဝါးပါရစေ x x ကျွန်ုပ်၏သက်မဲ့ခန္ဓာ အိမ်ပြန်သယ်ပေးပါ x x ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ သင်ဘုရားဆီသို့ x x ”

ထိုနေရာအရောက်တွင် ကိုနီသည် စာအုပ်ကို ပစ်ချကာ အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်ပြီး မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ အူနိပ်ရယ်သည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် သားသမီးများအား တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း လုပ်မနေဘဲ သူမဘာသာ တနင်္ဂနွေနေ့ကျောင်းလေး ထောင်သည်။ တနင်္ဂနွေ နေ့တိုင်း ကျောင်းသားအချို့ မင်းလမ်းအိမ်တံခါးခေါင်းလောင်းကို လာတီး ကြသည်။ ကလေးများက အဝင်တံခါးကို ဖြတ်၍ အသုံးမပြုသည်မှာကြာပြီ ဖြစ်သော ခြံထဲမှ ရုံးခန်းတွင် နေရာယူကြသည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် ကလေးများ ထိုင်ရန် ခုံတန်းရှည်များ ချထားသည်။ ခုံတန်းများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ စားပွဲလေးတစ်လုံးတွင် အနက်ရောင်ဖဲသားဂါဝန်ဝတ်၍ ဖွေးဆွတ်နေသော ကက် ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည့် ဖြူညှုနေသော ခရော့ဂျာနယ်ဖွား ကောင်စစ်ဝန် ကတော်သည် သကြားရည်ဖန်ခွက်လေး ဘေးချကာ ကလေးများနှင့် တစ်နာရီခန့် အမေးအဖြေလုပ်၍ စာသင်သည်။

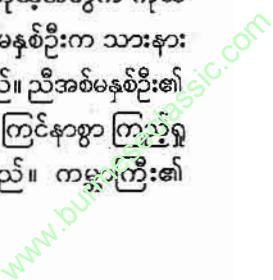
‘ဂျေရုစလင် ညနေခင်း’ ပရဟိတအဖွဲ့ကိုလည်း ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ကပင် စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့ပြီး ကလာရာနှင့် ကလော့သိုင်းကိုသာမက တိုနီကိုပါ စိတ်ပါပါ၊ မပါပါ မှန်မှန်တက်စေသည်။ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ရက် ထမင်းစားခန်း ထဲရှိ စားပွဲအပိုတွင် မီးအိမ်များ ဖယောင်းတိုင်များထွန်း၍ အမျိုးသမီးအယောက် နှစ်ဆယ်ခန့် စုဝေးကြသည်။ အမျိုးသမီးအားလုံးမှာ ကောင်းကင်ဘုံတွင် နေရာ ကောင်းကောင်းရရန် ရှာကြံရတော့မည့်အရွယ်ဖြစ်သည်။ အားလုံးသည် လက်ဖက်ရည် သို့မဟုတ် ရှလပတ်ရည်ကို သောက်၊ နူးပေအိပေဆိုသော အသား ညှပ်ပေါင်မှန်နှင့်၊ ပူတင်းကို ခြုံ၊ ဓမ္မတေးနှင့် တရားဒေသနာများ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကျယ်ကျယ်ရွတ်ပြကြကာ ဇာထိုးပန်းထိုးလုပ်ကြသည်။ ထိုးပြီး

ဇာများကို နှစ်ကုန်လျှင် ဈေးတွင် ရောင်းချ၍ အမြတ်ငွေကို ဂျေရုစလင် သာသနာရေး အဖွဲ့သို့ ပို့ကြသည်။

ထိုပရဟိတအဖွဲ့တွင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်တို့ အလွှာမှလူများအားလုံး ပါဝင်သည်။ မင်းကတော် လင်ဟာ၊ ကောင်စစ်ဝန်မော်လင်ဒေါ့(ဖိ)ကတော်၊ ကောင်စစ်ဝန် ကစ္စတင်မိတ်ကာကတော်တို့အပြင် လောကုတ္တရာထက် လောကီ ဘက် စိတ်သန်သော ကော့ပင်ကတော်တို့ပါဝင်သည်။ ကော့ပင်ကတော်သည် သူငယ်ချင်းဘက်စီကို စနောက်တတ်မြဲ။ ခရစ်ယာန်ဓမ္မဆရာ၏မိန်းမများ အားလုံးလည်း ပါဝင်သည်။ စတူဝိုင်းနွယ်ဖွား ဂေါ့ဟိုးဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မုဆိုးမ နှင့် နှမ်းစေ့ဗိုက်ဘရော့(တ်)တို့ညီအစ်မလည်း ထိုအဖွဲ့တွင် ပါဝင်သည်။ ယေရု ခရစ်ရှေ့မှောက်တွင် အလွှာမရှိ၊ လူတန်းစားခွဲခြားမှုမရှိသဖြင့် အခြားနိမ့်ပါးသော သူများလည်း ပါဝင်သည်။ ဥပမာ ဆေးရုံကြီးတွင် နေထိုင်သော ဇာထိုး ကောင်းသည့် ဟင်မယ်ဘာဂျာ အမျိုးသမီးသည် 'နောက်ဆုံး ဟင်မယ်ဘာဂျာ မျိုးဆက်' ဟု မိမိကိုယ်ကို နိမ့်ချစွာ ကင်ပွန်းတပ်၍ ဦးခေါင်းမတ်မတ်ထားပြီး လက်ကို မြှောက်ကိုင်ကာ ဇာပန်းကောင်းကောင်းထိုးသူ ဖြစ်သည်။

အထူးခြားဆုံးမှာ ဂါးရက်အမြှာညီအစ်မဖြစ်သည်။ ၁၈ ရာစု သိုး ကျောင်းသူ ဦးထုပ်ကို ဆောင်း၊ ပဝေသဏီက အကျီစုတ်ကိုဝတ်၍ ညီအစ်မ နှစ်ဦး လက်ချင်းတွဲကာ မြို့ပေါ်တစ်လွှားလျှောက်သွားပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်ကြသည်။ သူတို့သည် 'ပေါဂါးရက်' မှ တိုက်ရိုက်ဆင်းသက်လာသော မျိုးဆက် ဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာပြောကြသည်။ ထိုညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ဆင်းရဲသွားစရာအကြောင်းမရှိ။ ရှိရှိသမျှပစ္စည်း သူတစ်ပါးကို ပေးတတ်ကမ်းတတ်လွန်းသဖြင့် ကိုယ်တိုင် ချို့ငဲ့သွားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောသံ ကြားဖူးသည်။ ခရော့ဂျာနွယ်ဖွား ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ကြားကမနေနိုင်၍ "ဘုရားသခင်က နှလုံးသားကို မြင်တယ်ဆိုတာ ဘက်စီ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မကြီးတို့ရဲ့ အကျီက တော်တော်ကို...။ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ် စဉ်းစားတာ ကောင်းတယ်ဟု ဆိုဖူးသည်။ သို့သော် ညီအစ်မနှစ်ဦးက သားနား လှပသော ဘက်စီကို နဖူးပြင်လေး နမ်းရှုပ်ပြီး ပြန်သနားနေသည်။ ညီအစ်မနှစ်ဦး၏ သိမ်မွေ့မျက်ဝန်းညိုများသည် လောကကြီးကို နားလည်စွာ၊ ကြင်နာစွာ ကြည့်ရှု တတ်သည်။ နှလုံးအိမ်တွင် ပညာရည် ပြည့်နေကြသည်။ ကမ္ဘာကြီး၏

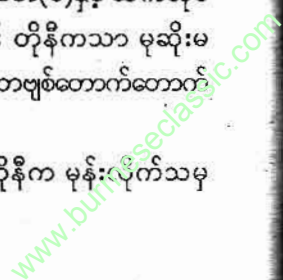
နောက်ဆုံးနေ့တွင် ရှေ့မှသွားလေသူ ချစ်သူခင်သူများက တေးဆို၍ ရောက်လာကာ ကယ်တင်တော်မူမည်။ ကောင်းကင်ဘုံစခန်းသို့ မြန်းကြမည်ဟု သိထားကြသည်။ 'ဘုရားသခင်' ဆိုသော စကားလုံးကို ပိုင်ပိုင်ကြီး ပြောကြသည်။ "နည်းနည်းထပ်စောင့်ပြီးရင် ကိုယ်တော်နဲ့ ဆုံကြမယ်" ဟူသော စကားကို ဘုရားသခင်က တိုက်ရိုက်ပြောသည့်အလား ပိုင်ပိုင်ကြီးပြောကြသည်။ အဇ္ဈတ္တအတွင်းသဏ္ဍာန်မှ အလင်းဓာတ်နှင့် အလိုလိုသိခြင်း၊ အတွေးများ ပိုလွတ်ခြင်း တို့တွင်လည်း ထိုညီအစ်မက စွမ်းသည်။ လီရာဂါးရက်သည် နားမကြားသော်လည်း ဘာပြောနေမှန်း ကောင်းကောင်းကြီးသိနေသည်မှာ အံ့ဩစရာ။

'ဂျေရုစလင် ညနေခင်း' တွင် တရားဒေသနာများကို အသံထွက်ရွတ်ဖတ်ပြသူမှာ လီရာဂါးရက်ပင် ဖြစ်သည်။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲနှင့် နားဝင်ပီယံဖြစ်အောင် သူမို့ ရွတ်တတ်ပလေဟု အမျိုးသမီးများက အသိအမှတ်ပြုရသည်။ လီရာသည် အိတ်ထဲမှ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် စာအုပ်ကြီးကို ထုတ်သည်။ စာအုပ်ကြီးမှာ အနံ့ထက် အလျားက မတရားပိုရှည်သဖြင့် အချိုးမကျ။ စာအုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ပြီး လှိုက်လှဲသောအသံဖြင့် ကျယ်ကျယ်ဖတ်သည်။ ကိုယ့်စာဖတ်သံ ကိုယ်ပြန်ပြီး သဲ့သဲ့မျှကြားရလိုကြားရငြား ကျယ်ကျယ်ဖတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လီရာ၏စာဖတ်သံသည် မီးခိုးခေါင်းတိုင်ထဲမှ လေတိုးသံနှင့်တူသည်။

"မာရ်နတ်ဟာ x x ကျွန်ုပ်ကို မျိုဝါးခဲ့ရင် x x"

"ဘုရား ဘုရား" တိုနီ ဘုရားတမိသည်။ "မာရ်နတ်က သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်မျိုးချင်ပါ့မလဲ" ပြောချင်သည့်စကား နှုတ်ဖျားတွင်ရှိလျက် မပြောတော့ဘဲ ပူတင်းကိုသာ မျိုချသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း တစ်နေ့နေ့တွင် တိုနီကိုယ်တိုင် ဂါးရက်ညီအစ်မကဲ့သို့ အကျည်းတန်သွားမည်လောဟု တွေးပူမိသည်။ တိုနီမပျော်။ ငြီးငွေ့စိတ်တိုလာသည်။ တစ်နေ့တခြား တိုးတိုးလာသော သင်းအုပ်ဆရာနှင့် မေ့မကထိကများကို စိတ်တိုသည်။ တိုနီအမြင်တွင် ထိုလူများသည် စကားကြောရှည်သလောက် ငွေလက်ခံမှုများသည်။ သောမတ်(စ်)နှင့် သက်ဆိုင်သော ငွေကိစ္စတွင် သောမတ်(စ်)က ဘာမျှမပြောသဖြင့် တိုနီကသာ မုဆိုးမအိမ်တွင် စားရကောင်းလား၊ လေကြောရှည်ရကောင်းလားဟု တဗျစ်တောက်တောက် အသံမြည်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအနက်ရောင်ဝတ် လူကြီးလူကောင်းများကို တိုနီက မုန်းလိုက်သမှ

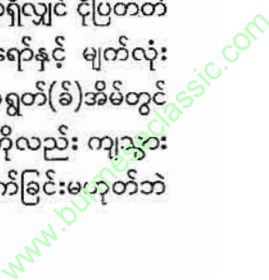

ခါးခါးတူးတူးပင်။ မအူမလည် မဟုတ်တော့သည့် ရင့်ကျက်သော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အနေဖြင့် ထိုလူကြီးလူကောင်းများ၏ အပြစ်မဆိုသာသော သန့်ရှင်းမှု ဆိုသည်ကို တိုနီ ယုံကြည်၍ မရ။ “မာမာ... သူများ အတင်းမချသင့်တာ တိုနီ သိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောမှဖြစ်မယ်၊ ကုတ်အင်္ကျီကြီး တကားကား၊ ပါးစပ်က ဘုရားဘုရားပြောတိုင်း သိက္ခာတွေ သိပ်ရှိနေတယ် မထင်နဲ့” ဟု တိုနီ ဆိုတတ်သည်။

ထိုကိစ္စမျိုးတွင် သောမတ်(စ်)သည် နှမ တိုနီ၏ သဘောထားကို ခေါင်းထဲ မထည့်။ ခရစ်ရှန်းကမူ မည်သည့်သဘောထားမျှ မရှိ။ နှာခေါင်းရှုံ့၍ ကြည့်နေ တတ်ပြီး ကလပ် သို့မဟုတ် မိသားစုပိုင်းတွင် ထိုလူကြီးလူကောင်းများ၏ ဟန်ကို တုပပြတတ်သည်။ ထိုခည့်သည်များ၏ ဒဏ်ကို အဓိကခံရသူမှာ တိုနီဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တွင် ဝှန်နသန်ဟုခေါ်သော သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ရောက်လာ ခဲ့သည်။ အာရေဗျနှင့် ဆိုင်ရီးယားတွင် နေခဲ့ဖူးသော မျက်လုံးကြီးကြီးနှင့် ပွစိစိ ပါးနှစ်ဖက်ပိုင်ရှင် အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်သည် တိုနီတို့အိမ်တွင်တည်းစဉ် တိုနီ၏ နဖူး ပေါ်မှ ဆံခွေများသည် စစ်မှန်သော ခရစ်ယာန်တို့၏ နှိမ့်ချမှုပင်ဖြစ်ကြောင်း အပိုင် ပြောလေသည်။ ချက်ကျလက်ကျပြန်နှက်ရာတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခပ်တော်သော တိုနီအစွမ်းကို ထိုသူ တွက်မိပုံမပေါ်။ တစ်ခဏအချိန်အတွင်း တိုနီခေါင်းက လျင်မြန်စွာ အလုပ်လုပ်သည်။ “ဒါဆိုရင် သင်းအုပ်ဆရာကြီးတော့ ကိုယ့် ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တွေကို ကိုယ်ပြန်ပူသင့်ပြီ” ဟုဆိုကာ ခေါင်းမော့ရင်ကော့ လိုက်သည်။ သင်းအုပ် ဝှန်နသန်၏ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဆံခွေမပြောနှင့်၊ ခေါင်းက ပြောင်လှနေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်တွင် တိုနီအောင်မြင်မှု ပိုကြီးခဲ့သည်။ ဘာလင်မှ သင်းအုပ် ထရီစကီသည် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)အိမ်တွင် ရှစ်ရက် ဆယ်ရက်ခန့် လာတည်းသည်။ ထရီစကီ၏ နာမည်ပြောင်မှာ ‘မျက်ရည်ထရီစကီ’ ဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဆုတောင်းပွဲတွင် ဆုံးမဩဝါဒပေးတိုင်း ထရီစကီတို့က ငိုစရာရှိလျှင် ငိုပြတတ် သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထရီစကီ၏ မျက်နှာသည် ဖြူရော်ရော်နှင့် မျက်လုံး နီသည်။ ပါးရိုးများက မြင်းမျက်နှာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)အိမ်တွင် တည်းစဉ် ကလော့သိုင်းနှင့် အစားပြိုင်ပွဲယှဉ်ခဲ့သည်။ တိုနီကိုလည်း ကျသွား တော့၏။ တိုနီ၏ သေခြင်းကင်းသော ဝိညာဉ်ကို ချစ်ကြိုက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ

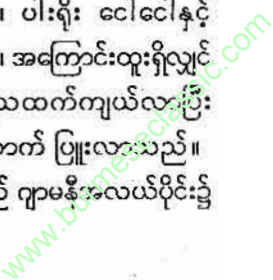
အပေါ်နှုတ်ခမ်းစုစု၊ ဆံပင်ထူထူ၊ မျက်လုံးရွဲများနှင့် ချစ်စရာအသွင်သဏ္ဍာန်ကို ချစ်ကြိုက်ခြင်းဖြစ်နေသည်။ ထိုဘုရားလူကြီးသည် ဘာလင်တွင် မိန်းမနှင့် ကလေး တစ်ပြုံကြီးရှိနေလျက်က အရှက်မရှိ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး အင်တန်ကို အပေါ်ထပ် တိုနို့အိပ်ခန်းသို့ ရည်းစားစာတစ်စောင် ပို့စေသည်။ စာထဲတွင် သမ္မာကျမ်းစာထဲမှ မူရင်းစာသားများနှင့် ဖော်လံဖားသော စာသားများ လွန်လွန် ကဲကဲ မွေရောကာ အလွမ်းသယ်ထားသည်။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ထိုစာကို တိုနို့ တွေ့ပြီး ဖတ်သည်။ ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ သေချာပိုင်နိုင်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆင်းပြီး မိခင်၏အခန်းထဲတွင် ထိုဝိညာဉ်ကယ်တင်ရှင်၏ စာကို အသံထွက် ဖတ်ပြသည်။ တိုနို့သည် လုံးဝမျက်နှာမပူဘဲ တမင် ခုနစ်သံ တင်၍ ဖတ်ပြခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် မင်းလမ်းအိမ်တွင် မျက်ရည်ထရီစက် အဝင်အထွက် ဇာတ်သိမ်းသွားတော့သည်။

“အားလုံး အတူတူပဲ” ဟု တိုနို့ ဆိုသည်။ “အား... အားလုံး အတူတူပဲ၊ ဘုရား ဘုရား... အရင်ကဆိုရင် တိုနို့တို့က တကယ့်ငန်းဖိုကြီးလိုနော်၊ ခုများတော့ ယောက်ျားဆိုရင် အယုံအကြည်ကို မရှိတော့ဘူး။ ဘဝက သင်ပေးသွားပြီလေ၊ ယောက်ျားတော်တော်များများ လူလိမ်ချည်းပဲ။ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောတာ၊ ဂရုန်လစ်... ဒီကောင်” တိုနို့သည် ပခုံးမတ်၍ မျက်လုံးလှန်ကြည့်ကာ ထိုအမည်ကို ရွတ်သည်။ ထိုနာမည်သည် တိုနို့ကို တိုက်ပွဲဝင်ရန် စိန်ခေါ်နေ၏။

*

စီဗတ်တီဘတ္တယပ်(စ်)သည် ခေါင်းကြီး ကိုယ်သေး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး ရွှေရောင် မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည်ပါးပါးကို အလယ်တွင် ခွဲထားသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ မုတ်ဆိတ်မွေး အဖျားများ ပခုံးနောက်ချထား၍ ရနေသည်။ ခေါင်းလုံးလုံးပေါ်တွင် သိုးမွေးဆံခွေများက အလိပ်အလိပ်။ မြေခွေးနားရွက်သဖွယ် တွန့်ပြီးမှ ထိပ်ဖျား ချွန်ထက်သွားသော နားရွက်များက ကြီးကြီးကားကား။ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ကြယ်သီးပြားလေးကပ်သလို ကပ်နေသည့် နှာခေါင်း၊ ပါးရိုး ငေါငေါနှင့် မှေးစင်းစင်း မျက်လုံးညိုများက မျက်တောင်အခတ်မြန်၏။ အကြောင်းထူးရှိလျှင် ထိုမျက်လုံးလေးများ ဝိုင်းလာကာ အဆမတန်ကျယ်သထက်ကျယ်လာပြီး မျက်တွင်းထဲမှ မျက်ဆန်များ ပြုတ်ထွက်လာတော့မလောက် ပြူးလာသည်။

ရီဂါမှလာသော ထိုသင်းအုပ် တီဘတ္တယပ်(စ်)သည် ဂျာမနီအလယ်ပိုင်း၌

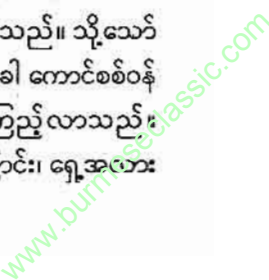

နှစ်အတန်ကြာ တရားဟောဖူးသည်။ ယခု ဇာတိအပြန်လမ်းတွင် မင်းလမ်းအိမ်
 ဝင်တည်းခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းလမ်းအိမ်တွင် လိပ်သားစွပ်ပြုတ်၊ ဝက်ပေါင်၊
 ကြက်သွန်နီအချဉ်ရည်တို့ကို အနည်းဆုံး တစ်ခါစားဖူးပြီး သူက ထောက်ခံချက်
 ကောင်းကောင်းပေးလိုက်ပုံရ၍ တီဘတ္တယပ်(စ်)သည် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်
 ဖိတ်အခေါ်ကို စောင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမထပ် ကော်ရစ်ဒါအခန်းမှ ဧည့်သည်
 အခန်းလွတ်တွင် ဧည့်သည်ကို နေရာချသည်။ ဧည့်သည်မှာ ထင်ထားသည်ထက်
 ရက်ပိုကြာကြာတည်း၏။ ရှစ်ရက်ကြာသွားသည်။ ကြည့်ရှုစရာများ မကုန်
 နိုင်သေး။ စိန်မေရီဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ တမန်တော် နာရီ၊ မြို့တော်ခန်းမ၊
 ရှေးဟောင်းသင်္ဘောကုမ္ပဏီ၊ ဝတ်ပြုကျောင်းနာရီ စသည်ဖြင့် ဆယ်ရက် ကြာ
 သွားသည်။ ပြန်မည့်အကြောင်း ထပ်ခါတလဲလဲပြောသည်။ အိမ်သားတစ်ယောက်
 ယောက်က တစ်ခွန်းလောက် တားလိုက်သည်နှင့် ပြန်မည့်ရက် ရွှေ့လိုက်၏။

အန်တိုနီ၏ ဆံခွေများအကြောင်းမပြော၊ ရည်းစားစာလည်း မရေးသဖြင့်
 ဝှန်နသန်နှင့် မျက်ရည်ထရီစကီတို့လောက် ထိုလူ မဆိုးသေးဟုဆိုရမည်။
 ဆန်းတော့ ဆန်းသည်။ တီဘတ္တယပ်(စ်)သည် တည်ကြည်သော ကလာရာကို
 စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ကလာရာရှေ့ရောက်နေသောအခါ၊ ကလာရာ စကား
 ပြောသောအခါ၊ ကလာရာအခန်းတွင်း ဝင်လာသောအခါ၊ တီဘတ္တယပ်(စ်)၏
 မျက်လုံးများဝိုင်းလာကာ ကျယ်သထက်ကျယ်လာပြီး ဦးခေါင်းတွင်းမှ မျက်လုံးများ
 ခုန်ထွက်လာတော့မလောက် ပြူးလာသည်။ ကလာရာနှင့် တစ်နေကုန် အချိန်
 ဖြန်းသည်။ လောကီလောကုတ်နှစ်ဖြာအရေး ဆွေးနွေးရသည်။ ဘော်(လ်)တစ်
 ဒေသသံဝဲသော အသံအောက်ကြီးဖြင့် စာဖတ်ပြရသည်။

ပထမဦးဆုံးတည်းသည့်ရက်မှာပင် တီဘတ္တယပ်(စ်)က ဤသို့ပြောသည်။
 “ကောင်စစ်ဝန်ကတော်... ကျွန်တော် ပြောပါရစေ၊ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ရဲ့သမီး
 ကလာရာလေးဟာ ဘုရားပေးတဲ့ရတနာ၊ ဘုရားပေးတဲ့ ကောင်းချီးမင်္ဂလာ၊
 အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ကလေးမလေးပါ။”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ကောင်စစ်ဝန်ကတော် အဖြေပေးခဲ့သည်။ သို့သော်
 တီဘတ္တယပ်(စ်)က ထိုစကားကို ကြိမ်ဖန်များစွာပြောလာသောအခါ ကောင်စစ်ဝန်
 ကတော်သည် သူမ၏ မျက်လုံး ပြာဖျော့ဖျော့များဖြင့် ကြည့်လာသည်။
 တီဘတ္တယပ်(စ်)၏ အိမ်အကြောင်း၊ အဆက်အနွယ်များအကြောင်း၊ ရှေ့အလား

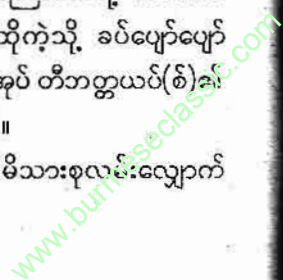

အလာများအကြောင်း တိဘတ္တယပ်(စ်)ကို ပြောစေသည်။ တိဘတ္တယပ်(စ်)သည် ကုန်သည်မျိုးရိုးဖြစ်ပြီး မိခင်မရှိတော့ပေ။ မောင်နှမသားချင်းလည်း မရှိ။ ဖခင်အိုက အနားယူနေပြီဖြစ်ရာ ရီဂါတွင် သား၏ဝင်ငွေနှင့်ပင် ရပ်တည်သည်။ တိဘတ္တယပ်(စ်)၏ဝင်ငွေ တစ်ခါတစ်ရံကျဆင်းသွားတတ်သော်လည်း အထူးခန့်အလုပ်မှ ဝင်ငွေဖြင့် ကောင်းကောင်းရပ်တည်နိုင်သည်။

အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ် အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်လာသော ကလာရာဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် စည်းကမ်းကြီးလှသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ သွယ်လျလျ ခန္ဓာ၊ မည်းနက်ပြောင်ချောသောဆံပင်၊ မာကျောသော်လည်း အိပ်မက်ဆန်သည့် မျက်လုံးများနှင့် ထူးခြားသော အလှပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ နှာခေါင်းလေးက မဆိုစလောက်ကောက်၍ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားတတ်၏။ မိသားစုဝင်များတွင် ညီမဝမ်းကွဲ ကလော့သိုင်းနှင့် အရင်းနှီးဆုံးမှာ ကလာရာဖြစ်သည်။ မကြာသေးခင်က ကလော့သိုင်း၏ဖခင် ဆုံးပါးသွားသည်။ ကလော့သိုင်းသည် ဂိုဏ်းတစ်ခုခုမှ ထောက်ပံ့ငွေ၊ အမွေလက်ခံရထားသော ပရိဘောဂများဖြင့် ဘဝရပ်တည်ရန် စိတ်ကူးရှိသည်။ ကလော့သိုင်း၏ ချိုသာသိမ်မွေ့မှု၊ အလျှော့ပေးငုံ့ခံတတ်မှုများသည် ကလာရာနှင့် လားလားမျှမဆိုင်ဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်အားဖြင့် ကလာရာသည် အစေခံများ မဆိုထားနှင့်၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမနှင့် မိခင်ကိုပင် စကားပြောမာသည်။ တိုးတိတ်သော အသံက မေးခွန်းမေးလျှင် အသံတင်ပြီး မမေးတတ်။ တိုတိုတုတ်တုတ် ဩဇာပေးသံက မာရေကျောရေနိုင်သည်။

ဖခင်မကွယ်လွန်ခင်က ကလာရာသည် မိသားစုနှင့် အခြားအဆင့်တူ မိသားစုများတွင် အပြစ်မဆိုသာသော ခန့်ညားမှုကို ရထားသည်။ သို့သော် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က သမီးကို အသေအချာ ပြန်ဆန်းစစ်သောအခါ ကလာရာ၏ ခန်းဝင်ကြေးပမာဏနှင့် ရဲစွမ်းသတ္တိကို အသာထား၊ သမီးကို လက်ထပ်ပေးဖို့ရန် မလွယ်။ ဘုရားမရှိ၊ တရားမရှိ အရက်သမား ဟေးလားဝါးလား ကုန်သည်များနှင့် ကလာရာ မအပ်စပ်ပေ။ ဤကြောက်စရာ ကလေးမသည် တရားဟော ဆရာနှင့်သာ သင့်တော်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ခပ်ပျော်ပျော် တွေးမိပြီးကတည်းက ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် သင်းအုပ် တိဘတ္တယပ်(စ်)၏ မသိမသာ ရှေ့တိုးလာမှုကို ခင်ခင်မင်မင် တုံ့ပြန်သည်။

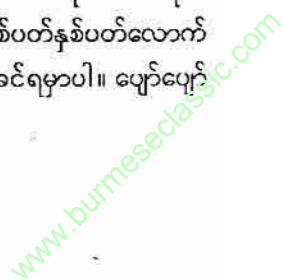
ပူဇွေးပွင့်လင်းသော ဇူလိုင်တစ်ညနေခင်းတွင် မိသားစုလမ်းလျှောက်

ထွက်ကြသည်။ သင်းအုပ်ဆရာ တီဘတ္တယပ်(စ်)ကို အလယ်တွင် ထားလျက် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၊ အန်တိုနီ၊ ခရစ်ရှန်း၊ ကလာရာ၊ ကလော့သိုင်း၊ အဲရစ်ကာနှင့် ဂျန်မင်တို့သည် ရဲတိုက်ဂိတ် အလွန်ထိလျှောက်၍ အပြင်ဘက်တွင် တည်ခင်းသော အုတ်ဂျံယာဂု သို့မဟုတ် နို့ခဲနှင့် စတော်ဘယ်ရီသီးစားကြသည်။ ခွဲမာသီးပင်မျိုးစုံစိုက်ထားသော ခြံကျယ်ကြီးမှာ မြစ်ကမ်းထိ တစ်နံတစ်လျား။ စားသောက်ပြီးသောအခါ စပျစ်ပင်၊ ဆီးဖြူသီးခြုံ၊ ကညွတ်ခင်း၊ အာလူးခင်း တို့ကြား လျှောက်သွားကြသည်။

စီပတ်တီဘတ္တယပ်(စ်)နှင့် ကလာရာတို့နှစ်ယောက် နောက်ချန်လိုက်ခဲ့ ကြသည်။ ပိုပုသော တီဘတ္တယပ်(စ်)က မုတ်ဆိတ်မွေးနှစ်ဖက်ကို ပခုံးနောက်သို့ လှန်တင်ထားသည်။ ခေါင်းကြီးကြီးပေါ်မှ အနားကျယ်ကျယ် ဦးထုပ်အမည်းကို ချွတ်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မကြာခဏ နဖူးချွေးသုတ်သည်။ မျက်လုံးများက ပုံမှန်ထက်ပိုကျယ်နေ၍ စကားကို ရှည်ရှည်ဆေးဆေး တိုးတိုးသက်သာ ပြောနေသည်။ ပြောနေရင်း နှစ်ယောက်လုံး စုံရပ်လိုက်ကာ ကလာရာထံမှ “ဟုတ်ကဲ့” ဟူသော စကားသံ လေးနက်တည်ငြိမ်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ချွေးပြန်ပြီး မောမောနှင့် တောတောင်ရေမြေခန်းထဲ တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်နေသည်။ တီဘတ္တယပ်(စ်) ဝင်လာပြီး အနားတွင် လာထိုင်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ နွေရာသီညနေခင်းကြောင့် လင်းလင်းကျင်းကျင်းရှိနေသော အခန်းတွင်းဝယ် ဆွေးနွေးခန်းက ကြာညောင်းလှသည်။ အဆုံးတွင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က “တော်ပြီကွယ်၊ သင်းအုပ်ဆရာ အခုလို ကမ်းလှမ်းတာဟာ မိခင်တစ်ဦးရဲ့ဆန္ဒနဲ့ ထပ်တူပါပဲ။ မင်းရဲ့ ရွေးချယ်မှုဟာ မင်းအတွက်တော့ တကယ် မဆိုးဘူး၊ ဒါ သေချာတယ်။ ဒီနေ့ အန်တီက နောက်ဆုံးစကားကို မပြောဘူး၊ မင်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ အဝေးရောက်နေတဲ့ သားကြီး ကောင်စစ်ဝန်ဆီ စာအရင် ရေးရမယ်၊ မင်းကလည်း မနက်ဖြန်ခရီးဆက်ပြီး ရီဂါမှာ အလုပ်ဆက်လုပ်၊ ကိုယ့် ကျန်းမာရေး ကိုယ်ဂရုစိုက်၊ အန်တီတို့ကလည်း တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက် ကမ်းခြေကို သွားဦးမယ်။ အန်တီဆီက အဖြေကို မကြာခင်ရမှာပါ။ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် ပြန်တွေ့နိုင်ပါစေ ဆုတောင်းပါတယ်”

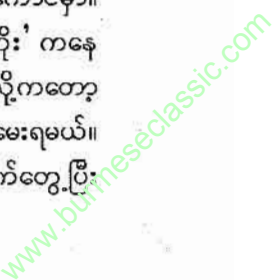
ဇူလိုင် ၃၀ ရက်၊ ၁၈၅၆
အမ်စတာဒမ်

ချစ်စွာသော မာမာ

မာမာရဲ့ အရေးတကြီး ရေးပို့လိုက်တဲ့စာကို အခုကလေးတင်ရပါတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ သားရဲ့ သဘောတူညီချက်ကို တောင်းတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မာမာနဲ့ ကလာရာကိုယ်တိုင် အသေအချာ ရွေးချယ်ထားတယ်ဆိုတာသိလို့ သားကလည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သဘောတူပါတယ်။ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ် မာမာ။ တီဘတ္တယပ်(စ်)ဆိုတဲ့ နာမည်ကို သိပြီးသားပါ။ သူ့အဖေနဲ့ ပါပါတို့ စီးပွားရေး အဆက်အစပ်ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကလာရာရဲ့ စိတ်နေသဘောထားအရလည်း သင်းအုပ်ဆရာကတော်ဖြစ်ဖို့ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

တီဘတ္တယပ်(စ်)က ရီဂါကို ပြန်သွားပြီး ဩဂုတ်လမှာ တစ်ခါ ပြန်လာမယ်မဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းလမ်းအိမ်မှာ ပျော်စရာအတိပဲ။ ကလာရာရဲ့စေ့စပ်ပွဲအတွက်တင် ပျော်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မာမာတို့ကတော့ အကြောင်းရင်းကို သိဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကလာရာရဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို သဘောတူစေချင်တော့ သားကလည်း အမ်စတာဒမ်ကနေ ဘော်(လ်)တစ်အရောက် သဘောတူညီမှုကို ပေးပို့လိုက်ပါတယ်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် မာမာ့ဆီကလည်း သဘောတူညီမှုကို သားရချင်ပါတယ်။ မာမာ့ မျက်နှာကို မြင်ဖို့လေ... သား ရွှေဒင်္ဂါး သုံးပြား အကုန်ခံရဲတယ်။ တိုနီကိုဆိုရင် ပိုတောင် အကုန်ခံရဲသေးတယ်။ စာဆက်ဖတ်ရင် သိမှာပေါ့ တိုနီ။ လိုရင်းရောက်အောင် ပြောတော့မယ်။

သားတည်းတဲ့ ဟိုတယ်သန့်သန့်လေးက မြို့လယ်ကောင်မှာ။ တူးမြောင်းကို မြင်နေရတော့ မြင်ကွင်းလှတယ်။ 'ဘိုး' ကနေ သိပ်မဝေးဘူး။ ဒီမှာလုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ မတွေ့ ဆိုတာကိုမေးရမယ်။ မာမာတို့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ သားက လူချင်းတိုက်ရိုက်တွေ့ပြီး

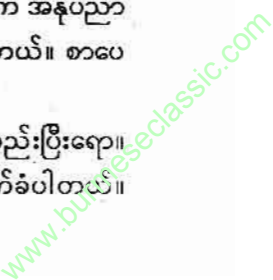

လုပ်ရတာကို ကြိုက်တယ်။ ပထမဦးဆုံးနေ့ကတင် အောင်မြင်မှု ရခဲ့ပါတယ်။ လက်သင်ဘဝကတည်းက ဒီမှာ မိတ်ဟောင်းတွေက ရှိပြီးသားဆိုတော့ မိသားစု တော်တော်များများ ကမ်းခြေသွားနေတဲ့ အချိန်တောင် သား ခဏခဏ အဖိတ်ခံရတယ်။ ဗင်ဟက္ကဒမ်နဲ့ မော်လင်ကုမ္ပဏီလေးတွေကို ရောက်ပြီးပြီ။ ဒီမြို့ကို စရောက်ပြီး သုံးရက်အကြာမှာ သားရဲ့ အရင်အလုပ်ရှင် ဗင်ဒါကယ်လင်က ဖိတ်လို့ သူ့အိမ်မှာ ညစာသွားစားခဲ့ရတယ်။ သားကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ အကောင်းဆုံးဟင်းလျာတွေ ကျွေးခဲ့တယ်။ အဲဒီ ညစာ ဝိုင်းမှာ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ခဲ့တယ် ထင်လဲ။ မှန်းကြည့်ပါလား။ အာနီးစန်းမမလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တာဗျ။ တိုနီကျောင်းနေဖက်လေ။ သူ့အဖေက ကုန်သည်ကြီးခင်ဗျ။ ပြီးတော့ တယောပညာရှင်။ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ သမီးကြီး ဇနီးမောင်နှံကိုလည်း ပါတီပွဲမှာ တွေ့ရတယ်။

ဂါဒါ့ကိုမြင်မြင်ချင်း သား မှတ်မိတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဗိုက်ဘရော့(တ်) ဘော်ဒါကျောင်းမှာကတည်းက သူ့ပုံစံကို သား မှတ်မိနေတာ။ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ အခု ပြန်တွေ့ရတာ အရပ် ပိုရှည်လာတယ်။ ပိုဖွံ့ဖြိုးလာတယ်။ ပိုလှလာတယ်။ ပိုအသက်ဝင် လာတယ်။ အခုလိုပြောတာ ပိုတယ်လို့မထင်နဲ့ လူချင်းတွေတော့ သိလိမ့်မယ်။

စားနေရင်း သားတို့ချင်း ပြောစရာတွေမှ တစ်ပုံကြီးပဲ။ စွပ် သောက်ပြီးတော့ အတိတ်က အကြောင်းတွေ ဆက်မပြောတော့တဲ့ ပိုစိတ်ကူးယဉ်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စတွေ ပြောကြတယ်။ ဂီတ မှာတော့ သား သူ့ကို လိုက်မမီဘူး။ သားတို့ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်) တွေက ဂီတဆိုရင် ဒုံးဆေးတယ်လေ။ နယ်သာလန်က အနုပညာ ဆိုရင်တော့ သားက အိမ်သားတွေထက် ပိုနဲ့စပ်တယ်။ စာပေ မှာတော့ သားတို့ လေးပေးဖြောင့်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်သွားလိုက်တာ ညစာလည်းပြီးရော။ မစွတာ အာနီးစန်းက သားကို ခင်ခင်မင်မင် လက်ခံပါတယ်။

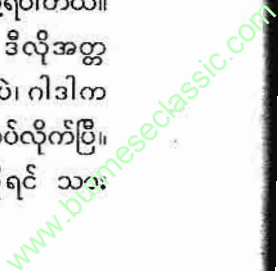

စားပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူတို့သားအဖ တယောထိုးကြတယ်။ တယောထိုးနေတဲ့ ဂါဒါပုံက သိပ်လှတာပဲဗျာ။ တယောထိုးနေရင်း ဂါဒါသီချင်းဆိုတော့ သား မျက်ရည်တောင် စို့မိတယ်။ နောက် တစ်နေ့ကျတော့ သား ဂါဒါဆီသွားတယ်။ ပထမ ခပ်ကြီးကြီး တစ်ယောက်နဲ့တွေ့တော့ သားတို့ ပြင်သစ်လို ပြောရတယ်။ ဂါဒါ ရောက်လာတော့ သားတို့ ဟိုနေ့ကလိုပဲ စကားတွေပြောကြတာ တစ်နာရီလောက် ကြာတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပိုနားလည်လာအောင် အားထုတ်လာကြတယ်။ မာမာ့အကြောင်း၊ တို့နို့အကြောင်း၊ သားတို့မြို့နဲ့ အလုပ်အကြောင်း စုံနေအောင် ပြောကြတယ်။

အဲဒီနေ့မှာပဲ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သား စိတ်ပိုင်းဖြတ်နိုင် ခဲ့တယ်။ သားသူငယ်ချင်းရဲ့ ပါတီပွဲမှာ ဂါဒါနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံရသေးတယ်။ အာနီးစန်းအိမ်မှာ ဂီတပွဲအတွက် ဖိတ်တော့ သားလည်း အားတက်ပြီး လက်ခံတယ်။ မိန်းမပျိုလေးကိုယ်တိုင်က လိုလိုလားလားဖိတ်တာကိုး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးရက်က မစ္စတာအာနီး စန်းဆီ သား သွားပြီး ဂါဒါနဲ့ လက်ဆက်ခွင့်တောင်းပါတယ်။ သူက သားကို ကိုယ်ပိုင်ရုံးခန်းထဲမှာ လက်ခံစကားပြောတယ်။ ‘မောင်ရင့်ကို ကြိုဆိုပါတယ်။ မုဆိုးဖို ဧရာအိုကြီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ သမီးနဲ့ခွဲဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ဂါဒါကရော ဘာပြော သေးလဲ။ ဂါဒါက ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ထားတာ။ မောင်ရင့်မှာ အခွင့်အရေးရှိပါ့မလား’ လို့ မေးတယ်။ ဂါဒါက သားကို မျှော်လင့်ချက်ပေးထားပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြတော့ သိပ်အံ့ဩသွားတယ်။

သူက သူ့သမီးကိုပြန်စဉ်းစားခိုင်းတယ်။ သား မှန်းလို့ရပါတယ်။ သားကိုလက်မထပ်ဖို့ သူ သွေးဆောင်ပြောမှာ။ ဒီလိုအတ္တ ကလည်း အပြစ်မဆိုသာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလကားပဲ။ ဂါဒါက သားကို ရွေးပြီးပြီလေ။ မနေ့ညနေကပဲ သားတို့ စေ့စပ်လိုက်ပြီ။

သားဆီကို စာမပြန်ပါနဲ့ မာမာ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် သား

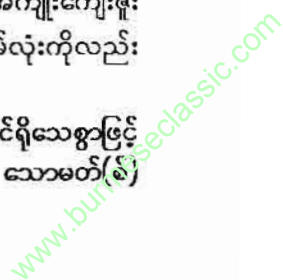

ထွက်လာခဲ့တော့မှာ။ သြဂုတ်လမှာ ဂါဒါတို့သားအဖနဲ့ လက်ထပ်
 ပြီးတဲ့ သမီးကြီး ဇနီးမောင်နှံပါ သားတို့ဆီ အလည်လာမယ်တဲ့။
 သားက အဲဒီကတိကိုပဲ အိမ်ပြန်သယ်ခဲ့မယ်။ တွေ့တဲ့အခါကျမှ
 ဂါဒါဟာ သားအတွက်ပဲဆိုတာ မာမာ ဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ ဂါဒါက
 သားထက် သုံးနှစ်ပဲ ငယ်နေတဲ့အတွက်တော့ မာမာ မကန့်ကွက်
 ပါဘူးနော်။ မော်လင်ဒေါ့(ဖိ)၊ လင်ဟာ၊ ကစွတင်မိတ်ကာ၊ ဟက်ဂင်း
 စထရွမ်းတို့ အသိုက်အဝန်းက ချာတိတ်မတွေနဲ့ သားကို မာမာ
 မပေးစားလောက်ဘူးလို့ သား ယုံပါတယ်။

သတို့သမီးခန်းဝင်ကြေးကို ပြောပြမယ်။ သားရမယ့် ခန်းဝင်ကြေး
 ကိုသာ စတီဖင်ကစွတင်မိတ်ကာတို့၊ ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းတို့၊
 ပီတာဒိုမင်နဲ့ ဦးလေး ဂျူစတက်တို့သာကြားလို့ကတော့ တစ်မြို့လုံး
 မျက်လုံး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ဖြစ်ကုန်မှာ။ တွေးမိရုံနဲ့တောင်
 ကြောက်တယ်။ သားရဲ့ အနာဂတ် ယောက္ခမကြီးက သန်းကြွယ်
 ဖြစ်နေပြီ။ ဘုရား ဘုရား... ဘာပြောရဦးမှာလဲ။ သားက ဂါဒါ
 အာနီးစန်းကို တကယ်မေတ္တာရှိတယ်။ လေးစားတယ်။ ဒါကြောင့်
 ခန်းဝင်ကြေး ဘယ်လောက်ဆိုတဲ့အတွေး သားရင်ထဲမှာစွဲမထားဘူး။
 ဂါဒါနဲ့တွေ့တဲ့ ပထမနေ့မှာတင် ဒီကိစ္စကို မစဉ်းစားဖို့ နားထဲမှာ
 သဲ့သဲ့လေး ကြားလိုက်ရတယ်။ သူ့ကို ချစ်တယ်မာမာ။ ဒါပေမဲ့
 သူ့ကိုသာ သား ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီဆိုရင်လေ... တစ်ချိန်တည်းမှာ
 လုပ်ငန်းကလည်း ငွေလုံးငွေရင်းတိုးလာမှာဆိုတော့ သားရဲ့အပျော်
 တွေကို သရဖူဆောင်းပေးလိုက်သလိုပဲ။ ဂုဏ်လည်း ယူတယ်။

စာအိတ်ပိတ်တော့မယ် မာမာ။ သိပ်မကြာခင် သား ကံကောင်း
 ပုံကို တစ်ဝကြီး ပြောကြမယ်။ ခုတောင် အရှည်ကြီး ပြောပြီးပြီ။
 ကမ်းခြေရေချိုးဆင်းရင် မာမာ ပျော်ရွှင်ပါစေ။ အကျိုးကျေးဇူး
 ရှိပါစေလို့ သား ဆုတောင်းပါတယ်။ တစ်အိမ်လုံးကိုလည်း
 နှုတ်ဆက်ကြောင်း ပြောပေးပါ။

ချစ်ခင်ရိုသေစွာဖြင့်
 သောမတ်(ခ)

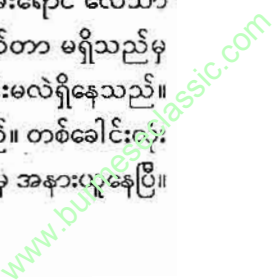

ထိုနှစ်နေ့ရာသီတွင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)အိမ်၌ ပျော်စရာအတိဖြစ်ခဲ့သည်။ နုလိုင်လ ကုန်တွင် မင်းလမ်းအိမ် ပြန်ရောက်လာသော သောမတ်(စ်)သည် မြို့ပေါ်မှ စီးပွားရေးသမားများနည်းတူ မိသားစုရှိရာ ကမ်းခြေသို့ အခေါက်ပေါင်းများစွာ သွားသည်။ ခရစ်ရှန်းသည် ဘယ်ဘက်ခြေထောက် မကြာမကြာ နာသည်ဟု အကြောင်းပြကာ အားလပ်ရက်ကို သူ့အတွက် အပြည့်အဝ ခွဲတမ်းချလိုက်၏။ ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုး ထိထိရောက်ရောက် ကုနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ခရစ်ရှန်း အတွေး ပိုလာသည်။

“နာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို နာတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး” ခရစ်ရှန်းသည် ခြေထောက်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်၍ နှာခေါင်းပွပွကို ရှုံ့ချည်နှပ်ချည်လုပ်၊ မျက်လုံး ကလယ်ကလယ်လုပ်၍ အသေးစိတ်ပြောပြသည်။ “ကိုက်နေတာ၊ ဖြည်းဖြည်း လေးနဲ့ တစ်ချိန်လုံးကိုက်နေတာ၊ ဘယ်ဘက်ခြေတစ်ချောင်းလုံး အခံရခက်လာရော၊ ဘယ်ဘက်ဆိုတော့ နှလုံးရှိတဲ့နေရာပေါ့နော်၊ ထူးဆန်းတယ်၊ တကယ်ကိုဆန်းတာ၊ အစ်ကိုရော ဘယ်လိုထင်လဲ”

“အင်း... အနားယူပေါ့၊ ကမ်းခြေရေသွားချိုး” အစ်ကိုကြီးက ဤသို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် ခရစ်ရှန်းသည် အပေါင်းအသင်းများဆီ ယုံတမ်းပြောရန် ကမ်းခြေဆင်းသွားတော့သည်။ ပီတာဒိုမင်၊ ဦးလေး ဂျူစတက်၊ ဒေါက်တာ ဂီစကီနှင့် အခြား ဟမ်ဘာ့(ဂ်)လောင်းကျော်များ ပါဝင်သော ကစားဝိုင်းတွင် ဝင်ကစားသည်။

ထရာဗီမြို့အနီးဒီရောက်တိုင်း ကောင်စစ်ဝန်သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) သည် နှမတို့နီနှင့်အတူ ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)အိမ်သို့ အလည်သွားကြသည်။ မာလိန်မှူးကတော်က စိတ်သဘောရွှင်ကြည်စွာ တိုနီအား နှုတ်ဆက်သည်။ “နှစ်တွေ ကြာလှပြီနော်၊ မော်တန်ကတော့ ဘရက်(စ်)လိုမှာ ဆရာဝန်ဖြစ်နေပြီ။ မြို့ပေါ်မှာ လက်တွေ့ဆင်းနေပြီ၊ တကယ်လူဆိုးကလေး” ဆွစ်ဇာကော့(ဖ်)ကတော် အပြေးအလွှား ကော်ဖီဖျော်၍ ယခင်ကလိုပင် အားလုံး အစိမ်းရောင် လေသာ ဆောင်ပေါ် ကော်ဖီထိုင်သောက်ကြသည်။ မော်တန်နှင့် မက်တာ မရှိသည်မှ လွဲ၍ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကအတိုင်း အရာအားလုံး မပြောင်းမလဲရှိနေသည်။ မက်တာသည် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးနှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။ တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးကာ နားထိုင်းနေပြီဖြစ်သော မာလိန်မှူးကြီးသည် အလုပ်မှ အနားယူနေပြီ။

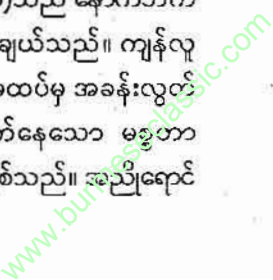
ဂရုန်လစ်ကတော်လေးမှာလည်း ယခင်ကလို မနူးမနပ်မဟုတ်တော့။ ပေါင်မုန့် များများ မစားနိုင်လောက်အောင် ဒုက္ခပေးမည့်သူ မရှိတော့။

အခြားမိသားစုများလိုပင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)မိသားစုသည် သြဂုတ်လ ဆန်းတွင် အိမ်ပြန်လာသည်။ မကြာမီ ပရပ်ရှားမှ သင်းအုပ် တီဘတ္တယပ်(စ်)နှင့် ဟော်လန်မှ အာနိုးစန်းမိသားစု မင်းလမ်းအိမ်သို့ ရက်ရှည်နေရန် အလည်အပတ် ရောက်လာကြတော့သည်။

ကောင်စစ်ဝန်ပေါက်စသည် ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့် သတို့သမီးလောင်းကို မိခင်ရှိရာ တောတောင်ရေမြေခန်းထဲခေါ်လာသော် မိခင်က လက်နှစ်ဖက်ဆန့် တန်း၍ ကြိုလင့်နေသည်။ အင်မတန်လှပသော မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ အရပ်ရှည် လာသော ဂါဒါသည် ကျက်သရေပြည့်လျှမ်းနေသည်။ နီညိုရောင်ဆံပင်အုံ ကောင်းကောင်း၊ မဆိုစလောက်ပူနေသော အပြာရစ်မျက်လုံးညိုညို၊ ပြုံးလိုက်မှ ဖွေးလက်လာသော သွားပုလဲတန်း၊ နှာတံဖြောင့်ဖြောင့်၊ မဟာဆန်သော နှုတ်ခမ်း တို့နှင့် အသက်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်အရွယ် မိန်းမပျိုသည် ထူးခြားသော မင်းသုံးစိုးသုံး အလှပေးဖြစ်နေသည်။ ဂါဒါသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် ဣန္ဒြေရစ္စာ လျှောက် လာသည်။ ဖြူညသော မျက်နှာသည် အနည်းငယ်စိတ်ကြီးဝင်ပုံရသည်။ သို့သော် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကိုမြင်သော် ဦးညွတ် အရိုအသေပေးသည်။ ကောင်စစ်ဝန် ကတော်က ဂါဒါ၏ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညင်သာသိမ်မွေ့စွာ ဆွဲယူပြီး နဖူးပြင်နုနုကို နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။

“သမီးကို ဒီအိမ်နဲ့ ဒီမိသားစုက ကြိုဆိုပါတယ်ကွယ်။ သိပ်လှတဲ့ ဘုရား ပေးတဲ့ သမီးလေးပါလား၊ သမီးကြောင့် ပျော်ရတော့မှာပဲ၊ သားကိုတောင် အပျော်ကြီး ပျော်အောင်လုပ်နိုင်ခဲ့တာ” ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် သားကြီး သောမတ်(စ်)ကို တစ်ပါတည်းဆွဲခေါ်ကာ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။

အဘိုးမရှိသည့်နောက်ပိုင်း မင်းလမ်းအိမ်ကြီးတွင် ယခုလောက် ဧည့်ဝတ်ကျေ ပျော်ရွှင်ရသော ရက်မျိုး မရှိခဲ့စဖူး။ သင်းအုပ် တီဘတ္တယပ်(စ်)သည် နောက်ဘက် ဘိလိယက်ကစားခန်းဘေးမှ အိပ်ခန်းကို သိက္ခာရှိစွာ ရွေးချယ်သည်။ ကျန်လူ များက မြေညီထပ်ခန်းမဘေးမှ အခန်းလွတ်များနှင့် ပထမထပ်မှ အခန်းလွတ် များကို ယူသည်။ အသက်ငါးဆယ်နှောင်းပိုင်း ရောက်နေသော မစ္စတာ အာနိုးစန်းသည် သန်တုန်း မြန်တုန်း လျင်မြန်ပါးနပ်တုန်း ဖြစ်သည်။ အညိုရောင်

မှတ်ဆိတ်မွေးက ထိပ်ဖျားချွန်နေသည်။ သမီးကြီးသည် သိပ်ကျန်းမာပုံ မပေါ်။ သမက်သည် ခန့်ချောကြီးဖြစ်ပြီး ခရစ်ရှန်းနှင့်အတူ ကလပ်လိုက်သွား သည်။

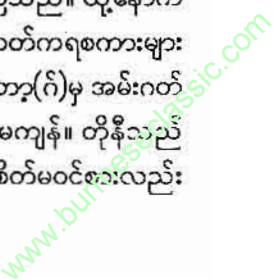
မင်းလမ်းအိမ်တွင် ဘုန်းကြီးဆို၍ စိတ်တိဘတ္တယပ်(စ်)တစ်ဦးသာရှိနေ၍ တိုနီ စိတ်ချမ်းသာမိသည်။ ချစ်ခင်ရသော အစ်ကို၏ စေ့စပ်ပွဲအတွက် တိုနီမှာ အူထဲ အသည်းထဲက ဝမ်းသာရသည်။ ဂါဒါမှာ ငယ်ပေါင်းဖြစ်နေရုံမက ယခု ကဲ့သို့ ပေါင်းစည်းလိုက်နိုင်ခြင်းသည် မိသားစုနှင့် လုပ်ငန်း၏ နာမည်တစ်လုံးကို ရွှေချလိုက်သလို ဂုဏ်တက်စေခဲ့သည်။ သတို့သမီးခန်းဝင်ကြေး မတ်သုံးသိန်းကို ဟက်ဂင်းစထရွမ်းတို့အပါအဝင် တစ်မြို့လုံး ဘယ်လောက်တောင် ပြောကြလိုက် မလဲဟု တွေးမိရင်း နှလုံးပိတ် ဝမ်းဆီထိနေသည်။ တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ်ထက် မနည်း အနာဂတ်ယောက်မကို တိုနီ ချစ်ခင်စွာ ပွေ့ဖက်သည်။

“အိုး... ဂါဒါ၊ ဂါဒါကို တိုနီချစ်တယ်၊ ဂါဒါသိတယ်နော်၊ တိုနီလေ... ဂါဒါကို အမြဲတမ်းချစ်ခဲ့တာ၊ တိုနီဒဏ်ကို ဂါဒါ မခံနိုင်မှန်းလည်း သိတယ်။ ဒါကြောင့် ဂါဒါက တိုနီကို မုန်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဘယ်ကလာ... တိုနီ၊ တိုနီကို ဘယ်လိုလုပ်မုန်းရမှာလဲ၊ တိုနီက ဂါဒါကို ဘာလုပ်ဖူးလို့လဲ”

တိုနီသည် ချစ်ခင်နှစ်လိုမှုဖြင့် ဂါဒါသည် တိုနီအား မုန်းကြောင်း၊ သို့သော် တိုနီက ဂါဒါအား အမြဲချစ်ကြောင်း ကတ်သီးကတ်သတ် စကားနိုင်လှပြောသည်။ သောမတ်(စ်)အား တခြားဘက်ခေါ်သွားပြီး “အစ်ကို သိပ်တော်တာပဲ၊ အို တော်လိုက်တာ အစ်ကို၊ အဖေသာမြင်လို့ကတော့လေ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ခံနိုင် မှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို အများကြီး သင်ပုန်းချေလိုက် နိုင်ပြီ၊ ဟိုလူ့ကိစ္စတင်မကပါဘူး၊ အဲဒီလူနာမည်ကို ပြောရမှာတောင် ပါးစပ် သနတယ်”

တိုနီသည် အခန်းလွတ်တစ်ခုတွင်း ဂါဒါကိုခေါ်သွားကာ ဘင်ဒစ်ဂရန်လစ် အိမ်ထောင်ရေးဇာတ်ကြောင်းကို အရင်းအတိုင်း အထုပ်ဖြေပြသည်။ ထို့နောက် ငယ်ဘဝဘော်ဒါကျောင်းနေရက်များနှင့် အိပ်ရာဝင် ပေါက်တတ်ကရစကားများ အကြောင်း နာရီပေါင်းများစွာ စားမြုံ့ပြန်ကြသည်။ မက္ကလင်းဘာ(ဂ်)မှ အမ်းဂတ် ဗွန်ရှယ်လင်နှင့် မြူးနစ်မှ အေဗာအီဝါတို့အကြောင်းလည်း မကျန်။ တိုနီသည် တိဘတ္တယပ်(စ်)နှင့် သူ့စေ့စပ်ပွဲကို လုံးဝစိတ်မဝင်စား။ တိုနီ စိတ်မဝင်စားလည်း

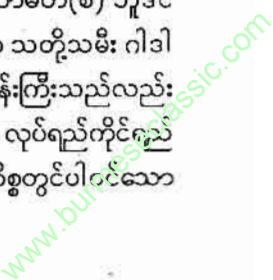

ဘာမျှမဖြစ်။ ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ကိုင်ကာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်ပြီး လှပသော အနာဂတ်အကြောင်း တိုးတိတ်ငြိမ်သာစွာ အားတက်သရော ဆွေးနွေးကြသည်။

ဝမ်းနည်းခြင်းနှစ်ကာလများ ကောင်းစွာ မပျက်ပြယ်တတ်သေးသဖြင့် စေ့စပ်ပွဲနှစ်ပွဲကို မိသားစုတွင်း၌သာ ကျင်းပသည်။ သို့သော် ဂါဒါသည် မြို့ပေါ် တစ်ခဏချင်း ထင်ပေါ်သွားသည်။ ကလပ်၊ ဇာတ်ရုံနှင့် လူမှုရေး အသိုင်းအဝိုင်း များတွင် ဂါဒါ၏ ပုံပန်းသွင်ပြင်မှာ စာဖွဲ့စရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ပပလွှားလွှား ဝတ်စား သူများက လျှာကို ကလပ်ကလပ်လုပ်ကာ ‘ထိပ်တကာထိပ်’ ဟု ကင်ပွန်းတပ်သည်။ ထိုစကားလုံးမှာ အရက်၊ ဆေးလိပ်နှင့် စီးပွားရေး အပေးအယူတို့တွင် သုံးသော ဟမ်ဘု(ဂ်)အထက်လွှာတို့၏ ဗန်းစကားဖြစ်သည်။ အခြားမြို့သားများကမူ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် “တစ်ခုခု ထူးခြားတယ်” ဟု မှတ်ချက်ချရသည်။ ဆံပင်၊ မျက်နှာနှင့် ဝတ်ပုံစားပုံများ ထူးခြားကြောင်း ပြောကြသည်။ ဆိုရီစန်က “တစ်ခုခုကိန်းဝပ်နေတယ်” ဟုပင် ပြောသည်။

ဂါဒါသည် ကောင်စစ်ဝန် သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)နှင့် အသွင် တူပြီးသားဖြစ်သည်။ သောမတ်(စ်)သည် ဘိုးဘေးများကဲ့သို့ မဟုတ်။ ဟိတ်ဟန် များသည်။ ဟမ်ဘု(ဂ်)မှ အဝတ်အစားများ အော်ဒါမှာသည်။ အသားနားဆုံး ဝတ်စုံများဖြစ်သော ဝတ်ရုံ၊ ကုတ်၊ ခါးပြတ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီရှည်တို့တင်မက ဦးထုပ်၊ လည်စည်းနှင့် ချွေးခံထည်တို့ကိုပင် မှာဝတ်သည်။ နေ့တိုင်း ရှုပ်အင်္ကျီ မှန်မှန်လဲသည်။ အချို့နေ့များ တစ်ရက်နှစ်ကြိမ်လဲသည်။ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် နပိုလီယံ(၃)ပုံစံ နှုတ်ခမ်းမွေးကို ရေမွှေးဆွတ်သည်။ ထိုလုပ်ရပ်များသည် လုပ်ငန်း အတွက် လုပ်ခြင်းမဟုတ်။ အိမ်တွင်လည်း ဟိတ်ဟန်ထုတ်ရန် မလို။ ဗြူရိုကရက် ပီသစွာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သပြေရင်း သနေရန် လိုအပ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးနှင့် ရုပ်ရေးရွာရေးကိစ္စများတွင် ‘ဟိန်း’နှင့် အခြားကဗျာဆရာများ၏ ကဗျာစာသားများကို ကိုးကားပြောသည်။ ကောင်စစ်ဝန် သောမတ်(စ်) ဘူဒင် ဘရွတ်(ခံ)ကိုယ်တိုင်က တစ်ခုခုထူးခြားနေသော လူစားဖြစ်ရာ သတို့သမီး ဂါဒါ ကလည်း ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီသည်။ မည်သို့ဆိုစေ လုပ်ငန်းကြီးသည်လည်း အခြေအနေ အလွန်ကောင်း၊ ငယ်ငယ်နုနု ဦးစီးမျိုးသည်လည်း လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ပြည့်ဝသည့်အပြင် ကိုယ့်မြို့ကို ချစ်ခင်သော၊ ရုပ်ရေးရွာရေးကိစ္စတွင်ပါဝင်သော

သူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မိသားစုမှာ လေးစားဖွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။
ယခု ဂါဒါနှင့် ပေါင်းစည်းလိုက်နိုင်ခြင်းသည် သောမတ်(စ်)အတွက်
အတိုင်းထက်အလွန် တံခွန်နှင့် ကုက္ကားပင် ဖြစ်တော့သည်။

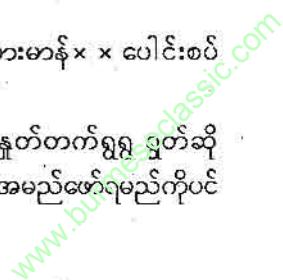
သို့သော် အမျိုးသမီးပိုင်းက ဂါဒါကို မိုက်မဲသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မတ်
တစ်သိန်းလျှော့ချသင့်သည်ဟု ဆိုသည်။ သောမတ်(စ်)၏ သတို့သမီးကို
လမ်းတွင် စတွေ့တွေ့ချင်း ငေးမောသွားရသူမှာ ပွဲစား ဂေါ(ရှ်)ဖြစ်သည်။ သင်္ဘော
ကုမ္ပဏီ သို့မဟုတ် ကလပ်တွင် ဂေါ(ရှ်)က ဖန်ခွက်ကိုမြှောက်ကာ မျက်နှာကို
ရှုံ့လိုက်ပြီး “အား... တကယ့်မိန်းမလုပ်၊ ဟာရာ၊ အက်ဖရိဒိုက်၊ ဘရန်နီဒါနဲ့
မယ်လူစီနာတို့လေးယောက် ပေါင်းထားတာ” ဟု ဆိုသည်။ “အို၊ ဘဝဆိုတာ
တယ်လဲ ဆန်းကြယ်လှပါလား” ဟု ကွန့်လိုက်သေးသည်။ ရွက်လွင့်သင်္ဘော
ပုံစံငယ်မျိုးစုံနှင့် ငါးရုပ်မျိုးစုံ မျက်နှာကြက်မှ ချိတ်ဆွဲထားသော စည်းဝေးခန်းရှိ
သစ်သားတန်းလျှားပေါ်ထိုင်ကာ ဘီယာစုပ်နေသူအားလုံးသည် ဂါဒါမှာ ဂေါ(ရှ်)
ဆိုသော ပွဲစားကြီး၏ မျှော်တလင့်လင့်ဘဝဟု ဆိုလိုကြောင်း သိပုံမရ။

ပွဲလမ်းသဘင် ခွင့်မပြုထားသော မင်းလမ်းအိမ်တွင် အားလပ်ချိန် ပိုခဲ့
ရသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးလာခဲ့သည်။ စီဗတ်တီဘတ္တယပ်(စ်)သည်
ကလာရာလက်ကလေး မလွတ်တမ်းကိုင်ကာ သူမိဘများအကြောင်း၊ ကလေး
ဘဝနှင့် ရှေ့အနာဂတ်စီမံကိန်းများအကြောင်း ပြောသည်။ အာနီးစန်းများက
ဒဂက်(စ်)ဒင်းမှ လာသူများအကြောင်း ပြောသည်။ ထိုလူများထဲမှ မျိုးနွယ်
တစ်စုသည် ဟော်လန်သို့ ပြောင်းရွှေ့အခြေစိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တိုနီသည် အစ်ကိုထံမှ စာရေးစားပွဲ အံဆွဲသေ့တောင်းကာ မိသားစု
စာအုပ်ကြီး ထုတ်လာသည်။ စာအုပ်ကြီးထဲတွင် သောမတ်(စ်)သည် ဖြစ်ရပ်
အသစ်များကို ကိုယ်တိုင်ရေးသွင်းထားပြီးဖြစ်၏။ တိုနီသည် ဂုဏ်ယူမှုအပြည့်ဖြင့်
ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သမိုင်းအကြောင်းကို ဖတ်ပြသည်။ ကဗျာကိုလည်း ရွတ်ပြလိုက်
သေးသည်။

“ဗီးနပ်(စ်)ရဲ့အလှနဲ့ x x ဗာကင်နတ်ဘုရားရဲ့အားမာန် x x ပေါင်းစပ်
ထားတဲ့ သည်မောင်နဲ့ x x”

သောမတ်(စ်)နှင့် ဂါဒါကြည့်လိုက်ပြီး တိုနီ နှုတ်တက်ရွှေ့ ရွတ်ဆို
လိုက်သည်။ ဖြစ်ရပ်မှန်သမိုင်းကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး တိုနီအမည်ဖော်ရမည်ကိုပင်

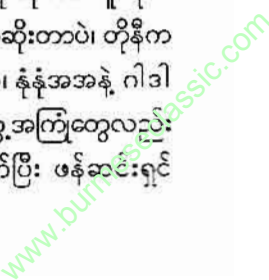

ပါးစပ်သနသည်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့သမျှကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ဇာတ်ကြောင်းပြန်သည်။

ကြာသပတေးနေ့ ညနေလေးနာရီ မိသားစုဝိုင်းတွင် မိတ်ရင်းများရောက်လာကြသည်။ ဂိလာန ဇနီးသည်ကို ခေါ်လာသော ဦးလေး ဂျူစတက်သည် ဘဝကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းနေရဟန်မတူ။ ဇနီးဖြစ်သူသည် အိမ်သုံးစရိတ်မှ ငွေကို ခြစ်ခြုတ်ယူပြီး ဆိုးသွမ်းပျက်စီး၍ အမွေခံမဟုတ်တော့သော အမေရိကရောက်သား ဂျက်ကော့(ဘ်)ထံ ငွေပို့မြဲ ပို့နေသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ နို့ထမင်းနှင့်သာ စခန်းသွားနေရ၏။ ဧရာလမ်းမှ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) ညီအစ်မများလည်းလာကြသည်။ ခါတိုင်းလိုပင် အမှန်တရားကို ချစ်မြတ်နိုးသော စိတ်အခံဖြင့် အဲရစ်ကာလေးသည် အကြီးထွားနှေးကြောင်း၊ တစ်နေ့တခြား ဖအေနှင့်တူလာကြောင်း၊ ကောင်စစ်ဝန်၏သတို့သမီးသည် ဆံပင်ထုံးဖွဲ့မှုပေါ်လွင်လွန်းအားကြီးကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောကြသည်။ နမ်းစေ့ဗိုက်ဘရော့(တ်)လည်း ရောက်လာ၍ ခြေဖျားထောက်ကာ ဂါဒါနဖူးကို ရွတ်ခနဲ ပေါက်ကွဲသံလေးနှင့် နမ်းရှုပ်ပြီး “ပျော်ပျော်နေပါ ကလေး” ဟု ဆိုသည်။

စေ့စပ်ပွဲနှစ်ပွဲကိုဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် မစ္စတာအာနီးစန်းသည် ခပ်ပျော်ပျော် ဆုတောင်း အရက်သောက်သည်။ အခြားလူများ ကော်ဖီသောက်နေစဉ် မြူးကြွလွတ်လပ်စွာ တယောထိုးပြပုံမှာ ဂျစ်ပစီတစ်ယောက်လိုပင်။ တယောထိုးကျွမ်းကျင်လှ၏။ တယောသံအတိုင်း ဂါဒါသီချင်းလိုက်ဆိုရာ အသံမှာ ချိုမြမြ။ တောတောင်ရေမြေခန်းထဲတွင် အော်ဂင်နှင့် တွဲဖက်ပြီး စုံတွဲတီးလိုက်သေးသည်။ သောမတ်(စ်)အဘိုး ပလွေမှုတ်ခဲ့သော တေးသွား ခပ်ရိုးရိုးပင်ဖြစ်သည်။

“နက်နဲသိမ်မွေ့လိုက်တာနော်” ကုလားထိုင်ပေါ် ပျင်းကြောဆွဲကာ တိုနီဆိုသည်။ “အိုး... တကယ့်ကို နက်နဲသိမ်မွေ့တာ” ဟု ရေရွတ်လိုက်ရင်း မျက်နှာကြက်ဆီ မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်ကာ စိတ်ခံစားချက်များကို ချိန်ဆဖော်ထုတ်သည်။ “ဘဝဆိုတာ သိတဲ့အတိုင်းပဲ... ဒီလို လက်ဆောင်မျိုးဆိုတာ လူတိုင်း မရဘူး၊ ဘုရားသခင်က တိုနီကို ဒီလက်ဆောင်ချမပေးတာ ကံဆိုးတာပဲ၊ တိုနီက ညတိုင်းတော့ ဆုတောင်းတယ်၊ တိုနီကလေ... ငန်းဖိုကြီးလိုပဲ၊ နံနံအအနဲ့ ဂါဒါသီတယ်မဟုတ်လား၊ တိုနီက အကြီးလည်းဖြစ်ပြန်၊ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေလည်း ရပြီးပြီဆိုတော့ ပြောပြဦးမယ်... ဂါဒါ နေ့တိုင်း ဒူးထောက်ပြီး ဖန်ဆင်းရှင်

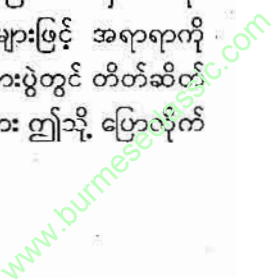

ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်။ အခုလို ရထားတဲ့ လက်ဆောင် အတွက်ပေါ့”

“အိုး” ဂါဒါရယ်သည်။ ရယ်လိုက်မှ လှပသော သွားကြီးများ ဖွေးခနဲ လက်သွား၏။ ထို့နောက် အားလုံး ဝိုင်ကျောက်ကျောစားပြီး ရှေ့အနာဂတ်ရေး ဆွေးနွေးကြသည်။ သြဂုတ်လကုန် သို့မဟုတ် စက်တင်ဘာလဆန်းတွင် တီဘတ္တယပ်(စ်)နှင့် အာနိုးစန်းမိသားစု အသီးသီး အိမ်ပြန်ကြမည်။ ခရစ္စမတ် ပြီးသည်နှင့် ကလာရာမင်္ဂလာပွဲကို ဘုရားကျောင်းခန်းမတွင် အစဉ်အလာအတိုင်း ကျင်းပမည်။ အမ်စတာဒမ်တွင် ကျင်းပမည့် သောမတ်(စ်)၏ မင်္ဂလာပွဲကို မိခင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ကျန်းမာရေးကောင်းလျှင် တက်မည်။ ကြားထဲတွင် နားရန် လိုသဖြင့် သောမတ်(စ်)တို့၏ မင်္ဂလာပွဲကို နောင်နှစ်ဆန်းထိ ရွှေ့ထား မည်ဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။ မိခင်က သောမတ်(စ်)အင်္ကျီလက်ကို ဆွဲထားပြီး “စီဗတ်ကို ဦးစားပေးရမယ်” ဟု ဆိုသဖြင့် သောမတ်(စ်) အတွန့်မတက်ရ။

တီဘတ္တယပ်(စ်)နှင့် ကလာရာသည် ပျားရည်ဆမ်းခရီးကို ငြင်းပယ် ထားသည်။ ဂါဒါနှင့် သောမတ်(စ်)ကမူ အီတလီမြောက်ပိုင်း ဖလော့ရင့်(စ်)ထိ နှစ်လခန့်သွားကြမည်ဟုဆိုသည်။ ထိုအတောအတွင်း တိုနီသည် ငါးတန်းလမ်းမှ ဆိုဖာကူရှင်ချုပ်သူ အကူအညီကိုယူကာ ဧရာလမ်းမှ အိမ်ကလေးကို အသင့်ပြင် ထားမည်။ ထိုအိမ်လေး၏ အိမ်ရှင်လူပျိုကြီးသည် ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မြို့တော်သို့ ပြောင်းသွားရာ သောမတ်(စ်)က အိမ်ကိုဝယ်ယူရန် စီစဉ်ပြီးဖြစ်၏။ ဧကရီ လေး၏စိတ်ကြိုက်အတိုင်း တိုနီ အလှဆင်ပေးမည်ဖြစ်သည်။ “အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေရမယ်” ဟု တိုနီဆိုရာ တိုနီအစွမ်းကို အားလုံးယုံသည်။

လက်ချင်းတွဲထားသော စုံတွဲနှစ်တွဲကို ခရစ်ရှန်းကြည့်သည်။ မင်္ဂလာပွဲ အကြောင်း သတို့သမီး ဝတ်စုံအကြောင်း၊ ခရီးစဉ်အကြောင်း ပြောနေသည်ကို ခရစ်ရှန်း အသာနားထောင်သည်။ ခရစ်ရှန်း၏ နှာခေါင်းပိုပွလာကာ ခြေထောက် များ ပို၍ တွန့်လိမ်ခေါက်ကွေး ဖြစ်လာသည်။ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်မှ မခံမရပ် နိုင်အောင် နာလာပြန်သည်။ မျက်လုံးသေးသေးလေးများဖြင့် အရာရာကို ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံး ဆရာ စတင်ဂျယ်လေဖြင့် စားပွဲတွင် တိတ်ဆိတ် ဆာလောင်စွာ ထိုင်နေသော ဝမ်းကွဲနှမ ကလော့သိုင်းအား ဤသို့ ပြောလိုက် တော့သည်။

“ကဲ.... ကလော့သိုင်း၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေလည်း လက်ထပ်ကြ ရအောင်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လူရှာပြီး ယူကြမယ်လို့ ပြောတာ”

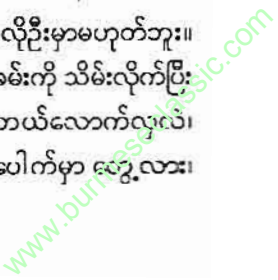
*

ခြောက်လအကြာတွင် သောမတ်(စ်)သည် သတို့သမီးနှင့်အတူ အိတလီမှ ပြန် ရောက်လာသည်။ ညနေငါးနာရီတွင် ဧရာလမ်းမပေါ် ရထားလုံးလိမ့်လာရာ မတ်လ နှင်းများ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေ၏။ ဆေးခြယ်အိမ်လေး၏ မျက်နှာစာရှေ့တွင် ရထားလုံး ရပ်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ပြန်စုံတွဲ မြင်းရထားပေါ်မှဆင်းသည်ကို ကလေး လူကြီးအချို့ ရပ်ကြည့်နေစဉ် အန်တိုနီက တံခါးဝတွင် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားမှု အပြည့်ဖြင့် ဆီးကြိုနေသည်။ အန်တိုနီ၏ နောက်တွင် အိမ်ဖော်မလေးနှစ်ဦးသည် အဖြူရောင်ကက်ဦးထုပ်၊ လက်မောင်းဗလာနှင့် စကတ်အစင်းကြားဝတ်လျက် အတူ ရပ်စောင့်နေကြသည်။ တိုနီက ယောက်မနှင့် ဦးစွာ မိတ်ဆက်ပေးရန် စောင့်ခိုင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ တိုနီသည် ပျော်ရွှင်မှုတက်ကြွမှုနှင့်အတူ မျက်နှာ ရဲသွားပြီး လှေကားတစ်လျှောက် ကမူးရှူးထိုး ဆင်းချသွားသည်။ ဝန်စည်စလှယ် ပြည့်နေသော ရထားလုံးတွင်းမှ ဂါဒါနှင့် သောမတ်(စ်) သားမွေးဝတ်ရုံ ပတ်၍ ဆင်းလာသော် တိုနီက သိုင်းဖက်၍ အိမ်ထဲခေါ်လာသည်။

“ရောက်လာပြီပေါ့၊ အဝေးကြီးကို လည်ခဲ့ကြတာဆိုတော့ ကံကောင်း လိုက်တာနော်၊ ဂါဒါ... ဂါဒါက ခါတိုင်းထက် ပိုလှနေပါလား၊ မှန်း... တိုနီ မွေးမွေးပေးဦးမှ... အစ်ကိုရော... နေကောင်းရဲ့လား၊ ဟုတ်ပြီ... အစ်ကိုကိုလည်း မွေးမွေးပေးဦးမယ်။ မားကပ်(စ်)က ပြောတယ်၊ အားလုံးပုံမှန်ပဲတဲ့၊ မာမာက အိမ်မှာ စောင့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုတို့ နားဦး၊ လက်ဖက်ရည်သောက်မလား၊ ရေချိုး မလား၊ အားလုံးအဆင်သင့်ပဲ၊ ကြေးမများနဲ့၊ ဂျက်ကော့(တ်)က အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးသွားတာ၊ တိုနီလည်း တတ်သလောက် လုပ်ထားတယ်”

ဆင်ဝင်ထဲသို့ အားလုံးအတူ ဝင်လာကြစဉ်က အစေခံများက ရထားထိန်း အကူအညီဖြင့် ဝန်စည်စလှယ်များကို အိမ်ထဲသယ်သည်။

“ခုလောလောဆယ် ဒီဆင်ဝင်ရှေ့အခန်းတွေက အသုံးလိုဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုလောလောဆယ်ပြောတာ” တိုနီသည် လျှာဖြင့် အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို သိမ်းလိုက်ပြီး ဆင်ဝင်ရှေ့အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ “ကြည့်... ဘယ်လောက်လှလဲ၊ ပရိဘောဂက ရိုးရိုးဝက်သစ်ချသားနဲ့လုပ်ထားတာ၊ ပြတင်းပေါက်မှာ လွှေလား၊

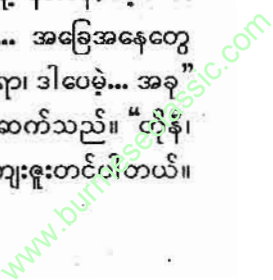

တိုက်ကပ်နွယ်တွေ၊ ကော်ရစ်ဒါရဲ့ ဟိုဘက်အခန်းက ပိုကျယ်တယ်။ ညာဘက်မှာက မီးဖိုချောင်နဲ့ စားကုန်သိုလှောင်ခန်း၊ အပေါ်တက်ကြရအောင် တိုနီ အကုန်လိုက်ပြမယ်” အားလုံး အပေါ်တက်ကြသည်။ လှေကားတစ်လျှောက် နီညိုရောင်အခင်းခင်းထား၏။ အပေါ်ထပ် မှန်ကာအကန့်နောက် စင်္ကြံကျဉ်းကျဉ်းမှသွားသော် ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်သည်။ ခန်းလုံးပြည့် ဇော်ဂျီရောင် နံရံကပ် စက္ကူကပ်ထားသည်။ ထုကြီးကြီးစားပွဲဝိုင်းပေါ်မှ လက်ဖက်ရည်အိုးက အငွေ့တလူလူ။ နံရံကပ် ပန်းကန်စင်ကြီးမှာ ဟီးလျက်။ သစ်မာသား ကုလားထိုင်များတွင် ကျူထည့်တပ်ထားသည်။ ထမင်းစားခန်းပြီးသော် ဧည့်ခန်းထဲရောက်သည်။ ခန်းလုံးပြည့် ခဲသားရောင်အလှဆင်ထားပြီး ကန့်လန့်ကာဖြင့် တစ်ခြမ်းကို နားနေခန်းအသွင် ဖန်တီးထားသည်။ ဆောင်ထုတ် လေသာပြတင်းပါသည့် ထိုနားနေခန်းကို အစိမ်းကြားရွက်ထည်များဖြင့် အလှဆင်ထားသည်။ ထိုအထပ်၏ လေးခန်းမြောက်မှာ ခန်းမကျယ်ကြီးဖြစ်ပြီး ပြတင်းပေါက် သုံးပေါက် ပါရှိသည်။

ထို့နောက် စင်္ကြံညာဘက်ရှိ အိပ်ခန်းကို ကြည့်ကြရာ အခန်းထဲတွင် တွဲလောင်းချပန်းများနှင့် တောင့်တင်းသော မဟော်ဂနီအိပ်ရာကို တွေ့ရသည်။ တိုနီသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်နံရံဘက်မှ တံခါးလေးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ အောက်ထပ်၊ ရေချိုးခန်းနှင့် အစေခံတန်းလျားသို့ ဆင်းသော ကြောင်လိမ်လှေကားကို တွေ့ရ၏။ “လှလိုက်တာ၊ ဒီမှာပဲ နားတော့မယ်” ဟု ဂါဒါဆိုပြီး အိပ်ရာဘေးမှ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် လှဲလိုက်သည်။ သောမတ်(စ်)သည် ဂါဒါနဖူးကို တစ်ချက်နမ်းလိုက်ပြီး “မောနေပြီလား၊ ကိုယ်ရောပဲ။ လက်တွေ ခြေတွေ ဆေးလိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆိုသည်။

“တိုနီ လက်ဖက်ရည်သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ စောင့်နေမယ်”

သောမတ်(စ်)ဝင်လာချိန်တွင် ပန်းကန်လုံးထဲမှ လက်ဖက်ရည်က အငွေ့တထောင်းထောင်း။ “ရောက်ပြီလေ၊ ဂါဒါက ခေါင်းမူးလို့ နားနေလိမ့်မယ်၊ တော်ကြာမှ မင်းလမ်းအိမ်ကို လာမယ်။ ကဲ... တိုနီရေ... အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုရှိလဲ၊ မာမာရော၊ ခရစ်ရှန်းရော၊ အဲရစ်ကာလေးရော၊ ဒါပေမဲ့... အခု” သောမတ်(စ်)သည် ချစ်စရာအကောင်းဆုံးပုံစံဖြင့် စကားဆက်သည်။ “တိုနီ၊ အပင်ပန်းခံထားပေးတာတွေကို ဂါဒါရော အစ်ကိုရော ကျေးဇူးတင်ပါ့တယ်။

တိုနီ ပြင်ပေးထားတာ လှလိုက်တာ၊ တစ်ခုမှ မလွဲဘူး၊ ဂါဒါပြတင်းပေါက်မှာ ထားဖို့ အပင်တစ်ပင် နှစ်ပင်လောက်တော့ အစ်ကို လိုချင်တယ်။ သင့်တော်တဲ့ ပန်းချီကားတွေလည်း ရှာရဦးမယ်၊ ကဲ... ပြောပါဦး၊ တိုနီရော နေကောင်းရဲ့လား၊ တစ်ချိန်လုံး ဘာတွေလုပ်နေလဲ” သောမတ်(စ်)သည် ခုံဆွဲ၍ နမနား လာ ထိုင်သည်။ လက်ဖက်ရည် ဇိမ်ဆွဲသောက်၊ ဘီစကစ်တစ်ချပ် ဖြည်းဖြည်းဝါး၍ စကားပြောကြသည်။

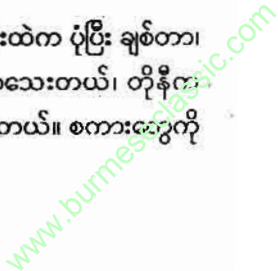
“ဪ... အစ်ကိုရယ်... တိုနီက ဘာလုပ်စရာရှိတော့လို့လဲ၊ တိုနီဘဝက ပြီးသွားပြီပဲ”

“တိုနီနဲ့ တိုနီဘဝလား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ တိုနီ၊ ဒါပေမဲ့ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငြီးငွေ့စရာကောင်းတယ်၊ တစ်ခါတလေ ပျင်းလွန်းလို့ အသံကုန် ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ အခုလို ဒီအိမ်ကိစ္စအလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာက နေလို့ ပိုကောင်းတယ်၊ အစ်ကိုပြန်လာတော့ တိုနီ ဘယ်လောက်ပျော်သလဲဆိုတာ အစ်ကိုသိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိုနီ ပျော်လည်းမပျော်ပြန်ဘူး။ တိုနီ ကျိန်စာများ မိနေသလား၊ အခု တိုနီက သုံးဆယ်ထဲမှာ၊ မာမာ့ဘော်ဒါ မုဆိုးမ အဘွားကြီး တွေနဲ့ ပေါင်းလို့ရအောင် မကြီးသေးဘူး၊ တိုနီ သူတို့ကို မယုံဘူး၊ အလကား... သိုးရေခြံထားတဲ့ ဝံပုလွေကြီးတွေ၊ မြွေပွေးမျိုးဆက်တွေ၊ တကယ်တော့ လူသား တွေအားလုံးဟာ အပြစ်မကင်းကြပါဘူး၊ ဒါကို သူတို့က တိုနီကို သနားစရာ လောကီသားဆိုပြီး အထက်စီးကနေ ကြည့်ကြတာ၊ တိုနီက သူတို့မျက်နှာ စေ့စေ့ ကြည့်ပြီး ဟားရတာပေါ့။ တိုနီအမြင်အရ လူတွေအားလုံး အတူတူပဲ။ လူသား တွေနဲ့ ဘုရားသခင်ကြားမှာ ကြားခံလူ မလိုပါဘူး၊ မြို့ရေးရွာရေးကိစ္စတွေမှာလဲ တိုနီယုံကြည်ချက်ကို အစ်ကို သိပြီးသားပါ။ တိုနီအထင်”

“ဒါဆို တိုနီ ပျင်းနေပြီပေါ့” သောမတ်(စ်)သည် အစပြန်ကောက်၍ မေးလိုက်သည်။ “အဲရစ်ကာလေး ရှိနေတာပဲ... တိုနီ”

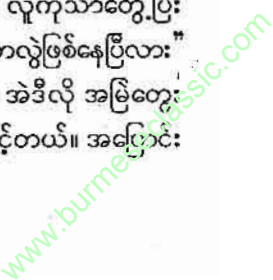
“ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ ကလေးကို တိုနီ အူထဲအသည်းထဲက ပုံပြီး ချစ်တာ၊ ဒါတောင် ဟိုလူက တိုနီ ကလေးမချစ်တတ်ဘူးလို့ ပြောသေးတယ်၊ တိုနီက လုံးဝပွင့်လင်းတယ်၊ ဝမ်းထဲရှိတဲ့အတိုင်း ရိုးရိုးပဲပြောတတ်တယ်။ စကားတွေကို လုပ်မပြောဘူး”

“တိုနီက ဒါ အကျွမ်းဆုံးပါ”

“တိုတိုပြောရရင် ဝမ်းနည်းဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်။ ကလေးကိုမြင်ရင် သူ့အဖေကို သွားအမှတ်ရတယ်။ ဧရာလမ်းက မမတွေကလဲ ပြောကြတယ်။ ကလေးက အဖေနဲ့သိပ်တူတာပဲတဲ့။ တိုနီလေ... ကလေးရှေ့ရောက်တိုင်း ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ငါကလေးမအေဖြစ်နေပါကလား၊ အခိုက်အတန့်ကလေးပဲ ရှင်သန် လှုပ်ရှားလိုက်ရတယ်။ ဘဝဟာ ပြီးဆုံးသွားပါပေါ့လား၊ အသက်ခုနစ်ဆယ် ရှစ်ဆယ်ရောက်တဲ့အထိ လီရာဂါးရက် စာဖတ်သံကိုပဲ ထိုင်နားထောင်ရတော့မှာ ပါကလားလို့ တွေးမိတယ်။ အဲဒီလို တွေးမိတာနဲ့ လည်ချောင်းထဲ အလုံးကြီး ဆို့လာသလိုပဲ၊ ဘာကြောင့်ဆို တိုနီက ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း လူ့ဘဝကိုကြည့်ချင် နေတုန်းပဲကိုး။ ပြီးတော့ အိမ်မှာရော၊ ဒီမြို့မှာရော နေရတာ အဆင်မပြေဘူး။ တိုနီက မျက်စိကန်းနေတာမှမဟုတ်တာ၊ ခေါင်းထဲမှာ မျက်စိရှိတော့ မြင်တာပေါ့။ တိုနီဟာ ငန်းဖိုကြီးလိုလည်း မတုံးတော့ဘူး၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲထားတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဆိုတာလည်း လက်ခံပါတယ်။ တကယ်ပြောတာ အစ်ကို၊ တိုနီအပြစ် တစ်စက်မှမပါပေမဲ့ မိသားစုနာမည် အမည်းကွက်စွန်းတော့ တိုနီရင်ထဲ ခဲဆွဲ ထားသလိုပဲ၊ အစ်ကိုက လုပ်ချင်တာလုပ်လို့ရတယ်၊ ငွေရှာပြီး မြို့ပေါ်မှာ ရှေ့ဆုံးက ဒုန်းပြေးနေလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေကတော့ ‘သူ့ညီမက တစ်ခုလပ်’ လို့ ပြောမြဲပြောကြမှာပဲ၊ ဟိုဟက်ဂင်းစထရွမ်း မိန်းမ ဂျူလီမော်လင်ဒေါ့(ဖ်) ကဆိုရင် တိုနီကို စကားမပြောဘူး၊ တခြားမိသားစုတွေလည်း ဒီလိုပါပဲ။ တိုနီကတော့ အားလုံး ပြန်ကောင်းအောင် လုပ်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ရှိတယ်။ တိုနီက ငယ်သေးတယ်။ တိုနီ နည်းနည်းလှသေးတယ်လို့ မထင်ဘူးလား၊ မာမာကတော့ တိုနီကို များများစားစားပေးနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ တော်သင့်ရုံလောက်ပဲပေးနိုင်မှာ၊ တိုနီ နောက်ထပ်လက်ထပ်ရင်ကော၊ မှန်တဲ့အတိုင်းဝန်ခံရရင် အဲဒါ တိုနီ အပြင်း ပြဆုံးဆန္ဒပဲ၊ ဒါဆို အမည်းကွက်ကြီးကို သင်ပုန်းချေပစ်လိုက်နိုင်ပြီး အားလုံး ပုံမှန်ဖြစ်သွားမယ်၊ အိုး... တိုနီတို့ရဲ့နာမည်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ လူကိုသာတွေ့ပြီး တိုနီ ပြန်ရပ်တည်နိုင်ပြီဆိုရင်လေ... အယ်... တိုနီမေးခွန်းက တလွဲဖြစ်နေပြီလား။”

“နည်းနည်းလေးမှ မဖြစ်ပါဘူး တိုနီ၊ အစ်ကိုလည်း အဲဒီလို အမြဲတွေး နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ဦးဆုံးခြေလှမ်းအနေနဲ့ တိုနီ အပြင်ထွက်သင့်တယ်။ အပြောင်း အလဲ လုပ်ရမယ်၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲ” တိုနီ စိတ်ထက်သန်စွာ အော်လိုက်သည်။ “ကဲ၊ အခု တိုနီအကြောင်း ပြောပြတော့မယ်”

သောမတ်(စ်) ဝမ်းသာနေသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ် ကျောမှီဖြေလျော့လိုက်ပြီး ဒုတိယမြောက်စီးကရက်ကို သောက်သည်။ ညနေ မှောင်ရီပျိုးပေပြီ။

“အစ်ကို အဝေးရောက်နေတုန်းက တိုနီလေ.... လီဗာပူ(လ်)မှာ အဖော်တစ်ယောက်ရတော့မလို့၊ စိတ်ထဲမှာ အလန့်တကြားဖြစ်မသွားဘူးလား၊ လူကြားလိုတော့ သိပ်မကောင်းဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဇာတ်လမ်းက ဘာမှဖြစ်မလာပါဘူး၊ တိုနီက မိန်းမတစ်ယောက်ဆီကို တိုနီဓာတ်ပုံ ပို့လိုက်တယ်၊ သူက စာပြန်ရေးတယ်လေ၊ တိုနီက သိပ်လှတာပဲတဲ့၊ သူ့အိမ်မှာ အရွယ်ရောက်တဲ့ သားကြီးရှိတယ်တဲ့၊ ‘သိပ်လှတာပဲ’ လို့ ရေးထားတော့ တိုနီ ဘယ်တုန်းက အူရွှင်နေမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

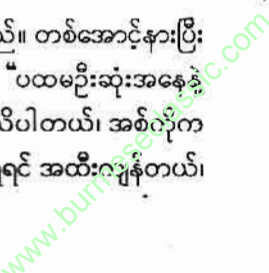
မောင်နှမနှစ်ယောက် အားရပါးရ ရယ်သည်။

“တိုနီစိတ်ထဲ တခြားကိစ္စရှိသေးတယ်။ မြူးနစ်ကို အလည်လာဖို့ အေဗာအီဝါက တိုနီကို ဖိတ်ထားတယ်၊ အေဗာရဲ့နာမည်က အခု အေဗာနီဒါပူဖြစ်နေပြီ။ သူ့အမျိုးသားက အရက်ချက်စက်ရုံမှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူး၊ အခု အေဗာကခေါ်နေတော့ တိုနီ သွားချင်တယ်လေ၊ အဲရစ်ကာလေးတော့ ဘယ်ပါမလဲ၊ ဆရာမနှမ်းစေ့ဆီမှာ အပ်ခဲ့မယ်၊ ဆရာမက ဂရုစိုက်မှာပါ၊ အဲဒီလိုလုပ်တာ အစ်ကို့မှာ ကန့်ကွက်စရာရှိသလား”

“မရှိပါဘူး၊ ဒါ လိုအပ်လို့လုပ်တာပဲ၊ တိုနီအနေနဲ့ အဆက်အသွယ် အသစ်တွေ ရှာသင့်တယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်” ဟု တိုနီ ကျေးဇူးတင်စွာ ပြောသည်။ “အယ်.... တိုနီအကြောင်းချည်းပဲ တစ်ချိန်လုံးပြောနေမိတယ်။ တိုနီက ကိုယ့်လိုဘချည်းပဲ၊ ကဲ.... အစ်ကို့အကြောင်းလဲ ပြောပါဦး၊ အိုး..... ဘုရား..... ဘုရား..... အစ်ကိုတို့ တအားပျော်ခဲ့မှာပဲ”

“ဒါပေါ့ တိုနီ” သောမတ်(စ်) အလေးအနက်ဖြေသည်။ တစ်အောင့်နားပြီး စားပွဲပေါ် ဆေးလိပ်ငွေ့များ မှုတ်ထုတ်ကာ ဆက်ပြော၏။ “ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ အစ်ကို အခုလို လက်ထပ်ဖြစ်တာ ဝမ်းသာမိတယ်၊ တိုနီ သိပါတယ်၊ အစ်ကိုက လူပျိုကြီးမှ မလုပ်ချင်တာ၊ လူပျိုကြီးလုပ်တယ်ဆိုတာပြောရရင် အထီးကျန်တယ်၊

ပျင်းစရာကောင်းတယ်၊ အစ်ကိုက ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတယ်လေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တာဝန်ကျေပြီလို့ မခံစားရဘူး၊ လုပ်ငန်းမှာရော ရပ်ရေးရွာရေးမှာ ရောပေါ့၊ လူတစ်ယောက်ဟာ မိသားစုဘဝကို ရပြီး အဖေဖြစ်ပြီဆိုရင် လောကကို ပိုယုံကြည်စိတ်ချလာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုက အပြစ်ရှာလွယ်တယ်၊ အစ်ကို့ အတွက် အသင့်တော် အမှန်ကန်ဆုံးလူကို ရှာဖွေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ တွေးခဲ့တာ ကြာပြီ။ ဂါဒါ့ကိုမြင်မှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ခဲ့တာ၊ ဂါဒါဟာ အစ်ကို့အတွက်ပဲ ဆိုတာ ချက်ချင်းကို ခံစားလိုက်ရတယ်၊ ဂါဒါက အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်၊ သူ့လိုမျိုး ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှားတယ်၊ သေသေချာချာပြောရရင် တိုနီနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ တိုနီက ရိုးတယ်၊ သဘာဝအတိုင်းပဲ၊ အစ်ကို့ညီမက စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်တယ်” သောမတ်(စ်)ဆက်ပြောသည်။ ရုတ်တရက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် “အိုး၊ ဂါဒါလည်း စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်တာပဲ၊ တယောထိုးရင် သိသာတာပဲ၊ တစ်ခါတလေ အေးစက်စက်နိုင်လိုက်သေးတယ်၊ တိုတိုပြောရရင် ဂါဒါ့ကို သာမန် အဆင့်နဲ့ တိုင်းလို့ မရဘူး။ သူက အနုပညာရှင်၊ သီးသန့်ဆန်တယ်၊ ခေါင်းစားစရာ ကောင်းတယ်၊ ညှို့အားကောင်းတဲ့ သတ္တဝါလေးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်” တိုနီသည် အစ်ကို့ဖြစ်သူကို အနီးကပ် အာရုံ စိုက်နေရသည်။ မှောင်ကာနီးပြီ၊ မီးအိမ်များ မီးထွန်းရန် တိုနီ သတိမရ။

စကြိုတံခါးပွင့်လာသည်။ မှိန်ပျံပျံ အလင်းရောင်အောက်တွင် သူတို့နှစ်ဦး ရှေ့၌ နှင်းကဲ့သို့ ဖြူဆွတ်နေသော အတွန့်အထပ်များပါသည့် အိမ်နေရင်း ဝတ်ဂါဝန်ဖြင့် ပါးလျလျသဏ္ဍာန်တစ်ခု လာရပ်သည်။ သပြေသီးမှည့်ရောင် ဆံပင်၊ ဖြူနေသော မျက်နှာ၊ မဆိုစလောက် ပူးကပ်နေသော အပြာရစ်မျက်လုံး ညိုညို၊ အနာဂတ် ဘုဒင်ဘရွတ်(စ်)မိခင် ဂါဒါဖြစ်သည်။

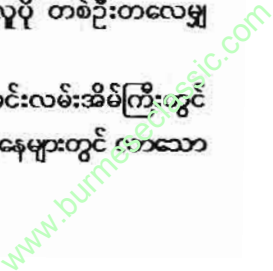

အခန်း ၆

သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် သူ၏ လှပသော ထမင်းစားခန်းထဲ တစ်ကိုယ်တည်း နံနက်စောစောစာ စားနေသည်။ ခေါင်းမကြည်ခြင်း၊ နံနက်ပိုင်း ရေငွေ့များခြင်းတို့ကြောင့် ဇနီးသည် အိပ်ရာထနောက်ကျ၏။ ကောင်စစ်ဝန် သောမတ်(စ်)သည် ရုံးခန်းရှိရာ မင်းလမ်းသို့ တိုက်ရိုက်သွားသည်။ မင်းလမ်း အိမ်တွင် မိခင်၊ ခရစ်ရှန်း၊ အိုင်ဒါဂျန်မင်တို့နှင့် နေ့လယ်စာ စားပြီး ညနေ လေးနာရီ ညစာ စားချိန်ရောက်မှ ဂါဒါနှင့် ပြန်ဆုံသည်။

မင်းလမ်းအိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်မှာ ရောင်းရေးဝယ်တာများကြောင့် ရှင်သန်အသက်ဝင်နေဆဲ။ အပေါ်ထပ်အခန်းများကသာ လူသူကင်းမဲ့ပြီး အထီးကျန်နေ၏။ အဲရစ်ကာလေးကို ဘော်ဒါကျောင်းတွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား အပ်နှံထားသည်။ ကလေးသိုင်းသည် သူပိုင် ပရိဘောဂအနည်းငယ်ကို ယူကာ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါက်တာကရောက်(စ်)မင့်ကတော်နှင့်အတူ သွားနေသည်။ အင်တန်ပင် မရှိတော့။ ငယ်ရွယ်သော ဇနီးမောင်နှံအိမ်တွင် အင်တန်ကို ပို လိုအပ်သဖြင့် မင်းလမ်းအိမ်တွင် မထားတော့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခရစ်ရှန်း ကလပ် ရောက်နေလျှင် ညနေ လေးနာရီ ညစာ စားချိန်၌ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်နှင့် ဂျန်မင် နှစ်ဦးတည်းသာ စားပွဲပိုင်းတွင်ရှိနေတတ်ပြီး လူပို တစ်ဦးတလေမျှ မရှိသဖြင့် ထမင်းစားခန်းကြီးမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်။

ကောင်စစ်ဝန် ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)နှင့်အတူ မင်းလမ်းအိမ်ကြီးတွင် လူမှုရေးပွဲများ ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့သည်။ ကြာသပတေးနေ့ ညနေများတွင် ဘာသာ

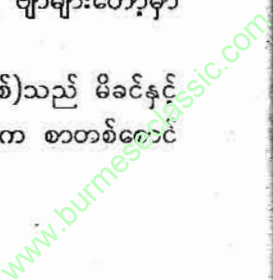

မိသားစုဝင်များနှင့် ဘုရားလူကြီးအချို့မှလွဲ၍ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ဧည့်သည်များကို မမြင်ရ။ သို့သော် အကောင်းဆုံး ညစာ စားပွဲများကို ဧရာ လမ်းမှ သောမတ်(စ်) ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)အိမ်တွင် ကျင်းပသည်။ ထမင်းစားခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းတွင် စားဝိုင်းများ တည်ခင်းသည်။ ထမင်းချက်နှင့် စားပွဲထိုးများ ငှားသည်။ ကစွတင် မိတ်ကာ ဝိုင်အရက်ကို မှာသည်။ ငါးနာရီတွင် စတင်သော ညစာ စားဝိုင်းမှာ ည ဆယ့်တစ်နာရီထိုးမှ ပြီးသည်။ စီးပွားရေးနယ်နှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနယ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံး၊ ပျော်တတ်သော စုံတွဲနှင့် လူပျိုသိုးကြီးများလည်း မကျန် ညစာ ဝိုင်းသို့ တက်ရောက်ကြသည်။ လင်ဟာ၊ ဟက်ဂင်းစထရွမ်း၊ ဟူးနီးယပ်(စ်)၊ ကစွတင်မိတ်ကာ၊ အိုဗာဒီနှင့် မော်လင်ဒေါ့(ဖ်) အားလုံးလာကြသည်။ တေးဂီတ၊ ပိုကာဝိုင်းနှင့် ပွဲသိမ်းကြသည်။ ဂါဒါသည် ယခုလို ဝိုင်းမျိုးတည်ခင်းပုံကို ကောင်းကောင်းတတ်သိ နေသည်။

ဧည့်သည်များ ပြန်သွားချိန်၊ အခန်းထဲ၌ ဖယောင်းတိုင်များ ကုန်လုချိန်၊ ပရိဘောဂများက ဖရိုဖရဲ၊ လေထုက ဟင်းရနံ့၊ ဝိုင်ရနံ့၊ ဆေးလိပ်၊ ကော်ဖီ၊ ရေမွှေးနှင့် ပန်းရနံ့များ ထုံယစ်နေချိန်၊ ထိုအချိန်မျိုးတွင် သောမတ်(စ်)သည် ဂါဒါ လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး “သိပ်ကောင်းတာပဲ ဂါဒါ၊ ကိုယ်တို့ ရှက်စရာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒီလိုပွဲမျိုးက လိုအပ်တယ်။ ကိုယ်က ကပွဲဆိုရင် သိပ်မကြိုက်ဘူး။ လူငယ်တွေ ခုန်ကြ ပေါက်ကြဖို့ နေရာလည်း ကျယ်ကျယ် ဝန်းဝန်း မရှိဘူးလေ။ နဂိုလူတွေကိုတော့ ဧည့်ခံရမယ်။ ခုလို ညစာကျွေးတာ စရိတ်ပိုကုန်ပေမဲ့ တန်ပါတယ်” ဟု ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်” ဂါဒါသည် တလဲ့လဲ့ဖြာနေသော ရင်အုံပေါ်မှ ဇာများကို ဆွဲသပ်ပြုပြင်သည်။ “ဂါဒါလည်း ကပွဲထက် ညစာဝိုင်းကိုပဲကြိုက်တယ်။ ညစာ ဝိုင်းက သိပ်စိတ်ချမ်းသာဖို့ကောင်းတယ်။ နေ့လယ်က ဂါဒါ တယောထိုးတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဂါဒါဦးနှောက်တွေက မသွက်တော့ဘူး။ သေနေသလိုပဲ။ ကြည့်ရတာ ဂါဒါ မိုးကြိုးပစ်ခံရတော့မယ်ဆိုရင်တောင် ဗျာများတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

နောက်တစ်နေ့မနက် ဆယ့်တစ်နာရီခွဲ သောမတ်(စ်)သည် မိခင်နှင့် အတူ နေ့လယ်စာ လာစားနေစဉ် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က စာတစ်စောင် ဖတ်ပြသည်။

ဧပြီ ၂ ရက်၊ ၁၈၅၇ ခု။

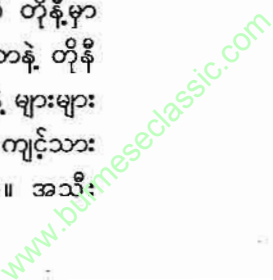
မြူးနစ်

ချစ်စွာသော မာမာ

သမီး ဒီကိုရောက်ပြီ၊ ရှစ်ရက်အတွင်း စာမရေးခဲ့တဲ့အတွက် သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သမီးမှာ တစ်ချိန်လုံး ကြည့်စရာတွေ ကုန်ကို မကုန်နိုင်ဘူး။ နောက်မှပြောပြမယ်။ အခု အရေးအကြီးဆုံးအနေနဲ့ သမီး မေးချင်တာက သမီး ချစ်တဲ့လူတွေအားလုံး မာမာရယ်၊ အစ်ကို နဲ့ ဂါဒါ၊ အဲရစ်ကာ၊ ခရစ်ရှန်း၊ ကလော့သိုင်းနဲ့ အိုင်ဒါ အားလုံး နေကောင်းကြရဲ့လား။

ဒီရက်တွေအတွင်း တိုနီ ဘာတွေမြင်ခဲ့ရသလဲဆိုတာသာ ရေးပြရရင် တိုနီတော့ သေမှာ။ တွေ့မှပဲ ပြောပြတော့မယ်။ အိဆာတောင်ကြားထဲကိုတောင် ရောက်ကြသေးတယ်။ မနက်ဖြန် ကျရင် ဝမ်းဆီးကို လေ့လာရေးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင် ပြီးပြီ။ သွားဖြစ်မှာ။ အေဗာက တိုနီပေါ် သိပ်ကောင်းတာပဲ။ သူ့ခင်ပွန်း မစ္စတာ နီဒါပူက အရက်ချက်စက်ရုံမှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူး။ သဘော ကောင်းတယ်။ မြို့ထဲက စကွဲယားတစ်ခုမှာ နေကြတယ်။ အလယ်က ရေပန်းက တိုနီတို့ မြို့ဈေးထဲက ရေပန်းအတိုင်းပဲ။ အိမ်က မြို့တော်ခန်းမနဲ့ နီးတယ်။ ဒီလိုအိမ်မျိုး တိုနီ မမြင်ဖူး သေးဘူး။ တစ်အိမ်လုံး ဆေးရောင်တွေ ကြွလို့။ နဂါးကြီးကို သတ်နေတဲ့ စိန့်ဂျော့ပုံ၊ ဝတ်ရုံဖားဖား၊ လက်နက်အပြည့် ကိုင် ထားတဲ့ ဘာပေးရီးယန်း မင်းသားပုံတွေ အစုံ ဆွဲထားတယ်။ မှန်းကြည့်။

တိုနီလေ... မြူးနစ်ကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ဒီက လေထုက အာရုံ ကြောတွေကို လန်းဆန်းစေတယ်။ လောလောဆယ် တိုနီမှာ အစာအိမ် ပြဿနာ မရှိဘူး။ ဒီမှာ ဘီယာကောင်းတာနဲ့ တိုနီ မော့တာပဲ။ သောက်ရေကလည်း သိပ်မကောင်းတာနဲ့ များများ မော့ဖြစ် သွားတာ။ ဒီကအစားအသောက်တွေကိုတော့ ကျင့်သား မရသေးဘူး။ အစားအသောက်တွေက ဂျုံချည်းပဲ။ အသီး

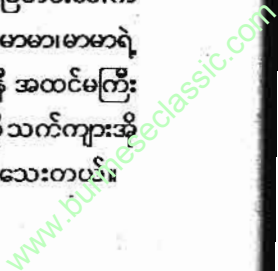
အရွက်က ပါလေကာ။ တိုနီ အလွမ်းရဆုံးကတော့ အချဉ်ရည် ပါပဲ။ ဒီမှာ အမဲသားတောင် အသားကောင်းကောင်းမရဘူး။ အသားသည်က ရစရာမရှိအောင် တုံးတစ်ပစ်လိုက်လို့ ငါးဟင်း ကိုလည်း လွမ်းရတာပဲ။ တိုနီလေ... ဒီမှာ သခွားသီး၊ အာလူး သုပ်ကို ဘီယာနဲ့ မျှောချနေရတာ။ တိုနီ့ငိုက်က ဆန္ဒပြနေပြီ။

ဒီမှာ အများကြီး ကျင့်သားရအောင် လုပ်ရတယ်။ တကယ့် တိုင်းတစ်ပါးကို ရောက်သွားသလိုမျိုးဆိုတော့ ငွေသုံးကလည်း ထူးဆန်းတယ်။ လူတွေကိုလည်း နားလည်ရခက်တယ်။ သူတို့ အတွက် တိုနီက စကားပြောမြန်နေတယ်။ တိုနီ့အတွက်ကတော့ သူတို့စကားပြောတာ အ ထစ် အ ထစ် နဲ့။ ပြီးတော့ တိုနီက ဗရင်ဂျီဘာသာဝင်ဆိုရင် မုန်းတယ်။ မာမာ သိပါတယ်။ သူတို့ကို တိုနီ လေးစားလို့မရဘူး။

ထိုနေရာအရောက်တွင် သောမတ်(စ်) ရယ်သည်။ ပေါင်မုန့်တစ်ဖွဲ့နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် ဒိန်ခဲကိုင်ကာ ဆိုဖာပေါ် ကျောမှီချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် တွမ်ရေး... ရယ်တော့” မိခင်က စားပွဲပေါ် လက်ခလယ်ဖြင့် တတောက်တောက် ခေါက်ရင်း ပြောသည်။ ထို့နောက် စာဆက်ဖတ်သည်။

ရေပန်းရဲ့ထိပ်မှာ မယ်တော်မာရီ ရုပ်တုရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ ခေါင်းပေါ် ပန်းခွေလေး တင်ထားတာ တွေ့တယ်။ လူတွေက နှင်းဆီပန်းတွေယူလာပြီး ဒူးထောက်ဆုတောင်းကြတာကိုကြည့်ရတာ ကျက်သရေတော့ ရှိပါတယ်။ လမ်းထဲမှာလည်း ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးတွေ မကြာခဏတွေ့ရတယ်။ ကြည့်ညှိစရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တွေးကြည့် မာမာ၊ မနေ့က သက်တီနာလမ်းမှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဂိုဏ်းချုပ်ဆိုလား... ဂိုဏ်းပါမောက္ခဆိုလား... ရထားလုံး စီးပြီး ဖြတ်အသွား အဲဒီအဘိုးကြီးက တိုနီ့ကို ရထားလုံး ပြတင်းပေါက် ကနေ ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးလို ကြာပစ်သွားတယ်။ သိလား မာမာ၊ မာမာရဲ့ သင်းအုပ်ဆရာတွေ၊ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တိုနီ အထင်မကြီး ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည်ထရီစကီကတော့ သူတို့လို သက်ကျားဆို မျက်နှာရူးကြီးတွေထက် အပြတ်အသတ် သာပါသေးတယ်။

“ဘုရား ဘုရား” ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ဘုရား တ မိသည်။

“ဒါမှ တိုနီကွ” သောမတ်(စ်) ဆိုသည်။

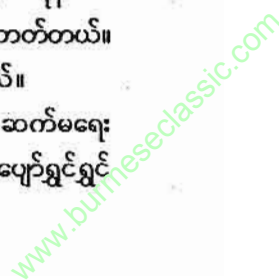
“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ တွမ်”

“တိုနီအကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က သိပြီးသား။ တိုနီက နည်းနည်းလေး များလိုက်တာလေ။ ဟိုက ကြာပစ်သွားတယ်ဆိုတော့ တိုနီ တော်တော်အူခွေ သွားမှာ”

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ထိုစကားကို အတည်မယူ။ သို့သော် စာဆက်ဖတ်၏။

တစ်မြန်နေ့ညနေက နီဒါပူ ပွဲလုပ်တယ်။ ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ပြောကြတဲ့စကားတွေကိုတော့ တိုနီ သိပ်နားမလည်ဘူး။ လေသံတွေက ငြင်းခုံနေကြသလိုပဲ။ နန်းတွင်းအော်ပရာထဲက အဆိုတော်တစ်ယောက် လာပြီး သီချင်းဆိုတယ်။ ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ကလည်း တိုနီကိုပန်းချီဆွဲချင်လို့ ထိုင်ပေးဖို့ပြောတယ်။ တိုနီ ငြင်းရတာပေါ့။ မသင့်တော်ဘူးထင်လို့ပါ။ တိုနီက မစွတာ ပါမနီဒါနဲ့ပဲ စကားပြောတယ်။ အဲဒီလိုနာမည်မျိုး ရှိလိမ့်မယ် လို့တောင် မာမာ မထင်ဘူးမဟုတ်လား။ သူက တဆေးနွယ် ကုန်သည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်။ သက်လတ်ဝိုင်း လူပျိုကြီး။ ညစာဝိုင်းမှာ တိုနီက သူ့ကိုပဲ ကပ်ထားတယ်။ ပါတီတစ်ဝိုင်းလုံးမှာ ရေဖျန်းခရစ်ယာန်ဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲရှိတာကိုး။ မြူးနစ်သား ပေမဲ့ မိသားစုက နျူရင့်ဘာ(ဂ်)က လာတာ။ တိုနီတို့လုပ်ငန်း နာမည်ကို ကြားဖူးတယ်လို့ သူက သေသေချာချာ ပြောတယ်။ သူ့စကားထဲမှာ လေးစားသံ စွက်နေတော့ တိုနီ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာသလဲ အစ်ကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်။ မိသားစု ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ ဘာညာအစုံမေးသေးတယ်။ အဲရစ်ကာနဲ့ ဂရန်လစ် အကြောင်းလည်း မေးတယ်။ နီဒါပူဆီ မကြာမကြာလာတတ်တယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင်လည်း ဝမ်းဆီးကို လိုက်ဖို့ များတယ်။

ချစ်လှစွာသော မာမာ... နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ တိုနီ ဆက်မရေး အားတော့ဘူး။ မာမာ အမြဲပြောတဲ့အတိုင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်

ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ရှိရင် တိုနီ ဒီမှာ သုံးလေးပတ်လောက် ဆက်နေဦးမယ်။ ပြန်လာမှပဲ မြူးနစ်မြို့အကြောင်း စုံစုံလင်လင် ပြောပြတော့မယ်။ စာထဲမှာဆိုရင် ဘယ်က စ ရေးရမလဲ မသိလို့ပါ။ ဒီမြို့မှာနေရင် ထမင်းချက်တစ်ယောက်ကို အချဉ်ရည် လုပ်တတ်အောင် သင်တန်းပေးဖို့လိုပေမဲ့ ဒီမြို့ကို တိုနီ ကြိုက် ပါတယ်။ တိုနီက အဘွား ကြီးဖြစ်နေပြီ။ ဘဝက နောက်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ ဒီဘဝမှာ ဘာမှမျှော်လင့်တမ်းတစရာလည်း မရှိတော့ ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့သာ အဲရစ်ကာ ကြီးပြင်းလာပြီး ဒီမှာ လက်ထပ်ရင် တိုနီမှာ ကန့်ကွက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။
 သောမတ်(စ်) အစားရပ်ပြီး ကျောမှီထိုင်ကာ ရယ်ရပြန်သည်။

“တိုနီက တကယ် ရယ်စရာကောင်းတယ် မာမာ၊ မာယာများပြီဆိုရင် သူမတူပဲ၊ ခုတော့ မိုင်ထောင်ချီဝေးနေလို့ ပလီပလာ မလုပ်နိုင်တာ”

“ဟုတ်ပါ့ တွမ်ရေး... ဟိုနီလေးဟာ လိမ္မာပါတယ်၊ ကံကောင်းမှုတွေနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ကလေးပါ”

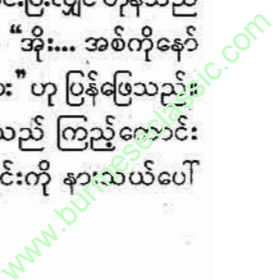
ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ပြောပြီး စာကို ဆုံးအောင် ဖတ်သည်။

ဧပြီလကုန်တွင် အန်တိုနီ အိမ်ပြန်ရောက်လာရာ အန်တိုနီနှင့်အတူ အတိတ် ကာလများ တစ်ပတ်ပြန်လည်လာသည်။ နေ့စဉ် ဆုတောင်းပွဲပြန် စသည်။ ဂျေရုစလင် ညနေခင်းတွင် လီရာဂါးရက်၏ စာဖတ်သံကို ပြန်နားဆင်ရသည်။ သို့တိုင် တိုနီသည် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သိသိသာသာ ပျော်ရွှင်မြူးကြွနေ၏။

တိုနီသည် ဘူချင်မှ တစ်ဆင့် ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကောင်စစ်ဝန်သည် တိုနီအား ဘူတာရုံသွားကြိုပြီး ဟိုစတိန်ဂိတ်တံခါးကို ဖြတ်ကျော်၍ မြို့တွင်း ခေါ်လာခဲ့သည်။ တိုနီကိုမြင်လျှင် ယခင်အတိုင်း နောက်ချင်ပြောင်ချင်စိတ်ပေါ်လာပြီး မိသားစုတွင် ကလေးသိုင်းပြီးလျှင် တိုနီသည် ဒုတိယ အလှပဂေးဖြစ်ကြောင်း စနောက်မိသည်။ တိုနီက “အိုး... အစ်ကိုနော် မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ၊ အဘွားကြီးကို ဒီလို နောက်ရလား” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သောမတ်(စ်) မှန်ခဲ့ပါသည်။ တိုနီသည် ကြည့်ကောင်း အောင် ပြင်တတ်၏။ ရွှေအိုရောင်ဆံပင် အုံကောင်းကောင်းကို နားသယ်ပေါ်

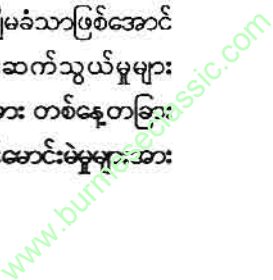

လိပ်တင်ထားသည်။ ငယ်ထိပ်တွင် လိပ်ခွံဘီးကို ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ထိုးစိုက်ထားသည်။ ပြာညိုညိုမျက်လုံးရွဲများ၊ အပေါ်နှုတ်ခမ်းလှလှ၊ နဖတ်သော ဘဲဥပုံမျက်နှာကျ တို့က အသက်သုံးဆယ်မဟုတ်ဘဲ နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်အရွယ်ဖြစ်နေသည်။ အတွား ဆွဲခွဲသည့် နားဆွဲဆန်းဆန်းများကို တိုနီ ဆွဲတတ်ရာ အလှပေါ် အယဉ်ဆင့်နေ၏။ ဖဲသားလက်ခေါက်များနှင့် အပြားလိုက် ပခုံးရစ် ဇာနားများပါသော အနက်ရောင် ပိုးပျော့ဝတ်စုံကြောင့် နူးညံ့ပြည့်ဖြိုးသော ရင်အလှမှာ စွင့်စွင့်ကားကား။

တိုနီ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေ အကောင်းဆုံးဖြစ်နေသည်။ ကြာသပတေး နေ့တွင် သောမတ်(စ်)၊ ဧရာလမ်း ညီအစ်မများ၊ ဦးလေး ခရော့ဂျာ၊ ကလော့သိုင်း၊ ဆရာမ နန်းစေ့နှင့် အဲရစ်ကာတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်လာကြလျှင် တိုနီသည် မြူးနစ်မြို့အကြောင်း ဝေဝေဆာဆာပြောသည်။ ဘီယာ၊ ခေါက်ဆွဲ၊ တိုနီပုံကို ဆွဲလိုသော ပန်းချီဆရာနှင့် ဂရုတစိုက်ကြည့်သွားသော ဂိုဏ်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အကြောင်းပါမကျန်ပြောရာ မစွတာပါမနီဒါအမည်ပင် ပြောနေရင်းပါသွားသဖြင့် ဖိဖိသည် ထိုခရီးများမှာ ကောင်းသော်လည်း လက်တွေ့အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိဟု ဆိုသည်။ ထိုအပြောကို တိုနီ ဣန္ဒြေရရ လက်ခံလိုက်သည်။ သို့သော် ခေါင်းကို မတ်ထား၏။

ဆင်ဝင်ခေါင်းလောင်းသံ မြည်သံကြားတိုင်း အပြေးဆင်းကြည့်ရသည့် အကျင့်ကြီး တိုနီတွင် စွဲလာသည်။ အိုင်ဒါဂျန်မင်တစ်ဦးသာ အတွင်းသိ အစင်း သိမို့ “တိုနီလေးရေ... သူ လာမှာပါ” ဟု အိုင်ဒါက ဆိုတတ်သည်။

အိမ်၏အငွေအသက်သည် တိုနီ၏ရွှင်ပျမှုကို လိုအပ်လျက်ရှိရာ အိမ်ပြန် ရောက်လာသော တိုနီကို အိမ်သားများက ကျေးဇူးတင်ရသည်။ သောမတ်(စ်)တို့ ညီအစ်ကို၏ ဆက်ဆံရေးမှာ တိုးတက်မလာ။ တစ်နေ့တခြား အဆိုးဘက်သာ ဦးတည်နေ၏။ အမေလုပ်သူက အဖြစ်အပျက်များကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးကြား ကြားဝင်ဖျန်ဖြေပေးရပေါင်းများလှပြီ။ ရုံးမှန်မှန် တက်ရန် ခရစ်ရှန်းအား အရိပ်အမြှက်ပြောလျှင် ခရစ်ရှန်းက တုံ့ဆိုဘာဝေ လုပ်နေသည်။ အစ်ကိုက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောလျှင် မထုံတက်သေးနှင့် မခံချိမခံသာဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သည်။ ရက်အနည်းငယ်မျှ အင်္ဂလိပ်စာ ရေးသားဆက်သွယ်မှုများ ခွန်တိုက်အားတိုက်လုပ်ပြန်သည်။ သို့သော် အစ်ကိုသည် ညီအား တစ်နေ့တခြား အထင်သေးကာ ဒေါသထွက်လာသည်။ ခရစ်ရှန်းသည် ပြစ်တင်မောင်းမဲမှုများအား

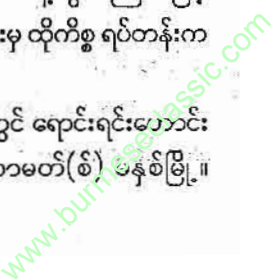

ခဲပြောခြင်းမလုပ်ဘဲ ခါတိုင်းလို မျက်လုံး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်နေတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စိတ်မြန်လက်မြန်နိုင်သော သောမတ်(စ်)သည် ခရစ်ရှန်း၏ ဆိုးရွားလာသော ရောဂါလက္ခဏာ အသေးစိတ်ကို ကိုယ်ချင်းစာပေးဖို့ နေနေသာသာ၊ နားထောင်ရန် ဝေးစွာ စိတ်ပင်မရှည်တော့။ သောမတ်(စ်)သည် ခရစ်ရှန်းရောဂါနှင့်ပတ်သက်၍ မိခင်နှင့် ညီမများကို “ကိုယ့်ဟာကိုယ် တောင်တောင်အီအီစဉ်းစားလို့ ဖြစ်လာတဲ့ရောဂါ” ဟု ရွံ့မှန်းစွာ ပြောသည်။

ခရစ်ရှန်း၏ ဘယ်ဘက်ခြေထောက် နာကျင်မှုသည် ဆေးကုသမှုကြောင့် သက်သာသွားသည်။ သို့သော် စားနေရင်း မျိုချ၍ မရသည့်ရောဂါက ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာသည်။ အသက်ရှူရ ခက်ခဲလာသည်။ ရင်ကျပ်လာသည်။ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ ထိုရောဂါကို ခရစ်ရှန်းက အဆုတ်ရောဂါဟု ထင်မြင်နေသည်။ နောက်ဆုံး ခရစ်ရှန်းသည် နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း မိသားစုအား ရောဂါ၏ သဘာဝနှင့် လှုပ်ရှားပုံကို ရှင်းပြတော့သည်။ ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးကို ပင့်ရပြန်သည်။ ဒေါက်တာက ခရစ်ရှန်း၏ နှလုံးနှင့် အဆုတ်များ ကောင်းစွာ အလုပ်လုပ်ကြောင်း၊ ရံဖန်ရံခါ အသက်ရှူရခက်ခဲခြင်းမှာ ကြွက်သားလေးကန်မှုကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပထမဦးဆုံး အနေဖြင့် ပန်ကာအသုံးပြုသင့်ကြောင်း၊ ဒုတိယမှာ ပေါင်ဒါမုန့်တစ်မျိုးကို မီးရှို့ပြီး အငွေ့ကို ရှူရန်ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ကြားသွားသည်။ ခရစ်ရှန်းသည် ရုံးခန်းထဲ ပန်ကာထားသည်။ ဦးစီးမှူးက ကန့်ကွက်သော် ခရစ်ရှန်းသည် ဗယ်(လ်)ပရေဆို ရုံးခန်း၌ အပူဒဏ်ကာကွယ်ရန် လူတိုင်းအတွက် ပန်ကာ ထားပေးရကြောင်း ပြောသည်။ တစ်နေ့တွင် ခရစ်ရှန်းသည် ကုလားထိုင်ပေါ် တွန့်လိမ်ရင်း အငြိမ်မနေနိုင်ဖြစ်လာပြန်သည်။ အိတ်ထဲမှ ပေါင်ဒါမုန့် ထုတ်၍ ရှူရန်လုပ်ရာ ရနံ့မတရားပြင်းလွန်းသဖြင့် ရုံးခန်းထဲမှ အချို့လူများ အကြီးအကျယ် ချောင်းဆိုးကြတော့သည်။ မားကပ်(စ်)ကြီး ဖြူဖျော့သွားသည် အထိ ခံလိုက်ရသည်။ ပေါင်ဒါမုန့်ကိစ္စကို အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ကြသဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ဝင်၍ အေးရာအေးကြောင်း ဖျန်ဖြေပေးမှ ထိုကိစ္စ ရပ်တန်းက ရပ်သွားသည်။

ထိုမျှလောက်နှင့်မပြီးသေး၊ ခရစ်ရှန်းသည် အိမ်ပြင်ပတွင် ရောင်းရင်းဟောင်းရှေ့နေ ဂီစကီနှင့် အဓိကတွဲနေသဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်သောမတ်(စ်) မနှစ်မြို့။

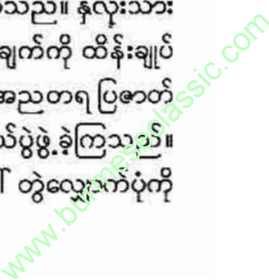

ဂီစကီသည် ဟိတ်ဟန်လည်း မများ။ ပွဲဖျက်လည်း မဟုတ်။ ဇာတိမြို့သည် ဆိပ်ကမ်းမြို့ ကုန်သွယ်မြို့ ပီသစွာ လမ်းပေါ် စီးပွားရေးသမားများ သိက္ခာရှိရှိ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသော်လည်း စာရိတ္တပိုင်းတွင် လူတိုင်း ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်ဟုဆို၍မရ။ ရုံးခန်းထဲတွင် ပျင်းရိဖွယ် အချိန်နာရီများ ကုန်လွန်စေပြီး ညစာဆိုလျှင် ပိုင်ကောင်းကောင်းသောကံ၊ အမြည်းကောင်းကောင်းစားကြသည်။ နိုင်ငံသား အချင်းချင်း လေးစားသမှုဆိုသော ဝတ်ရုံက ကျယ်ပြန့်စွာ လွှမ်းမိုးနေသဖြင့် တကယ့်ဘဝဆိုသည့်အပိုင်းကတိမ်မြုပ်နေသည်။ သောမတ်(စ်) ဘူဒင် ဘရွတ်(စ်)၏ ပထမဥပဒေသမှာလည်း ‘အပြင်ပန်း’ ထိန်းသိမ်းရေးဖြစ်ရာ အခြား ကုန်သည်များနှင့် သိပ်မကွာခြားလှ။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရှင် ရှေ့နေ ဂီစကီ၏ ဘဝနေထိုင်ကျင့်မှာ ကုန်သည်များနည်းတူဖြစ်သည်။ ကြည့်လိုက်လျှင် တကယ့်လူကောင်းသူကောင်း။ အပေါင်းအဖော်များနှင့်ဆိုလျှင်လည်း ဘေးကျပ်နံကျပ်မဖြစ်အောင် ရေလိုက် ငါးလိုက် ပြောတတ်ဆိုတတ်သည်။ နိုင်ငံရေးနှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စများတွင် အပြစ် မဆိုသာသော လေးစားမှုကို ရထားသည်။

ဟူးနီးယပ်(စ်)မမလေးနှင့် စေ့စပ်ကြောင်း ကြေညာပြီး သိပ်မကြာမီ လက်ထပ်လိုက်၍ ခန်းဝင်ကြေး မနည်းမနော ပိုက်မိပြီး ထိတ်ထိတ်ကြံ အသိုင်း အဝိုင်းသို့ ရောက်သွားခဲ့သူဖြစ်သည်။ ရပ်ရေးရွာရေး အားတက်သရော ပါဝင် တတ်ပြီး ကောင်စီတွင် ထိုင်ခုံတစ်နေရာရရန် မျက်စောင်းထိုးနေသူ ဖြစ်၏။ အဆုံးစွန်အနေဖြင့် မြူနီစီပယ်ရာဇဝတ် တရားသူကြီး အိုဗာဒီ၏ ထိုင်ခုံကို မှန်းထားသူဖြစ်သည်။

သို့သော် ဂီစကီ၏အပေါင်းအသင်းဖြစ်သူ ခရစ်ရှန်းဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) သို့မဟုတ် မိယာဒီလာဂရိန်း(ချ်)အား ပန်းစည်းလက်ဆောင်ပေးပြီး “မမလေး သရုပ်ဆောင်တာ သိပ်ကိုလှပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြောခဲ့သူသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် ကြိုးကိုင်ထိန်းချုပ်၍ မရနိုင်သောသူဖြစ်လာခဲ့သည်။ နှလုံးသား ရေးရာတွင်လည်း အခြားလူများကဲ့သို့ သိက္ခာစောင့်၍ ခံစားချက်ကို ထိန်းချုပ် ထားသူမဟုတ်။ ဆင်ခြင်သူမဟုတ်။ နွေရာသီ ဇာတ်ရုံတွင် အညတရ ပြဇာတ် မင်းသမီးလေးနှင့် ခရစ်ရှန်း၏ ဇာတ်လမ်းကို တစ်မြို့လုံး ရယ်ပွဲပွဲခဲ့ကြသည်။ တီဗီလီသူကလေးနှင့် နေ့လယ်ကြောင်တောင် လမ်းမကြီးပေါ် တွဲလှေ့သက်ပုံကို

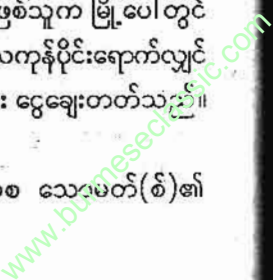

ကြေးသွန်းလမ်းမှ အပ်ချုပ်သမား စတပ်ကတော်က နားသောတဆင်လိုသူ အပေါင်းအား မခြွင်းမချန် ဖောက်သည်ချမြဲဖြစ်သည်။

ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တပိုင်းဆိုင်ရာ စိတ်ခုစရာများကို လက်သင့်မခံနိုင်သော အဆိုးမြင်ဝါဒီများက အသိုင်းအဝိုင်းထဲတွင် မနည်းလှ။ ကောင်စစ်ဝန် ပီတာ ဒိုမင်ကဲ့သို့ပင် ခရစ်ရှန်းသည် လုပ်ငန်းကျဆင်းမှုကြောင့် ဟိုမရောက်ဒီမရောက် အောက်ကလီအာ လူတန်းစားထဲ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ပွဲတိုင်းကျော် ပျော်တော် ဆက်လည်း ဖြစ်၊ လူကြီးလူကောင်းများ၏ ကုမ္ပဏီတွင်လည်း မပါလျှင် မပြီး သူများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မည်သည့်နေရာမှ သိပ်မစွဲ။ အရေးကြီးကိစ္စ များတွင် သူတို့အား ထည့်တွက်စရာမလို။ ဘေးချိတ်ထားရုံသာ ဖြစ်သည်။ ဈေး၊ ဆိပ်၊ ကလပ်နှင့် လမ်းမပေါ်၊ တစ်မြို့လုံးရှိရှိသမျှ လူများက သူတို့ နှစ်ဦးအား 'ပီတာနဲ့ ခရစ်' ဟု ငယ်နာမည်တပ်ခေါ်ကြသည်။ ရန်သူများဖြစ်သော ဟက်ဂင်းစထရွမ်းလူစုကလည်း ခရစ်ရှန်း၏ ပုံပြင်များကိုသာမက ခရစ်ရှန်းကိုပါ သောကြာသည်။

ခရစ်ရှန်းခေါင်းထဲ ထိုကိစ္စလုံးဝမရှိ။ ထိုကိစ္စကို သတိထားလိုက်မိပါက လည်း တဒင်္ဂ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ပြီးနောက် ခေါင်းထဲမှ ထိုအတွေးပျောက်သွားသည်။ သို့သော် အစ်ကိုလုပ်သူက သိနေသည်။ ရန်သူတော်များအတွက် ခရစ်ရှန်းသည် မိမိတို့မိသားစု၏ အားနည်းချက် ပစ်မှတ်ဖြစ်နေမှန်း သောမတ်(စ်)သိနေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အားနည်းချက်များ မိသားစုတွင် များလှသည်။ အိုဗာဒီများနှင့် ဆက်ဆံ ရေးကျဲနေသဖြင့် မြူနီစီပယ်ရာဇဝတ် တရားသူကြီး သေဆုံးလျှင် အဟောသိကံ ဖြစ်ဖို့ များသည်။ ဆွေမျိုးရင်း ခရော့ဂျာများမှာ သား ကံမကောင်းသဖြင့် လုပ်ငန်းမှ အနားယူလိုက်ရပြီး မည်သည့်နေရာမျှ အရေးမပါတော့။ ကွယ်လွန်သူ ဦးလေး ဂျေဟိုး၏ လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှုကလည်း စိတ်ချမ်းသာစရာမရှိ။ ကောင် စစ်ဝန်လေး၏ နှမတို့နိမှာ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် လက်ထပ်ရန် အလားအလာ ရှိသော်လည်း လောလောဆယ် တစ်ခုလပ်။ ထိုအထဲ ညီဖြစ်သူက မြို့ပေါ်တွင် ရယ်စရာ သတ္တဝါလုပ်နေသည်။ ကြွေးကလည်း မကင်း။ လကုန်ပိုင်းရောက်လျှင် သူ့အတွက် ငွေပေးချေရန် ဂီစကီထံမှ ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်း ငွေချေးတတ်သည်။ ထိုကိစ္စက လုပ်ငန်းကြီးပေါ် တန်ပြန်ထိခိုက်စေ၏။

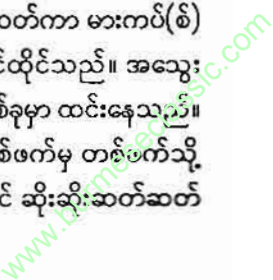
မိသားစုတွင်း အသေးအမွှားကိစ္စလေးများကအစ သောမတ်(စ်)၏

အထင်သေးမှု ပေါ်ပေါက်လာပါက ခရစ်ရှန်းသည် မသိလိုက်မသိဘာသာပင်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)အတိတ်ကာလများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စကားပြောကြလျှင် ခရစ်ရှန်းသည် ဇာတိမြို့နှင့် ဘိုးဘေးများအပေါ် ချစ်ခင်နှစ်လိုမှုအပြည့်ဖြင့် အဘောင်အာရင်းသန်သန်ပြောတတ်သည်။ သောမတ်(စ်) သည်းမခံနိုင်။ မဟုတ်လိုက်လေဟု ထင်သဖြင့် အေးစက်စက်အပြောနှင့် စကားပိတ်နှံ့တတ်၏။ ညီဖြစ်သူကို မုန်းလွန်းအားကြီးသဖြင့် ညီ ကြိုက်တတ်သော အရာမှန်သမျှ သူက မကြိုက်နိုင်။ သမိုင်းဝင်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သောမတ်(စ်)စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ပြီး မိသားစုထဲ ချီးကျူးပြောဆိုသည် ဆိုပါစို့။ ခရစ်ရှန်းသည် သူ့ဘာသာဆိုလျှင် ထိုစာအုပ်ကို ရှာတွေ့မည်မဟုတ်။ သို့သော် အစ်ကို၏ ချီးမွမ်းမှုကြောင့် ထိုစာအုပ်ကို ခရစ်ရှန်းဖတ်သည်။ သဘောခွေသွားသည်။ ထို့နောက် စာအုပ်အကြောင်း မိသားစုထဲ အသေးစိတ်ဖွင့်ဆိုပြရာ သောမတ်(စ်)အတွက် ထိုစာအုပ်မှာ ပျက်စီးသွားတော့၏။ အေးတိအေးစက်စကားဆိုကာ ထိုစာအုပ်ကို မဖတ်ခဲ့လေသယောင်ပင် ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးကို ခရစ်ရှန်းကြိုက်ရန် အားလုံး ပေးလိုက်ရတော့၏။

*

သောမတ်(စ်)သည် အမျိုးသားစာကြည့်သင်း 'ညီညွတ်ခြင်း' မှ မင်းလမ်းအိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ နေ့လယ်စာ စားပြီးချိန်မှစ၍ စာကြည့်သင်းထဲ အချိန်ဖြုန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဖက်ဝင်းကို ဖြတ်လျှောက်ပြီး ဥယျာဉ်ဘေး စပျစ်နွယ် အုံတက်နေသော နံရံကြားလမ်းမှ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုလမ်းမှာ ရှေ့ခြံဝင်းနှင့် နောက်ခြံဝင်း ဆက်သွယ်ထားသောလမ်း ဖြစ်၏။ ဝင်လာရင်း ခရစ်ရှန်းအိမ်ထဲရှိ မရှိ စားဖိုဆောင်ထဲ အော်မေးသည်။ ထို့နောက် ရုံးခန်းကိုဖြတ်ကာ ကိုယ်ပိုင်အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ရုံးခန်းကို ဖြတ်လာစဉ် ရုံးခန်းတွင်းမှ လူများစားပွဲပေါ်ကုန်းကာ အလုပ်ထဲ အာရုံပို စိုက်ကြသည်။ ကောင်စစ်ဝန်လေးသည် ဦးထုပ်နှင့် တုတ်ကောဏ်ဘေးချလိုက်ပြီး အလုပ်သမားကုတ်အင်္ကျီကိုဝတ်ကာ မားကပ်(စ်)နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြတင်းဘေးမှ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ဝင်ထိုင်သည်။ အသွေးအရောင်ဖျော့ဖျော့ မျက်ခုံးနှစ်တန်းကြား အရေးအကြောင်းနှစ်ခုမှာ ထင်းနေသည်။ အဝါရောင် ရုရှစီးကရက်လေးက နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ တလိမ့်လိမ့်။ စက္ကူနှင့် စာရေးကိရိယာများကိုင်တွယ်ရာတွင် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်

ဖြစ်နေသဖြင့် မားကပ်(စ်)သည် လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းကြား မုတ်ဆိတ်မွေး ဆွဲသပ်ပြီး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လေးကို စူးစားကြည့်သည်။ လုပ်ငန်းဦးစီး ဒေါ်ပွဲ နေပေပြီ။

နာရီဝက်အတောအတွင်း ရေးသံ ချွတ်သံများမှလွဲ၍ ဘာမျှမကြားရ။ မားကပ်(စ်)၏ တမင်လည်ချောင်းရှင်းသံကိုကြားရမှ သောမတ်(စ်)ခေါင်းထောင်ပြီး အစိမ်းရောင်နေကာပေါ် ကျော်ကြည့်လိုက်သည်။ ခရစ်ရှန်း ဆေးလိပ်ခဲလျက် လာနေသည်။ ကလပ်တွင် စားသောက်ကစားပြီးမှ အလုပ်တက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆောင်းထားသည့်ဦးထုပ်က ရွဲ့တဲ့တဲ့၊ လက်ထဲအဝါရောင်တုတ်ကောက် တရမ်းရမ်း။ တုတ်ကောက်လက်ကိုင်မှာ သီလရှင် ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံဖြစ်သည်။ ခရစ်ရှန်း ကြည့်ရသည်မှာ ကျန်းမာရေး ကောင်းပြီး ရွှင်လန်းနေပုံရသည်။ သီချင်းလေး တညည်းညည်းဖြင့် ရုံးခန်းထဲဝင်လာသည်။ “ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါဗျား” ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ အချိန်မှာ နေ့လယ်ရောက်နေပြီ။ ထို့နောက် တို့ကနန်း ဆိတ် ကနန်းလုပ်ရန် နေရာဝင်ထိုင်သည်။ သို့သော် ကောင်စစ်ဝန်သည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး ခရစ်ရှန်းကိုမကြည့်ဘဲ ဖြတ်လျှောက်ရင်း ပြောသွားသည်။ “စကား နည်းနည်း ပြောရအောင်”

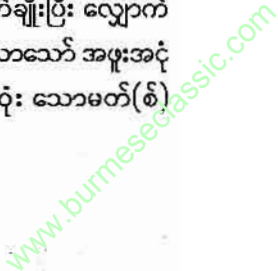
ခရစ်ရှန်းနောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ဆင်ဝင်ကို နှစ်ဦးသား မြန်မြန်ဖြတ် လျှောက်ကြသည်။ သောမတ်(စ်)သည် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ထား၍ ခရစ်ရှန်း လည်း ယောင်တောင်ပေါင်တောင်ဖြင့် သောမတ်(စ်)နည်းတူ လက်နောက်ပစ် ထားသည်။ အရိုးငေါငေါ နှာခေါင်းကြီးကို အစ်ကိုရှိရာဘက် လှည့်ထားသည်။ ရွှေခွီရောင် နှုတ်ခမ်းမွေးက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဖက်ရှင်အတိုင်း ပါးစပ်ပေါ် ကုပ်ကျ နေ၏။

ဝင်းထဲကို ဖြတ်လာစဉ် သောမတ်(စ်) စကားစသည်။

“ခြံထဲမှာ လမ်းနည်းနည်းလျှောက်ကြမယ်”

“ကောင်းပါတယ်” ဟု ခရစ်ရှန်းဖြေသည်။ ဘယ်ဘက်ချိုးပြီး လျှောက် လာစဉ် ကြာမြင့်စွာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ တံခါးဝကို ဖြတ်လာသော် အဖူးအင့် လေးများ ပြနေသည့် ပန်းပင်များကို တွေ့ရသည်။ နောက်ဆုံး သောမတ်(စ်) အသက်ပြင်းပြင်းရှူထုတ်၍ ကျယ်ကျယ်ပြောချလိုက်သည်။

“မင်းလုပ်ပုံတွေကြောင့် ဒေါသထွက်နေတာကွ”

“ကျွန်တော်....”

“ဟုတ်တယ်၊ ညီညွတ်ခြင်း စာကြည့်သင်းကနေ ကြားလာခဲ့တာ၊ မနေ့ ညနေက ကလပ်မှာ မင်းပြောခဲ့တဲ့စကား၊ မင်းပြောပုံက နားဝမှ မသက်သာ လိုက်တာ၊ အလိမ္မာမဲ့လိုက်တာ၊ ဘယ်နှယ်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ မင်း ကြောင်လွန်းလို့ သူများ ပမာမခန့်လုပ်တာ ခံရတာကွ၊ ဘာလဲဆိုတာ မှတ်မိရဲ့လား”

“အစ်ကိုပြောတာ ကျွန်တော်သိပြီ။ ဘယ်သူက အစ်ကိုကိုပြန်ပြောတာလဲ”

“ဘယ်သူပြောပြောပေါ့၊ အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မသိသေးတဲ့လူတွေပါ သိပြီး ဟားနိုင်အောင် ဒိုမင်က အသံပြဲကြီးနဲ့ အော်နေတာကွ”

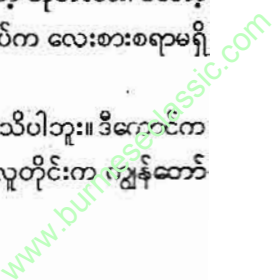
“အစ်ကို ကျွန်တော်လည်း ဟက်ဂင်းစထရွမ်းတွေကို ရှက်မိပါတယ်”

“ရှက်တယ် ဟုတ်လား၊ ရှက်လို့သာပဲ၊ နားထောင်စမ်း” သောမတ်(စ်)သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဒေါသတကြီး ဝှေ့ယမ်းပြီး ကျုံးအော်သည်။ “မင်းပဲ ပြန်စဉ်းစား ကြည့်၊ စီးပွားရေးသမားတွေ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရှင်တွေ အားလုံး စုံတဲ့နေရာမှာ မင်းက မကြားကြားအောင် သွားပြောတယ်၊ ဘာတဲ့ သေချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် စီးပွားရေးသမား မှန်သမျှ လူလိမ်ချည်းပဲ... ဟုတ်လား၊ ဒီလိုပြောတော့ မင်းကကော စီးပွားရေးသမား မဟုတ်လို့လား၊ စီးပွားရေးသမားမှ ဒီလိုလုပ်ငန်းကြီးက စီးပွားရေးသမားကွ၊ နာမည်ပျက်လုံးဝ မရှိအောင်၊ စည်းလုံးမှု အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြံကြံခံထားတဲ့လုပ်ငန်းကွ”

“ဘုရား ဘုရား၊ အစ်ကို ကျွန်တော်က ကျီစားတာ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ် တော့...”

“ကျီစားတာ ဟုတ်လား၊ ကျီစားတယ်ဆိုတာလောက်တော့ ငါနားလည် ပါတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ကျီစားတာက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ဟာမန် ဟက်ဂင်းစထရွမ်းက မင်းကို ဘယ်လိုပြန်နှက်ခဲ့လဲ၊ သူ့အနေနဲ့ကတော့ သူ့ရဲ့ ဒီအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာကို သိပ်လေးစားမိပါတယ်တဲ့ ဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မင်းက အလကားကောင် ဖြစ်မသွားဘူးလား၊ ကိုယ့်အလုပ်က လေးစားစရာမရှိ ဘူးပေါ့”

“အစ်ကို၊ အစ်ကိုပြောနေတာတွေကို အစ်ကိုသေချာမသိပါဘူး။ ဒီကောင်က ကျွန်တော့်ဟာသတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာဗျ။ လူတိုင်းက ကျွန်တော်

ပြောတာကို ရယ်ကြတယ်။ သဘောတူတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့၊ အဲဒါကို ဟက်ဂင်း စထရွမ်းအကောင်က လူ့န္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားလုပ်ပြီး သူ့အနေနဲ့ ဘာညာဆိုပြီး ပြောသွားတာ၊ ရူးနေလို့၊ သူ့အစား ကျွန်တော်တောင် ရှက်တယ်၊ ညတုန်းက အိပ်ရာထဲမှာ ကျွန်တော် အကြာကြီး စဉ်းစားခဲ့သေးတယ်။ ကျွန်တော် တကယ် ခံစားခဲ့ရတာပါ။ ဒီလို ခံစားချက်ကို အစ်ကို သိ...”

“အရည်မရ အဖတ်မရတွေ တော်စမ်းပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

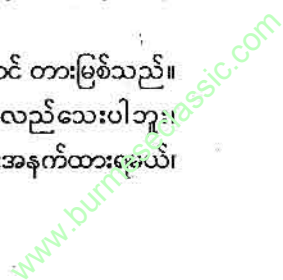
သောမတ်(စ်) ကြားဖြတ်ပြောသည်။ မုန်းတီးမှုဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ “သူ့အဖြေဟာ မဟုတ်ဘူး၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဆိုတာ ငါ သဘောတူတယ်၊ မင်း စကားက သူ့လို လူစားနဲ့ အကိုက်ဆုံးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို ပြောဖို့လိုသေးလား၊ မင်း ပြောလိုက်တော့ သူများက မင်းကို စော်ကားဖို့ လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်တာပေါ့၊ ဟက်ဂင်းစထရွမ်းက မင်းကိုတင်မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ အားလုံးကိုပါ ပါးရိုက်လိုက်တာကွ၊ ‘သူ့အနေနဲ့’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မင်း သဘောပေါက်ရဲ့လား၊ မင်းရဲ့ အတွေးအခေါ်မျိုးဟာ မင်းအစ်ကို ဘူဒင် ဘရွတ်(ခံ)ရဲ့ရုံးခန်းထဲက ထွက်လာတာပါလို့ ပြောနေတာကွ၊ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ပဲ၊ နားလည်လား ငတုံးရဲ့”

‘ငတုံး...’ ခရစ်ရှန်း ထူပူကာ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“နောက်ဆုံးပြောချင်တာက မင်းကို မင်းတစ်ယောက်တည်း မပိုင်ဘူး၊ မင်း ကိုယ်မင်း ရယ်စရာကောင်းအောင် လုပ်နေတဲ့အချိန်ရော၊ မလုပ်တဲ့အချိန်ရော အတူတူပဲ” သောမတ်(စ်) အော်ထည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာဖြူရော်၍ နားသယ်ကျဉ်းကျဉ်းမှ သွေးပြန်ကြောပြာပြာကြီးများ ဖောင်းလာသည်။ မျက်ခုံးတစ်ဖက် မြင့်တက်နေသည်။ လမ်းခင်းကျောက်ပြားပေါ်ရပ်၍ ခရစ်ရှန်းရှိရာ စကားလုံးများ ပစ်သွင်းနေချိန်တွင် အဖျား မာမာချွန်ချွန် နှုတ်ခမ်းမွှေးများကပင် အမျက်ထွက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ “မင်းရဲ့ ချစ်ရေး ကြိုက်ရေးကိစ္စတွေ၊ လူရွင်တော်လုပ်ခန်းတွေ၊ မင်းရဲ့ ရောဂါဘယတွေ၊ မင်းရဲ့ ကုသချက်တွေနဲ့ မင်းကိုယ်မင်း ရယ်စရာ သတ္တဝါလုပ်နေတာ”

ခရစ်ရှန်း ခေါင်းသွက်သွက်ယမ်းသည်။ လက်ညှိုးထောင် တားမြစ်သည်။

“အစ်ကို ပြောနေတာတွေအရ အစ်ကို သေချာ နားမလည်သေးပါဘူး၊ တကယ်က လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်သိမိတ်ကို ကိုယ် အလေးအနက်ထားရမယ်၊

အဲဒါကို အစ်ကို သိပါ့မလား မသိဘူး၊ ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးက ကျွန်တော့်ကို လည်ပင်းကြွက်သားအတွက် ဖယောင်းချက်ပေးတယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်က ဒါကို အသုံးမပြုဘူး ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ သွားပြီပေါ့၊ ကျွန်တော့်ဘက်က တာဝန်ကျေသွားပြီ၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လုံ သွားပြီ၊ ငြိမ်ကျပြီး စိတ်အေးသွားလို့ ကောင်းကောင်းမျိုချလို့ရသွားပြီပေါ့၊ ဖယောင်းချက်က ကုလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတာ သိလား၊ အတွေးတစ်ခုကို နောက်ထပ် ဆန့်ကျင်ဘက် အတွေးတစ်ခုကသာ ဖျက်ဆီးပေးနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ နားလည်လား မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဟုတ်ကဲ့ပါ နားလည်ပါတယ်” သောမတ်(စ်)သည် ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိကိုင်ကာ ခုနစ်သံတင်၍ အော်သည်။ “အဲဒီလိုမျိုး လုပ်လို့ ရတယ်၊ လုပ်လို့ရတယ်၊ ပါးစပ်ကသာ ပြောဖို့မလိုတာကွ၊ မင်းရဲ့ သဘော ထားတွေ ပြောမနေဘဲ သူများတွေ အေးအေးနေကြပါစေလား၊ မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ် လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ပြောပြီး မင်းကိုယ်မင်း လူရယ်စရာဖြစ်အောင် လုပ်နေတယ်၊ ငါမင်းကို ပြောမှဖြစ်မယ်၊ မင်းကိုယ်မင်း သောက်ရူးဖြစ်အောင် ဘယ်လောက်လုပ်လုပ် ငါစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညနေကလို လုပ်ငန်းကို ထိအောင် ပြောတာမျိုး ငါ မခံနိုင်ဘူး”

ခရစ်ရှန်း နှုတ်ဆိုတ်သွားသည်။ နီကြောင်ကြောင်ဆံပင်ကြားထဲ လက်ထိုး သွင်းရင်း မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့် ကြောင်တက်တက်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာသည် ဂနာမငြိမ်။ စောစောက သူပြောခဲ့သည့်အကြောင်းအရာပေါ် သူ့ ဘာသာသူ စဉ်းစားခန်းဝင်၍ မပြီးသေး။

ငြိမ်သက်သွားသည်။ သောမတ်(စ်)သည် စိတ်ပျက်လွန်းစွာ ကြွစောင်း စောင်း လျှောက်သွားသည်။ “စီးပွားရေးသမားမှန်သမျှ လူလိမ်ချည်းပဲလို့ မင်း ပြောတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ မင်းရော စီးပွားရေးသမားဖြစ်ရတာ၊ ငြီးငွေ့နေပြီလား၊ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ မင်းပဲ အဖေဆီကနေ”

“ကျွန်တော်က စာပဲ ဆက်သင်ချင်တာ၊ တက္ကသိုလ်တက်ရရင် သိပ် ကောင်းမှာပဲ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်အလိုဆန္ဒအတိုင်း နေသင့်တယ်၊ ထိုင်ပြီး နားထောင်ချင်လည်း နားထောင်၊ ဇာတ်ရုံထဲမှာလို”

“ဇာတ်ရုံထဲမှလိုလား၊ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်းရဲ့ ဘူမိနက်သန်နေရာမှန်က

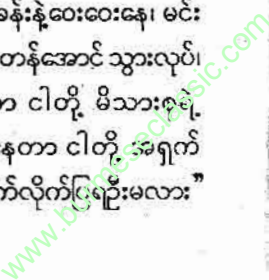
ကော်ဖီဆိုင်ထဲက ပျော်တော်ဆက်နေရာ၊ ငါ ရယ်စရာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါမင်းရဲ့ စိတ်ကူးထဲက စံပြမှန်း ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်” ခရစ်ရှန်း မငြင်း။ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြောင်စိစိကြည့်နေသည်။ “အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် တော့ ဘာတစ်ခုမှ မယ်မယ်ရရ မသိဘဲ၊ မင်းကများ လူပါးဝလို့ ဒီလို အပြောမျိုး ကိုမှ ပြောတတ်တယ်။ နေကုန်နေခန်း ပြဇာတ်သွား၊ နေရာအနှံ့လည်း အလဟဿ အချိန်ဖြုန်း၊ ပြီးတော့ ခံစားချက်တွေ၊ ဝေဒနာတွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေ လျှောက်စု၊ အဲဒါတွေကို ပါချည်ပါချဲ့လုပ်ပြီး အရှက်မရှိလျှောက်ပြော”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို” ခရစ်ရှန်း ဆိုသည်။ ခရစ်ရှန်း စိတ်ဓာတ်ကျပြီး နဖူးကို လက်ဖြင့် ပွတ်သည်။ “အဲဒါအမှန်ပဲ၊ အစ်ကိုပြောတာ မှန်တယ်၊ အဲဒါ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော် မတူတဲ့အချက်ပဲ၊ အစ်ကိုက ပြဇာတ်ကြည့်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ပဲ ခံစားတယ်၊ တစ်ခါတလေမှာ သူများနဲ့ မျှဝေတယ်၊ ဝတ္ထုဖတ်တာ စာကဗျာဖတ်တာမျိုးလည်း ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုက အစ်ကိုနဲ့ အစ်ကို့ အလုပ်ကို ပေါင်းစပ်လိုက်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာက ဒါမျိုးမရှိဘူး၊ သူများနဲ့ အသုံးချပစ်လိုက်ရော၊ ပုံမှန်ဘဝအတွက် ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှမကျန်ဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာ အစ်ကို နားလည်လား မသိဘူး”

“အိုး... မင်းက သဘောတော့ ပေါက်သားပဲ” သောမတ်(စ်)အော်သည်။ တောင့်တောင့်ရပ်ရပ် လက်ပိုက်ထားသည်။ “အခုမှ မင်းက ဝန်ခံပြီပေါ့၊ ဒါနဲ့တောင် ဒီအချိုးချိုးနေတုန်းပဲ၊ မင်းခွေးလား ခရစ်ရှန်း၊ လူဆိုတာ မာနရှိရတယ်ကွ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကာကွယ်တတ်ရင် ဘဝမှာ မရှင်သန်ဘူးကွ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါ မင်းရဲ့စရိုက်ပဲ၊ တကယ်လို့ မင်းသာ သဘော ပေါက်မယ်မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သည်းခံနိုင်မှု အတိုင်းအတာကုန်သွားပြီ ခရစ်ရှန်း”

သောမတ်(စ်)သည် နောက်ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သည်။ လက်နှစ်ဖက် ရှေ့ဆန့်ထုတ်ပြီး၊

“ငါပြောတယ်၊ ဒါနိဂုံးပဲ၊ မင်းလခ မင်းထုတ်သွား၊ ရုံးခန်းနဲ့ဝေးဝေးနေ၊ မင်း ရွေးချယ်ထားတဲ့လမ်းအတိုင်း မင်းဘဝ မင်းဘာသာ နှစ်ပြားမတန်အောင် သွားလုပ်၊ ဒါပေမဲ့ မှတ်ထားဦးကွ၊ မင်းဘယ်ရောက်ရောက် မင်းဟာ ငါတို့ မိသားစုရဲ့ စုန်းပြူးဆိုတာ အားလုံးကို ပြောပြထား၊ ဒီမြို့မှာ မင်းရှိနေတာ ငါတို့ အရှက် ကွတယ်၊ ဒီအိမ်ဟာ ငါ့အိမ်ဆိုရင် မင်းထွက်ဖို့ ငါ တံခါးပေါက်လိုက်ပြန်ဦးမလား”

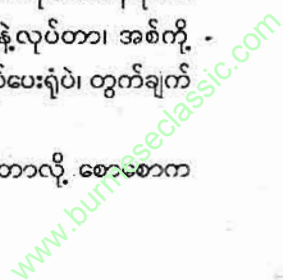
သောမတ်(စ်) အသံကုန်အော်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့။
ကြာမြင့်စွာ အောင်းထားသမျှ လိုမ့်ထွက်လာသည်။

“အစ်ကိုဘာဖြစ်နေတာလဲ” ခရစ်ရှန်းမေးသည်။ ဒေါသထွက်လေ့မရှိသော
ခရစ်ရှန်း ထူးထူးခြားခြား ဒေါသထွက်လာသည်။ ခြေခွင်သူများကဲ့သို့ ဦးခေါင်း၊
ဝမ်းဗိုက်နှင့် ဒူးများ ရှေ့စုထွက်လာသည်။ မျက်လုံးနက်နက်ထဲမှ မျက်လုံး
သေးသေးလေးများ ပြူးကျယ်ကာ သူ့အဖေဒေါသထွက်လျှင် ဖြစ်နေကျအတိုင်း
မျက်အိမ်အနားပတ်လည်မှ သွေးကြောများ နီရဲကာ ပါးရိုးထိ ဆင်းသွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုကို ဘာလုပ်
လို့လဲ၊ သွားမယ်၊ နှင်ထုတ်စရာမလိုဘူး၊ အရှက်ကို မရှိဘူး” ခရစ်ရှန်းသည်
ယင်ကောင်လှမ်းဖမ်းသကဲ့သို့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောပြောလက်ဖြင့် ပြောသည်။
သောမတ်(စ်)သည် ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သွားသည်။ ခရစ်ရှန်း၏ ပေါက်ကွဲမှုကို
သူ့ဒေါသက အမိမလိုက်နိုင်။ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ခြံကို ပတ်၍ လျှောက်
သွားသည်။ နောက်ဆုံး သူ့ညီတော်မောင်ကို ဒေါသထွက်အောင် ဆွပေးနိုင်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်၍ သူ ငြိမ်ကျသွားသည်။ သောမတ်(စ်)သည် လက်နောက်ပစ်လိုက်ပြီး
“အစ်ကို့ကို ယုံပါ၊ ခုလို ပြောရဆိုရတာ အစ်ကို့ရင်ထဲ တကယ်နာရပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် ဖြစ်ပြီးသွားပြီ၊ မိသားစုထဲမှာ ဒီလို ဖြစ်တာ တကယ်ဆိုတယ်၊
ဒါပေမယ့် အားလုံးကောင်းဖို့ တစ်ခါတည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြမယ်၊
ဒီကိစ္စကို အေးအေးဆွေးဆွေးရအောင်၊ မင်းရဲ့ လက်ရှိနေရာကို မင်း မကြိုက်ဘူး
ထင်တယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ မကြိုက်ဘူး၊ အစ်ကိုသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ပထမတော့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်မိတယ်။ သူစိမ်းရဲ့အလုပ်ထဲမှာ သွားလုပ်တာထက်
စာရင် ဒီမှာလုပ်တာ ပိုကောင်းမှန်း သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် လိုချင်တာက
လွတ်လပ်မှု။ အစ်ကို့ကို တွေ့တိုင်း ကျွန်တော် မနာလိုဘူး၊ အစ်ကိုကနေရာတင်
ထိုင်ပြီး လုပ်ပေမယ့် တကယ်က အားလုံးက အစ်ကို့အတွက် လုပ်ပေးနေရတာ၊
အစ်ကိုက လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့အသိထက် အရှင်သခင်အနေနဲ့လုပ်တာ၊ အစ်ကို
အတွက် အားလုံးကို လုပ်ခိုင်းထားတာ၊ အစ်ကိုက ထိန်းချုပ်ပေးရုံပဲ၊ တွက်ချက်
နေရုံပဲ၊ လွတ်လပ်တယ် ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်ကွာတယ်”

“အခုလို ပြောလိုက်တာ ကောင်းတယ် ခရစ်ရှန်း၊ ဘာလို့ စောစောက

မပြောသလဲ။ မင်းလည်း မင်းဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ်နိုင်သားပဲ။ ပိုပြီးတောင် လွတ်လပ်နိုင်သေးတယ်။ အဖေက မင်းနဲ့အစ်ကိုကို လုပ်ငန်းသီးသန့် ခွဲထောင်ချင် ထောင်ဖို့ သီးသန့်ငွေမတ်ငါးသောင်းစီ တန်းတူ ချန်ထားပေးခဲ့တာပဲ။ အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံမယ်ဆိုရင် ဒီငွေကို အစ်ကို ချက်ချင်းထုတ်ပေးနိုင်တယ်။ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မှာရော၊ တခြား မင်း သဘောကျတဲ့နေရာမှာရော၊ ခိုင်ခံ့ပြီး သန့်တဲ့ ကုမ္ပဏီတွေရှိပြီးသား။ အဲဒီမှာ ပါတနာလုပ်ပြီး ငွေတိုးပွားအောင် လုပ်လို့ရတာပဲ။ ဒီကိစ္စကို ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားကြမယ်။ အခွင့်အရေးရရင် မာမာကို ပြော။ အစ်ကို အလုပ်ရှိသေးတယ်။ မင်းလည်း လောလောဆယ် အင်္ဂလိပ်စာ ရေးသားဆက်သွယ်တာပဲ လုပ်နေပါ။”

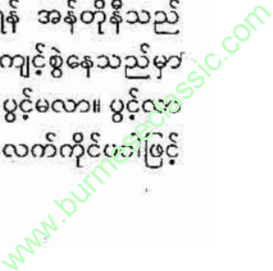
ဆင်ဝင်ကိုဖြတ်လာစဉ် သောမတ်(စ်) ထပ်ပြောသည်။

“ဟမ်ဘာ့(ဂ်)က ဘာမိစတာကုမ္ပဏီဆိုရင်ကော၊ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လေ၊ အဲဒီလူကို အစ်ကို သိတယ်။ သူနဲ့ဆို လုပ်ဖြစ်ဖို့ သေချာတယ်။”

၁၈၅၇ ခု မေလကုန်တွင် ထိုအဖြစ်အပျက်ပေါ်ပေါက်ပြီးနောက် ဇွန်လ ဆန်းတွင် ခရစ်ရှန်းသည် ဘူချင်မှတစ်ဆင့် ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မြို့တော်သို့ ခရီး ထွက်သည်။ ခရစ်ရှန်း ခရီးထွက်သွားခြင်းမှာ ကလပ်အတွက်၊ ဇာတ်ရုံအတွက်၊ တီဗိုလီသူကလေးနှင့် မြို့ပေါ်မှ ပျော်ပျော်နေသေခဲ လူစားများအတွက် ဧရာမ ဆုံးရှုံးမှုကြီးဖြစ်သည်။ ခရစ်ရှန်း၏ အပေါင်းအသင်းများအနက် ဒေါက်တာ ဂီစကီနှင့် ပီတာဒိုမင်တို့ ဘူတာရုံလိုက်ပို့ကြသည်။ ပန်းများ၊ ဆေးပြင်းလိပ်များ လက်ဆောင်ယူလာပြီး ခရစ်ရှန်းပြောခဲ့သည့် ပုံပြင်များကို အောက်မေ့တသလျက် ပျော်ပျော်ပါးပါး လမ်းခွဲကြသည်။ လက်ခုပ်သံများကြားမှ ဒေါက်တာ ဂီစကီသည် ခရစ်ရှန်း၏ အပေါ်ရုံ အင်္ကျီပေါ်တွင် ဖဲပွင့်တံဆိပ်ရင်ထိုးကြီး ထိုးပေးလိုက်သည်။ ခွဲခွာသူ ခရစ်ရှန်း၏ ပြောင်မြောက်သော တင်ဆက်မှုများအတွက် ဂုဏ်ပြုလိုက်ခြင်းပင်။

*

လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကြားရသဖြင့် ခြံဝင်းထဲကကြည့်ရန် အန်တိုနီသည် အိမ်ရှေ့ ကပြင်ပေါ် ရောက်သွားသည်။ တိုနီတွင် ထိုအကျင့်စွဲနေသည်မှာ မကြာသေး။ ရှေ့ကိုင်ကြည့်ချိန်ထိ တံခါးက တော်တော်နှင့် ပွင့်မလာ။ ပွင့်လာချိန်တွင် တိုနီ နောက်ဆုတ်ရန် ခုန်လိုက်မိသည်။ ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပင်ဖြင့်

အုပ်၊ အခြားလက်တစ်ဖက်က ဂါဝန်မလျက် တိုနီအပေါ်ထပ်တက်ပြေးသည်။ လှေကား ဒုတိယအဆင့်အရောက်တွင် အိုင်ဒါဂျန်မင်နှင့်တိုးရာ တိုနီသည် လှိုက်ဖို နေသောအသံဖြင့် အိုင်ဒါကို တိုးတိုးပြောသည်။ အိုင်ဒါ အူမြူးစွာ အော်လိုက်၏။ ပိုလန်ဘာသာဖြင့် မပို့တပီ စကားဆိုသည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် တောတောင်ရေမြေခန်းထဲထိုင်ကာ သစ်သား အပ်နှစ်ချောင်းဖြင့် ရှောစောင်လိုလို အထည်တစ်မျိုးကို ထိုးနေသည်။ မနက် ဆယ့်တစ်နာရီရှိပေပြီ။ အစေခံမလေးသည် ခန်းမကိုဖြတ်၊ မှန်တံခါးကို ခေါက်၍ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ထံ လိပ်စာကဒ်ပြရန် ဘဲလျှောက်လျှောက်လာသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ကဒ်လှမ်းယူ၍ မျက်မှန်ချွတ်ဖတ်သည်။ အစေခံ မလေး၏ မျက်နှာနီရဲရဲကို မော့ကြည့်ပြီးနောက် ကဒ်ကို ထပ်ဖတ်ရပြန်သည်။ ဖတ်ပြီး အစေခံမလေးကို မော့ကြည့်ရပြန်သည်။ နောက်ဆုံး တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် “အဲဒါ ဘာလဲကွယ်၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

ကဒ်ပေါ်တွင် ‘နေ့ပီနှင့် ကုမ္ပဏီ’ ဟု ရိုက်ထားပြီး ‘နေ့ပီနှင့်’ ကိုခဲတ်ဖြင့် ခြစ်ထားသဖြင့် ‘ကုမ္ပဏီ’ ဆိုသော စာလုံးသာ ကျန်သည်။

“အပြင်မှာ လူတစ်ယောက်ရောက်နေပါတယ်ရှင်။ သူက ဂျာမန်လို မပြောဘူး။”

“ဝင်လာခဲ့ဖို့ ပြောလိုက်ပါ” ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် တွေ့လိုသူမှာ နေ့ပီမဟုတ်ဘဲ ကုမ္ပဏီဝင်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ မကြာခင် မှန်တံခါးပွင့်လာပြီး ဂင်တိုတို လူတစ်ယောက်ဝင်လာကာ မှောင်ရိပ်ထဲ ခေတ္တ ရပ်၍ စကားကို တစ်လုံးချင်းစီ ပြောသည်။ “ကျွန်... တော်... ဝမ်းသာ”

“မင်္ဂလာပါရှင်... ဝင်လာခဲ့ပါ” ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ဆိုဖာမှီအုံးကို အမှီပြုပြီး ကိုယ်ကို ကြွသယောင်ပြုသည်။ ထရပ်ရမည်လော၊ မရပ်ရမည်လော မသေချာသေး။

နည့်သည်သည် အယဉ်ကျေးဆုံး ပုံစံဖြင့် ဦးညွတ်သည်။ “ခွင့်ပြုချက် မတောင်းမိခဲ့ပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု ဆိုပြီး ရှေ့ခြေနှစ်လှမ်း တိုးသည်။ တောင့်တောင့် ရပ်ပြီး ဘေးပတ်လည်ကို ကြည့်သည်။ လက်ထဲ ဦးထုပ်နှင့် တုတ်ကောက် ပါလာ၍ ထားစရာ နေရာ ရှာဟန်တူသည်။ တုတ်ကောက်မှာ လူနာတောင်ဆိုး ဖြစ်နေပြီး လက်ကိုင်သည် ငှက်လက်သည်းပုံဖြစ်၏။

အသက်လေးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ခြေတံတိုတို၊ ဆူဆူ
 ဖြိုးဖြိုးနှင့် အညိုရောင် မွေးရည် သက္ကလတ်ကြမ်းကုတ်အင်္ကျီကို ပတ်ဆင်
 ထားသည်။ အရောင်လွင်လွင် ခါးပြတ်အင်္ကျီသည် စူထွက်နေသော ဝမ်းဗိုက်ကို
 အုပ်ထားပြီး အင်္ကျီပေါ်တွင် ရွှေနာရီကြိုးကို တွေ့ရ၏။ နာရီကြိုးတွင် ဦးချို၊
 အရိုး၊ ငွေထည်နှင့် သန္တာကျောက်များ ရှိရှိသမျှ သီထားသည်။ တိုနုနုနုနု
 ဘောင်းဘီရှည်မှာ အညိုလော အစိမ်းလော မကွဲ။ ပိတ်သားမာခေါက်ခေါက်
 ဖြစ်၍ ထင်သည်။ ခြေကျင်းဝတ်အနားစွန်းများ ဘွတ်ဖိနပ်တုတ်တုတ်ပေါ် လန်
 ထွက်နေ၏။ ကျည်ဆန်ပုံစံဦးခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များက မသပ်ရပ်။ ပုတိုတို
 နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ပေါ်ကုပ်ကျနေသော ကောက်တိကောက်ကွေး ရွှေရောင်
 ဖျော့ဖျော့ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့က ပင်လယ်ဖျံကြီးအလား။ သို့သော် ဆန့်ကျင်ဘက်
 အားဖြင့် မေးစေ့နှင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကြားမှ နေရာလပ်သည် အမွေးကြမ်းသည်။
 မျက်စိထောင့်စွန်းတွင် အရေးအကြောင်းများရှိပြီး ဝဝဖောင်းဖောင်းပါးကြီးများက
 မျက်အိမ်ထိ လုံးတက်နေရာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရောင်ကိုင်းနေသကဲ့သို့
 ဖြစ်သည်။ ကြောက်စရာလည်းကောင်း၊ သဘောကောင်းဟန်လည်း ရှိသဖြင့်
 ထိုမျက်နှာမှာ ရယ်စရာ။

မေးစေ့သေးသေးအောက်မှ အရေးအကြောင်းတစ်ခုသည် လည်ပင်းပတ်
 အဝတ်ထိ ဆင်းသွားသည်။ လည်ပင်းကြီးရောဂါသည်နှင့်တူသော လည်ပင်းသည်
 လည်ခွံပတ်၍ ရဟန်မတူ။ အမှန်မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်နှာအောက်ပိုင်း၊ လည်ပင်း၊
 နောက်စေ့၊ ပါးနှင့် နှာခေါင်း အားလုံးသည် ပုံသဏ္ဍာန်တိတိကျကျမရှိဘဲ ရောထွေး
 နေသည်။ မျက်နှာအရေပြား တင်းတင်းရင်းရင်းရှိသလောက် နားထင်နှင့်
 နှာခေါင်းဘေးသားများ ကြမ်းတမ်းသည်။ ဧည့်သည်၏ ဖြူဖြူတုတ်တုတ် လက်
 တစ်ဖက်တွင် တုတ်ကောက်ကိုင်ထားပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်တွင် တောင်ဆိတ်
 မုတ်ဆိတ်ဖြင့် အလှဆင်ထားသော အစိမ်းရောင်ဦးထုပ်ကိုင်ထား၏။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် မျက်မှန်ချွတ်ပြီး ဆိုဖာမှီအုံးပေါ်မှ ထဆဲ
 ဖြစ်သည်။ “ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ” ဟု ယဉ်ကျေးစွာ မေးသော်လည်း
 မေးခွန်းက တိုက်ရိုက်ကျသည်။ ဧည့်သည်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ဟန်ဖြင့်
 ဦးထုပ်နှင့် တုတ်ကောက်ကို အော်ဂင်အဖုံးပေါ် တင်သည်။ အားသွားသော
 လက်နှစ်ဖက်ကို စိတ်တိုင်းကျဟန်ဖြင့် ပွတ်သည်။ အိမ်ရှင်ကို ကြင်နာသော

www.burmeseclassic.com

ပြောဖျော့ဖျော့မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ပြီး “ကဒ်အတွက် ကျွန်တော့်ကို စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်ကဒ်မရှိလို့ပါ။ ကျွန်တော့်နာမည် ပါမနီဒါပါ။ မြူးနစ်က အလွစ် ပါမနီဒါပါ။ ကျွန်တော့်နာမည်ကို အန်တိုသမီးဆီကနေ ကြားပြီးလောက်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်” ကြမ်းရှုကျယ်လောင်သော ဧည့်သည်၏ စကားသံက ဝဲလွန်းသဖြင့် ဒေသမကွဲ။ သို့သော် မျက်လုံးများက မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှုအပြည့်ဖြင့် “ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိထားပြီးကြပါပြီ” ဟု ဆိုနေသည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော် လုံးလုံးမတ်တတ်ထရပ်ပြီး ရှေ့တိုးကာ လက်ကမ်း ပေးသည်။ နှုတ်ဆက်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို တိမ်းငဲ့ထားသည်။

“မစ္စတာ ပါမနီဒါပါလား၊ သမီးက ရှင့်အကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ သမီး မြူးနစ်ကို အလည်သွားတော့ ဟိုမှာ သမီးပျော်ရအောင် စိတ်ချမ်းသာရအောင် အများကြီး ကူညီခဲ့တယ်ဆို၊ အခုလည်း ဒီအထိတောင် လိုက်လာပါလား”

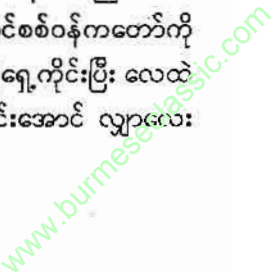
“ဟုတ်ကဲ့၊ မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား” ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ညွှန်ပြသော လက်တင်ကုလားထိုင်တွင် ပါမနီဒါ ဝင်ထိုင်ပြီး ပေါင်တုတ်တုတ်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထူနှိပ်ရရ ပွတ်နေသည်။

“ခွင့်လွှတ်နော် ပြောတာ မကြားလိုက်လို့”

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ပါမနီဒါ၏ မှတ်ချက်ကို တစ်လုံးမျှ နားမလည် လိုက်သဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“အဲဒါ မှန်ပါတယ်လို့ပြောတာပါ” ပါမနီဒါ အဖြေပေးပြီး ခူးခေါင်းများကို အပွတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါလေ့ရှင်” ကောင်စစ်ဝန်ကတော် အသားလွတ်ကြီးပြောသည်။ နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်ဟန်ဖြင့် ကျောမှီထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်ပိုက်ထားသည်။ အမှန်မှာ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ရေခြားမြေခြားသို့ သမီး အန်တိုနီထက်ပို၍ ရောက်ဖူးသူဖြစ်ရာ ယခု ဘာပေးရိယန်းလူမျိုးများ၏ ဒေသသံကို အန်တိုနီ အထာကျပါမလားဟု စိတ်တွင် မတင်မကျဖြစ်မိသည်။ ပါမနီဒါသည် အပေါ်ယံကြည့်လျှင် အာရုံစူးရှသူဟု မထင်ရသော်လည်း ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကို လျင်မြန်စွာ အကဲခတ်လိုက်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကိုရှေ့ကိုင်းပြီး လေထဲလက်ကို ဝိုင်းကာ “အံ့သြနေပြီလားခင်ဗျာ” ဟု ရှင်းလင်းအောင် လျှာလေး အာလေးကြီးဖြင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာပါမနီဒါ၊ ဟုတ်ပါတယ်” ပါမနီဒါကို ကောင်စစ်ဝန်ကတော် နားလည်သွားသဖြင့် ရင်ထဲ မမှန်းဆနိုင်လောက်အောင် ပျော်သွားသည်။ အဆင်ပြေနိုင်မည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် ယခု စကားပြောရပ်သွားသည်။ စကားကွက်လပ်ကိုဖြည့်ရန် ပါမနီဒါသည် ချောင်းသံတစ်ချက်ပေးပြီး အံ့ဩတကြီး စကားဆိုရာ ဒေသသံဝဲလွန်းသဖြင့် အိမ်ရှင် လန့်သွားသည်။

“ရှင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ” ကောင်စစ်ဝန်ကတော် အရဲစွန့်မေးသည်။ ဇေဝေဝါမျက်လုံးကို ဧည့်သည်ရိပ်မိမည်စိုး၍ အကြည့်လွှဲသည်။ ဧည့်သည်သည် နောက်တစ်ကြိမ် ကျယ်ကျယ်ထပ်ပြောသည်။ လက်ဝါးကပ်တိုင်တင်ခံရသော ခရစ်တော်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ကောင်းပါလေ့ရှင်” အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ စကားသံထွက်သွားသည်။ ထိုကိစ္စ စကားစပြတ်သွားပြန်သည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စကားနည်းနည်း စ ပြောမှ သင့်မည်ဟု ထင်၍ အိမ်ရှင် စကားစသည်။

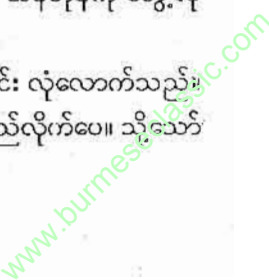
“ဒီလောက် ခရီးအဝေးကြီးကို ဘာဖြစ်လို့လာတာလဲ မစ္စတာ ပါမနီဒါ၊ မြူးနစ်ကနေ လာတာဆိုတော့ တကယ်ဝေးတာပဲ”

“ကိစ္စရှိလို့ပါ၊ အလုပ်ကလေးနည်းနည်းရှိလို့ပါ၊ ဝေါ့(ခ်)မီး အရက်ချက်စက်ရုံပါ” စောစောကလိုပင် လေထဲ ဗြက်ကျယ်ကျယ် လက်ဝါးကြီးတုတ်ယမ်း၍ ပြောသည်။ ပါမနီဒါ၏ အားထုတ်မှုမှာ ကျေနပ်လောက်စရာ ကောင်းသည်။

“ဪ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ရှင်က တဆေးနွယ်ကုန်သည်ပဲ၊ နေ့ပီကုမ္ပဏီကပေါ့၊ သားဆီကတောင် အဲဒီကုမ္ပဏီသတင်း ကောင်းကြောင်းတွေ ကြားရသေးတယ်” ဟု ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ခင်ခင်မင်မင်ပြောသည်။ ပြောပြီးမှ ပြောပုံက သေချာလွန်းသလို ဖြစ်သွားရောသလားဟု စိတ်ပူသွားသည်။

ပါမနီဒါသည် ချီးမွမ်းမှုများကို လက်ဝါးနှင့် ယမ်းထုတ်ပြလိုက်သည်။ ပြောပလောက်စရာ မဟုတ်ပါဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်။ အဓိကမှာ ပါမနီဒါသည် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကို လေးစားသမှု ဂါရဝပြုလိုခြင်းနှင့် အန်တိုနီကို တွေ့လိုမြင်လိုခြင်းသာဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စနှစ်ခုတည်းနှင့် ခရီးထွက်လာခြင်းအကြောင်း လုံလောက်သည်။ ပါမနီဒါအပြောကို ကောင်စစ်ဝန်ကတော် အားလုံး နားမလည်လိုက်ပေ။ သို့သော် နားထောင်ပြီး ဝမ်းသာမိသည်။

“အိုး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်” ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဆိုပြီး နောက်တစ်ဖန် လက်ဖဝါးကို လှန်၍ လက်ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။

“သမီးကိုတော့ ခေါ်ဦးမှပေါ့” ဟု အိမ်ရှင်ကဆိုပြီး မတ်တတ်ရပ်၍ မှန်တံခါးအနီးမှ ဇာထိုးထားသော ခေါင်းလောင်းကို ဆွဲသည်။

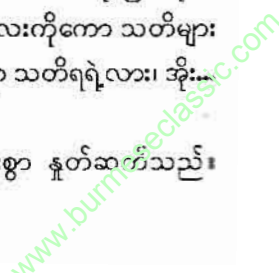
“အား... တွေ့ရရင် ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ” တဆေးနွယ်ကုန်သည် အော်လိုက်ပြီး ခုံရော လူရော တံခါးဝဘက် တစ်ချက်တည်း ဆွဲလှည့်ထိုင်လိုက်သည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် အိမ်ဖော်မလေးကိုခေါ်သည်။ “ဂရန်လစ်ကတော်ကို ဆင်းလာခဲ့ဖို့ သွားပြောပါကွယ်”။ ထို့နောက် ဆိုဖာဆီပြန်လာသော် ပါမနီဒါသည် ခုံနှင့် လူကို ဆွဲလှည့်လိုက်ပြန်သည်။ “ဝမ်းသာစရာပဲ” ဟု ဧည့်သည်က ဆိုသည်။ စာရေးစားပွဲပေါ်မှ မင်အိုးမင်တံတင်သည့် စင်နှင့် ပရိဘောဂများကိုကြည့်ရင်း ဧည့်သည်သည် အကြိမ်ကြိမ်သက်ပြင်းကြီးချသည်။ ခူးခေါင်းကို ပွတ်သည်။ တိုင်းတစ်ပါးစကားများဖြင့် ရင်ဖွင့်သည်။ အဓိပ္ပာယ်ကို မမေးမိရန် ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ပါးနပ်စွာ တွေးမိလိုက်သည်။ ထို့ပြင် ဧည့်သည်သည် စိတ်အားလျော့စွာ ညည်းညူသလို တိုးတိုးလေးသာ ရင်ဖွင့်နေခြင်းဖြစ်ရာ မစပ်စုသည်က ပိုလိမ္မာရာကျသည်။

ဂရန်လစ်ကတော်လေး ပေါ်လာပါပြီ။ အပတ်အစား အချို့ လဲထားသည်။ ဘလောက်(စ်)ပါးပါးဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ပြင်ထားသည်။ အခါတိုင်းထက် မျက်နှာလေးက ဝင်းပကာ လျှာဖျားလေးက နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတွင် ပြေးနေသည်။ အခန်းတွင်း ခြေပင် မချရသေး။ ပါမနီဒါ ခုန်ထလိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါလျက် အူလိုက်သည်းလိုက် ကြိုဆိုသည်။ အန်တိုနီ၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ဆွဲယူလှုပ်ယမ်းကာ အော်ဟစ်နေသည်။

“ဂရန်လစ်ကတော်... ဘယ်လိုများနေသလဲ၊ အပေါ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတာတုံး၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဘုရား ဘုရား... ဂရန်လစ်ကတော်ကို မြင်လိုက်ရရုံနဲ့ ဝမ်းသာလိုက်တာ အလွန်ပဲ၊ မြူးနစ်မြို့ဟောင်းလေးကိုကော သတိများရရဲ့လား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပျော်စရာအချိန်လေးတွေကိုရော သတိရရဲ့လား၊ အိုး... ခုတော့ ပြန်ဆုံကြပြီ၊ မထင်ရဘူးနော်”

တိုနီဘက်ကမူ တိုနီသည် အင်မတန် မြူးထူးစွာ နှုတ်ဆက်သည်။

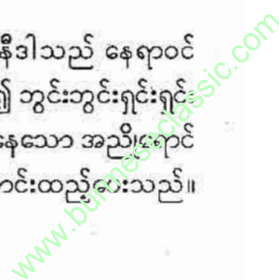

ကုလားထိုင် ဆွဲထိုင်ကာ မြူးနစ်တွင် နေခဲ့ရသည့် ကာလများအကြောင်း ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောသည်။ စကားပြောပွဲမှာ အဖုအထစ်မရှိတော့။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ပြုံးရယ်လိုက် ခေါင်းညိတ်လိုက်နှင့် နားထောင်နေရာ ပါမနီဒါကို တအား တက်စေသည်။ လာလည်ရသည့်အကြောင်းရင်းကို မေးသဖြင့် ပါမနီဒါသည် တိုနီကို တစ်လှည့် ရှင်းပြရပြန်သည်။ အရက်ချက်စက်ရုံကိစ္စအကြောင်း ပိုပိုသာသာလေးပြောသည်။ သို့သော် ဤကိစ္စကြောင့် လာလည်ခြင်းမဟုတ်မှန်း ရှင်းလင်းပါသည်။ ပါမနီဒါသည် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ သမီးငယ်နှင့် သားများအကြောင်း စိတ်ဝင်စားစွာ မေးမြန်းပြီး တစ်အိမ်သားလုံးနှင့် ရင်းနှီးခင်မင် ချင်ပါသော်လည်း ကလာရာနှင့် ခရစ်ရှန်းကို မတွေ့နိုင်တော့သည့်အတွက် နောင်တရကြောင်း ကျယ်လောင်စွာ ပြောသည်။

မြို့ပေါ်တွင် ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမည်ကို မသေချာကြောင်း ပါမနီဒါ ပြောသော် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က “မစ္စတာ ပါမနီဒါ... သားကြီးက နေ့လယ် စာစားဖို့ အချိန်မရွေး ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သားလာတဲ့အထိ နေသွားပါဦး” ဟု ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဖိတ်မန်ချက် မဆုံးခင် ပါမနီဒါ သွက်သွက်လက်လက် လက်ခံလိုက်သဖြင့် ဖိတ်ခေါ်ရန် မျှော်လင့်ထားကြောင်း သိသာ၏။

သောမတ်(စ်)သည် ရုံးခန်းကုတ်ကိုဝတ်လျက်သား မောမောနှင့်ရောက်လာသည်။ တက်သုတ်ရိုက်စားရန် အာရုံစောနေသော်လည်း ထမင်းစားခန်းထဲ ဘယ်သူမျှမတွေ့။ သို့သော် သက္ကလတ်ကြမ်းကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဆန်းဆန်းပြားပြား နာရီကြိုးဝတ်ဆင်ထားသော ဧည့်သည်ကိုတွေ့လိုက်သောအခါ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထိုဧည့်သည်၏ အမည်ကို တိုနီထံမှ မကြားချင်အဆုံးဖြစ်ခဲ့ရာ နမကို တစ်ချက်လှမ်းအကဲခတ်ပြီး မစ္စတာ ပါမနီဒါအား အထူးတလည်နှုတ်ဆက်သည်။ နေရာဝင်မထိုင်။ အားလုံး အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာရာ ဂျန်မင်က လက်ဖက်ရည်ပွဲ အသင့်ပြင်ထားသည်။ ရုရှားလက်ဖက်ရည်ကုတ်မှာ သင်းအုပ် တီဘတ္တယပ်(စ်) နှင့် ကလာရာတို့ထံမှ လက်ဆောင်ဖြစ်သည်။

“အစားအသောက်တွေက ကောင်းမှကောင်း” ပါမနီဒါသည် နေရာဝင်ထိုင်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ အသားငါးများကိုကြည့်၍ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းကြီးပင် ပြောလိုက်သည်။ သောမတ်(စ်)သည် အမြှုပ်စီဝေနေသော အညှို့ရောင် အရက်ခါးခါးတစ်မျိုးကို ဧည့်သည်အတွက် ဖန်ခွက်ထဲလောင်းထည့်ပေးသည်။

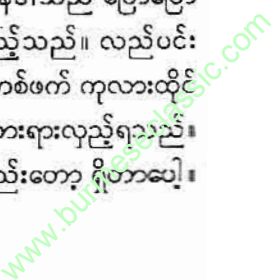
ထိုဗျစ်ရည်ကို သူ နေ့လယ်ဘက် သောက်လေ့ရှိ၏။ “မြူးနစ်ဘီယာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ပြည်တွင်းချက်တဲ့ အရက်ထက်တော့ မညံ့ပါဘူး။”

“ကျေးဇူးပါပဲ ရောင်းရင်းကြီး” ထိုအပြောအတွက် အိုင်ဒါဂျန်မင်၏ ဒေါသအကြည့်ကို ပါမနီဒါ သတိမထားမိလိုက်။ ဗျစ်ရည်ညိုညိုကို ဣန္ဒြေရစွာ မော့လိုက်၍ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ဝိုင်နီတစ်ပုလင်းထပ်ချသည်။ ပါမနီဒါ သည် အရက်ရှိန်ဖြင့် ရွှင်ပျကာ ဂရန်လစ်ကတော်လေးနှင့် လေပေးဖြောင့်နေသည်။ ဗိုက်ကစူထွက်နေသဖြင့် ခြေနှစ်ချောင်းကား၍ စားပွဲနှင့် ခပ်ခွာခွာ ထိုင်ရသည်။ လက်မောင်းတစ်ဖက် ကုလားထိုင်နောက် တွဲလွဲချထား၏။ နှုတ်ခမ်းမွှေးကုပ်ကုပ် ပင်လယ်ဖျဉ်းခေါင်းကြီးကို လှည့်ထားပြီး မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးကို မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ တိုနီ စကားပြောသည်ကို နားထောင်သည်။ ဘသားချော ဇိမ်ကျနေပုံမှာ အမြိန်သား။ ငါးဟင်းမစားတတ်သဖြင့် တိုနီက စမတ်ကျကျ အရိုးထွင်ပေးရင်း လူ့ဘဝဆိုသည်ကိုပင် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြနေသည်။

“တကယ်တော့ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပါတယ် မစ္စတာပါမနီဒါ၊ လောကမှာ ကောင်းတာလေးတွေ၊ ချစ်စရာလေးတွေဟာ တရိပ်ရိပ် ဖြတ်သွားတယ်” မြူးနစ် ခရီးစဉ်ကို ရည်ညွှန်းပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဓားနှင့် ခက်ရင်းကို တစ်ခဏချလိုက်ပြီး မျက်နှာကြက်ကို အလေးအနက်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာဗေးရီးယန်းလူမျိုးကို စကားပြောရာတွင် တိုနီမှာ ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

နေ့လယ်စာ စားနေစဉ် တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။ ရုံးဝန်ထမ်းလေး သံကြိုးစာတစ်စောင်ယူလာသဖြင့် သောမတ်(စ်)သည် နှုတ်ခမ်းမွှေးကိုဆွဲသပ်ရင်း စာဖတ်သည်။ စာပါအကြောင်းအရာပေါ် အာရုံဝင်စားနေမှန်း သိသာသည်။ သို့သော် စာဖတ်နေစဉ်မှာပင် ဘာမျှမဖြစ်သလို အသံဖြင့် “မစ္စတာ ပါမနီဒါ၊ အရောင်းအဝယ်ကောင်းပါရဲ့လား” ဟု မေးပြီး “ရပြီ” ဟု လက်သင် ရုံးဝန်ထမ်း ကလေးကို တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်၍ ရုံးဝန်ထမ်းလေး ထွက်သွားသည်။

“အိုး... ပြောရရင်တော့ ရောင်းရင်းကြီးရေ”... ပါမနီဒါသည် ပြောပြော ဆိုဆို ကောင်စစ်ဝန်သောမတ်(စ်)ဘက်သို့ ကိုယ်ကို လှည့်သည်။ လည်ပင်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကြီးကြောင့်လည်းကောင်း၊ လက်မောင်းတစ်ဖက် ကုလားထိုင် ကျောမှီနောက် ချထားသောကြောင့်လည်းကောင်း ကိုးရီးကားရားလှည့်ရသည်။ “ဘာမှ သိပ်ပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ အနှောင့်အယှက်နည်းနည်းတော့ ရှိတာပေါ့။”

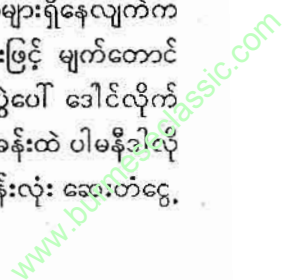

သိတဲ့အတိုင်း မြူးနစ်က ကုန်သွယ်မြို့ မဟုတ်ဘူး၊ လူတိုင်းက ဘီယာသောက်ပြီး အေးအေးပဲနေချင်တာ၊ စားရင်းသောက်ရင်း ပြေးရင်းလွှားရင်း မနေချင်ကြဘူး။ ဒါမျိုးမရှိဘူး၊ ဒီမှာကတော့ ပုံစံတစ်မျိုးပေါ့၊ ကျေးဇူးပဲဗျာ... နောက်တစ်ခွက် သောက်ဦးမယ်၊ ကျွန်တော့်ပါတနာ နေ့ပီက နျူရင့်ဘာ့(ဂ်)ကို ခြေဆန့်ချင်တယ်၊ ဟိုမှာက ဒိုင်ရှိတယ်လေ၊ စီးပွားရေးကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ မြူးနစ်ကို မခွာရက်ဘူး၊ ခွာရင် ကောင်းချင်လည်း ကောင်းမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ မဟုတ်ဘူး။ မြူးနစ်မှာက အပြိုင်အဆိုင် မရှိဘူး၊ ပို့ကုန်ကသာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတာ၊ ရုရှမှာတောင် သူတို့ဟာသူတို့စိုက်၊ သူတို့ဟာသူတို့ တည်ထောင်ပြီး လုပ်ကြတော့မလို့တဲ့”

ပြောပြီးလျှင် သောမတ်(စ်)အား ပါးနပ်သောအကြည့်တစ်ချက်ဖြင့် အကဲ ခတ်သည်။ “အိုး... အခုပြောသလောက်တော့လည်း ဆိုးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုမှာ အလုပ်သေးသေးလေးတော့ ရှိသေးတယ်၊ နီဒါပူကြီးကြပ်နေတဲ့ အရက်ချက် စက်ရုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဖက်စပ်လုပ်ကြမလို့ပါ၊ ပြောပလောက်စရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကြွေးလည်း ချပေးပြီးပြီ၊ ငွေသားလက်ငင်းလည်း ပေးပြီးပြီ၊ လေးရာခိုင်နှုန်းတော့ ကျိန်းသေတယ်၊ အခုဆိုရင် အကျိုးအမြတ်ရပြီလေ၊ ကုန်သွယ်ဖို့လည်း ချုပ်ကိုင်မိပါပြီ”

ပါမနီဒါသည် ဆေးပြင်းလိပ်နှင့် စီးကရက်ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးငြင်း ပယ်လိုက်ပြီး ဆေးတံသောက်ရန် အိတ်ထဲမှ ကျွဲချိုဆေးတံလေးထုတ်ကာ အငွေ တထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာသည်။ ထို့နောက် သောမတ်(စ်)နှင့် စကား လက်ဆုံကျနေရာ စီးပွားရေးအကြောင်းမှာသည် ဘာပေးရီးယန်းနှင့် ပရပ်ရှား အမျိုးတော်စပ်ပုံ၊ မက်(စ်)ဘုရင်၊ နပိုလီယံဧကရာဇ်အကြောင်းထိ ရောက် သွားသည်။ သက်ပြင်း မကြာမကြာချရင်း သူ့အမြင်ကို မြူးနစ်စကားဖြင့် တန်ဆာ ဆင်ပြောသွားသည်။

ဂျန်မင်သည် အံ့ဩရလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်ထဲ အစာများရှိနေလျက်က ဝါးရန် မေ့မေ့သွားသည်။ ဧည့်သည်အား မျက်လုံးညှိများဖြင့် မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ကြည့်သည်။ ဓားနှင့် ခက်ရင်းကို စားပွဲပေါ် ဒေါင်လိုက် ထောင်ကိုင်ပြီး ရှေ့တိုးနေကင်င် လုပ်သည်။ ဤထမင်းစားခန်းထဲ ပါမနီဒါလို ဧည့်သည်မျိုးကို ယခင်က မဖိတ်ခဲ့စဖူး။ ယခုကဲ့သို့ တစ်ခန်းလုံး ဆေးတံငွေ

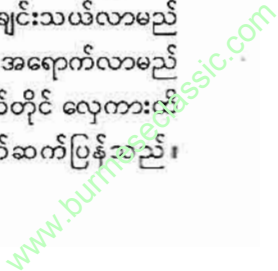

ထောင်းထောင်းထ ထွန်ထွန်နေခြင်းမျိုးလည်း မရှိခဲ့စဖူး။ ယခုအခြေအနေမှာ အစိမ်းသက်သက်။ မြူးနစ်ဗရင်ဂျီဘာသာဝင်များအလယ်တွင် ရေဖျန်းခရစ်ယာန် ပါမနီဒါခံခဲ့ရပုံများကို ကောင်စစ်ဝန်ကတော် မေးစမ်းပြီးသည်နှင့် နားလည်မှု လွဲမှားခြင်းများကို သည်းခံခဲ့သည်။ နေ့လယ်စာစားနေရင်း တိုနီသည် စိတ်အာရုံ လွင့်ပါးပြီး အငြိမ်မနေနိုင်ဖြစ်နေသည်။ သောမတ်(စ်)ကမူ ကောင်းကောင်းဧည့်ခံ သည်။ ဝိုင်နောက်တစ်ပုလင်းချပါရန် မိခင်ထံ တောင်းဆိုသည်။ ပါမနီဒါအား ဧရာလမ်းအိမ်သို့ အလည်လာပါရန် ခင်ခင်မင်မင် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဇနီးက ဝမ်းသာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

တဆေးနွယ်ကုန်သည်ကြီး မင်းလမ်းအိမ်တွင် သုံးနာရီကြာသွားသော အခါ ဧည့်သည်သည် ထွက်ခွာရန် အရိပ်အရောင်ပြလာသည်။ အရက်ခွက်ကို လက်စသိမ်းသည်။ ဆေးတံခေါက်ချပြီး ထိုင်ရာမှထသည်။ “ကျွန်တော် ဂုဏ်တက်မိပါတယ် အန်တီ။ ဂရန်လစ်ကတော်နဲ့ ကောင်စစ်ဝန်ကို နှုတ်ဆက် ပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါ... ခွင့်ပြုပါ” ထိုအပြောတွင် အိုင်ဒါဂျန်မင်သဘောထား ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။ ပါမနီဒါက အိုင်ဒါကိုပါ နှုတ်ဆက်သည်။ တံခါးဝတွင် နောက်တစ်ကြိမ် နှုတ်ဆက်သည်။

ပါမနီဒါသည် ထရာဗီမြစ်ကမ်းဘေးမှ တည်းခိုခန်းတွင် တည်းမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသောအခါ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် သားနှင့် အကြည့်ချင်း ဖလှယ်လိုက်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ဧည့်သည်ထံသွားပြီး “သမီးရဲ့ မြူးနစ်မိတ်ဆွေကြီးက အဝေးမှာဆိုတော့ အန်တီတို့အနေနဲ့ ဧည့်ဝတ်ပြန်ကျေဖို့ အခွင့်မသာဘူး။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့သာ မစ္စတာပါမနီဒါက မြို့ပေါ်ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ဒီအိမ်မှာလာတည်းမယ်ဆိုရင် အန်တီတို့ ကြိုဆိုပါတယ်ကွယ်” ဟု ပြောပြီး လက်ကမ်းပေးသည်။ ပါမနီဒါသည် ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို ပထမတစ်ခါ ဖိတ်ခေါ်စဉ်ကကဲ့သို့ ဝမ်းသာအယ်လဲ လက်ခံသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးစလုံး၏ လက်ကို နမ်းရှုပ်သောပုံစံမှာ ရယ်စရာကောင်းနေသည်။ တောတောင်ရေမြေခန်း ထဲမှ ဦးထုပ်နှင့် တုတ်ကောက်ကိုယူ၍ သူ့သေတ္တာကို ချက်ချင်းသယ်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ စီးပွားရေးကိစ္စပြောဆိုပြီး ညနေလေးနာရီတွင် အရောက်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးသည်။ ထို့နောက် သောမတ်(စ်)ကိုယ်တိုင် လှေကားထိ ဆင်းပို့သဖြင့် ဆင်ဝင်တွင် အားပါးတရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြန်သည်။

“ကောင်စစ်ဝန်ရဲ့ နှမဟာ အင်မတန်တော်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ယုံမှားစရာ မလိုပါဘူး။ သွားပြီနော်” ဟု ဆိုကာ ခေါင်းတယမ်းယမ်း ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

သောမတ်(စ်)သည် မိခင်နှင့် နှမကို တက်မကြည့်ပဲမနေနိုင်။ အိုင်ဒါဂျန်မင်သည် ဧည့်သည်ခန်းပြင်ရန် ထွက်သွားသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် စားပွဲတွင် ထိုင်နေဆဲ၊ ပြာပျော့မျက်လုံးများဖြင့် မျက်နှာကြက်ကို ငေးစိုက်လျက်။ စားပွဲခင်းပေါ် လက်ချောင်းဖြူနုနုများဖြင့် အသာခေါက်နေသည်။ တိုနီသည် ပြတင်းဝထိုင်ကာ လက်ပိုက်ထားသည်။ အလေးအနက်ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ရှေ့တည့်တည့်စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်မှု လွှမ်းမိုးထား၏။

သောမတ်(စ်)သည် တံခါးဝတွင် ရပ်ကာ ဘူးထဲမှ စီးကရက်ထုတ်သည်။ တဟိဟိရယ်ရ၍ ပခုံးများ လှုပ်နေသည်။

“လူကောင်းပါပဲ” ဟု ကောင်စစ်ဝန်ကတော် အရိုးခံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလို ထင်တာပဲ” ဟု ပြောပြီး သောမတ်(စ်)သည် တိုနီကို မချိုမချည် လှမ်းကြည့်သည်။ တိုနီသဘောထားကို တလေးတစား တောင်းခံနေပုံလည်း ပေါ်သည်။ တိုနီ ခပ်မဆိတ်သာနေသည်။ ဘေးဘီလှည့်မကြည့်။

“ဒါပေမယ့် တွမ်ရေ... မာမာကတော့ အဲဒီလူကြီး ခဏခဏ ကျိန်ပြောနေတာကို ရပ်စေချင်တယ်” မိခင်၏ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ကွပ်ညှပ်လိုသော သဘောထားဖြစ်သည်။

“အိုး... ဒါ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မာမာ၊ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“နည်းနည်းတော့လည်း အနေအထိုင်ပေါ့ပျက်တယ် တွမ်ရဲ့”

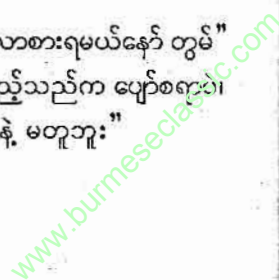
“အား... ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ တောင်ပိုင်းသား ဂျာမန်တွေကိုး”

သောမတ်(စ်)ပြောပြီး စီးကရက် ငွေ့မှုတ်ထုတ်သည်။ အမေကို ပြုံးပြပြီး တိုနီကို ခိုးကြည့်သည်။

“ဒီနေ့ ဂါဒါနဲ့အတူ မာမာ့အိမ်မှာ ညစာလာစား၊ လာစားရမယ်နော် တွမ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပျော်စရာကြီးပေါ့၊ အမှန်ပြောရရင် ဒီဧည့်သည်က ပျော်စရာပဲ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မာမာ၊ မာမာရဲ့ ဘုန်းကြီးတွေနဲ့ မတူဘူး”

“လူတစ်ကိုယ်၊ အကြိုက်တစ်မျိုးပါ တွမ်ရေ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သား သွားတော့မယ်၊ အိုး... တိုနီ” တံခါးလက်ကိုင် ကိုင်ရင်း တန်းလန်း သောမတ်(စ်)စကားဆက်သည်။ “ဟိုလူကြီးစွဲသွားအောင် တိုနီ တကယ်စွမ်းတာပဲ၊ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အောက်ရောက်တော့ ဟိုလူကြီးက ဘာပြောလဲသိလား၊ တိုနီကို အင်မတန်တော်တဲ့ မိန်းကလေးတဲ့၊ အဲဒါသူပါးစပ်ကကို ပြောသွားတာ”

ထိုနေရာအရောက်တွင် တိုနီသည် ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ ရှင်းလင်းပီသစွာ ဖြေလိုက်သည်။ “ကောင်းပါတယ်အစ်ကို၊ အစ်ကိုတို့က ဒီစကားကိုပဲ ပြောနေ၊ တိုနီ သိသလောက်ကိုသာ ပြောရမယ်ဆိုရင် လူ့ဘဝမှာ ပြောတာ ဆိုတာ ဖော်ပြ နိုင်တာထက် တကယ့်ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာက ပိုအရေးကြီးပါတယ်၊ ပါမနီဒါရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံက အစ်ကိုတို့အတွက် ရယ်စရာဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဘယ်သူ... ဘာကြောင့်... တိုနီ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုး ရတာလဲ”

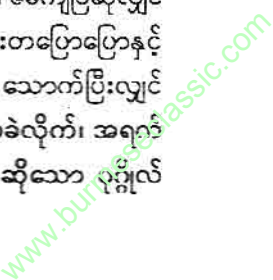
“တော်လောက်ပြီ တွမ်” ကောက်စစ်ဝန်ကတော်ဟန်သည်။ ‘ထားလိုက်ပါ၊ နေပါစေ’ ဆိုသော သဘောဖြင့် သားဖြစ်သူကို တောင်းပန်ကြည့်ကြည့်သည်။

“စိတ်မဆိုးနဲ့တိုနီ၊ တိုနီကို ဆွပေးဖို့ အစ်ကိုမှာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး၊ ပါမနီဒါရဲ့သေတ္တာ သွားသယ်တာ အစ်ကိုဆင်းကြည့်ဦးမယ်၊ နောက်မှတွေ့မယ်”

*

မင်းလမ်းအိမ်သို့ ပါမနီဒါ ပြောင်းလာပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် သောမတ်(စ်) ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ဇနီးမောင်နှံ အိမ်၌ ညစာစားသည်။ တတိယနေ့ ကြာသပတေး နေ့တွင် လာနေကျလူများနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ရာ ဧရာလမ်းအပျိုကြီး ညီအစ်မ များက ပါမနီဒါအား ပြိုင်ဘက်ကင်း လူရွှင်တော်ဟု ဆိုသည်။ နှမ်းစေ့ကမူ ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံသည်။ ကလေးသိုင်းနှင့် အဲရစ်ကာတို့ကို ပါမနီဒါက အရပ်သကြားလုံးများ လက်ဆောင်ပေးသည်။

ပါမနီဒါသည် ပြိုင်ဘက်ကင်း လူပျော်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မိမိကျပြီဆိုလျှင် သက်ပြင်းကြီးများ ချုတ်တတ်သည်။ ဆေးတံလေး ခဲ၍ စကားတပြောပြောနှင့် ဘယ်လောက်ထိုင်ထိုင် မညောင်းနိုင်သူဖြစ်သည်။ စားပြီး သောက်ပြီးလျှင် ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ ထိုင်ချင်သလို ထိုင်နေတတ်၍ ဆေးတံခဲလိုက်၊ အရက် သောက်လိုက်၊ စကားတတွတ်တွတ်ပြောလိုက်နှင့် ပါမနီဒါဆိုသော ဂုဏ်လင်

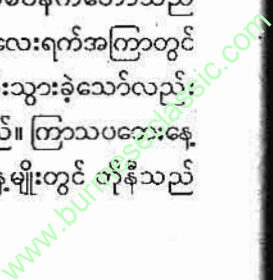
မင်းလမ်းအိမ် ရောက်လာခြင်းမှာ အိမ်ကြီးနှင့် သဟဇာတမဖြစ်သော်လည်း ထူးခြားဆန်းသစ်သည်မှာ အမှန်။ သို့သော် ဧည့်သည်က အိမ်ကြီးရှင်တို့၏ ရှေးရိုးစဉ်လာများကို မနှောင့်ယှက်မထိပါ။ မနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်း ဆုတောင်းပွဲသို့ မပျက်မကွက်တက်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ တနင်္ဂနွေနေ့သင်တန်းကို တက်ခွင့်ပေးပါရန် ခွင့်ပြုချက်တောင်းသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ ကျင်းပသော 'ဂျေရုစလင် ညနေခင်း' သို့ပင် ရောက်လာတတ်ပြီး ဧည့်သည်များနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့သည်။ လီရာဂါးရက် စာဖတ်ပြီဆိုမှ လစ်ပြေးတတ်၏။

ပါမနီဒါသည် သိပ်မကြာခင် မြို့ပေါ်၌ လူသိများလာသည်။ ကြေးရတတ်အိမ်များတွင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)တို့၏ ဘာပေးရီးယန်း ဧည့်သည်အကြောင်း ရေပန်းစားလာသည်။ သို့သော် ပါမနီဒါက အခြားမိသားစုဝင်များနှင့် မရော။ ဒိုင်ထဲတွင်လည်း ကင်းကင်းနေသည်။

အချိန်အခါမှာ တစ်မြို့လုံး ကမ်းခြေဆင်းကြသည့်ရာသီဖြစ်၍ ကောင်စစ်ဝန်သောမတ်(စ်)သည် ပါမနီဒါကို အခြားလူများနှင့် မိတ်ဆက်မပေး။ ကိုယ်တိုင်ကမူ ဧည့်သည်အတွက် အချိန်ပေးသည်။ အလုပ်နှင့် ရပ်ရေးရွာရေး ချိန်းဆိုမှုများကို အသာခေါက်၍ ပါမနီဒါကို မြို့ပေါ်မှ အလယ်ခေတ်လက်ရာ ကျောက်တိုင်များ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ မြို့တံခါး၊ ရေပန်း၊ ဈေး၊ မြို့တော်ခန်းမ၊ သင်္ဘောကုမ္ပဏီ စသည်များကို လိုက်လံပြသသည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင် အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေအဖြစ် နည်းမျိုးစုံ ဧည့်ခံသည်။ တစ်ရက်တွင် မိခင်ကပင် အနစ်နာခံသည့် သားအပေါ် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလာသည်။ သို့သော် သောမတ်(စ်)က ခြောက်ကပ်ကပ် တုံ့ပြန်သည်။

“ဘာလို့လဲ မာမာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါမျိုးမလုပ်နိုင်ရမှာလဲ”

ထိုမေးခွန်းကို ကောင်စစ်ဝန်ကတော် အဖြေပြန်မပေး။ ပြုံးလည်း မပြုံး မျက်တောင်လည်း မခတ်ဘဲ အကြည့် လှဲသည်။ အခြားအကြောင်းအရာ ပြောင်းပြောသည်။ သမီးအတွက်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ပါမနီဒါအား ဖော်ရွေခဲ့သည်။ မင်းလမ်းအိမ်ရောက်ပြီး သုံးလေးရက်အကြာတွင် ဒေသခံ အရက်ချက်စက်ရုံနှင့် စီးပွားရေးကိစ္စပြောဆိုပြီးစီးသွားခဲ့သော်လည်း ဧည့်သည်သည် နောက်ထပ် ဘစ်ပတ်ခွဲအချိန်ထပ်ဆွဲနေသည်။ ကြာသပတေးနေ့ မိသားစု တွေ့ဆုံပွဲတွင် နှစ်ကြိမ်တိတိပါဝင်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့မျိုးတွင် ဟိုနီသည်

သောမတ်(စ်)နှင့် ဘူဒင်ဘရွတ်(မ်)ညီအစ်မသုံးဖော်ကို မျက်နှာပူစွာ လှမ်းလှမ်း
ကြည့်နေရသည်။ ပါမနီဒါ၏ အပြုအမူအတိုင်းအတွက် ရှက်သွေးဖြန်းနေလေ့
ရှိသည်။ စကားဝင်ပြောရန် ဝေးစွာ နေရာတွင် မလှုပ်မယှက် တောင့်တောင့်ကြီး
ထိုင်နေတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ နေရာမှ ထထွက်သွားတတ်သည်။

*

လေသာပြတင်းများ ဖွင့်ထားသဖြင့် ဇွန်လည၏ လေပြည်လေညင်းများ သာသာ
တိုးဝင်လာစဉ် တိုနီအိပ်ခန်း၏ အစိမ်းရောင်နေကာများ ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်
သွားသည်။ အခန်းကျယ်ကြီးအတွင်းမှ ပုံရိုးရိုး ပရိဘောဂများကို အညိုရောင်
အစဖြင့် လွှမ်းထားသည်။ ခုတင်မြင့်မြင့်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ဆီနှင့် ရေ
ရောထည့်ထားသော ဖန်ပဒိုင်းတွင်းမှ မီးစာလေးများ တောက်လောင်နေကာ
အခန်းတွင်းကို ဆည်းဆာအလင်း ဖြည့်တင်းပေးထားသည်။ တိုနီ အိပ်ရာပေါ်
လှဲနေသည်။ ခေါင်းလှလှလေးက ဇာနားတပ်ခေါင်းအုံးထဲ နစ်မြုပ်လျက်၊ လက်
များက ဆောင်ပေါ်လက်ပိုက်လျက်၊ မျက်လုံးများကမူ ကြောင်နေသည်။ မှေးစက်၍
မရနိုင်လောက်အောင် အတွေးကျဲနေသည်။ မီးဖန်ခွက်လေးနား တဝီဝီတီတီ
တောင်ပံသံပေးကာ ပျံသန်းနေသော အလျားရှည်ရှည် ပိုးကောင်ကြီးကို တိုနီ
မျက်လုံးများက လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နံရံပေါ်တွင် အလယ်ခေတ်မြို့ မြင်ကွင်း
ပါသော ကြေးနီဝိုင်းနှစ်ခုရှိ၍ ၎င်းကြေးနီဝိုင်းနှစ်ခုကြားတွင် စာတန်းတစ်ခု
ချိတ်ဆွဲထားသည်။ 'ဘုရားသခင်ထံ သစ္စာခံလော့'

နံရံကပ်နာရီ သံတစ်ချက်ချက်မှအပ အရာရာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။
ရံဖန်ရံခါ ဂျန်မင်၏ ချောင်းဆိုးသံကြားရသည်။ တိုနီအခန်းနှင့် ကန့်လန့်ကာ
တစ်ခုသာ ခြားထားသော ဂျန်မင်အခန်းသည် မီးလင်းနေဆဲ။ ပရပ်ရှားတွင် မွေး
ပရပ်ရှားတွင် ကြီးပြင်းခဲ့သော ဂျန်မင်သည် မီးပဒေသာပွင့်အောက်ထိုင်ကာ
အဲရစ်ကာလေး၏ ခြေအိတ်များ ဖာနေသည်။ ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်မောကျနေသော
အဲရစ်ကာလေး၏ အသက်ရှူသံကို အခန်းထဲတွင် ကြားနေရသည်။ နှမ်းစေ့၏
တပည့်လေးများအတွက် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်၍ အဲရစ်ကာလေး
အိမ်ပြန်ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

တိုနီ သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းထူကာ ခေါင်းနောက် လက်သွင်းလိုက်သည်။
“အိုင်ဒါ... အခုထိ ခြေအိတ်ဖာနေတုန်းပဲလား။”

“ဟုတ်တယ် တိုနို၊ တိုနို အိပ်တော့လေ၊ မနက်ကျရင် စောစောထရဦးမှာ၊ တော်ကြာ အိပ်ရေးမဝဘဲ နေလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီ အိုင်ဒါ၊ တိုနိုကို ခြောက်နာရီ နှိုးနော်”

“ခြောက်နာရီခွဲဆိုလည်း စောပါတယ်ကွယ်၊ လှည်းက ရှစ်နာရီမှလာမှာ၊ အိပ်တော့၊ ဒါမှ လန်းလန်းဆန်းဆန်းနဲ့ လှနေမှာ”

“အိပ်လို့လည်း မပျော်ဘူး”

“တိုနို တော်တော်ခက်ပါလား၊ ပျော်ပွဲစားပျက်တော့မှာပဲ၊ ရေရနစ်ငံ့ သောက်ပြီး လှဲနေ၊ တစ်ကနေ တစ်ထောင်ထိရေ”

“အိုး... အိုင်ဒါ ဒီနား ခဏလောက်လာပါဦး၊ တိုနို အိပ်လို့မရဘူး၊ စဉ်းစားရလွန်းလို့ ခေါင်းတွေမူးနေပြီ၊ တိုနို အဖျားဝင်နေပြီထင်တယ်၊ မိုက်မကောင်းဘူး၊ တစ်ခုခုပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် သွေးအားနည်းလို့များလား၊ နားသယ်က သွေးလွတ်ကြောတွေ တင်းလာပြီး တစ်အားခုန်နေပေမဲ့ ခေါင်းထဲမှာတော့ သွေးနည်းနေတယ်”

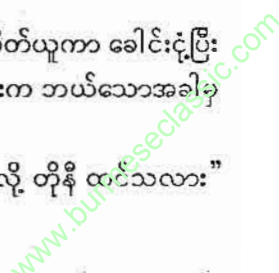
ကုလားထိုင်ရွှေသံကြားရပြီး အညှိရောင်ဝတ်ရုံဝတ်ထားသော အိုင်ဒါ ဂျန်မင်၏ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် သန်မာသော သဏ္ဍာန်က ကန့်လန့်ကာကြားမှ ပေါ်လာသည်။

“ကဲ ကဲ တိုနို... ဖျားနေတာလား၊ စမ်းကြည့်ရအောင်... အင်း... ကျပ်ထုပ်ထိုးပေးမယ်” ဟု ပြောပြီး တဘက်ယူရန် သေတ္တာရှိရာဆီ ယောက်ျားသား တစ်ဦးနှယ် ခပ်တောင့်တောင့်လျှောက်သွားသည်။ တဘက်ကို ရေဇလုံထဲ နှစ်၍ အိပ်ရာဆီပြန်လာပြီး တိုနိုနဖူးပေါ်တင်သည်။ မျက်ခုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲသပ်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ အိုင်ဒါ၊ နေလို့ကောင်းသွားပြီ၊ အိုင်ဒါ ခဏလောက် ထိုင်ပါဦးလား၊ ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်၊ တိုနို ဘာလုပ်ရမလဲဟင်၊ တိုနိုခေါင်းတွေ ချာချာလည်နေပြီ”

တိုနိုအနား အိုင်ဒါလာထိုင်သည်။ အပ်နှင့် ခြေအိတ်ယူကာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ဖာစရာရှိသည်ကို ဆက်ဖာနေသည်။ မျက်လုံးညိုညိုများက ဘယ်သောအခါမှ ပန်းလျှင်မရှိ။

“မနက်ဖြန်ကျရင် သူ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမယ်လို့ တိုနို ထင်သလား”

“သံသယဖြစ်စရာမလိုဘူး၊ ဒီအခွင့်အရေးကို သူ လက်လွှတ်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကလာရာတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ၊ တိုနီ ရှောင်လို့တော့ရတယ်၊ တခြားလူတွေနဲ့ တစ်ချိန်လုံးနေပြီး သူ့ကို အကပ်မခံဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကတော့ ပြတ်မှဖြစ်မှာ၊ သူက သန်ဘက်ခါဆိုပြန်တော့မယ်၊ ဒီနေ့ ဘာအဖြေမှမထွက်လည်း နောက်နေ့ သူမပြန်လို့မဖြစ်တော့ ဒီနေ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ရတော့မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူမေးရင် တိုနီ ဘာဖြေရမလဲ အိုင်ဒါ၊ အိုင်ဒါက လက်မထပ်ဖူးတော့ ဘဝကို ဘယ်နားလည်မလဲ။ အိုင်ဒါက သစ္စာရှိတယ်၊ အသိစိတ်ဓာတ်ရှိတယ်။ အဲဒါမျိုး အိုင်ဒါက အခု လေးဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီဆိုတော့ တိုနီကို ပြောပြပါ။ အိုင်ဒါ ဘယ်လိုထင်လဲ၊ တိုနီ အကြံဉာဏ်လိုနေတယ်”

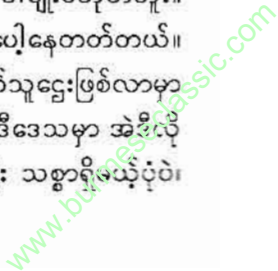
အိုင်ဒါဂျန်မင်သည် လက်ထဲမှ ခြေအိတ်ကို ပေါင်ပေါ်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်တိုနီ၊ အိုင်ဒါလည်း အများကြီး စဉ်းစားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပေးစရာ အကြံလည်း မရှိဘူး၊ တိုနီနဲ့ တိုနီမာမာကို ဘာမှမပြောမဆိုဘဲ သူ သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တိုနီ သူ့ကို မလိုချင်ရင် စောစောထဲက ပြန်ခိုင်းသင့်တာ”

“အဲဒီနေရာမှာ အိုင်ဒါပြောတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုနီမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ စဉ်းစားနေရပြီ၊ အခု သိပ်နောက်အကျကြီးတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ ရသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် အခု လှဲပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခေါင်း ခြောက်ခံ နှိပ်စက်နေတာ”

“သူ့ကို တိုနီ ကြိုက်လား၊ အိုင်ဒါကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်း”

“ကြိုက်တယ် အိုင်ဒါ၊ မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောရင် ညာတာပဲ၊ သူက ရုပ်မဖြောင့်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူ့ဘဝမှာ ဒါက သိပ်အရေးမကြီးဘူး၊ သူက တကယ်ကောင်းတယ် အိုင်ဒါ၊ အနည်းဆုံးတော့ တိုနီပေါ်မှာ သဘောကောင်းတယ်၊ ဂရန်လစ်အကြောင်းများ စဉ်းစားမိရင်လေ... သူ့ကိုယ်သူ ပါးနပ်ပြီး လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိတဲ့အကြောင်း တစ်ချိန်လုံး အမွမ်းတင်နေတာပဲ၊ သူ လူလိမ်မှန်း မသိအောင် အုပ်နေတာပေါ့၊ အနည်းဆုံးတော့ ပါမနီဒါက ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ပါမနီဒါက အနေအထိုင် ပစ်စလက်ခတ်နိုင်တယ်၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့နေတတ်တယ်။ ဒါလည်း အမှားတစ်ရပ်ပဲ၊ ဘာကြောင့်ဆို ဒီပုံနဲ့ သန်းကြွယ်သူဌေးဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်လိုက်ရင်လည်း အလွဲလွဲအချော်ချော်၊ အဲဒီဒေသမှာ အဲဒီလို ချည်းပဲ၊ တိုနီ သူ့ကို ချစ်ပါတယ်။ သူက သိပ်ကောင်းပြီး သစ္စာရှိမယ့်ပုံပဲ။

ဒါပေမဲ့လည်း တိုနီ ပြောရဲတယ်။ ဒါက အပြန်အလှန်သဘောရှိတယ် အိုင်ဒါ၊ တိုနီကို ချမ်းသာတဲ့မိန်းမလို့ မှတ်ပြီး ယူတာလည်းပါတယ်။ တိုနီ တကယ် ချမ်းသာတာထက် သူက ပိုထင်ထားပုံရတယ်။ ဘာကြောင့်ဆို အိုင်ဒါ သိတဲ့ အတိုင်း မာမာက တိုနီအတွက် ဘာမှ သိပ်ပြီး လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးလေ။ ငွေသိပ်ရှိနေရုံနဲ့လည်း သူ့အကြိုက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲ... တိုနီ ဘာပြောနေ တာလဲ အိုင်ဒါ”

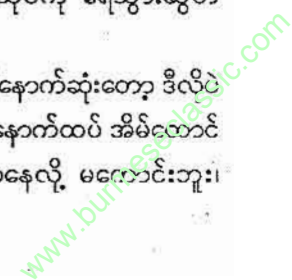
“အဲဒါက မြူးနစ်မှာ တိုနီ၊ ဒီမှာက”

“အိုး... ဒီမှာက အိုင်ဒါသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူ့ပုံစံအတိုင်း ဝတ်ချင်ရာဝတ်ပြီး လူတိုင်းနဲ့တွေ့တယ်။ ဒီက လူတွေအားလုံးက ခပ်ထည်ထည်၊ သိက္ခာကျမခံဘူး၊ သူ့အစား တိုနီ ရှက်တယ်။ စကားပြောရင် ‘ကျွန်တော့်ကို’ လို့ ပြောရမယ့်နေရာမှာ ‘ကျွန်တော့်မှာ’ လို့ ပြောတယ်။ မြူးနစ်မှာဆိုရင် ယဉ်ကျေးပါတယ်ဆိုတဲ့လူတွေ တောင် ဒီလိုပဲ ပြောကြတယ်။ အဲလိုပြောလို့ ဘယ်လိုမှလည်း မနေကြဘူး၊ ပါးစပ်က ရှော့ရှော့ရှူရှူ ထွက်သွားပြီး ဘယ်သူကမှလည်း အရေးလုပ်မနေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာကတော့ ဒီမှာက မာမာက တစ်ဖက်၊ အစ်ကိုက တစ်ဖက် ထိုင်ပြီး သူ့ကြည့်ရင်း မျက်ခုံးပင့်နေကြရပြီ၊ ဦးလေး ဂျူစတက်ဆိုရင် ခန့်သွားတယ်။ ခရော့ဂျာနည်းအတိုင်း ခန့်တာပေါ့၊ ဖီဖီကဆိုရင် သူ့အမေကို ကြည့်လိုက်၊ ဖရက်ဒရစ်နဲ့ ဟန်ရီတာကိုကြည့်လိုက်နဲ့၊ တိုနီ ရှက်လိုက်တာ၊ အခန်းထဲကနေ ထွက်ပြေးချင်တယ်။ ဒီပုံနဲ့ တိုနီ သူ့ကို လက်ထပ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။”

“အိုး... တိုနီလေးရယ်၊ သူနဲ့ နေမှာက မြူးနစ်မှာလေ”

“အိုင်ဒါပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်တော့ကော... မိသားစု ရှေ့မှာ အရှက်ကွဲတာနဲ့ တိုနီ သေလိမ့်မယ်၊ ကစွတင်မိတ်ကာနဲ့ မော်လင်ဒေါ့(ဖ်) တွေက သူ့ကို အညတရတောသားလို့ ထင်သွားမှာ၊ ဂရန်လစ်ဆိုရင်... ဆရာ စတင်ဂျယ်ကတောင် ပြောသေးတယ်၊ ဂရန်လစ်က အတွင်းပုပ်ပေမဲ့ လူကတော့ အပျံစားတဲ့၊ အိုး... အိုင်ဒါ... တိုနီခေါင်းတွေ... ကျပ်ထုပ်ကို ရေသွားဆွတ် ပေးပါဦး”

သက်ပြင်းရှည်ကြီးချူ၍ တိုနီ စကားဆက်သည်။ “နောက်ဆုံးတော့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ၊ ဘာကြောင့်ဆို အဓိကအချက်က ဘိုနီ နောက်ထပ် အိမ်ထောင် ပြုမှ ဖြစ်မှာကိုး၊ တစ်ခုလပ်အနေနဲ့ ဒီမြို့မှာ ကြာကြာနေလို့ မကောင်းဘူး၊

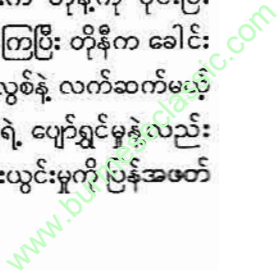

အား.... အိုင်ဒါ၊ ဒီရက်တွေအတွင်း တိုနီလေ အတိတ်ကာလကို အများကြီး ပြန်စဉ်းစားမိတယ်။ အိမ်ကို ဂရန်လစ် ပထမဦးဆုံးရောက်လာတာ၊ သူဖန်တီးခဲ့တဲ့ ရွံစရာ မြင်ကွင်းတွေ၊ ပြီးတော့ ထရာဗီမြို့အန်ဒီက ဆွစ်ဇာကော့(စ်)” တိုနီသည် တစ်လုံး ချင်းစီ လေးကန်စွာ ပြောလျက် မျက်လုံးများက အိပ်မက်မက်နေသူပမာ အဲရစ် ကာလေး၏ ခြေအိတ်ပေါက်ကို ငေးစင်း၍ ကြည့်သည်။

“ပြီးတော့ လက်ဆက်ပွဲ၊ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)ဆင်ခြေဖုံးက အိမ်.... သိပ်လှတဲ့ အိမ်လေးပေါ့အိုင်ဒါ၊ တိုနီပတ်ရုံကို စဉ်းစားမိရင်...၊ ပါမနီဒါနဲ့တော့ ဒါမျိုးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လူဆိုတာ ရင့်ကျက်လာရမှာပဲလေ၊ ပြီးတော့ ဒေါက်တာ ကလာ စင်းနဲ့ ကလေး၊ ပြီးတော့ ငွေတိုက်သူဌေး ကက်ဆယ်မီယာ... ဒီလိုနဲ့ တိုနီ ပတ်စာခွာ ဖျာသိမ်းခဲ့ရတယ်။ တကယ် သွေးပျက်စရာကောင်းတယ်။ အိုင်ဒါ တွေးကြည့်လို့တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပါမနီဒါကတော့ ဒီလိုမျိုး အကျင့် တန်မယ့်လူ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဆီကနေ တိုနီ အဆုံးစွန်မျှော်လင့်ထားတာ ဒီအချက်ပဲ၊ စီးပွားရေးမှာလည်း အားကိုးလို့ရနိုင်ပါတယ်၊ နီဒါပူ အရက်ချက် စက်ရုံမှာ နောပီကုမ္ပဏီက ကောင်းကောင်း ငွေရှာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ တိုနီ ယုံတယ်။ တိုနီသာ သူ့ဇနီးဖြစ်သွားရင် အိုင်ဒါစောင့်ကြည့်၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ရှိလာပြီး ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြု၊ အလုပ်ကြိုးစားလာအောင် တိုနီ လုပ်ပြမယ်၊ တိုနီတို့အားလုံးအတွက် အကျိုးကျေးဇူးဖြစ်ထွန်းလာလိမ့်မယ်၊ ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) တစ်ယောက်ကို ယူရင် အနည်းဆုံးတော့ သူ့ကိုယ်သူ တာဝန်ယူရမှာပဲ”

တိုနီသည် လက်နှစ်ဖက် ဦးခေါင်းအောက်သွင်းကာ မျက်နှာကြက်ကို ငေးသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလက ဂရန်လစ်ကို လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ ဆယ်နှစ်တောင်နော်၊ ဟော... ခုတော့ နဂိုမူလနေရာကိုပဲ ပြန်ရောက်နေပြီ။ ဘယ်သူ့ကို မဆိုခေါင်းညိတ်ရမယ့် အနေအထားရောက်နေပြီ သိလား... အိုင်ဒါ၊ ဘဝဆိုတာ ကြမ်းတမ်းတယ်။ အရင်ကဆိုရင် အားလုံးက တိုနီကို ဝိုင်းပြီး ဖိအားပေးတယ်။ နှိပ်စက်တယ်။ ခုတော့ အားလုံးတိတ်နေကြပြီ တိုနီက ခေါင်း ညိတ်မယ်လို့ ယူဆနေကြပြီ၊ အိုင်ဒါ သိပါတယ်။ အခု အလွန်နဲ့ လက်ဆက်မယ့် ကိစ္စက ပျော်စရာလည်း မရှိ၊ မော်စရာလည်း မပါ၊ တိုနီရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မင်္ဂလာပွဲဟာ ပထမမှားယွင်းမှုကို ပြန်အဖတ်

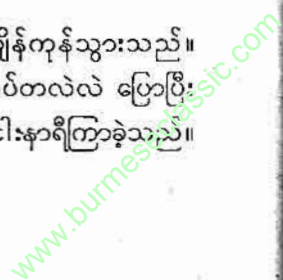
ဆယ်ရတာ ဖြစ်နေတယ်။ တိုနီတို့ရဲ့ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)နာမည်တစ်လုံးကြောင့် လုပ်ရတဲ့ တာဝန်ပေါ့ အိုင်ဒါ၊ မာမာရော အစ်ကိုရော ဒီလိုပဲ စဉ်းစားတယ်”

“အိုး... တိုနီ... ကလေးရယ်... သူ့ကိုလည်း မကြိုက်ဘူး၊ သူကလည်း ပျော်ရွှင်မှု ဖန်တီးပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်...”

“အိုင်ဒါ... တိုနီက ဘဝနာနေပြီ၊ ငန်းဖိုကြီးလို မတုံးတော့ဘူး၊ ကိုယ်ပိုင် အသိရှိနေပြီ၊ မာမာကတော့ ဒီကိစ္စမှာ တိုနီကို ဖိအားပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်မှာ သဘောထားကွဲလွဲတာမျိုးဖြစ်တိုင်း မာမာတို့က ‘တော်လောက်ပြီ’ ဆိုပြီး ပြဿနာကိုရှောင်တတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကတော့... တိုနီ သူ့ကိုနားလည်တယ်၊ အစ်ကို့သဘောက ဒီတစ်ကြိမ်လက်ထပ်တာ ပြောင်မြောက်တဲ့ တွဲဖက်မှုမဟုတ်ဘူး၊ ပြန်အဖတ်ဆယ်ရတဲ့ ပွဲမို့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ လူကလွဲလို့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်... သူက လက်ခံမှာပဲ၊ ပါမနီဒါရောက်လာတော့ အစ်ကိုက နောက်ကြောင်း စုံစမ်းတယ်။ အားလုံးကောင်းတာနဲ့ အစ်ကို့စိတ်ထဲမှာ ဒီကိစ္စကို သတ်မှတ်ပြီးနေပြီ၊ အစ်ကိုက သူ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာကို သူ့ဟာသူ သိတယ်၊ ခရစ်ရှန်းကို ပထုတ်လိုက်တာ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ၊ ဒီစကားလုံးသုံးတော့ ရင့်တာပေါ့နော်၊ အိုင်ဒါ... ဒါပေမဲ့ ဒါ အမှန်ပဲ၊ အစ်ကိုဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်လဲ၊ သူက လုပ်ငန်းနဲ့မိသားစုကို ခေါင်းခံထားရတဲ့လူကိုး၊ သူ့အမြင်မှာ တိုနီအပြုအမူ အပြောအဆို မှန်နေပေမဲ့ တိုနီလက်ရှိ အနေအထားကိုက တစ်ခုလပ်။ ဒီကိစ္စကို သူ ရှင်းချင်နေပြီ၊ သူ မှန်ပါတယ်။ သူ့ကို တိုနီ မေတ္တာ မပျက်ပါဘူး။ သူကလဲ တိုနီကို ဒီလိုပါပဲ၊ ဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ တိုနီ အိမ်ထဲကုပ်နေရတာ ငြီးငွေ့လှပါပြီ၊ အပြင်ထွက်ချင်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်တာ အပြစ်ဆိုရင်လည်း ဘုရားဒဏ်ခတ်မှာပေါ့၊ တိုနီက ငယ်သေးတယ်၊ သုံးဆယ်မကျော်သေးဘူး၊ အရွယ်နဲ့ပတ်သက်ရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကူတာမဟုတ်ဘူး၊ အိုင်ဒါဆိုရင် အသက်သုံးဆယ်မှာ ဆံပင်ဖြူပြီ၊ အိုင်ဒါအိမ်သားတွေ အကုန် အဲဒီလိုပဲ၊ မာရီယန်ဝါဒါမှာ ဆုံးသွားတဲ့ အိုင်ဒါဦးလေးရောပဲ”

ညဉ့်နက်သည်အထိ စကားတပြောပြောနှင့် အချိန်ကုန်သွားသည်။ “နောက်ဆုံးတော့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ” ဟု တိုနီ ထပ်တလဲလဲ ပြောပြီး အိပ်ပျော်သွားသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားချိန် ငါးနာရီကြာခဲ့သည်။

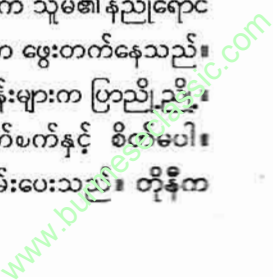
*

တစ်မြို့လုံး မြို့ဆိုင်းနေသည်။ ဇွန်လမ်းမှ မြင်းငှားရုံပိုင်ရှင် ဓမ္မတာလောင်းကတ်သည်။ မြင်းရထားရှည်ကြီးကို မင်းလမ်းအိမ် တံခါးဝအရောက် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မောင်းလာခဲ့သည်။ နောက်တစ်နာရီ မကြာခင် နေပွင့်တော့မည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၊ တိုနီ၊ ပါမနီဒါ၊ အဲရစ်ကာနှင့် အိုင်ဒါတို့သည် မနက်စာစားပြီး ဂါဒါနှင့် သောမတ်(စ်)ကိုစောင့်ရန် ဆင်ဝင်သို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ရောက်လာကြသည်။ ပျော်ပွဲစားထွက်ရန် အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေကြ၏။ နို့နှစ်ရောင် ဂါဝန်နှင့် ပိုးလည်စည်း စည်းထားသော တိုနီသည် အိပ်ရေးပျက်ထားလျက်က အလှကြီးလှနေသည်။ သံသယနှင့် ကြောက်ရွံ့မှုများကို အဝေးတွင် ဖယ်ရှားထားပြီးဖြစ်၍ တည်ငြိမ်အေးဆေးနေသည်။ ဧည့်သည်နှင့် စကားပြောရာတွင်လည်းကောင်း၊ လက်အိတ်ကြယ်သီးတပ်ရာတွင်လည်းကောင်း ပုံစံကျနေသည်။ အတိတ်တစ်ချိန်က အနေအထားများကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ပြန်လည်ရယူထားသည်။ သူမ၏အရေးပါမှု၊ သူမဆုံးဖြတ်ချက်၏ အတိမ်အနက်နှင့် တစ်ခါက မိသားစုစာအုပ်ကြီးထဲ ကိုယ့်ဘာသာရေးသွင်းခဲ့သည့် အသိစိတ်ဓာတ်မျိုး သူမ နှလုံးအိမ်တွင် တစ်ဖန်ပြန်ကိန်းအောင်းလာ၍ တိုနီ ရင်အရန် မြန်နေသည်။ မိသားစုစာအုပ်ထဲမှ အမဲကွက်ဖျက်ပစ်နိုင်မည့်နေ့ကို တိုနီ အိပ်မက်မက်ခဲ့သည်။ လောလောဆယ်တွင် သောမတ်(စ်)နှင့်တွေ့လျှင် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ခေါင်းဆတ်နှုတ်ဆက်ရန်အတွက် အစ်ကိုပေါ်အလာကို မျှော်နေရသည်။

ဇနီးနှင့်အတူ သောမတ်(စ်)ရောက်လာသည်။ ဂါဒါသည် မနက်စောစော ထကျင့်မရှိ၍ လန်းဆန်းပုံမပေါ်။ အဖြူဆွတ်ဆွတ် ခါးပြတ်အင်္ကျီ၊ အညိုကွက်ဝတ်စုံနှင့် သောမတ်(စ်)သည် ရွှင်ရွှင်ပျပျ လန်းလန်းဆန်းဆန်းနှင့် တိုနီ၏ ပြိုင်ဘက်ကင်းမျက်နှာပေးအတွက် မျက်လုံးထဲ ပြုံးရိပ်သန်းနေသည်။ ဂါဒါသည် ယောက်မဖြစ်သူ၏ ကျန်းမာရွှင်လန်းသော အလှနှင့် ဆန့်ကျင်ကွဲပြားစွာ နှမ်းချို၍ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ အလှတံခွန်ထူထားသည်။ နှမ်းချိုနေခြင်းမှာ မနက်စောစော ထခဲ့၍ ဖြစ်မည်။ ဝတ်ဆင်လာသော ပန်းခရမ်းရင့်ဂါဝန်က သူမ၏နီညိုရောင်ဆံပင်များနှင့် ထူးထူးခြားခြား ဟပ်မိနေပြီး အသားအရေက ဖွေးတက်နေသည်။ အနည်းငယ်ပူကပ်နေသော မျက်လုံးညိုများ၏ ထောင့်စွန်းများက ပြာညိုညို ယောက္ခမဖြစ်သူက နဖူးကို နမ်းသော် ဂါဒါ အေးစက်စက်နှင့် စိတ်မပါ ခပ်လှောင်လှောင်မျက်နှာပေးဖြင့် ပါမနီဒါကို လက်ကမ်းပေးသည်။ တိုနီက

သူ့အကျင့်အတိုင်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး “အိုး... ဂါဒါ... ဂါဒါက အမြဲလှနေတာပဲ” ဟု အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သော် ဂါဒါအပြုံးက ဘဝင်ကျပုံမရ။

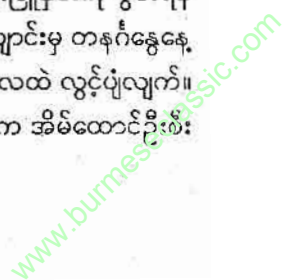
ယခုလိုပျော်ပွဲစားခရီးမျိုးကို ဂါဒါမနှစ်သက်။ ဇွေရာသီဆိုလျှင် ပိုဆိုးသည်။ ယနေ့လို တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်နေပါက ဂါဒါ ပိုစိတ်ကုန်သည်။ လိုက်ကာချထားသော ဆည်းဆာဖျော့အခန်းတွင်း၌သာ နေကျင့်ရှိခဲ့၍ နေပူဒဏ်ကို ဂါဒါ ကြောက်သည်။ ဆေးလိပ်၊ ဘီယာ၊ ကော်ဖီနံ့များ မွန်ထွန်နေ၍ ဖုန်တလုံးလုံး လူတရုန်းရုန်း ဖြစ်နေခြင်းကို ဂါဒါ မုန်းသည်။ အမုန်းဆုံးမှာ ပူပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျခြင်းပင်။ မြူးနစ်စဉ်သည်တော်အား သက်တမ်းရင့်မြို့လေး၏ ဝန်းကျင်အနေအထားကို လိုက်ပြမည်ဟု စီစဉ်သောအခါ ဂါဒါက ခင်ပွန်းကို စကားဦးသန်းကြည့်သည်။ “ဂါဒါအကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဂါဒါက အေးအေးနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ နေတတ်တယ်၊ အပြောင်းအလဲနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေ မကြိုက်ဘူး။ ဂါဒါ ကျန်ခဲ့လို့ ရမယ်မဟုတ်လားဟင်”

ထိုကိစ္စမျိုးတွင် သောမတ်(စ်)သည် ဂါဒါနှင့် သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ပါက အစောကတည်းက ဂါဒါသည် သောမတ်(စ်)ကို လက်ထပ်ခဲ့မည် မဟုတ်။

“အိုး... ဂါဒါပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ အခုလို ပါတီပွဲမှာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပျော်ရွှင်နိုင်ပါတယ်ဆိုတာ အလကား၊ ဒါပေမဲ့ ပါတီဆိုရင် သွားရတယ် ဂါဒါ၊ ဘာကြောင့်ဆို အများနဲ့ တစ်ယောက် ဖြစ်မနေအောင်ပေါ့၊ မဟုတ်ရင် လူတွေက ဂါဒါကို အထီးကျန်နေတယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်လို့ မြင်မယ်၊ လေးစားမှု လျော့လွှားနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ တခြားကိစ္စလဲ ရှိသေးတယ်၊ ကိုယ်တို့အားလုံး မစ္စတာ ပါမနီဒါကို နည်းနည်းအလေးပေးဆက်ဆံရအောင်၊ အခြေအနေကို ဂါဒါသိမှာပါ၊ တစ်ခုခုဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ မဖြစ်ရင်တော့ နှမြောစရာပဲ”

“ဂါဒါ နားမလည်ဘူး၊ ဂါဒါရှိနေလို့...၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ အစ်ကိုသဘောပဲ”

အားလုံးလမ်းပေါ်ရောက်လာကြချိန်တွင် အရုဏ်ဦးမြူနှင်းကို ခွင်းရန် သူရိန်နေမင်းက ပြုထွက်လာသည်။ စိန်မေရီဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ တနင်္ဂနွေနေ့ ခေါင်းလောင်းသံနှင့် ငှက်ကလေးများ၏ စိုးစိုးစီစီတေးက လေထဲ လွင့်ပျံ့လျက်။ မြင်းထိန်းကြီးက ဦးထုပ်ရွတ်သော် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က အိမ်ထောင်ဦးစီး အနေဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

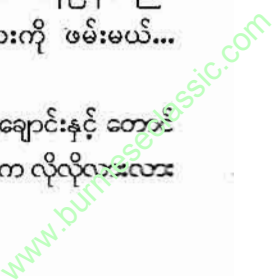
“ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါရှင်၊ ကဲ... အားလုံး လှည်းပေါ်တက်ကြ၊ အခုချိန်က အတော်ပဲ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း အပြင်ထွက်ဖြစ်ကြတဲ့ အတွက် ဘုရားကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မယ်၊ မဟုတ်ဖူးလား မစ္စတာ ပါမနီဒါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

မြင်းလှည်း၏ နောက်တံခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တက်သွားကာ ဖုံပေါ်တွင် သက်တောင့်သက်သာနေရာဝင်ယူကြသည်။ ဖုံများမှာ ဘာပေးရီးယန်းအရောင် အဖြူနှင့် အပြာစင်းဖြစ်နေ၍ ပါမနီဒါကို ဂုဏ်ပြုထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားစရာမလို။ တံခါးကို ဂျိုင်းခနဲပိတ်ပြီး မစ္စတာ လောင်းဂတ် သည် မြင်းများကို တက်ခေါက်သည်။ ‘ဘယ်ကျော်ကြီး’နှင့် ‘ညာကျော်ကြီး’ အမည်ရှိ မြင်းညှိကြီးနှစ်ကောင်က ဇက်ကြိုးကို အားကုန်ဆွဲ၍ မင်းလမ်း တစ်လျှောက် ရထားလုံးလိမ့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထရာဗီမြစ်နှင့်အပြိုင် သွယ်တန်း နေသော မင်းလမ်းပေါ် ရထားလုံးပြေးလာပြီး ဟိုစတိန်ဂိတ်တံခါးအရောက်တွင် ညာဘက်ချိုးပြီး ‘စွာတို’ လမ်းတစ်လျှောက် မောင်းလာခဲ့တော့သည်။

ကွင်းပြင်များ၊ မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်များ၊ သစ်ပင်ချုံပုတ်နှင့် ယာတောများ အကြား ရထားမောင်းလာစဉ် ချိုတေးရှင် မိုးစွေငှက်ကလေးများ၏ အသံကို ကြား၍ သူတို့အားလုံး မြူပြာခိုးဆင်နေသော ထက်ရပ်ဝန်းကျင်ကို မော့ ကြည့်လျက် ပါလာကြသည်။ သောမတ်(စ်)သည် စီးကရက်ခဲ၍ ရှုခင်းကို စိတ်ထက်သန်စွာ ကြည့်သည်။ ဂျုံများကို မြင်သော် အခြေအနေမေးရန် ပါမနီဒါကို ခေါ်သည်။ တဆေးနွယ်ကုန်သည်ကြီးသည် ကလေးတစ်ဦးနွယ် မြူးနေသည်။ တောင်ဆိတ် မုတ်ဆိတ် ထိုးထားသော ဦးထုပ်စိမ်းကို ခေါင်းပေါ် လှန်ဆောင်းထားသည်။ ဦးချိုလက်ကိုင်နှင့် တုတ်ကောက်ကို လက်ဖဝါးပေါ် ထောင်၍ ထိန်းကိုင်ပြသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းပေါ် တုတ်ကောက်ကို ထိန်း၍ ထောင်ပြရာ မအောင်မြင်သည့်တိုင် အဲရစ်ကာလေးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးသည်။ ပါမနီဒါသည် တေး တကြော်ကြော် အော်နေပြန်သည်။ “ဦးလေးကြီးတို့ အပေါ်တက်ကြမယ်... မိုးစွေငှက်ကလေးကို ဖမ်းမယ်... ပျော်စရာကြီး... ဟေး... ဂရန်လစ်ကတော်”

ပါမနီဒါသည် ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး၊ တောင်ရူးတစ်ချောင်းနှင့် တောသ တက်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းများကိုပြောပြရာ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က လိုလိုလားလား

နားထောင်သည်။ ထို့နောက် တစ်ခုခုကို သတိရသွား၍ ထင်သည်။ ခရစ်ရှန်း မရှိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်း၊ ခရစ်ရှန်းသည် လူပျော်တစ်ဦးဟု သူ ကြားထားကြောင်း ပြောသည်။

“သူက တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုးပါပဲ” ဟု သောမတ်(စ်)ခြောက်ကပ်ကပ်ဆိုသည်။ “ခုလို ပျော်ပွဲစားမျိုးဆိုရင်တော့ သူက ယှဉ်ဘက်မရှိဘူး၊ တကယ်ပြောတာ မစွတာပါမနီဒါ၊ ကျွန်တော်တို့ ကဏန်းစားကြမှာနော်၊ ကဏန်းနဲ့ ပုစွန်တုပ် စားကြမယ်၊ မာမာ့အိမ်မှာ ခင်ဗျား နည်းနည်းစားဖူးပြီးပေမဲ့ ‘မြိုင်ကြီး’ ပိုင်ရှင် ဒစ်(စ်)မင်းကတော့ အကောင်းဆုံးကိုမှ ကျွေးမှာဗျ။ အဲဒီဒေသက ချင်းမုန့်လုံး ကလည်း နာမည်ကြီးတယ်၊ အိုင်ဇာထီတောင် နာမည်ကျော်သလားမသိဘူး၊ ခင်ဗျား စားရမယ်နော်”

တိုနီသည် လမ်းဘေးမှ ပန်းကလေးများခူးလို၍ ရထားကို နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ခန့် ရပ်ခိုင်းသည်။ ပါမနီဒါသည် လှည်းပေါ်မှဆင်းပြီး ဝိုင်းခူးပေးသည်။ ပါမနီဒါသည် လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်တက်လိုက်လုပ်လို၍မဟုတ်လျှင် သူ့ဆန္ဒကို စမ်းသပ်လို၍သာ ဖြစ်မည်။

ရောက်သည့်နေရာတိုင်း မိုးကာအင်္ကျီဝတ်၊ ထီးဆောင်းတတ်သော ကလေးထိန်းဆရာမ အိုင်ဒါဂျန်မင်သည် ကျိုးကန်းမြင်တိုင်း အူမြူးနေသော အဲရစ်ကာလေးနှင့်အတူ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အပျော်မျှဝေနေသည်။ ကလေးက ပျော်လျှင် အိုင်ဒါကပါ မြင်းဟိသကဲ့သို့ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။ မျိုးရိုး ထဲတွင် ဆံပင်မြန်မြန်ဖြူသူ မရှိသဖြင့် ဂါဒါသည် အိုင်ဒါကို မကြာခဏ တအံ့ တဩ ကြည့်ရသည်။

အိုဒင်ဘု(ဂ်)သို့ရောက်လာသော် တောအုပ်လေးများ မြင်ကွင်းတွင်း ဝင် လာသည်။ ရွာထဲ ဖြတ်မောင်းလာရာ ဈေးနှင့်ရေတွင်းကို ကျော်လာပြီး ရွာစွန် ရောက်လာသည်။ ‘အို’ မြစ်ကို တံတားပေါ်မှဖြတ်ကူး၍ နောက်ဆုံး ‘မြိုင်ကြီး’ အမည်ရှိ တစ်ထပ်အိမ် စားသောက်ဆိုင်ရှေ့တွင် မြင်းရထားရပ်လိုက်သည်။ စားသောက်ဆိုင်ရှေ့ မြေကွက်လပ်ပေါ်တွင် မြက်ခင်း၊ လူသွားလမ်းနှင့် တော ပန်းခင်းလေးများရှိပြီး နောက်ဘက်တွင်မူ သစ်တောက အဆင့်ဆင့် မြင့်တက် သွားသည်။ အဆင့်တိုင်းကို ရောက်ချင်လျှင် သဘာဝကျောက်တုံးနှင့် သစ်မြစ် များပေါ် ခက်ခက်ခဲခဲနင်းတက်ရသည်။ အဆင့်တိုင်းတွင် အဖြူရောင်စားပွဲများ၊

တန်းလျားနှင့် ကုလားထိုင်များကို သစ်ပင်များအကြား ချထားပေးသည်။

ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် အစေခံနှစ်ယောက်နှင့် အင်္ကျီဆီစွန်းနေသော စားပွဲထိုး တစ်ယောက်သည် အသား၊ လင်မနစ်၊ နွားနို့နှင့် ဘီယာများကို သစ်တောဆင့်ပေါ်သို့ အူယားဖားယားသယ်သွားကြသဖြင့် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)များမှာ မည်သည့်နည်း နှင့်မျှ ဈေးဦးပေါက် ဧည့်သည်များ မဖြစ်နိုင်။ အမြင့်ဆုံး သစ်တောဆင့်မှာပင် မိသားစုနှင့် ကလေးများ ရောက်နှင့်နေပြီ။ ရှုပ်လက်ရှည်နှင့် ပန်းဖောက်ကက် ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ဆိုင်ရှင် ဒစ်(ခံ)မင်းရောက်လာပြီး ဧည့်သည်များကို လှည်းပေါ်မှ ဆင်းနိုင်ရန် ဖေးမသည်။ မြင်းထိန်းကြီးက မြင်းများကို ဒေါက် ဖြုတ်ရန် မောင်းထွက်သွား၏။

“ကျွန်မတို့ လမ်းအရင်လျှောက်ကြမယ်။ တစ်နာရီလောက်ကြာမှ အပေါ် ဆင့်မှာ နေ့လယ်စာစားမယ်။ သိပ်အမြင့်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒုတိယအဆင့် လောက်ပဲ” ဟု ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က ဒစ်(ခံ)မင်းကိုမှာသော် သောမတ်(စ်)က ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အကောင်းကြိုက် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပါလာ တယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ ပြလိုက်စမ်းပါ မစ္စတာ ဒစ်(ခံ)မင်း”

“အိုး... ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘီယာနဲ့ ဒိန်ခဲဆို ရပါပြီ” ပါမနီဒါ ကန့်ကွက်သည်။ သို့သော် ပါမနီဒါအပြောကို ဒစ်(ခံ)မင်း နားမလည်လိုက်။

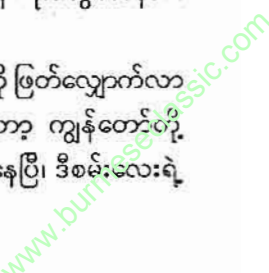
“ဒီမှာ အားလုံးရပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကဏန်းရော၊ ပုစွန်တုပ်ရော၊ ဝက်အူချောင်း ကြက်အူချောင်းမျိုးစုံနဲ့ ဒိန်ခဲမျိုးစုံ၊ ငါးရှဉ့်ကျပ်တိုက်၊ ငါးသလောက်ကျပ်တိုက်”

“ကောင်းတယ် ဒစ်(ခံ)မင်း၊ ရှိတာ အကုန်ချပါ၊ နွားနို့က ခြောက်ခွက်၊ ဘီယာက တစ်ခွက်၊ ဟုတ်ပါတယ်နော်မစ္စတာ ပါမနီဒါ”

“ဘီယာတစ်ခွက်၊ နွားနို့ခြောက်ခွက်၊ နွားနို့က အချိုလား၊ ထောပတ် နို့လား၊ နို့ချဉ်လား၊ ဒိန်ချဉ်လား” ဒစ်(ခံ)မင်း မေးသည်။

“တစ်ဝက်စီဗျာ၊ အချိုနဲ့ ထောပတ်ရောထည့်၊ တစ်နာရီအတွင်းနော်... မစ္စတာ ဒစ်(ခံ)မင်း”

မှာစရာရှိသည်ကိုမှာပြီးသော် အားလုံး မြေကွက်လပ်ကို ဖြတ်လျှောက်လာ ကြသည်။ “မစ္စတာ ပါမနီဒါရေ... ပထမဆုံးပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီစမ်းလေးကိုရောက်အောင်လာတာ တာဝန်တစ်ရပ်လိုဖြစ်နေပြီ၊ ဒီစမ်းလေးရဲ့

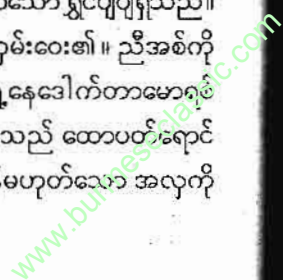

မူလအစက 'အို' မြစ်ပေါ့ဗျာ၊ 'အို' မြစ်ဆိုတာက 'စွာတိုး' က မြစ်သေးသေး တစ်စင်းပါ။ အလယ်ခေတ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့မြို့ကို စွာတိုးမှာတည်ခဲ့တာ၊ နောက်တော့ မြို့မီးရှို့ခံရတယ်။ အဲဒီတုန်းက မြို့က ဘာမှအတည်မကျသေးဘူး။ နောက်မှ ထရာဗီမြစ်ဘေးမှာ မြို့တည်ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားဘဝက ဆိုရင် 'စွာတိုးက မြစ်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ' ဆိုပြီး တစ်ယောက် လက်မောင်း တစ်ယောက် ဆိတ်ပြီး စကြတယ်။ တစ်ယောက်က 'အို' ခနဲ အော်လိုက်တော့ မှန်သွားတာပေါ့။ ဟိုမှာကြည့်စမ်းပါဦး။ သူတို့က အရင်ဦးနေပြီ" သောမတ်(စ်)သည် ပြောရင်းဆိုရင်း အမြင့် ဆယ်လှမ်းခန့်အကွာမှ လူစုကို ပြသည်။ မော်လင်ဒေါ့(ဖ်) နှင့် ဟက်ဂင်းစထရွမ်းတို့ဖြစ်သည်။

သစ်တောတတိယဆင့်တွင် စားပွဲနှစ်လုံးကို ကပ်၍ အုပ်စုဖွဲ့ နေသော မိသားစုဝင်များမှာ စားသူစား၊ စကားပြောသူပြောနှင့် အားရစရာ။ စားပွဲထိပ်တွင် နေရာယူသူမှာ ပါးလှုပ်လှုပ်ဖြူရော်ရော် နှုတ်ခမ်းမွှေးချွန်ချွန်နှင့် ဆီးချိုရောဂါသည် အဘိုးအို အမတ် မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)ဖြစ်သည်။ မျက်မှန်တစ်လက်နှင့် အလုပ် ရှုပ်နေသော 'လင်ဟာနွယ်ဖွား ဇနီးဖြစ်သူသည် ခါတိုင်းလိုပင် ဆံပင်များက တစ်ခေါင်းလုံး ပွယောင်းယောင်း။ ရွှေရောင်ဆံပင်ပိုင်ရှင်သားဖြစ်သူ ဩဂတ်(စ်) သည် တသွေးတမွှေးဖြစ်နေကာ ဇနီး ဂျူလီ ခေါ် ဟက်ဂင်းစထရွမ်းလေးကိုပါ တွေ့ရ၏။ သေးကွေးချက်ချာသော ဂျူလီသည် စိန်နားဆွဲကြီးကိုဆွဲထားရာ စိန်နားဆွဲ၏ အရွယ်ပမာဏသည် သူမ၏ မျက်ဆန်နက်နက်နှင့် သိပ်မကွာလှ။ ဂျူလီသည် အစ်ကိုနှင့် မောင်ကြားတွင် ထိုင်နေသည်။

ရွှေနှီရောင် မုတ်ဆိတ်မွှေးတုတ်တုတ်၊ အမေ့အမေ့ ထိပ်ပြားပြား နှာခေါင်း နှင့် ကောင်စစ်ဝန် ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းသည် အစားအသောက်ကောင်း၍ ထင်သည် တုတ်ဖြိုးလာ၏။ ငန်းအသည်းအစာသွတ်မှန်နှင့်မှ အိပ်ရာထတတ် ကြောင်း သတင်းကြားရသည်။ ဟာမန်၏ညီ ရှေ့နေ ဒေါက်တာ မောရစ်သည် လှိုသော ရင်အုပ်၊ ဝါရော်ရော် အသားအရည်နှင့် စကားပြောသော် ရှင်ပျပျရှိသည်။ သွားချွန်ချွန်လေးများက တစ်ချောင်းနှင့် တစ်ချောင်း အလှမ်းဝေး၏။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး ဇနီးကိုယ်စီနှင့်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရှေ့နေဒေါက်တာမောရစ် နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သော ဟမ်ဘာ့(ဂ်)သူ ပတ်ဖာကင်မလေးသည် ထောပတ်ရောင် ဆံပင်နှင့် အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး အင်္ဂလိပ်မ ကဲ့သို့ သာမန်မဟုတ်သော အလှကို

ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ဒေါက်တာ ဟက်ဂင်းစထရွမ်းကို ကြည့်ရသည်မှာ သာမန် အမျိုးသမီးကို လက်ထပ်ပြီး ဂုဏ်သိက္ခာအမြင့်ဆုံးတက်အောင် လုပ်လိုဟန်မရှိ။ ဟာမန်၏ သမီးနှင့် မောရစ်၏ သားကလေးကိုလည်း အဖြူရောင်ဝတ်စုံများဖြင့် တွေ့ရသည်။ ဟူးနီးယပ်(စ်) ဟက်ဂင်းစထရွမ်းများမှာ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့် အိတ်ထဲ ကိုယ်ပြန်ဖိတ်လိုသူများဖြစ်၍ ထိုကလေးပေါက်စနစ်ယောက်ကိုပင် စေ့စပ်ထားပြီးပုံရသည်။ သူတို့အားလုံးထိုင်ကာ ဝက်ပေါင်နှင့် ကြက်ဥမွေကြော် စားနေကြ၏။

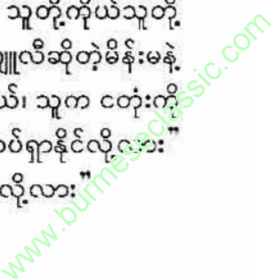
ထိုင်နေသော လူအုပ်ကို ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)အုပ်စုဖြတ်သွားစဉ် အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် အရောရောအထွေးထွေးဖြင့် ဦးညွတ်လိုက်သည်။ သောမတ်(စ်)သည် ဦးထုပ်ပင့်ကာ ပုံမှန်ပြောဆိုနှုတ်ဆက် သည်။ ဂါဒါသည် ပုံမှန်ယဉ်ကျေးမှုဖြင့် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်သည်။ သို့သော် ပါမနီဒါသည် တောင်တက်လာရသော ပီတီအဟုန်ဖြင့် ဦးထုပ်စိမ်းကို ရှေ့ယမ်းပြီး “အားလုံးပဲ၊ ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါဗျိုး” ဟု အော်ဟစ်နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။ မင်းကတော် မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)မျက်မှန်ပင့်ကြည့်ရသည်။ တိုနီသည် ခေါင်းကိုဝင့် ပခုံးကိုစွင့်၍ ရှေ့တူရုမှ ဂျူလီ၏ အပျံစား အနားဖြန့်ဦးထုပ်ကြီးကို ကျော်ကြည့်ကာ ထိုင်နေသော လူစုကို အထက်စီးမှ နှုတ်ဆက်သွားသည်။ ထိုအခိုက်ကလေး တွင်ပင် ညတုန်းက ချခဲ့သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာသွားသည်။

“အစ်ကို၊ တိုနီတို့ နောက်တစ်နာရီအကြာမှာ အစာမစားသေးဘူး၊ ဂျူလီ ကြည့်နေမှာ တိုနီ မုန်းတယ်။ သူ စကားပြောပုံကို မြင်ရဲ့လား၊ ပြောချင်သလို မပြောချင်သလိုနဲ့၊ တိုနီက သူ့ဦးထုပ်ကိုပဲ ကြည့်ခဲ့တယ်၊ ဦးထုပ်ကိုက စိတ်ပျက် စရာကြီး”

“ဦးထုပ်အကြောင်းတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိုနီက ဂျူလီလောက်တောင် ပုံမှန်မရှိပါလား။ ဒေါ့ပွမနေနဲ့၊ ပါးရေတွန့်တတ်တယ်ဗျ”

“ဒေါ့ပွတယ်ဟုတ်လား၊ ဝေးပါသေး၊ အဲဒီလူတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ခေတ်ရှေ့ပြေးလှပြီထင်နေလို့ ရယ်ချင်တာ... ဒါပဲ။ အဲဒီ ဂျူလီဆိုတဲ့မိန်းမနဲ့ တိုနီနဲ့ ဘာများ ကွာခြားနေလို့လဲ၊ တိုနီက လူလိမ်ကို ရတယ်၊ သူက ငတုံးကို ရတယ်၊ သူသာ တိုနီနေရာမှာဆိုရင် နောက်တစ်ယောက်ထပ်ရှာနိုင်လို့လား”

“တိုနီကရော နောက်တစ်ယောက်ရမယ်လို့ ပြောနိုင်လို့လား”

“ငတုံးကိုလား”

“ငတုံးက လူလိမ်ထက်တော့ သာတာပေါ့”

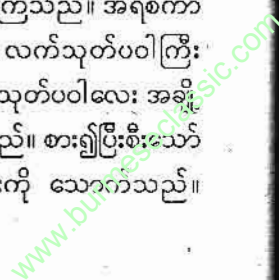
“နှစ်မျိုးစလုံး မထူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခု ဒါတွေပြောနေလို့ မသင့်တော်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ သူများတွေ ရှေ့ရောက်ကုန်ပြီ၊ ပါမနီဒါကတော့ တောင် တက်ကောင်းနေပြီဗျ”

စမ်းကလေးကိုမရောက်မီ တောအုပ်ညိုညိုအောက်မှ မြေပြင် ပြေပြစ် သွားသည်။ စမ်းချောင်းပေါ်မှ သစ်သားတံတားလေးမှာ ချစ်စရာ၊ စိတ်ကူးယဉ် စရာ။ တောင်နံရံမတ်မတ်ပေါ်မှာ ဖားဖားဝေ သစ်ပင်များ၏ သစ်မြစ်များ လေထဲ ထိုးထွက်လျက်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ဆွဲဆန့်ထုတ်၍ရသော ငွေခွက် အရှင်ကလေးကိုယူလာသဖြင့် ထိုခွက်လေးဖြင့် ကျောက်အိုင်တွင်းမှ စမ်းရေကို ခပ်သည်။ သံဓာတ်ပေါသော စမ်းရေက အားလုံးကို လန်းဆန်းစေသည်။ ပါမနီဒါသည် သတ္တိမွှေး၍ ရေကို သူမသောက်မီ တိုနီအား မြည်းစမ်းစေသည်။ ပါမနီဒါသည် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်နှင့် သောမတ်(စ်)ကိုသာမက ဂါဒါနှင့် တိုနီပါမကျန်၊ အဲရစ်ကလေးကိုပါ စကားပြောရာတွင် ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် ပညာသားပါလာသည်။ ဂါဒါသည် အပူရှိန်မှလွတ်ခဲ့ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းအေး မှုကြောင့် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာသည်။

ဖြတ်လမ်းမှ စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကာ သစ်တော ဒုတိယဆင့်ရှိ စားပွဲတွင် နေရာဝင်ယူကြသည်။ တည်ခင်းထားသော အစားအသောက်များမှာ စားပွဲညွတ်မတတ်။ မစ္စတာပါမနီဒါ ပြန်တော့မည့်အတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်း ပဋိသန္ဓာရစကား စပြောသူမှာ ဂါဒါဖြစ်သည်။ ပါမနီဒါနှင့် ဂါဒါသည် ရင်းနှီး လာပြီဖြစ်ရာ ဘာသာစကားအခက်အခဲ လျော့ပါးလာသည်။ ပါမနီဒါသည် အိမ်ပြန်ခရီးအကြောင်းမပြောဘဲ စားပွဲပေါ်မှ စားချင့်စဖွယ် အစားအသောက် များနှင့်သာ အချိန်ဖြုန်းသည်။

အစားအသောက်များကို အားလုံး စိမ်ပြေနေပြေစားကြသည်။ အဲရစ်ကလေး သဘောအကျဆုံးမှာ လက်သုတ်စက္ကူဖြစ်သည်။ အိမ်မှ လက်သုတ်ပဝါကြီး များနှင့် အလွန်ကွာခြားလှသဖြင့် စားပွဲထိုးထံမှ စက္ကူလက်သုတ်ပဝါလေး အချို့ အမှတ်တရလက်ဆောင်အဖြစ် တောင်း၍ အိတ်ထဲထည့်သည်။ စား၍ပြီးစီးသော် ပါမနီဒါသည် ဘီယာနှင့် ဆေးပြင်းလိပ်မည်းမည်းကြီးကို သောက်သည်။

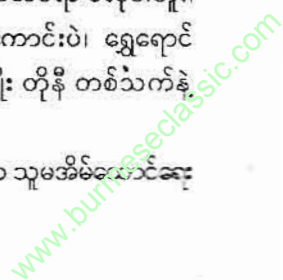

သောမတ်(စ်)က စီးကရက်ခဲ့သည်။ ဧည့်သည်နှင့်အတူ တစ်မိသားစုလုံး ကြာမြင့်စွာ စကားဖောင်းဖွဲ့ကြသော်လည်း အိမ်ပြန်ခရီးအကြောင်း လေသံ မဟာကြ။ အနာဂတ်ကို အသာမျက်ကွယ်ပြုလိုက်ကာ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များသော ပြောဆိုနေကြသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က ကွယ်လွန်သူ ကောင်စစ်ဝန်၏ ရယ်စရာဖြစ်ရပ်အချို့ကို ပြန်ပြောင်းပြောသော် ပါမနီဒါ အားရပါးရ ရယ်သည်။ ပါမနီဒါက မြူးနစ်တော်လှန်ရေးအကြောင်းအပြင် လိုလာမွန်တော့(စ်)အကြောင်း ပြောသော် တိုနီ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်နာရီများ တတိတိကုန်ဆုံးသွားသည်။ အဲရစ်ကာသည် ဒေစီပန်းများ၊ ပန်းရိုင်းများ တပွေ့တပိုက်ကြီးခူးကာ ပြန်လာသည်။ ကောင်စစ်ဝန် ကတော်သည် ပြေစာကို ရွှေစအနည်းငယ်ဖြင့် ပေးချေကာ စားသောက်ဆိုင်တွင် လှည်းကို နာရီဝက်အတွင်း အသင့်ပြင်ထားရန်မှာခဲ့ပြီး နေပူပူဖန်ထူထူ ကျေးရွာ လေးထဲ အားလုံးလမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တံတားအကျော်တွင် သူ့လူအုပ်နှင့် သူ အလိုလို တကွတပြားဖြစ်သွားရာ ယောက်ျားခြေလှမ်း အိုင်ဒါ ဂျန်မင်နှင့် ခုန်ပေါက်ဆော့ကစားရင်း လိပ်ပြာလိုက်ဖမ်းနေသော အဲရစ်ကာ လေးက ရှေ့ဆုံးမှဖြစ်သည်။ ကလေးက အော်လိုက်၊ လူကြီးက မြင်းဟီသလို ရယ်လိုက်နှင့် ဆူညံနေကြသလောက် အလယ်လူစုဖြစ်သော ကောင်စစ်ဝန် ကတော်၊ သောမတ်(စ်)နှင့် ဂါဒါက တိတ်နေသည်။ ဂါဒါမှာ ဖုန်တောကို စိတ်ပျက်လျက်။ ကျန်သားအမိမှာ အတွေးကိုယ်စီ။ နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တိုနီနှင့် ပါမနီဒါတို့ စုံတွဲလည်း တိတ်နေကြသည်။

အမှန်မှာ တိုနီနှင့် ဘာဗေးရီးယန်းဧည့်သည်တို့သည် ရင်းနှီးစွာ တိုးတိုး တိတ်တိတ်လေသံနှိမ်၍ နှစ်ကိုယ်ကြား စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပါမနီဒါ သည် အဲရစ်ကာလေးမှာ ချောမောလှပသော ကလေးဖြစ်သော်လည်း မိခင်နှင့် တစ်စက်ကလေးမှ မတူကြောင်း တည့်တိုးပြောသည်။ ထိုအခါ တိုနီက “ကလေးက သူ့အဖေနဲ့ ချွတ်စွပ်ပဲ၊ အဖေနဲ့တူလို့ဆိုပြီး အားငယ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂရန်လစ်က တကယ့်လူကြီးလူကောင်းပဲ၊ ရွှေရောင် မုတ်ဆိတ်မွေးက သိပ်ထူးခြားတာပဲ၊ အဲဒီလို မုတ်ဆိတ်မျိုး တိုနီ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ဘယ်မှာမှ မမြင်ဖူးဘူး” ဟု ဆိုသည်။

မြူးနစ်ကို တိုနီ အလည်လာစဉ်က ပါမနီဒါအား တိုနီက သူမအိမ်သော်လည်း

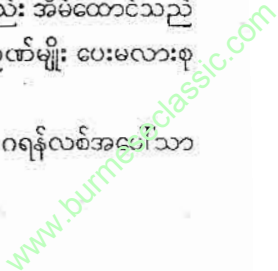

အသေးစိတ်ကို ပြောတန်သလောက်ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့တိုင် ပါမနီဒါက ထပ်မေးသည်။ ဒေဝါလီခံရပုံကို တိုနီပြောစဉ် ပါမနီဒါသည် စာနာစိတ်ဖြင့် မျက်လုံး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်၍ နားထောင်သည်။

“မစ္စတာ ပါမနီဒါ၊ ဂရန်လစ်က တကယ်မကောင်းတာ၊ မဟုတ်ရင် ပါပါက တိုနီကို သူ့ဆီကနေ ဘယ်ခွဲထုတ်လာမလဲ၊ လောကမှာ လူတိုင်း သူတော်ကောင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘဝက တိုနီကို သင်ပေးသွားခဲ့ပြီလေ၊ မစ္စတာ ပါမနီဒါတို့အမြင်မှာ တိုနီက ငယ်သေးတာပေါ့နော်၊ ဒါပေမဲ့ တိုနီက အိမ်ထောင် ကွဲတာ ဆယ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ၊ ဂရန်လစ်က တကယ်မကောင်းတာ၊ သူ့ငွေတိုက်သူဌေး ကက်ဆယ်မီယာက သာဆိုးသေး။ တိုနီက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်မရှိဘူးလို့ မပြောဘူး။ တိုနီကို နားလည်မှုမလွဲနဲ့ ဂရန်လစ်က တိုနီကို ပေယျာလကန် လုပ်ထားတယ်။ တိုနီနဲ့အတူရှိနေရင်တောင် သူ့ဟာသူထိုင်ပြီး သတင်းစာဖတ်နေ တာပဲ။ သူက တိုနီကို မြို့ပြင်မှာပဲထားတယ်။ တိုနီ မြို့ပေါ်တက်ရင် သူ့ သတင်းတွေ တိုနီ ကြားမှာကိုး။ တိုနီကို လှည့်စားထားတာပေါ့လေ၊ တိုနီက မိန်းမသားဆိုတော့ အမှားတွေကလည်း မကင်းဘူး။ တိုနီလုပ်ပုံမဟုတ်တာတွေ တော်တော်များတယ်၊ တိုနီက ငွေသုံးကြီးပြီး အဝတ်အစားကောင်းကောင်းဝယ် ဝတ်လို့ သူ စိတ်ပူပူနဲ့ ညည်းခဲ့ရသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မျှမျှတတပြောမယ်ဆိုရင် တော့ တစ်ချိန်က တိုနီ ငယ်သေးတယ်။ လက်ထပ်တော့ ကလေးပဲရှိသေးတယ်။ မနူးမနပ်အရွယ်ပေါ့၊ စဉ်းစားကြည့်၊ တိုနီ မစေ့စပ်ခင်က တက္ကသိုလ်နဲ့ စာနယ်ဇင်း ကိစ္စမှာ မဟာမိတ်တွေရဲ့ ဥပဒေပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ့တာကိုတောင် မသိခဲ့ဘူး။ အား... မစ္စတာ ပါမနီဒါ၊ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက တိုနီဟာ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်ပဲ ရှင်သန်ခဲ့ရတယ်၊ ဘဝသစ် မစနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဘဝကို နောက်တစ်ခါ ပြန်စရမယ်ဆိုရင် ပိုပြီး အသိရှိလာမှာပေါ့နော်”

ပြောပြီး တိုနီ တိတ်နေသည်။ လမ်းမကို ငုံ့ကြည့်နေသော်လည်း ပါမနီဒါ ထံမှထွက်လာမည့်အဖြေကို ရင်ဖိုနေသည်။ သူ့မဘက်မှ ပညာသားမပါဘဲ ရေလာ မြောင်းပေးလုပ်ခဲ့ပြီ။ ဘဝကို အသစ်ပြန်မစနိုင်တော့သော်လည်း အိမ်ထောင်သည် ဘဝကို ဒုတိယအကြိမ်ပြန်စ၍ ရပါသည်မူသော အကြံဉာဏ်မျိုး ပေးမလားစု တိုနီ လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့ပြီ။

ပါမနီဒါသည် ထိုအခွင့်အရေးကိုလက်လွှတ်လိုက်ပြီး ဂရန်လစ်အပေါ်သာ

အပြစ်ပုံချနေသည်။ ဒေါသထွက်လာသဖြင့် ပါးမြိုင်းမွေးများပင် ကြွပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်လာသည်။

“မိုက်လိုက်တဲ့လူ၊ ကျုပ်ရှေ့ရောက်နေရင်တော့လား... တကယ့်ဝက်မျိုး”

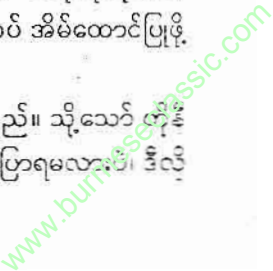
“ခွင့်လွှတ်ပြီး မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ မစ္စတာ ပါမနီဒါ၊ ‘လက်စားချေခြင်း သည် ငါဘုရား၏တာဝန်’ လို့ ဘုရားကတောင် ဟောခဲ့ပါတယ်။ မယုံရင် မာမာမေးကြည့်၊ လက်တုံ့ပြန်တာကို ဘုရားက တားမြစ်ထားတယ်။ အခု ဂရန်လစ် ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲ တိုနီ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် တိုနီ ဆုတောင်းပေးနေပါတယ်။ သူနဲ့ မထိုက်တန်ဘူး ဆိုရင်တောင် ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေပါတယ်”

ရွာထဲရောက်လာပြီဖြစ်၍ မုန့်ဖုတ်ရုံသေးသေးလေးရှေ့တွင် ရပ်မိကြသည်။ တာကြောင့်ရပ်မိမှန်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မသိ။ အိုင်ဒါ၊ အဲရစ်ကာ၊ ကောင်စစ်ဝန် ကတော်၊ သောမတ်(စ်)နှင့် ဂါဒါတို့သည် တံခါးပေါက်သေးသေးလေးမှ ကုန်း၍ ဝင်သွားကြသည်။

စည်းရိုးဘေးရပ်၍ တိုနီတို့ စုံတွဲစကားကောင်းနေကြသည်။ စည်းရိုး အနီးတွင် စိမ်းဖန့်ဖန့် ပန်းများပွင့်နေသော ရှည်လမျောပန်းခင်းလေးရှိသည်။ တိုနီသည် ပူလာသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ပြီး မြေနမည်းမည်းပေါ် ထီးဖြင့် ထိုးသည်။ ပါမနီဒါသည် အနီးရောက်အောင် တိုးလာပြီး တိုနီကို ကူညီသည့်အနေဖြင့် မြေကြီးကို တုတ်ကောက်ဖြင့် ဝိုင်းဆွပေးသည်။ တောင်ဆိတ်မုတ်ဆိတ်မွေး စိုက်ထားသော ဦးထုပ်စိမ်းက နဖူးနောက်သို့ လန်နေ၏။ မျက်လုံးသေးသေး ပြူးပြူးလေးများဖြင့် ပန်းခင်းကို မိုးကြည့်နေသော်လည်း မြင်ဟန်မတူ။ တိုနီကို မော့ကြည့်သော မျက်လုံးထဲ ချစ်ခင်မှု၊ စိတ်ပျက်မှုနှင့် မျှော်လင့်ခြင်းတို့ကို တွေ့ရသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးများကပင် မျက်လုံးများနှင့် သဘောထားချင်းတူစွာ ပါးစပ်ပေါ် ကုပ်ကျနေ၏။

“အခုလိုဆိုတော့...” ပါမနီဒါ ရဲဆေးတင်နေသည်။ “အခုလိုဆိုတော့ တိုနီက အိမ်ထောင်ရေးကို သိပ်ကြောက်သွားပြီ၊ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မကြိုးစားရဲလောက်အောင် ကြောက်သွားပြီပေါ့”

အတော်ကြောင်တဲ့လူဟု တိုနီ စိတ်ထဲတွေးလိုက်သည်။ သို့သော် တိုနီ ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြေလိုက်သော စကားမှာ “ဟုတ်တယ်လို့ ပြောရမလား၊ ဒီလို

မစ္စတာပါမနီဒါ၊ တိုနီဘဝအတွက် တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ခံပါ့မယ်လို့ သဘောတူညီချက်ပေးရတာ တိုနီအတွက် တကယ်မလွယ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်ဆို တိုနီက ဘဝ နာခဲ့ပြီလေ။ ဒါကြောင့် တိုနီကို ကမ်းလှမ်းတဲ့လူဟာ လုံးဝ သဘောထား မြင့်မြတ်ရမယ်၊ စိတ်ထားကောင်းရမယ်၊ အဲဒါသေချာမှ”

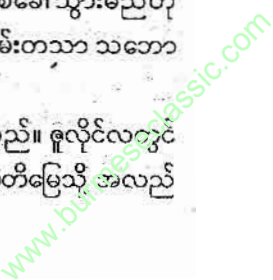
ပါမနီဒါသည် သူ့အား ထိုကဲ့သို့သော လူစားအဖြစ် ထည့်သွင်းစဉ်းစား ပေးနိုင်ပါ့မလားဟူ၍ အရဲစွန့်ကာ အတည်မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ တိုနီက “စဉ်းစားပေးနိုင်တာပေါ့၊ မစ္စတာ ပါမနီဒါ” ဟု ဖြေလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှုတ်ကတိထားကြပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် သောမတ်(စ်)နှင့် ကောင်စစ်ဝန် ကတော်အား ပြောပါ့မည်ဟု ပါမနီဒါက သေသေချာချာ ကတိပေးသည်။

မိသားစုဝင်များသည် ချင်းမုန့်လုံးများကို အိတ်ဖြင့် တနင့်တပိုးသယ်ကာ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သောမတ်(စ်)သည် ရှက်သွေးဖြာနေသော မျက်နှာ နှစ်ခုကို ပါးနပ်စွာ ကျော်ကြည့်လိုက်သည်။ ပါမနီဒါသည် မျက်နှာပေါ်မှ အရိပ် အယောင်ကို မကွယ်ဝှက်။ ခပ်ရိုးရိုးပင်။ တိုနီသည် ရှက်သွေးဖြာနေခြင်းကို ဖုံးကွယ်ရန် ဟန်လုပ်၍ တည်တည်တံ့တံ့နေသည်။

မိုးအုံ့လာပြီး မိုးစက်များ တစ်ပေါက်နှစ်ပေါက်ကျစပြုပြီဖြစ်၍ အားလုံး လှည်းရှိရာဆီ သုတ်ခြေတင်ကြသည်။

တိုနီဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ပါမနီဒါရောက်လာပြီး ချက်ချင်း လိုပင် ပါမနီဒါ၏ အနေအထားကို စုံစမ်းပြီးဖြစ်နေသည်။ နောပီ ကုမ္ပဏီသည် စီးပွားရေးတောင့်တင်းပြီး နီဒါပူစီမံခန့်ခွဲနေသော အရက်ချက်စက်ရုံနှင့် ဖက်စပ် လုပ်ကိုင်နေသည်။ ပါမနီဒါ၏ ရှယ်ယာအချိုးအရ ဝင်ငွေမဆိုလှ။ အကယ်၍ တိုနီငွေ ခန်းဝင်ကြေး မတ်တစ်သောင်းခုနစ်ထောင်ပါ ထပ်ပေါင်းပေးမည်ဆိုက တိန်တိန်မြည်နေသည်။ ပျော်ပွဲစားထွက်ပြီး ပြန်လာသည့် ညနေတွင် တောတောင် ရေမြေခန်းထဲ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၊ အန်တိုနီ၊ သောမတ်(စ်)နှင့် ပါမနီဒါတို့ အားလုံး တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းကြသည်။ အဲရစ်ကာလေးကို မြူးနစ်ခေါ်သွားမည်ဟု အမေလုပ်သူက တောင်းဆိုသော် ခင်ပွန်းလောင်းသည် ဝမ်းပမ်းတသာ သဘော တူသည်။

နှစ်ရက်အကြာတွင် တဆေးနွယ်ကုန်သည် ပြန်သွားသည်။ ဇူလိုင်လတွင် တိုနီသည် သောမတ်(စ်)တို့ဇနီးမောင်နှံနှင့်အတူ ပါမနီဒါ၏ ဇာတိမြေသို့ အလည်

သွားကာ လေးငါးပတ်ကြာအောင် အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည်။ ထိုအတောအတွင်း ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၊ အဲရစ်ကာနှင့် အိုင်ဒါတို့ ဘော်(လ်)တစ်ကမ်းခြေ သွားကြသည်။ မြူးနစ်တွင်နေစဉ် လေးဦးသား ကော့ဖင်ဂါလမ်းမှ ပါမနီဒါဝယ်မည့် အိမ်ကို သွားကြည့်သည်။ ထိုထူးခြားသော အိမ်ကြီးမှာ နီဒါပူအိမ်နှင့် အိမ်နီးချင်း အိမ်ဖြစ်ပြီး စံအိမ်ကြီး၏ အချို့အပိုင်းကို လက်လွှတ်ပစ်ရန် ပါမနီဒါ စဉ်းစားထားသည်။ အိမ်ကြီး၏ လှေကားသည် အချိုးအကွေ့မရှိဘဲ တစ်ဖြောင့်တည်း ခပ်မတ်မတ်တက်သွား၍ အပေါ်ထပ်ရှေ့မျက်နှာစာ အခန်းများကို စင်္ကြံဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။

တိုနီသည် သတို့သမီးဝတ်စုံချုပ်ရန် ဩဂုတ်လတွင် အိမ်ပြန်လာသည်။ ပထမအကြိမ်သုံးခဲ့သည့်ပစ္စည်းများ အတော်အတန် ကျန်သေးသော်လည်း ထပ်ဝယ်ရန်လိုအပ်နေသည်။ တစ်ရက်တွင်ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မှ ပို့လိုက်သောပစ္စည်းများ ရောက်လာသည်။ ပစ္စည်းများထဲ ဝတ်ရုံရှည်ပါလာရာ ကတ္တီပါကွပ် မဟုတ်သော်လည်း ပီတ်သားကွပ်ထားသည်။

ဆောင်းဦးရာသီတွင် မင်းလမ်းစံအိမ်သို့ ပါမနီဒါရောက်လာပြန်သော် မင်္ဂလာပွဲအတွက် အချိန်ဆွဲရန်မသင့်ဟု အားလုံးထင်ကြသည်။ “ထုံးတမ်းစဉ်လာ အတိုင်းပဲ လုပ်မယ်” ဟု မိခင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ဆိုသဖြင့် အကျယ်စာမချဲ့တော့ဘဲ စိန်မေရီဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် မိသားစုဝင်များနှင့်သာ ကျင်းပခဲ့သည်။ ပျားရည်ဆမ်းခရီးကိုလည်း မစီစဉ်ပေ။ ပါမနီဒါက ‘အပိုတွေ’ ဟု ပြောသည့် အပြင် တိုနီကိုယ်တိုင်ကလည်း နွေရာသီခရီးမှ ပြန်ရောက်ကာစဖြစ်နေ၍ ခရီးမထွက်လို။ လက်ထပ်ပွဲတွင် လိမ္မော်ရောင် ပန်းသရဖူလေးနှင့် ကျက်သရေ ရှိနေသော တိုနီကို သင်းအုပ်ကောလင်းက သင့်တင့်ရုံ ဆုံးမစကားပြောသည်။ ခါတိုင်းလို အားပြင်းပြင်း စကားလုံး သုံးသော်လည်း လေသံပျော့နေသည်။

ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မှ ပြန်လာသော ခရစ်ရှန်းသည် တောက်တောက်ပပ ဝတ်စားထားကာ နေမကောင်းဟန်ရှိသော်လည်း ရွှင်ရွှင်ပျပျဖြင့် ဘာမိစတာနှင့်တွဲလုပ်သော လုပ်ငန်းမှာ ထိပ်ဆုံးရောက်နေကြောင်း၊ သူနှင့် ကလော့သိုင်းလည်း ဟမ်ဘာ့(ဂ်) တွင် မင်္ဂလာဆောင်၍ရကြောင်း၊ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ် ရှာယူရမှာဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ကလပ်သွားနေသဖြင့် တိုနီမင်္ဂလာပွဲသို့ နောက်ကျမှ ရောက်လာသည်။ ဦးလေးဂျူစတက်သည် မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ

သဘောသကာယကောင်းသူပီပီ အသစ်စက်စက်မောင်နှံအား လှပသော ငွေထည်
 စားပွဲတင်ပန်းကလပ်ကြီး လက်ဖွဲ့သည်။ ဦးလေးဂျူစတက်၏ ဇနီးသည် လေလွင့်
 သား ဂျက်ကော့(ဘ်)၏ ကြွေးများကို အိမ်စရိတ်မှ ဖွဲ့ဆပ်နေမြဲဖြစ်ရာ အိမ်တွင်
 ဖြစ်သလို စားသောက်နေထိုင်နေရ၏။ လောလောဆယ်တွင် ဂျက်ကော့(ဘ်)
 တစ်ယောက် ပဲရစ်ရောက်နေသည်ဟု သတင်းကြားရသည်။ ဧရာလမ်းမှ ဘူဒင်
 ဘရွတ်(ခ) ညီအစ်မသုံးဖော်သည် “ဒီတစ်ကြိမ်လက်ထပ်တာ နောက်ဆုံးလို
 မျှော်လင့်ပါတယ်” ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ ခမျာများ စိတ်ထဲ ထိုအတိုင်း မျှော်လင့်
 မည်ဟု သိပ်မယုံရပေ။ ဆရာမ နှမ်းစေ့သည် “ပျော်ရွှင်ပါစေ.... လိမ္မာတဲ့
 ကလေးရေ” ဟုဆိုကာ ခြေဖျားထောက်ပြီး တပည့်မလေး အန်တိုနီ၏ နဖူးကို
 ရွတ်ခနဲ ပေါက်ကွဲသံလေးနှင့် မွှေးမွှေးပေးခဲ့သည်။

*

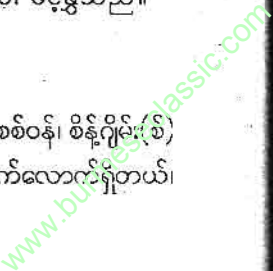
ရပ်ရေးရွာရေး ကိစ္စများတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားနေပြီဖြစ်သော ကောင်စစ်ဝန်
 သောမတ်(စ်) ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် နံနက် ရှစ်နာရီခန့်တွင် အိပ်ရာမှနိုးနိုးချင်း
 တံခါးလေးမှ ထွက်၊ ကြောင်လိမ်လှေကားအတိုင်းဆင်း၊ ရေချိုးခန်းဝင် ရေချိုး
 ပြီးနောက် ညဝတ်အင်္ကျီ ပြန်ဝတ်သည်။ မကြာခင် ဆတ္တာသည် ဝင်ဇယ် ရောက်
 လာသည်။ ဉာဏ်ကောင်းသော မျက်နှာ၊ လက်နီနီများဖြင့် ထိုဆတ္တာသည် သည်
 သင်တုန်းခားနှင့် အခြားကိရိယာများအပြင် စားဖိုဆောင်ထဲမှ ရေခွေးဇလုံပါ
 ယူလာသည်။ ကောင်စစ်ဝန်သောမတ်(စ်)က ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ခေါင်း
 လှန်ထိုင်ပြီးလျှင် ဝင်ဇယ်သည် အမြူပထအောင် စတင်လုပ်ရင်း ရာသီဥတုမှ
 အစချီကာ ညတုန်းက အိပ်ကောင်းလားမေးပြီး တိုင်းရေးပြည်ရေး ကမ္ဘာအရေး
 အခင်းများထိ စကားသံသွား၍ ထိုမှတစ်ဆင့် ပြည်တွင်းရေးအကြောင်း၊
 နောက်ဆုံး စီးပွားရေးနှင့် မိသားစုကိစ္စများ ပြောပြီး စကားသိမ်းတတ်သည်။

ကောင်စစ်ဝန်တစ်ခုခုပြန်ဖြေတိုင်း ဝင်ဇယ်သည် မုတ်ဆိတ်အရိတ်ရပ်ရ
 သဖြင့် ပါးစပ်အလုပ်ကြောင့်တင်မက လက်အလုပ်ကြောင့်ပါ ဖင့်နွံသည်။

“ညတုန်းက အိပ်ပျော်ပါတယ်နော် ကောင်စစ်ဝန်”

“အိပ်ပျော်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပဲ၊ ဒီနေ့ နေသာလား”

“မြူနည်းနည်း၊ နှင်းနည်းနည်းတော့ ရှိပါတယ် ကောင်စစ်ဝန်၊ စိန့်ဂျိမ်း(စ်)
 ရှေ့မှာ ကောင်လေးတွေ နှင်းလျှောစီးဖို့ လုပ်ထားတာ ဆယ်ကိုက်လောက်ရှိတယ်။

ရာဇဝတ်တရားသူကြီး အိမ်ကအလာ ကျွန်တော်တောင် ဖင်ထိုင်လဲတယ်၊ တော်တော် ဆိုးတဲ့ ကောင်လေးတွေ”

“သတင်းစာဖတ်ပြီးပြီလား”

“အကြံပေး’နဲ့ ‘ဟမ်ဘု(ဂ်)သတင်း’ကိုလား၊ ဖတ်ပြီးပြီ၊ အော်စီနီ ဗုံး ပေါက်ကွဲမှုအကြောင်းချည်းပဲ၊ ကြောက်စရာကြီး၊ အော်ပရာအသွားမှာ ဖြစ်တာတဲ့၊ ဒါမျိုးတွေ ဟိုမှာ တော်တော်များမှာ”

“အိုး... ဒါလောက်နဲ့ အရာမရောက်ပါဘူး၊ လူတွေကို ဘာမှလုပ်စရာ မလိုဘူး၊ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် ရဲတွေ နှစ်ဆတိုးချလိုက်တာရယ်၊ စာနယ်ဇင်းတွေ နှစ်ဆတိုးဝင်စွက်တာရယ်၊ ဒါပဲ အကျိုးရှိတယ်။ သူ့ကိုယ်သူတော့ သတိထား ပါတယ်၊ စီမံကိန်းသစ်တွေချနေတာ အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားနေတာ သူ ဩဇာ အာဏာ မြဲဖို့ပါ၊ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော် သူ့ကို လေးစားပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီလူ အရူးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပေါင်မုန့်ဈေးချရေးကိစ္စမှာ ကျွန်တော် သူ့ကို လေးစားတယ်၊ သူက လူထုအတွက် လုပ်နေတာ သေချာတယ်”

“မစ္စတာ စတီဖင်ကစွတင်မိတ်ကာလည်း ဒီလိုပဲ ပြောတယ်ဗျ”

“စတီဖင်လား၊ မနေ့ကတောင် ကျွန်တော်တို့ စကားပြောကြသေးတယ်”

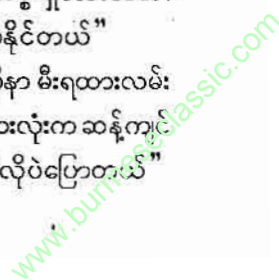
“ပရပ်ရှားက ဖရက်ဒရစ်ဝီလီယံအတွက်တော့ မကောင်းဘူး၊ ပြောကြ တာက မင်းသားလေးကို အချိန်မီ ရင်ခွင်ပိုက်လုပ်မယ်လို့ ပြောကြတယ်”

“အဲဒါဆို ဘာဖြစ်လာမလဲ၊ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ကော့ပင်ဟေဂင်က ဘာ သတင်းတွေကြားသေးလဲ”

“ဘာသတင်းမှ မကြားဘူးဗျ၊ ဘာသတင်းမှကို မရှိတာ၊ ဟိုစတီန လူဝင်ဘု(ဂ်) ပေါင်းစည်းအစိုးရဟာ တရားမဝင်ပါဘူးလို့ မဟာမိတ်အဖွဲ့က ကြေငြာထားတယ်၊ ဈေးဘယ်လောက်ပေးပေး ရမယ် မထင်ဘူး”

“အိုး... အဲဒီ ဒိန်းမတ်တွေကတော့...၊ မေးစေ့နေရာကို သတိထားပါ ဝင်ဇယ်၊ ဟမ်ဘု(ဂ်)ကို တိုက်ရိုက်မီးရထားလမ်းဖောက်ဖို့ကိစ္စ ရှိသေးတယ်၊ ရထားလမ်း ဖောက်မယ်ဆိုရင် သံတမန် ပြဿနာတွေရှိလာနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ပါ့၊ ကောင်စစ်ဝန်၊ ပြဿနာက ကိရယ် အဲ(လ်)တို့နာ မီးရထားလမ်း ကုမ္ပဏီက ကဖျက်ယဖျက်လုပ်နေတယ်။ ပြောရရင် ဟိုစတီနအားလုံးက ဆန့်ကျင် နေကြတာ၊ ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဒေါက်တာ အိုဗာဒီက ဒီလိုပဲပြောတယ်”

“သေချာတာပေါ့ ဝင်ဇယ်၊ မြောက်ပင်လယ်နဲ့ ဘော်(လ်)တစ်ကို တိုက်ရိုက် လမ်းဖောက်ရင် ကြည့်နေ... ကီရယ်အဲ(လ်)တိုနာလှိုင်းက ဝင် ခြေပုန်းခုတ် ဦးမယ်၊ သူတို့ကလည်း မီးရထားလမ်းအပြိုင်ဖောက်မှာ၊ အရှေ့ဟိုစတိန်၊ နျူမင် စတာ၊ နျူစတက် အဲဒီဒေသတွေက အဖြစ်နိုင်ဆုံးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အနိုင်ကျင့်မခံရအောင် လုပ်ရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့က ဟမ်ဘာ့(ဂ်)ကို တိုက်ရိုက် လမ်းဖောက်ရမယ်”

“ဒီကိစ္စဖြစ်အောင် ကောင်စစ်ဝန်ကိုယ်တိုင်ပါမှ”

“ပါမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်မှာ အာဏာရှိသမျှ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိနေသမျှ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပါမှာပါ။ မီးရထားလမ်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့ ကျွန်တော် အမြဲစိတ်ဝင် စားတယ်၊ ၁၈၅၁ ခုထဲက စခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်အဖေက ဘူချင်လှိုင်းမှာ ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ခဲ့လို့ ကျွန်တော်က အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ဒီနေရာ အရွေးခံခဲ့ရတာ၊ အခု ကျွန်တော် သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လုပ်တာ တွေက မပြောပလောက်ဘူး။”

“အိုး... ကောင်စစ်ဝန်၊ အစည်းအရုံးမှာတောင် မိန့်ခွန်းပြောခဲ့ပြီး အခုမှ ဒီစကားပြောရလား။”

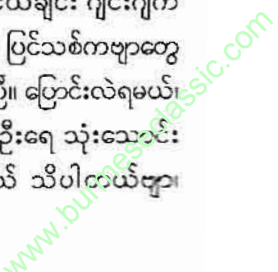
“အင်း အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်သဘောထားကို ဖော်ပြနိုင်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့် အဖေရယ် အဘိုးရယ် ဘိုးအကြီးရယ်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်မိတယ်၊ ကျွန်တော် လျှောက်ဖို့ လမ်းကို သူတို့က ဖောက်ပေးသွားခဲ့တာ၊ မြို့ခံလူထုက သူတို့ကို လေးစားခဲ့ ယုံကြည်ခဲ့တော့ အဲဒီအမွေကို ကျွန်တော် ဆက်ခံရရှိခဲ့တာ၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် ခုလို အရည်အချင်းရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဥပမာ ၄၈ ခု နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်အဖေက စာပို့ဌာနပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ အစည်းအရုံးမှာ တိုက်တွန်းခဲ့တယ်၊ စာပို့ဌာနကို ဟမ်ဘာ့(ဂ်)နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ပေါ့၊ ၁၈၅၀ ပြည့်မှာ ဂျာမန်-သြစတြီးယန်း စာတိုက်နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ အထက်လွှတ်တော်ကို အဆက်မပြတ် ဖိအားပေးခဲ့တော့ ခုဆို ကျွန်တော်တို့ စာပို့ခ၊ တံဆိပ်ခေါင်း၊ စာတိုက်သေတ္တာအားလုံး ဈေး သက်သက်သာသာနဲ့ရပြီလေ၊ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)နဲ့ ထရာဗီမြူအန်ဒီကို ကြေးနန်းရိုက်လို့ ရပြီ၊ အဲဒီလိုအကျိုးကျေးဇူးတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်ထိုက်တဲ့လူတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်အဖေ နောက်ဆုံးက မဟုတ်ဘူး၊ အဖေတို့တစ်တွေသာ အထက် လွှတ်တော်မှာမကြီးစားခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ခုချိန်မှာ ဒိန်းမတ်တွေရဲ့နောက်မှာ

ကျွန်နေခဲ့ဖို့ များတယ်။ အဲဒါတွေကြောင့် ဒီကနေ့ ကျွန်တော်ရဲ့ သဘောထားကို ပြောရင် လူတွေက နားထောင်တယ်”

“ကောင်စစ်ဝန်ပြောလိုက်ရင် အမှန်ချည်းပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်တုန်းက ဟမ်ဘာ့(ဂ်)လိုင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာ အိုဗာဒီက ပြောတယ်။ လက်မှတ်တစ်စောင်ဝယ်ပြီး ထိုင်လိုက်သွားရုံနဲ့ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)ဘူတာရုံကိုရောက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲတဲ့။ အဲဒါဆို ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)ကိုပို့ပြီး စီးပွားရေး ကိစ္စ ကူညီခိုင်းလို့ရအောင်တဲ့။ အဲဒီနေရာမှာ ကောင်စစ်ဝန်က ရှေ့နေတွေ အားလုံးထက် ပိုတော်တယ်တဲ့။ အဲဒါ သူ့နှုတ်ထွက်စကားပဲ”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ကို မြှောက်လွန်းနေပြီ။ မေးစေ့ကို အမြှုပ်ထပ်တင် ပေးပါဦး။ အဲဒီနေရာ လိုသေးတယ်။ တကယ်က ကျွန်တော်တို့ တဲ့နေ့တဲ့နေ့ မလုပ်သင့်တော့ဘူး။ အိုဗာဒီကို ဆန့်ကျင်ပြီး ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ် လို့များ ကျွန်တော်သာ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးဖြစ်ခဲ့ရင် လုပ်စရာတွေ သွက်သွက် လုပ်သွားမှာပဲ။ လမ်းမီးအတွက် ဓာတ်ငွေ့မီးဆင်တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာ လိုက်တာ တအားပဲ။ စိတ်ကုန်စရာကောင်းတဲ့ ရေနံဆီမီးအိမ်တွေ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီလို အပြောင်းအလဲအတွက် ကျွန်တော့်မှာလည်း လုပ်စရာရှိတယ်။ လုပ်စရာ တွေမှ အများကြီးပဲ။ ခေတ်က ပြောင်းလဲနေတယ် ဝင်ဇယ်။ ခေတ်သစ်အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ငယ်ဘဝကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ဒီမြို့ပုံစံကို ဝင်ဇယ် က ကျွန်တော့်ထက် ပိုမှတ်မိမှာပါ။ လမ်းတွေမှာ လူသွားလမ်း မရှိဘူး။ လမ်းခင်း ကျောက်ပြားကြားထဲက ပေါက်နေတဲ့မြက်က တစ်ပေလောက် ရှည်တယ်။ အိမ်တွေရဲ့ဆင်ဝင်တွေ တန်းလျားတွေက လမ်းမပေါ်ကို ကျုံ့ထွက်လို ထွက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလယ်ခေတ်အိမ်ဆိုရင် ထင်းသလို ထပ်ချဲ့ထားလို့ ကိုးရိုး ကားရားကြီးကိုဖြစ်လို့။ အားလုံးယိုယွင်းနေကြပြီ။ လူတွေက ငွေလဲရှိ၊ ငတ်လည်း မငတ်ဖူးတော့ မြို့ပေါ် သဝေထိုးတာကလွဲပြီး ပြုပြင်ရကောင်းမှန်း မသိဘူး။ ပျော်စရာတော့ ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဘိုးဘိုးရဲ့သူငယ်ချင်း ဂျင်းဂျက် ဟော့(ဖ်)စတီဆိုရင် လမ်းတကာ လယ်ပြီး မဟုတ်က ဟုတ်က ပြင်သစ်ကဗျာတွေ ဘာသာပြန်တယ်။ ခုတော့ ရှေးတုန်းက အချိန်မျိုး ကုန်သွားပါပြီ။ ပြောင်းလဲရမယ်။ ပြောင်းလဲစရာတွေမှ အများကြီးပဲ။ အရင်တုန်းက မြို့ခံလူဦးရေ သုံးသောင်း ခုနစ်ထောင်ပဲ ရှိတယ်။ အခု ငါးသောင်းဖြစ်နေပြီ။ ဝင်ဇယ် သိပါတယ်ဗျာ။

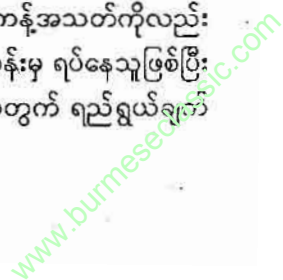

တစ်မြို့လုံး ပြောင်းလဲနေပြီ။ အဆောက်အအုံတွေများလာတယ်။ ဆင်ခြေစုံး
 ရပ်ကွက်တွေ ချဲ့လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့က လမ်းတွေ ကောင်းအောင်လုပ်ပြီး
 ရှေးလက်ရာအထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်တွေကို ထိန်းသိမ်းရမယ်။ အပေါ်ယံ
 ကိစ္စ ဖြစ်နေတယ်ပဲထားဦး။ အရေးကြီးဆုံးကိစ္စကိုတော့ ခုချိန်ထိ မစနိုင်သေးဘူး။
 ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ကျွန်တော့်အဖေပြောခဲ့တဲ့ အကောက်တော်သမဂ္ဂကိစ္စပါ။
 ကျွန်တော်တို့ ပါဝင်ရမယ် ဝင်ဇယ်။ ဘာမှ အထွေအထူး မေးနေစရာမလိုဘူး။
 အဲဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်တိုက်ရင် ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ။ စီးပွားရေးသမား
 တစ်ယောက်အနေနဲ့ သံတမန်တွေထက် ကျွန်တော် ပိုသိထားတာ ရှိတယ်။
 ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ။ အကောက်တော်သမဂ္ဂထဲဝင်လို့ လုပ်ပိုင်ခွင့်တို့ လွတ်လပ်
 ခွင့်တို့ ဆုံးရှုံးသွားမယ်ထင်ရင် ရယ်စရာဖြစ်နေပြီ။ မက္ကလင်းဘု(ဂ်)နဲ့ ရှယ်ဇေစ်
 ဟိုစတိန်ကုန်းတွင်းပိုင်းကလည်း ပါလိမ့်မယ်။ မြောက်ဘက်ကုန်သွယ်ရေးကို
 တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အတိုင်းအတာထိ မထိန်းချုပ်နိုင်
 တော့ဘူး။ ဒီအကြောင်းပြချက်တစ်ခုနဲ့တင် လုံလောက်နေပြီ။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ
 ပေးပါ မစ္စတာဝင်ဇယ်”

ထို့နောက် ငါးဆယ့်ငါးမတ်ဈေးနှုန်းတွင် တန့်နေသော ရိုင်းဂျုံဈေးကွက်
 အကြောင်း၊ ဈေးမငြိမ်ဘဲ ဈေးထပ်ကျရန် အလားအလားရှိကြောင်းနှင့် မြို့ပေါ်မှ
 ဟိုအကြောင်းသည်အကြောင်း ပြောကြကာ ဝင်ဇယ်သည် မြေတိုက်လမ်းမှ
 ထွက်ခွာသွားသည်။ ရေဇလုံထဲမှ အမြှုပ်များကို ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ် သွန်ပစ်
 လိုက်သည်။ ကောင်စစ်ဝန် ကြောင်လိမ်လှေကားမှတက်ပြီး အိပ်ခန်းပြန်ရောက်
 ချိန်တွင် ဂါဒါနီးနေပြီဖြစ်၍ ဂါဒါနုဖူးအား နမ်းကာ အဝတ်အစားလဲသည်။

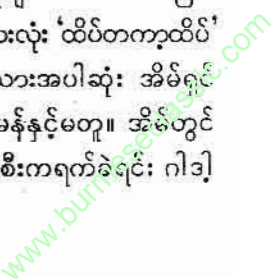
ဆတ္တာသည်နှင့် တွေ့ရခြင်းသည် ကျန်တစ်နေ့လုံး လုပ်ရကိုင်ရ၊
 တွက်ချက်ရ စဉ်းစားတွေးတောရ၊ ပြောဆိုလည်ပတ်ရမည့် ကိစ္စဝိစ္စများအားလုံး
 အတွက် မနက်ပိုင်း မိတ်ဆက်ဖြစ်သည်။ သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)သည်
 ခရီးများခြင်း၊ သူ၏ စိတ်ပါဝင်စားမှုနှင့် ဗဟုသုတများကြောင့် ဒေသတွင်း
 ခေတ်အမီဆုံးဖြစ်နေသည်။ သူ့ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း၏ အကန့်အသတ်ကိုလည်း
 သိထားပြီးဖြစ်သည်။ နယ်ကျဉ်းကျဉ်းလေး၏ ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ရပ်နေသူဖြစ်ပြီး
 ဇာတိမြို့လေး၏ တိုးတက်မှုနှင့် ဩဇာသက်ရောက်မှုအတွက် ရည်ရွယ်ချက်
 ကြီးကြီးထားသူဖြစ်သည်။

အင်တန်ချပေးသည့် နံနက်စာကိုစားပြီး သောမတ်(စ်)သည် မင်းလမ်း ရုံးခန်းသို့သွားသည်။ တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် ကြေးနန်းစာနှင့် အလျင်လိုသော စာများကို ပြန်သည်။ ဟိုဟာသည်ဟာ ညွှန်ကြားမှုများ ပေးသည်။ အလုပ်ကြိုးစား အောင် တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းလုပ်ပြီး လည်ပတ်မှုတစ်ခုလုံးကို မားကပ်(စ်)၏ သတိဝီရိယကြီးသော မျက်စိအောက် မျက်နှာလွှဲထားခဲ့တော့သည်။

ထို့နောက် အစည်းအရုံးနှင့် ကော်မတီစည်းဝေးပွဲသို့ သွားသည်။ ဈေးထဲ ဂေါ်သေ့စောင်းတန်းရှိ ဒိုင်ကိုလည်း ရောက်သည်။ ဆိပ်နှင့် ကုန်လှောင်ရုံများကို စစ်ဆေးသည်။ သူပိုင်သင်္ဘောများမှ ကပ္ပတိန်များနှင့် ပြောစရာရှိသမျှ ပြောသည်။ စီးပွားရေးကိစ္စများ စေ့စပ်ပြောဆိုရသည်မှာ ညမိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သည်ထိပင်။ ကြားထဲတွင် နားချိန်ဟူ၍ မိခင်နှင့် နေ့လယ်စာ ကတိုက်ကရိုက်စားခြင်းသာ ရှိသည်။ ဂါဒါနှင့် ညစာစားပြီးလျှင် ဆိုဖာပေါ် နာရီဝက်ခန့် အနားယူရင်း စီးကရက်သောက်၊ သတင်းစာဖတ်သည်။ အခွန်အကောက်များ၊ အတိုးနှုန်းများ၊ တည်ဆောက်ရေး၊ မီးရထားလမ်း၊ စာတိုက်၊ အလှူခံဌာနများနှင့် သူ့ကိုယ်ပိုင် စီးပွားရေးကိစ္စများတင်မက ပညာရှင်များလေ့လာရန် ရေးသားသည့် အကြောင်း ရပ်များကိုလည်း စေ့စေ့ငုငုလေ့လာသည်။ အထူးသဖြင့် ငွေကြေးကိစ္စရပ်များ လေ့လာရာတွင် သောမတ်(စ်)သည် အစောကတည်းက ပါရမီထူးသူဖြစ်သည်။

လူမှုရေးတွင်လည်း သတိမလစ်ဟင်းရအောင် ဂရုစိုက်သည်။ သွားစရာ လာစရာရှိလျှင် သောမတ်(စ်)သည် နောက်ဆုံးအချိန်မှ ကပ်ရောက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဇနီးက ဝတ်စားပြီး ရထားလုံး အသင့်စောင့်နေချိန်ရောက်မှ သောမတ်(စ်)သည် ဂါဒါအား “ဆောရီး ဂါဒါ၊ ကိုယ်အလုပ်များနေလို့ပါ” ဟု ပြောပြီး အပေါ်ထပ် အပြေးအလွှားတက်ကာ ညနေခင်းဝတ်စုံ ဝတ်ရသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုညစာစားပွဲ၊ ကပွဲ သို့မဟုတ် ပါတီပွဲတွင် သောမတ်(စ်) သည် စိတ်ပါလက်ပါနှင့် စကားပြောကောင်းသူ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဧည့်ခံရာတွင် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံး အခြားကြေးရတတ်မိသားစုများအောက် တစ်ပြား သားမှ မလျော့။ စားဖိုဆောင်နှင့် မြေတိုက်ခန်းရှိ ပစ္စည်းအားလုံး ‘ထိပ်တက့ထိပ်’ ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်တိုင်က အယဉ်ကျေးဆုံး၊ ပညာသားအပါဆုံး အိမ်ရှင် ဖြစ်နေရာ အရက်သောက် ဆုတောင်းရာတွင်ပင် သာမန်နှင့်မတူ။ အိမ်တွင် ဂါဒါနှင့်အတူ ဂါဒါစိတ်ကြိုက် စာအုပ်များ ဖတ်ခြင်း၊ စီးကရက်ခဲရင်း၊ ဂါဒါ

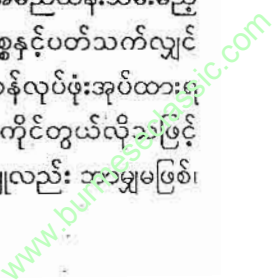
ဂိတကို နားဆင်ခြင်းတို့သည် သောမတ်(စ်)၏ အနားယူချိန်များ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သောမတ်(စ်)၏ ကြိုးစားမှုသည် အောင်မြင်မှုဆီ တွန်းပို့နေသည်။ ခရစ်ရှန်း အခြေချရန်နှင့် တိုနိုခန်းဝင်ကြေးအတွက် လုပ်ငန်းကြီးထဲမှ ငွေထုတ်သုံးခဲ့ရသော်လည်း လုပ်ငန်းကြီးမှာ ပန်းပန်နေဆဲ။ သို့တိုင် သောမတ်(စ်) အဖို့ ဘစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး နာရီပေါင်းများစွာ နေမထိထိုင်မသာ စိတ်အိုက် စိတ်ညစ်ခဲ့ခြင်းများ ရှိသည်။

ဟမ်ဘာ့(ဂ်)ရောက် ခရစ်ရှန်း၏ ပါတနာ မစ္စတာ ဘာမီစတာသည် ၁၈၅၈ ခု နွေဦးတွင် ရုတ်တရက် လေဖြတ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဘာမီစတာ၏ အမွေဆက်ခံသူများက လုပ်ငန်းထဲမှငွေများ ထုတ်ယူသွားကြသည်။ တိကျသော ငွေကြေးစနစ်ပေါ်တွင် တည်ရှိနေသော လုပ်ငန်းကြီး ရုတ်တရက် ငွေကြေးပုံစံပျက်စီးသွားပါက ထိုအခြေအနေကိုထိန်းချုပ်ရန်/အင်မတန်ခက်ခဲကြောင်း သောမတ်(စ်) သိထားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခရစ်ရှန်းအား ကိုယ့်သဘောနှင့် ကိုယ် ဆက်လက်မလုပ်ကိုင်စေလိုကြောင်း အတန်တန် သတိပေးလျက်နှင့် ခရစ်ရှန်းက လွတ်လပ်မှုဆိုသည်ကို အကြောင်းပြပြီး ဘာမီစတာကုမ္ပဏီ၏ ပစ္စည်းအရပ်ရပ်နှင့် တာဝန်ဟူသမျှကို လွှဲပြောင်းယူလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ပြဿနာ စတင်လေသည်။

သင်းအုပ် တီဘတ္တယပ်(စ်)နှင့် လက်ထပ်သွားသော ရီဂါ ရောက် သောမတ်(စ်)၏ နှမထွေး ကလာရာသည် သားသမီး မထွန်းကားပေ။ ကလာရာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိခင်တာဝန်ထမ်းဆောင်လိုသောသဘောမရှိသဖြင့်သားသမီး မရလို။ သို့သော် အပျိုဘဝကတည်းက အမြစ်တွယ်ခဲ့သော ခေါင်းကိုက်ရောဂါ ဦးယဉ်းနာသည် အချိန်ပိုင်းအလိုက် ပြန်ဖြစ်ပေါ်လာပြီး မခံသာအောင် ဆိုးဝါး လာနေကြောင်း သင်းအုပ်တီဘတ္တယပ်(စ်)က စာရေးလာသည်။ ထိုအတွက် အိမ်တွင် ပျာသွားသည်။

သောမတ်(စ်)အိမ်တွင်လည်း ယခုတိုင်အောင် မျိုးရိုးအမည်ထိန်းသိမ်းမည့် သူ၏ အရိပ်အရောင်ကို မမြင်ရပေ။ ဂါဒါသည် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လျှင် အေးစက်တင်းမာနေတတ်သည်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုကို ဟန်လုပ်ပုံအုပ်ထားရ သူက သောမတ်(စ်)။ မိခင်ကြီးက ထိုကိစ္စကို လက်ငင်းကိုင်တွယ်လိုသဖြင့် ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးနှင့် တိုင်ပင်သည်။ တောင်ပေါ်လေ ရှုလည်း ဘာမျှမဖြစ်။

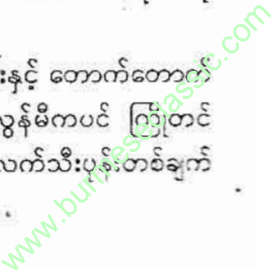
ပင်လယ်ကမ်းခြေသွားလည်း မထူးခြားသဖြင့် အကြံဉာဏ်ပေးပါရန် တောင်းဆိုသည်။ ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုး၏ 'ခိုသားနည်းနည်း၊ ပြင်သစ်ပေါင်မုန့်တစ်ချပ် နှစ်ချပ်' ဆေးညွှန်းသည် ထိုကိစ္စအတွက် မလုံလောက်သဖြင့် ခရီးထွက်ရန် အကြံပေးသည်။

အထက်ပါကိစ္စသုံးရပ်သည် သောမတ်(စ်)၏ စိတ်ညစ်စရာများဖြစ်သည်။ သနားစရာ တိုနီ၏ ဖြစ်ရပ်သည်ကား...

*

တိုနီစာထဲတွင် "တိုနီက အသားစဉ်းကောလို့ ပြောရင် ကောင်မလေးက ဘူးလုံးနားမထွင်း ဖြစ်နေရော။ သူတို့က တောက်တောက်ကြော်လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ပန်းဂေါ်ဖီကိုလည်း သူတို့က ပန်းပွင့်လို့ခေါ်တော့ ဘယ်သူက နားလည်မှာလဲ။ အာလူးမီးဖုတ်လို့ တိုနီက ပြောရင် ကောင်မလေးက အလန့်တကြား 'ဘယ်လို' လို့ မေးတယ်။ တိုနီ မနည်းစဉ်းစားပြီးမှ သူတို့ခေါ်တဲ့အတိုင်း အာလူးမီးကင်လို့ ပြောရတယ်။ 'ဘယ်လို' လို့ မေးတဲ့အဓိပ္ပာယ်က 'ဘာပြောတာလဲ' လို့ မေးတာ။ အခု ကောင်မလေးက ဒုတိယတစ်ယောက်။ ကေတီလို့ခေါ်တဲ့ ပထမ ကောင်မလေးကို တိုနီ ပြန်ပို့လိုက်ပြီ။ မခန့်တရန့်နိုင်လို့။ တိုနီ မှားပြီလားလို့ ပြန်တွေးနေရပြီ မာမာ။ ဒီက လူတွေက ရိုင်းတာလား၊ ဖော်ရွေတာလား တိုနီ သေချာမသိဘူး။ အခုခေါ်တဲ့ ကောင်မလေးနာမည်က 'ဘာဘက်' တဲ့။ မျက်ဆန် မည်းမည်း၊ ဆံပင် မည်းမည်းနဲ့ သွားကြီးတွေကတော့ မနာလိုလောက်စရာ တောင်ပိုင်းသူ ပုံစံမျိုး၊ မျက်နှာလေးက ချိုတယ်။ တိုနီက တိုနီတို့ဆီက ဟင်းချက်နည်းကို သင်ပေးတော့ ဘာဘက်က စိတ်ပါလက်ပါရှိတယ်။ မနေ့ကဆိုရင် တိုနီတို့ စပျစ်သီးခြောက်ဟင်း ချက်ကြတယ်။ ချက်ပြီးမှ တိုနီ နောင်တ ရမိတယ် မာမာ။ ပါမနီဒါက ဟင်းညံ့တယ်လို့ ပြောတယ်။ စပျစ်သီးခြောက်တွေကို ခက်ရင်းနဲ့ ကော်ထုတ်ပစ်တယ်။ တစ်နေ့လုံး တိုနီကို စကားကောင်းကောင်း မပြောဘူး။ ကြိမ်းနေတာပဲ။ လူ့ဘဝဆိုတာ တယ်မလွယ်ပါလား မာမာရယ်" ဟု ရေးထားသည်။

တိုနီဘဝ၏ ခါးသီးမှုသည် စပျစ်သီးခြောက်ဟင်းနှင့် တောက်တောက်ကြော်များသာမကခဲ့ပါ။ ပျားရည်စမ်းကာလ မကုန်လွန်မီကပင် ကြိုတင် မမျှော်လင့်ခဲ့မိသော၊ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားခဲ့သော လက်သီးပုန်းတစ်ချက်

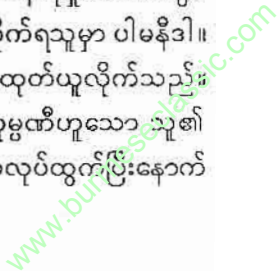
အထိုးခံခဲ့ရပြီးကတည်းက တိုနီ့ပျော်ရွှင်မှုများ ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့ရသည်။ တိုနီ့ နာလန်မထူနိုင်တော့။

ပါမနီဒါစုံတွဲ မြူးနစ်မြို့သို့ရောက်ပြီး ရက်များ မကြာမီကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် ဖခင်၏သေတမ်းစာအတိုင်း နှမတိုနီ၏ ခန်းဝင်ကြေးကို လုပ်ငန်းထဲမှထုတ်၊ ရွှေဒင်္ဂါးအဖြစ်ပြောင်းပြီး ပါမနီဒါလက်ထဲ အရောက်ပို့ပေး ခဲ့သည်။ ထိုငွေကို ပါမနီဒါသည် အကျိုးအမြတ်လည်း ရအောင်၊ လုံခြုံမှုလည်း ရှိအောင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့သည်။ သို့သော် ဇနီးဖြစ်သူကို အရှက်မရှိပြောခဲ့သည့် စကားမှာ “တိုနယ်(ပါမနီဒါသည် တိုနီ့အား တိုနယ်ဟု ခေါ်သည်)... တိုနယ်လေး... ကိုယ့်အတွက်ကတော့ လုံလောက်သွားပြီ၊ ကိုယ်တို့ ဘာလိုသေးတုန်း၊ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ ခုမှပဲ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး နားရ တော့မယ်၊ မြေညီထပ်နဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်ကိုငှားလိုက်ကြရအောင်၊ အဲဒါတွေ ငှားလိုက်ရင်လည်း အိမ်က အကျယ်ကြီး ကျန်သေးတာပဲ၊ ကိုယ်တို့ လူပင်ပန်းခံပြီး ကုန်းရုန်းလုပ်နေစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဝက်သားဟင်းလေးစားပြီး ဇိမ်လေးနဲ့ နှပ်နေရုံပဲ၊ ညနေဆိုရင် ကိုယ်က ဘုံဆိုင်ကိုသွားနိုင်ပြီ၊ ပိုက်ဆံကို တစ်ပြား နှစ်ပြားခွာမနေချင်တော့ဘူး၊ ကြွားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သက်သက်သာသာပဲ နေချင်တော့တာ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အလုပ်ထွက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ဘဝကို ထူထောင် တော့မယ်”

“ပါမနီဒါ”

တိုနီ့ ကျုံးအော်သည်။ ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့် ပါမနီဒါ၏အမည်ကို တိုနီ့ အာခေါင်ခြစ်အော်ခြင်းဖြစ်ရာ ထိုအသံမှာ ဂရန်လစ်အမည်ကို ခေါ်သံနှင့် တစ်ထပ်တည်းကျနေသည်။ “ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ လာမစမ်းနဲ့” ဟူသော အဖြေကို တိုနီ့ ရလိုက်သည်။ အိမ်ထောင်ဦးအစကပင် ရန်ပွဲစတင်ခဲ့ရာ ပျော်ရွှင်စရာ မင်္ဂလာဟူသည် ဘယ်နားနေမှန်း မသိ။ တိုနီ့၏ အူလှိုက်သည်လျှောက် ခုခံနိုင် စွမ်းသည် ပါမနီဒါ၏ အပူတပြင်း အေးအေးဆေးဆေး နေလိုမှုအောက်တွင် စိစိမွေ့ ကြေသွားခဲ့ရသည်။ အောင်သေအောင်သားစားလိုက်ရသူမှာ ပါမနီဒါ။

ပါမနီဒါသည် တဆေးနွယ်လုပ်ငန်းမှ ငွေများကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် မစ္စတာနော့ပီသည် ‘နော့ပီနှင့် ကုမ္ပဏီဟူသော သူ၏ ကဒ်မှ ‘နှင့်ကုမ္ပဏီ’ စာလုံးကို ဖြုတ်လိုက်တော့၏။ အလုပ်ထွက်ပြီးနောက်

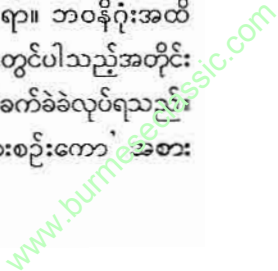

တိုနီခင်ပွန်းသည် ဘုံဆိုင်စားပွဲဝိုင်းမှ အခြားအပေါင်းအသင်းများနည်းတူ ဖဲကစားခြင်း၊ ရေချိန်ကိုက် ဘီယာသုံးလီတာ ပြည့်အောင်သောက်ခြင်းတို့ကိုသာ လုပ်တော့သည်။ အိမ်ရှင်အခွင့်အရေးအရ အိမ်ငှားခကို မြှင့်သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကို တိုနီက မိခင်ကောင်စစ်ဝန်ကတော်အား ခပ်ရိုးရိုး သာအသိပေးထားသည်။ သို့သော် အစ်ကိုထံ ရေးသောစာများတွင် ပါမနီဒါ ကတော်လေး၏ စိတ်ပျက်မှုမှာ အတိုင်းသား။ တိုနီအကြောက်ဆုံးကိစ္စမှာ ထင်ထားသည်ထက် ပိုဆိုးနေ၏။ ဂရန်လစ်တွင်ရှိသော 'ကြံ့ရည်ဖန်ရည်' မျိုး ပါမနီဒါတွင် မရှိကြောင်း တိုနီ အစောကတည်းက သိပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လျှင် တာဝန်ယူရမည်ဆိုသည့် အချက်ကို လုံးဝဥသည့်အရည်ဖျော်ပစ်လိုက်နိုင်သော ပါမနီဒါ၏အစွမ်းမှာ တိုနီ အိပ်မက်ထဲတွင်ပင် ထည့်မမက်ရဲသည့်ပုံစံဖြစ်သည်။

တိုနီသည် ခံစားချက်များကို မျှိုသိပ်နိုင်ခဲ့သည်။ အောင့်အီးသည်းခံလိုက် ပုံကို မိသားစုက စာများမှတစ်ဆင့်သိရသည်။ တိုနီသည် အိမ်ကို ထိန်းသိမ်းသည်။ ကျောင်းထားရပြီဖြစ်သော အဲရစ်ကာနှင့် ခင်ပွန်းသည် ပါမနီဒါကို မှန်တန်း ဆက်ဆံသည်။ အိမ်ငှားများနှင့် နီဒါပူ မိသားစုအပေါ် ခင်ခင်မင်မင်ရှိသည်။ သူငယ်ချင်း အေလာနှင့် ပြဇာတ်သွားကြည့်လျှင် ပါမနီဒါ စိတ်မဝင်စား။ ပါမနီဒါ သည် မြူးနစ်တွင် နှစ်လေးဆယ်ကျော် နေထိုင်လာခဲ့သော်လည်း 'ပင်နကိုသစ်' အတွင်းပိုင်းကို တစ်ခါမျှ ဝင်မကြည့်စဖူးဆိုသည်ကို တိုနီ ဗဟုသုတ ရသွား ခဲ့သည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ဘဝသစ်တွင် ပျော်ရွှင်မှုအစစ်ကို တိုနီမရခဲ့။ ခန်းဝင်ကြေးကို ပါမနီဒါရပြီး နေချင်သလိုနေသည့်အချိန်မှစ၍ တိုနီ အတွက် မျှော်လင့်ချက်ဆိုသည်မှာ ဘဲဥအစပျောက်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အသစ် အသစ်သော စွန့်စားမှုများ၊ အောင်မြင်မှုများအကြောင်း တိုနီသည် အိမ်ကို ရေးမပြ နိုင်တော့။ လောလောဆယ် တိုနီဘဝ ပူပင်သောက ကင်းသည်မှန်သော်လည်း ပြန်ဆေးကြောလျှော်ဖွပ်၍ မရနိုင်တော့သည်မှာ နှမြောစရာ။ ဘဝနိဂုံးအထိ ဤအတိုင်း သွားရတော့မလားဟု တိုနီရင်ထဲ မချီ။ တိုနီစာများတွင်ပါသည့်အတိုင်း ဂျာမနီတောင်ပိုင်းသားတို့နှင့် တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်ရသည်။ အိမ်ဖော်နှင့် အစေခံကောင်လေးများကို တိုနီက 'အသားစဉ်းကော' အစား

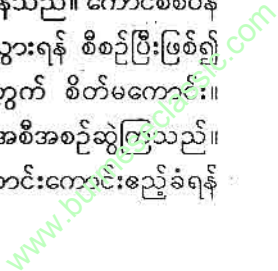

‘တောက်တောက်ကြော်’ ဟု ပြောတတ်လာသည်။ ပါမနီဒါစားရန် စပျစ်သီးဟင်း ဘယ်တော့မှမချက်။ သို့သော် နေအိမ်သစ်သည် တိုနီအတွက် သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်မြဲ ဖြစ်လျက်သာ။

မွေးစားအိမ်တွင် မည်သည့်အခွင့်ထူး ဂုဏ်ထူးအရေးပေးမှုများမှ မရရှိ တော့သော ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)တစ်ယောက်၏ ခါးသီးမှုကို တိုနီ မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်။ တစ်ခါက တိုနီစာထဲတွင် လက်သင်ပန်းရန်ဆရာတစ်ယောက်နှင့် လမ်းပေါ် ကြုံခဲ့ရပုံ ဇာတ်လမ်းလေးကို ဖတ်ရသည်။ ပန်းရန်ဆရာက လက် တစ်ဖက်တွင် ဘီယာမတ်ခွက်၊ ကျန်လက်တစ်ဖက်တွင် မုန်လာဥကြီးအမြီးမှ ဆွဲထားသည်။ ဘီယာခွက်ယမ်းရင်း “ကောင်မလေး... ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ ပြောပြ ပါလား” ဟု မေးပုံကို တိုနီက ပြန်ရေးပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရယ်စရာအဖြစ် ပြန်ရေးပြထားသော်လည်း အမှန်မှာ တိုနီသည် ထိုသူကို အဖြေပေးရန် ဝေးစွာ ကြည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းကိုမော့ကာ သနားစရာ သတ္တဝါအဖြစ် နှိမ်ကြည့် ကြည့်ခဲ့သည်။ တိုနီ၏ တိမ်မြုပ်နေသော သည်းမခံနိုင်မှုက အားကောင်း ကောင်းနှင့် ရုန်းကြွလာခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ ယဉ်ကျေးမှုမရှိခြင်း၊ ထုံးစံနားမလည် ခြင်းတို့က တိုနီအတွက် အစိမ်းသက်သက်။ နေအိမ်သစ် နယ်မြေသစ်ထဲ တိုနီ နက်နက်နဲနဲ ထိုးဖောက်မဝင်ခဲ့နိုင်။ အနုပညာရှင်တို့ ပြည့်နက်နေသော မြို့တော် မြူးနစ်၏လေကို ရှူရှိုက်ရင်း မြူးနစ်သူ မြူးနစ်သားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အလုပ် အကိုင်မည်မည်ရရ မလုပ်ခြင်းကို တိုနီ ဘဝင်မကျဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ကုန်လွန်လာသည်။ ထိုစဉ် ပျော်ရွှင်စရာများကို တိုနီအတွက် စုပေးထားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ဧရာလမ်းအိမ်နှင့် မင်းလမ်း အိမ်တို့၏ မျှော်လင့်ချက်မှာ အရာမထင်နိုင်သေး။ တိုနီကမူ ၁၈၅၉ ခု နှစ်ဆန်းတွင် မိခင်ဖြစ်ရဦးမည်ဟု သေချာသိသွားသည်။

တိုနီစာထဲတွင် ပျော်ရွှင်မှုများ လှိုင်းထနေသည်။ မိမိကိုယ်ကို အရေး ပါသည် ဟူသော ထင်တစ်လုံးဖြင့် ကလေးနှယ် အူမြူးနေသည်။ ကောင်စစ်ဝန် ကတော်သည် နွေရာသီတွင် ဘော်(လ်)တစ်ကမ်းခြေသွားရန် စီစဉ်ပြီးဖြစ်၍ တိုနီ မီးဖွားချိန်တွင် သမီးနှင့်အတူ မရှိနိုင်သည့်အတွက် စိတ်မကောင်း။ သောမတ်(စ်)နှင့် ဂါဒါကမူ ရေဖျန်း မင်္ဂလာပွဲတက်ရန် အစီအစဉ်ဆွဲကြသည်။ တိုနီခေါင်းထဲတွင်လည်း အစ်ကိုနှင့် ယောက်မကို ကောင်းကောင်းဧည့်ခံရန်

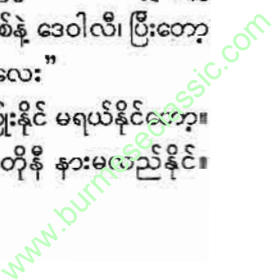
အစီအစဉ်အပြည့်ရှိနေသည်။ သို့သော် တိုနီ သနားစရာကောင်းခဲ့သည်။ ပန်းများ၊ အသားချိုချိုများ၊ ချောကလက်များဖြင့် ရေဖျန်းမင်္ဂလာပွဲကို တပျော်တပါး ဆင်နွှဲ မည်ဟု အားခဲထားသော်လည်း ခဲလေသမျှ သဲရေကျကာ ဝမ်းနည်းစရာအတိသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

တိုနီ သမီးလေးသည် လူ့လောကထဲတွင် နာရီတစ်စိတ်မျှသာ အသက် ရှင်သန်ခဲ့ရသည်။ ဆရာဝန်က အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသော်လည်း အဖတ်မတင်ခဲ့။ သောမတ်(စ်)တို့ ဇနီးမောင်နှံ မြူးနစ်သို့ရောက်လာချိန်တွင် တိုနီသည် သေတွင်းမှ ရုန်းထွက်ဆဲဖြစ်သည်။ မီးဖွားပြီးချိန်တွင် မီးမဖွားမီကထက် ကျန်းမာရေးကျ သွားသည်။ စိတ်အားလူအား ချိုးချိုးကျသွားသဖြင့် ရက်ပေါင်းများစွာ အစာ မစားနိုင်။ တိုနီ အစား ပြန်စားပြီး ကျန်းမာရေးစိတ်ချချိန်တွင် သောမတ်(စ်)တို့ ဇနီးမောင်နှံ ပြန်သွားသည်။ ပြန်သာသွားရသော်လည်း သောမတ်(စ်) စိတ် မဖြောင့်။ ဇနီး မောင်နှံနှစ်ဦးစလုံး၏ ဘုံ ဆုံးရှုံးခြင်းသည်ပင် အိမ်ထောင်ရေးကို ရင်ကြားစေ မပေးနိုင်တော့ကြောင်း တိုနီတို့အခြေအနေက ထင်သာနေသည်။ အထူးသဖြင့် သောမတ်(စ်)၏ မြင်တတ်သော မျက်စိထဲတွင် ထင်ရှားနေ၏။

ပါမနီဒါကို ဆိုးသွမ်းသည်ဟုလည်း ဆို၍ မရ။ ရင်သွေးလေး သေဆုံးမှု ကြောင့် ပါမနီဒါ ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားသည်။ မျက်လုံးမို့အစ်အစ်ကြီးထဲမှ မျက်ရည်လုံးကြီးများ ပွဖောင်းဖောင်း ပါးနှစ်ဖက်ပေါ် လိမ့်ဆင်းလာကာ မုတ်ဆိတ် ပေါ် လျှောကျသွားသည်။ သက်ပြင်းကြီးများ အကြိမ်ကြိမ်ချ၍ သူ့ဝသီအတိုင်း ရင်ဖွင့်သည်။ သို့သော် ပါမနီဒါသည် သူ၏ ‘အေးအေးသက်သာနေလိုမှု’ ကို တာရှည် အဖျက်ဆီးမခံကြောင်း တိုနီ သိသွားသည်။ ပါမနီဒါသည် စိတ် သက်သာရာရရန် ဘုံဆိုင်ပြန်သွားသည်။ ကံကိုသာ ယိုးမယ်ဖွဲ့တတ်သူပီပီ အရိုးရင့်နေပြီဖြစ်သော သူ့အကျင့်အတိုင်း သက်သာသလိုသာ နေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ တိုနီစာထဲတွင် မျှော်လင့်ချက်ပျက်သုဉ်းမှုများ ဆက်တိုက် ဆိုသလို ပါခဲ့သည်။ စာထဲတွင် “အိုး... မာမာ... ကံကြမ္မာအစီအမံမမျှသမျှ တိုနီ ဘာကြောင့် ခါးစည်းခံခဲ့ရတာလဲဟင်၊ ပထမ ဂရန်လစ်နဲ့ ဒေဝါလီ၊ ပြီးတော့ ပါမနီဒါ အလုပ်က ထွက်တယ်၊ နောက်တော့ ကလေးလေး”

တိုနီ ပွင့်အံ့မှုများကို ဖတ်ရတိုင်း သောမတ်(စ်) မပြုံးနိုင် မရယ်နိုင်တော့။ အဘယ်ကြောင့် ကံဆိုးမှုများကို ခါးစည်းခံခဲ့ရသနည်း တိုနီ နားမလည်နိုင်။

မာမာ၏ ဘာသာရေး ကြည်ညိုကိုင်းရှိုင်းမှုကို တိုနီ အပြောင်အပျက်လုပ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း တိုနီ ကိုယ်တိုင်က ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် အမှန်တရားနှင့် တရားမျှတမှုကို ပြင်းပျစွာ တောင့်တသူဖြစ်သည်။

ဒုတိယရင်သွေးလေး ဆုံးရှုံးရခြင်းသည် တိုနီအတွက် နောက်ဆုံးနှင့် အပြင်းထန်ဆုံး ထိုးနှက်ချက်မဟုတ်သေး။ ၁၈၅၉ ခုနှစ်ကုန်ခါနီးတွင် တိုနီ ကြမ္မာငင်ပြန်သည်။

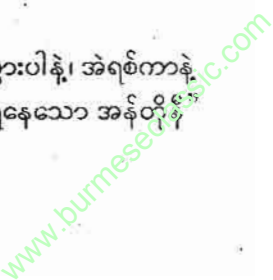
*

နိုဝင်ဘာလ၏ နှောင်းရက်တစ်ရက်ဖြစ်သော နှင်းရွန်းသည့် အချမ်းလ သမယ။ ယခုလို မြူနှင်းထန်သည့် ဥတုဟောမာန်တွင် နေခြည်နုက နှင်းမြူများကို ထိုးခွဲနေသည့်တိုင် အရာထင်မည့်ပုံမပေါ်။ နှင်းများကား သွန်းလာမစဲ တသဲသဲ။ တိုက်အားပြင်းပြင်း အရှေ့မြောက်လေက ဧရာမဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး၏ ထောင့်များမှ တချို့တိုက်ခတ်လာခြင်း၊ တုပ်ကွေးရောဂါနေရာ အနှံ့ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းတို့သည် ဆိပ်ကမ်းမြို့လေးတွင် မဆန်းတော့။

သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် မွန်းတည့်ချိန်တွင် မနက်စာ စားခန်းထဲ ဝင်လာရာ မျက်မှန်တပ်၍ စားပွဲပေါ်မှစာကို ငုံ့ဖတ်နေသော အမေ့ကို တွေ့ရသည်။ “တွမ်” စာရွက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ သူ့ကို ကြည့်နေသော မိခင်ကြီးသည် စာကိုပြုရန် ချီတုံချတုံဖြစ်နေပုံရသည်။ “တွမ်... လန့်မသွားနဲ့၊ သတင်းက သိပ်တော့မကောင်းဘူး၊ ဘာလင်က လာတာ၊ မာမာလည်း နားမလည်ဘူးကွယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင်တယ်”

“ပေးပါ” တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောကာ စာကို လက်ဆန့်ထုတ်၍ယူလိုက်သော သောမတ်(စ်)၏ပုံစံသည် ဆုံးဖြတ်ချက်အပြည့်ပါနေသဖြင့် “မြန်မြန်ပြောပါ၊ စကားခင်းမနေပါနဲ့” ဟု ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ စာကို မတ်မတ်ရပ်၍ ဖတ်နေဆဲ သောမတ်(စ်)မျက်နှာ သွေးဆုတ်သွားသည်။ အံကြိတ်လိုက်သဖြင့် နားသယ်မှ ကြွက်သားများ ထောင်ထလာသည်။ မျက်ခုံးတစ်ဖက်ချိုထားကာ လက်ချောင်းများဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဆွဲသပ်သည်။

စာမှာ ကြေးနန်းစာဖြစ်သည်။ စာထဲတွင် “လန့်မသွားပါနဲ့၊ အဲရစ်ကာနဲ့ အတူ ချက်ချင်းလာမယ်၊ အားလုံးပြီးသွားပြီ၊ စိတ်ဆင်းရဲနေသော အန်တိုနီ” ဟူ၍ ရေးထားသည်။

“ချက်ချင်းဆိုပါလား၊ ချက်ချင်းဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ” ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲလှည့်၍ အမေကို မေးသည်။

“ရေးနေကျ ပုံစံထင်ပါတယ်၊ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ နောက်ရထားနဲ့ လာမယ်လို့ ပြောတာထင်တယ်”

“ပြီးတော့ ဘာလင်ကတဲ့၊ ဘာလင်မှာ တိုနီက ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဘာလင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်သွားတာလဲ”

“မာမာလည်း မသိဘူးကွယ်၊ မာမာ နားမလည်ဘူး၊ ဒီကြေးနန်း ရောက် လာတာ ဆယ်မိနစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီ ထင်တယ်၊ မာမာတို့စောင့်ရုံပဲ၊ ဘုရားသခင် သက်ညှာပြီး အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ၊ ထိုင်... သား... နေ့လယ်စာ သွားစားတော့”

သောမတ်(စ်)ကလားထိုင်ဆွဲထိုင်ပြီး စက်ရုပ်နယ် အရက် ငဲ့သည်။ “အားလုံး ပြီးသွားပြီတဲ့၊ ရေးပုံကိုက၊ တော်တော်ကလေးဆန်တဲ့ အန်တိုနီပါလား” သောမတ်(စ်)ရေရွတ်ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေ၏။ တစ်အောင့်ကြာသော် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က မရဲတရဲပြောကြည့်သည်။

“ပါမနီဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့လား မသိဘူး၊ အဲဒီလို မထင်ဘူးလား တွမ်”

သောမတ်(စ်)က မိခင်ကိုမကြည့်ဘဲ ပခုံးတွန့်ပြသည်။ အခန်းထဲမှ အထွက် တံခါးလက်ကိုင်ဘု ကိုင်ထားရင်း ပြောသည်။ “စောင့်နေကြရုံပဲ မာမာ၊ ညကြီးသန်းခေါင်တော့ အိမ်ကို ပေါက်ချလာမယ်မထင်ဘူး၊ မနက်ဖြန်လောက်မှ ရောက်မယ်ထင်တယ်။ တိုနီရောက်လာရင် သားကိုပြောနော်”

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီစောင့်သည်။ ကောင်း ကောင်းလည်း မအိပ်နိုင်။ ကြားထပ်နောက်ဘက်ခန်းတွင် အိပ်သော အိုင်ဒါ ဂျန်မင်ကို ညဘက်ကြီး ခေါင်းလောင်းတီးခေါ်ရသည်။ သကြားရည်ဖျော်ခိုင်းပြီး အိပ်ရာထဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ဇာဖိထိုးသည်။ နောက်တစ်နေ့ တစ်မနက်ခင်းလုံး စိတ်မော လူမော စောင့်ရပြန်သည်။ သောမတ်(စ်) မနက်စာ လာစားရင်း သုံးနာရီ သုံးဆယ့်သုံးမိနစ် ဘူချင်ရထားမဆိုက်ခင် တိုနီ ရောက်မလာနိုင်ဟု ပြောသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် တောတောင်ရေမြေခန်းထဲထိုင်ကာ စာဖတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ ရွှေသစ်ရွက်ကလေးဖြင့် အလှဆင်ထားသော အနက်ရောင် သားရေဖုံး စာအုပ်ကိုဖတ်ရန် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်သည်။

မနေ့ကလိုပင် ယနေ့လည်း အေးစိမ့်နေသည်။ နှင်းကျပြီး လေကြမ်း၏။ သံတိုင်နောက်ရှိ မီးလင်းမြို့မှ မီးဝါးသံက တချွတ်ချွတ်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ချမ်းကလည်း ချမ်းနှင့် မြင်းလည်းသံကြားတိုင်း ပြတင်းမှ လည်တဆန့်ဆန့် ကြည့်ရသည်။ ညနေလေးနာရီတိုင်လာသော် ပြတင်းမှ မကြည့်တော့ဘဲ သမီး အကြောင်း ခေါင်းထဲမှ ရှင်းထုတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ သို့သော် အောက်ဘက်မှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ပြတင်းဆီအမြန်လှည့်ကာ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ရေငွေ့ကို ပွတ်သုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ဘက်တွင် လှည်းတစ်စီး။ လှေကားမှ တက်လာသော ခြေသံကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရသည်။

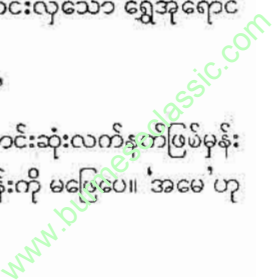
ကုလားထိုင်လက်ရန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်၍ မတ်တတ် ထရပ်ရန် အားယူပြီးမှ ထိုင်နေလျှင် ပိုကောင်းမည်ဟု တွေးလိုက်မိပြီး ဆက်ထိုင် နေသည်။ အခန်းထဲ ကမူးရှူးထိုးဝင်လာသော သမီး တိုနီကို လှည့်ကြည့်သော ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီး၏ မျက်နှာပေါ်ဝယ် သမီးကို ကာကွယ်ပေးလိုစေ ထက်သန်နေသည်။ အဲရစ်ကာသည် မှန်တံခါးအပြင်ဘက်တွင် အိုင်ဒါဂျန်မင် လက်ကို ဆွဲလျက် ရပ်ကျန်နေသည်။

တိုနီသည် သားမွေးခြုံစောင်ခြုံ၍ ဇာပါးပဝါပါသော သက္ကလတ်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည်။ ဖြူဖျော့ပြီး ကျန်းမာပုံ မပေါ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကကဲ့သို့ ငိုတော့ မလို အပေါ်နှုတ်ခမ်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ မျက်လုံးများက နီရဲလျက်။ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို မပြီးမှ ပြန်ချကာ မိခင်ဘေးတွင် ဒူးထောက်လျက်သား ပုံကျသွားပြီး အမေဂါဝန်ခေါက်ပေါ် မျက်နှာအပ်၍ ကြူကြူပါအောင် ငိုသည်။ မြူးနစ်မှ မင်းလမ်းအိမ်အရောက် အသက်မရှူစတမ်း ဝက်ခေါင်းထိုးပြေးချလာပြီး အမောဆိုနေသော်လည်း လိုရာပန်းတိုင်ရောက်ပြီဖြစ်၍ ရင်ပေါ့သွားပုံရသည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။ ပြီးမှ 'တိုနီ'ဟု ဖျောင်းဖျာသည်။ တိုနီခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ပင်အပ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ဦးထုပ်ကို ပြတင်း နှုတ်ခမ်းပေါ် တင်သည်။ ထို့နောက် သမီး၏ အုံကောင်းလှသော ရွှေအိုရောင် ဆံပင်များကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်၍ ချောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တိုနီ၊ ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ”

သမီးကိုမေးသော်လည်း စိတ်ရှည်ခြင်းသာ အကောင်းဆုံးလက်နှက်ဖြစ်မှန်း ကောင်စစ်ဝန်ကတော် သိသွားသည်။ တိုနီသည် မေးခွန်းကို မဖြေပေ။ 'အမေ'ဟု

ခေါ်လိုက်၊ 'မာမာ' ဟု ခေါ်လိုက်နှင့် မေးသည်ကို မဖြေ။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်
သည် သမီးကို ဖက်ထားလျက်က မှန်တံခါးဆီ လှမ်းကြည့်သည်။ ဝေခွဲမရ
ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ရှက်ရွံ့ရွံ့ ရပ်နေသော မြေးမလေးထံ လက်ဆန့်တန်းပြီး "မြေးလေး၊
လာပါဦး၊ ဘွားဘွားကို လာနှုတ်ဆက်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ထွားလာလိုက်တာ၊
ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ သန်မာပါကလား၊ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးပဲ၊ အသက်
ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ အဲရစ်ကာ"

"ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပါပြီ ဘွားဘွား"

"အားပါ... အပျိုကြီးဖြစ်ပြီပေါ့" တိုနီခေါင်းပေါ်မှ ကျော်၍ အဲရစ်ကာကို
နမ်းသည်။ "အိုင်ဒါနဲ့ အပေါ်လိုက်သွားတော့၊ တော်တော်ကြာရင် ညစာ စားမယ်၊
အခု သမီးမာမာနဲ့ ဘွားဘွား ပြောစရာရှိတယ်"

နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

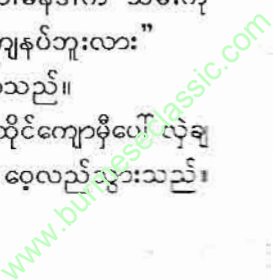
"ကဲ... တိုနီ၊ မငိုနဲ့တော့၊ ဘုရားသခင်က စမ်းသပ်ပြီဆိုရင် မာမာတို့
ဣန္ဒြေရရ ရင်ဆိုင်ရမယ်၊ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို သတိရပါလို့ ပြောထားတယ်
မဟုတ်လား၊ အရင်ဦးဆုံး အပေါ်ထပ်တက်ပြီး အနားယူမလား၊ ပြီးမှ မာမာဆီ
ပြန်ဆင်းလာခဲ့၊ ဂျန်မင်က သမီးအခန်းကို ပြင်ထားပြီးပြီ၊ ကြေးနန်းစာရလို့ပေါ့၊
မာမာတို့ တကယ်လန့်သွားတာ"

ဂါဝန်ခေါက်ကြားမှ တုန်ရီမွန်းကြပ်နေသော တိုနီအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
"တကယ်ယုတ်မာတဲ့လူ... လူယုတ်မာ" ပါမနီဒါကတော်သည် ထိုစကားလုံးများ
ထံမှ ခွာ၍ ရပ်မပေါ့။ ထိုစကားလုံးက တိုနီထံတွင် လုံးဝပူးဝင်နေသည်။ အမေ
ပေါင်ပေါ် မျက်နှာကို နှစ်သည်ထက် နှစ်အောင် မြှုပ်၍ ကုလားထိုင်ဘေးတွင်
လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။

"သမီးအမျိုးသားကို ပြောနေတာလား တိုနီ" ကောင်စစ်ဝန်ကတော်
နားနားပြီး မေးသည်။ "မာမာတော့ စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုမျိုး မထင်ခဲ့ရဲ့အမှန်ပဲ၊
သမီးက ဘာမှမပြောတော့ ဘယ်စဉ်းစားလို့ရမလဲ။ ပါမနီဒါက သမီးကို
ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း လုပ်သလား၊ သူ့ကို သမီး မကျေနပ်ဘူးလား"

"ဘာဘက်... ဘာဘက်" တိုနီ ပွင့်အန်ထွက်လာသည်။

"ဘာဘက်က..." ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ကုလားထိုင်ကျောမှီပေါ် လှဲချ
လိုက်သည်။ ပြာဖျော့ဖျော့ မျက်လုံးများက ပြတင်းဆီ ဝေ့လည်သွားသည်။

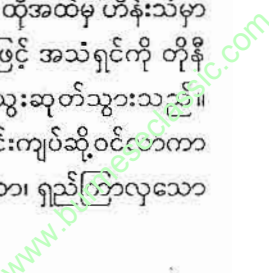
ကောင်စစ်ဝန်ကတော် နားလည်သွားပေပြီ။ စကားမဆိုနိုင်ဘဲ တိတ်နေကြသည်။
တိုနီ၏ တိုးကျသွားသော ရှိုက်သံကိုသာ ကြားနေရသည်။

“တိုနီ တိုနီ အထိနာခဲ့ပြီပေါ့နော်၊ ဒါကြောင့် သမီး ဒီလိုဖြစ်တာ၊ ဒါပေမဲ့
ဒီလိုကိစ္စမျိုးပေါ် ဒီလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပေါက်ကွဲပြရသလား၊ အဲရစ်ကာကို
ခေါ်ပြီး မြူးနစ်ကနေ ဒီအရောက်ပြန်လာဖို့လိုသလား၊ အခုတိုင်းဆိုရင် သမီးက
သူ့ကို အပြီးတိုင် စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီလို့ လူတွေအမြင်မှာ ထင်စရာဖြစ်နေပြီ၊ သူ့ဆီကို
သမီး ပြန်မသွားတော့ဘူးလား။”

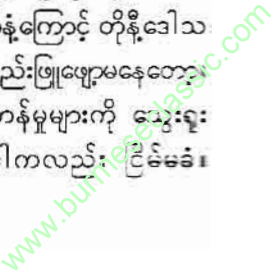
“ဘယ်တော့မှ ပြန်မသွားဘူး” ဟု တိုနီ အော်သည်။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ
ပင့်ကာ မိခင်ကို မျက်ရည်များကြားထဲမှ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်သည်။ တစ်ဖန် မျက်နှာ
မှောက်ချလိုက်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် မကြားဘိသို့ ခေါင်းကို
ဖြည်းဖြည်းယမ်း၍ အသံတင်ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် အခု သမီးဒီရောက်နေပြီ
ဆိုတော့လည်း မာမာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ သမီး ရင်ထဲမှာ ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ထား
စရာ မလိုဘူး၊ မာမာကို အကုန်ပြောပြပါ၊ ဒါမှ မာမာတို့စဉ်းစားပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
သည်းခံ၊ မေတ္တာမပျက်ဘဲ အမှားကနေ အမှန်ပြင်နိုင်မယ်။”

“ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး” တိုနီ နှစ်ကြိမ်ဆင့်အော်ပြီး ဇာတ်စုံခင်းသည်။
သို့သော် အမေ့ဂါဝန်ခေါက်ကြား ဗလုံးဗထွေးဖြစ်နေသည့်အပြင် ရတက်ရော
အမျက်ပါ ဆူပွက်နေသဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ကောင်းကောင်းဇာတ်ရည်
မလည်လိုက်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ဇာတ်ကွက်လည်သမျှမှာ အောက်ပါအတိုင်း
ဖြစ်သည်။

နီဝင်ဘာ နှစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့တွင် တိုနီသည် တစ်နေ့လုံး အစာ
မကြေချင်သလိုဖြစ်ကာ ညဘက် အိပ်ရာဝင်နောက်ကျသည်။ မှေးခနဲအိပ်ပျော်
သွားပြီး ညဥ့်လယ်တစ်ရေးနိုးချိန်တွင် အိမ်ရှေ့ကပြင်ပေါ်မှ ခပ်အုပ်အုပ်အသံ
များက သံသယဖြစ်စရာ။ လှေကားသံ တုကျိကျိ၊ တခစ်ခစ် ချောင်းဆိုးသံ၊
မွန်းကျပ်သော အသံ၊ ငြင်းဆိုသံ စသည်တို့ ရောထွေးနေပြီး ထိုအထဲမှ ဟိန်းသံမှာ
အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်သည်။ ပထမအိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေသဖြင့် အသံရှင်ကို တိုနီ
မကွဲပြားသေး။ ကွဲပြားသွားချိန်တွင် တိုနီ ဖြန်းခနဲ သွေးဆုတ်သွားသည်။
ပါးပြင်ပေါ်မှ သွေးများ နှလုံးအိမ်ဆီဆင်းသွားသဖြင့် တင်းကျပ်ဆို့ဝင်လာကာ
နှလုံးက ထန်ပြင်းစွာ ခုန်သည်။ ကြောက်စရာကောင်းသော၊ ရှည်ကြာလှသော

မိနစ်ပေါင်းများစွာ တိုနီ ခေါင်းအုံးကြားထဲခွေနေသည်။ မင်သက်နေသည်။
 လေဖြတ်ထားသည့် လူလို မလှုပ်နိုင်။ အရှက်မရှိ နှောင့်ယှက်သံများက မရပ်နိုင်
 သောအခါ တိုနီသည် ကတုန်ကယင် လက်များဖြင့် မီးထွန်းသည်။ ကြောက်
 ရွံခြင်း၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း၊ မချီအောင်နာခြင်းတို့ဖြင့် ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူကာ
 အိပ်ရာမှ ခွာပြီး တံခါးဖွင့်သည်။ လွှာဖိနပ်စီး၊ မီးခွက်ကိုင်၍ ကပြင်သို့ ကတိုက်
 ကရိုက် သွားသည်။ ကပြင်သို့ ရောက်သော် မီးခွက်မြောက်ကြည့်လိုက်ရာ
 အပေါ်ထပ်တက်သည့် လှေကားဆင့်တွင် စောစောက တိုနီစိတ်အာရုံထဲ ပုံဖော်
 ထားပြီးဖြစ်သည့် အရှိတရားကို ပက်ပင်းမြင်တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ထမင်းချက်
 ဘာဘက်နှင့် ပါမနီဒါတို့မှာ ထွေးလုံးရစ်ပတ်။ ဘာဘက် အလုပ်နောက်ကျပုံ
 ရသည်။ လက်ထဲတွင် သော့တွဲနှင့် ဖယောင်းတိုင် ကိုင်ထားသည်။ ဖယောင်းတိုင်
 မီး ဟိုယမ်းသည်ယမ်းနှင့် အိမ်ရှင်ကို တားဆီးနေပုံရသည်။ ဦးထုပ် နောက်လန်
 နေသော ပါမနီဒါက ဘာဘက်ကို အလွတ်မပေးဘဲ ဖက်ထားသည်။ တိုနီ
 ပေါ်လာသောအခါ ဘာဘက်သည် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် 'ခရစ်တော်၊ မယ်တော်
 မာရီ၊ ဂျိုးဇက်' ဟု အော်သည်။ ထိုအခါ ပါမနီဒါကပါ 'ခရစ်တော်၊ မယ်တော်
 မာရီ၊ ဂျိုးဇက်' ဟု လိုက်အော်ပြီး ဘာဘက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ဘာဘက်
 လှစ်ခနဲ ပြေးသည်။ ပါမနီဒါက ဇနီးသည်ရှေ့တွင် လက်ကြီးတွဲလောင်းချ၍
 ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ 'ဘုရား ဘုရား ဘာတွေလဲ' ဟု ဆိုသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး
 ကပါ ကုပ်ကျနေ၏။ ဇနီးသည်ကို အရဲစွန့်၍ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သော် သူ့ရှေ့တွင်
 မရှိတော့။ တိုနီ အိပ်ခန်းထဲပြန်ရောက်ကာ အိပ်ရာပေါ် ထိုင်တစ်ဝက် လဲ့
 တစ်ဝက်ဖြင့် ငါးရုံပြာလူး ဖြစ်နေသည်။ 'ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ' ဟု
 ရှိုက်ရင်း ရေရွတ်နေသည်။ ပါမနီဒါသည် တံခါးဝတွင် လျော့ရိလျော့ရဲရပ်ကာ
 ပခုံးကို တိုနီဘက် ဆတ်ခနဲ တွန့်သည်။ အနီးရောက်လာပါက တိုနီနံကို
 တံတောင်ဖြင့် တွက်ရန်ဖြစ်သည်။ 'ဟေး... တိုနယ်... မရူးစမ်းနဲ့၊ မင်းသိပါတယ်၊
 ဖရင့်ကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ ရမ်း စောဖရင့်လေ... ဒီနေ့ သူ့မွေးနေ့' စကား
 ပြောမှ အရက်နဲ့ တထောင်းထောင်း ထလာသည်။ ကဇော်နဲ့ကြောင့် တိုနီဒေါသ
 အထွတ်အထိပ်ရောက်သွား၏။ တိုနီ ရှိုက်မနေတော့။ အားနည်းဖြူဖျော့မနေတော့။
 အောင်းထားလာရသမျှ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ရာ အကျင့်တန်မှုများကို သွေးဦး
 သွေးတန်း 'ကရားရေလွတ် သွန်ထုတ်သည်။ ပါမနီဒါကလည်း ငြိမ်မိမိ။

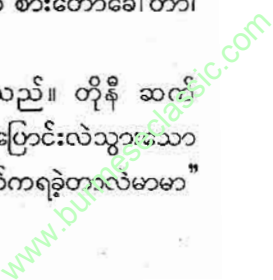
ပြန်ပက်သည်။ ပါမနီဒါသည် ဖရင့်နှင့်အတူ ဘိယာတင်မက ရှန်ပိန်ပိုင်ပါ သောက်ခဲ့သောကြောင့် တစ်ခေါင်းလုံး ပူထွက်နေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရန်ပွဲသည် ပထမတစ်ခါ အလုပ်ထွက်သော ကိစ္စတုန်းကထက် ပိုကြီးပြီး အန်တိုနီသည် ထိုညအတွက် သူမ၏ အဝတ်အစားများကို သိမ်းဆည်းကာ ဧည့်ခန်းသို့ ပြောင်းသည်။ ပါမနီဒါက တိုနီကို နောက်ဆုံးစကားတစ်လုံးဖြင့် ပိတ်နှံ့သည်။ ထိုစကားလုံးမှာ တိုနီ ဘယ်သောခါမျှ ပြန်ပြောမည် မဟုတ်သော စကားလုံး ဖြစ်သည်။

အထက်ပါဇာတ်လမ်းမှာ မိခင်၏ဂါဝန်ခေါက်ကြားရှိုက်ရင်း တိုနီ ပြောပြ ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး စကားလုံးကိုမူ တိုနီ ဘယ်သော အခါမျှ ပြောမည်မဟုတ်ပေ။ ထိုစကားလုံးက တိုနီရင်ထဲ အနက်ရှိုင်းဆုံးထိ ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုစကားကို ပြန်မပြောဟု တိုနီ ကြေညာသည်။ မိခင် ကြီးက တိုနီကို မည်သို့မျှဖိအားမပေးဘဲ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ညိတ်၍ တိုနီ၏ လှပသော ရွှေအိုရောင် ဦးခေါင်းလေးကိုကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်တိုနီ၊ စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ မာမာ နားလည် ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မာမာက သမီးရဲ့ အမေဖြစ်နေတာတင်မကဘူး၊ ကိုယ်တိုင်ကလဲ မိန်းမသားတစ်ဦးပဲလေ၊ သမီး ဒီလောက် ဝမ်းနည်းတာ ဖြစ်သင့် ပါတယ်၊ သမီးရဲ့ ခင်ပွန်းကလည်း တဒဂံအမှားကြောင့်”

“တဒဂံ... ဟုတ်လား” တိုနီ အော်ပြီး ခုန်ထလိုက်သည်။ နောက်ခြေ နှစ်လှမ်းဆုတ်ကာ မျက်ရည်များကို တရကြမ်းသုတ်သည်။ “ဒါ တဒဂံလား မာမာ၊ သမီးအပေါ်ရော၊ ဟောဒီ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)နာမည်တစ်လုံးကိုရော၊ သူ အကုန်မေ့ပစ်လိုက်တာ၊ အစကတည်းကကို ဘာမှမသိတတ်တဲ့လူစား မာမာရဲ့၊ မိန်းမ ခန်းဝင်ကြေးပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်စားချင်တဲ့လူ၊ ရည်ရွယ်ချက်လဲ မရှိ၊ အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုလဲမရှိ၊ စိတ်ဆန္ဒလည်း မရှိ၊ သူ့သွေးကြောထဲမှာ သွေးမရှိဘူး၊ တဆေးပဲ ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘာဘက်ကို လက်သင့်ရာ စားတော်ခေါ်တာ၊ တိုနီက ပြောတော့ သူတိုနီကို ပြန်ပြောတဲ့စကားလုံးက”

ထိုစကားလုံးဆီ တစ်ကျော့ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။ တိုနီ ဆက် မပြောတော့။ ရုတ်တရက် ရှေ့ခြေတစ်လှမ်းတိုးကာ လုံးဝပြောင်းလဲသွားသော အသံနှင့် စိတ်ဝင်တစားမေးလိုက်သည်။ “ချစ်စရာလေး၊ ဘယ်ကရခဲ့တာလဲမာမာ”

ကျူရီးများဖြင့် ရက်ထားသော ချစ်စရာခြင်းတောင်းလေးထံ မေးထိုး၍ မေးသည်။
ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ လက်မှုပစ္စည်းများ သိမ်းရာခြင်းတောင်းလေးမှာ ဖဲကြီး
လေးဖြင့် လှနေသည်။

“ဝယ်ထားတာ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ မာမာလိုတာနဲ့ ဝယ်လိုက်တာ”

“လှလိုက်တာ” ဟု ပြောပြီး တိုနီ ခေါင်းငဲ့ကြည့်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်
ကတော်သည် တိုနီ ကြည့်သည့်အတိုင်း ခြင်းတောင်းကို လိုက်ကြည့်သော်လည်း
အတွေးလွန်နေသဖြင့် မြင်ဟန်မတူ။

နောက်ဆုံး လက်တစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်ကာ “ကဲ... သမီး၊ ဘာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့
ဖြစ်ခဲ့ အခု အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီဆိုတော့ ဒီမိသားစုက သမီးကို ကြိုနေမှာပါပဲ၊
မာမာတို့ ခေါင်းအေးသွားမှ စကားထပ်ပြောကြရအောင်၊ အခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ
နေရာချပြီး အနားယူ၊ အိုင်ဒါ...” ထမင်းစားခန်းထဲ အော်ခေါ်လိုက်သည်။
“ပါမနီဒါကတော်နဲ့ အဲရစ်ကာအတွက် တစ်နေရာစီ သတ်သတ် ပြင်ပေးလိုက်
ပါကွယ်”

ညစာစားပြီးချိန်တွင် တိုနီ အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ တိုနီ ပြန်ရောက်
လောက်မည်ကို သောမတ်(စ်)သိနိုင်ကြောင်း ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က ညစာစားရင်း
တိုနီကို ပြောပြခဲ့သည်။ တိုနီသည် အစ်ကိုအား တွေ့လိုစိတ် ထက်သန်ပုံ မရ။

ညခြောက်နာရီတွင် ကောင်စစ်ဝန်သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ရောက်
လာပြီး တောတောင်ရေမြေခန်းထဲ တန်းဝင်သွားကာ မိခင်နှင့် ကြာမြင့်စွာ စကား
ပြောကြသည်။

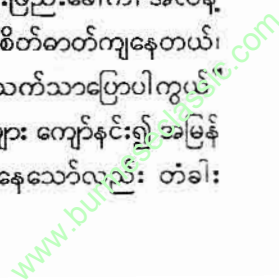
“တိုနီ ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ တိုနီကြည့်ရတာ ဘယ်လိုနေလဲ”

“အိုး တွမ်၊ တိုနီကြည့်ရတာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးပုံပဲ၊ တိုနီ အထိနာခဲ့ပြီ၊
ဟိုစကားလုံးဆိုတာကိုပဲ မာမာ သိချင်စမ်းတယ်”

“သား တက်ကြည့်ဦးမယ်”

“သွားကြည့်လိုက်ပါ တွမ်၊ တံခါးကိုတော့ ဖြည်းဖြည်းခေါက်၊ အလန့်
တကြား မဖြစ်စေနဲ့၊ ဆူဆူပူပူလည်း မလုပ်နဲ့နော်၊ တိုနီ စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်၊
အစာမကြေလို့ ဘာမှလည်း မစားထားဘူး၊ ဖြည်းဖြည်းသက်သာပြောပါကွယ်”

သောမတ်(စ်)သည် ထုံးစံအတိုင်း လှေကားထစ်များ ကျော်နင်း၍ အမြန်
တက်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဆွဲလိမ်၍ စဉ်းစားနေသော်လည်း တံခါး

ခေါက်ချိန်တွင် မျက်နှာကို ကြည်ကြည်လင်လင်ထားသည်။ “ဝင်လာခဲ့ပါ” ဟူသော အသံကို ကြားသော် သောမတ်(စ်)တံခါးဖွင့် လိုက်သည်။ တိုနီသည် အဝတ်အစားအပြည့်အစုံဖြင့် အိပ်ရာပေါ်လှဲနေသည်။ ခုတင်လိုက်ကာများကို လှန်တင်ထားသည်။ အောက်ခံစောင်က တိုနီကျော အောက်မှာပင် ရှိနေ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် ဆေးပုလင်းလေး တစ်လုံး။ တိုနီ ကိုယ်ကို လှည့်၍ လက်ပေါ် ခေါင်းတင်ကာ အစ်ကိုအား နှုတ်ခမ်းစု၍ ပြုံးကြည့်သည်။ သောမတ်(စ်)သည် တိုနီအား အပီအပြင် ဦးညွတ်၍ ဣန္ဒြေကြီးဖြင့် လက်များ ဆန့်ထုတ် လိုက်သည်။

“သခင်မ ခင်ဗျား၊ ရွှေမြို့တော်ကနေ ဒီအထိရောက်လာခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်များအနေနဲ့ ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမယ်မှန်း မသိကြောင်းပါ”

“အိုး... မွှေးမွှေးပေးစမ်းပါ အစ်ကို” တိုနီ ထထိုင်ပြီး ပါးထိုးပေးသည်။ ထို့နောက် ပြန်လှဲနေ၏။ “ကောင်းပြီလူကလေး၊ နေကောင်းရဲ့လား၊ ကြည့်စမ်း၊ မြူးနစ်မှာတုန်းကလိုပဲ ဘာမှမပြောင်းလဲသေးပါလား”

“ယင်းလိပ်တွေချထားတော့ မပြောင်းလဲသေးဘူးလို့ အတပ်ပြောလို့ မရဘူးလေ၊ သူများပြောတာကို လိုက်တုပြီး မပြောပါနဲ့၊ အစ်ကိုကသာ ပြောရမှာဗျ၊ ဟိုအရင်တုန်းက ပြောသလိုပဲ...၊ တိုနီနဲ့ ကလေးသိုင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒီအိမ်ရဲ့ အလှပဂေး...” သောမတ်(စ်)သည် တိုနီလက်ကို ကိုင်ထားရင်းက အိပ်ရာဘေးမှ ကုလားထိုင်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

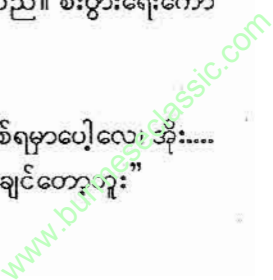
“အိုး တော်ပါ၊ ရှက်စရာကြီး၊ ကလေးသိုင်းတစ်ယောက်ကော”

“ကလေးသိုင်းတစ်ယောက် ငတ်နေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကရောက်(စ်)မင့် အဒေါ်ကြီး သိသွားပါပြီ။ လာမယ့် ကြာသပတေးနေ့ကျရင် ကလေးသိုင်း လာမစားဘဲ မနေပါဘူးဗျား”

တိုနီ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ယခုလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရယ်ရသည်မှာကြာပြီ။ ထို့နောက် သက်မချပြီး မေးသည်။ စီးပွားရေးကော ဘယ်လိုနေလဲ။

အိုး... ဖြစ်ပါတယ်၊ ညည်းပြစရာမရှိဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီမှာတော့ ဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ၊ အိုး..... အစ်ကို တိုနီတော့ အသေးအမွှားတွေ စကားလုပ်မပြောချင်တော့ဘူး”

“သနားစရာပဲ၊ ဘာကြီးဖြစ်နေနေ တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ပျော်ရွှင်မှုကို တစ်ယောက်က ထိန်းသိမ်းပေးရမှာပဲ”

“အားလုံးပြီးသွားပါပြီ အစ်ကို၊ အကုန်သိပြီးပြီလား”

“အကုန်သိပြီးပြီလားဆိုတော့...” သောမတ်(စ်)သည် တိုနီလက်ကို လွှတ်ချပြီး ကုလားထိုင်ကို နောက်ဆုတ်သည်။ “အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ‘အကုန်’ ဆိုတာ အဲဒီ ‘အကုန်’ ထဲမှာ ဘာတွေပါမှန်းမှ မသိတာ၊ အချစ်ကော အလွမ်းကော မင့်ကို ပေးလိုက်ပါပြီဆိုတာမျိုးလား၊ မဟုတ်သေးဘူး နားထောင် တိုနီ”

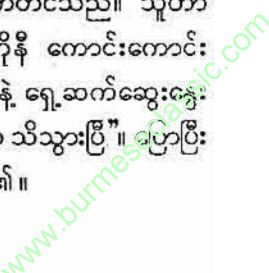
တိုနီတိတ်နေသည်။ တိုနီအကြည့်ထဲတွင် အံ့သြမှုနှင့်တိုက်ခိုက်လိုမှု ပါဝင်သည်။

“အဲဒီအကြည့်ကို အစ်ကိုမျှော်လင့်ပြီးသား၊ မဟုတ်ရင် တိုနီ ဒီဘယ်ရောက် နေမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ တိုနီ...တိုနီအသည်းအသန်သဘောထားတဲ့ ဒီကိစ္စကို အစ်ကိုက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သဘောထားကြည့်ချင်တယ်၊ ဒါဆို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းဖြည့်ပေးသွားနိုင်လိမ့်မယ်”

“တိုနီက အသည်းအသန် သဘောထားတယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စကို သေကောင်ပေါင်းလဲ ပုံစံမျိုး သဘောမထားဘဲ ပြောကြမယ်၊ ခပ်ပျော့ပျော့စကားလုံးကိုပဲ သုံးမယ်၊ ‘အားလုံးပြီးသွားပြီ’ တို့၊ ‘စိတ်ဆင်းရဲနေသော အန်တိုနီ’ တို့၊ အဲဒီလိုစကားလုံးမျိုးတွေ မသုံးဘူး၊ အစ်ကိုကို နားလည်မှုမလွဲနဲ့ တိုနီ၊ တိုနီခုလို အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ အစ်ကို့ထက် ဘယ်သူကမှ ပိုပျော်မနေဘူးဆိုတာ တိုနီ သိပြီးသား။ ပါမနီဒါ မပါဘဲ တိုနီ ဘာသာ တိုနီ အလည်လာပါစေလို့ အစ်ကို မျှော်နေတာကြာပြီ။ ဒါမှ မိသားစု ပြန်ဆုံနိုင်မှာကိုး။ ဒါပေမဲ့ အခုလိုပုံစံမျိုးကြီး ပြန်ချလာတာကတော့ ပြောရရင် မိုက်အားကြီးတယ်၊ နေဦး၊ ပြီးအောင်ပြောပါရစေဦး၊ ပါမနီဒါလုပ်ပုံက တော်တော် အကျင့်တန်တာ၊ ဒါကို အစ်ကို ရှင်းရှင်းသိတယ်။ အစ်ကို မသိမှာ မပူနဲ့”

တိုနီသည် လှဲနေရာမှ ထထိုင်ပြီး ရင်ဘတ်ပေါ် လက်တင်သည်။ “သူဟာ ဘယ်လောက်ထိ အကျင့်တန်သလဲဆိုတော့ သူ့ကို တိုနီ ကောင်းကောင်း နားလည်သွားတဲ့အထိပဲ၊ နားလည်လွန်းလို့ ဒီလူစားမျိုးနဲ့ ရှေ့ဆက်ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့မှန်း တိုနီ အသေအချာ သိသွားပြီ”။ ပြောပြီး ပြန်လှဲကာ မျက်နှာကြက်ကို တင်းမာစွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

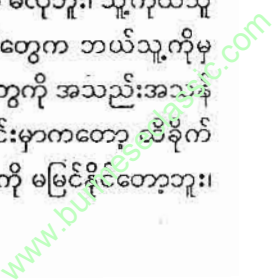

တိုနီ၏ အချိန်စီးသော စကားလုံးများကြောင့် ထင်သည်။ သောမတ်(စ်) ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ကိုယ့်ခူးကိုယ်ပြန်ကြည့်ကာ ပြုံး၍သာ နေရသည်။

“အစ်ကိုကတော့ သူ့ဆီ မချေမငံ စာရေးမပို့ပါဘူး။ တိုနီပြောသလိုဘဲ နောက်ဆုံးတော့ တိုနီကိစ္စပဲလေ။ သူ့နေရာနဲ့သူ ထားနိုင်မယ်ဆိုရင် ဒါ တိုနီတို့ ဇနီးသည်ရဲ့ တာဝန်ပဲ။ ပြောရရင် သူ့အပြစ်ကို လျှော့ပေါ့တွေးလို့လဲ ရပါတယ်။ အဲဒီနေ့က မွေးနေ့ပွဲလဲရှိတယ်။ အိမ်ပြန်အလာမှာ သူ မြောက်ကြွမြောက်ကြွဖြစ် နေတယ်။ အဲဒီမှာ ခြေတစ်လှမ်းမှားတာနဲ့ မထင်လောက်အောင် မှောက်မှောက် မှားမှားဖြစ်”

“အစ်ကို့ကိုတိုနီနားမလည်တော့ဘူး။ အစ်ကို့သဘောထားကိုနားမလည် တော့တာ၊ အစ်ကိုက စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းနဲ့ လူမဟုတ်လား၊ အစ်ကို က ပါမနီဒါအကြောင်း မသိသေးလို့၊ သူ မူးရူးနေတဲ့ပုံစံကို မမြင်ဖူးသေးလို့။”

“သူ ရယ်စရာကောင်းတာ သေချာတယ်။ အစ်ကိုပြောချင်တာ ဒါပဲ တိုနီ၊ သူ့ပုံစံ ဘယ်လောက်ရယ်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ တိုနီ မမြင်ဘူး။ တိုနီက အစာမကြေရောဂါနဲ့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မကျန်းမာတော့ အမြင်မကြည်ဘူး။ သူ့ရဲ့အားနည်းချက်ကိုလည်း လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သဘောထားပြီး ကြည့်ပေးပါ။ အစ်ကိုပြောတာက ဒီလို ဖြစ်ရပ်အပေါ်ကို တိုနီ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ဟားပစ်လိုက်၊ ဥပေက္ခာပြုလိုက်ဖို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အခုလို အိမ်က ထွက်လာတာကတော့ သိပ်ပြင်းထန်လွန်းတယ်။ ဒါလည်း သူ့အတွက် ခပ်ကောင်း ကောင်းပါပဲ။ ခုလောက်ဆို သူဗျာများနေပြီ။ အစ်ကိုဆိုလိုတာက တိုနီအနေနဲ့ ပြဿနာကို တခြားအမြင်မျိုးနဲ့ မြင်စေချင်တယ်။ အစော်ကားခံလိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ အမြင်ပျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီထက်ပိုပြီး ယထာဘူတကျကျမြင်စေချင်တယ်။ အချင်းချင်းတွေပဲ တိုနီ၊ အစ်ကို ပြောပါရစေဦး။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှုတစ်ခုမှာ အရေးကြီးတာက ဘယ်သူဘက်က ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တ အထက်စီးရနေသလဲ ဆိုတာပဲ။ ပါမနီဒါက ဘွင်းဘွင်းသမား၊ သံသယဖြစ်စရာ မလိုဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ရယ်စရာကောင်းတဲ့လူအဖြစ် ဝန်ခံပြီးသား။ သူ့လုပ်ရပ်တွေက ဘယ်သူ့ကိုမှ အမှန်တကယ် မထိခိုက် စေဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့လုပ်ရပ်တွေကို အသည်းအသန် သဘောထားဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းမှာကတော့ ထိခိုက် သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တိုနီအမြင်မှာ ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တပိုင်းကို မမြင်နိုင်တော့ဘူး။

ဒီဖြစ်ရပ်ကို အလိမ္မာဖက် နိုင်ရင် တိုနီ ပျော်ရမှာပါ။ ဒီမှာ နှစ်ပတ်လောက်နေပြီး တိုနီ ဟိုကိုပြန်သွားရင်... အစ်ကိုတို့က တိုနီကို နှစ်ပတ်လောက် ဆွဲထားချင် သေးလို့၊ မြူးနစ်မှာ”

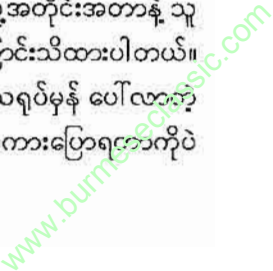
“မြူးနစ်ကို မပြန်တော့ဘူး”

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ... မကြားဘူး” သောမတ်(စ်)သည် နားရွက်ကို လက်နှင့်ကာပြီး ရှေ့ကုန်း၍ မျက်နှာကို ရှုံ့တွလိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ်လှဲနေသော တိုနီ၏ ဦးခေါင်းက ခေါင်းအုံးတွင်း နစ်မြုပ်နေသည်။ မေးစေ့က ချွန်ထွက်နေ၏။ “ဘယ်တော့မှ မပြန်ဘူး” ဟု ပြောပြီး သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လည်ချောင်းရှင်းသည်။ လည်ချောင်းရှင်းသံမှာ ချောင်းခြောက်ဆိုး သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ အစာမကြေရောဂါရပြီးနောက်ပိုင်း တိုနီတွင် ထိုအကျင့်စွဲ လာသည်။ တိတ်နေကြပြန်သည်။

“တိုနီ” သောမတ်(စ်)သည် ကုလားထိုင်လက်ရန်းကို လက်ဝါးနှင့် ပုတ်ပြီး ထိုင်ရာမှအထ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ပြောလိုက်သည်။ “ကျော်မကောင်း ကြား မကောင်းဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်ပါဘူးနော်”

တိုနီ စွေကြည့်လိုက်သည်။ သောမတ်(စ်)သည် ဖြူရော်ရော်နှင့် နားသယ်မှ ကြွက်သားများ ဖောင်းထနေသည်။ တိုနီသည် တောင့်မထားနိုင်တော့ မှန်း သိသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှုံ့ဆော်နေရသည်။ ထိုအကြောက်တရားကို ဖုံးအုပ် လိုစေဖြင့် ဒေါသထွက်လာသည်။ ထထိုင်၍ ကြမ်းပေါ်ခြေချသည်။ မျက်မှောင် ကြုတ်ထား၏။ ပါးပြင်နှစ်ဖက် သွေးရောင်လျှမ်းနေကာ ပြောခြေ ပြောလက်ဖြင့် သွက်သွက်ပြောသွားသည်။

“ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ဟုတ်လား၊ ဒါဆို တိုနီက အစော်ကား ခံနေရတာတောင်၊ သူများက ကိုယ့်မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ ထွေးနေတာတောင် ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း မဖြစ်အောင် နေရမယ်ပေါ့၊ တိုနီကို ဒီလိုနေဖို့ လာပြောတာပေါ့။ ဒါဆို အစ်ကိုကကော၊ အစ်ကိုတစ်ယောက် ပီသသေးရဲ့လား၊ ရှေ့နောက် မြော်မြင်တာတို့၊ အလိမ္မာဖက်တာတို့ဆိုတာ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့ သူ ရှိတယ်အစ်ကို။ တိုနီလည်း အစ်ကိုလောက်နီးနီး ဘဝအကြောင်းသိထားပါတယ်။ တိုနီပြောချင်တာက အပေါ်ယံမျက်နှာဖုံးတွေ ကွာကျပြီး သရုပ်မှန် ပေါ်လာတဲ့ အချိန်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ တိုနီလို ငတုံးက အစ်ကိုကို ဒီစကားပြောရတာကိုပဲ

အံ့ဩမိတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ တိုနီက ငန်းဖိုကြီးလို တုံးတယ်။ ပါမနီဒါက ဘယ်တုန်းကမှ တိုနီကို မချစ်ခဲ့ဘူး၊ ဘာမှ အံ့ဩစရာမရှိဘူး၊ တိုနီက အဘွားအို ရွတ်တွဲကြီးဖြစ်နေပြီ၊ ရှင်းရှင်းပြောရင် ဘာဘက်က တိုနီထက် ပိုလှတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ တိုနီနောက်ခံမိသားစု၊ တိုနီအဆင့်အတန်း၊ တိုနီခံစားချက်အားလုံးကို သူ မေ့ပစ်လိုက်ရောလား၊ သူ မေ့ပစ်လိုက်ပုံကို အစ်ကိုမှ မမြင်ဖူးသေးတာ၊ မမြင်တော့လည်း နားမလည်ဘူးပေါ့၊ ဒီလူ ဘယ်လောက် ရွံစရာကောင်းတယ်ဆိုတာ တိုနီ ပြောမထွက်ဘူး၊ အစ်ကိုညီမ တိုနီကို သူ သုံးလိုက်တဲ့ စကားလုံးက... ဒါကြောင့် တိုနီ ပစ္စည်းတွေယူပြီး အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့တာ။ ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်မလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူပြောတဲ့ စကား တိုနီနားထဲက မထွက်ဘူး။ အဲဒီစကားကြောင့်ပဲ တိုနီ တစ်ညလုံး ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်နေခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ အဲရစ်ကာကို အစောကြီးနှိုးပြီး ထွက်လာခဲ့တာ၊ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောထွက်တဲ့လူရဲ့အနီးမှာ နေကို မနေနိုင်တော့ဘူး၊ စောစောက ပြောသလိုပဲ ဒီလို လူစားမျိုးဆီ ပြန်မသွားနိုင်တော့ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မပြန်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးစားမှုလေး ရှိနေတယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ”

“ပါမနီဒါပြောတဲ့ စကားက ဘာစကားလဲ... အစ်ကိုကို ပြောပြပါလား၊ ပြောမှာလား မပြောဘူးလား”

“မပြောဘူး၊ အဲဒီစကားလုံး တိုနီပါးစပ်က ထွက်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း တိုနီနဲ့ စကားပြောနေလို့ အပိုပဲ”

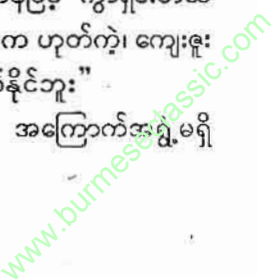
“မပြောလည်း ရတာပဲ၊ တိုနီက ဒီကိစ္စထပ်ပြီး မဆွေးနွေးချင်တော့ဘူး”

“တိုနီ ဘာလုပ်မလဲ၊ ကွာရှင်းမလား”

“ကွာမယ်၊ အဲဒါ တိုနီဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ၊ တိုနီလေ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရော၊ ကလေးကိုရော၊ မိသားစုကိုရော ကြွေးတင်နေပြီလို့ ခံစားရတယ်”

“ဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး” သောမတ်(စ်) စိတ်လက်မပါပြောသည်။ ကိုယ် တစ်ပတ်လှည့်ပြီး နောက်ဆုတ်သည်။ အပြီးအပြတ်ပြောဟန်ဖြင့် “ကွာရှင်းတယ် ဆိုတာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူမှရတယ် တိုနီ၊ ပါမနီဒါက ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်လို့ ပြောမယ်ထင်နေသလား၊ ဒီအကြံ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အို၊ အဲဒီကိစ္စ တိုနီတာဝန် ထားလိုက်” တိုနီ အကြောက်အရွံ့မရှိ ဖြေသည်။

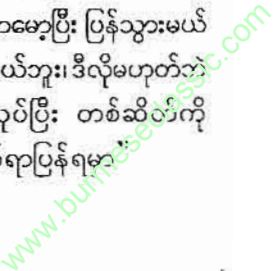

“သူက မတ်တစ်သောင်းခုနစ်ထောင်အတွက် ဒီကိစ္စငြင်းမယ်လို့ အစ်ကို ပြောတာမဟုတ်လား၊ ဂရုန်လစ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ၊ ငွေကြောင့်ပေါ့၊ နည်းလမ်းတွေ ရှိပါတယ်အစ်ကို၊ တိုနီ ဒေါက်တာ ဂီစကီဆီကိုသွားမယ်၊ ခရစ်ရှန်းရဲ့ သူငယ်ချင်း ဆိုတော့ တိုနီကို ကူလိမ့်မယ်၊ အရင်တစ်ခါကလို ‘လင်ယောက်ျားတစ်ဦးက မိသားစုကို မထောက်ပံ့နိုင်တော့၍’ ဆိုတာမျိုးနဲ့တော့ ဘယ်တူတော့မလဲ၊ တိုနီမှာ နည်းလမ်းရှိပါတယ်အစ်ကို၊ ကွာရှင်းတာဟာ တိုနီဘဝမှာ ဒါ ပထမဦးဆုံးမှ မဟုတ်တာ၊ ကွာရှင်းဖို့ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘူးဆိုရင်တောင် တိုနီ ဆုံးဖြတ်ချက်က ခိုင်မာနေပြီ၊ သူ ငွေယူချင်လည်း ယူပစေပေါ့၊ ဘဝမှာ ငွေထက် ပိုမြင့်တာတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ သူ တိုနီကို မမြင်စေရဘူး”

တိုနီ ချောင်းဆိုးပြန်သည်။ အိပ်ရာမှ ခွာကာ လက်တင်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်၍ တံတောင်တစ်ဖက် ထောက်ထားသည်။ မေးစေ့က လက်ခုပ်တွင်းမြှုပ်နေ သဖြင့် လက်ချောင်းလေးချောင်းက အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကုတ်မိနေသည်။ ကိုယ်ကို ညာဘက်လှည့်ထား၍ ဒေါသနီရဲနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြတင်း အပြင်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသည်။

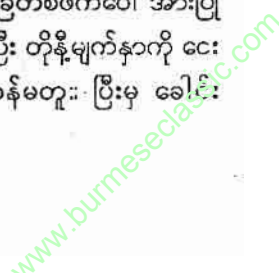
သောမတ်(စ်)သည် သက်ပြင်းချလိုက်၊ ခေါင်းယမ်းလိုက်၊ ပခုံးတွန့် လိုက်ဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်သည်။ တိုနီရှေ့တွင် ရပ်ပြီး သူ့လက် များကို လိမ်သည်။ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံဖြင့် “တိုနီ... တိုနီဟာ တကယ့်ကလေးလို့ပဲ၊ တိုနီပြောသွားသမျှတွေဟာ ကလေးစကား ပေါက်တတ် ကရတွေချည်းပဲ၊ ရင့်ကျက်လာတဲ့မိန်းမအဖြစ် တစ်မိနစ်လောက် ပြန်စဉ်းစားပေး ပါလား၊ အစ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ နည်းနည်းကြိုးစားပေးစမ်းပါ၊ အခု တိုနီ လုပ်ပြနေတဲ့ပုံစံက တိုနီလင်ယောက်ျားဟာ တိုနီအပေါ် ရက်ရက်စက်စက် သစ္စာဖောက်ပြီး လူတွေအားလုံးရှေ့မှာ စော်ကားမော်ကားလုပ်နေပါပြီ ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီလိုပုံစံမျိုး မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာကို ပြန်သတိရပါဦး၊ ကော့ဖင်ဂါ လမ်း အိမ်လှေကားပေါ်က ဖြစ်ရပ်ကို ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သိတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ တိုနီကသာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဣန္ဒြေရရ မျက်နှာမော့ပြီး ပြန်သွားမယ် ဆိုရင် တိုနီလည်း သိက္ခာမကျဘူး၊ အစ်ကိုတို့လည်း မသိမိလှဘူး၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ တိုနီက ပြန်မသွားဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး တစ်ဆိပ်ကို တစ်အိတ်ချဲ့မယ်ဆိုရင် အစ်ကိုတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပဲ ဒဏ်ရာပြန်ရမှာ”

လက်ခုပ်တွင်းမှ မေးစေ့ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ပြီး တိုနီသည် သောမတ်(စ်) မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“တော်ပြီ သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)၊ တော်တော့... အခု တိုနီအလှည့်၊ လူတွေက ဒီသတင်းကို မကြားသိရရင်ဘဲ ရှက်စရာ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းတွေ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့၊ အား... မဟုတ်သေးဘူး၊ ရှက်စရာကိစ္စက တိုနီတို့ရဲ့ သိက္ခာကို တရိရိဝါးစားနေတာဟာ လူသိတာထက် အပုံကြီး ပိုဆိုးတယ်။ အစ်ကိုပြောသလို အပြင်ပန်းမှာ အစစအရာရာ ထိပ်တက့ထိပ် ဖြစ်နေပြီး လေးဖက်လေးတန် နံရံထဲမှာတော့ အရှက်မရှိ ကိစ္စတွေ ပြည့်ကျပ် နေမယ်ဆိုရင် တိုနီတို့ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)ဆိုတာ ဒီလိုလူစားမျိုးတွေလား၊ အစ်ကိုကို တိုနီ တကယ်အံ့ဩနေပြီ၊ အဖေသာဆိုရင် ဒီနေရာမှာ ဘယ်လိုလုပ်မယ်ထင်သလဲ အဖေ့နည်းလမ်းအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပါ၊ ရှင်းရှင်းနဲ့ ဘွင်းဘွင်းပဲ လုပ်မယ်၊ အစ်ကိုက စာအုပ်ဖွင့်ပြီး ‘သူတို့က ဒီမှာ၊ ကြည့်ကြဟေ့’ လို့ တစ်လောကလုံးကို ပြရဲရမယ်၊ ဘုရားက တိုနီကို ဘယ်လို ဖန်ဆင်းထားသလဲ တိုနီ ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ တိုနီ မဖြိုပါဘူး။ ဂျူလီမော်လင်ဒေါ့(မ်)နဲ့ လမ်းမှာတွေ့လို့ သူက မခေါ်နိုင် မပြောနိုင်ဖြစ်လည်း ဖြစ်ပေစေပေါ့၊ ဖီဖီဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)က ကြာသပတေးနေ့ လာရင်း အငြိုးနဲ့ ‘ကဲ၊ ဒုတိယအကြိမ်လည်း ယောက်ျားတွေရဲ့ အပြစ်ပေါ့’ လို့ ပြောချင်လည်း ပြောပစေ၊ တိုနီ အရေးမလုပ်ပါဘူး၊ တိုနီစိတ်တိုင်းကျ လုပ်ခဲ့ တာဟာ မှန်တယ်ဆိုတာ တိုနီ သိတယ်၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ဂျူလီမော်လင် ဒေါ့(မ်)တို့၊ ဖီဖီဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)တို့ကို သိပ်ကြောက်ပြီး ကြိတ်မှိတ် အစော်ကား ခံမယ်၊ မူးမူးရှူးရှူးဆဲတာကို ခံမယ်၊ လှေကားထိပ်က မြင်ကွင်းကြီး မြင်ပြီးရက်နဲ့တောင် ဒီလူနဲ့အတူ ဆက်နေမယ်၊ တိုနီရဲ့ ဇာတိပုညဂုဏ်မာနကိုတောင် မေ့ပစ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေတဲ့ဟန်မျိုး ဖမ်းမယ်ဆိုရင် အဲဒါကမှ တကယ် ရှက်စရာစစ်စစ်၊ အဲဒါကမှ သိက္ခာအမဲ့ဆုံးလုပ်ရပ်”

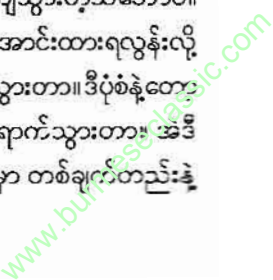
တိုနီ ပြောရင်း ရပ်သွားပြန်ကာ လက်ခုပ်တွင်း မေးစေ့မြှုပ်ပြီး ပြတင်းဆီ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သောမတ်(စ်)သည် တိုနီရှေ့တွင် ခြေတစ်ဖက်ပေါ် အားပြု ရပ်နေသည်။ ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းလက်များ ထိုးထည့်ပြီး တိုနီမျက်နှာကို ငေး ကြည့်နေသော်လည်း စဉ်းစားနယ်ချဲ့နေသဖြင့် မြင်ဟန်မတူ... ပြီးမှ ခေါင်း တွင်တွင်ယမ်းသည်။

“တိုနီ... တိုနီပြောတာ အမှန်တွေပဲ။ တိုနီပြောသွားတာတွေ အစ်ကို အကုန် သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုနီက ခုလေးတင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သစ္စာဖောက် သွားတယ်။ ဒီကိစ္စက လူမဟုတ်ဘူးတိုနီ၊ နေရာနဲ့ဆိုင်တယ်။ ဒီပြဿနာတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးပြုပြီးဖြစ်တာ။ ဒါကို တိုနီ အသားမကျတာ၊ အမှန်ကိုပဲ ပြောပါ တိုနီ”

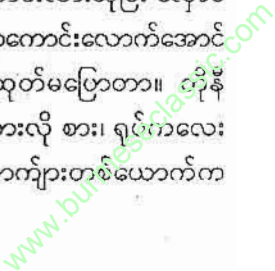
“ဒါအမှန်ပဲ” တိုနီ အော်ရင်း ခုန်ထသည်။ သောမတ်(စ်)မျက်နှာတည့်တည့် လက်တစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်ထားသော တိုနီမျက်နှာမှာ ရဲရဲတွတ်နေသည်။ လက် တစ်ဖက်က ကုလားထိုင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း တိုက်ပွဲဝင်တော့မည့် အနေအထားဖြင့် တရစပ်ပြောချသွားသည်။ သောမတ်(စ်)သည် အံ့ဩတကြီး ပြူးကြည့်နေရသည်။ တိုနီပါးစပ်မှ စကားလုံးသစ်များ ကရားရေလွှတ်သလို သွန်ချလာရာ တိုနီမှာ အသက်ပင်မရှူနိုင်။ အရာရာတိုင်းအတွက် တိုနီတွင် ပြောစရာ စကားလုံးများရှိနေရာ မြူးနစ်တွင် နေခဲ့ရသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ရင်ထဲ သိမ်းဆည်းထားရသမျှ အားလုံးသွန်ချတော့သည်။ သီးသန့်မဟုတ် အရှုပ်ရှုပ်အထွေးထွေးဖြစ်နေသော ကိစ္စများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဆည်ကျိုးသလို သွန်ထုတ်သွားသည်။ တိုနီသည် ရိုးသားမှုအခရာဖြင့် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို တွန့်ဆုတ်ခြင်းကင်းစွာ ပြောသွားသည်။

“ဒါအမှန်ပဲ” ဟု တိုနီ အော်သည်။ “ထပ်ပြောစမ်းပါဦး သောမတ်(စ်)၊ အို... တိုနီ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်။ တိုနီအနာဂတ်ကို တိုနီ သိနေပြီ။ အရင်ကလို မတုံးတော့ဘူး။ ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ ကြားသိရုံနဲ့ သတိလစ်သွားတဲ့အစား မဟုတ်တော့ဘူး။ မျက်ရည်ထရီစကီလို လူစားမျိုးကိုလည်း ကြံဖူးတယ်။ ဘင်ဒစ် ဂရန်လစ်လို ကောင်နဲ့လည်း လက်ထပ်ဖူးတယ်။ ဒီမြို့ပေါ်က အပျော်ကြူးတဲ့ ကောင်တွေကိုလည်း သိတယ်။ တိုနီက တောသူ အရိုးခံလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ တိုနီပြောမယ်။ ဘာဘက်ကိစ္စတစ်ခုတည်းကြောင့် တိုနီ အရူးမီးဝိုင်း ဖြစ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဘက်ကိစ္စက ပြည့်နေတဲ့ ကော်ဖီခွက် လျှံကျသွားတဲ့သဘောပဲ။ နဂိုထဲက ကော်ဖီခွက်က ပြည့်နေပြီ အစ်ကိုရဲ့။ အကြာကြီး အောင်းထားရလွန်းလို့ ပြည့်နေတာ။ ဒါကြောင့် နည်းနည်းလေးထိလိုက်ရုံနဲ့ လျှံကျသွားတာ။ ဒီပုံစံနဲ့တော့ ပါမနီဒါကို အားကိုးမှီခိုလို့မရဘူးဆိုတဲ့ အသိက ထိပ်ဆုံးရောက်သွားတာ။ အဲဒီ အသိက ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ လှန်ချပစ်လိုက်တာ။ ခေါင်းထဲမှာ တစ်ချက်တည်းနဲ့

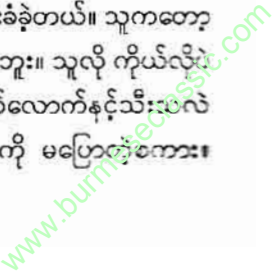

မြူးနစ်ကနေ ခွာရမယ်လို့သိခဲ့တာ။ မြူးနစ်ကို ခွာချင်တဲ့စိတ်က ဟိုးအရင်ကတည်းက ရင်ထဲမှာ တစ်စုံစီမုံဖြစ်နေခဲ့တယ် အစ်ကို။ အဲဒီမှာ တိုနီ မနေနိုင်ဘူး။ ဘုရားနဲ့ ကောင်းကင်ဘုံရှေ့မှာ တိုနီ ကျိန်ပြောရဲတယ်။ တိုနီ ဘယ်လောက် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ သိရဲ့လား။ အစ်ကိုတို့ အလည်လာ တုန်းက တိုနီ အစစအရာရာ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်ပြီး ညည်းမပြခဲ့တာ အစ်ကို ဝန်ပိမှာစိုးလို့ပါ။ အမြဲတမ်း မျိုသိပ်ခဲ့ရပါတယ် အစ်ကို။ မျိုသိပ်ထားပေမဲ့လည်း တိုနီ စိတ်မွေမွေကြေအောင် ခံစားခဲ့ရတယ်။ ပန်းပင်လေး တစ်ပင်လိုပေါ့။ နဂို မြေခံရေခံကနေ မြေသစ်ရေသစ် ပြောင်းစိုက်လိုက်တော့ မရှင်သန်နိုင်တော့ သလိုပဲ။ တိုနီက အဘွားအို ရွတ်တွဲကြီးဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီလောက် မြေစိမ်း ရေစိမ်း ပေါ်မှာ ပြောင်းအစိုက် မခံရပါစေနဲ့တော့။ တူရကီမှာ နေရမယ်ဆိုရင်တောင် ဝမ်းသာနိုင်ပါသေးတယ်။ အိုး... တိုနီတို့ မြောက်ပိုင်းသားတွေဟာ ပြောင်းစိုက်လို့ မရတဲ့လူစားတွေပဲ။ ပင်လယ်အော်ဘေးက ဆိပ်ကမ်းမြို့လေးမှာပဲ တွယ်ကပ်နေ သင့်တယ်။ ကိုယ့်မြေကိုယ်ရေမှာပဲ ရှင်သန်ကြီးထွားလို့ရတယ်။ တိုနီက မျူးမတ် မျိုးရိုးဖြစ်ရတဲ့အပေါ်မှာ ခံတွင်းတွေတော့ အစ်ကိုတို့က ရယ်ကြတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီနစ်တွေအတွင်းမှာ ဟိုးအရင်က လူတစ်ယောက်ပြောစကားကို တိုနီ သတိရနေ မိတယ်။ အဲဒီလူက ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူပေါ့။ တိုနီကို ဘာပြောသလဲဆိုတော့ တိုနီက မျူးမတ်မျိုးရိုးတွေကို ကိုယ်ချင်းစာနေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ပြောရ မလားတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တိုနီက အဲဒီထဲကမို့လို့ပေါ့တဲ့။ တိုနီအဖေက လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၊ တိုနီက ရွှေမင်းသမီး၊ တိုနီနဲ့ သူနဲ့ကြားမှာ ချောက်ကြီး ခြားထားသလိုပဲတဲ့။ သူတို့က အုပ်ချုပ်တဲ့လူတန်းစားမှ မဟုတ် တာတဲ့။ ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ တိုနီတို့က မျူးမတ်မျိုးရိုးအဖြစ်နဲ့ပဲ နေတတ်တယ်။ ဘယ်လောက်ကွာခြားသလဲဆိုတာကို သိတယ်။ တိုနီတို့ကို မသိတဲ့ ဒေသစိမ်းမှာ တိုနီတို့ရဲ့ တန်ဖိုးကို နားမလည်တတ်တဲ့လူတွေကြားမှာ တိုနီတို့ ဘာမှမရနိုင်ဘူး။ ဒေါသထွက်ရတာပဲရှိမယ်။ တိုနီတို့ကို စိတ်ကြီးဝင်ရကောင်းလားဆိုပြီး လှောင် တာပဲခံရမယ်။ သူတို့အားလုံးရဲ့အမြင်မှာ တိုနီက ရယ်စရာကောင်းလောက်အောင် စိတ်ကြီးဝင်နေတယ် အစ်ကို။ သူတို့ပါးစပ်ကသာ ထုတ်မပြောတာ။ တိုနီ အချိန်ပြည့် ခံစားသိ သိနေတယ်။ ကိတ်မုန့်ကို ဓားနဲ့ စားလို စား၊ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ ပက်ပက်စက်စက် ပြောလို ပြော၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်က

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ယပ်တောင်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီဆိုရင်ပဲ အချစ်စခန်း ဖွင့်လို့ရသွားတဲ့ အဲဒီလိုဒေသမျိုးမှာ တိုနီပုံစံက စိတ်ကြီးဝင်နေတယ်လို့ အစ်ကို ထင်သလား။ တိုနီက ဒီလို ပုံစံတွေနဲ့ အထာကျပါ့မလား။ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊ ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တတွေ၊ ကြိုးစားအားထုတ်မှု၊ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်၊ ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်လေးစားမှု၊ ကောင်းမွန်တဲ့ အပြုအမူတွေ ဒါမျိုး ဘာတစ်ခုမှမရှိဘဲ အပျင်း ဖက်ပြီး ဖျင်းလွန်း မိုက်လွန်း အတွေးတိမ်လွန်းတဲ့လူတွေကြားမှာ တိုနီ အထာကျ ပါ့မလား။ ဘယ်တော့မှ အထာမကျဘူး။ တိုနီဟာ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) ဖြစ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ အစ်ကိုညီမ ဖြစ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘယ်တော့မှ အထာ ကျမှာ မဟုတ်ဘူး။ အေဗာအီဝါကတော့ ဖြစ်တယ်။ သူက ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) မဟုတ်ဘူး။ ဒီပြင် သူ့ယောက်ျားကလည်း တန်ဖိုးရှိတဲ့လူတစ်ယောက်၊ တိုနီနဲ့ ကွာပါတယ်။ အစကနေ ပြန်စဉ်းစားပါဦး အစ်ကို။ တိုနီ ဘယ်လိုအိမ်မျိုးက လာခဲ့သလဲဆိုတော့ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် အလုပ်လုပ်ပြီး ဘဝကို တည်ဆောက် လာခဲ့တဲ့ မိသားစုမျိုးကနေ တိုနီဘဝကိုစခဲ့တယ်။ နောက် ပါမနီဒါဆီ ခုန်ဆင်း တော့ သူက မိန်းမခန်းဝင်ကြေးပေါ် ထိုင်စားတယ်။ အို... အဲဒါမျိုးက ဟိုမှာ ဆိုရင် ကောင်းတဲ့ကိစ္စလို့ သဘောထားကြတယ်။ သူတို့ရဲ့စရိုက်ပဲ၊ ထားတော့။ နောက် တိုနီ ကလေးရတော့မယ်ဆိုတော့ တိုနီ ဝမ်းသာလိုက်တာ တအားပဲ။ နောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ကလေး သေတယ်။ ဒီကိစ္စအတွက် ပါမနီဒါကို အပြစ်တင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူလည်း တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ။ ဘုံဆိုင်ကိုတောင် မသွားဘဲနေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့လည်း ဒါက ဒါပါပဲ။ တိုနီ မပျော်ရဘူး။ ဒါတောင် တိုနီ လက်မလျှော့ဘူး။ ညည်းမပြဘူး။ တိုနီ သိပ်အထီးကျန်တယ်။ လူတွေက တိုနီအပေါ် နားလည်မှုလွဲတယ်။ စိတ်ကြီး ဝင်ရကောင်းလားလို့ လက်ညှိုးထိုးချင်တယ်။ တိုနီကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် 'နင်ဟာ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် သဘောတူခဲ့ပြီ။ သူက ပျင်းလည်းပျင်း၊ ဖျင်းလည်း ဖျင်းတယ်။ သူ့ကြောင့် စိတ်ညစ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့နလုံးသားကတော့ ဖြူစင် ပါတယ်။ မသိမ်ဖျင်းဘူး' ဆိုပြီး နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သည်းခံခဲ့တယ်။ သူကတော့ တိုနီကို ပိုလည်း နားလည် မလာဘူး။ ပိုလည်း မလေးစားဘူး။ သူလို ကိုယ်လို့ပဲ သဘောထားတယ်။ သူ တိုနီကို ပြောခဲ့တဲ့စကားက ဘယ်လောက်နှင့်သီးသလဲ ဆိုရင် ဒီက အလုပ်သမားတွေတောင် ခွေးတစ်ကောင်ကို မပြောတဲ့စကား။

သူ့အပေါ် တိုနီ ဘာမှ တွယ်တာစရာမရှိတော့ဘူး။ သူနဲ့ ဆက်နေရင် ဇော်ကား ခံရသလိုပဲ။ ဒီညနေ ဘူတာရုံကထွက်ခဲ့တော့ လမ်းမှာ ဒရဝမ် မက်သီးစန်းနဲ့ တွေ့တယ်။ သူက ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး တိုနီကို ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်တယ်။ တိုနီ ကလည်း သူ့ကို ပြန်ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ခဲ့တာပေါ့။ တိုနီ စိတ်ကြီးဝင်သလား။ နည်းနည်းလေးတောင် မဝင်ပါဘူး။ အဖေလုပ်သလိုပဲ တိုနီ လက်ပြန်နှုတ်ဆက် ခဲ့တယ်။ အခု တိုနီ ဒီရောက်နေပြီ။ အစ်ကို လုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်တော့။ မြင်းတွေ အကုန်သုံးပြီး တိုနီကို ဆွဲထုတ်တောင် တိုနီ မြူးနစ်မပြန်ဘူး။ မနက်ဖြန် ကျရင် ဂီစကီဆီ သွားဦးမှာ”

ပြောပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျစွာ တိုနီ ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်ထိုင်ချ လိုက်သည်။ ပြတင်းအပြင်ကိုသာ မဲကြည့်နေ၏။ သောမတ်(စ်) ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားသည်။ တိုနီစကားထဲ နစ်မျောသွားရသည်။ တိုနီရှေ့တွင် ရပ်လျက် ပြောရန် စကားရှာမရ။ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ပခုံးနှင့်တစ်တန်းတည်းဖြစ်အောင် ခြေညောင်းလက်ဆန့်လုပ်၍ အသက်ပြင်းပြင်းရှူသွင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ လက် များကို နံဘေးသို့ ဖုတ်ခနဲ ပြန်ချလိုက်သည်။

“အင်း... ခုတော့လည်း ပြီးသွားပြီပေါ့”

သောမတ်(စ်)အသံက တည်ငြိမ် နေသည်။ ပြောပြီး တံခါးဆီ လှည့်ထွက် လာသည်။

တိုနီမျက်နှာမှာ ယခုမှ စောစောက သောမတ်(စ်)ဝင်လာသည့်အချိန်ကလို နှုတ်ခမ်းစူပြီး မချိုပြုံးလေး ပြုံးနေသည်။

“အစ်ကို”

ဟု တိုနီ လေသံပြောင်းကာ ခေါ်လိုက်သည်။

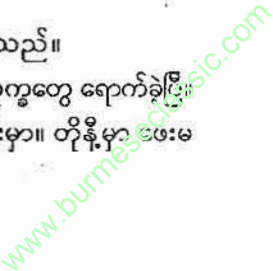
“တိုနီကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလား”

သောမတ်(စ်)သည် ဘဲဥပုံတံခါးလက်ကိုင်ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်လျက် အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပန်းလျှော့ ငြင်းဟန်ပြသည်။

တိုနီသည် ခေါင်းတစ်ဖက်တိမ်း၍ လက်ကမ်းပေးသည်။

“ဒီကိုလာပါဦး အစ်ကို။ အစ်ကို့ညီမကတော့ ဒုက္ခ သုက္ခတွေ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ဘဝက တိုနီအပေါ် မညာတာဘူး။ ရှေ့ဆက်လည်း ခံရဦးမှာ။ တိုနီမှာ ဖေးမ ဖော်လည်း ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။”

သောမတ်(စ်) အနားပြန်ရောက်လာသည်။ တိုနီမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ မောပန်းနွမ်းနယ်စွာ ကမ်းပေးသောလက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် တိုနီ နှုတ်ခမ်း တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

“အစ်ကိုတော့ တစ်ယောက်တည်း ရှေ့ဆက်စခန်းသွားရတော့မှာပေါ့နော်။ ခရစ်ရှန်းဆီကလည်း ဘာမှမျှော်လင့်လို့ မရနိုင်ဘူး။ တိုနီကလည်း ပြီးသွားခဲ့ပြီ။ ကျရှုံးခဲ့ပြီ။ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကြေသွားခဲ့ပြီ။ တိုနီ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး အစ်ကို၊ သုံးမရတဲ့ အဘွားကြီး ဖြစ်သွားပြီ။ တစ်ဝမ်းတခါးအတွက် အစ်ကိုကိုပဲ မှီခိုရတော့မယ်။ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး။ အစ်ကိုကို ဘာမှ မကူညီနိုင် တော့ဘူး။ အခုတော့ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းပေါ့နော်။ မိသားစုရဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာကို ထိန်းမယ့်လူဆိုလို့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဘုရားသခင် ကူညီပါစေလို့ပဲ...”

မျက်ရည်လုံးကြီးနှစ်လုံးက ဇရာ၏ ပထမဦးဆုံး သင်္ကေတအဖြစ် တိုနီ ပါးပြင်ပေါ်မှ တလိမ့်လိမ့် သက်ဆင်းသွားသည်။

*

တိုနီအား စိတ်အနေပြောင်းပြီး စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်စေလိုသောကြောင့် သောမတ်(စ်)သည် စကားနည်း ရန်စဲဖြစ်အောင် နေသည်။ တိုနီအား အိမ်တွင် ငြိမ်ငြိမ်နေပြီး ခေါင်းအေးအေးထားရန် တစ်ခုသာပြောသည်။ အဲရစ်ကာကိုလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ပြောထားသည်။ ပြီးချိန်တန်လျှင် ပြီးသွားမည်။ တစ်မြို့လုံး သိစရာမလိုဟု သဘောထားသဖြင့် ဆင်ခြေတစ်ခုပြုကာ ကြာသပတေးနေ့ မိသားစုတွေ့ဆုံပွဲကို ဆိုင်းထားသည်။

တိုနီကမူ အချိန်မဆွဲတော့။ ကိစ္စများအပေါ် ဇေတဝါ မလုပ်တော့။ နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် ဒေါက်တာဂီစကီကို မင်းလမ်းအိမ်သို့ကြွပါရန် စာရေး ခေါ်သည်။ ပထမထပ် အလယ်ခန်းတွင် ဂီစကီကို တိုနီ တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခံတွေ့ဆုံသည်။ မီးလင်းဖို ဖိုထားပြီး စားပွဲကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် စာရေး ကိရိယာများ၊ မင်နှင့် ရုံးမှ ဖူးစကက်စာရွက် တစ်ထပ်ကြီး ချထားပေးသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ကြသည်။

တိုနီသည် လက်ပိုက်၍ မျက်နှာကြက်ကို ခေါင်းမောကြည့်ရင်း စကား ပြောသည်။ “ဒေါက်တာဂီစကီ၊ ဒေါက်တာက လုပ်ငန်းပိုင်းရော၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး

ပိုင်းရော အတွေ့အကြုံရှိပြီးသားလူဆိုတော့ တိုနီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါမယ်” ဟု တိုနီ စကားပျိုးလိုက်ပြီး ဘာဘက်ပုံပြင်နှင့် အိပ်ခန်းထဲမှ ရန်ပွဲကို ဖွင့်ချလိုက်သော် ဒေါက်တာဂီစကီက လှေကားဆင့်အဖြစ်အပျက်နှင့် စော်ကားမော်ကား အပြောခံခဲ့ရသော ကိစ္စနှစ်ရပ်စလုံးမှာ လင်မယား ကွာရှင်းပြတ်စဲရန် လုံလောက်သော အခြေခံအကြောင်းရပ်များ မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် တိုနီ တောင်းဆိုချက်အရ ဒေါက်တာဂီစကီသည် ဥပဒေကြောင်းအရ ကွာရှင်းပြတ်စဲရန် လိုအပ်သော အခြေခံအကြောင်းရပ်နှင့် ခန်းဝင်ကြေးအပေါ် တရားဥပဒေအရ ပတ်သက်နိုင်သည့်အကြောင်းကို ကြာမြင့်စွာ ရှင်းပြသည်။ တိုနီသည် စိတ်ကို ဖွင့်၍ အာရုံစူးစိုက်နားထောင်သည်။ ဒေါက်တာဂီစကီ အပြန်တွင် ကျေးဇူးတင် စကားဆိုကာ အောက်ထပ်ဆင်းလာပြီး အစ်ကိုကို ရုံးခန်းထဲ သီးသန့်တွေ့ဆုံသည်။

“အစ်ကို၊ အဲဒီလူဆီ ချက်ချင်းစာရေးပေးစမ်းပါ။ အဲဒီလူကို နာမည်တပ် မခေါ်ချင်ဘူး။ ငွေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုနီ သိပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် သူပဲ ပြောပေစေ၊ သူ ဘာပဲဆုံးဖြတ်ဆုံးဖြတ် တိုနီမျက်နှာကို သူ မမြင်စေရဘူး။ သူက ကွာရှင်းဖို့ သဘောတူတယ်ဆိုရင် တိုနီက တိုနီခန်းဝင်ကြေးပြန်တောင်းမယ်။ သူက မပေးဘူးဆိုရင်လည်း စိတ်ပျက်စရာမလိုဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အစ်ကို သိမှာပါ။ တိုနီခန်းဝင်ကြေးကို ဒီလူ ရပိုင်ခွင့်ရှိနေတယ်။ တိုနီတို့က ပေးခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တခြားဘက်က ကြည့်ရင်လည်း တိုနီမှာ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိနေပြန်တယ်”

လက်နောက်ပစ်ကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသော ကောင်စစ်ဝန် သောမတ်(စ်)သည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုကြောင့် ပရုံးများ တစ်ချက်တစ်ချက် အကြောဆွဲသွားသည်။ သောမတ်(စ်)တွင် အချိန်မရှိတော့သည်ကို ဘုရား သိသည်။ တိုနီအား စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် သည်းခံစောင့်ဆိုင်းရန်၊ အကြိမ်တစ်ရာခန့် ပြန်စဉ်းစားရန် ထားပစ်ခဲ့ပြီး ဟမ်ဘု(ဂ်)သို့ အရင်ဦးဆုံး သွားရမည်။ ခရစ်ရှန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှင်းရန် နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် ခရီးထွက်မည်ဖြစ်သည်။ ခရစ်ရှန်းမှာ စီးပွားရေးအခြေအနေ အလွန်ဆိုးဝါးလာနေပြီး အခက်အခဲများ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြုံတွေ့နေရသဖြင့် အမေ့အမွေမှ ငွေထုတ်ပေးပါရန် စာရေး တောင်းခံလာသည်။ သို့တိုင် ခရစ်ရှန်းသည် ပြဇာတ်၊ စားသောက်ဆိုင်၊ ဂီတ ခန်းမ စသဖြင့် နေရာအနှံ့ သွားမြဲ သွားဆဲ၊ အပျော်ရှာဆဲဖြစ်သည်။ ကြွေးကိစ္စကို ခြေရာပြန်ကောက်သော် ခရစ်ရှန်းသည် သူ့ဝင်ငွေနှင့် မမျှအောင် သုံးစွဲခဲ့ပြီး

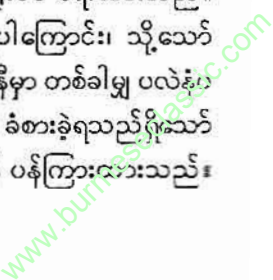
ကြွေးများကို မိသားစုနာမည်နှင့် ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခရစ်ရှန်းအကြောင်း မင်းလမ်း၊ ကလပ်နှင့် ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် တစ်မြို့လုံး သိသည်။ ကလေး နှစ်ယောက်အမေ အလှိုင်းပူဇိုဂျယ် ဆိုသော အရပ်ပျက်မအတွက် ခရစ်ရှန်း ကုန်ကျစရိတ် များနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းမအတွက် အကုန်အကျခံရသူများ မှာလည်း ခရစ်ရှန်းတစ်ဦးတည်းမဟုတ်ဘဲ အခြား ဟမ်ဘာ့(ဂ်) စီးပွားရေးသမား များလည်း ပါဝင်သည်။

တိုတိုပြောရလျှင် ကောင်စစ်ဝန် သောမတ်(စ်) စိတ်ပျက်ရသောကိစ္စမှာ တိုနီ၏ ဖျပ်ဖျပ်လူး ကွာရှင်းလိုခြင်းကိစ္စ တစ်ခုတည်းမဟုတ်။ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)သို့ အပူတပြင်း လိုက်ရဦးမည်။

ဤသို့ဖြင့် သောမတ်(စ်)သည် ဟမ်ဘာ့(ဂ်)သို့သွားပြီး ဒေါသ အလိပ်လိုက် ထွက်ကာ ပြန်ရောက်လာသည်။ စိတ်ဓာတ်ပါ ကျလာ၏။ မြူးနစ်မှလည်း စကား မပြန်သောအခါ သောမတ်(စ်)သည် လက်ဦးဆုံး ရှေ့ခြေတစ်လှမ်း တိုးရမည်ဟု တွေးကာ စာလှမ်းရေးသည်။ ပါမနီဒါနှင့် အတူနေထိုင်စဉ် အန်တိုနီ စိတ်ဆင်းရဲ ခဲ့ရသည်မှာ ငြင်း၍မရသဖြင့် စာကို ခပ်ရင့်ရင့် တိုတိုပြတ်ပြတ် ရေးလိုက်သည်။ အသေးစိတ်မပြောတော့ဘဲ အန်တိုနီသည် ပျော်ရွှင်မှု မရနိုင်တော့သည်မှာ သေချာ နေပြီဖြစ်၍ သူမဆန္ဒအတိုင်း တရားမျှတစွာစီစဉ်ပေးပါရန် တောင်းဆိုလာကြောင်း၊ မြူးနစ်သို့ ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်မသွားနိုင်ဟု အန်တိုနီက ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်ခိုင် ချထားကြောင်း ရေးသားပြီး ထိုအချက်များပေါ်တွင် ပါမနီဒါ၏ ခံစားချက်ကို မေးခွန်းထုတ်ထားသည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ မတင်မကျ စောင့်နေရပြန်သည်။ ပါမနီဒါ၏ ပြန်စာ ရောက်လာချိန်တွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ထင်မထားသော အဖြေကို ရလိုက်သည်။ ဤကဲ့သို့ အဖြေပေးလိမ့်မည်ဟု ဒေါက်တာဂီစကီကလည်း မထင်၊ ကောင်စစ်ဝန်ကတော့၊ သောမတ်(စ်)နှင့် တိုနီကိုယ်တိုင်ကပင် ထင်မထား။ ပါမနီဒါက ကွာရှင်းလိုမှုကို သဘောတူပါကြောင်း ရိုးရိုးပင် ရေးထားသည်။

အဖြစ်အပျက်များအပေါ် နင့်နင့်နဲနဲ နောင်တရပါကြောင်း၊ သို့သော် အန်တိုနီဆန္ဒကို လေးစားရမှာဖြစ်ကြောင်း၊ သူနှင့် အန်တိုနီမှာ တစ်ခါမျှ ပလဲနဲ့ပ မသင့်ကြောင်း၊ သူနှင့်နေထိုင်စဉ်ကာလအတွင်း အန်တိုနီ ခံစားခဲ့ရသည်ရှိသော် သူ တောင်းပန်ပါကြောင်း၊ မေ့ပစ်ပြီး ခွင့်လွှတ်ပေးပါရန် ပန်ကြားထားသည်။

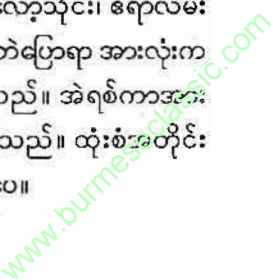

အန်တိုနီနှင့် အဲရစ်ကာကို နောင် သူမြင်တွေ့ရန် မလွယ်တော့သဖြင့် ပျော်ရွှင်ပါစေဟု ရင်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆုတောင်းပေးထားသည်။ အောက်မှ အလွှတ်ပါမနီဒါဟု ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးထား၏။ စာကြွင်းတွင် ရေးထားသည်မှာ ခန်းဝင်ကြေးကို ချက်ချင်းပြန်လွှဲလိုပါကြောင်း၊ ထိုငွေမရှိသော်လည်း သူ့ဘဝကို အပူအပင်ကင်းကင်းရပ်တည်နိုင်အောင် သူ့တွင် လုံလောက်ကြောင်း ရေးထားသည်။

စီးပွားရေးဆက်နွယ်မှုလည်း မရှိ၊ အိမ်မှာလည်း သူပိုင်ဖြစ်ပြီး ငွေလည်း အသင့်ဖြစ်နေရာ ပါမနီဒါထံ နို့တစ်စာပို့ရန် မလိုအပ်ပေ။ တိုနီ နည်းနည်းတော့ ရက်သွားသည်။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပါမနီဒါ၏ ငွေရေးကြေးရေး ဂရုမစိုက်တတ်ခြင်းအပေါ် ကောင်းသည့်နေရာရှိကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

ယခု ဒေါက်တာဂီစကီအလှည့် ရောက်ပြီ။ ဂီစကီသည် တိုနီခင်ပွန်းထံ ဆက်သွယ်ပြီး ကွာရှင်းပြတ်စဲရန် အကြောင်းရင်းအဖြစ် 'နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မသင့်မြတ်ခြင်း' ကို အဆိုပြုသည်။ အမှုကြားနာစစ်ဆေးသော ကာလတွင် တိုနီသည် ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်းအကြောင်း နေ့ရော ညပါ ပြောရာ သောမတ်(စ်) ဒေါသထွက်ရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။ တိုနီသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ခံစားချက်ကို မျှဝေမယူနိုင်တော့ပေ။ 'ထင်ရှားသိသာမှု'၊ 'ပြုပြင်နိုင်ခွင့်'၊ 'ဖက်စပ်'၊ 'စွမ်းရည်'၊ 'ခန်းဝင်ကြေးအခွင့်အရေး' စသည့် စကားလုံးများကို အချိန်အခါသင့်သည်ဖြစ်စေ၊ မသင့်သည်ဖြစ်စေ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိဘဲ လှိုင်လှိုင်ကြီး ပြောလေသည်။ ဒေါက်တာဂီစကီ၏ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်ရှာဖွေချက်ဖြစ်သော 'ဘဏ္ဍာ' အကြောင်းကို တိုနီ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားသည်။ ခန်းဝင်ကြေးအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ် ပစ္စည်းပါလာပါက အိမ်ထောင်ရေး အဆုံးသတ်လျှင် ထိုပစ္စည်းကို ငွေသားအဖြစ် ပြောင်းလဲရကြောင်းပြောရာ ထိုဘဏ္ဍာမျိုးကိုမရှိမှန်း သိလျက်နှင့် တိုနီသည် ထိုအကြောင်း လူစေ့တက်စေ့ ပြောသည်။

အိုင်ဒါဂျန်မင်၊ ဦးလေးဂျူစတက်၊ သနားစရာ ကလေးသိုင်း၊ ဧရာလမ်း ဘုဒင်ဘရွတ်(ခ)ညီအစ်မများ ဘယ်သူ့ကိုမျှ အလွတ်မပေးဘဲပြောရာ အားလုံးက လက်ပိုက်၍ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်သည်။ အဲရစ်ကာအား ကျောင်းပြန်ထားရသဖြင့် ဆရာမ နှမ်းခွေကိုလည်း ပြောသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အစ်မဖြစ်သူ နယ်လီသည် တစ်လုံးမျှ နားမလည်လိုက်ပေ။

ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးစီးကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည့်နေ့ကို ရောက်လာသည်။ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများ ပြီးစီးသွားသောအခါ တိုနီက သောမတ်(စ်)ထံမှ မိသားစု စာအုပ်ကို တောင်းပြီး သူမ၏ နောက်ဆုံးအဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ်တိုင်မှတ်တမ်း တင်သည်။ အားလုံးပြီးစီးသွားပြီဖြစ်၍ နေသားတကျရှိဖို့သာ လိုတော့သည်။

တိုနီသည် သတ္တိပြောင်မြောက်စွာလုပ်ခဲ့သည်။ ဧရာလမ်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) ဝမ်းကွဲညီအစ်မများ၏ မထိခလုတ် ထိခလုတ် ပြောစကားများကို သိက္ခာရှိရှိ ရင်ဆိုင်သည်။ လမ်းတွင် ဟက်ဂင်းစထရွမ်းနှင့် မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)များကို တွေ့ပါက တူရူကိုသာကြည့်၍ မမူသလို နေနိုင်ခြင်းမှာ ကျောချမ်းစရာပင်။ လူမှုရေး အသိုင်းအဝိုင်းများတွင်းသို့ တိုနီ ခြေဦးမလှည့်တော့။ တိုနီသည် မိခင်၊ အစ်ကို၊ အိုင်ဒါဂျန်မင်၊ အမေသဖွယ် ခင်တွယ်ရသော ဆရာမ နှမ်းစေတီနှင့် ချက်ချင်းပင် ကိုယ်ပိုင်မိသားစုတစ်စုကို ရရှိသွားသည်။ အဲရစ်ကာ၏ အနာဂတ်ကိုမူ စိတ် တွင်းဝယ် တိတ်တခိုး တည်ဆောက်နေလေ့ရှိသည်။ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်တင်သူပီပီ စဉ်းစားရ၊ သောကပွားရသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် အိမ်သူအိမ်သားအချို့သည် ပါမနီဒါထံမှ တိုနီ ထွက်ပြေး လောက်အောင် ပက်စက်သော ထိုစကားလုံးများကို သိသွားသည်။ ပါမနီဒါက “မိစ္ဆာဆီ သွားပါလား ခွေးနာမ” ဟု ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တိုနီဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)၏ ဒုတိယအိမ်ထောင်ရေး ပြည်ဖုံးကား ချခဲ့သည်။

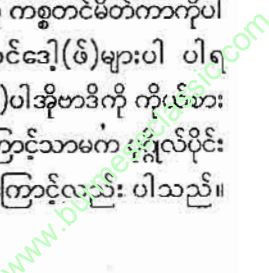

အခန်း ၇

ဧရာလမ်းအိမ်၏ ကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာပွဲ။

တိုနီ ဒုတိယအကြိမ် မိခင်လောင်းဘဝက အိပ်မက် မက်ခဲ့သမျှအားလုံး ယခု ဧရာလမ်း သောမတ်(စ်)တို့အိမ်တွင် လာစုနေသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် အစေခံမလေးသည် ကော်ဖီပန်းကန်လုံးများထဲသို့ ချောကလက်ဖျော်ရည်နှင့် မလိုင်များ ဖြည့်သည်။ တစ်ဖက်ခန်း အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်စိုး၍ အသံ မမြည်အောင် သတိကြီးကြီး ထားလုပ်နေသည်။ ရွှေချထားသော မုတ်ခွံသဏ္ဍာန် လက်ကိုင်ပါသည့် လင်ပန်းဝိုင်းကြီးပေါ်ဝယ် ကော်ဖီခွက်များက မနည်း။ ဘတ်တလာအင်တန်က အလွှာအလွှာဆင့်ကာ မိုးထိုးနေသော ကိတ်မုန့်ကြီးကို လှီးသည်။ ဂျန်မင်သည် ခေါင်းလေးတစ်ဖက် တိမ်းကာတိမ်းကာနှင့် လက်ချောင်း လေးများ ထောင်ပြီး ငွေထည်ပန်းကန်များပေါ် ပန်းနှင့် အချိုပွဲ ပြင်သည်။

မကြာခင် ဧည့်ခန်းနှင့် ခန်းမထဲတွင် ဧည့်သည်များ နေရာယူကြတော့မည်ဖြစ်၍ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ဝေငှတော့မည်။ မိသားစုတစ်ခုလုံးသာမက ဆွေမျိုးနီးစပ် များပါ အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ရောက်နေရာ အစားအသောက်များ လောက်ပါ့မလားဟု ပူနေရ၏။ အိုဗာဒီကိုဖိတ်သော် အိုဗာဒီနှင့် ဆွေမျိုးတော်သူ ကစွတင်မိတ်ကာကိုပါ ဖိတ်ရသည်။ ကစွတင်မိတ်ကာကို ဖိတ်သော် မော်လင်ဒေါ့(စ်)များပါ ပါရ တော့သည်။ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် ဒေါက်တာ ကက်(စ်)ပါအိုဗာဒီကို ကိုယ်စား ပြု၍ ဖိတ်ခေါ်သည်မှာ မိသားစု၏အကြီးအကဲဖြစ်ခြင်းကြောင့်သာမက ပုဂ္ဂိုလ်ပိုင်း အရ ဂုဏ်ဝါကြီးသော ရာဇဝတ်တရားသူကြီးဖြစ်သောကြောင့်လည်း ပါသည်။

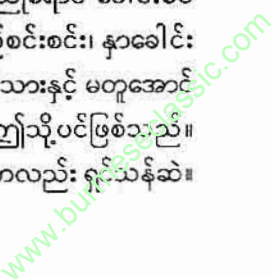

အိုဗာဒီသည် ရထားလုံး စီးလာသည်။ တုတ်ကောက်ကို အားပြုပြီး သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)၏ လက်မောင်းကိုတွဲ၍ ရထားလုံးပေါ်မှ ဆင်းသည်။ အိုဗာဒီ ရောက်လာခြင်းသည် ကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာပွဲ၏ ဂုဏ်ကျက်သရေကို မြှင့်တင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခန်းမထဲတွင် ပန်းအလှဆင်ထားသော စားပွဲလေးကို စင်အဖြစ် အသုံးပြုထားသည်။ အနက်ရောင် သိုရင်းအင်္ကျီဝတ်၍ အဖြူရောင် ကြာယပ်လည်ပတ် ဆွဲထားသော ခပ်ရွယ်ရွယ် သင်းအုပ်ဆရာသည် ဝတ်ပြုဆုတောင်းနေသည်။ ရွှေရောင် အနီရောင် ကြွအောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိခင်ဂါဒါသည် လက်မောင်းကြားထဲ သားဦး ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)လေးကို ထွေးပိုက်ထားသည်။

ဧရာလမ်းအိမ်မှ မင်းလမ်းအိမ်သို့ ကြည်နူးဖွယ်ရာ တီးတိုးစကား ဖြတ်သန်းလာစဉ်ကတည်းက တိုနီသည် စကားမဆိုနိုင်လောက်အောင် ပီတိဖြာခဲ့ရသည်။ မိခင်နှင့် အစ်ကိုကို ပွေ့ဖက်ပြီး ယောက်မကို ညင်သာစွာ ပွေ့ဖက်ခဲ့သည်။ ၁၈၆၁ ခု နွေဦးရာသီတွင် အိမ်သူအိမ်သား အားလုံး နှစ်ပေါင်းများစွာ မျှော်တလင့်လင့် စောင့်စားခဲ့ရသော အမွေ ဆက်ခံသူလေး ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့အတွက် စကားတွေ ပြောခဲ့ရသည်။ တမ်းတခဲ့ရသည်။ ဘုရားသခင်ထံ ဆုပန်ခဲ့ရသည်။ ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးကို နှိပ်စက်ခဲ့ရသည်။ မျှော်တော်ဇောနှင့် မောခဲ့ရသလောက် နောက်ဆုံး သူ့ရောက်လာသောအခါ ပီတိ လူမမည် ပုလုကွေးကလေး ဖြစ်နေတော့သည်။

သေးသေးကွေးကွေး လက်ကလေးများက သူ့နာပြု၏ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအနားကို ဆော့ကစားနေသည်။ ဖဲကြိုးပြာလေးပါသော ဇာဦးထုပ် ဆောင်းပေးထားရာ ဦးခေါင်းက ခေါင်းအုံးပေါ် ခပ်စောင်းစောင်း။ သင်းအုပ်ဆရာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မျက်နှာ လွဲလိုက်ပြန်သည်။ အခန်းတွင်းရှိ သူ၏ ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းကို ရှုစားနေရာ 'ဓာတ်သိတွေပဲ' ဆိုသော အကြည့်မျိုးနှင့်ဖြစ်၏။ မျက်လုံးအရောင်မှာ ဖခင်၏ အပြာနုနှင့် မိခင်၏ သပြေညိုရောင် ပေါင်းစပ်ထားသော မှန်းရခက်သည့် ရွှေညိုရောင်။ မျက်တောင်ရှည်စင်းစင်း၊ နှာခေါင်းဆားနှစ်ချက်တွင် ပြာတာတာနှင့် မျက်နှာလေးမှာ လေးပတ်သားနှင့် မတူအောင် ရင့်ရော်နေသည်။ သို့သော် အရေးမကြီး။ မိခင်မှာလည်း ဤသို့ပင်ဖြစ်သည်။ ယခု ဂါဒါ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်နေပြီ။ သို့အတူ ကလေးကလည်း ရှင်သန်ဆဲ။

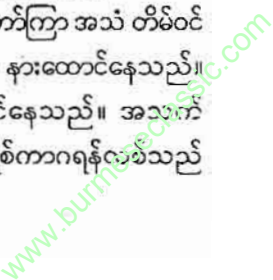

သောမတ်(စ်)သည် ဒေါက်တာဂရက်ဘိုး၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ရန် မမေ့ချေ။ လွန်ခဲ့သည့်လေးပတ်က ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးသည် “ဘုရားကိုကျေးဇူးတင်တော့၊ အချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူး” ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ဆိုလိုရင်းကို ကောင်စစ်ဝန် မမေးရဲ့။ ကလေးသည် လူ့လောကအတွင်းသို့ အသံမပေးဘဲ တိတ်တဆိတ်ဝင်လာခဲ့သည်။ အန်တိုနီ၏ ဒုတိယကလေးလို အူဝဲသံမပေးဘဲ ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ သောမတ်(စ်) အကြီးအကျယ် ချောက်ချားခဲ့ရသည်။ မျှော်လင့်နေရသော သားသမီးရတနာ အလဟဿဖြစ်သွားမည်ကို အလွန်အမင်းကြောက်ခဲ့သည်။ ထိုကာလလေးသည် မိခင်ရော ကလေးအတွက်ပါ သေရေး ရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးခဲ့ကြောင်း သောမတ်(စ်) သိခဲ့သည်။

လက်တင်ကုလားထိုင်ပေါ် လဲလျောင်းနေသော ဂါဒါကို ကောင်စစ်ဝန် သောမတ်(စ်)သည် ယုယုယယ ကြင်နာစွာ မိုးကြည့်လိုက်သည်။ သားရေပြောင် ဖိနပ်စီးထားသော ဂါဒါ၏ ခြေထောက်များ ကတ္တီပါအုံးပေါ် တင်လျက်။ အားနည်းနေဆဲ ဂါဒါ၏ နီနီစွေးစွေး သပြေသီးမှည့်ရောင် ဆံပင်များကြောင့် ပျော့တော့နေလျက်က အလှကြီးလှနေသည်။ သင်းအုပ်ဆရာကို ငေးနေသည့် အသိရခက်သော မျက်လုံးတစ်စုံက လှောင်ပြောင်လိုဟန်ရှိသည်။

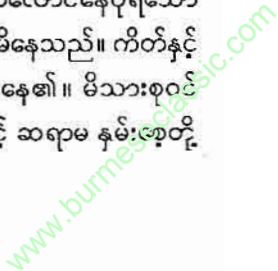
သင်းအုပ် ပရိုင်စိမ်းသည် ငယ်ပင်ငယ်ငြား စိန်မေရီဘုရားရှိခိုးကျောင်း သင်းအုပ်ဆရာကြီး ကောလင်း ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားပြီး နောက်ပိုင်း သင်းအုပ် နေရာ ရခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုသင်းအုပ်သည် ခေါင်းကိုမော့၍ လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်ထားသည်။ အရပ်ပျပ်ပျပ်၊ ရွှေရောင်ဆံပင် ကောက်ကောက်၊ အမွှေးအမှင် ပြောင်စင်အောင်ရိတ်ထားသော အရိုးငေါငေါ မျက်နှာနှင့် ထိုသင်းအုပ်ဆရာသည် အယူတိမ်းသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပုံစံမှစ၍ သီလ၊ သမာဓိရှိသွားပုံအထိ သရုပ်ပေါ်အောင် ပြဇာတ်ဆန်ဆန် တင်ဆက်သွားတတ်သည်။ ဖရန်ကိုနီးယားမှ လာခဲ့သူဖြစ်ပြီး ထိုဒေသရှိ မာတင်လူသာ အဖွဲ့အစည်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ အမူအရာပိုသူ ထိုသင်းအုပ်၏ နှုတ်ထွက်သရသံများမှာ ကြမ်းရှုရှင်၏။

ကျေးဇူးတော်စကားကိုဆိုစဉ် သင်းအုပ်ဆရာသည် တော်ကြာ အသံ တိမ်ဝင် သွားလိုက်၊ တော်ကြာ ကျယ်လာလိုက် ရှိသည်။ မိသားစုက နားထောင်နေသည်။ တိုနီသည် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမှုကို ငုံးဖိပြီး ဣန္ဒြေရရ ထိုင်နေသည်။ အသက် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်သော တိုနီသမီး အရစ်ကာဂရန်လည်းသည်

ကျစ်ဆံမြီးရှည်ရှည်၊ ဖခင်၏ပန်းနုသွေး အသားအရည်နှင့် အစွမ်းကုန် ပွင့်အာ
 နေသည်။ မနက်စောစောကမှ ရောက်လာသော ခရစ်ရှန်းသည် မျက်တွင်း
 နက်နက်ထဲမှ မျက်ဆံသေးသေးလေးများဖြင့် တစ်ခန်းလုံး ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်
 ကြည့်နေသည်။ ရီဂါမှ သင်းအုပ် တီဘတ္တယပ်(စ်) ဇနီးမောင်နှံသည် ခရီးရှည်
 ကြီးကို နောက်တွန့်ခြင်းမရှိဘဲ ကင်ပွန်းတပ်ပွဲအမီ ရောက်အောင်လာခဲ့သည်။
 တီဘတ္တယပ်(စ်)သည် ပါးမြိုင်းမွေးရှည်ကြီးကို ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ် ခွဲတင်ထားသည်။
 မျက်လုံးညိုလေးများက တဖြည်းဖြည်း ဝိုင်းလာကာ အဆမတန် ကျယ်သထက်
 ကျယ်လာပြီး ဦးခေါင်းထဲမှ ပြုတ်ထွက်လာတော့မလောက် ပြူးလာသည်။
 ကလာရာသည် တည်ကြည်လေးနက်စွာ ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ အမြဲတစေ
 ခေါင်းကိုက်နေပုံရ၍ ခေါင်းကို လက်ဖြင့် ဖိထားတတ်သည်။ ကလာရာတို့ ဇနီး
 မောင်နှံသည် ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) မိသားစုအတွက် လက်ဆောင်ကောင်းကောင်း
 သယ်လာသည်။ အညိုရောင် မတ်ရပ် ဝက်ဝံရုပ်ကြီး ဖြစ်၏။ သင်းအုပ်
 တီဘတ္တယပ်(စ်)၏ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်က ရုရှမြို့လယ်မှ ထိုဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို
 ရလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ယခုအခါ ထိုဝက်ဝံကြီးသည် ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်လျက်
 လက်နှစ်ဖက်တွင် ကဒ်တင်လင်ပန်း ကိုင်ထားသည်။

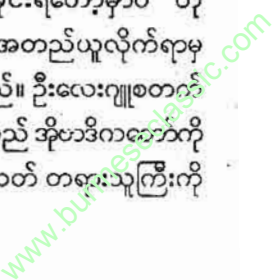
ခရော့ဂျာများက သား ဂျာဂင်နှင့်အတူ လာသည်။ လူအေး ဂျာဂင်သည်
 ရော့စတော့(စ်) တွင် စာတိုက်အရာရှိဖြစ်နေပြီ။ ရိုးရိုးပင်ဝတ်စားထားသည်။
 သားကြီး ဂျက်ကော့(ဘ်) ဘယ်အရပ်ရောက်နေသည်ကို သူ့အမေမှလွဲ၍ မည်သူမျှ
 မသိ။ အိုဗာဒီနွယ်ဖွား ခရော့ဂျာကတော်သည် အိမ်ရှိငွေထည်ပစ္စည်းများကို
 တိတ်တိတ်ရောင်းချပြီး သားမိုက်ထံ ငွေပို့မြဲ။ ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) ညီအစ်မ သုံးဖော်
 လည်း ရောက်နေကြရာ အိမ်ရှင်မိသားစုနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်နေသည်။ သို့သော်
 ဖီဖီက “ကလေးကြည့်ရတာ ကျန်းမာပုံ မပေါ်ဘူး” ဟု ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်
 သေးသည်။ ထိုအခါ စတီဝိုင်းနွယ်ဖွား မိခင်ဖြစ်သူနှင့် အစ်မနှစ်ယောက်ကပါ
 ဝိုင်း၍ အတည်ပြုပေးလိုက်သည်။ အိုဗာပိန်ချည်ပြီး ဆာလောင်နေပုံရသော
 သနားစရာ ကလေးသိုင်းသည် သင်းအုပ်ပရိုင်စီမ်း၏ လေ မိနေသည်။ ကိတ်နှင့်
 ချောကလက်ဖျော်ရည်ကိုလည်း စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်စားနေ၏။ မိသားစုဝင်
 မဟုတ်သော အခြားဧည့်သည်တော်များမှာ မားကပ်(စ်)နှင့် ဆရာမ နမ်းဖော့တို့
 ဖြစ်သည်။

သင်းအုပ်ဆရာသည် ခေါင်းကိုင်းအဘလုပ်မည့်သူများထံလှည့်၍ ညွှန်ကြားသည်။ ဂျူစတက်ခရော့ဂျာ ပါ၏။ ပထမတွင် သောမတ်(စ်)သည် ဦးလေး ဂျူစတက် အား ခေါင်းကိုင်းအဘ မလုပ်ခိုင်းရန် တားသေးသည်။ “ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေး အတွက် လူကြီးကိုခိုင်းတာ မကောင်းပါဘူး။ ဦးလေးက ဂျက်ကော့(ဘ်)ကြောင့် မိန်းမနဲ့ တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်နေတာ။ ငွေကလည်း တတိတိနဲ့ ကုန်တော့မယ်။ သောကများလို့ ခုဆို အဝတ်အစားတောင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဝတ်တတ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား။ အစ်ကိုတို့ကသာ ခေါင်းကိုင်း အဘ လုပ်ပေးပါလို့ ကမ်းလှမ်းရင် သူက ရွှေခွက်ကြီးပို့ပေးပြီး ကျေးဇူးမတင်နဲ့လို့ ပြောဦးမယ်”။ သို့သော် ဦးလေးဂျူစတက်က သူမလုပ်လျှင် သူ့နေရာတွင် စတီဗင် ကစွတင် မိတ်ကာလုပ်မည့်အကြောင်း ကြားသိသွားရာ အင်မတန်မခံချိမခံသာဖြစ်သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဦးလေးဂျူစတက်ကိုသာ ခေါင်းကိုင်းအဘ လုပ်ခိုင်းရသည်။ ဦးလေး ဂျူစတက်ပေးသော ရွှေမတ်ခွက်မှာ ကြီးကြီးမားမားမဟုတ်သဖြင့် သောမတ်(စ်) စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

ဒုတိယ ခေါင်းကိုင်းအဘမှာ ဆံပင်များ ဖြူလွှနေသော၊ လည်ခွံမြင့်မြင့် ပတ်ထားသော၊ အိမ်ရို အကောင်းဆုံး ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသော ရာဇဝတ် တရားသူကြီး ဒေါက်တာအိုဗာဒီ ဖြစ်သည်။ အနက်ရောင် ကုတ်အင်္ကျီတွင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါနီနီက ထွက်ကျနေကာ တုတ်ကောက်ကို အားပြုထား၏။ ရာဇဝတ် တရားသူကြီးက ခေါင်းကိုင်းအဘ လုပ်ပေးခြင်းသည် အောင်ပွဲပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာအိုဗာဒီနှင့် ဆွေမျိုးစပ်ရန်မှာ ဝေးလှသည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)များက အဘိုးကြီးကို ဆံပင်ဆွဲခေါ်လာသလားဟုပင် ထင်ရသည်။ ထိုကိစ္စ ထူးခြားနေ သည်မှာ သောမတ်(စ်)နှင့် တိုနီ၏ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ပင်။ ပထမတွင် သောမတ်(စ်)သည် မိခင်ရော ကလေးပါ သေတွင်းမှ လွတ်သွားကြောင်း သိရ သည်နှင့် အပျော်လွန်ကာ “တိုနီ .... သားလေးကွ” ဟု အော်ဟစ်ပြီး “အစ်ကိုတို့ တော့ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကို ခေါင်းကိုင်းအဘ လုပ်ခိုင်းရတော့မှာပဲ” ဟု ပျော်စေ ပြက်စေ နှုတ်ဆော့ခဲ့သည်။ ထိုစကားကို တိုနီက အတည်ယူလိုက်ရာမှ မောင်နှမနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းတိုက် ဆွေးနွေးရတော့သည်။ ဦးလေးဂျူစတက် မသိအောင် ဦးလေး၏ မိန်းမမှတစ်ဆင့် ယောက်မ သစ်ကုန်သည် အိုဗာဒီကတော်ကို ခေါ်ခိုင်းရသည်။ အိုဗာဒီကတော်က ယောက္ခမဖြစ်သူ ရာဇဝတ် တရားသူကြီးကို

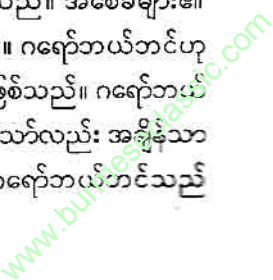

စကားဆွယ်စဉ် သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် အလည်သွားပြီး လေးစားသမှု ပြုခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ထိုကိစ္စ အထမြောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူနာပြုသည် ကလေး၏ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ သင်းအုပ်ဆရာက ရှေ့တွင်ရှိသော ရွှေကွပ် ငွေလုံထဲမှ ရေဖြင့် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)လေး၏ ဆံပင်ပါးပါးလေးကို ရေတစ်စက် နှစ်စက်ခန့်မျှ ဖျန်းသည်။ ထို့နောက် တစ်ခဏ ဆုတောင်းပြီးနောက် ဆွေမျိုးအပေါင်းသည် ပူပန်ကြောင့်ကြမဲ့သော ပိစိကွေးလေး၏ နဖူးကို တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး နှမ်းရှုပ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးမှလာသော ဆရာမနှမ်းစေ့အတွက် သူနာပြုက ဒူးကွေးပေးသော် နှမ်းစေ့သည် “သိပ်လိမ္မာတဲ့ကလေး” ဟုဆိုကာ ပေါက်ကွဲသံလေးဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့် မွှေးမွှေးပေးလိုက်သည်။

နောက်သုံးမိနစ်အကြာတွင် ဧည့်သည်များသည် ဧည့်ခန်းနှင့် ခန်းမထဲတွင် အသီးသီး နေရာယူကြပြီး အချို့ပွဲ လက်ဆင့်ကမ်းကြသည်။ သင်းအုပ်ပရိင်စိမ်းပင် ဝင်ထိုင်ပြီး ချောကလက်ဖျော်ရည်ပေါ်မှ မလိုင်ဖတ်များကို စုပ်သောက်နေသည်။ အနက်ရောင် သိုရင်းအင်္ကျီ ဖားဖားကြီးအောက်မှ တောက်ပြောင်နေသော ဖိနပ်ဦးက ထွက်နေသည်။ တရားဟောနေစဉ်က တည်တည်ကြည်ကြည်ရှိသလောက် ယခု စကားရောဖောရော ဝင်ပြောနေသောအခါ စောစောတုန်းကနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်တော့ပေ။ “ကြည့်လေ၊ ဘုန်းကြီးကို ဘေးခဏချလိုက်တော့ လူသာမန်ပဲ မဟုတ်လား” ဟု မပြောရုံတမယ်ပင်။ သင်းအုပ်ပရိင်စိမ်းသည် စွယ်စုံရ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီးကို စကားပြောလျှင် ပြေပြစ်ချေငံလှသည်။ သောမတ်(စ်)နှင့် ဂါဒါကိုပြောလျှင် ခန့်ထည်နေ၏။ တိုနီအား ဟာသများကို လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ရွန်းရွန်းဝေ ပြောသွားသည်။ စကားပြောနေရင်း စဉ်းစားဟန်ဖြင့် မကြာခဏ လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်၍ ခေါင်းမော့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ မျက်နှာအိုသွားတတ်သည်။ ရယ်လျှင် လေကို သွားကြားထဲမှ ရှူသွင်း၍ အစ်ခနဲ အစ်ခနဲ ရယ်တတ်သည်။

ရုတ်တရက် စကြိုတွင် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်။ အစေခံများ၏ အော်ရယ်သံကို ကြားရ၏။ တံခါးဝတွင် လူတစ်ယောက်။ ဂရော်ဘယ်ဘင်ဟု ခေါ်သော သောမတ်(စ်)၏ ကုန်လှောင်ရုံမှ အလုပ်သမားဖြစ်သည်။ ဂရော်ဘယ်ဘင်၏ နှာသီးဖျားတွင် အသားပိုလေးတစ်စ တွဲလွဲကျနေသော်လည်း အချိန်သာကြာလာသည်။ ထိုအသားပိုလေး ပြုတ်မကျသေး။ ဂရော်ဘယ်ဘင်သည်

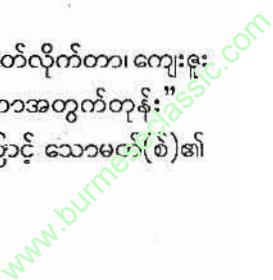
ကုန်လှောင်ရုံတွင်သာမက အိမ်တွင်လည်း ဖိနပ်တိုက်သည်။ မနက် မိုးလင်းလျှင် ဧရာလမ်းထဲ ရောက်လာပြီး တံခါးရှေ့မှ ဖိနပ်များကို ယူပြီး အိမ်ဝင်းထဲတွင် တိုက်သည်။ မိသားစုပွဲများတွင် ဂရော်ဘယ်ဘင်သည် အားလပ်ရက် ဝတ်စုံဖြင့် ပေါ်လာပြီး ပန်းလက်ဆောင်ပေးကာ တွဲလွဲဆွဲ နှာသီးဖျားလေး လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်ဖြင့် တရိတသေ စကားပြောသည်။ ထိုအတွက် ငွေစ နည်းနည်း ရသည်။ သို့သော် ဂရော်ဘယ်ဘင်သည် ငွေလိုချင်၍ ဤသို့လုပ်ခြင်း မဟုတ်ပေ။

ကောင်စစ်ဝန်၏ အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းကိုဝတ်၊ ဆီပြောင် နေသော သားရေဘွတ်ဖိနပ်ကိုစီး၍ အပြာရောင် သိုးမွေးလည်စည်း စည်းထား သော ဂရော်ဘယ်ဘင်၏ ပိန်ကြိုကြို လက်နီနီထဲ သိပ်မလန်းတော့သော နှင်းဆီ ပန်းတစ်စည်းကို တွေ့ရသည်။ နှင်းဆီပန်း၏ ပွင့်ဖတ်များ ကော်စောပေါ် တဖြည်းဖြည်း ကြွေလျက်။ နီကြောင်ကြောင် မျက်လုံးလေးများ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်လိုက်သော်လည်း ဘာမျှမြင်ဟန်မတူဘဲ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်။ နှင်းဆီ ပန်း ရှေ့ဆန့်ထုတ်ပေးရင်း စကားပြောရန် အားယူသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် သည် ဂရော်ဘယ်ဘင်ကို အားပေးသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး တိုးတိုး စုတ်သပ်သည်။ သောမတ်(စ်)က မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်၍ အသိအမှတ်ပြုသည်။ တိုနီနှင့် အခြားအိမ်သားများက ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါအုပ်၍ ကြည့်နေသည်။

“ချွန်နော်က... ဆင်းရဲသားဘာများ... ဒါပေမဲ့... ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသား... အဲဒါတော့ရှိတယ်... သခင်ပျော်ရင် ချွန်နော်ပျော်တယ်... သခင်က ချွန်နော်ပေါ် ကောင်းတယ်နော်... ဒါကြောင့် ချွန်နော်... ဒီကိုလာတယ်... သခင်တို့ ဇနီး မောင်နှံနဲ့ လေးစားရတဲ့ တစ်အိမ်သားလုံးကို ဆုတောင်းပေးပါတယ်... ဝမ်းသာ ပါတယ်... ကလေးလေးလည်း ဘုန်းကြီးလို့ သက်ရှည်ပါစေ... ကောင်စစ်ဝန် ဘုဒင်ဘရွတ်(ခံ)လို့ သခင်မျိုး သိပ်များများစားစား... မရှိပါဘူး... တကယ် ဂုဏ်သိက္ခာကြီးတဲ့လူပါ... ဒီတော့... ဒီတော့... ဘုရားသခင်က ကောင်းကောင်း ဆုချပါတယ်”

“သိပ်တော်တဲ့ ဂရော်ဘယ်ဘင်ကြီးပါလား၊ ပြောတတ်လိုက်တာ၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ဂရော်ဘယ်ဘင်ရယ်။ နှင်းဆီပန်းတွေက ဘာအတွက်တုန်း။”

ဂရော်ဘယ်ဘင် စကားပြော၍ မပြီးသေး။ ထို့ကြောင့် သောမတ်(စ်)၏ စကားကို ဘေးဖယ်ကာ ဆက်ပြောသည်။

“ပြီးတော့... ဘုရားသခင်က သခင်ကို ဆုချပါလိမ့်မယ်... သခင်ရော တစ်အိမ်သားလုံးကိုပါ... ပြီးတော့ကာ... သခင်က အမိမြေကို ပြန်တဲ့အချိန်မှာ... ချွန်နော် ဆိုလိုတာက... ချွန်နော်တို့အားလုံး... ဆင်းရဲရဲ... ချမ်းသာသာ... အကောင်းစား ခေါင်းနဲ့ပဲသွားသွား... ခေါင်းစုတ်ကြီးနဲ့ပဲ သွားသွား... အားလုံး ကတော့... တစ်ချိန်မှာ အမိမြေကို ပြန်ကြပါမယ်... အဲဒီ အမိမြေကောင်းကင်ဘုံ”

“အိုး... လာပါလာပါ ဂရော်ဘယ်ဘင်၊ အသုဘ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကင်ပွန်းတပ် ရေဖျန်းမင်္ဂလာပွဲပါခင်ဗျ။ ခင်ဗျားဘာသာ အမိမြေနဲ့ အဆင် ပြေပါစေ”

“ဒီပန်းလေးတွေ လက်ခံဘာဗျား” ဂရော်ဘယ်ဘင် စကားပြောပြီး သွားသည်။

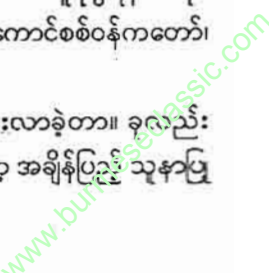
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂရော်ဘယ်ဘင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပန်းတွေ အများကြီးပါလား၊ ဘယ်လောက်တောင် ပေးခဲ့ရလဲ။ ဒီလိုစကားမျိုး နားမထောင် ရတာ ကြာပါပကော။ ခဏလေး၊ ရော့... ဒီမှာ... ဒီနေ့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကြိုက်တာသာလုပ်” သောမတ်(စ်)သည် အဘိုးကြီး၏ ပခုံးကိုပုတ်ပြီး ငွေစ တစ်မတ် ပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ... ရော့... ဘုရားကို ချစ်တဲ့လူပေါ့နော်” ဟု မိခင်ဖြစ်သူ ကောင်စစ်ဝန် ကတော်က ဆိုသည်။

“မှန်တာပြော သစ္စာ... နှလုံးသားထဲက ချစ်ပါတယ်ဗျာ” ဤသို့ဖြင့် ဂရော်ဘယ်ဘင် ငွေစ နောက်ထပ် တစ်မတ်ရသွားသည်။ တိုနီထံမှ ငွေစ တစ်မတ် ထပ်ရပြန်သည်။ ထို့နောက် ဦးညွတ်ပြီး ရုပ်တိုက်ထွက်ခွာသွားသည်။ မေ့ပြီး နှင်းဆီပန်းများ ပြန်ယူသွားရာ ကော်ဇောပေါ် ကြွေကျခဲ့သော ပွင့်ဖတ် များသာ ကျန်ရစ်သည်။

ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာရာ ကောင်စစ်ဝန်က ရထားလုံးဆီ လိုက်ပို့သည်။ ဂါဒါ နားရဦးမည်ဖြစ်၍ ဧည့်သည်များအား လူစုခွဲရန် အရိပ် အခြည်ပြုပြီး ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးမှ ပြန်သူများမှာ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၊ တိုနီ၊ အဲရစ်ကာနှင့် ဂျန်မင်တို့ဖြစ်သည်။

“အိုင်ဒါ၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို အိုင်ဒါပဲ ထိန်းလာခဲ့တာ။ ခုလည်း သား ဂျီဟန်လေး နည်းနည်းကြီးလာရင်၊ ခု ငယ်သေးတော့ အချိန်ပြည့် သူနာပြု

လိုသေးတယ်။ နောက်မှ နေ့သူနာပြုပဲ ထားမယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာက ကလေး နည်းနည်းကြီးလာရင် အိုင်ဒါ ဒီကို ပြောင်းလာနေပေးမလား”

“နေပေးမှာပေါ့... ကောင်စစ်ဝန်... ကောင်စစ်ဝန်ရဲ့ဇနီး ကျေနပ်မယ်ဆိုရင်”
ဂါဒါ ကျေနပ်သွားသည်။ ထိုကိစ္စ အတည်ဖြစ်သွား၏။

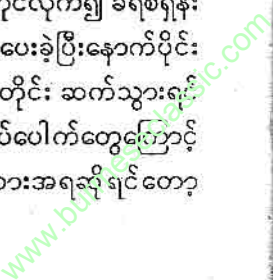
တိုနီသည် တံခါးဝရောက်မှ ပြန်လှည့်လာပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူအား ပါးနှစ်ဖက်စလုံးကို မွှေးမွှေးပေးသည်။ “သိပ်ပျော်ရတာပဲ အစ်ကို၊ ဒီနှစ်တွေအတွင်း အခုချိန် တိုနီ အပျော်ရဆုံးပဲ။ တိုနီတို့ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)တွေ လက်မှိုင်ချရတဲ့နေ့ မရောက်သေးပါဘူးနော်။ ခုဆို သားသားဂျိုဟန်လေးလည်းရှိပြီ၊ ဂျိုဟန်လို့ နာမည် ပေးလိုက်တာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ တိုနီတို့အားလုံးအတွက် နေ့သစ်ရဲ့ အရက်ဦး ရောက်လာသလိုပဲ”

*

ရေဖျန်းမင်္ဂလာပွဲနေ့၏ ညကိုးနာရီခွဲ၌ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မြို့ ဘာမိစတာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ခရစ်ရှန်းဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် လက်ထဲတွင် ဖက်ရှင်ကျသော ဦးထုပ်ညှိနှင့် သီလရင်ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံ တုတ်ကောက်ကိုင်ကာ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ဧည့်ခန်းတွင်း ဝင်လာသည်။ သောမတ်(စ်)နှင့် ဂါဒါတို့နှစ်ယောက် အတူစာဖတ်နေကြသည်။

“ကောင်းသောညချမ်းပါဗျား၊ အား... အစ်ကို၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုနဲ့ ခုချက်ချင်း စကားပြောမှဖြစ်မယ်။ ခွင့်ပြုပါ ဂါဒါ၊ အရေးကြီးလို့ပါ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထမင်းစားခန်း မှောင်မှောင်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး သောမတ်(စ်) က နံရံမှ ဓာတ်ငွေ့မီး ထွန်းလိုက်သည်။ ညီဖြစ်သူကို သောမတ်(စ်) ကြည့်သည်။ ခရစ်ရှန်းထံမှ အကောင်းမမျှော်လင့်ထားပေ။ မနက်ပိုင်း နှုတ်ဆက် ပြီးကတည်းက တစ်နေ့လုံး ခရစ်ရှန်းနှင့် စကားပြောဖို့ အခွင့်အရေး မရခဲ့။ ကြည့်ရသည်မှာ ခရစ်ရှန်း အရေးကြီးနေပုံရသည်။ အခါတိုင်းထက် ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်နေခဲ့၏။ သင်းအုပ်ပရိုင်စိမ်း တရားဟောစဉ် အခန်းထဲမှ အတော်ကြာအောင် ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဟမ်ဘာ့(ဂ်) သို့ သောမတ်(စ်) ကိုယ်တိုင်လိုက်၍ ခရစ်ရှန်း ကြွေးဆပ်ရန် အမွေထဲမှ မတ်ငွေတစ်သောင်း ကြိုထုတ်ပေးခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း သောမတ်(စ်)သည် ခရစ်ရှန်းထံ စာမရေး။ “မင်း ဒီအချိုးတိုင်း ဆက်သွားရင် မကြာခင် မင်းရှိသမျှ ကုန်မှာပဲ။ ဒီသုံးနှစ်အတွင်း မင်းလုပ်ပေါက်တွေကြောင့် ညီရင်းအစ်ကို မေတ္တာ ပျက်ချင်နေပြီ။ ငါ့သဘောထားအရဆိုရင်တော့

နောင် ငါသွားမယ့်လမ်းကို မင်း နှောင့်ယှက်လို့မရစေဘူး” ဟု ထိုစဉ်က ပြောခဲ့သည်။

“ကဲ... ပြော” ကောင်စစ်ဝန် သောမတ်(စ်) မေးသည်။

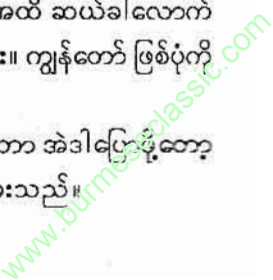
“ကျွန်တော်တော့ ပွဲသိမ်းသွားပြီ” ထမင်းစားပွဲကို ပတ်ဝိုင်းထားသော ကျောမှီမြင့် ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ် တင်ပါးလွှဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ခရစ်ရှုန်းပြောသည်။ ဦးထုပ်နှင့် တုတ်ကောက်ကို ဒူးပိန်ပိန်နှစ်လုံးကြား ညှပ်ထားသည်။ သောမတ်(စ်) သည် မတ်တတ်ရပ်နေဆဲ။

“ဘာပွဲသိမ်းသွားတာလဲ၊ ငါ့ကို ဘာပြောမလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တော့ ပွဲသိမ်းပြီ” ဟု ထိတ်လန့်တကြားပုံစံဖြင့် ခေါင်းကို တွင်တွင် ရမ်းရင်း ခရစ်ရှုန်းပြောသည်။ မျက်ဆံညှိများက ကယောက်ကယက်။ သုံးဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် ခရစ်ရှုန်းသည် ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် ပိုရင့်နေသည်။ ကျိုးတိုးကျဲတဲ နီကြောင်ကြောင်ဆံပင်များကြောင့် ထိပ်က ပြောင်နေသည်။ ဟောက်ပက်ပက် ပါးနှစ်ဖက်ကြောင့် ပါးရိုးများက ငေါလျက်။ ပါးရိုးနှစ်ဖက် ကြားတွင်မှ ပိန်ကြုံကြုံ နှာခေါင်းကောက်ကြီး ထိုးထွက်နေသည်။ ဘယ်ဘက် တစ်ခြမ်းလုံးကို လက်ဖြင့် မထိဘဲ အပေါ်ယံ သပ်ချပြီး ခရစ်ရှုန်း စကားပြောသည်။

“နာတာတစ်ခုတည်းဆိုရင် ဘာအရေးလဲ။ ခုဟာက နာရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ တစ်ချိန်လုံးကိုက်နေတာ စိတ်ဆင်းရဲဖို့ကောင်းတယ်။ ဟမ်ဘု(ဂ်)က ဒေါက်တာက ပြောတော့ ကျွန်တော့် ဒီဘက်တစ်ခြမ်းလုံး အာရုံကြောတွေ တိုနေတယ်တဲ့။ အစ်ကိုတွေကြည့်၊ ဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်းလုံးက ‘အာရုံကြောတွေ ရှည်သင့် သလောက် မရှည်ဘူး။ တစ်ခါတလေကျရင် ဒီဘက်တစ်ခြမ်းလုံး လေဖြတ်တော့ မလိုတောင် ကျွန်တော် ခံစားရတာ။ ပြန်မကောင်းနိုင်တော့တဲ့ သွက်ချာပါဒ မျိုးပေါ့။ အစ်ကိုကသာ မသိတာ။ ကျွန်တော် အိပ်ရင် ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် နှလုံးက မခုန်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် တအားကြောက်ပြီး ထထိုင်မိတယ်။ ဒါမျိုးက တစ်ကြိမ်တည်း ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ အိပ်ပျော်မသွားခင်အထိ ဆယ်ခါလောက် ဖြစ်တာ။ ကျွန်တော်ပြောတာ အစ်ကို သိပါ့မလား မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဖြစ်ပုံကို အတိအကျ ပြောပြမယ်။ အဲဒါ...”

“အခု မပြောနဲ့ဦး။ ငါသိချင်တာက မင်း ဒီကိုလာတာ အဲဒါပြောဖို့တော့ မဟုတ်တန်ကောင်းဘူး” သောမတ်(စ်) အေးစက်စွာ မေးသည်။

“အဲဒါပြောဖို့ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို။ ဒီတစ်ခုတည်းတင် ဘယ်ကမလဲ။ စီးပွားရေးကိစ္စ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော် ဆက်မလုပ်တတ်တော့ဘူး။”

“ပြဿနာတွေ ရှုပ်ပြန်ပြီမဟုတ်လား” သောမတ်(စ်)သည် အလန့်တကြား မဖြစ်။ အသံလည်း မတင်ဘဲ မူလလေသံအတိုင်း အေးတိအေးစက်မေးသည်။ ညီဖြစ်သူအား စိတ်ပျက်စွာ စွေကြည့်လိုက်၏။

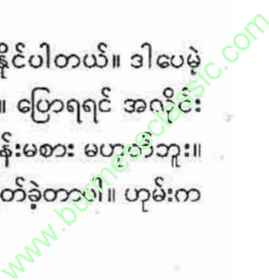
“မရှုပ်ပါဘူးအစ်ကို။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်က စည်းစနစ်မရှိဘူး။ အစ်ကိုသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဟိုငွေတစ်သောင်းက အသက်ရှူချောင်ရုံပဲ ရှိတယ်။ ကော်ဖီလုပ်ငန်းမှာရော၊ အင်(သ်)ဝပ်မှာရော ကျွန်တော် အရှုံးကြီးတယ်။ အမှန်ပြောတာပါ အစ်ကို။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် စီးပွားရေး ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ။ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ အသက်ရှင်ရပ်တည်ရမယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ကာ ကျွန်တော့်မှာ ကြွေးတင်နေပြီ။ ကြွေးက ငါးထောင်။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ချောက်ပေါက်ကျနေတယ်ဆိုတာ အစ်ကို မသိသေးဘူး။ တခြားဟာတွေ အားလုံးထက် အခု စိတ်ညစ်နေရတာက....”

“ဪ... ဒီတော့ မင်းက ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတယ်ပေါ့” အလွန်အမင်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်ကာ သောမတ်(စ်) အော်သည်။ “နွံနစ်နေတဲ့လှည်းကို မင်းက ဒီတိုင်းထားပြီး မင်းဟာမင်း အပျော်ကြူးနေတယ်ပေါ့။ မင်း ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ မသိဘူးများမှတ်နေသလား။ ပြဇာတ်ရယ်၊ ဆပ်ကပ်ရယ်၊ ကလပ်ရယ်၊ ပြီးတော့ မိန်းမ”

“အလိုင်းကို ပြောတာလား။ ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေကို အစ်ကိုနားမလည်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကံပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အခြေမလှတဲ့ကံတွေထဲက တစ်ခုပေါ့အစ်ကို။ ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် ငွေကုန်များတယ်လို့ ပြောရင်လည်း ခံရမှာပဲ။ နောင် ဒီထက်ပိုကုန်ဦးမှာ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ သိတဲ့စကား ကျွန်တော် ပြောမယ်ဗျာ။ တတိယကလေး၊ သမီးလေးက ကျွန်တော့်ကလေးဗျ”

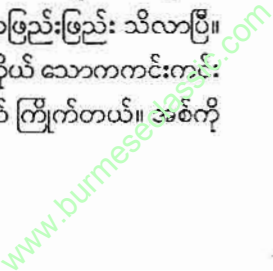
“မင်း.... သောက်ရူး”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ဗျာ၊ သူ့ကို အစ်ကို ဒေါသထွက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးက ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကလေး မဖြစ်ရမှာလဲ။ ပြောရရင် အလိုင်းကလည်း ကလေးက မဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ျားရှုပ်တဲ့ မိန်းမစား မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက်ကြောင့် ကောင်စစ်ဝန် ဟုမ်းကိုတောင် ဖြတ်ခဲ့တာပါ။ ဟုမ်းက

ကျွန်တော့်ထက် အပုံကြီး ငွေပိုရှိတယ်။ အလိုင်းက အဲဒီလို မိန်းမမျိုး၊ ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ဘူး။ အလိုင်းဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ အစ်ကို သဘော မပေါက်သေးတာ။ အလိုင်းဟာ သိပ်ကျန်းမာတယ်။ ဘယ်လောက် ကျန်းမာ သလဲဆိုရင်... ” ခရစ်ရှန်းသည် မျက်နှာရှေ့ လက်ထောင်ကာ လက်ချောင်း များကို ကွေးရင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ လန်ဒန် ဗရသုကွနှင့် ‘မာရီယာ’ အကြောင်း ပြောလျှင် ထိုပုံစံအတိုင်း လုပ်နေကျဖြစ်သည်။

“သူ့ရယ်လိုက်ရင် သွားတွေ အစ်ကို့ကို မြင်စေချင်တယ်။ အဲဒီလို သွားတွေကို ဗယ်(လ်)ပရေဆိုမှာရော၊ လန်ဒန်မှာရော၊ တခြား ကမ္ဘာ့ ဘယ်နေရာ မှာမှ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးဘူး။ သူ့ကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးစတွေ့တဲ့ ညနေ ခင်းလေးကို မမေ့နိုင်တော့ဘူး။ ‘အူလစ်’ က ‘ကနုကမာခန်း’ ထဲမှာ ပထမဆုံး စတွေ့တာ။ အဲဒီတုန်းက သူက ကောင်စစ်ဝန်ဟုမ်းနဲ့ အတူနေတယ်လေ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို စကားနည်းနည်းပြောတော့ ရင်းနှီးလာတယ်။ နောက် ကျွန်တော်က သူ့နဲ့အတူ အိမ်ပြန်တော့... အား... အစ်ကိုရာ... ဒီခံစားချက်က သိပ်ထူးဆန်းတယ်။ စီးပွားရေးမှာ အချိကြီး မြတ်လိုက်သလိုမျိုး၊ အဲဒီလို ခံစားချက်မျိုးဗျ။ အင်းလေ၊ ဒီလိုအကြောင်းတွေကို အစ်ကို ကြားချင်မှာ မဟုတ် ပါဘူး။ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အားလုံး ပြီးသွားပြီပဲ။ အလိုင်းကို နှုတ်ဆက် ရတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော် အမြဲဆက်သွယ်နေမှာပါ။ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)က ကုန်ကျစရိတ်တွေအားလုံး ကျွန်တော် ပေးမယ်။ ဆိုင်ကိုလည်း ပိတ်ရမယ်။ ကျွန်တော် ဆက်မလုပ်တတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် လန်ဒန်ကို ပြန်သွားပြီး ဟိုမှာ နေရာတစ်နေရာရာ ရအောင်လုပ်မယ်။ မာမာနဲ့လည်း ပြောပြီးပြီ။ မာမာက ကျွန်တော့်ကို မတ်ငါးထောင် ပေးမယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် အဆင်ပြေတာပေါ့။ အစ်ကိုလည်း သဘောတူမယ်ထင်တယ်။ ခရစ်ရှန်း ဘူဒင် ဘရွတ်(ခ)တစ်ယောက် ကျရှုံးသွားပြီဆိုတာထက် နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး အလုပ် ရှာတယ်ဆိုတာ ပိုကောင်းတယ်လို့ အစ်ကို မထင်ဘူးလား။ လွတ်လပ်မှုဟာ ကျွန်တော့်လို လူစားအတွက် မကောင်းဘူး။ ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း သိလာပြီ။ တာဝန်ယူမှုဆိုတာကလည်း အဆုံးတစ်နေ့မှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် သောကကင်းကင်း ပြန်နိုင်ဖို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ လန်ဒန်မှာ နေရတာကို ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။ အစ်ကို မကန့်ကွက်ပါဘူးနော်”

ခရစ်ရှန်း ရှင်းလင်းပြောပြနေချိန်တစ်လျှောက်လုံး သောမတ်(စ်)သည် ညီကို ကျောပေးထားသည်။ လက်နှစ်ဖက် အိတ်ထဲထည့်ပြီး ခြေထောက်ဖြင့် ကြမ်းပေါ် ပုံကြမ်းဆွဲနေသည်။

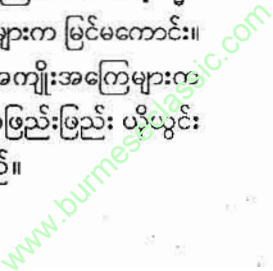
“ကောင်းတယ်၊ လန်ဒန်ကို သွား” သောမတ်(စ်) တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောကာ ညီကို တစေ့တစောင်းပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သည်။

သို့သော် ခရစ်ရှန်း နောက်က လိုက်သွားသည်။ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကာ စာဖတ်နေသော ဂါဒါဆီသွားကာ လက်ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းသောညပါ ဂါဒါရေ၊ ကျွန်တော် လန်ဒန်ကို သွားတော့မယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဟိုခုန်လိုက် သည်ကူးလိုက်နဲ့ မှတ်နေပါပြီ။ ခုလည်း သူစိမ်းတွေ နယ်ထဲ သွားရဦးမယ်။ ဂါဒါသိတဲ့အတိုင်း အဲဒီရွှေမြို့တော်မှာ လှေကားထစ် သုံးထစ် ဆင်းလိုက်ရင်ပဲ စွန့်စားခန်းနဲ့ တိုးတော့တာ။ အများကြီးမြင်ဖူးသွားမယ်။ ဆန်းတယ်နော်၊ အဲဒီခံစားချက်ကို ဂါဒါ သိလား။ ဒီနားလေးမှာ၊ ဒီအစာအိမ် ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားသလိုမျိုး၊ သိပ်နေရခက်တယ်”

*

အသက်အရွယ်အကြီးဆုံး မင်းတိုင်ပင်အမတ် ဂျိမ်း(စ်)မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)သည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးခဲ့သည်။ ဆီးချိုရောဂါသည်ဖြစ်သော်လည်း မိမိ ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းရမည်ဟူသောအသိ လွန်စွာခေါင်းပါးခဲ့ရာ သူ၏ နောက်ဆုံး နှစ်များတွင် ကိတ်မုန့်နှင့် အချိုမုန့်များ၏ သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ချိုချိုအီအီ မုန့်များကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်ပြီးသားမဖြစ်အောင် မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)များ၏ မိသားစုဆရာဝန် ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးက အဘိုးကြီး အား ပြင်းပြင်းထန်ထန် တားမြစ်ခဲ့သည်။ မိသားစုဝင်များကလည်း အိမ်ထောင် အကြီးအကဲအား မုန့် အချို သိပ်မစားနိုင်စေရန် ထိန်းချုပ်မှု လုပ်ပေးကြသည်။ သို့သော် အဘိုးကြီးက သူငယ်ပြန်ချင်ချင်ဖြစ်ကာ လမ်းကြိုလမ်းကြားထဲ အခန်း ငှားပြီး ထိုအခန်းထဲတွင်လည်း ကိတ်မုန့်စား၏။ အဘိုးကြီး၏ သက်မဲ့ခန္ဓာ ကိုယ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ စဉ်က ပါးစပ်ထဲတွင်လည်း ကိတ်မုန့်များက မြင်မကောင်း။ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် အစုတ်ပလုတ်စားပွဲပေါ်တွင်လည်း မုန့်အကျိုးအကြေများက ဗရပူ။ သေလောက်သော သွက်ချာပါဒက အဘိုးကြီး၏ တဖြည်းဖြည်း ယိုယွင်း လာသော ကျန်းမာရေးကို နိဂုံးချုပ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

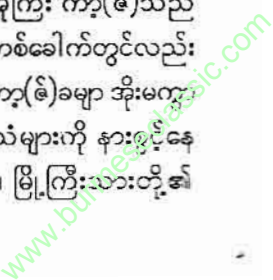

အဘိုးကြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးပုံ အသေးစိတ်ကို မိသားစုက အတတ်နိုင်ဆုံး လျှို့ဝှက်ထားသော်လည်း သတင်းများက မြို့ပေါ် ပျံ့သွားသည်။ မြို့ဝန်အစည်းအရုံးစီးပွားရေး ရုံးခန်းများ၊ ညီညွတ်ခြင်း စာကြည့်သင်း၊ ကလပ်နှင့် ဒိုင်တိုတွင် အဘိုးကြီးအကြောင်း ပြောကြသည်။ ၆၂ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ကွယ်လွန်သွားခြင်းဖြစ်ရာ ထိုရာသီသည် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ အားအကောင်းဆုံး ရာသီ ဖြစ်သဖြင့် ကပွဲ၊ ညစာ စားပွဲနှင့် ပါတီပွဲများတွင်လည်း အဘိုးကြီးသတင်းမှာ နားမဆုံး။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ မိတ်ဆွေများကပင် ဂျေရုစလင် ညနေခင်း၌ လီရာဂါးရက် စာဖတ်သံ ရုပ်တန်သွားချိန်၌ အဘိုးကြီးသတင်း ပြောကြသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ကျောင်းလာတက်သော ကျောင်းသားလေးများက ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) အိမ်အဝင်ဝတွင် ထိုသတင်းကို တိုးတိုးပြောကြပြန်သည်။ ကြေးသွန်းလမ်းမှ အပ်ချုပ်သမား စတပ်ကလည်း ထိတ်ထိတ်ကြို မိသားစုများအိမ်သို့ အဝင် အထွက် ရှိသော ဇနီးသည် စတပ်ကတော်ကို အဘိုးကြီးသတင်း ဝေဝေဆာဆာ ပြောပြသည်။

သို့ရာတွင်လည်း အတိတ်ကာလအကြောင်း စိတ်ဝင်စားမှုများက တာရှည် မခံ။ အကြီးမားဆုံး ပေါ်ထွက်လာသည့် မေးခွန်းမှာ အဘိုးကြီးနေရာကို မည်သူ ဆက်ခံမည်နည်းဆိုသည့် မေးခွန်းဖြစ်သည်။

မြို့ကလေးကို စိတ်ဝင်စားသော သူစိမ်းတစ်ယောက်သည် အပေါ်ယံ မျက်နှာပြင်အောက်မှ တွန်းထိုးရုန်းကန်နေသော အခြေအနေကို တစ်စိုးတစ်စိပ်ပင် သိနိုင်မည် မဟုတ်။ ဖြိုလှဲဖျက်ဆီးရန် မလွယ်သော အနေအထားများက တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာနေသည်။ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး အမြင်များ ကွဲလွဲလာကြသည်။ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းများ ဂယက်ထလာသည်။ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မော်ကြွားမှုက တိတ်တဆိတ် နပန်းသတ်နေကြ၏။ စွန့်လွှတ်လိုက်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော မျှော်လင့်ချက်များက ဘဝတွင် ရှင်သန်ရုန်းထလာပြန်သည်။

မုန့်သည်လမ်းကြားတွင်နေထိုင်သော ကုန်သည်အိုကြီး ကာ(ခ)သည် ရွေးကောက်ပွဲတိုင်းတွင် သုံးလေးမဲသာရမြဲဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုတစ်ခေါက်တွင်လည်း အရွေးခံရဖို့ လမ်းမမြင်။ သို့တိုင် ထိုသေရေးရှင်ရေးနေ့တွင် ကာ(ခ)ခမျာ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြင့် အော်သံများကို နားစွင့်နေ လိမ့်မည်။ ထို့နောက် မိမိကိုယ်ကို ကျေနပ်နေသယောင်။ မြို့ကြီးသားတို့၏

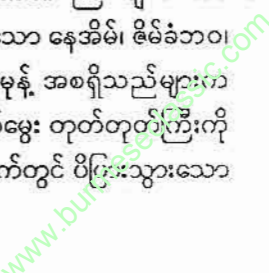

မာန်မာန် အပြည့်ရှိနေသယောင် ဟန်ဖမ်းပြီး တစ်နံတစ်လျား လျှောက်ထွက်ပေဦးမည်။ သို့သော် အမတ် မဖြစ်လိုက်ရသည့်အပေါ် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဒေါသကို သေသည့်တိုင် သချိုင်းကုန်းသို့ ယူဆောင်သွားမည်မှာ အသေအချာ။

ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)တို့၏ ကြာသပတေးနေ့ ညစာဝိုင်းတွင်လည်း တိုနီသည် စိတ်မကောင်းကြောင်း စကားမျိုးလိုက်ပြီး နှုတ်စလျှာစ သွက်သွက်ဖြင့် အမတ်မော်လင်ဒေါ(ဖ) နာရေးသတင်းကို ပြောသွားသည်။ ပြောပြီးလျှင် အစ်ကိုဖြစ်သူကို ပညာသားပါပါ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) သခင်မများမှာ အကြည့်ပညာ ကျွမ်းသူများဖြစ်၏။ မောင်နှမနှစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါလှစွာ အကြည့်ချင်း ဖလှယ်ပြီးမှ မျက်စိမှိတ်၊ နှုတ်ခမ်း တင်းတင်းစေ့လိုက်ကြသည်။ သောမတ်(စ်) သည် နှမ၏ ပါးနပ်သော အကြည့်ကို တုံ့ပြန်ပြီး စကားတစ်လှည့်ပြောသည်။ တိုနီရင်ထဲ တိတ်တဆိတ်ထွေးဖက်ထားသည့် ထိုလျှို့ဝှက်ချက်မှာ အရပ်ထဲ ပြောနေကြသည့် အကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။

အမည်များမှာ အဆိုပြုလိုက် ပယ်ချလိုက်နှင့် ဇကာတိုက်ချ၍ မဆုံးနိုင်တော့။ မုန့်သည်လမ်းကြားတွင်နေသော ကား(စ်)သည် အရွယ်လွန် လူအို။ လူထုက မျိုးဆက်သစ်တို့မှ အလိုရှိ၏။ သစ်ကုန်သည် ကောင်စစ်ဝန် ဟူးနီးယပ်(စ်)၏ သန်းကြွယ်နေမှာ အင်မတန်အလေးသာသော်လည်း အစ်ကိုဖြစ်သူက လွတ်တော်တွင် ထိုင်ခုံတစ်နေရာ ရထားပြီးဖြစ်၍ ဖွဲ့စည်းပုံ သဘောတရားအရ အရည်အသွေး မမီပြန်။ ဝိုင်ကုန်သည် ကောင်စစ်ဝန် အက်ဒွပ်ကစွတင်မိတ်ကာနှင့် ကောင်စစ်ဝန် ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းတို့၏ အမည်သာ ဇကာတင် ကျန်ရစ်သည်။ သို့သော် ရှေ့ဆုံး တစ် ပြေးနေသော အမည်မှာ သောမတ်(စ်) ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)။ ရွေးကောက်ပွဲ နီးလာလေ သောမတ်(စ်)နှင့် ဟာမန်မှာ ရေပန်းစားလေ။

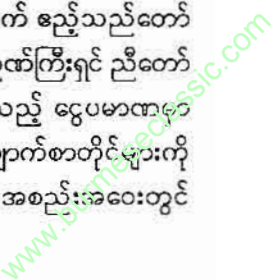
ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းမှာ သူ့ပရိသတ်နှင့်သူ ရှိပြီးဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို သံသယဖြစ်စရာ မလိုပေ။ ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စတွင် ဟာမန်၏ စိတ်အား ထက်သန်မှု၊ စထရန် အင် ဟက်ဂင်းစထရွမ်း ကုမ္ပဏီ၏ ကြီးကျယ်သော တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းမှု၊ ဟာမန်၏ တောက်ပပြောင်ရောင်သော နေအိမ်၊ ဇိမ်ခံဘဝ၊ မနက်အိပ်ရာထ စားသော ငန်းအသည်း၊ အဆာသွတ်မုန့် အစရှိသည်များက ပရိသတ်ကို မဆွဲဆောင်ဘဲ မနေ။ အနီရောင် မုတ်ဆိတ်မွေး တုတ်တုတ်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်သော ပုတိုတို နှာခေါင်းက အပေါ်နှုတ်ခမ်းအထက်တွင် ပိပြီးသွားသော

ထိုလေးလုံးခြောက်ဖက် ဟာမန်ဆိုသည့် လူ၏ အဘိုးကို သိသူမရှိ။ အခြားသူ သိဖို့နေနေသာသာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်မသိ။ ဖခင်က ဓနအားကိုးဖြင့် လူတွင်ကျယ် ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွင် သံသယဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။ ဟူးနီးယပ်(စ်)နှင့် မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)ကို ယောက်ဖတော်ထားနိုင်သော ထို ဟာမန် ဆိုသည့်လူသည် မြို့မျက်နှာဖုံး မိသားစုကြီး ငါးစု ခြောက်စုခန့်နှင့် အမည်ချင်း ဘေးချင်းယှဉ်ထားနိုင်သူဖြစ်ရာ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ကြောင်း အငြင်းပွားစရာ မလိုပေ။

လူအများ၏ မျက်စိတွင် ဟာမန်အား ခေါင်းဆောင်အဖြစ် မြင်လိုခြင်း အကြောင်းမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးပိုင်းအရ ဟာမန်သည် ရက်ရောပြီး ဇွဲနပဲ ကောင်း၏။ ငွေကို များများနှင့် မြန်မြန်ရအောင်ရှာနိုင်ပြီး ပြန်သုံးပစ်လိုက်ပုံသည် အခြား ဘဝတူကုန်သည်များ၏ မိရိုးဖလာနည်းလမ်းနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေ သဖြင့် ဩချရသည်။ ဟာမန်သည် မိမိခြေထောက်ပေါ် မားမားရပ်ပြီး ထုံးတမ်း စဉ်လာများ၊ ရိုးရာ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းမှု အစရှိသည့် ခြေထိတ်များမှ လွတ်ကင်းသည်။ ရှေးရိုးနည်းမှန်သမျှကို ဟာမန်က သူစိမ်းလို သဘော ထားသည်။ ဟာမန်၏နေအိမ်သည် ရှေးခေတ် မှူးမတ်အိမ်မဟုတ်ပေ။ ရှေးခေတ် မှူးမတ်အိမ်များမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ အလကားသက်သက် နေရာလပ်များစွာ ပါဝင် နေတတ်ပြီး ကျောက်ပြားခင်း မြေညီထပ်မှ အဖြူရောင်စကြိုမြင့်ကြီးများ မိုးထိုး အောင် ဆောက်ထားတတ်သည်။ ဧရာလမ်း၏ တောင်ဘက် တိုးချဲ့ထားသော 'သဲဖြူလမ်း' တွင်ဟာမန်နေထိုင်သည်။ ဟာမန်၏ ခေတ်မီနေအိမ်မှာ မည်သည့် ဗိသုကာပုံစံနှင့်မှ အံ့မဝင်ပေ။ အိမ်ရှေ့သည် ရိုးရိုး ဆေးခြယ်မျက်နှာစာ ဖြစ်သော်လည်း အိမ်အတွင်းပိုင်းတွင် ဇိမ်ခံပစ္စည်း အပြည့်အစုံရှိသည်။ နေရာပို နေရာလပ် မရှိစေရအောင် ခေါင်းသုံး၍ စီစဉ်ထား၏။

မကြာသေးခင်က ပြုလုပ်ခဲ့သော ဟာမန်၏ ညစာပါတီပွဲကြီးတွင် ဟာမန် သည် အစိုးရပြဇာတ်အဖွဲ့မှ ဇာတ်သမကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ပွဲတက် ဧည့်သည်တော် များအား တေးဆိုဖျော်ဖြေစေသည်။ ဧည့်သည်များထဲတွင် ဉာဏ်ကြီးရှင် ညီတော် မောင်လည်း ပါ၏။ ထိုဇာတ်သမအား ဟာမန်ပေးလိုက်သည့် ငွေပမာဏမှာ မနည်း။ မြို့ကလေး၏ အလယ်ခေတ် အထိမ်းအမှတ် ကျောက်စာတိုင်များကို ထိန်းသိမ်းပြုပြင်ရန် ငွေကုန်ကြေးကျခံရမည့်အကြောင်း အစည်းအဝေးတွင်

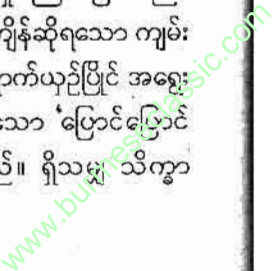

ဆွေးနွေးလျှင် ဟာမန် တစ်ခါမျှ သဘောမတူ။ သို့သော် မိမိအိမ်နှင့် ရုံးခန်းကို ဓာတ်ငွေ့မီး ပထမဆုံး ဆင်သူမှာ ဟာမန်မှ ဟာမန်စစ်စစ်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ကောင်စစ်ဝန် ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းအား ထုံးတမ်းစဉ်လာ တစ်ခုကိုဖြင့် လိုက်နာပါသည်ဟုဆိုလျှင် ထိုထုံးတမ်းစဉ်လာမှာ သူ့အမွေဆက်ခံရရှိထားသည့် ရှေးရိုးအစွဲအလန်းကင်းသော အတွေးအခေါ် လွတ်လပ်ခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ လူထု၏ နှစ်လိုခြင်းမှာ ဤအချက်ကို အခြေခံသည်။

သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)၏ ဂုဏ်ဒြပ်မှာ ပုံစံတစ်မျိုးဖြစ်၏။ လူထုက သောမတ်(စ်)အား ဂုဏ်ပြုခြင်းမှာ ပင်ကို ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကြောင့်တင်မက သောမတ်(စ်)၏ အဖေ၊ အဘိုး၊ အဘေးတို့၏ အရှိန်ကြောင့်ပါ ပါသည်။ သောမတ်(စ်)၏ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး၊ ရပ်ရေးရွာရေး ဆောင်ရွက်မှုနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်ဘဲ နှစ်ရာချိစွာ တည်မြဲခဲ့သော လေးစားဖွယ်ရာ မျိုးရိုးဂုဏ်၏ ကိုယ်စားပြု ပြယုဂ်တစ်ခုအဖြစ် လူထုက သောမတ်(စ်)အား သဘောထားခဲ့သည်။ မိသားစုကို အဆင့်အတန်းရှိရှိဆွဲခေါ်သွားပုံမှာလည်း နည်းနည်းနော့နော့ အောင်မြင်မှုမဟုတ်။ အခြားမြို့သားများထက် အပြတ်အသတ် သာသွားသော သောမတ်(စ်)၏ အရည်အချင်းမှာ သောမတ်(စ်)သည် အံ့လောက်စရာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ ထိုအချက်ကြောင့် သောမတ်(စ်)သည် ဘယ်သွားသွား လူအများ၏ တူညီသော လေးစားမှုနှင့် စိတ်ဝင်စားမှုကို ရရှိထားသည်။

ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)အိမ်၏ ကြာသပတေးနေ့များတွင် သောမတ်(စ်)ရှိနေလျှင် လာမည့်ရွေးကောက်ပွဲအကြောင်း စတီလောက်သာ ပြောကြသည်။ ထိုအကြောင်း ပြောတိုင်း ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် လိမ္မာပါးနပ်စွာ မျက်စိအကြည့် လွှဲသွား လေ့ရှိသည်။ တိုနီကမူ ဖွဲ့စည်းပုံဥပဒေအကြောင်း သိထားသမျှ အချုပ်အထိန်း မရှိ၊ ပြောချင်သလောက်ပြောသည်။ တစ်ခါက တိုနီ ကွာရှင်းစဉ် ကွာရှင်းမှု ဥပဒေအကြောင်း နဲ့နဲ့စပ်စပ်သိအောင် လုပ်ထားသလို မဲရုံများအကြောင်း၊ မဲ ထည့်ခြင်းအကြောင်း၊ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိသူများအကြောင်း လှိုင်လှိုင်ကြီး ပြောသည်။ ရှေ့အလားအလာများကို ချိန်ဆပြသည်။ ဆန္ဒမဲပေးသူများ ကျိန်ဆိုရသော ကျမ်း သစ္စာကိုပင် လုံးစေ့ပတ်စေ့ အာဂုံဆောင်ပြသွားသည်။ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင် အရွေး ခံရသူများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖွဲ့စည်းပုံဥပဒေအရ ပြုလုပ်သော 'ပြောင်ပြောင် တင်းတင်း ဆွေးနွေးခန်း' အကြောင်းကိုလည်း ပြောသည်။ ရှိသမျှ သိက္ခာ

ကုန်းကောက်စရာမကျန်အောင် တစ်စစပြိုကွဲသွားမည့် ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်း အလှည့်တွင် တိုနီကိုယ်တိုင် ရှိလိုက်ချင်ကြောင်း အူမြူးစွာ ကြိမ်းသည်။ ခဏ ကြာသော် အစ်ကိုဖြစ်သူ စားနေသော အချိုပွဲပန်းကန်ပေါ်မှ ဆီးသီးခြောက် များကို ရေတွက်ပြန်သည်။ သံဖြူဆရာ၊ အပ်ချုပ်ဆရာ၊ စစ်သားကြီး၊ သင်္ဘောသား စသည်ဖြင့် ရေတွက်ပြီး နောက်ဆုံးဆီးသီးကိုမူ 'လွှတ်တော်အမတ်' ဟု အောင်မြင် ဝံ့ကြွားစွာ အမည်တပ်လိုက်၏။ ညစာ စားပြီးချိန်တွင် တိုနီ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင် တော့ဘဲ သောမတ်(စ်) လက်မောင်းကိုတွဲကာ လေသာပြတင်းဆီ ဆွဲသွားသည်။

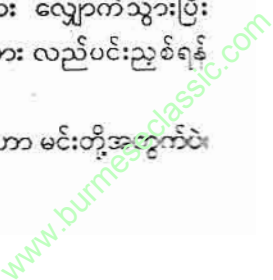
“အိုး... အစ်ကို၊ အစ်ကိုသာ အရွေးခံရလို့ကတော့... တိုနီတို့ရဲ့ ဒိုင်းကို မြို့တော်ခန်းမ၊ အထက်လွှတ်တော်ခန်းမထဲမှာ ချိတ်ဆွဲထားနိုင်ပြီဆိုရင် တိုနီတော့ ပျော်ရလွန်းလို့ သေမှာပဲ။ တိုနီတော့ သတင်းကြားရုံလေးနဲ့ သေမှာ၊ ကြည့်နေ”

“ကဲ... တိုနီ၊ ဣန္ဒြေရရ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလေးနေဦး။ ခါတိုင်းဆို တိုနီက တည်တည်ကြည်ကြည်လေးပါ။ အစ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ အစ်ကိုက ကာ(စ်)လို ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်သွားနေရမလား။ လွှတ်တော် အမတ် မဖြစ်လည်း အစ်ကိုတို့ ဟန်ကျနေတာပဲ။ ပြီးတော့ ဘာကြီး ဖြစ်လာ ဖြစ်လာ တိုနီ သေမသွားပါဘူး” ဟု သောမတ်(စ်) က ဖြေရသည်။

မြို့ကလေးတွင် ဝိရောဓိများ၊ ပဋိပက္ခများ၊ သဘောထားရေးရာများ ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။ မြာပွေသူ ကောင်စစ်ဝန် ပီတာဒိုမင်သည် ယခုအခါ လုံးလုံး အခြေပျက်သွား၍ နာမည်လေးတစ်လုံးသာ ကျန်တော့၏။ အသက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် သမီး၏အမွေကို ထိုင်စားနေသူ ပီတာဒိုမင်သည် ညစာ စားပွဲနှစ်ခုကို တက်မြဲဖြစ်သည်။ တစ်ခုမှာ သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) ကျွေးသော ညစာဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ခုမှာ ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်း ကျွေးသော ညစာဖြစ်သည်။ ညစာဝိုင်းနှစ်ဝိုင်းလုံးတွင် ပီတာသည် အိမ်ရှင်အား 'အမတ်မင်း' ဟု ကျယ်လောင်စွာ ကင်ပွန်းတပ်ခေါ်သည်။

သို့သော် အိုက်ခမန်းဂေါ့(ရှ်)ဟု ခေါ်သော ပွဲစား ဂေါ့(ရှ်)ကမူ ဒေါသ နေသော ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်နှယ် မြို့ပေါ်တစ်လွှား လျှောက်သွားပြီး ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)ကို မဲမပေးလိုသူတိုင်းအား လည်ပင်းညှစ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။

“ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)ဆိုတဲ့ လူကြီးမင်းဟာ မင်းတို့အတွက်ပဲ။

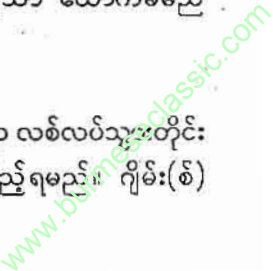
လေးဆယ့်ရှစ်ခုနှစ်တုန်းက လူအုပ်ကြီး ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်တော့ သူ့အဖေက စကားလေးတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းနဲ့ ငြိမ်ကျသွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တာကွ။ အဲဒါ သူ့အဖေပဲ။ သူ့ရှေ့မှာ သူ့အဖေရော သူ့အဘိုးရော ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် သူ လွတ်တော်အမတ်ဖြစ်တာလောက် တရားတဲ့ကိစ္စ မရှိတော့ဘူး” ဟု ဂေါ့(ရှ်)က ဆိုသည်။

တကယ်တမ်းတွင်မူ ဂေါ့(ရှ်)၏ရင်ထဲ အနက်ရှိုင်းဆုံး ဝင်ပြီး မီးထိုး ပေးသောအရာမှာ ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)၏ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး မဟုတ်ဘဲ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်လေး ဂါဒါအာနီးစန်းသာဖြစ်သည်။ ပွဲစား ဂေါ့(ရှ်)သည် ဂါဒါနှင့် စကားပင် မပြောဖူးချေ။ ဂေါ့(ရှ်)မှာ လူကုံထံ အသိုင်း အဝိုင်းမှ မဟုတ်သလို လူကုံထံတို့၏ စားပွဲတွင် နေရာဝင်ထိုင်နိုင်သူလည်း မဟုတ်။ အလည်အပတ်သွားနိုင်သူလည်း မဟုတ်။ ဂါဒါသည် မြို့ပေါ်ရောက်စဉ် ကတည်းက ပွဲစားကြီး၏ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲ သီးသန့်နေရာယူထားနိုင်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဂေါ့(ရှ်)သည် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေရာမှ ရောင့်ရဲ နိုင်အောင် ထိုဂါဒါဟူသော အပြင်အလျာလေးကို စိတ်ဝယ် ရည်မှတ်ရမည်ဟု ဉာဏ်စူးရောက်ကာ သူ့နာမည်ကိုပင် မကြားဖူးသော ထိုအသွင်သဏ္ဍာန်လေးကို သူ့ဘာသာသူ ကျွန်ခံလိုက်တော့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဂေါ့(ရှ်)၏ အတွေး ရေယဉ်ထဲ ထို မင်းသုံးစိုးသုံး အလှပဂေးကို ဝန်းရံပတ်ဖွဲ့စေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းပေါ်၌ ဂါဒါကိုတွေ့လျှင် ဂေါ့(ရှ်)က ဦးထုပ်ပင့် အရိုသေပေးသည်။ အံ့ဩရသူက ဂါဒါ။ ကျားတစ်ကောင်က လေ့ကျင့်ပေးသူကို စားတော့ဝါးတော့ မလို ကြည့်သကဲ့သို့ ဂေါ့(ရှ်)၏အတွေးထဲတွင်လည်း ဤနည်းနှင့်နှင်ရှိနေသည်။ သို့သော် ဂေါ့(ရှ်)သည် မိန်းမအတွက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အမှုများ ကျူးလွန်မည့်သူ မဟုတ်။ ထိုအစား တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဂါဒါအား ‘လုပ်ဒီဗီဂါ’ ၏ စာသားများ ရွတ်ပြရန် အားခဲရင်း မြို့တော်ခန်းမသို့ သွားပြီး ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် လေးစားရသော ဂါဒါခင်ပွန်းကိုသာ ထောက်ခံမည် ဖြစ်သည်။

*

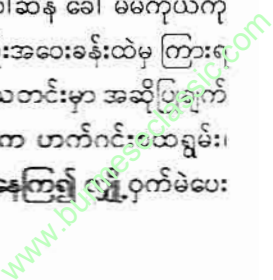
ဖွဲ့စည်းပုံဥပဒေအရ အထက်လွတ်တော်အမတ် တစ်နေရာ လစ်လပ်သွားတိုင်း ရက်သတ္တပတ် လေးပတ်အတွင်း ထိုနေရာလပ်ကို ဖြည့်ရမည်။ ဂျိမ်း(စ်)

မော်လင်ဒေါ့(ဖ်) မပြန်ခရီးကို မြန်းသွားသည်မှာ သုံးပတ်တိုင်ခဲ့ပြီ။ ယနေ့ ရွေးကောက်ပွဲနေ့သည် ဖေဖော်ဝါရီလကုန်ရက် နှင်းခဲ အရည်ပျော်သော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်၏။

နေ့လယ်တစ်ချက်တီးတွင် လူထုသည် ဧရာလမ်းထဲ စုရုံးလာကြသည်။ ရှေ့မျက်နှာစာ စဉ်အုတ်ဖြင့် အလှဆင်ထားသော မြို့တော်ခန်းမရှေ့တွင် စုပြုံနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့တော်ခန်းမကြီး၏ မျှော်စင်နှင့် ပြာသာဒ်များက ဖြူပြာညှို့နေသော မိုးမြင့်တိမ်ယံသို့ ထိုးတက်နေသည်။ အဆင့်ဆင့်တက်သွားသော အထစ်များက တိုင်လုံးကြီးများသဖွယ် မြို့တော်ခန်းမကို ထောက်တည်ထားသည်။ ချွန်ချွန်တက်တက် စောင်းတန်းများကြားမှ ဈေးနှင့် ရေပန်းကို လှမ်းတွေ့ရနိုင်သည်။ ရပ်စောင့်နေသော လူထု၏စွဲက မခေ။ ခြေထောက်အောက်တွင် အရည်ပျော် နှင်းခဲများက ညစ်တီးညစ်ပတ်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်၊ တူရူကိုကြည့်လိုက်နှင့် လည်တဆန့်ဆန့် ဖြစ်နေကြသည်။ အထက်လွှတ်တော်နှင့် အစည်းအရုံးမှ ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပိုင်ခွင့် ရှိသူများသည် တံခါးဝ၏ နောက်ဘက်ရှိ စည်းဝေးခန်းမထဲတွင် စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံဝိုင်းထားသော ခုံတစ်ဆယ့်လေးလုံးပေါ်ထိုင်ကာ မဲရုံမှ အဆိုပြုချက်ကို စောင့်စားနေကြသည်။ ရွေးကောက်ပွဲက သူ့ဘာသာ ချာလပတ်လည်နေ၏။ အချေအတင်စကားသံများက ပြီးအံ့မထင်။ သဲကြီးမဲကြီးရှိလှသဖြင့် ယခုချိန်ထိ လွှတ်တော်အမတ်ကို တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း မရွေးချယ်နိုင်သေး။ ရွေးသာရွေးချယ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက အချိန်မဆိုင်းဘဲ ရွေးကောက်ပွဲရလဒ်ကို ချက်ချင်း ကြေညာမည်ဖြစ်သည်။ ယခု ခါတိုင်းလိုမဟုတ်။ ထူးခြားနေသည်။ ကောလာဟလများ ထွက်လာပြန်သည်။ ထိုကောလာဟလများ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ထွက်ပေါ်လာမှန်း သိသူမရှိ။ အတင်းအဖျင်းသတင်းက အဆောက်အဦးတွင်းမှ ထွက်လာပြီး လမ်းထဲ လျှောက်လည်နေသည်။ ဖြစ်နိုင်သည်မှာ ရုံးလုလင်နှစ်ဦးအနက် အကြီးဖြစ်သူ မစ္စတာ ကက်(စ်)ပါဆန် ခေါ် မိမိကိုယ်ကို 'ပြည်နယ်၏ အခေအပါး' ဟု ရည်ညွှန်းသူသည် အစည်းအဝေးခန်းထဲမှ ကြားရသမျှထို လက်သိပ်ထိုး သတင်းဖြန့်လိုက်ပုံရသည်။ ထိုသတင်းမှာ အဆိုပြုချက်များကို တင်သွင်းပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ တင်သွင်းချက်များက ဟက်ဂင်းစထရမ်း၊ ကစူတင်မိတ်ကာနှင့် ဘူဒင်ဘရူတ်(စ်) အသီးသီးဖြစ်နေကြ၍ လျှို့ဝှက်မဲပေး

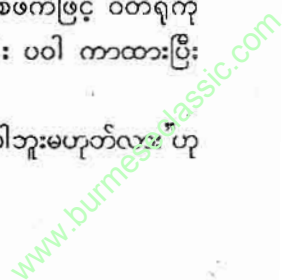

စနစ်ကို ကျင့်သုံးရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤနည်းဖြင့် အများစုသဘောကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြသနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ရေလုံဖိနပ်စီးမထားသော လူများသည် ခြေထောက်နွေးစေရန် ခြေကို စောင့်နေရသည်။ စောင့်စားနေသော လူအုပ်ကြီးမှာ အသွင်မျိုးစုံ၊ ပုံစံမျိုးစုံ။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးလည်ကုပ်သားကိုဗလာကျင်းထားသူများမှာ သဘောသားများ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက် ထည့်ထား၏။ ပိတ်ကြမ်း အင်္ကျီနှင့် ပိတ်ကြမ်းဘောင်းဘီဝတ်ထားသော ကူလီကြီးများ၏ မျက်နှာမူရာသည် ရိုသေကျိုးနွံမှုရှိကြသည်။ ကုန်အိတ်များ တနင့်တပိုးတင်ထားသော လှည်းပေါ်မှ ရထားမောင်းသူများသည် အောက်သို့ ကုတ်ကတ်ဆင်းပြီး လက်ထဲ ကြောပွတ် ကိုင်ကာ မတ်တတ်ရပ် စောင့်နေ၏။ ဂါဝန်အစင်းကြားဝတ်၊ ကက်ဦးထုပ်လေး ခေါင်းနောက်လှန်ဆောင်း၍ လည်စည်းရော ရှေ့ဖုံးခါးစည်းပါမကျန် ဝတ်ထားသော အိမ်ဖော်မလေးများကို လက်ထဲ ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲလျက် လူအုပ်ထဲတွင် တွေ့ရသည်။ ငါးစိမ်းသည်နှင့် ကုန်စိမ်းသည်များကလည်း ကောက်ရိုး ခြင်းတောင်းကြီး တကားကား။ ဇာထိုး ခေါင်းလောင်းလက်ရှည်အင်္ကျီ၊ စကတ်တိုတို၊ ဟော်လန် ကက်ဦးထုပ်နှင့် ကျော့နေသော တောသူမချောချောလေးနှစ်ယောက် ကိုပင် တွေ့ရသည်။ ထိုအသွင်စုံလူများအကြား မြို့ကြီးသားများ၊ ဦးထုပ်မပါ ဘာမပါနှင့် သဘောထားဖလှယ်ရန် ထွက်လာသော ဆိုင်ပိုင်ရှင်များ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထားသော လက်သင်လူငယ်လေးများအပြင် လွယ်အိတ်နှင့် စာအုပ် တပွေ့တပိုက်သယ်ထားရသော ကျောင်းသားများ ပါဝင်သည်။

ဆေးရွက်ကြီးဝါးရင်း ရပ်နေသော မုတ်ဆိတ်ကြမ်းကြမ်း အလုပ်သမား နှစ်ယောက်နောက်တွင် စိတ်မရှည်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် အလုပ်သမား နှစ်ယောက် ပခုံးကြားမှ မြို့တော်ခန်းမကို မြင်ရလိုမြင်ရငြား ခေါင်းကို ဟိုတိမ်းသည်ယိမ်းလုပ်၍ ကြည့်နေသည်။ အမျိုးသမီးသည် သားမွေးညီညီ အနားကွပ်ထားသော ဝတ်ရုံကို ရုံထားပြီး အတွင်းဘက်မှ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝတ်ရုံကို တင်းတင်းဆွဲထားသည်။ မျက်နှာကို အညိုရောင် ဇာပါး ပဝါ ကာထားပြီး နှင်းပျော်ရည်များပေါ် ခြေကိုလည်း ရွှေ့နေရ၏။

“ကောင်းပါ၊ ကု(ခ)တော့ ဒီတစ်ခါလည်းမပါဘူး။ မပါဘူးမဟုတ်လား” ဟု အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ဆိုသည်။

“မင်း ငတုံးပဲ၊ ကား(စ်) မပါဘူးကွ။ သူများ စကားထဲတောင် ထည့်ပြော စရာ မလိုဘူး။ မဲပေးရမှာက သုံးယောက်တည်း၊ ဟက်ဂင်းစထရွမ်းရယ်၊ ဘူဒင် ဘရွတ်(ခဲ)ရယ်၊ ပြီးတော့ ကစ္စတင်မိတ်ကာ၊ ဒါအကုန်ပဲ”

“ဒါဆို အဲဒီသုံးယောက်ထဲမယ် ဘယ်သူက ရှေ့ဆုံး ရောက်နေလဲ”

“အင်း... ပြောတာတော့ ပြောနေကြတာပဲ”

“ဟက်ဂင်းစထရွမ်းကို ရွေးမယ်လို့ ကျုပ် ကြားတယ်”

“အား... နာတာပဲ၊ ဟက်ဂင်းစထရွမ်းကိုသာရွေးရင်တော့ မင်းဘွားအေကြီး ကိုသာသွားပြော” အလုပ်သမားသည် ဆေးရွက်ကြီးအရည်များကို သူ့ခြေထောက် နားတွင် ပျစ်ခနဲ ထွေးချလိုက်သည်။ ကျည်တစ်တောင့်စာပင် မကျန်အောင် လူအုပ်ကြီးက ကြိတ်ကြိတ်တိုးလာသည်။ အလုပ်သမားသည် ဘောင်းဘီကို ခါးပတ်မှ ဆွဲတင်ပြီး စကားဆက်သည်။ “ဟက်ဂင်းစထရွမ်းဆိုတဲ့ ကောင်ကြီးက တကယ့်ဝက်။ ဝလွန်းလို့ သူ့ကိုယ်ပိုင် နှာခေါင်းနဲ့တောင် အသက်ရှူလို့ မရဘူး။ ကျုပ်ကတော့ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)ကိုပဲ ကြိုက်တယ်။ ဒီလူက လူပါးဗျ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဒါမေ့မဲ ဟက်ဂင်းစထရွမ်းက ငွေရှိတယ်နော”

“ဒါ မေးစရာမေးခွန်းလား။ ဒါ ငွေကိစ္စ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒီဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ဝတ်လိုက်ရင် အပျံစား၊ ပိုးသား နက်(ခဲ)တိုင်နဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးက ချွန်လို့။ သူလမ်းလျှောက်ပုံကို မြင်ဖူးလား၊ ငှက် လိုပဲ ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့”

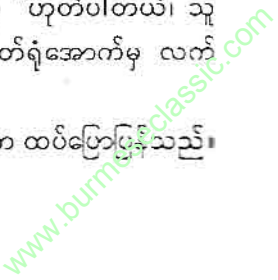
“မင်း နို့နဲ့မစင်သေးပါဘူး။ ဒါ မေးစရာမေးခွန်း မဟုတ်ဘူးကွ”

“ပြီးတော့ ပြောကြသေးတယ်။ သူ့ညီမက လင်နှစ်ယောက်ကို ကန်ထုတ် ထားတာတဲ့” သားမွေးဝတ်ရုံခြုံထားသော အမျိုးသမီးသည် သိသိသာသာ တုန်လှုပ်သွားသည်။

“အား... ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ ကျုပ်တို့က ဘာသိမှာလဲ။ ကောင်စစ်ဝန် ကိုယ်တိုင်က ဘာမှမတတ်နိုင်လို့ နေမှာပေါ့”

သားမွေးဝတ်ရုံထဲမှ အမျိုးသမီးသည် စိတ်ထဲမှ “ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ မတတ်နိုင်ခဲ့လို့ပါ။ တော်ပါသေးရဲ့” ဟုတွေးရင်း ဝတ်ရုံအောက်မှ လက် နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။

“ပြီးတော့...” ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ) ဘက်တော်သားက ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ရဲ့သားလေးကို ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ကိုယ်တိုင် ခေါင်းကိုင်အာလုပ်ပေးခဲ့တာမဟုတ်လား။ ဒါကိုရော ဘာပြောဦးမလဲ”

“ဟုတ်လိုက်လေ၊ ဘာပြောဦးမလဲ” ဟု အမျိုးသမီးက စိတ်တွင်းမှ ပြောလိုက်သည်။

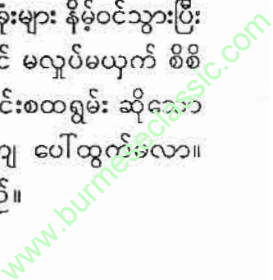
“ဘုရားမလို့၊ တော်ပါသေးရဲ့” ဟု ဟင်းချလိုက်နိုင်၏။

မြို့တော်ခန်းမမှ ပူပူနွေးနွေးကောလာဟလက လူအုပ်တွင်း ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက် ဖြတ်သန်းပြီး အမျိုးသမီးနားဆီ ပြေးဝင်လာသည်။ မဲခွဲရန် မဆုံးဖြတ်ရသေးကြောင်း၊ အက်ဒွပ်ကစွတင်မိတ်ကာသည် အခြားသူနှစ်ဦးထက် မဲပိုနည်းပြီး သူ့အမည် ပြုတ်ကျသွားကြောင်း၊ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)-ဟက်ဂင်း စထရွမ်း အားပြိုင်ပွဲမှာမူ မပြီးပြတ်သေးကြောင်း သိရသည်။ အကယ်၍ ထို နှစ်ယောက် မဲအရေအတွက် တူနေပါက ခုံသမာဓိ ငါးဦး ခန့်အပ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ဉာဏ်ထက်သော မြို့သားတစ်ဦးက ဆိုသည်။

အဝင်ဝ လှေကားထစ်တွင် အသံတစ်သံ ဗြဲနံ့ခနဲ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ဟိန်စီးကို ရွေးလိုက်ပြီကွ... ဟိန်စီးကို” ဟိန်စီးဟုခေါ်သော ဇိုးသမားသည် ပေါင်မုန့်ပူပူလေးများကို လှည်းကလေးနှင့် လမ်းထဲ လည်ရောင်းသူ ဖြစ်သည်။ လူအုပ်ကြီးက အုန်းခနဲ ရယ်ကြ၏။ ပြက်လုံးပိုင်ရှင်ကို မြင်လို၍ ခြေဖျားထောက် ကြသည်။ မျက်နှာ ဇာပါးပဝါကာထားသော အမျိုးသမီးသည် တခစ်ခစ် ကျိတ် ရယ်သည်။ ပခုံးများ တသိမ့်သိမ့်လှုပ်နေပြီးမှ “နောက်နေရမယ့်အချိန်လား” ဟူသော သဘောဖြင့် ပခုံးတွန့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်း ချုပ်ကာ တူရူရှီ မြို့တော်ခန်းမကို ပခုံးနှစ်ခုကြားမှ အားတင်းကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ်ခဏတွင် ‘ဟက်ဂင်းစထရွမ်း’ ဆိုသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံ ဘယ်က လာမှန်းမသိ။ မိုးပေါ်က ကျလာသလား၊ မြေကြီးထဲက ထွက်လာသလား မသိ။ ဝတ်ရုံကို ဆွဲစေ့ထားသော အမျိုးသမီး၏ လက်များ ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျသွား၍ ဝတ်ရုံ ဟပြီဖြစ်သွားသည်။ ပခုံးများ နိမ့်ဝင်သွားပြီး ပုံကျသွားတော့မလောက် အမျိုးသမီးသည် နေရာတွင်ပင် မလှုပ်မယှက် စိစိ ညက်ညက်ကြေအောင် အလဲထိုးခံလိုက်ရသည်။ ဟက်ဂင်းစထရွမ်း ဆိုသော အမည်က တစ်မုဟုတ်ချင်း ပျံ့သွားသည်။ အငြင်းဝါကျ ပေါ်ထွက်မလား။ အမျိုးသမီး၏ လည်မျိုထဲ အရည်များ လျှံတက်လာသည်။

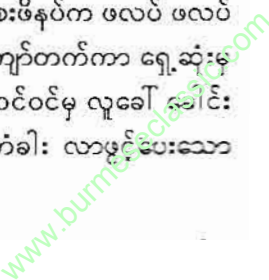

သို့သော် ထိုအဖြစ်များက စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ကြာလိုက်သည်။ အော်သံနှင့် အတူ လူအုပ်ကြီးက နောက်ပြန်တွန်းထိုးကြသည်။ လူအုပ်ကြီးတစ်အုပ်လုံးရှေ့မှ လူများက ကျောဘက်မှ လူများကို အတင်းဖိတိုးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပင် တံခါးဝမှ နိတိတိသဏ္ဍာန် ပေါ်ထွက်လာတော့၏။ ရုံးလုလင် နှစ်ဦး၏ ဝတ်ရုံပြည့် ယူနီဖောင်းကုတ်အင်္ကျီ နီနီများ ဖြစ်သည်။ အဖြူရောင် မြင်းစီးဘောင်းဘီ၊ သုံးမြောင့်ဦးထုပ်၊ အဝါရောင် လက်အိတ်ရှည်တို့ကို ဝတ်ကာ ဓားလွယ်သိုင်းထားသော ရုံးလုလင်နှစ်ဦးသည် ဘေးချင်းယှဉ် ပေါ်ထွက်လာပြီး နောက်ဆုတ်နေသော လူအုပ်ကြားထဲ ဖြတ်လျှောက်လာကြသည်။

တိတ်ဆိတ်စွာ မမှိတ်မသုန် လျှောက်လာကြရာ ဘေးဘီကို မကြည့်။ ရှေ့မြေပြင်ကိုသာ စူးစိုက်၍ ကံတရား၏ စီမံမှု ကျရောက်လာသည့်နယ် လျှောက်လှမ်းလာကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ညွှန်ကြားချက်အရ ရွေးကောက်ပွဲက ချမှတ်ထားသော လမ်းကြောင်းကို သွားရမည်ဖြစ်သည်။ ရုံးလုလင်နှစ်ဦး သဲဖြူ လမ်းကို မရွေးဘဲ ညာဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ညာဘက် ဧရာလမ်းထဲ ချိုးကွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဇာပါးပဝါအောက်မှ အမျိုးသမီးသည် ကိုယ့်မျက်စိကိုယ် မယုံနိုင်။ ပတ်ပတ်လည်မှ လူအားလုံးက အမျိုးသမီးမြင်သည့်အတိုင်း မြင်၍သာ ရုံးလုလင် နှစ်ဦးနောက်မှ တရုန်းရုန်းလိုက်ပါသွားကြပြီး “ဟက်ဂင်းစထရွမ်းမဟုတ်ဘူး၊ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခိ)ကွ” ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တံခါးဝမှ လူကြီးလူကောင်းတစ်အုပ် ထွက်လာကြပြန်သည်။ စကားတဖောင်ဖောင်ပြောရင်း လမ်းထဲ အလောသုံးဆယ်ဝင်သွားကြသည်။ ဝမ်းသာစကားကို ပထမဦးဆုံး ပြောလို၍ဖြစ်မည်။

အမျိုးသမီးသည် ဝတ်ရုံကိုကိုင်၍ ပြေးလေပြီ။ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီး ဆိုလျှင် ဘယ်တော့မျှမပြေး။ သို့သော် သူမက ပြေးသည်။ ဇာပါးပဝါ လွင့်တက် သွားရာ သွေးရောင်လွှမ်း မျက်နှာလေး ပေါ်ထွက်လာသည်။ သို့သော် အရေး မကြီး။ ချောကျိကျိနှင့်များပေါ် သူမ၏ ကြက်ပေါင်စေးဖိနပ်က ဖလပ် ဖလပ် ဖြစ်နေ၍ ခရီးမတွင်။ သို့တိုင် သူမက အားလုံးကို ကျော်တက်ကာ ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးနေသည်။ အိမ်ရှိရာ မုန့်သည်လမ်းထောင့်တွင် ဆင်ဝင်မှ လူခေါ်ခေါင်း လောင်းကို နောက်မှ လျားလိုက်သလို တီးသည်။ တံခါး လာဖွင့်ပေးသော

အိမ်ဖော်မလေးကို “ကက်သရင်း၊ သူတို့ လာနေကြပြီ။ လာနေကြပြီ” ဟု အော်ဟစ်ကာ လှေကားပေါ် အပြေးတက်၊ ဧည့်ခန်းထဲ ဝရုန်းသုန်းကား ဝင်သွားသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူက သူမအလာကို လွဲဖယ်သယောင်ပြုသည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးက လှမ်းဖက်ပြီး “သူတို့ လာနေကြပြီ အစ်ကို။ လာနေကြပြီ။ အစ်ကို့ကို ရွေးလိုက်ပြီ။ ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်း ရုံးပြီ”

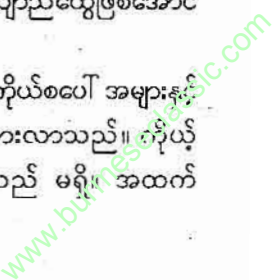
ထိုနေ့သည် သောကြာနေ့ဖြစ်၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် အထက်လွတ်တော်အမတ် သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် ကောင်စီရုံးသို့သွား၍ ကွယ်လွန်သူ ဂျိမ်း(စ်)မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)နေရာတွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ မြို့မိမြို့ဖများနှင့် မြို့ဝန်ကိုယ်စားလှယ်ရှေ့တွင် ကျမ်းကျိန်သည်။

“ရုံးတာဝန်တွေကို ကျွန်တော် သမာသမတ်ကျကျ ထမ်းဆောင်ပါ့မယ်။ ဖွဲ့စည်းပုံဥပဒေကို သစ္စာရှိရှိ လိုက်နာပြီး ပြည်နယ်ရဲ့ အကျိုးအတွက် ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားသွားပါ့မယ်။ ရုံးကိစ္စဆောင်ရွက်တဲ့အခါ ကိုယ်ကျိုးမဖက်ဘဲ အများကောင်းကျိုးကို ရှေးရှုဆောင်ရွက်ပါ့မယ်။ ချမ်းသာဆင်းရဲမရွေး၊ မျက်နှာမလိုက်ဘဲ ပြည်နယ်ရဲ့ ဥပဒေကို တရားမျှတစွာ ကျင့်သုံးပါ့မယ်။ ဘယ်နေရာမဆို လျှို့ဝှက်သင့်တဲ့ကိစ္စဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်စောင့်ထိန်းပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီကြပါ”

*

ဆန္ဒနှင့် လုပ်ဆောင်ချက်များသည် စကားလုံးဖြင့် အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်ရန် ခက်ခဲလွန်းသော အာရုံကြောဖွဲ့စည်းမှုစနစ်ပေါ် မူတည်နေသည်။ လူအများပြောနေကြသော သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)၏ ‘စိတ်ကြီးဝင်ခြင်း’ ဆိုသည်မှာ မိမိကိုယ်ကို ကြည့်ကောင်းအောင် ဂရုစိုက်ခြင်း၊ အပျံ့စား ဝတ်စားခြင်းတို့ကို ဆိုလိုသည်။ သတ္တုချကြည့်လျှင် ထိုကိစ္စများသည် ‘စိတ်ကြီးဝင်ခြင်း’ မဟုတ်ဘဲ တကယ့်ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်နေကြောင်းတွေ့ရမည်။ အတိအကျဆိုရလျှင် ထက်မြက်သော ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ကိုယ့်အနေအထားနှင့် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး သခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သောမတ်(စ်)၏ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးနှင့် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စပေါ် အများနှင့် သူကိုယ်တိုင်၏ တောင်းဆိုချက်က တဖြည်းဖြည်း မြင့်မားလာသည်။ တို့ယုံကိစ္စရော သူများကိစ္စပါ လုံးချာလည်လိုက်ကာ နားရသည် မရှိ။ အထက်

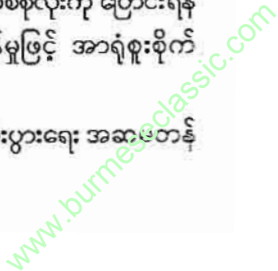

လွှတ်တော်က အမှုဆောင်အသင်းအား ဌာနကြီးတစ်ခုဖြစ်သော အခွန်ဌာနကို ကိုင်ရန်ခန့်အပ်လိုက်သောအခါ သောမတ်(စ်)တာဝန်ဖြစ်လာသည်။ လမ်းတံတား အကောက်၊ မီးရထားလမ်းနှင့် အခြားအုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စများက သောမတ်(စ်)၏ အချိန်များကို မရမကတောင်းဆိုနေသည်။ သဘာပတိလုပ်ပေးရန် ရာချီနေသော ကော်မတီအသင်းများက သောမတ်(စ်)၏ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို တောင်းဆိုနေကြသည်။ သောမတ်(စ်)သည် မိမိထက် ဝါကြီးသူများ စိတ်မပြိုင်စေရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ အချိန်ကို မဖြုန်းတီးမိစေရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တိုင်အတွက်လည်း ဇက်ကြိုး လက်ထဲ မြဲမြဲစေရန်လည်းကောင်း သူ၏ ပြောင်းလွယ်ပြင်လွယ်ဖြစ်မှု၊ အမြော်အမြင်ရှိမှုနှင့် သွက်လက်ရွှင်ပျမှုတို့ကို တစ်အောင်စပင် မချန်ဘဲ အားလုံး သုံးစွဲနေရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အများပြောသည့် စိတ်ကြီးဝင်မှုသည် သိသိသာသာ ပိုက်လာသည်။ တစ်နေ့လျှင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အဝတ်လဲ၏။ ဧကန္တ သောမတ်(စ်)သည် သူ့ကိုယ်သူ လန်းဆန်းအောင်၊ ကိုယ်ခန္ဓာ အပန်းပြေအောင် လုပ်ရဟန်တူသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေးသော သောမတ်(စ်)သည် နုပျိုမှုများ တစ်စတစ်စ ကုန်ခန်းလာ၏။

သောမတ်(စ်)အား ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးက အနားယူရန် ဖျောင်းဖျပါက “အိုး... ဒေါက်တာကြီး၊ ကျွန်တော် ဒီအခြေအနေ မဆိုက်သေးပါဘူး” ဟု ဖြေတတ်သည်။ ပန်းတိုင်ရောက်ရန် လုပ်စရာအလုပ်များ မကုန်နိုင်မခန်းနိုင် ရှိသေးသည်။ အားလုံးပြီးမှ နားမည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ ယခု အခြေအနေမျိုးကို သူ့ဘာသာသူပင် ယုံရခက်ခက်။ နားကွက်မရှိအောင် လုပ်ကိုင် နေရသည်။ အနားယူခြင်းဆိုသည်ကလည်း ညစာ စားအပြီး သတင်းစာ ထိုင်ဖတ်နေစဉ် ဦးနှောက်ထဲ အကြံဉာဏ်များ ထောင်ချီ၍ ဝဲလှည့်နေခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ နားသယ်ရှိ သွေးကြောများက ဖောင်းလျက်။ စိတ်ထက်သန်မှုဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးအဖျားကို နာနာဆွဲလိမ်နေသည်။ ခေါင်းထဲရှိ အတွေးမှာ စီးပွားရေး သေနင်္ဂဗျူဟာဖြစ်ဖြစ်၊ လူထုမိန့်ခွန်းဖြစ်ဖြစ်၊ အဝတ်အစားတစ်စုံလုံးကို ပြောင်းရန် ဖြစ်ဖြစ်၊ သောမတ်(စ်)သည် တူညီသော စိတ်ထက်သန်မှုဖြင့် အာရုံစူးစိုက် တွေးနေတတ်သည်။

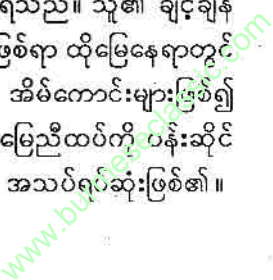
သောမတ်(စ်)လက်ထက်တွင် အဘိုးခေတ်ကကဲ့သို့ စီးပွားရေး အဆင့်တန်

ကောင်းလာရာ သောမတ်(စ်)သည် တစ်ခုခုကို အလုံးအရင်းလိုက် ဝယ်ရန် နှောင့်နှေးဝန်လေးခြင်း မရှိပေ။ လုပ်ငန်းကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းက မြို့ပေါ် တင်မက အခြားပတ်ပတ်လည် နယ်များအထိ ကျော်စောလာသည်။ အများ ပြည်သူက သောမတ်(စ်)ကို တလေးတစားရှိ၏။ ချစ်ခင်၍ဖြစ်စေ၊ မနာလို၍ ဖြစ်စေ၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သောမတ်(စ်) တော်ကြောင်းကိုမူ အားလုံးက ဝန်ခံ ရသည်။ သောမတ်(စ်)ကိုယ်တိုင်က မနေမနား နပန်းလုံးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၁၈၆၃ ခု နွေရာသီတွင် အမတ်မင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) သည် ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတစ်လုံးဆောက်ရန် စိတ်ထဲ စီမံကိန်းများ ပြည့်နှက် လာသည်။ စိတ်ကြီးဝင်၍ ဆောက်ခြင်းမဟုတ်။ သူ့စရိုက်အတိုင်း ငြိမ်ငြိမ် မနေတတ်၍ ဆောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝင့်ဝါသောသဘောကို ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်း ဖော်ပြသကဲ့သို့ဖြစ်နေရာ အပေါင်းအသင်းများက စိတ်ကြီးဝင်သည်ဟု ယိုးစွဲလာပါက မှားသည်ဟု မဆိုသာ။ အားလုံး ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်း၊ အတိတ် ကာလမှ အမှိုက်သရိုက်များကို ရှင်းလင်း၊ အဟောင်းအမြင်း အပိုအလျှံများကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီး အပြင်ပန်းဘဝပုံစံကို လုံးလုံးပြောင်းကာ အိမ်သစ်တစ်လုံးကို ဖန်တီးမည်ဟု သောမတ်(စ်) စိတ်ကူးနေသည်။ စိတ်ကူးနှင့်ပင် သောမတ်(စ်)၏ ခံစားချက်များ လန်းဆန်းလာသည်။ တက်ကြွလာသည်။ ရှင်းသန့်လာသည်။ စိတ်ကူးများကို ပုံဖော်ရန် အာသာငမ်းငမ်း ဖြစ်လာသည်။ သောမတ်(စ်)သည် အိမ်ဆောက်ရန် သင့်တော်သော တစ်နေရာကိုပင် မျက်စိကျသွားပြီဖြစ်၏။

ငါးတန်းလမ်းအနိမ့်ပိုင်းရှိ တန်ကြေးကြီးအိမ်ကြီးတစ်လုံးသည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြောင့် ရစရာမရှိအောင် ယိုယွင်းပျက်စီးနေသည်။ အိမ်ရှင်ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်၍ ဤအိမ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်သော အပျိုဟိုင်းကြီးက အိမ်ကို ရောင်း မည်ဟု ကမ်းလှမ်းထားသည်။ ထိုအပျိုဟိုင်းကြီးမှာ လူမသိသူမသိ မေ့လျော့ သွားပြီဖြစ်သော မိသားစုကြီးတစ်စု၏ အကြွင်းအကျန်ဖြစ်သည်။ သောမတ်(စ်) သည် ဆိပ်သို့သွားတိုင်း ထိုအိမ်နေရာကို ဖြတ်လာခဲ့ရသည်။ သူ၏ ချင့်ချိန် တတ်သော မျက်စိဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုထားပြီးဖြစ်ရာ ထိုမြေနေရာတွင် အိမ်ဆောက်ရန် စိတ်ကူးရသည်။ ဘေးအိမ်များမှာ အိမ်ကောင်းများဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင် မဆိုးလှ။ ဝန်းကျင်ရှိ အိမ်များထဲတွင် မြေညီထပ်ကို ပန်းဆိုင် ဖွင့်ထားသော ရှေ့မျက်နှာစာ ကျဉ်းကျဉ်းအိမ်လေးမှာ အသပ်ရပ်ဆုံးဖြစ်၏။

အိမ်ဆောက်ရန် သောမတ်(စ်) ခြေစုံပစ်ဝင်လိုက်သည်။ အကြမ်းဖျင်း ကုန်ကျစရိတ်ကို တွက်ရာ ငွေလုံးငွေရင်းက မသေးသော်လည်း သိပ်အားထုတ် စရာမလိုဘဲ ကြံဖန်၍ရနိုင်သည်။ ကိစ္စတစ်ခုလုံး အဓိပ္ပာယ်မရှိပါကလား ဟူသော အတွေးက ကြီးကြား ဝင်လာပြန်သည်။ သောမတ်(စ်)၏ လက်ရှိနေအိမ်သည် သူ့အတွက်၊ ဇနီးအတွက်၊ သားလေးနှင့် အစေခံများအတွက် အခန်းပို မြောက်မြားစွာ ရှိကြောင်း သူဝန်ခံသည်။ သို့သော် မသိစိတ်တစ်ဝက်မှ တောင်းဆိုချက်က ပြင်းပြလာသည်။ ထိုဆန္ဒကို အားကောင်းစေရန်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ရန်အတွက် သောမတ်(စ်)သည် သူ့အစီအစဉ်ကို ပထမဦးဆုံး ညီမ တိုနီကို ထုတ်ဖော် ပြောပြသည်။

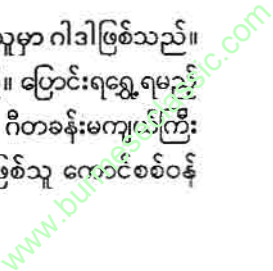
“တိုနီ၊ တိုနီ ဘယ်လိုမြင်လဲ။ အိမ်ကြီးတစ်လုံးလုံးက စက္ကူဘူးလိုပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ကြောင်လိမ်လှေကားကလည်း ဟာသပဲ။ ကဲ... တိုနီကြောင့် အစ်ကိုတော့ အမတ်ဖြစ်ပြီ။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုချရမယ်လို့ မထင် ဘူးလား။”

တိုနီတွင် လက်တွေ့ဆန်သော စိတ်ကူးစိတ်သန်းများက အပြည့်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုပိုက်၍ ပခုံးကိုစွင့်၊ ခေါင်းကိုဝင့်ကာ တိုနီ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့အစ်ကို၊ အစ်ကိုလုပ်လို့ မဖြစ်တာ ဘာရှိလို့လဲ။ အစ်ကို ဂါဒါ့ကို လက်ထပ်တုန်းကလည်း ငွေ သိန်းချီပြီး ဝင်ခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်း အစ်ကိုက တိုနီကို ပထမဦးဆုံး ပြောပြတဲ့လူဆိုတော့ တိုနီလေ ဂုဏ်ယူရတယ်။ အစ်ကိုက အဲဒါမျိုးလေးတွေ ချစ်စရာကောင်းနေတာ။ အစ်ကိုက လုပ်ပြီဆိုမှတော့ လုပ်သင့်လို့ပဲပေါ့။ တိုနီပြောချင်တာ ဒါပဲ။ ဒီအလုပ်ကောင်းမှာပါ။”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုလည်း တိုနီလိုပဲ။ ဒီကိစ္စပေါ်မှာ နည်းနည်း ငွေကုန်ကြေးကျခံကြည့်ချင်တယ်။ ‘ဗွိုက်’ ကို ခေါ်မယ်။ တွဲလုပ်ဖို့။ ဗွိုက်က အဲဒီနေရာမှာ တော်တယ်။”

သောမတ်(စ်) ဒုတိယအကြိမ် သဘောထားတောင်းခံသူမှာ ဂါဒါဖြစ်သည်။ အိမ်ဆောက်ရန်အကြံကို ဂါဒါက လုံးဝဥသည့် ချီးကျူးသည်။ ပြောင်းရရွှေ့ရမည့် ကိစ္စကို သဘောမကျသော်လည်း နေအိမ်သစ်တွင် အသံလုံ ဂီတခန်းမကျယ်ကြီး ပါဝင်မည်ဆိုသဖြင့် ဂါဒါ အလွန်ပျော်သွားသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ကောင်စစ်ဝန်

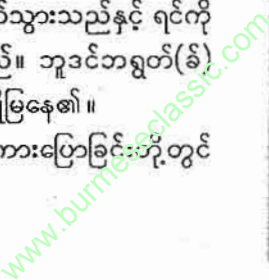

ကတော်ကြီးကမူ နေအိမ်သစ်ကိစ္စသည် ကံကောင်းခြင်းများ၏ နောက်ဆက်တွဲဟု
တွေးသည်။ အမွေခံကလေး မွေးဖွားခြင်း၊ မကြာသေးခင်က ပြုလုပ်ခဲ့သော
ရွေးကောက်ပွဲ စသည်တို့ကြောင့် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် မိခင်မာနကို ပို၍
လွတ်လပ်စွာ ဖော်ထုတ်ပြသလာခဲ့သည်။ “ကျွန်မသား အမတ်မင်း” ဟု ပြောကျင့်
ဖြစ်လာရာ ဧရာလမ်းမှ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) ညီအစ်မသုံးဖော်အတွက် ကြားရ
နားခါးလှသည်။

သောမတ်(စ်)၏ အပြင်ပန်းဘဝ အစွမ်းကုန် တောက်ပထိန်လင်းနေ
သော်လည်း အချို့အရိပ်မည်းများကို ထိုအရွယ်တော် တဆိတ်ဟိုင်းသည့် အပျို
ဟိုင်းကြီးသုံးဖော်က သိနေသည်။ ကြာသပတေးနေ့ မိသားစု ဆုံဆည်းပွဲတွင်
သဘောကောင်းသော သနားစရာ ကလေးသိုင်းအပေါ် အထင်သေးမှုများ
သွန်ချကြသည်။ ခရစ်ရှန်းကိုမူ ခရစ်ရှန်းသည် ဂျက်ကော့(ဘ်)နှင့် အဆင့်ချင်း
တူသွားပြီဖြစ်၍ ပြောစရာမရှိတော့။ ခရစ်ရှန်းသည် မူလအလုပ်ရှင် မစ္စတာ
ရစ်ချက်စန်မှတစ်ဆင့် လန်ဒန်တွင် နေရာတစ်နေရာ ရပြီဖြစ်ရာ မကြာသေးခင်က
အလိုင်းပူဇော်ပျယ်နှင့် လက်ထပ်လိုကြောင်း ကြေးနန်းရိုက်လိုက်သည်။ မိခင်
ကြီးသည် သဘောမတူနိုင်ကြောင်း အင်မတန် တင်းမာခက်ထန်စွာ တုံ့ပြန်သည်။

အားနည်းချက် အနည်းငယ်ရှိသော ကောင်စစ်ဝန်ကတော်နှင့် တိုနီ
တို့ကြောင့် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) အပျိုဟိုင်းကြီးများသည် မိမိတို့ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်နိုင်
ခဲ့သည်။ အပျိုဟိုင်းကြီးများက ဆံပင်အလှပြုပြင်ခြင်းအကြောင်းဆီရောက်အောင်
စကားကို ဆွဲယူပြီး ပြောသွားသည်။ ထိုအခါ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က သူမသည်
ဘုရားပေးသော လက်ဆောင်ဖြစ်သည့် ဤကေသာကို ပုံရိုးရိုးသာထားကြောင်း
ကြည်ကြည်သာသာပြောသည်။ အပျိုဟိုင်းကြီးများအမြင်တွင် အဘွားကြီး၏
ကက်ဦးထုပ်အောက်မှ ဘုရားပေးသော ကေသာသည် အရောင်လည်း မပြောင်း၊
ရှည်လည်း ထွက်မလာ။ ဝမ်းကွဲညီမ တိုနီအား မျက်ရည်ထရီစကီ၊ ဂရန်လစ်၊
ပါမနီဒါ၊ ဟက်ဂင်းစထရမ်း စသည့် မျက်မှန်းကျိုးရသော ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်း
ပြောစေသည်။ တိုနီသည် စကားလမ်းကြောင်းပေါ်ရောက်သွားသည်နှင့် ရင်ကို
စွင့်ကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအမည်ကို လေထဲ ခရာမှုတ်သည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)
အပျိုဟိုင်းကြီးသုံးဦး၏ သောတာရုံထဲ ထိုခရာသံမှာ ချိုမြနေ၏။

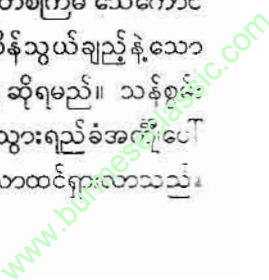
သားဂျိုဟန်လေးသည် လမ်းလျှောက်ခြင်း၊ စကားပြောခြင်းတို့တွင်

အတတ်နှေးသည်ဟု အပျိုဟိုင်းကြီးများက ပြောဖြစ်အောင်ပြောပြန်သည်။
 ထိုစကား မှန်၏။ 'ဟန်နီ' နှင့် ပတ်သက်၍ ထိုအချက်မှာ ဟုတ်မှန်ကြောင်း
 ဝန်ခံရသည်။ သားလေးဂျီဟန်သည် အိမ်ရှိမိသားစုဝင်အားလုံး အမည်များကို
 အတော်အတန် မှန်ကန်စွာ ခေါ်ဆိုနိုင်ချိန်တွင် မာမာဂါဒါက သားလေးအား
 'ဟန်နီ' ဟု နာမည်ပြောင်လေး ပေးခဲ့သည်။ ဟန်နီသည် ဖရက်ဒရစ်၊ ဟန်ရီတာ
 နှင့် ဖီဖီဆိုသော အမည်များကိုမူ မခေါ်တတ်ပေ။ ဂျီဟန်လေးသည် ဆယ့်ငါးလ
 အရွယ်ထိ ခြေတစ်လှမ်း မလျှောက်နိုင်ခဲ့ချေ။ ထိုအခါ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) ဒေါ်ဒေါ်
 ကြီးများက ခေါင်းတရမ်းရမ်းနှင့် အဆိုးမြင်သူများပီပီ ကလေးသည် ချည့်နဲ့ဆွဲအ
 သွားလိမ့်မည်ဟု ပိုင်ပိုင်ကြီး ပြောခဲ့ကြသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့၏ ဟောချက်များ မှားယွင်းကြောင်း ဝန်ခံသည်။
 သို့သော် 'ဟန်နီ' လေး နှေးကွေးသည်ကို မည်သူမျှ မငြင်းနိုင်။ ဟန်နီသည်
 မွေးကတည်းက ရှင်သန်ရန် ရန်းကန်ခဲ့ရသည်။ မိသားစုက တစ်လျှောက်လုံး
 စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ရသည်။ မွေးမွေးချင်းတွင် အားနည်းလွန်း၍ အော်မငိုနိုင်။ ရေဖျန်း
 မင်္ဂလာပွဲ အပြီးတွင် သုံးရက်ကြာ ကာလဝမ်းရောဂါ ရလိုက်ရာ ကလေး၏
 နှလုံးက ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဟန်နီ ရှင်သန်ခဲ့သည်။
 ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးက အကောင်းဆုံးကု၊ အစွမ်းကုန် ဂရုစိုက်ကာ သွားပေါက်
 ချိန်ထိ အာဟာရကျွေးခဲ့သည်။ သွားဖုံးပေါ် ပထမဆုံး သွားဖြူဖြူလေး ပြုထွက်
 လာချိန်တွင် ကလေးသည် အပြင်းအထန် တက်ခဲ့သေးသည်။ ဒေါက်တာ
 ဂရက်ဘိုးသည် စကားမပြောနိုင်ဘဲ နောက်တစ်ကြိမ် မိဘများလက်ကို ဖျစ်ညှစ်
 ခဲ့ရသည်။ အဆိုးဆုံးအခြေအနေကို ရင်ဆိုင်ပြီးမှ ကလေးသည် ပန်းလျှော
 ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ မျက်လုံးအကြည့် ကြောင်တောင်တောင်က ဦးနှောက်
 ထိခိုက်မှုရှိကြောင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။

သို့သော် ဟန်နီ သတိပြန်လည်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဟန်နီသည် လမ်း
 လျှောက်ရန် စကားပြောရန် နှေးကွေးခဲ့သော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ် သေကောင်
 ပေါင်းလဲဖြစ်လောက်အောင် အန္တရာယ်မရှိတော့ချေ။ ပိန်သွယ်ချည့်နဲ့သော
 ကလေးက အသက်အရွယ်နှင့်စာလျှင် အရပ်ရှည်သည်ဟု ဆိုရမည်။ သန်စွမ်း
 လာသော ဆံပင်ညိုဖျော့ဖျော့များက ပခုံးပေါ်မှ ကလေးသွားရည်ခံအင်္ကျီပေါ်
 ဝဲလွင့်နေ၏။ မည်သူနှင့်တူသည်ဆိုသောအချက်များက သိသာထင်ရှားလာသည်။

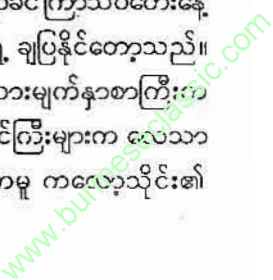

ဦးဆုံးအနေဖြင့် ကလေး၏လက်ကလေးများမှာ မဆိုစလောက် တုတ်သော်လည်း သေသပ်လှပသည့် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) လက် စစ်စစ်ဖြစ်၏။ နှာခေါင်းက အဖေ၊ ဘိုးအကြီးတို့နှင့် ချွတ်စွပ်။ နှာဝလေးများက နူးနူးညှည့်။ ရှည်သွယ်သွယ် မျက်နှာကျက ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)နှင့်လည်းမတူ။ ခရော့ဂျာနှင့်လည်း မဆင်ဘဲ မိခင်ဘက် နွယ်၏။ အထူးသဖြင့် ပါးစပ်အနေအထားက မိခင်နှင့် ပိုတူသည်။ မှိုင်တွေညှိုးရော်ဟန်ရှိသော ပါးစပ်ပုံသဏ္ဍာန်က နောင်သော် ရှားပါးထူးခြားသော ရွှေညိုရောင် အပြာရစ်မျက်လုံးတို့နှင့် လိုက်ဖက်လာသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဟန်နီလေး ရှင်သန်ခဲ့သည်။ အစွမ်းကုန် ချစ်ကြင်နာသော ဖခင်၊ အာဟာရနှင့် အဝတ်အစား ဂရုစိုက်သော မိခင်၊ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးသော ဒေါ်လေး အန်တိုနီနှင့် အိုးပုတ် ချိုးရပ်လေးများ ဝယ်ပေးသော အဘွားနှင့် ဘိုးလေး ဂျူစတက်တို့၏ မေတ္တာအောက်တွင် ဟန်နီလေး ပိုးမွှေးခံရ သလို ရှင်သန်လာခဲ့သည်။ ဟန်နီလေးအား ကလေးလက်တွန်းလှည်းပေါ်တင်၍ လမ်းထဲတွန်းသွားလျှင် လူအများ အာရုံစိုက်မြဲ။ ကိန်းကြီးသော သူနာပြုမကြီး 'ဒက်ကို'က လောလောဆယ် ကလေးကိုဂရုစိုက်ပေးနေသော်လည်း သောမတ်(စ်)တို့ မိသားစု အိမ်ပြောင်းပါက 'ဒက်ကို' အစား အိုင်ဒါဂျန်မင် ပါသွားမည်ဖြစ်သည်။ အိုင်ဒါဂျန်မင်နေရာတွင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က တခြားတစ်ယောက် အစားထိုး သုံးမည်ဖြစ်၏။

အမတ်မင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)သည် အစီအစဉ်များကို စတင် အကောင်အထည်ဖော်ရာ ငါးတန်းလမ်းမှ အိမ်ပျက်ကြီးကို အခက်အခဲမရှိ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ပြီး ဧရာလမ်းနေအိမ်ကို ပွဲစား ဂေါ့(ရှ်) လက်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ အမြန်ဆုံး ရောင်းထုတ်ရန် ဂေါ့(ရှ်)က သူ့ကိုယ်သူ မဆိုင်းမတွ ကတိပေးသည်။ ဝိုင်ကုန်သည် လုပ်ရင်း ငွေရွှင်နေသူ စတီဖင်ကစွတင်မိတ်ကာသည် မိသားစု ကြီးထွားလာသဖြင့် ဧရာလမ်းအိမ်ကို ချက်ချင်း ဝယ်ယူလိုက်သည်။

အိမ်သစ်ဆောက်ရန် ဗျူက်က တာဝန်ယူသည်။ မကြာခင် ကြာသပတေးနေ့ မိသားစုဝိုင်းတွင် အိမ်သစ်စီမံကိန်းကို မိသားစုအားလုံးရှေ့ ချပြနိုင်တော့သည်။ အိမ်မျက်နှာစာကို စိတ်ကူးထဲ၌ပင် မြင်နေရပြီ။ အုတ်သားမျက်နှာစာကြီးက မိုးမိုးမားမား။ ကညာရုပ် ထုထားသော စကျင်ကျောက်တိုင်ကြီးများက လေသာပြတင်းကို ထောက်တည်ထားသည်။ ခေါင်မိုးပြားပြားကမူ ကလေးသိုင်း၏

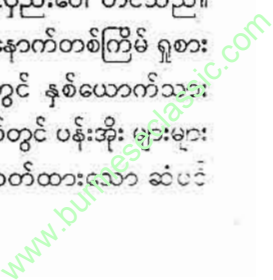

လေးတွဲတွဲ အပြောအရ နေ့လယ်ခင်း ကော်ဖီသောက်ရန်နေရာဖြစ်သည်။
သောမတ်(စ်)သည် အလုပ်ရုံးခန်းကို အိမ်သစ်ဆီပြောင်းရန် စီစဉ်ထားရာ
မင်းလမ်းအိမ် မြေညီထပ်မှာ လစ်လပ်သွားမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကံအကြောင်း
တိုက်ဆိုင်၍ မြို့ပေါ်မှ မီးအာမခံ ကုမ္ပဏီက မင်းလမ်းအိမ် မြေညီထပ်ကို
ငှားလိုကြောင်းပြောလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ချက်ချင်း စီစဉ်ကြသည်။

ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ငါးတန်းလမ်းအိမ်အိုကြီး၏ အုတ်ဆွေးများ တောင်လို
ပုံကာ ဆောင်းကြမ်းရာသီ ပြန်အဆုတ်တွင် အမတ်မင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) ၏
စံအိမ်သစ်ကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။ စံအိမ်ကြီးမှာ 'ထိပ်တကာထိပ်'
ဖြစ်၏။ အသာလွန်ဆုံး၊ အကြီးမားဆုံး၊ အကောင်းဆုံး စံအိမ်ကြီးအကြောင်းကို
မြို့ပေါ်တွင် ပြောမဆုံးပေါင် ဖြစ်နေကြသည်။ သွားလေသူ ကောင်စစ်ဝန်သာ
ရှိပါက ငွေကို ဤမျှ တရကြမ်း သုံးပစ်မည်မဟုတ်ချေ။ အိမ်နီးချင်း လူလတ်
တန်းစားများက ငြမ်းစင်ပေါ်မှ အလုပ်သမားနှင့် နံရံကြီး မြင့်သွားပုံကို ကြည့်
ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်ကြသည်။ လက်သမားများ၏ လာမည့် စားသောက်
ပွဲကြီးကို မျှော်တွေးကြသည်။

နောက်ဆုံး စားသောက်ပွဲ ကျင်းပသည့်နေ့ ရောက်လာရာ ခေါင်းဆောင်
ပန်းရန်ဆရာကြီးက ခေါင်မိုးပြားပြားပေါ် စကားတက်ပြောပြီး ရှန်ပိန်ပုလင်းကို
နောက်ပြန်ပစ်ပေးလိုက်သည်။ အောင်လံများကြားထဲတွင် နှင်းဆီ၊ သစ်ရွက်စိမ်း
တို့ဖြင့် ယှက်သွယ်ဖန်တီးထားသော ဧရာမပန်းကုံးကြီးသည် လေအသွဲ့တွင် တအိအိ
နွဲ့လျက်။ စားသောက်ပွဲကို အနီးအနားမှ စားသောက်ဆိုင်တွင် ကျင်းပသည်။
အလျားရှည် စားပွဲများပေါ်တွင် ဘီယာ၊ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်၊ ဆေးပြင်းလိပ်များ
ပြည့်နေ၏။ အမတ်မင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) ဇနီးမောင်နှံနှင့် သားလေးကို
ပွေ့ထားသော သူနာပြုဆရာမကြီး ဒက်ကို တို့သည် စားပွဲများကြား လျှောက်
သွားပြီး အားပေးသံများကို ဦးညွတ်၍ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တုံ့ပြန်သည်။

အပြင် ပြန်ထွက်လာပြီး ဟန်နီလေးကို လက်တွန်းလှည်းပေါ် တင်သည်။
သောမတ်(စ်)နှင့် ဂါဒါက လမ်းဖြတ်ကူးပြီး အိမ်ကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ် ရှုစား
ပြန်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကျဉ်းကျဉ်းဆိုင်လေးရှေ့တွင် နှစ်ယောက်သား
ရပ်လိုက်ကြသည်။ အစိမ်းရောင်မှန်ကာ ဆိုင်ပြတင်းနောက်တွင် ပန်းအိုး များများ
စားစား မရှိ။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်မှာ သားမွေးဂျက်ကက်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသော ဆံပင်

ရွှေရောင် လူထွားကြီး 'အိုင်ဝါစင်' ဖြစ်ပြီး တံခါးဝတွင် ဇနီးနှင့်အတူ ရှိနေသည်။ လူထွားကြီးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် သေးသွယ်နွဲ့နှောင်းသော ဇနီးသည် သည် လက်တစ်ဖက်တွင် လေးငါးနှစ်အရွယ် သားလေးကိုဆွဲ၍ အခြားလက်တစ်ဖက်က ပုခက်လွှဲနေသည်။ ပုခက်ထဲတွင်လည်း အိပ်မောကျနေသော ပေါက်စနုလေးတစ်ကောင်။ နောက်ထပ် ရင်နှစ်သည်းချာလေး ထပ်ရရန်လည်း အလားအလာရှိနေ၏။

အိုင်ဝါစင်သည် ကိုးရိုးကားရား ဦးညွတ်ပြသည်။ ဇနီးက ပုခက်လွှဲမြဲလွှဲနေသည်။ သောမတ်(စ်) လက်မောင်းကို တွဲဝင်လာသော ဂါဒါကို မျက်ဆန်နက်နက်များဖြင့် စူးစမ်းသယောင် တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်သည်။ သောမတ်(စ်)သည် အဝေးမှ ပန်းကုံးကြီးကို တုတ်ကောက်ဖြင့် ညွှန်ပြရင်း ဆိုသည်။

“လုပ်ပေးတာ ကောင်းလိုက်တာဗျာ”

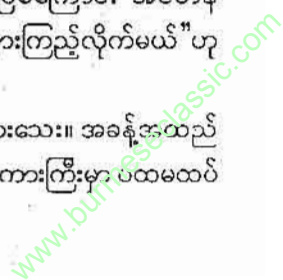
“ကျွန်တော်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ဇနီး လုပ်ပေးတာပါ”

“အိုး...” သောမတ်(စ်)သည် ခေါင်းမတ်သွားပြီး အိုင်ဝါစင်၏ ဇနီးသည်ကို ဒုတိယအကြိမ် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ တည့်တည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် စကားမဆိုတော့ဘဲ လေးလေးစားစားပုံစံဖြင့် လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အမတ်မင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) အိမ်ပြောင်းပြီး လေးပတ်အကြာ ဇူလိုင်လဆန်းတနင်္ဂနွေနေ့ ညနေတွင် တိုနီသည် အစ်ကိုအိမ် ရောက်လာသည်။ ပန်းတော့လက်ရာများဖြင့် အလှဆင်ထားသော အေးမြမြကျောက်ပြားခင်း မြေညီထပ်ကို တိုနီ ဖြတ်လျှောက်လာပြီး ဆင်ဝင်တွင် ခေါင်းလောင်းတီးသည်။ ဆင်ဝင်တံခါးကို စားဖိုဆောင်ဘက်မှ ဖွင့်လည်း ရသည်။ မြေညီထပ်တွင် မျူးမတ်ရုံးခန်းသို့ဝင်ရာ တံခါးပေါက်ရှိသည်။ တိုနီသည် ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ခန်းထဲဝင်လာရာ လှေကားရင်းတွင် သင်းအုပ် တီဘတ္တယပ်(စ်) နှင့် ကလာရာတို့၏ လက်ဆောင် ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ အမတ်မင်း အလုပ် လုပ်နေဆဲဖြစ်ကြောင်း အင်တန်ပြောပြသဖြင့် တိုနီသည် “ကောင်းပြီ အင်တန်၊ ကျွန်မ သွားကြည့်လိုက်မယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့တိုင် တိုနီသည် ရုံးခန်းသို့ ချက်ချင်း တန်းမသွားသေး။ အခန့်အထည် လှေကားကြီး၏ ခြေရင်းတွင် မတ်တတ်ရစ်နေသည်။ လှေကားကြီးမှာ ပထမထပ်

အထိ သံပွတ်လုံးလက်ရန်းများဖြစ်ပြီး ဒုတိယထပ်တွင်မူ ရွှေရောင်ငွေရောင် လေသာခန်းပုံစံမျိုး ဖြစ်သွားသည်။ အမြင့်မှ ရွှေချမီးပန်းဆိုင်းကြီးများမှာ မှူးမော် လောက်စရာ။ ‘ခဲညားလိုက်တာ’ တိုနီ သဘောအကျကြီးကျကာ တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။ ကျယ်ဝန်းခဲညားမှုကို ငေးပြီးရင်း ငေးနေသည်။ တိုနီအတွက်မူ ထိုအနေအထားသည် ဩဇာဂုဏ်နေ၊ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)မိသားစု၏ အောင်မြင်မှု။ သို့သော် ယနေ့ တိုနီလာရခြင်းအကြောင်းမှာ သတင်းကောင်းမဟုတ်။ တိုနီ လှည့်ထွက်လာသည်။ တံခါးများကိုဖြတ်ပြီး ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

ပြတင်းဝနားတွင် သောမတ်(စ်) တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ ရေးချွတ် နေသည်။ တိုနီကိုမြင်သော် မျက်စတစ်ဖက်ချီသွားကာ နှမဆီ လက်ဆန့်ထုတ် ပေးပြီး “ဘာသတင်းကောင်းများ ရှိလို့လဲ တိုနီ” ဟု မေးသည်။

“သတင်းကောင်း မဟုတ်ဘူး အစ်ကို။ ဒါနဲ့... လှေကားကြီးကလေး သိပ်ခဲညားတာပဲ။ ပြီးတော့ အစ်ကိုက ဒီလောက် မှောင်နေတာတောင် ဘာတွေ ရေးနေတာလဲ”

“အမြန်လိုနေတဲ့စာ။ ကဲ... သတင်းက သိပ်မကောင်းဘူးဆိုတော့ကာ... လာ... ပန်းခြံထဲဆင်းမယ်။ ခြံထဲမှာ ပိုကောင်းတယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက် အဝင်လမ်းကို ဖြတ်လာစဉ် အပေါ်ထပ်မှ တယော သံက ငြိမ့်ညောင်းစွာ စီးလျှံကျလာသည်။

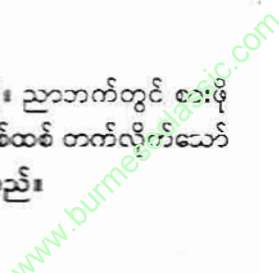
“ဟော... ဂါဒါ တယောထိုးနေတယ်။ ကောင်းလိုက်တာ။ ဂါဒါကတော့ တကယ့်ရှားပါး မိန်းမစားအစ်ကို။ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဂါဒါက နတ်မိမယ် အစ်ကိုရဲ့။ ဟန်နိုလေးရော နေကောင်းရဲ့လား” ဟု တိုနီ မေးသည်။

“ဂျန်မင် ညစာကျွေးနေတယ်။ ကလေးက လမ်းလျှောက်နေတာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ”

“အို... ဖြစ်လာမှာပေါ့ အစ်ကို၊ ဖြစ်လာမှာပေါ့။ အိုင်ဒါ့ကိုရော သဘော ကျရဲ့လား”

“ဘာလို့ကျေရမှာလဲ”

ကျောက်ပြားများကို နင်းလျှောက်လာကြသည်။ ညာဘက်တွင် စားဖို ဆောင် ရှိသည်။ ဗုန်တံခါးလေးကိုဖြတ်ပြီး လှေကားနှစ်ထစ် တက်လိုက်သော် ငွေးမွှေးကြူကြူ ချစ်ရာဝန်းညယျာညိုထဲ ရောက်လာသည်။

ပန်းခြံလေးမှာ နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် ဆိတ်ငြိမ်လှသည်။ စိုက်ခင်းများက သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ ညနေခင်း လေထူထဲ ပန်းရနံ့ သင်းပျံ့လျက်။ ရိုးတံရှည် သက်တံပန်းများက ခရမ်းဖျော့ရောင် ပြေးနေသည်။ ခရမ်းဖျော့ ပတ်လည်ဝိုင်း ထားသော ရေပန်းမှ ရေမှုန်ရေစက်များက မိုးယံဆီ ရေစင်သွန်းလျက်။ ဦးဆုံး ထွက်လာသည့် ငွေတာရာများက ဗွေအာကာဝယ် တဖိတ်ဖိတ်။ ပုတုတု ကျောက် တိုင်လေးများ နံဘေးသတ်ထားသော နောက်ဘက်ရှိ လှေကားထစ်များကို တက် လာသော် ကျောက်ခင်းစင်္ကြံပေါ်ရောက်ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ပျဉ်ခင်း ရင်ပြင်ကျယ် ပေါ်သို့ ရောက်သည်။ ထိုနေရာသည် ယာယီတံဖြစ်ပြီး ကုလားထိုင်များ ချထားသည်။ ခြေရင်းဘက်တွင် တစ်ဖက်ခြံနှင့် ခြားထားသော အုတ်တံတိုင်းရှိပြီး ခေါင်းရင်းအိမ်၏ နံရံကမူ ပန်းပင်များ တွယ်တက်ရန်အလို့ငှာ သစ်သား ရာမေတ်ကွက် ပြုလုပ်ထားသည်။ စင်္ကြံပေါ်တက်သော လှေကားထစ်များ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် စပျစ်ပင်နှင့် ဆီးဖြူခြံများ၊ သစ်ပင်ကြီးဆို၍ တစ်ပင်သာ ရှိ၏။ ခြေရင်းဘက် အုတ်တံတိုင်းအနီးမှ ပုထစ်လိမ်ကျစ်နေသော နှစ်ချို ဧရာမ သစ်ကြားပင်ကြီးဖြစ်သည်။

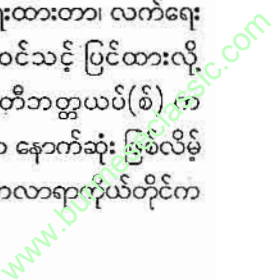
“ဆို” သောမတ်(စ်) မေးသည်။

“သတင်းကတော့...” တိုနီ တွန့်ဆုတ်နေသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ် လျှောက်နေစဉ် စကားပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“တီဘတ္တယပ်(စ်)က စာရေးလာတယ်”

“ကလာရာကိစ္စပေါ့၊ အစ်ကို့ကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လုပ်မနေနဲ့ကွာ”

“အင်းပါ အစ်ကိုရဲ့၊ ကလာရာ အိပ်ရာထဲ လဲနေပြန်ပြီ။ အခြေအနေ ဆိုးတယ်တဲ့။ ဆရာဝန်က တီဘီရောဂါ ဟို... ဦးနှောက်ထဲဆိုလား၊ အဲဒါဖြစ်မှာ ကြောက်နေတယ်။ အဲဒီစကားလုံးကို တိုနီ ပြောတောင် မပြောရဲဘူး။ ဒီမှာ တီဘတ္တယပ်(စ်)က တိုနီဆီ ရေးတဲ့စာ။ မာမာ့ဆီ ကလာရာကိုယ်တိုင်ရေးတဲ့ စာတစ်စောင်လည်းရှိသေးတယ်။ မပေးရသေးဘူး။ ခဲတံနဲ့ရေးထားတာ၊ လက်ရေး တွေက ယိုင်ထိုးနေတာပဲ။ အဲဒီစာကိုမပေးခင် မာမာ အဆင်သင့် ပြင်ထားလို့ ရအောင် တိုနီတို့ ကြိုပြီး စကားနည်းနည်းပြောကြမယ်။ တီဘတ္တယပ်(စ်)က ဘယ်လိုရေးထားသလဲဆိုတော့ ကလာရာ အဲဒီစာကိုရေးတာ နောက်ဆုံး ဖြစ်လိမ့် မယ်လို့ ကလာရာကိုယ်တိုင်ကပြောတယ်တဲ့။ ကြည့်ရတာ ကလာရာကိုယ်တိုင်က

အသက် မရှင်ချင်တော့သလိုပဲတဲ့။ ကောင်းကင်ဘုံကို သွားဖို့ပဲ မျှော်လင့်နေတယ်တဲ့”

တို့နီ ပြောပြီး မျက်ရည်သုတ်သည်။ သောမတ်(စ်)သည် တို့နီဘေးလျှောက်လာသည်။ လက်နောက်ပစ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသည်။ တို့နီ စကားဆက်သည်။

“အစ်ကိုက ဘာမှလည်းမပြောဘူးနော်။ အင်းလေ၊ ဘာများပြောစရာရှိတော့လို့လဲ။ ခရစ်ရှန်းကလည်း ဟမ်ဘာ(ဂ်)မှာ အိပ်ရာထဲ လဲပြီဆိုတော့...”

အဖြစ်အပျက်များမှာ ဤအတိုင်းဖြစ်သည်။ ခရစ်ရှန်း၏ ဘယ်ဘက်အခြမ်းအခြေအနေဆိုးလာရာ ဧကန်အမှန် စိုးရိမ်လာရသည်။ အခြား သေးသေးမွှားမွှား ပူပန်စရာများကိုပင် မေ့ပစ်လိုက်နိုင်အောင် အခြေအနေဆိုးလာသဖြင့် ခရစ်ရှန်း တစ်ယောက် ကူရာမဲ့ ကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်လာသည်။ အိမ်ပြန်လာမည့်အကြောင်း လန်ဒန်မှနေ၍ အမေဆီ စာရေးကာ အလုပ်ထွက်ပြီး လန်ဒန်မှပြန်လာရာ အိမ်မရောက်မီ ဟမ်ဘာ(ဂ်)တွင် အိပ်ရာထဲ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လဲသည်။ ဆရာဝန်က ဒူလာရောဂါဖြစ်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ဟိုတယ်မှ ဆေးရုံသို့ ပြောင်းရသည်။ လောလောဆယ် ခရီးထွက်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်သေး။ အိပ်ရာထဲ လဲပြီး စာကိုခေါ်ပေး၍ အခြားသူက ရေးပို့ခြင်းဖြစ်ရာ စာထဲတွင် ခရစ်ရှန်း၏ သောကမှာ အတိုင်းသား။

“အင်း... တစ်ခုပြီး တစ်ခုပါပဲလား” ဟု သောမတ်(စ်) ညည်းသည်။ တို့နီက အစ်ကို့ပခုံးပေါ် ခဏတဖြုတ် လက်တင်သည်။

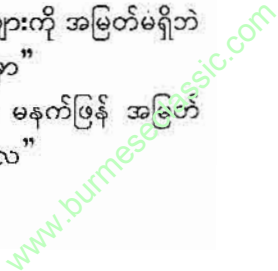
“ဒါပေမဲ့ အစ်ကို လက်မလျှော့လိုက်နဲ့နော်။ စိတ်ဓာတ်ကျရမယ့်အချိန်မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကို တောင့်ထားနိုင်မှ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို ဘုရားသိတယ်”

“ကြာသပတေးနေ့က အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ တိတ်နေတာလဲ။ တို့နီကို ပြောပါဦး”

“အို... အလုပ်ကိစ္စပါ။ အစ်ကို သီးနှံအတော်များများကို အမြတ်မရှိဘဲ ရောင်းထုတ်ရတော့မယ်။ အများကြီးကို အရှုံးခံရောင်းရမှာ”

“ဒီလိုပေါ့အစ်ကိုရာ၊ ဒီနေ့ အရှုံးနဲ့ရောင်းတယ်၊ မနက်ဖြန် အမြတ်ပြန်ထွက်မှာပဲ။ ဒီလိုကိစ္စလေးတွေနဲ့ စိတ်ပျက်မသွားနဲ့လေ”

သောမတ်(စ်) ခေါင်းရမ်းသည်။

“မဟုတ်ဘူး တိုနီ၊ အစ်ကိုက ကံလေး နည်းနည်းခေတာနဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ သူညရောက်အောင် ထိုးကျမသွားဘူး။ အခုဟာက တခြားပုံစံပါ။ အဖြစ်အပျက် တွေက ပြလာပြီ”

တိုနီ အံ့သြပြီး လန့်သွား၏။

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ အစ်ကိုမှာ ပျော်စရာတွေ ပုံလို့။ ကလာရာ အသက် ရှင်နေတာပဲ။ ဘုရားမပြီး ကောင်းသွားမှာ။ တခြားဟာတွေကို ကြည့်ဦးမလား။ ကဲ၊ တိုနီတို့ အခု ဒီမှာနော်၊ လမ်းလျှောက်နေတယ်။ အစ်ကို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ခြံကြီး ထဲမှာ လျှောက်နေတာ။ တစ်ခြံလုံးကို မွှေးလို့၊ ဟိုမှာ အစ်ကို့အိမ်ကြီးက အိပ်မက် ထဲကလို။ ဘေးက ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းအိမ်ကတော့ ခွေးအိမ်လိုပဲ။ ပြီးတော့ အစ်ကို့လုပ်နိုင်ခဲ့တာတွေ ပြန်ကြည့်ဦးမလား။”

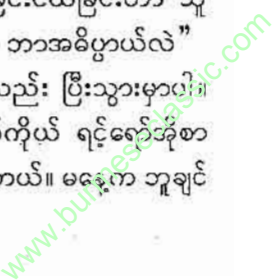
“ဟုတ်တယ် တိုနီ။ လှလှပပနဲ့ အလှတောင် လွန်နေတယ်။ အစ်ကို ပြောမယ်။ သိပ်ကို သစ်လွင်လွန်းနေတယ်။ ပျော်ရမလို့နဲ့ လွဲနေတယ်။ အစ်ကို ဖြစ်နေတာ အဲဒါပဲ။ အစ်ကို့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်ကြောင့်ပဲ။ အစ်ကိုက ရှေ့ကို သိပ်လောလွန်းတယ်။ ကြိုတင်လုပ်တတ်တယ်။ အရာရာဟာ ဖြည်းဖြည်းနဲ့ နှေးနှေးဖြစ်လာကြရတာ။ ဖြစ်ပြီးသွားရင် ပျော်စရာလည်းကုန်ရော”

“ပျော်စရာကုန်ပြီ၊ ဟုတ်လား။ အခုအရွယ်မှာ...”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကြီးခြင်းငယ်ခြင်းဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ရဲ့ တွက်ချက်မှု အပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့လိုအင်ဆန္ဒဖြည့်ဖို့ အကြာကြီး စောင့်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် မတရားပင်ပန်းပြီးမှ ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီအရာဟာ စိတ်ပျက်စရာပေါင်း များစွာနဲ့ ရင်းထားရတာပေါ့။ ပကတိ အရှိတရားတွေနဲ့ ရင်းထားရတော့ စိတ်ကူးယဉ်တာကို လွန်သွားပြီလေ။ တကယ် ဒေါသထွက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“အို... ဟုတ်ပြီ။ ဒါနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကြီးခြင်းငယ်ခြင်းဟာ သူ့ ကိုယ်တိုင်ရဲ့ တွက်ချက်မှုအပေါ်မှာ မူတည်တယ်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“စိတ်ခံစားချက်ကိုပြောတာပါ တိုနီ။ ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ အစ်ကိုလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရင့်ရော်အိုစာ သွားသလို ခံစားရတယ်။ အစ်ကို့မှာ စီးပွားရေးသောကရှိတယ်။ မနေ့က ဘူချင်

ရထားလိုင်း ဒါရိုက်တာ အစည်းအဝေးမှာ ကောင်စစ်ဝန် ဟက်ဂင်းစထရမ်းက အစ်ကို့ကို အသားလွတ်ကြီးဆော်တယ်။ အစ်ကို့ရဲ့ သဘောထားတွေကို ခွတိုက်တယ်။ အစ်ကို့ကို သူ အရူးလုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ အရင်တုန်းက ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး။ အစ်ကို့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုက စပြီး လျှောထွက်နေပြီလို့ ထင်တယ်။ အဖြစ်အပျက်တွေကို သေသေချာချာ ဆုပ်ကိုင်မထားနိုင်တော့ဘူး။ အောင်မြင်မှုဆိုတာ ဘာလဲ။ အောင်မြင်မှုဆိုတာ ဟိုး အတွင်းသန္တာန်ကနေ ပြောပြလို့မရတဲ့ အားတစ်ခု၊ ကြံရည်ဖန်ရည်၊ ထိုးထွင်းမြင်နိုင်စွမ်း၊ အဲဒါ အောင်မြင်မှုပေါ့။ စည်းစိမ်ခနနဲ့ အောင်မြင်မှုဟာ အစ်ကိုတို့နဲ့အတူ မွေးဖွားထား ပြီးပြီ။ အစ်ကိုတို့ဟာ ဒါကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်ရမယ်။ တစ်သားတည်း ဖြစ်အောင် ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်ခုခုကစပြီး လျှောထွက်သွားပြီ၊ လွတ်ထွက်သွားပြီ၊ အစ်ကိုတို့ကိုယ်တိုင်က ငြီးငွေ့သွားပြီ ဆိုတာနဲ့ တစ်ခါတည်း အရာရာဟာ ဆန့်ကျင်ပုန်ကန်တော့မှာပဲ။ အရာရာဟာ အစ်ကိုတို့ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုအောက်ကနေ လွတ်အောင် ရုန်းထွက်သွားကြမှာပဲ။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်လာမယ်။ ဆင့်ကဲ ဆုံးရှုံးသွားမယ်။ ပြီးတော့ လူဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဒီရက်တွေအတွင်းမှာ တူရကီစကားပုံတစ်ခုကို အစ်ကို ခဏခဏ တွေးနေမိတယ်။ အိမ်တစ်လုံး ပြီးပြည့်စုံသွားပြီဆိုရင် အနိဋ္ဌာရုံ ရောက်လာလိမ့်မယ်တဲ့။ အနိဋ္ဌာရုံဆိုတာ လူသေတာကိုပြောတာတော့ မဟုတ် ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆုတ်ယုတ်သွားတာ၊ ကျဆင်းသွားတာ၊ နိဂုံးရဲ့ နိဒါန်းကို ပြောတာ၊ သိလား တိုနီ” သောမတ်(စ်)သည် တိုးကျသွားသော အသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဟန်နီလေး ရေဖျန်းမင်္ဂလာပွဲလုပ်တုန်းက တိုနီ ဘာပြောလဲ။ တိုနီတို့ အားလုံးအတွက် နေ့သစ်ရဲ့ အရုဏ်ဦး ရောက်လာပြီလို့ ပြောခဲ့တယ်။ တိုနီအသံ ခုထိ အစ်ကို့နားထဲက မထွက်ဘူး။ တိုနီ မှန်တယ်လို့လည်း အစ်ကိုထင်တယ်။ အစ်ကို အမတ်ဖြစ်တယ်၊ စီးပွားရေး ကောင်းလာတယ်။ ဒီအိမ်ကြီး ဘွားခနဲ ဆီလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမတ်ဆိုတာရော၊ ဒီအိမ်ကြီးကရော အားလုံးအပေါ်ယံပဲ။ လူ့ဘဝ လူ့သမိုင်းတွေကနေ အစ်ကို သိထားတာရှိတယ်။ တိုနီ မတွေးဖူးတဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့။ ဆုတ်ယုတ်မှုဖြစ်စဉ် စပြီးဆိုတာနဲ့ အပြင်ပန်း မြင်သာတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုတွေ၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေက သူတို့ဟာသူတို့ ပြလာတော့တာပဲ။

အပြင်ပန်းရုပ်ဝတ္ထုဆိုတာက ဟိုး မိုးပေါ်က ကြယ်ကလေး တောက်လောင်နေ သလို အစ်ကိုတို့ မျက်စိထဲမှာတော့ လင်းလက်တောက်ပလို့၊ ဒါပေမဲ့ တကယ့် အမှန်က အဲဒီကြယ်ကလေး လောင်ကျွမ်းနေတာ”

သောမတ်(စ်)က စကားပြော ရုပ်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်စွာ လမ်းလျှောက်နေကြသည်။ ရေပန်းမှ ရေသံက တိုးသဲ့သဲ့။ သစ်ကြားပင် ထိပ်ဖျားက ခပ်ဖွဖွ မြည်တမ်းသွားသည်။ တိုနီ သက်မ ချလိုက်သံမှာ ရှိုက်သံ အလား။

“အစ်ကိုပြောသွားပုံက ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ တစ်ခါမှ ဒီလောက် ဝမ်းနည်းစကား မပြောဖူးဘူး။ အခုလို ပြောထုတ်လိုက်တာလည်း ကောင်းပါတယ်လေ။ ပြောထုတ်လိုက်တော့မှ အစ်ကိုစိတ်ထဲ ရှင်းသွားမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် တိုနီ၊ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ လုပ်လည်း လုပ်နိုင် ပါတယ်။ ကဲ... ကလာရာနဲ့ သင်းအုပ်ဆရာဆီက စာတွေ အစ်ကို့ကိုပေး။ မနက်ဖြန် မနက်ကျမှ မာမာ့ကို အစ်ကို လာပြောမယ်။ ဒီကိစ္စ အစ်ကိုလုပ်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လား။ မာမာလည်း သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ တကယ်လို့သာ ကလာရာရောဂါက တီဘီဆိုရင် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး”

*

“ကျွန်တော့်ကို မေးဖော်တောင် မရဘူးလား၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် ကျော်လုပ် သလား”

“မာမာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်တာ”

“မာမာက အရူးလို လုပ်နေတာကိုး။ ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိတော့လောက် အောင်ကို ဖြစ်နေတာ”

“လောကမှာ ဆင်ခြင်တုံတရားက အသာလွန်ဆုံး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါမျိုးတွေ လာမပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မေးနေတဲ့ မေးခွန်းက လွယ်လွယ် လေးပါ။ မာမာ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာကိုက အံ့ဩစရာ ကောင်းနေတာ”

“ဒါဆို သားကိုပဲ ပြောပါရစေဦး။ သားကိုယ်တိုင်က အမေကို ရိုသေရ ကောင်းမှန်း၊ လေးစားရကောင်းမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ကျွန်တော်ပြောမယ်။ အမေ့အပေါ် ရိုသေလေးစားမှု ကျွန်တော့်ဘက်က တစ်ခါမှ မေ့မသွားဘူး။ ကျွန်တော်က သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အဖေ့ကိုယ်စား

မိသားစုနဲ့ လုပ်ငန်းရဲ့ ဦးစီးအဖြစ် နေရာဝင်ယူပြီးမှ အခု အလကားဖြစ်နေပြီ”

“သောမတ်(စ်)၊ တိတ်တိတ်နေရင် ကောင်းမယ်”

“မနေနိုင်ဘူး။ မာမာ ပျော့ညံ့တာ၊ မာမာ ရူးတာ ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ရောက်သွားလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိမချင်း ကျွန်တော် တိတ်တိတ်မနေနိုင်ဘူး”

“မာမာအနေနဲ့ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် ပေးချင်တဲ့လူကို ပေးပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

“တရားမျှတဖို့၊ ဆင်ခြင်တတ်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့”

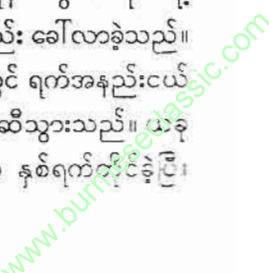
“မာမာကို ဒီလိုထိခိုက်အောင် ပြောရက်တာ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကလည်း အမေကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ပါးကို လာရိုက်တာ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး”

“အစ်ကို... ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို” တိုနီ၏စိုးရိမ်သံက နောက်ဆုံး ပေါ်ထွက်လာသည်။ တောတောင်ရေမြေခန်းထဲတွင် ပြတင်းဝနား၌ တိုနီ ထိုင်နေသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူက ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လျက်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ဝမ်းလည်းနည်း၊ ဒေါသလည်းထွက်ကာ ဆိုဖာပေါ်ထိုင်နေသည်။ ဆိုဖာလက်ပေါ် လက်တစ်ဖက်ဖြင့်မှီ၍ အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် စားပွဲကိုပုတ်သည်။ ပြောစကားကို လေးနက်စေရန် ပုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ တမလွန်ခရီးကို ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သော ကလာရာအတွက် သုံးဦးစလုံး ကြေကွဲဝမ်းနည်းရမည့်အချိန်တွင် အားလုံး ဒေါသထွက်နေကြ၏။

အံ့ဩစရာ ကြောက်စရာကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ကာယကံရှင်များကိုယ်တိုင် မင်သက်ကာ မယုံကြည်နိုင်ကြ။ အမေနှင့် သားတို့၏ ခါးသီးသော ရန်ပွဲ။

ထိုနေ့သည် အိုက်စပဲသော သြဂုတ်လ နေ့လယ်ခင်းဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရက်ခန့်က သောမတ်(စ်)သည် မိခင်အား ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်အောင် အသိပေးပြီးမှ ကလာရာနှင့် တီဘတ္တယပ်(စ်)၏ စာများကို ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် မုန်တိုင်းထန်လာသည်။ သောမတ်(စ်)သည် အမေအား ကလာရာ ကွယ်လွန်ခြင်း သတင်းကို ခဲရာခဲဆစ် အသိပေးခဲ့ရသည်။ အသုဘပို့ရန်အတွက် ရီဂါသို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားပြီး အပြန်တွင် ယောက်ဖကို တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့သည်။ တီဘတ္တယပ်(စ်)သည် ကွယ်လွန်သူ ဇနီး၏ မိသားစုအိမ်တွင် ရက်အနည်းငယ်နေပြီး ဟမ်ဘာ(ဂ်)မြို့တွင် ဆေးရုံတက်နေသော ခရစ်ရှန်းဆီသွားသည်။ သူ့အခါ သင်းအုပ် တီဘတ္တယပ်(စ်) အိမ်ပြန်သွားသည်မှာ နှစ်ရက်တိုင်ခဲ့ပြီ။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်က ယခုမှ သားကြီး သောမတ်(စ်)ကို ကိစ္စတစ်ခု အသိ ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“မတ် တစ်သိန်းနှစ်သောင်းခုနစ်ထောင့်ငါးရာ၊ ဟုတ်လား” သောမတ်(စ်) သည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လျက်သား သွက်သွက်ခါ၍ အော်သည်။ “ခန်းဝင်ကြေး ဆိုရင် ထားပါတော့။ မတ်ရှစ်သောင်းကို သူယူမယ်ဆိုရင် ထားပါတော့။ အခု ဟာက အမွေခံသားသမီးလည်း မကျန်ရစ်ဘဲနဲ့ ကလာရာအမွေတစ်ခုလုံး ပေးလိုက်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်တက်တာ။ ကျွန်တော်က ဘာမှ မပြောရတော့ဘူးပေါ့”

“သောမတ်(စ်)... ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုတော်အရ မာမာ တရားမျှတ တာလေး လုပ်ပါရစေ။ မာမာ လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိဖူးလား၊ ပြော... မာမာ လုပ်လို့ မရဘူးလား။ ကလာရာကို မာမာတို့ဆီကနေ ခေါ်ထုတ်သွားပြီ။ အခု ဘုရား သခင်နဲ့ အတူရှိနေပြီ။ ကလာရာဟာ အသက်ထွက်ခါနီး ဒီယီးဒယိုင်နဲ့ မာမာ့ဆီ စာရေးခဲ့တယ်။ ခဲတံလေးနဲ့ ရေးခဲ့တဲ့စာပါ တွမ်။ ‘အမေ’ တဲ့၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သမီးတို့ သားအမိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်မတွေ့နိုင်ကြတော့ဘူးတဲ့။ ဒီစာဟာ နောက်ဆုံးစာမှန်း သူသိပါတယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးရှိနေတဲ့ သတိလေးနဲ့ သူ့ခင်ပွန်းအတွက် တောင်းပန်ပါရစေတဲ့။ သူတို့မှာ သားသမီးမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မာမာ သူ့နောက်ကို လိုက်တော့မယ်ဆိုရင် သူ အသက်ရှင်ရင် ရမယ့် အခွင့်အရေး အားလုံး သူ့ခင်ပွန်းရပြီး သူ့ဘဝ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းနိုင်အောင် လုပ်ပေး ပါတဲ့။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးတောင်းဆိုချက်ပါတဲ့။ သေခါနီးဆုတောင်းဖို့ မငြင်းလိုက်ပါနဲ့တဲ့ကွယ်။ မာမာ မငြင်းနိုင်ဘူး တွမ်။ မာမာ မငြင်းနိုင်ဘူး။ မာမာ စာအမြန်ပြန်လိုက်တော့ သမီးလေး နောက်ဆံမတင်းဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း သွားနိုင်ခဲ့တယ်” ပြောပြီး ကောင်စစ်ဝန်ကတော် သည်းသည်းထန်ထန်ငိုသည်။

“မာမာက ကျွန်တော့်ကို တစ်လုံးတောင် အသိမပေးဘူး။ လူတိုင်း ကျွန်တော့်ကို အုပ်ထားကြတယ်။ ကျွန်တော့်သဘောမပါဘဲ လုပ်ကြတယ်”

“ဟုတ်တယ် သောမတ်(စ်)၊ မာမာ အုပ်ထားခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မာမာ့သမီးရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးချင်လို့ပဲ။ သားကိုပြောလိုက်ရင် ကန့်ကွက်မယ်ဆိုတာလည်း သိနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကန့်ကွက်ရမယ်”

“ဒီလို လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ကျန်တဲ့ သားသမီး သုံးယောက်စလုံး မာမာ ဘက်မှာ”

“ကျွန်တော့်သဘောထားက မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ဟိုသောက်ရူး လူကြဲဖတ်ရဲ့ သဘောထားကို ယှဉ်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

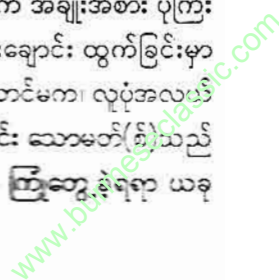
“မာမာ့ကို အသနားမရှိဘဲ ပြောသလို ကိုယ့်ညီတွေ၊ ညီမတွေကိုတောင် ဒီလို ပြောနေပါကလား”

“ကလာရာက ဘုရားတရားကြည်ညိုပြီး ဘာမှနားမလည်တဲ့ မိန်းကလေးပါ မာမာ။ တိုနီက ကလေးစိတ် မပျောက်သေးဘူး။ ဒီကိစ္စကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ သိပုံမရဘူး။ ဒါမှမဟုတ် အချိန်မတန်ဘဲ ပြောခဲ့တာဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ ခရစ်ရှန်း ဆိုတာက အိုး... ဒီ တီဘတ္တယပ်(စ်)ဆိုတဲ့ကောင်က ခရစ်ရှန်းနဲ့ သူ့ခိုးသေဖော် ညှိတယ်။ ဒီလိုလုပ်ဖို့ ဘယ်သူတွေ့မိမှာလဲ။ အခုသိပြီလား၊ သူ ဘာကောင်ဆိုတာ ခုထိ သဘောမပေါက်သေးဘူးလား။ အကြံကြီးတဲ့ ဘုန်းကြီးဗျ။ လူယုတ်မာ... သိုက်သမား”

“သမက်မှန်ရင် သိုက်သမားချည်းပဲ” တိုနီက ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“ဒီကောင် သိုက်သမား၊ သူ ဘာလုပ်လဲ၊ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)သွားပြီး ခရစ်ရှန်း ကုတင်နား သွားထိုင်တယ်။ ခရစ်ရှန်းနဲ့ စကားပြောတော့ ဟိုကောင်ကလည်း ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ‘ဟုတ်ပါတယ် တီဘတ္တယပ်(စ်)၊ ဘုရားသခင် ကောင်းချီး ပေးပါစေ။ ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်အခြမ်း နာနေတာကို ဘယ်လိုထင်သလဲ’ အိုး... သောက်ရူးတွေ၊ လူပေါက်ပန်းတွေ အချင်းချင်း လက်တွဲပြီး ကျွန်တော့်ကို တိုက်တယ်ပေါ့” ထိုနေရာအရောက်တွင် သောမတ်(စ်)သည် ဒေါသ အကြီးအကျယ် ထွက်လာပြီဖြစ်ရာ မီးလင်းမို့ သံတိုင်များအပေါ် မှီနေရသည်။ နားသယ်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ဖိထားသည်။

ထိုရောင်တခင် အမျက်မှာ လက်ရှိအခြေအနေထက် အချိုးအစား ပိုကြီး နေသည်။ မကြာမှီလောက်အောင် ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်ခြင်းမှာ ထိုသူ့ ခက်တစ်သိန်းနှစ်သောင်းခုနစ်ထောင်ငါးရာကြောင့်တင်မက၊ လူပုံအလယ် လွှပ်လည်သော ဝါးတိုက်ပိုင်လုပ်ငန်းထဲတွင်လည်းကောင်း၊ သောမတ်(စ်)သည် အာရုံစူးစိုက်စေတောင့်စွာမျှသာရှိ ဆတ်တိုက်ဆိုသလို ကြုံတွေ့ခဲ့ရရာ ယခု

မြွေပူရာ ကင်းမှောင့်လိုက်သဖြင့် သောမတ်(စ်) ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသထွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သောမတ်(စ်) ဘာမျှအဆင်မပြေ။ ဘာတစ်ခုမျှ ထင်ထားသလို မဖြစ်ခဲ့။ ဘိုးဘေးအစဉ်အဆက် ဩဇာညောင်းခဲ့သောအိမ်တွင် ယခုတစ်ခါ အရေးကြီးဆုံး ကိစ္စကျမှ သောမတ်(စ်)သည် ခေါင်းပေါ် အကျော်ခံလိုက်ရသည်။ တီဘတ္တယပ်(စ်) ဆိုသော ကောင်ကို ကျောချမှ ဓားပြမှန်း သိတော့၏။ စောစော စီးစီး သူ့ကို ကြိုပြောခဲ့ပါက သူ ကာကွယ်နိုင်လိမ့်မည်။ သို့သော် အဖြစ်အပျက် များက သူမပါဘဲ လွန်ကုန်ကြပြီ။ ယခုလို အဖြစ်အပျက်များကို သူ စောစော စီးစီး ရင်ဆိုင်မရ။ နောက်တစ်ဖန် သူ့ယုံကြည်ချက်များ ယိုင်လဲသွားပြန်သည်။ မိမိကိုယ်ကို စိတ်ချမှု၊ ကံကြမ္မာ၊ ဩဇာ အာဏာနှင့် အနာဂတ်၊ အားလုံး ယိမ်းယိုင် သွားသည်။ ယခု မိခင်နှင့် နှမရှေ့တွင် ပေါက်ကွဲသွားသည်မှာ အခြားအရာများ မဟုတ်ဘဲ သူ၏ ချိနဲ့မှုနှင့် စိတ်ပျက်အားငယ်မှုတို့သာဖြစ်သည်။

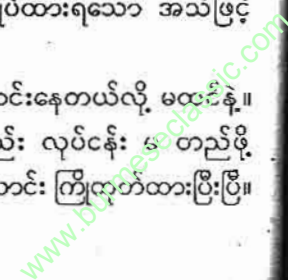
တိုနီ ထရပ်ပြီး အစ်ကို ကို ဖက်ထားသည်။ “အစ်ကို... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းပါဦး၊ စိတ်ကိုလျှော့၊ အစ်ကိုကိုပဲ ပြန်ထိနေလိမ့်မယ်။ အခြေအနေတွေက ဒီလောက် ဆိုးသလား၊ တီဘတ္တယပ်(စ်)က အသက်ရှည်ချင်မှ ရှည်မှာပါ။ သူသေတော့ ငွေတွေ ပြန်ရောက်လာမှာပဲ။ အစ်ကိုက အခြေအနေကို ပြောင်းလဲ ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြောင်းလို့ရတာပဲ။ ပြောင်းလို့မရဘူးလား မာမာ”

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ရှိုက်ရုံသာ ရှိုက်နေသည်။ သောမတ်(စ်)က သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းလိုက်ပြီး သဘောမတူဟန် လက်ကာပြသည်။

“အို... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ ရှိပါစေတော့။ အစ်ကိုက တရားရုံးသွားပြီး ကိုယ့်အမေရင်းခေါက်ခေါက်ကို တရားစွဲမယ်လို့များ ထင်နေ သလား။ ပြီးတော့ မိသားစုမျက်နှာကို အိုးမည်သုတ်မယ်လို့ ထင်နေသလား။ ဒီအတိုင်းသာ ရှိပါစေတော့”

နိဂုံးချုပ်ပြောလိုက်ကာ မှန်တံခါးဆီ အသက်မပါသလိုလျှောက်သွားသည်။ တံခါးနားတွင် တစ်ခဏရပ်ပြီး အင်မတန်ထိန်းချုပ်ထားရသော အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အိမ်အခြေအနေကို သိပ်ကောင်းနေတယ်လို့ မထင်နဲ့။ တိုနီက မတ်ရှစ်သောင်း ရှုံးသွားပြီ။ ခရစ်ရှန်းလည်း လုပ်ငန်း မ တည်ဖို့ ထုတ်ပေးထားတဲ့ ငွေငါးသောင်း ကုန်သွားပြီ။ သုံးသောင်း ကြိုလှတ်ထားပြီးပြီ။

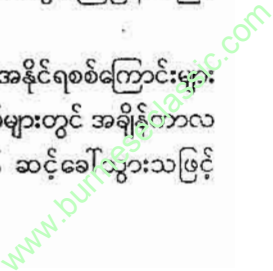
သူ့မှာ ဝင်ငွေမရှိတော့ နောက်လည်း ထပ်ကုန်ဦးမှာ။ ဆေးရုံတက် ဆေးကုရ ဦးမယ်။ အခု ကလာရာ ခန်းဝင်ကြေးက လက်စတုံးပျောက်သွားပြီ။ အမွေ တစ်ခုလုံးကလည်း ဘယ်အချိန်ဘယ်ကာလထိ စောင့်ရဦးမလဲ မသိဘူး။ အိမ် စီးပွားရေးကလည်း ကျနေတယ်။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် ငွေတစ်သိန်းကျော် အကုန်ခံပြီး အိမ်ဆောက်လိုက်ကတည်းက ပြုတ်ဝင်နေတာ။ မိသားစုမှာ ဒီနေ့လို ကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ။ တကယ်လို့ အဖေသာ အသက်ထင်ရှားရှိရင်၊ ခုလို အခန်းထဲမှာ ရှိနေရင် အဖေတော့ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး ဘုရားသခင်ဆီမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အသနားခံတော့မှာပဲ”

စစ်နှင့် စစ်သတင်းများ၊ စစ်သားနေရာချခြင်းများ ပျာလောင်ခတ်နေသော ကာလကြီးဖြစ်သည်။ ပရပ်ရှားအရာရှိများက အမတ်မင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)၏ အိမ်ဦးခန်းရောက်နေကာ ပါကေးခင်း ကြမ်းပေါ် တဒေါက်ဒေါက် လျှောက်ကြ၊ အိမ်ရှင်၏လက်ကို နမ်းရှုပ်ပြီး ဆေးရုံမှပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်သော ခရစ်ရှန်းနှင့် အတူ ကလပ်သို့ချီတက်ကြသည်။ မင်းလမ်းအိမ်တွင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် လူသစ် အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ စစ်သားများ ပြည့်နေသော ခြံတွင်းမှ အိမ်အတွက် မွေ့ရာများ အပုံလိုက် ချပေးနေရသည်။

ရှုပ်ထွေးခြင်း၊ ဖရိုဖရဲဖြစ်ခြင်း၊ မတင်မကျဖြစ်ရခြင်းများ လွှမ်းမိုးအုပ်စိုး နေချိန်ဖြစ်သည်။ ဂိတ်တံခါးမှ စစ်ကြောင်းများ စစ်ချီသွားကြလျှင် အသစ်အသစ် သော စစ်ကြောင်းများ ဝင်လာကြပြန်သည်။ တစ်မြို့လုံး စစ်သားများက အပြည့်။ စားကြသောက်ကြ၊ အိပ်စက်ကြရုံတင်မက မြို့ခံလူထု၏ နားစည်တွင်းသို့ ဒရမ် တီးသံ၊ ခရာမှုတ်သံများ ဖြည့်တင်းပေးကြသည်။ ထို့နောက် စစ်ချီထွက်သွားကြ ပြန်သည်။ တော်ဝင် မင်းညီမင်းသားများအတွက် ဖျော်ဖြေဧည့်ခံပွဲများ တစ်ပွဲပြီး တစ်ပွဲ ဆက်တိုက်လုပ်ကြသည်။ ထို့နောက် ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။ တထင့်ထင့် မတင်မကျဖြစ်ရပြန်သည်။

ပြီးခဲ့သော ဆောင်းဦးနှင့် ဆောင်းရာသီတွင် တိုက်ပွဲအနိုင်ရစစ်ကြောင်းများ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ၎င်းတို့ကို မြို့ပေါ်ရှိ အရပ်သားနေအိမ်များတွင် အချိန်ကာလ တစ်ခုထိ နေရာချထားခဲ့သည်။ ထို့နောက် အိမ်ပြန်ရန် ဆင့်ခေါ်သွားသဖြင့်

မြို့သူမြို့သားများ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသည်။ ၁၈၆၅ ခုတွင် အေးချမ်းသွား ပြန်သည်။ သို့သော် ထိုအေးချမ်းမှုမှာ ကာလတို အေးချမ်းမှုသာဖြစ်သည်။

စစ်ပွဲကြီးနှစ်ခုကြားတွင် သားဂျီဟန်လေး အကစားမပျက်။ အပူအပင် ကင်းကာ အေးချမ်းနေခဲ့သည်။ ဆံခွေကလေးများက နူးနူးညှဲညှဲ။ သွားရည်ခံ အကျိလေး တကားကားနှင့် ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှ ရေပန်းဘေး မြူးထူးနေခဲ့သည်။ ရေပန်းဘေးမဟုတ်လျှင် တန်းလျားဆောင်လေးထဲ ဆော့ကစားနေခဲ့သည်။ အပေါ်ဆုံးထပ် ဆင်ဝင်ကို လက်ရန်းတိုင်နှင့် ခြားထားသော တန်းလျားဆောင် လေးမှာ ဟန်နီလေးအတွက်ဖြစ်သည်။ အသက်လေးနှစ်ခွဲ ကလေးတစ်ယောက်၏ ကစားစရာမှာ ကျောက်စရစ်ခဲနည်းနည်း။ သို့မဟုတ် တုတ်ချောင်းနှင့် သံခမောက် လုပ်ရန် ဒုဇလီပန်းတစ်ပွင့်လောက်သာဖြစ်သည်။ ထိုမျှလောက်သော ကစားစရာ လေးက ပေးသည့် ပျော်ရွှင်မှုနှင့် အဓိပ္ပာယ်ကို မည်သည့်အရွယ်ရောက် လူသား တစ်ဦးမျှ နားလည်နိုင်မည်မထင်။ ဘဝဆိုသော အရာနှင့် မထိတွေ့ခင် ထိုအရာ ကလေးများက သန့်စင်ခြင်း၊ အားကောင်းခြင်း၊ တောက်ပနေခြင်း၊ မသင်ကြား နိုင်ခြင်း၊ မခြိမ်းခြောက်နိုင်ခြင်း စသည်တို့ကို ပေးစွမ်းသည်။ တာဝန်နှင့် နောင်တ တရား ဆိုသည်မှာ စိုးစဉ်းမျှမရှိ။ လောကကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ဘာတစ်ခုမျှ မတောင်းဆို မိတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လောကကို ကြည့်မည်။ နားထောင်မည်။ ရယ်မောမည်။ စိတ်ကူးယဉ်မည်။ အံ့ဩဘနန်း ဖြစ်မည်။ ထိုကာလလေးမှာ အမှန်ပင် တိုတောင်းလှ၏။ လက်ဖျစ်တစ်တွက်မျှသာ။ ထို့နောက် ရန်းကန် ခြင်းနှင့် နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ တွေ့ရတော့မည်။ ၎င်းတို့က သူတို့စိတ်ကြိုက် ကျွန်ုပ် တို့အား ဦးကျိုးစေမည်။ သူတို့လိုချင်သည့် အသွင်သဏ္ဍာန်အတိုင်း ဖြတ်ညှပ် သွားမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို လှေကျင့်ပေးသွားမည်။ သို့မဟုတ် ရှည်စေမည်၊ တိုစေမည်၊ လုံးလုံး ပျက်စီးအောင်လည်း ပြုလိမ့်မည်။

ဟန်နီလေး ဆော့ကစားနေချိန်တွင် ဧရာမဂီစွကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာ ခဲ့သည်။ စစ်မီး တောက်လာသည်။ စစ်မီး၏ကြမ္မာက ဟိုသည် ဝှေ့ရမ်းနေသည်။ စစ်ရပ်ဆိုင်းခြင်းကာလမတိုင်မီ ဖရန်ဖွတ်လက်ကားကုန်သည်ကြီးများ၏ ဧရာမ ကုမ္ပဏီကြီး ဇူလိုင်လတွင် ကျရှုံးသွားသောအခါ ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) လုပ်ငန်းပါ တစ်ချိတည်းနှင့် ဒဂါးငွေ နှစ်သောင်းကျော် အရှုံးပေါ်သွားတော့၏။

အခန်း ၈

မီးအာမခံကုမ္ပဏီ၏ ဒါရိုက်တာ ဟူဂိုဗိန်းရှင်သည် မင်းလမ်းအိမ်အဝင်ကို ဖြတ်
လျှောက်လာသည်။ ဗိန်းရှင်သည် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ကြယ်သီးအပြည့် တပ်
ဝတ်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲအထက်ရှိ ရှည်လျားနက်မှောင်သော နှုတ်ခမ်း
မွေးက ယောက်ျားပီသသော အသွင်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းစွန်းထိ ဆင်းသွားသည်။
လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၍ လက်ကို ဟန်ပါပါလွဲကာ ခမ်းကြီးနားကြီး ခြေလှမ်း
ကျဲကြီးများဖြင့် ရုံးခန်းအဝမှ နောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားသော ဟူဂိုပုံစံသည်
လုံ့လထကြွရှိပြီး ကြီးပွားတိုးတက်လိုသော အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးကို ဆောင်
ထားသည်။

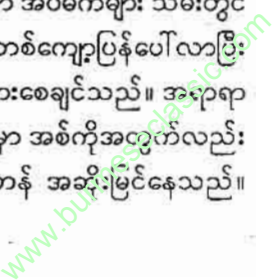
အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီဖြစ်သော အဲရစ်ကာဂရန်လစ်သည် ကျန်းမာ
သန်စွမ်းကာ ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားနှင့် အသားအရည် ဝင်းမွတ်ပြာစင်သော မိန်းမချော
တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ လှေကား အတက်အဆင်းတွင် အဲရစ်ကာနှင့် ဟူဂိုဗိန်းရှင်
အမှတ်မထင်ကြုံဆုံမိပါက ဟူဂိုသည် ထိပ်ချွန်ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။
အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံမှုက အကြိမ်ပေါင်း သိပ်မနည်း။ ဒါရိုက်တာကြီး ဦးထုပ်
ချွတ်လိုက်လျှင် နားသယ်တွင် ဖွေးနေသော အနက်ရောင်ဆံပင် တိုနဲ့နဲ့ကို
တွေ့ရသည်။ ရဲတင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် မိန်းမပျိုကို ချစ်ခင်နှစ်လိုစွာ
ကြည့်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဟန်လုပ်၍ စိပ်စိပ်လေး လွဲသည်။ ထိုအခါ
အဲရစ်ကာ ထွက်ပြေးပြီး ပြတင်းဝတစ်နေရာရာတွင် ထိုင်ချကာ နာရီပေါင်းများစွာ
ငိုသည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးလွန်း၍ ငိုခြင်းဖြစ်သည်။

အဲရစ်ကာသည် ဆရာမ နှမ်းစေ့ ဗိုက်ဘရော့(တ်)၏ ပြုပြင်ပုံသွင်းမှု အောက်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူဖြစ်ရာ အတွေးနယ် မဖြန့်ကျက်တတ်ပေ။ ဗိန်းရှင်၏ ဦးထုပ်ချွန်၊ သူမကို မြင်သည်နှင့် မျက်ခုံးပင့်ကြည့်တတ်ပုံ၊ ဟန်ပါပါ လက်သီးဆုပ်များ... စသည်တို့အတွက် ငိုသည်။ အဲရစ်ကာ၏မိခင် တိုနီကာသာ ရှေ့ကို ကြိုမြင်နေသည်။

သမီး၏ အနာဂတ်အတွက် တိုနီ ပူရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့။ အခြား သက်တူရွယ်တူ မိန်းကလေးများနှင့်ယှဉ်လျှင် အဲရစ်ကာမှာ ရေနည်းငါး။ တိုနီသည် လူမှုရေးအသိုင်းအဝိုင်းများထဲသို့ မဝင်ရုံသာမက အမှန်ပင် ရင်ထဲ လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်တိုင်က နှစ်ကြိမ် ကွာရှင်းခဲ့သူဖြစ်၍ 'လူရည်သန်မှ' ဆိုသောအတွေးက တိုနီထံတွင် အခိုင်အမာ တပ်စွဲထားပြီ ဖြစ်သည်။ တိုနီသည် ကိုယ်နှင့် အသွင်မတူရုံတစ်ခုတည်းနှင့် ထိုသူ့ကို ဆေးဖော် ကြောဖက် မလုပ်တော့ပေ။ ဥပမာ ကောင်စစ်ဝန် ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းသည် လမ်းတွင် တိုနီနှင့်တွေ့ပါက နှုတ်ဆက်လိုဟန်ရှိသည်။ သို့သော် တိုနီက စူးစူးရှရှဲ ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ ရက်ရောသူ ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းအတွက် အသပြာ ဆိုသည်မှာ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် သဘောကောင်းမှုကို တိုးမြှင့်စေရုံသာဖြစ်သည်။ သို့သော် တိုနီက ခေါင်းကိုမော့၍ 'ငန်းအသည်းအစာသွတ်မုန့်' မျက်နှာကြီးကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည်။ တိုနီ၏ ပိဿလေးစကားလုံးအတိုင်း အသုံးပြုရမည် ဆိုလျှင် 'အော့နှလုံးနာလိုက်တာ' ဟု ပြောရမည်။ တိုနီ၏အကြည့် တင်းမာ နေမည်မှာ အသေအချာ။ ဤသို့ဖြင့် အဲရစ်ကာသည် ကပွဲမတက်၊ သင့်တော်သော ယောက်ျားလေးများကိုလည်းမတွေ့။ ဦးကြီး သောမတ်(စ်)၏ လူမှုရေး အသိုင်း အဝိုင်းထဲသို့လည်း မရောက်ဘဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။

သို့တိုင် တိုနီသည် သမီးအား ဆင်စီးမြင်းရဲသည်ကို မြင်လိုသည်။ ကိုယ်တိုင်က 'အလုပ်မဖြစ်' ခဲ့သဖြင့် 'သူမကိုယ်စား သမီးကို ပျော်ရွှင်သော အိမ်ထောင်ရေး ရစေချင်သည်။ သူ့တုန်းက မက်ခဲ့သော အိပ်မက်များ သမီးတွင် ပြည့်စုံစေလိုသည်။ မိသားစု၏ ကောင်းသတင်း တစ်ကျော့ပြန်ပေါ်လာပြီး အမေလုပ်သူ၏ ကျရှုံးခန်းကို လုံးလုံး မေ့ပျောက်သွားစေချင်သည်။ အရာရာ အားလုံးထက် ထိုကိစ္စအပေါ် ဆန္ဒပြင်းထန်နေသည်မှာ အစ်ကိုအတွက်လည်း ပါသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ယခုတလော အင်မတန် အဆိုးမြင်နေသည်။

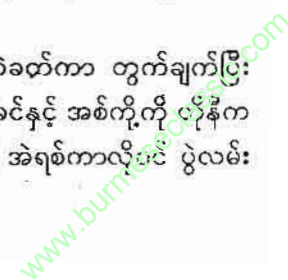
မိသားစုကြီး သည်လောက် ကံမဆိုးသေးပါဘူး။ လမ်းဆုံးမရောက်သေးပါဘူးဟု အစ်ကို့ကို သက်သေပြလိုသည်။

တိုနီ၏ ဒုတိယ ခန်းဝင်ကြေး မတ်တစ်သောင်းခုနစ်ထောင်ကို ပါမနီဒါက ရက်ရက်ရောရော ပြန်ပေးခဲ့သဖြင့် ထိုငွေက အဲရစ်ကာအတွက် အသင့်စောင့်နေသည်။ အဲရစ်ကာနှင့် ဒါရိုက်တာကြီးတို့အကြားမှ သမုဒယ အဖူးအငုံလေးများ ကိုလည်း တိုနီ၏ လူရည်ဝနေသော မျက်လုံးက သိလိုက်သည်။ တိုနီသည် ဗိန်းရှင့် ဆိုက်ဆိုက်လာပါစေတော့ဟု ဘုရားသခင်ကို နားပူနားဆာလုပ်တော့၏။

တကယ်လည်း ဟူဂိုဗိန်းရှင့် ပေါ်လာခဲ့ရာ ပထမထပ်တွင် ဗိန်းရှင့်ကို သမီး၊ မြေး၊ အဘွား အမျိုးသမီး သုံးဦးက ဆယ်မိနစ်ကြာ လက်ခံ စကားပြောသည်။ နောက်ရက်တွင် ကော်ဖီသောက်ကြွပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပါမည့်အကြောင်း ဒါရိုက်တာကြီးက ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးသွားသည်။ ကော်ဖီပွဲအပြီးတွင် ရင်းနှီးမှု တိုးတက်လာသည်။

ဒါရိုက်တာ ဗိန်းရှင့်၏ ဇာတိချက်ကြွေသည် ဆီလက်ရှန်းဒေသဖြစ်ပြီး အဖေအိုကြီးမှာ ယခုတိုင် ဆီလက်ရှန်းတွင် အသက်ထင်ရှား ရှိနေသည်။ သို့သော် ဗိန်းရှင့်၏ နောက်ခံမိသားစုကို ထည့်စဉ်းစားစရာမလို။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗိန်းရှင့်သည် ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန် လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်လာရသူတစ်ယောက်။ အားငယ်တတ်ပုံရသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချ၍လည်း မရ။ စကားပြောလျှင် အကဲခပ်ပိုပို။ သဒ္ဒါမမှန်။ ပြောဆိုပုံ ကပေါက်တိကပေါက်ချာနိုင်၏။ ပြောင်ပြောင်လက်လက် အစက်အပြောက်များပါသော တောကျကျ ကုတ်ကျီ၏ ကြယ်သီးများက အသစ်စက်စက် မဟုတ်။ မတော်တဆမှုကြောင့် ကြေသွားပုံရသော ဘယ်ဘက် လက်ခလယ်၏ လက်သည်းသည် တွန့်ခြောက်ညိုမည်းလျက်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်လျှင် လှလှပပ မရှိသော်လည်း ထိုဗဟိုဒွသဏ္ဍာန်က ဟူဂိုဗိန်းရှင့်၏ လူရေးသာချက်ကို ဖုံးအုပ်မထားနိုင်။ ဗိန်းရှင့်၏ တစ်နှစ်စာ လစာမှာ မတ်တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ဖြစ်ရာ အဲရစ်ကာဂရန်လစ်၏ မျက်စိထဲတွင်ပင် ဗိန်းရှင့်က ရုပ်ဖြောင့်နေသည်။

တိုနီသည် ဗိန်းရှင့်အား လျှင်မြန်စွာ အကဲခတ်ကာ တွက်ချက်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။ ယခုကိစ္စမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ဖြစ်၍ မိခင်နှင့် အစ်ကို့ကို ယုံနီက ပြောင်ပြောင်ပြောသည်။ ဒါရိုက်တာ ဗိန်းရှင့်သည် အဲရစ်ကာလိုပင် ပွဲလမ်း

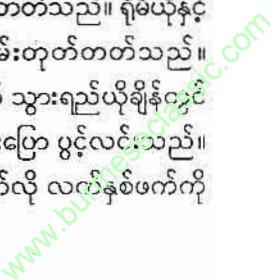

သဘင်ဆိုလျှင် ဝေးဝေးက ရှောင်ခြင်းမှာ ဘုရားကိုယ်တိုင် ဖန်တီးပေးသော ဖူးစာဖြစ်၍ စရိုက်တူနေခြင်းလားမသိ။ အသက်လေးဆယ်နားကပ်ကာ ဆံပင် ဖြူချင်ချင်ဖြစ်နေသော ဒါရိုက်တာကြီးသည် အကယ်၍များ သူ့အနေအထား ပတ်သက်မှုအရ သူ့အတွက် မျက်နှာပန်းလှပြီး ရာထူးမြဲစေရန် သင့်တော်သော မိသားစုတစ်စုကို လိုချင်လျှင် အဲရစ်ကာဆိုသော မြို့ပေါ်ရှိ အကောင်းဆုံး အသိုင်း အဝိုင်းတစ်ခုက လမ်းဖွင့်ပေးနေသည်။ အဲရစ်ကာ ကောင်းစားရေးဘက်က ကြည့်လျှင် တိုနီအမြင်တွင် အဲရစ်ကာ၏ ကိုယ်ပိုင်ဓနလောက်ဖြင့် ဘယ်နည်း နှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။ ဗိန်းရှင့်သည် ပါမန်ဒါနှင့် နည်းနည်းကလေးမျှ မတူပေ။ ဘင်ဒစ်ဂရန်လစ်နှင့်ဆိုလျှင် အဝေးကြီးဖြစ်၏။ ဗိန်းရှင့်သည် လစာခိုင်မာသော လုပ်သက်ရင့် အရာရှိ။ ထို့ပြင် ရှေ့တက်လမ်းက ဖြူးနေသည်။

တိုတိုပြောရလျှင် ထိုကိစ္စကို နှစ်ဖက်စလုံးက လိုလားကြသည်။ မင်းလမ်း အိမ်သို့ ဗိန်းရှင့်၏ အလည်အပတ်များ တစ်ခေါက်ထက်တစ်ခေါက် ရက်ပိုစိပ် လာသည်။ ၁၈၆၇ ခု၊ ဇန်နဝါရီလတွင် အဲရစ်ကာနှင့် လက်ဆက်လိုကြောင်း ဗိန်းရှင့်ကိုယ်တိုင် မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းလာသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဗိန်းရှင့်သည် အိမ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရာ ကြာသပတေးနေ့ မိသားစုပွဲသို့လာလျှင် ဆွေမျိုးများက ဖော်ရွေကြသည်။ အစိုးရ အရာရှိ ဗိန်းရှင့်သည် အလုပ်ကြိုးစားပြီး လူတော သိပ်မတိုး။ ထို့ကြောင့် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၊ ဦးလေးဂျူစတက်၊ သောမတ်(စ်)နှင့် ယုတ်စွအဆုံး ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) အပျိုကြီးများကပင် ဗိန်းရှင့်ကို လောကဝတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အလိမ္မာသုံး၍ လေ့ကျင့်ပေးကြရသည်။ အဲရစ်ကာတို့၏ အသိုက်အဝန်းနှင့် ဗိန်းရှင့် အစပ်အဟပ် မတည့်လှ။ ထိုအချက်ကို ဗိန်းရှင့်ကိုယ်တိုင် သိသော်လည်း ပိပိရီရီ ဖုံးအုပ်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ဗိန်းရှင့်အား အလိမ္မာသုံး၍ ပဲ့ပြင်ပေးရန် လိုအပ်သည်။ ဒါရိုက်တာကြီး ဗိန်းရှင့်သည် 'လိမ္မော်ယို' ဆိုသည်မှာ 'ပူတင်း' လားဟု မေးတတ်သည်။ ရိုမီယိုနှင့် ဂျူးလိယက်သည် ရှိလာ၏ လက်ရာဖြစ်ကြောင်း ရမ်းတုတ်တတ်သည်။ အဲရစ်ကာ၏ ပါးပြင်နှင့် လက်မောင်းအပေါ် ငမ်းငမ်းတက် သွားရည်ယိုချိန်တွင် တစ်ဝိုင်းလုံး တိတ်ကျသွားတတ်၏။ ဗိန်းရှင့်သည် စကားပြော ပွင့်လင်းသည်။ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ရှိသည်။ အပူအပင်ကင်းသည့် လူတစ်ယောက်လို လက်နှစ်ဖက်ကို

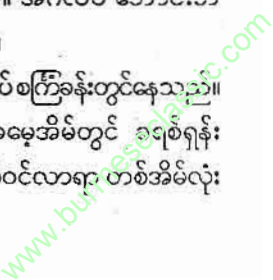

ပွတ်နေတတ်သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လက်ရန်းကို ဘေးတိုက် မှီထိုင် တတ်သည်။ စားဝိုင်း တိတ်ကျသွားတိုင်း တစ်ယောက်ယောက်က ဝင်၍ စကား လမ်းကြောင်း လွှဲပေးရမိ။

သောမတ်(စ်)သည် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး နှစ်သွယ်ကြားမှ စကား လမ်းကြောင်းကို ကောင်းကောင်းပဲ့ထိန်းပြီး ပြောသွားနိုင်သဖြင့် ဗိန်းရှင်သည် သောမတ်(စ်)နှင့်သာဆိုပါက အဆင်အပြေဆုံးဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂါဒါနှင့် ဘယ်တော့မျှ အဆင်မပြေ။ ဂါဒါ၏ အဟန့်ရှိသော ဥပမိရုပ်ကြောင့် ဗိန်းရှင်သည် နှစ်မိနစ်ကြာသွားသည့်တိုင် ပြောရန် စကားရှာမရ။ ဂါဒါ တယောထိုးလျှင် ဗိန်းရှင် အင်မတန်စိတ်ဝင်စားသည်။ ကြာသပတေးနေ့ တွေ့ဆုံကြလျှင် ဗိန်းရှင်သည် ရွတ်နောက်နောက်ဖြင့် “တယောကော ဘယ်လိုလဲ” ဟု မေးတတ်သည်။ သုံးကြိမ် သုံးခါ မေးအပြီးတွင် ဂါဒါသည် စကားမပြန်တော့ပေ။

ခရစ်ရှန်းသည်ကား ဆွေမျိုးအသစ်ကျပ်ချွတ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ရှုစားသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဗိန်းရှင်၏ ဟန်အတိုင်း ဗိန်းရှင်ပြောသမျှ တစ်သဝေမတိမ်း ပြန်ပြောသည်။ ကောင်စစ်ဝန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)၏ ဒုတိယသားသည် ဒူလာ ရောဂါ ပျောက်၍ ဆေးရုံဆင်းခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း အရိုးအဆစ်များ တောင့်တင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ဘယ်ဘက်အခြမ်း အချိန်မှန်မှန်ကိုက်ခဲခြင်းရှိသည်။ ရောဂါများ၏ အမွေခံအနေဖြင့် အခြားဖြစ်ပွားသော အသေးစားရောဂါများမှာ အသက်ရှူရ ခက်ခြင်း၊ မျိုရခက်ခြင်း၊ နှလုံးက ချက်မှန်မှန် မခုန်ခြင်း၊ လေဖြတ်ရန် အလားအလာ ရှိခြင်း သို့မဟုတ် လေဖြတ်မှာ ကြောက်ရခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ ခရစ်ရှန်းသည် အသက် သုံးဆယ် နှောင်းပိုင်း ရောက်နေသူနှင့်မတူ။ နောက်စေ့နှင့် နားသယ်ရှိ နီကြောင်ကြောင်ဆံပင် အကြွင်းအကျန်များမှလွဲ၍ တစ်ခေါင်းလုံး ပြောင်နေသည်။ အရိုးငေါငေါနှာခေါင်းကြီးနှင့် ဝါရော်ရော် ပျော့တွဲတွဲ ပါးနှစ်ဖက်က နီကြင်ကြင် နှုတ်လမ်းမွှေး ကုပ်ကုပ်အထက်တွင် ပိုထင်ရှားလာသည်။ ပြာလောင်ခတ် မျက်ဆံ သေးသေး ညိုညိုလေးများက မျက်တွင်းထဲ ပိုနစ်လျက်။ အင်္ဂလိပ် ဘောင်းဘီ ရှည်က ခြေထောက်ပိန်ပိန်တွင် ဖလပ်ဖလပ်ဖြစ်လျက်။

အမွေအိမ်ပြန်ရောက်လာသော ခရစ်ရှန်းသည် ပထမထပ် စင်္ကြံခန်းတွင်နေသည်။ သို့သော် အိမ်မကပ်ဘဲ ကလပ်တွင် အချိန်ဖြုန်းသည်။ အမွေအိမ်တွင် ခရစ်ရှန်း နေရမချောင်။ အိုင်ဒါဂျန်မင်အစား စီဗရင်ဆိုသော လူသစ်ဝင်လာရာ ဟစ်အိမ်လုံး

သူ့လက်သူခြေဖြစ်နေသည်။ အဆခံများကို စီစဉ် ကပင် ခန့်ခွဲသည်။ ပါးအိုနီနီ၊ နှုတ်ခမ်းကြမ်းထော်ထော်နှင့် စီစဉ်သည် တောသူတောင်သား ပီသစွာ တောနေစရိုက်ရှိ၏။ အိမ်ထောင်ဦးစီး အစစ်အမှန်ဖြစ်သော အမတ်မင်း သောမတ်(စ်) သည် ညီဖြစ်သူအား မျက်စတစ်ဖက်ချီလျက် မသိကျိုးကျွန်ပြုနေတတ်သည်ကို စီစဉ် မြင်သည်နှင့် ခရစ်ရှန်းလို တောင်စဉ်ရေမရ တောရမ်းပယ်ဖွဲ့ စကားပြောသူ၊ ရောဂါဘယ ထူပြောလွန်းသူနှင့် အချိန်ဖြုန်း၍ အကျိုးမရှိဟု တန်းသိသွားတော့၏။ ထို့ကြောင့် ခရစ်ရှန်း တောင်းဆိုသမျှ လျစ်လျူရှုသည်။ “မစ္စတာ ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)ရဲ့ အကြိုက်တွေကို လိုက်ဖို့ ကျွန်မမှာ အချိန်ရှိလိမ့်မယ် မထင်ပါနဲ့” ဟု ဆိုတတ်သည်။ ထိုအခါ ခရစ်ရှန်းသည် နှာခေါင်းရှုံ့၍ ထိုမမကို ကြည့်ရတော့သည်။

“ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင်ရင် ထွန်းဖို့ ဖယောင်းတိုင်ရှိတယ်လို့ ထင်သလား။ ကျွန်တော် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းခဲပါတယ်။ မီးခြစ်ပဲ သုံးတယ်” ဟု ခရစ်ရှန်းက တိုနီကို ပြောသည်။ အမေပေးသော မုန့်ဖိုးနည်းလျှင် “ကျပ်တည်းလှပါကလား။ အရင်တုန်းက ဒီလိုမဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ တိုနီ ဘယ်လို ထင်သလဲ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော့်မှာ သွားတိုက်ဆေးမှုန့်ဝယ်ဖို့ ငွေမရှိတော့လို့ သူများဆီက ချေးရတယ်” ဟု ညည်းတတ်သည်။ ထိုအခါ တိုနီ အော်သည်။ “ခရစ်ရှန်း၊ အရှက်မရှိဘူးလား။ အိပ်ရာဝင်တော့လည်း မီးခြစ်ခြစ်တယ်” တိုနီ ဒေါသထွက်သည်။ သို့သော် ဒေါသချည်းသာ အဖတ်တင်ခဲ့သည်။

သွားတိုက်ဆေးမှုန့်ဝယ်ရန် ခရစ်ရှန်း ငွေချေးခဲ့သူမှာ ရောင်းရင်းဟောင်းကြီး ဖြစ်သော ရာဇဝတ်နှင့် တရားမမှု ဥပဒေပညာရှင် ဒေါက်တာ ဂီစကီဖြစ်သည်။ ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဒေါက်တာအိုဗာဒီ တဖြည်းဖြည်း မီးစာကုန်ဆီခန်းကာ ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားချိန်၌ အမတ် ဒေါက်တာလင်ဟာသည် ဒေါက်တာ အိုဗာဒီနေရာကို ရခဲ့သည်။ ဒေါက်တာဂီစကီကမူ အမတ်အဖြစ် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။ ဂီစကီနှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရ၍ ခရစ်ရှန်း ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမလား မသိ။ ဂီစကီသည် မိန်းမပွေရာတွင် ခရစ်ရှန်းနှင့် သူ့မသာ ကိုယ်မသာ ဖြစ်သော်လည်း သိက္ခာမကျအောင် နေတတ်သည်။

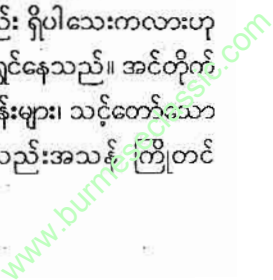
ဂီစကီသည် ဟူးနီးယပ်(စ်) မမလေးနှင့် လက်ဆက်ပြီးကတည်းက

မြို့လယ်ရှိ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတစ်လုံးအပြင် စိန့်ဂါးထရု ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တွင် စပျစ်နွယ်ဂေဟာလေးတစ်လုံး ဝယ်ထားကြောင်း လူတိုင်းသိသည်။ စပျစ်နွယ် အိမ်လေး၏ ပရိဘောဂပြင်ဆင်ပုံမှာ ချစ်စရာ။ တစ်ဦးတည်းသော အိမ်ရှင်မမှာ ငယ်ငယ်ချောချောလေးဖြစ်ပြီး မျိုးနွယ်အမည်ကို မသိရ။ အိမ်တံခါးဝအထက်တွင် ရွှေရေးအက္ခရာဖြင့် 'ကီစစ္စနာ' ဟု ရေးထိုးထားရာ ထိုအိမ်လေးကို တစ်မြို့လုံးက 'ကီစစ္စနာအိမ်'ဟု ခေါ်ကြသည်။ ခရစ်ရှန်းသည် အမတ် ဂီစကီ၏ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေအဖြစ် ကီစစ္စနာအိမ်သို့ ဝင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ကီစစ္စနာအိမ်တွင်လည်း ခရစ်ရှန်း ချောချောမောမောဖြစ်ခဲ့သည်။ ဟမ်ဘာ့(ဂ်) တွင် အလိုင်းပူ ဗိုဂျယ်နှင့် အလွမ်းသင့်ခဲ့သလို၊ လန်ဒန် - ဗယ်(လ်)ပရေဆိုနှင့် အခြား ရောက်ဖူးသမျှ နေရာများတွင် အဆင်ပြေခဲ့သလို ယခုလည်း ကီစစ္စနာအိမ်တွင် ခရစ်ရှန်း အောင်မြင်မှုရခဲ့သည်။ ခရစ်ရှန်းသည် ပထမ စကားနည်းနည်းပြောသည်။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်မလေးနှင့် ရင်းနှီးလာသည်။ ယခုမူ ဂီစကီကဲ့သို့ပင် ထိုအိမ်သို့ ရေထွက်မတတ် သွားနေတော့၏။ ဂီစကီ သိမသိ၊ သဘော တူ မတူကိုမူ သံသယဖြစ်စရာကောင်းသည်။ ဂီစကီသည် ဟူးနီးယပ်(စ်)နွယ်ဖွား မိန်းမ၏ ငွေဖြင့် နှစ်ယောက်စာ ပေးထားသဖြင့် ခရစ်ရှန်းသည် အသပြာပေးစရာမလိုဘဲ ဂီစကီနှင့် တန်းတူ အနားယူခွင့်ရခဲ့သည်။

ဟူဂိုဗိန်းရှင့်နှင့် အဲရစ်ကာတို့ စေ့စပ်ပြီး သိပ်မကြာခင် ဒါရိုက်တာ ဗိန်းရှင့်က ခရစ်ရှန်းအား အာမခံရုံးတွင် အလုပ်ဝင်ရန် အကြံပြုသဖြင့် ခရစ်ရှန်း အလုပ်ဝင်သည်။ နှစ်ပတ်ကြာလုပ်အပြီး ဘယ်ဘက်အခြမ်း နာကျင်မှုအပြင် အခြား အကောင်အထည် ဖော်မရသော ဝေဒနာအမျိုးမျိုးတို့ ပြန်ဖြစ်လာသဖြင့် နည်းနည်းကလေး နားလည်မှု လွဲမှားသည်နှင့် ဒါရိုက်တာကြီးသည် ခရစ်ရှန်းအား လူမိုက်ဟု မဆိုင်းမတွ အထက်စီးမှ ခေါ်ခွင့်ရသွားတော့၏။ ခရစ်ရှန်း အလုပ် ထွက်သည်။

မိသားစုသမိုင်း၏ ထိုကာလတွင် တိုနီ ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။ ဘာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ ကောင်းသည့်ဘက်ကလည်း ရှိပါသေးကလားဟု ဘဝနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆင်ခြင်တုံတရားပွားကာ တိုနီ ပျော်ရွှင်နေသည်။ အင်တိုက် အသတိက လုပ်ဆောင်မှုများ၊ အထူးထူးအထွေထွေ စီမံကိန်းများ၊ သင့်တော်သော အိမ်ခန်းစာပွေမှုနှင့် အိမ်တွင်း အလှအပအတွက် အသည်းအသန် ကြိုတင်

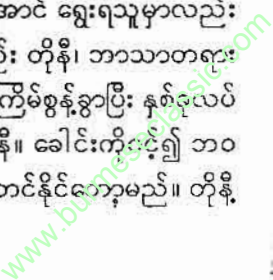

ပြင်ဆင်ခြင်းများက တိုနီအား ပထမဆုံး တိုနီကိုယ်တိုင်၏ လက်ဆက်ပွဲကို ပြန်လည်အမှတ်ရစေသည်။ တိုနီ ငယ်နုလာကာ နောက်တစ်ဖန် အလှကြီး လှလာပြန်သည်။ မျှော်လင့်ချက်များက အကန့်အသတ်မရှိ။ အပျိုပေါက်လေး တစ်စီးနယ် မလောက်လေး မလောက်စား တိုနီဝသီများ တစ်ကြော့ပြန်ပေါ် လာသည်။ ကျေရစလင် ညနေခင်းတစ်ခုတွင် တိုနီသည် ဟိလာတိုက်ပြလိုက်ရာ လီရာဂါးရက် လက်ထဲမှ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် စာအုပ်ကြီး ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။ လီရာဂါးရက်တစ်ယောက် တစ်လုံးမှမသိဘဲ အလန့်တကြားဖြင့် မျက်လုံးကြီး ဝိုင်းကာ အခန်းတွင်း ပြူးတူးကြောင်တောင် ကြည့်နေခဲ့ရသည်။

အဲရစ်ကာကို မိခင်နှင့်ခွဲထား၍ မရပေ။ သားအမိအတူနေရန် ဒါရိုက်တာ ကြီးကလည်း သဘောတူသည်။ သဘောတူသည် ဆိုသည်ထက် ဤကိစ္စမှာ ဒါရိုက်တာကြီး၏ ဆန္ဒဖြစ်သည်ဟုဆိုပါက ပိုမှန်သည်။ တိုနီအား တစ်သက်လုံး မဟုတ်သော်မှ ပထမတွင် သမီးနှင့်အတူနေစေပြီး အတွေ့အကြုံမရှိသော သမီးကို အိမ်မှုကိစ္စ နိုင်နင်းရန် ကူညီစေလိုသည်။ ဤအချက်ကပင် တိုနီအတွက် တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်တော့။ တိုနီဘဝတွင် ဘင်ဒစ်ဂရန်လစ်နှင့် အလွတ်ပါမနီဒါတို့ လုံးလုံး မရှိခဲ့တော့သယောင်၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ပြောင်းဆန်ခဲ့ရသမျှ တို့က ဘာမှ မဟုတ်တော့သယောင်၊ တိုနီ မျှော်လင့်ချက်အသစ်များဖြင့် စိတ်သစ် လူသစ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တိုနီ၏ ဆန္ဒနှင့် ထပ်တူဖြစ်သော ထိုတစ်ယောက်သော သူကိုမှ အဲရစ်ကာအတွက် ဘုရားက ပေးအပ်ခဲ့ရာ တိုနီသည် သမီးအား ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်နိုင်သည်။ မိသားစုစာအုပ်ကြီးထဲ ဒါရိုက်တာကြီး၏ အမည်ဘေး အဲရစ်ကာ အမည်ကို ရေးသွင်းသောအခါ တိုနီ၏လက်များ ဝမ်းသာမှုဖြင့် ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သတို့သမီးအစစ်မှာ တိုနီ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ) ဖြစ်နေတော့၏။

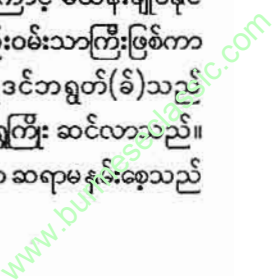
ဆိုင်တကာလှည့်၍ ပရိဘောဂများ မွေနှောက်မှောက်လှန် ရှာဖွေသူ မှာလည်း တိုနီ၊ လိုက်ကာနှင့် ကော်ဇော လိုက်ဖက်အောင် ရွေးရသူမှာလည်း တိုနီ၊ လှပသားနားသော အိမ်ခန်း ရှာတွေ့သူမှာလည်း တိုနီ၊ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသော မိဘများ၏ စံအိမ်ကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ်စွန့်ခွာပြီး နှစ်ခုလပ် ဘဝကိုပါ ပြည်ဖုံးကား ချနိုင်တော့မည်မှာလည်း တိုနီ။ ခေါင်းကိုး၍ ဘဝ သစ်ကို စတင်နိုင်တော့မည်။ မိသားစု၏ ဂုဏ်ကို မြှင့်တင်နိုင်တော့မည်။ တိုနီ

စက္ခုပသာဒထဲ ညဝတ်ရုံကြီးကို မြင်ယောင်နေသည်။ အဲရစ်ကာနှင့် သူမအတွက် လည်ပင်းမှ အောက်အနားသားထိ ကတ္တီပါစိပ်စိပ်ကွပ်ထားသော နူးနူးညံ့ညံ့ ဝတ်ရုံကြီးနှစ်စုံက အိပ်မက်ထဲ ပေါ်လာနေသည်။

သီတင်းပတ်များ ကုန်လွန်သွားပြီး အဲရစ်ကာဂရန်လစ်၏ အပျိုစင်ဘဝ နောက်ဆုံးပတ်ထဲ ရောက်လာခဲ့သည်။ ငါးတန်းလမ်းအိမ်ခန်း၏ ခန်းမကြီးထဲ စေ့စပ်ပွဲ ညစာ တည်ခင်းရာ ထိုပွဲသို့ လူများများမဖိတ်။ သောမတ်(စ်)၊ ဂါဒါ၊ စေ့စပ်သည့်စုံတွဲအပြင် ဟန်ရီတာ၊ ဖရက်ဒရစ်၊ ဖီဖီဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)နှင့် သောမတ်(စ်)၏ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေများသာ ပါဝင်သည်။ ထိုပွဲတွင် ဒါရိုက်တာ ကြီးသည် သတို့သမီးလောင်း၏ လက်မောင်းသားကို တစ်ချိန်လုံး ဆိတ်နေရာ အချို့စည့်သည်တော်များ မျက်စိစပါးမွှေး စူးကြသည်။

လက်ထပ်မည့်နေ့ ရောက်လာသည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာ မင်္ဂလာပွဲတွင် ပန်းသရဖူလေး ခေါင်းတွင် ဆင်ယင်ထားသူမှာ အဲရစ်ကာဂရန်လစ်ဖြစ်သည်။ ထိတ်ထိတ်ကြိအသိုင်းအဝိုင်းတွင်း ကျင်လည်သူ ကြေးသွန်းလမ်းမှ စတပ် ကတော်သည် သတို့သမီး၏ အဖြူရောင်ဖဲသားဂါဝန်ကို အခေါက်အထပ် လေးများဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပေး၍ အလှအပတန်ဆာ ဒွာဒရာများကို ပင်အပ် တွယ်ပေးခဲ့သည်။ အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)က ခရစ်ရှန်း၏ မိတ်ဆွေ အမတ် ဂီစကီ၏ အကူအညီဖြင့် သတို့သမီးကို တွဲခေါ်လာသည်။ အဲရစ်ကာ၏ ကျောင်း နေဖက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သတို့သမီးအရံ လုပ်ပေးသည်။ ဒါရိုက်တာ ဟူဂိုမိန်းရှင်သည် ယောက်ျားပီပီသသနှင့် ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ကရော်ကမယ် လုပ်ထားသော စင်ရှိရာသို့အသွား အဲရစ်ကာ၏ လွှားကျနေသော ဇာပဝါကို တစ်ကြိမ်သာ တက်နင်းမိ၏။ သင်းအုပ်ပရိုင်စိမ်းက မေးစေ့အောက် လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်၍ ဝမ်းသာချိုမြနေသောအသံဖြင့် ဆုတောင်းပတ္တနာပြုသည်။ လက်စွပ် လဲကြပြီး မင်္ဂလာမောင်နံ 'ဟုတ်ကဲ့' ဟု ဆိုကြချိန်တွင် အမေလုပ်သူ တိုနီသည် အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်ကာလသုံးပါး၏ လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် မထိန်းချုပ်နိုင် တော့ဘဲ ငယ်ငယ်တုန်းကလို မရှက်နိုင် မတွေးနိုင်၊ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာကြီးဖြစ်ကာ ငိုသည်။ ထိုအခါ ဖီဖီက ခပ်ချဉ်ချဉ် ပြုံးသည်။ ဖီဖီဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)သည် မင်္ဂလာပွဲကို ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ကိုင်းလွတ်မျက်မှန်ကို ရွှေကြိုး ဆင်လာသည်။ အသက်ရလာသည်နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်းညှက်ဝင်လာသော ဆရာမ နန်းစေ့သည်

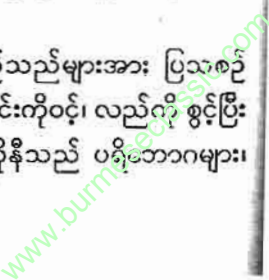

အမေပုံ အသေးစိတ်ထွင်းထားသော ဘဲဥပုံရင်ထိုးလေးထိုး၍ မင်္ဂလာပွဲ တက်သည်။ နှမ်းစေ့သည် ရင်တွင်းမှ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဖုံးအုပ်ရန် အင်မတန် တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ 'ပျော်ပျော်နေပါ ကလေးရေ' ဟု နှုတ်ခွန်း ဆက်၏။

ထို့နောက် စားသောက်ပွဲကြီး ကျင်းပသည်။ အပြာရောင်နောက်ခံ ရှုခင်း နံရံပေါ်မှ နတ်ဒေဝတာများက အောက်မှ စားသောက်ပွဲကို ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။ မင်္ဂလာပွဲပြီးကာနီးတွင် ပူပူနွေးနွေးလက်ထပ်ထားသော ဇနီးမောင်နှံသည် မြို့တော်ကြီး အများစု ပါဝင်သော ပျားရည်ခရီးကို စတင်သည်။ ဧပြီလလယ်တွင် ကျင်းပခဲ့သော မင်္ဂလာပွဲကြီး အပြီးနောက် နှစ်ပတ်အကြာတွင် တိုနီသည် ဆိုဖာ ကူရှင်ရောင်းသူ ဂျက်ကော့(ဘ်)၏ အကူအညီဖြင့် သူမ၏ အပြောင်မြောက်ဆုံး လက်ရာများထဲမှ တစ်ခုကို ဖန်တီးနိုင်ခဲ့သည်။ မှန်သည်လမ်းတစ်ဝက်သာသာ လောက်တွင် အိမ်တစ်လုံးရှိရာ ထိုအိမ်၏ ကျယ်ဝန်းသော ပထမထပ်ကို ငှားရမ်းပြီး တိုနီကိုယ်တိုင် ပြောင်းရွှေ့ ပစ္စည်းများ နေရာချခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပျားရည်စမ်းခရီးမှ ပြန်လာသော ဇနီးမောင်နှံကို တိုနီက ပန်းအလှပြင်၍ ကြိုဆိုခဲ့သည်။

တိုနီဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) တတိယအကြိမ် မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ပြီ။ ထိုစကား မှန်၏။ တစ်ရက်တွင် ဗိန်းရှင် အိမ်တွင် မရှိခိုက် တိုနီထံ သောမတ်(စ်) အလည် ရောက်လာပြီး အထက်ပါစကားလုံးပြော၍ နောက်ပြောင်ခဲ့ရာ ထိုအပြောင် အနောက်ကို တိုနီ အင်မတန်သဘောကျသည်။ လက်တွေ့တွင်လည်း အိမ်သစ်၏ ဝေယျာဝစ္စအားလုံး တိုနီခေါင်းပေါ် ကျနေပြီး ရရှိလာသော ဆုလာဘ်များကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ကိုယ်တိုင် ရိတ်သိမ်းရသည်။ တစ်ရက်တွင် ကောင်စစ်ဝန် ကတော် ဂျူလီမော်လင်ဒေါ့(ဖ်)နှင့် လမ်းတွင်တွေ့ရာ တိုနီက မျက်နှာတည့်တည့်ကို စိန်ခေါ်ကြည့် ကြည့်သည်။ ဂျူလီ ဦးစွာနှုတ်ဆက်ရသည်။ အလည်လာသော ဆွေမျိုးများအား တိုနီက အိမ်သစ်ကို ကြွားလုံးထုတ်သည်။ နေရာတကာ တိုနီ အရေးပါ အရာဝင်နေသဖြင့် ဘေးမှ အရစ်ကာမှာ အိမ်ရှင်နှင့်မတူဘဲ ဧည့်သည် ဖြစ်သွားသည်အထိ။

အိမ်သစ်၏ အခင်းအကျင်းကို တိုနီက ဧည့်သည်များအား ပြသစဉ် ဝတ်ထားသော ဝတ်ရုံရှည်က ဒယဉ်တိုက်လျက်၊ ခေါင်းကိုဝင့်၊ လည်ကို စွင့်ပြီး သော့ခြင်းတောင်းလေး လက်မောင်းချိတ်လျက်။ တိုနီသည် ပရိဘောဂများ၊

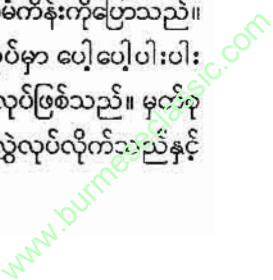

လိုက်ကာခန်းဆီးများ၊ ကြည်လဲ့နေသော ကြွေထည်များ၊ ဖိတ်ဖိတ်တောက်
ငွေထည်များနှင့် ဆီဆေးပန်းချီကားကြီးများကို ဧည့်သည်အပေါင်းအားပြသသည်။
ဆီဆေးပန်းချီကားကြီးများကို ဒါရိုက်တာ ဝယ်ထားသည်မှာ မကြာသေး။
အားလုံးလိုလိုသည် သက်ငြိမ်ပုံများဖြစ်ပြီး ဟူဂိုဗိန်းရှင့်၏ သည်းခြေကြိုက်
စားသောက်ဖွယ်များနှင့် ဝတ်လစ်စလစ် လူတ္တီယပ်များဖြစ်သည်။

“ကြည့်လေ၊ ဒါတွေအားလုံးကို တိုနီဘဝမှာ တတိယအကြိမ်မြောက်
စီစဉ်ထားတာ။ ဂရန်လစ်နဲ့တုန်းကလိုပဲ၊ အရည်အသွေးမီတယ်။ ပါမနီဒါနဲ့တုန်း
ကများ ကွာပါ” ဟု တိုနီအမူအရာတိုင်းက ဆိုနေသည်။ အညိုနှင့် အနက်စင်း
ပိုးထည်ကို ဝတ်စားလျက် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီး ရောက်လာခဲ့ရာ ကိုယ်ရနံ့မှာ
သင်းပျံ့ပျံ့။ အရာရာကို သူမ၏ တည်ငြိမ်သော ပြောဖျော့ဖျော့မျက်လုံးများဖြင့်
ပိုက်စိပ်တိုက် ကြည့်ရှုသွားပြီး ကျေနပ်သွားသည်။ ထုတ်ဖော်ချီးကျူးခြင်းမပြု။
သောမတ်(စ်)ကလည်း ဇနီးနှင့် သားကို ခေါ်၍လာသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ပီတိ ဝေဖြာကာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသော တိုနီကိုကြည့်၍ သောမတ်(စ်)
နှင့် ဂါဒါ ပျော်ရသည်။ ၎င်းတို့၏ ရင်နှစ်သည်းချာ သားရတနာလေးအား
တိုနီက စပျစ်သီးခြောက်ပေါင်မုန့်နှင့် စပျစ်ပိုင်ချိုကို တိုက်သော် အတင်း တားယူ
ရသည်။ ဘုဒင်ဘရွတ်(စ်) အပျိုကြီးများလည်း ရောက်လာကြ၍ ရိုးဖြောင့်သူများ
ပီပီ ဤအိမ်အပြင်အဆင်မှာ အားလုံးကောင်းပါကြောင်း၊ သို့သော် သူတို့သာ
ဆိုပါက ဤကဲ့သို့ မနေချင်ကြောင်း တစ်လေတည်း၊ တစ်သံတည်း ပြောသွား
ကြသည်။ ပိန်ညော်ညော် အိုစာခွမ်းချိနေသော သနားစရာ ကလေးသိုင်း
ရောက်လာပြီး ခါတိုင်းလို အစအနောက်များကို ခေါင်းငုံ့ခံသည်။ ကော်ဖီ
လေးခွက်တိတိ သောက်သည်။ လေးတွဲတွဲအသံဖြင့် အရာရာကို အကောင်း
ပြောသွားသည်။

ခရစ်ရှန်းပင် မကြာမကြာ ရောက်လာတတ်၏။ ကလပ်တွင် လူမရှိ၍
တိုနီအိမ်၌ ပြင်သစ်အရက် တစ်ခွက်တစ်ဖလား လာမော့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရှန်ပီနီ
နှင့် ဘရန်ဒီ ကိုယ်စားလှယ်လုပ်ငန်းတစ်ခုထူထောင်ရန် သူ့စီမံကိန်းကိုပြောသည်။
ခရစ်ရှန်း စီးပွားရေးနားလည်သည်။ ယခုထောင်မည့်အလုပ်မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
သက်သက်သာသာနှင့် ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ လုပ်နိုင်မည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ မှတ်စု
စာအုပ်လေးထဲ မကြာခဏ ရေးသွင်း၍ လက်ပြောင်းလက်လွှဲလုပ်လိုက်သည်နှင့်

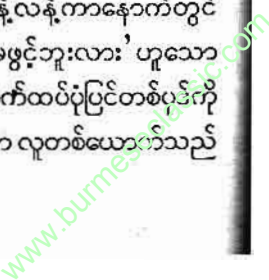
မတ်သုံးဆယ် မြိုးမြိုးမြက်မြက်ဝင်မည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ ခရစ်ရှန်းသည် သူ့စိမ့်ကိန်းအကြောင်း ပြောပြပြီးနောက် ဇာတ်ရုံတွင် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးကို ပန်းစည်းပေးရန်အတွက်ဆိုကာ တိုနီထံမှ ငွေနည်းနည်းချေးသည်။

တိုနီအိမ်ကိုရောက်စဉ် ခရစ်ရှန်းတစ်ယောက် မည်သည့် အတွေး ရေစီးကြောင်းအတိုင်း ပြောသွားသည်ကို ဘုရားမှပင် သိနိုင်တော့မည်။ လန်ဒန်၏ ဗရုတ်သုတ်ခန့် မာရီယာပုံပြင်ကို ပြောသည်။ ဗယ်(လ်)ပရေဆိုမှ ဆန်ဖရန်စစ္စကို အရောက် လွယ်အိတ်ထဲပါသွားသော ခွေးအကြောင်းပြောစဉ် အာဘောင်အာရင်း အသန်ဆုံးဖြစ်၏။ ခရစ်ရှန်းသည် မြိန်ရေရှက်ရေ ပြောသည်။ ပြောရင်းပြောရင်း ဇောက်ပဲလားသည်။ စကားတတ် ခရစ်ရှန်းသည် အာဝဇွန်း ရွှင်လှသည်။ ချီလီမှ ဓားထိုးမှုနှင့် ဝိုက်ချက်ပယ်မှု ခါးပိုက်နှိုက်များအကြောင်း သရုပ်ဖော်ရာတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ စပိန်ဘာသာ၊ ဂျာမန် အနိမ့်စားစကား၊ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မြို့ လေသံ စသည်ဖြင့် အနည်းနည်းအဖုံဖုံ တင်ဆက်သွားသည်။ ဟာသ သီချင်းများ ဆိုပြု ရွတ်ပြရာတွင်လည်း မင်မောင်းကောင်းသည်။

“တစ်နေ့တော့ x x x ခြေဦးတည့်ရာ x x x လမ်းတကာ x x x မောင်လည်လို့နေ x x x မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ x x x ရှေ့က မဒီချောမယ် ထင်ရဲ့ x x x အို x x x အိုဘယ့် x x x နှမရယ် x x x ယဉ်စစနဲ့ x x x နောက်ခိုင်းကိုယ်ဟန်က x x x ပြင်သစ်မယ် x x x ဒီလိုနဲ့ x x x ဒီမောင်ခွန်းဆက်မိတယ် x x x လှပတဲ့ ပျိုယမင်းရယ် x x x မင်းနဲ့ ဂိုယ် x x x ဒီမှာ ကြုံဆုံမိတယ် x x x ကိုယ့်လက်မောင်း တွဲလို့လျှောက်ကွယ်

မောင်ဒီလို ဆိုလိုက်တဲ့အခါ x x x လှတဲ့ခေါင်းလေးငဲ့လာ x x x စေ့စေ့သာ ကြည့်ပြီးတော့ x x x ပြောလိုက်ပုံသင်းတယ်ဗျား x x x ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား x x x ပါးစပ်ပိတ်ထား x x x ”

ထိုသီချင်းမှတစ်ဆင့် ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မြို့မှ သရုပ်ဖော်တင်ဆက်မှု တစ်ခုကို ခရစ်ရှန်းက ပြန်လည်တင်ဆက်ရာ နားထောင်ရသူအဖို့ တကယ့်ပြဇာတ်ရုံကြီးထဲ ရောက်သွားသည့်နှယ်ဖြစ်သည်။ ထိုဇာတ်ရုံကြီး၏ ကန့်လန့်ကာနောက်တွင် ဆူဆူညံညံကိစ္စများက အမြဲရှိသည်။ ‘တံခါးဖွင့်မလား၊ မဖွင့်ဘူးလား၊’ ဟူသော အော်သံများ၊ ရန်ဖြစ်သံများ ညံ့နေ၏။ ခရစ်ရှန်းသည် နောက်ထပ်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ပြောပြန်သည်။ အိပ်ပျော်နေရင်း ကြွက်တစ်ကောင်မျှချမိသော လူတစ်ယောက်သည်

တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်ထံသွားပြရာ ဆရာဝန်က ကြောင်တစ်ကောင် ထပ်မျှရန် အကြံပေးလိုက်သော ပုံပြင်ဖြစ်သည်။ ဘူတာရုံသို့အသွား စွန့်စားခန်းများနှင့် တိုးသော အဘွားအိုပုံပြင်ကိုလည်း မချန်။ ထို့နောက် ခရစ်ရှန်း အိပ်ပျော်နေရာမှ ရုတ်တရက် နိုးထလာသလို 'သံစဉ်တီးဝိုင်း' ဟု အော်လိုက်ပြီး သီချင်းသံ ထွက်ပေါ်မလာသောအခါ အံ့အားကြီး သင့်နေပြန်သည်။

ဗြန့်ဆို ခရစ်ရှန်း စကားပြောရပ်သွားသည်။ မျက်နှာသွင်ပြင်မူယာ ပြောင်းကာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ မျက်တွင်းနက်နက်ထဲမှ မျက်ဆံသေးသေး ကလေးများ ကယောက်ကယက်ဖြစ်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်ဘက်အခြမ်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်ချသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ နာနာဘာဝ၏ ည အသံကို နားစွင့် နေသည့်အလား ထင်ရသည်။ နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက် မော့ချလိုက်ပြီးမှ နေသာထိုင်သာရှိသွားပုံရကာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ထပ်ပြောပြန်သည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရပ်သွား၏။

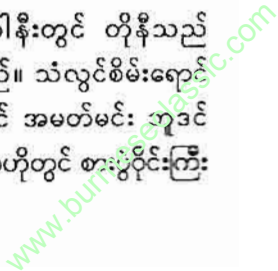
ထိုရက်များအတွင်း တိုနီသည် ယခင်ကနှင့် မတူအောင် အူရွှင်လျက်ရှိရာ ခရစ်ရှန်း၏ ဇာတ်ကြောင်းများကို အင်မတန်နှစ်ခြိုက်သည်။ မောင်ဖြစ်သူ အပြန် တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပြီး ခပ်ရွတ်ရွတ် နှုတ်ဆက်သည်။

“နှုတ်ဆက်ပါတယ် ကိုယ်စားလှယ်ကြီး... အဆိုကျော်ကြီး... အဆို ရှော်ကြီး... နောက်လာဦးနော်... ငန်းဖိုကြီး” တိုနီသည် အားရပါးရရယ်ပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သည်။

ခရစ်ရှန်း အမှုမထားပေ။ အမှုထားဖို့နေနေသာသာ အတွေးနစ်နေသဖြင့် တိုနီ ဘာပြောမှန်းပင် မကြားလိုက်။ “အင်း... ကိစ္စနာကို လစ်ဦးမှ” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည်။ ဦးထုပ်က ရွဲ့တဲ့တဲ့။ လက်ကိုင် မယ်သီလရင်ပုံ တုတ်ကောက်ကို ထောက်ကာ ခြေကို တောင့်တောင့်ကြီးထား၍ လှေကားမှ ဖြည်းဖြည်းဆင်းသည်။

၁၈၆၈ ခု နွေဦးရာသီ၏ ညတစ်ည ဆယ်နာရီထိုးခါနီးတွင် တိုနီသည် သောမတ်(စ်) အိမ်အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ သံလွင်စိမ်းရောင် ရွက်ထည်များဖြင့် အလှဆင်ထားသော ဧည့်ခန်းထဲတွင် အမတ်မင်း ဘုဒင် ဘရွတ်(စ်) တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်နေ၏။ အခန်းအလယ်ဗဟိုတွင် စားပွဲဝိုင်းကြီး

တစ်လုံးရှိပြီး စားပွဲအထက်ဆီတွင် မျက်နှာကြက်မှ ချိတ်ဆွဲထားသော တတ်ငွေသုံး မီးအိမ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ သောမတ်(စ်) ရှေ့ စားပွဲပေါ်တွင် ဘာလင် ဘဏ္ဍာရေး ဂေဇက်တစ်စောင် ဖွင့်ထား၏။ စီးကရက်ကို ဘယ်ဘက်လက် လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ် နှစ်ချောင်းကြား ညှပ်ထားရင်း စာဖတ်နေသော သောမတ်(စ်)၏ နှုတ်ပေါ်တွင် ရွှေမျက်မှန်တစ်လက်။ သောမတ်(စ်) တစ်ယောက် မျက်မှန်ပင် တပ်နေရပြီ။ ထမင်းစားခန်းကို ဖြတ်လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြား၍ သောမတ်(စ်) မျက်မှန်ဖြုတ်ပြီး မှောင်ထဲ အားတင်းကြည့်ရာ မီးအိမ်နှင့် ကန့်လန့်ကာအကြားမှ တိုနီ ပေါ်လာသည်။

“တိုနီပါလား၊ နေကောင်းရဲ့လား။ ပေါက်ယာတောက ပြန်ရောက်လာ ပြီပေါ့၊ တိုနီ့သူငယ်ချင်းတွေကော နေကောင်းထိုင်သာရှိရဲ့လား။”

“အစ်ကိုရေ၊ အမ်းဂတ်ကတော့ ကောင်းပါတယ်။ အစ်ကိုက ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းလား။”

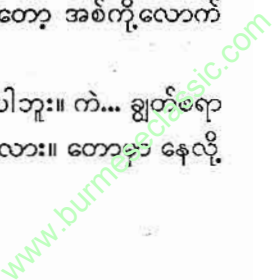
“အင်း... တိုနီလာတာနဲ့အတော်ပဲ။ ညစာကို တစ်ကိုယ်တော်လွေးနေတာ။ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးလိုပေါ့။ ဂျန်မင်ကို ထည့်တွက်လို့မရဘူးလေ။ သူက ဟန်နီကို ခဏခဏ တက်ကြည့်နေရတာကိုး။ ဂါဒါက ဇာတ်ရုံရောက်နေတယ်။ တာမာယို တယောထိုးမှာမို့ ခရစ်ရှန်း လာခေါ်သွားတာ”

“မာမာပြောသလိုပြောရရင် ဘုရားမပါစေလို့ပဲပြောရမယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဂါဒါနဲ့ ခရစ်ရှန်း ခုတလော တော်တော်လုံးနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုလည်း သတိထားမိတယ်။ ခရစ်ရှန်း ဒီကိုပြန်လာတာ ကောင်းဖို့ပဲဆိုတော့ ဂါဒါကလည်း ဂရုစိုက်ပါတယ်။ ခရစ်ရှန်းက သူပြဿနာတွေ ပြောတော့ ဂါဒါ ထိုင်နားထောင်နေတာပဲ။ ခရစ်ရှန်းက ဂါဒါကို ဖျော်ဖြေနေတာ ထင်တယ်။ တလောက ဂါဒါ ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ခရစ်ရှန်းက မြို့ကြီးသား ဂိုက် မထွားပါဘူးတဲ့။ အစ်ကိုလောက်တောင် မြို့ဂိုက်မထွားဘူးတဲ့”

“ဂါဒါက ဘာသဘောနဲ့ ပြောတာလဲ။ တိုနီကတော့ အစ်ကိုလောက် မြို့ကြီးသားပီသတဲ့လူ မမွေးသေးဘူးထင်တယ်”

“အိုး... ဂါဒါက ဒီသဘောမျိုးနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ... ချွတ်စရာ ရှိတာ ချွတ်ပြီး ခဏထိုင်ဦး။ တိုနီက လှလို့ ဝလို့ပါကလား။ တောမှာ နေလို့ ကောင်းခဲ့တယ်ပေါ့”

“တိုနီ တော်တော်ကောင်းသွားပြီ” တိုနီသည် ပြောပြောဆိုဆို ဝတ်ရုံနှင့် ပန်းခရမ်းဖျော့ ပိုးကြိုးထိုးထားသော ခေါင်းဆောင်းကိုချွတ်ပြီး စားပွဲဘေးမှ လက်တင်ကုလားထိုင်ပေါ် ဣန္ဒြေရရ ဝင်ထိုင်သည်။

“အိပ်မရတာရော အစာမကြေတဲ့ရောဂါရော အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ကောင်းလာတာအစ်ကို။ ဟိုမှာ နွားနို့ကလည်း လတ်ဆတ်တယ်။ ဝက်အူချောင်းနဲ့ ဝက်ပေါင်ခြောက်တွေစားပြီး တစ်ခါတည်း ကျွဲတွေ၊ နွားတွေလို၊ ကောက်ပင် တွေလို လူကို မာချာသန်စွမ်းသွားတာပဲ။ ပြီးတော့ ပျားရည်ရှိသေးတယ်။ ပျားရည်ဟာ အကောင်းဆုံး အစာအာဟာရထဲမှာ ပါတယ်လို့ တိုနီထင်တယ်။ သန့်စင်တဲ့ သဘာဝထုတ်ကုန်ကိုး။ ကိုယ်စားနေတာ ကိုယ်သိတာပေါ့ အစ်ကို။ အမ်းဂတ်က ဟိုးအရင် ဘော်ဒါကျောင်းနေဖက် တိုနီကို အခုလို သတိတရရှိပြီး ဖိတ်ခေါ်တာဆိုတော့၊ အမ်းဂတ်က အဲဒါမျိုးလေးတွေ ချစ်စရာကောင်းနေတာ။ သူ့အမျိုးသား ဗွန်မေးဘွန်းလည်း ဖော်ရွေတာပဲ။ တိုနီကို နောက်နှစ်ပတ်လောက် ဆက်နေဖို့ ဆွဲကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲရစ်ကာက တိုနီမရှိလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ အယ်လီဇဘက်လေးကလည်း ငယ်သေးတော့...”

“ကလေးကော ဘယ်လိုနေလဲ”

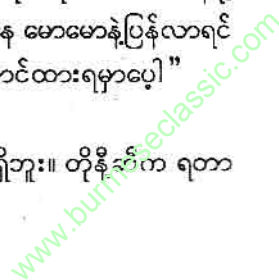
“ကောင်းပါတယ်။ ဟန်ရီတာ၊ ဖရက်ဒရစ်နဲ့ ဖိဖီတို့က ကလေး အသက် မရှင်နိုင်ဘူးလို့ ပြောပေမယ့်လည်း လေးလအရွယ်မှာ အခုအခြေအနေက ကောင်းတယ်ပဲ ပြောရမယ်”

“မိန်းရှင်ကကော၊ ကလေးအဖေ ဖြစ်လာတော့ သူ ဘယ်လိုနေလဲ။ သူ့ကို ကြာသပတေးနေ့ကလွဲလို့ မတွေ့ရဘူး”

“အို... သူက ခါတိုင်းလိုပဲ။ အစ်ကိုသိတဲ့အတိုင်း သူက အလုပ်မှာ ထထကြွကြွရှိတယ်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားထဲမှာ စံပြ။ ရုံးကနေ အိမ်ကို တန်းပြန် တာပဲ။ ဟိုဝင်ဒီဝင် မရှိဘူး။ အားလပ်ချိန်မှာ တိုနီတို့နဲ့ပဲ နေတယ်။ သူ့အတွက် အဲရစ်ကာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းဖြစ်ဖို့ စကားတွေပြော ရယ်ရယ်မောမောနေဖို့ လိုအပ်တယ် အစ်ကို။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ ရုံးကနေ မောမောနဲ့ပြန်လာရင် အမောပြေဖို့ လိုတာကိုး။ သူ့မိန်းမက သူ့ကို ပျော်အောင်ထားရမှာပေါ့”

“အရူး”

“ပြဿနာက အဲရစ်ကာက ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းမရှိဘူး။ တိုနီနီက ရတာ

ထင်တယ်။ တစ်ခါတလေကျရင် ငြိမ်ချက်သားကောင်းပြီး စဉ်းစားခန်းဝင်နေတယ်။ အဲဒါဆို ဗိန်းရှင်က ပြောရော။ ဆူလိုက်ပူလိုက် လုပ်တယ်။ အမှန်ပြောရရင် ဗိန်းရှင်က ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိဘူး။ သူက မိသားစုမရှိခဲ့တဲ့လူဆိုတော့ ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ ကောင်းကောင်းကြီးပြင်းလာခဲ့ရတယ်ဆိုတာမျိုးကို တန်ဖိုးမထား တတ်ဘူး။ တိုနီ ပြောင်ပြောင်ပဲပြောမယ်။ ပေါက်ယာတော့ကို တိုနီ မသွားခင်က စွပ်ပြုတ်ငန်လို့ဆိုပြီး ဗိန်းရှင်က ဟင်းဇလုံကို ကြမ်းပေါ်ပစ်ချတယ်။ ဇလုံကွဲရော”
“ကောင်းတာပေါ့”

“အို... မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိုနီတို့ ဆုံးဖြတ်မနေ သင့်တော့ပါဘူးလေ။ ဘုရား သိပါတယ်။ တိုနီတို့အားလုံးဟာ ပုထုဇဉ်တွေပါ။ ဒီလို နိုးနိုးကြားကြား ထထကြွကြွရှိတဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ဟာလည်း... မဟုတ်ဘူးအစ်ကို၊ အခုလို အဆန်ပေမဲ့ အခွံကြမ်းတယ်ဆိုတာ လူ့ဘဝမှာ အဆိုးဆုံးအဆင့် မဟုတ်သေးပါဘူး။ အဲဒါထက် အများကြီး ပိုဆိုးတဲ့ နေရာ ကနေ တိုနီ ခုလေးတင် ပြန်ရောက်လာတာပါ။ အမ်းဂတ်ကလေ၊ တိုနီနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရှိတုန်း ငိုလိုက်တာ တအားပဲ”

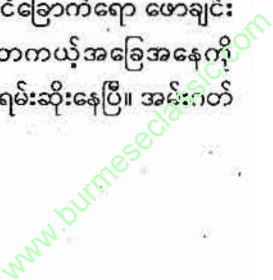
“ဗွန်မေးဘွန်းက...”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ တိုနီပြောချင်တာ ဒါပဲ။ အခု တိုနီတို့ ထိုင်ပြီး ရောက်တတ်ရာရာပြောနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုနီ ဒီညလာတာ အရေးကြီး ကိစ္စကြောင့် လာခဲ့ရတာ”

“ဗွန်မေးဘွန်း ဘာတွေ အကျပ်အတည်းဖြစ်နေလဲ”

“သူက လူချော အစ်ကိုရဲ့။ ဒါပေမဲ့ လူက လူရိုင်း။ လူတိုင်းနဲ့ အဖွဲ့ကျ လွယ်တယ်။ ရှော့စတော့(ခ)မှာ လောင်းကစားလုပ်တယ်။ ဝမ်းနီမြူအန်ဒီမှာလည်း လောင်းကစားတယ်။ ကြွေးတွေက ပွလို့။ ပင်လယ်ထဲက သဲတွေလိုပဲ။ ပေါက်ယာ တောမှာ နှစ်ပတ်လောက် သွားနေဖူးတဲ့လူ ဘယ်သူမှ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်က ချစ်စရာလေး၊ နွားနို့ရော ဝက်အူချောင်းရော ဝက်ပေါင်ခြောက်ရော ဖောချင်း သောချင်းပဲ။ အကုန်လုံး အလွှဲပယ်ဖြစ်နေတော့ တကယ်အခြေအနေကို မှန်းရခက်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အခြေအနေက အရမ်းဆိုးနေပြီ။ အမ်းဂတ် ဖွင့်ပြောလို့ သိရတာ။ အမ်းဂတ်က ငိုတယ်”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ တိုနီစိတ်ထဲမှာ ထင်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ။ တိုနီကို ကျောင်းနေဖက်မို့ သတိတရ ဖိတ်တာ တစ်ခုတည်းတင် မကဘူး။”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလဲ”

“ပြောပြမယ်အစ်ကို၊ ဗွန်မေးဘွန်းက ငွေအများကြီးကို ချက်ချင်းရမှ ဖြစ်မယ်။ သူ့မိန်းမနဲ့ တိုနီ ငယ်ပေါင်းတွေမှန်း သူသိတယ်။ တိုနီက အစ်ကို့ ညီမမှန်းလည်း သူသိတယ်။ ဒါကြောင့် သူ အကြံကုန်တော့ သူ့မိန်းမ ဆွဲထည့်၊ သူ့မိန်းမက တိုနီကို ဆွဲထည့်တာ အစ်ကို နားလည်ပြီလား။”

သောမတ်(စ်)သည် ဆံပင်ထဲ လက်ထိပ်လေးများဖြင့် ဆွဲသပ်ပြီး မျက်နှာ ရှုံ့လိုက်သည်။

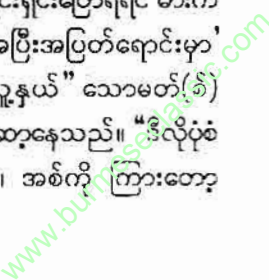
“ထင်သားပဲ၊ တိုနီပြောတဲ့ အရေးတကြီးကိစ္စဆိုတာ ပေါက်ယာတော့ရဲ့ သီးနှံကို ကြိုတင်စရံသတ်စေချင်တာ မဟုတ်လား။ အစ်ကို့ မမှားဘူးဆိုရင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တိုနီ လူရှာမှားသွားပြီ။ တိုနီရော၊ တိုနီသူငယ်ချင်းရော လူရှာ မှားသွားပြီ။ ဦးဆုံးအနေနဲ့ပြောရရင် အစ်ကိုနဲ့ ဗွန်မေးဘွန်း အရင်က တစ်ခါမှ စီးပွားရေး မလုပ်ဖူးဘူး။ ဒီတော့ ခုမှ စလုပ်ရရင် ထူးဆန်းမနေဖူးလား။ ဒုတိယအချက် ကတော့ ဟိုးအရင်ကဆိုရင် အဘိုးရော၊ အဖေရော၊ အစ်ကိုကိုယ်တိုင်ကရောပေါ့၊ ဒီလို မြေပိုင်ရှင်တွေဆီက ကြိုတင်စရန်သတ်ဖူးတယ်။ သူတို့ဘက်က စိတ်ချရမှ၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်ရော သူတို့ရဲ့ အဆက်အသွယ်တွေရော စိတ်ချရမှ စရန် သတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု တိုနီပြောပုံအရဆိုရင် ဗွန်မေးဘွန်းရော၊ ဗွန်မေးဘွန်းရဲ့ အလားအလာကရော သိပ်စိတ်မချရဘူး။”

“အစ်ကို့ မှားသွားပြီ၊ အစ်ကို့ ပြောချင်တာ ပြောပြီးသွားပြီနော်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကို့ မှားနေပြီ။ အခုကိစ္စက ကြိုတင်စရန်သတ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ မေးဘွန်းက မတ်သုံးသောင်းခွဲရမှဖြစ်မယ်”

“ဘုရား... ဘုရား”

“နှစ်ပတ်အတွင်း မတ်သုံးသောင်းခွဲရမှဖြစ်မယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဓားက သူ့လည်မျိုကို ရောက်နေပြီတဲ့။ ဒါကြောင့် ချက်ချင်း အပြီးအပြတ်ရောင်းမှာ”

“ဓားက လည်မျိုရောက်နေပြီကိုး။ ဪ... ဒီလူ့နှယ်” သောမတ်(စ်) ထရပ်ကာ ခေါင်းရမ်းသည်။ စားပွဲခင်းပေါ် မျက်မှန်ကို ဆော့နေသည်။ “ဒီလိုပုံစံ မျိုးက အစ်ကို့တို့ စီးပွားရေးမှာ အစိမ်းသက်သက်ပဲ။ အစ်ကို့ ကြားတော့

ကြားဖူးတယ်။ ဟက်စီမှာ ဒီလိုပုံစံမျိုးရှိတယ်။ တချို့လယ်ပိုင်ရှင်တွေ ဂျူးတွေရဲ့ လက်ထဲရောက်နေတယ်။ ဘယ်လို လည်ပင်းလှီးနည်းထဲ ဗွန်မေးဘွန်း ရောက်နေ ရှာလဲ မသိဘူး”

“ဂျူးတွေ လည်ပင်းလှီးတယ်၊ ဟုတ်လား” တိုနီ လိပ်ပြာ စင်တော့ မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ “ဒါပေမဲ့ အခု တိုနီတို့ စကားပြောနေတာ အစ်ကို့ကို ပြောနေတာ”

သောမတ်(စ်)သည် စားပွဲပေါ် မျက်မှန်ကို ရုတ်တရက် ပစ်ချလိုက်ရာ သတင်းစာပေါ် လျှောကျသွားသည်။ ညီမဘက် ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ “ငါ့ကို” ဟု အသံမဲ့ ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ ကျယ်ကျယ်ပြောသည်။ “သွားအိပ်တော့ တိုနီ၊ တိုနီ ပင်ပန်းနေပြီ”

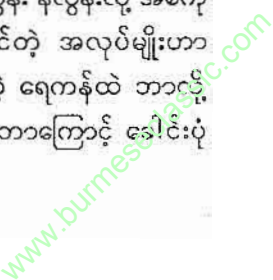
“ဒီစကားက အိုင်ဒါဂျန်မင် ပြောနေကျစကားပဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းက တိုနီတို့ အချိန်ကောင်းရောက်မယ် ကြိုကာရှိသေး၊ အိုင်ဒါက ဒီစကားပြောပြီ။ ဒါပေမဲ့ တိုနီ အခု ကောင်းကောင်းကြီး မျက်လုံးကျယ်နေပါတယ်။ တစ်ခါမှ ဒီလောက် မျက်စိမကျယ်ဖူးဘူး။ ညကြီးမင်းကြီး အစ်ကို့ဆီလာတာ အမ်းဂတ်ရဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုကို လာပြောတာပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဗွန်မေးဘွန်းရဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုပေါ့”

“ဒါဆို ဗွန်မေးဘွန်းရဲ့ ကူရာမဲ့ ကယ်ရာမဲ့ ဘဝရယ်၊ တိုနီ မအူမလည် နိုင်လွန်းတာရယ်၊ ဒီနှစ်ခုပေါင်းပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုအတွက် အစ်ကို့ ဗွေမယူပါဘူး”

“ကူရာမဲ့ ကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်တယ်၊ မအူမလည်နိုင်တယ် ဟုတ်လား၊ တိုနီ နားမလည်တော့ဘူး။ အစ်ကို့ကို လုံးဝ နားမလည်တော့ဘူး။ အစ်ကို့ကို အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးနေတာလေ။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အစ်ကို့ဘဝတစ်လျှောက် လုံးမှာ အချိကြီး အပွကြိတဲ့ အလုပ်မျိုးဖြစ်မှာ”

“ဪ... တိုနီ... တိုနီ၊ မစားရ ဝခမန်း ပြောနေလိုက်တာ” သောမတ်(စ်) သည် ကုလားထိုင်ပေါ် စိတ်မရှည်စွာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိုနီက ထုံလွန်း နလွန်းလို့ အစ်ကို့ ဒေါသထွက်ရတယ်။ အခုလို အကွက်ရိုက် ပန္နက်ဆင်တဲ့ အလုပ်မျိုးဟာ မကောင်းဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား။ ပြဿနာရှိတဲ့ ရေကန်ထဲ ဘာလို့ ငါး သွားဖျားမလဲ။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ မြေပိုင်ရှင်ဆီက ဘာကြောင့် ဒေါင်းပုံ

သွားဖြတ်မလဲ။ သူလိုအပ်နေတုန်း အခွင့်ကောင်းယူပြီး တစ်နှစ်စာ သီးနှံတွေ အကုန်သိမ်း အမြတ်ကြီးစားလုပ်ရမလား”

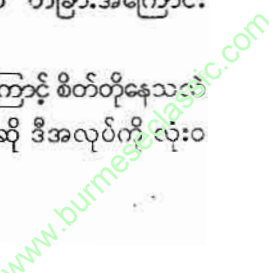
“ဒီကိစ္စကို အစ်ကိုက ဒီလိုမြင်တယ်ပေါ့” တိုနီ အံ့အားသင့်ပြီး စဉ်းစား သွားသည်။ သို့သော် တစ်ခဏအတွင်း သတိပြန်ဝင်ကာ ဆက်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတစ်ခုလုံးကို ဒီလို ကြည့်လို့မရဘူး အစ်ကို။ ဗွန်မေးဘွန်းက သူ့ဟာသူ အပူလာကပ်လာတာလေ။ အစ်ကိုက ဖိအားပေးသူ ဘယ်ဟုတ်ပါ့ မလဲ။ သူက ငွေလိုတယ်။ ယုံကြည်စိတ်ချမှုနဲ့ မိတ်ဆွေသဘောမျိုး လုပ်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုပြီး တိုနီကို အလည်ခေါ်တယ်”

“တိုတိုပြောရရင် အစ်ကို့ကိုရော၊ အစ်ကို့ရဲ့ အလုပ်အမျိုးအစားကိုရော သူ အတွက်မှားနေပြီ။ အစ်ကို့မှာလည်း ကိုယ်ပိုင်ထုံးတမ်းတွေရှိတယ်။ အခုလို ရောင်းရေးဝယ်တာမျိုးကို အစ်ကိုတို့ မလုပ်တာ နှစ်ပေါင်းရာချီနေပြီ။ ခုလို အချိန်မျိုးရောက်မှ မလုပ်ချင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ အစ်ကို့မှာလည်း ထုံးတမ်းတွေရှိပါတယ်။ အဲဒီ ထုံးတမ်းတွေကို တိုနီလောက် လေးစားတဲ့လူ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ဒါမျိုးကို ပါပါ ဆိုရင်လည်း လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိုနီ ဘယ်လောက်တုံးတုံး၊ အစ်ကိုဟာ အဖေတူသား မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ တိုနီ သိပြီးသား။ အစ်ကိုက လုပ်ငန်းကို လက်လွှဲယူလိုက်တာနဲ့ လုပ်ငန်းကြီး အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အစ်ကိုက အသက်ငယ်တယ်၊ စွန့်စားတယ်၊ ခေါင်း သုံးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတလော ကံလေးနည်းနည်းခေတာနဲ့ အစ်ကို အစွမ်းအစ မရှိတော့သလို ဖြစ်နေတယ်။ အရင်ကလို အောင်မြင်မှု ကြီးကြီးမားမား မရ တော့တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အစ်ကိုဟာ သတိကြီးလွန်းနေတယ်။ အသိ စိတ်ဓာတ် လွန်ကဲနေတယ်။ ဒါကြောင့် ခြေမြန်လက်မြန်လှုပ်လှုပ် အခွင့်အရေး ကောင်းကြီးတွေ လွတ်ထွက်ကုန်တာ”

“အောင်မယ်လေး တိုနီ၊ တော်ပါတော့။ လူကို လာဆွနေပြန်ပြီ” သောမတ်(စ်) ဘုဆတ်ဆတ်ပြောပြီး တစ်ဖက်လှည့်ကာ “ကခြားအကြောင်း ပြောရအောင်” ဟု ဆိုသည်။

“အစ်ကို စိတ်တိုနေပြီ၊ တိုနီ သိတယ်။ အစ်ကို ဘာကြောင့် စိတ်တိုနေသလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုပါ တိုနီ သိတယ်။ ဘာကြောင့်ဆို ဒီအလုပ်ကို လုံးဝ

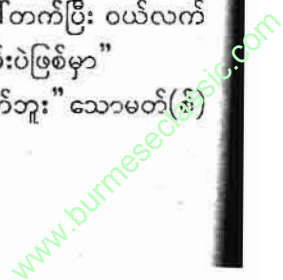

မတို့ဘူးလို့ ယတိပြတ် စိတ်ခိုင်ခိုင်မာမာ မချရသေးလို့၊ တိုနီဟာ အူမှန်းအမှန်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိပြီးသား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သတိထားမိတယ်။ သူတစ်ပါးကိုလည်း သတိထားမိတယ်။ တစ်ခုခုကို ဆန့်ကျင်တဲ့အခါ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ခိုင်ခိုင်မချနိုင်သေးဘဲ စိတ်တွင်း လွန်ဆွဲနေပြီဆိုရင် လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်လာတော့တာပဲ”

“တော်တော်ဟုတ်ပါလား” သောမတ်(စ်)သည် စီးကရက်စွပ်တံကို ကိုက်၍ ခပ်မဆိတ်ရှိနေသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ရိုးရိုးလေးပါ။ ဘဝက သင်ကြားပေးသွားတဲ့ အရိုးသားဆုံး သဘောတရားလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုကိစ္စကို ထားလိုက်တော့ အစ်ကို။ တိုနီက အစ်ကိုကို တွန်းအားပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ တိုနီက အစ်ကိုကို သွေးဆောင်လိမ့် မယ်လို့ မထင်နဲ့။ တိုနီက ဘာမှ သေချာမသိသေးပါဘူး။ တစ်ဖက်က ကြည့်တော့လည်း ဖွန်မေးဘွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အံ့အားသင့်သွားတယ်။ စိတ်ကုန် သွားတယ်။ တခြားဘက်ကကြည့်တော့ အစ်ကိုအတွက် ဝမ်းသာရတယ်။ ဪ... အစ်ကိုခမျာ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ချူသံပါအောင် ညည်းခဲ့ ရတယ်။ ခုဆို ညည်းတောင် မညည်းနိုင်တော့ဘူး။ ငွေလည်း ရုံး၊ အချိန်ကလည်း မရှိ၊ အဲဒီလိုအချိန်မှာ ဘုရားသခင်က တိုနီအပေါ် မျက်နှာသာပေးတော့ တိုနီ ပျော်နေရတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခုချိန်မှာ တိုနီ အပျော်ရဆုံးပဲ။ အခုကိစ္စ ကလည်း တစ်ချိတ်တစ်မောင်း ကံကော်တာပဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့ ကံမေ့တွေကို ဘဲစားဘဲချေ ချေပစ်လိုက်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ဂျူဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) လုပ်ငန်းကြီး ပန်းပန် နေဆဲဆိုတာ လူတွေကိုပြနိုင်တယ် အဲဒီလို တိုနီက တွေးတယ်လေ။ ဒီအလုပ်ကို အစ်ကို လုပ်မယ်ဆိုရင် တိုနီ အားထုတ်မှုလည်း ပါတဲ့အတွက် တိုနီ ဂုဏ်ယူ မိမှာ အမှန်ပဲ။ မိသားစုရဲ့ နာမည်ကောင်းအတွက် လုပ်ဖို့ဆိုတာ တိုနီအိပ်မက်မှန်း အစ်ကိုသိပြီးသားပါ။ အင်းလေ... ခုတော့လည်း ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူး။ ဆုံးဖြတ် ပြီးပြီပဲ။ တိုနီ စိတ်တိုတာက မေးဘွန်းက ဘယ်နည်းနဲ့မဆို တစ်ခါတည်း အပြီးအပြတ် ရောင်းမယ်ဆိုလို့၊ တကယ်လို့ သူ မြို့ပေါ်တက်ပြီး ဝယ်လက် လာရှာရင်... ဟို... ကလေကဝ ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရမ်းပဲဖြစ်မှာ”

“အိုး... ဒါတော့ဟုတ်တယ်။ သူက ငြင်းမှာမဟုတ်ဘူး” သောမတ်(စ်) ခါးသီးစွာပြောသည်။

“ကဲ တွေ့ပြီလား... တွေ့ပြီလား... တွေ့ပြီလား...” တိုနီသည် သုံးချက် ဆင့်၍ တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း ဆိုလိုက်သည်။ သောမတ်(စ်)သည် ရုတ်တရက် ခေါင်းညိတ်ပြီး စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်ရယ်သည်။

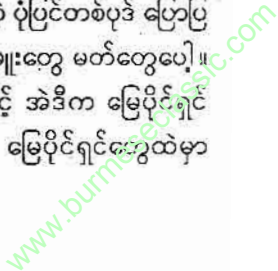
“အစ်ကိုတို့ဟာ အရူးတွေလိုပဲ၊ ဒီမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ပြောချင်ရာပြောနေ ကြတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ တိုနီ အဲဒီလို လုပ်နေတယ်။ မျက်စိရှေ့မှာရှိတဲ့ ကိစ္စလည်းမဟုတ်၊ အဝေးမှာရှိတဲ့ ကိစ္စလည်းမဟုတ်၊ ဗွန်မေးဘွန်း ဘာရောင်းမယ် ဆိုတာကိုတောင် မမေးရသေးဘူး။ ပေါက်ယာတော့ကိုလည်း အစ်ကို မသိ”

“အိုး... အဲဒါ အစ်ကိုသွားကြည့်ရင် ရတာပဲ” ဟု တိုနီ အားတက်သရော ပြောသည်။ “ဒီကနေ ရော့စတော့(ခံ) လောက်တောင် မဝေးဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီကနေတစ်ဆင့် ဘယ်သွားသွား အနီးလေး။ သူ ဘာရောင်းမှာလဲဆိုတာ ကိုတော့ ပေါက်ယာတောက အကျယ်ကြီး အစ်ကိုရဲ့။ ဂျုံအိတ်တစ်ထောင်လောက် ကတော့ အသာလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ တိုနီ အသေးစိတ် မသိဘူး။ ရိုင်းဂျုံ၊ မြင်းစား ဂျုံနဲ့ မုယောက အိတ်ငါးရာလောက် ရှိမယ်။ နည်းချင်လည်း နည်းမယ်။ များချင်လည်း များမယ်။ အားလုံး မျိုးကောင်းချည်းပဲ ဆိုတာကိုတော့ တိုနီ ပြောနိုင်တယ်။ ကိန်းဂဏန်းအတိအကျဆိုတော့ မမေးတတ်ဘူး။ တိုနီက အဲဒီလိုမျိုး အစ်ကိုရဲ့။ ငန်းဖိုကြီးလေ၊ အစ်ကို သွားမှ သိရမှာ”

စကားတန်နေကြပြန်သည်။

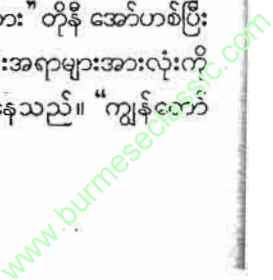
“မဟုတ်သေးဘူး၊ စကားတွေပြောနေလို့ အပိုပဲ” သောမတ်(စ်) ယတိပြတ် ပြောသည်။ မျက်မှန်ကို ခေါက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးတပ်သည်။ ထို့နောက် အခန်းတွင်း ခြေလှမ်းမြန်မြန်ဖြင့် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ လက်ငင်းကိစ္စအပေါ် ထည့်သွင်းမစဉ်းစားတော့ သလို မျက်နှာမူရာ ပီပီရီရီ ရှိလှသည်။ စားပွဲနားရပ်ကာ နှမဘက်လှည့်သည်။ လက်ညှိုးဖြင့် စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို တတောက်တောက်ခေါက်ရင်း သောမတ်(စ်) ဆိုသည်။

“ဒီကိစ္စအပေါ် အစ်ကိုသဘောထားကို ဖော်ပြနိုင်တဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြ ချဦးမယ်။ တိုနီရဲ့ အားနည်းချက်ကို အစ်ကို သိတယ်။ မျူးတွေ မတ်တွေပေါ့။ အထူးသဖြင့် မက္ကလင်းဘာ(ဂ်) မျူးမတ်တွေ။ ဒါကြောင့် အဲဒီက မြေပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ထိသွားရင် စိတ်မခန့်ဦး။ အဲဒီ မြေပိုင်ရှင်တွေထဲမှာ

တချို့က ကုန်သည်လူတန်းစားကို သိပ်မလေးစားတတ်ဘူး။ ကုန်သည် တွေ မရှိဘဲ သူတို့ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူးဆိုတာ သိလျက်နဲ့တောင် မလေးစားတာ။ အဲဒီလို လူစားမျိုးဆိုတာက သူတို့က ထုတ်လုပ်သူ၊ ကုန်သည်က ကြားခံဆိုပြီး အထက်စီးကနေ သိပ်နေတတ်တယ်။ တိုတိုပြောရရင် အဲဒီမြေပိုင်ရှင်က ကုန်သည်ဆိုရင် အဝတ်အစား အဟောင်းအမြင်းတွေ လိုက်ရောင်းတဲ့ ဂျူးလို သဘောထားတယ်။ တင်စီးတာ သိသာတယ်။ မြို့စား စတီရယ်(လ်)လစ်ကို သိတယ်မဟုတ်လား။ တိုနီ ကြားဖူးပါတယ်။ သူနဲ့ အစ်ကို အရောင်းအဝယ် တော်တော်ဖြစ်ခဲ့ကြသေးတယ်။ မြို့စား စတီရယ်(လ်)လစ်က စမတ်ကျတယ်။ မျက်မှန်က လေးထောင့်ပုံ၊ အဲဒီ မျက်မှန်ကို ဘာဖြစ်လို့ လေးထောင့်အတိုင်း ထားသလဲ အစ်ကို စဉ်းစားလို့မထွက်ဘူး။ လည်ရှည်ဘွတ်ဖိနပ်က သားရေ ပြောင်၊ ကြာပွတ်က ရွှေလက်ကိုင်နဲ့ သူက အစ်ကိုကိုကြည့်ရင် ဟိုးအမြင့်က လူက သူ့အောက်က လူကို ကြည့်တဲ့ပုံစံမျိုး၊ မျက်စိတစ်ဖက်မှေးပြီး ပါးစပ်လေး ခပ်အာအာဟာလို့ပေါ့။ သူ့ဆီကို အစ်ကို ပထမဦးဆုံး အလည်သွားခဲ့တုန်းက သူ့ကို ကောင်းကောင်းချေနိုင်ခဲ့တယ် တိုနီ။ အစ်ကိုတို့က ကြိုတင်ချိန်းထားတာ။ အစ်ကို ရထားမောင်းသွားပြီး အစေခံတစ်ယောက် လမ်းပြတဲ့အတိုင်း စာကြည့် ခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ မြို့စား စတီရယ်(လ်)လစ်က စာရေးစားပွဲမှာ ထိုင်နေတယ်။ အစ်ကိုဝင်သွားတော့ ထိုင်ရာက ကြွပြီး အစ်ကိုကို ပြန်ဦးညွှတ်ပြပါတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ဆုံးစာကြောင်းကို ရေး၊ ရေးပြီးစာနဲ့ အစ်ကိုဘက်လှည့်ပြီး စီးပွားရေးကိစ္စ ပြောတယ်။ အစ်ကိုခေါင်းကို ကြည့်ပြီးတော့ပေါ့။ အစ်ကိုက စားပွဲကို မှီပြီး အဆင်ပြေအောင် ရပ်နေတယ်။ ငါးမိနစ် စကားပြောပြီးတော့ စားပွဲပေါ် အစ်ကိုထိုင်ပြီး ခြေထောက်တွေကို လွဲနေတယ်။ စီးပွားရေးအကြောင်း ဆက်ပြောကြတုန်းပဲ။ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာတော့မှ သူက အစ်ကိုကို မေးတယ်။ မထိုင်ဘူးလားတဲ့။ ဒီတော့ အစ်ကိုက “အိုး... နေပါစေ၊ ကျွန်တော် ခဏထိုင်ပြီးပြီ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့။

“အစ်ကိုက အဲဒီလို ပြန်ပြောလိုက်တယ်၊ တကယ်လား” တိုနီ အော်ဟစ်ပြီး သဘောရွှေ့နေသည်။ စောစောက ပြောခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများအားလုံးကို မှေ့သွားပြီး ထိုပုံတိုပတ်စအပေါ် သဘောအကျကြီး ကျနေသည်။ “ကျွန်တော် ခဏထိုင်ပြီးပြီ၊ ဟုတ်လား။ အိုး... သိပ်ကောင်းတာပဲ”

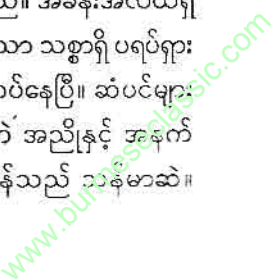
“အင်း... အဲဒီကစပြီး မြို့စားက တစ်ခါတည်း လေပြောင်းသွားတာပဲ။ အစ်ကို သွားတဲ့အခါ သူ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်။ ထိုင်ပါဦး ပြောတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ ခင်ခင်မင်မင်ဖြစ်သွားတယ်။ အစ်ကိုပြောချင်တာက ဗွန်မေးဘွန်းနဲ့ အစ်ကို အရောင်းအဝယ် စကားပြောကြပြီဆိုရင် သူက အစ်ကိုကို ထိုင်ပါဦးပြောဖို့ မေ့နေရင် အစ်ကိုက အခုပြောတဲ့ ပုံပြင်ထဲမှာလို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသလား။ အဲဒီလို သတ္တိမျိုး၊ အဲဒီလို မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှုမျိုး ထားသင့်သလား။”

တိုနီ တိတ်နေသည်။ ထို့နောက် “ကောင်းတယ်” ဟု ဆိုပြီး မတ်တတ် ထရပ်သည်။ “တိုနီပြောသလို အစ်ကို မှန်ချင်လည်း မှန်မှာပေါ့။ တိုနီက ဖိအားပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလုပ်သင့်တယ်၊ ဘာမလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ အစ်ကို သိပြီးသားပဲ။ ဒီကိစ္စ ပြောလို့ပြီးပြီ။ တိုနီက ကောင်းတဲ့သဘောနဲ့ ပြောတယ်လို့ အစ်ကိုထင်ရင် အဲဒီလိုပဲပေါ့။ ကောင်းပြီ၊ ငွတ်(ဒ်)နိုက်၊ အယ်... ခဏစောင့်ဦး။ အိုင်ဒါကို သွားနှုတ်ဆက်ဦးမယ်။ ဟန်နီလေးကိုလည်း မွေးမွေးပေးရဦးမယ်။ ပြန်ထွက်တော့မှ နောက်တစ်ခေါက် ဝင်ကြည့်မယ်” ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တိုနီ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

*

တိုနီသည် ဒုတိယထပ်သို့ လှေကားမှ တက်လာခဲ့သည်။ ညာဘက်တွင် လေသာခန်းလေးကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး အဖြူနှင့် ရွှေရောင်လက်ရန်းအတိုင်း စင်္ကြံပေါ် လျှောက်၊ စင်္ကြံတံခါးကို ဖွင့်၊ အိမ်ဦးခန်းလေးကို ဖြတ်ခဲ့ပြီး ဒုတိယတံခါးပေါက် အရောက်တွင် တံခါးလက်ကိုင်ကို ညင်သာစွာ ဖွင့်ကာ အခန်းတွင်း ဝင်လိုက်၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှာ အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)၏ အဝတ်လဲခန်းဖြစ်သည်။

တိုနီဝင်လာသော အခန်းသည် ပုံမှန်ထက် ပိုကျယ်ဝန်းပြီး ပွင့်ရိုက်ပြတင်း ခန်းဆီး တပ်ထားသည်။ အိုင်ဒါအိပ်ရာအထက်တွင် ရုပ်ပုံတစ်ခု ထွင်းထား သည်မှလွဲ၍ နံရံသားတစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းနေ၏။ ဆံပင်ဝါဝါ၊ ဂါဝန်နီနီ အင်္ဂလိပ် ထလေးများ ရုပ်ပုံကို ခန်းဆီးတွင် ပင်အပ်ဖြင့် တွယ်ထားသည်။ အခန်းအလယ်ရှိ ကြီးမားသော စားပွဲတွင် ဟန်နီ၏ ခြေအိတ်လေးများ ဖာနေသော သစ္စာရှိ ပရပ်ရှား အမျိုးသမီး အိုင်ဒါဂျန်မင်သည် ယခုအခါ ငါးဆယ်နား ကပ်နေပြီ။ ဆံပင်များ ထောင့်စွာ ဖြူသော်လည်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူခြင်း ဖြစ်မလာဘဲ အညိုနှင့် အနက် ရောနေသည်။ အရိုးအဆစ်ကြီးသော ခပ်မတ်မတ်သဏ္ဍာန်သည် သန့်မာဆဲ။

မျက်လုံးညိုညိုများမှာ ဟိုးအရင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ် နှစ်ဆယ်ကလိုပင် သန့်စင် တောက်ပနေဆဲ။

“သဘောကောင်းတဲ့ အိုင်ဒါကြီးရေ” တိုနီသည် အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ရွှင်ပျစွာ ခေါ်လိုက်သည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ပုံပြင်လေးကို တိုနီ ကြည်မွေ့ဆဲ ဖြစ်သည်။

“နေရာ ကောင်းရဲ့လား၊ နေစိမ့်နိုင်သူကြီးရေ”

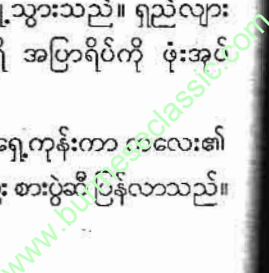
“ဘယ်လို တိုနီ... နေစိမ့်နိုင်သူ... ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ဒီလောက် မိုးချုပ်မှ ဘာလို့ ရောက်လာတာတုန်း”

“အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောနေတာလေ။ အရေးကြီးကိစ္စပေါ့။ အဖြေကတော့ ထွက်မလာပါဘူးရှင်။ ကလေး အိပ်ပြီလား” ဘယ်ဘက်နံရံမှ အိပ်ရာ အသေး လေးဆီ မေးထိုး မေးသည်။ ခုတင်ခေါင်းရင်းသည် မိဘများ၏ အိပ်ခန်းတံခါး ဝနှင့် ကပ်နေ၏။

“ရှူး... အိပ်သွားပြီ”

တိုနီသည် ခြေဖျားအသာထောက်၍ ကလေးခုတင်နား ကပ်သွားသည်။ ခန်းဆီးလေးကို သတိကြီးကြီးထား၍ မ လိုက်ပြီး တူလေး၏ မျက်နှာကို ငဲ့ ကြည့်သည်။ ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)အသေးစားလေးသည် အိပ်ရာထက်တွင် အခန်းဆီ ခေါင်းလှည့်၍ ပက်လက်ကလေး အိပ်ပျော်နေသည်။ ဆံပင်များက ညိုဖျော့ဖျော့။ အသက်ရှူသံ သိမ်မွေ့သော်လည်း ခေါင်းအုံးကြောင့် အသံကို ကြားနေရသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီက ပွပွဖားဖားလျားလျား။ လက်ကလေးတစ်ဖက်က ရင်ဘတ်ပေါ်တင်၍ ကျန်တစ်ဖက်က အိပ်ရာခင်းပေါ်တင်နေသည်။ လက်ချောင်း ကွေးလေးများ တစ်ချက်တစ်ချက် ဆတ်ခနဲ လှုပ်သွားသည်။ မပွင့်တပွင့် နှုတ်ခမ်း ကလည်း စကားပြောသလို လှုပ်ရှားသွားသည်။ အချိန်နှင့်အမျှ မျက်နှာပေါ်ဝယ် နာကျင်သော အရိပ်အရောင် ဟပ်လာသည်။ မေးစေ့က တုန်လာပြီး နှုတ်ခမ်းနှင့် နှာပလေးများ လှုပ်ရှားသွားကာ နဖူးကျဉ်းကျဉ်းက ကျုံ့သွားသည်။ ရှည်လျား သော မျက်တောင်စင်းလေးများက မျက်လုံးထောင့်ရှိ အပြာရိပ်ကို ဖုံးအုပ် မထားနိုင်။

“အိပ်မက် မက်နေပြီ” ဟု တိုနီ ပြောပြီး ကိုယ်ကို ရှေ့ကုန်းကာ ကလေး၏ ပါးပြင်လေးကို မွှေးမွှေးပေးသည်။ ထို့နောက် လိုက်ကာချပြီး စားပွဲဆီ ပြန်လာသည်။

မီးအိမ်မှ ဖြာထွက်နေသော ရွှေရောင်အလင်းအောက်တွင် အိုင်ဒါသည် ခြေအိတ် အသစ်တစ်ခု ထပ်ထုတ်ပြီး အပေါက်ရှာနေသည်။ အိုင်ဒါ ခြေအိတ် ဖာသည်။

“ဖာတုန်းထေးတုန်းပဲလား အိုင်ဒါ။ အိုင်ဒါ အ အားနေတဲ့ပုံကို တိုနီ ပုံဖော်ကြည့်လို့တောင် မရတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် တိုနီရေ၊ ကလေးက ဆုတ်ဖြစ်လိုက်တာပဲ။ ခုဆို ကျောင်းတောင် ထားနေရပြီလေ”

“ဒါပေမဲ့ ကလေးက အေးပါတယ်”

“အေးတော့အေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“သူကကော ကျောင်းသွားချင်လား”

“ဘယ်သွားချင်ပါ့မလဲ တိုနီ၊ သူက အိမ်ကိုပဲ တွယ်တာ။ အိုင်ဒါကလည်း အိမ်မှာပဲနေစေချင်တယ်။ ဆရာတွေက ကလေးအထာကို ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ကလေးကို စာသင်ရင် ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမလဲဆိုတာ သူတို့ မသိဘူး။ ဟန်နီက အာရုံစူးစိုက်မှုနည်းတယ်။ မောလွယ်ပန်းလွယ်တယ်”

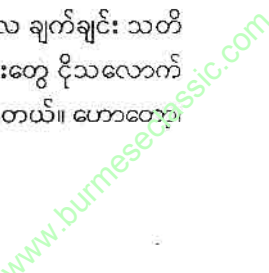
“သနားပါတယ်၊ ရိုက်ခံထိသေးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကလေးက တစ်ချက်လောက်မောကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ် ရိုက်ရက်ပါ့မတုံး”

“ကျောင်းစတက်တဲ့နေ့က ဘယ်လိုနေလဲ၊ ငိုသေးလား”

“ငိုတာပေါ့၊ ငိုတယ်။ သူက မျက်ရည်လွယ်တယ်။ အော်လည်း မငိုဘူး။ သူ့ဟာသူ ငိုနေတာပဲ။ တိုနီအစ်ကိုရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကိုဆွဲထားပြီး သူ့ကို အိမ်မှာပဲ ထားဖို့ ပူဆာသေးတယ်”

“အိုး... အစ်ကိုက ကျောင်းသွားပို့တာ... ဟုတ်လား၊ အိုင်ဒါ... အဲဒီ အလုပ်က တယ်မလွယ်ဘူးနော်။ တိုနီတုန်းက ဒီလိုပဲ။ တိုနီဆို အသံပြဲကြီးနဲ့ အော်ငိုတာ။ မနေ့တစ်နေ့ကလို့ မှတ်မိနေတယ်။ ကြိုးတုပ်ထားတဲ့ ခွေးလို ကုန်းအော်တာ။ အဲဒီတုန်းက တိုနီ သိပ်ကြောက်တယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့်ဆို အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းနေရတာကိုး။ တိုနီလေ ချက်ချင်း သတိ ထားလိုက်မိတယ် သိလား။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းက ကလေးတွေ ငိုသလောက် တခြားကလေးတွေကတော့ ပြူးပြဲကြည့်ပြီး တိုနီတို့ကို ရယ်နေတယ်။ ဟောတော့၊ ကလေး ဘာဖြစ်တာတုန်း အိုင်ဒါ”

စကားပြောနေဆဲ ကလေးငိုသံ ထွက်လာ၍ တိုနီ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်သည်။ ကြောက်လန့်တကြားငိုသော အသံဖြစ်သည်။ ငိုသံမရပ်ဘဲ ပူဆွေးသော အသံမျိုး ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ထွက်လာပြီး တစ်စုံတစ်ရာ မြင်ရတွေ့ရသဖြင့် အကြောက်အကန်ငြင်းသော ငိုသံမျိုးဖြစ်လာသည်။ နောက်တစ်ခဏတွင် ဟန်နီသည် ပါးစပ်မှ ဗလုံးဗထွေးရွတ်ကာ မျက်လုံးများပွင့်လျက် အိပ်ရာထဲ ထထိုင်လျက်သားဖြစ်နေသည်။ ရွှေညိုရောင် မျက်လုံးများမှာ ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် သူ့တစ်ယောက်တည်း၌သာ တွေ့ရနိုင်သည့် ရှားပါးမျက်လုံးများဖြစ်၏။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်တာ။ တစ်ခါတလေ ဒီထက်ပိုဆိုးတယ်” ဟု အိုင်ဒါ ဆိုသည်။ လက်ထဲမှ လုပ်လက်စကို အသာချပြီး ခြေကျဲကျဲ လှမ်းကာ အခန်းကိုဖြတ်၍ ဟန်နီအိပ်ရာဆီ လျှောက်သွားသည်။ ကလေးကို ချောသိပ်ပြီး စောင်ပြန်ခြံပေးသည်။

“ဪ... သိပြီ၊ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်တာကို။ ဒါဆို သူ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ၊ နိုးလာမလား” တိုနီ မေးသည်။ သို့သော် ဟန်နီ နိုးမလာဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးများ ရွရွလှုပ်လာသည်။ မျက်လုံးမှာ ပြူးကျယ်လျက်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ခြံလေးထဲမှာ... သွား...
ကြက်သွန်ဥတွေ အားလုံး... ရေ...”

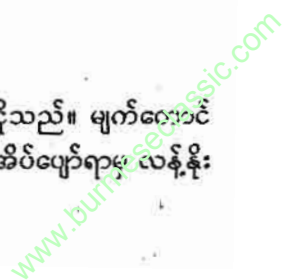
“ကဗျာရွတ်နေတာလေ” ဟု အိုင်ဒါ ရှင်းပြသည်။ “သားသားလေးရေ... အိပ်တော့နော်”

“လူကလေးတွေ... အဲဒီမှာ ရပ်နေကြ
သူက နှာချေတော့...”

ဟန်နီ မပီကလာ ပီကလာ ရွတ်ရင်း သက်ပြင်းချသည်။ မျက်နှာမူရာ ပြောင်းသွားပြီး မျက်တောင်စင်းကျလာသည်။ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ခေါင်းကို ရှေ့တိုးနှောက်ငင်လုပ်ရင်း ခပ်ရိုးရိုး ကဗျာတစ်ပုဒ် ဆိုပြန်သည်။

“ဖိုးလမင်းကြီး ရွန်းရွန်းစို
လှလေးရယ်ငို...
ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတော့သကို...”

ကဗျာရွတ်ရင်း တသက်သက်ရှိက်ကာ ဟန်နီ ငိုသည်။ မျက်လုံးပင်အောက်မှ မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသဖြင့် အိပ်ပျော်ရာမှ လန်နီ

သွားသည်။ အိုင်ဒါကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး မျက်ရည်စို မျက်လုံးများဖြင့် ဟိုဟို သည်သည် ကြည့်သည်။ “ဒေါ်လေးတို့နီ” ဟု ကျေနပ်သွားသောအသံဖြင့် ဆိုလိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲတွင် ကိုယ်ကို လှည့်ကာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ပြန်အိပ် သွားသည်။

အိုင်ဒါ ပြန်လာပြီးထိုင်စဉ် တိုနီက “အထူးအဆန်းပါလား၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးသည်။

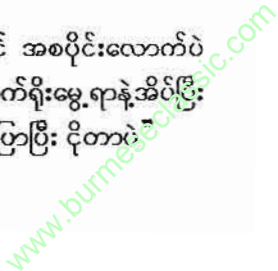
“ဖတ်စာအုပ်ထဲမှာ ပါတာတွေလေ၊ ‘ကောင်လေးရဲ့ မှော်ဦးချို’ တဲ့။ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ။ ဟန်နီက အဲဒါသင်ပြီးကတည်းက အဲဒီထဲက ကောင်လေးအကြောင်း တစ်ပြောတည်းပြောနေတာပဲ။ တိုနီသိလား၊ လုပ်ချင်ရာ လုပ်တဲ့ လူပုလေးအကြောင်းလေ။ စွပ်ပြုတ်သောက်ပြီး ပန်းကန်ခွဲတာတို့၊ ထင်းတွေ သွားခိုးတာ၊ ရစ်လုံးကိုဖျက်တာ၊ တွေ့သမျှလူ လျှောက်စပြီး နောက် ဆုံးမှာ သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးကြပါလို့ အဆုံးသတ်ထားတယ်။ ဟန်နီက မိုးလင်းက မိုးချုပ် ဒီအကြောင်းပဲတွေးနေတယ်။ ပြောသေးတယ်၊ အိုင်ဒါ သိလားတဲ့။ ပုံပြင်ထဲက ကောင်လေးက မဟုတ်တာ မလုပ်ပါဘူးတဲ့။ သူမပျော် လို့သာ လုပ်ရတာပါတဲ့။ အဲဒါတွေလုပ်တော့လည်း ပိုပျော်မလာပြန်ဘူးတဲ့။ တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်ကသာ သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးမယ်ဆိုရင် သူ မဟုတ်တာတွေ လုပ်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့တဲ့။ အိုင်ဒါကို အဲဒီလိုပြောတာ နှစ်ခါ သုံးခါရှိပြီ။ အခုညတောင် ဟန်နီကို သူ့မာမား လာမွှေးမွှေးပေးတုန်း ပြောလိုက်သေးတယ်။ ပုံပြင်ထဲကကောင်လေးအတွက် ဆုတောင်းပေးပါတဲ့”

“ဟန်နီကကော ဆုတောင်းသလား။”

“ကျယ်ကျယ်တော့မဟုတ်ဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ တောင်းနေမှာပဲ။ ‘ကလေးထိန်း နာရီ’ ဆိုတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုကျတော့ ဟန်နီက ဘာမှမပြောဘူး။ ငိုပဲ ငိုနေတာပဲ။ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ၊ သိပ်မျက်ရည်လွယ်တဲ့ကလေး။ ငိုပြီဆိုရင်လည်း မရပ်တော့ဘူး။”

“ငိုစရာ ဘာပါလို့လဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်သိပါ့မလဲ တိုနီ။ ဟန်နီကပြောရင် အစပိုင်းလောက်ပဲ ပြောတတ်တယ်။ အိပ်ပျော်ရင်း သူငိုတဲ့အပိုင်းပေါ့။ ကောက်ရိုးမွှေး ရာနဲ့အိပ်ပြီး မနက်သုံးနာရီထရတဲ့ ရထားထိန်းကြီးဆိုလား... အဲဒါပြောပြီး ငိုတာပဲ။”

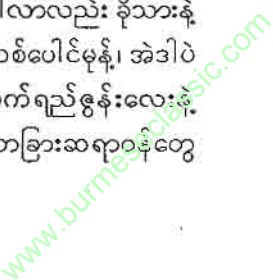

တိုနီသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာရယ်လိုက်ပြီးမှ အလေးအနက်ဖြစ်သွားသည်။

“တိုနီပြောမယ် အိုင်ဒါ၊ အဲဒါ မကောင်းဘူး။ အရာရာကို ဒီလောက် ခံစားလွယ်တာ သူ့အတွက် မကောင်းဘူး။ ရထားထိန်းကြီးက ကောက်ရိုး မွေ့ယာနဲ့ အိပ်ပြီး မနက်သုံးနာရီထတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ရထားထိန်းဖြစ်နေတာပေါ့။ ဟန်နိုက ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် ခံစားလွယ်နေတယ်။ အဲဒါတွေက သူ့ကို ဝါးစားသွားလိမ့်မယ်။ တိုနီတို့ ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးနဲ့ အသေအချာ စကားပြောသင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက...”

တိုနီသည် လက်ကိုပိုက်၊ ခေါင်းကို တစ်ဖက်လှည့်၍ ကြမ်းပြင်ကို ခြေထောက်ဖြင့် အသာဆောင်ရင်း စကားဆက်သည်။

“ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးက အသက်သိပ်ရနေပြီ။ သူက သူတော်ကောင်း ကြီးပါ။ သူ့ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုနီမှာ ဘာထင်မြင်ချက်တွေမှ မရှိပါဘူး။ တိုနီမှာရင် ဘုရားက ခွင့်လွှတ်မှာပါ။ အခုလို ဟန်နို ကြောက်တတ်၊ လန့်တတ်တာတွေ၊ အိပ်ပျော်နေရင်း လန့်နိုးလာတာတွေ ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးကို ပြောပြရင် ဒေါက်တာပြောနိုင်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက် တာလို့ လက်တင်ဘာသာနဲ့ ပြောရုံတစ်မည်ပဲ။ သူက သူတော်ကောင်းကြီးပါ။ မိသားစုရဲ့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းကြီး၊ ဒါပေမဲ့ သူက မထက်တော့ဘူး။ ထက်တဲ့မြက်တဲ့လူဆိုတာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဒါမျိုးက ငယ်တုန်းမှာ ပြတာ၊ ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးက ၄၈ ခုနှစ်ကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့လူပဲ။ အဲဒီတုန်းက သူ့အသက် ငယ်သေးတယ်။ အဲဒီတုန်းကဖြစ်ခဲ့တဲ့ အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားနဲ့ တစ်သွေး တစ်သံ တစ်မိန့် အဆုံးသတ်ရေးတို့၊ လွတ်လပ်ရေးနဲ့ တရားမျှတမှုတို့ ဆိုတာတွေကို သူ စိတ်ဝင်စားသလား၊ စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ အိုင်ဒါ ထင်သလား။ သူက ကောင်းကောင်းပြုစုပျိုးထောင်ခံထားရတဲ့ လူ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက စာနယ်ဇင်းနဲ့ တက္ကသိုလ်ဥပဒေတွေ ပြင်ဆင်မှုကို နည်းနည်းလေးတောင် စိတ်မဝင်စားဘူး။ တစ်ခါမှလည်း မရိုင်းပျူးဘူး။ မယဉ်ကျေးတာမျိုး ဘယ်တုန်း ကမှ မရှိဘူး။ အမြဲတမ်း မျက်နှာထား ပျော့ပျောင်းပြီး တစ်ခါလာလည်း ခိုသားနဲ့ ပြင်သစ်ပေါင်မုန့်၊ နောက်တစ်ခါလာလည်း ခိုသားနဲ့ ပြင်သစ်ပေါင်မုန့်၊ အဲဒါပဲ ဆေးညွှန်းပေးတတ်တယ်။ ရောဂါပြင်းပြီဆိုမှ လက်ဖက်ရည်ဇွန်းလေးနဲ့ ဆေးတိုက်တာ။ ဝွတ်(ဒ်)နိုက်... အိုင်ဒါ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တခြားဆရာဝန်တွေ

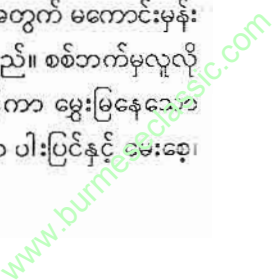
ရှိဦးမယ်ထင်တယ်။ ဂါဒါနဲ့ လွဲသွားတာ နာတာပဲ။ ရပြီ... ကျေးဇူးပဲ။ စကြိုမှာ မီးရှိပါတယ်။ ငွတ်(ဒ်)နိုက်”

ပြန်အဆင်းတွင် အစ်ကိုဖြစ်သူအား နှုတ်ဆက်ရန် ထမင်းစားခန်း တံခါးကို တိုနီဖြင့်လိုက်ရာ တစ်ခန်းလုံး လင်းထိန်နေပြီး သောမတ်(စ်)အား လက် နောက်ပစ်လျက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

*

တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်သော အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)သည် စားပွဲနား ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်မှန်ထုတ်ကာ စာဆက်ဖတ်ရန်ကြိုးစားသော်လည်း တစ်ခဏ အတွင်း သူ့မျက်လုံးများ ပုံနှိပ်စာရွက်ပေါ် ချာချာလည်သွားပြီးမှ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ စည့်ခန်းဆောင်မှောင်မှောင်ထဲ မျက်လုံးစိုက်သွားသည်။ ဣရိယာပုတ်မပြောင်းဘဲ ဆက်ထိုင်နေသည်။ တစ်ကိုယ်တည်းရှိနေစဉ် သောမတ်(စ်)၏ မျက်နှာသည် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားရာ မှတ်မိရန် မလွယ်ပေ။ ပါးပြင်နှင့် ပါးစပ် ပြွက်သားများက စိတ်၏ ခွင့်ပြုချက်အတိုင်း လျော့ကျသွားသဖြင့် ပျော့တွဲတွဲကြီး ဖြစ်သွားသည်။ စွမ်းအားကောင်းသော၊ သတိကြီးသော၊ ခင်ခင်မင်မင်ရှိတတ်သော မျက်နှာဖုံးကို ကြာမြင့်စွာ တစိုက်မတ်မတ် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သော်လည်း ယခုလိုအချိန် မျိုးတွင် တင်းထားသမျှ လျှော့ချလိုက်သဖြင့် အဆိုပါမျက်နှာဖုံး ကွာကျပျောက်ရ သွားကာ သောကဖြင့် နှမ်းနယ်နေသော မျက်နှာသွင်ပြင်က ဘွားဘွားကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ ပန်းလျှောက်လုံးများက အရာရာကို ငေးနေလျက်က မမြင်။ ထိုမျက်လုံးများ တဖြည်းဖြည်းနီရဲပြီး စိုစွတ်လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူပင် မလှည့်စား ချင်တော့။ ပွေလီရှုပ်ထွေးကာ ဝေသီဝါးနေသော ကယောက်ကယက် အတွေး များက သူ့စိတ်အာရုံတစ်ခုလုံးတွင် ပြည့်နှက်နေသော်လည်း သူ့ကို လွှမ်းမိုး ထားသည့် တစ်ခုတည်းသောအတွေးမှာ 'သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)တစ်ယောက် အသက်လေးဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်တွင် အိုစာသွားပြီ' ဆိုသော အတွေးဖြစ်သည်။

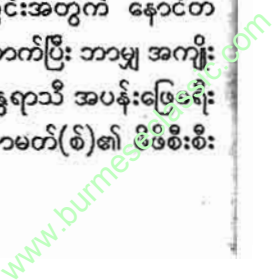
မျက်လုံးနှင့် နဖူးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ပွတ်သည်။ ပင့်သက် တစ်ဝကြီး ရှာသည်။ စက်ရပ်နယ် စီးကရက် မီးညှိသည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် မကောင်းမှန်း သိလျက်နှင့် စီးကရက်မီးခိုးကြားထဲမှ အမှောင်ထုကို ငေးသည်။ စစ်ဘက်မှလူလို သပ်ချပ်ရှင်းခန့်သော ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်၊ ကော်တောင့်ကာ မွှေးမြဲနေသော နှုတ်ခမ်းဗွေ၊ ဂရုတစိုက် အမွှေးအမှင် ရှင်းလင်းထားသော ပါးပြင်နှင့် ဝမ်းဗေ၊

ပါးစပြုလာပြီဖြစ်သော ဆံပင်ကို ပညာပါပါ ညှပ်ထားသော ဆံပင်ပုံစံ... စသည်တို့သည် နှမ်းဖတ်နေသော ဤမျက်နှာနှင့် လားလားမျှ မအပ်စပ်။ ငယ်ထိပ်တွင် ဆံပင်ကို ဘေးနှစ်ဖက်သို့ ခွဲ၍ နားသယ်ပေါ်တွင် သပ်တင်ထားသည်။ နားအုံပေါ်မှ လှိုင်းထဆံပင်များက သိပ်မရှည်။ ထိုလှိုင်းထ ဆံပင်များ ဖြူချင်ချင် ဖြစ်နေ၍ တိုတိုညှပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏ တက်ကြွမြန်ဆန်သော လှုပ်ရှားမှုနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လာသော သူ့သွင်ပြင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ခံစားသိနေပြီး အခြားလူများ၏ မျက်စိထဲတွင်လည်း ပြေးမလွတ် ဆိုသည်ကို ကောင်းကောင်း သိသည်။

အမှန်မှာ သောမတ်(စ်)၏ အရေးပါအရာရောက်မှုများ ယခင်ကထက် လျော့နည်းသွားခြင်းမရှိပေ။ အမတ် ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)သည် ရာဇဝတ်တရား သူကြီး၏ ညာဘက်ရုံးဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆွေနှင့် ရန်သူတော်များက မငြင်းနိုင်။ ရာဇဝတ်တရားသူကြီး လင်ဟာပင် ထိုအချက်ကို ယခင် ရာဇဝတ်တရားသူကြီး အိုဗာဒီထက်ပို၍ အလေးအနက်ရှိသည်။ သို့သော် ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) လုပ်ငန်းကမူ ယခင်ကလို မဟုတ်တော့။ အပ်ချုပ်သမား စတပ်က ဝက်ပေါင် စွပ်ပြုတ်သောက်ရင်း ဇနီးနှင့် ထိုလုပ်ငန်းအကြောင်း ဆွေးနွေးနေသည်မှာ အများဆိုင် လုပ်ငန်းကြီးအလား။ သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)ကိုယ်တိုင်လည်း ညည်းနေရ၏။

လုပ်ငန်းတွင် အဓိကတာဝန်ရှိသူမှာ သောမတ်(စ်)ပင်ဖြစ်သည်။ ၆၆ ခုနှစ်တွင် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး အခြေမှ ယိုင်သွားလောက်အောင် စီးပွားရေးထိုးနှက်ချက် ကြုံခဲ့ရသော်လည်း ယခုအချိန်ထိ သောမတ်(စ်)သည် ချမ်းသာဆဲ။ ငွေကြေး ဆုံးရှုံးမှုလည်း မရှိ။ သို့တိုင် သူ့ကိုယ်သူ လာဘ်မကောင်းတော့ဟူသော ဥပါဒါန် ကြောင့် သူ့ဘာသာ စိတ်ဥပဒ် ရောက်နေ၏။ ယခင်လို ဧည့်ခံပွဲများ လုပ်၍ ဖိတ်နေကျ ဧည့်သည်များကို ဖိတ်သည်။ သို့သော် ယခင်လိုမဟုတ်ဘဲ သောမတ်(စ်)သည် ထူးထူးခြားခြား ငွေကို ဖက်တွယ်လာသည်။ သေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့က အစ ချွေတာလာသည်။ အိမ်သစ်ကြီး ဆောက်လုပ်ခြင်းအတွက် နောင်တ ရကြောင်း အကြိမ်တစ်ရာခန့် ပြောသည်။ ထိုအိမ်ကြီးဆောက်ပြီး ဘာမျှ အကျိုး ကျေးဇူး မဖြစ်ထွန်းဘဲ လာဘ်တိတ်ကြောင်းပြော၏။ နွေရာသီ အပန်းဖြေခရီး လည်း မထွက်တော့။ မိသားစုထမင်းဝိုင်းမှာလည်း သောမတ်(စ်)၏ ဖိဖိစီးစီး

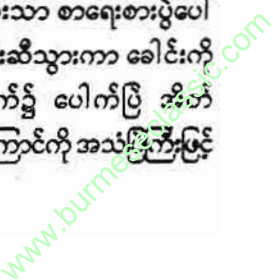

ညွှန်ကြားချက်ကြောင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မရှိ။ ပါကေးခင်း ကြမ်းပြင်၊ ဝက်သစ်ချ
ပရိဘောဂများနှင့် ကြီးမားခဲ့ညားသော ထမင်းစားခန်းကြီး၏ ထမင်းပိုင်းမှာ
ချောက်ချီးချောက်ချက်။ တနင်္ဂနွေနေ့တွင်သာ အချို့တည်း၏။

သောမတ်(စ်)၏ ဝတ်စားပုံမှာမူ ယခင်လို စမတ်ကျဆဲဖြစ်သည်။
သို့သော် အဝတ်ကောင်းများ လျှော်ဖန်များက အထည်နာမည်စိုး၍ ရုပ်အင်္ကျီကို
တစ်ရက်ခြားတစ်ခါသာ လဲကြောင်း အစေခံကြီး အင်တန်က စားဖိုဆောင်တွင်
ဖောက်သည်ချသည်။ အင်တန်သည် ထိုမျှလောက်သာ သိသည်မဟုတ်။ သူ့ကို
အလုပ်ထုတ်မည့်အကြောင်းကိုပါ သိနေသည်။ အင်တန်အား အလုပ်ထုတ်မည့်
ကိစ္စကို ဂါဒါက ကန့်ကွက်သည်။ အိမ်ကြီးသလောက် လုပ်ရမည့်ဝန်တာများ
အဆာကျယ်လှသဖြင့် အစေခံသုံးယောက်နှင့် မနည်းနိုင်အောင် လုပ်ရမည်
ဖြစ်ကြောင်း ပြောသော်လည်း အကျိုးမထူး။ သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)သည်
သူ့အား အထက်လွှတ်တော်သို့ မြင်းရထားမောင်း၍ ပို့ပေးခဲ့သူ အင်တန်အား
သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော လက်ဆောင်ပေး၍ တောပြန်ပို့လိုက်တော့၏။

လုပ်ငန်းတွင် ပျော်ပိုက်စရာ ပါးရှားလာလေလေ သောမတ်(စ်)၏
ဤကဲ့သို့ အမိန့်များ ဒီဂရီတက်လေဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းကြီး၏ ဇက်ကြိုးကို
ငယ်နစဉ်တစ်ချိန်က ကိုင်တွယ်ခဲ့သလို စွန့်စားလိုစိတ်များ သောမတ်(စ်)တွင်
မရှိတော့။ အားလုံး အတောင်ပေါက် ပျံကုန်ကြသည်။ ငွေကြေး အနည်းငယ်
ထည့်ဝင်ထားသော ပါတနာ မားကပ်(စ်)သည် ပင်ကိုသဘာဝအားဖြင့် တီထွင်
ဉာဏ် မရှိသူဖြစ်ရာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မတွေးတတ်ပေ။

အသေးအဖွဲကိစ္စများကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်သော မားကပ်(စ်)၏ စရိုက်
သည် တစ်နေ့တခြား ပိုဆိုးလာရာ လူ့ခွစာဖြစ်လာသည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို
ညှပ်ပြီး မှတ်စုစာအုပ်ထဲ အတိုအထွာလေး ရေးရုံအတွက် နှုတ်ခမ်းမွေးကိုဆွဲ၊
မျက်စောင်းကြီးများထိုး၍ ချောင်းဟန့်သံပေးလိုက်ရသည်မှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်
ကြာသည်။ ညမောင်လာလျှင် ဓာတ်ငွေ့မီးကို သုံးပါက ရုံးခန်းတစ်ခန်းလုံး
လင်းကျင်းသွားမည်ဖြစ်လျက် အမဲဆီ ဖယောင်းတိုင်လေးသာ စာရေးစားပွဲပေါ်
ထွန်း၏။ နာရီဝက်ကြာတိုင်း နေရာမှခွာ၍ ရေဘုံပိုင်ခေါင်းဆီသွားကာ ခေါင်းကို
ရေဆွတ်သည်။ တစ်မနက်တွင် သူ့စာရေးစားပွဲအောက်၌ ပေါက်ပြဲ အိတ်
တစ်လုံးကို တွေ့ပြီး တရားခံရှာသော် ကြောင်ကိုတွေ့၍ ထိုကြောင်ကို အသံကြီးဖြင့်

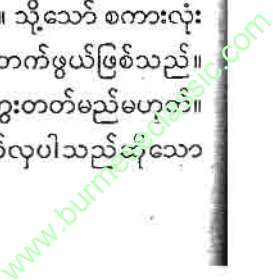

ကျိန်ဆဲနှင့်ထုတ်ရာ တစ်ရုံးလုံး ပွဲကျ၍မဆုံး။ သူ့ပါတနာလေး၏ နှမ်းချိုနေသော မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို အကဲမခတ်တတ်။

သောမတ်(စ်)သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အမှောင်ထုထဲထိုင်ငေးနေစဉ် သို့မဟုတ် အသေးအဖွဲ့ လက်လီအရောင်းအဝယ်ကလေးလောက်သာ အလုပ် ဖြစ်ပြီး အိမ်အပြန် သူ့ကိုယ်သူ သယ်လာစဉ် မခံနိုင်လောက်အောင် ဒေါသထွက် အရှက်ရနေတတ်သည်။ ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)လုပ်ငန်းကြီးသည် တစ်ပြားခွာ နှစ်ပြားခွာ ပေါ်လစီထဲ သက်ဆင်းနေသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ထိုအခြေအနေက အကောင်းဆုံးဟု ဆိုရမည်။ ကံခေခြင်း ဆိုသည်ကလည်း အချိန်ယူရသည်။ ကံဆိုးမှုက ဟိုသည် ရမ်းဖယ် နေစဉ် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ငြိမ်ငြိမ်နေ၍ ကိုယ်ခံစွမ်းအားကို စုစည်းထားရမည်ဟု သောမတ်(စ်) တွေးခဲ့သည်။ ဗွန်မေးဘွန်း၏ ကမ်းလှမ်းချက် ဘာကြောင့် ယခုမှ ပေါ်ထွက်လာသနည်း။ သူ ပါးနပ်စွာ ငြိမ်သက်နေစဉ် ထိုကမ်းလှမ်းချက်က ပေါ်ထွက်လာပြီး အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ် သူ့ကို ချောက်ချားစေကာ သံသယ၏ သားကောင်အဖြစ် သွတ်သွင်းခဲ့သည်။ အချိန်တန်၍လော၊ နိမိတ် ပြခြင်းလော၊ သူ မားမားထရပ်၍ ကြုံကြုံခံ တိုက်ထုတ်ပစ်ရမည်လော။ သူ၏ တိကျသေချာမှုများ အားလုံးထည့်၍ ဗွန်မေးဘွန်း၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို သူ ငြင်းပယ်သည်။ ငြင်းသော်လည်း ယခုထိ ဆုံးဖြတ်ချက် မချနိုင်ပေ။ ချနိုင်မည့် ပုံလည်း မပေါ်။ “တစ်ခုခုကို ဆန့်ကျင်တဲ့အခါ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ခိုင်ခိုင်မချ နိုင်သေးဘဲ စိတ်တွင်း လွန်ဆွဲနေပြီဆိုရင် လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်လာတော့တာပဲ” ဟူသော တိုနိုစကားကို သူ တစ်အုံနွေးနွေးစဉ်းစားနေခဲ့ သည်။ တတ်လည်း တတ်နိုင်သည့် တိုနိုပါပေ။

သူ့ဘက်ကပြန်ဖြေခဲ့သည်မှာ ‘အကွက်ရိုက်ပန္နက်ဆင်တဲ့အလုပ်’ ‘ပြဿနာ ရှိတဲ့ ရေကန်ထဲ ဘာလို့ ငါးသွားများမလဲ’ ‘ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ မြေပိုင်ရှင်ဆီက ဘာကြောင့် ခေါင်းပုံသွားဖြတ်မလဲ’ ‘အမြတ်ကြီးစား လုပ်ရမလား’ စသည်တို့ဖြင့် အလေးအနက် ပြောခဲ့သည်။ စကားလုံးများ ကောင်းသည်။ သို့သော် စကားလုံး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် သုံးရမည့်အချိန်လားဟု စောဒကတက်ဖွယ်ဖြစ်သည်။ ကောင်စစ်ဝန် ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းဆိုလျှင် သူ့လို တွေးတတ်မည်မဟုတ်။ ပြောလည်း ပြောတတ်မည် မဟုတ်။ လက်စောင်းထက်လှပါသည်ဆိုသော

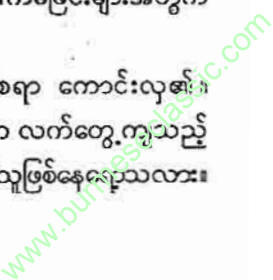

သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် စီးပွားရေးသမားလော၊ ယောက်ယက်ခတ် တတ်သော စိတ်ကူးယဉ်သမားလော။

ထိုမေးခွန်းကို သူ မေးနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ဘဝဆိုသည်မှာ ခက်ထန် ကြမ်းတမ်းသည်။ ထောက်ထားညှာတာခြင်းမရှိသော စီးပွားရေးဆိုသည်က ဘဝ၏ အနှစ်ချုပ်ပင်ဖြစ်၏။ သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် သူ့အဖေကဲ့သို့ ခြေနှစ်ချောင်းပေါ် မားမားရပ်၍ ဘဝ၏ ခက်တရော်သော လက်တွေ့ကျမှုကို ရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလားဟု သူတွေးသည်။ အတိတ်ကာလများကပင် သံသယဝင်စရာ အချက်အလက်များကို သူ အတော်အတန်ရှာတွေ့ခဲ့သည်။ သူ့အနေဖြင့် ပြစ်ဒဏ် ခတ်ခြင်း၊ ပြစ်ဒဏ်ခံရခြင်း၊ ပြစ်ဒဏ်ဟု သဘောမထားခြင်း... စသည်တို့ထက် ကိစ္စတစ်ခုလုံးကို အရေးမလုပ်ဘဲ မသိလိုက်လေသယောင် သဘောထား သင့်သည်။

၁၈၆၆ ခု စီးပွားရေးကပ်နှင့် သူ့ကို လွှမ်းမိုးထားသော ပူပန်ဗျာပါဒကို သူ ပြန်အမှတ်ရမိသည်။ ထိုစီးပွားရေးကပ်တွင် သူ အရှုံးကြီးခဲ့သော်လည်း သူ မခံရပ်နိုင်သည်မှာ ငွေကြေးဆုံးရှုံးမှုမဟုတ်။ လူတစ်ယောက်သည် စီးပွားရေး ကံခေါ်ဆိုပါက သူ၏ အကောင်းဆုံးဆိုသော မိတ်ဆွေများ၏ ကိုယ်ချင်းစာနာ စိတ်ကင်းသော၊ အေးစက်တင်းမာသော၊ ရိုင်းပျသော သံသယကို တွေ့ကြုံရ တော့သည်။ သူ့လုပ်သက် ကာလတစ်လျှောက်တွင် ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့် စီးပွားရေးသမားဘဝ၏ ရက်စက်ရိုင်းစိုင်းမှုကို နဖူးတွေ့ခူးတွေ့ အတွေ့အကြုံ ရခဲ့သည်။ အရိုင်းအတိုင်းဖြစ်သော၊ လုံးတီး ထီးထီးကြီးဖြစ်သော၊ လွှမ်းမိုးနိုင် လွန်းသော၊ ကိုယ်ကျိုးဖက်မှုရှေ့တွင် ကောင်းမွန်သိမ်မွေ့သော စိတ်ခံစားချက်များ အသာ တွားထွက်သွားပြီး ပုန်းအောင်းနေရသည်။ သို့သော် ထိုလူ့ဓမ္မတာများကို သူသိထားပြီး ဖြစ်လျက်နှင့် ဘယ်အတွက်ကြောင့် သူအံ့အားသင့်နေရသနည်း။ သူစိတ်ခွန်အားတက်နေသော နေ့များတွင် သူ၏ စိတ်ဓာတ်ကျ အိပ်ပျက်ည များနှင့် လူ့ဘဝ၏ ရိုင်းပျမှုအပေါ် ခံတွင်းပျက် စိတ်ချဉ်ပေါက်မိခြင်းများအတွက် တစ်ကိုယ်တော် ရှက်သွေးဖြန်းသွားတတ်သည်။

သူ၏ ခံစားချက်များမှာ ရူးနှမ်းနှမ်းနှင့် ရယ်စရာ ကောင်းလှ၏။ ဘာကြောင့်များ သူ ဋီကာချဲ့နေမိပါလိမ့်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က လက်တွေ့ကျသည့် စီးပွားရေးသမား မဟုတ်ဘဲ စိတ်ကူးကလေးနှင့် လွမ်းတတ်သူဖြစ်နေနေသလား။

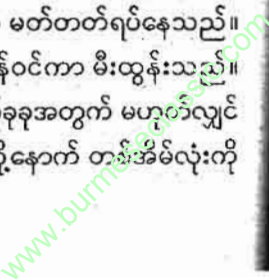

ထိုမေးခွန်းကို သူ့ဘာသာသူ မေးစမ်းခဲ့ရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။ စိတ်အားတက်နေသည့် အချိန်တွင် သူ အဖြေတစ်မျိုးပေးသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျချိန်တွင် အဖြေတစ်မျိုးပေးသည်။ အမှန်မှာ သူသည် ထိုနှစ်မျိုးစလုံး ရောနေသည့် လူစားတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကိုမူ ဘယ်သောအခါမှ ဝန်မခံ။

လက်တွေ့ကျကျ လှုပ်ရှားတတ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကို လူအများက မြင်အောင် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ အတိတ်ကာလတွင် သူရခဲ့သော အောင်မြင်မှုများမှာ သူ၏ စိတ်အားထက်သန်မှုနှင့် ရောင်ပြန်ဟပ်နေသော တွန်းအားကြောင့် မဟုတ်ပါလော။ အကယ်၍ သူသာ ချက်ချင်း လက်ငင်း ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ကျသွားမည်ဆိုလျှင်၊ စွမ်းအားများ ချိန်သွားမည်ဆိုလျှင် အကြောင်းရင်းမှာ သူ၏ စိတ်ဓာတ်ကျမှုနှင့် စိတ်တွင်း ပဋိပက္ခ၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် မဟုတ်ပါလော။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူ့အဖေ၊ သူ့အဘိုးနှင့် သူ့ဘိုးအကြီးတို့ ဤပေါက်ယာတော သီးနှံကို ဝယ် မဝယ်ကိစ္စနှင့် သက်ဆိုင်ပါဦးမည်လော။ အဖြေမှာ သူ့ဘိုးအဖေများသည် သူ့ထက်ပို၍ လက်တွေ့ကျသည်။ သဘာဝကျသည်။ ပို၍ အားသွန်ခွန်စိုက်ရှိကြသည်။

သောမတ်(စ်)သည် တွေးနေရင်း မရိုးမရွဖြစ်လာသည်။ ကုလားထိုင်ကို တွန်းထုတ်ပြီး ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်သည်။ အလယ်ဗဟို စားပွဲအထက်ရှိ မီးပဒေသာပွင့်တွင် မီးထွန်းသည်။ ဇိမ်ခံအခန်းကြီးကို မြင်သိစိတ်ဗလာဖြင့် မတ်တတ်ငေးရင်း နှုတ်ခမ်းမွေးအဖျားကို တစ်ချက်တစ်ချက် ဖြည်းဖြည်း ဆွဲသည်။ နားနေခန်းနှင့် တွဲလျက် ထိုဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးမှာ အိမ်၏ ရှေ့ပိုင်း တစ်ခုလုံးကို နေရာယူထားသည်။ လင်းလင်းကျင်းကျင်းလည်းရှိ၊ မွမ်းမံပရိဘောဂများလည်း ပြည့်စုံသည့်အပြင် ပက်လက်စန္ဒရားကြီးတစ်လုံးနှင့် ဂါဒါ၏ တယောသိမ်းသည့် ကျေ(စ်)၊ ဂီတစာအုပ်များသိမ်းသည့် စင်၊ သီချင်းစာသားတင်ခုံနှင့် တံခါးအထက်မှ တေးဆို မြားနတ်မောင် ဖောင်းကြွရုပ်ကလေးတို့ကြောင့် ဂီတခန်းမနှင့် ပိုတူနေသည်။

သောမတ်(စ်)သည် သုံးမိနစ်ခန့် မလှုပ်မယှက် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် နားနေခန်းကိုဖြတ်၍ ထမင်းစားခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ မီးထွန်းသည်။ နံရံကပ်ဗီရိုနားသွားကာ ရေငဲ့သည်။ အခြားအလုပ်တစ်ခုခုအတွက် မဟုတ်လျှင် သူ့နှလုံးအိမ် ငြိမ်ကျစေရန် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တစ်အိမ်လုံးကို

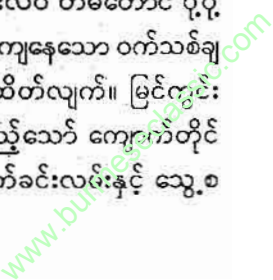

မြန်မြန်သွက်သွက် မီးလိုက်ထွန်းသည်။ သစ်သားမှန်ပုံကွက် အလှဆင်ထားသော ဗီရိုကို သူ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဖွင့်ပြီး ပြန်ပိတ်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ ဖဲချပ်နှင့် တိုလီမိုလီများထည့်သော ဝက်သစ်ချဘူးလေး၏ အဖုံးကို ဖွင့်ပြန်သည်။ ကစားစရာတစ်ခုကို လက်ချောင်းများကြား အသံမြည်အောင်ဆော့ပြီး ဘူးအဖုံးကို ချောက်ခနဲ ပြန်ပိတ်သည်။ ထို့နောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် တော့သည်။

ဆေးလိပ်သောက်ခန်းမှထွက်လျှင် ရောင်ပြေးမှန်ပြတင်းပေါက်လေး တစ်ပေါက်သာရှိသော အခန်းငယ်သို့ရောက်သည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု အံကျအောင် ဆက်ထားသော စားပွဲသေးသေးလေးများရှိပြီး စားပွဲတစ်လုံး ပေါ်တွင် အရက်ဗီရိုလေး တင်ထားသည်။ ထိုအခန်းမှ ပါကေးခင်း ထမင်းစားခန်း သို့လည်း ဝင်နိုင်သည်။ ထမင်းစားခန်းရှိ ဝိုင်အရက်ရောင် လိုက်ကာများ တပ်ထားသော ပြတင်းမြင့်မြင့်ကြီး လေးပေါက်မှ ဥယျာဉ်ထဲသို့ လှမ်းမြင်ရ နိုင်သည်။ အိမ်ကြီး၏ အနံ့တစ်ခုလုံးကို ယူထားသော ထိုထမင်းစားခန်းထဲတွင် ဆိုဖာနီမ့်နှစ်လုံးချထားပြီး ဆိုဖာဖုံးမှာ ပြတင်းလိုက်ကာနှင့် ဆင်တူဖြစ်သည်။ ကျောမှိုမြင့်သော ကုလားထိုင်မတ်မတ်ကြီးများကို နံရံတစ်လျှောက် စီချထား၏။ မီးလင်းဖိုနောက်တွင် ခေါင်းတိုင်ရှိသည်။ မီးလင်းဖိုထဲတွင် ကျောက်မီးသွေး အတုများကို မီးတောက်လောင်နေဟန် ပြောင်ပြောင်လက်လက် စက္ကူနီများဖြင့် ပတ်ထားသည်။ ကျောက်ဖြူသား ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်တွင် တရုတ်ကြွေပန်းအိုးကြီး နှစ်လုံးမှာ အခန့်သား။

ဓာတ်ငွေ့မီးကြောင့် အိမ်အထပ်တစ်ခုလုံး မီးထိန်ထိန်လင်းနေပုံမှာ ပါတီပွဲ အပြီး နောက်ဆုံးစဉ်သည်ပြန်ချိန်နှင့် တူနေသည်။ သောမတ်(စ်)သည် တစ်ခန်းလုံး တစ်နံ့တစ်လျှား လျှောက်သွားနေပြီးမှ ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်ကာ ဥယျာဉ်ထဲ ငဲ့ကြည့်သည်။

မိုးယံထက်တွင် လ က မြင့်တက်နေသည်။ ဝှမ်းလိပ် တိမ်တောင် ပဲ့ပဲ့ ကြီးထဲ လကလေး မပြုတပြုနှင့် မြုပ်နေရှာသည်။ ညွတ်ကျနေသော ဝက်သစ်ချ ကိုင်းပေါ် ရေပန်း ရေကျသံမှလွဲ၍ တစ်လောကလုံး ဆိတ်လျက်။ မြင်ကွင်း ကွယ်နေသော ရင်ပြင်ကလေးကို သောမတ်(စ်) ငဲ့ကြည့်သော် ကျောက်တိုင် ပုလေး နှစ်တိုင်၊ စကြိုပြောင်ပြောင်လက်လက်၊ ကျောက်ခင်းလမ်းနှင့် သွေ့စ

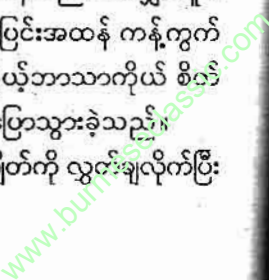

ပြုနေသော သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပန်းခင်းများကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ငေးနေမိသော အခိုက်ကလေးနှင့် စောစောက သူ့လုပ်ရပ်အကုန်လုံးသည် သူ့ကို ဖြေသိမ့်စေဖို့ နေနေသာသာ ဒေါသပင် ထွက်လာသည်။ တံခါးဂျက်ကို ဆွဲကာ ဂျက်ပေါ် နဖူးတင်၍ သူ မှီနေသည်။ ဒေါင်ချာစိုင်းနေသော သူ့အတွေးမောများကို ဧကန်ကြိုးသတ်သည်။

သည်နေရာကို ဘာလုပ်ဖို့ လာမိပါလိမ့်။ နှမကို ပြောခဲ့သည့်စကားကို သူ ပြန်စဉ်းစားသည်။ မပြောခင်က သူ့ဘာသာ ဒေါသ လှိမ့်ထွက်နေခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူ့စကားသည် မဆီလေးရယ်မှ အိုမဆိုင်။ မြို့စား စတီရယ်(လ်) လစ်နှင့် မြေပိုင်ရှင်တို့အကြောင်း သူပြောခဲ့သည်။ ထုတ်လုပ်သူက ကြားခံလူ အပေါ် လူမှုရေး အသာစီးရမှုအကြောင်း သူ့အမြင်ကို ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဘာလုပ်ဖို့ ပါလိမ့်။ မှန်ချင်လည်း မှန်မည်။ မှားချင်လည်း မှားမည်။ သို့သော် သောမတ်(စ်) ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)သည် ထိုအသေးအမွှားလေးကို အဆန်းလုပ် ပြောနေရသလော။ အဆန်းလုပ် ခေါင်းထဲထည့်နေရသလော။ ကိုယ့်ခံယူချက်အပေါ် ယုံကြည် စိတ်ချမှု အပြည့်အဝရှိသူသည် မည်သည့်ခံယူချက်မျိုး ဖြစ်ပေစေ နားလည် သဘောပေါက်ကာ တန်ဖိုးထား ထိန်းသိမ်းရုံထက်မပို။

ခပ်ဝေးဝေး အတိတ်ကာလမှ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သူ ပြန်အမှတ်ရ မိပြီး ရုတ်တရက် သူ့မျက်နှာ ပူထူသွားသည်။ ညီတော်မောင် ခရစ်ရှန်းနှင့်အတူ မင်းလမ်းအိမ်ခြံဝင်းထဲ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားများနေပုံကို သူ ပြန်မြင်ယောင် မိသည်။ ခါးသီးနောင်တရဖွယ်ရာများထဲမှ တစ်ခုဖြစ်၏။ ခရစ်ရှန်းသည် ပညာသား မပါသော မနှစ်မြို့ဖွယ် စကားတစ်ခုခုကို လူအများကြားအောင် ပြောခဲ့သည့်အတွက် သူ့ဒေါသ အထွတ်အထိပ်ရောက်ကာ ခရစ်ရှန်းနှင့် စာရင်း ရှင်းခဲ့သည်။ စီးပွားရေးသမားမှန်သမျှ လူလိမ်ချည်းပဲဟု လူပုံအလယ်တွင် ခရစ်ရှန်း ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ဆိုခဲ့သည်။ စောစောက သူ့နှမ တိုနီကို သူပြောခဲ့သည့် အကြောင်းကလည်း ခရစ်ရှန်းစကားလိုပင် သေးဖွဲသိမ်နပ်နေသည်။ ဘာမျှမထူး။ သူက ဒေါသပင် ကြီးပြနေသည်။ ကမ်းလှမ်းချက်ကို အပြင်းအထန် ကန့်ကွက် ခဲ့သည်။ သို့သော် ဉာဏ်များသည့် ပလီအိုး တိုနီက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ် ခိုင်ခိုင်မချနိုင်သေးဘဲ စိတ်တွင်း လွန်ဆွဲ ဘာညာနှင့် ပြောသွားခဲ့သည်။

“မဟုတ်ဘူး” သောမတ်(စ်)သည် ပြတင်းတံခါး ဂျိတ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး

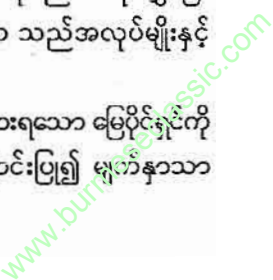
ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မ ကာ ရုတ်တရက် ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်သည်။ နေရာမှ
ခွာလာခဲ့ပြီး “ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပဲ” ဟုဆိုသည်။ ထို့နောက် သူ ချောင်းဆိုးလိုက်သည်။
ကိုယ့်စကားသံ တစ်သံတည်း ကိုယ်ပြန်ကြားနေရသည့်အတွက် ချောင်းဆိုး
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ သူ
ပြန်လှည့်ပြီး အခန်းအားလုံးကို လျင်မြန်စွာ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့၏။

“ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပဲ” ဟု ထပ်ပြောပြန်သည်။ “ဆုံးဖြတ်ရမှာကို ငါ အချိန်
ဖြုန်းနေတယ်။ ကိုယ်ရေးကြုံတော့ သက်လုံ မကောင်းဘူး။ ငါက ခရစ်ရှန်း
ထက်တောင် ပိုဆိုးလာပါလား” စောစောက တင်းခံနေသည့် အနေအထားမျိုး
မဟုတ်တော့သည်ကပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း။ ပေါက်ယာတောသီးနှံက ဓားသွား
ပေါ်မှာတဲ့လား။ “ငါလုပ်မယ်” ဟု သူ စိတ်အားထက်သန်စွာ တီးတိုးပြောသည်။
လက်တစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်ပြီး လက်ညှိုးတငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း “ငါလုပ်မယ်” ဟု
ဆိုသည်။

အချီကြီး အပွကြီဆိုသည်မှာ ဒါမျိုးပဲဖြစ်သည်။ လွန်ရောကျဲရော
မတ်လေးသောင်းပဲထား။ ထိုမတ်လေးသောင်းကို နှစ်ဆပွားစေမည့် အခွင့်ကောင်း
ဖြစ်၏။ မှန်သည်။ သူ့ကို နိုးကြားထကြွလာအောင် လောဆော်ပေးသော ရပေါက်
ရလမ်းပင်ဖြစ်တော့သည်။ သူ၏ ပထမဦးဆုံး ခြေလှမ်းဖြစ်သည်။ စွန့်ရသည်
ကတော့ ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တပိုင် သရိုးသရီဖြစ်ခြင်းပင်။ အကယ်၍ သူ အောင်မြင်
ခဲ့လျှင် ယခင်လို သူ ပြန်ဖြစ်ပြီး စွန့်စားခန်း ထပ်ထုတ်နိုင်ဦးမည်။ ဥစ္စာခန
ဆိုသည်ကို ပိုင်ပိုင်ကိုင်တွယ်ပြီး မိမိရရ ချုပ်ထိန်းထားနိုင်တော့မည်။

ထိုအခွင့်အရေးကို စထရန့်အင်ဟက်ဂင်းစထရူမ်း ကုမ္ပဏီ မရစေရ။
လူချင်း ဆက်သွယ်မှုရှိသော ကုမ္ပဏီကသာ အသာစီးရမည်။ တကယ်တမ်း
တွင်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ခင်မင်မှုက အဆုံးအဖြတ်ပေးသော ပွဲဖြစ်သည်။ ယခု
ကိစ္စက သာမန်အရောင်းအဝယ်မဟုတ်။ သာမန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် မဟုတ်။ တိုနီ
ထံမှတစ်ဆင့် ဝင်လာသော သီးခြားအရောင်းအဝယ်ဖြစ်ရာ ဉာဏ်ကို လွှာပြီး
ပညာသားပါမှဖြစ်မည်။ ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရူမ်းတို့က သည်အလုပ်မျိုးနှင့်
တန်ပင် မတန်။

အခြားတစ်ဖက်မှ ကြည့်လျှင်လည်း ဖိအားပေးခံထားရသော မြေပိုင်ရှင်ကို
သူက မျက်နှာသာပေးခြင်းဖြစ်သည်။ တိုနီကို အကြောင်းပြု၍ မျက်နှာသာ

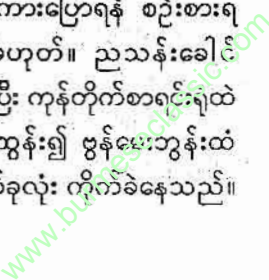

ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူ စာရေးရမည်။ ယခု ညတွင်းချင်း ရေးရမည်။ လုပ်ငန်း အမည်ပါသော စီးပွားရေးပေးစာ စာရွက်နှင့်မတူဘဲ သူ့ကိုယ်ပိုင်စာရွက်ဖြစ်သော လွှတ်တော်အမတ် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ဟု တံဆိပ်ခတ်ထားသော သီးသန့်စာရွက် တွင် ရေးရမည်။ နောက်ရက် အနည်းငယ်အတွင်း အလည်လာမည့်အကြောင်း ယဉ်ကျေးစွာ ရေးရမည်။ ယခု အရောင်းအဝယ်သည် သိပ်မလွယ်။ အဆင် မသင့်လျှင် ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်သွားနိုင်၏။

သူ့ခြေလှမ်း မြန်လာသည်။ အသက်ရှူပြင်းလာသည်။ တစ်ခဏထိုင်ပြီး ခုန်ထကာ အခန်းအားလုံးကို ဖြတ်လျှောက်သည်။ မားကပ်(စ်)၊ ဟာမန်ဟက်ဂင်း စထရွမ်း၊ ခရစ်ရှန်းနှင့် တိုနီတို့အကြောင်း သူ တစ်ဖန် ပြန်စဉ်းစားသည်။ သူ့အာရုံထဲတွင် ရွှေရောင်လွမ်းနေသော ပေါက်ယာတော သီးနှံများက လေ အသွဲ့တွင် တနွဲ့နွဲ့။ လေအသိမ်းတွင် တယိမ်းယိမ်း။ လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားမှု အပြီး လုပ်ငန်းကြီးဦးမော့သွားသဖြင့် သူ၏တွေဝေတွန့်ဆုတ်မှုများကို ပျက်ရယ်ပြု လျစ်လျူရှုလိုက်နိုင်မည်ကို သူ အိပ်မက် မက်နေသည်။ သူ လက်ကို ဆန့် ထုတ်ကာ “ငါလုပ်မယ်” ဟု ဆိုသည်။

တိုနီသည် တံခါးဖွင့်ပြီး “ဂွတ်(ဒ်)ဘိုင်” ဟု နှုတ်ဆက်သွားသည်ကို သူ မသိဘဲ “ငါလုပ်မယ်” ဟု အဖြေပေးလိုက်သည်။ ဂါဒါသည် အိမ်အဝင်တွင် ခရစ်ရှန်းအား နှုတ်ဆက်ပြီး အပေါ်ထပ် တက်လာသည်။ ဂီတက ပေးစွမ်းသည့် အခါတိုင်း ဂါဒါမျက်လုံးများ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ သောမတ်(စ်)သည် စက်ရုပ်လို ရုပ်ကာ ဂီတပွဲနှင့် စပိန်လူမျိုး အနုပညာပါရမီရှင်အကြောင်း စက်ရုပ်နယ် မေးသည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာဝင်မည်ဟု ဆိုသည်။

သို့သော် အိပ်ရာမဝင်ဘဲ လမ်းဆက်လျှောက်သည်။ ခြင်္သေ့၊ ဖျံ၊ ဝက်သစ်ချနှင့် သမ္ဘရာဟု အမည်ပေးထားသော လုပ်ငန်းပိုင် ကုန်လှောင်ရုံများ အတွင်း အပြည့်အသိပ် ဖြည့်တင်းမည့် ဂျုံအိတ်၊ မုယော၊ ရိုင်းဂျုံနှင့် မြင်းစား ဂျုံများအကြောင်း သူ အတွေးနယ်ချဲ့သည်။ ဈေးစကားပြောရန် စဉ်းစားရ ပြန်သည်။ သိပ်ကြီး မတန်တဆတော့ ပြောမည်မဟုတ်။ ညသန်းခေါင် အရောက်တွင် သူ အောက်ထပ်သို့ တိတ်တဆိတ်ဆင်းပြီး ကုန်တိုက်စာရင်းရုံထဲ ဝင်ကာ မားကပ်(စ်)၏ အမဲဆီ ဖယောင်းတိုင်လေးထွန်း၍ ဗွန်မေးဘွန်းထံ စာရေးသည်။ ရေးပြီး စာကို ပြန်ဖတ်စဉ် သူ့ခေါင်းတစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲနေသည်။

ရေးခဲ့သမျှစာများထဲတွင် ဤစာက ပညာအပါဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးဟု သူ ထင်သည်။

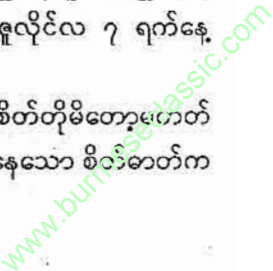
ထိုညသည် မေလ ၂၇ ရက် ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သောမတ်(စ်) သည် နှမဖြစ်သူအား ထိုကိစ္စတစ်ခုလုံးကို အရေးကြီးသလို ခပ်ဟဲဟဲလေသံဖြင့် သူ စဉ်းစားပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဗွန်မေးဘွန်း၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်လွတ်စပယ် မလုပ်ကြောင်း၊ အနီးဆုံး ကလိမ်ခြုံထံ လွှဲမပစ်လိုကြောင်း ပြောသွားသည်။ မေလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် သောမတ်(စ်)သည် ရော့စတော့(ခ်)သို့ ခရီးထွက်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် လှည်းငှားပြီး ကျေးရွာသို့ သွားသည်။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း သောမတ်(စ်)၏စိတ်ဓာတ်အခြေအနေ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ခြေလှမ်းများက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ အမူအရာက ပျော့ပျော့ ပျောင်းပျောင်း။ ကလော့သိုင်းကို စသည်။ ခရစ်ရှန်း၏ ဟာသကို ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်သည်။ တိုနီကိုနောက်ကာ ဟန်နီလေးနှင့် ကစားသည်။ တနင်္ဂနွေ နေ့ တစ်နေ့လုံး ကစားခန်းထဲတွင် ဟန်နီနှင့်အတူ အရုပ်ကုန်လှောင်ရုံ နီနီလေး ထဲသို့ သီးနှံအိတ် ပိစိလေးများကို လွဲ၍ တင်ရ၊ ကူလီများ၏ အသံဩဩကြီးကို တုပြီး အော်ရနှင့် သူ့မှာ ပျော်မဆုံး။ ဇွန်လ ၃ ရက်နေ့ မြို့ဝန်အစည်းအဝေးတွင် ဤကမ္ဘာပေါ်မှ စိတ်ပျက်စရာအကောင်းဆုံးကိစ္စဖြစ်သည့် အခွန်ကိစ္စကို သောမတ်(စ်)သည် ပြောင်မြောက်စွာ ပြောသွားရာ သောမတ်(စ်)ကို ခွတိုက်နေကျ ဖြစ်သော ကောင်စစ်ဝန် ဟက်ဂင်းစထရူးတစ်ယောက်လုံး ရယ်စရာသတ္တဝါ ဖြစ်သွားတော့မလောက် လူတိုင်းက တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း သဘောတူကြ၏။

*

မေ့တတ်လွန်း၍ပဲလား၊ အာရုံစူးစိုက်မှု လွန်ကဲလွန်း၍ပဲလား မသိ၊ သောမတ်(စ်) ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)သည် တိုနီပြောမှပင် ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)လုပ်ငန်းကြီး အခြေတည်ခဲ့သည်မှာ နှစ်တစ်ရာတင်းတင်းပြည့်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရ တော့၏။ မိသားစုစာအုပ်ကြီးကို ကိုးကွယ်သူ တိုနီသည် ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်) လုပ်ငန်းကြီး အခြေတည်ခဲ့သည့်နေ့စွဲမှာ ၁၇၆၈ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၇ ရက်နေ့ ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသည်။

တိုနီ ဝမ်းသာအားရပြောစဉ်က သောမတ်(စ်) စိတ်တိုမိတော့မိတတ် ဖြစ်သေးသည်။ သောမတ်(စ်)၏ အခြေအနေ ကောင်းနေသော စိတ်ဓာတ်က

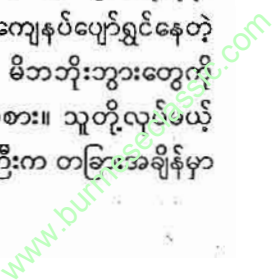

တာရှည်မခံခဲ့။ ယခုအချိန်တွင် သူ ယခင်ကထက် ပိုငြိမ်ကျသွားသည်။ အလုပ် မပြီးခင် တိုးလိုးတန်းလန်းနှင့် သူ ရုံးခန်းမှ ထွက်လာတတ်သည်။ အငြိမ်မနေနိုင် ဖြစ်ပြီး ဥယျာဉ်တွင်း လျှောက်သွားနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးတိုး မတ်တတ်နှင့် သက်ပြင်းချကာ မျက်လုံးများကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ထားတတ်သည်။ စကားမပြော။ ရင်ချောင်သွားအောင် ခံစားချက်များ ဖွင့်မထုတ်။ ဖွင့်ထုတ်ပြောပြ စရာ လူလည်းမရှိ။ ပေါက်ယာတောက်ကိစ္စကို သူ့ပါတနာ မားကပ်(စ်)အား ပြောခဲ့ စဉ်က မားကပ်(စ်)သည် သူ့အား ဒေါပွဲခဲ့သည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်တွင် မားကပ်(စ်)၏ ဒေါသကို ပထမဦးဆုံး ကြုံဖူးခြင်းပင်။ မားကပ်(စ်) ကိုယ်လွတ် ရုန်းသည်။ သောမတ်(စ်)သည် နှမ တိုနီကို ဖွင့်ပြောမိတော့မလို ဖြစ်သေးသည်။ ကြာသပတေးနေ့ ညနေတွင် လမ်းပေါ်၌ ဝှက်(ဒ်)ဘိုင် ပြောရင်း တိုနီက ပေါက်ယာတောက်ကိစ္စ စကားဦးသန်းသည်။ သောမတ်(စ်)သည် တိုနီလက်ကို တစ်ချက် ညှစ်လိုက်ပြီး “အိုး... တိုနီ၊ အဲဒါကို ရောင်းပြီးလို့ကတော့...” သူ့စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် လမ်းခွဲခွဲကြာသဖြင့် တိုနီ မတင်မကျနှင့် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာသည်။ လက်ကို ရုတ်တရက် ဖျစ်လိုက်ခြင်းက စိတ်လျှော့ခြင်းမည်၏။ တိုးသက်သော အသံက ခံစားချက်များ ဆိုးကျပ်ခြင်းဖြစ်၏။ တိုနီက အကြောင်း တိုက်ဆိုင်၍ ပေါက်ယာတောက်ကိစ္စ တစ်ဖန်မေးသော် သောမတ်(စ်) အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ် ဖြစ်နေပြန်သည်။ ရင်တွင်းမှ အရှက်ရခြင်းကြောင့် ပိုပြီး ပြောမထွက်နိုင် သူ့ရင်ထဲ ခါးသီးနေသည်။ ဖြေချင်စိတ်မရှိ။

“အိုး... ကလေးမ၊ ရာပြည့်ပွဲကြီးကို အသာဘေးချိတ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်” ဟု သောမတ်(စ်) အလိုမကျစွာ ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ပြောသည်။

“ဘေးချိတ်ရမယ်... ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ။ တွေးတောင် မတွေးဝံ့ဘူး။ ဒီသတင်းကို ဖုံးဖိထားလို့ရမယ် ထင်သလား။ ဒီလိုနေ့မျိုးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို တစ်မြို့လုံးက မေ့နေမယ် ထင်သလား။”

“အဲဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုပြောတာက ဘေးချိတ်လို့ရရင် ကောင်းမယ်လို့ ပြောတာပါ။ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ အနာဂတ်ကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေတဲ့ လူကတော့ အတိတ်အတွက် ကျင်းပချင်မှာပေါ့လေ။ မိဘဘိုးဘွားတွေကို အောက်မေ့သတိရပြီး သူတို့နဲ့ အတူနေသလိုမျိုး ပြန်ခံစား။ သူတို့လုပ်မယ့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်တာ ကျေနပ်ချင်စရာပါ။ ဒီရာပြည့်ပွဲကြီးက တခြားအချိန်မှာ

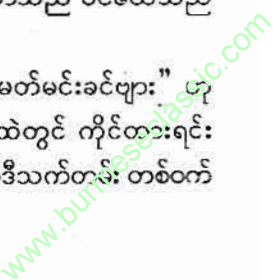
လာရင် ကောင်းမှာပဲ။ အခုတော့ အစ်ကို ကျင်းပဖို့ စိတ်ကို မပါဘူး”

“ဒီလိုမပြောရဘူးအစ်ကို၊ ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) လုပ်ငန်းကြီးရဲ့ ရာပြည့် ပွဲကို အထိမ်းအမှတ်လေးတောင် မလုပ်။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲလေးတောင် မလုပ်ဘဲ နေလိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းလဲ။ အစ်ကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ အခု အစ်ကို စိတ်မရွှင်လို့ပါ။ အကြောင်း မယ်မယ်ရရမရှိပေမဲ့ ဘာကြောင့်ဆိုတာ တိုနီသိတယ်။ တကယ့်နေ့ကြီးကို ရောက်လာတော့လည်း တိုနီတို့လို အစ်ကို စိတ်မလှုပ်ရှားဘဲ မနေပါဘူး”

တိုနီမှန်သည်။ ရာပြည့်ပွဲနေ့ကို တိတ်တဆိတ် ကျော်ဖြတ်၍ မရ။ သတင်းစာထဲတွင် ကြော်ငြာပါသည်။ လေးစားဖွယ်ရာ သက်တမ်းရှင့်လုပ်ငန်း ကြီး၏ ရာဇဝင်အသေးစိတ်ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ရေးသားထားသည်။ အမှန်မှာ သည်လောက်ရေးရန် မလို။ မိသားစုထဲတွင် ထိုကိစ္စကို ဦးဆုံးပြောသူမှာ ဂျီစတက်ခရော့ဂျာဖြစ်သည်။ ကြာသပတေးနေ့ အချို့ပွဲအပြီးတွင် တိုနီသည် သားရေဖုံး မိသားစုစာအုပ်ကြီး မလာသည်။ တိုနီ ဘာတွေ ရွတ်ပြတော့မည်ကို မိသားစုတစ်စုလုံးက ကြိုတင်သိပြီးသား။ တိုနီသည် ဟန်နီ၏ အဘေး ဂျီဟန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)၏ အကြောင်းမှစ၍ ကျောက်ပေါက်သည့်နေ့စွဲ၊ သုံးထပ်အမြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသည့် မှတ်တမ်း၊ အဖျားတက် ငန်းဖမ်းပုံ စသည်တို့ကို လေးစားကြည်ညိုစွာ အသံကျယ်ကျယ် ဖတ်ပြသည်။ ထိုမျှ လောက်နှင့် မတင်းတိမ်သေးဘဲ ၁၆ ရာစု အစောဆုံး ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) ဖြစ်သော ဂရက်ဘိုးမှ မင်းတိုင်မင်အမတ်နှင့် ရောစတော့(ခံ) အုပ်ချုပ်သမားဘဝမှ ကြီးပွား ခဲ့သူ၊ သားသမီးမြောက်များစွာ ပွားစီးခဲ့သူ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)အကြောင်း ဖတ်ပြသည်။ “တကယ့်ကို လျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့ကြတာနော်” ဟု တိုနီ ဟစ်ကြွေး လိုက်ကာ ဝါကြင်ကြင်စာရွက်များကို လှန်လှော့ပြန်သည်။ ပေးစာများနှင့် ရတု ပုဒ်စုံများကို ဖတ်ပြသည်။

ဇူလိုင်လ၏ သတ္တမမြောက်နေ့ မနက်တွင် ဆတ္တာသည် ဝင်ဇယ်သည် ထမဦးဆုံး ဝမ်းသာစကားပြောသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဒီလိုနေ့မျိုး နောက် အများကြီးကြုံပါစေ အမတ်မင်းခင်ဗျား” ဟု ဆင်တုန်းဓားနှင့် ဓားသွေးကျောက်ကို နီစပ်စပ် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားရင်း ဝင်ဇယ် နှုတ်ဆက်သည်။ “နှစ်တစ်ရာတောင် တိုင်ခဲ့ပြီ။ အဲဒီသက်တမ်း တစ်ဝက်

လောက်က ကျွန်တော် ဒီမိသားစုမှာ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ခဲ့တာဗျ။ အား... ဟုတ်တယ်၊ ဆုံးသွားတဲ့ ကောင်စစ်ဝန်ဆိုရင် မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ နှုတ်ကို ရွှင်နေတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို “ဝင်ဇယ်၊ ရိုင်းဂျုံဈေး ဘယ့်နှယ်လဲ။ ကျုပ်ရောင်းထုတ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ ဈေးတက်ဦးမယ်လို့ ထင်သလား” အဲဒီလို ကျွန်တော့်ကို မေးတတ်တယ်။

“ဟုတ်တယ် ဝင်ဇယ်၊ ကျွန်တော်တောင် ဒီနှစ်တွေအတွင်း ခင်ဗျား မပါရင် မပြီး ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် ပြောသလိုပဲ။ ခင်ဗျားက အိမ်တကာ လှည့်နေတော့ သူများထက် ပိုနဲ့စပ်တယ်။ ပိုသိတယ်။ သူဌေးအိမ် အများစုက သူဌေးတွေ ခေါင်းကို ခင်ဗျားလက်နဲ့ပဲ ညှပ်ခဲ့တာဆိုတော့ တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထားကိုလည်း ခင်ဗျား သိတယ်လေ။ တခြားလူတွေအားလုံး ခင်ဗျားကို မနာလိုဖြစ်နေရပြီ။ ဒါက သတင်းအမြန်တာကိုး”

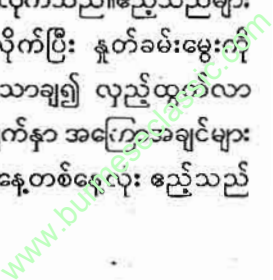
“နည်းနည်းလေးတော့ မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အခု အမတ်မင်းရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားကော ဘယ်လိုနေပါသလဲ။ ဒီလိုမေးတာ အတင့်ရဲတယ် မထင်ပါနဲ့။ ဒီမနက်ကြည့်ရတာ မျက်နှာ သိပ်မရွှင်လို့ပါ”

“ဟုတ်လား၊ အင်း... ကျွန်တော် ခေါင်းကိုက်နေတယ်။ ကျွန်တော် ထင်တာ ခေါင်းကိုက်မပျောက်ခင် အရင်ဆုံး ပိုကိုက်လာနိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်ဆို ဒီနေ့တော့ ကျုံးရ ရုန်းရဖို့ များတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ လူတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုက ကြီးတယ်လေ။ ကျွန်တော် ရိတ်ပြီးရင် ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်၊ အလံတွေ အများကြီးပဲ။ အဆုံးမှာဆိုရင် ဝူလင်ပီဝါနဲ့ ရာဇာကြီး သင်္ဘောနှစ်စီးက အလံတွေ တလူလူနဲ့ဗျ”

“ဒါဆို မြန်မြန်လုပ် ဝင်ဇယ်၊ အချိန်ဖြုန်းလို့ မရတော့ဘူး”

အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)သည် မနက်တိုင်း ဝတ်နေကျ ရုံးတက် ဂျက်ကက်အစား အဖြူရောင် ခါးပြတ်အင်္ကျီ၊ အရောင်လွင်လွင် ဘောင်းဘီ ရှည်နှင့် အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို တစ်ခါတည်းဝတ်လိုက်သည်။ ဧည့်သည်များ လာတော့မည်။ နောက်ဆုံး မှန် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးကို နောက်ဆုံးတစ်ချက် ဆွဲသပ်လိုက်ကာ သက်မ အသာချ၍ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ယနေ့တစ်နေ့လုံး ကုန်ဆုံးသွားချိန်ထိ သူ့မျက်နှာ အကြောအချင်များ တစ်မိနစ်ခန့် ပြေလျော့ခွင့် ရှိနိုင်ပါဦးမည်လော။ ယနေ့တစ်နေ့လုံး ဧည့်သည်

များ၏ ဝမ်းသာစကားကို သူ ဣန္ဒြေရရ ပညာပါပါ လက်ခံရမည်။ လူတစ်ဦးချင်း စိတိုင်းအတွက် အသင့်တော်ဆုံး စကားလုံးကို ရွေးချယ်သုံးစွဲရမည်။ အလေးအနက်ရှိခြင်း၊ အူလှိုက်သည်းလှိုက်ရှိခြင်း၊ ပျော်စေပျက်စေလုပ်ခြင်း၊ စကားရွှမ်းပြောခြင်း၊ လေးစားသမှု ပြုခြင်း စသည်တို့ကို တစ်လှည့်စီ သုံးသွားရမည်။ ညနေ မိုးချုပ်လျှင် ရက်စက်လားတွင် ညစာ စားပွဲ ရှိသေးသည်။

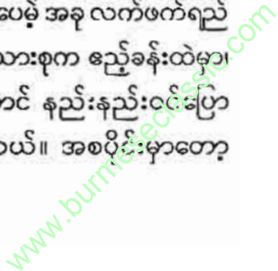
သူ ခေါင်းကိုက်နေခြင်း မဟုတ်ပေ။ မောနေခြင်းသာဖြစ်၏။ အိပ်ရာမှ ထလာခဲ့၍ သူ့အကြောအချင်များ လန်းဆန်းနေသော်လည်း အမည်တပ်မရသော ဝန်ထုပ်ကြီးက သူ့ကျောပေါ် လေးပင်လာသည်။ ခေါင်းကိုက်သည်ဟု ဘာကြောင့်များ ပြောခဲ့မိပါလိမ့်။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ကိုယ့်ဘာသာ ကြောင့်ကြနေရောသလား။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ ယခု ထိုမေးခွန်းကို စဉ်းစားနေရန် အချိန်မဟုတ်။

သူ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားရာ ဂါဒါကို ပြုံးပန်းတဝေဝေနှင့် အခန့်သင့်တွေ့ရသည်။ ဂါဒါ၏ ကြီးမား ညီညာသော သွားများက ဖွေးဖွေးလက်နေ၏။ မျက်နှာပြင်အသားအရေထက်ပင် သွားများက ပိုဖြူညသေးသည်။ အသိရခက်သော မျက်လုံးညိုများကပင် ယနေ့ ပြုံးရယ်နေသည်။ အဖြူရောင်အင်္ကျီ၊ ဆံပင်အရောင်နှင့်ဆင်တူ သပြေသီးမှည့်ရောင် ပါးလွှာသော ပိုးဂျက်ကက်နှင့် အကွက်ရက်စကတ်တို့ကို 'ဝတ်စားထားသည်။

“ဂါဒါလေ... ဒီနေ့ အစောကြီးထတယ် သိလား၊ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်စောနေသလဲဆိုတာ အစ်ကိုပဲ ပြောတော့။ ဒီနေ့အတွက် ဂါဒါ သိပ်ကို ဝမ်းသာရပါတယ် အစ်ကို”

“အင်း... အင်း... ဒါဆို ဒီရာပြည့်ပွဲကြီးကို ဂါဒါလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့”

“သိပ်စိတ်ဝင်စားတာပေါ့။ ပွဲအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး” ဂါဒါသည် ပန်းများ လှိုင်နေသော ထမင်းစားပွဲကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ “ဂျန်မင်ပြင်ပေးထားတာလေ။ ဒါပေမဲ့ အခု လက်ဖက်ရည်သောက်လို့ ရပြီလို့ ထင်ရင်တော့ အစ်ကို မှားသွားပြီ။ မိသားစုက ဧည့်ခန်းထဲမှာ၊ အားလုံးက စကားပြောဖို့ စောင့်နေကြတာ။ ဂါဒါတောင် နည်းနည်းဝင်ပြောချင်တယ်။ ဒီမှာအစ်ကို၊ အခုဥစ္စာက အစပဲ ရှိသေးတယ်။ အစပိုင်းမှာတော့

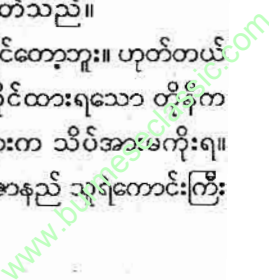
ဂါဒါလည်း ဝင်ပါမယ်။ နေ့လယ်လောက်ဆိုရင်တော့ ဂါဒါ နားတော့မယ်။ ကောင်းကင်က ပြာတောက်နေပေမဲ့ ဘာရိုမီတာက နည်းနည်း နိမ့်နေတယ် အစ်ကို။ အလံလေးတွေ တလူလူနဲ့ဆိုတော့ လှတော့လှသား။ တစ်မြို့လုံး အလံချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပူတာကတော့ ပူမှာ။ ဧည့်ခန်းထဲ သွားရအောင်၊ မနက်စာ နောက်မှစား။ အစ်ကို စောစောထဲက အိပ်ရာ ထသင့်တာ။ အခုတော့ ဗိုက် ဟောင်းလောင်းနဲ့ပဲ ပျော်ကြစို့။”

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၊ ခရစ်ရှန်း၊ ကလော့သိုင်း၊ အိုင်ဒါဂျန်မင်၊ အန်တိုနီနှင့် ဟန်နီတို့ ဧည့်ခန်းထဲတွင် စောင့်နေကြသည်။ တိုနီနှင့် ဟန်နီသည် မိသားစု အထိမ်းအမှတ် လက်ဆောင် သစ်သားဘောင်ကြီးတစ်ခုကို မှေးထိန်း၍ ကိုင်ထားသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြင့် သားကြီး ဩရသကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့ပဲ သားရေး... မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့။ ကိုယ်တော်ကို မပြတ်တမ်း ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဂရုဏာအတွက်ပေါ့ကွယ်” ဟု ပြောပြီး ငိုသည်။

မိခင်၏ ပွေ့ဖက်မှုကြောင့် သောမတ်(စ်)ခံစားရသည်။ သူ့ကိုယ်တွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခု လွတ်ရာကျွတ်ရာ ပျံ့သန်းထွက်ခွာသွားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ တုန်ရီလာသည်။ အမေရင်ခွင်ကို ခေါင်းနှင့် ပြေးဝှေ့ကာ လက်မောင်းကြားထဲ မျက်လုံးများ မှေးမှိတ်၍ တစ်ရေးအိပ်နေချင်သည်။ ပိုးသားဂါဝန်မှ ထွက်ပေါ်လာ သော ရေမွှေးနံ့သင်းသင်းကို ရှုရှိုက်ရင်း နားနေလိုက်ချင်သည်။ ဘာကိုမှလည်း မမြင်ချင်တော့။ ဘာကိုမှလည်း မပြောချင်တော့။ သို့တိုင် သူ မတ်မတ်ရပ်၍ မိခင်ကို နမ်းရှုပ်သည်။ ညီဖြစ်သူကို လက်ကမ်းပေးသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပွဲမျိုးဆိုလျှင် ခရစ်ရှန်းတို့ အမြဲယောင်တီးယောင်နနှင့် ရှက်တက်တက် ဖြစ်နေမြဲ။ ကလော့သိုင်း သည် တစ်ခုခုလေးတွဲစွာပြောသည်။ အိုင်ဒါဂျန်မင်သည် ပြားချပ်ချပ် ရင်အုံပေါ်မှ ငွေနာရီကြိုးကို လက်ကစားရင်း အလေးအနက် ဦးညွတ်သည်။

“အစ်ကို၊ မြန်မြန်လာပါ။ အကြာကြီး ကိုင်မထားနိုင်တော့ဘူး။ ဟုတ်တယ် နော်... ဟန်နီ” လက်ဆောင်ကြီးကို တစ်ကိုယ်တော်ကိုင်ထားရသော တိုနီက လှမ်းခေါ်သည်။ ဟန်နီ၏ လက်မောင်းပိန်ပိန်လေးများက သိပ်အားမကိုးရ။ တိုနီသည် သူမ၏အားစိုက်ထုတ်မှုအတွက် ဘာမထီအာဇာနည် သူ့ရဲကောင်းကြီး

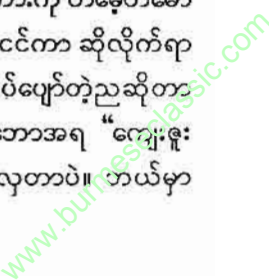
တစ်ဦးနယ် မျက်လုံးများက ရွန်းစိုနေသည်။ ပါးနှစ်ဖက်က တွတ်တွတ်နီလျက်။ မစ္ဆရီယလေးစွက်နေသော ဝမ်းသာအယ်လဲ လျှာဖျားလေးက အပေါ်နှုတ်ခမ်းတွင် မြူးပျံနေသည်။

“လာပါပြီဗျ၊ ဘာကြီးပါလိမ့်... မုန်း... ကဲ၊ နံရံကို မှီထောင်လိုက်ရအောင်” သောမတ်(စ်)သည် သစ်သားဘောင်ကြီးကို မ ကာ စန္ဒရားဘေးတွင် ချပြီး မတ်တတ်ရပ် ရှုစားသည်။ မိသားစုဝင်များက သောမတ်(စ်)နားတွင် ပိုင်းလျက်။

ကနုတ်ထွင်း သစ်မာသား မှန်ဘောင်ကြီးထဲတွင် ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) လုပ်ငန်းကြီး၏ အစဉ်အဆက်ပိုင်ရှင် လေးဦးပုံတူကို တွေ့ရသည်။ လုပ်ငန်း စတင် အုတ်မြစ်ချသူ ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)၏ ဆီဆေးပုံတူကားထဲတွင် အရပ် မြင့်မြင့်၊ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ထားသော ခန့်ထည်လွန်းသည့် ဥပမိရုပ်၊ ဇာကွပ် ပန်းနားအတွင်းမှ ပြတ်သားတင်းမာသည့် မျက်နှာထားတို့ကို မြင်ရသည်။ ဂျင်းဂျက်ဟော့ဖ်စတီ၏ မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်သူ ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)သည်ကား ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနှင့် ပျော်တတ်သော မျက်နှာပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ လည်ခွံ မြင့်မြင့် ကျပ်ကျပ်နှင့် ကောင်စစ်ဝန် ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)သည် ပါးစပ်ပြီပြီ၊ နှာရိုး ကောက်ကောက်၊ မျက်လုံးများက ဘုရားတရား ကြည်ညိုကိုင်းရှိုင်းမှု အပြည့် ရှိသည်။ ထို့နောက်မှ သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)၏ ပုံတူဖြစ်သည်။ ပုံထဲတွင် ငယ်နုသလို ဖြစ်နေသည်။ ပုံတူလေးပုံကို ရွှေပိန်းချ ဂျုံသီးနှံဖြင့် ကန့်ထားသည်။ ပုံတူများ အောက်တွင်းမှ ရွှေစာလုံးဖြင့် ‘၁၇၆၈-၁၈၆၈’ ဟုရေးထိုးထားသည်။ မှန်ဘောင်၏ ထိပ်စီးစာသားမှာ နောင်လာနောက်သားများအတွက် သြဝါဒ ချန်ပေးခဲ့သော ရှည်သွယ်သွယ် ဂေါ်သေ့လက်ရေးပိုင်ရှင်၏ စာသားဖြစ်သည်။

“သားမောင်၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မိမိလုပ်ငန်း စီးပွားကို အားကြီးမာန်တက် ရွက်ဆောင်လော့၊ သို့သော် ညအခါ အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်စေသော အလုပ် ဟူသမျှကို ရှောင်ရှားပါလော့”

သောမတ်(စ်)သည် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်၍ ပုံတူကားကို တမေ့တမော ရှုစားနေရင်း “အင်း... အင်း” ဟု ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ ဆိုလိုက်ရာ လေသံက ခပ်ထွေထွေဖြစ်နေသည်။ “ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်တဲ့ညဆိုတာ သိပ်ကောင်းပါတယ်” ဟု ဆိုသည်။ ပြီးမှ ဝတ္တရားသဘောအရ “ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ဗျာ။ တကယ် စိတ်ကူးကောင်းတယ်။ သိပ်လှတာပဲ။ ဘယ်မှာ

ထားရင် ကောင်းမလဲ တိုနီ၊ အစ်ကို့ ကိုယ်ပိုင်ရုံးခန်းထဲမှာချိတ်ရင် ကောင်းမလား”

“ကောင်းတယ်အစ်ကို၊ ရုံးခန်းထဲက စာရေးစားပွဲအပေါ်မှာ ချိတ်” တိုနီ အဖြေပေးပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူကို လှမ်းဖက်သည်။ သောမတ်(စ်)ကို ပြတင်းဝနား ဆွဲခေါ်သွားပြီး လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

နက်ပြာရောင်မိုးကောင်းကင်အောက်ဝယ် နှစ်ရောင်ခြယ်အလံများ တလူလူ လွင့်နေသည်။ ဧရာလမ်းမှ ဆိပ်ကမ်းအရောက် ငါးတန်းလမ်းတစ်လျှောက်လုံးရှိ အိမ်ခေါင်မိုးများအထက်တွင် အလံထူထားသည်။ ဆိပ်တွင် ဂူလင်ဝီဝါသင်္ဘောနှင့် ရာဇာကြီးသင်္ဘော နှစ်စီးက ၎င်းတို့၏ သခင်အား ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် အလံ အပြည့်ထူထားသည်။

“တစ်မြို့လုံး အဲဒီလိုပဲ အစ်ကိုရဲ့” အစ်ကိုအား ပြောပြနေသည့် တိုနီ အသံသည် ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ “တိုနီ တစ်မြို့လုံး ထွက်ကြည့်ပြီးပြီ။ ဟက်ဂင်းစထရွမ်းတွေတောင် အလံထူထားတယ်။ သူတို့ လုပ်စရာ မလိုပါဘူး။ ပြတင်းပေါက်ကို ခဲနဲ့ထုပစ်လိုက်ရ...”

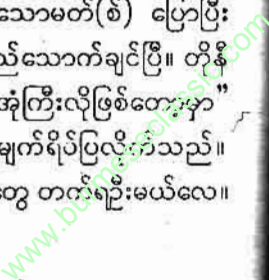
သောမတ်(စ်) ပြုံးသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် စားပွဲဆီ ပြန်လျှောက် လာသည်။

“အစ်ကို... ဒီမှာ ကြေးနန်းစာတွေ၊ ဦးဆုံးလာတဲ့ ကြေးနန်းစာတွေ၊ အစ်ကို့ဆီ တိုက်ရိုက်လာတာတွေလေ။ တခြားစာတွေကိုတော့ ရုံးခန်းပို့လိုက်ပြီ” စာအချို့ကို ဖွင့်ဖောက်ကြသည်။ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မှ စာများ၊ ဖရန်ဖွတ်မှ ဆွေမျိုး သားချင်းတို့၏ စာများ၊ အမ်စတာဒမ်မှ မစ္စတာ အာနိုးစန်း၏ စာ၊ ဝိုက်(စ်)ဗားမှ ဂျာဂင်ခရော့ဂျာ၏ စာတို့ကို ဖွင့်သည်။ တိုနီသည် မျက်နှာ ဖြန်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ယခုလေးတင် ဖောက်လိုက်သည့် ကြေးနန်းစာကို သောမတ်(စ်)ရှေ့ ထိုးပြသည်။ ပါမနီဒါထံမှ စာဖြစ်သည်။

“သူ့ဟာနဲ့သူတော့ မဆိုးပါဘူး” ဟု တိုနီ ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် အချိန်ဆိုတာ ကုန်သွားတာပဲ” သောမတ်(စ်) ပြောပြီး လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။ “အစ်ကို လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်ပြီ။ တိုနီ လိုက်ခဲ့ပါလား။ တော်တော်ကြာရင် တစ်အိမ်လုံး ပျားအုံကြီးလိုဖြစ်တော့မှာ” သောမတ်(စ်)၏ ချစ်ဇနီးက အိုင်ဒါဂျန်မင်ကို မျက်ရိပ်ပြလို့ပြသည်။

“အစ်ကို... ခဏနေပါဦး။ ဟန်နိုက သင်ခန်းစာတွေ တက်ရဦးမယ်လေ။

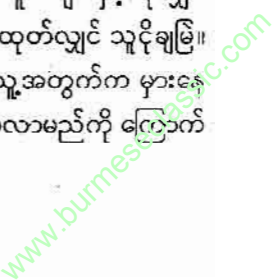

သားလေးက အစ်ကိုကို ပထမဦးဆုံး ကဗျာရွတ်ပြချင်လို့တဲ့။ ဒီကိုလာ... ဟန်နီ။ ကဲ... ဘေးနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးလို့ သဘောထားပြီး ကဗျာရွတ်နော။ စိတ် ငြိမ်ငြိမ်ထား”

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သော်လည်း ဟန်နီလေးသည် အခြား အတန်းဖော်များနှင့်အတူလိုက်နိုင်ရန် သင်္ချာကို သီးသန့်သင်ရသည်။ စိန့်ဂါးထရု ဆင်ခြေပုံးရပ်ကွက်မှ အနံ့အသက် သိပ်မကောင်းသော အခန်းကျဉ်းထဲတွင် မုတ်ဆိတ်နီနီ၊ လက်သည်းခွဲညစ်ထပ်ထပ်နှင့် ဆရာတစ်ယောက်က ဟန်နီအား စည်းကမ်းတင်းကျပ်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သို့သော် လောလောဆယ် ပါပါအား ဟန်နီ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရွတ်ပြရဦးမည်။ အပေါ်ဆုံးထပ် လေသာခန်း လေးထဲ အိုင်ဒါဂျန်မင်၏ အကူအညီဖြင့် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း အလွတ်ကျက်ထား ရသော ကဗျာဖြစ်သည်။

လည်ပင်း ဗွိပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ကော်လာပြားကြီးကြီးပါသော အပြာရောင် သင်္ဘောသားအင်္ကျီလေး ဝတ်ထားသည့် ဟန်နီသည် စန္ဒရားကို မှီနေသည်။ ပိန်ညော်ညော် ခြေထောက်များကို လိမ်လျက်၊ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဦးခေါင်းက ဂျက်ရွံ့ဟန်၊ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ဟန်ဖြင့် တစ်ဖက်တိမ်းနေသည်။ ဆံပင် ညှပ်ထားသည်မှာ နှစ်ပတ်သုံးပတ်ခန့်ရှိပြီ။ ထိုစဉ်က သူ့အတန်းဖော်များသာမက ဆရာများကပင် သူ့ကိုကြည့်၍ ရယ်ကြသည်။ ယခု သူ့တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင် ရွရွကောက်ကောက်လေးများ ရှည်ထွက်လာပြီး နဖူးနှင့် နားသယ်ဆီ ဝဲခိုနေသည်။ မျက်ခွံများက မှေးစင်းစင်း၊ ညိုမှောင်မှောင် မျက်တောင်များက မျက်လုံး အပြာစင်း ရိပ်ကိုကွယ်လျက်၊ စေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းများက ဝမ်းနည်းနာကျင်နေဟန်။

ဘာဖြစ်လာမည်ကို ဟန်နီ သိသည်။ သူငိုမိလိမ့်မည်။ အငိုတိတ်အောင် စိတ်ကို ချုပ်တည်းနိုင်မည်မထင်။ ထို့ပြင် နှလုံးခုန်မြန်လာမည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ စိန်မေရီဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် မစ္စတာဖား(လ်) အော်ဂင်တီးတိုင်း သူ့နှလုံးက အခုန်မြန်နေကျ။ အော်ဂင်သံက စူးရှတည်ငြိမ်သည်။ လူအများနှင့်ဆိုလျှင် အထူးသဖြင့် ပါပါက သူ့ကို တတ်သိထားသမျှ စစ်တမ်းထုတ်လျှင် သူငိုချမြဲ။ မာမာက အားပေးနေ၍သာ တော်တော့သည်။ သို့သော် သူ့အတွက်က မှားနေ ပြန်သည်။ လူများက သူ့ထံမှ မျှော်လင့်ကြသည်။ သူဖြစ်လာမည်ကို ကြောက် ကြသည်။

ဟန်နီ မျက်ခွံပင့်၍ အိုင်ဒါ့မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်သည်။ အိုင်ဒါ့သည် နာရီကြိုးကို လက် ကစားရင်း သူမ ပင်ကိုသာဘဝအတိုင်း သူ့ကို ခေါင်းညိတ် ပြနေသည်။ အိုင်ဒါ့ကို ဖက်တွယ်ပြီး သူ့အား အဝေးသို့ ခေါ်ထုတ်သွားစေ ချင်သည်။

“ကဲ... ငါ့သား နားထောင်ရအောင်” သောမတ်(စ်)အသံက တိုပြတ်ပြတ်။ စားပွဲဘေးရှိ လက်တင်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချကာ နားထောင်ရန် စောင့်နေသည်။ မျက်နှာက မရယ်မပြုံး။ ထိုကိစ္စမျိုးဆိုလျှင် မျက်နှာပြုံးခဲ့သည်။ လေးနက် နေသည်။ မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်လျက် ဟန်နီကို အေးစက်သော အကြည့်ဖြင့် အသေးစိတ် စစ်ဆေးနေသည်။

ဟန်နီသည် ကိုယ်ကို မတ်သည်။ စန္ဒရား၏ ချောမွတ်သော မျက်နှာပြင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်၍ လူအုပ်ကို ရှက်ရွံ့ကြည့်သည်။ အဘွားနှင့် ဒေါ်လေး တို့နီတို့၏ ချစ်ကြင်နာသော အကြည့်ကြောင့် ဟန်နီ ရဲဝံ့လာပြီး ခပ်တိုးတိုး အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သိုးထိန်းလေးရဲ့ တနင်္ဂနွေသီချင်း ဖြစ်ပါတယ်”

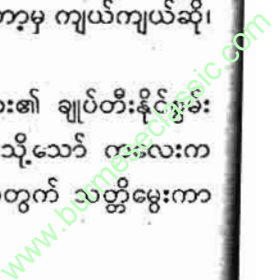
“အိုး... သားရေ၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ စန္ဒရားနားမှာ ကပ်မနေနဲ့လေ။ လက်ကို ဗိုက်ပေါ်တင်မထားရဘူး။ ဦးဆုံးအနေနဲ့ မတ်မတ်ရပ်၊ ကျယ်ကျယ်ပြော၊ ဒီမှာ... ဒီမှာ... လိုက်ကာကြားမှာရပ်၊ ကဲ... ခေါင်းကိုမော့၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်ချ”

ဟန်နီသည် ဧည့်ခန်းဝင်ပေါက်တွင် နေရာယူပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို နံဘေးတွင် ချသည်။ နာခံစွာဖြင့် ခေါင်းကိုမော့သည်။ သို့တိုင် ငိုချင်ချင်ဖြစ်နေ၍ မျက်တောင်စင်းများအောက်မှ မျက်လုံးက မျက်ရည်ဝိုင်းနေပြီ။

“ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့...”

ဟန်နီအသံလေးက တိုးတိမ်တိမ်။ သူ့အဖေ၏ အသံကြီးက ဟိန်းထွက် လာသည်။ “ဦးဆုံး ခေါင်းကို ညွတ်ပြရမယ်လေ။ ပြီးတော့မှ ကျယ်ကျယ်ဆို၊ ကဲ... အစက ပြန်ဆို။ သိုးထိန်းလေးရဲ့ တနင်္ဂနွေ...”

သောမတ်(စ်) လုပ်ပုံက ရက်စက်သည်။ ကလေး၏ ချုပ်တီးနိုင်စွမ်း နောက်ဆုံးလက်ကျန်ကိုပါ ဓားပြ တိုက်လိုက်သည်။ သို့သော် ကလေးက တောင့်ထားသည်။ ယောက်ျားပီသကြောင်း ပြသရန်အတွက် သတ္တိမွေးကာ

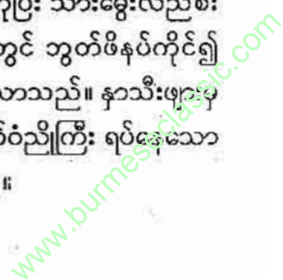
‘သိုးထိန်းလေးရဲ့ တနင်္ဂနွေ’ ဟုဆိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက်မဆိုတတ်တော့၊
ငိုင�ကျသွားသည်။ သွေးကြောယှက်သန်းနေသော ညာဘက်လက်က ဘရိုက်ကိတ်
လိုက်ကာကို တစ်ချက်တစ်ချက် ဆွဲလျက်။

“ကွင်းပြင်အလယ် x x x ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်တည်း ရပ်နေ x x x” ဟု
ဆိုပြီး အာစေးမိသွားသည်။ ဟန်နီကဗျာ ဈာန်ဝင်သွားသည်။ အသနားပိုခြင်း
ကြောင့် အသံ မထွက်နိုင်တော့။ မျက်ရည်တမံကျိုးကာ မျက်တောင်အောက်မှ
မျက်ရည်အသွယ်သွယ် စီးကျလာတော့သည်။

“ကဲကဲ... စိတ်ပျက်စရာပဲ” အဖေလုပ်သူ၏အသံက ခပ်ထန်ထန်။
ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ “မင်းက ဘာကို ငိုနေတာလဲ။
ငိုစရာပါတယ်ပဲထားဦး၊ ငါ့ကို ဒါလေးတောင် ရွတ်မပြနိုင်တာ မင်းမှာ အရည်
အချင်းမရှိဘူး။ မင်း မိန်းကလေးလား၊ ဒီပုံအတိုင်းသွားရင် မင်း ဘာဖြစ်မလဲ။
လူတွေကို စကားပြောမယ် ကြိုလိုက်တာနဲ့ အမြဲတမ်း မျက်ရည်လေးတစမ်းစမ်း၊
နေ့လယ်ရောက်တဲ့အထိ အဲဒါကို စဉ်းစား” သောမတ်(စ်) စကားအဆုံးသတ်ပြီး
ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ အိုင်ဒါသည် မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်
ကလေးပေါက်စနား ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး မျက်ရည်သုတ်ပေးသည်။ ဈေး
တစ်ဝက် ခြောက်တစ်ဝက် ဆုံးမရသည်။

အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)သည် မနက်စာကို အူရားဖားရား လွေးသည်။
ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၊ တိုနီ၊ ကလော့သိုင်းနှင့် ခရစ်ရှန်းတို့က ဂါဒါနှင့် လိုက်သွား
ကြသည်။ ခရော့ဂျာများ၊ မိန်းရှင်နှင့် ဧရာလမ်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) အပျိုကြီး
သုံးယောက်တို့ပါ ပါသည်။ သောမတ်(စ်)သည် စိတ်ပါပါ မပါပါ ရက်စက်လား
ညစာ စားပွဲတွင် သူရှိနေရမည်။ ယခု စားပြီး အမြန်ထွက်မှ ဖြစ်မည်။

ပန်းအလှပြင်ထားသော စားပွဲတွင် လက်ဖက်ရည်ပူပူကို ကော်ဖီပန်းကန်
ပြားနှင့် သောက်၊ ကြက်ဥတစ်လုံး ကတိုက်ကရိုက်စားပြီး လှေကားပေါ် စီးကရက်
တစ်ဖွာ နှစ်ဖွာ ဖွာသည်။ ဇူလိုင်လ၏ အပူဒဏ်ကို အံတုပြီး သားမွေးလည်စီး
စည်းထားသော ဂရော်ဘယ်ဘင်သည် လက်တစ်ဖက်တွင် ဘွတ်ဖိနပ်ကိုင်၍
ညာလက်တွင် ဝက်မှင်ဘီးကိုင်ကာ အဝင်ဝဆီ လျှောက်လာသည်။ နှာသီးဖျားမှ
အသားပိုချိန်သီးလေးက တလှုပ်လှုပ်။ လင်ပန်းကိုင် ဝက်ဝံညိုကြီး ရပ်နေသော
လှေကားခြေရင်းတွင် သောမတ်(စ်)ကို နှုတ်ဆက်သည်။

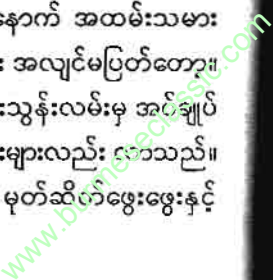

“ဒီလိုနေ့မျိုး အကြိမ်ကြိမ်ကြုံပါစေခင်ဗျား။ တချို့တွေက ချမ်းသာတယ်၊ ကောင်းစားတယ်၊ တချို့တွေကတော့ ဆင်းရဲလို့...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဂရော်ဘယ်ဘင်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ပါပဲ” သောမတ်(စ်)သည် ဂရော်ဘယ်ဘင်၏ ဝက်မှင်ဘီးကိုထားသော လက်ထဲ ငွေစထည့်ပေးလိုက်ကာ ဆင်ဝင်ကိုဖြတ်ပြီး ရုံးခန်း ဖိနပ်ချွတ်သို့ ဝင်သည်။ ရုံးခန်းထဲရောက်သော် အရပ်ရှည်ရှည် ရိုးပုံရိုးပန်းနှင့် သစ္စာရှိ မျက်လုံးများပိုင်ရှင် ငွေကိုင်သည် သောမတ်(စ်)ရှေ့သို့ လျှောက်လာပြီး ကြိုတင်ရွေးချယ်ထားသော စကားလုံးများဖြင့် ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးသည်။ သောမတ်(စ်)သည် ကျေးဇူး တင်ကြောင်း တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောပြီး ပြတင်းနားမှ သူ့နေရာသို့သွားသည်။ စားပွဲတွင် သူ့အတွက် ချပေးထားသော သတင်းစာများကိုပင် တစ်ချက်မကြည့် ရသေး၊ သူ့ထံရောက်နေသော စာများကိုပင် မဖွင့်ရသေး၊ တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ဝမ်းသာစကားပြောရန် ပထမဦးဆုံး ဧည့်သည်များ ဝင်လာကြသည်။

ကျီအလုပ်သမားများသည် ဝက်ဝံကြီးလို ခြေကိုကား၍ ဦးထုပ်များ ပိုက်ပြီး တည်ကြည်လေးနက်မှုရှိဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းများ ကွေးကျနေသည်။ သူတို့ကိုယ်စား စကားပြောသူက ဆေးရွက်ကြီး ဝါးနေရာမှ ကြမ်းပေါ် တံတွေး ပျစ်ခနဲ ထွေး လိုက်ပြီး ဘောင်းဘီကို ဆွဲတင်သည်။ ထို့နောက် ရာပြည့်ပွဲအတွက် တက်တက် ကြွကြွ ဆုတောင်းသွား၏။ သောမတ်(စ်)က ယခု ရက်သတ္တပတ်အတွက် လုပ်ခ တိုးပေးမည့်အကြောင်း ကတိပေး၍ သွားခိုင်းလိုက်သည်။ ဘဏ္ဍာရေးဌာနမှ ရုံးသားများ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း ရောက်လာပြီး သူတို့၏အကြီးအကဲကို ဝမ်းသာ စကား ပြောသည်။ ထိုသူများအထွက်တွင် သင်္ဘောသားအုပ်နှင့် တိုးပြန်သည်။ လုပ်ငန်းပိုင် သင်္ဘောနှစ်စီး ဆိပ်ကမ်း ဆိုက်ချိန်တွင် တိုက်ဆိုင်စွာ ရာပြည့်ပွဲနှင့် သွားတိုးနေရာ အဆိုပါ ဂူလင်ဝီဝါနှင့် ရာဇာကြီး သင်္ဘောနှစ်စီးမှ မာလိန်မျိုး တစ်ဦးက ဦးဆောင် ခေါ်ငင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အထမ်းသမား ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် မြို့သားများက တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး အလျင်မပြတ်တော့။ ဖလန်နယ်ရှပ်အင်္ကျီပေါ် တုတ်နက် ဝတ်ဆင်သော ကြေးသွန်းလမ်းမှ အင်ချုပ် သမား စတပ်၊ ပန်းဆိုင်ပိုင်ရှင် အိုင်ဝါစင်နှင့် အိမ်နီးနားချင်းများလည်း လာသည်။ စာပို့သမားကြီးပင် မကျန်။ ရီဝေမွဲသီသော မျက်လုံး၊ မုတ်ဆိတ်ဖွေးဖွေးနှင့်

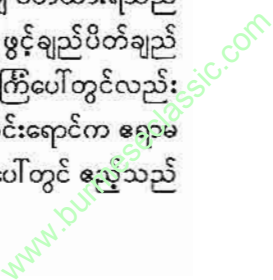

နားကွင်းဝတ်ထားသော ထို စာပို့သမားကြီးကို သောမတ်(စ်)က လမ်းတွင် တွေ့တိုင်း စာပို့သခင်ကြီးဟု ခေါ်ပြီး အလေးပြုတတ်မြဲ။ ထိုစာပို့သခင်ကြီးက တံခါးဝတွင်ရပ်ပြီး ဝမ်းသာစကား ကျယ်ကျယ်ပြောသည်။ သောမတ်(စ်) ပေးသော ငွေကို နည်းသည် များသည် မဟူ ကျေးဇူးတင်စွာ လက်ခံသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဧည့်သည်များ တသဲသဲနှင့် မစဲတော့။ ဆယ်နာရီခွဲတွင် အစောင့်တစ်ဦး ရောက်လာပြီး ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲတွင် မင်းကတော် ဂါဒါ ဧည့်လက်ခံမည့် အကြောင်း သတင်းလာပို့သည်။

အမတ်မင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) ရုံးခန်းမှခွာပြီး အပေါ်ထပ် အမြန် တက်သည်။ ဧည့်ခန်းအဝင် တံခါးဝတွင် တစ်ခဏရပ်ပြီး မှန်ထဲ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ လည်စည်းကို ပြင်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါကို အော်ဒီကလုံး ဆွတ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ လန်းအောင်လုပ်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများနစ်လျက်။ မျက်နှာကမူ ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်နေ၏။ ရုံးခန်း မှာကတည်းက ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီဖြစ်သည်။

သူ အသက်ပြင်းပြင်းရှုရှိုက်ပြီး နေရောင်ထိုးနေသော ဧည့်ခန်းထဲဝင်လိုက်ရာ ဝင်ဝင်ချင်း ကောင်စစ်ဝန် ဟူးနီးယပ်(စ်)နှင့် ချက်ချင်းနှုတ်ဆက်ရသည်။ သစ် ကုန်သည် ဟူးနီးယပ်(စ်)သည် သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး ဖြစ်ပြီး သမက်မှာ အမတ် ဒေါက်တာဂီစကီဖြစ်သည်။ အဆိုပါမိသားစုများမှာ မြို့ပေါ်မှ ထိတ်ထိတ်ကြိ မိသားစုများဖြစ်သည်နှင့်အညီ ဇူလိုင်လရောက်တိုင်း ထရာဗီမြို့အနီးဒီ သွားကြမိ။ ယခု ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) ရာပြည့်ပွဲသက်သက်အတွက် ခရီးဖျက်၍ လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သောမတ်(စ်)သည် ကုလားထိုင်တွင် သုံးမိနစ်ပြည့်အောင်ပင် မထိုင် ရသေး။ ကွယ်လွန်သူ ရာဇဝတ်တရားသူကြီး၏ သား ကောင်စစ်ဝန် အိုဗာဒီနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ကစွတင်မိတ်ကာတို့ ရောက်လာကြောင်း သိရသည်။

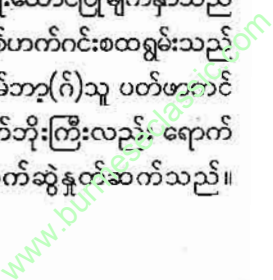
ခန်းမကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ တေးဆို မြားနတ်မောင်ရုပ်လေးအောက်မှ အဖြူရောင် တံခါးမြင့်မြင့်စွင့်စွင့်ကြီးကို တစ်ခဏတာလေးမျှ ပိတ်ထားရသည် ဟူ၍ မရှိ။ အစောမလေးက ဧည့်သည်လာတိုင်း တံခါးကို ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည် လုပ်မပေးတော့ဘဲ ဖွင့်သာထားလိုက်၍ ဧည့်သည်များက စကြိုပေါ်တွင်လည်း အုပ်စုဖွဲ့နေကြသည်။ မြင့်မားလှသော လသာပေါက်မှ အလင်းရောင်က ဧရာမ လှေကားခန့်ခန့်ကြီးကို အလင်းဖြန့်ကျက်လျက်။ လှေကားပေါ်တွင် ဧည့်သည်

များက ဥဒဟို။ ခန်းမက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိ၍ ဧည့်သည်များ ကိုယ့်လူအုပ်နှင့် ကိုယ် အဆမတန် ပိုများလာကာ ကျားသံ မသံ၊ အသံများ အုန်၍ ညံ့နေ၏။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဦးညွတ်ကြသည်။ ရွတ်နောက်ကြသည်။ လှေကား ပေါ်မှ တဝါးဝါးပွဲကျသံများက ခေါင်မိုး လသာပေါက်မှန်ချပ်ထိ ပဲ့တင်ထပ် နေသည်။

အမတ်မင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)သည် လှေကားထိပ်တွင် တစ်လှည့်၊ ခုံးမိုး ပြတင်းဝနားတွင်တစ်လှည့် ဧည့်သည်များကို လက်ခံရသည်။ ဝမ်းသာစကား ပြောကြသူများမှာ အချို့က ဝတ်ကျောတန်းကျေ၊ အချို့က အူလှိုက်သည်းလှိုက်၊ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ကြည့်ကောင်းသော ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဒေါက်တာ လင်ဟာကို သောမတ်(စ်)က လေးစားသမှု ဂါရဝပြု၍ ဝမ်းသာစကားကို လက်ခံ သည်။ မေးစေ့ကို အပြောင်အရှင်း ရိတ်ထားပြီး အဖြူရောင်လည်ခွံအထက်မှ ပါးမြိုင်းမွှေးများက ဘေးနှစ်ဖက် ကားနေသော ဒေါက်တာလင်ဟာ၏ လေသံမှာ နွမ်းယဲ့ယဲ့။

ပိုင်ကုန်သည် ကောင်စစ်ဝန် အက်ဒွပ်ကစတင်မိတ်ကာနှင့် မော်လင်ဒေါ့(ဖ်) နွယ်ဖွား ဇနီး၊ အက်ဒွပ်၏ ညီလည်းဖြစ်၊ ပါတနာလည်းဖြစ်သော သောမတ်(စ်)၏ သစ္စာရှိ နောက်လိုက် စတီဇင်နှင့် ဇနီးတို့လည်း လာကြသည်။ စတီဇင်၏ ဇနီးမှာ မြေပိုင်ရှင်သမီး ဖြစ်ပြီး အားကောင်းမောင်းသန်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ခန်းမ အလယ် ဆိုဖာပေါ်တွင် မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေသူမှာ ကွယ်လွန်သူ အမတ် မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ သူမ၏သား ကောင်စစ်ဝန် ဩဂတ်(စ်) မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဟက်ဂင်းစထရွမ်း မျိုးနွယ် ဂျူလီတို့သည် လူအုပ်ထဲတွင် ရောနေကြသည်။ ကောင်စစ်ဝန် ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းသည် လေးလုံးခြောက်ဖက် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပွတ်လုံးလက်ရန်းပေါ် မှီထားကာ မုတ်ဆိတ်နီနီတွင်းမှ အသက်ပြင်းပြင်းရှူပြီး အမတ် ဒေါက်တာ ခရီမာနှင့် အဖွဲ့ ကျနေသည်။ မုတ်ဆိတ်ညိုညိုနှင့် ဒေါက်တာခရီမာ၏ ပြုံးယောင်ပြု မျက်နှာသည် စဉ်းလဲဟန်ရှိသည်။ ဟာမန်၏ ညီ ပြည်နယ်ရှေ့နေ မောရစ်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းသည် သွားကျိုးများကို လှစ်ဟာ၍ ပျော်တပြုံးပြုံး။ ဇနီးချော ဟမ်ဘာ(ဂ်)သူ ပတ်ဖာကင် မမလေးနှင့် စုံတွဲခုတ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးကြီးလည်း ရောက် လာ၍ သောမတ်(စ်)ကို လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

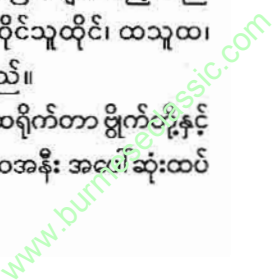

ဒေါက်တာဂရက်ဘိုး နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် ကန်ထရိုက်တာ ဗွိုက် ရောက်လာ၏။ သင်းအုပ် ပရိုင်စီမ်းသည် လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းပြီး လှေကားပေါ် ပြုပြုံးကြီး တက်လာသည်။ သည်တစ်ခါ ဘုန်းကြီးအကျိုးမဝတ်ဘဲ အရပ်သားအကျိုး ဝတ် လာရာ ဖားလျားကျကုတ်အကျိုးက ကြည့်ရ အဆင်မပြေလှ။ မားကပ်(စ်)လည်း ရောက်လာသည်။ အထက်လွှတ်တော်၊ ကုန်သွယ်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့နှင့် မြို့အသင်း အပင်းများ၏ ကိုယ်စားလှယ်များ ကုတ်အကျိုးဝတ်၍ ရောက်လာကြသည်။

ဆယ့်တစ်နာရီခွဲပြီဖြစ်၍ အတန်ပူလာသည်။ ရုတ်တရက် ဆင်ဝင်တွင် ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ များပြားလှသော ခြေသံများကြောင့် လူအုပ် လိုက်လာခြင်းဖြစ်မည်။ စီခနဲညံသွားသော ခေါင်းလောင်းသံက တစ်အိမ်လုံးတွင် ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည်။ လူတိုင်း ထွက်ကြည့်ကြရာ ခန်းမ အဝင်ဝ၊ ထမင်းစားခန်း တံခါးဝနှင့် ဆေးလိပ်သောက်ခန်း တံခါးဝတွင် ဧည့်သည်များ ပြုညပ်နေကြသည်။ အောက်ဘက်တွင် ရောက်လာကြသည်က တူရိယာပစ္စည်းကိုယ်စီနှင့် လူ ဆယ့်ငါး၊ အယောက် နှစ်ဆယ်ခန့်ဖြစ်သော ဘင် တီးဝိုင်း။ ထိုဘင်တီးဝိုင်းကို ဦးဆောင်လာသူက အညိုရောင်ဆံတု၊ သဘောသား မုတ်ဆိတ်နှင့် စကားပြောတိုင်း ဝါကျင့်ကျင့်သွားတုများ ပေါ်လာတတ်သော ကောင်စစ်ဝန် ပီတာဒိုမင်။ အနီ ကောင်စစ်ဝန် ပီတာဒိုမင်သည် ဇာတ်ရုံမှ ဂီတ ဝိုင်းကြီး သယ်ချလာခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ထဲတွင် အစီအစဉ်စာရွက်ကို လွှဲရင်း လှေကားပေါ် အောင်မြင်ဝံ့ကြွားစွာ တက်လာသည်။

ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)လုပ်ငန်းကြီး၏ ရာပြည့်ပွဲကို ဂုဏ်ပြုသော တေး စတင်ပါပြီ။ ဂီတသံဟူသမျှကို ကျော်ကာ ထရမ်းပတ်သံ ဘယ်သံကြီးက တဘော်ဘော် ဟိန်းထွက်လာသည်။ 'မိန်းမချော ဟယ်လင်နာ' တေးသွားအတိုင်း စပ်ထားသော 'ကိုယ်တော်ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်' ဟူသော တေးကို စတင် လိုက်ပြီး ရိုးရာတေးအစုံကို မွှေရောကာ တီးခတ်နေသည်။ အစီအစဉ်ကြီး ကလည်း မခေ။ ပီတာဒိုမင်ကြီးကလည်း မခေ။ ဂီတပွဲ မပြီးမချင်း ဧည့်သည် တစ်ဦးမျှ နေရာမှ ခွာမည့်ပုံမပေါ်။ ခန်းမနှင့် စင်္ကြံပေါ် ထိုင်သူထိုင်၊ ထသူထ၊ ပြောသူကပြော၍ နားထောင်သူက နားထောင်နေကြသည်။

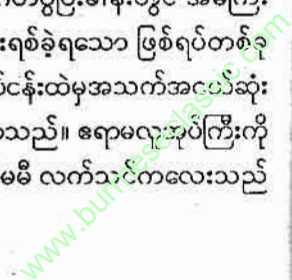
သောမတ်(စ်)သည် စတီဖင်၊ ဒေါက်တာဂီစကီ၊ ကန်ထရိုက်တာ ဗွိုက်ဘိုးနှင့် အတူ လှေကားနောက်ဘက်၊ ဆေးလိပ်သောက်ခန်း တံခါးဝအနီး အပေါ်ဆုံးထပ်

တက်ရာ လှေကားခြေရင်း၌ ရပ်နေသည်။ သောမတ်(စ်)သည် နံရံကိုမှီလျက် စကားတစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ဝင်ပြောသည်မှလွဲ၍ ပွတ်လုံးတိုင်များ ကြားမှ လှမ်းကြည့်နေသည်။ အခန်းတွင်းမှ ပူသထက် ပူလာသော်လည်း လေဖိအား များလာ၍ ဧကန္တ မိုးရွာမည်ထင်သည်။ ခေါင်မိုး လသာပေါက်မှ အလင်းရောင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ မိုးအုံ့နေပုံပင်။ ကောင်းကင်မှ တိမ်ဆိုင်က တရိပ်ရိပ် ဖြတ်နေရာ လှေကားပေါ် ဖြာဆင်းနေသော မှန်ချည်လင်းချည် လသာပေါက် အလင်းရောင် ကြောင့် ရွှေချ မီးပန်းဆိုင်းနှင့် ကြေးဝါတူရိယာများက တောက်ပလာလိုက်။ မိုက်ကျသွားလိုက်နှင့် မျက်လုံး ကျိန်းမတတ်။ မှောင်ကျချိန် တာရှည်သွားသော အခိုက်တွင် လသာပေါက်မှန်ချပ်ပေါ် တဖောင်းဖောင်းကျသံ ခြောက်ကြိမ် ခုနစ်ကြိမ်ခန့် ကြားလိုက်ရသည်။ မိုးသီးကြွခြင်းဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားစရာမရှိ။ ထို့နောက်မှ နေရောင်ခြည် ဖြာကျလာသည်။

သောမတ်(စ်)သည် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီးက ပေးစွမ်းသည့် 'ခံစားချက်များကို ကျော်ကဲ သားဂျီဟန်၏ နောက်ကောက်ကျမှုကို တအံ့နွေးနွေး စဉ်းစားနေ မိသည်။ ယခုပွဲကြီးတွင် ပျော်ချင်ပါသော်လည်း ပျော်၍ မရ။ 'ကနေဟာ နေ့ထူး နေ့မြတ်၊ တက်ကြွပျော်ရွှင်ရမယ့် နေ့ထူးနေ့မြတ်' ဟု သူ့ကိုယ်သူပြောနေရန်၊ ဣန္ဒြေဆည်နိုင်ရန်နှင့် မျက်နှာကြည်သာရန် သူ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားသည်။ ဆူညံ နေသော တူရိယာသံများ၊ စကားသံများ၊ သူ့အား ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်ပရိသတ်များ အစရှိသည်တို့က သူ့ကို လှုပ်ခတ်စေ နိုင်သည်မှာ အမှန်။ တမလွန်မှ ဖခင်ကြီးနှင့် အတိတ်ပုံရိပ်များကို အမှတ်ရမိ ပြန်သော် စိတ်ဝယ် နုံးသွားရသည်။ သို့သော် နားကလောလှသော သံသေး သံကြောင် တူရိယာသံများ၊ ဒိုင်ဈေးကွက်နှင့် ညစာအကြောင်း ပြောနေသော လူအုပ်များကြောင့် စိတ်ထဲ ကျလိကျလိ ဖြစ်လာပြန်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် သဘောမတွေ့ခြင်းတို့က သူ့ကို တရိရိ နှိပ်စက်နေသည်။

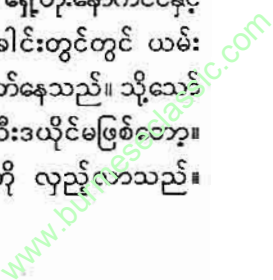
ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာ ဂီတပွဲပြီးခါနီးတွင် အိမ်ကြီး အရှင်သခင်သည် ဧည့်ပရိသတ်ကို တစ်ခဏ ထားရစ်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂီတသံ တန့်သွားချိန်တွင် လုပ်ငန်းထဲမှအသက်အငယ်ဆုံး လက်သင်ကလေးသည် လှေကားကြီးပေါ် တက်လာသည်။ ဧရာမလူအုပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၍ ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်သွားသော ပေမမိဒေါက်မမိ လက်သင်ကလေးသည်

မျက်နှာနီနီကို ပခုံးနှစ်ဖက်ကြားမှ အောက်သို့ ငုံ့နိုင်သမျှ ငုံ့ထားသည်။ ဘာမှ မဖြစ်သလို ပုံစံမျိုးနှင့် ပိန်ညော်ညော် လက်တစ်ဖက်ကို တမင်လွှဲယမ်းနေသည်။ အခြားလက်တစ်ဖက်တွင် ကြေးနန်းစာတစ်စောင်။ လှေကားပေါ်တက်လာရင်း သူ့သခင်ကို နေရာအနံ့ ရှာသည်။ ထို့နောက် သောမတ်(စ်)အား ကြေးနန်းစာ တစ်စောင် ပေးလိုက်သည်ကို တစ်ဦးမျှ သတိမထားမိကြ။ ယနေ့ လာသမျှ ကြေးနန်းအားလုံးလိုလိုသည် ဝမ်းသာစကား အမှာပါးခြင်းများသာဖြစ်သော်လည်း အလုပ်ချိန်အတွင်း စာကို ချက်ချင်းပေးရန် တာဝန်ရှိသည်။

သောမတ်(စ်)သည် စာကို စတီဖင်၊ ဗွိုက်၊ ဂီစကီတို့နှင့် ဝေးအောင် ခပ်ဖယ်ဖယ်လုပ်၍ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် လှေကားမှ တက်လာသည်။ နောက်ဘက်လှေကားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထမင်းစားခန်းအဝင် ဘေးပေါက် ရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် အိမ်ဖော်များ ငွေထည်တိုက်သည့် စားပွဲကြီးတစ်လုံးရှိရာ သောမတ်(စ်)သည် ထိုစားပွဲနားတွင် ရပ်လိုက်သည်။ လက်သင်ကလေးကို ကျောပေးပြီး စာကို ဖောက်သည်။ သောမတ်(စ်)၏ မျက်လုံးများ အဆမတန် ပြူးကျယ်သွားသည်။ သောမတ်(စ်)ဖြစ်ပုံကို တစ်ယောက်ယောက်သာမြင်ရပါက လန့်စရာပင် ကောင်းတော့သည်။ သောမတ်(စ်)သည် အသက်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်ရာ လည်ချောင်း ခြောက်သွားပြီး ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးသည်။ “ရပြီ” ဟု ပြောရန် သူ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ့အသံက နောက်ဘက်မှ သောင်းသောင်းသံသံ အသံများကြောင့် မကြားရ။ “ရပြီ” ဟု သူထပ်ပြောသော် လေသံက ယဲ့ယဲ့မျှသာ။ သခင်လုပ်သူက လှုပ်လည်းမလှုပ်၊ လှည့်လည်းမကြည့်၊ အရိပ်အခြည်လည်း မပြ သဖြင့် လက်ပြင်ကုန်းကုန်း လက်သင်ကလေးသည် ခြေထောက်ကို ကားလိုက် စုလိုက် လှုပ်ရှားနေပြီး နောက်ဘက်လှေကားမှ ဆင်းသွားတော့သည်။

သောမတ်(စ်)သည် စားပွဲဘေး ရပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ စာရွက်ကိုင်ထားသော လက်က အားမရှိတော့။ အသက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှူနေရသည်။ ပါးစပ်မှ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ရှူသွင်းနေရသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ရှေ့တိုးနောက်ငင်နှင့် ဒယီးဒယိုင်။ အံ့အားကြီးသင့်နေသလို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ခေါင်းတွင်တွင် ယမ်း နေသည်။ “မိုးသီးတွေ... မိုးသီးတွေ” ဟု ထပ်တလဲလဲရွေ့တ်နေသည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်း အသက်ရှူငြိမ်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ် ဒယီးဒယိုင်မဖြစ်တော့။ မှေးစင်းမျက်လုံးများက ပန်းလျှောက်ကွဲလျက်။ ကိုယ်ကို လှည့်လာသည်။

ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းညိတ်ကာ ထမင်းစားခန်း တံခါးဖွင့်၍ ဝင်လာသည်။
ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ပေါ်လစ်(ရှ်)တင်ကြမ်းပြင်ကို ဖြတ်ပြီး ပြတင်းဝနားမှ
နီညိုရောင် ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင် ငြိမ်သက်အေးချမ်း
နေသည်။ ဥယျာဉ်ထဲမှ ရေပန်းသံ၊ မှန်ပြတင်းနားမှ ယင်ကောင်သံ တစ်ဝိုင်းနှင့်
သဲ့သဲ့သာ ကြားရသော လူသံသူသံတို့မှအပ ငြိမ်သက်နေသည်။

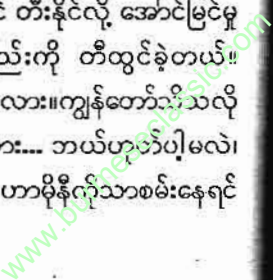
ပန်းလျဉ်းခေါင်းကို မှီခုံးပေါ်တင်၍ မျက်လုံးများ မှေးမှိတ်ထားလိုက်သည်။
“ကောင်းပါတယ်... ကောင်းပါတယ်” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် ရေရွတ်ပြီး ရင် ပေါသွား
သလို အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်သည်။ ခြေလက်များကို ဖြေလျော့လျက် ထိုပုံစံ
အတိုင်း သူ ငါးမိနစ်ခန့် လှဲနေသည်။ မျက်နှာက အေးချမ်းနေသည်။ ထို့နောက်
ကိုယ်ကိုထူပြီး ကြေးနန်းစာကို ခေါက်၊ အိတ်ကပ်ထဲထည့်၍ ဧည့်သည်များနှင့်
တွေ့ရန် ထသည်။ သို့သော် ညည်းသံတစ်ချက်ဖြင့် ဆိုဖာပေါ် သူ ရပ်သေး
ကြီးပြတ် ပုံကျသွားသည်။

ဂီတသံ တစ်ဖန်ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ဥမ္မတ္တကတို့၏ ထင်ရာစိုင်း
ဂီတစိုင်းမို့ နားဝင်ပီယံမဖြစ်။ ဒရမ်သံနှင့် လင်းကွင်းသံနောက်မှ တူရိယာသံ
အစုံက ရစ်သမ် မမှန်ဘဲ ဗိန်းမောင်းညံ့နေသည်။ တဘော်ဘော် တဘူတူ
တခွမ်းခွမ်း အသံများနောက်တွင် ပလွေသံကလည်း ပေါ်ပီပေါ်ပီနှင့် ကြားရ
နားဝ မသက်သာ။

စိန်မေရီဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ အော်ဂင်တီးသူ ဆရာဖား(လ်)သည် ခန်းဆောင်ထဲ
ဟိုဘက်ထိပ် သည်ဘက်ထိပ် မြန်မြန်သွက်သွက် လျှောက်နေသည်။ စန္ဒရားရှေ့
ထိုင်နေသော ဂါဒါက လက်ပေါ် ခေါင်းတင်ရင်း ပြုံးလျက်။ ဧရာမ ကုလားထိုင်
ကြီးပေါ်ဝယ် ဒူးကို လက်ဖြင့်ပိုက်၍ ထိုင်နားထောင်နေသူမှာ ဟန်နီလေးဖြစ်သည်။

“အင်း... ဘတ်(ခဲ)... စီဘက်စတိန်ဘတ်(ခဲ) ပေါ့ဗျာ၊ သူမှ သူ အစစ်ပဲ။
အလိုက်မတူတဲ့ တေးသွားတွေကို စည်းဝါးကိုက်အောင် တီးနိုင်လို့ အောင်မြင်မှု
သရဖူဆောင်းခဲ့တဲ့သူပေါ့။ သူက ခေတ်သစ်သံစုံနည်းကို တီထွင်ခဲ့တယ်။
ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုတီထွင်ခဲ့လဲ၊ ကျွန်တော် ပြောပြရဦးမလား။ ကျွန်တော် သိသလို
မင်းကတော်လည်း သိပြီးသားပါဗျာ။ ဟာမိုနီလား၊ အား... ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊
ကောင်တာပျံင့်ပေါ့။ မင်းကတော်၊ ကောင်တာပျံင့်ပေါ့။ ဟာမိုနီကိုသာစမ်းနေရင်

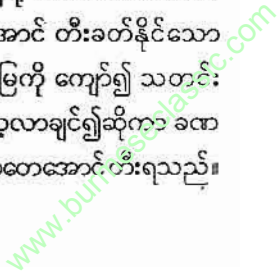

ဘယ်စခန်းရောက်သွားမလဲ။ ဟာမိန်နီဖြစ်ဖို့ချည်းပဲ စမ်းသပ်မနေပါနဲ့လို့ ကျွန်တော် ပြောမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် မသေမချင်း ပြောနေမှာပဲ”

ဆရာဖား(လ်)သည် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)နဲ့ခန်းဆောင်ကို သူ့အိမ်အမှတ်ဖြင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အားတက်သရော ပြောနေသည်။ ဤ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ပုဂ္ဂိုလ်သည် ‘ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း တံခါးဝတွင် ပေါ်လာတတ်မြဲ။ ဝတ်ထားသော ကော်ဖီရောင်ကုတ်အင်္ကျီက ခူးဆစ်ထိ ရှည်သည်။ သူ့ပါတနာကို စောင့်ရင်း ပက်လက်စန္ဒရာကြီး၏ အဖုံးကို တမြတ်တနိုး ဖွင့်သည်။ ကျေနပ် ရောင့်ရဲမှုအပြည့်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ဖက်တိမ်းကာ စင်ပေါ် တယောထိုး တူရိယာများ တင်သည်။

အဖြူတစ်ဝက်ရောနေသော သပြေသီးမှည့်ရောင် ကောက်တိကောက်ကွေး ဆံပင်များက ထွေးထွေးကျပ်ကျပ်နှင့် အုံကောင်းလှသဖြင့် ဆရာဖား(လ်)၏ ခေါင်းက ပိုကြီးနေသယောင်ရှိသည်။ သို့သော် သွယ်လျလျလည်တိုင်ပေါ် အဆင် ပြေပြေ တင်ထားနိုင်ပြီး ကော်လာအထက်မှ စလုတ်ကမူ မတန်တဆ ကြီးမား နေပြန်သည်။ ဆံပင်အရောင်နှင့်ဆင်တူ နှုတ်ခမ်းမွှေးတုတ်တုတ်က ပုပြတ်ပြတ် နှာခေါင်းနှင့်စာသော် ပို၍ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေ၏။ မျက်ပျင်းတွဲတွဲ မျက်လုံး များက ညိုလည်းညို၊ တောက်လည်းတောက်သည်။ တူရိယာတီးခတ်နေလျှင် ထိုမျက်လုံးများ၏ အကြည့်က မြင်ကွင်းထဲဝင်လာသမျှ အရာအားလုံး၏ အခြား တစ်ဖက်ဆီ ရောက်သွားသလား အောက်မေ့ရ၏။ မချောမောသော်လည်း ထက်မြက်အားကောင်းသော ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးက မျက်နှာပေါ်ဝယ် တံဆိပ် ခတ်ထားသည့်နှယ် အထင်အရှား။ စင်းကျမျက်ခွံများ၊ စေ့ထားသော်လည်း အောက်မေးရိုးကို ဖြေလျော့ထားသော ပါးစပ်ပုံသဏ္ဍာန်တို့က အိပ်ပျော်နေသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိလှသည်။

ဖား(လ်)သည် ပြင်ပဗဟိဒ္ဓသဏ္ဍာန် နူးညံ့သိမ်မွေ့သလောက် ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ် လေးစားမှုအားကောင်း၏။ သူသည် တော်ရုံတန်ရုံ အော်ဂင်တီးသမား မဟုတ်။ အလိုက်မတူသည့် တေးသွားများကို ပြေပြစ်အောင် တီးခတ်နိုင်သော ပညာ၌ သူ့ဂုဏ်သတင်းသည် ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေကို ကျော်၍ သတင်း မွှေး၏။ သူ၏ ဓမ္မတေး ပီစီကွေးသည် အခြားလူများက လေ့လာချင်၍ဆိုကာ ခဏ ခဏ အတောင်းခံရသည်။ သူ့သံပြိုင်တေးများကို ဖန်တစ်ရာတေအောင် တီးရသည်။

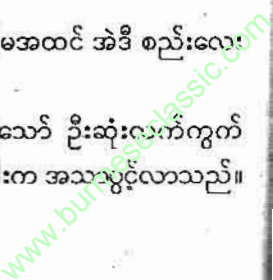
သူ့ကိုယ်ပိုင်တေးများသာမက စိန်မေရီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း တီးသော တေးများကပါ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် စင်းလုံးချော ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ တေးညွှန်ဂီတ အလှအပက သာမန်လူပြိုန်းများအတွက် မဟုတ်။ ပြောရလျှင် သူ့ဂီတ၏ ထည်ဝါသော ကျက်သရေမှာ ဂီတနည်းပညာသည် မြိုးခြံစွာကျင့်ရသော ဘာသာရေးကို ညွှန်းဆိုနေသည်။ မြင့်မြတ်သော ခရစ်ယာန် ဓမ္မမင်္ဂလာဆီ တဖြည်းဖြည်းတွန်းပို့သွားသည်။ တိကျသေချာသော အဆုံးသတ်မှု ရှိနေသည်။

ဖား(လ်)၏တေးက နားဝင်သိပ်မချို။ သို့သော် သူသည် ချောက်ချီး ချောက်ချက် တတ်ယောင်ကား မဟုတ်။ အီတလီတေးပြုဆရာအကြောင်း ပြောလျှင် အင်မတန် တစ်ယူသန်စွာ အံ့ဩဘနန်းဖြစ်အောင် ပြောပြတတ်သည်။ ပြောနေရင်း တူရိယာကို တရစပ် လက်ကစားပစ်လိုက်သည်။ ခက်ပေဆိုသော ရှေးဟောင်းလက်ကွက်များ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ခံစားချက်ဖြင့် မျက်နှာက ဝင်းပ လာပြန်သည်။ အဝေးတစ်နေရာတွင် သူ့စိတ်ကူးများ ဧကန်အမှန် ဖြစ်လာနေ သလို ငေးနေ၏။ သူ့အကြည့်များက ဝေဝေဝါးဝါးနှင့် လပ်ဟာနေသည်။ စိတ်ကူးများ၊ စကားလုံးများဖြင့် ပုံဖော်ပြနိုင်သည်ထက် ပို၍သန့်စင်သော၊ ပို၍ နက်နဲသော၊ ပို၍ဆင်ခြင်တုံရှိသော ဂီတပညာရှင်၏ အကြည့်ပင်ဖြစ်သတည်း။

ဖား(လ်)၏ ကြီးမားနူးညံ့သော လက်များက အရိုးအဆစ် မပေါ်ဘဲ မဲ့ခြောက်လေးများ ပြည့်နေသည်။ အသံမှာ နိမ့်ပြီး ရင်ခေါင်းသံလိုက်နေ၏။ “မင်္ဂလာပါမင်းကတော်” ဟု ဂါဒါကို နှုတ်ဆက်လျှင် အသံက လည်ချောင်းထဲ တစ်ခုခု နင်နေသလို။ ဖား(လ်)သည် ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ကို ကြွပြီး ဦးညွတ် သည်။ ဂါဒါ ကမ်းပေးသည့်လက်ကို တရီတသေ လှမ်းဆွဲရင်း ဘယ်လက်ဖြင့် စန္ဒရားခလုတ်ပေါ် ထိခတ်ကစားလိုက်သည်။ ပီပြင်ကြည်လင်လှသော ဂီတ သံကြောင့် ဂါဒါက သူမ၏လက်စွဲတော်တယောကို ကောက်ကိုင်ကာ ကျင့်သားရ ပြီးသော သောတအာရုံဖြင့် ကြိုးညှိသည်။

“ဘတ်(ခ်)ရဲ့ ဂျီမိုင်းနာ သံစုံတီးလုံးနော်... ကျွန်မအထင် အဲဒီ စည်းလေး သံစဉ်တစ်ခုလုံး ခပ်ညံ့ညံ့ပဲ”

အော်ဂင်သမားက စတင်တီးခတ်သည်။ သို့သော် ဦးဆုံးလက်ကွက် များက တီးမည်ကြိုကာရှိသေး။ ထုံးစံအတိုင်း စကြိတ်ခါးက အသာပွင့်လာသည်။

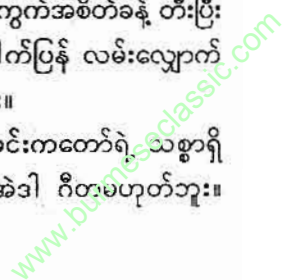
ဂျိုဟန်ပေါက်စနက အသံမပေးဘဲ ကော်ဇောကို တိတ်တဆိတ်ဖြတ်လျှောက်၍ ကုလားထိုင်ဆီသွားသည်။ ထိုနေရာတွင် ဒူးကို လက်ဖြင့်ပိုက်ပြီး မလှုပ်မယှက် ထိုင်ကာ ဂီတသံနှင့် စကားသံကို နားဆင်မည်ဖြစ်သည်။

“ကဲ၊ ဟန်နီ၊ သားကလည်း နားထောင်ဦးမယ်ပေါ့” ဂါဒါက သားကို မျက်ဝန်းညိုညိုဖြင့် ကြည့်ကာ ဆိုလိုက်သည်။ ဂီတကြောင့် ဂါဒါ၏ မျက်လုံးများ ရွန်းလဲ့နေသည်။ ထိုအခါ ဟန်နီက ထိုင်ရာမှထ၍ ဖား(လ်)ထံ တရိုတသေ လက်ကမ်းပေးမည်။ ဖား(လ်)က ဟန်နီလေး၏ နဖူးနှင့် နားသယ်ဆီ ဝဲခို နေသော ဆံပင်ညိုပုံပုံကို ချစ်ခင်စွာ ပုတ်ဦးမည်။ “ကဲ...နားထောင် ကလေးရေ” ဟု လူကြီးကပြောသော် ကလေးက လူကြီး၏ သက်ချည်ဆင်းချည် စလုတ်ကြီးကို ကြည့်မည်။ ပြီးမှ သူ့နေရာသို့ သွက်သွက်ကလေး သွားထိုင်နေမည်။ ကြာပဲ ကြာရန်ကောဟု မစောင့်နိုင်တော့သလို သွက်သွက်ကလေး ပြေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဟေးဒင်းကို တီးကြသည်။ မိုဇတ်ကိုလည်း အလွတ်မပေး။ ဘီသိုဗင်ကိုလည်း ချန်မထား။ ဂါဒါက ဂီတစာရွက်အချို့ ထုတ်လိုက်ချိန်တွင် အံ့ဩစရာလေးများ ဖြစ်လာတော့သည်။ ဖား(လ်)၏ ဂီတပုံစံ တစ်မျိုးပြောင်း သွား၏။ သူ့လက်ချောင်းများအောက်တွင် တေးပလီက ပုရစ်ဖူးကလေး တစ်စီနှင့် ငုံ့အာဖူးပွင့်လာသည်။ ပန်းချီတူနုန်းခြယ်မှုန်းထားသည့် ဂီတသံက မြိုင်မြိုင်ကြီး ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။ ပထမတွင် ဖွဖွရွရွနှင့် အိပ်မက်ဆန်ဆန်။ တဖြည်း ဖြည်းမှ ကြည်လင်ပီပြင်လာကာ အံ့ဘနန်းဖြစ်လာပြီး အထွတ်အထိပ် တက် သွားသည်။ ထိုအခါ တယောသံက တစ်ကျော့ဝင်လာသည်။ ဒီမီစတာစင်းဂါး၏ အဖွင့်တီးလုံးတည်း။

ဂါဒါဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)၏ အသည်းစွဲမှာ ဗက်နရီတာဖြစ်သည်။ ဖား(လ်)က ဗက်နရီတာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကိုမှ အသည်းစွဲဖြစ်နေသည်။ ဂါဒါ၏ အလိုကို ဖား(လ်) လိုက်လျော့ဖို့အတွက် ပထမတွင် ဂါဒါ စိတ်ပျက်ခဲ့ရသည်။ တစ်ရက်တွင် ဇနုရား အစီအစဉ်ကို ဂါဒါမြင်သည်။ ဖား(လ်)က လက်ကွက်အစိတ်ခန့် တီးပြီး သည်နှင့် နေရာမှ ခုန်ထကာ အခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် နေ၏။ မနှစ်မြို့ခြင်းက မျက်နှာပေါ်ဝယ် အထင်းသား။

“ဒါကြီးကို မတီးချင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ မင်းကတော်ရဲ့ သစ္စာရှိ အမှုထမ်းပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မတီးချင်ဘူး။ အဲဒါ ဂီတမဟုတ်ဘူး။”

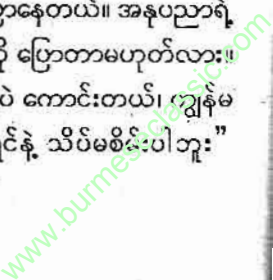
ကျွန်တော် ပြောတာ ယုံ။ ဂီတနဲ့ပတ်သက်ပြီး အနည်းအကျဉ်းလောက်တော့ သိပါတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြောက်နေကျ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကတော့ တကယ့်ကို ဝရန်းသုန်းကားကြီး၊ အရိုင်းအစိုင်းကြီး၊ ရူးသွပ်နေတာ။ ရေမွှေး ဆွတ်ထားတဲ့ ဖုန်လုံးကြီးဗျ။ အနုပညာရဲ့ ရိုးသားမှု လုံးဝကုန်ခန်းသွားတယ်။ ကျွန်တော် မတီးဘူးဗျာ” ထိုစကားလုံးများကို ပြောပြီး ဖား(လ်)သည် စန္ဒရားရှေ့ တစ်ဖန်ပြန်ထိုင်သည်။ လည်စလုတ်က ရှူးရှူးရှူးရှူးနှင့် တက်လိုက် ဆင်းလိုက် အနားမနေ။ ချောင်းဆိုးလိုက်၊ သက်ပြင်းချလိုက်နှင့် တီးကွက် အစိတ်ခန့် ထပ်တီး ပြီးနောက် စန္ဒရားအဖုံးကို ဒေါသတကြီး ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အား... လွန်လွန်းအားကြီးတယ်။ ကျွန်တော် ရင်ထဲရှိတာ မြောင်မြောင် ပြောမယ်ဗျာ၊ မင်းကတော် ကျေးဇူးကြီးပါတယ်။ လစာပေးခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း မနည်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သေသေချာချာပြောမယ်နော်၊ ဒီအစုတ်ပလုတ် တေးသွားကြီးကို အတင်းတီးခိုင်းလို့ကတော့ ကျွန်တော် လက်မြောက်လိုက်မှာ။ ဟိုမှာကြည့်... ကလေးတောင် နားထောင်နေပြီ။ ကလေးကိုပါ ဖျက်ဆီးတော့ မလို့လား။”

ဂျီဒါသည် တယောကို ဖိထိုးရင်း ဖား(လ်)ကို ဒေါသထွက်ချင်သလောက် ထွက်ခွင့်ပေးထားသည်။ ရိုးရိုးစင်းစင်း တယောသံလေးက ကလူလိုက်မြူလိုက်နှင့် ဂီတဆရာကြီးကို ညှုန်နေသည်။

“ဖား(လ်) အကျိုးသင့်အကြောင့်လေး စဉ်းစားဦးနော်။ အခုဟာကို အေးအေးဆေးဆေး လက်သင့်ခံလိုက်ရင်ရပြီ။ မူလ ဟာမိုနီကို သုံးနေလို့ ရှင် လန်သွားတာ။ ဘီသိုဗင်က ရှင်အတွက် သိပ်သန့်စင်လွန်းတယ်။ ရှင်းလင်းပီပြင် လွန်းတယ်။ သဘာဝအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘီသိုဗင်ကိုယ်တိုင် သူ့ရဲ့ခေတ်ပြိုင် တွေကို ရှေးရိုးနည်းသုံးလို့ဆိုပြီး ရှုတ်ချခဲ့တယ်။ ဒါကို မမေ့နဲ့၊ ဘတ်(ခ်)ကို ကြည့်ဦးမလား။ ဘတ်(ခ်)ဟာ သူ့ဂီတကို နားဝင်ပီယံဖြစ်စေချင်လွန်းလို့ သူ့ကိုယ်တိုင် အကဲ့ရဲ့ခံခဲ့ရတယ်။ ရှင်က ရိုးသားမှုကို ပြောနေတယ်။ အနုပညာရဲ့ ရိုးသားမှုဆိုတာ ဘာလဲ။ မိမိခံဝါဒနဲ့ ဖီလာဆန်ကျင်ကို ပြောတာမဟုတ်လား။ အဲဒီလိုဆိုရင် အခုဟာက အဲဒီရိုးသားမှုပဲ၊ ဘတ်(ခ်)လိုပဲ ကောင်းတယ်။ ကျွန်မ ပြောပြမယ် ဖား(လ်)၊ ဒီဂီတက ရှင်ထင်သလောက် ရှင်နဲ့ သိပ်မစိမ်းပါဘူး။”

“ဆင်ခြေဆင်လက်တွေကလည်း များပါဗျာ”

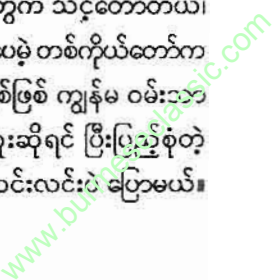

ဖား(လ်) ညည်းရပြီ။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ဂါဒါမှန်သည်။ ထိုဂီတက ဖား(လ်)အတွက် သူထင်ထားသလောက် သိပ်မစိမ်း။ ဖား(လ်)သည် ဂါဒါဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး တယောနှင့် စန္ဒရား တွဲဘက်တီးနိုင်အောင် ဉာဏ်သုံး စီစဉ် ပေးသွားသည်။ ဒီမီစတာစင်းဂါး၏ တေးတစ်ပုဒ်ကို သူ အောင်နိုင်သွားပေပြီ။ ထိုဂီတ အသစ်အဆန်းကို သူ ငြိသွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့ဩရသည်။ သို့တိုင် သူ ဝန်ခံမည်မဟုတ်။ ထိုအကြောင်း စကားစလျှင် သူ စိတ်ကောက်ကာ ဘူးခံငြင်းမြဲ။ မည်သို့ဆိုစေ ဂါဒါသည် ပိုလက်ဝင်သော တီးကွက်များ တီးရန် ဖား(လ်)ကို အတင်းအဓမ္မ တိုက်တွန်းစရာ မလိုတော့ပေ။

ဟန်နီသည် ဒူးခေါင်းနှစ်လုံးကို လက်ပိုက်၍ ငြိမ်ချက်သား ကောင်း နေသည်။ သွားဟောင်းလောင်းနေရာကို လျှာဖြင့် ထိုးနေ၍ ပါးစပ်က ရှုံ့တွတွ။ အမေနှင့် အမေမိတ်ဆွေကြီးကို ပြူးကျယ်စွာ ကြည့်နေသည်။ ဟန်နီသည် ဤပုံဖြင့် ဂီတကို အင်မတန်အရေးကြီးသောအရာအဖြစ်၊ ဘဝ၏ အခြေခံ လိုအပ်ချက်တစ်ခုအဖြစ် စောစီးစွာ သင်ကြားခဲ့ရသည်။ လူကြီးများပြောနေသည့် ဂီတအကြောင်းသည် ကလေးတစ်ဦးအတွက် မြင့်လွန်းနေရာ ဟန်နီမှာ နားလည် တစ်ချက် မလည် တစ်ချက် ရှိနေသည်။ သို့တိုင် ဟန်နီ အမြဲလာသည်။ နာရီပေါင်းများစွာ တမေ့တမော နားထောင်သည်။ ဤထူးခြားသော အပြုအမူမှာ လေးစားမှု၊ မြတ်နိုးမှု၊ ယုံကြည်မှုတို့မှ ပေါက်ဖွားလာခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ခုနစ်နှစ်သာရှိသေးသော်လည်း ဟန်နီသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် စန္ဒရားပေါ် လက်ကွက်အချို့ တီးခတ်ကြည့်ရာ ဟန်နီမာမာက ပြူး၍ကြည့်သည်။ တီးကွက် အချို့ သင်ပေးသည်။ တီးကွက် အကူးအပြောင်းတွင် အသံအနေအထား မည်သို့ ရှိရမည်ကို ပြသည်။ အမေ ပြောသမျှကို ဟန်နီနားက အကည်ပြုပေးနေသည်။ ဟန်နီ တီးပုံကို တစ်ခဏကြည့်ပြီးသည်နှင့် ဂါဒါသည် ဟန်နီအား စန္ဒရားတီး သင်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

“ဖား(လ်)... သားလေးက တစ်ကိုယ်တော်တီးဖို့အတွက် သင့်တော်တယ်။ တွဲတီးမယ့်လူအပေါ် မှီခိုစရာမလိုတာ ကောင်းတော့ကောင်းပေမဲ့ တစ်ကိုယ်တော်က တခြား မကောင်းတဲ့ အချက်တွေလည်း ရှိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ဝမ်းသာ ပါတယ်။ ဥပမာပြောမယ်နော်၊ တကယ်လို့ ရှင်သာမရှိဘူးဆိုရင် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ လက်သံတွေ ကျွန်မ ဖန်တီးဖို့မလွယ်ဘူး။ ကျွန်မ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်။”

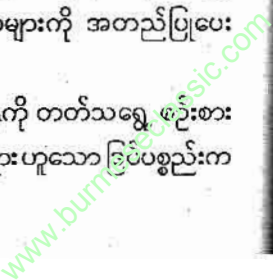

တစ်ကိုယ်တော်သမားအတွက် တော်ဖို့က ပထမဦးဆုံး လိုအပ်ချက်။ တစ်ကိုယ်တော် အတီးသမားဟာ ပါရမီသာ မပါဘူးဆိုရင် အသံနဲ့ တေးသွားနောက်ကို လိုက်နေရတာနဲ့ ဟာမိုနီခံစားချက် ပျက်စီးသွားမယ်။ သူတို့ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ကလည်း နောက်ပိုင်း ပြုပြင်ဖို့ ခက်ခဲသွားတတ်တယ်။ ကျွန်မက ကျွန်မ တယောလေးကို ချစ်တယ်။ ဒီတယောလေးနဲ့ အများကြီး ဖန်တီးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ အမှန်ပြောရရင်တော့ စန္ဒရားက ပိုမြင့်တယ်။ တူရိယာတွေထဲမှာ စန္ဒရားဟာ ဂီတဖန်တီးဖို့အတွက် အသံအကြွယ်ဝဆုံး၊ အသာလွန်ဆုံး တူရိယာပဲ။ စန္ဒရားကို ကျွမ်းဝင်နေတာဟာ ဂီတကို ကျွမ်းဝင်နေတာပဲ။ ဒီမယ်... ဖား(လ်)... သားလေးကို ရှင့်လက်ထဲ အပ်ချင်တယ်။ မြို့ပေါ်မှာ စန္ဒရားတီး သင်ပေးတဲ့ ဆရာမနှစ်ဦး သုံးဦးတော့ ရှိမယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ စန္ဒရားဆရာသက်သက်ပဲ။ ကျွန်မပြောတာ နားလည်ပါတယ်နော်။ တူရိယာတစ်ခုခုကို တီးခတ်နေဖို့က အရေးမကြီးပါဘူး။ ဂီတကို သိသွားဖို့သာ အရေးကြီးတာ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို အားကိုးတယ်။ သားလေးကို ရှင် ကိုင်တွယ်လို့ရမှာပါ။ သူ့လက်က ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) လက်ပဲ။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)တွေဟာ ဘာမဆို လုပ်နိုင်တယ်။ ရှိပြီးသားနဲ့ မရောင့်ရဲတတ်တာလေးတစ်ခုပဲ”

ပြောပြီး ဂါဒါ ရယ်သည်။ ကလေးကို စန္ဒရားတီးသင်ပေးမည်ဟု ဖား(လ်)က အာမဘန္တေ ခံသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဖား(လ်)သည် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သာမက တနင်္လာနေ့ပါ လာသည်။ ဟန်နီလေးကို ဂီတသင်ခန်းစာများ သင်ပေးစဉ် ဂါဒါက အနားလာထိုင်သည်။ ဖား(လ်) သင်ပုံက သင်ရိုးသင်စဉ်မဟုတ်။ စန္ဒရားကို တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်း တီးပြရန်သက်သက်ထက် သူ့တပည့်လေး၏ စိတ်အားထက်သန်မှုက သူ့အပေါ် ကြွေးတင်နေသည်ဟူသောခံစားချက်ဖြင့် သင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့တပည့်လေးအား အခြေခံ ဟာမိုနီ သီဝရီကို ပုံကြမ်းများဆွဲ၍ သင်သော်ကနဦးအခက်အခဲကို အသာကျော်လွှားသွားနိုင်ခဲ့သည်။ ဟန်နီက နားလည်နေသည်။ ဟန်နီ အမြဲသီထားသော အကြောင်းအရာများကို အတည်ပြုပေးခြင်းသာ ဖြစ်နေ၏။

ဖား(လ်)သည် ကလေး၏ထက်သန်လှသောဆန္ဒကို တတ်သရွေ စဉ်းစားခဲ့သည်။ ကလေး၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုတောင်ပံဖျားပေါ် စန္ဒရားဟူသော ခြိပ်ပစ္စည်းက

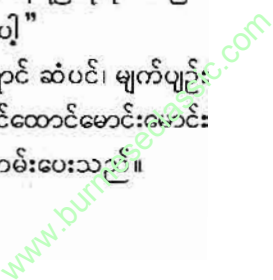
ဝန်တင်ထားသကဲ့သို့ဖြစ်ရာ ထိုဝန်ကို လျှော့ပေါ့အောင် ဘယ်နှယ်များလုပ်ရပါ့ဟု သူ ခေါင်းခြောက်ခဲ့ရသည်။ ကလေး၏ လက်ကျင်လည်မှုနှင့် လေ့ကျင့်နိုင်စွမ်းကို သူ မတောင်းဆို။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဟန်နီဘက်မှ ကီးစနစ် ပိုင်နိုင်စေရန် တစ်ခုသာ မျှော်လင့်ထားသည်။ ကီးများ ဆက်နွယ်မှုကို အသေအချာ အကျအန သိရာမှ တစ်ဆင့် သိပ်မဝေးသော အနာဂတ်ကာလတွင် တွဲဘက် လက်ကွက်များကို မျက်စိလျင်လာမည်။ စန္ဒရားကို ပိုင်နိုင်အောင် ကစားသွားနိုင်မည်။ ၎င်းတို့မှ တစ်ဆင့်တက်၍ ဂီတဖန်တီးခြင်း၊ တေးပြုခြင်းတို့ ဖြစ်လာမည်။ ငယ်ရွယ်သော တပည့်လေး၏ အနုသယစိတ်လိုအပ်ချက်ကို သူ တယုတယဖြစ်နေပြီ။ ငယ်ပင် ငယ်ငြား နားရည်ဝနေပြီဖြစ်၍ အရေးတကြီး ပုံစံဖြင့် ဆည်းပူးနေရှာသည်။ ကလေး၏ လေးနက်လွန်းသော စိတ်ခံစားချက်ကို တော်တည့်မှန်ကန်စေရန်ဆိုပြီး သမားရိုးကျ တေးသွားများ လေ့ကျင့်ပေးခြင်းကို သူ မလုပ်။ တီးခတ်ရန် ဓမ္မတေးကို သူ ပေးသည်။ လက်ကွက် အကူးအပြောင်း ထိန်းချုပ်သည့် ဥပဒေများကို သူ ညွှန်ပြသည်။

ဂါဒါသည် လိုက်ကာနောက်ကွယ်တွင် ထိုင်ကာ ပန်းထိုးလျှင် ထိုးပြီး၊ မထိုးပါက စာဖတ်နေတတ်၏။ ဖား(လ်)၏ သင်ခန်းစာများနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဂါဒါ ဤသို့ဆိုသည်။

“ကျွန်မ ထင်ထားတာထက်တောင် သာသွားပါကလား၊ ဒါပေမယ့် သိပ်မမြန်လွန်းဘူးလား။ အရှေ့ သိပ်ရောက်မနေဖူးလား။ ရှင့်ရဲ့ စနစ်တွေက ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအား သိပ်မြင့်တယ်။ ဟန်နီက ခုဆို သူ့ဟာသူတောင် နည်းနည်း ဖန်တီးချင်နေပြီ။ တကယ်လို့သာ ရှင့်ရဲ့ နည်းစနစ်က သိပ်မြင့်ပြီး သူကလည်း ပါရမီ မပါရင် သူ ဘာမှ တတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“သူ ပါရမီ ပါပါတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့မျက်လုံးထဲ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ရင် မျက်လုံးထဲမှာ အများကြီးပဲ။ ပါးစပ်ကိုတော့ နာနာ ဖိတ်ထား တယ်။ နောင်ကာလမှာ သူ့ပါးစပ်က ဒီထက် ပိုနာနာပိတ်နေရပြီဆိုရင် တခြား ပုံစံနဲ့ ရင်ဖွင့်လိမ့်မယ်။ တခြား စကားပြောနည်းတစ်ခုပေါ့။”

ဖား(လ်)ကို ဂါဒါကြည့်သည်။ သပြေသီးမှည့်ရောင် ဆံပင်၊ မျက်ပျဉ်း တွဲတွဲ၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး ဖုတ်သိုက်၊ စလုတ်ကြီးကြီးနှင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဤဂီတဆရာကြီးကို ဂါဒါ ရှုသည်။ ထို့နောက် လက်ကမ်းပေးသည်။

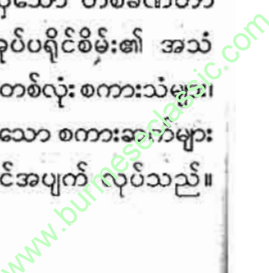

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖား(လ်)။ ရှင်ပြောပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါမေ့ သူ့အတွက် ရှင်ဘယ်လောက်လုပ်ပေးနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ သိမှာလဲ”

ဟန်နီဘက်ကမူ သူ့ဆရာ ဖား(လ်)ကို အတိုင်းအဆမရှိ ကျေးဇူးတင် ချစ်ခင်သည်။ ကျောင်းတွင် မပျော်ဘဲ ကူရာမဲ့ကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေရသလောက် ဖား(လ်) သင်ပြသမျှ အားလုံးကို သူ လွယ်လွယ်ကလေး တတ်သွားသည်။ ဖား(လ်)ပြောသမျှ အားလုံးကို သူ့ကိုယ်ပိုင် လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဟန်နီ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ကြံ့ရသည့် ပုပန်မှုများကို သာယာချိုမြသော တေးကမ္ဘာထဲ ဆောင်ကျဉ်း သွားရန် တနင်္လာနေ့တိုင်း ဖား(လ်) လာသည်။ မြီးရှည်ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသော ဖား(လ်)သည် ဟန်နီကို သိုင်းဖက်၍ တေးကမ္ဘာထဲ ချောမြူ သယ်ဆောင်သွားမြဲ။

ရံဖန်ရံခါတွင် ဖား(လ်)၏အိမ်၌ သီချင်း တက်ကြသည်။ အိမ်တော်ထိန်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်သော ဖား(လ်)၏အိမ်မှာ မြင်းမိုရ်ပိတ် ပါသော ရှေးဟောင်း အိမ်ကျယ်ကြီးတစ်လုံးဖြစ်ပြီး အက်သည့်နေရာက အက်၍ စကြိုများက အေးစိမ့်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း စိန်မေရီဘုရားရှိခိုး ကျောင်း တနင်္ဂနွေနေ့ ဆုတောင်းပွဲတွင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)ပေါက်စကို အော်ဂင် ဆရာကြီး ဘေးနားတွင် တွေ့ရသည်။ ဘုရားကျောင်း အလယ်ပိုင်းမှ လူများ အတွက် အမြင်ဆန်းနေသည်။ လူအုပ်ကြီး၏အထက်၊ သင်းအုပ် ပရိုင်စိမ်း၏ တရားဟောစင်အထက်တွင် ဆရာတပည့်နှစ်ဦးတည်း ထိုင်နေ၍ ခြိမ့်ခြိမ့်လျှံ သံပြိုင်တေးအလယ် ဟန်နီတို့သည် ဤကမ္ဘာလောကကြီးမှ လွတ်မြောက်ကာ အားလုံးကို လွှမ်းမိုးထားသည်။ ဆရာအား တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်ကူရလျှင် ဟန်နီ ပီတိဖြစ်၍ မဆုံးတော့။

သံပြိုင်သီဆိုခြင်းပြီးဆုံးလျှင် ဖား(လ်)သည် လက်ချောင်းများကို ကီးဘုတ် ပေါ်မှ အသာကလေး မသည်။ အောက်သံကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး တဖြည်းဖြည်း တည်ကြည် လေးနက်စွာ တိုးဝင်သွားစေရန်ဖြစ်၏။ အဓိပ္ပာယ်ပါလှသော တစ်ခဏတာ ကာလကို စောင့်ပြီးသည်နှင့် တရားဟောစင်မှ သင်းအုပ်ပရိုင်စိမ်း၏ အသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ တရားဟောဆရာ၏ ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံး စကားသံမျှား၊ အကဲပိုသော သရသံများ၊ သက်ပြင်းများ၊ သိပ်မယဉ်ကျေးသော စကားဆက်များ အတွက် ဂီတဆရာသည် တရားဟောဆရာကို အပြောင်အပျက် လုပ်သည်။

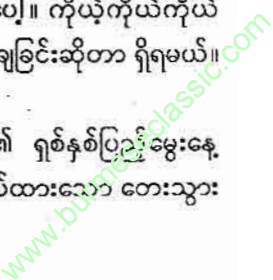

ဟန်နီက တစ်ခါနှင့်အူမြူးနေရသည်။ အကြောင်းမှာ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သည် ထုတ်သာမပြောသော်လည်း တစ်သဘောတည်းဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်ထံ အစစ်အမှန် ဆုတောင်းခြင်းမှာ တရားဟောဆရာ၏ ဖွာလောင်ဖွာလောင် စကားသံ မဟုတ်ဘဲ ဂီတသာလျှင် စစ်မှန်သော ဆုတောင်းစကားဖြစ်နေ၏။

အောက်ဘက် လူအုပ်ကြီးထဲရှိ အမတ်မင်းများ၊ ကောင်စစ်ဝန်များ၊ မြို့သူမြို့သားများသည် ဖား(လ်)၏ ပြောင်မြောက်သော လက်သံကို အထင်ကြီးရကောင်းမှန်းမသိ၍ ဖား(လ်)သည် တစ်လျှောက်လုံး ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့တပည့်လေးကိုသာ အနားခေါ်ထားလိုက်တော့၏။ သူ၏ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်သော လက်ကွက်များကို ပြသရမည်။ နည်းစနစ်ပိုင်းတွင် သူ့ပညာစွမ်းက အံ့မခန်း။ သူသည် အတည့်တီးတီး၊ ပြောင်းပြန်တီးတီး တစ်မျိုးတည်းသွားသော တေးတစ်ပိုဒ်ကို စပ်ထားသည်။ ဤနည်းကို အခြေခံပြီး တေးဋီကာ တစ်ပိုဒ်ကို ဂဏန်းသွား သွားနည်းဖြင့် ဘေးတိုက် တီးသည်။ သူ့လက်သံကို ပြောင်မြောက်စွာ တင်ဆက်ပြီးသောအခါ၌ကား “မတူတာကို ဘယ်သူမှလည်း မသိကြပါကလား” ဟု ညည်းရတော့သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တွင် ဆုပ်ကာ ဘုတ်ထိုင် ထိုင်၍ ငိုနေသည်။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့သွားသလို ခေါင်းယမ်း၏။ သင်းအုပ် ပရိုင်စီမ်း၏ တရားဒေသနာ ပြီးဆုံးသွားသော် ဖား(လ်)က ဟန်နီကို တိုးတိုးပြောသည်။

“ဒါက ဂဏန်းသွားနည်းကို အတုခိုးထားတဲ့ တီးလုံးကွဲ့။ ခုတော့ သားက ဘယ်သိဦးမလဲ၊ ရှေ့သွားရမယ့်အစား နောက်ပြန်သွားရတဲ့ တီးလုံးတွေဟာ သိပ်ခက်တယ်။ နောက်တော့မှပြမယ်။ အဲ... ဂဏန်းသွားတဲ့ တီးနည်းမျိုးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မတီးလေနဲ့။ မလိုအပ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူများတွေက ဒီတီးနည်းဟာ ဂီတစံ မရှိပါဘူး။ အလကားပါ ဘာညာပြောရင်လည်း မယုံနဲ့။ ဒီလို ဂဏန်းသွားတီးတဲ့ ဂီတပညာရှင်တွေ ကြီးကြီးငယ်ငယ် အရွယ်စုံရှိတယ်။ သာမန်နဲ့ မတောက်တခေါက်တတ်တဲ့လူတွေကတော့ ဟားတာပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချရမယ် ဟန်နီ။ လူတစ်ယောက်မှာ မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချခြင်းဆိုတာ ရှိရမယ်။ မမေ့ရဘူး”

၁၈၆၉ ခု၊ ဧပြီလ ၁၅ ရက်နေ့သည် ဟန်နီ၏ ရှစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ ဖြစ်သည်။ မွေးနေ့ပွဲတွင် ဟန်နီသည် သူ့ကိုယ်တိုင် စပ်ထားသော တေးသွား

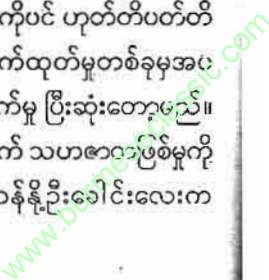
တစ်ပုဒ်ကို မိသားစုစုံညီရှေ့တွင် တီးပြလို၍ ပထမ ဆရာဖား(လ်)ကို တီးပြသည်။ ဆရာ ဖား(လ်)က ဝေဖန်သည်။

“အဆုံးသတ်က ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွယ်။ ရှေ့ကဟာတွေနဲ့လည်း အံ့မကိုက်ပါလား။ အစပိုင်းကတော့ အကုန်ကောင်းပါရဲ့။ ဘီမေဂျာရောက်မှ ဘာလို့ ချက်ချင်းကြီး ကျသွားတာလဲ။ ဒါဟာ လှည့်ကွက်တွေပဲ။ တုန်လဲ တုန်နေတယ်။ ဒီတေးသွားကို သား ဘယ်ကရပါလိမ့်။ သိပြီ၊ သား မာမာကို တီးပြနေတုန်း နားထောင်ထားတာ မဟုတ်လား။ အဆုံးသတ်ကို ပြင်နော်၊ ဒါမှ တစ်ပုဒ်လုံး သန့်သန့်လေးဖြစ်သွားမယ်”

သို့သော် ဟန်နီသည် ထိုနောက်ဆုံးတီးကွက်ကို အလေးအနက် ဖြစ်နေ သည့်အပြင် အမေလုပ်သူကလည်း အင်မတန်သဘောကျနေရာ ထိုအတိုင်းသာ ရှိနေခဲ့သည်။ ဂါဒါသည် တယောကိုယူပြီး အပေါ်ပုဒ်ကို ထိုးကြည့်သည်။ သုံးဆယ့်နှစ်စိတ် နုတ်(စ်)ဖြင့် ထိုးရာ ဂီတမှာ ခုံညားနေသည်။ ဟန်နီသည် ပျော်လွန်းအားကြီးသဖြင့် သူ့မာမာကို မွေးမွေးပေးသည်။ ဧပြီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် သားအမိ အတူတီးကြဦးမည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၊ တိုနီ၊ ခရစ်ရှန်း၊ ကလော့သိုင်း၊ ကောင်စစ်ဝန် ခရော့ဂျာနှင့် ဇနီး၊ ဒါရိုက်တာ ဗိန်းရှင်နှင့် ဇနီး၊ ဧရာလမ်း ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) အပျိုကြီးများနှင့် ဆရာမနှမ်းစေတို့ကို ဟန်နီမွေးနေ့တွင် ညနေ လေးနာရီ ညစာ စားပွဲ ကြွပါရန် အမတ်မင်းနှင့် ဇနီးက ဖိတ်ခေါ်ထားသဖြင့် ယခုအခါ ဧည့်ခန်း ဆောင်ထဲတွင် ဧည့်သည်များအားလုံးသည် စန္ဒရားရှေ့ထိုင်နေသော သင်္ဘောသား ဝတ်စုံလေးနှင့် ငချွတ်ကလေးကို ကြည့်နေကြသည်။ သူ့မာမာသည် ဂျီကြိုး ပေါ်တွင် သာယာနာပျော်ဖွယ် တေးတစ်ပုဒ်ကို ထိုးပြီးမှ လက်စွမ်းပြ တေး တစ်ပုဒ်ကို ထိုးပြရာ စမ်းရေလျင်ပမာ လွန်လူးယှက်ဖြာ၍နေသည်။ ဘိုးတံထိပ်မှ ငွေစင်က ဓာတ်ငွေ့မီးရောင်အောက်တွင် တလဲ့လဲ့။

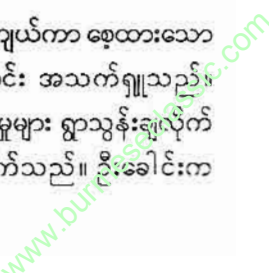
ဟန်နီသည် ကြောက်ပြီး ဖြူရော်ရော်ဖြစ်ကာ ညစာကိုပင် ဟုတ်တိပတ်တိ မစားနိုင်ခဲ့။ ယခုအချိန်တွင်မူ ဟန်နီသည် သူ၏ လုံ့လစိုက်ထုတ်မှုတစ်ခုမှအပ အရာရာကို မေ့နေပြီ။ နောက်ဆယ်မိနစ်ကြာလျှင် တင်ဆက်မှု ပြီးဆုံးတော့မည်။ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်လေးက စည်းချက်ဝါးချက် မှန်ခြင်းထက် သဟဇာတဖြစ်မှုကို ဦးစားပေးထားသည်။ နုတ်(စ်)တစ်ခု စတင်သည်နှင့် ဟန်နီဦးခေါင်းလေးက

ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားသည်။ ခုံပေါ်မှ စန္ဒရားရှေ့ တိုး၍ထိုင်နေရသည်။ အသစ် အသစ်သော ဟာမိုနီတိုင်းအတွက် ခံစားချက် စံ ပါရန် ခြေနင်းနှစ်ခုစလုံးကို ကြိုးစားပမ်းစား သုံးနေသည်။ အမှန်ဆိုရလျှင် ဟန်နီ တစ်ခုခုကို အာရုံနစ်နေပြီ ဆိုပါက ထွက်လာသည့်အဖြေသည် စိတ်ဇောသက်သက်ထက် စိတ်ခံစားချက်က ပိုသည်။

လက်ကွက်တိုင်း ဟာမိုနီတိုင်းတွင် ဟန်နီ၏ လက်သံသည် ကောက်ကာ ငင်ကာ တိုးဖွသွားသဖြင့် တိုးဖွသွားသဖြင့် ကလေး၏ လက်သံပြောင်မှုက အံ့လောက်စရာ ဖြစ်သည်။ မျက်ခုံးလေးများချို၍ ထိုင်နေကာ ကိုယ်အထက်ပိုင်း တစ်ခုလုံး ရှေ့တိုးနှောက်ငင် ယိမ်းနွဲ့၍နေသည်။ တီးခတ်နေသော တေးသွားက ပြီးဆုံးတော့မည်။ ဟန်နီမြတ်နိုးရသော နိဂုံးပုဒ်၊ တေးသွားတစ်ခုလုံး၏ ရိုးဂုဏ်ကို သရဖူတင်ပေးလိုက်သော နိဂုံးပုဒ်ဖြစ်သည်။ ဝဲလည်စီးမျောနေသော တယောသံ ကြားမှ အီးမိုင်နာလက်ကွက်က ဆည်းလည်းသံနယ် တုန်ရီတိုးဖွသွားသည်။ ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း အသံတက်လာကာ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းဆိုသလို စည်းဝါး မကိုက်သော စီရုပ်မူလကီးဆီ ပြန်ရောက်သွားသည်။ တယောသံက ပတ်ကာ ဝိုင်းကာ ပံ့ပိုးပေးနေသည်။ ထိုမူလကီးတွင်ပင် ဟန်နီသည် အသံဟိန်းထွက်လာ သည်ထိ တီးသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ့ရော၊ နားဆင်သူ ပရိသတ်ကိုရော နိဂုံးချုပ်မပေးသေး။ မချုပ်ပေးသည့် နိဂုံးမှာ တုယှဉ်ဖက်မရှိသည့် ပျော်ရွှင်မှု၊ အေးချမ်းမှု၊ ပီတိဝေဖြာမှု၊ လောကနိဗ္ဗာန်။ သို့တိုင် ယခုချက်ချင်းမရသေး။ ရုန်းကန်ရဦးမည်။ နှောင့်နှေးဦးမည်။ တထင့်ထင့် မောရဦးမည်။ အတိုင်းထက် အလွန်ပျော်ရွှင်မှုအတွက် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ရဦးမည်။ ဤသဘောဖြင့် နိဂုံးချုပ် မပေးသေး။ နောက်ဆုံးတစ်ကျော့ တေးသွား၏ အရသာမှာကား ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ရုန်းရကန်ရ မျှော်မောရသော်လည်း ရလာသည့်အခါတွင် ပျော်ရသည်က အခိုက်အတန့်မျှသာ ဟူသော သဘောဖြင့် ဟန်နီ ဆက်တီး နေသည်။

တီးနေရင်း ဟန်နီ ခါးဆန့်သည်။ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ကာ စေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းများ တုန်ရီလာသည်။ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း အသက်ရှူသည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား ပျော်ရွှင်မှုကို ငြင်းဆို၍မရ။ ပျော်ရွှင်မှုများ ရွာသွန်းချလိုက် သလို သူ မခုခံတော့။ အကြောအချင်များ ဖြေလျော့လိုက်သည်။ ဦးခေါင်းက

ပရုံးထဲ ပျော့ပျော့နစ်ဝင်သွားသည်။ မျက်လုံးများ မှိတ်လိုက်သော် စကား မပြောသော ဖွင့်ဟမှုအဖြစ် သောကအပြုံးက သူ့ပါးစပ်မှ ပွင့်ထွက်လာသည်။ တယောသံက သူ့တေးသွားကို ခြယ်မှုန်းနေဆဲ။ သူသည် အောက်သံထည့်ပြီး ဘီမေဂျာသို့ လျှော့ချလိုက်၏။ ရုတ်တရက် အသံတင်ပြီးမှ တအောင့်အကြာတွင် ပြုန်းခနဲ ရပ်လိုက်၏။

ဟန်နိုသည် နားဆင်သူ ပရိသတ်အပေါင်းအား ဤပုံဤနည်း တင်ဆက် လိုက်ခြင်းမှာ မယုံနိုင်ဖွယ်ပင်။ သို့သော် ဒေါ်လေးတိုနီကအစ ဤတေးသွားပုံစံကို မည်သူမျှ တစိုးတစိ မသိလိုက်။ ကလေး၏အပြုံး၊ စည်းချက်ကျနွဲ့ နေသော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ တိမ်းကာယိမ်းကာနေသော ချစ်စရာဦးခေါင်းကလေး။ ထိုမြင်ကွင်း များက ထိရလွယ်သော တိုနီကို ဖောက်ထွင်းသွားတော့သည်။

“တီးတတ်လိုက်တာ... အောင်မယ်လေး... တီးတတ်လိုက်တာ” တိုနီ ပြောပြောအော်အော်ဖြင့် ကလေးထံ အမြန်ပြေးသည်။ မျက်ရည်တလည်လည်ဖြင့် ကလေးကို ထွေးဖက်ထားသည်။ “ဂါဒါ၊ အစ်ကို၊ သားလေးက တစ်နေ့ကျရင် မိယာဘီယာ၊ ဒါမှမဟုတ် မိုဇတ်၊ ဒါမှမဟုတ်...” တုယှဉ်လောက်စရာ နောက်ထပ် အမည်တစ်ခု ထွက်မလာတော့၍ တိုနီသည် တူလေးကိုသာ တစ်ဝကြီး မွှေးမွှေး ပေးရသည်။ ဟန်နိုသည် ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးလေးဖြင့် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျကာ ထိုင်နေသည်။

“တော်လောက်ပါပြီ တိုနီရယ်၊ ကလေးခေါင်းထဲ အဲဒီအတွေးအခေါ်တွေ ထည့်မပေးစမ်းပါနဲ့။” အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)၏ အသံက ငြင်သာနေသည်။

*

သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)သည် သားဂျိုဟန်လေး၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုကို ဘယ်လိုမှ အားမရ။

တစ်ချိန်က ဂါဒါအာနီးစန်းကို စင်မြင့်ဆီသို့ သူ ခေါ်ဆောင်သွားစဉ် ငွေမျက်နှာတစ်ခုသာ ကြည့်တတ်သူများက ခေါင်းတယမ်းယမ်း။ သူကမူ ရဲဝံ့စွာ လက်ခမောင်းခတ်ခဲ့သည်။ ယခုမူ အမျှော်ကြီးမျှော်ခွဲရသော အမွေဆက်ခံသူ လေး၏ ရုပ်သွင်မူရာများက အဖေနှင့်တူသော်လည်း ကျန်အားလုံးက အမှေ့ဘက် နှယ်နေရောသလား၊ ကိုယ်တိုင် ရာသက်ပန် ရုန်းခဲ့သော လုပ်ငန်းကို တစ်နေ့နေ

www.burmeseclassic.com

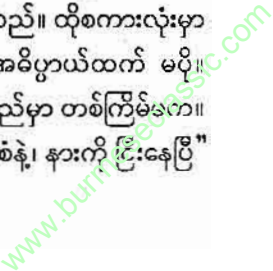
တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပိုအားရှိ၊ ပိုလာဘ်ကောင်းသော သားဖြစ်သူက လွှဲပြောင်းယူ သွားရန် သောမတ်(စ်) မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူ့ရင်သွေးက သူနှင့် သူစိမ်း ပြင်ပြင်။ ဤအိမ်တွင် လူလာဖြစ်ရသော ရှေးရေစက်နှင့် ပတ်ပတ်လည် လူများ ကိုသာမက အဖေအရင်းခေါက်ခေါက်ကိုပင် သားက ရန်သူလို မြင်နေသည်။

ဂါဒါ၏ အံ့ကောင်းကောင်း နီညိုရောင် ဆံပင်များ၊ တယောသံ ယစ်မူး နေသည့် ထူးခြား မျက်လုံးများ၊ အလှပေါ် အယဉ်ဆင့်ထားသည့် တိုင်းတစ်ပါးသူ သွင်ပြင် စသည်တို့ကို သူ မြတ်နိုးစုံမက်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုမူ ဂါဒါထံမှ မြစ်ဖျားခံ လာသော ဂီတကို ကလေးက စောစီးစွာ ခုံမင်ယစ်မူးတတ်နေပြီဖြစ်ရာ ဘူဒင် ဘရွတ်(ခံ) ပင်ကိုသဘာဝနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေ၍ သောမတ်(စ်) ရင်ထဲ မခံချိ။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)တို့၏ ဒေါင်ဒေါင်မြည်စိတ်ဓာတ်၊ လက်တွေ့ ကျမှု၊ ဩဇာတိက္ကမနှင့် အောင်မြင်မှုအတွက် ရဲဝံ့ပြတ်သားခြင်း စသည့် သဘာဝ များနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေသည်။ ယခုလို နာသာခံခက်ဖြစ်နေရ ချိန်တွင် ထို သူစိမ်းပြင်ပြင်စိတ်ဓာတ်ကြောင့် သူ့အား ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေရင်း လူစိမ်းတစ်ဦးနယ် ဖြစ်သွားစေသည်။

ဂါဒါနှင့် သူမ၏မိတ်ဆွေ ဖား(လ်)တို့ လှေကျင့်နေသော ဂီတသံစဉ်နား သူ နည်းနည်းလေးမျှ ချဉ်းကပ်၍မရ။ ဂါဒါကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမ၏ ဂီတ အပေါ် ဝေဖန်လျှင် နည်းနည်းလေးမျှ အထိမခံ။ ဂီတဆိုသည်မှာ ယခုမှ သူ မိသားစုနှင့် ပိုစိမ်းလာသည်ဟု သောမတ်(စ်)ထင်သည်။ သူ့အဘိုးက ပလွေမှုတ်ရ သည်ကို ပျော်မွေ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အတောကလေး၊ အလိုမဲ့ကလေး၊ လွမ်းဖွယ်ရာလေးများ မြိုင်ဆိုင်နေသည့် ချိုနွဲ့ ပလွေသံကို နားဆင်ရင်း နစ်မျော နေခဲ့ဖူးသည်။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ သောမတ်(စ်)က ထိုတေးသွားများကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြောင်းပြောလျှင် ဂါဒါသည် ပခုံးတွန့်ပြပြီး သောမတ်(စ်)ကို သနားသလို ပြုံးကြည့်သည်။ “ဂီတစံ ဘာမှ မရှိပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ပြီးတော့များ အဲဒါမျိုးကို ကြိုက်ရတာလဲ” ဟု မေးတတ်သည်။

“ဂီတစံ” ဆိုသည့် စကားလုံးက သူ့နားထဲ ခါးနေသည်။ ထိုစကားလုံးမှာ သူ့အတွက် ‘အခြောက်တိုက်ဘဝင်မြင့်ခြင်း’ ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ထက် မပို။ ဟန်နီရှေ့တွင်ပင် မရှောင်။ သူ စိတ်ပေါက်ပြီး ခွတိုက်ခဲ့သည်မှာ တစ်ကြိမ်မက။

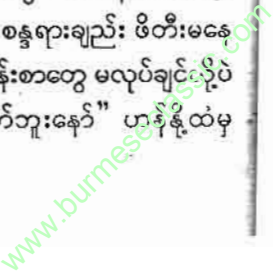
“တစ်ခါလာလည်း ဂီတစံ၊ တစ်ခါလာလည်း ဂီတစံနဲ့ နားကို ငြီးနေပြီ”

“အစ်ကိုက ဂီတဆိုတဲ့ အနုပညာကို ဘယ်တော့မှ နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဂီတဆိုတာ ညစာ စားအပြီး ထမင်းလုံးစီ ဖိမ်ယစ်နေတာမျိုး၊ သောတအာရုံ အာဟာရ ဖြည့်တင်းတာမျိုး၊ အဲဒါမျိုးတွေထက် ပိုတယ်ဆိုတာ အစ်ကို ဘယ်လောက် ဉာဏ်ကောင်းကောင်း သိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ တခြား နယ်ပယ်အစုံမှာ အစ်ကိုဟာ ညံ့တာကို ညံ့မှန်း သိတယ်။ ဂီတမှာတော့ အစ်ကို မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ဂီတကို နားလည်တဲ့ပေါ်မှာလည်း မူတည်တယ်။ အစ်ကိုက ဘယ်လိုဂီတကို ကြိုက်တာလဲ။ အနှစ်သာရ မရှိတာတွေကို အစ်ကို စာအုပ်ထဲမှာ တွေ့ပြီဆိုပါတော့၊ ဒါဆို အစ်ကို ရူးရှူးရဲရဲနဲ့ စာအုပ်ကို လွှင့်ပစ် လိုက်မှာပဲ မဟုတ်လား။ လှပတဲ့ ဂီတဆိုတာ ရေရေရာရာမရှိတဲ့ ဆန္ဒလေးတွေရဲ့ အလိုကို ပြည့်သွားစေတယ်။ လိုအင်ဆန္ဒလေးတောင်မဖြစ်ရသေးခင် စိတ်အဆာ ပြည့်သွားစေတယ်။ ဒီတော့ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘာနဲ့မှ မတူဘူး အစ်ကို။ ပျဉ်းတွဲတဲ့ နာမ်ဝါဒဆိုလည်း ဟုတ်တယ်”

ဂါဒါအပြောကို သောမတ်(စ်) နားလည်သည်။ နားလည်သော်ငြား သူ လက်မခံနိုင်။ သူ့ကို ဘဝင်ငြိစေနိုင်သော ဂီတက အဘယ်ကြောင့် တန်ဖိုးမရှိသည့် အပေါ်စားဖြစ်နေရသနည်း။ သူ့စိတ်ဝယ် ဇေဇေဝါနှင့် အေးစက်စက်ကြီးဖြစ်သွား ရသော ဂီတများကတော့ အမြင့်ဆုံး ဂီတစံ ရှိသည်ဆိုပဲ။ ဂါဒါ ရှုတင်းတင်းနှင့် သူ့ကို လက်ဝှေ့ရမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး သားလေးနှင့်အတူ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားသော ဘုရားကျောင်းရှေ့ အဝင်ဝတွင် သူ မတ်တတ်ရပ်ကြည့် ကျန်နေ ခဲ့သည်။

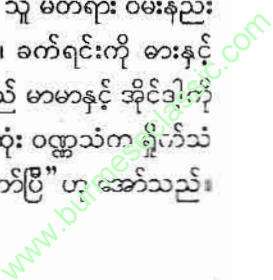
သားအဖနှစ်ဦးကြားမှ စိမ်းကားမှု ကြီးထွားလာသော်လည်း ထိုအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရခြင်းကို သောမတ်(စ်)သည် မဖော်ပြခဲ့ပေ။ နေ့ဘက်တွင် သူ့၌ အချိန်ပိုနည်းနည်းရှိရာ ထမင်းစားပွဲတွင် သူသည် သားဖြစ်သူအား ပျော်ပျော် ပါးပါး သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းကြည့်သည်။ “ကဲ... ရောင်းရင်းလေး” ဟု ဆိုကာ နောက်စေ့ကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ပုတ်၍ ဇနီးသည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ “နေကောင်းရဲ့လား၊ စာတွေ သင်နေတယ်ပေါ့၊ စန္ဒရားလည်း တီးတယ်ပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စန္ဒရားချည်း ဖိတီးမနေ နဲ့ကွ၊ စန္ဒရားချည်း ဖိတီးနေရင်တော့ ဧကန္တ မင်း သင်ခန်းစာတွေ မလုပ်ချင်လို့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင် အိစတာပွဲမှာ ပါရမှာမဟုတ်ဘူးနော်” ဟန်နီထံမှ

တုံ့ပြန်မှုကို သူ အာသာငမ်းငမ်း စောင့်မျှော်နေသော်လည်း သောမတ်(စ်)သည် မျက်နှာ မင်သေသည်။ ကလေးသည် ရွှေရောင်ညိုညို မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို ရှက်ရွံ့စွာ စွဲကြည့်ခြင်းထက်မပို။ ဘာသံမှ ထွက်မလာ။ အကြည့်က ဖခင်၏ မျက်နှာထဲပင် မရောက်လိုက်ဘဲ ပန်းကန်ပြားဆီ ပြန်ငုံ့သွားသည်။

ကလေးနှင့်လက်ပွန်းတတီးနေရန်မှာ အဖေတာဝန်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းကန်ပြားများ လဲသွားချိန်၌ သောမတ်(စ်)သည် ကလေး၏ မှန်မှန်ကန်ကန် သိနိုင်စွမ်းအပေါ် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ မြို့ပေါ်တွင် လူဦးရေ မည်မျှရှိသနည်း။ ထရာဗီဗြစ်မှ မြို့ထဲဝင်သည့်လမ်းသည် မည်သည့်လမ်းဖြစ်သနည်း။ လုပ်ငန်းပိုင် ကျီများ၏ အမည်ကို ပြောပြပါ။ သောမတ်(စ်)၏ မေးခွန်းများအပေါ် ဟန်နီက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ဖခင်ကို စိတ်တိုစေ စိတ်ထိခိုက်စေလိုသော ဆန္ဒ သူ့တွင် မရှိ။ ထိုလူဦးရေများ၊ လမ်းများ၊ ကျီများသည် သူ့အတွက် အစိမ်းသက်သက် မဟုတ်။ သို့သော် ထိုကိစ္စများက စာမေးပွဲတစ်ရပ်ဖြစ်သွားသောအခါ သူ့အတွက် မှန်းစရာ ဖြစ်သွားတော့သည်။ စောစောက မည်မျှပင် ရွှင်လန်းနေပေစေ၊ အဖေ လုပ်သူနှင့် မည်မျှပင် ပြောပြောရယ်ရယ် ဖြစ်နေပေစေ စစ်ဆေးမှု စတင်ပြီ ဆိုသည်နှင့် သူ့စိတ်နှလုံး သုညမှတ်သို့ တုံးတုံးကျသွားတော့၏။ သူ၏ တောင့် ထားနိုင်စွမ်း အားလုံး ပြိုကျသွားသည်။ မျက်လုံးများက ရီမှောင်လာသည်။ ပါးစပ်က ကွေးကျသွားသည်။ ဖခင်၏ ဆင်ခြင်တုံ့ မရှိပုံကို ကြိတ်ခံစားနေ ရသည်။ သူ့ပါပါသည် ဤသို့ စစ်ဆေးစမ်းသပ်ချက်များလုပ်လျှင် စိတ်ဆင်းရဲ ရုံသာရှိသည်ကို သိလျက်နှင့် မဆင်မခြင်လုပ်သည်။ ဟန်နီ မျက်ရည်ဝိုင်းကာ ပန်းကန်ပြားကိုသာ အတွင် ငုံ့ကြည့်နေတတ်မြဲ။ အိုင်ဒါက တံတောင်နှင့်တွတ်၍ လမ်းနာမည်၊ ကျီနာမည်များကို တိုးတိုးပြောသည်။ ထိုလုပ်ရပ်များအားလုံး ဘာတစ်ခုမျှ အသုံးမကျဆိုသည်ကို အိုင်ဒါလည်း နားမလည်။ ထိုအမည်များကို ဟန်နီ ကောင်းကောင်းသိသည်။ အကုန်မသိတောင် နည်းနည်း တော့ သိသည်။ ပါပါမေးခွန်းကို ဖြေရန်မှာ အလွယ်ကလေး။ ခက်သည်က သူ မတရား ဝမ်းနည်း နေတတ်သည်။ ပါပါကလည်း စကားပြော ထန်သည်။ ခက်ရင်းကို ဓားနှင့် ခေါက်လိုက်ပုံက သူ့အတွက် အလန့်တကြား။ ဟန်နီသည် မာမာနှင့် အိုင်ဒါကို စွဲကြည့်ပြီး စကားပြောရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဦးဆုံး ဝဏ္ဏသံက ရှိတ်သံ အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ပါပါက “တော်ပြီ” ဟု အော်သည်။

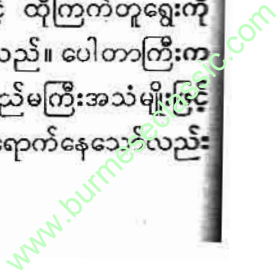
“မင်း ငါ့ကို ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူး။ မင်း တစ်သက်လုံး အဲဒီအတိုင်း အ အလို ထိုင်နေ ”။ ဤသို့ဖြင့် ထမင်းဝိုင်းသည် မသက်မသာနှင့် တိတ်ကျသွားတော့သည်။

သောမတ်(စ်)သည် ဟန်နီ ဂီတပေါ် ရူးသွပ်ခြင်းမှာ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း၊ မျက်ရည်လွယ်ခြင်း၊ လန်းဆန်းတက်ကြွမှု လုံးလုံး မရှိခြင်းတို့ကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု တရားသေ စွဲမှတ်ထား၏။

ဟန်နီ အင်မတန် ပျော့သည်။ သွားများက မကောင်း။ မကျန်းမမာနှင့် ဒုက္ခသုက္ခရောက်ရခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ ဤသွားများကြောင့်ဖြစ်သည်။ သွားဖုံး များက ရောင်လွယ်သည်။ ငယ်သွားလဲစဉ်က သူ သေမတတ်ခံလိုက်ရသေးသည်။ သွားဖုံးပေါ်တွင် အိုင်းနာများလည်းရှိရာ ဂျန်မင်က အပ်ဖြင့် ထွင်းတန် ထွင်းပေး ရသည်။ ကြီးသွားပေါက်ချိန်တွင် ဟန်နီ ပိုခံခဲ့ရသည်။ သူ ခံနိုင်ရည်စွမ်းထက် နာကျင်မှုက အလေးသာခဲ့ရာ အဖျားတက် အိပ်ပျက်ည များစွာကို ကျော်ဖြတ် လာခဲ့ရသည်။ သွားသစ်များ ပေါ်ထွက်လာသောအခါ၌ သူ့မာမာ၏ သွားများ ကဲ့သို့ ဖြူဖွေးလှပနေသော်လည်း သွားများက ဆတ်ပြီး နုသည်။ မညီဘဲ အထပ်ထပ်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဟန်နီလေးခမျာ မှားနေသမျှ မှန်ရာဖြစ်ဖို့ အရေး ကြိတ်စက်လမ်းမှ သွားစိုက်ဆရာ ဘရက် ပြုသမျှ နုရတော့၏။

နာမည်ကျော်ကြား လူသိများသော သွားစိုက်ဆရာဝန်သည် ဟန်နီ အတွက်မူ အသည်းထိတ်အောင် ကြောက်ရသူဖြစ်သည်။ ဆရာ ဘရက်၏ ဆေးခန်းထဲ ဟန်နီ ကုပ်၍ ထိုင်နေစဉ် ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှ သွားမြစ် ဆွဲနုတ်သံ ကြားရုံနှင့် ဟန်နီ ရင်တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာသည်။ သစ္စာရှိအိုင်ဒါက ဟန်နီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ထိုင်ရင်း မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်မှ ရုပ်ပုံများကို ကြည့်နေသည်။ ဟန်နီကမူ ဆေးခန်းထဲမှ စူးရှပြင်းထန်သော ရနံ့တစ်မျိုးကို ရှူရင်း ဆရာဝန်၏ ‘ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ဝင်ပါ’ ဟူသော ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို စောင့်စားနေရ၏။

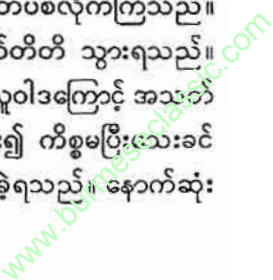
ခွဲစိတ်ခန်းထဲရှိ တစ်ခုတည်းသော အဆန်းအပြားမှာ အခန်းထောင့် ကြေးဝါလှောင်အိမ်တွင်းမှ ကြက်တူရွေးဝဝကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ တောက်ပ သော အသွေးအဆင်၊ စူးရှသော မျက်လုံးလေးများနှင့် ထိုကြက်တူရွေးကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ‘ပေါတာကြီး’ ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ပေါတာကြီးက “ခဏ... လောက်... ထိုင်... ပါ... ဦး...” ဟု ငါးစိမ်းသည်မကြီးအသံမျိုးဖြင့် ပြောလေ့ရှိသည်။ သရော်တော်တော် သဘော သက်ရောက်နေသော်လည်း

ဟန်နီသည် ထိုငှက်ကြီးကို ရွံလည်းရွံ၊ ချစ်လည်းချစ်သည်။ ကြက်တူရွေးကြီးက လှလည်းလှ၊ စကားလည်းတတ်၊ နာမည်လည်းရှိရာ အိုင်ဒါဖတ်ပြသော နတ်သမီး ပုံပြင်ထဲမှ မှော်ရုံတောကို ဟန်နီ စိတ်ကူးယဉ်မိတော့၏။ ဆရာဝန်က တံခါးဖွင့်၍ ဖိတ်ခေါ်ပြီးသည်နှင့် ပေါတာကြီးကပါ ဖိတ်ခေါ်လိုက်လျှင် ဟန်နီ ရယ်ပြီး ဆန်းဆန်းပြားပြား ကုလားထိုင်ကြီးပေါ် ဝင်ထိုင်ရသည်။

သွားစိုက်ဆရာဝန် ဘရက်သည် ပေါတာကြီးနှင့် တူသည်။ မွဲပြာရောင် နှုတ်ခမ်းမွေးထက်မှ နှာခေါင်းက ပေါတာကြီးအတိုင်းဖြစ်၏။ စိတ်ကုန်စရာ ကောင်းသည်မှာ ထိုဆရာ ဘရက်သည် သူ မဖြစ်မနေလုပ်ရမည့်အလုပ်အတွက် သူ့ဘာသာ ကြောက်ရွံ့နေခြင်းပင်။ “သွား ဆက်နုတ်ရပါမယ်” ဟု ပြောပြီး ဖြူရော်ရော်ဖြစ်သွားတတ်၏။ ဟန်နီကိုယ်တိုင်လည်း ချွေးစေးများထွက်၍ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ကာ မခုခံနိုင်။ ထွက်လည်း မပြေးနိုင်။ တိုတိုပြောရလျှင် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်းခံရသော ရာဇဝတ်သားနှင့် ခြားနားလှ။ ဇာဂနာကိုင်ထား သော ဆရာဘရက် သူ့ကိုယ်ပေါ် မိုးလာလျှင် ဆရာဘရက်သည် ပါးစပ်ကြီး တွန့်လိမ်ရှုံ့တွနေရုံမက နဖူးပြောင်ပြောင်ပေါ် ချွေးဥများ စီနေသည်ကို သူ သတိ ထားမိသည်။ အားလုံးပြီးလျှင် ဟန်နီသည် တုန်ရီကာ မြောလုမတတ် ဖြစ်ကျန် ခဲ့သည်။ လက်ဆေး ကြော့လေ့အပြာထဲ သွေးများ ထွေးထုတ်ရသည်။ ဆရာ ဘရက်လည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်ချကာ နဖူး ချွေးသုတ်ရသည်။ ရေထသောက် ရသည်။

ဟန်နီအား ထိုဆရာဝန် ကုပါက ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်ကင်းလိမ့်မည်ဟု အားလုံးက အခိုင်အမာ ပြောကြသော်လည်း ဟန်နီအတွက် လောလော လတ်လတ် ခံရသည့် ဝေဒနာက ယခင်ခံစားရသည့် ဝေဒနာထက် အဆများစွာ ပိုသည်။ ကြိတ်စက်လမ်းသို့သွားခြင်းမှာ မလိုလားအပ်သော ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် မှုဟု ဟန်နီ ခံစားရသည်။ နောက်ထပ်ပေါက်မည့်သွားအတွက် နေရာရရန်ဟု ဆိုကာ ပေါက်ခါစ အံသွားအသစ် လေးချောင်းစလုံး နုတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ကလေး သိပ်မခံရစေရန်ဆိုကာ ဆေးခန်းကို လေးပတ်တိတိ သွားရသည်။ ကြောက်စရာနေ့ရက်များဖြစ်ခဲ့၏။ မှားသော ဘာသာအယူဝါဒကြောင့် အသက် ခံရသလို ကြောက်စရာ ကောင်းခဲ့သည်။ ယနေ့ သွား၍ ကိစ္စမပြီးသေးခင် နောက်တစ်နေ့ လာရမည်ကို အကြောက်ကြီး ကြောက်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး

သွားကို နုတ်ပြီးသောအခါ ဟန်နီသည် လုံးလုံး ပုံကျသွားတော့သည်။ အိပ်ရာထဲ တစ်ပတ်ခန့် လဲနေ၏။

‘သွားဒုက္ခ’ က စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတင်မက အခြား ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါများ ကိုလည်း ထိခိုက်စေခဲ့သည်။ မဝါးနိုင်သဖြင့် အစာမကြေ၊ အစာ မကြေသဖြင့် အစာအိမ်ရောဂါ ရသည်။ နောက်ဆက်တွဲအနေဖြင့် နှလုံးက အားနည်း၍လော၊ သို့မဟုတ် ပြင်းထန်စွာ တုံ့ပြန်၍လော မသိ၊ နှလုံးခုန် မမှန်။ မူးရိပ်မူးရိပ် ဖြစ်လာသည်။ ‘ထမင်းလုံးတစ္ဆေ’ ဟု ဒေါက်တာဂရက်ဘိုး ပြောသည့် အဆန်း အပြား ကိစ္စကလည်း ပိုဆိုးလာသည်။ ဟန်နီလေးခမျာ တစ်ညမှ အိပ်ကောင်းခြင်း အိပ်ရသည်မရှိ။ လန့်နိုးကာ သနားစဖွယ် တစာစာ အော်ငိုရသည်။ တစ်စုံ တစ်ယောက်က လည်ညှစ်သတ်တော့မလို၊ ကြောက်စရာ တစ်ခုခု ဖြစ်ပျက်တော့ မလို ဟန်နီ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေသည်။ မနက်မိုးလင်းလျှင် ဟန်နီ အားလုံးမေ့သွားသည်။ အိပ်ရာမဝင်ခင် သစ်သီးဖျော်ရည်သောက်ရမည်ဟု ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးက ညွှန်ကြားသော်လည်း ထိရောက်မှု လုံးဝမရှိ။

ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အကျဉ်းကျမှု၊ ဝေဒနာခံစားရမှုတို့ကြောင့် ဟန်နီသည် ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် ပိုရင့်ရော်နေသည်။ အရွယ်ရောက်မြန်သည်ဟု ဆိုလည်း ရသည်။ အရွယ်ရောက်မြန်ခြင်းက မသိသာသော်လည်း ဧကန်ပင်ဖြစ်၏။

“နေကောင်းရဲ့လား ဟန်နီ” အဘွားနှင့် ဧရာလမ်း ဘူဒင်ဘရွတ်(မ်) အပျိုကြီးများက မေးလျှင် ဟန်နီသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြ လိုက်သည်။ သဘောသား ရုပ်အင်္ကျီပြာလေးအောက်မှ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြ တတ်၏။

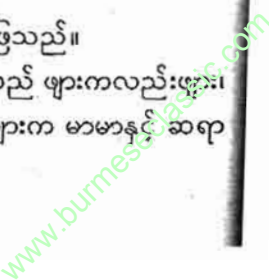
“ကျောင်းသွားရတာ ပျော်လား”

“မပျော်ဘူး” ဟန်နီ တည်ငြိမ်ပွင့်လင်းစွာ ပြောသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ကိစ္စလေးများအတွက် လိမ်ညာမနေသင့်ဟု သူ တွေးသည်။

“မပျော်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ စာသင်ရမယ်လေ။ စာရေးတာ၊ စာဖတ်တာ၊ သင်္ချာတွက်တာ...”

“အများကြီးပေါ့” ဂျိုဟန် ပေါက်စက ဤသို့ဖြေသည်။

ကျောင်းသွားရသည်ကို ဟန်နီ မပျော်။ ဟန်နီသည် ဖျားကလည်းဖျား၊ တက်တက်ကြွကြွလည်း မရှိသည့်အပြင် သူ့စိတ်ကူးများက မာမာနှင့် ဆရာ

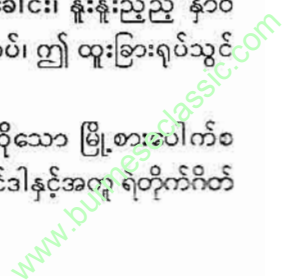

ဖား(လ်) တီးခတ်သည့် တီးလုံးတွင်သာ ကပ်ငြိနေသည်။ သံစဉ် အတွဲအဖက် များတွင်သာ စိတ်ကူးတယဉ်ယဉ် ဖြစ်နေသည်။ ထိုကိစ္စအားလုံးက သိပ္ပံ ဘာသာတွင် ဘာတစ်ခုမျှ အသုံးမကျ။

အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီ ညစ်ထပ်ထပ်နှင့် ဆရာအို 'တိုက်' သည် ကွယ်လွန်သူ ဆရာစတင်ဂျယ် ရှိစဉ်ကတည်းက ဤကျောင်းတွင် စာပြလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ စွေသောမျက်စိကိုဖုံးအုပ်ရန် တပ်ထားသည့် မျက်မှန်ထူဝိုင်းဝိုင်းကြီးက သင်္ဘောဘေးပေါက်လောက်ရှိသည်။ အသည်းအသန် ချောင်းဆိုးတတ်သူဖြစ်ပြီး ကြမ်းပြင်အနံ့ တံတွေးရွံ့နေတတ်၏။ ဆရာတိုက်က ဂျီဟန်လေး၏ အဖေသည် ကိန်းဂဏန်းများတွင် အင်မတန် ဉာဏ်သွက်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ဟန်နီတွင် ရင်းနှီးသော ကျောင်းသွားဖော် ဟူ၍ တစ်ဦးသာရှိသည်။ ဟန်နီ သူငယ်ချင်းလေးမှာ မျူးမတ်မျိုးရိုးဖြစ်လျက်နှင့် စွန့်ပစ်ခံကလေးနှင့် မခြားလှ။ မြို့စားမော်လင်၏ ရင်သွေးဖြစ်ပြီး အမည်မှာ 'ကိုင်' ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတက်စ ကတည်းက ဟန်နီနှင့် အင်မတန် သံယောဇဉ်ကြီးသည်။ ဟန်နီနှင့် အရပ်အမောင်း မတိမ်းမယိမ်းရှိသော 'ကိုင်' သည် သင်္ဘောသား ရုပ်အင်္ကျီ မဝတ်။ ဟောင်းနွမ်းလွန်းသော အဝတ်အစားများက အရောင်အသွေး မပေါ်။ ကြယ်သီးအချို့ ပြုတ်လျက်။ ဘောင်းဘီတင်ပိုင်းတွင် ဖာထေးရာကြီး ကွက်လျက်။ ကုတ် အင်္ကျီလက်များက တိုနဲ့နဲ့။ ဖုန်နှင့် မြေကြီးများ ကိုင်တွယ်ဖန် များ၍ ထင်သည်။ လက်များက ညိုညစ်ညစ်။ သို့သော် ထိုလက်များက ထူးထူး ခြားခြား သွယ်လျလှပနေသည်။ လက်ချောင်းများက ရှည်သွယ်သွယ်။ လက်သည်း များက ချွန်ဝိုင်းဝိုင်း။ ဆံပင်က ဖုတ်သိုက်။ ခေါင်းဖြီးထားပုံမရ။ ဖွေးဥ နဖူး ပြင်ပေါ် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းခွဲထားသည့် သပြေသီးမှည့်ရောင်ဆံပင်က လူရည်သန့် ဦးခေါင်းဖြစ်ကြောင်း ပြဆိုနေသည်။ တောက်ပနေသော ကြည်ပြာရောင် မျက်လုံး အစုံက အတွင်းသဏ္ဍာန်မှ ထက်မြက်ခြင်းကိုလှစ်ဟနေသည်။ မဆိုစလောက် ကားသော မေးရိုး၊ မဆိုစလောက်ကောက်သော နှာခေါင်း၊ နူးနူးညံ့ညံ့ နှာဝ လေးများ၊ အပေါ်နှုတ်ခမ်းသား သိပ်မရှည်သည့် ပါးစပ်၊ ဤ ထူးခြားရပ်သွင် မျိုးက နှစ်ဦး မရှိနိုင်။

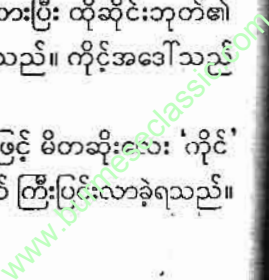
ဟန်နီသည် ကျောင်းမတက်မီကပင် 'ကိုင်' ဆိုသော မြို့စားပေါက်စ ကလေးကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ခန့် တွေ့ဖူးပြီးဖြစ်၏။ အိုင်ဒါနှင့်အတူ ရတိုက်ဂိတ်

မြောက်ပိုင်းသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်စဉ် တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့ပြင်နှင့် အလှမ်းဝေးလှသော ရွာနီးချုပ်စပ် အကွာအဝေးတွင် ယာတောလေးတစ်တောရှိရာ ထိုယာတောသည် အမည်ပေါက်မြေမဟုတ်၍ တန်ကြေးပင် ရှိပုံမရ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများ မျက်စိထဲတွင် နောက်ချေးများ၊ ကြက်များ၊ ခွေးအိမ်တစ်လုံးနှင့် အမိုးရွဲစောင်းစောင်း ခွေးအိမ်သာသာ အိမ်တစ်လုံးကို မြင်ရမည်။ ထိုအိမ်မှာ 'ကိုင်း' ၏ ဖခင် မြို့စားကြီး အိဘာဟဒ်မော်လင် စံမြန်းရာ များမတ်နေအိမ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

လူထူးလူဆန်းတစ်ဦးဖြစ်သူ မြို့စားမော်လင်ကို မြင်တွေ့ရန် မလွယ်။ လူလုံးလူဖန်ကြီးကြီး၊ လည်ရှည်ဘွတ်ဖိနပ်နှင့် အစိမ်းရောင်သက္ကလတ်ကြမ်းဂျက်ကက်ကို ဝတ်ထားသော ထိုလူသည် နောက်ချေးပုံများ၊ ခွေးများ၊ ကြက်များ စိုက်ခင်းများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသူဖြစ်၏။ ထိပ်က ပြောင်သည်။ မီးခိုးရောင် မုတ်ဆိတ်မွေးကြီးက မုန်လာဥအမြီးနှင့် တူ၏။ သူပိုင် မြင်းတစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မရှိပါဘဲ လက်ထဲ ကြာပွတ်ကိုိုင်ထား၏။ မျက်ခုံးထူထူ ရှုပ်ရှုပ်အောက်တွင် တစ်ဖက်တပ်မျက်မှန် တပ်ထားသည်။ သူကိုယ်တိုင်နှင့် သူ့သားမှလွဲလျှင် မြို့စားမော်လင် ဆိုသောအမည်သည် ဒေသ၏ တစ်နံတစ်လျား ဘယ်နေရာမှာမှမရှိ။ တစ်ချိန်က ကြွယ်ဝချမ်းသာပြီး ဂုဏ်ရှိန်ကြီးခဲ့သော မိသားစုသည် တရွေ့ရွေ့လျှောက်ကျသက်ဆင်းလာရာ နောက်ဆုံး ကိုင်းတွင် ဆွေမျိုးအရင်းအချာဆို၍ အဒေါ်တစ်ယောက်သာရှိတော့သည်။ ထိုအဒေါ်ကို ကိုင်းအဖေက အဆက်အဆံပင် မလုပ်ပေ။ ကိုင်းအဒေါ်သည် ကလောင်အမည်တစ်ခု ယူကာ စာစောင်တွင် အချစ်ဇာတ်လမ်းများရေးသူဖြစ်၏။ မြို့စား မော်လင် ယာတောသို့ ပြောင်းစဉ်တွင် မြို့စားသည် ခေါင်းရွက်ဈေးသည်များ၊ သူတောင်းစားများ၊ သူတစ်ပါးကိစ္စဝင်ရှုပ်သူများ၊ လက်တွင်းမှ လွတ်အောင် ဉာဏ်ဆင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ခြင်းပင်။ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် “ဤနေရာ၌ မြို့စား မော်လင် နေထိုင်သည်။ ဘာမှ မဝယ်၊ ဘာမှ မပေး၊ ဘာမှ အလိုမရှိ” ဟု ရေးထားပြီး ထိုဆိုင်းဘုတ်၏ ဩဇာ တည်မြဲသွားချိန်တွင် ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖယ်ရှားခဲ့သည်။ ကိုင်းအဒေါ်သည် ဤအကြောင်းကိုပင် စာစောင်ထဲ ရေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

ကိုင်းကိုမွေးဖွားစဉ် မြို့စားကတော် ဆုံးပါးခဲ့သဖြင့် မိတဆိုးလေး 'ကိုင်း' သည် ခွေးများ၊ ကြက်များကြား တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နှယ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။

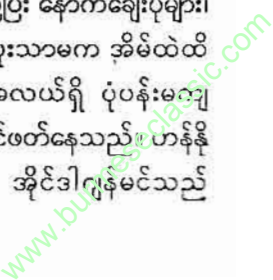

ကိုင်သည် ဂေါ်ဖီထုပ်များကြား ယုန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခုန်ပေါက်နေစဉ်၊ ခွေးများနှင့် လုံးလားထွေးလား ဖြစ်နေစဉ်၊ ကြက် ငှက်များကြား ကျွမ်းထိုးနေစဉ် ဟန်နီသည် အဝေးမှ ရှက်ရွံ့စွာ ကြည့်နေတတ်သည်။ စာသင်ခန်းထဲတွင် ပြန်ဆုံကြသော် ကိုင်၏ အပြင်ပန်း ဖရိုဖရဲနိုင်မှုကို ပထမတစ်ခါ တွေ့စဉ်ကကဲ့သို့ ဟန်နီ လန့်သွားနိုင်သည်။ သို့သော် ကြာကြာမခံ။ ကိုင်၏ ဖွေးဖွေးဥဥ နဖူး၊ နူးညံ့သော ပါးစပ်၊ ပုံကျလှပသော မျက်ဝန်းပြာပြာတို့ကြောင့် အပြင်ပန်း စုတ်ပြတ်မှုကို ဂရုထားစရာ မလိုတော့။ မိုက်ကြည့် ကြည့်တတ်သော မျက်လုံးများကို ဟန်နီက ကိုယ်ချင်းစာနေ၏။ သို့သော် ဟန်နီကစပြီး ကိုင့်ကို မိတ်မဖွဲ့ရဲ။ ကိုင်သာ ကမူးရှူးထိုး မလုပ်တတ်ပါက သူတို့နှစ်ဦး ထာဝရ သူစိမ်းတွေသာ ဖြစ်နေမည်။ ကိုင်၏ တစ်မဟုတ်ချင်း မိတ်ဆွေဖွဲ့မှုက ဟန်နီကို ပထမတွင် ကျောချမ်းစေသည်။

ကိုင်သည် ကျောင်းစာတွင် ဟန်နီကို မကူညီနိုင်။ ဟန်နီ၏ တောင်စဉ် ရေမရ စိတ်ကူးများကဲ့သို့ပင် ကိုင်၏ ဇက် ကိုင် ထိန်းချုပ်၍မရသော စိတ်ဓာတ်က ကျောင်းစာနှင့် စိမ်း၏။ သို့သော် ကိုင်က သူ့တွင်ရှိသမျှ ဟန်နီကို ပေးတတ်သည်။ ဖန်ကျည်ဆန်များ၊ သစ်သားဂျင်များသာမက ကိုင်၏ တခုတ်တရ ရတနာပစ္စုတိုအကျိုးတစ်လက်ပင် ပါလိုက်သေးသည်။ မုန့်စားဆင်းချိန်တွင် ကိုင်သည် ဟန်နီကို ခပ်လှမ်းလှမ်း ခေါ်သွားပြီး သူ့အိမ်အကြောင်း၊ ခွေးပေါက်များနှင့် ကြက်ပေါက်စလေးများအကြောင်း ပြောပြတတ်သည်။ အိုင်ဒါဂျန်မင်က အသားညှပ်မုန့် ကိုင်ကာ ကျောင်းဂိတ်ဝတွင် စောင့်နေမြဲ။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)လေး၏ နာမည်ပြောင်ကို အိုင်ဒါထံမှ ကိုင် သိသွားသောအခါ ထိုအချိန်မှစပြီး အခြားနာမည် မခေါ်တော့ချေ။

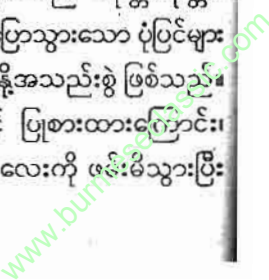
တစ်နေ့တွင် ကိုင်က ဟန်နီအား လမ်းလျှောက်ထွက်လျှင် စက်ရုံဘက်သို့ မသွားဘဲ သူ့အဖေအိမ်တွင် ပူးပေါက်စလေးများ လာကြည့်ရန်ခေါ်သည်။ ဂျန်မင် အလျှော့ပေးရတော့သည်။ မြို့စား၏ ခြံဝင်းဆီ ချိတက်ကြပြီး နောက်ချေးပုံများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိုက်ခင်းများ၊ ကြက်၊ ငှက်၊ ခွေးနှင့် ပူးသာမက အိမ်ထဲထိ ဝင်ကြည့်ကြသည်။ အမိုးနိမ့်နိမ့် မြေညီထပ် အခန်းအလယ်ရှိ ပုံပန်းမကျစားပွဲတွင် မြို့စားမော်လင်သည် တစ်ယောက်တည်း စာထိုင်ဖတ်နေသည်။ ဟန်နီတို့အား ဘာလိုချင်လို့လဲဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ်မေး၏။ အိုင်ဒါဂျန်မင်သည်

နောင် ဘယ်သောခါမှ နောက်တစ်ကြိမ် လာလည်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။
တွေ့လိုပါက ကိုင်ကသာ ဟန်နီထံ လာရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ဤသို့ဖြင့်
ကိုင်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဟန်နီ၏ လှပသားနားသောအိမ်သို့ အလည်
ရောက်လာသည်။ ရှက်ရွံ့ရွံ့မဖြစ်ဘဲ အိမ်ထဲဝင်သည်။ နောက်ပိုင်း မကြာခဏ
လာလည်သည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ခဏတွေ့ဖို့အရေး ကိုင့်
ခမျာ နှင်းထူထူကြား အဝေးကြီး အိမ်ပြန်ရသည်။

အပေါ်ဆုံးထပ် ကလေးကစားခန်းထဲတွင် ဟန်နီတို့နှစ်ယောက် သင်ခန်းစာ
အတူလုပ်ကြသည်။ ကျောက်သင်ပုန်း ဟိုဘက်သည်ဘက် နှစ်ဖက်စလုံးတွင်
ပေါင်း နတ် မြောက် စား အတွက်အချက်များ ပြည့်နှက်နေ၏။ နောက်ဆုံးအဖြေ
သုည ထွက်လျှင်ထွက်၊ မထွက်လျှင် မှားပြီဖြစ်ရာ အမှားကို ရှာဖွေရသည်။
သဒ္ဒါကိုလည်း သင်ရသည်။ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များ ယူပြီး စာကျက်ရ
သေးသည်။ သင်အံ လေ့ကျက်ခြင်းကိစ္စအားလုံး ပြီးသွားလျှင် စာအုပ်များ
ဘေးချလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘောင်တွင်ထိုင်ကာ အိုင်ဒါ ပုံပြင်ဖတ်ပြသည်ကို
နားထောင်ကြသည်။ စင်ဒရဲလားပုံပြင်၊ တွန့်၍ လှုပ်၍မရသော မင်းသားလေး
အကြောင်း၊ ဂုံလျှော်ကို ရွှေဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းပေးပြီး သားဦးတောင်းတတ်သော
လူပုလေး အကြောင်း၊ ဖားမင်းသား စသည့်ပုံပြင်များကို အိုင်ဒါသည် ဖတ်ရဖန်
များလွန်း၍ အလွတ်ရနေပြီဖြစ်ရာ စာရွက်များကို ကြည့်စရာမလိုဘဲ လက်ကို
တံတွေးဆွတ်၍ အလိုအလျောက် လှန်သွားသည်။

တစ်အောင့်ကြာလျှင် ကိုင်သည် စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ပိုင်
ဖန်တီးမှုကို အာသာငမ်းငမ်း တောင့်တနေသူပီပီ ပုံပြင်များကို ကိုယ်တိုင်ပြော
သည်။ ပုံနှိပ်စာလုံးများက သိထားပြီးသားချည်းများဖြစ်သည့်အပြင် အိုင်ဒါလည်း
အနားရ၍ ခပ်ကောင်းကောင်း။ ကိုင်၏ အစောပိုင်းပုံပြင်များသည် ရိုးရှင်းတိုပြတ်
သော်လည်း နောက်ပိုင်းပုံပြင်များက တဖြည်းဖြည်း ပွေလီရှုပ်ထွေးလာသည်။
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့်အချက်မှာ ကိုင့်ပုံပြင်များသည် ယုတ္တိယုတ္တာ
မကင်းမဲ့ဘဲ ဖြစ်ရပ်မှန်ပေါ်အခြေတည်၍ စိတ်ကူးရသလိုပြောသွားသော ပုံပြင်များ
ဖြစ်နေသည်။ ကိုင်ပြောပြသည့် စုန်းအိုကြီး ပုံပြင်မှာ ဟန်နီအသည်းစွဲ ဖြစ်သည်။
စုန်းအိုကြီးသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးကို မလိုတမာစိတ်ဖြင့် ပြုစားထားကြောင်း၊
ပေါတာကြီးဟုခေါ်သော ချောမောလှပသည့် မင်းသားလေးကို ဖမ်းမိသွားပြီး

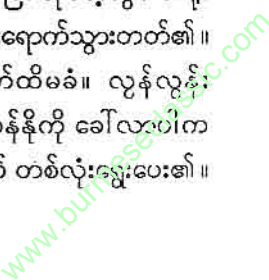

အနိ အစိမ်း ကြက်တူရွေးကြီးတစ်ကောင်အဖြစ် ပြုစား၍ လှောင်အိမ်ထဲ လှောင်ထားကြောင်း၊ သို့သော် ဝေးမြေတစ်နေရာတွင် လူစွမ်းကောင်းတစ်ဦးက ကြီးထွားလာပြီး ခွေး၊ ကြက်နှင့် ပူးတို့ပါဝင်သော ဧရာမစစ်တပ်ကြီးကို အကြောက်အရွံ့မရှိ ဦးဆောင်လာကာ စုန်းယုတ်မာကြီးကို ဓားဖြင့် တစ်ချက်တည်း ထိုးသတ်လိုက်ကြောင်း၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး စုန်းယုတ်ကြီးလက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်လာသလိုပေါ်တာကြီးလည်း နဂိုမူလအတိုင်း ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ပြန်ရသွားကာ ကိုင်နှင့်ဟန်နီကို ရာထူးကြီးကြီးပေးလိုက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထိုးဇာတ်ကလေးခင်း၍ ပြောသွားသည်။

အမတ်မင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် ကစားခန်းတံခါးဝမှ ဖြတ်သွားတိုင်း သူငယ်ချင်းလေးနှစ်ယောက်ကို မကြာခဏ အတူမြင်ရသည်။ ကောင်ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ကိုင်းကျွန်းမို့ ကျွန်းကိုင်းမို့ ဆိုသလိုဖြစ်နေ၍ လူငယ်နှစ်ယောက်၏ ရင်းနှီးမှုကို ကန့်ကွက်စရာမရှိ။ ဟန်နီသည် ကိုင်းကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စေသည်။ ဂုဏ်အသရေ တိုးစေသည်။ ကိုင်သည် ဟန်နီအား အင်မတန် ချစ်သည်။ ဟန်နီ၏ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလက်များကို အင်မတန်ချစ်ရာ သူ့လက်များကိုလည်း အိုင်ဒါဂျန်မင်အား ဆပ်ပြာ၊ ဝက်မှင်ဘီးတို့ဖြင့် တိုက်ချွတ်ဆေးကြောစေသည်။ အကယ်၍ ကိုင်၏ စိတ်လိုက်မာန်ပါ စွမ်းပကားက ဟန်နီထံ ကူးစက်သွားလျှင် ကြိုဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ဟန်နီဘေး ပတ်ပတ်လည်မှ လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် မိန်းမဆန်သွားမည်ကို ကြောက်ရသည်။

ရွှေကိုယ်လေးနှင့် စက်၍ပင် မရအောင် တန်ဖိုးရှိသူ သစ္စာရှိ အိုင်ဒါသည် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)မိသားစုထဲတွင် နေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် မကတော့။ ဟန်နီ ရှေ့မျိုးဆက်သစ်ကို အိုင်ဒါသည် ငြင်းမရသော ဝတ္တရားအရ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဟန်နီကိုမူ အူထဲအသည်းထဲက ချစ်ရလွန်း၍သာ လက်မောင်းကြားထဲ တထွေးထွေးတပိုက်ပိုက်နှင့် တယုတယ ပြုစုရခြင်းဖြစ်သည်။ ဟန်နီ၏ အခွင့်ထူးခံဘဝနှင့် ပတ်သက်ပြီး အိုင်ဒါတွင် အရိုးစွဲနေသော ယုံကြည်မှုကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ဖက်စွန်းရောက်သွားတတ်၏။

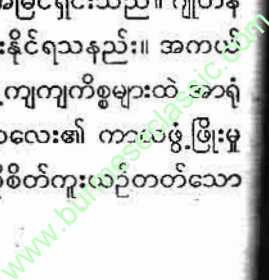
အိုင်ဒါက ဟန်နီနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။ လွန်လွန်းအားကြီးသည်။ ဥပမာ မုန့်ဝယ်ရန် မုန့်ဆိုင်သွားလျှင် ဟန်နီကို ခေါ်လာပါက ကောင်တာတွင် သကြားလုံးများ ထိုးမွှေပြီး ဟန်နီအတွက် တစ်လုံးမွှေးပေး၏။

သကြားလုံးအတွက် ငွေမပေး။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် ဤအတွက် ဂုဏ်ပင်ယူရတော့မလို။ ဆိုင်ပြတင်းဝတွင် ဝယ်သူ ပြုနေပါက အိုင်ဒါသည် ပရပ်ရှား အနောက်ပိုင်းသား လေသံဖြင့် ရှေ့မှလူကို သူ့အတွက် နေရာဖယ်ပေးရန်ပြောပုံမှာ ချိုသာသော်လည်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်းရှိ၏။ အိုင်ဒါမျက်စိထဲက ဟန်နီမှ ဟန်နီ ဖြစ်နေရာ ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် အခြား ဘယ်ကလေးမှ ဟန်နီနှင့် တူတူတန်တန် ရှိသည်ဟု မထင်။ 'ကိုင့်' ကိစ္စတွင်မူ ကလေးနှစ်ယောက်၏ အပြန်အလှန်ချစ်ခင်မှုက အားကောင်းသည်။ ကိုင်၏ အမည်ကြောင့်လည်း ပါမည်ထင်သည်။ သို့သော် စက်ရုံဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း ဟန်နီနှင့်အတူ တန်းလျားပေါ်ထိုင်စဉ် အခြားကလေးများ ဝိုင်းလာပါက ဂျန်မင်သည် နောက်ကျနေပြီ။ အိုက်တယ်... စသည်ဖြင့် ဆင်ခြေတစ်ခုပြကာ ဟန်နီကို နေရာမှ ချက်ချင်းခေါ်ထုတ်သွားမြဲဖြစ်သည်။ ထိုသက်တူရွယ်တူကလေးများသည် ကြပ်နာစွဲသူစွဲ၍၊ ကြပ်နာမစွဲပါက ဆိုးသွမ်းသူများ ဖြစ်ကြောင်း အိုင်ဒါက ဟန်နီကို လိုမ့်ထားရာ ဟန်နီသည် ထိုအတိုင်းယုံ၍ တစ်ကိုယ်တော် သီးသန့်ဖြစ်နေသည်။ နဂိုကတည်းက မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည် စိတ်ချမှု မရှိရသည့်အထဲ ထိုအချက်က မည်သို့မျှ အကူအပံ့မဖြစ်။ ဣန္ဒြေရရနေတတ်အောင်လည်း ထိုအချက်က မပံ့ပိုးပေ။

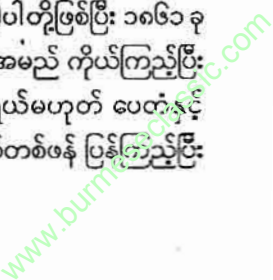
သောမတ်(စ်)သည် ဟန်နီကိစ္စကို အသေးစိတ်မသိသော်လည်း သူ့သား၏ ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးမှု လမ်းလွဲနေပြီကို သိ၏။ သားကို သူ့လက်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် ပြုပြင်ပေးလိုက်ချင်သည်။ သူ့သား၏စိတ်ဓာတ်ကို နေ့တိုင်း၊ နာရီတိုင်း သူကိုယ်တိုင် ပုံသွင်းပေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ့တွင် အချိန်မရှိ။ ရဲဖန်ရဲခါ ကြိုးစားကြည့်တိုင်း ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ကျရှုံးသွားကာ အဖေနှင့် သားကြား စိမ်းကားရုံသာ အဖတ်တင်သည်။ သူ့ရင်ထဲ သူ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်မွေးဖွားပေးချင်သော လူတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူငယ်စဉ် ကလေးဘဝကတည်းက သိလာသော ဟန်နီ၏အဘိုးဖြစ်သည်။ ဟန်နီ၏အဘိုးသည် ရိုးရိုးနှင့် ပျော်ပျော်နေတတ်သည်။ ကြံ့ခိုင်သည်။ ဇဝနဉာဏ် ရှိသည်။ အမြင်ရှင်းသည်။ ဂျိုဟန်ပေါက်စက အဘယ်ကြောင့် ဤပုံအတိုင်း မကြီးပြင်းနိုင်ရသနည်း။ အကယ်၍သာ ဂျိုဟန်လေးသည် ဂီတကို စွန့်ခွာပြီး လက်တွေ့ကျကျကိစ္စများထဲ အာရုံနှစ်လိုက်လျှင် ဖြစ်လာနိုင်စရာရှိသည်။ ဂီတသည် ကလေး၏ ကာယဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် ကောင်းကျိုးမပေးသည်မှာ အသေအချာ။ ထိုစိတ်ကူးယဉ်တတ်သော

စရိုက်သဘာဝက အချိန်နှင့်အမျှ တာဝန်မဲ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်လာနိုင်သည်။

တစ်ရက်တွင် ညစာ မစားမီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အလိုတွင် ဟန်နီ တစ်ယောက်တည်း ပထမထပ်သို့ ဆင်းလာသည်။ ကြာမြင့်စွာ စန္ဒရားဇီးပြီးပြီ ဖြစ်၍ နားနေခန်းထဲ လျှောက်သွားနေသည်။ ဆိုဖာပေါ် ထိုင်တစ်ဝက် လှဲ တစ်ဝက်ဖြင့် အင်္ကျီကော်လာထုံးကို ချည်လိုက် ဖြေလိုက် လုပ်သည်။ ဟိုဟို သည်သည် ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ လျှောက်ကြည့်ရင်း သူ့မာမာ၏ စာရေးစားပွဲပေါ် ဖွင့်ထားသည့် စာအုပ်ကြီးဆီ မျက်စိရောက်သွားသည်။ မိသားစု စာရွက်များ ထည့်ရာ သားရေဖုံး စာအုပ်ကြီးဖြစ်သည်။ ဆိုဖာထိုင်ခုံပေါ် တံတောင်ထောက်၍ မေးစေ့ကို လက်ခုပ်တွင်းထည့်ကာ အဝေးမှ တစ်ခဏကြည့်သည်။ ပါပါ စာရေး မပြီးသေး၍ ဖွင့်ထားခဲ့ပုံရသည်။ အချို့ စာရွက်များကို သားရေဖုံးတွင် ညှပ်၍ ဖြုတ်ထားသော စာရွက်များကို ပေတံဖြင့် ဖိထား၏။ ပြောက်ကျိပြောက်ကျား စာရွက်အစုံပါသော အနှောင့် ရွှေကွပ်မှတ်စု စာအုပ်ကြီးကလည်း ပွင့်လျက်။

ဟန်နီသည် ဘာရယ်မဟုတ်၊ ဆိုဖာပေါ်မှ လျှောဆင်းကာ စာရေးစားပွဲဆီ လျှောက်သွားသည်။ မှတ်စုစာအုပ်ကြီးသည် ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ဇယားနေရာတွင် ဖွင့်ထား၏။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ဇယားတွင် သူ့အဖေ အမည် အပါအဝင် လက်သည်းကွင်းများ၊ အညွှန်းများ၊ ရက်စွဲများ အားလုံး အပြည့်အစုံ ရေးထိုး ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ကာ ဟန်နီသည် ခေါင်းငုံ့၍ လက်ရေးစာမူများကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်သည်။ လှိုင်းထဆံပင် ညိုများက လက်ဖဝါးပေါ် ဝဲကျနေသည်။ အားနေသော လက်တစ်ဖက်က သူ့မာမာ၏ ရွှေနှင့် သစ်နက်သား ဖောင်တိန်ကို ဆော့နေသည်။ ဟန်နီမျက်လုံး များက ကျား မ အမည်မျိုးစုံနှင့် တွန့်တွန့်တက်တက် ရှေးစာလုံးများကို လျှောက်ကြည့်နေသည်။ မင်အမည်းရောင်နှင့် အရောင်လွင့်သွားသော ဝါရော်ရော် မင်များတွင် သံပွင့်ကပ်နေသည်ကိုပင် တွေ့ရသေးသည်။ အောက်ဆုံးတွင် ပါပါ၏ သေးငယ်လှပသော လက်ရေးသော့များဖြင့်ရေးထားသည့် ဟန်နီ အမည်ကို တွေ့ရ၏။ ခေါင်းကိုင်အဘ ဂျူစတက်၊ ကက်(စ်)ပါတို့ဖြစ်ပြီး ၁၈၆၁ ခု ဧပြီလ ၁၅ ရက်တွင် မွေးဖွားကြောင်း ရေးထားသည်။ ကိုယ့်အမည် ကိုယ်ကြည့်ပြီး ဟန်နီ သဘောကျနေသည်။ ကိုယ်ကို ဆန့်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ပေတံနှင့် ဖောင်တိန်ကိုယူသည်။ ဆွေတော်မျိုးတော် ဇယားကို နောက်တစ်ဖန် ပြန်ကြည့်ပြီး

စိတ်ကူးလေး တယဉ်ယဉ်နှင့် ပေါ့တီးပေါ့ဆနိုင်စွာ စာရွက်ပေါ် ထောင့်ဖြတ်လိုင်း နှစ်ကြောင်း မျဉ်းသားချလိုက်တော့၏။ သင်္ချာစာအုပ်တွင် အမှတ်ပေးသလို မျဉ်းသားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့လုပ်ရပ်ကို ခေါင်းလေးတစ်ဖက်တိမ်း၍ ကြည့် ပြီးနောက် ထွက်ခွာသွားသည်။

ညစာ စားပြီးသော် အမတ်မင်းက သားကို ဆင့်ခေါ်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်၍ အသေအချာကြည့်သည်။ “ဒါဘာလဲ၊ ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မင်းလုပ်တာလား”

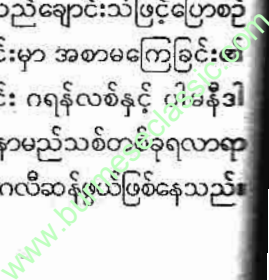
ဟန်နီသည် သူ့လုပ်ခဲ့မိသလားဟု တစ်ခဏစဉ်းစားပြီး “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဖြေလိုက်သည်။

“ဘာကွ၊ ဒါ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ ပြောစမ်း။ ဒီလို မလိုတမာလုပ်ရပ်မျိုး လုပ်ရအောင် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ” ဟု အမတ်မင်းက အော်ဟစ်ပြီး ဟန်နီပါးကို မှတ်စုစာအုပ်ဖြင့် အသာပုတ်သည်။ ဟန်နီသည် ပါးကိုကိုင်ကာ နောက်ဆုတ်ရင်း အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဆိုသည်။

“သားက... သားက... ဘာမှ ထပ်ဖြစ်မလာတော့ဘူး ထင်လို့ပါ”

နံရံပေါ်မှ ကောင်းကင်တမန်များ၏ တည်ငြိမ်သောအပြုံးရိပ်အောက်ဝယ် ယခုအခါ ကြာသပတေးနေ့ ညနေ မိသားစုဝိုင်း၏ ပြောစရာအကြောင်း စကား ခေါင်းစဉ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ အရေးကြီးကိစ္စဖြစ်၏။ ဧရာလမ်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) မမများ ကပင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်မပြောဘဲ ချုပ်ထိန်းထားသလောက် တိုနီသည် ဒေါသပုန် ထနေသည်။ တိုနီသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ လှန်လိုလှန်၊ လက်နှစ်ဖက် ရှေ့ဆန့်ထုတ်လိုထုတ်၍ မထုတ်ပါက ခေါင်းအထက် လက်ကိုမြှောက်ပြီး စကား ပြောရာ တိုနီ၏ သွင်ပြင်မူရာများကပင် တိုနီဒေါသကို ဖော်ပြနေသည်။ တိုနီ အသံထဲ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသသံနှင့် မချိတင်ကဲ ပူဆွေးဝမ်းနည်းသံတို့ စွက်နေသည်။ အချက်အလက်များမှသည် ယေဘုယျသဘောဆီရောက်အောင် တိုနီ ပြောသည်။ လူလိမ်လူကောက်များအကြောင်း လည်ချောင်းသံဖြင့်ပြောစဉ် တစ်ချက်တစ်ချက် ချောင်းဆိုးသည်။ ချောင်းဆိုးခြင်းမှာ အစာမကြေခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်၏။ မျက်ရည်ထရီစကီအကြောင်း ဂရန်လစ်နှင့် ပါးမနီဒါ အကြောင်း လေထဲခရာမှုတ်သော တိုနီတွင် ယခုအခါ နာမည်သစ်တစ်ခုရလာရာ ‘အစိုးရရှေ့နေ’ ဟူသော အမည်သည် တိုနီပါးစပ်ထဲ အော်ဂလီဆန်ဖွယ်ဖြစ်နေသည်။

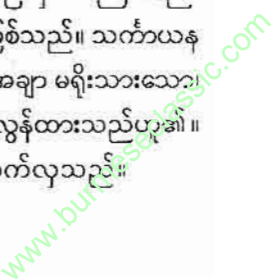

ထုံးစံအတိုင်း နည်းနည်းနောက်ကျပြီးမှ ဒါရိုက်တာကြီး ဟူဂိုဗိန်းရှင့်သည် လက်သီးဆုပ်နှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါလွဲကာ အလုပ်မှ ပြန်လာသည်။ မထီတရီ မျက်နှာပေးဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးအောက်မှ အောက်နှုတ်ခမ်းက တွဲကျနေသည်။ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ စကားဝိုင်းသည် တိခနဲ တိတ်ကျသွားတော့၏။ သောမတ်(စ်) ရောက်လာပြီး ဒါရိုက်တာကြီးအား သာမန်စီးပွားရေးကိစ္စပြောသကဲ့သို့ အကျိုးအကြောင်း မမေးမမြန်းမချင်း စကားဝိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်မှု ဖုံးလွှမ်းနေတတ်၏။

အခြေအနေ အစစ အရာရာ ကောင်းပါကြောင်း ဟူဂိုဗိန်းရှင့်က ဖြေပြီး ရွှင်ရွှင်ပျပျနှင့် စကားလွဲသွားသည်။ ဟူဂိုသည် ခါတိုင်းထက် ရွှင်ပျနေသည်။ တလည်လည် မျက်လုံးကြီးထဲ ဘာမျှမရှိ။ ဂါဒါအား တယောအကြောင်း ထပ်တလဲလဲမေးသည်။ အဖြေမရ။ ပြောချင်ရာကို ပျော်ပျော်ကြီးပြောသည်။ ညစာဝိုင်းရှိ လူအားလုံးနှင့် သိပ်မသင့်တော်သော ပုံတိုပတ်စများကို ပြောရာ သူ၏စိတ်အခြေအနေက သူ့လျှာကို ချုပ်ထိန်းထား၍သာ တော်တော့သည်။ ဝမ်းဖောဝမ်းရောင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော နို့ထိန်းတစ်ယောက်သည် သူမ၏ အစောင့်အရှောက်ခံကလေး ကျန်းမာရေးညံ့ခြင်းမှာ ထိုရောဂါကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု စွဲနေကြောင်းပြောရာ သောမတ်(စ်)၊ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်နှင့် ဂါဒါတို့ ကျောက်ရုပ်လို တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) အပျိုကြီး သုံးဖော်က တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပေါက်ထွက်သွားမလောက် ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ စားပွဲနားစောင့်နေသော စီဗရင်ပင် ရှက်သွားပုံရသည်။ ဦးကြီး ခရော့ဂျာ တစ်ဦးတည်းသာ ခပ်တိုးတိုး သရော်သည်။

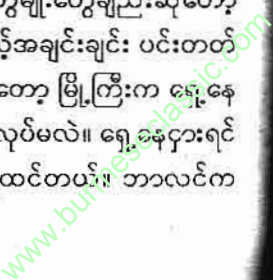
ဒါရိုက်တာဗိန်းရှင့်၏ ပြဿနာကား အဘယ်နည်း။ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း သဏ္ဍာန်နှင့် လူမှုရေး မယဉ်ပါးသော အဆိုပါ ဒေါင်ဒေါင်မြည် မြို့ကြီးသား ဟူဂိုသည် သူ၏အလုပ်ကို လုံးဝဥသည့် တာဝန်သိတတ်သော ခေါင်းမာမာ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှ အပြစ်ရှိသည်ဟု စွဲချက်တင်ခံနေရသည်။ အပြစ်မှ တစ်ကြိမ်တည်း မဟုတ်၊ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်ကျူးလွန်ထားသော အပြစ် ဖြစ်သည်။ သင်္ကာယနမကင်းဖွယ်ကိစ္စများ ကျူးလွန်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ အသေအချာ မရိုးသားသော၊ ခုခဝတ်မှုမြောက်သော စီးပွားရေး ခြေပုန်းခုတ်မှုများ ကျူးလွန်ထားသည်ဟူ၏။ ခုံးတင်စစ်ဆေးလျှင် ထွက်လာမည့်အဖြေက ခန့်မှန်းရ ခက်လှသည်။

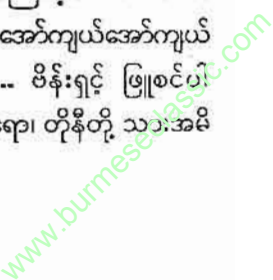
စွဲချက်ကား အဘယ်နည်း။ ဒေသအသီးသီးမှ မီးလောင်မှုများ ဖြစ်၏။ ထိုမီးလောင်မှုများက ကုမ္ပဏီကို ငွေကုန်ကြေးကျ များစေမည်။ ဒါရိုက်တာ ဗိန်းရှင်သည် သူ၏ သီးသန့်ကိုယ်စားလှယ်များမှတစ်ဆင့် မီးလောင်မှုသတင်း များကို ဦးဦးဖျားဖျား ရယူခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ နည်းလမ်းမကျစွာ သတင်းရယူပြီး အာမခံငွေကို အခြားကုမ္ပဏီသို့ လက်လွှဲလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့ကုမ္ပဏီ အရှုံး သက်သာသွားစေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စသည် ပြည်နယ်ရှေ့နေ ဒေါက်တာ မောရစ်ဟက်ဂင်းစထရွမ်း၏ လက်ထဲတွင် ရှိနေသည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် သားနှင့် နှစ်ယောက်တည်း သီးသန့် ရှိနေ ချိန်၌ “သောမတ်(စ်)... မာမာ့ကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး။ တကယ် နားမလည်တော့ဘူး။ ဒီကိစ္စက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ” ဟု မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမာ၊ ဘာများပြောစရာရှိလို့လဲ၊ ကိစ္စတိုင်းဟာ ဟိုအရင် ကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ လူတွေထင်သလို ဗိန်းရှင်မှာအပြစ်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး။ အခုခေတ်မိပုံစံနဲ့ စီးပွားရှာကြတော့ ဥပမာ အတိုးကြီးစားဆိုပါတော့၊ အတိုးကြီးစားဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပေါ်ပေါ်တင်တင်မရှိတဲ့ စီးပွားရေးကိစ္စ တစ်ခုပေါ့ မာမာ။ အရပ်ထဲမှာ ဆိုရင်တော့ ဒါမျိုးကို လက်ခံထားရလို့ ရိုးတောင် နေပြီ။ အတိုးကြီးစားအလုပ်နဲ့ စီးပွားရေး ကလိမ်ကျမှုဆိုတာ အဝေးကြီးပါ။ အင်း... တကယ်လို့များ ဗိန်းရှင်က မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်တာ လုပ်ခဲ့ပါတယ် ဆိုရင် အဖမ်းမခံရသေးတဲ့ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနည်းတူ လုပ်ခဲ့တယ်လို့ပဲ ပြောရမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဖြူစင်ကြောင်း ရှင်းဖို့ မလွယ်ဘူး။ မြို့ကြီးမှာဆိုရင် ရှင်းလို့ရနိုင်တယ်။ ဒီမှာကတော့ နေရာတကာ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးပိုင်းက စကားပြောတယ်။ သူ ရှေ့နေ ရွေးတဲ့အခါ ဒီအချက်ကို စိတ်ထဲမှာ ရည်မှတ် ထားရမယ်။ ဒီမြို့ပေါ်မှာ နာမည်ကြီးရှေ့နေ အဟုတ်ကို မရှိဘူး။ ကျော့ကွင်း တွေကိုလွတ်အောင်ရှောင်ပြီး နှစ်ဖက်ခွပြောသွားနိုင်တဲ့ နှုတ်ရေးကျမ်းကျင်တဲ့ ရှေ့နေ မရှိဘူး။ ဂျူရီအဖွဲ့ကတော့ အားလုံး ဆွေတွေမျိုးတွေချည်းဆိုတော့ တစ်အုပ်တည်းပဲ။ အတူစားကြ၊ အတူလုပ်ကြနဲ့ ကိုယ့်အချင်းချင်း ပင်းတတ် ကြတာကတော့ ရိုးနေပြီ။ ကျွန်တော့်သဘောထားကတော့ မြို့ကြီးက ရှေ့နေ ငှားတာ၊ ဉာဏ်ရှိရာကျမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗိန်းရှင်က ဘာလုပ်မလဲ။ ရှေ့နေငှားရင် သူ့ရဲ့ဖြူစင်မှုက သံသယဝင်စရာကောင်းမယ်လို့ သူထင်တယ်။ ဘာလင်က

ရှေ့နေ ဒေါက်တာ ဘရက်စလောက်စာဆိုရင် နှုတ်ရေး သိပ်ကျွမ်းတယ်။ စီးပွားရေး ကလိမ်ကျမှုတွေအားလုံး နားလည်ပြီးသား။ အခု ဒီကိစ္စကိုလည်း သူ အတော်ကလေး ဉာဏ်သုံးပြီး ကိုင်တွယ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို လုပ်တော့ရော ကောင်းလာမလား၊ ဒီမြို့ပေါ်က ရှေ့နေတွေအားလုံးပေါင်းပြီး ဘာလင်ရှေ့နေကို သရဲမရဲစီးသလို ဝိုင်းတိုက်ကြလိမ့်မယ်။ ဒေါက်တာ ဟက်ဂင်း စထရွမ်းရဲ့ ပရိသတ်ကတော့ ခုထဲကကို သူတို့လူ သူတို့ မဲတင်းပြီးသား။ မျက်မြင် သက်သေထဲမှာဆိုရင်လည်း ဗိန်းရှင်ရဲ့ စာရေးမကိုယ်တိုင်က ဗိန်းရှင်ဘက်က သိပ်ပြီး ရိုင်းပင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပြောပြောနေတဲ့ သူ့ရဲ့ ကြမ်းကြမ်း ရမ်းရမ်းပုံစံလေ။ ဒီပုံစံကြောင့် ဗိန်းရှင်မှာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း မများဘူး။ တိုတိုပြောရရင်တော့ ဒုက္ခရောက်ဦးမယ် မာမာ။ အခြေအနေမကောင်းရင် အဲရစ် ကာတော့ သနားစရာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ တိုနီအတွက် ပိုခံစားရတယ်။ ဒီအခွင့် အရေးအတွက် ဟက်ဂင်းစထရွမ်းတွေ ပျော်နေမှာပဲလို့ တိုနီပြောတာ အမှန်ပဲ မာမာ။ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တို့အားလုံးနဲ့ ပတ်သက်နေတာကိုး။ ဗိန်းရှင်က ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ဝိုင်းတည်းစားနေတဲ့ မိသားစုဝင်ဆိုတော့ သိက္ခာကျရင် ကျွန်တော်တို့ကို ထိမှာ။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် လုပ်နိုင်မယ်လို့တော့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ သူများအမြင်မှာ ဒီကိစ္စထဲ ကျွန်တော် ဘာဆိုဘာမှ ဝင်မပါသလို နေမယ်။ ရုံးတင်ရင် ကျွန်တော် မလာဘူး။ မလာနိုင်တဲ့အတွက် စိတ်တော့ မကောင်းဘူး။ ဘရက်စလောက်စာက မခေဘူး။ ဒီစွပ်စွဲချက်ကို ကာကွယ်ဖို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရှိန်အဝါကို မသုံးဘူးဆိုတဲ့ အနေနဲ့ နေမယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုနီကကော၊ တိုနီအတွက် ဒီလို ရုံးပြင်ကနား သွားရတဲ့ ကိစ္စမျိုးဆိုတာဟာ ကျွန်တော် တွေးတောင် မတွေးချင်တော့ဘူး။ မစ္စရစ်တ်နဲ့ ကလိမ်စေ့ငြိမ်းဆင်တာတွေကို တိုနီ အစွမ်းကုန်ခံချာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း တိုနီ ဒီလောက်ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားတာ တိုနီရဲ့ ဒေါသကြောင့်ပဲ။ ဒေါသကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သူ့သမီး သိက္ခာကျသွားတဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲ မာမာ။ ဒါ နောက်ဆုံးတိုက်ကွက်ပဲ။ ဗိန်းရှင် ဖြူစင်ပါတယ်လို့ တိုနီက အော်ကျယ်အော်ကျယ် ပြောကာ သံသယဖြစ်စရာ ကောင်းလာလေပဲ။ အင်း... ဗိန်းရှင် ဖြူစင်ပါ လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ပြီး ကြည့်ရုံပဲ။ ဗိန်းရှင်ကိုရော၊ တိုနီတို့ သားအမိ တို့ရော ထိန်းပေးပါ မာမာ”

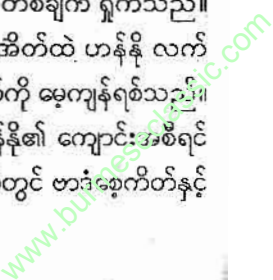

အထက်ပါ အခြေအနေမျိုး၌ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ကာလကြီးက တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာရာ ဟန်နီခမျာ ရက်တွက်လိုက်ရသည်မှာ အမော။ အိုင်ဒါဂျန်မင် ဖန်တီးပေးထားသော ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ပုံပါသည့် ပြက္ခဒိန်ကိုကြည့်ရင်း ဟန်နီ ရင်ခုန်မျှော်လင့်နေသည်။

ပွဲတော်၏ သရုပ်သကန်များက ပီပြင်လာသည်။ အဘွားအိမ်မှ ထမင်း စားခန်းထဲ အရောင်စုံ အသွေးစုံ ခရစ္စမတ်ဘိုးဘိုးကြီးပုံ ချိတ်ထားသည်။ တစ်မနက်ခင်းတွင် ဟန်နီအိပ်ရာခင်းနှင့် အိပ်ရာဘေးမှ ခြေသုတ်ပုံပေါ်တွင် ကုလားရွှေမှုန်များ ဖြူးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်ရက်အနည်းငယ် အကြာ ဧည့်ခန်းထဲ၌ ဟန်နီသည် ရွှေရောင်သစ်ရွက်စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ကို ဖတ်နေစဉ် အဘိုးကြီးတစ်ဦး ရောက်နေကြောင်း သတင်းပို့လာသည်။ အနားတွင် ဟန်နီပါပါက ဆိုဖာပေါ် လှဲ၍ သတင်းစာဖတ်နေသည်။ ဟန်နီ ပုလုကျေးဘဝ ကတည်းက နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ထိုအဖြစ်အပျက်မျိုးကြုံခဲ့ရသော်လည်း ဟန်နီအတွက် ရိုးမသွား၊ အဘိုးအိုကြီးအား ဝင်လာခဲ့ပါဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်သောအခါ သားမွေး အနားကွပ် ဝတ်ရုံအပွကြီး ဝတ်ထားသော အဘိုးက တလှုပ်လှုပ်ဝင်လာသည်။ ဝတ်ရုံပေါ်ဝယ် ရွှေမှုန်များက ပြောင်ပြောင်လက်လက်။ သိုးမွေးဦးထုပ် ဆောင်း ထားသော မျက်နှာက ညိုညစ်ညစ်။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် မျက်ခုံးမွေးကုပ်ကုပ် ကိုပင် ရွှေမှုန်များ ဖြူးထားလိုက်သေးသည်။ ထိုအဘိုးအိုသည် ခရစ္စမတ်ဘိုးဘိုး အစစ်မဟုတ်။ ပါပူကုတ်အင်္ကျီကို သားမွေးကွပ်၍ ဝတ်လာသူတစ်ယောက်ပင်။ ဆံသဆရာ ဝင်ဇယ်ပင်ဖြစ်နေနိုင်သေးသည်။ ဟန်နီသည် သဘောအကျကြီး ကျကာ ထိုအဘိုးအိုကို မနှစ်ကလိုပင် အဘဟုခေါ်သည်။ ဘယ်ဘက်ပခုံးပေါ်မှ အိတ်သည် လိမ္မာသော ကလေးများအတွက်ဖြစ်ပြီး ပန်းသီးနှင့် ရွှေရောင် ခွဲမာ သီးများ ပါဝင်ကြောင်း၊ ညာဘက်ပခုံးပေါ်မှ အိတ်သည် ဆိုးသောကလေးများ အတွက်ဖြစ်ကြောင်း အဘိုးအိုက နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရှင်းပြမြဲ။ အဘိုးအို၏ စကားကို နားထောင်ရင်း ဟန်နီသည် မနှစ်တုန်းကကဲ့သို့ တစ်ချက် တစ်ချက် ရှိုက်သည်။ ထို့နောက် လိမ္မာသောကလေးများအတွက် ယူလာသော အိတ်ထဲ ဟန်နီ လက် နှိုက်ခွင့် ရသွားတော့၏။ အဘိုးအို ပြန်အသွားတွင် ထိုအိတ်ကို မေ့ကျန်ရစ်သည်။

ခရစ္စမတ် ကျောင်းပိတ်ရက် ရောက်လာသည်။ ဟန်နီ၏ ကျောင်းအစီရင် ခံချက်ကို ပါပူအားပြရသော် ပြဿနာ သိပ်မရှိတော့။ အိမ်တွင် ဗားဒ်ဆွဲကိတ်နှင့်

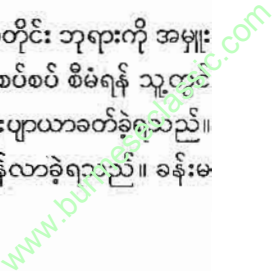

ကျင်းကိတ်များကို တွေ့ရသော်လည်း ဧရာမ ထမင်းစားခန်းကြီးကား အသိရ ခက်စွာ ပိတ်ထားဆဲ။ လမ်းထဲတွင်မူ ခရစ္စမတ်ကာလက အထင်အရှား ငွေနှင်း များက တဖွဲဖွဲ။ ဥတုရာသီက ချမ်းစိမ့်စိမ့်။ ကတ္တီပါ ဂျက်ကက်ဝတ်ထားသော နှုတ်ခမ်းမွှေးမည်းမည်း အီတလီ လူမျိုးများ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ကြီးကို ဆင်နွှဲရန် ရောက်ရှိလာသဖြင့် အေးခဲနေသော လေထုထဲ ၎င်းတို့၏ တူရိယာသံများ လွင့်မြူးလာသည်။ ဆိုင်ပြတင်းတွင် အရပ်များ၊ မုန့်များ ခင်းကျင်းထားသလို ဈေးထဲတွင်လည်း ခရစ္စမတ်ပွဲတော်အတွက် ကနားဖျင်းများ၊ ဆောက်လုပ် ကြသည်။ ဈေးထဲ ဝက်ပါလှည့်ပါက နေရာတိုင်းနေရာတိုင်းတွင် သန့်ပြန့်မွှေးမြ သော ခရစ္စမတ် သစ်ပင်များချည့်သာ။

ငါးတန်းလမ်းအိမ်၏ လက်ဆောင်ပေးပွဲဖြစ်သော နှစ်ဆယ့်သုံးရက်နေ့ ရောက်လာသည်။ ထိုပွဲသည် မိသားစု သီးသန့်ဝိုင်းဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် မင်းလမ်းအိမ်တွင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီး ကျင်းပသည့် ခရစ္စမတ် အကြို ပါတီပွဲအတွက် ဝတ်စုံပြည့် လှေကျင့်ခြင်းလည်း မည်၏။ ရှေးထုံးတမ်းစဉ်လာ များကို ဖက်တွယ်ထားဆဲဖြစ်သော ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီးသည် နှစ်ဆယ့် လေးရက်ညနေတွင် မင်းလမ်းအိမ် တောတောင်ရေမြေခန်းထဲ၌ ဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်းကို ဧည့်ခံခဲ့သည်။ မီးခိုးနှင့် အနက်အစင်း ပိုးထည်ကို ဝတ်စားထားသော ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီးသည် ရေမွှေးနံ့တသင်းသင်းနှင့် ဝင်လာသမျှဧည့်သည် များကို အသာအယာ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ရာ ရွှေလက်ကောက်များက တချွင်ချွင်။ အဘွားအို၏ ပါးပြင်များက သွေးရောင်လွှမ်းဆဲ။ မျက်လုံးများက တောက်ပဆဲ။ သောမတ်(စ်)သည် ဂါဒါနှင့်အတူ ဟန်နီကိုခေါ်ကာ ရောက်လာသည်။

“မာမာ့ကိုကြည့်ရတာ အားရစရာပဲ” ဟု သောမတ်(စ်)က ပြောသော် အဘွားကြီးက “အရာရာ ရှောရှောရှုရှုပါပဲကွယ်” ဟု ဖြေသည်။ သုံးဦးစလုံးကို မွှေးမွှေးပေးရင်း “ခရစ်တော်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျင်းရဲ့ အလိုတော် အတိုင်းပေါ့” ဟု တိုးတိုးကလေးပြောသည်။

သွားလေသူ ကောင်စစ်ဝန် သွန်သင်ပြသခဲ့သည့်အတိုင်း ဘုရားကို အမျိုး ထား၍ ပြုလုပ်သော ထိုအစီအစဉ်ကို အသေးစိတ် စေ့စေ့စပ်စပ် စီမံရန် သူ့တွင် တာဝန်ရှိသည်ဟူသော အသိဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီးပျာယာခက်ခဲ့ရသည်။ ရင်ထဲ၌ ပျော်ရွှင်မှုများ အလုံးအရင်းနှင့် ပြန်လည်ရှင်သန်လာခဲ့ရသည်။ ခန်းမ

ထဲတွင် စိန်မေရီဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ သံပြိုင်အဖွဲ့ ရောက်နေရာ အဘွားအိုသည် ထိုခန်းမနှင့် ထမင်းစားခန်း ကူးချည်သန်းချည် လုပ်နေရ၍ နားရသည်မရှိ။ ထမင်းစားခန်းကြီးထဲတွင် စီဗရင်သည် ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကို သ ရသည်။ စားပွဲပြည့် လက်ဆောင်ထုပ်များသည် စကြိုပေါ်မှ မရှိဆင်းရဲသား လူအိုများ အတွက် ဖြစ်နေ၍ စီဗရင်သည် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ပြင်ဆင်လိုက်၊ လူအုပ်ကြီးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်၊ အပိုအမိုတွေ ပြောလိုက်ဆိုလိုက် လုပ်နေသည်။

ထိုအချိန်သည် ငြိမ်သက်လှရကား အဝေးမှ အော်ဂင်သံသဲ့သဲ့က ပီပြင်ပြတ်သားစွာ နှင်းကမ္မလာခင်းလမ်းတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းပြီး သူတို့ဆီ ပျံ့လွင့်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် ထိုင်သူထိုင်၊ ထသူထနှင့် လူ အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိသော်လည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထက်ပင် ပိုတိတ်ဆိတ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်လွန်းသဖြင့် သောမတ်(စ်)သည် ဦးလေး ဂျူစတက်အား ဈာပနအခမ်းအနား တစ်ခုကို အမှတ်ရမိကြောင်း သတိထား၍ နှစ်ကိုယ်ကြားပြောသည်။

ဤစားသောက်ပွဲ၏လေးနက်မှုကို ကချော်ကချွတ်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်မည့် လူငယ်လူရွယ်လည်း မရှိချေ။ အခန်းထဲ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးနီးနီးသည် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သောအရွယ် တိုင်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့နိုင်သည်။ အမတ်မင်းသောမတ်(စ်)၏ ပန်းလျသွင်ပြင်သည် နဂိုဟန်ဖြစ်သော သွက်လက်ရွှင်ပျခြင်း၏ အမှားတစ်ရပ်ဖြစ်နေသည်။ ဂါဒါသည် ကုလားထိုင်ပေါ် ကျောမှီထိုင်ကာ မီးပန်းဆိုင်း၏ သုံးမြောင့်ဖန်တုံးများကို ကြည့်နေသည်။ ဖြူရော်ရော်မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ရီဝေရွန်းလဲ့နေသော အပြာရစ်မျက်လုံးညိုများက ငေးစိုက်လျက်။ သောမတ်(စ်)၏ ဝမ်းကွဲအစ်ကို လူအေးဂျာဂင်ခရော့ဂျာသည် ရုံးဝတ်စုံကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသည်။ ဧရာလမ်းဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) အပျိုကြီးသုံးဖော်သည် ယခင်အတိုင်း ပုံသေကားကျ ဝတ်စားထားသည်။ အကြီးမနှစ်ယောက်သည် ရှည်ပြီး ပိန်သထက်ပိန်လာသလောက် အငယ်ဆုံး ဖီဖီသည် ပုပြီး ဝသထက်ဝလာသည်။ အရာရာတိုင်းအတွက် လူတိုင်းအတွက် သူတို့၏အပြုံးသည် ရန်စွယ်ကလေး တင်ငါငါဖြစ်ဆဲ။ သူတို့၏ အပြုံးသည် “အလိုလေး... ကျားသားမိုးကြီး” ဟု အဓိပ္ပာယ်ပေါက်နေသည်။ မွဲခြောက်ခြောက်ကလော့သိုင်း၏ အတွေးများကမူ အစားအသောက်ပေါ်တွင်သာ ထာဝရရှိနေပုံရသည်။

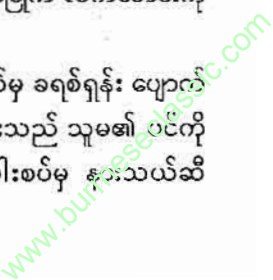

တိုနီအပါအဝင် အထက်ပါလူအားလုံးသည် အသက်လေးဆယ်စွန်းခဲ့ပြီ။ ဦးလေးခရော့ဂျာဇနီးမောင်နှံ၊ ဆရာမနှမ်းစေ့နှင့် အိမ်ရှင်မကိုယ်တိုင်သည် အသက် ခြောက်ဆယ်တန်းဖြစ်ပြီး ဦးလေးဂေါဟိုး၏ဇနီး စတီဝိုင်းနွယ်ဖွားနှင့် နား လုံးဝ ထိုင်းသွားပြီဖြစ်သော ဆရာမနှမ်းစေ့၏ အစ်မ နယ်လီတို့သည် ခုနစ်ဆယ်တန်း ဖြစ်၏။ နုနုငယ်ငယ် ချောချောလှလှဆို၍ ခင်ပွန်းသည်နှင့် အသက်အလွန် ကွာသော အဲရစ်ကာဗိန်းရှင့် တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။

ဗိန်းရှင့်၏ ဆံပင်တိုတိုညှပ်ထားသော ခေါင်းဖွေးဖွေးသည် တောတောင် ရေမြေခန်း၏ နောက်ခံရှုခင်းတွင် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်နေသည်။ အဲရစ်ကာ၏ အဖေတူမျက်လုံးပြာများက ဗိန်းရှင့်ထံ ရောက်သွားတိုင်း သူမ၏ ရင်အုံသည် မြင့်တက်လာပြီး သက်မချသံကြားရသည်။ အတိုးကြီးစားခြင်း၊ စာရင်းကိုင် အတတ်ပညာ၊ မျက်မြင်သက်သေများ၊ တရားစွဲခံရခြင်း၊ ခုခံချေပခြင်း၊ အမှု ကြားနာစစ်ဆေးခြင်း စသည့် ဝေဝေဝါးဝါးအတွေးများနှင့် စိတ်သောက က အဲရစ်ကာကို ဝန်းရံပတ်ဖွဲ့ထားသည်။ အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးပင် ထိုကဲ့သို့ ခရစ္စမတ် မဆန်သော အတွေးများ တွေးနေကြသည်။ ဥပဒေချိုးဖောက်မှုကြောင့် တရားစွဲခံနေရသူကို မိသားစုအလယ်တွင် တွေ့နေရခြင်းကိုက နိမိတ်မကောင်း။ တရားခံကို အလယ်တွင်ထားကာ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)တို့၏ မိသားစု ပါတီပွဲကို ကျင်းပနေကြသည်။ တိုနီ၏ ဂုဏ်သိက္ခာက တဖြည်းဖြည်း ကိန်းကြီးလာသလို ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) အပျိုကြီးများ၏ အပြုံးက တဖြည်းဖြည်း ထက်ရှလာသည်။

မိသားစု၏ မျှော်လင့်ချက်များသို့မိုးရာ ရှားရှားပါးပါး နောင်လာနောက်သား ကလေးများမူကား... ဟန်နီသည် ခွေးခြေပေါ်ထိုင်ကာ အမေ့လိုပင် မီးပန်း ဆိုင်းကို ငေးနေသည်။ အယ်လီဇဘက်လေး၏ စိတ်အခြေအနေကိုကား မှန်း၍ မရ။ တိုနီ ဖဲသားကွပ်ပေးထားသော ဂါဝန်လေးဝတ်ထားပြီး သူ့နာပြု၏ ရင်ခွင် ထဲတွင် လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ထားသည်။ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ အပြုံးသား ကြည့်နေရှာ၏။ တစ်ချက် တစ်ချက် အဲ့ခနဲအော်လျှင် သူ့နာပြုက လက်မောင်းကို လှုပ်ပြီး ချော့သည်။

ခရစ်ရှန်း ပျောက်နေ၏။ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်မှ ခရစ်ရှန်း ပျောက် နေမှန်း သတိရကြတော့သည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီးသည် သူမ၏ ပင်ကို ဟန်အတိုင်း ဝဲလွင့်ဆံတစ်မျှင်ကို သပ်တင်ဟန်ဖြင့် ပါးစပ်မှ နားသယ်ဆီ

သပ်တင်လိုက်သည်။ ထိုအပြုအမူက တဖြည်းဖြည်း စိပ်လာသည်။ စီမရင်ကို ခိုင်းလိုက်သော် အပျိုဟိုင်းကြီးသည် ခန်းဆောင်ကိုဖြတ်၊ သံပြိုင်တေးအဖွဲ့နှင့် မရှိဆင်းရဲသားများကို ကျော်လွန်လာပြီး ခရစ်ရှန်းအခန်းဆီ စကြိုတစ်လျှောက် ဆင်းလာကာ အခန်းတံခါးအခေါက်တွင် ခရစ်ရှန်းက အခန်းထဲမှ အထွက်နှင့် တန်းတိုးသည်။ ခရစ်ရှန်းသည် နဖူးပြောင်ပြောင်ကိုပွတ်ရင်း ထော့နင်းထော့နင်း ဖြင့် တောတောင်ရေမြေခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

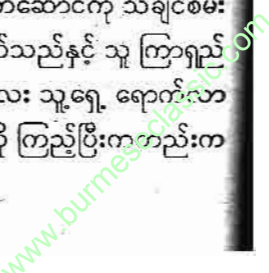
“ဘုရား... ဘုရား... ပါတီပွဲကိုတောင် မေ့တော့မလို့”

“မေ့တော့မလို့... ဟုတ်လား” မိခင်ကြီး တောင့်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခရစ္စမတ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တကယ်ကို မေ့သွားတာ၊ အခု ကျွန်တော်က တောင်အမေရိက ခရီးသွားစာအုပ် ဖတ်နေတာလေ။ ခရစ္စမတ် ပွဲတွေ ကျွန်တော် အများကြီး ကြုံဖူးပေါ့ဗျာ” လန်ဒန်ဇာတ်ရုံတစ်ရုံမှ ခရစ္စမတ်ပွဲ အကြောင်း ပြောမည်ပြုစဉ် အခန်းတစ်ခုလုံး၏ ငြိမ်သက်မှုကြောင့် ခရစ်ရှန်းသည် နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့လုပ်ကာ ခြေဖျားအသာထောက်၍ သူ့နေရာသူသွားသည်။

သံပြိုင်တေးအဖွဲ့မှ တေးသံပေါ်ထွက်လာသည်။ ပီပြင်ကြည်လင်သော တေးက သံစုံရိုက်ကျူးကာ မိုးယံသောင်းတိုင်ထက်ဆီ လျှံထွက်လာသည်။ တေးသံက လူတို့၏ နှလုံးသားကိုပါ တစ်ပါတည်း သယ်ဆောင်သွားသည်။ အပျိုကြီးများ၏ အပြုံးသိမ်မွေ့သွားသည်။ ဝါကြီးသူများက အတိတ်ဖြစ်ရပ်နှင့် မိမိကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်မိကြသည်။ ဘဝ၏ သောကပရိဒေဝများကို အခိုက်အတန့် အားဖြင့် မေ့လျော့သွားအောင် တေးသံက စေစားနိုင်သည်။ ဒူးကိုပိုက်ထားသော ဟန်နီလက်များ ပြောသွားသည်။ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ချမ်းတုန်နေသော ဟန်နီသည် ခွေးခြေ၏ အဝတ်ပန်းဖွားကိုဆော့ပြီး သွားပေါက်များထဲ လျှာဖြင့် ထိုးသည်။ ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် နှလုံးခုန်မြန်လာကာ အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းနေရသည်။

အဖြူရောင် ခေါက်တံခါးကြီးများက ပိတ်ထားဆဲပင်။ သို့သော် ရနံ့ စူးစူးက တံခါးကြားမှ စိမ့်ထွက်လာရာ ဟန်နီရင်ထဲ မရိုးမရွှံ့ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း ရင်ခုန်မျှော်လင့်ခဲ့ရသော ပွဲ။ ဤပွဲတွင် သူ့အတွက် လက်ဆောင်ကို သိချင်စမ်း လှသည်။ တံခါးမကြီးကို စွင့်ကာ သူ့နေရာကို သွားလိုက်သည်နှင့် သူ ကြာရှည် လေးမြင့်စွာ မျှော်လင့်ခဲ့ရသော ကစားစရာ ပြဇာတ်ရုံလေး သူ့ရှေ့ ရောက်လာ မည်လားဟု ရင်ဖိုနေသည်။ ‘ဖိုက်ဒယ်လီယို’ ပြဇာတ်ကို ကြည့်ပြီးကတည်းက

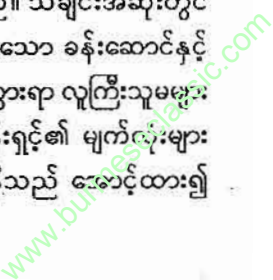

သူလိုချင်သည့် လက်ဆောင်စာရင်းတွင် ကစားစရာ ပြဇာတ်ရုံက ထိပ်ဆုံးမှ ဖြစ်နေသည်။ အမှန် တကယ် ဆိုရလျှင် သူ့အာရုံတစ်ခုလုံး ထိုပြဇာတ်ရုံတွင်သာ ရှိနေသည်။

သွားစိုက်ဆရာထံသွားပြီးတိုင်း အစားပြန်လျော်သည့်အနေဖြင့် ဟန်နီသည် ဇာတ်ရုံသို့ လိုက်ပါခွင့်ရခဲ့သည်။ မာမာ့ဘေးတွင် ထိုင်ကာ 'ဖိုက်ဒယ်လီယို' ဇာတ်ကို အသက်ပင်မရှူနိုင်အောင် ကြည့်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူ ဘာမျှ မမြင်၊ ဘာမျှမကြားတော့ဘဲ ပြဇာတ်မှ ပြဇာတ် အရူးအမူး ဖြစ်နေခဲ့ပြီး ညပင် ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်တော့။ ပြဇာတ်ကို မကြာမကြာ သွားတတ်သော သွားချင်သည့်အချိန် သွားခွင့်ရှိသော ဦးလေးခရစ်ရှန်းကိုလည်း မနာလို။ ညတိုင်း ပြဇာတ်ကြည့်သော ကောင်စစ်ဝန် ပီတာဒိုမင်နှင့် ပွဲစား ဂျေ(ရှ်)ကိုလည်း သူတို့ သိပ်ပျော်ရမှာပဲဟု တွေးကာ အူတိုမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ဇာတ်မစမိ ပြဇာတ် ရုံသို့ တစ်ပတ်တစ်ခါ သွားခွင့်ရှိသည်။ လိုက်ကာကြီးကိုငေးပြီး တူရိယာများ အသံညှိသံကို နားထောင်ရသည်။ ထိုင်ခုံများ၊ ဂီတဆရာများ၊ လိုက်ကာနှင့် ကုန်ကုန်ပြောလျှင် ဓာတ်ငွေ့နဲ့ကိုပင် သူ နှစ်ခြိုက်နေမိသည်။

သူ လက်ဆောင်ရမည့် ကစားစရာ ပြဇာတ်ရုံသည် ကြီးနေမလား၊ မည်သည့် လိုက်ကာမျိုး တပ်ထားသနည်း။ ဇာတ်ရုံကြီးမှ လိုက်ကာတွင် ချောင်းကြည့်ပေါက်ကလေး ဖောက်ထားသဖြင့် သူရမည့် ကစားစရာ ပြဇာတ်ရုံမှ လိုက်ကာကိုလည်း ချက်ချင်း အပေါက်ဖောက်မှဖြစ်မည်။ ဘွားဘွားသည် နေရာ တကာ စေ့စေ့စပ်စပ် မကြည့်နိုင်တော့သဖြင့် ဘွားဘွားနှင့် စီပရင်တို့သည် ဖိုက်ဒယ်လီယိုဇာတ်မြင်ကွင်းကို ဖန်တီးနိုင်ပါ့မည်လော။ မနက်ဖြန်တွင် အခန်း တံခါးပိတ်ပြီး ထိုဇာတ်တစ်ခုလုံးကို သူ့ဘာသာ တင်ဆက်မည်ဟု ဟန်နီ ဆုံးဖြတ်သည်။ ယခုပင် သူ့နားထဲ ဇာတ်ဝင်တေးများကို ကြားယောင်လာသည်။

သံပြိုင်တေးအဆုံးတွင် အသံများ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း စုပြီး နောက်ဆုံး ဝဏ္ဏသံကို ပျော်ရွှင်စွာဆိုရင်း အဆုံးသတ်လိုက်ကြသည်။ သီချင်းအဆုံးတွင် တီခနဲ တိတ်ကျသွားသည်။ တိုင်လုံးကြီးများ မိုးထိုးနေသော ခန်းဆောင်နှင့် တောတောင်ရေမြေခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်မှု ပကတိဖြစ်သွားရာ လူကြီးသူမများ ခေါင်းကို အတွင်ငုံ့ထားသည်။ ဒါရိုက်တာကြီး ဟူဂိုဗိန်းရှင်၏ မျက်လုံးများ ကသာ အတင့်ရဲစွာ တလည်လည် ဝဲလှည့်နေ၏။ တိုနီသည် ဇာတ်ထူး၍

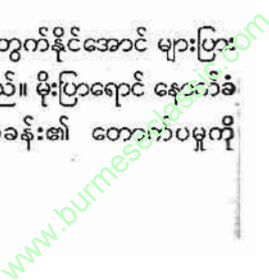
မရတော့သဖြင့် ချောင်းခြောက် တဟွပ်ဟွပ် ဆိုးသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီးသည် မိသားစုအားလုံးရှေ့ရှိ စားပွဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားသည်။ မီးအိမ်ကို မ တင်လိုက်ပြီး ရွှေသစ်ရွက်ဖြင့် အနှောင့်ကွပ်ထားသော ဧရာမ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ယူ၊ နှာခေါင်းပေါ် မျက်မှန်တပ်၊ စာအုပ်၏ သားရေပတ္တာကို ဖွင့်၊ မှတ်ထားသော နေရာကို လှန်ကာ သကြားရည်တစ်ချက်စုပ်ပြီး ခရစ္စမတ်နှင့်သက်ဆိုင်သော အဝါရောင် စာမျက်နှာကို စတင်ဖတ်တော့၏။

“မြင့်မြတ်ည x x x အေးချမ်းည”

တောတောင်ရေမြေခန်းထဲမှ မိသားစုဝင်များ လိုက်ဆိုကြ၏။ အရမ်းကာရော လိုက်ဆိုခြင်းမဟုတ်။ မိသားစုဝင် အတော်များများသည် ဂီတဆိုလျှင် ခုံးဝေးကြသဖြင့် တစ်ချက်တစ်ချက် အမှားပါသေးသည်။ သို့တိုင် ရှေးကျလှသော ထိုဓမ္မတေး၏ စွမ်းပကားသည် လျော့မသွား။ တိုနီအတွက် ထိုတေးသံသည် အလွန်ချိုမြသည်။ နှလုံးသည်းပွတ်တွင် လှိုင်းထနေရသည်။ ဘဝတစ်ခုလုံး အထိနာခဲ့သဖြင့် ဓမ္မအမြိုက်ဖြင့် အေးချမ်းနေသော ထိုအခိုက်အတန့် ကာလလေးတွင် လွန်ခဲ့သည့် အတိတ်ရုပ်ပုံလွှာများကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရင်း သီချင်းလိုက်ဆိုနေသည့် တိုနီနှုတ်ခမ်းများ တုန်ယင်နေသည်။ ဆရာမ နှမ်းစေ့၏ အစ်မပင် တစ်လုံးမျှ နားမလည်ဘဲ မျက်ရည်တွေတွေ ကျနေသည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီး မတ်တတ် ထရပ်သည်။ မြေးဂျီဟန်နှင့် မြစ်အယ်လီဇဘက်တို့၏ လက်ကိုဆွဲ၍ အခန်းထဲမှ ဦးဆောင်ထွက်ခွာသွားသော် သက်ကြီးဝါကြီးများက နောက်မှလိုက်ကြသည်။ ပြီးမှ ငယ်သူများ ထလိုက်လာကြသည်။ ခန်းဆောင်ထဲအရောက်တွင် အစေခံများနှင့် မရှိနှွမ်းပါးများ ပူးပေါင်းလာကြသည်။ သီချင်းဆိုရင်း ထမင်းစားခန်းဆီ တစ်အုပ်တစ်မကြီး ချီတက်သွားရာ အများက “အို x x x အမြစ်မ်း” ဟုဆိုလျှင် ခရစ်ရှုန်းက “အို x x x အမြဲပြာ” ဟု ဆိုသည်။ ခြေထောက်ကို ကြိုးဆွဲရုပ်လို ပေါက်ဆွဲ ပေါက်ဆွဲ လှမ်းပြသဖြင့် ကလေးများက တခါခါ။ ဟင်းလင်းဖွင့် ခေါက်တံခါးကြီး၏ အတွင်းတွင်မူ လောကနိဗ္ဗာန်ဘုံ။

အခန်းကြီးတစ်ခုလုံး သင်းရနံ့ကြိုင်ကာ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားသော မီးတောက်လေးများကြောင့် ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ မိုးပြာရောင် နေ့ကန်ခံပေါ်မှ အဖြူရောင်ပုံရိပ်ပါသည့် ခန်းဆီးများက အခန်း၏ တောကပမူကို

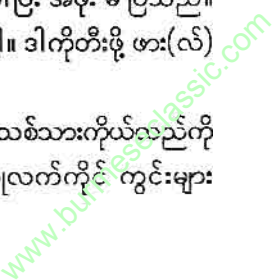

ထပ်လောင်း ကူပုံနေကြသည်။ ငါးရှဉ့်သွေးရောင် ပြတင်းလိုက်ကာများ အကြား တွင်မူ ငွေပြားတလက်လက်၊ နှင်းပန်းတဆေဆေ ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကြီးက မျက်နှာကြက် တိုင်အောင် ထီးထီးမားမား။ သစ်ပင်ထိပ်တွင် ကောင်းကင်တမန် ရုပ်လေးရှိပြီး သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် မြည်းစားခွက်လေးရှိနေသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင် မီးများက အဝေးမှ ငွေကြယ်ပွင့်လေးများနယ်။ အဖြူရောင် စားပွဲရှည်ကြီးပေါ် စီတန်းထားသော အခြား ခရစ္စမတ်သစ်ပင် အသေးစားများ ပေါ်တွင်လည်း ကြယ်ပွင့်များ၊ ယိုမုန့်များ တွဲလွဲခိုနေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ တံခါးဝအရောက် အလျားရှည်လှသော ထိုစားပွဲပေါ်ဝယ် လက်ဆောင်ထုပ်များက အပြည့်အသိပ်။ နံရံကပ် ဓာတ်ငွေ့ မီးရှူးတိုင်များက တောက်ပနေသလို အခန်း၏ ထောင့် လေးထောင့်ရှိ ရွှေချ ဖယောင်းတိုင် မီးပန်းခိုင်များကလည်း ထိန်တငြီးငြီး။ စားပွဲပေါ်တင်မရအောင် ကြီးမားသည့် လက်ဆောင်ထုပ်များကို ကြမ်းပေါ် ချထားရသည်။ တံခါးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်လေးများဖြင့် အလှ ဆင်ထား သော စားပွဲငယ် နှစ်လုံးပေါ်တွင် အစေခံများနှင့် မရှိခွမ်းပါးများအတွက် လက်ဆောင်ထုပ်များ တင်ထားသည်။

အခန်းကြီးသည် အမြင်အာရုံလည်း ပြောင်း၊ မျက်စိလည်း ကျိန်းမတတ် ဖြစ်နေရာ အခန်းကြီးထဲ သီချင်းတကြော်ကြော်ဟစ်ကာ နောက်တစ်ကျော့ ပြန်ပတ်ကြသည်။ ဟန်နီမျက်လုံးများ ကျိန်းနေသည်။ ကစားစရာ ပြဇာတ်ရုံ လေးကို သူ အလောတကြီးရှာဖွေ၍တွေ့သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲ ထိုကစား စရာက စားပွဲပေါ်တွင် ပိုကြီးမား ပိုခံ့ထည်နေသည်။ သို့သော် သူ့နေရာက မနှစ်ကနှင့်မတူဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေ၍ ထိုကစားစရာသည် သူ့အတွက်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု ရင်တမမဖြစ်နေရ၏။ ကြမ်းပေါ်ချထားသော လက်ဆောင် ထုပ်ကြီးကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ။ ပရိဘောဂတစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ တောင်းဆိုသည့်အထဲ ထိုပစ္စည်းမပါ။ ထိုပစ္စည်းသည် သူ့အတွက် ဖြစ်နေမလား။

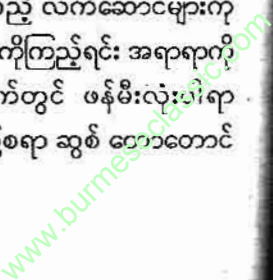
“ဒီကိုလာ၊ မြေးလေး... ကြည့်ပါဦး” အဘွားက ခေါ်ပြီး အံ့ဖုံး မပြသည်။ “မြေးလေးက ဓမ္မသီချင်း တီးချင်မှန်း ဘွားဘွား သိတာပေါ့။ ဒါကိုတီးဖို့ ဖား(လ်) သင်ပေးလိမ့်မယ်”

ထိုပရိဘောဂသည် အော်ဂင်ဖြစ်နေ၏။ အညိုရောင် သစ်သားကိုယ်လည်ကို ပေါ်လစ်(ရှ်) တင်ထားသည်။ ဘေးနှစ်ချက်တွင် သတ္တုလက်ကိုင် ကွင်းများ

တပ်ထားပြီး လေသွင်းဖိုကို ခြေစင်းဖြင့် ထိန်းရသည်။ ထိုင်ရန် ခွေးခြေမှာ ချစ်စရာ ဆုံလည်ကလေးဖြစ်၏။ လက်ကွက်တစ်ခုကို ဟန်နီ နှိပ်လိုက်ရာ အသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး အများက လှမ်းကြည့်ကြသည်။ အဘွားကို ဟန်နီ လှမ်းဖက်သည်။ အဘွားလုပ်သူက အသာအယာတုံ့ပြန်ပြီး ဧည့်သည်များဆီ ကျေးဇူးတင်စကား လက်ခံရန် ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ဟန်နီသည် ကစားစရာ ဇာတ်ရုံလေးဆီ လှည့်သည်။ အော်ဂင်ကို ရလိုက်ခြင်းမှာ သူ့အတွက် အတိုင်းအဆမဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းအိပ်မက်ဖြစ်သော်လည်း လောလောဆယ် မပျော်အားသေး။ ပြဇာတ်ရုံလေးက သူ့အတွက် အပျော်အလျှံပယ် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုချင်းစီကိုပင် သေသေချာချာ မကြည့်ရသေး။ ဇာတ်ရုံလေး၏ လိုက်ကာမှာ ရွှေရောင် အနီရောင်ဖြစ်ပြီး အချက်ပြသူထိုင်ရန် ခရုခွံဘူးလေး ပါသည်။ ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ ဟန်နီ နောက်ဆုံးကြည့်ခဲ့ရသော 'ဖိုက်ဒယ်လီယို' ဇာတ်ဝင်ခန်းဖြစ်၏။ အကျဉ်းသားရုပ်လေးများမှာ လက်ချင်းယှက်လျက်။ အရုပ်တစ်ရုပ်က ကြောက်စရာပုံစံနှင့် ရိုက်နှက်နေသည်။ ထိုအရုပ်၏ အင်္ကျီလက်များက အလွှာလွှာ အထပ်ထပ်။ အနက်ရောင် ကတ္တီပါဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အကြီးအကဲတစ်ယောက်က အမြန်ပြေးဝင်လာနေသည်။ အရာအားလုံး ပျော်ရွှင်စရာဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲတော့မည့် အခိုက်ကလေး ဖြစ်သည်။ တကယ့်ပြဇာတ်ရုံထဲ ဟန်နီ ကြည့်ခဲ့ရသည့် ဇာတ်ဝင်ခန်းနှင့် တစ်သေမတိမ်း တူနေသည်။ ယခု ကစားစရာပြဇာတ်၏ ဇာတ်ဝင်ခန်းက သာ၍ပင် ကြည့်ကောင်းသေးတော့။ သံပြိုင်တေးက ဟန်နီနားထဲ ပဲ့တင်ထပ်လာရာ သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲ သံမှိုနှက်ထားခဲ့သော ထိုတေးတစ်ပုဒ်ကိုတီးရန် အော်ဂင်ရှေ့သွားထိုင်သည်။ ထိုင်ပြီးမှ ပုံပြင်စာအုပ် တောင်းထားသည်ကို သတိရ၍ အဖုံးအနီရောင်စာအုပ်ကို ချက်ချင်း ထယူသည်။ အဖုံးပေါ်ဝယ် ရွှေရောင် အသီနာနတ် ဧကရီတစ်ပါးပုံ ပါရှိသည်။ ဟန်နီသည် သူ့ပန်းကန်ထဲမှ ဗာဒံစေ့ကိတ်၊ ဂျင်းကိတ်နှင့် အခြားဖွယ်ဖွယ်ရာရာများကိုစားရင်း ရသည့် လက်ဆောင်များကို ကြည့်သည်။ ကျောင်းလွယ်အိတ်နှင့် စာရေးကိရိယာများကိုကြည့်ရင်း အရာရာကို ဟန်နီ မေ့လျော့နေသည်။ ဖောင်တိန်စိုက်သည့် ခွက်တွင် ဖန်မီးလုံးပါရာ ထိုဖန်မီးလုံးကို မြှောက်၍ အနီးကပ်ကြည့်ပါက အံ့ဩစရာ ဆွစ် ငှောတောင် ရေမြေရှုခင်းကို တွေ့ရနိုင်သည်။

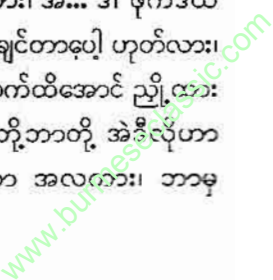

စီစဉ်နှင့် အိမ်ဖော်များက လက်ဖက်ရည်နှင့် ဘီစကွတ်ဝေသည်။ ဟန်နီသည် ဘီစကွတ်ကို လက်ဖက်ရည်တွင်နှစ်၍စားရင်း ပတ်ပတ်လည်ကိုကြည့်ရှုရန် အချိန်ရနေသည်။ လူတိုင်းလူတိုင်း မိုးတိုးမတ်တတ်နှင့် စကားပြောကြ၊ ရယ်မောကြ၊ အချင်းချင်း ကိုယ့်လက်ဆောင်ထုတ်ပြ၊ သူ့လက်ဆောင် ချီးမွမ်းကြနှင့် ပျော်တပြုံးပြုံးရှိနေကြသည်။ ကြေထည်၊ ငွေထည်၊ ရွှေထည်၊ ဒန်၊ သစ်သား၊ ပိုးစ၊ အဝတ်အစားနှင့် အခြား စိတ်ကူးရောက်နိုင်သမျှသော ပစ္စည်းမျိုးစုံတို့ စားပွဲပေါ်ဝယ် ဗောင်းလန်နေသည်။ တိုနီပေးသည့် လက်ဆောင်အားလုံးသည် ဖဲထည်ဖြင့် အလှဆင်ထား၏။ လတ်ဆတ်နေဆဲဖြစ်သော ဗာဒံစေ့ကိတ်နှင့် ဂျင်းကိတ်များကို စားပွဲပေါ်ဝယ် တစ်နံတစ်လျား ခင်းကျင်းထားသည်။

မကြာခဏဆိုသလို ဂျိုဟန်လေးအနားသို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာကာ ပခုံးကိုဖက်၍ ဂျိုဟန်ရသည့် လက်ဆောင်ကို ကြည့်ကြသည်။ ကလေးတစ်ယောက်အတွက် လူကြီးများ၏ ထာဝရလက်ဆောင်ဖြစ်သော အကောင်းမမြင်တတ်သည့် သဘာဝ သာသာထိုးထိုးလေးထည့်၍ ဂျိုဟန် ခေါ် ဟန်နီ၏ လက်ဆောင်ကို အမွမ်းတင်သွားကြသည်။ လူကြီးတစ်ယောက်၏ ငါသိ ငါတတ် စိတ်မျိုး မရှိသူဆို၍ ဦးလေး ခရစ်ရှန်းသာရှိ၏။

တူလေးရှိရာဆီ ခရစ်ရှန်း လတ်လျားလတ်လျားလျှောက်လာသည်။ အမေထံမှ လက်ဆောင်ရသော စိန်လက်စွပ်ကြီးက တဝင်းဝင်း။ ပြဇာတ်ရုံ ကစားစရာလေးအတွက် ဟန်နီလိုပင် ပျော်သွားပုံရသည်။ “အား... ပါ... ကောင်းလိုက်တာ” လိုက်ကာလေးကို ချလိုက်တင်လိုက်လုပ်ရင်း ခရစ်ရှန်းပြောသည်။ မြင်ကွင်းကောင်းရန် နောက်ဆုတ်၍ကြည့်သည်။ “သားက တောင်းထားတာလား၊ အား... သားက တောင်းထားတာပေါ့” ယောက်ယက်ခတ်အတွေးများကြောင့်ထင်သည်။ ခရစ်ရှန်းသည် အခန်းထဲ တစ်အောင့်မျှ ပတ်ဝဲကြည့်လိုက်ပြီး မေးခွန်း ဆက်ထုတ်သည်။ “သားက ဘာဖြစ်လို့ ဒါကို တောင်းတာလဲ၊ ဘာကြောင့်များ ဒါကိုမှ သွားစဉ်းစားမိရတာလဲ၊ ဇာတ်ရုံထဲ ရောက်ဖူးလား၊ အ... ဒါ ဖိုက်ဒယ် လီယိုပေါ့၊ ဇာတ်က ကောင်းတော့ သားကလည်း တုထားချင်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ သားက ပြဇာတ်ကမလို့လား၊ ဒီဇာတ်က သားကို ဒီလောက်ထိအောင် ညှို့အားနိုင်ပြီပေါ့၊ ဦးဦးပြောတာ နားထောင်သားရေ၊ ပြဇာတ်တို့ဘာတို့ အဲဒီလိုဟာ တွေကို သိပ်ပြီး စွဲစွဲလမ်းလမ်းမဖြစ်စေနဲ့။ ဒါတွေဟာ အလကား၊ ဘာမှ

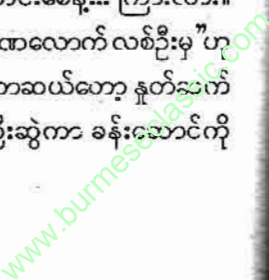

မကောင်းဘူး သားရဲ့၊ ဦးဦးပြောတာကို ယုံ၊ ဦးဦးဆိုရင် အဲဒီလိုကိစ္စတွေမှာ အချိန်အများကြီး ဖြုန်းခဲ့ပြီပြီ၊ ဒါကြောင့် ဦးဦးလည်း မကောင်းတော့တာပေါ့၊ ဦးဦးဟာ အများကြီး မှားခဲ့ပြီ သားရဲ့။”

ခရစ်ရှန်းပြောနေစဉ် ဟန်နီသည် ဦးလေးဖြစ်သူကို အထူးတဆန်းကြည့်သည်။ ခရစ်ရှန်း ခဏနားသည်။ ပြဇာတ်ရုံလေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး သူ၏ ပိန်ကြိုကြို အရိုးငေါငေါ မျက်နှာကို ပြင်သည်။ ပြဇာတ်ရုံမှ အရပ်တစ်ရပ်ကို ဆတ်ခနဲ ရှေ့တိုးထုတ်လိုက်ပြီး အသံကွဲကြီးဖြင့် သီချင်းဟစ်တော့သည်။ ခွေးခြေကို ကစားစရာပြဇာတ်ရုံရှေ့ ဆွဲယူပြီး ထိုင်သည်။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ကဏ္ဍအလိုက် သီချင်းဆိုပြီး ဇာတ်ဝင်ခန်းကို တင်ဆက်နေသည်။ သူ့နောက်ကျောတွင် မိသားစုက ဝိုင်းကာ ရယ်ကြ မောကြ အားပေးကြနှင့် တင်ဆက်မှုကို သဘောကျနေကြသည်။ ဟန်နီမူကား ပြောမပြတ် အောင် ပျော်ရသည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် ခရစ်ရှန်း ဗြုန်းစားကြီး ရပ်သွားပြန်သည်။ မျက်နှာက ညိုလာသည်။ ဦးခေါင်းကို ပွတ်သည်။ ဘယ်ဘက် အခြမ်းကို သပ်ချသည်။ နှာခေါင်းရှုံ့၍ ပရိသတ်ဘက်လှည့်ကြည့်သော ခရစ်ရှန်း မျက်နှာက ယူချလိုက်သလို အိုစာသွားသည်။

“ဦးဦး ရောဂါ ထလာပြန်ပြီကွ။ နည်းနည်းလေး ပျော်မယ်ကြံရုံနဲ့ နာတော့တာပဲ။ ဒီဝေဒနာက သာမန် မဟုတ်ဘူး... ဟန်နီ၊ တကယ် စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းတယ်။ ဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်းလုံး အာရုံကြောတွေ တိုနေလို့ဖြစ်တာ”

စောစောက ခရစ်ရှန်း၏ တင်ဆက်မှုကို အားပေးကြသောဆွေမျိုးများသည် ယခုအခါ အလေးအနက်မရှိကြတော့။ စကားပင်မပြန်တော့ဘဲ နေရာမှ အလျှိုလျှို ခွာသွားကြသည်။ ခရစ်ရှန်းတစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်ထိုင် ကျန်ရစ် သည်။ မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး ခရစ်ရှန်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ဟန်နီ ခေါင်းကို ပွတ်ပေးရင်း “ဒီပြဇာတ်ကလေးနဲ့ဆော့နော်။ ဒါပေမဲ့ အလွန်အကျွံ မဖြစ်စေနဲ့။ ပြဇာတ်ကြောင့် ကိုယ်အလုပ်ကိုယ် မလစ်ဟင်းစေနဲ့... ကြားလား။ ဦးဦးကတော့ ရေလိုက်လွဲခဲ့ပြီကွယ့်။ အင်း... ကလပ်ကို ခဏလောက် လစ်ဦးမှ” ဟု ဆိုသည်။ လူကြီးများအား “ကလပ်မှာ ပွဲရှိနေလို့ လောလောဆယ်တော့ နှုတ်ဆက်ပါတယ်ဗျာ” ဟု ဆိုပြီး ခြေထောက်ကို ထောင့်တန်းကြီးဆွဲကာ ခန်းသောင်ကို ဖြတ်လျှောက်သွားတော့၏။

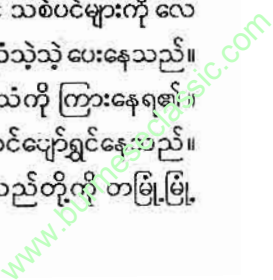

မိသားစုဝင်အားလုံးသည် နေ့လယ်စာကို စောစောကြိုတင်စားထားသဖြင့် လက်ဖက်ရည်နှင့် ဘီစကွတ်သည် ဗိုက်ထဲ ချောင်ချောင်လေး ဝင်သွားသည်။ စား၍မပြီးခင် ကျောက်သလင်းဇလုံများစေရာ အဝါရောင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် အရာများမှာ ဗာဒံစေ့ယိုဖြစ်နေသည်။ ကြက်ဥ၊ ဗာဒံစေ့၊ နှင်းရည်တို့ ပါဝင်သော အဆိုပါ ဗာဒံစေ့ယိုသည် လျှာစွဲအောင်ကောင်းလှသည်။ သို့သော် ထိုအာဟာရက တန်ဆေး လွန်ဘေး ဖြစ်တတ်၏။ အစာမကြေ ဖြစ်တတ်၏။ လူအုပ်ကမူ နောက်ဆက်တွဲကိစ္စများကို မဖြူ။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီးက “ညစာအတွက် ဗိုက်ထဲ နေရာနည်းနည်းချန်ထားဦး” ဟု ဆိုနေလျက်နှင့် လူအုပ်က နောက်တွန့်မသွား။ ကလော့သိုင်းသည် ဗာဒံစေ့ယို သုံးဆောင်ပွဲကို အံ့ချီးကုန်နိုင်ဖွယ် အလွန်တရာ ပြောင်မြောက်စွာ တင်ဆက်သွားသည်။ ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် အုတ်ဂျုံ ယာဂု သောက်သည့်နှယ် တပုပ်ပုပ် သောက်ချသွားသည်။ ဝိုင်ကျောက်ကျောနှင့် အင်္ဂလိပ်ဇီးသီးကိတ် ရှိသေးသည်။ အားလုံး တောတောင်ရေမြေခန်းထဲ တရွေ့ရွေ့ ပြန်ကာ ပန်းကန်ကိုယ်စီဖြင့် စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။

ထမင်းစားခန်းကြီးထဲ ဟန်နီတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ အယ်လီဘောက် ဗိန်းရှင်လေးကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားကြ၍ ဟန်နီကမူ သူ့ဘဝ၏ ပထမဆုံး ခရစ္စမတ် ညစာ စားပွဲကို တက်ရမည်။ အစေခံများနှင့် မရှိခွမ်းပါးများက လက်ဆောင်များ ယူကာ ပြန်ကြပြီ။ ခန်းဆောင်ထဲတွင် အိုင်ဒါဂျန်မင်သည် စီဗရင်နှင့် တွတ်ထိုးနေသည်။ သို့သော် အိုင်ဒါသည် ကလေးထိန်းဆရာမပီပီ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီး၏ အိမ်ဖော်ကို လက်ပွန်းတတီးမဆက်ဆံဘဲ ခပ်ဝေးဝေး ခြား၍ဆက်ဆံသည်။

ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကြီး၏ ဖယောင်းတိုင်မီးများ ငြိမ်းကျသွား၍ မြည်းစားခွက်လေးထဲ မှောင်မည်းနေသည်။ သစ်ပင်ငယ်များပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်များကမူ လောင်ကျွမ်းဆဲ။ သစ်ခက်အချို့ မီးဟပ်သဖြင့် သစ်ရွက်များ ကျပ်ကျပ်မြည်ကာ စူးရှရနံ့တစ်မျိုးက အခန်းတွင်း ကြိုင်လှောက်နေသည့်အပြင် သစ်ပင်များကို လေဂှေ့တိုင်း ငွေပြားများက ချာလပတ်တလည်လည်နှင့် သတ္တုသံသဲ့သဲ့ ပေးနေသည်။ နှင်းဝေလေထုထဲမှ ဖြတ်သန်းလာသည့် အဝေးမှ အော်ဂင်သံကို ကြားနေရ၏။

ခရစ္စမတ်၏အသံ၊ ခရစ္စမတ်၏ ရနံ့ထဲ ဟန်နီ နစ်ဝင်ပျော်ရွှင်နေသည်။ ဗာဒံစေ့ကိတ်၊ သကြားကိတ်၊ ဇီးသီးကိတ်၊ ဗာဒံစေ့ယို စသည်တို့ကို တမြို့မြို့

ဝါးရင်း လက်ပေါ် ခေါင်းတင်လျက် ပုံပြင်စာအုပ်ကြီးကို ဖတ်သည်။ ယခုလို အခါသမယ၏ အလျော်ကန်ဆုံးလုပ်ရပ်ဖြစ်၏။ အဆီယစ်နေသော အစာအိမ်ထဲ ညနေခင်း၏ ပျော်ရွှင်မှုက ထပ်လောင်းထည့်လိုက်သဖြင့် လူကလည်း ဇိမ် ယစ်နေရသည်။ ဂရိနတ်ဘုရား၏ ရုန်းကန်မှုများအကြောင်း ဇိမ်ကျကျဖတ်ရင်း တစ်ဖက်ခန်းကို မကြာခဏ နားစွင့်သည်။ တစ်ဖက်ခန်း၏ စကားပြောခန်းသည် ဒေါ်လေးကလော့သိုင်း၏ အနာဂတ်အကြောင်း ရောက်နေသည်။

ထိုညနေခင်းတွင် သူတကာတို့ထက် အပျော်ကြီးပျော်ရသူမှာ ကလော့သိုင်း ဖြစ်၏။ လူပေါင်းစုံ၏ ဝမ်းသာစကားနှင့် အစအနောက်ကို ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး လက်ခံသည်။ ပျော်ရလွန်းသဖြင့် အသံများပင် အက်ကွဲတုန်ယင်လာရသည်။ ကလော့သိုင်းတစ်ယောက် နောက်ဆုံးတွင် စိန့်ဂျွန်းဂိုဏ်း၏ အသင်းဝင်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ကလော့သိုင်း အသင်းဝင်နိုင်ရန် မြေအောက်နည်းလမ်းများကို သုံးခဲ့ရသူက သောမတ်(စ်)။ ဆွေမျိုးညတကာတို့၏ အကျိုးကို ကြည့်ရကောင်းလောဟု မကျေ မချမ်းသံများ ဟိုကသည်က ထွက်လာခဲ့သေးသည်။ ယခုအခါ မိသားစုက စိန့်ဂျွန်း ဂိုဏ်းအကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော ဂိုဏ်းများ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရှေးကျသော မိသားစုများ၏ မိမ္မေ့မေ့ မရခဲ့သော အမျိုးသမီး များအား သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ ထောက်ပံ့လိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကလော့သိုင်းသည် ပမာဏနည်းသော်လည်း သေချာခိုင်မာသော ဝင်ငွေကို ရခဲ့ပြီ။ ထိုငွေက နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း တိုးတိုးသွားမည်ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး သူမအနေဖြင့် အမြင့်ဆုံးအဆင့် ရောက်သွားပါက ကျောင်းဝင်းထဲတွင် အိမ်ကောင်းတစ်လုံး ရှဦးမည်ဖြစ်သည်။

ဟန်နီသည် လူကြီးများအနား တခဏသာ သွားရပ်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစားခန်းသည် တောက်ပထိန်ငြီးမနေသော်လည်း တစ်မျိုးအားဖြင့် ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှုအပြီး တစ်ဝက် မှိန်ကျသွားသော ဇာတ်စင်ပေါ်တက်၍ ဇာတ်စင်နောက်ကို အသာလှုပ်၍ ကြည့်ရ သည့်နှယ် ပျော်စရာကောင်းသည်။ ဟန်နီသည် ဧရာမထင်းရူးပင်ကြီးပေါ်မှ ရွှေရောင်ဝတ်ဆံနှင့် နှင်းပန်းများကို အသာတို့ထိကြည့်သည်။ မြည်းစားခွက်နားမှ အရုပ်ကလေးများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်သည်။ လက်ဆောင်ထုပ်တင်သောစားပွဲ၏ စားပွဲခင်းကို မ လိုက်ရာ စားပွဲအောက်တွင် ရောင်စုံစက္ကူများ၊ ကော်ကပ်စက္ကူများ ထိုးသိပ်ထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

တောတောင်ရေမြေခန်းထဲမှစကားသံများ အားတက်သရောမရှိကြတော့။ လူတိုင်းလူတိုင်း၏ စိတ်ထဲတွင်ရှိနေသော တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းအရာထံ မရှောင်သာမလွဲသာ ရောက်သွားကြပြန်သည်။ ယခုလို ပွဲတော်ကာလအတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ထိုကိစ္စကို အပေးကြီးမှပတ်ရှောင်ပါသော်လည်း ထိုခေါင်းစဉ် ဆီသာ မျက်စိလည်ပြီး ထိုဘူတာဆီသာပြန်ဆိုက်သွား၏။ ဟူဂိုဗိန်းရှင်ကိုယ်တိုင်က ထိုကိစ္စအပေါ် တကဲကဲနှင့် ဣန္ဒြေမရနိုင်စွာ ခရေစေ့တွင်းကျ ရှင်းပြနေသည်။ ခရစ္စမတ်ပွဲ၏ နားချိန်ကာလ မျက်မြင်သက်သေတို့၏ ထွက်ဆိုချက်က ကြားဖြတ် ဝင်ရောက်လာသည်။ ဟူဂိုသည် ဒေါက်တာဖီလင်ဒါ၏ တစ်ဖက်စောင်းနင်း နိုင်မှုကို အပြစ်တင်သည်။ ဒေါက်တာဟက်ဂင်းစထရွမ်း၏ ရပ်တည်ချက်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် သရော်သည်။ ဘရက်စလောက်စာသည် ဒေါက်တာဟက်ဂင်း စထရွမ်း၏ အမနာပထိုးနှက်ချက်များကို အောင်နိုင်ခဲ့ပြီး ဒါရိုက်တာကြီး ဟူဂိုအား လောလောဆယ်တွင် ကြောက်စရာမရှိကြောင်း အခိုင်အမာ ပြောထားသည်။

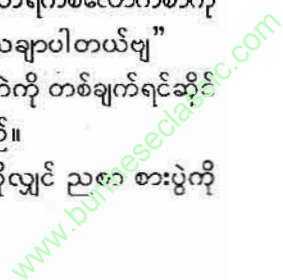
မကြာခဏဆိုသလို သောမတ်(စ်)သည် မေးခွန်းများကို ခပ်ရင့်ရင့် ပစ်သွင်းကာ ဟူဂိုကို ဒေါက်ဖြုတ်နေသည်။ တိုနီသည် ဆိုဖာပေါ် ပခုံးမတ်မတ် ထားရင်း ဒေါက်တာမောရစ်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းကို ကျိန်စာတိုက်သည်။ ဘေးလူ များမှာ ငြိမ်လျက်။ ငြိမ်သက်လွန်းရကား ဒါရိုက်တာကြီးပင် နောက်ဆုံး ငြိမ်ကျ သွားတော့သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲ ဟန်နီလေးက နတ်သမီးများ၏ တောင်ပံ ဖျားတွင် အချိန်ကုန်နေစဉ် တောတောင်ရေမြေခန်းထဲ တိတ်ဆိတ်မှုက ဖိစီးလျက် ရှိရာ ကလပ်မှ ခရစ်ရှုန်း ပြန်ရောက်ချိန်ထိပင်ဖြစ်တော့သည်။ ခရစ်ရှုန်းသည် ကလပ်တွင် လူပျိုသိုးကြီးများ၊ ရောင်းရင်းများနှင့် ခရစ္စမတ်ပွဲကို ဆင်နွှဲလာခဲ့သည်။

မီးသေနေသော ဆေးပြင်းလိပ်ငုတ်တို့ကို ပါးစပ်တပ်လျက် ပိန်ကြိုကြို ပါးပြင်က ရှက်သွေးဖြာလျက်။ ခရစ်ရှုန်းသည် ထမင်းစားခန်းကို ဖြတ်ပြီး တောတောင် ရေမြေခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“သစ်ပင်ကြီးက လှမှလှ။ ဗိန်းရှင်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘရက်စလောက်စာကို ဒီလာခိုင်းသင့်တာ။ ဒီလိုမျိုး သူ မြင်ဖူးပုံမရပါဘူး။ သေချာပါတယ်ဗျ”

ခရစ်ရှုန်းသည် မိခင်ကြီး၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို တစ်ချက်ရင်ဆိုင် ရရာ မျက်နှာပိုးမသေဘဲ ဘာလဲဟု ပြန်မေးဟန်ပြုသည်။

ကိုးနာရီတွင် ညစာ စားကြသည်။ ပွဲတော်နေ့ဆိုလျှင် ညစာ စားပွဲကို

တိုင်လုံးကြီးများ မိုးထိုးနေသော ခန်းဆောင်ထဲ ကျင်းပမြဲ။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်
ကြီးသည် ရှေးဆန်လှသော အသရေဖြင့် ရိုးရှင်းစွာ ဆုတောင်းစကားဆိုသည်။

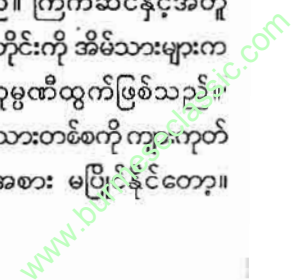
“ကြွတော်မူပါအဘဘုရားသခင် x x x အသျှင်ပေးသနားတဲ့ပေါင်မုန့်ကို
ကောင်းချီးပေးတော်မူပါ”

ရှည်လျားလှသော စားသောက်ပွဲကြီး စတင်ပါပြီ။ ငါးဖယ်၊ ထောပတ်၊
ရှေးဟောင်းဝိုင်တို့ဖြင့် စတင်လိုက်ကြသည်။ သောမတ်(စ်)သည် ငါးကြေးခွံ
နှစ်ခုကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ လာမည့်နှစ်အတွက် ငွေစုမိစေရန်
ဖြစ်သည်။ ခရစ်ရှန်းကမူ ထိုကိစ္စမျိုး အယုံအကြည်မရှိဟုဆိုသည်။ ကောင်စစ်ဝန်
ခရော့ဂျာကြီးသည် ထိုသို့လုပ်ရန် မလိုအပ်တော့ပေ။ သူ၏ ရှိစုမဲ့စုကလေးများကို
လုံခြုံစွာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပြီးဖြစ်သည်။ ငွေကြေး အတက်အကျများက လိုက်၍
မမိတော့အောင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပြီးဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးသည် သူ့အမယ်ကြီးနှင့်
ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင်နေသည်။ သူ့အမယ်ကြီးနှင့် စကားပင် ဟဟမပြောတော့။
အဘွားကြီးသည် သားကြီး ဂျက်ကော့(ဘ်)ထံ ငွေပို့မြဲ ပို့သည်။ လေလွင့်သား
ဂျက်ကော့(ဘ်)တစ်ယောက် ဘယ်ပျောက်နေမှန်း အဘွားကြီးမှလွဲ၍ ဘယ်သူမျှ
မသိ။ ဒုတိယဟင်းပွဲ ချချိန်တွင် ဂျက်ကော့(ဘ်)အကြောင်း စကားရောက်သွားရာ
စကားမဆက်ရန် ခရော့ဂျာ အဘိုးကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်၍ တားမြစ်သည်။
အမိုက်မ အမယ်ကြီး မျက်ရည်သုတ်သည်ကို မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်သေးသည်။

ဖရန်ဖွတ်မှ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)အကြောင်း၊ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မှ ဒုချမ်မိသားစု
အကြောင်းတင်မက ရီဂါမှ သင်းအုပ်တီဘတ္တယပ်(စ်)အကြောင်းပင် အမုန်း
မရှိဘဲ ကြည်ကြည်သာသာ ပြောဆိုကြသည်။ သောမတ်(စ်)နှင့် နှမ တို့နီက
ဂရန်လစ်နှင့် ပါမနီဒါတို့၏ ကျန်းမာရေးအတွက် ခွက်ချင်းတော့ကြသည်။

သစ်အယ်သီး၊ စပျစ်သီးခြောက်၊ ပန်းသီးတို့ အစာသွတ်ထားသော
ကြက်ဆင်ကြီးကို ချလာရာ ယခင်နှစ်များက ကြက်ဆင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး ယခု
ကြက်ဆင်မှာ အကြီးဆုံးဖြစ်ကြောင်း ချီးကျူးကြသည်။ ကြက်ဆင်နှင့်အတူ
အာလူးမီးကင်နှင့် သစ်သီးယိုနှစ်မျိုးကိုပါချရာ ဟင်းခွက်တိုင်းကို အိမ်သားများက
အားရနေကြသည်။ ဝိုင်နီမှာ မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)တို့၏ ကုမ္ပဏီထွက်ဖြစ်သည်။

ဟန်နီသည် မိဘနှစ်ပါးကြား ထိုင်ကာ အစာသွတ်အသားတစ်စကို ကျားကုတ်
ကျားခဲ မျိုချနေသည်။ ဒေါ်လေး ကလေးသိုင်းနှင့် အစား မပြိုင်နိုင်တော့။

မောပန်းပြီး မအိမသာဖြစ်လာသည်။ သို့သော် လူကြီးများနှင့်အတူ ညစာ စားရခြင်းမှာ ဧရာမကိစ္စကြီးဖြစ်၏။ ဆန်းဆန်းပြားပြား ခေါက်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါကို သုံးရသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ဝိုင်ဖန်ခွက် သုံးမျိုးရှိသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဘိုးလေးခရော့ကပေးသော ရွှေမတ်ခွက်လေးဖြင့်သာ သောက်ရသည်။ အနီ၊ အဖြူ၊ အညို မလိုင်သုံးမျိုး ချချိန်တွင် ဘိုးလေးသည် ဝါပျစ်ပျစ် ဂရိပိုင်ကို အသေးဆုံး ဖန်ခွက်ထဲ ငှဲ့ပေးသည်။ ထိုအခါ သူ ခံတွင်းလိုက်ပြီး မလိုင်အနီကို အကုန်စားပစ်လိုက်သည်။ အဖြူကို တစ်ဝက်ကုန်အောင် လွေး၍ အညိုရောင်ကို မြည်းကြည့်ချိန်တွင် သူ့သွားများ မတရား ကိုက်လာတော့သည်။ ထိုအခါ ဝိုင်ချိုကို စုပ်သောက်ရင်း ဦးလေးခရစ်ရှန်း လေဖောသည်ကို နားထောင်သည်။

ခရစ်ရှန်း အူမြူးခွဲပုံရသည်။ ကလပ်မှ ခရစ္စမတ်ပွဲအကြောင်းပြောရာ ဝှန်နီမိုးကြိုးပုံပြင်ကို ပြောသကဲ့သို့ “ဘုရား... ဘုရား” ဟုဆိုသည်။ “အဲဒီကောင်တွေက ဆွစ်အရက်ကို ရေသောက်သလို သောက်ချတာ”

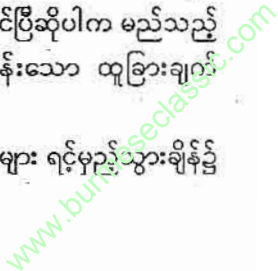
“ဟင်း...” မိခင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီးက ဟန့်လိုက်ကာ မျက်လွှာချနေသည်။ သို့သော် ခရစ်ရှန်း ဂရုမစိုက်။ ခရစ်ရှန်း မျက်လုံးလေးများ တလည်လည်ဖြစ်လာသည်။ အမှတ်ရစရာများ၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများက ရောင်စုံဖြာလာ၍ ထင်သည်။ သူ၏ ချောင်ကျနေသော မျက်နှာပြင်ရှေ့ အတိတ်အရိပ်များ တရိပ်ရိပ် ဖြင့်ပြေးသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။

“ဆွစ်အရက်သောက်ပြီးရင် ဘယ်လိုနေလဲ သိကြသလား။ အရက်မူးတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီနေ့သောက်ပြီး နောက်နေ့ ဘယ်လိုနေလဲလို့ မေးတာ။ နောက်ဆက်တွဲကိုပြောတာ။ တကယ်ဗျာ... ဆန်းလည်းဆန်းတယ်။ နေရထိုင်ရလည်း ခက်တယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းဖြစ်နေတာ”

“ဒါတွေ ပြောသင့် မပြောသင့် ဆင်ခြင်ဦး” အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)က မကြည်။

“တော်လောက်ပြီ ခရစ်ရှန်း၊ ဒါမျိုးတွေ မာမာတို့ စိတ်မဝင်စားဘူး” မိခင်၏ အပြောကို ခရစ်ရှန်း ဂရုမစိုက်။ ခရစ်ရှန်း ဈာန်ဝင်ပြီဆိုပါက မည်သည့် အရာကမျှ မဟန့်တားနိုင်။ ခရစ်ရှန်း၏ ထူးခြားလွန်းသော ထူးခြားချက် ဖြစ်၏။

ခရစ်ရှန်း တဒဂ်မျှ တိတ်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ရင့်မှည့်သွားချိန်၌

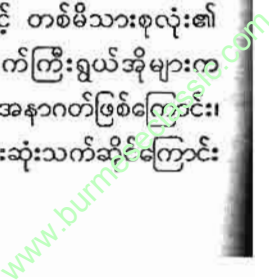

ခရစ်ရှန်း လေကန်တော့မည်ဖြစ်ရာ နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့လုပ်၍ အစ်ကိုဖြစ်သူဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ရည်ရည်လည်လည် ခံရတာဗျ။ ခေါင်းကိုက်လာတယ်။ အစာအိမ်က ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်နေရော။ အား... တခြားဟာပါ ဖြစ်သေးတယ်ဗျ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသတိတော့သလိုမျိုး” ထိုနေရာ အရောက်တွင် လက်များကို ပွတ်သည်။ မျက်နှာက ရှုံ့တွနေ၏။ “လက်ဆေးတယ်၊ ဘာမှ ထူးမလာဘူး။ လက်တွေက ညစ်တီးညစ်ပတ်၊ စေးထန်းထန်းကြီး။ လက်သည်းကြားထဲအထိ ဆီချေးတွေ ဝင်နေသလိုမျိုး။ ရေချိုးတယ်နော်၊ ဘာမှ ကောင်းမလာဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး ကပ်စေးစေးနဲ့ မသန့်တော့ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးယားနေရော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ရွံ့နေရော။ အဲဒီလို ခံစားချက်မျိုးကို အစ်ကိုသိလား၊ အစ်ကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတယ်၊ သိတယ်” ဟု သောမတ်(စ်)သည် သဘောမတွေ့ဟန်ဖြင့် လက်ဟန်ပြ၍ ဖြေသည်။ သို့သော် ခရစ်ရှန်း အကင်းမပါး။ နှစ်စဉ်နှင့်အမျှ ထိုအကင်းမပါးခြင်းက သိသာလာပြီး လူအများနှင့် လိုက်လျောညီထွေမဖြစ် တော့ဘဲ သူ့ပြောစကား မည်မျှ ဘေးချော်ထွက်နေကြောင်း သူ့ဘာသာသူ မသိ တော့ချေ။ ဆွစ်အရက်ကို မဟားတရား သောက်ပါက ဖြစ်ပေါ်လာမည့် နောက် ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်များအကြောင်း ဆက်လက်ရှင်းပြသွားပြီး ထိုအကြောင်း သူ ငြီးငွေ့သွားသောအခါ အလိုလိုရပ်သွားသည်။

ထောပတ်နှင့် ဒိန်ခဲ မချမိကာလတွင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီးသည် မိသားစုကို မိန့်ခွန်းခြွေသည်။ နှလုံးသားထဲတွင် မေတ္တာနှင့် ကျေးဇူးတရားတို့ ပြည့်နေစေရန် အထူးထူး အထွေထွေသော ကောင်းချီးမင်္ဂလာတို့ ကျန်ရှိနေပါ သေးကြောင်း၊ ဘုရားသခင်သည် မိသားစုကို ထာဝရလမ်းညွှန်ပြသနေကြောင်း၊ စမ်းသပ်မှုနှင့် ကောင်းချီးမင်္ဂလာမှာ ရောထွေးနေမည်သာဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုရား သခင်၏ ဖန်ဆင်းမှုများကို မေးခွန်းပြန်ထုတ်နေစရာမလိုကြောင်း၊ ယုံကြည် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တစ်မိသားစုလုံး၏ ကျန်းမာရေးနှင့် တစ်မိသားစုလုံး၏ အနာဂတ်အတွက် သောက်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများက နောင်လာ နောက်သားများအတွက် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့သော အနာဂတ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ခရစ္စမတ်စားသောက်ပွဲဆိုသည်မှာ ကလေးများနှင့် အများဆုံးသက်ဆိုင်ကြောင်း

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီး ပြောသွားသည်။

ထမင်းစားခိုင်းတွင် ဒါရိုက်တာဗိန်းရှင်၏ သမီးကလေး မရှိသဖြင့် ဂျီဟန်ခေါ် ဟန်နီလေးတစ်ဦးသာ စားပွဲကိုပတ်ပြီး အဘွားမှသည် စီဗရင်ထိ ခွက်ချင်းတော့ပြီး ကြိမ်ဖန်များစွာ သောက်ရသည်။ အဖေဆီအရောက်တွင် အမတ်မင်းက ခွက်ချင်း တော့ထားရင်း သားဖြစ်သူ၏ မေးစေ့ကို အသာပင့်၍ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိအောင်ကြည့်သည်။ သို့သော် မျက်လုံးချင်း မဆိုင်လိုက်ရ။ ဟန်နီ၏ အပြာရစ် ရွှေညိုရောင် မျက်လုံးများပေါ် မျက်တောင်က စင်းကျနေသည်။

ဆရာမနှမ်းစေ့သည် ဂျီဟန်လေး၏ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ပြီး ပါးနှစ်ဖက်စလုံးကို ပေါက်ကွဲသံလေးဖြင့် မွှေးမွှေးပေးလိုက်သည်။ အင်မတန် အူလိုက်သည်လို့ကိုင်နိုင်သောအသံဖြင့် “ပျော်ပျော်နေပါ လိမ္မာတဲ့ကလေးရေ”ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဘုရားသခင်ကပင် ကြားသွားနိုင်လောက်သည်။

နောက်တစ်နာရီအကြာတွင် ဟန်နီ အိပ်ရာပေါ် လှဲနေသည်။ အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)၏ အဝတ်လဲခန်းဘေးမှ အခန်းဖြစ်သည်။ တစ်ညနေလုံး ဗိုက်ထဲ အစုံသွင်းခဲ့သမျှ ယခု အစာအိမ်က ကျွမ်းသန္တာလန်နေပြီ။ ညအိပ်ဝတ်စုံကို ဝတ်လျက် အိုင်ဒါသည် လက်ထဲမှဖန်ခွက်ကို လှုပ်ရင်း ဝင်လာသည်။ ဟန်နီသည် ဆိုဒါကို မော့ချပြီး မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့၍ အိပ်ရာပေါ် ပြန်လဲကျသွားသည်။

“သားတော့ အားလုံးကို လက်မြှောက် အရှုံးပေးလိုက်ချင်ပြီ”

“အလိုကော်... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ပက်လက်ကလေး လှဲနေ ဟန်နီ၊ သားကို အစားတွေ သိပ်မစားဖို့ တားနေတာ ဘယ်သူတုန်း။ စကား နားမထောင် တာကကော ဘယ်သူတုံး”

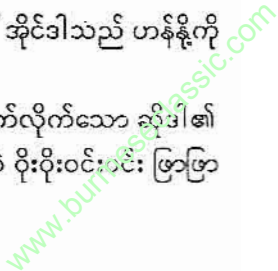
“တော်တော်ကြာရင် သား ကောင်းသွားမှာပါ။ နောက်ဆက်တွဲ ဆိုးကျိုးတွေက ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

“မနက်ဖြန်ပေါ့ သားရဲ့”

“ခုချက်ချင်းဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲ”

“အင်... အင်... ခုတော့ ကောင်းကောင်းအိပ်နော်” အိုင်ဒါသည် ဟန်နီကို မွှေးမွှေးပေးပြီး မီးငြိမ်းကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဟန်နီ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည်။ သောက်လိုက်သော ဆိုဒါ၏ ထည်ပတ်မှုကို ငြိမ်သက်စွာ ခံနေသည်။ စက္ခုပသာဒထဲ ဝိုးဝိုးဝင်းဝင်း ဖြာဖြာ

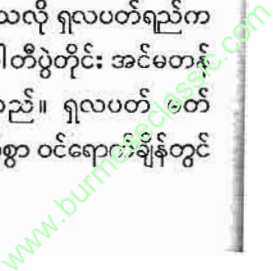

လင်းနေသော ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကြီး ရောက်လာသည်။ စိတ်မြင်ကွင်းထဲဝယ် ကစားစရာ ပြဇာတ်ရုံ၊ အော်ဂင်နှင့် ပုံပြင်စာအုပ်။ စိတ်နားထဲဝယ် သံပြိုင်အဖွဲ့၏ တေး။ အရာရာ တောက်ပနေသည်။ သူ့ခေါင်းက ငြီးစိစိနှင့် ထိုးကိုက်လာသည်။ ကပြောင်းကပြန် အစာအိမ်ကြောင့် သူ့နှလုံးက တဒုန်းဒုန်းနှင့် အခုန်မမှန်။ သူ ကြာမြင့်စွာ လဲလျောင်းနေသည်။ မအီမလည် ခံစားရခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၊ တစ်မိမိမိတွေး၍ ပီတိဖြစ်ရခြင်းတို့ ရောစပ်ထွေကာ သူ မှေးစက်၍ မပျော်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာမနှမ်းစေ့၏ ဘော်ဒါကျောင်း ခရစ္စမတ်ပွဲရှိရာ ဇာတ်ရုံပေါ် တင်ဆက်နေသော ဟာသပြဇာတ်လို သူ့မြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာသည်။

ဆရာမသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များကတည်းက ဘော်ဒါကျောင်းကို ပိတ်ခဲ့သည်။ တာရိုးလမ်းအိမ် အပေါ်ထပ်တွင် ဆရာမ၏ အစ်မ နေထိုင်ပြီး အောက်ထပ်တွင် ဆရာမ နေ၏။ ဤသို့ အထီးကျန်စွာ သီးသန့်တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်လာကြသည်။ နှစ်ကာလပရိစ္ဆေဒများနှင့်အတူ ဆရာမနှမ်းစေ့၏ မပြည့်စုံသော ကိုယ်ခန္ဓာ သေးသေးညှက်ညှက်ကလေး၏ ဝန်က ပိုလေးလံလာခဲ့သည်။ နှစ်များမကြာမီတွင် သူမ၏ နောက်ဆုံး ခရစ္စမတ်ပွဲ ရောက်လာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ဆုံးခရီးသည် မဝေးတော့ကြောင်း ဆရာမက ခရစ်ယာန် တစ်ယောက်၏ မိမိကိုယ်ကိုနှိမ့်ချခြင်း နိပါတတရား လက်ကိုင်ထား၍ ပြောကြား ခဲ့သည်။ သူမ၏ အိုက်စပ်စပ် အခန်းကျဉ်းလေးထဲ နှုတ်ဆက်ပွဲကို ကျင်းပရာ ဆရာမသည် တတ်နိုင်စွမ်းရှိသမျှကြိုးစားခဲ့သည်။ ဆရာမ၏ ဝင်ငွေမှာနည်းသဖြင့် ခရစ္စမတ်သစ်ပင်အောက်မှ လက်ဆောင်ထုပ်များ မိုမောက်လာစေရန် နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းအချို့ ထည့်ဝင်ခဲ့ရသည်။ အလှထားပစ္စည်းများ၊ စက္ကူ ဖိများ၊ အိတ်နှင့် မှီအုံးများ၊ ဖန်ပန်းအိုးများအပြင် သူပိုင် စာကြည့်ခန်း၏ အစိတ် အပိုင်းဖြစ်သော ပုံသဏ္ဍာန်စုံ၊ အရွယ်စုံ စာအုပ်များ ပါဝင်သည်။ ဟန်နီသည် တစ်ခါက စာအုပ်တစ်အုပ် လက်ဆောင်ရဖူးရာ စာလုံးများမှာ သေးကွေး လွန်းသဖြင့် မှန်ဘီလူးနှင့် ဖတ်ရမည့် စာအုပ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဆရာမနှမ်းစေ့၏ ဂျင်းပေါင်မုန့်သည် မွေးကြိုင်နေသလို ရှုလပတ်ရည်က ချောင်းပေါက်နေသည်။ သို့တိုင် နှမ်းစေ့သည် ခရစ္စမတ်ပါတီပွဲတိုင်း အင်မတန် စိတ်လှုပ်ရှားတတ်သဖြင့် ထာဝရ ကမောက်ကမဖြစ်သည်။ ရှုလပတ် မတ် ခွက်ကြီး မှောက်ကျလိုကျ၊ အခန်းတွင်း တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ဝင်ရောက်ချိန်တွင်

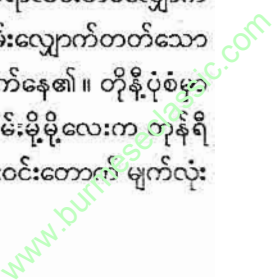
သစ်ပင်ကြီး လဲကျလိုကျနှင့် ဧည့်သည်တော်များမှာ ရယ်ရသည်။ ရှုလပတ်ရည် မှောက်ကျလျှင် နီပျစ်ပျစ် အရည်များ ရွဲသွားတတ်၏။ ဟန်နိုသည် ပြီးခဲ့သောနှစ် ခရစ္စမတ်ပါတီပွဲကို မြင်ယောင်နေသည်။ ယခုကလေးတင် လက်ဆောင်ရလိုက် သလို၊ ယခုကလေးတင် နှမ်းစေ့က ခရစ္စမတ်နှင့် သက်ဆိုင်သော စာကို သံနေ သံထားဖြင့် ဖတ်ပြလိုက်သလို၊ ယခုကလေးတင် နှမ်းစေ့က ဧည့်သည်တော်များ ရှေ့ ပြန်ရောက်ကာ စကားပြောသလို ဟန်နို မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်နေသည်။

ဆင်ဝင်တွင်ရပ်နေသော နှမ်းစေ့၏ သေးသေးညက်ညက်ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ကလေးသာသာ ရင်အုပ်တွင် လက်ကလေးပိုက်ထားသော နှမ်းစေ့၏ ဟန်၊ ပခုံးပေါ် တွဲလွဲကျနေသော ဦးထုပ်မှ အစိမ်းရောင် ပိုးဖဲကြိုး၊ တံခါးထိပ်စီးမှ ပန်းခက်ဆင်ကာ မီးထိုးထားသည့် 'အမြတ်ဆုံးသော အောင်တော်မူတုရားသခင်' စာတမ်း၊ အားလုံးကို ဟန်နို မြင်ယောင်နေသည်။ နှမ်းစေ့သည် ဘုရားသခင်၏ ကရုဏာတော်အကြောင်းပြောပြီး ယခု ခရစ္စမတ်ပွဲသည် သူမ၏ နောက်ဆုံးပွဲ ဖြစ်ကြောင်း၊ အားလုံး ပျော်ရွှင်စွာ ဆင်နွှဲရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသည်။ နှမ်းစေ့သည် အင်မတန် စိတ်လှုပ်ရှားသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားပြီး "ပျော်... ကြ...ပါ" ဟု ဆိုသည်။ ခေါင်းတစ်ဖက်တိမ်းကာ မေးတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ပြီး "အားလုံးကို ထပ်ပြောမယ်၊ ပျော် ကြ ပါ" ဟု ဆိုလိုက်ချိန်တွင် ပန်းခက်ဆင် မီးထိုးထားသည့်စာတမ်းကြီးသည် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်နှင့် တဖြောင်းဖြောင်းမြည်ကာ မီးလောင်သွားတော့၏။ နှမ်းစေ့က သံညောင်လေးဖြင့် တစ်ချက်အော်ကာ လွှားခနဲ ခုန်လိုက်သည်။ မီးပွားကျမည်ကိုတော့ အကြောက်သား။ အရောင် အတိမ်း မြန်ပုံက ရယ်စရာပင် ကောင်းသေးတော့။

ဟန်နိုသည် အပျိုကြီး၏ အခုန်အပျံ အကျော်အလွှားကို ပြန်သတိရမိပြီး ခေါင်းအုံး မျက်နှာအုပ်၍ တခစ်ခစ်ကျိတ်ရယ်သည်။

*

မိုးလေဆော်မြူးသော ဇန်နဝါရီ၏ နေ့လယ်သုံးနာရီတွင် ဧရာလမ်းတစ်လျှောက် တိုနီ အမောတကော ဆင်းချလာသည်။ စမတ်ကျကျ လမ်းလျှောက်တတ်သော နဂိုဟန်၊ နဂိုပုံစံများ တိုနီထံတွင် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေ၏။ တိုနီပုံစံမှာ သနားဖွယ်ပင်။ မျက်နှာ၏ အလှစု ရတနာ အပေါ်နှုတ်ခမ်းမို့မို့လေးက တုန်ရိ နေသည်။ ရှေ့တည့်တည့်ကို အကြည့်ဆိုက်ထားသော ဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံး

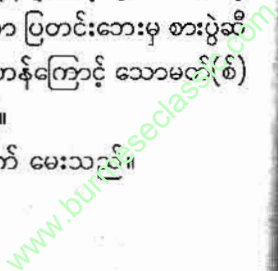

အစုံက သောကကြောင့် ပြူးကျယ်လျက်။ မျက်လုံးများကပင် ရှေ့ကိုသွားရန် သိပ်လောနေသည်။ ဦးထုပ်အောက်မှ ဆံပင်များက ဖရိုဖရဲ။ အစာမကြေတိုင်း မျက်နှာ ဝါရော်ရော်ဖြစ်တတ်ရာ ယခုလည်း ဤကဲ့သို့ မျက်နှာပြင် ဝါရော်ရော် ဖြစ်နေသည်။

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း တိုနီ၏ အစာမကြေရောဂါ ဆိုးရွားလာသည်ကို မိသားစုက ကြာသပတေးနေ့တိုင်း သတိထားမိနေသည်။ မိသားစုဝိုင်းတွင် လူတိုင်းက ဟူဂိုဗိန်းရှင့် ကိစ္စဆီ မရောက်အောင် စကားလမ်းကြောင်း လှီးလွှဲ ပြောပါသော်လည်း တိုနီကိုယ်တိုင်က ထိုကိစ္စကို အမြဲ အစဖော်သည်။ အမှုလိုက် ရှေ့နေ မောရစ်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းကို မေတ္တာပို့သည်။ တိုနီသည် မိမိအပိုင်းကို မိမိဘာသာ နားမလည်။ ဘယ်တော့မှလည်း နားလည်မည်မထင်။ စကား တစ်လုံးပြောတိုင်း တိုနီ၏ဒေါသက တစ်ရက် တက်လာသည်။ “တော်ပြီ... ကျေးဇူးပဲ... မစားနိုင်တော့ဘူး” ဟု ပြောကာ ပန်းကန်ကို တွန်းပစ်ရမိ။ တိုနီသည် ပခုံးကိုမြှင့်၍ ခေါင်းကို စွင့်ထားသည်။ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် ယခင်က အကျင့် ဟောင်းဖြစ်သော မြူးနစ်ကာလ ဘီယာသောက်ကျင့် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ဘာမျှ မစားဘဲ ဘာပေးရီးယန်း ဘီယာအေးအေးကို ဗိုက်ဟောင်းလောင်းထဲ သွန်ချ သည်။ ဗိုက်ထဲတွင်ကား ကပြောင်းကပြန်။ စားပွဲပြီးချိန်တွင်မူ တိုနီ နေရာမှထပြီး ခြံဝင်းထဲ ဆင်းရတော့သည်။ အိုင်ဒါဂျန်မင် သို့မဟုတ် စီဗရင်ကိုမှီကာ ပျို့ခြင်း ဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံရတော့သည်။ အစာအိမ် ငြိမ်သက်သွားပြီ ဆိုသည့်တိုင် တစ်ချက်တစ်ချက် အကြောဆွဲသကဲ့သို့ နာကျင်ကျန်နေရစ်ခဲ့၏။ ထိုနာကျင်မှုက မိနစ်ပိုင်းမျှသာ ကြာသော်လည်း အချိန်တော်တော်ကြာသည် အထိ အချိန်ပိုင်း အလိုက် ပြန်ဖြစ်ပေါ်နေတတ်၏။

တိုနီသည် ငါးတန်းလမ်းထဲ ချိုးဝင်လိုက်ပြီး အစ်ကိုအိမ်ရှိရာ ဆင်ခြေ လျှောအတိုင်း သွက်သွက်ဆင်းလာသည်။ တံခါးကို ကသောကမျော ခေါက်ပြီး ခြံဝင်းထဲမှ အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်ဆီ တန်းသွားသည်။ တိုနီမျက်လုံးများက စာရေး စားပွဲများကို ကျော်လွှားကာ သောမတ်(စ်)ထိုင်နေသော ပြတင်းဘေးမှ စားပွဲဆီ ရောက်သွားသည်။ တိုနီ၏ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသောဟန်ကြောင့် သောမတ်(စ်) သည် ဖောင်တိန်ချက်ချင်းချပြီး တိုနီဆီသွားရသည်။

“ဆို” သောမတ်(စ်) မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်လျက် မေးသည်။

“ခဏလေးပါ အစ်ကို၊ အရေးကြီးနေလို့။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။”

သောမတ်(စ်)သည် ကိုယ်ပိုင် ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ နှစ်ဦးစလုံး အတွင်းရောက်သော် တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်ပြီး နှမကို စူးစမ်းသလိုကြည့်သည်။

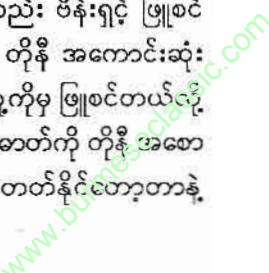
“အစ်ကို” ဟု ခေါ်သော တိုနီအသံက တုန်နေသည်။ လက်နွေးကွင်း အတွင်းရှိ လက်များကို လိမ်ဖည်နေသည်။ “အစ်ကို ပေးပါလား၊ ပေးမယ် မဟုတ်လားဟင်။ ခံဝန်ချုပ်အတွက် ငွေကိုလေ။ တိုနီတို့မှာ မရှိဘူး။ မတ် နှစ်သောင်းခွဲဆိုတဲ့ငွေကို ဘယ်မှာများ သွားရှာရပါ့မလဲ... ပြောပါဦး။ ဒီငွေကို အစ်ကို ပြန်ရပါစေ့မယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာတင် ပြန်ရပါစေ့မယ်။ ဖြစ်ပုံကို အစ်ကို နားလည်လား။ တိုတိုပြောရရင် ဟက်ဂင်းစထရွမ်းက ခံဝန်ချုပ်အတွက် မတ် နှစ်သောင်းခွဲကို ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် ချက်ချင်းထောင်ချမယ်တဲ့။ ဒီသတင်း ကြားကြားချင်း အလန့်တကြား ဖြစ်မသွားပါနဲ့လို့ ဗိန်းရှင့်က မှာလိုက်တယ်”

“ဒီအခြေအနေထိတောင် ရောက်သွားလား တိုနီ” သောမတ်(စ်) ခေါင်း ရမ်းနေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအခြေအနေရောက်တဲ့အထိ သူတို့ အနိုင်ရသွားတယ်။ လူယုတ်မာတွေ” ပြောပြီး ဆိုဖာပေါ် ပုံကျသွားသော တိုနီသည် လေသံ သဲ့သဲ့နှင့် ယဲ့ယဲ့ကလေးသာ ရှိုက်နိုင်ရှာတော့သည်။ “သူတို့ ဆက်လုပ်ကြဦးမှာ အစ်ကို။ အဆုံးစွန်ရောက်တဲ့အထိ သူတို့ ယုတ်ကြဦးမှာ”

“တိုနီ... အစ်ကိုကို အမှန်အတိုင်းပြော၊ ဗိန်းရှင့် ဖြူစင်တယ်လို့ တိုနီ ယုံနေ သေးသလား” သောမတ်(စ်)သည် မဟော်ဂနီစာရေးစားပွဲနားရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဘေးတိုက်ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ခြေချိတ်ထားကာ လက်ပေါ် ခေါင်းတင် ထားသည်။

တိုနီသည် အဖြေမပေးခင် တစ်ချက်နှစ်ချက် ရှိုက်သည်။ ပြီးမှ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် “အဲဒီလို မယုံပါဘူး။ ဘယ်လိုလုပ် ယုံရမှာလဲ။ တိုနီလေ ဒုစရိုက် မှုတွေ အများကြီး တွေ့ဖူးကြုံဖူးပြီးပါပြီ။ အခုကိစ္စမှာလည်း ဗိန်းရှင့် ဖြူစင် တယ်လို့ တိုနီ အစကတည်းက မယုံခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ တိုနီ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားခဲ့တယ်။ တိုနီရဲ့ ဘဝနာချက်တွေကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖြူစင်တယ်လို့ မယုံပါဘူး။ အား... မဟုတ်သေးဘူး။ ဗိန်းရှင့်ရဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်ကို တိုနီ အစော ကတည်းက သံသယရှိတယ်။ အဲရစ်ကာလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့တာနဲ့

ငိုယိုပြီး တိုနီကိုပြောတယ်လေ။ ဗိန်းရှင်နေထိုင်ကျင့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပေါ့။ ဒီအကြောင်း အစ်ကိုကို မပြောပြရသေးဘူး။ ဗိန်းရှင်က တစ်နေ့တခြား ရိုင်းရိုင်း လာတယ်။ အဲရစ်ကာကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရမယ်။ သူ့စိတ်ကို ပြောင်းအောင် လုပ်ပေးရမယ်။ သူ့ဒုက္ခတွေ မေ့သွားအောင် ဖျော်ဖြေရမယ်ဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံး တောင်းဆိုနေတယ်။ အဲရစ်ကာက ငြင်းရင် ဗိန်းရှင်က ပန်းကန်တွေ ဘာတွေ ခွဲတယ်။ ညနေဘက် ဗိန်းရှင် အခန်းတံခါး ပိတ်၊ သတင်းစာဖတ်နေတုန်း တစ်ယောက်ယောက်က တံခါးလာခေါက်မိရင် “ဘယ်သူလဲကွ” လို့ အော် တတ်တာ အစ်ကို ကြားဖူးမှာပါ”

တိတ်သွားကြပြန်သည်။

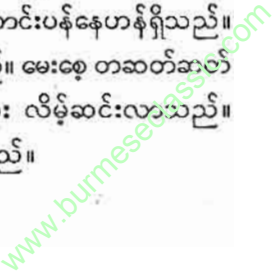
တိုနီ တစ်ဖန် ပြန်လန်းလာကာ စကားဆက်သည်။ သည်တစ်ခါ တိုနီ အသံက အားပါလာ၏။ “ဗိန်းရှင် အပြစ်ရှိတယ်ပဲထား... အစ်ကို၊ သူ့ကုမ္ပဏီ အတွက် လုပ်ခဲ့တာပါ။ တခြား ထည့်သွင်းစဉ်းစားသင့်တဲ့ကိစ္စတွေလည်း ရှိသေး တယ်။ သူက တိုနီတို့အိမ်သားတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီလေ။ တိုနီတို့ရဲ့ အိမ်သား၊ အခုလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ထောင်ထဲ လွယ်လွယ်သွင်းလိုက်လို့ ရမလား”

သောမတ်(စ်) ပခုံး တွန့်ပြသည်။

“အစ်ကိုက ဘာအတွက် ပခုံးတွန့်ပြရတာလဲ။ ဒီလောက် အတင့်ရဲတဲ့ လူတွေ ဇော်ကားမော်ကားလုပ်တာကို နောက်ဆုံးအချိန်ထိ အစ်ကို ငုတ်တုတ် ထိုင်ပြီး ငြိမ်ခံနေတော့မလား။ တိုနီတို့ တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်။ သူ ထောင်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး။ အစ်ကိုက ရာဇဝတ်တရားသူကြီးရဲ့ ညာလက်ရုံး မဟုတ်ဖူးလား။ အထက်လွှတ်တော်က ဗိန်းရှင်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်လို့ မရဘူးလား။ အစ်ကိုသိလား၊ အစ်ကို့ဆီမလာခင် တိုနီလေ ခရီးမာဆီသွားတော့မလို့ ဒီကိစ္စထဲမှာ ဝင်ပါဖို့ သူ့ကို တောင်းပန်မလို့။ သူက ရဲဘက်အကြီးအကဲဖြစ်နေပြီဆိုတော့...”

“ဟာ... အဲဒါတွေအားလုံး ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး တိုနီ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ဟုတ်လား။ ဒါဆိုအဲရစ်ကာကရော... ကလေးကရော” မ ထားသော လက်နွေးကွင်းထဲမှ လက်နှစ်ဖက်က တောင်းပန်နေဟန်ရှိသည်။ ထိုပုံစံအတိုင်း ငြိမ်နေပြီးမှ လက်နှစ်ဖက်ကို ချလိုက်သည်။ မေးစေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာပြီး မျက်ခွံအောက်မှ မျက်ရည်လုံးကြီးနှစ်လုံး လိမ့်ဆင်းလာသည်။ “ပြီးတော့ တိုနီကရော” ဟု တိုးသက်စွာ ဆိုလိုက်သည်။

“တိုနီရာ သတ္တိရှိစမ်းပါ” တိုနီ၏ ကူရာမဲ့ ကယ်ရာမဲ့ ပုံစံက သောမတ်(စ်) ရင်ထဲ စူးဝင်သွားသည်။ ကုလားထိုင်ကို မ ပြီး တိုနီအနား တိုးသွားကာ ခိတ်သက်သာရာ ရပါစေတော့ဟူ၍ ခေါင်းကို သပ်ပေးသည်။ “ခုချိန်ထိတော့ အားလုံး ပြီးမသွားသေးပါဘူး။ နောက်ဆုံး အဆင်ပြေချင်လည်း ပြေသွားမှာပါ။ ငွေကို အစ်ကို ပေးပါ့မယ်။ ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး။ ဘရက်စလောက်စာ ကလည်း ဉာဏ်ပြေးပါတယ်”

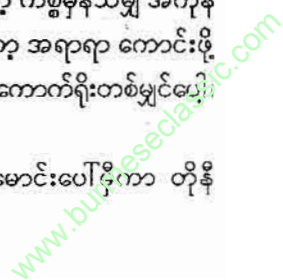
တိုနီ ငိုနေရင်း ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ အဆင်ပြေသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဆင်ပြေလိမ့် မယ်လို့ တိုနီ မထင်ဘူး။ ဗိန်းရှင်ကို သူတို့ ပြစ်ဒဏ်စီရင်မှာပဲ၊ ထောင်ချမှာပဲ၊ အဲရစ်ကာနဲ့ တိုနီကတော့ ဒုက္ခသုက္ခ ရောက်ဦးမှာပေါ့လေ။ အဲရစ်ကာရဲ့ ခန်းဝင် ကြေးလည်း ပရိဘောဂတွေဝယ်တာ၊ ပန်းချီကားတွေ ဝယ်တာနဲ့ ပြောင်ပြီ။ အဲဒါတွေပြန်ရောင်းရင် လေးပုံတစ်ပုံတောင် ပြန်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဗိန်းရှင်ရဲ့ လစာကိုလည်း သုံးပစ်လိုက်ပြီ။ တစ်ပြားမှ မစုထားဘူး။ အမေအိမ်ကိုပဲ ပြန်ရ မှာပေါ့လေ။ ဗိန်းရှင်လွတ်ချိန်ထိ တိုနီတို့ကို လက်ခံထားမယ်ဆိုရင်ပေါ့။ တိုနီတို့ ဘယ်သွားနိုင်ဦးမှာလဲ။ ကျောက်တုံးပေါ် ထိုင်နေရုံပဲ” တိုနီ ရှိုက်သည်။

“ကျောက်တုံးပေါ်...”

“အား... ဒါက စကားအဖြစ်ပြောတာ။ တိုနီ ဆိုလိုတာက တိုနီတို့ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး။ တိုနီလေ.... ခံလိုက်ရတာ၊ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ခံရဖို့ မွေးလာတာလည်း မသိတတ်နိုင်တော့ဘူး။ တိုနီ ဘာမှ ထပ်မမျှော်လင့် တော့ပါဘူး။ အဲရစ်ကာလည်း တိုနီလိုပဲ ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဂရန်လစ်နဲ့... ပြီးတော့ ပါမနီဒါနဲ့။ အခု ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အစ်ကို့မျက်စိရှေ့တင်ပဲ။ တိုနီ လွတ်မြောက်နိုင်ပါ့မလား။ တိုနီကို တစ်ယောက်ယောက်က ကယ်နိုင်ပါ့မလား။ အစ်ကိုရော” တိုနီ ချောက်ချားစွာ ရေရွတ်နေသည်။ မျက်ရည်အိုင် မျက်လုံး များဖြင့် အစ်ကို့ကို ကြည့်သည်။ “တိုနီ တာဝန်ယူလိုက်တဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ အကုန် မှားတော့တာပဲ။ အကုန် ကံဆိုးတော့တာပဲ။ တိုနီကတော့ အရာရာ ကောင်းဖို့ ဆိုပြီးလုပ်တာ။ ဘုရားသိပါတယ်။ အခုလည်း နောက်ဆုံး ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ပေါ့။ နောက်ဆုံးမှ... နောက်ဆုံး”

သောမတ်(စ်) ဆန့်ထုတ်ပေးထားသော လက်မောင်းပေါ်မှ တိုနီ

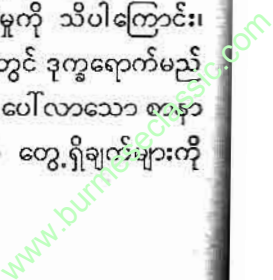

ငိုသည်။ ပျက်စီးခဲ့သမျှသော တစ်ဘဝလုံးနှင့် နောက်ဆုံး ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့မည့် မျှော်လင့်ချက်လေးအတွက် ငိုသည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ဒါရိုက်တာ ဟူဂိုဗိန်းရှင်အား ထောင်သုံးနှစ်ခွဲ ချက်ချင်း ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်တော့၏။

ခုံရုံးထိုင်သော နောက်ဆုံးနေ့တွင် လူအုပ်ကြီးက မနည်း။ ဘာလင်မှ ရှေ့နေ ဘရက်စလောက်စာ၏ ပြောင်မြောက်လှသည့် ခုခံချေပချက်မှာ ယခင်က တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသော စကားဆန်းများဖြစ်၏။ ကရုဏာသက်ဖွယ်၊ သရော်ဖွယ် ပြောသွား နိုင်သော ထိုစကားများကို ပွဲစား ဂေါ့(ရှ်)သည် အကြိုက်ကြီး ကြိုက်ကာ ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း ထုတ်နေတော့သည်။ ခရစ်ရှန်းဘုဒင်ဘရွတ်(ခဲ)လည်း ထိုသတင်းကို ကြားရာ ကလပ်တွင် သတင်းစာတစ်ပုံကြီး ရှေ့ချဖတ်သည်။ ထို့နောက် ဘရက် စလောက်စာ၏ စကားပြောခန်းတစ်ခုလုံးကို ပြန်လည်တင်ဆက်၏။ အိမ်ပြန် ရောက်လျှင် ဥပဒေရေးရာအလုပ်သည် အကောင်းဆုံး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာဖြစ်ကြောင်း၊ သူနှင့်သင့်တော်မည်ဟုထင်ကြောင်း ပြောပြန်သည်။ ဒေါက်တာ မောရစ်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းသည် ကိုယ်တိုင်က အမှုလိုက်ရှေ့နေဖြစ်ပါလျက်၊ ကိုယ်တိုင်က ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ပါလျက် ကွယ်ရာတွင် ဘရက်စလောက်စာ၏ ခုခံချေပချက်မှာ ပြောင်မြောက်လှကြောင်း ဝန်ခံရသည်။ ဘာလင်ရှေ့နေကြီး၏ ပညာစွမ်းကား အံ့မခန်း။ သို့သော် ဘာလင်ရှေ့နေကြီး၏ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးက မတတ်နိုင်ခဲ့သော ကိစ္စတစ်ရပ်မှာကား “ တို့များကို နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ရိုက် မသွားလို့ တော်ပါသေး ” ဟု လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက ပြောကျန်ရစ်ခြင်းဖြစ်၏။

ဒါရိုက်တာဗိန်းရှင် ထောင်ကျသွားသောအခါ ရောင်းသင့်သမျှ ရောင်းခဲ့ ရသည်။ အဖြစ်အပျက်များ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ မြို့ပေါ်မှ လူထုသည် ဗိန်းရှင်ကို တဖြည်းဖြည်း မေ့သွားကြ၏။ ကြာသပတေးနေ့ မိသားစုဝိုင်းတွင် ထိုင်ကြသော ဘုဒင်ဘရွတ်(ခဲ) အပျိုကြီးမမများကမူ သူတို့သည် ဗိန်းရှင်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် ထိုလူ၏ မျက်လုံးများထဲမှ မရိုးဖြောင့်မှုကို သိပါကြောင်း၊ ထိုလူ၏ အသိစိတ်ဓာတ်မှာ ဖျင်းလှကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် ဒုက္ခရောက်မည် ကိုလည်း သိကြောင်း ပိုင်ပိုင်ကြီး ပြောကြသည်။ ယခုမှ ပေါ်လာသော စာနာ ထောက်ထားမှုက အပျိုကြီးများအား ထို နာသာခံခက် တွေ့ရှိချက်များကို မပြောဘဲ မနေနိုင်အောင် ချုပ်တည်းပေးလိုက်ပုံရသည်။

အခန်း ၉

သောမတ်(စ်)သည် ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးနှင့် ဒေါက်တာလင်ဟာတို့နောက်မှ နေ၍ မိခင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီး၏ အိမ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လိုက်လာသည်။ မနက်စာ စားခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

“ခဏလောက် မေးပါရစေခင်ဗျာ” ဟု သောမတ်(စ်) ဆိုသည်။ ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ လှေကားထစ်များကိုတက်ကာ စကြိုကို ဖြတ်လျှောက်ပြီး ဆရာဝန် များကို တောတောင်ရေမြေခန်းထဲ ခေါ်ဆောင်လာသည်။ တောတောင်ရေမြေခန်း ထဲရှိ မီးလင်းဖိုသည် ဆိုးရွားသော ရာသီဥတုကို အံတုနေသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်ပူနေတာ နားလည်မှာပါ။ ထိုင်ပြီး ပြောပါဦး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် စိတ်အေးချင်လို့ပါ”

“စိတ်အေးအေးထားမှပေါ့ အမတ်မင်း” ဟု ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးက အဖြေပေးပြီး ကျောမှီထိုင်ချလိုက်သည်။ လည်စည်းထဲတွင် မေးစေ့က မြုပ်လျက်။ ဦးထုပ်နှုတ်ခမ်းသားကို ဗိုက်ပေါ်ထောက်၍ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားသည်။

ဒေါက်တာလင်ဟာသည် ဦးထုပ်ချွန်ကိုချွတ်၍ ကော်ဇောပေါ် ချထား လိုက်ပြီး သူ့လက်များ သူ ပြန်ကြည့်နေသည်။ လက်သေးသေးက အမွှေး ထူသည်။ ဒေါက်တာလင်ဟာသည် တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး ချွန်ချွန်၊ အမောက်ထောင်ဆံပင်၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်း၊ အသားအရည် ညိုညို၊ မောင်းမောင်းနှင့် လူက ဆောင့်ကြွားကြွားနိုင်၏။

ဒေါက်တာဂရက်ဘိုး စကားဆက်သည်။

“လောလောဆယ် စိတ်ပူစရာမရှိပါဘူး။ လူနာရဲ့ ခုခံနိုင်စွမ်းက သူ့အသက် အရွယ်နဲ့ဆိုရင် အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒါအမှန်ပဲ။ မာမာ့အသက်အရွယ်နဲ့ဆိုရင်...” သောမတ်(စ်) မသက်မသာဖြေပြီးမှ နှုတ်ခမ်းမွေး ဆွဲလိမ့်နေသည်။ ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးက လေသံအေးအေးဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် အမတ်မင်းရဲ့ မာမာကို လမ်းထွက်လျှောက်ရမယ်လို့ မပြောဘူးနော်။ အခြေအနေကြည့်ပြီးတော့သာ ကိုယ်တိုင်ပြောလိုက်ပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီကစပြီး ရောင်လာပုံက သိပ်မကောင်းဘူး။ မနေ့ညနေက ရာသီဥတုအေးပုံကိုလည်း စိတ်ထဲ ထင်နေတယ်။ ဒီနေ့ရောက်တော့ တစ်ဖက် ခြမ်းက နာနေပြီ။ နည်းနည်းကိုယ်ပူလာလိမ့်မယ်။ ပြောပလောက်စရာ အဖျားတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခုချိန်ထိတော့... တိုတိုပြောရရင် အဆုတ်သိပ်မကောင်းဘူးဆိုတာ တွက်လို့ရနေပါပြီ”

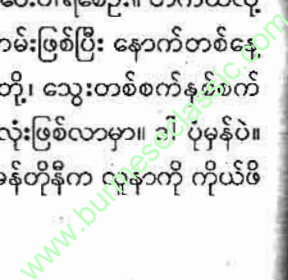
“ဒါဆိုအဆုတ်ရောင်တာပေါ့” သောမတ်(စ်) စကားထောက်ကာ ဆရာဝန် နှစ်ဦး၏ မျက်နှာများကို တစ်လှည့်စီကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နမိုးနီးယား အဆုတ်ရောင်ရောဂါ” ဒေါက်တာလင်ဟာက တည်ငြိမ်စွာ ဦးညွတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းပဲ ရောင်တာပါ။ ညာဘက်အခြမ်းပဲ ရောင်တာ။ တခြားဘက်ကို မကူးဖို့ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားပေးပါ့မယ်” ဟု မိသားစု ဆရာဝန်က ဖြေသည်။

“ဒါဆို စိတ်ပူရမယ်ဆိုတာ ခိုင်လုံနေပြီပေါ့” သောမတ်(စ်)သည် ငြိမ်သက် လွန်းစွာ ထိုင်နေပြီး အဖြေပေးသူ၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်သည်။

“ပူရမယ်၊ ဟုတ်လား။ အား... ရောဂါကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ဖို့သာ ပူရမှာပါ။ ချောင်းဆိုးတာပျောက်အောင်လုပ်ရမယ်။ အဖျားကျအောင် လုပ်ရမယ်။ ကွီနိုင်းက လုပ်နိုင်မှာပါ။ ပြီးတော့ စကားမစပ် သတိပေးပါရစေဦး။ တကယ်လို့ အသက်ရှူခက်ခဲလာရင်၊ ညာဘက် ကယောင်ကတမ်းဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ချောင်းဟပ်လို့ သလိပ်က သံချေးရောင်ဖြစ်နေတာတို့၊ သွေးတစ်စက်နဲ့စက် ပါတာတို့ ဖြစ်လာရင် လန့်မသွားနဲ့။ ဒါတွေ အကုန်လုံးဖြစ်လာမှာ။ ဒါ ပုံမှန်ပဲ။ အမတ်မင်းရဲ့ နှမကိုလည်း သေချာပြောပြထားပါ။ အန်တိုနီက လူနာကို ကိုယ်ဖိ

ရင်ဖိ ပြုစုနေတာဆိုတော့ သူကော ဘယ်လိုနေသလဲ။ ဒီရက်တွေအတွင်း သူ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာ မေးဖို့တောင် မေ့သွားတယ်”

“တိုနီက ပုံမှန်ပါပဲ။ ဘာမှပြောတာမကြားဘူး။ တိုနီက သူ့အခြေအနေသူ သိပ်မတွေးအားဘူး”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေါ့... ဒါပေါ့။ စကားစပ်လို့ ပြောပါရစေဦး။ အမတ်မင်းရဲ့ နှမက အနားယူဖို့ လိုနေပြီ။ အဓိက ညဘက် နားဖို့လိုတယ်။ စီဗရင်ကလည်း မအားတော့ သူနာပြု ခေါ်ပါလား။ ကျုပ်တို့ အညိုဝတ် စစ္စတာကြီးတွေထဲက အမတ်မင်း သဘောတွေ့တဲ့ တစ်ယောက်ကိုခေါ်ရင် သီလရှင်ဆရာကြီးက ပို့ပေး မှာပါ”

“ဒေါက်တာက လိုအပ်တယ်လို့ ထင်တယ်ပေါ့”

“အကြံပေးကြည့်တာပါ။ စစ္စတာတွေဟာ သိပ်တော်တယ်။ သူတို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ တည်ငြိမ်မှုကြောင့် လူနာဟာ စိတ်သက်သာရာ ရသွား တတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီလိုရောဂါမျိုးအတွက် သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒီလို ရောဂါမျိုးဖြစ်ပြီဆိုရင် နောက်ဆက်တွဲအနေနဲ့ လူက စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး ယောက်ယက် ခတ်လာတယ်။ အင်း... ထပ်ပြောပါရစေဦး။ စိတ်မပူပါနဲ့ အမတ်မင်း၊ စောင့်ကြည့် ရတာပေါ့”

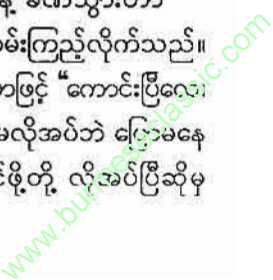
“သေချာတာပေါ့” ဒေါက်တာလင်ဟာက စကားတုံ့ပြန်ပြီး ဦးထုပ် ကောက်ယူကာ ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးနှင့်အတူ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ သို့သော် သောမတ်(စ်) စကားမဆုံးသေး။ သူ့တွင် အခြားမေးခွန်းတစ်ခု ရှိသေးသည်။

“ဒေါက်တာခင်ဗျာ၊ နည်းနည်း ထပ်မေးပါဦးမယ်။ ကျွန်တော့်ညီ ခရစ်ရှန်းက စိတ်မခိုင်ဘူး၊ သူ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မာမာ နေမကောင်းတဲ့ အကြောင်း သူ့ကို ပြောသင့်သလား၊ သူ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်လိုက်ရမလား”

“ခရစ်ရှန်းက ဒီမြို့ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူက ဟမ်ဘူ(ဂ်)မှာ၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခဏသွားတာ”

ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးသည် သူ့အဖော်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သောမတ်(စ်)၏ လက်ကိုဆွဲကာ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် “ကောင်းပြီလေ၊ အလုပ်ကိစ္စကို ဟိုမှာ သူ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါစေ။ မလိုအပ်ဘဲ ပြောမနေ ပါနဲ့။ လူနာကို ငြိမ်အောင်လုပ်ဖို့တို့၊ စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ဖို့တို့ လိုအပ်ပြီဆိုမှ

လှမ်းခေါ်ကြတာပေါ့။ ခုချိန်ထိတော့ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

ဆရာဝန်နှစ်ဦးသည် တိုင်းလုံးခန်းဆောင်ကို ဖြတ်လျှောက်ပြီး လှေကား ထစ်တွင် တခဏရပ်ကာ စစ်ပြီးဆုံးကာစ ဖြစ်ပေါ်လာသော အပြောင်းအလဲနှင့် နိုင်ငံရေးအကြောင်း ပြောနေကြသည်။

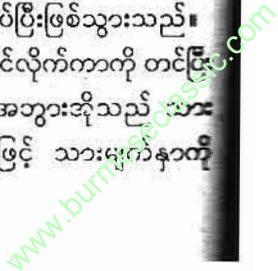
“အချိန်ကောင်း ရောက်လာတော့မှာပါ အမတ်မင်း၊ တိုင်းပြည် ကြွယ်ဝ လာလိမ့်မယ်။ နေရာတိုင်းမှာ ယုံကြည်စိတ်ချလာရလိမ့်မယ်”

သောမတ်(စ်)က အချို့အဝက် သဘောတူသည်။ စစ်စတင်ကတည်းက တိုးတက်နေသော ရုရှားနှင့် ကောက်ပဲသီးနှံ ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းအကြောင်း၊ အုတ်ဂျိုတင်သွင်းမှု ပမာဏများအကြောင်းကိုပြောသည်။

ဆရာဝန်များ ထွက်ခွာသွားကြသော် သောမတ်(စ်)သည် လူနာခန်းဆီ ခြေဦးပြန်လှည့်လာသည်။ ဒေါက်တာဂရက်ဘိုး ပြောစကားကို သူ အစမှ ပြန်ရစ် ကြည့်နေသည်။ ဒေါက်တာသည် တိတိကျကျ ဘာတစ်ခုမျှ ပြောမသွား။ ချုပ်ထိန်း၍ မယုတ်မလွန် ပြောနေခဲ့သည်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပြောသည့်စကားမှာ ‘အဆုတ်ရောင်ခြင်း’ ဆိုသော စကားတစ်လုံးသာ ဖြစ်၏။ ထိုစကားလုံးကိုသော်မှ ဒေါက်တာလင်ဟာက သိပ္ပံအမည်တပ်၍ နမိုးနီးယားဟု ထုတ်ဖော်ပြောမှ သောမတ်(စ်) သေချာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ မိခင်ကြီး၏ အသက်အရွယ်မျိုးနှင့် နမိုးနီးယား။ ဆရာဝန်နှစ်ဦးရောက်လာသည်ဆိုကတည်းက ထိုအချက်တစ်ချက် တည်းနှင့် စိုးရိမ်ရကြောင်း သေချာသည်။ ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးသည် အနှောင့် အယှက်မဖြစ်အောင် စီစဉ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ မကြာခင် သူ အနားယူတော့မည် ဖြစ်၍ ဒေါက်တာလင်ဟာကို တာဝန်ပေးခြင်းဖြစ်ရာ ဒေါက်တာလင်ဟာကို မကြာမကြာ ပင့်ခေါ်ပါက ဒေါက်တာဂရက်ဘိုး ဝမ်းသာမည်ဖြစ်သည်။

အခန်းမှောင်မှောင်ထဲ သောမတ်(စ်) ဝင်လာသည်။ တက်ကြွရွှင်လန်းပုံ ဖမ်းထား၏။ သောမတ်(စ်)သည် တည်ကြည်ငြိမ်သက်သော ပုံဖမ်း၍ သူ၏ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ၊ သောကဗျာပါဒများကို ဖုံးကွယ်နေကျဖြစ်ရာ ယခုလည်း တံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်သည်နှင့် စွပ်နေကျ မျက်နှာဖုံးကို တပ်ပြီးဖြစ်သွားသည်။

ခုတင်မြင့်ကြီးဘေးတွင် တိုနီ ထိုင်နေသည်။ ကုတင်လိုက်ကာကို တင်ပြီး မိခင်ကြီး၏ လက်ကို ကိုင်ထား၏။ ခေါင်းအုံးပေါ်မှ အဘွားအိုသည် သား ဖြစ်သူ ဝင်လာသောအခါ ပြာဖျော့ဖျော့မျက်လုံးများဖြင့် သားမျက်နှာကို

ရှာဖွေသလို ကြည့်သည်။ တည်ငြိမ်အောင် ချုပ်ထိန်းထားသော်လည်း သိချင်စိတ် ပြင်းပြ နေပုံပင်။ ကြမ္မာဆိုး ဆိုးသည်မှာ ဘေးတိုက်ကလေး ဝင်လာမြဲဖြစ်၏။ အဘွားအိုသည် အားနည်းခြင်း၊ မောပန်းခြင်းများ မရှိသော်လည်း ဖြူရော်ရော် ပါးပြင်ပေါ်ဝယ် အနီစက်နှစ်စက် ပေါ်နေသည်။ သူတကာထက် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ပတ်သက်နေရသောကိစ္စဖြစ်၍ ပတ်ပတ်လည်မှ လူများထက်ပို၍ နိုးနိုးကြားကြား ရှိနေသည်။ ယခုလည်း မိမိကိုယ်ကို ဖျားနာသည်ဟု မယုံ။ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေရန် လုံးဝ စိတ်မပါ။

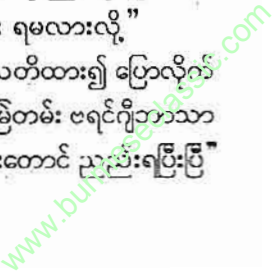
“ဘာပြောသွားလဲ သောမတ်(စ်)” ခပ်လောလော ယတိပြတ် မေးလိုက်ရ သဖြင့် အဘွားအို ချက်ချင်း ချောင်းထဆိုးသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့၍ ချောင်းမဆိုးအောင် ထိန်းသော်လည်း မထိန်းနိုင်ဘဲ ကန်ထွက်လာရာ လက်ဝါး ကာထားရသည်။ ချောင်းအဆိုးရပ်ပြီး အဘွားအို၏ ကိုယ်ခန္ဓာငြိမ်သက်သွားမှ သောမတ်(စ်)သည် လက်ကို အသာပွတ်ပေးပြီးပြောသည်။

“ပြောတာကတော့ သိပ်မကြာခင် မာမာ ကောင်းသွားမှာပါတဲ့။ ဒီမှာ လှဲနေရလို့ ချောင်းဆိုးတဲ့ ရောဂါကြီး ရလာတာတဲ့။ ဒါကြောင့် အဆုတ်ကိုလည်း နည်းနည်းထိသွားတာပေါ့။ အဆုတ်ရောင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ မိခင်ကြီး၏ အကြည့် မျက်ဝန်းကျဉ်းသွားသည်ကိုမြင်ပြီး သောမတ်(စ်)သွက်သွက်ပြောသည်။ ရောင်လာတယ်ပဲထားဦး၊ သိပ်အဆိုးကြီးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ တိုတိုပြောရရင် အဆုတ်က မခံနိုင်သလိုဖြစ်တဲ့သဘောမျိုး မာမာ၊ ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ စီဗရင်ကော”

“ဆေးဆိုင်သွားတယ်” ဟု တိုနီ ဝင်ဖြေသည်။

“အင်း... တွေ့လား... ဆေးဆိုင်သွားရပြန်ပြီ။ တိုနီကြည့်ရတာလည်း ချက်ချင်း ထိုးအိပ်တော့မယ့် အတိုင်းပဲ။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် သိပ်မဟန်သေးဘူး။ ဒါ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကိစ္စပဲထားဦး။ အစ်ကိုတို့ သူနာပြုတစ်ယောက်တော့ ခေါ်မှ ဖြစ်မှယ်။ တိုနီကော အဒီလို မထင်ဘူးလား။ သီလရှင်ဆရာကြီးကို လှမ်းမေး မယ်လေ။ အညှီဝတ် စစ္စတာ တစ်ယောက်လောက်များ ရမလားလို့။”

ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီးသည် ချောင်းမဆိုးရန် သတိထား၍ ပြောလိုက် သည်။ “သောမတ်(စ်)... ဗရင်ဂျီနဲ့ ရေဖျန်းမှာ သားက အမြဲတမ်း ဗရင်ဂျီဘာသာ ဘက်ကို ဦးစားပေးတယ်။ တလောက သင်းအုပ် ပရိုင်စီမ်းတောင် ညည်းရပြီးပြီ”

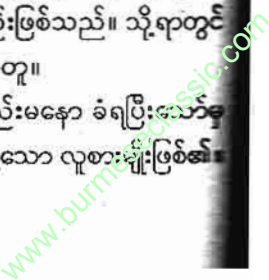

“သူ ညည်းဖို့မလိုပါဘူး။ အညိုဝတ် စစ္စတာတွေက အနက်ဝတ် ရေဖျန်း တွေထက်ပိုပြီး သစ္စာရှိတယ်။ တာဝန်ကို ပိုလေးစားတယ်။ ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာ ခံတယ်။ ရေဖျန်းတွေက ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး။ ရေဖျန်းတွေက လက်ထပ်ဖို့ အခွင့်အရေးရတာနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာပဲ။ လောကီသဘောရှိတယ်။ အတ္တ ရှိတယ်။ သူလိုကိုယ်လိုပါပဲ မာမာ။ အညိုဝတ်တွေကတော့ ဒါမျိုး စိတ်မဝင် စားဘူး။ သူတို့က ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ ပိုနီးတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူတို့တွေက ကျေးဇူးတင်ရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ပိုမကောင်းဖူးလား။ ဟန်နီ တက်တုန်းက စစ္စတာလင်ဒရာသာ မရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ။ အခု လင်ဒရာ အားပါစေ ဆုတောင်းတယ်”

ဤသို့ဖြင့် စစ္စတာလင်ဒရာ ရောက်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ရုံအင်္ကျီနှင့် လက်ကိုင်အိတ်ကိုချပြီး ခေါင်းမြီးခြုံပဝါကို ဖြုတ်သည်။ ခါးကြားထဲမှ စိပ်ပုတီးက လမ်းလျှောက်တိုင်း အသံသဲ့သဲ့မြည်လျက်။ စစ္စတာသည် သူစိမ်းတစ်ရံမဆံဘဲ ညင်သာသိမ်မွေ့စွာ လူမမာ၏ ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ကိုင်သွားသည်။ ဝေဒနာကို သည်းမခံနိုင်သော အညည်းသန်သူ လူမမာနား တစ်ရက်နှင့်တစ်ည နေပေးပြီး လင်ဒရာသည် ကိုယ်တိုင်အနားယူရန် လိုအပ်သည့်အတွက် ပြန်သည်။ သူမ နေရာတွင် အခြားသီလရှင်တစ်ပါးအစား ဝင်ပြုစု၏။ လင်ဒရာသည် အိပ်စက်ပြီး ပါက နောက်တစ်နေ့ ပြန်လာသည်။

လူမမာအား မျက်ခြည်မပြတ် ဂရုစိုက်ရန် လိုအပ်နေသည်။ လူမမာသည် အခြေအနေဆိုးလာလေ ရောဂါကို အာရုံပိုစိုက်မိလေဖြစ်ပြီး စိတ်တွင် ခါးသီး လာသည်။ မွေးကတည်းက ကောင်းကောင်းနေ ကောင်းကောင်းစား ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သူ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီးသည် သူမ၏ ဘဝနှောင်းပိုင်းကာလ များတွင် သွားလေသူ ခင်ပွန်းအပေါ် ကြည်ညိုရင်းစွဲဖြင့် အလှူရေစက် လက်နှင့် မကွာဘဲ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုခဲ့သည်။ လောကီချမ်းသာကို ခိုင်မြဲစွာ ဆုပ်ကိုင် ထားလိုသော်လည်း စိတ်အတွင်းဝယ် ကောင်းကင်ဘုံနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှုယူကာ ညင်သာစွာ ဘဝပြောင်းခြင်းကို တောင်းဆိုထားသူလည်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ညင်သာစွာ ဘဝကူးခြင်းက သူမအတွက် ဟုတ်ဟန်မတူ။

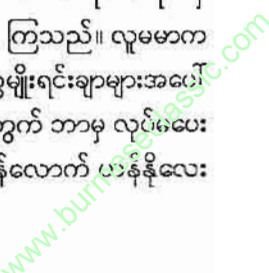
ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် လောကံကို မနည်းမနော ခံရပြီးသော်မှ ဦးမညွတ်သူ၊ မျက်လုံးများ ဝေသီရိမှိုင်းမသွားသူ... ထိုသို့သော လူစားမျိုးဖြစ်၏။

စားပွဲသောက်ပွဲ ကောင်းကောင်းပြင်လိုစိတ်ရှိနေဆဲ။ ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်လိုဆဲ။ စိတ်အခန့်မသင့်စရာလေးများကို ဥပက္ခာပြု လျစ်လျူရှုလိုဆဲ။ သားကြီး၏ မြင့်မားသော ဂုဏ်ပုဒ်အတွက် ကြည်နူးမှုများ ဝေမျှလိုဆဲ။ ယခုမူ 'အဆုတ်ရောင်' ဟူသော ရောဂါ၏ အသံမပေး၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခွင့်မပေးသော ထိုးနှက်ချက်ကို ခံလိုက်ရသည်။ ကာယကံရှင်သည် ဘာသာရေးလိုက်စားခဲ့သူ မှန်သော်လည်း သေရမည်ကို ကြောက်သည်။ နောက်ဆုံးအချိန်ကလေးတွင် ချင်းနင်းဝင်ရောက် လာသော ရုပ်ပိုင်းနှိပ်စက်မှုက စိတ်ဓာတ်ကိုပါ ဖြိုခွဲပြီး လက်မြောက် အရှုံးပေး လိုက်ရမည်ကို ကြောက်သည်။

လူမမာသည် မပြတ် ဆုတောင်းသည်။ နိုးနေခိုက်တွင် မိမိအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်သည်။ ချောင်းမဆိုးအောင် ကြိုးစားသည်။ ကိုယ်ပူချိန် ယူသည်။ သွေးခုန်နှုန်း စစ်သည်။ သွေးခုန်နှုန်းက ကျလာသည်။ ကိုယ်ပူချိန်သည် အနည်းငယ် ကျပြီးမှ ပြန်တက်သွားသည်။ ချမ်းစိမ့်လာရာမှ အပြင်းဖျားပြီး ငန်းဖမ်းသည်။ ချောင်းမပြတ်ဆိုးပြီး သလိပ်ထဲ သွေးပါလာသည်။ အသက်ရှူရ ခက်ခြင်းအပေါ် လူနာသည် ထိတ်လန့်လာသည်။ ယခုအခါ အဆုတ်သည် ညာဘက်ခြမ်းတင်မကဘဲ အဆုတ်တစ်ခုလုံး ရောဂါကူးစက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထင်ရှားသော သဲလွန်စများပင်ရပြီဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာလင်ဟာက သူ့ လက်သည်းများ သူပြန်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးကမူ စကား မဆိုတော့ပေ။ အဖျားသည် လူနာအပေါ် အညှာအတာမရှိတော့။ လူနာသည် အစာမကြေခက်နိုင်ဘဲ တရိရီ အားကုန်ကာ အားပြတ်သွားတော့၏။

အဘွားအိုသည် အာဟာရများကို အားတင်းစားသည်။ သူမ၏ အချိန် နာရီများအတွက် သည်တောင်ကို ကျော်ရန်အတွက် ဆေးဝါးက အခရာဖြစ်ကြောင်း၊ သူနာပြုထက် ပိုအရေးကြီးကြောင်း သိနေသည်။ မိမိရောဂါ မိမိအခြေအနေကို အာရုံနစ်ရလွန်းသဖြင့် ဆရာဝန်များမှလွဲ၍ မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြောချင်။ ကနဦးတွင် တွေ့ချင်သူများကို တွေ့ခွင့်ပေးထားရာ လူမမာ၏ အသိုင်းအဝိုင်းမှ သင်းအုပ်ကတော်များနှင့် ဂျေရုစလင်အဖွဲ့ဝင်များ လာတွေ့ ကြသည်။ လူမမာက ခိတ်မပါ၊ ခဏတစ်ဖြုတ်သာ လက်ခံပြီး ပြန်စေသည်။ ဆွေမျိုးရင်းချာများအပေါ် လုံးဝ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိ၊ မထီမဲ့မြင်ပြုသည်။ “ငါ့အတွက် ဘာမှ လုပ်ပေး နိုင်ပါဘူး” ဟု မပြောရုံတစ်မည်ပင်။ အချိန်အခါ သင့်ချိန်လောက် ယန်နီလေး

ဝင်လာလျှင် အဘွားအိုသည် ကလေး၏ ပါးပြင်လေးကို ပွတ်ပေးပြီး တစ်ဖက် လှည့်သွားတော့၏။ “ကလေးရေ၊ မင်းတို့ သိပ် ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားက သေချင်သေတော့မှာ” ဟု မပြောသော်လည်း အပြုအမူက ထိုစကား လုံးထက် ပိုပီပြင်သည်။ အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ လူနာသည် ဆရာဝန်နှစ်ဦးကို စိတ်ပါလက်ပါ လက်ခံစကားပြောသည်။ ရောဂါအခြေအနေ အသေးစိတ်ကို မေးမြန်းသည်။

တစ်ရက်တွင် ပေါဂါးရက်၏ အဆက်အနွယ် ဂါးရက်ညီအစ်မ ပေါက်ချ လာသည်။ သိုးကျောင်းသူ ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး မဲပြာဝတ်ရုံ ဝတ်ထားကာ လက် ထဲတွင် ရိုက္ခာခြင်းတောင်းကိုင်းထား၏။ မမာသော ချစ်သူငယ်ချင်းကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်၍ ဆင်းရဲသားအိမ်မှအပြန် ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လူမမာစုတင် ဘေးတွင် ထိုညီအစ်မ ဘာပြောကြသည်ကို ဘုရားမှပင် သိပေလိမ့်မည်။ ညီအစ်မ နှစ်ဦးပြန်သွားသောအခါ ၎င်းတို့၏ မျက်နှာများ ညင်သာသိမ်မွေ့နေကြသည်။ ခါတိုင်းထက် ဝင်းပကာ အေးချမ်းနေကြသည်။ လူမမာ၏ မျက်နှာလည်း ထိုနည်းနှင့် ဖြစ်ကျန်ရစ်သည်။ ငြိမ်သက်နေသည်။ အေးချမ်းနေသည်။ အခါတိုင်းထက် ပို၍အေးချမ်းနေသည်။ အသက်ကို မျှင်းမျှင်းကလေး ရှုနေသော လူမမာသည် အားနည်းနေရာမှ သည့်ထက်ပို၍ အားနည်းသွားပုံကား မြင်သာသည်။ တိုနီသည် ဂါးရက်ညီအစ်မအား ပိဿာလေးစကားလုံးများဖြင့် မေတ္တာပို့တော့ သည်။ ထို့နောက် ဆရာဝန် ချက်ချင်းပင့်သည်။ လူမမာခန်းထဲ ဆရာဝန်နှစ်ဦး ဝင်မည်ကြိုကာရှိသေး လူမမာက နေရာမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ထမလိုလုပ်သည်။ ဆရာဝန်ကိုမြင်မှ လူမမာသည် တစ်ချက်တည်းနှင့် ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ် ပြန်ရောက် လာသည်။

သံသယဖြစ်စရာ မလိုတော့အောင်ပင် အဆုတ်နှစ်ခုစလုံးကို ရောဂါ ကူးသွား ပေပြီ။ ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးသည် သောမတ်(စ်)၏လက်ကို အသာ ကိုင်ထားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အမတ်မင်း၊ ခုတော့ အဆုတ်နှစ်ခုစလုံး ရောင်နေပြီ။ ရောဂါမကူးအောင် မတားနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီလိုရောဂါမျိုးဟာ အမြဲပြင်းထန်တယ်။ အမတ်မင်းကိုယ်တိုင်လည်း ကျုပ်တို့လို သိပြီးသားပါ။ ဒီတော့ ညာမနေချင် တော့ဘူး။ လူမမာဟာ အသက် ကြီးကြီး ငယ်ငယ် အခြေအနေက ဆိုးမှာပဲ။

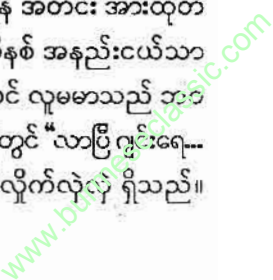

တကယ်လို့သာ အမတ်မင်းက ခရစ်ရှန်းကို စာရေးခေါ်ရမလားလို့ ဒီကနေ့ ကျုပ်ကိုမေးရင် ကြေးနန်းသာ ရိုက်ပါတော့လို့ ဖြေမယ်။ သူ့ကို မခေါ်ဖို့ ကျုပ် တားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ စကားမစပ် ခရစ်ရှန်းတစ်ယောက်ကော ဘယ်နှယ့်နေလဲ။ သဘောကောင်းတဲ့လူပါဗျာ။ ခရစ်ရှန်းကို ခေါ်ပြီးပြောဖို့ ချဲ့ကားပြီး မတွေးနဲ့ဦး။ လောလောဆယ် လူမမာမှာ အန္တရာယ်မရှိသေးပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ ဒီပါးစပ်ကြီးက ဘာကြောင့်များ ပြောမိပါလိမ့်။ တစ်ခုခု မမျှော်လင့်တာ ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ အမတ်မင်းရဲ့ မာမာဟာ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆိုရင်တော့ သိပ်ကို စိတ်တိုင်းကျစရာ ကောင်းပါတယ်။ လူမမာက ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ကြီးစား တယ်။ ခိုကပ်မနေဘူး။ တခြားလူနာတွေနဲ့ မနှိုင်းယှဉ်သာအောင်ပါပဲ။ ဒီတော့ မျှော်လင့်ချက်ရှိတယ်လေ၊ အကောင်းဆုံးကို ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားရမယ်”

သို့ရာတွင်လည်း ယုံကြည်မျှော်လင့်ချက် လေထဲ လွင့်ပြယ်သွားသည့် အချိန်ကာလဆိုသည်မှာရှိ၏။ လူမမာ၏ အခြေအနေ ယခင်လို မဟုတ်တော့။ ‘သူ’ ဟူသော ယုံကြည်မျှော်လင့်ချက်သည် အရောင်ပြောင်းသွားသည်။ စိမ်းကား သွားသည်။ သူက စကားပြောသည်။ ပြန်ဖြေပေး၍ မရ။ သူပြောသည့်စကား များက ဆန်းသည်။ သူ့ကို အသက် ပြန်သွင်းပေးရန် ပြောပုံရသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ အချစ်ရဆုံးဖြစ်၏။ သို့တိုင် သူ့ကို ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ပြန်ခေါ်ရမည် နည်းဟု မသိတတ်နိုင်တော့ချေ။

ဆုတ်ယုတ်ခြင်း၏ ကြောက်စရာလက္ခဏာများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သံမဏိစိတ်ဓာတ်ကြောင့် စိတ်ဆောင်ပြီး ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ အလုပ် ဆက်လုပ်နေဆဲဖြစ်သော်လည်း ယခုဆိုလျှင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီး အိပ်ရာ ပေါ် လဲခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ အိပ်ရာနာ ဖြစ်ပေါ် လာသည်။ အိပ်ရာနာက ပျောက်မည့်ပုံမပေါ်ဘဲ ဆိုးသထက်ဆိုးလာသည်။ ထိုဝေဒနာကြောင့် လူမမာ အိပ်မရ၊ ချောင်းဆိုးရ၊ အသက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှူရ သည့်အပြင် လူမမာကိုယ်တိုင်က နိုးနိုးကြားကြားရှိနေစေရန် အတင်း အားထုတ် နေခြင်းကြောင့်လည်း အိပ်မရနိုင်။ အဖျားတက်ချိန်တွင် မိနစ် အနည်းငယ်သာ သတိလစ်တတ်သည်။ ယခုမူ သတိမလစ်သည့်အချိန်တွင်ပင် လူမမာသည် ဘဝ တစ်ပါးပြောင်းသွားသူများနှင့် စကားပြောနေသည်။ တစ်ရက်တွင် “လာပြီ ဂျင်းရေ- ကျွန်မ လာပြီ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ အသံက အင်မတန် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိသည်။

အချိန်ကား ညနေ နေဝင်ရီတရော။ လူမမာ၏ ပြန်ဖြေသံမှာ ကွယ်လွန်သူ ကောင်စစ်ဝန်၏အသံကို အမှန်တကယ် ကြားလိုက်ရပုံဖြင့် အလျင်တစော။

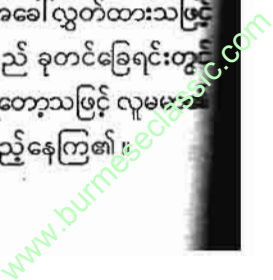
ခရစ်ရှန်း ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့အပြောအရ အလုပ် ကိစ္စနှင့် သွားသည်ဆိုကာ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မှ ပြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ခရစ်ရှန်းသည် လူမမာခန်းထဲ တစ်အောင့်မျှသာနေပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ မျက်လုံးများက ယောက်ယက်ခတ်လျက်။ နဖူးကိုပွတ်ပြီး “ကြောက်စရာပါလား၊ ကြောက်စရာကြီး... ငါတော့ ကြာကြာခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ဆိုသည်။

သင်းအုပ် ပရိုင်စီမ်းလည်း ရောက်လာသည်။ စစ္စတာ လင်ဒရာကို အေးစက်စက် မျက်စောင်းတစ်ချက် ပစ်ထိုးလိုက်ပြီး လူနာကုတင်ဘေးတွင် နာပျော်ဖွယ်ကောင်းသောအသံဖြင့် ဆုတောင်းပေးသည်။

ချုပ်ခါနီး ဇီဝိန်၏ နောက်ဆုံး အားယူမီးကလေး တောက်ချိန် ရောက် လာသည်။ အဖျားက လှည့်စားရန် အားယူလိုက်သဖြင့် ကိုယ်ပူချိုသွားသည်။ မျှော်လင့်ချက်ကလေး ပေးလိုက်၏။ အိပ်ရာဆေး စောင့်ကြည့်နေသူများ ဝမ်းသာ အယ်လဲဖြစ်ပြီး မျက်ရည်တမံ ကျိုးခဲ့ကြရသည်။ “ကလေးတွေ... တွေ့လား၊ မာမာ့ကို ဆွဲထားနိုင်ပြီ၊ နောင်နှစ်ခရစ္စမတ်ပွဲကို မာမာနဲ့အတူ နွဲ့ရဦးမှာကွ” သောမတ်(စ်) အော်ဟစ်ပြောသံက ညနေသည်။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့ညတွင် ဂါဒါနှင့် ခင်ပွန်းသည်တို့ အိပ်ရာဝင်၍မှ မကြာသေး၊ မင်းလမ်းအိမ်မှ တိုနီက အခေါ်လွှတ်သည်။ မိခင်ကြီးမှာ ရှင်သေမင်း နှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီတည်း။

ပြတင်းမှန်ကို လေပြင်းက အားနှင့် တိုးနေပြီး အေးခဲနေသော မိုးက တစ်မိမိမှ စွေနေသည်။ သောမတ်(စ်)တို့ ဇနီးမောင်နှံ အိပ်ခန်းထဲဝင်လာစဉ် စားပွဲပေါ်တွင် မီးထွန်းလျက်သား မီးအိမ်နှစ်လုံးကို တွေ့သည်။ ဆရာဝန်နှစ်ဦး ရောက်နေ၏။ ခရစ်ရှန်းကိုလည်း ခေါ်ထားသဖြင့် ခရစ်ရှန်းသည် လူမမာ ခုတင်ကိုကျောပေးပြီး ခေါင်းငုံ့ထိုင်နေသည်။ နဖူးကို လက်ဖြင့်ထောက်ထား၏။ သေခါနီး လူမမာ၏အစ်ကိုဖြစ်သူ ဂျူစတက်ခရော့ဂျာကို အခေါ်လွှတ်ထားသဖြင့် မကြာမီ ရောက်လာမည်ဖြစ်သည်။ တိုနီနှင့် အဲရစ်ကာသည် ခုတင်ခြေရင်းတွင် ရှိက်လျက်။ စစ္စတာလင်ဒရာနှင့် စီဗရင်တို့သည် အလုပ်မရှိတော့သဖြင့် လူမမာ မျက်နှာကိုသာ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် အငေးသား ကြည့်နေကြ၏။

အိပ်ရာပေါ်ဝယ် ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေသော လူမမာကို ခေါင်းအုံးများ ခုခံပေးထားရသည်။ တစ်ချိန်က အင်မတန်လှခဲ့သော သွေးကြောပြာယုက်သန်း နေသည့် လက်နှစ်ဖက်မှာ ယခုမှ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း။ ထိုလက်နှစ်ဖက်က တဆတ် ဆတ်ခါ၍ အိပ်ရာခင်းကို တရကြမ်းဆွဲနေသည်။ ညအိပ် ဦးထုပ်ဖြူ ဆောင်း ထားသော ဦးခေါင်း ဘယ်စောင်း ညာပြန် လူးလှိမ့်နေပုံမှာ ကြောက်စရာပင်။ ကွေးကျ နှုတ်ခမ်းများက အသက်တစ်ခါရှူပြီးတိုင်း ဟပ်ထိုးကြီးဖြစ်၍ မောနေ ရှာသည်။ ချိုင့်ဝင်မျက်လုံးများက လူးလာဆန်ခတ်ဖြစ်လိုဖြစ်၊ အိပ်ရာဘေး ရပ်နေ သူများအား အဘိဇ္ဈာ မျက်လုံးကြီးဖြင့် ကြည့်လိုကြည့်နှင့် အနားမရနိုင်။ အိပ်ရာ ဘေးမှ လူများက ဝတ်စုံပြည့်ဝတ်၍ မတ်မတ်ရပ်ကာ အသက်ရှူနေနိုင်ကြသည်။ အသက်ရှင်နေကြသည်။ လူ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နေကြသည်။ သို့သော် သူမကို မည်သူမှမကယ်နိုင်။ သူမ သေဆုံးသွားသည်ကို ကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး ကိုယ်ကျိုးစွန့် အစားဝင်ခံပေး၍ မရနိုင်။

“ဒီပုံအတိုင်း ဘယ်လောက်ခံရဦးမလဲ” ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးအား အခန်း စွန်သို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး သောမတ်(စ်) တိုးတိုးမေးသည်။ ဒေါက်တာလင်ဟာသည် လူနာသက်သာစေရန် ဆေးတစ်မျိုးထိုးနေ၏။ တိုနီ လက်ကိုင်ပဝါကိုင်၍ အစ်ကို့နောက်မှ လိုက်လာသည်။

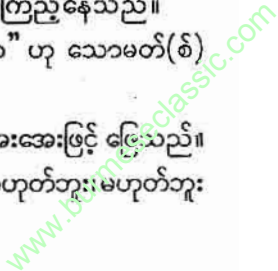
“မပြောတတ်ဘူး အမတ်မင်း၊ မိနစ်ပိုင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ နာရီ ပိုင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အခု လည်ညှစ်ခံရသလိုဖြစ်နေတာ။ အရည်တွေ တည်ပြီး ဖြစ်တာလေ”

“တိုနီ သိပါတယ်” ဟု တိုနီ ဝင်ပြောသည်။ ခေါင်းညိတ်အပြတွင် ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည် လိမ့်ခနဲစီးကျလာသည်။ “အဆုတ်တွေ ရောင်ပြီဆိုရင် ဒီလိုဖြစ်တာပါ။ အဆုတ်က အရည်ကြည်လေးတွေပြည့်ပြီး လူနာက အသက် မရှူနိုင်တော့ဘူး”

သောမတ်(စ်)သည် လက်ပိုက်၍ ခုတင်ကို ကျော်ကြည့်နေသည်။

“ဝေဒနာ ခံရပုံက ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ” ဟု သောမတ်(စ်) တီးတိုးပြောသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးက ခါတိုင်းလို လေအေးအေးဖြင့် ငြေသည်။ လေသံအေးသော်လည်း အသံက ဩဇာပါ၏။ “ဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး

အမတ်မင်း။ ကျုပ်ပြောတာကို ယုံပါ။ လူနာရဲ့ အသိစိတ်က သိပ်ထိုင်းသွားပြီ။ အခုမြင်နေရတာက ပြန်ကန်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုပါ။”

“ဘုရားသခင် ညာတာပါတယ်” ဟု သောမတ်(စ်) ဖြေလိုက်သော်လည်း လူမမာ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီး၏ မျက်လုံးကို ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ကောင်းကောင်းကြီး သတိရှိနေကြောင်း ကလေးပင်သိနိုင်သည်။

ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ကြသည်။ ကောင်စစ်ဝန် ခရော့ဂျာ ရောက်လာပြီး ခုတင်ဘေးတွင် တုတ်ကောက်ကို အားပြု၍ ထိုင်နေသည်။ မျက်လုံးများမှာ နီရဲလျက်။

လူနာ၏ ရုန်းကန်မှု ပိုဆိုးလာသည်။ မရဏမင်းဆီ သွားရတော့မည့် ခန္ဓာကိုယ်သည် ဦးခေါင်းမှသည် ခြေဖျားအထိ အနားမရ။ ဝေဒနာကို အလွန်အမင်း ခံစားရရှာသည်။ ခေါင်းကို ဘယ်စောင်း ညာပြန် တရစပ် ယိမ်းခါနေ၍ သနားစဖွယ် တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသော မျက်လုံးများက ပိတ်သွားပြန်သည်။ ပွင့်လာသော အခါတွင် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်နေပုံမှာ မြင်ရသူ၏ စိတ်နှလုံး ကွဲကြောသွားတော့မလောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်လွန်းသဖြင့် သွေးပြန်ကြောလေးများပင် ဖောင်းတက်လာသည်။ လူမမာကား ဇောမပြတ်နိုင် သူပါတကား။

ည သုံးချက်တီးတွင် ခရစ်ရှန်း ထိုင်ရာမှထသည်။ “ကျွန်တော် မခံနိုင် တော့ဘူးဗျာ” ဟု ဆိုပြီး ခြေတစ်ဖက် ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် အခန်းတွင်းရှိ ပရိဘောဂများကို မှေးထိန်းကိုင်ကာ အပြင်ထွက်သွားသည်။ လူနာ၏ ကျယ်လောင်သော တစ်ခန်း အသက်ရှူသံတွင် အရစ်ကားမိန်းရှင်နှင့် စီမရင်တို့သည် ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ရင်း ငုတ်တုတ်အိပ်မောကျနေကြသည်။

လေးနာရီတွင် လူနာ အမောဖောက်လာသည်။ လူနာကို အသာ မပြီး နဖူးပေါ်မှ ချွေးကို သုတ်ပေးကြသည်။ အသက်ရှူပုံ ခြိမ်းခြောက်လာပြန်သည်။ “အိပ်ပါရစေ” ဟု လူမမာက ပြောရှာသည်။ “အိပ်ဆေးပေးကြပါ” ဟု လူမမာက တောင်းဆိုသည်။ သို့သော် သူမကို မည်သူမျှ အိပ်ဆေးမပေးနိုင်။ ရုတ်တရက် “လာပြီဂျင်းရေး... သိပ်မကြာပါဘူး” ဟု ဆိုသည်။ ထို့နောက် “ကလာရဲ့ မာမာ လာပြီလေ” ဟုပြောသည်။ အခြားသူများ မကြားရသည့် ခေါ်သံများထဲ ဖြေခြင်းဖြစ်သည်။

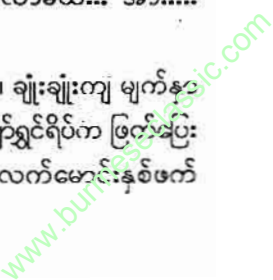
ရုန်းကန်မှု တစ်ကျော့ပြင်းထန်လာသည်။ သည်တစ်ခါ သေမင်းနှင့် နပန်းလုံးခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရှင်သန်ခြင်းနှင့် နပန်းလုံးခြင်းဖြစ်နေသည်။ လူမမာ သည် သေဖို့ ရုန်းကန်နေပြီ။ “ပေး... ပါ” အမောဖောက်လာသည်။ “ပေး...ပါ အိပ်ပါရစေ... သနားပါဦး... အိပ်ပါရစေ”

နားထောင်ရင်း အော်ငိုနေရသူမှာ တိုနီ။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းကို ဖိအုပ်ပြီး မချိတင်ကဲ ညည်းတွားနေရသူမှာ သောမတ်(စ်)။ ဆရာဝန်များကမူ သူတို့တာဝန်ဝတ္တရားကို နားလည်ပြီးသားဖြစ်၍ လူမမာ ဘယ်အခြေအနေ ဆိုက်နေပါစေ လူမမာ၏အသက်ကို ဆွဲနိုင်သမျှ ဆွဲထားရမည်က သူတို့တာဝန်။ အိပ်ဆေးပေးလိုက်ပါက နတ်ဆိုးကို အမြန်ဆုံး လက်မြောက်အရုံးပေးသလို ဖြစ်ရောမည်။ ဆရာဝန်ဆိုသည်မှာ ဤကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်ဝယ် သေခြင်းတရားကို သယ်ဆောင်ရမည့်သူများမဟုတ်။ ဖြစ်နိုင်သမျှ ကြံဖန်၍ အသက်များကို ထိန်းထားရမည့်သူဖြစ်၏။ ထိုဥပဒေအတွက် ဘာသာရေးနှင့် ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တ အခြေခံမူများက ရှိပြီးသား။ ထို့ကြောင့် လူမမာကို နှလုံးလှုပ်ရှားမှု ကောင်းလာရန် ကိရိယာစုံဖြင့် ကြိုးစားသည်။ လူနာအသက်ရှူစေရန် ပျို့အန်အောင်လုပ်ကြသည်။

ငါးနာရီတွင် ရုန်းကန်မှု အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်လျက်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် အကြောဆွဲ၍တောင့်နေသည်။ လက်နှစ်ချောင်း မြောက်ထောင်ကာ သွက်သွက်ခါယမ်းနေပုံမှာ တစ်ခုခုကို ဖမ်းဆွဲရန် သို့မဟုတ် မမြင်ရသော သူမဆီ ဆန့်တန်းကြိုနေသော လက်များကို လှမ်းဖမ်းနေဟန် ဖြစ်သည်။ သူမတစ်ကိုယ်တည်းသာကြားရသော အဘက်ဘက်မှ ခေါ်သံ ပေါင်းစုံကို မနားတမ်း ပြန်ဖြေနေသည်။ ထိုခေါ်သံများက ပိုကျယ်၊ ပိုများပြီး ပို၍ အမြန်လိုလာပုံရသည်။ ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းနှင့် သမီးတင်မက၊ မိဘနှစ်ပါး၊ ယောက္ခမများနှင့် ရှေ့မှ အရင် ဆုံးပါးသွားကြသော အခြားဆွေမျိုးများကပါ ဆင့်ခေါ်နေပုံရသည်။ အားလုံး၏ အမည်နာမများကိုလူမမာကဖြေကြားနေသည်။

“လာပြီ... ကျွန်မလာပြီ... ချက်ချင်း... ချက်ချင်းလာမယ်... အား... အိပ်ပါရစေ”

လင်းအားကြီး ငါးနာရီခွဲတွင် ငြိမ်သက်လာသည်။ ချုံးချုံးကျ မျက်နှာ ပေါ်ဝယ် စကားလုံးများဖြင့် ဖွင့်ဆိုပြု၍ မရသော ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ရိပ်က ဖြက်ပြား သွားသည်။ လျှပ်တစ်ချက် ပြက်လိုက်သလို လူနာသည် လက်မောင်းနှစ်ဖက်

ဆန့်တန်း၍ “လာပြီ” ဟု အော်ဟစ်ကာ ဇီဝိန်ချုပ်သွားတော့သည်။ ထိုအသံသည် ခေါ်သံကို ရုတ်ချည်း တုံ့ပြန်လိုက်သလို မြန်လှ၏။ လုံးဝဥသည့် အလျှော့ပေး လိုက်သော၊ အကန့်အသတ်မဲ့ ထက်သန်ပြင်းပြလှသော အသံဖြစ်သည်။

အားလုံး ကြက်သေ သေသွားသည်။ အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသော ဆောင်းဥတု နေထွက်တပြု၏ ဝါရော်ရော်အလင်းရောင်အောက်တွင် အားလုံး ခိုက်ခိုက်တုန်သွားကြသည်။

တစ်ယောက်က ခုတင်လိုက်ကာကို ချပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးများကို ငြိမ်းလိုက်သည်။ ဒေါက်တာဂရက်ဘိုးက အသက်မဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ၏ မျက်လုံးများကို ညင်သာစွာ ပိတ်ပေးလိုက်ပြီး စစ္စတာလင်ဒရာကမူ မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ကြေးမုံပြင်ကို အဝတ်ဖြင့် လွှမ်းလိုက်သည်။

ဈာပနအခန်းထဲတွင် အိပ်ရာဘေးမှ ခုံတစ်လုံးအနား တိုနီတစ်ယောက်တည်း ခူးထောက် ဆုတောင်းနေသည်ကို ဟထားသော တံခါးကြားမှ မြင်နေရသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ် ဝတ်စုံက ကြမ်းပေါ်တွင် ဖြာဝိုင်းလျက်။ ခုံပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်၍ ဆုတောင်းနေစဉ် နံနက်စာ စားခန်းထဲမှ အစ်ကိုနှင့် ယောက်မတို့၏ အသံကို တိုနီကြားနေရသည်။ သူမကို စောင့်နေကြမှန်း သိသည်။ သို့သော် ထိုအချက်ကြောင့် တိုနီ အရင်မလို။ ဆုတောင်းပြီးသော် ချောင်းခြောက်ဆိုးသည်။ ဝတ်စုံကို ဆွဲစုလိုက်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ပြီးမှ စောင့်နေသူများထံ ဇေဇဝါအရိပ်အယောင် စိုးစဉ်းမျှမရှိဘဲ တည်ကြည်ခံညားစွာ လျှောက်လှမ်းသွားသည်။

“အစ်ကို၊ စီဗရင်လုပ်ပုံကို တိုနီ ဒေါသထွက်တယ်။ မာမာကတော့ မြေပွေး ကိုမှ ခါးပိုက် ပိုက်ခဲ့မိတာ”

“တိုနီက ဘာကြောင့် ဒီလို တွေးမိပြန်တာတုံး”

“တိုနီ ဒေါသ တအားထွက်တယ်။ တိုနီလေ သိက္ခာရှိရှိလေး နေဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလို အလေးအနက် ဖြစ်ရမယ့် အချိန်မျိုးမှာ ဒီမိန်းမက ပေါက်လွှတ်ပဲစားစရိုက်တွေနဲ့ ချိုကြွနေလို့”

“သူ ဘာလုပ်လို့လဲ”

“လက်ဦးဆုံးပြောရရင်တော့ ဒီမိန်းမ အင်မတန် လောဘကြီးတယ်၊ မာမာ

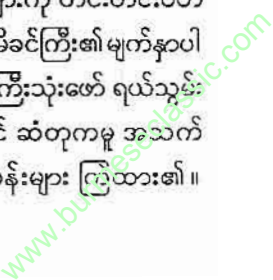

အဝတ်ဗီရိယဲက ပိုးဂါဝန်တွေ လက်မောင်းပေါ် လိပ်တင်ပြီး ရှောင်ထွက်မလို လုပ်တယ်။ အဲဒါတွေ ဘာလုပ်မလို့လဲလို့ တိုနီက မေးတော့ သခင်မကြီး ပေးခဲ့ တာတဲ့။ သူ့ အလောသုံးဆယ်ဖြစ်နေမှန်းသိလို့ တိုနီကလည်း မိကောင်းဖခင် သားသမီး ပီပီသသနဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောပါတယ်။ သူ ဒီလိုလုပ်တာ ကောင်းသလား။ ပိုးဂါဝန်တွေတင်မကဘူး၊ အတွင်းခံအဝတ်အစားတွေပါ တစ်ပုံကြီး ယူပြီး ထွက်သွားတယ်။ တိုနီ သူနဲ့ ဖက်မပြိုင်ချင်ဘူး။ ဒီလိုလုပ်တာ စီစရင်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ဖော်တွေက တိုနီ့မျက်စိရှေ့တင် ပစ္စည်းတွေ ခွဲကြ၊ အိမ်ထဲက ပစ္စည်းတွေ အဝတ်လျှော်လေ့ကြီးနဲ့ သယ်ထုတ် သွားကြနဲ့ ဗီရိသော့တွေက စီစရင်လက်ထဲမှာကိုး။ ဒါနဲ့ စီစရင်ကို တိုနီက ပြောတယ်။ “ကဲ၊ စီစရင်မချော၊ သော့တွေ ကျွန်မလက်ထဲအပ်ရင်ကောင်းမယ်လို့၊ ဒီတော့ ဒီမိန်းမက ဘာပြန်ပြောတယ် မှတ်သလဲ။ သူက တိုနီ့ အမှုထမ်း မဟုတ် ဘူးတဲ့။ တိုနီက သူ့ကို အလုပ်ခန့်ထားတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သူ ထွက်သွားတဲ့အချိန်ထိ သော့ကို သူပဲ သိမ်းမယ်တဲ့”

“ငွေထည်ထားတဲ့ ဗီရိသော့က တိုနီ့လက်ထဲမှာလား... ကောင်းတယ်။ ကျန်တာတွေ အဟောသိကံပေါ့။ အိမ်တစ်လုံးပြိုကွဲရင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေက ရှောင်လွဲလို့မရဘူး။ ခုလို အိမ်စည်းကမ်း လျော့ရိလျော့ရဲ ဖြစ်နေရင် ပိုဆိုးတော့ မပေါ့။ အထည်တွေက ဟောင်းနေပါပြီ။ ဘာတွေကျန်သေးလဲ သွားကြည့် ရအောင်။ စာရင်းရှိလား... ကောင်းတယ်။ လာ... သွားကြည့်ရအောင်”

အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ကြ၍ အိပ်ရာဘေးတွင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်လိုက်ကြသည်။ တိုနီသည် ပိတ်ဖြူကို အသာလုပ်၍ ရုပ်အလောင်း၏ မျက်နှာကို တစ်မိမိခွဲကြည့် သည်။ ခန်းဆောင်ထဲမှ အလောင်းစင်ပေါ် တင်တော့မည်ဖြစ်၍ ရုပ်အလောင်းကို ပိုးဂါဝန်လဲပေးထားသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီး၏ နောက်ဆုံးထွက်သွက် သည် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နာရီ တိုင်ခဲ့ပြီ။ သွားတုမတပ်သော ပါးစပ်က ချိုင့်ဝင်ရှုံ့တွနေ သဖြင့် မေးစေ့ချွန်ချွန်က ရှေ့ ငေါထွက်နေသည်။ မျက်ခွဲများကို တင်းတင်းပိတ် ထားသည့် ထိုမျက်နှာဟောက်ပက်ကို သုံးဦးသားကြည့်၍ မိခင်ကြီး၏ မျက်နှာပါ တကားဟု မနည်းပုံဖော်ယူရသည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) အပျိုကြီးသုံးဖော် ရယ်သွန်း သွေးခဲရသည့် ကက်ဦးထုပ်အောက်မှ သပြေသီးမှည့်ရောင် ဆံတုကမူ အသက် ရှင်စဉ်တုန်းကကဲ့သို့ ချောမွတ်နေဆဲ။ အိပ်ရာခင်းပေါ် ပန်းများ ကြဲထား၏။

“မြို့ပေါ်က မိသားစုတွေဆီက အလှဆုံးပန်းခွေတွေ ရောက်လာပြီ။ လူတိုင်း ပို့ကြတယ်လေ။ ပန်းခွေတွေကို စကြိပေါ်မှာ စီထားတယ်။ အစ်ကိုရော ဂါဒါရော သွားကြည့်သင့်တယ်။ ပန်းခွေတွေ လှရက်လိုက်ပုံများ... အသည်းကြားကို ဝင်မွှေလိုက်သလိုပဲ”

“ခန်းဆောင်ထဲကို ဘယ်လိုချမလဲ” သောမတ်(စ်) မေးသည်။

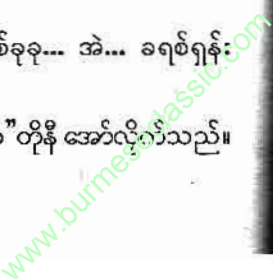
“သူတို့ လုပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဂျက်ကော့(ဘ်) အပင်ပန်းခံ လုပ်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့...” ပြောနေရင်း တိုနီ ဆိုသွားသည်။ “ပြီးတော့ တလားလည်း ရောက်လာပြီ” ပိတ်ဖြူကို သတိထား၍ ပြန်အုပ်ပြီး တိုနီ စကားဆက်သည်။ “ဒီမှာ အေးတယ်၊ မနက်စာ စားခန်းထဲမှာ မီးဖို ဖိုထားပြီးပြီ။ အစ်ကိုတို့ ဦးထုပ်တွေ ဘာတွေ ချွတ်တော့လေ။ တိုနီ ကူမယ် ဂါဒါ၊ လှလိုက်တဲ့ ဝတ်ရုံ၊ ဒီလိုဝတ်ရုံမျိုး ဆိုတာ ရိုရိုသေသေရှိမှ၊ မွေးမွေးပေးဦးမယ်၊ ဂါဒါသိတယ်နော်၊ ဂါဒါက တိုနီကို အမြင်ကတ်ပေမယ့် တိုနီကတော့ ဂါဒါကို အမြဲချစ်တယ်။ နေနေ... တိုနီ ဦးထုပ်ချွတ်ပေးမယ်။ ဆံပင် မပွစေဘူး။ ဂါဒါဆံပင်လေးတွေ သိပ်လှတာပဲ။ မာမာ ငယ်တုန်းကလည်း ဒီလိုဆံပင်မျိုးပဲ၊ မာမာက ဂါဒါလောက်တော့ မလှဘူး။ တိုနီကို မွေးပြီးတော့မှ မာမာ သိပ်လှလာတာ။ ဂရော် ဘယ်ဘင်ကြီး အမြဲပြောတဲ့စကား ရှိတယ်လေ။ နောက်ဆုံးတော့ အားလုံး ပြန်လည်မွေးဖွားရမယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်မှန်လဲ၊ သိပ်ရိုးတဲ့လူကြီး၊ ဒီမှာ အစ်ကို... ဒါ အရေးကြီးဆုံး ပစ္စည်းစာရင်းတွေ...”

တစ်ဖက်ခန်းသို့သွားပြီး စားပွဲပိုင်းတွင် ထိုင်ကြသည်။ သောမတ်(စ်)သည် စာရွက်ကို ကြည့်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီး၏ ပစ္စည်းပုံ ခွဲဝေစာရင်း ဖြစ်၏။ တိုနီ၏ မျက်လုံးများ အစ်ကိုထံမှ မခွာနိုင်။ တိုနီ မနည်း ဟန်လုပ်နေရသည်။ မေးချင်သည့် မေးခွန်းတစ်ခု ရှိသော်လည်း အပြောရခက်ပြီး နှုတ်ထွက်လေးနေသည်။

“အစ်ကိုအထင် အရင်ဥပဒေအတိုင်း လက်ဆောင်တွေကို ပြန်ပို့တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဂါဒါ ဖြတ်ပြောသည်။ “ခဏ... အစ်ကို၊ တစ်ခုခု... အဲ... ခရစ်ရှန်း တစ်ယောက်ကော....”

“အိုး... ဟုတ်သားပဲ ခရစ်ရှန်း... သူ့ကိုမေ့နေကြတာ” တိုနီ အော်လိုက်သည်။

ခေါင်းလောင်းတီးရန် တိုနီ သွားမည်အလုပ် ခရစ်ရှန်း တံခါးဖွင့်ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲ ကတိုက်ကရိုက်ဝင်လာပြီး တံခါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် နောက်ပြန်ပိတ်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ရပ်ကြည့်သည်။ မျက်တွင်းနက်နက်ထဲမှ မျက်ဝန်းသည် မည်သူ့အပေါ်မှ အတည်တကျမရှိဘဲ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ နီကြောင်ကြောင် နှုတ်ခမ်းမွှေး ဖုတ်သိုက်အောက်မှ ပါးစပ်သည် ဟစ်ဟစ်နှင့် သူ့စိတ်အခြေအနေမှာ ဒေါသပုန်ထသလို ဖြစ်နေသည်။

“ဒီကို ရောက်နေတယ်ကြားလို့၊ စကားပြောကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ရမှာပေါ့”

“ခုလေးတင် ခေါ်မလို့ပဲ” ဟု သောမတ်(စ်)က ဘာမှမဖြစ်သလို ပြောသည်။

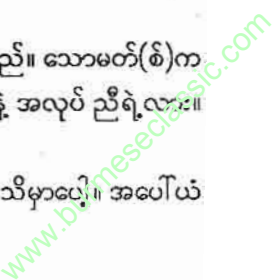
“ထိုင်လေ”

ခရစ်ရှန်း၏ ရုပ်အင်္ကျီမှ ကြယ်သီးအရှင်များသည် အဖြူရောင်ဖြစ်နေသည်။ ထိုကြယ်သီးများအပေါ် သောမတ်(စ်) အကြည့်ရောက်သွားသည်။ သောမတ်(စ်)ကမူ အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီ၊ အတွင်းမှ အဖြူရောင်ရုပ်အင်္ကျီ၏ ကော်လာကို အနက်ရောင် နက်(စ်)တိုင် စည်းလျက်၊ ခါတိုင်း ရွှေကြယ်သီးများနေရာတွင် အနက်ရောင်ကြယ်သီးတပ်လျက်၊ အပြစ်ဆိုစရာ တစ်ကွက်မျှမရှိ။ သောမတ်(စ်)၏ အကြည့်ကို ခရစ်ရှန်း မြင်သည်။ ခုံတစ်လုံး ဆွဲယူပြီး ထိုင်ချကာ သူ့ရုပ်အင်္ကျီ သူ ပြန်ညွှန်ပြပြီး ဖြေရှင်းချက်ထုတ်သည်။

“ကျွန်တော် ကြယ်သီးအဖြူတပ်ခဲ့မိတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ အနက်ရောင်ကြယ်သီး သွားမဝယ်ရသေးဘူး။ ပြီးစလွယ်လုပ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောလည်း ရတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်တွေကဆိုရင် သွားတိုက်မှုန့်ဝယ်ဖို့ ငွေချေးရတယ်။ အိပ်ရာဝင်ရင်လည်း မီးခြစ်မီးကလေးနဲ့ပဲ ဝင်တာ၊ အားလုံး ကျွန်တော့်အပြစ်တွေပဲလား ကျွန်တော် မသိတော့ဘူး။ ဘာပဲပြောပြော လောကမှာ အနက်ရောင်ကြယ်သီးထက် ပိုအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေ ရှိပါသေးတယ်။ အပေါ်ယံ သွင်ပြင်ကို အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ဘူး”

ခရစ်ရှန်းဖြေပုံကို ဂါဒါကြည့်ပြီး တစ်ချက်ရယ်မိသည်။ သောမတ်(စ်)က “မင်းပြောသွားတဲ့ နောက်ဆုံးစကားအတိုင်း မင်း အပြောနဲ့ အလုပ် ညီရဲ့လား။ ငါ သိပ်မယုံဘူး” ဟု ဆိုသည်။

“မယုံဘူးလား၊ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိချင်သိမှာပေါ့။ အပေါ်ယံ

သွင်ပြင်ကို အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်တော် အများကြီး မြင်ဖူးတယ်။ လူပေါင်းစုံကို ပုံစံပေါင်းစုံနဲ့ ပေါင်းဖူးတယ်။ ဘာပဲ ပြောပြော ကျွန်တော်လည်း အရွယ်ရောက်တဲ့လူဖြစ်နေပြီလေ” ခရစ်ရှန်း၏ အသံ ရုတ်တရက် ကျယ်လာသည်။ “ကျွန်တော် လေးဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီဗျ။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ပိုင်တဲ့အရွယ် ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ကိစ္စထဲ လာမရှုပ်ဖို့ အားလုံးကို သတိပေးထားမယ်”

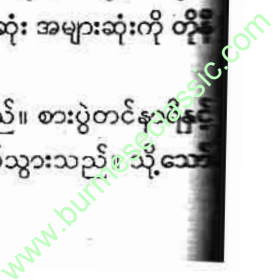
သောမတ်(စ်) အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားသည်။ “ဒါဆို မင်းစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ရှိနေပြီပေါ့။ ငါ့မှတ်ဉာဏ်အရဆိုရင် ကြယ်သီးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ ဘာမှ မပြောရသေးပါဘူး။ ဘယ်လို မသာအဝတ်အစားမျိုးကိုမဆို မင်း ဝတ်ချင်တာ ဝတ်ပါ။ မင်းသဘောကျမယ်ဆိုရင် လုံးလုံးမဝတ်လည်း ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ အပေါ်စားသဘောထားကြီးမှုကြီးကို ငါအထင်ကြီးလိမ့်မယ်လို့ မတွေးထားနဲ့”

“အစ်ကို အထင်ကြီးလာအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကို၊ ခရစ်ရှန်း” တို့နီ ဝင်ပြောသည်။ “ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး။ ဒီလိုနေမျိုးမှာ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး။ ဟိုဘက်ခန်းမှာဆိုရင် ဆက်ပြော အစ်ကို။ လက်ဆောင်တွေ ကိုတော့ ပြန်ပို့မယ် ဟုတ်လား၊ ဒါမှန်တာပေါ့”

သောမတ်(စ်) စာရွက် ဆက်ဖတ်သည်။ ပစ္စည်းအကြီးစားများမှစတင်၍ သူ့အိမ်အတွက် သုံးနိုင်သော ပစ္စည်းများကို ချရေးသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ထားရန် ဖယောင်းတိုင် မီးပန်းခိုင်၊ အောက်ထပ် လှေကားအဝင်ဝတွင် ပန်းပု ထုထားသော ဧရာမဗီရိုကြီးတစ်လုံး စသဖြင့် ချရေးသည်။ တို့နီသည် ထူးထူး ခြားခြား ဂရုတစိုက် ရှိနေသည်။ မည်သည့်ပစ္စည်းမျိုးကိုမဆို ယူမလားဟု မေးလိုက်လျှင် “အင်း... ကောင်းပါတယ်၊ လိုချင်ပါတယ်” ဟု ပြောသည်။ သူမ၏ အနစ်နာခံမှုအတွက် တစ်လောကလုံးက ကျေးဇူးတင်ရတော့မည့် လေသံဖြင့် ထိုစကားကို သူမတူအောင် ပြောသွားသည်။ ကိုယ့်အတွက်၊ ကိုယ့် သမီးအတွက်၊ ကိုယ့်မြေးအတွက် ပရိဘောဂ အကောင်းဆုံး အများဆုံးကို တို့နီ ရယူသွားသည်။

ခရစ်ရှန်းလည်း ပရိဘောဂ မဆိုစလောက်ရသည်။ စားပွဲတင်နာဖို့နှင့် အော်ဂင်တို့ဖြစ်၏။ ထိုမျှလောက်နှင့် ခရစ်ရှန်း ကျေနပ်သွားသည်။ သို့သော်

စားပွဲခင်းနှင့် ငွေထည်များ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ခွဲဝေသောအခါ ခရစ်ရှန်း
ရှူး၊ ရှား၊ ရှားနှင့် လိုချင်လောဘတက်လာရာ အခြားလူများ အကြီးအကျယ်
အံ့ဩရလေတော့သည်။

“ကျွန်တော့်အတွက်ကော... ကျွန်တော့်ကို မေ့မထားကြပါနဲ့။”

“ဘယ်သူက မေ့ထားလို့လဲ။ တီးဆက်နဲ့ ငွေလင်ပန်းကို မင်းအတွက်
ချပေးထားတာပဲ။ ငါက တနင်္ဂနွေနေ့သုံး ရွှေချတီးဆက်ကို ယူမယ်။ အဲဒါကို
သုံးမှာ ငါတို့တစ်ဦးပဲ ရှိတယ်”

“ကြက်သွန်ညှပ် နေ့စဉ်သုံးတွေကို တိုနီလိုချင်တယ်” ဟု တိုနီ ဝင်ပြောသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်ကကော” ခရစ်ရှန်း အော်သည်။ ဒေါသက ခရစ်ရှန်းကို
စီးထားပြီဖြစ်သည်။ ချောင်ကျနေသော ပါးပြင်တွင် ဒေါသရောင်က ထူးခြား၏။
“ပန်းကန်တွေလည်း ကျွန်တော် လိုချင်တယ်။ ဇွန်းခက်ရင်း ကျွန်တော် ဘယ်
နှစ်ချောင်း ရလို့လဲ။ ကျွန်တော် ဘာမှကို မရသေးဘူး။”

“မင်းက ဘာလုပ်ဖို့လိုချင်တာဟဲ့။ မင်းမှ အသုံးမလိုတာ၊ ငါ နားမလည်ဘူး။
မိသားစုထဲမှာ...”

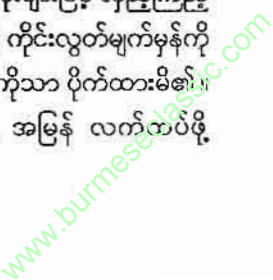
“ကျွန်တော် လိုချင်တယ်ဆိုရင်ကော။ အမေ့အမှတ်တရ လိုချင်တယ်
ဆိုရင်ကော” ခရစ်ရှန်း အာခံ တုံ့ပြန်သည်။ သောမတ်(စ်) စိတ်မရှည်တော့။

“နောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ မင်းစကားအရ
ဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့ ဗီရိုထဲ စွပ်စလုံထည့်ထားပြီး အမေ့အမှတ်တရလုပ်လည်း
ရတာပဲ။ မင်းရဲ့ ဝေစုထဲက ငါတို့ နှိုက်ချင်နေတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။ ဒီဝေစုမှာ
နည်းရင် တခြားဝေစုမှာ များများပြန်ရမယ်။ အထည်တွေမှာလည်း ဒီလိုပဲ”

“ကျွန်တော် ပိုက်ဆံမလိုချင်ဘူးနော်။ ပန်းကန်တွေနဲ့ အထည်တွေပဲ
လိုချင်တယ်”

“ဘာအတွက်များလဲ”

ခရစ်ရှန်း၏ အဖြေကြောင့် ဂါဒါသည် ပဟောဠိမျက်လုံးများဖြင့် လှည့်ကြည့်
ငေးရသည်။ သောမတ်(စ်)သည် ကောင်းကောင်းမြင်နိုင်ရန် ကိုင်းလွတ်မျက်မှန်ကို
အမြန်ကောက်တပ်လိုက်ရသည်။ တိုနီကား လက်နှစ်ဖက်ကိုသာ ပိုက်ထားမိ၏။
ခရစ်ရှန်း ပြန်ဖြေသည့်အဖြေမှာ “ကျွန်တော် အနှေးနဲ့ အမြန် လက်တပ်ဖို့
စဉ်းစားနေပြီ”

ခရစ်ရှန်း၏စကားသံက တိုးလည်း တိုး၊ မြန်လည်း မြန်သည်။ စားပွဲ တစ်ဖက်မှ အစ်ကိုဖြစ်သူကို လှမ်းပုတ်သည့်နှယ် လက်ဟန်ပြုသည်။ ထို့နောက် ကျောမှီထိုင်ချလိုက်၏။ မျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်။ အာခံသော၊ ခိုင်မာသောချာ သောမျက်လုံးများက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေသေးသည်။ ကြာမြင့်စွာ တိတ်ဆိတ် သွားသည်။ နောက်ဆုံးတိတ်ဆိတ်မှုကိုဖြိုခွဲလိုက်သော သောမတ်(စ်)၏ အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ငါပြောရမယ် ခရစ်ရှန်း၊ မင်းစိတ်ကူးက တော်တော်နောက်ကျနေပြီ။ ဒီကိစ္စဟာ မင်းအတွက် တကယ်ပဲ အရေးကြီးတယ်ဆိုရင် မာမာ့ကို စောစောက ကြိုတင်ခွင့်တောင်းထားရမယ်”

“ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက် ပြောင်းမသွားဘူး၊ အရင်လိုပဲ” ခရစ်ရှန်းသည် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မကြည့်သလို သူ့မျက်နှာကြောကိုလည်း မပြင်။

“ကြိုကြီးစည်ရာတွေ၊ မင်းက အမေသေတာကို ထိုင်စောင့်နေတာလား”

“ဒီလိုတွေဖူးတာ အမှန်ပဲ။ အစ်ကိုက တစ်လောကလုံးရဲ့ အကင်းပါး မှုတွေ၊ ခံစားချက်တွေရဲ့ တစ်ဦးတည်းမူပိုင်ပဲဟာ”

“ဘာကြောင့်များ မင်းက ဒီလိုမှတ်ချက်တွေ ချနေရသလဲ ငါမသိဘူး။ အမေ သေတဲ့အထိ ထိုင်စောင့်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးကြီးကိုတော့ ချိုးကျူးရပါတယ်။ အမေသေပြီး နောက်နေ့မှ သားသမီးဝတ္တရားအရ...”

“ခုမှ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်လာတာကိုးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဘာလုပ်လုပ် မာမာ့ကို မထိခိုက်စေတော့ဘူး။ အဲဒါ အဓိကကျတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်က ဆိုရင် ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရား... ဘုရား... ဒီမှာ အစ်ကို၊ မာမာက တစ်ခုခုကို အမှန်အကန် မသိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော် မာမာ့ဘက်ကနေပြီး စဉ်းစားပေးပါတယ်။ မာမာက အသက်ကြီးပြီ။ ရှေးအဘွားကြီး ဖြစ်နေပြီ။ လူ့ဘဝကို မြင်ပုံချင်း မတူတော့ဘူး”

“ငါပြောနိုင်တာကတော့ ဒီကိစ္စပေါ်မှာ မာမာနဲ့ ငါက လုံးဝဥသဘော တစ်သဘောတည်းပဲ”

“အရေးလုပ်လို့”

“မင်း အရေးလုပ်လာရမှာပါ”

“ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ ကျွန်တော် ပြောမယ်။ ကျွန်တော် အ...”

မလုပ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ဘာသာ သိရမယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အရွယ်ရောက်...”

“မင်း ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်း နည်းနည်းကလေးတောင် မသိသေးဘူး။ မင်းပြောတဲ့အရွယ်ရောက်တယ်ဆိုတာ အပေါ်ယံသွင်ပြင် အရွယ်ရောက်သွားတာ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ်။ လက်ဦးဆုံးအနေနဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ ဒီမှာ တိုနီရော ဂါဒါရော ရှိနေတော့ စကားပြောလို့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို့ကို ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ နောက်ဆုံးကလေး... ဂျီစယ်လာ...”

“ဘယ်က ဂျီစယ်လာမှ ငါမသိဘူးကွ။ ဘယ် ဂျီစယ်လာမှ ငါ သောက်ရေး မလုပ်ဘူး။ မင်းကို သူတို့ ပိုင်း အရူးလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ တပ်အပ်သိတယ်။ အရူးမလုပ်ဘူးပဲထားဦး။ မင်းစိတ်ထဲက မိန်းမက တရားဝင်မဟုတ်ဘဲနဲ့ မင်းက ဘာတာဝန်ယူရမှာလဲ၊ မင်း အရင်လို ဆက်နေလည်း ရတာပဲ”

“အစ်ကို အလိုင်းကို လူတွက်မှားနေပြီ”

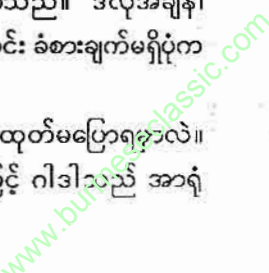
“ပါးစပ်ပိတ်ထား”

သောမတ်(စ်) မိုးခြိမ်းသလို ထအော်သည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး တစ်ဦး မျက်နှာ တစ်ဦး စိန်းစိန်းကြည့်ကြသည်။ သောမတ်(စ်)သည် အထင်မြင် သေးစိတ်ဖြင့် တုန်ပြီး ဖြူရော်နေ၏။ ခရစ်ရှန်း၏ မျက်တွင်းနက်နက် မျက်လုံး လေးများ ချက်ချင်း နီရဲလာသည်။ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ကာ ပါးစပ် ဟောင်း လောင်း ပွင့်နေ၍ ပျော့တွဲတွဲ ပါးပြင်က ဟောက်ပက်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ဂါဒါသည် အထင်သေးသလို တစ်ဦးချင်းစီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။ လက်များ လိမ်ချိုးရင်း တောင်းပန်နေရသူက တိုနီ။

“အစ်ကို... ခရစ်ရှန်း... မာမာက ဟိုဘက်ခန်းမှာ”

“မင်းမှာ အရှက်မရှိဘူး” သောမတ်(စ်) ဆက်ပြောသည်။ “ဒီလိုအချိန်၊ ဒီလိုနေရာမှာ ဒီနာမည်ကို မင်းမို့ ထုတ်ပြောတတ်ပလေ။ မင်း ခံစားချက်မရှိပုံက ရောဂါတောင်ဖြစ်တော့မယ်”

“အလိုင်းရဲ့နာမည်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်က ထုတ်မပြောရမှာလဲ။ ပြောပါဦး” ခရစ်ရှန်း ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသုန်ထနေသဖြင့် ဂါဒါသည် အာရုံ

စိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ “ကျွန်တော် ထုတ်ပြောတယ်ဗျာ။ အခု အစ်ကိုကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်။ ဘာကြောင့်ဆို မိသားစုဘဝကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေတာ ကြာပြီ။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းလေး နေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောမယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာ ကြားတယ်နော်။ ကျွန်တော့်ကိစ္စတွေထဲမှာ ဝင်မရှုပ်နဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ လွတ်လပ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် ပိုင်တယ်”

“မင်း သောက်ရူး၊ သေတမ်းစာကို ဖတ်တဲ့ အချိန်ကျရင် မင်း တန်ကြေး မင်း သိလိမ့်မယ်။ မတ်သုံးသောင်း ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းအောင် မင်းလုပ်ပြီးပြီဆိုတော့ ကျန်တဲ့ မာမာ့အမွေကို မင်းဖြုန်းဖို့ အခွင့်အရေး မရစေရဘူး။ အဲဒီလိုကို ငါ ကျိန်ထားတယ်ကွ”

“ဩ... မာမာ့ကို ဒီလိုသေတမ်းစာမျိုးရေးဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ အစ်ကို ပိုသိမှာပေါ့။ ကျွန်တော် အံ့ဩမိတယ်။ ညီရင်းအစ်ကို စိတ်ဓာတ် တစ်စက်မှမရှိတဲ့သူကို မာမာက သူ့ရုံးခန်း ပေးလိုက်တာကို အံ့ဩတာ”

ခရစ်ရှန်းသည် ကိုယ်ပြောသည့်စကား ကိုယ်မသိတော့။ စားပွဲပေါ် ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ လက်ခေါက်ဖြင့် စားပွဲကို တစ်ချိန်လုံး ခေါက်သည်။ မျက်ထောင့်နီကြီးက စူးစူးရဲရဲ။ နှုတ်ခမ်းမွေးက ကြွပ်ဆတ်ဆတ်။ သူကြည့်နေ သည့် စားပွဲတစ်ဖက်မှ အစ်ကိုဖြစ်သူက မတ်တတ်ရပ်ကာ သူ့ကို ငုံ့ကြည့် နေသည်။ ဖြူရော်ရော် မျက်နှာပြင်ဝယ် မျက်ခွဲများက တစ်ဝက် စင်းကျနေသည်။ ခရစ်ရှန်း မတိတ်သေး။ အသံကွဲကြီးဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“အစ်ကိုက ကျွန်တော့်အပေါ် တစ်လျှောက်လုံး မျက်ကြောတင်းနေခဲ့တာ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသရွေ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် အစ်ကို့ရှေ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူစိမ်းတစ်ယောက်လိုပဲ ဖြစ်သွားမယ်။ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို လုံးဝဥသံ့ အထင်သေးတဲ့စိတ်ပဲရှိတယ်။ ဒီလိုပြောတော့ အဆန်းအပြားတွေလို့ အစ်ကို ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တကယ် ဒီလိုပဲ ခံစားရတာ။ အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်ထဲမှာကိုက မလိုမှန်းထားမှုတွေချည်းပဲ။ ကျွန်တော့်ကို အစ်ကို သေသေချာချာတောင် မကြည့်တော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို အခုလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံခွင့် ဘယ်ရှိတော့မလဲ။ အစ်ကိုလည်း လူသားတစ်ယောက်ပဲ။ အစ်ကို့ မှာလည်း အားနည်းချက်တွေနဲ့ပဲ။ မိဘနှစ်ပါးအတွက်ဆိုရင် အစ်ကိုဟာ

အားထားရတဲ့ သားတစ်ယောက်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး အစ်ကိုက မိဘတွေနဲ့ လက်ပွန်းတတီးနေခဲ့မယ်ဆိုရင် အစ်ကို့ဆီမှာ ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ရဲ့ သဒ္ဓါတရား နည်းနည်းတော့ စိမ့်ဝင်သွားမှာ။ ကျွန်တော့်အပေါ် ညီရင်းအစ်ကို မေတ္တာမျိုး မရှိဘူးဆိုရင်တောင်မှ လူသားချင်းထားရမယ့် မေတ္တာမျိုး ရှိရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ကျွန်တော့်အပေါ် လုံးဝ မေတ္တာတုံးနေပြီ။ ကျွန်တော် ဒုလ္လာ ရောဂါနဲ့ လဲနေတုန်းကဆိုရင် ဆေးရုံမှာ အစ်ကို ကျွန်တော့်နားတောင် မကပ်ဘူး။”

“မင်းရဲ့ ရောဂါဝေဒနာထက် ပိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ငါ့မှာရှိတယ်ကွ။ ငါ့ ကျန်းမာရေးကိုက...”

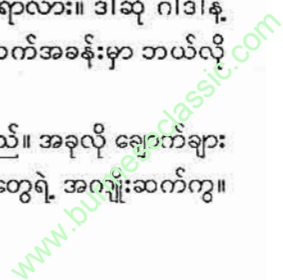
“ဩ... ပြောပါဦး၊ အစ်ကိုကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေတယ်လေ။ အစ်ကိုကျန်းမာရေးက ကျွန်တော့်ထက် အပုံကြီး ပိုကောင်းနေလို့သာ။ မဟုတ်ရင် အခု ဒီနေရာမှာ ထိုင်မနေနိုင်ပါဘူး။”

“ငါ့ကျန်းမာရေးက မင်းထက် ပိုဆိုးနေနိုင်တယ်ကွ”

“ကျွန်တော့်ထက် ပိုဆိုးတယ် ဟုတ်လား၊ ဂါဒါ... တိုနီ... သူက ပြောနေတယ်။ သူ့ကျန်းမာရေးက ကျွန်တော့်ထက်တောင် ပိုဆိုးနေပါသတဲ့။ ဒါဆို ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မှာ ဒုလ္လာရောဂါနဲ့ သေမလို့ဖြစ်တာ အစ်ကိုပေါ့။ ဘယ်ဘက် တစ်ခြမ်းလုံး မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာလည်း အစ်ကိုပေါ့။ အတိအကျပြောလို့ မရတဲ့ ဝေဒနာတွေ ခံနေတာလည်း အစ်ကိုပေါ့။ အစ်ကိုရဲ့ ဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်း လုံးက အာရုံကြောတွေ တိုနေပြီပေါ့။ ကျွန်တော့်ပြဿနာဟာ ဒါပဲလို့ အားလုံးက ပြောကြတယ်လေ။ ညနေ နေဝင်ချိန်လောက် ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ပြန်ဝင် လာတဲ့အခါ ဆိုဖာပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်က ထိုင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြနေတာကို ကြုံရတာလည်း အစ်ကိုပေါ့။ တဏှယ်က ဒီလူ အမှန်မရှိဘူး။”

“ခရစ်ရှန်း” တိုနီ ကြောက်လန့်တကြား ထအော်သည်။ “ဘာတွေ ပြောနေ တာလဲ၊ ဘုရား... ဘုရား၊ ဘာအတွက် ရန်ဖြစ်နေကြတာလဲ။ တစ်ယောက်ထက် တစ်ယောက် ပိုအခြေအနေဆိုးတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူစရာလား။ ဒါဆို ဂါဒါနဲ့ တိုနီမှာလည်း ပြောစရာ ရှိတာချည်းပဲ။ မာမာက ဟိုဘက်အခန်းမှာ ဘယ်လို လုပ်ပြီး...”

“မင်း အရူး” သောမတ်(စ်) အမျက်ထွက်လာသည်။ အခုလို ချောက်ချား စရာ ကိစ္စတွေ အကုန်လုံးက မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တွေရဲ့ အကျိုးဆက်ကွ။

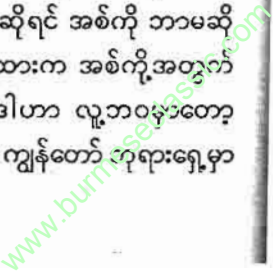

မင်း လတ်လျားလတ်လျား လုပ်နေတာ၊ မင်းကိုယ်မင်း ညှဉ်းဆဲနေတာ၊ အားလုံး ဒွေးရောဥပဒ်ရော ပေါင်းပြီး ဖြစ်လာတဲ့ နောက်ဆက်တွဲကွ။ မင်းကိုယ်တိုင်က မဆင်ခြင်လို့ လူတွင်ပါလို့ နွားကျားကိုက်တာကွ။ မင်းအလုပ်သာ သွားလုပ် စမ်းပါ။ ကိုယ့်အခြေအနေပဲ စဉ်းစားပြီး ကိုယ့်အကြောင်းပဲ ပြောနေတာတွေ ရပ်တော့။ ခုလိုပဲ မိုက်ဇာတ် ဆက်ခင်းနေမယ်ဆိုရင် ငါ ရှင်းရှင်းပြောမယ်။ မင်းအတွက် ငါ မျက်ရည်တစ်ပေါက်တောင် ကျမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်ဆို မင်းအပြစ်ချည်းပဲကိုး”

“ကျွန်တော် သေသွားတောင် အစ်ကို မျက်ရည်တစ်ပေါက် ကျမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း မသေပါဘူး” သောမတ်(စ်) နာကြည်းစွာပြောသည်။

“ကျွန်တော် မသေဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် မသေဘူး။ ဘယ်သူ့အရင်သေလဲ စောင့်ကြည့်ကြရအောင်။ အလုပ်လုပ်ရဦးမယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်ကော။ ဘုရား... ဘုရား၊ ကျွန်တော် အလုပ် တစ်ခုကို အကြာကြီး မလုပ်နိုင်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော် သေလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုက လုပ်လည်း လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ လုပ်လည်း လုပ်နေတုန်းပဲ။ အဲဒါ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ။ သူများကို တရားစီရင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်ဆို အဲဒီလို လုပ်နေနိုင်တာ ပါရမီမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားသခင်က ဒီတစ်ယောက်ကို ခွန်အား ပေးသနားပေမဲ့ တခြားတစ်ယောက်ကိုတော့ မပေးဘူးဗျ။ ဘုရားသခင်က အစ်ကိုကို အစ်ကိုဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးထားတယ်။ အစ်ကိုက ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ မှန်တဲ့ လူစားမျိုး၊ အင်း... မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာ ဒါမဟုတ်ဘူး။ လိပ်ပတ်လည်အောင် ကျွန်တော် ဘယ်က စပြောရမလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော် အများကြီးပြောလည်း အစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တကယ်ခံစား ရတာရဲ့ အပုံတစ်သန်းပုံ တစ်ပုံလောက်ပဲ ရှိမှာပဲ။ အစ်ကိုက ဘဝမှာ အနေအထား တစ်ခုရအောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ အဲဒီအနေအထားမှာ အစ်ကို မားမား ရပ်နေတယ်။ အစ်ကို့အနေအထားကို ထိခိုက်စေမယ်ဆိုရင် အစ်ကို ဘာမဆို တွန်းထုတ်ပစ်မှာပဲ။ ဘာကြောင့်ဆို အစ်ကို့အနေအထားက အစ်ကို့အတွက် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ တန်ဖိုးအကြီးဆုံးပဲကိုး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ လူ့ဘဝမှာတော့ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဘုရားရှေ့မှာ

ပြောရဲတယ်၊ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုဟာ အတ္တသမား။ အဲဒါ အစ်ကိုပဲ။ အစ်ကို
 ဒေါသထွက်နေရင်တောင် ကျွန်တော့်ကို ရစရာမရှိအောင် မောင်းမဲနေရင်တောင်
 ကျွန်တော် အစ်ကိုကို မေတ္တာပျက်လို့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ငြိမ်နေပြီဆိုရင်
 တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ခုခုပြောလိုက်တာနဲ့ အစ်ကို နှုတ်ပိတ်ပြီး နောက်
 ဆုတ်သွားရင် ဣန္ဒြေရရနဲ့ အဝေးဆုံးကိုပေါ့။ လူတွေနဲ့ အစ်ကိုကြားမှာ နံရံ
 တစ်ချပ် ခြားလိုက်ပြီး တခြားလူတွေကို ရှက်စရာအဖြစ် ထုချေရှင်းလင်းခွင့်
 မပေးဘဲ နေလိုက်မယ်ဆိုရင် အစ်ကိုဟာ အဲဒီလို ကရုဏာခေါင်းပါးတယ်။
 မေတ္တာမဲ့တယ်။ လူလူချင်း ညှာတာစိတ်မရှိဘူး... အား...”

ခရစ်ရှန်း အော်ဟစ်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက် ရှေ့ဆန့်ထုတ်ကာ အားလုံးကို
 တွန်းထုတ်နေဟန်ပြုသည်။ “စကားပရိယာယ်တွေ၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေ၊ မွန်ရည်
 ယဉ်ကျေးပြရတာတွေ၊ အားလုံးကို ငြီးစော်နံ့နေပါပြီဗျာ။ သေမတံတ်ကို ငြီးစော်
 နံ့နေပြီဗျ”

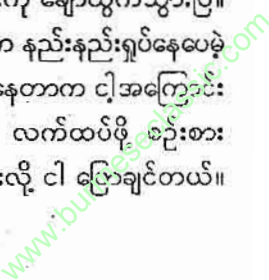
ခရစ်ရှန်း၏ ပေါက်ကွဲမှုမှာ အစစ်အမှန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အမှန်တကယ် ခံစား
 ရ၍သာ ပွင့်ထွက်လာသော အသံထဲ စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်းနှင့် အားရကျေနပ်ခြင်းတို့
 နှစ်မျိုးရောနေခြင်းဖြစ်သည်။ သောမတ်(စ်) နည်းနည်းတော့ နောက်တွန့်
 သွားသည်။ စကားမဆိုဘဲ တူရူကိုသာ ပန်းလျှော့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သောမတ်(စ်) စကားပြောရာ အသံမှာ ခံစားချက်ဖြင့်
 လှိုက်နေ၏။

“ငါဟာ ငါပဲ ဖြစ်လာခဲ့တာပေါ့။ ငါက မင်းလိုမှ မဖြစ်ချင်တာ။ မင်းကို
 တကယ်ပဲ နောက်တွန့်သွားစေခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒါ ငါ့ကိုယ်ငါ ကာကွယ်ဖို့
 အတွက်ပဲ။ ခရစ်ရှန်း... မင်းရှိနေတာကိုက ငါ့အတွက် အန္တရာယ်၊ ဒါ အမှန်ပဲ”

တစ်အောင်နားပြီး သောမတ်(စ်) ဆက်ပြောသည်။ သည်တစ်ခါ အသံက
 ကြွပ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်လာ၏။

“ကောင်းပြီလေ... အဓိကကိစ္စကနေ အဝေးကြီးကို ချော်ထွက်သွားပြီ။
 ငါ့ရဲ့အကျင့်စရိုက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းပြောသွားတာတွေက နည်းနည်းရှုပ်နေပေမဲ့
 အမှန်တရားတော့ ပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ငါတို့ပြောနေတာက ငါ့အကြောင်း
 မဟုတ်ဘူးလေ။ မင်းအကြောင်းပြောနေတာ၊ မင်းက လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစား
 နေတယ်။ မင်းရဲ့ဒီအစီအစဉ်ကြီးဟာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါ ပြောချင်တယ်။

လက်ဦးဆုံးပြောရရင် မင်းရဲ့ ငွေရင်းအတွက် ငါပေးမယ့် အတိုးနှုန်းက အားရ လောက်စရာ မရှိဘူး”

“အလိုင်းမှာလည်း နည်းနည်းပါးပါး ရှိပါတယ်”

သောမတ်(စ်) တံတွေးမျိုချပြီး ချုပ်ထိန်းနေသည်။

“မင်းပြောတာက မာမာ့အမွေနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ချွေးနှံစာကို ရောပစ် လိုက်မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ်ပိုင်မိသားစု လိုချင်တယ်။ ကျွန်တော် ဖျားနာတဲ့အခါ ကိုယ်ချင်းစာပေးမယ့် လူတစ်ယောက်ယောက်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ လိုက်ဖက်ညီတယ်။ ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့က အိုးရွဲ့နဲ့ စလောင်းရွဲ့ အံ့ကိုက်ပဲ”

“ဒါဆို ဓင်းက ရှိပြီးသားကလေးတွေ အကုန်လုံးကို မွေးစားပြီး တရားဝင် လုပ်မယ်ပေါ့”

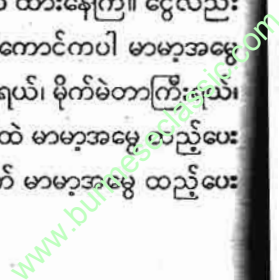
“လုပ်မယ်”

“ဒါဆို မင်းသေတဲ့အခါ မင်းရဲ့အမွေက သူတို့ဆီ လက်ဆင့်ကမ်း မယ်ပေါ့” ထိုစကားကို သောမတ်(စ်)ပြောစဉ် တိုနီသည် သောမတ်(စ်) လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ပြီး တိုးတိုးသက်သာ တောင်းပန်နေသည်။

“အစ်ကို... မာမာက ဟိုဘက်ခန်းထဲမှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနည်းလမ်းအတိုင်းပဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်” ခရစ်ရှန်း ဖြေသည်။ ကုလားထိုင်နောက်တွင်ရပ်ပြီး ကုလားထိုင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ထား၏။ မေးစေ့က ရင်ညွှန်ထိ တွဲကျနေပြီး ခရစ်ရှန်းကို ကြည့်ရသည်မှာ ရတက်ရော အမျက်ပါ ဆူပွက်နေပုံရသည်။

“မင်း မလုပ်ဘူး” သောမတ်(စ်) ထပ်ပြောသည်။ ဒေါသကြောင့် မွန်ထူ နေသည်။ ဖြူရော်တုန်ယင်ပြီး တဆတ်ဆတ် အကြောဆွဲနေ၏။ “ငါ အသက် ရှင်နေသရွေ့ ဒီလိုလုပ်လို့ မရစေရဘူးဟေ့။ သတိသာ ထားနေကြ။ ငွေလည်း အတော်များများ ပါသွားပြီးပြီ။ တိဘတ္တယပ်(စ်)ဆိုတဲ့ကောင်ကပါ မာမာ့အမွေ လေးပုံတစ်ပုံကို ဝင်ခုတ်ပြီးသွားပြီ။ မင်းရဲ့ ခေလှတဲ့ကံရယ်၊ မိုက်မဲတာကြီးရယ်၊ တေချင်ပေချင်တာရယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီသတ္တဝါမရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ မာမာ့အမွေ သည့်ပေး လိုက်ရရောလား။ မိမစစ် ဖမစစ် ဟာလေးတွေအတွက် မာမာ့အမွေ ထည့်ပေး

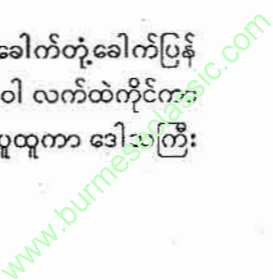
လိုက်ရရောလား။ မိသားစုအတွက် မင်းက မိန်းမပျက်တစ်ယောက်ကို အမျိုး
တော်ဖို့ ခေါ်မလာသင့်ဘူး။ အဲဒီကလေးတွေကို ငါတို့နာမည် မပေးဘူး
ဆိုရင်တောင် မိသားစုဟာ မင်းကြောင့် အရှက်ရခဲ့ပါပြီ။ ဒီကိစ္စ ငါ ကန့်ကွက်
တယ်ကွ။ ကြားရဲ့လား၊ ငါကန့်ကွက်တယ်”

သောမတ်(စ်)၏ အော်သံ တစ်ခန်းလုံး ဟိန်းနေသည်။ တိုနီသည် ဆိုဖာ
ထောင့်တွင် ကွေးလျက် ငိုနေလေပြီ။

“မင်း ငါ့ကို အာခံဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ ခုချိန်ထိ ငါဟာ မင်းကို မုန်းတာရယ်၊
လျစ်လျူရှုတာရယ် ဒါပဲရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ကလိန်ကကျစ်လုပ်လာပြီဆိုရင်
သည့်ထက် မဆိုး ဆိုးအောင် ဖန်တီးလာပြီဆိုရင် ဘယ်သူနိုင်မလဲ ကြည့်ကြ
တာပေါ့။ မင်းဘာသာမင်း စဉ်းစားတော့၊ ငါ ညှာမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းဟာ
ငါ့ရဲ့ယဉ်ဖက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း သိစေရမယ်။ မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ပြမယ်။
မင်းကို ဖျက်ဆီးမယ်ကွ။ ဖျက်ဆီးရမယ်၊ နားလည်လား။”

“ပြီးတော့ ငါပြောမယ်” ဤသို့ဖြင့် ရန်ပွဲမစတော့။ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် အထိနာစေလိုသော၊ စော်ကားစေလိုသော၊ ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ
လိုသော၊ အကျိုးမဲ့ အလဟဿ ပူဆွေးဖွယ်ရာ စကားလုံးတိုက်ပွဲကြီးသည်
မပြီးနိုင်တော့ပေ။ ခရစ်ရှန်းသည် သောမတ်(စ်)၏ အကျင့်စရိုက်ကြီးကို တစ်ဖန်
ဖော်ထုတ်ပြီး သောမတ်(စ်)၏ အတ္တကြီးမှုကို ဥပမာဥပမေယျများဖြင့် ကိုးကား
သည်။ ပဝေသဏီမှ ပုံတိုပတ်စများကိုလည်း ခရစ်ရှန်း မမေ့။ နာကြည်းမှုများကို
ချကျွေးရန် ဤပဝေသဏီမှ ဇာတ်များကို ဖော်ထုတ်သည်။ သောမတ်(စ်)က
အထင်အမြင်သေးစွာ တုံ့ပြန်သည်။ ခြိမ်းခြောက်သည်။ ထိုခြိမ်းခြောက်စကားကို
အတော်ကြာမှ သူ့ဘာသာ ပြန်နောင်တရသည်။ ဂါဒါသည် ခေါင်းကို လက်
ထောက်၍ သူတို့ကို ကြည့်နေသည်။ ဂါဒါ့မျက်လုံးများကို စာဖတ်ရန် မလွယ်။
တိုနီကားစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် “မာမာက ဟိုဘက်ခန်းထဲမှာ” ဟု ထပ်တလဲလဲ
ဆိုနေရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခရစ်ရှန်းတစ်ယောက် အခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လျှောက်ကာ တိုက်ပွဲကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါ လက်ထဲကိုင်ကာ
ကုတ်အင်္ကျီကို ဟပြီ ဖွင့်ထားသည်။ မျက်လုံးများ နီရဲ၍ ပူထူကာ ဒေါသကြီး
နေသည်။

ထို့နောက် “ကောင်းတယ်... ကြည့်ကြတာပေါ့!” ဟု ခရစ်ရှန်း အော်ပြီး တံခါးကို ဒိုင်းခနဲ ပိတ်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။

ရုတ်တရက် တိတ်ကျသွားသော ငြိမ်သက်မှုထဲ သောမတ်(စ်) တစ်ခဏမျှ မတ်တတ်ရပ်ကာ ငေးနေသည်။ စကားတစ်လုံးမျှမဆိုဘဲ ထိုင်ချကာ စာရွက်များကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူသည်။ ကျန်သော ပစ္စည်းစာရင်းများကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ခွဲတမ်းချပြီးလျှင် ကျောမှီထိုင်ချကာ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ဆွဲလိမ်နေသည်။ အတွေးကြောထဲ နစ်မျောနေ၏။

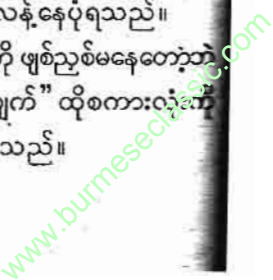
စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တိုနီနုလုံး တဒုန်းဒုန်း ခုန်လာသည်။ မေးချင်နေသော ဧရာမ မေးခွန်းကြီးကို မေးရန် အချိန်မဆိုင်းသင့်တော့ပေ။ မေးခွန်းကို မေးရမည်။ အစ်ကိုကလည်း ပြောရမည်။ အစ်ကို၏ စိတ်အခြေအနေက သားသမီးတို့၏ ဂါရဝတရားဖြင့် သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အချိန်ကောင်း ဟုတ်မဟုတ် တိုနီ မတွေးအားတော့။ တိုနီသည် ခေါင်းကိုငုံ့ပြီးမှ တစ်ဖန်ပြန်မော့ကာ အစ်ကို၏ အတွေးများကို ဖတ်နိုင်ရန် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ အားထုတ်သည်။

“အစ်ကို... ပရိဘောဂတွေကိုတော့ အားလုံး ခွဲတမ်းချပြီးပြီ။ တိုနီ အတွက်ရော၊ အဲရစ်ကာ အတွက်ရော၊ ကလေးအတွက်ရော၊ အဲဒါတွေ ဒီတိုင်းပဲ ဒီမှာထားရမလား။ အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်” ဟု မေးပြီး တိုနီသည် လက်ချောင်းများကို လှူမမြင်စေရအောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လိမ်ချိုးနေသည်။

သောမတ်(စ်) ချက်ချင်း အဖြေမပေးသေး။ နှုတ်ခမ်းမွှေးကိုသာ ဆက်လိမ်နေပြီး အတွေးဖိစီးနေပုံရသည်။ ထို့နောက်ပင့်သက်ရှုလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“အိမ်လား၊ အိမ်ကတော့ အားလုံးနဲ့ ဆိုင်တာပေါ့။ တိုနီရော၊ အစ်ကိုရော၊ ခရစ်ရှန်းရော သင်းအုပ်တီဘတ္တယပ်(စ်)နဲ့ပါ ဆိုင်ချင်လို့ရတယ်။ ဒီကိစ္စကို အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး။ တိုနီရဲ့ သဘောတူညီချက် ရမှ ဖြစ်မယ်။ ဒီအိမ်ကို အမြန်ဆုံး ရောင်းရမှာကတော့ ရှင်းနေတာပဲ” သောမတ်(စ်) ပခုံးတွန့်ပြပြီး နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။ သို့တိုင် သူ့မျက်နှာပေါ်ဝယ် မသက်မသာ ဖြစ်နေသည်။ ပြောခဲ့သောစကားအတွက် သူ့ဘာသာ လန့်နေပုံရသည်။

တိုနီ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်မနေတော့ဘဲ အားလုံး လျှော့ချလိုက်သည်။ “တိုနီရဲ့ သဘောတူညီချက်” ထိုစကားလုံးကို တစ်အောင့်နားပြီး ခါးသီးကြေကွဲစွာ တစ်ဖန် ထပ်ရွတ်သည်။

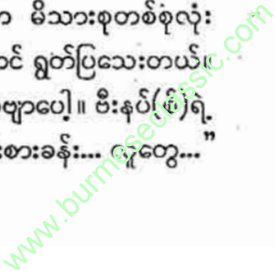
“ခက်တာပဲ အစ်ကို၊ အစ်ကိုကတော့ ကောင်းမယ်ထင်သလို လုပ်တော့ မှာပေါ့၊ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ တိုနီ စကားတစ်ခွန်း ပြောရမယ်ဆိုရင် အစ်ကို့ကို မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်” တိုနီသည် ရိုဝေဝေဖြစ်နေသော်လည်း နှုတ်ခမ်းများ တုန်ယင်နေသည်။ “ဒီအိမ်... မာမာ့ အိမ်က... မိသားစုအိမ်ဆိုလည်းဟုတ်၊ တိုနီတို့အားလုံး ပျော်ခဲ့ရတဲ့အိမ်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ ဒါကို ရောင်းရမယ်ဆိုတော့...”

သောမတ်(စ်) ပခုံးတွန့်သည်။

“တိုနီရယ်... တိုနီပြောချင်တာတွေရော၊ တိုနီခံစားရသမျှ အားလုံးကိုရော အစ်ကိုလည်း ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေအားလုံးဟာ စိတ် ခံစားချက်တွေပဲ။ တကယ့်ကိစ္စတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ခုထိ မဝေခွဲနိုင်သေးဘူး။ ဒီမှာ အစ်ကိုတို့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကြီး ရှိနေတယ်။ အဲဒါကြီးကို ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ပါပါ ဆုံးပြီးကတည်းက အမ်နောက်ပိုင်းက ရစရာမရှိ ဖြစ်နေပြီ။ ဘီလီယက်ခန်းထဲမှာ ကြောင်မိသားစုက အခန့်သား။ အိမ်ငှားခ ပေးစရာမလိုဘူး။ အဲဒီနေရာကို တိုနီလည်း မသွားရဲဘူး။ ကြမ်းကျွံမှာ ကြောက်ရ တာကိုး။ တကယ်လို့ အစ်ကို့ဆီမှာလည်း ငါးတန်းလမ်း အိမ်မရှိဘူး ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို့မှာ အိမ်တစ်လုံးရှိနေတော့ အစ်ကို ဘာဆက်လုပ် ရမလဲ။ ဒီအိမ်အစား ဟိုအိမ်ကိုရောင်းရမလား၊ ဘယ်သူ့ကို ရောင်းရမလဲ၊ တိုနီပဲပြော။ ရောင်းမယ်ဆိုရင် ခေါက်ချိုးဈေးနဲ့ ရောင်းရမယ်။ အစ်ကိုတို့မှာ အိမ်မြေလုံလုံလောက်လောက်ရှိနေပါပြီ တိုနီ။ ရှိသင့်တာထက် တောင် အများကြီး ပိုပါတယ်။ ကျီတွေရော၊ အိမ်ကြီးနှစ်လုံးရော၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု ပမာဏဟာ အိမ်မြေ ပိုင်ဆိုင်မှု အချိုးထက် အများကြီး ပိုသေးတယ်၊ အစ်ကိုတို့ ရောင်းရမယ်”

တိုနီ နားထောင်မနေ။ ဆိုဖာပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေပြီး သူမ ခေါင်းထဲ အတွေးများ တသိတတန်းကြီး ပေါ်လာသည်။

“တိုနီတို့ရဲ့အိမ်ပေါ့နော်၊ အိမ်သစ်တက်ပွဲနေ့ကို တိုနီ မှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက တိုနီတို့ ဒီလောက်ကလေး၊ အဲဒီတုန်းက မိသားစုတစ်စုလုံး ရှိနေတယ်။ ဦးလေး ဟော့(စ်)စတိက ကဗျာတစ်ပုဒ်တောင် ရွတ်ပြသေးတယ်။ အဲဒီကဗျာ မိသားစုစာအုပ်ထဲမှာ၊ တိုနီ အလွတ်ရတဲ့ ကဗျာပေါ့။ ဗီးနပ်(စ်)ရဲ့ အလှလေ။ ပြီးတော့... တောတောင်ရေမြေခန်း... ထမင်းစားခန်း... လူတွေ...”

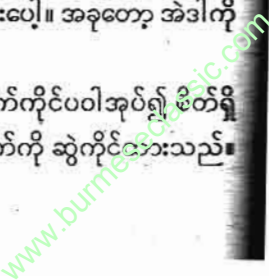

“ဟုတ်တယ် တိုနီ၊ ဘိုးဘိုး ဒီအိမ်ကို ဝယ်တုန်းကလည်း မူလအိမ်ရှင်တွေ ဒီလိုခံစားခဲ့ရမှာပဲ။ အရင်အိမ်ရှင်တွေက စီးပွားပျက်ပြီး အိမ်ကိုပါ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာ။ ခုတော့ အားလုံးသေကုန်ပြီ။ အရာရာဟာ အချိန်တန်ရင် လွန်ဆန်လို့ မရဘူး။ အစ်ကိုတို့က မူလအိမ်ရှင် ရက်တင်ကင်း(မ်)တွေထက် အများကြီး တော်သေးတာ ဘုရားကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ သူတို့လို သနားစရာ ဖြူခါပြာကာ ကျပြီး ဝှတ်(ဒ်)ဘိုင်ပြောရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ”

သောမတ်(စ်) ငိုချင်လာသည်။ တိုနီသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုထဲ မိမိကိုယ်ကို ခြေစုံပစ်သွင်းလိုက်၍ ပါးပြင်ပေါ် ဒလဟောကျလာသော မျက်ရည်များကိုပင် မသုတ်တော့ပေ။ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ငိုနေသည်။ ပူပူနွေးနွေး မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများက ပေါင်ပေါ်တင်ထားသော လက်ပေါ် တပေါက်ပေါက် ကျနေသည်။

“အစ်ကို” ဟု ခေါ်လိုက်သော တိုနီအသံ တိမ်တိမ်က ရှိုက်နေရသော ကြောင့် ဆို့ကျပ်သွားသည်။ “အခု တိုနီ ဘယ်လို ခံစားရတယ်ဆိုတာ အစ်ကို နားမလည်ပါဘူး။ အစ်ကိုဟာ အစ်ကိုညီမရဲ့ စိတ်ကို နားမလည်ဘူး။ တိုနီဘဝ တစ်လျှောက်မှာ ဘာမှ အဆင်မချောဘူး။ ကြမ္မာငင်သမျှ တိုနီ ခါးစည်းခံခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုနီ ကြောက်မနေခဲ့ဘူး။ ဂရန်လစ်နဲ့ ဒုက္ခရောက်တုန်း ကရော၊ ပါမနီဒါနဲ့ရော... ပြီးတော့ ဗိန်းရှင်၊ တိုနီဘဝ ဘယ်လောက်ပဲ ကမောက်ကမ ဖြစ်ခဲ့ပါစေ၊ တိုနီ အပြုံးမပျက်ခဲ့ဘူး။ တိုနီမှာ အပြေးဝင်ခိုစရာ ရိပ်မြဲကလေး ရှိနေတာကိုး။ နောက်ဆုံးအချိန်တုန်းကတောင်မှ ဗိန်းရှင်ကို ထောင်ချဖို့ လာခေါ်သွားတုန်းက တိုနီက မာမာ့ကို “မာမာ၊ သမီးတို့ လာနေရမလား” လို့ မေးတော့ မာမာက “လာ သမီးရေ” တဲ့။ အစ်ကို မှတ်မိသေးလား၊ တိုနီတို့ငယ်ငယ်တုန်းက စစ်တိုက်တမ်းကစားရင် ခိုဖို့ ဘွာတိုင်တစ်ခု သတ်မှတ်ထားရတယ်။ အဲဒီဘွာတိုင်ကို ပြေးဝင်လိုက်ရင် လာထိလို့ မရတော့ဘူး။ လုံလုံခြုံခြုံ နားလို့ ရတယ်လေ။ အမေအိမ်.... ဒီအိမ်ဟာ တိုနီရဲ့ ဘွာတိုင်လေး.... ဒုက္ခသည် စခန်းလေးပေါ့ အစ်ကို။ အပြေးဝင်ခိုဖို့ ရိပ်မြဲနန်းကလေးပေါ့။ အခုတော့ အဲဒါကို ရောင်းရတော့မယ်”

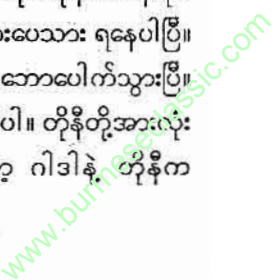
တိုနီ နောက်မှီလှန်ချလိုက်ကာ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါအုပ်၍ စိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုသည်။ သောမတ်(စ်)က နှမ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ထားသည်။

“အစ်ကို သိပါတယ် တို့နီ၊ အစ်ကို အားလုံး သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုတို့ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိရမယ်။ ချစ်ရတဲ့ မာမာက ဆုံးသွားပြီ။ အသက် ပြန်သွင်းလို့ မရတော့ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ဒီအိမ်ကြီးကိုလည်း မြို့သေကြီးလို သဘောထားပြီး ထိန်းသိမ်းမယ်ဆိုရင် အဲဒါရှူးတာပဲ။ အိမ်ကို အစိတ်စိတ်ပိုင်းရင်ကော၊ ဒီနေရာကို လူစိမ်းတွေ ဝင်ကြ ထွက်ကြမှာကို တို့နီ ကြည့်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လူစိမ်းတွေ ဝင်ကြထွက်ကြတာကို တို့နီ မမြင်ရတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ တို့နီရယ်၊ တို့နီ မိသားစုရယ် နေဖို့အတွက် အိမ်လှလှသေးသေးလေးတစ်လုံးလောက်၊ ဒါမှမဟုတ် အထပ်တစ်ထပ်ရှာရင် ကောင်းမယ်။ ဥပမာ ရဲတိုက်ဂိတ် အပြင်ဘက်လို နေရာ မျိုးပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ဒီမှာပဲနေပြီး တခြားမိသားစုတွေ တင်ထားတာမျိုးကော၊ ဒါဆို အစ်ကိုတို့ပါ လာနေမယ်လေ။ အစ်ကိုနဲ့ ဂါဒါရော၊ ဧရာလမ်းက ဘူဒင် ဘရွတ်(ခံ)တွေရော၊ ခရော့ဂျာနဲ့ ဆရာမနှမ်းစေတောင်ရှိသေး။ ကလေးသိုင်းလည်း ရှိတယ်။ အစ်ကိုတို့ကို သနားသောအားဖြင့် ကလေးသိုင်းက လာပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင်ပေါ့။ ခုဆို ကလေးသိုင်းက စိန့်ဂျွန်းဂိုဏ်းရဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလေ။ တော်ရုံတန်ရုံ ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ... တို့နီ သိသားပဲ”

တို့နီ ချလိုက်သည့်သက်ပြင်းက အရယ်တစ်ဝက် ဖြစ်နေသည်။ လက်ကိုင် ပဝါဖြင့် မျက်ရည်သုတ်သည်။ အရွတ်အနောက်ဖြင့် အချောခံရသည့် ဒဏ်ရာရ ကလေးနယ် ဝေဒနာများ မေ့လျော့သွားသည်။ တို့နီသည် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို ရှင်းလင်းပြုပြင်လိုက်သည်။ နဂိုဟန်အတိုင်း ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့ပြီးမှ မေးစေ့နှင့် လည်ပင်း ကပ်ထားသည်။ နီရဲနေသော မျက်လုံးကို မျက်တောင်ခတ်လိုက်ပြီးပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ တို့နီ အခု ကောင်းသွားပြီ၊ ပုံမှန်ပဲ။ အစ်ကိုရော၊ ဂါဒါရော တို့နီကို ခွင့်လွှတ်နော်။ အခုလို မထိန်းနိုင်ဖြစ်တာကိုပေါ့။ ဘယ်သူမဆို ဒီလိုဖြစ်မှာပဲ။ ဒါ အားနည်းချက်ကိုး။ ဒါပေမဲ့ တို့နီပြောတာယုံ၊ တို့နီ မထိန်းနိုင် ဖြစ်တာ အပေါ်ယံပါ။ တို့နီဟာ အကြောင်းကံမလှလို့ ထုသားပေသား ရနေပါပြီ။ အစ်ကိုပြောတဲ့ မြို့သေကြီးဆိုတာကို တို့နီ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သွားပြီ။ တို့နီ ထပ်ပြောမယ်၊ အစ်ကို ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ လုပ်ပါ။ တို့နီတို့အားလုံး အတွက် စဉ်းစားပြီး လုပ်ပေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂါဒါနဲ့ တို့နီက

မိန်းမသားတွေလေ။ ခရစ်ရှန်းကတော့... အင်း... သနားစရာပဲ။ တိုနီတို့ အစ်ကို ပြောတာကို မငြင်းနိုင်ဘူး။ တိုနီပြောသမျှတွေဟာ ခံစားချက်တွေချည်းပဲ။ တကယ့်ကိစ္စတွေ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်းရှင်းကလေးပါပဲ။ အစ်ကို ဘယ်သူ့ကို ရောင်း မလဲဟင်။ ချောချောမောမောဖြစ်မယ်လို့ ထင်သလား။”

“အ... အစ်ကို ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ဒီမနက်တင် ပွဲစားအဘိုးကြီး ဂျေ(ရှ်)နဲ့ စကားပြောသေးတယ်။ ဒီအရောင်းအဝယ်ကို သူ သိပ်စိတ်မပါဘူး။”

“ဒီအကြံ မဆိုးဘူး အစ်ကို၊ ဂျေ(ရှ်)အဘိုးကြီးမှာ အားနည်းချက်တော့ ရှိတယ်။ ဟိုစပိန်ကို ဘာသာပြန်ပြန်နေတာလေ။ နာမည်တော့ တိုနီ မမှတ်မိဘူး။ တကယ်ကြောင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပါပါ့မိတ်ဆွေပဲလေ။ ကမ်းကုန်အောင်ရိုးတဲ့ လူကြီး၊ အစ်ကို ဘယ်လောက် ဈေးခေါ်ထားလဲ၊ မတ်တစ်သိန်း အနည်းဆုံး ဖြစ်သင့်တယ်”

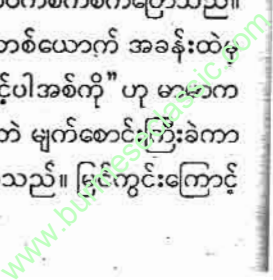
တိုနီသည် တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ကိုင်ရင်း ထိုမေးခွန်းကို မေးနေဆဲ ဖြစ်သည်။

“အနည်းဆုံး မတ်တစ်သိန်းဖြစ်သင့်တယ် မဟုတ်လား အစ်ကို”

သောမတ်(စ်)တို့ဇနီးမောင်နှံ လှေကားမှ ဆင်းသွားကြသည်။ တိုနီ တစ်ယောက်တည်း အခန်းအလယ် မတ်တတ်ရပ်၍ ကျန်ရစ်သည်။ လက် နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်၍ ပတ်ပတ်လည်ကို ကယ်ရာမဲ့ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။ ဇာနက်တပ်ဦးထုပ်အောက်မှ ဦးခေါင်းသည် အတွေးမောများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေပြီ ဖြစ်ရာ တဖြည်းဖြည်း လေးလံလာပြီး ပခုံးပေါ် တလှုပ်လှုပ် စောင်းကျသွားသည်။

အဘွား၏ ရုပ်အလောင်းကို သွားနှုတ်ဆက်ရမည်ဟု ဟန်နီအား ပါပါက ပြောသော် ဟန်နီသည် ကြောက်ပင်ကြောက်ငြား အတွန့်မတက်ရဲ။ အဘွား ဖြစ်သူက ပြင်းထန်သော ဝေဒနာဖြင့် ကွယ်လွန်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ပါပါသည် ဟန်နီရှေ့၌ပင် ဦးလေးခရစ်ရှန်းလုပ်ပုံကို ပက်ပက်စက်စက်ပြောသည်။ လူနာ ဝေဒနာအသည်းဆုံးအချိန်၌ ဦးလေးခရစ်ရှန်းတစ်ယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်ဟူ၏။ “ဒါ သူ့ရဲ့ အာရုံကြောကြောင့်ပါအစ်ကို” ဟု မာမာက ဝင်ပြောသော် ပါပါသည် ကလေးကိုပါ အလွတ်မပေးဘဲ မျက်စောင်းကြီးခဲကာ “ဒါ လုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စလား” ဟု ပက်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မြင့်ကွင်းကြောင့်

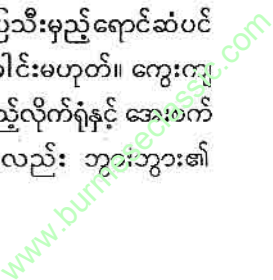

စိတ်ဝေဒနာ ခံစားရမည်စိုး၍ လွတ်ရာကင်းရာ ရှောင်ခြင်းကို အသာထား၊
 သေကောင်ပေါင်းလဲ လူမမာဘေးနားထိုင်ပြီး ဝေဒနာကို မျှဝေခံစား၍ မပေးနိုင်
 ခြင်းကပင် အလွန်တရာ ရှက်စရာကောင်းနေပြီဟု ပါပါ ခံစားခဲ့ရသည်။ ပါပါ
 သည် ကွယ်လွန်သူ မိခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဤမျှ ဆောက်တည်ရာမဲ့ အပူ
 မီးတောက်ကာ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ ခေါင်းတလားအတွင်းမှ
 အဘွားကို သွားမနှုတ်ဆက်၍ မရဟု ဟန်နီ သဘောပေါက်နေ၏။

ဈာပနပွဲမတိုင်ခင် တစ်ရက်အလိုတွင် ဂျီဟန် ခေါ် ဟန်နီလေးသည်
 မိဘနှစ်ပါးခြံရံ၍ ခန်းမကြီးထဲမှ ဝင်လာခဲ့သည်။ စကြိုအပြင်ဘက်တွင် ကျောက်ဖြူ
 သား ခရစ်တော်ပုံကို အနက်ရောင်ပလ္လင်ပေါ်တွင် တွေ့ရသည်။ စိမ်းညိုညို၊
 သစ်ရွက်များကြားမှ ပလ္လင်ကို ငွေထည်ဖယောင်းတိုင် မီးပန်းခိုင်များနှင့် ပန်းစိုက်
 ပန်းအိုးများ တစ်လှည့်စီ စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံ ပတ်ဝိုင်းထားသည်။ ပျော်ရွှင်စရာ
 ညစာ စားဝိုင်းပေါင်းများစွာကို ငုံ့ကြည့်ခဲ့ရသော မိုးပြာရောင် နံရံကပ်ကမ္မလာထည်
 ပေါ်မှ ပြုံးနေသော နတ်ဒေဝတာပုံများကို ပိုးတွန့်အဝတ်မည်းများက ဖုံးလွှမ်း
 ထားရာ ယခု ထို ပိုးတွန့်အဝတ်မည်းများက လေအတိုးတွင် တလွန်လွန် ရှိနေ
 ကြသည်။ ဟန်နီသည် အလောင်းစင်နားတွင် အမည်းဝတ် ဆွေမျိုးသားချင်း
 တို့နှင့်အတူ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ဟန်နီကိုယ်တိုင်လည်း သင်္ဘောသားဝတ်စုံ
 ပေါ်တွင် မသာလက်ပတ် ပတ်ထားသည်။ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားသော
 ပန်းစည်းနှင့် ပန်းခွေများမှ ပန်းရနံ့များကြောင့် ဟန်နီ ရီဝေဝေဖြစ်နေသည်။
 လေစီးကြောင်းအတိုင်း မကြာမကြာဝေလာသောရနံ့တစ်မျိုးကလည်းရှိသေးသည်။
 ထိုရနံ့က ဟန်နီနှင့် စိမ်းနေသော်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေ
 ပြန်သည်။

ဟန်နီသည် အလောင်းစင်ဘေးရပ်ကာ အလောင်းစင်ပေါ်မှ မလှုပ်မယှက်
 လျောင်းစက်နေသော အဖြူရောင် ဖဲထည်ကြားမှ ဖြူဆွတ်ဆွတ် ရုပ်ကလာပ်ကို
 ကြည့်သည်။ ထိုသဏ္ဍာန်သည် သူ့ဘွားဘွားမဟုတ်။ ပိုးဖဲကြီးဖြူဖြူလေးပါသော
 ကက်ဦးထုပ်အောက်မှ ဆံပင်သည် ဘွားဘွား၏ သပြေသီးမှည့်ရောင်ဆံပင်
 ဖြစ်သည်။ သို့သော် တွန့်ရှုံ့နှာခေါင်းက ဘွားဘွားနှာခေါင်းမဟုတ်။ ကွေးကျ
 နှုတ်ခမ်းနှင့် မေးစေ့ချွန်ချွန်ကလည်း ဘွားဘွားနှင့်မတူ။ ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် အေးစက်
 မာတောင့်နေမှန်းသိနိုင်သော ဝါရော်ရော်လက်များကလည်း ဘွားဘွား၏

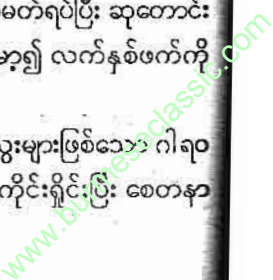

လက်များဟု မဆိုသာ။ အဝတ် ဝတ်ပေးထားသော ဖယောင်းရုပ်တုနှင့် တူနေ၏။ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း ဘွားဘွားအစစ်များ ရုတ်ချည်း ပေါ်လာလေမလားဟု တောတောင်ရေမြေခန်းဘက် ဟန်နီ လှမ်းကြည့်ရသည်မှာ အမော။ သို့သော် ဘွားဘွားပေါ်မလာ။ သေမင်းသည် ဘွားဘွားအား ဖယောင်းရုပ်တုအဖြစ် ပုံပြောင်းစေခဲ့ပြီ။ မျက်ခွံနှင့် ပါးစပ်ကို တင်းကျပ်စွာ စေ့ပိတ်ထားစေခဲ့ပြီ။

ဟန်နီသည် ဘယ်ခြေကို အားပြုပြီး ရပ်နေသည်။ ညာဘက်ကို ကွေး၍ ခြေဦးကလေးနှင့် ကိုယ်ဟန်ကို ထိန်းထားသည်။ လက်တစ်ဖက်ကို တွဲလောင်းချကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကော်လာထုံးကို ဆုပ်ထားသည်။ တစ်ဖက်တိမ်းဦးခေါင်းလေးပေါ်မှ သပြေညိုရောင် ဆံပင်ရွရွကောက်ကောက်လေးများက နားသယ်တွင် ဝဲခိုလျက်။ အပြာရစ် ရွှေညိုရောင်မျက်လုံးများက ရုပ်အလောင်း၏ မျက်နှာကိုကြည့်နေပြီး အနိဋ္ဌာရုံအပေါ် တအံ့နွေးနွေးဖြစ်နေသည်။ ပန်းရနံ့များ၏ လှည့်စားမှု ပါးသွားချိန်၌ သူခေါင်းခြောက်ရသော ရနံ့တစ်မျိုးက ဝေ့လာသဖြင့် ထိုရနံ့ဆီသာ သူစိတ်ရောက်ပြီး ထိုရနံ့ဝေ့လာလျှင် သူမျက်မှောင်ကြုတ်၍ အသက်ကို ပင့်ရှူသည်။ သူ ကျောချမ်းလာသည်။ နှုတ်ခမ်းများ တုန်ယင်လာသည်။ အသက်ကို ပင့်၍ပင့်၍ရှူရသဖြင့်မျက်ရည်မဲ့ငိုရှိုက်သလိုဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်လေးတို့နီက သူ့ကို ကုန်း၍ မွေးမွေးပေးပြီး ခေါ်ထုတ်သွားသည်။

သင်္ဂြိုဟ်သည့်နေ့တွင် သောမတ်(စ်)နှင့် ဇနီး၊ တိုနီနှင့် အရစ်ကာတို့သည် တစ်မြို့လုံးမှ ဝမ်းနည်းကြောင်းစကားကို နာရီပေါင်းများစွာ လက်ခံပြီးနောက် မိခင်ကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကို မြေချရန် လွှဲအပ်လိုက်ကြသည်။ ရုပ်ဝေးမိသားစုများ ဖြစ်သော ဟမ်ဘာ(ဂ်)နှင့် ဖရန်ဖွတ်မိသားစုများက ဈာပနပွဲသို့ လာကြရာ မင်းလမ်းအိမ်တွင် ထိုမိသားစုများကို နောက်ဆုံးအသုတ်အဖြစ် လက်ခံကြသည်။ တိုင်လုံးခန်းဆောင်၊ ခန်းမ၊ တောတောင်ရေမြေခန်းနှင့် စင်္ကြံတွင် လူများ ပြည့်သိပ်နေသည်။ ခေါင်းတလား၏ ခေါင်းရင်းဘက်၊ ဖယောင်းတိုင်မီးများအလယ်တွင် စိန်မေရီဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ သင်းအုပ်ပရိုင်စီမ်းသည် မတ်မတ်ရပ်ပြီး ဆုတောင်းပတ္တနာပြုနေသည်။ ကောင်းကင်ဘုံရှိရာဆီ မျက်နှာကိုမော့၍ လက်နှစ်ဖက်ကို မေးစေ့အောက်တွင် ဆုပ်ထားသည်။

သင်းအုပ်ဆရာသည် ကွယ်လွန်သူ၏ အရည်အသွေးများဖြစ်သော ဂါရဝတရား၊ နိဝါတ တရား လက်ကိုင်ထားပုံ၊ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းပြီး စေတနာ

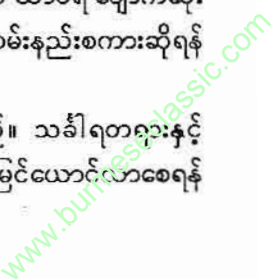

သဒ္ဒါတရား ထက်သန်ပုံတို့ကို ချီးမွမ်းပြောဆိုသွားသည်။ ဂျေရုစလင်အဖွဲ့နှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ သင်တန်းကိုပါ မချန်ခဲ့။ ကွယ်လွန်သူ၏ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသော ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြိုင်ဘက်ကင်းစကားပြောခြင်း အတတ်ပညာဖြင့် ရွှေချသလို အမွမ်းတင် ပြောဆိုသွားသည်။ ပြော၍ပြီးခါနီးတွင် 'နိဂုံး' ကိုလည်း အမွမ်းတင်ရမည်ဖြစ်ရာ 'အေးချမ်းသော ဘဝနိဂုံး' ဆိုသော စကားလုံးဖြင့် အမွမ်းတင်သွားသည်။

ယခုလို အချိန်အခါမျိုးတွင် တိုနီသည် ကိုယ်တိုင်နှင့်အတူ နေထိုင်သူများ အတွက် သူမ၏ အခန်းကဏ္ဍ အရေးပါမှန်းသိသည်။ သူမနှင့်အတူ သမီး အဲရစ်ကာ၊ မြေးမလေး အယ်လီဇဘက် တို့ကို သင်းအုပ်ဆရာအနီး၊ ခေါင်း တလား၏ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် နေရာယူစေသည်။ သောမတ်(စ်)၊ ဂါဒါ၊ ကလော့သိုင်းနှင့် ဟန်နိုတို့ကို ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်ထိုင်နေသော ကောင်စစ်ဝန် ခရော့ဂျာကြီးနှင့်အတူ ဒုတိယဆင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သူအနေဖြင့် သိပ် အဓိက မကျသော နေရာတွင် နေစေသည်။ တိုနီသည် ပခုံးကို မြှင့်၊ ရင်ကိုစွင့်ကာ မတ်မတ်ရပ်နေသည်။ လက်ထဲတွင် ဇာနက်ကွပ် လက်ကိုင်ပဝါကိုင်ထား၏။ သူမ၏ အဓိကကျသော အခန်းကဏ္ဍအတွက် ဂုဏ်ယူရလွန်း၍ မကြာမကြာ ထိုဂုဏ်ရောက်မှုက ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

လူအားလုံး၏ မျက်လုံးများ သူမအပေါ် စုပြုံကျနေမှန်းသိ၍ တိုနီသည် မျက်လွှာ အသာချထားသည်။ မျက်လွှာချထားသော်လည်း လူအုပ်ကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်၍ မျက်လုံးအကြည့်က လူအုပ်ထဲ တစ်ချက်တစ်ချက် ချော်ထွက်သွား သည်။ လူအုပ်ထဲတွင် ဟက်ဂင်းစထရွမ်းနွယ်ဖွား ဂျူလီမော်လင်ဒေါ့(ဖ်)နှင့် ခင်ပွန်းတို့ ရှိနေသည်။ လူအုပ်ထဲ မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)များ၊ ကစ္စတင်မိတ်ကာများ၊ လင်ဟာများ၊ အိုဗာဒီများ အားလုံး ရှိနေကြသည်။ တိုနီ ရှေ့သို့ အားလုံး ရောက်နေကြသည်။ ဂရန်လစ်ကိစ္စ အသာထား၊ ပါမနီဒါနှင့် ဟူဂိုဗိန်းရှင်ကိစ္စ အသာထား၊ ယခုလောလောဆယ် မိဘ၏ အရိပ်အာဝါသ ထာဝရ ပျောက်ဆုံး သွားပြီဖြစ်သော တိုနီဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)၏ ရှေ့မှောက်သို့ ဝမ်းနည်းစကားဆိုရန် အားလုံးရောက်နေရသည်။

သင်းအုပ် ပရိုင်စိမ်း တရားဟောနေဆဲဖြစ်သည်။ သင်္ခါရတရားနှင့် ပတ်သက်ပြီး လူတိုင်းလူတိုင်း မိမိ၏ ရုပ်အလောင်းကို မြင်ယောင်လာစေရန်

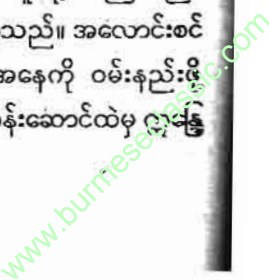

တရားဟောသွားသည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်နေလျှင် ဘယ်တော့မျှ မကျမည့် မျက်ရည်များ ယခု ထွက်ကျလာစေရန် မျက်ရည်ချူသွားရာ ငိုရသူများကပင် တရားဟောဆရာကို ပြန်ကျေးဇူးတင်ပြီး ငိုရသည်။ ဂျေရုစလင် အသင်း အကြောင်း သင်းအုပ်က မြွက်ဟသော် ကွယ်လွန်သူ၏ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးများ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျသည်။ ဆရာမနှမ်းစေ့၏ အစ်မတစ်ဦးသာ သင်းအုပ်၏ စကားကို တစ်လုံးမျှမကြားဘဲ ရှေ့တည့်တည့်ကို ပြူးကြည့်နေရှာသည်။ ပေါဂါးရက်၏ အဆက်အနွယ်ဖြစ်သော ဂါးရက်ညီအစ်မသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲ၍ အခန်းထောင့်တွင် ရပ်နေကြသည်။ ၎င်းတို့၏ မျက်လုံးများ ဝင်းပနေကြ၏။ ချစ်သူငယ်ချင်း သေဆုံးသွားသဖြင့် ဝမ်းသာနေကြသည်။ မနာလိုပင် ဖြစ်မိ၏။ သူတို့၏ မူရင်းသဘာဝနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေသော မနာလိုမှုမျိုးဖြစ်သည်။

ဆရာမနှမ်းစေ့သည် တစ်ချိန်လုံး ကိုယ့်နှာခေါင်း ကိုယ့်ဘာသာ လေတဖူးဖူး မှုတ်နေသည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) အပျိုကြီးသုံးဖော်ကား မငို။ ငိုခြင်းမှာ သူတို့၏ စရိုက်မဟုတ်။ မျက်နှာမငဲ့သော အနိစ္စတရားအတွက် ကြည်သာ ကျေနပ်ရမည်။

သင်းအုပ်ပရိုင်စိမ်း၏ 'အာမင်' ကို လိုက်ရွတ်ကြပြီးသော် အနက်ရောင် သုံးထောင့်ချွန် ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော အလောင်းထမ်း လူလေးဦး ဝင်လာကြသည်။ လျင်မြန်မှုကြောင့် ၎င်းတို့၏ဝတ်ရုံနက်ကြီးများက လေတိုးပြီး ဖောင်းကား သွားသည်။ ထိုလက်ပါးစေလေးဦးကို လူတိုင်းသိသည်။ ထိတ်ထိတ်ကြံ အသိုင်း အဝိုင်းတွင် ဧရာမ ညစာ စားဝိုင်းကြီးများရှိပါက ဟင်းအိုး အလေးအပင်များ မရန် ငှားရသည်။ မော်လင်ဒေါ့(ဖ်)တို့၏ ရေပုလင်းထဲမှ စပျစ်ရည်သောက်ဖူး ကြသူများဖြစ်သည်။ အထက်လွှာနှင့် ဒုတိယအလွှာတို့၏ ဈာပနပွဲတွင်လည်း ၎င်းတို့သည် မရှိမဖြစ်။ ထိုနေရာမျိုးတွင် ၎င်းတို့လေးဦးမှာ စွမ်းရည်ပြည့် အလုပ် သမားများဖြစ်၏။ ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ခေါင်းတလားကို သေသပ်လျင်မြန်စွာ သယ်ထုတ်သွားခြင်းသည် အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း သူတို့ သိကြသည်။ ထို့ကြောင့် လှုပ်ရှားမှုက ပေါ့ပါးသွက်လက်သည်။ အသံလုံသည်။ အလောင်းစင် ပေါ်မှ ဝန်ကို ပခုံးပေါ် မတင်ခင် မည်သူမျှ ထိုအခြေအနေကို ဝမ်းနည်းဖို့ အချိန်မရလိုက်ပေ။ ထို့နောက်ပန်းကြသေတ္တာကို တိုင်လုံးခန်းဆောင်ထဲမှ လှူငွေ ရရ ထုတ်သွားကြတော့သည်။

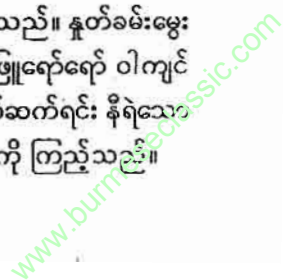

အမျိုးသမီးများက တိုနီတို့သားအမိကို ကရုဏာသက်ပြီး ဖျစ်ညှစ်သွားကြသည်။ တိုနီ၏လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ မျက်လွှာချ၍ နှစ်သိမ့်စကား ဆိုသွားကြသည်။ ထိုသို့ ဝမ်းမသာစကောင်းသော အချိန်အခါမျိုးအတွက် အားလုံးသည် အပိုအလိုမရှိ ကွက်တိဖြစ်နေကြသည်။ အမျိုးသားများက ရထားလုံးဆီသွားရန် ပြင်ကြသည်။

အေးစိမ့်နေသော မိုးဖွဲဖွဲအောက်၊ သစ်ရွက်မဲ့ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ရိပ်သာလမ်းတစ်လျှောက် အနက်ရောင်ရထားလုံးများ၊ တန်းစီ၍ မြူထုပ်တံဆိးနေသော လမ်းထဲ တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်သွားကြသည်။ ကျောက်ဖြူသား လက်ဝါးကပ်တိုင် စိုက်ထားသော ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) တို့၏ သင်္ချိုင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

အသစ်ရောက်လာသူအတွက် အုတ်ဂူနေရာကို အသင့်ပြင်ပြီးဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာခင်ရက်က သောမတ်(စ်)သည် အစောပိုင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)အချို့၏ အကြွင်းအကျန်များကို ဘေးသို့ ကပ်စေခဲ့ပြီး နောက်လူအတွက် နေရာပြင်ခိုင်းခဲ့သည်။ အသုဘပိုချင်းသံ ထွက်ပေါ်လာစဉ် ပန်းရန်ကိုင်ထားသော ကျင်းထဲသို့ ပျဉ်တလားကို ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း လျှောချကြသည်။ သင်းအုပ်ပရိုင်စိမ်းသည် လှိုက်လှဲသော အသံဖြင့် ဂူပေါ်မှကုန်း၍ ရုပ်အလောင်းကို စကားပြောသည်။ ကွယ်လွန်သူ၏ အမည်အပြည့်အစုံကို ခေါ်ပြီး လက်ဝါးကပ်တိုင်ပြကာ ဆုတောင်းစကားဆိုသည်။ သင်းအုပ်ဆရာ၏ အသံတိတ်သွားသော် အမျိုးသားများအားလုံး၏ လက်အိတ်နက်စွပ်ထားသော လက်များက ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်များကို ချွတ်လိုက်ကြသည်။

အသုဘပိုသူအားလုံးသည် ကွယ်လွန်သူ၏ အစ်ကိုနှင့် သားများ၏ လက်ကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဖျစ်ညှစ်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သောမတ်(စ်)သည် ဦးလေးနှင့် ညီမောင်တို့အလယ်တွင် ရပ်နေသည်။ သောမတ်(စ်)၏ ထူထူမဲမဲ သားမွေးကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးပေါ်ဝယ် မိုးရေစက်များ သီးလျက်။ ယခုနောက်ပိုင်း သောမတ်(စ်) အတော်ကလေး ဖိုင့်လာသည်။ ကြောနေအောင် သ ထားသော ပြင်ပသဏ္ဍာန်၏ တစ်ခုတည်းသော ဧရာရိပ်ဆိုလည်း မှန်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးချွန်ချွန်အောက်မှ ပါးနှစ်ဖက်က ဖောင်းလာသော်လည်း ဖြူရော်ရော် ဝါကျင်ကျင်နှင့် သွေးခန်းဆုတ်နေ၏။ လူစေ့တက်စေ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း နီရဲသော မျက်လုံးများဖြင့် ပန်းလျှပ်ကျေးစွာ လူတိုင်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်သည်။

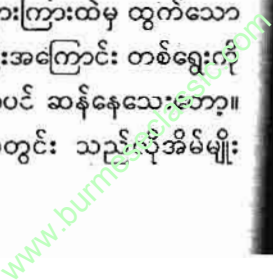

ထိုအချိန်တွင် မိုးသားကင်း၍ နေရောင်ကလေး လင်းလာသည်။ ရွာနေသော မိုးက တိတ်သွားသဖြင့် မိုးပုလဲ၂ စုစုတင်နေသော သစ်ပင်နှင့် ခြုံပင်များမှ တတောက်တောက်ကျလာသော မိုးပေါက်တို့၏ တဖြောက်ဖြောက် တေးသံထဲ ဖော်ကွဲငှက်ငယ်လေးက ဆွဲဆွဲငင်ငင် မြည်ကြွေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာ အမတ်မင်းသောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)၏ ကိုယ်ပိုင် ရုံးခန်းထဲတွင်ဖြစ်သည်။ စာရေးစားပွဲဘေးမှ သားရေဖုံးကုလားထိုင်တွင် လူလုံး လူဖန် သေးသေး အဘိုးအိုတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ အဘိုးအိုသည် မုတ်ဆိတ်မွေး အလျင်းမရှိ။ နဖူးနှင့် နားသယ်ပေါ်မှ ဆံပင်များက နှင်းကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ သည်။ ထိုင်နေပုံက ခပ်ကုန်းကုန်း။ လူနာတောင်ဝှေးပေါ် လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် အားပြုထားသည်။ လက်ပေါ်မှ မေးစေ့ချွန်ချွန်က သောမတ်(စ်)ထံ တည့်တည့် ညွှန်ထားသည်။ အဘိုးအို၏ စိန်းစိန်းဝါးဝါးအကြည့်ထဲတွင် မစ္စရီယာနှင့် စဉ်းလဲ မှုတို့ကို တွေ့ရသည်။ သောမတ်(စ်)သည် အဘယ်အတွက်ကြောင့် ထိုလူစား များကို မရှောင်ရသနည်းဟု စဉ်းစားဖွယ်ဖြစ်သည်။ အမတ်မင်း သောမတ်(စ်) ကား ကုလားထိုင်နောက်ကျောကို မှီကာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်လျက် ထိုပုပန် ဗျာများသော တစ္ဆေကောင်ကြီးကို သာမန်မြို့သားတစ်ယောက်လို စကား ပြောနေသည်။ ပွဲစားဂေါ်(ရ်)နှင့် ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) လုပ်ငန်းကြီး၏ ဦးစီး ခေါင်းဆောင်တို့ မင်းလမ်းအိမ်ဈေး ညိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဈေးညိုနေသည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီ။ ဂေါ်(ရ်)ပေးသော ဈေးနှုန်း ဒဂါးငွေ နှစ်သောင်းရှစ်ထောင် သို့မဟုတ် ကာလတန်ကြေး မတ် ရှစ်သောင်းလေးထောင် သည် အမတ်မင်းအတွက် ဈေးသိပ်နိမ့်နေသည်။ နောက်ထပ် ခြူးတစ်ပြား လောက်ထပ်တိုးလိုက်ပါက ရူးနေ၍သာဖြစ်မည်ဟု ကောင်းကင်ဘုံကို သက်သေ တည်၍ ဂေါ်(ရ်)က ဆိုသည်။ သောမတ်(စ်)သည် အိမ်၏ နေရာအကွက်အကွင်း ကောင်းပုံနှင့် သာမန်ထက်ပိုကြီးသော အိမ်အကြောင်း ပြောသည်။ သို့သော် ဂေါ်(ရ်)ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်က ပီပြင်သော အမူအရာ၊ သွားကြားထဲမှ ထွက်သော လေသံဖြင့် သူလုပ်ဆောင်ရတော့မည့် စွန့်စားခန်းကြီးအကြောင်း တစ်ရွေးကို ဆယ်စိတ် စိတ်၍ ပြောပြနေသည်။ ပြောပုံက ကဗျာပင် ဆန်နေသေးတော့။ ဂေါ်(ရ်)က သူ့မိတ်ဆွေကိုမေးသည်။ နှစ်တစ်ရာအတွင်း သည်လိုအိမ်မျိုး

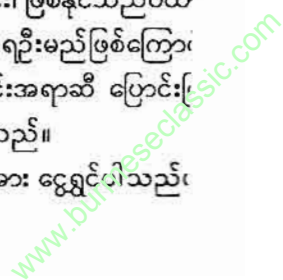
လိုချင်သူ ဘယ်နှစ်ဦး ပေါ်လာနိုင်သနည်း။ သည်လိုအိမ်ကို ဘယ်သောအခါမှ ပြန်ထုတ်နိုင်မည်နည်း။ ထုတ်နိုင်ပါက ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ ဘယ်ဈေးလဲ၊ ဘယ် တော့လဲ၊ နက်ဖြန် သန်ဘက်ခါလောက် ဘူချင်ရထားဖြင့် မဂိုသူဌေးတစ်ဦး ရောက်လာပြီး ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)စံအိမ်ကို ဝယ်တော့မည်လော။ ဤသတင်း သေချာသည်ဆိုလျှင် သူဆိုသော အိုက်ခမန်းဂေါ့(ရှ်)က ကိုယ့်လက်ဖြင့် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သတ်သေမည်။ အရှုံးသမားအဖြစ် ခံမည်။ သူ့အတွက် ကျင်း တူးကြပါစေ။

သူ့အတွက် ကျင်းတူးရမည်ကား အမှန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂေါ့(ရှ်)သည် ထိုစကားကို အာတွေ့လှသည်ဖြစ်ရာ သူ့အတွက် ကျင်းတူးကြပါစေဟု ထပ် ပြောသည်။ သူ့အခေါင်းပေါ် မြေစာခဲများ ပစ်ကြပါစေဟု ထပ်ကွန့်သည်။

သောမတ်(စ်) မကျေနပ်။ စံအိမ်ကို မည်သို့မည်ပုံ စိတ်ပိုင်းနိုင်ကြောင်း၊ သူ့နှမအပေါ်တွင် သူ တာဝန်ရှိကြောင်းပြောပြီး ဒဂါးငွေသုံးသောင်းတွင် တင်းခံ နေသည်။ သောမတ်(စ်)သည် ပြောပြီးလျှင် ဂေါ့(ရှ်)၏ ချေပချက်ကို နှစ်နာရီခန့် ကြာအောင် သည်းခံရသည်။ ဂေါ့(ရှ်) ပြောပုံမှာ ရယ်စရာလည်းကောင်း၊ စိတ်မရှည်စရာလည်းကောင်း၏။ ဂေါ့(ရှ်)သည် သူ၏ တစ်ဦးတည်းမူပိုင် စကားပြောဟန်ဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်း နှစ်ကိုယ်ခွဲ သရုပ်ဆောင်သွားသည်။ ခေါင် ကလေး တိမ်းကာ ရိုးစင်းသော အပြုံးလေးနှင့် မြှောက်လုံးပင့်လုံးလေးများသုံးပြီး ကြောင်သူတော်ပုံ ဖမ်းသွားသည်။ တစ်ဖန် သူ့လက်ဖြူဖြူကြီး ဆန့်ထုတ်ကာ “မတ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်နဲ့ပဲ သဘောတူလိုက်စမ်းပါ။ ဒါ ကျုပ်လို ဒါ ဖြောင့်တဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုဗျ” ဟု ဆိုသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ဂေါ့(ရှ်)၏ မျက်နှာဖုံးနောက်ကွယ်မှ ပြုလုပ်လှာသော စားနေကျကြောင်ဖား မျက်နှာကြီးက ကလေးပင် မြင်တွေ့နိုင်၏။

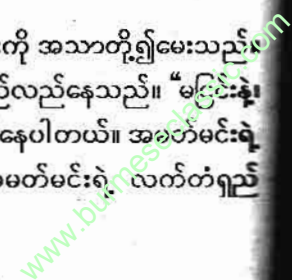
နောက်ဆုံးတွင် သောမတ်(စ်)က ဒဂါးငွေနှစ်သောင်းရှစ်ထောင် သို့မဟုတ် မတ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်သည် ဖြစ်နိုင်ဖွယ်မရှိကြောင်း၊ ဖြစ်နိုင်သည်ပဲထာ သူ ပြန်စဉ်းစားဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နှမနှင့် ဆွေးနွေးရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ထို့နောက် ဆွေးနွေးပွဲကို အခြားအကြောင်းအရာဆီ ပြောင်းပြီး ဂေါ့(ရှ်)၏ ဂျန်းမာရေးနှင့် စီးပွားရေးအကြောင်း မေးသည်။

ဂေါ့(ရှ်)သည် အခြေအနေ မကောင်းလှပေ။ သူ့အား ငွေရွှင်ပါသည်။

ပြောသော် ထိုစွပ်စွဲချက်ကို လက်ဖြင့် ရှေးယမ်းခါထုတ်ပြလိုက်သည်။ ဇရာကလည်း ထောင်း၊ အထက်ကဆိုခဲ့သလို သူ့အတွက် မြေကျင်းကလည်း တူးပြီး ဖြစ်ရာ အရက်ဖန်ခွက်ကိုပင် တစ်ဝက်လောက်သွန်ပြီးမှ သူ့ပါးစပ်ဆီ ဖန်ခွက်မ၍ သောက်နိုင်သည်။ လက်မောင်းများက တုန်တုန်ချီချီ၊ တုန်ရကောင်းလားဟု ဆဲနေ၍လည်း အပို၊ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်က မပါ။ သို့တိုင် သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ယခုထိ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ် မဖြစ်ခဲ့။ ကမ္ဘာကြီးကို မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်နေခဲ့သည်။ တော်လှန်ရေး၏ လှိုင်းတံပိုးက သူ့နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်သွားခဲ့သည်။ အမတ်မင်း၏ မွေးသဖခင် ကောင်စစ်ဝန်ဂျီဟန်ဘူဒင် ဘရွတ်(ခံ)၏ဘေးတွင် တစ်ချိန်က သူ ရပ်နေခဲ့ဖူးသည်။ ဒေါထ လှိုင်းထန်နေသော လူအုပ်ကြီးနှင့် နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဘဝသည် အတွင်းရော အပြင်ပါ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်မဟုတ်။ မဟုတ်ရေးချမဟုတ်။ စွမ်းပကားများကို သူ သိသည်။ စွမ်းပကားဆိုသည်မှာ စံနမူနာပင် ဖြစ်သည်ဟု ဖောင်ယာဘက်(ဂ်)က ဆိုခဲ့သည်။ ယခုချိန်ထိ သူ့ဝိညာဉ်က ရှင်သန်ဆဲ။ သူ့နှလုံးသားက နုပျိုဆဲ။ စိတ်လှိုင်းဂယက်များအတွက်၊ စံနမူနာများအတွက် သူ့ဝိညာဉ်နှင့် နှလုံးသားက ထာဝရ ရှင်သန်နုပျိုနေမည်။ သူ သေသည့်တိုင် မြေကျင်းထဲထိ သူ့စိတ် လှိုင်းဂယက်နှင့် စံနမူနာများက လိုက်ပါလာလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုစံနမူနာများကို အမိအရ အကောင်အထည် ဖော်ရမည်လော။ မဟုတ်ပါ။ အကြိမ်တစ်ထောင် ပြောမည် မဟုတ်ပါ။ ငွေကြယ်ပွင့်များကို မျှော်တမ်းကြသော်လည်း ရနိုင်ပါ၏လော၊ မရ။ ရအောင်ယူ၍မရ။ မျှော်လင့်ချက်သာဖြစ်၏။ လူ့ဘဝ၏ အလှပဆုံး မျှော်လင့်ချက်သာ ဖြစ်၏။ သည်လိုဖြစ်ရကောင်းလားဟု သူ့မိတ်ဆွေနှင့် သူ့ဖောက်သည်က သူ့ကို နှစ်သိမ့်စရာ မလို။ ကြမ္မာလှိုင်းက သူ့ကို ပခုံးပေါ် တင်ပေးထားသလို ငွေကြေးခနက သူ့မျက်ခုံးမွှေးပေါ် ပြေးနေသည်။ သို့သော် မှောင်ထဲ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ စိတ်ကူးဖဲရိုက်နေသူအဖို့...

ရုတ်တရက် ဂေါ(ရှ်)သည် အမတ်မင်း၏ ခူးကို အသာတို့၍မေးသည်။ “ပျော်နေတယ်ပေါ့” ဂေါ(ရှ်)၏ မျက်လုံးများ မျက်ရည်လည်နေသည်။ “မငြင်းနဲ့၊ ငြင်းရင်တော့ ဂိုဏ်းသင့်လိမ့်မယ်။ အမတ်မင်း ပျော်နေပါတယ်။ အမတ်မင်းရဲ့ လက်တွေက ဥစ္စာခနကို ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ အမတ်မင်းရဲ့ လက်တံရှည်

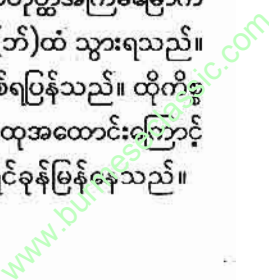
လက်မောင်းကြီးတွေနဲ့ သူ့ကို အရယူထားတယ်။ အားကောင်းတဲ့ လက်နဲ့ပေါ့”
သူ့ဘာသာသူ အမှန်ပြင်ပြောသည်။ “လက်မောင်း” ဆိုသောစကားကို သည်တစ်ခါ
နှစ်ကြိမ်ထပ်ပြောချင်ပုံမရ။ ပြောပြီး ဂေါ့(ရှ်) တိတ်နေသည်။ သောမတ်(စ်)၏
စိတ်ရှည်သည်းခံသော ငြင်းဆိုချက်ကို မကြား။ ဂေါ့(ရှ်) ကြည့်ရသည်မှာ
မမြင်မကမ်း အိပ်မက် မက်နေပုံရသည်။ ထို့နောက် ထရပ်သည်။

“အလုပ်ကိစ္စဆိုပေမဲ့ ကျုပ်တို့လေပေးနေကြပြန်ပြီ။ အချိန်ဆိုတာ ငွေပဲ။
ကျုပ်တို့ အချိန်မဖြုန်းကြဖို့နဲ့။ ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်ပါ။ အခုဟာက
အမတ်မင်းဖြစ်နေတော့ နားလည်မှာပါ” ထိုနေရာအရောက်တွင် ဂေါ့(ရှ်)သည်
ကာရန်နဘောအချို့ ရွတ်ပြတော့မလိုလုပ်ပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်
သည်။ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး ဂေါ့(ရှ်) အော်လိုက်သည်။ “အမတ်မင်းရဲ့ အမေ
အိမ်ကို ဒဂါးငွေ နှစ်သောင်းကိုးထောင်ထားဗျာ၊ ကာလတန်ကြေးနဲ့တွက်ရင်
မတ်ငွေ ရှစ်သောင်းခုနစ်ထောင်ပေါ့။ ဒီဈေး သင့်တော်တယ်မဟုတ်လား”

အမတ်မင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) သဘောတူလိုက်သည်။

တိုနီအတွက် ထိုငွေသည် ပြက်တီးပြက်ချော်နိုင်နေသည်။ နည်းလွန်း
နေသည်။ တွယ်ဖက်ထားသော မှတ်ဉာဏ်များအရ သူမတို့၏ ရှေးအိမ်ကြီးကို
ဤဈေးပေးခြင်းသည် တရားသည်ဟု မထင်။ အကြိမ် တစ်သန်းတွေးသော်မှ
တစ်ကြိမ်မျှ တရားသည်ဟုမထင်။ သို့သော် တိုနီသည် မိမိကိုယ်ကို လျင်မြန်စွာ
ထိန်းနိုင်သည်။ အနာဂတ်ရေးအတွက် အစီအစဉ်များချရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။

ရလိုက်သော ပရိဘောဂဝေစုများအတွက် တိုနီသည် အူထဲ အသည်းထဲက
ပျော်ရွှင်နေသည်။ ထို့ပြင် မိဘအိမ်၏ ခေါင်မိုးအောက်ဝယ် ပြာလောင်ခတ်နေစရာ
မလိုသဖြင့် အိမ်အသစ်တစ်လုံး ငှားရမ်းရေးကိစ္စအပေါ် အေးအေးဆေးဆေးနှင့်
စိတ်ရောကိုယ်ပါ နစ်မြုပ်ထားနိုင်သည်။ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းက ခက်ခဲလိမ့်မည်။
တွေးမိရုံနှင့် တိုနီ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျရသည်။ သို့သော် အပြောင်းအလဲ
ကလည်း တစ်မျိုးတော့ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ တိုနီအတွက် စတုတ္ထအကြိမ်မြောက်
အိမ်ပြောင်းခြင်း မည်၏။ တိုနီ အိမ်ရှာရသည်။ ဂျက်ကော့(ဘ်)ထံ သွားရသည်။
လိုက်ကာနှင့် လှေကားခင်း ကော်ဇောများအတွက် ဈေးဆစ်ရပြန်သည်။ ထိုကိစ္စ
များကိုလုပ်နေစဉ် တိုနီ ရင်ခုန်မြန်နေသည်။ လောကဓံ အထူးအထောင်းကြောင့်
သံမဏိပမာ မာကြောနေပါပြီ ဆိုသော အဘွားကြီးက ရင်ခုန်မြန်နေသည်။

ထိုပုံစံအတိုင်း ရက်များ ကုန်လွန်သွားသည်။ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ပတ် တိုင်ခဲ့ပြီ။ ဦးဆုံး နှင်းပွင့်များ ကျလာချိန်၊ မီးလင်းဖိုများ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မြည်လာချိန်၊ ဆောင်းဥတုက ချဉ်းနင်းဝင်ငံ့ရာကချိန်၊ ထိုအချိန်တွင် ဘူဒင် ဘရွတ်(ခဲ)များသည် ယခုနှစ်အတွက် ခရစ္စမတ်စားဝိုင်း မည်သို့နည်းဟု ဝမ်းပန်း တနည်း တွေးနေရသည်။ သို့သော် စကားလုံးများဖြင့် ဖော်ပြ၍ မစွမ်းသာအောင် ရုတ်ချည်းမြန်ဆန်သော အံ့ဩစရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ တိုနီ လုပ်လက်စအလုပ်များကို ချထားလိုက်ရပုံက လေဖြတ်သွားသကဲ့သို့ပင်။

“အစ်ကို... တိုနီ ရူးနေပြီလား၊ ဂေါ့(ရှ်)ကကော အိပ်မက် မက်နေ တာလား။ တကယ့်ကို မဖြစ်နိုင်တာကြီး... အံ့ပါရဲ့” တိုနီသည် နားထင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားသည်။ သောမတ်(စ်) ပခုံးတွန့်ရုံသာ။

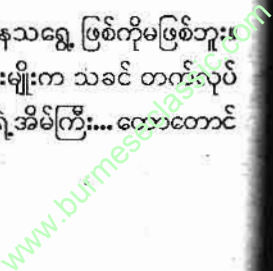
“ခုချိန်ထိ ဘာမှ မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူး တိုနီ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်လာနိုင်တာပေါ့။ ဒီကိစ္စကို တိုနီ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ပြန်စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် ဘာမှ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်လောက်စရာမရှိပါဘူး။ နည်းနည်းတော့ လန့်သွားမယ်။ ဒါ အစ်ကို ဝန်ခံတယ်။ ဂေါ့(ရှ်) စပြောတုန်းကလည်း အစ်ကို လန့်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တာကြီးဆိုတာကတော့... ဘာကြောင့်မဖြစ်နိုင်ရတာလဲ”

“တိုနီ သေမှာပဲ” ပြောပြီး တိုနီ ခုံပေါ် ထိုင်ချကာ မလှုပ်တော့ပေ။

မင်းလမ်းစံအိမ်ကိုဝယ်မည့်သူ ပေါ်လာပြီ။ သို့မဟုတ် ဝယ်ကောင်းဝယ်နိုင်သူ ပေါ်လာပြီ။ ထိုသူက စေ့စပ်ညှိနှိုင်းလိုသည်။ အခြားသူ ဟုတ်ရိုးလား။ ပေါ်တူဂီ နိုင်ငံ ကောင်စစ်ဝန် လက်ကားကုန်သည်ကြီး ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းပင်ဖြစ်၏။

သတင်းကို စကြားကြားချင်း တိုနီမှာ တအံ့တဩ။ မယုံကြည်နိုင်။ ထိုစိတ်ကူးကို လက်မခံနိုင်။ သို့သော် ထိုသတင်းမှန်ကြောင်း အကောင်အထည် လိုက် ခြပ်ထုလိုက်မြင်ရသောအခါ ဆိုလိုသည်မှာ ကောင်စစ်ဝန် ဟာမန်ဟက်ဂင်း စထရွမ်းသည် သူ့နဂိုပုံစံအတိုင်း အိမ်တံခါးဝရောက်လာသောအခါ တိုနီ ထိတ်ထိတ် ပျာပျာ မဖြစ်တော့။ ဣန္ဒြေဆည်နိုင်နေပြီ။

“ဒီလိုလုပ်လို့မဖြစ်ဘူးအစ်ကို။ တိုနီအသက်ရှင်နေသရွေ့ ဖြစ်ကိုမဖြစ်ဘူး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာကို ရောင်းမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလူစားမျိုးက သခင် တကယ်လုပ် မလဲဆိုတာ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့။ မာမာ့အိမ်ကြီး... တိုနီတို့ရဲ့အိမ်ကြီး... တောတောင် ရေမြေခန်း...”

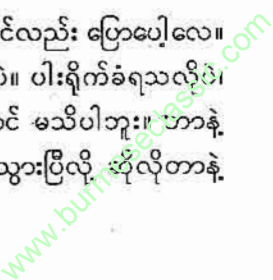

“ဘယ်လိုအရာတွေက ခြားထားလို့လဲ”

“ဘယ်လိုအရာတွေက ခြားထားသလဲ... ဟုတ်လားအစ်ကို၊ တောင်ကြီးတွေ ခြားထားတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ တောင်ကြီးတွေ။ ဒါပေမဲ့ သူက မြင်ပုံမရဘူး။ အဲဒီ နှာခေါင်း ပုတို၊ လူဘုတ်ပြီကြီး မမြင်တာ။ ဒီလူကြီးက ဘာမှဂရုမစိုက်ဘူး။ ခံစားချက်လည်း မရှိဘူး။ တယုတယလည်း မရှိဘူး။ အသေကောင်ကြီးလိုပဲ ပဝေသထီကတည်းက ဟက်ဂင်းစထရွမ်းနဲ့ တိုနီတို့ဟာ ပြိုင်ဘက်တွေပါ။ ဟိုင်နရစ်အဘိုးကြီးကဆိုရင် ပါပါနဲ့ ဘိုးဘိုးကို ကလိမ်ကျဖူးတယ်။ အစ်ကို့ကို ဟာမန် နှပ်မချသေးတာက သူ အခွင့်အရေး မရသေးလို့ပါ အစ်ကို။ တိုနီ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် လမ်းလယ်ကောင် လူမြင်ကွင်းမှာ သူ့နားရင်းကို ပိတ်ထိုး ဖူးတယ်။ အကြောင်းရှိလို့ ထိုးတာပေါ့။ သူ့အစ်ကိုကို ထိုးရကောင်းလားဆိုပြီး ဂျူလီက တိုနီကို ကုတ်တာ ရက်ရက်စက်စက်ပဲ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ကလေး ဆန်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ တိုနီတို့ နည်းနည်းလေး ကံခေပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့ အူမြူးနေခဲ့ကြတာ။ သူတို့ အူမြူးအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့လူတွေထဲမှာ တိုနီက အဓိကပဲ။ ခရစ်တော်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပေါ့။ စီးပွားရေးကိစ္စတွေမှာလည်း အစ်ကို့ကို ဟာမန်က ဘယ်လို တိုက်ခိုက်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်လိုတင်စီးခဲ့သလဲ တိုနီ မပြော တတ်ဘူး။ အစ်ကို အသိဆုံးပါ။ နောက်ဆုံးပိတ် သူတို့ အနိုင်ရသွားတဲ့ ကိစ္စကတော့ အဲရစ်ကာ အိမ်ထောင်ကောင်းကောင်းကျသွားပြီဆိုတာနဲ့ သူ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် ခြေပုန်းခုတ်ကြံစည်လာလိုက်တာ နောက်ဆုံး သူတစ်ပါး လင်သားကို ထောင်ကျအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့အထိပဲ။ အာဃာတကြီးတဲ့ သူ့ညီရဲ့ လက်ချက်ပေါ့။ ခုတော့ သင်းတို့က ရာရာစစ...”

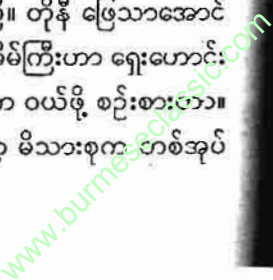
“နားထောင် တိုနီ၊ ဦးဆုံးအနေနဲ့ အစ်ကိုတို့ဘက်မှာ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး။ အစ်ကိုတို့က ဂေါ့(ရှ်)နဲ့ ဈေးစကားပြောခဲ့တာ။ ဂေါ့(ရှ်)က ဘယ်သူနဲ့မဆို တောပေးလို့ရတယ်။ အဲဒါ သူ့အခွင့်အရေး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာတော့ သရော်ခံရ သလိုလို ဘာလိုလိုပဲ”

“သရော်ခံရတယ်တဲ့လား၊ အစ်ကိုက ဒီလိုပြောချင်လည်း ပြောပေါ့လေ။ တိုနီ ပြောချင်တာကတော့ သိက္ခာချ ခံရတယ်ဆိုတာပဲ။ ပါးရိုက်ခံရသလိုပဲ၊ ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ အစ်ကို နည်းနည်းလေးတောင် မသိပါဘူး။ ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုရင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) မိသားစုတွေ နိဗ္ဗိတံသွားပြီလို့ ဆိုလိုတာနဲ့

အတူတူပဲ။ သူတို့ဟာ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)တွေကို ရှင်းပစ်လိုက်တယ်။ ဘူဒင်
 ဘရွတ်(ခ)တွေရဲ့နေရာကို ဝင်ယူလိုက်တယ်။ မရဘူးအစ်ကို၊ တိုနီ ဘယ်တော့မှ
 သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို သိမ်ဖျင်းတဲ့လုပ်ရပ်အတွက် တစ်ချက်ကလေးမှ
 ကူညီမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ သတ္တိရှိရင် လာပေစေ၊ တိုနီ ထွက်မတွေ့နိုင်ဘူး။
 အဲဒါ အစ်ကို သေချာမှတ်ထား။ တိုနီ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာပဲ သမီးနဲ့ မြေးနဲ့
 အတူ တံခါး သော့ခတ်ပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမယ်။ သူဝင်လာလို့ မရစေရဘူး။
 တိုနီလုပ်မှာက ဒါပဲ”

“အစ်ကိုသိပါတယ် တိုနီ၊ တိုနီ ထင်ရာလုပ်မှာပဲ ဆိုတာကို၊ ဒီလိုလုပ်တာ
 ဟာ ပုံမှန် လူမှုဆက်ဆံရေး ဟုတ်မဟုတ် ကြိုတင်စဉ်းစားဦး။ တိုနီလုပ်ပုံတွေ
 ကြောင့် သူက ခံစားသွားရမယ်။ ထိသွားမယ်လို့ တိုနီ ထင်နေသလား။ အဝေး
 ကြီးပဲ။ ဒီလိုလုပ်လို့ သူ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ နည်းနည်း အံ့ဩသွားမယ်။ ဒီလောက်ပဲ
 ပြဿနာက။ တိုနီက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အပြန်အလှန်မေတ္တာရှိနေကြမယ်လို့ထင်နေတာ။
 အဲဒါ မှားတယ် တိုနီ။ သူက အစ်ကို့ကို မမှန်းဘူး။ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း
 မှန်းမနေဘူး။ သူက သိပ်အောင်မြင်နေတဲ့လူ။ သဘောသက္ကာယလည်း အင်မတန်
 ကောင်းတယ်။ တကယ်လို့ တိုနီသာ သူနဲ့ လမ်းမှာ တွေ့လို့ တိုနီဘက်က
 စစ်ခင်းမနေဘူးဆိုရင် သူက ပုံမှန် မေးထူးခေါ်ပြော လုပ်မှာပဲ။ ဒီကိစ္စ အစ်ကို
 ပြောခဲ့တာ ဆယ်ကြိမ်ထက် မနည်းတော့ဘူး။ တိုနီ ဒီလိုလုပ်ရင် သူအံ့ဩသွားမှာ
 သေချာတယ်။ နှစ်မိနစ်လောက်ပေါ့။ ဘယ်သူကမှ သူ့လိုလူကို ဒုက္ခပေးနိုင်မယ့်
 အနေအထားမှာ မရှိတော့ဘူးလေ။ တိုနီက သူ့ကို ဘာတွေ အပြစ်တင်ချင်နေ
 တာလဲ။ စီးပွားရေးမှာ သူက အစ်ကို့ထက်ကျောသွားတဲ့အတွက်လား။ ရုပ်ရေး
 ရွာရေး ကိစ္စတွေမှာ သူက အစ်ကို့ရှေ့ ရောက်နေလို့လား။ အဲဒါ သူက
 အစ်ကို့ထက် စီးပွားရှာပိုကောင်းလို့၊ နိုင်ငံရေးမှာ ပိုတော်နေလို့... ဒီလို ခနိုးခန့်
 ရယ်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး တိုနီ...။ အိမ်အကြောင်းပဲ ပြန်ပြောမယ်။ အမှန်က
 အစ်ကိုတို့ရဲ့အိမ်ကြီးဟာ ရှေးဟောင်း အထင်ကရတွေ အတော်များများ ပျောက်ဆုံး
 ကုန်ပါပြီ။ အစ်ကို့အိမ်ဆီ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လာပါပြီ။ တိုနီ ဖြေသာအောင်
 ပြောပြတာပါ။ တခြားတစ်ဖက်က ကြည့်ရင်လည်း ဒီအိမ်ကြီးဟာ ရှေးဟောင်း
 ဖြစ်နေတာကြောင့်ပဲ ကောင်စစ်ပန်ဟက်ဂင်းစထရမ်းက ဝယ်ဖို့ စဉ်းစားတာ။
 သူတို့က မော်လင်ဒေါ့(ဖိ)တွေနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တော့ မိသားစုက တစ်အုပ်

တစ်မကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ငွေကြေးအရရော အနေအထား အရရော ထိပ်တန်း ရောက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ အပြင်ပန်းတစ်ခုခု ပျောက်ဆုံးနေတယ်။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ သမိုင်းဝင်အစစ်အမှန်ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့လည်း သူတို့ကြည့်ရတာ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ် ထိန်းသိမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပုံရတယ်။ ဒီအိမ်ကို ပြောင်းနေလိုက်ရင် သူတို့လည်း ရှေးဟောင်း ဆိုတဲ့ အနေအထား နည်းနည်းရလာမယ်။ တိုနီ စောင့်သာကြည့်လိုက်ပါ။ အစ်ကိုစကားလေး မှတ်ထား၊ ဟာမန်ဟာ ဒီအိမ်ကို မူလနဂိုနေအတိုင်းပဲ ထိန်းသိမ်းထားလိမ့်မယ်။ ဟိုတံခါးပေါ်က 'ဘုရားသခင် ပံ့ပိုးတော်မူအံ့' ဆိုတဲ့ နဖူးစည်းစာတမ်းကိုတောင် ထိန်းသိမ်းထားလိမ့်မယ်။ သူ သမာသမတ်ရှိလာ အောင်တော့ ဘုရားက တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းက သာလျှင် မိသားစုရော၊ လုပ်ငန်းရော နိဂိုနေရာ ပြန်ရောက်အောင် သူ့ဟာသူ တစ်ကိုယ်တော် လုပ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ... အား... အစ်ကို့ဆီက အဲဒီလို ကျိန်ဆဲတဲ့ စကားလေး ကြား ရတာ နားကြော စိမ့်သွားတာပဲ။ တိုနီ ဖြစ်စေချင်တာ အဲဒါပဲ။ အမယ်လေးနော်... တိုနီမှာ အစ်ကို့လို ခေါင်းမျိုးရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာ”

“အစ်ကို့ခေါင်းက တိုနီထင်သလောက် မစွံသေးပါဘူး”

“အစ်ကိုက ငြိမ်တိတ်နေတာပဲ။ တိုနီ နားမလည်တော့ဘူး။ ဟာမန် ဟက်ဂင်းစထရွမ်းက ဘာတွေလုပ်လဲ ပြောပြပါလား။ အစ်ကို ပြောချင် သလောက်သာပြော၊ အစ်ကို့ရင်ထဲမှာရှိတာနဲ့ တိုနီ့ရင်ထဲမှာရှိတာ အတူတူပဲနော်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုက အပေါ်ယံငြိမ်နေသလို စိတ်ထဲမှာရော တကယ်ငြိမ်နေလို့လား။ တိုနီတော့ မယုံဘူး။ အစ်ကို ပြောသွားသမျှတွေအားလုံးဟာ အစ်ကို့ဘာသာ အစ်ကို ပြန်နှစ်သိမ့်နေတာ”

“ကဲ... တိုနီ၊ နှုတ်ခမ်းတလန်ပန်းတလန်ဖြစ်လာပြန်ပြီ။ အစ်ကို့ပြောသမျှ လုပ်သမျှတွေ အကုန်လုံး တိုနီ သဘောရှိ ကြိုက်သလို ယူဆနိုင်တယ်။ စဉ်းစား တာလေးကတော့ အစ်ကို့အတွက်ထားပါ”

“ဒါဆိုတစ်ခုပဲ ပြောပြ၊ အခုဖြစ်ရပ်ဟာ အစ်ကို့အတွက် ခြောက်အိပ်မက်ကြီးနဲ့ မတူဘူးလား”

“အစစ်ပဲ”

“ဖျားနေတုန်း အိပ်မက် မက်သလိုပေါ့”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

“ရယ်စရာအကောင်းဆုံး ဟာသပြဇာတ်နဲ့ တူလား”

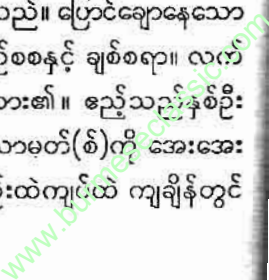
“တော်ပြီ တော်ပြီ၊ တော်ကြစို့”

*

ဤသို့ဖြင့် မင်းလမ်းစံအိမ်သို့ ကောင်စစ်ဝန် ဟက်ဂင်းစထရမ်းသည် ပွဲစား
ဂေါ့(ရှ်)နှင့်အတူ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဗရင်ဂျီဦးထုပ် ကိုင်ထားသော ဂေါ့(ရှ်)သည်
အကွက်ချောင်း၍ မကောင်းကြံသူပမာ ကုပ်ချောင်းချောင်းလေး ပါလာသည်။
အစေခံမလေးကို အမည်ကဒ်ပေးနေစဉ်ပင် တောတောင်ရေမြေခန်းထဲ ပြူးတူး
ပြီတဲ ချောင်းကြည့်လိုက်သေးသည်။

ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရမ်းကား မြို့ကြီးသား လုံးလုံးဖြစ်နေပြီ။ အထင်ကရ
စတော့(ခ်)ရှယ်ယာ ကစားသူကြီး၏ ကုတ်အင်္ကျီသားမွေးများက တစ်ပေခန့်
ရှည်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို ဖွင့်ထားသဖြင့် အတွင်းမှ ဖက်ဖူးရောင် သက္ကလတ်
အင်္ကျီလိပ် ဆောင်းတွင်းဝတ်စုံကို မြင်နေရသည်။ မတန်မဆ ဝပြီလာသဖြင့် မေးစေ
တင်မက မျက်နှာအောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး နှစ်ထပ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုနှစ်ထပ်ဖြစ်ရပ်ကို
မုတ်ဆိတ်မွေး တုတ်တုတ်ကြီးက ကွယ်မထားနိုင်။ မျက်မှောင်ကြုတ် နဖူးရှုံ့
သော်မှ ထိပ်ပြောင်ပြောင်ကြီးက အတစ်အတစ် ဖြစ်သွားသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်း
အထက်မှ နှာခေါင်းက ပြားသထက်ပြားလာပြီး ပါးစပ်ဟူ၍ အသက် ပြင်းပြင်း
ရှူရာ လျှာကို အာခေါင်နား ကပ်ထားသဖြင့် တရှူးရှူးအသံထွက်လာတတ်သည်။

တစ်ခါက နာမည်ကြီး အသက်ရှူသံကို တိုနီ ကြားလိုက်ရသော် တိုနီ
မျက်နှာ သွေးဖြန်းဖြန်းကြွလာသည်။ ရှောက်လုံးပေါင်မုန့်က မြင်ကွင်းထဲ
ဝင်လာသည်။ တိုနီ၏ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို တစ်ခဏမျှ ခြိမ်းခြောက်နေ၏။ တိုနီသည်
ခါးဝန်းဆီ အနားတွန့်လေးများ တွဲလွဲခိုနေသော ပုံကျသေသပ်လွန်းသည့်
အနက်ရောင်ဂါဝန်ကို ဝတ်ထားပြီး ဆိုဖာပေါ် ထိုင်နေသည်။ ပြောင်ချောနေသော
ဆံပင်ပေါ်မှ လွမ်းသူ့ကက်ဦးထုပ်လေးကလည်း ယဉ်စစနှင့် ချစ်စရာ။ လက်
နှစ်ဖက်ကို ကန့်လန့်ဖြတ် ရှေ့ချကာ ပခုံးကို စွင့်ထား၏။ ဧည့်သည်နှစ်ဦး
ဝင်လာသော် တိုနီသည် ဘာမှမဖြစ်သလိုပုံစံဖြင့် သောမတ်(စ်)ကို အေးအေး
ဆေးဆေး လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ယခုလို တိုနီ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ကျချိန်တွင်

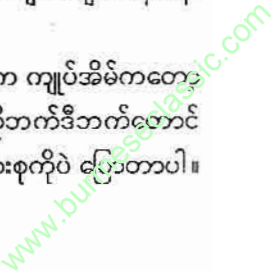

သောမတ်(စ်)သည် နှမကို ပစ်မထားလို။ ထို့ကြောင့် အခန်းအလယ်ထိ လျှောက်
 သွားပြီး ဧည့်သည်များကို ကြိုသည်။ တိုနီက ဆိုဖာတွင် ထိုင်မြဲထိုင်နေသည်။
 သောမတ်(စ်)သည် ပွဲစားဂေါ့(ရှ်)ကို ဖက်လဲ့တကင်းကြိုဆိုသည်။ ကောင်စစ်ဝန်
 ဟက်ဂင်းစထရွမ်းကို အမှားအယွင်းမရှိ လေးစားသမှုပြု၍ နှုတ်ဆက်သည်။
 ထို့နောက်မှ တိုနီက သူမဆန္ဒအရ ထိုင်ရာမှထပြီး ဧည့်သည်တော်နှစ်ဦးစလုံးကို
 တစ်ပေါင်းတည်းထား၍ တစ်ကြိမ်တည်း အလောတော်ကလေး ဦးညွတ်ပြလိုက်သည်။
 စိတ်ထက်သန်မှုကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ်ကလေးသော်မျှ မပေါ်ရအောင်နေသည်။ ပြီးမှ
 အစ်ကို၏ ဧည့်သည်များကို ဖိတ်ခေါ်သံနှင့်အတူ ဝင်ထိုင်သည်။

အားလုံးထိုင်ပြီးလျှင် ဟာမန်နှင့် ပွဲစား အချိအချ စကားပြောကြသည်။
 ယခုလို အနှောင့်အယှက်ပေးရခြင်းအတွက် သည်းခံပါရန် တောင်းပန်နေသော
 ပွဲစားဂေါ့(ရှ်)၏ အသံက အလွန်တရာ ခယဝယ နိုင်နေသည်။ ထိုခယဝယသံစဉ်
 ထဲမှ မစ္စရိယ အောက်ရေစီးသံကို ကြားရနိုင်သည်။ ဟာမန်ကမူ အိမ်ကိုသာ
 လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရန် ဆန္ဒပြင်းပြနေ၏။ ရှောက်လုံးပေါင်မုန့်နှင့် ငန်းအသည်း
 အစာသွတ်မုန့်ကို ကွက်ခနဲမြင်သွားစေသော အသက်ရှူသံကို ပြုပြီး ဟာမန်သည်
 တူညီသော အကြောင်းအရာကို ကွဲလွဲသော စကားလုံးများဖြင့် ပြောသွားသည်။
 နဂိုစိတ်ထဲရှိပြီးသား အကြံကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အား ဈေးတိုးတောင်းခြင်း
 မပြုရန် ပွဲစားကို ကူပုံခြင်းလည်း မည်၏။ ပတ်သက်ဆက်နွယ်သူအားလုံး
 စိတ်ကျေနပ်ပြီး အရောင်းအဝယ် အတည်ဖြစ်လာစေရန် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ဟာမန်၏ ဟန်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် အရေးကြီး
 ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးအလား ထင်ရသည်။ ပါမနီဒါကတော်ဟုခေါ်သော တိုနီ
 တစ်ယောက် သူ့အား အထူးတလည်ဖြစ်သွားစေရန် စကားပြောနေစဉ် တိုနီကို
 လှည့်ကြည့်ရလွန်း၍ တိုနီဘက်သို့ လုံးလုံး လှည့်ပြောနေသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လာ
 သည်။ ဤအိမ်ကို သူ ဝယ်လိုခြင်း၏ အကြောင်းရင်း အသေးစိတ်ကို ဖွင့်ဆို
 ပြနေစဉ် သူ့လေသံက တောင်းပန်နေသယောင်ဖြစ်သည်။ “ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း
 လိုချင်လို့ပါ” ဟု ဟာမန်က ဆိုသည်။

“ကျုပ်တို့ အိမ်ကြီးကြီးလိုနေလို့ပါ။ သဲဖြူလမ်းထဲက ကျုပ်အိမ်ကတော့
 ပြောမယုံ ကြိုးဖူးမှသိ ဆိုတာမျိုး၊ ကျဉ်းလွန်းအားကြီးလို့ ဟိုဘက်ဒီဘက်တောင်
 မလှည့်သာဘူး။ ကုမ္ပဏီကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိသားစုကိုပဲ ပြောတာပါ။

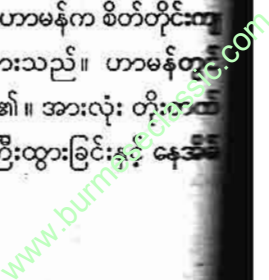
ဟူးနီးယပ်(စ်)ရော၊ မော်လင်ဒေါ(မ်)ရော၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ညီ မောရစ်ရဲ့ မိသားစု၊ အားလုံး ငါးသေတ္တာထဲက ငါးတွေလို ကျုပ်ညပ်နေတာပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်မလဲ ”

ဟာမန်သည် ပါးစပ်က ခိုရှုံးအောင် ညည်းပြနေသော်လည်း ဟန်ပန် အမှုအရာက ခပ်ရင့်ရင့်။ “ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မြင်သာအောင်ကြည့်လေ၊ ကျုပ်တို့မှာ လုပ်ချင်ရာလုပ်ဖို့ ငွေ ဒီလောက်ပေါနေတော့လည်း ဒီလိုကိစ္စတွေကို သည်းခံ ရတော့မပေါ့ ” ဟု မပြောသော်လည်း ပြောသလိုပင်။

“ဇာလိုင်နဲ့ ဘော့(ပ်)တို့ အိမ်လိုတဲ့အထိ စောင့်ဖို့ ကျုပ် စဉ်းစားခဲ့ သေးတယ်။ သူတို့က ကျုပ်အိမ်ကို ယူလိုရတယ်လေ။ ကျုပ်က ကျုပ်အတွက် ခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံး ထပ်ရှာရမှာပေါ့။ တကယ်တမ်းကျတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ...” ပြောနေရင်း တိုးလိုးတန်းလန်း ရပ်သွားသည်။ ပြီးမှ “ကျုပ်သမီး ဇာလိုင်ကို ဘော့(ပ်)နဲ့ စေ့စပ်ထားတာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။ ဘော့(ပ်)ဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့ ညီတော်မောင် ရှေ့နေကြီးရဲ့ သားကြီးပေါ့။ မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့ အချိန်ထပ်ဆွဲလို့ မကောင်းတော့ဘူး။ အလွန်အလွန် နှစ်နှစ်ပဲ။ ငယ်တော့ငယ်သေးပေမယ့် ငယ်လေကောင်းလေပါပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ခုလိုအခွင့်အရေးကောင်းကောင်း တစ်ခု ကမ်းလှမ်းခံထားရတုန်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကို စောင့်နေတော့မလဲ၊ ယုတ္တိမရှိဘူးလေ ”

ထိုစကားကို အားလုံး သဘောတူသည်။ လာမည့် မင်္ဂလာပွဲအကြောင်း ပြောစဉ် စကားဝိုင်း ခဏတစ်ဖြုတ် တိတ်သွားသည်။ မြို့ပေါ်တွင် တစ်ဝမ်းကွဲ မောင်နှမချင်း ပေးစားသည့် ဓလေ့က ရှားပါးသည်။ ဟက်ဂင်းစထရမ်းတို့၏ ကိုယ့်အိတ်ထဲ ကိုယ်ပြန်ဖိတ်သည့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပွဲကိုမူ မေးငေါ့ခြင်း မရှိကြ။ ထိုမင်္ဂလာစုံတွဲထွက်မည့် ပျားရည်ဆမ်းခရီးကို စပ်စုကြရာ ရီဗာရာနှင့် နိုက်(စ်)ဟု သိရသည်။

ဟာမန်၏ ကျန်သားသမီးများအကြောင်းမေးသော် ဟာမန်က စိတ်တိုင်းကျ ကျေနပ်နေပုံပင်။ ပခုံးလေး တတွန့်တွန့်နှင့် ပြောသွားသည်။ ဟာမန်တို့ သားသမီး ငါးဦးရှိပြီး ညီဖြစ်သူ မောရစ်တွင် လေးဦးရှိ၏။ အားလုံး တိုးတက် ထွန်းကားနေကြသည်။ ဟာမန်စကားသည် မိသားစု ကြီးထွားခြင်းနှင့် နေအိမ် ကျဉ်းပုံဆီ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဒီအိမ်ကတော့ တကယ့်ကိုပဲဗျာ... အပေါ်တက်လာတဲ့တစ်လျှောက်လုံး ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ တကယ့် ပုလဲတနှုန်းပဲ။ ခင်ဗျားတို့လည်း အကြီးကြီးကို သေးသေးလေးနဲ့ နှိုင်းပြရမယ်ဆိုရင် ဒီလိုပဲပြောမှာ။ ဟားဟား... နံရံအလှဆင်လိုက်ကာ ကိုပဲ ကြည့်၊ ကျုပ်စကားပြောနေတဲ့ တစ်ချိန်လုံး ကျုပ်မျက်လုံးတွေက အဲဒီလိုက်ကာဆီကနေ မခွာနိုင်ဘူးဖြစ်သွားတယ်။ သူမတူအောင်လှတဲ့ အခန်းပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘဝကို ဒီလိုဖြတ်သန်းခဲ့ရပါလားလို့ ကျုပ် တွေးမိလိုက်ရင်.... တကယ်တော့...”

“ဖြတ်ပြောပါရစေ” ဟု တိုနီ လည်ချောင်းသံကြီးဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“အား... ရပါတယ်၊ ပြောပါ” ယဉ်ကျေးသောအပြုံးလေးဖြင့် ဟာမန် တုံ့ပြန်ပြီး သောမတ်(စ်)နှင့် ပွဲစားကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ရာ စကားကောင်းနေကြပုံရ၍ ဟာမန်သည် သူတိုင်နေသော ကုလားထိုင်ကို တိုနီဆိုဖာနားရောက်အောင် ဆွဲလိုက်သည်။ တိုနီဘက် ကိုယ်ကို ကိုင်းထား၍ ဟာမန် မှုတ်ထုတ်သောလေက တိုနီထံ တိုးဝင်နေသည်။ တိုနီသည် ရိုင်းရာကျမည်စိုး၍ မျက်နှာ တစ်ဖက် မလွှဲဘဲ ကိုယ်ကို မတ်နိုင်သမျှ မတ်မတ်ထားကာ မျက်လုံးကို စင်း၍ အထင်သေးဟန်ဖြင့် ဟာမန်ကို ကြည့်သည်။ ဟာမန်က သတိထားမိပုံမရ။

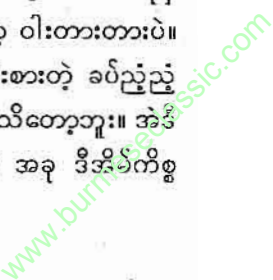
“ပြောပါဗျာ၊ ကြည့်ရတာ ကျုပ်တို့တစ်တွေ အရောင်းအဝယ်လုပ်တာ ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ အရင်ကတည်းက ထင်တယ်၊ ဘာတွေများ ဈေးဆိုင်ခဲ့ကြပါလိမ့်၊ သကြားမုန့်တွေနဲ့ တူတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ချိုချိုအိအိ မုန့်ကလေးတွေလေ။ ခုတော့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးလုံးဗျ”

“ကျွန်မ မမှတ်မိဘူး”

ဟာမန်မျက်နှာသည် မသင့်တော်လောက်အောင် နိုးကပ်လာပြီး မုန်းစရာကောင်းလှသဖြင့် တိုနီ ဇက်ခိုင်ခိုင်ထား၍ ခေါင်းကို မတ်ထားရသည်။

“မမှတ်မိဘူးလား”

“မမှတ်မိဘူး။ သကြားမုန့်နဲ့ပတ်သက်တာဆိုရင်တော့ ဘာတစ်ခုမှ မမှတ်မိဘူး။ ရှောက်လုံးပေါင်မုန့်နဲ့ ပတ်သက်တာကတော့ ဝါးတားတားပဲ။ မုန့်ထိပ်မှာ ဝက်အူချောင်းပါတယ်လေ။ ကျောင်းတက်ရင်းစားတဲ့ ခပ်ညှည့် မုန့်တွေပေါ့။ အဲဒါ ရှင့်မုန့်လား၊ ကျွန်မ မုန့်လားတောင် မသိတော့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက အားလုံး ကလေးတွေ ရှိသေးတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ အခု ဒီအိမ်ကိစ္စ

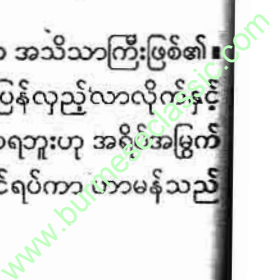
ကတော့ ပွဲစားကြီး ဂေါ့(ရှ်)နဲ့ပဲ လုံးလုံးဆိုင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး”

ထိုစဉ် သောမတ်(စ်)သည် နှမဖြစ်သူကို အချိန်မီကယ်တင်ရန်အတွက် အိမ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပါဟု ဧည့်သည်များအား ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ အစ်ကိုအား ကျေးဇူးတင်စွာ တိုနီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ဧည့်သည်များ အသင့်ဖြစ်နေကြ၍ တိုနီကို နှုတ်ဆက်သည်။ အိမ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးပါက နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့လိုပါကြောင်း ပြောသည်။ အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)သည် ဧည့်သည်နှစ်ဦးအား ထမင်းစားခန်းဆီ ဦးဆောင်ခေါ်ငင်လာ၏။

သောမတ်(စ်)သည် ဒုတိယထပ်အခန်းများ၊ ပထမထပ် စင်္ကြံခန်းများ၊ မြေညီထပ်မှ မီးဖိုနှင့် သိုလှောင်ခန်းများ အားလုံးကို လိုက်လံပြသသည်။ အလုပ်ချိန်အတွင်းဖြစ်နေ၍ အာမခံကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲ ဝင်မကြည့်။ ဒါရိုက်တာ အသစ်အကြောင်း စကားရောက်သွားသော် ဟာမန်က ‘သိပ်ရိုးတဲ့လူ’ ဟု ကြေညာသည်။ သောမတ်(စ်) ခပ်မဆိတ်သာ နေသည်။

ခြံထဲဆင်းလာကြရာ တစ်ခြံလုံး လွင်တီးခေါင်ဖြစ်နေသည်။ မပျော်တပျော် နှင်းများအောက်တွင် ခြံက ပုံပျက်ပန်းပျက်။ ဝင်းတံခါးကို ကြည့်ကြသည်။ ပြန်လှည့်၍ ရှေ့ဝင်းထဲမှ ခဝါရုံကိုရောက်သော် ထိုမှတစ်ဆင့် လမ်းကျဉ်းလေး အတိုင်း လျှောက်လာပြီး နံရံများအကြားမှ ဝက်သစ်ချပင်ရှိရာ နောက်ဘက် ဝင်းထဲ ဝင်မိကြ၏။ နောက်ဘက် အဆောက်အအုံများဆီ ရောက်လာသည်။ အဆောက်အအုံများမှာ အိုမင်းနေသည့်အပြင် ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်းမှုမရှိသဖြင့် ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်း အတိသာ။ လမ်းခင်းကျောက်တုံးများကြားမှ ရေညှိရေမှော်နှင့် မြက်ပင်များက မြင်မကောင်း။ လှေကားများက သာဆိုးသေးသည်။ ဘိလိယက် ခန်းကို အဝေးမှ မျှော်ကြည့်ရသည်။ ဝင်ဖို့မလွယ်။ ကြမ်းများက စိတ်မချရ။ ထို့ကြောင့် ကြောင်မိသားစုက အနှောင့်အယှက်မရှိ၊ အိမ်လခပေးစရာမလိုဘဲ အခန်းသား နေနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

ဟာမန် စကားများများ မဆို။ အစီအစဉ်ဆွဲနေပုံက အသိသာကြီးဖြစ်၏။ “ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ” ဟုသာ ပြောနေပြီး ကြည့်လိုက်၊ ပြန်လှည့်လာလိုက်နှင့် သူ့မူရာသည် ဒီအိမ်ကို ငါဝယ်လို့ကတော့ ဒီလိုပုံ မဖြစ်စေရဘူးဟု အနိပ်အမြွက် ပြနေသည်။ အဆောက်အအုံတစ်လုံး၏ မြေညီထပ်တွင်ရပ်ကာ ဟာမန်သည်

ဟာလာဟင်းလင်း ထပ်ခိုးကို မော့ကြည့်သည်။ “ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ” ဟု ထပ်ပြောပြီး သံချေးကိုက် ချိတ်ကောက်ဖြင့် ကြိုးကြိုးကို ဆွဲဖယ်သည်။ ထိုကြိုးကြီး တွဲလောင်းကျကာ ဆွေးမြည့်နေသည်မှာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့။ ထို့နောက် ကျောခိုင်း ထွက်ခွာလာသည်။

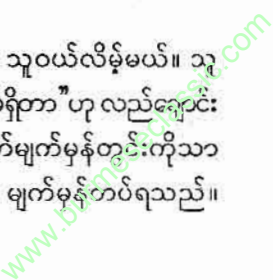
“အခုလို တကူးတက လိုက်ပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမတ်မင်း။ ကြည့်စရာ ကုန်သွားပြီထင်ပါတယ်” ထိုစကားပြောပြီးသည်နှင့် ဟာမန်သည် အိမ်ရှေ့ရောက်သည်အထိ စကားတစ်ခွန်းမျှမဆို။ ဧည့်သည်နှစ်ဦး အပေါ် ပြန်တက်ကာ တောတောင်ရေမြေခန်းထဲဝင်ပြီး တိုနီကို နှုတ်ဆက်သည်။ သောမတ်(စ်)က လှေကားလိုက်ဆင်းပြီး အဝင်ဝထိ ပြန်လိုက်ပို့သည်။ ဟာမန် သည် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလာခဲ့သလောက် အိမ်ရှင်ကို ဝှတ်(ဒ်) ဘိုင်ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် သူ့အဖော်နှင့်အတူ နှစ်ဦးသား ရေပက်မဝင် စကားပြောရင်း လမ်းတစ်လျှောက် ဆင်းသွားသည်ကို သောမတ်(စ်) မြင်လိုက် ရသည်။

သောမတ်(စ်)သည် နှမရှိရာဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။ တိုနီမျက်နှာက မာတောင် နေသည်။ ပြတင်းအနီးတွင် တောင့်မတ်နေအောင်ထိုင်လျက် ဧရာမ နှစ်ချောင်းထိုး အပ်ကြီးဖြင့် သိုးမွေးထိုးနေသည်။ သောမတ်(စ်) စကားမဆိုတော့ဘဲ ဘောင်းဘီ အိတ်တွင်း လက်ထည့်ကာ အခန်းတွင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် နေသည်။ နောက်ဆုံး သောမတ်(စ်)ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ပွဲစားလက်ထဲကိုတော့ ထည့်လိုက်ပြီ။ ဘာဖြစ်လာမလဲ စောင့်ကြည့် ကြရမယ်။ အစ်ကို့အထင် သူ တစ်အိမ်လုံးကို ဝယ်လိမ့်မယ်။ သူက ဒီအရှေ့မှာ နေပြီး နောက်ဘက်ကို တခြားနည်းလမ်းနဲ့ အသုံးချလိမ့်မယ်”

တိုနီသည် အစ်ကို ကိုလည်း မကြည့်၊ ဣရိယာပုတ်ကိုလည်း မပြင်၊ သိုးမွေး အထိုးလည်း မပျက်။ အထိုးမပျက်သည့်အပြင် အပ်များက ရှေ့တိုး နောက်ငင် ပို၍ပင် မြန်လာသည်။

“သေချာတာပေါ့၊ သူ ဝယ်လိမ့်မယ်။ တစ်ခုလုံး သူဝယ်လိမ့်မယ်။ သူ ဘာကြောင့်မဝယ်ရမှာလဲ၊ မဝယ်နိုင်စရာအကြောင်း ယုတ္တိမှမရှိတာ” ဟု လည်ချောင်း သံကြီးဖြင့် တိုနီ ဖြေလိုက်ပြီး မျက်ခုံးပင့်ကာ ကိုင်းလွတ်မျက်မှန်တွင်းကိုသာ မျက်လုံးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ သိုးမွေးထိုးလျှင် တိုနီ မျက်မှန်တပ်ရသည်။

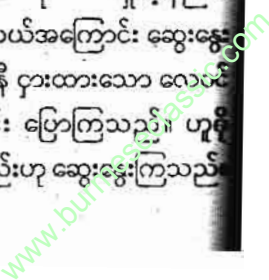
မျက်မှန်တွင်းကို တိုနီ ကြည့်နေသော်လည်း အကြည့်က နှစ်ချောင်းထိုးအပ်
များပေါ် မဟုတ်။ တစ်ချိန်လုံး တတက်တက် အသံပေး၍ ဒလိန်းထိုးနေသော
နှစ်ချောင်းထိုးအပ်များပေါ်မဟုတ်။

*

ခရစ္စမတ်ချိန်ခါ တန်ခွဲပြီ။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီး မပါဝင်သော ပထမဦးဆုံး
ခရစ္စမတ်ဖြစ်၏။ နှစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့ညကို အမတ်မင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)၏
အိမ်ဂေဟာတွင် ဆင်နွဲ့ကြရာ ထိုပွဲတွင် ခရော့ဂျာများနှင့် ဧရာလမ်း ဘူဒင်
ဘရွတ်(ခံ) အပျိုကြီးမမများ မပါ။ ကြာသပတေးနေ့ မိသားစုတွေ့ဆုံပွဲစခန်း
သိမ်းသွားသည်မှာ ကြာပြီ။ ထို့ပြင် သောမတ်(စ်)ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိခင်ကြီး
လက်ထက်က ရှိရှိသမျှ လူအားလုံးကို သူ့လက်ထက်အထိ လက်ဆောင်ပေးရန်
စိတ်မပါ။ တိုနီ၊ အဲရစ်ကာ၊ အယ်လီဇဘက်၊ ခရစ်ရှန်း၊ ကလော့သိုင်းနှင့် ဆရာမ
နှမ်းစေတို့ကိုသာ ဖိတ်၏။ နှစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့တွင် နှမ်းစေက ပြန်ဖိတ်သဖြင့်
သူမ၏ အိုက်စပစ်အခန်းကျပ်ကျပ်ထဲ ခရစ္စမတ်ပွဲ ဆင်နွဲ့ကြရာ ခါတိုင်းလို
ကမောက်ကမနှင့် ရယ်ရသည်။

နှစ်ဆယ့်လေးရက်ည ငါးတန်းလမ်းအိမ်တွင် ကျင်းပသော ခရစ္စမတ်ပွဲတွင်
သံပြိုင်တေးအဖွဲ့လည်း မပါ။ ရှူးဖိနပ်နှင့် သားမွေးထည်များ လက်ခံသော
မရှိနှမ်းပါးများလည်း မလာ။ 'မြင့်မြတ်ည' ဓမ္မတေးများကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
ရိုးရိုးသာ သီဆိုသွားကြသည်။ မင်းကတော် ဂါဒါအစား ဆရာမနှမ်းစေက
ခရစ္စမတ်နှင့် သက်ဆိုင်သော အခန်းကို ဖတ်ပြသွားသည်။ ဂါဒါသည်
ဘာသာရေးကိစ္စများအပေါ် ဘယ်သောအခါမျှ အလေးအနက် မရှိတတ်ပေ။
ထို့နောက် 'အို x x x အမြဲစိမ်း' ဆိုသော သီချင်းကို အားလုံး အသံ ခပ်နိမ့်နိမ့်ဖြင့်
ဆိုကြပြီး ခန်းမထဲဝင်သည်။

ခရစ္စမတ်ပွဲတွင် ပျော်စရာအကြောင်းရင်းလည်း မရှိခဲ့။ မည်သူမျက်နှာမှ
ဝင်းပမနေ။ မည်သူမျှ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်မနေကြ။ ပြောစရာ ဘာရှိအံ့နည်း။
သွားလေသူ မိခင်ကြီးကို လွမ်းရသည်။ အိမ်အရောင်းအဝယ်အကြောင်း ဆွေးနွေး
ရသည်။ ဟိုစတိန်ဂိတ်အပြင်ဘက် သမ္မရာကုန်းတွင် တိုနီ ငှားထားသော လေယာဉ်
လေထွက်ကောင်းသည့် အိမ်ခန်းလှလှလေးအကြောင်း ပြောကြသည်။ ဟူရီ
ဗိန်းရှင့် ထောင်မှလွတ်လာပါက ဘာဆက်ဖြစ်လာမည်နည်းဟု ဆွေးနွေးကြသည်။

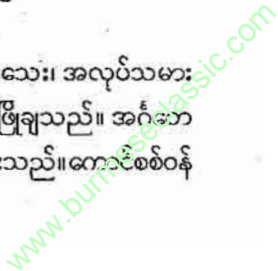
ဂျီဟန်ပေါက်စက စန္ဒရားဆရာဖား(လ်)သင်ပေးသော တီးကွက်အချို့တီးပြသည်။ သားအမိစုံတွဲ တီးကြပြန်သည်။ ဂျီဟန် တီးသမျှ အမှား သိပ်မကင်း။ သို့သော် မိုဇတ်၏ တီးလုံးကို နားဝင်ပီယံဖြစ်အောင် တီးပြနိုင်သည်။ ထိုအခါ ဂျီဟန် လေးကို ချီးကျူးကြ၊ မွေးမွေးပေးကြနှင့် အိုင်ဒါကမူ ဂျီဟန်သည် ဝမ်းပျက်ထား၍ အားကုန်နေသည်ဟုဆိုကာ အိပ်ရာဝင်ရန် ခေါ်သွားသည်။

ခရစ်ရှန်းပင် ရွတ်ချင်နောက်ချင် စကားပြောချင်စိတ် ကုန်ခမ်းနေသည်။ အစ်ကိုနှင့် ရန်ဖြစ်ပြီးကတည်းက လက်ထပ်မည့်အကြောင်း လေသံမဟတော့။ ယခင်ပုံစံအတိုင်း စခန်းသွားနေသည်။ သူ၏ ဘယ်ဘက်အခြမ်းနာကျင်မှုအတွက် ကိုယ်ချင်းစာမှုလေးရအောင် မျက်လုံး တလည်လည်လုပ်၍ အားထုတ်သေးသည်။ ကလပ်ကို ခပ်စောစောသွားပြီး ညစာ စားခါနီး ပြန်လာသည်။ ထုံးတမ်း စဉ်လာထက် အချိန်နောက်ကျပြီးမှ ညစာ စားပွဲကို ကျင်းပခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)များသည် ခရစ္စမတ်စားပွဲကို ပျော်ခဲ့ရပါသည်။

၁၈၇၂ ခု နှစ်ဦးပိုင်းတွင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ကြီး၏ နေအိမ် ပြိုကွဲခဲ့သည်။ အစေခံများကို ပြန်လွှတ်ရာတွင် စီဗရင်၏ နောက်ဆုံးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရ၍ တိုနီ ဘုရားကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ အိမ်ဦးစီးခန့်ခွဲရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး တိုနီကို မချေမငံပြောခဲ့သူက ကျူးထားသမျှ ပိုးဂါဝန်များ၊ အတွင်းခံ အဝတ်များ ယူကာ ထွက်ခွာသွားသည်။ တံခါးဝရှေ့တွင် ပရိဘောဂသယ် လှည်းများ ရောက်လာပြီး အိမ်တွင်းမှ ပရိဘောဂများ သယ်ထုတ်သည်။ ပန်းပုထွင်း ဧရာမ ပီရိုကြီး၊ ရွှေချဖယောင်းတိုင် မီးပန်းခိုင်များနှင့် အခြားပစ္စည်းများကို အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)က ငါးတန်းလမ်းအိမ်သို့ သယ်သွားသည်။ ခရစ်ရှန်းက သူ့ခွဲတမ်း ပစ္စည်းများဖြင့် ကလပ်အနီးမှ သုံးခန်းတွဲလူပျိုဆောင်ကို ပြောင်းရွှေ့သွားသည်။ တိုနီတို့မိသားစုကလေးလည်း ပိုင်ဆိုင်သမျှ အပါသယ်ကာ ထွက်တော်မူနန်းက ခွာရတော့သည်။ သမ္မတကုန်းမှ အိမ်ကလေးက ချစ်စရာ။ အိမ်ရှေ့တံခါး ကြေးပြားပေါ်၌ ပန်းစာလုံးအမည်တစ်ခု ရေးထိုးထားသည်။

“အေ-ပါမနီဒါ-ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)”

မင်းလမ်းစံအိမ်ကြီးကို ပစ္စည်းများ ရှင်းလင်း၍မှ မပြီးသေး၊ အလုပ်သမား တစ်အုပ် ရောက်လာပြီး နောက်ဘက်အဆောက်အဦများကို ဖြိုချသည်။ အင်္ဂလိပ် ဖုန်လုံးကြီး တထောင်းထောင်းထကာ လေထုက မည်းညစ်သွားသည်။ ကောင်စစ်ဝန်

ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်းလက်တွင်းသို့ မင်းလမ်းစံအိမ် ကျရောက်သွားပေပြီ။ ပွဲစားဂေါ(ရှ်)ကို တိုးပေးခဲ့သော ဟာမန်သည် အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းသုံးကာ စံအိမ်ကို အကောင်းဆုံး အကျိုးကျေးဇူးဖြစ်ထွန်းရန် လုပ်ဆောင်သည်။ နွေဦးတွင် ဟာမန်တို့မိသားစု ရှေ့အိမ်သို့ ပြောင်းလာနေသည်။ ရှေ့ဘက်မှ အိမ်မကြီးကို မူလ နဂိုအတိုင်း ရှေးဟန်မပျက် ထားသည်။ လိုအပ်သည့်နေရာ ခေတ်မီအောင်လုပ်ခြင်းမှ လွဲ၍ လုံးဝမထိခဲ့။ ဥပမာ ကြိုးဆွဲလူခေါ်ခေါင်းလောင်းအစား လျှပ်စစ် လူခေါ် ခေါင်းလောင်း တပ်သည်။ နောက်ဘက်အဆောက်အအုံများ ဖြိုချပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာများတွင် အဆောက်အအုံသစ်များ ပေါ်ထွက်လာခဲ့တော့၏။ မုန့်သည် လမ်းကြားဘက် မျက်နှာမူ၍ ဆောက်လိုက်သော ထိုအဆောက်အအုံများသည် သစ်လွင်သေသပ်ပြီး လေဝင်လေထွက်ကောင်းသည်။ ထိုအဆောက်အအုံများကို ဆိုင်ခန်းနှင့် ကုန်လှောင်ရုံလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။

ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် အဘယ်အင်အားမှ မိဘအိမ်ကိုသွားပြန်ကြည့်အောင် စွမ်းနိုင်မည်မဟုတ်ဟု တိုနီက အစ်ကိုဖြစ်သူအား ခဏခဏ ကျိန်ပြောခဲ့သည်။ ထိုကျိန်ဆိုချက်ကို လိုက်နာရန် လက်တွေ့တွင် မလွယ်။ တိုနီသည် ဈေးဝယ်ရင်း လိုအပ်ပါက ထိုခြေမြန်လက်မြန် ငှားရမ်းလိုက်ပြီဖြစ်သော နောက်ဘက် အဆောက်အအုံ၏ ဆိုင်ခန်းများသို့ ရောက်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်မြင်းမိုရ် ရှေ့ ရောက်သွားပြီး 'ဘုရားသခင် ပံ့ပိုးတော်မူအံ့' ဆိုသော နဖူးစည်း စာတန်း အောက်မှ ကောင်စစ်ဝန် ဟာမန်ဟက်ဂင်စထရွမ်း၏ အမည်ကို ဖတ်ရသည်။ ထိုစာတန်းကို မြင်သောအခါ တိုနီ့ခမျာ လမ်းလယ်ကောင်၌ လူရှေ့မရှောင် သူရှေ့မရှောင် မျက်ရည်လည်ရွဲ ငိုပွဲဆင်ရသည်။

ထို့နောက် တေးဆိုတော့မည့် ငှက်ကလေးလို ခေါင်းကိုဆတ်ခဲပင့်သည်။ ရင်ထဲဝယ် ဥဒါန်းမကျေခြင်းနှင့် မချီတင်ကဲဖြစ်ခြင်းတို့ ဗလောင်ဆူလျက်။ မျက်လုံးကို နာနာဖိကာ ပူဗျာပါစကားကိုဆိုပြီး ဖြတ်သွားဖြတ်လာများကိုလည်း မရှက်နိုင်၊ သမီး၏တားမြစ်ချက်ကိုလည်း မမူနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်ကိုသာ အတွင် သွန်ချနေတော့သည်။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မုန့်တိုင်းထန်ခဲ့၊ မြောင်းဆန်ခဲ့ရသည့်တိုင် ထိုမျက်ရည် ပူများမှာ ငယ်ငယ်တုန်းကကဲ့သို့ မရှက်နိုင် မကြောက်နိုင် ငိုခဲ့ရသည့် မျက်ရည် များသာ ဖြစ်နေချေသည်။

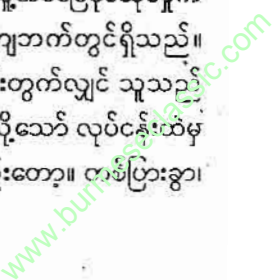

အခန်း ၁၀

စိတ်ဓာတ်ကျရသည့်အချိန်တိုင်း ငါ ဘာကောင်လဲဟု သောမတ်(စ်) ကိုယ့်
 ကိုယ်ကိုယ် ပြန်စစ်တမ်းထုတ်နေရသည်။ ငယ်ရွယ်နုပျိုခြင်း၏ ရဲဝံ့မှုနှင့် စိတ်ကူး
 စိတ်သန်းများ လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်မှုတို့ မြေလျှိုး မိုးပျံ့ကုန်ကြပြီ။
 အလုပ်ကို ကစားသွားရန်၊ ကစားရင်း အလုပ်လုပ်သွားရန်၊ စိတ်ကူးပေါက်ရာ
 တစ်ဝက်၊ တောင့်တမှုတို့တစ်ဝက်ဖြင့် ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ကို အရောက်
 လှမ်းသွားရန်၊ သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်စားပြု တန်ဖိုးတစ်ခုအထိဖြစ်သွားရန် ဤမျှ
 သံသယဖြစ်ဖွယ်ကောင်းသော၊ ဤမျှအမြော်အမြင်ကြီးသော အပေးအယူအတွက်
 ဖျတ်လတ်သန်စွမ်းသော အားခွန်ဗလနှင့် ဇေနညဏ်တို့ကို လိုအပ်သည်။
 သောမတ်(စ်)ဘုဒင်ဘရွတ်(စ်)ကား မပြောပြတတ်လောက်အောင် ပင်ပန်းနွမ်းလျ
 နေပြီ။ ဟာသဓာတ်ခံ ဆိတ်သုဉ်းနေပြီ။

ဘဝတွင် ရောက်ရှိရမည့် အနေအထားတစ်ခုကို သူ ရောက်ရှိနိုင်ခဲ့သည်။
 အရပ်စကားနှင့်ပြောရလျှင် ဘဝ၏ အမြင့်ဆုံး ဒီရေမှတ်ကို ကျော်ပြီးသွားသည်မှာ
 ကြာခဲ့ပြီ။

ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောရလျှင် သူ့အိမ်ခြေပိုင်ဆိုင်မှုက
 အတန်ကြီး ကျဆင်းသွားသလို စီးပွားရေးကလည်း အကျဘက်တွင်ရှိသည်။
 မိခင်ကြီး၏ အမွေနှင့် မင်းလမ်းစံအိမ် ဝေစုပါ ထည့်ပေါင်းတွက်လျှင် သူသည်
 ထိုအချိန်ထိ မတ်ခြောက်သိန်းကျော် ကျန်နေသေးသည်။ သို့သော် လုပ်ငန်းထိမှ
 ငွေက လည်ပတ်မှုမရှိဘဲ သေနေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့။ တစ်ပြားခွာ၊

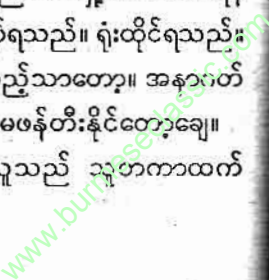
နှစ်ပြားခွာ ပေါ်လစီထဲ သက်ဆင်းနေသော-လုပ်ငန်းကို ပေါက်ယာတောက်စွာ ပြီးကတည်းက သူ ခြုံသံပါအောင် ညည်းခဲ့ရသည်။ ထိုမှန်တိုင်းပြီးကတည်းက သူ့စီးပွားရေး ဦးမော့သင့်ပါလျက် မမော့ဘဲ ဇောက်ထိုးဆင်းချင်နေသည်။ မြို့ကလေးက အကောက်တော်သမဂ္ဂထဲ ဝင်လိုက်ရ၍ လူတိုင်းလူတိုင်း ပွပေါက် တိုးနေသည့်ကာလ၊ လက်လီဆိုင်ကလေးများ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း လက်ကား ဆိုင်ကြီး ဖြစ်လာကြချိန်၊ ထိုကဲ့သို့ စီးပွားအခွင့်အလမ်းများ ဝင်းပနေသော ခေတ်တွင်မှ ဂျိုဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) လုပ်ငန်းကြီးက ကိုယ့်လှော်တက်ပေါ် ကိုယ်တက်ထိုင်ပြီး အကျိုးကျေးဇူး မရိတ်သိမ်းနိုင်သည့်ဘဝ ရောက်နေသည်။ လုပ်ငန်းဦးစီး သောမတ်(စ်)ကို ရောင်းရေးဝယ်တာ အခြေအနေ မေးမြန်းပါက သောမတ်(စ်)သည် ဘဝင်မကျစွာ လက်တစ်ချက် ယမ်းလိုက်ပြီး “အား... ဒီရက်တွေ အတွင်း သိပ်မဆန်းပါဘူးဗျာ” ဟု ဖြေတတ်သည်။ ဟက်ဂင်းစထရွမ်းတို့၏ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ၊ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)တို့၏ ပြိုင်ဘက်တစ်ဦးသည် တစ်ခါက ဤသို့ ပြက်ရယ်ပြုခဲ့ဖူးသည်။

“သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ရဲ့ ပြောင်းလဲရေးဆောင်ရွက်ချက်က အခု ဆိုရင် အများကြီး မွမ်းမံပြီးပါပြီ”

ထိုအရွတ်အနောက်၏ အဓိကပစ်မှတ်မှာ သောမတ်(စ်)၏ ဝတ်မှုစားမှု နေမှုထိုင်မှု အစစပဲသိမ်း တိကျသေချာခြင်း၊ အမှားအယွင်းမရှိခြင်းကို လှောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစကားက မြို့သားအပေါင်းအပါများကြား အပြောင်မြောက်ဆုံး ဟားကွက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သောမတ်(စ်)သည် သက်တမ်းရှည်လုပ်ငန်းကြီးကို တစ်ချိန်ကလို စိတ်ပါ လက်ပါ အားနှင့် မာန်နှင့် မလုပ်နိုင်တော့။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် လူမှုအဖွဲ့ အစည်း၏ ကောင်းရာကောင်းကျိုးလုပ်ရန်ကလည်း သူ့တွင် ကန့်သတ်မှုများ ဝန်းဝိုင်းနေသည်။ လွှတ်တော်တွင် အရွေးခံရပြီးကတည်းက သူသည် ကန့်သတ်မှု များထဲသို့ ကျရောက်သွားခဲ့သည်။ အမတ်ဖြစ်ပြီးကတည်းက ရှေ့ဆက်တက်ရန် လမ်းမရှိတော့။ ရှိပြီးသားနေရာကိုသာ မြဲမြံအောင် လုပ်ရသည်။ ရုံးထိုင်ရသည်။ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်ထဲ မလှုပ်သာ မလှည့်သာတော့။ အနာဂတ် အတွက် ကြီးကျယ်သော အစီအမံကြီးများကိုလည်း မဖန်တီးနိုင်တော့ချေ။

ရာထူးချင်းတူလျှင်၊ အာဏာချင်းတူလျှင် သူသည် သူ့ဟာကာထက်

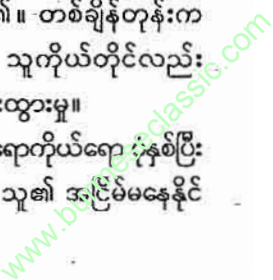

ပိုတော်သည်မှာ သေချာ၏။ ထို့ကြောင့် ရန်သူတော်များကပင် သောမတ်(စ်) သည် ရာဇဝတ်တရားသူကြီး၏ ညာလက်ရုံးဆိုသည်ကို မငြင်းနိုင်။ သို့သော် သောမတ်(စ်)ကမူ ဘယ်သောအခါမျှ ကိုယ်တိုင် ရာဇဝတ်တရားသူကြီး မဖြစ်နိုင် တော့ပေ။ သူသည် ကုန်သည်ဖြစ်၏။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာရှင်မဟုတ်။ တန်းမြင့်သင်ခန်းစာများကို မသင်ခဲ့ရ။ သူသည် ရှေ့နေမဟုတ်။ အားလပ်ချိန် များတွင် ရာဇဝင်နှင့် စာပေအမြောက်အမြား လေ့လာခဲ့သည်။ အတွင်းအပြင် ယဉ်ကျေးမှုတွင် နားလည်မှုအပိုင်းရော စိတ်အနေအရပါ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းတွင် သူ သာသည်ကို သူ့ဘာသာသူသိသည်။ ထို့ကြောင့် အရည်အချင်း သတ်မှတ် ချက်များ မရခဲ့ခြင်းအတွက် နှမြောတသဖြစ်မနေခဲ့။ “ကျုပ်တို့ တယ်လည်း ချာခဲ့ကြပါကလား” ဟု သူက စတီဗင်ကစွတင်မိတ်ကာကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ တကယ့်ဆိုလိုရင်းမှာ ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်မသင်ဘဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ရုံးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ သို့သော် ကစွတင်မိတ်ကာက “ခင်ဗျားက နေရာမှန်နေတာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလိုပြောရတာလဲ” ဟု ဖြေခဲ့သည်။

သောမတ်(စ်)သည် များသောအားဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ရုံးခန်းထဲရှိ မဟော်ဂနီ စာရေးစားပွဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်အလုပ်လုပ်ရသည်။ မျက်လုံးများကို မှေးမှိတ်ပြီး လက်ပေါ် ခေါင်းတင်၍ တောင်တောင်ဤဤ စဉ်းစားနေပုံကို မည်သူမျှ မတွေ့နိုင်။ သို့သော် သူ့အတွက် ဤသို့နေရသည်က တော်သေးသည်။ မားကပ်(စ်)၏ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ဇီဇာချဲ့လုပ်ပြသည့် တတ်ယောင်ကား အမူအရာ များကို သူ သည်းမခံနိုင်။ မားကပ်(စ်)သည် စာရေးကိရိယာများကို ဖြန့်ရ လှန်ရ၊ မုတ်ဆိတ်ကြီးကို ဆွဲပြီးရင်း ဆွဲရနှင့် သောမတ်(စ်)တစ်ယောက် ကုန် စာရင်းရုံထဲမှ ထွက်ပြေးရတော့သည်။ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ယောက်ယက် ခတ်နေသော အဘိုးကြီးသည် ကြာလေကြာလေ သွက်သွက်ခါလေ။ သို့သော် သောမတ်(စ်) သည်းမခံနိုင်သော ဖြစ်ရပ်မှန်ကား သူ့ကိုယ်တိုင် ဤနည်းနှင့်နှင် ထူးမခြားနား ဖြစ်လာသည်ကို သတိထားမိသွား၍ဖြစ်၏။ တစ်ချိန်တုန်းက အသေးအမွှား ဂရုမစိုက်တတ်သောသူသည် ယခုအခါ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ယောင်ခြောက်ဆယ်။ အခြားတစ်ယောက်၏ ဆင့်ကဲကြီးထွားမှု။

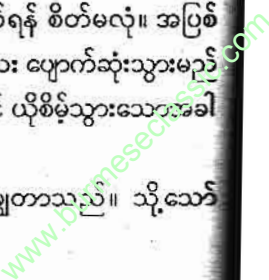
သူ့ရင်ထဲတွင် ဘာမျှမရှိ၊ နတ္ထိ။ လှုံ့ဆော်မှုမရှိ။ စိတ်ရောကိုယ်ရော ပုံနှစ်ပြီး ထုပ်ရမည့်အလုပ်လည်း ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား မရှိ။ သို့တိုင် သူ၏ အငြိမ်မနေနိုင်

ခြင်းက လျော့ကျမသွား။ ဖခင်ကြီး၏ အလုပ်ကိုသာ အစဉ်တစိုက် နှစ်ခြိုက်နေ တတ်သော သဘာဝနှင့် သူ၏ အငြိမ်မနေနိုင်ခြင်းက ကွဲပြားသည်။ ထိုအငြိမ် မနေနိုင်ခြင်းက နောက်ဆုံး သူ့ကို လွှမ်းမိုးသွားပြီး အသာစီးရသွားသည်။ ထို အငြိမ်မနေနိုင်ခြင်းသည် သူ၏ ပကတိ ဇာတိရုပ်မဟုတ်။ လူလုပ်အတုဖြစ်သည်။ ဖိအားတစ်ခု ဖြစ်သလို အမှန်ဆိုရလျှင် သူ မပြတ်တမ်းသောက်နေသော ရနံ့ပြင်း ရှုရှားစီးကရက်လေးများနှင့် တူသည်။ တစ်ခုခုကို ထလုပ်ချင်နေသောစိတ်က ရဲရဲတောက် ဘာမထီ ဇာနည်ဘွားလို အားကောင်းနေပါလျက် အသေးအမွှား ပလီစီချောက်ချက်လေးများအတွက်သာ ထိုဇာနည်ဘွားစိတ်ဓာတ်ကြီးက ယိုစိမ့် ပေးနေရသည်။ သူ့မှာ ဗြဟ္မာ့စတုရန်းတောင်း အသေးအနပ်ကလေးများဖြင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်။ သူ့အဝတ်ဗီရိနှင့် သူ့အိမ်ကို ထိန်းသိမ်းနေရသည်။ ခေါင်းထဲ သွင်းမထားနိုင်သော အသေးအမွှားကိစ္စများအတွက် နေ့ရွှေ့ညရွှေ့ လုပ်ရသည်။ အချိန်ရော စိတ်ကူးရော မတန်တဆ ပေးထားရသည်။

အပြင်လူများ ပြောကြသည့် ဘဝင်ကိုင်ခြင်းကိစ္စကလည်း ဆိုးလာသည်။ သူ့ကိုယ်သူပင် ရှက်မိ၏။ ရှက်ပင်ရှက်ငြား သူ့အကျင့်များကို ခွာမချနိုင်။ ဆတ္တာသည် ဝင်ဇယ်ရှေ့သို့ သူ့ရောက်ချိန်သည် နံနက်ကိုးနာရီထိုးပြီးဖြစ်၏။ လန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိဘဲ ညဝတ်အင်္ကျီ ဝတ်လျက်သား ဆတ္တာသည်ရှေ့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ နောက်ထပ်တစ်နာရီခွဲကြာမှ ထိုနေ့ကို စတင်ရင်ဆိုင်ရန် စိတ်ကို ပြင်ဆင်၍ရသည်။ သူ့စိတ်ကို သံချပ်ကာအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ပြီးသော် ပထမထပ်သို့ ဆင်းပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ သူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်း အခမ်း အနားက မရေမတွက်နိုင်သော အသေးစိတ်အစီအစဉ်များဖြစ်၏။ သူ့ဟာသူပင် ရှူးလောက်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲ ရေပန်းဖြင့် စချိုးပြီး ကုတ်အင်္ကျီပေါ်မှ နောက်ဆုံး ဖုန်မှုန့် တစ်စက်ကို ဘရပ်(ရှ်)တိုက်ပြီးသည်အထိ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကို နောက်ဆုံး တစ်ချက် ဆွဲသပ်ပြီးသည်အထိ အစီအစဉ်များက ဆက်တိုက်ဖြစ်သည်။ အစီအစဉ် ကလေး တစ်ခုလောက်ချန်ပြီး သူ့အဝတ်လဲခန်းမှ ထွက်ရန် စိတ်မလုံ။ အပြစ် အနာအဆာ မရှိ ပြီးပြည့်စုံသည်ဟူသော သူ့ခံစားသိကလေး ပျောက်ဆုံးသွားမည့် စိုး၏။ ထိုခံစားသိကလေးက နောက်တစ်နာရီအကြာတွင် ယိုစိမ့်သွားသောအခါ အသစ် တစ်ဖန် မွမ်းမံပြန်သည်။

အပြောလွတ်သည်အထိ သူ အစစအရာရာ ချွေတာသည်။ သို့သော်

အဝတ်အစားကိစ္စတွင်မူ တစ်ထစ်မျှ မလျှော့။ ယခုချိန်ထိ ဟမ်ဘု(ဂ်)မှ အကောင်းဆုံး အပ်ချုပ်သမားထံ အပ်သည်။ အဝတ်ဗီရိုကို ဖြည့်တင်းရန်နှင့် ဂရုစိုက်ရန်ကို နည်းနည်းမျှ မတွန့်တို။ အဝတ်လဲခန်းထဲတွင် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိသော နံရံကပ်ဗီရို ထည့်သွင်းဆောက်လုပ်ထားရာ ထိုနံရံကပ်ဗီရိုထဲ ချိတ်ကောက်တပ် တန်းများ ထိုးထားပြီး ကုတ်များ၊ ဆေးတံသောက် ဂျက်ကက်များ၊ ကုတ်ပွများ၊ ညနေခင်းဝတ်စုံများ၊ အခမ်းအနားတိုင်း၊ ရာသီဥတုတိုင်းနှင့် ထုံးနည်းအဆင့်ဆင့်တိုင်းအတွက် ဝတ်စုံများကို သစ်သားအင်္ကျီချိတ်များဖြင့် ချိတ်ထားသည်။ ခုံပေါ်တွင်မူ တိုးပွားလာသော ဘောင်းဘီရှည်များက အထပ်ထပ်။ ဗီရိုအပေါ်ဆင့် အံ့ဆွဲထဲတွင် ဘီး၊ ဘရပ်(ရှ်) စသည့် ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်ပြင်ဆင် ကိရိယာများက ဗုံးပေါလအော။ ဗီရိုထဲတွင်မူ မကြာခဏ လျှော်ဖွပ်ရ၊ အသစ်လဲရသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါ စသည့် ပိတ်များက တင်းကျမ်း။

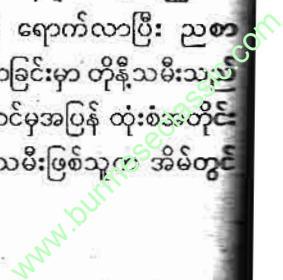
အဝတ်လဲခန်းထဲ မနက်ပိုင်းသာ အချိန်ဖြုန်းရသည်မဟုတ်။ ညစာ မစားမီ၊ လွှတ်တော်တွင် မထိုင်မီ၊ အပြင်လူနှင့်တွေ့မည့် ကိစ္စအားလုံး ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ဇနီးသည်၊ သားဂျီဟန်၊ အိုင်ဒါဂျန်မင်တို့နှင့် ညစာ စားဖို့အတွက်ပင် သူသည် အဝတ်လဲခန်းထဲ အချိန်ဖြုန်းရ၏။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း အတွင်းခံအဝတ်အစား၊ ပြစ်ချက်မရှိ သေသပ်သော ဝတ်စားပုံ၊ သင်းပျံ့ပျံ့ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ခံတွင်းထဲမှ ဖန်တန်တန် ခံတွင်းအနံ့ကင်းဆေး၊ ၎င်းတို့က သူ့ကို စိတ်ကျေနပ်မှု ပေးစွမ်းသည်။ စင်ပေါ်တက်ခါနီး သရုပ်ဆောင်တစ်ဦးသည် မိတ်ကပ်ကအစ၊ အဝတ်အစား အစုံအလင် မကြွင်းရအောင် အသင့်ဖြစ်စေပြီးမှ စင်ရှေ့ထွက်သည်။ သောမတ်(စ်)လည်း ဤနည်းနှင့်နှင်ပင်။ ကြာမြင့်စွာသရုပ်ဆောင်ပြီးလျှင် သရုပ်ဆောင်သူသည် နားချိန်လေးအတွင်း တင်းထားသမျှ ပြိုကျသွားတတ်သည်။ သောမတ်(စ်)လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကိစ္စလေးများ မရှိပါက သူ၏ ဟိုးအတွင်းပိုင်းမှ စိတ်ဓာတ် ပြိုကွဲမှုက ဖြေကွက်မရှိအောင် တရီရီ နှိပ်စက်ကလူ ပြုသည်။ စိတ်တွင်း ယိုယွင်းမှုကို ကွယ်ဝှက်ရန် သူသည် လျော်ကန်သော စံပုံစံ ဖြစ်ရမည်ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန်ကြီးကို ခေါင်းမာမာဖြင့် ဖက်တွယ်ထားသည်။ သူ့အတွက် မည်မျှကြေးကြီးပေစေ၊ ထို 'အပြင်ပန်း' ကို သူ ထိန်းသိမ်းသည်။ သူ့ဘဝကို ဖန်တီးထားသော သူ၏ စကားလုံးတိုင်း၊ အပြုအမူတိုင်းသည် သူ့အတွက် ဒေါသထွက်စရာ ဟန့်ဆောင်မှု ချည်းသာ။

သူ့အခြေအနေများက ဆန်းပြားသော ရောဂါလက္ခဏာများပြနေသည်။ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး ဖြစ်လာသည်။ သူ့ဟာသူ အံ့ဩပြီး စက်ဆုပ်နေရသည်။ လူပုံအလယ်တွင် သရုပ်ဆောင်စရာမလိုသူများ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဝင်ကပြနေရသည်ဟု သဘောမထားသူများ၊ အခြားလူများ၏ သရုပ်ဆောင်မှုကို မသိလိုက် မသိဘာသာကြည့်ရှုနေရသူများက ကိုယ့်သဘောနှင့် ကိုယ် ရပ်တည်ချင်ကြသူများဖြစ်သည်။ သောမတ်(စ်) ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ကမူ အခြားသူများ၏ မျက်နှာကို မီးမောင်းထိုးပြထားချိန်တွင် သူက အမှောင်ရိပ်ထဲ၌ မနေလိုသူဖြစ်၏။ သူက ကိုယ်ပိုင်ပရိသတ် လိုချင်သည်။ ၎င်းတို့ရှေ့တွင် ဟောပြောသူအဖြစ် စီးပွားရေးသမား ကိုယ်စားပြုအဖြစ် ရပ်တည်ချင်သည်။ မှောင်ရိပ်တွင်းမှ မဲမဲလှုပ်လှုပ် လူအုပ်ရှေ့ဝယ် သူ့မျက်နှာကို မျက်စိကျိန်းမတတ် မီးမောင်းအထိုးခံချင်သည်။ သို့မှသာ သူ သီးသန့်ဖြစ်နေမည်။ လုံခြုံနေမည်။ မိမိကိုယ်ကို ထုတ်လုပ်ခြင်းတည်းဟူသော ထိုယစ်မူးဖွယ် ခံစားချက်ထဲတွင် သူ့အောင်မြင်မှုကို ရရှိခဲ့သည်။ ထိုယစ်မူးဖွယ် ခံစားချက်ကသာလျှင် သူသိသမျှ ထဲဝယ် ခံသာစရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ စားပွဲတွင် သူ မတ်တတ်ရပ်၍ လက်ထဲ ဝိုင်ခွက်ကိုင်ကာ ဆုတောင်းစကားဆိုလျှင် ရွှင်ပျသောဟန်ပန်၊ ပေါ့ပါးသော အမူအရာ၊ ချက်ကောင်းကို မမှားမယွင်းထိပြီး စားပွဲတစ်လျှောက်လုံး ပျော်ရွှင်မှုများ လိမ့်ဆင်းသွားစေသော၊ နှုတ်ရေးကြွယ်လှသော စကားလုံးများ၊ ထိုအရာများအားလုံးက သူ့ကိုယ်သူ ယခင်က သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) ပါပဲဟု အထင်ရောက်စေသည်။ နံးချည့်ပန်းလျှခြင်းနှင့် မနှစ်မြို့ခြင်းက သူ့ရင်ထဲ အလုံးအရင်းနှင့် ပြန်တက်လာပြီး မျက်လုံးများကို ဝေသီရိမှိုင်းစေကာ သူ့မျက်နှာ အမူအရာနှင့် သူ့မင်မောင်းကို ဖြေလျော့ပစ်လိုက်သောအခါ သူ့တွင် ဆန္ဒတစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။ အေးမြမြ ခေါင်းအုံးလေး ခေါင်းခုပြီး တစ်ချောင်ချောင်တွင် တစ်ယောက်တည်း တုံးလုံးလေးလဲ့၍သာ နေချင်တော့သည်။

တစ်ညနေတွင် ငါးတန်းလမ်းအိမ်သို့ တိုနီ ရောက်လာပြီး ညစာ လာစားသည်။ အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း ရောက်လာခြင်းမှာ တိုနီ သမီးသည် နေ့လယ်ပိုင်းက ခင်ပွန်းကို သွားတွေ့ပြီး အကျဉ်းထောင်မှအပြန် ထုံးစံအတိုင်း မထူနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးဖြစ်သူက အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

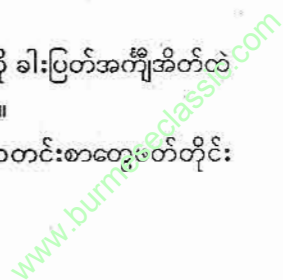

ညစာစားရင်း တိုနီသည် သမက်၏ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဆိုးရွားသော အခြေအနေကို ပြောပြသည်။ အထက်လွတ်တော်ကို အသနားခံ၍ ရလိုငြား မေးခွန်းထုတ်သည်။ ညစာ စားပြီးသော် သုံးဦးသား ဧည့်ခန်းထဲမှ ဓာတ်ငွေ့သုံး ဧရာမမီးပဒေသာပွင့်ကြီးအောက်ရှိ စားပွဲပိုင်းတွင် ထိုင်ကြသည်။ ဂါဒါသည် မျက်နှာလှလှလေးကို ငုံ့ပြီး ဇာထိုးနေသည်။ မီးရောင်ကြောင့် ဆံပင်များက အရောင်ကြွလျက်။ တိုနီသည် ခြင်းတောင်းအဝါလေးကို သတိထား၍ အနီရောင် ဖဲသားလက်ကိုင် တပ်နေသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အတွက် မွေးနေ့ လက်ဆောင်ဖြစ်သည်။ တိုနီ တပ်ထားသော မျက်မှန်က ရွဲ့စောင်းပြီး နှာခေါင်း ပေါ်တွင် ဘာမျှအသုံးမဝင်။ သောမတ်(စ်)သည် အုံးဖုံပါသော ကုလားထိုင်ကြီး ပေါ် ခြေချိတ်ထိုင်နေသည်။ စားပွဲနှင့်ဝေးအောင် ကိုယ်ကို ခပ်ဖယ်ဖယ်လုပ်၍ သတင်းစာဖတ်နေသည်။ ရုရှားစီးကရက်သောက်ရင်း ဆေးလိပ်ခိုးများကို နှုတ်ခမ်းမွေးကြားမှ အညိုတန်းလေးများအဖြစ် ဖွာထုတ်နေသည်။

နွေနှောင်းရာသီ၏ ပူနွေးသော တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေစောင်းဝယ် ပြတင်း မြင့်မြင့်စွင့်စွင့်ကြီးကို ဖွင့်ထား၍ အပြင်ဘက်မှ လေထုက သာသာလေး တိုးဝင် လာသည်။ တိုက်လေသည် မမြူးဘဲ စိုထိုင်းနေ၏။ တိုနီတို့ ထိုင်နေသော စားပွဲပိုင်းမှနေ၍ကြည့်လျှင် ကြားခံအိမ်များ၏ ခေါင်မိုးညိုညိုများကြားဝယ် ကြယ်ကလေးများက ပြုတစ်ပြုတစ်။ တိမ်ထုက တငြိမ့်ငြိမ့်လေဟုန်စီးလျက်။ လမ်းတစ်ဖက်မှ အိုင်ဝါစင်ပန်းဆိုင်လေးက မီးလင်းနေဆဲ။ လူခြေတိတ်လမ်း၏ ခပ်ဝေးဝေးမှ ဘာဂျာသံက အမှားအယွင်း တစ်လှေကြီးဖြင့် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ရထားထိန်းကြီး၏ သား အစွမ်းပြနေခြင်းဖြစ်မည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းပေါ်ဝယ် ဟေးလားဝါးလားအသံများ ညံသွားတတ်သည်။ သီချင်းတကြော်ကြော် အော်ကာ လက်မောင်းချင်းချိတ်၍ ဖြတ်သွားသော သင်္ဘောသားအုပ်ဖြစ်သည်မှာ ယုံမှား စရာမရှိ။ မြစ်နံဘေး ဘုံဆိုင်မှ အခြားဘုံဆိုင်များဆီ ပျော်ပျော်ကြီး ခရီးဆန် ကြခြင်း ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။ ယိုင်တိယိုင်ထိုး ဖိနပ်သံများနှင့် ကြမ်းထော်ထော်အသံ များက လမ်းဆုံအရောက်တွင် တိတ်သွားပြန်သည်။

သောမတ်(စ်)သည် သတင်းစာကိုချ၊ မျက်မှန်ကို ခါးပြတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး မျက်လုံးနှင့် နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့်ပွတ်သည်။

“ဒီသတင်းစာက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို သတင်းစာတွေဖတ်တိုင်း

ဘိုးဘိုးပြောတာကို သွားသတိရတယ်။ ဖွယ်တယ်တယ် ဟင်းခွက်ဆိုတာပေါ့။ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ပြတင်းဝနားသွားပြီး လျှာထုတ်ထားရသလိုပဲ။ သတင်းတစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ်လောက်ဖတ်ပြီးတာနဲ့ အဲဒီအစုတ်ပလုတ်သတင်းစာကြီးတစ်စောင်လုံး ဖတ်ပြီးသွားတာနဲ့ အတူတူပဲ”

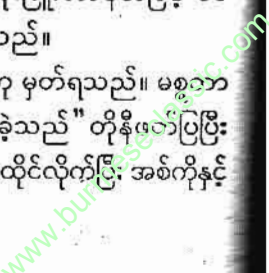
“အစ်ကိုပြောတာ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့” တိုနီသည် လုပ်လက်စကို ချပြီး မျက်မှန်ကြားထဲမှ အစ်ကိုထံ စွေကြည့်သည်။ မျက်မှန်မှတစ်ဆင့် ကြည့်ခြင်းမဟုတ်။ “အဲဒီသတင်းစာထဲ ဘာတွေပါသလဲ။ တိုနီအပျိုပေါက်စဘဝကတည်းက ပြောသားပဲ။ မြို့တွင်းစာစောင်တွေဟာ အလကားပါပဲလို့။ တိုနီလည်း ဖတ်တော့ ဖတ်တယ်လေ။ ကောင်းတာလေးများ ပါမလားဆိုပြီး... ဒါပေမဲ့ ကောင်စစ်ဝန်ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေရဲ့ ငွေရတုမင်္ဂလာပွဲဆိုတာလောက်ပဲ။ စိတ်ဝင်စားစရာမရှိဘူး။ တိုနီတို့ ဂေဇက်တွေ ဖတ်သင့်တယ်”

ပြောရင်းတန်းလန်း ရပ်သွားသည်။ သတင်းစာကို ကောက်ယူပြီး အထင်သေး မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။ တိုနီအကြည့်က တစ်နေရာတွင် တန့်သွားသည်။ လေးငါးကြောင်းသာပါသော သတင်းတိုလေးဖြစ်၏။ ထိုသတင်းကို ဖတ်ပြီး တိုနီ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားသည်။ မျက်မှန်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထား၏။ နှစ်ချက် ဆင့်အော်လိုက်ပြီး ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဖိထားသည်။ တံတောင်ဆစ်များ ရှေ့ဆန့်ထွက်နေ၏။

“အား... မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အစ်ကို ဒါကို မမြင်ဘူးလား။ ကြောက်စရာကြီး... အမ်းဂတ်ရယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေ”

ဂါဒါ ခေါင်းမောလာသည်။ သောမတ်(စ်)သည် နှမကို အလန့်တကြား ကြည့်သည်။ တိုနီက လည်ချောင်းသံကြီးဖြင့် အံ့ဩတကြီးဖြစ်စွာ၊ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်စွာ သတင်းကို အသံထွက်ဖတ်ပြသည်။ ရော့စတော့(စ်)မှလာသော သတင်းဖြစ်၏။ ယမန်နေ့ညက ပေါက်ယာတောပိုင်ရှင် ဗွန်မေးဘွန်းသည် သူ၏ မှူးမတ်နေအိမ် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်လိုက်ကြောင်း သတင်းရေးထားသည်။

“ငွေကြေးအခက်အခဲကြောင့် ယခုလိုဖြစ်သည်ဟု မှတ်ရသည်။ မစ္စတာ ဗွန်မေးဘွန်းသည် ဇနီးနှင့် သားသမီးသုံးဦးကို ချန်ရစ်ခဲ့သည်” တိုနီဖော်ပြပြီး သတင်းစာကို ပေါင်ပေါ် လွှတ်ချလိုက်ကာ နောက်လှန်မှီထိုင်လိုက်ပြီး အစ်ကိုနှင့်

ယောက်မကို ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်ပြီး သနားကရဏာ သက်နေသည်။

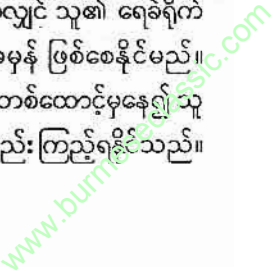
သောမတ်(စ်)သည် သတင်းကို နားထောင်နေဆဲမှာပင် တစ်ဖက်ကို လှည့်လိုက်ပြီး နှမကိုကျော်၍ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသော ခန်းဆောင်ထဲကို ကြည့်နေသည်။ “ခြောက်လုံးပြူးနဲ့လား” နှစ်မိနစ်ခန့် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ သူ မေးသည်။ တစ်အောင့်အကြာတွင် လေးတွဲတွဲအသံဖြင့် လှောင်ချင်သလို ပြောသည်။ “ဒါဆို ဂုဏ်ရှိတာပေါ့”

ထို့နောက် သူ အမေ့မေ့ အလျော့လျော့ဖြင့် ငေးနေပြန်သည်။ နှုတ်ခမ်း မွေးကို ဆွဲလိမ့်နေသော လက်ချောင်းများ၏ လှုပ်ရှားမှုက သူ၏ ငေးစိုက်နေသော ဗလာအကြည့်နှင့် ထူးထူးခြားခြား ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသည်။ နှမဖြစ်သူ၏ သောကစကားသံနှင့် အမ်းဂတ်တစ်ယောက် ဘာဆက်လုပ်မည်နည်းဆိုသော ထင်ကြေးကို သူမကြား။ ဂါဒါက သူရှိရာဘက် ဦးခေါင်းကို မလှည့်ဘဲ အပြာရစ် မျက်လုံးညိုများဖြင့်သာ သူ့ထံ အကြည့်စိုက်ထားသည်ကိုလည်း သူမမြင်။

*

သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)သည် သား ဂျီဟန်လေး၏ အနာဂတ်အတွက် ရတက်မပေတော့ပေ။ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝနှင့် သူ၏နိဂုံးကို တွေးမိသောအခါ သူ့စိတ်က အထိုင်ကျသွားခဲ့သည်။ မိသားစုစိတ်ဓာတ်ကြောင့် သူ့အိမ်၏ အတိတ် သမိုင်းကို ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ရသလောက် ထိုစိတ်ဓာတ်က အနာဂတ်အတွက် ပို အားကောင်းလာခဲ့သည်။ သူ၏ သား ဂျီဟန်ကို သူ့မိသားစု၊ သူ့မိတ်ဆွေများ၊ ရင်းနှီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ဧရာလမ်းမှ ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်) မမကြီးများကပင် ချစ်ခင်နှစ်လိုစွာ၊ မျှော်လင့်စွာ အာရုံစိုက်ကြသဖြင့် သူကလည်း ပီတိဝေရသည်။ သူ့ကိုယ်သူပင် ပြောမိသည်။ သူ့စိတ်ထဲ မည်မျှပင် မျှော်လင့်ချက် မဲ့နေပါစေ၊ မည်မျှပင် ဖိလာကန့်လန့်ဖြစ်နေပါစေ သူ့သားနှင့် ပတ်သက်သမျှ အားလုံးသည် သူ့အတွက် မကုန်မခန်းနိုင်သော အင်အား၊ ခံနိုင်ရည်၊ ပြီးပြည့်စုံမှု၊ အောင်မြင်မှု၊ မှန်သည်။ ထိုအောင်မြင်မှုတစ်ခုတည်းကသာလျှင် သူ၏ ရေခဲရိုက် ဘဝ၊ လူလုပ်အတုဘဝကို နွေးထွေးစေနိုင်မည်။ အစစ်အမှန် ဖြစ်စေနိုင်မည်။

တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူသည် ထောင့်ကလေးတစ်ထောင့်မှနေ၍ သူ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသောဘဝကို သမင်လည်ပြန် ကြည့်ချင်လည်း ကြည့်ရနိုင်သည်။

ဟန်နီ၏ ဘိုးအကြီးအဖြစ် သမိုင်းတစ်ပတ်လည်သည်ကို ပြန်ကြည့်ချင်သည်။ ထိုမျှော်လင့်ချက်မျိုးက အလဟဿ ဖြစ်နေရော့မလား။ ဂီတသည် ဟန်နီ၏ ရန်သူဟု ထင်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ယခုကြည့်ရသည်မှာ သည်လောက်ကြီးလည်း ဟုတ်ဟန်မတူ။ ကလေး၏ သင်္ကေတမလိုဘဲ လက်တန်း တေးစပ်သွားနိုင်ခြင်းက သာမညောင်ညပါရမီ မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် ကလေးသည် ဆရာဖား(လ်) စနစ်တကျသင်ခိုက် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် လက်စွမ်းပြပေလိမ့်မည်။ ယခု မပြ။ ဟန်နီ ဂီတကို ရူးသွပ်ခြင်းမှာ မဟုတ်မှလွဲရော အမေ့ လွမ်းမိုးမှုကြောင့်သာဖြစ်၏။ ယခု သားအပေါ် ဖခင်၏ ဩဇာညောင်းရန် အချိန်တန်ပြီ။ သူ့ဘေးနားသို့ တဖြည်းဖြည်း ဆွဲယူပြီး မိန်းမဆန်သော လွမ်းမိုးမှုကို ချေဖျက်ရန်၊ ယောက်ျားပီသလာရန် လုပ်ရတော့မည်။ ထိုသို့လုပ်ရန် မည်သည့်အခွင့်အရေးမျှ လက်လွတ်မခံတော့ဟု သူ ဆုံးဖြတ်သည်။

ဟန်နီ ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိပြီ။ သင်္ချာနှင့် ပထဝီဝင်ကို အပိုစာမေးပွဲ ထပ်ဖြေရပြီး ကျန်စာမေးပွဲတစ်ခုလုံး လက်မတင်ကလေး ကပ်အောင်သွား၍ လာမည့် အိစတာရက်တွင် လေးတန်း တက်ရမည်။ ဟန်နီ၏ သူငယ်ချင်း 'ကိုင်း' ခေါ် မြို့စား မော်လင်လေးလည်း ထိုအတူပင်။ ဟန်နီ တစ်နေ့ ကုန်သည် လုပ်ရမည်။ မိသားစု၏ စီးပွားရေးကို လုပ်ရမည်ဟု ပြောနေစရာပင် မလိုတော့ဘဲ ကျောင်းတွင် ကုန်သည်ပညာရေးပိုင်းကို လိုက်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။ သောမတ်(စ်)က ဟန်နီအား အနာဂတ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်လိုစိတ်များ ရှိသလားဟု မေးစမ်းသော် ဟန်နီက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင် 'ဟုတ်ကဲ့' ဟု ဖြေခဲ့သည်။ နိမိတ်ပြမေးခွန်းများ ထပ်ထုတ်သေးသော်လည်း များသောအားဖြင့် မအောင်မြင်ခဲ့။

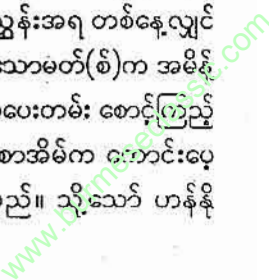
အကယ်၍သာ သောမတ်(စ်)တွင် သားနှစ်ယောက်ရှိပါက ဒုတိယတစ်ယောက်ကို တက္ကသိုလ်ပို့ကာ သင်စေမည်။ ယခုတော့ လုပ်ငန်းက ဆက်ခံသူ လိုအပ်နေသည်။ ထို့ပြင် ကလေးသည် အပိုသက်သက်ဖြစ်သော ဂရိစာပေ သင်ကြားရန် မလိုအပ်တော့သဖြင့် တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း သက်ညှာကျသည်။ ကလေး၏အားနည်းချက်များဖြစ်သော နားလည်သဘောပေါက်နေ့ကွေးခြင်း၊ စိတ်လွတ်လက်လွတ် စိတ်ကူးယဉ်တတ်ခြင်း၊ ကိုယ်ကာမာမာချာချာ မရှိခြင်း၊ ၎င်း၏ နောက်ဆက်တွဲအားဖြင့် ကျောင်းပျက်ခြင်း စသော

တို့ကြောင့် လွယ်ကူသော ကုန်သည်ပညာရေးပိုင်းကို လိုက်စေကာ ဖိအား နည်းနည်းဖြင့် တော်လာနိုင်စရာရှိသည်ဟု သောမတ်(စ်) တွေးသည်။ ဂျီဟန် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)လေးအား ဘဝတွင် မားမားရပ်တည်စေလိုပါက တစ်ဖက်မှ ချစ်ကြင်နာ ဂရုစိုက်ပြီး အခြားတစ်ဖက်မှ စည်းကမ်းတင်းပေးရမည်ဟု သူ တွေးသည်။

မနှစ်ကစပြီး ဟန်နီ သန်မာတောင့်တင်းလာသည်။ သို့သော် ကစားကွင်း ထဲတွင် သူများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားနေဆဲ။ အပြာရောင် သင်္ဘောသားအင်္ကျီလေး ဝတ်ထားပါလျက် စကင်ဒီနေဗီးယန်းကလေး အများစုကြားထဲ ထူးခြားနေသည်။ ဟန်နီသည် ယခုအခါ နုဖပ်ဖြူညသော နဖူးပေါ် ဆံပင်များ ကျမလာအောင် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ခွဲ၍ ဖြီးသင်ထားသည်။ သို့တိုင် ဆံပင် ညိုရွေးရွေးလိပ်လိပ် လေးများ နားသယ်ပေါ် ဝဲခိုနေဆဲ။ မျက်လုံးများက ယခင်လို ရွှေညိုရောင်၊ မျက်တောင်ညိုများက ခပ်စင်းစင်း၊ အင်္ကျီလက်ပွအတွင်းမှ လက်မောင်းများနှင့် ခြေအိတ်နက် ဝတ်ထားသော ခြေထောက်တို့က မိန်းကလေးတစ်ဦးနယ် သေးသေးကွေးကွေး နူးနူးညံ့ညံ့။ အပြာရစ် မျက်လုံးများက အမေတူ။ ပါးစပ် ကမူ ပုခက်တွင်း ကလေးဘဝကလိုပင် ဝမ်းနည်းနာကျင်နေဟန်။ သွားပေါက် ကြားထဲ လျှာဖြင့်ထိုးလျှင် ပါးစပ်လေးက ရှုံ့တွတွ။ မကြာခဏ စွေကြည့် တတ်သော မျက်လုံးထဲတွင် ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် ငြင်းဆန်မှု။

ဒေါက်တာလင်ဟာသည် ယခုအခါ ဒေါက်တာဂရက်ဘိုး၏ တာဝန်ကို လုံးလုံး လွှဲယူပြီးဖြစ်၍ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)တို့၏ မိသားစုဆရာဝန်ဖြစ်လာသည်။ ကလေး၏ အသားအရည် ဖြူရော်ရော်ဖြစ်ခြင်းနှင့် အားနည်းခြင်း၏ အကြောင်း ရင်းကို ဒေါက်တာလင်ဟာထံမှ သိရသည်မှာ ဟန်နီနို့နွားကိုယ်တွင်းဝယ် သွေးနီဥ မလုံလောက်ပေ။ ထို ချွတ်ယွင်းချက်ကို တိုက်ဖျက်ရန် ဆေးနည်းကား ရှိနေ၏။ ခွဲကျိုကျို ဝါတာတာ ငါးကြီးအသည်းဆီ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို များများ စားစား ပေးရမည်ဟူ၏။ ဒေါက်တာလင်ဟာ၏ ဆေးညွှန်းအရ တစ်နေ့လျှင် ကြော့စွန်းအပြည့် နှစ်ကြိမ်သောက်ရမည်ဟု အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)က အမိန့် ချသည်။ အိုင်ဒါဂျန်မင်က မျက်နှာကြီးတင်း၍ အလွတ်မပေးတမ်း စောင့်ကြည့် သည်။ အစပထမတွင် ဟန်နီ ပြန်အန်ထွက်သည်။ အစာအိမ်က ကောင်းပေ ဆိုသော ငါးကြီးအသည်းဆီမှ ခါးခါးတူးတူးဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဟန်နီ

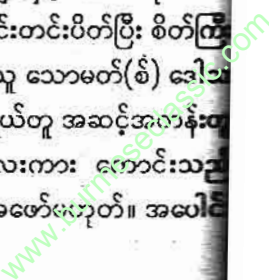

နောက်ပိုင်း ကျင့်သားရသွားသည်။ ငါးကြီးအသည်းဆီ မျိုပြီးသည်နှင့် နှာခေါင်း ပိတ်ကာ ဂျုံကြမ်းပေါင်မှန်ကို ဓါးလျှင် အော်ဂလီမဆန်တော့ပေ။

ဟန်နီတွင် သွေးနီဥနည်းခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲရောဂါရှိသေးကြောင်း ဒေါက်တာလင်ဟာက ဟန်နီလက်သည်းခွဲများကို ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ သွား ကိစ္စကိုမူ စက်ရုံလမ်းမှ ဆရာဘရက်နှင့် ပေါတာကြီးက တာဝန်ယူပြီး ဖြည့်တန် ဖြည့်၊ နုတ်တန်နုတ် လုပ်ပေးသည်။ အစာကြေရန် ကြက်ဆူဆီရှိသည်။ ကြက်ဆူ ဆီက လည်ချောင်းတစ်လျှောက် အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်လို လျှောကျပြီးသွားလျှင် နောက်ထပ်သုံးရက်ခန့် အိပ်အိပ်နိုးနိုး လျှာပေါ်တွင်လည်း ထိုအရသာ၊ နှာဝ တွင်လည်း ထိုရနံ့ကြီးက စွဲကျန်ရစ်သည်။ ဆေးဟူသမျှ ပဇာကြောင့် ဤမျှ ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်နေရသနည်း။ တစ်ခါက ဟန်နီ မအီမသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ နှလုံးက မူမမှန် ထန်ပြင်းစွာ ခုန်၏။ ဒေါက်တာလင်ဟာသည် စိတ်လေးလေးဖြင့် ဆေး တစ်မျိုးပေးရာ ထိုချိုချိုအီအီ ဆေးလုံးလေးကို ဟန်နီ အကြိုက်ကျသွား တော့သည်။ စိန်ပါသော ဆေးဖြစ်၏။ ဟန်နီသည် ထိုဆေး ထပ်ကျွေးမလားဟု အမျှော်ကြီး မျှော်ခဲ့ရသော်လည်း ဒေါက်တာသည် ဘယ်သောအခါမျှ ထိုဆေးကို ထပ်မညွှန်းတော့ပေ။

ကြက်ဆူဆီနှင့် ငါးကြီး အသည်းဆီတို့၏ စွမ်းပကားမှာ အံ့မခန်း။ သို့တိုင် ကလေးသည် မိမိအပိုင်းကို တာဝန်မယူပါက ထိုဆေးနှစ်မျိုးတည်းနှင့် ဒေါင်ဒေါင်မြည် မြို့ကြီးသား ဖြစ်မလာနိုင်ဟု ဒေါက်တာလင်ဟာနှင့် အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)တို့က တစ်သဘောတည်းရှိသည်။ ထိုအချိန်က ရဲတိုက် ကွင်းပြင် ပေါ်တွင် နွေရာသီ အားကစားလှုပ်ရှားမှု ရှိ၏။ နည်းပြဆရာ တစ်ယောက်ရှိပြီး မြို့ကလေး၏ တက်သစ်စ လူငယ်လေးများ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့် ကြံ့ခိုင်ရေး၊ တစ်နည်းတူညီညီ ထက်သန်ရေးတို့အတွက် တစ်ပတ်တစ်ခါ သင်တန်း ပေးသည်။ သို့သော် ဟန်နီသည် ယောက်ျားလေးများနှင့် သက်ဆိုင်သော အားကစားကို လုံးလုံး စိတ်မဝင်စားရုံမက ပါးစပ် တင်းတင်းပိတ်ပြီး စိတ်ကြီး ဝင်ဟန်ဖြင့် မြောင်မြောင် ဆန့်ကျင်သဖြင့် အဖေလုပ်သူ သောမတ်(စ်) ဒေါ်ဇာ ထွက်ရသည်။ ဟန်နီသည် အဘယ်ကြောင့် သက်တူရွယ်တူ အဆင့်အတန်းတူ ကလေးများနှင့် မရောနိုင်ရသနည်း။ 'ကိုင်' ကလေးကား ကောင်းသည် မှန်သော်လည်း အနာဂတ်အတွက် သင့်တော်သော အဖော်မဟုတ်။ အပေါင်

အဖော်များ၏ လေးစားယုံကြည်မှုရအောင် မည်သို့လုပ်ရမည်ကို ကလေး တစ်ယောက်သည် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းဖြင့် သူတို့ဘာသာ သိထားပြီးသား ဖြစ်ရမည်။ သို့မှသာ တစ်ဘဝလုံးအတွက် အားကိုးရမည့် လက်တွဲဖော် မိတ်ကောင်းကို ရနိုင်မည်။

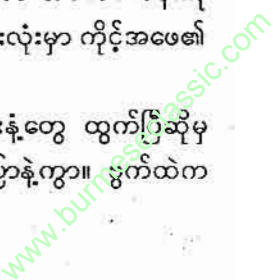
ကောင်စစ်ဝန်ဟာမန်ဟက်ဂင်းစထရွမ်း၏ သားနှစ်ယောက်ကား သန်မာ ထွေးကျိုင်းလှသည်။ ဆယ့်နှစ်နှစ် နှင့် ဆယ့်လေးနှစ် အသီးသီးရှိကြပြီး သစ်တော ထဲတွင် အသတ်အပုတ် အကျွမ်းဆုံး၊ ရေထဲတွင် ဖျံ၊ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုမှ ခဲ၍ မည်သည့် ပဉ္စလက်မျိုးကိုမဆို လုပ်ရန်အသင့်။ သူတို့ကား ထင်ပေါ်ကြသည်။ လူရှိန်ကြသည်။ သူတို့၏ တစ်ဝမ်းကွဲညီနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ရှေ့နေ ဒေါက်တာ မောရစ်ဟက်ဂင်းစထရွမ်း၏ သားနှစ်ယောက်ကား ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်ပုံ ပျော့၍ ပို၍လည်း သိမ်မွေ့ကြသည်။ သို့သော် ကျောင်းတွင် ထိပ်။ ကျောင်း အစီရင်ခံစာထဲ အမြဲ အဆင့်တစ်ရနေရန်သာ စိတ်အာရုံရှိ၍ ဇွဲနဲ့ပဲဖြင့် ကြိုးစားကြ သူများ ဖြစ်ရာ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်းလည်း ပေါက်မြောက်ကြသဖြင့် ကျန် ကျောင်းသားများက ဖြိုသည်။ ဟန်နီနှင့် ကွာ၏။ ဟန်နီသည် သာမန် ကျောင်းသားဖြစ်ရုံမက နည်းနည်းကလေး ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ထုတ်ရမည့် ကိစ္စ၊ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် အားကလေး စိုက်ထုတ်ရမည့်ကိစ္စဆိုလျှင် အဖြစ် မရှိတော့။

အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)သည် အဝတ်လဲခန်းအသွား ဟန်နီအခန်းထဲ နားစွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် အော်ဂင်သံနှင့် 'ကိုင်'၏ ခပ်အုပ်အုပ်ပုံပြောသံသာ ကြားရလေ့ရှိသည်။ ကြီးပြင်းလာပြီဖြစ်သော ဟန်နီသည် ယခုအခါ အိုင်ဒါနှင့် တစ်ခန်းတည်း အတူမအိပ်တော့ဘဲ လေသာခန်း သုံးခန်းအနက်မှ အလယ်ခန်း တွင် နေသည်။

ကိုင်သည် စည်းကမ်းကို မုန်းတီးသူပီပီ ကာယသင်တန်းကို ရှောင်သည်။

“ငါမသွားဘူး ဟန်နီ၊ မင်း သွားမလို့လား။ ပျော်စရာမှန်သမျှ ဒီလောက် ပိတ်ပင်တားမြစ်နေမှတော့ အဝီစိလားမယ့်ကောင်တွေသာ အဲဒီသင်တန်းကို တက်မှာကွ” အဝီစိလားမယ့်ကောင်တွေ ဟူသော စကားလုံးမှာ ကိုင့်အဖေ၏ စကားလုံး ယူသုံးခြင်းဖြစ်သည်။

“နည်းပြဆရာကြီးကိုယ်က ဘီယာနဲ့တွေ့၊ ချွေးနဲ့တွေ့ ထွက်ပြီဆိုမှ ငါလည်း သွားဖို့ စဉ်းစားမယ်။ အဲဒီအကြောင်း မပြောနဲ့ကွာ။ ဗွက်ထဲက

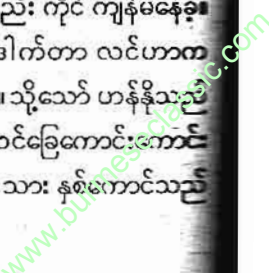

ကောက်ရတဲ့ လက်စွပ်လေးအကြောင်း ဆက်ပြောလေ။ အဲဒါပြောလို့ မပြီးသေးဘူးကွ”

“ကောင်းပြီ ဟန်နီ၊ ငါ ခေါင်းညိတ်ပြရင် မင်းက တီးနော်”

ဤသို့ဖြင့် ပုံပြင်ဆက်ပြောသည်။ ကိုင့်စကားကိုသာ ယုံရမည်ဆိုလျှင် အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။ ပူနွေးသော တစ်နေ့လယ်ခင်းတွင် ကိုင်သည် ဒေသစိမ်းတစ်ခုသို့ ရောက်နေလျက်သား ဖြစ်နေ၏။ အင်မတန် နက်စောက်သော ချောက်ကျိချောက်ကမ်းပါးတစ်လျှောက် လျှောဆင်းလာရာ အောက်ခြေအရောက်တွင် မဟူရာ နွဲ့အိုင်ထဲမှ ငွေရောင်ရေပွက်ကလေးများ ပလုံစီ၍ တပွက်ပွက် တက်လာသည်ကို ကိုင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ရေပူဖောင်းတစ်လုံးက ကန်ဘောင်နားထိတက်လာပြီး တပွက်ပွက်ဖြစ်နေရာ လက်စွပ်တစ်ကွင်း ပုံပေါ်နေ၏။ ကိုင်သည် အန္တရာယ်များကို စွန့်စားပြီး ထိုရေပူဖောင်းကို အတင်းလိုက်ဖမ်းသည်။ ရေပူဖောင်း သူ့လက်တွင် ရောက်လာသောအခါ လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်း ဖြစ်နေ၏။ လက်စွပ်ကိုဝတ်ပြီး သူ ချောက်ပေါ် ပြန်တက်လာရာ လွယ်လင့်တကူ ဖြစ်နေသဖြင့် ထိုလက်စွပ်၏ တန်ခိုး မသေးဟု သူ့စိတ်ဝယ် စွဲမှတ်မိတော့သည်။ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာရာ နှင်းဆီရောင်ပြေး မြူနှင်းထဲဝယ် ရဲတိုက်မည်းမည်းကြီးက ဘွားခနဲ။ အစောင့်အကြပ် ထူထပ်စွာ ချထားသော ရဲတိုက်တွင်းသို့ ကိုင်သည် စေတလုံး လက်စွပ်တန်ခိုးဖြင့် ပဉ္စလက်ဆန်ဆန် ရောက်သွားသည်။ ထိုနေရာအရောက်တွင် ဟန်နီသည် အော်ဂင်သံ ချိုချိုလေး တီးပေးလိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သိပ်အခက်အခဲ မရှိပါက ပုံပြင်များကို ကစားစရာ ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် အရုပ်လေးများဖြင့် တင်ဆက်ကြသည်။ ဟန်နီက ဂီတသံ ဖန်တီးပေး၏။

ဟန်နီသည် ပါပူအမိန့်ကြောင့် ကာယသင်တန်းကို တက်ရသည်။ ထိုအခါ ကိုင်ကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ။ ဆောင်းရောက်၍ စက်တီစီးထွက်လည်း ‘ကိုင့်’ ပါသည်။ နွေပေါက်၍ အာမူးစန်း ရေချိုးဆိပ်သွားလည်း ကိုင် ကျန်မနေခဲ့။ “ကလေးကို ရေချိုးခိုင်းရမယ်၊ ရေကူးခိုင်းရမယ်” ဟု ဒေါက်တာ လင်ဟာက ဆိုလျှင် ဟန်နီပါပါကလည်း ဒေါက်တာနှင့် တစ်သံတည်း။ သို့သော် ဟန်နီသည် ရေမကူးရန်၊ စက်တီမစီးရန်၊ ကာယသင်တန်းမတက်ရန် ဆင်ခြေကောင်းကောင်း တစ်ခု ရသွားခဲ့သည်။ ကောင်စစ်ဝန် ဟက်ဂင်းစထရွမ်း၏ သား နှစ်ကောင်သည်

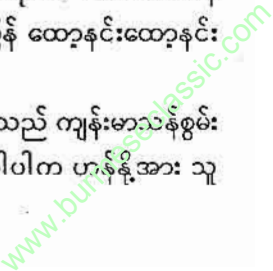

ဟန်နို့ကို တစ်ချက်တည်းနှင့် လွင့်သွားအောင် လုပ်နိုင်ကြသည်။ ဟန်နို့အဘွား အိမ်တွင် အစွေသား တက်နေနိုင်ပြီဖြစ်လျက် ဟန်နို့အပေါ် မကောင်း။ ဟန်နို့ကို အပြုံးထားကာ အခွင့်အရေးရတိုင်း နှိပ်စက်သည်။ ကာယလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်လျှင် ဟန်နို့ကို ဆိတ်ဟယ် ဆွဲဟယ်နှင့် သရော်သည်။ စကိတ်စီးလျှင် ဟန်နို့ကို ရေခဲပြင်ပေါ် လှိမ့်ကြသည်။ ရေထဲရောက်လျှင် ကြောက်စရာအသံများဖြင့် အနား ကပ်လာကြသည်။ ဟန်နို့ ထွက်ပြေးရန် မကြိုးစား။ ထွက်ပြေးပါကလည်း အချည်းနီး။

ခါးလယ်သာသာလောက်ရှိ ရေကန်ထဲ ဟန်နို့ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ လက်မောင်းလေးများက မိန်းကလေးနှယ် ပိန်သေးသေး။ ရေက ညစ်တီး ညစ်ပတ်။ ရေမှော်များက ပြိုခဲလျက်။ ဟန်နို့သည် နိုင်ထက်ကလူပြုရန် လာသူ များကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စောင့်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းများ တွန့်လိမ်ကာ မျက်နှာက ပြိုတော့မလို။ သားကောင်ကို တွေ့သွားသူတို့ ခြေကျဲကျဲလှမ်းကာ ရေထဲ တဗွမ်းဗွမ်း လျှောက်လာကြသည်။ ဟက်ဂင်းစထရွမ်း နှစ်ကောင်၏ လက်များက သန်သည်။ ဟန်နို့ကို ချုပ်ပြီး ရေထဲ ခေါင်းနှစ်သည်။ ရေနစ်ချိန် ကြာသဖြင့် ဟန်နို့သည် ရေညစ်များ မျိုချမိပြီး အတော်ကြာအောင် အသက်လှရှူ ရသည်။ တစ်နေ့တွင် ထိုပုံအတိုင်း ဟက်ဂင်းစထရွမ်းနှစ်ကောင် ဟန်နို့အား ချုပ်၍ ရေနစ်နေစဉ် တစ်ကောင်သည် နာကျင်လွန်းစွာ ကျုံးအော်သည်။ ပေါင် တုတ်တုတ်ကို မကြည့်သော် သွေးများ စိမ့်ထွက်နေသည်။ ထိုအခါမှ 'ကိုင်'သည် ရေထဲမှ ဘွားခနဲ ထလာသည်။ ကိုင်သည် ရေချိုးဆိပ် ဝင်ခွင့်ရရန် တစ်နည်း နည်းဖြင့် ငွေကိုရှာပြီး မမြင်ရအောင် ရေအောက်မှ ကူးခပ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဟက်ဂင်းစထရွမ်းအငယ်ကောင်ကို သွားတစ်ပြုလုံး မြုပ်သည်အထိ ခွေးကိုက် ကိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စိုရွဲနေသော သပြေသီးမှည့်ရောင် ဆံပင်များ ကြားထဲမှ ကိုင်၏ ကြည်ပြာရောင် မျက်လုံးများ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။ ထိုလုပ်ရပ်အတွက် ကိုင်သည် အတော်ပေးဆပ်လိုက်ရ၏။ ကောင်စစ်ဝန် ဟက်ဂင်းစထရွမ်း၏ သားတော်မောင်လည်း အိမ်အပြန် ထော့နင်းထော့နင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဆေးဝါးနှင့် ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဟန်နို့သည် ကျန်းမာသန်စွမ်း သော လူပျိုပေါက်လေး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သို့တိုင် ဟန်နို့ပါဝါက ဟန်နို့အား သူ

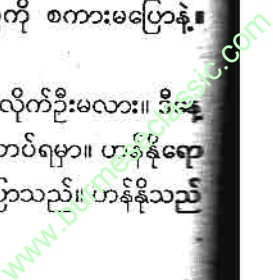

နေရမည့် လက်တွေ့ကျကျဘဝကို ခေါင်းထဲ တံဆိပ်ခတ်ပေးနေသည်။ ဟန်နိုစိတ်အာရုံကို အဖေဩဇာ လွှမ်းမိုးအောင် အားမလျော့စတမ်း ကြိုးစားနေသည်။

သောမတ်(စ်)သည် သားဟန်နိုအား နောင်တစ်နေ့ ကျင်လည်ရမည့် ရုပ်ဝန်းနှင့် တစ်စတစ်စ မိတ်ဆက်ပေးနေသည်။ ကိစ္စရှိ၍ ဆိပ်သို့ဆင်းလျှင် ဟန်နိုကို ခေါ်သွားသည်။ တံတားပေါ်တွင် ဟန်နိုကို ထားရစ်ခဲ့ကာ သင်္ဘောသားများကို ညွှန်ကြားရသည်။ ဒိန်းမတ်နှင့် ဒေသိယသုံးရော၍ ပြောရခြင်း ဖြစ်သည်။ အသံဩကြီးများဖြင့် ညာသံပေး၍ ကုန်အိတ်များကို ကျီထဲ လွှဲလွှဲ သွင်းနေသော အလုပ်သမားများကိုလည်း ညွှန်ကြားရသည်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန် မှောင်မှောင်မည်းမည်း ကုန်လှောင်ရုံထဲ သွားပါကလည်း ဟန်နိုကိုခေါ်သည်။ ထောပတ်နံ့၊ ငါးညှိနံ့၊ ဆားငွေ့၊ ကတ္တရာနှင့် ရေနံချေးနံ့များ လှိုင်နေသော ကျီများ၊ ကနားဖျင်းရုံများ၊ သင်္ဘောများ၊ ဆိပ်များ စသည်တို့ကို သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)သည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူ့ရင်သွေး၏ မျက်လုံးထဲတွင် တိုအရာများကို မြင်ရပါက မည်သို့မျှမနေ။ မျက်လုံးထဲဝယ် ဟန်နိုက ဘာမျှ မဖော်ပြ။ ထို့ကြောင့် အဖေလုပ်သူက သားမျက်ရူ၏ စိတ်အာရုံကို လှုပ်နှိုးရသည်။

“ကော့ပင်ဟောဂင်ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဆွဲတဲ့ သင်္ဘောနာမည်တွေက ဘာတွေတုံး။ ရေနတ်သမီးရယ်... ဟမ်းစတက်ရယ်... ရာဇာကြီးရယ်... ဒါမျိုးတွေ သိထားရမယ် သားရေ။ အဲဒီလိုသိတာလည်း တန်ဖိုးတစ်မျိုးပဲ။ တဖြည်းဖြည်း တခြားဟာတွေပါ သိသွားမယ်။ ဟိုးက ကုန်အိတ်ကြီးတွေ လွှဲတင်နေတဲ့ လူတွေထဲမှာ သားနဲ့ နာမည်ချင်းတူတဲ့လူ ရှိတာပဲ။ သားအဘိုးရဲ့ နာမည်ကို ပေးထားကြတာလေ။ သားလိုပဲပေါ့။ သူတို့ကလေးတွေကို ပါပါနာမည် ပေးကြသေးတယ်။ သား မာမာနာမည်တောင် ပေးကြတာပဲ။ ကလေးတွေကို ပါပါက နှစ်တိုင်း လက်ဆောင်ဝေတယ်။ ဟော ရှေ့က ကျီကို ရောက်ရင် ပါပါတို့ မရပ်ဘူး။ ဆက်လျှောက်မယ်။ အဲဒီကလူတွေကို စကားမပြောနဲ့။ ပါပါတို့နဲ့ စီးပွားပြိုင်ဘက်တွေ”

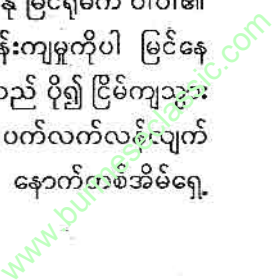
နောက်တစ်ကြိမ်တွင် သောမတ်(စ်)က “ဟန်နိုရေ၊ လိုက်ဦးမလား။ ဒီနေ့ ပါပါတို့ရဲ့ သင်္ဘောတစ်စီး ရေချမယ်။ ပါပါက ကင်ပွန်းတပ်ရမှာ။ ဟန်နိုရော လိုက်ချင်လား” ဟု ခေါ်သော် ဟန်နိုက လိုက်ချင်ကြောင်းပြောသည်။ ဟန်နိုသည်

သူ့အဖေနှင့်အတူပါလာပြီး မိန့်ခွန်းနားထောင်သည်။ သင်္ဘောဦးတွင် ရန်ပိန် ပုလင်း ရိုက်ခွဲသည်ကိုကြည့်သည်။ သင်္ဘောကြီး ရေထဲ လျှောဆင်းသွားပုံကို ငေးရသည်။

နှစ်ဆန်းရက်နှင့် အိစတာပွဲကြို့ တနင်္ဂနွေရက်များသည် သေချာခိုင်မာသော ရက်များဖြစ်၍ အမတ်မင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)က အသိအကျွမ်းများအိမ်သို့ အလည်အပတ်သွားသည်။ မင်းကတော် ဂါဒါက ခေါင်းမူးသလေး၊ စိတ်ပင်ပန်းသလေးနှင့် ဆင်ခြေပေးကာ မလိုက်။ ဂါဒါနေရာတွင် ဟန်နီကို အစားထိုး၍ လိုက်မလားခေါ်သော် ဟန်နီက မငြင်း။ ဟန်နီသည် ရထားလုံးပေါ်တက်ပြီး သူ့ဘေး ဝင်ထိုင်သည်။ အိမ်ရှင်နှင့်တွေ့လျှင် ဟန်နီသည် သူ့ဘေးတွင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးရပ်ကာ သူ၏ ပညာပါသော၊ သေချာတိကျသော၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် အပိုအလို မရှိသော စကားပြောဟန်ကို နားထောင်သည်။ သူ့အား စီရင်စု နယ်မြေ၏ အကြီးအမှူးကြီးက ယခုလို အလည်လာသည့်အတွက် အင်မတန် ဂုဏ်ယူရပါကြောင်းပြောလျှင် သား ဟန်နီ ကြည့်နေသည်။ သူက မမူသလို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဟန်ဖြင့် အကြီးအမှူးကြီး၏ ပခုံးပေါ် လက်မောင်းတစ်ချက် တင်လိုက်ပုံကိုလည်း ဟန်နီ မြင်သည်။ နောက်တစ်နေရာရောက်လျှင် ထိုစကားကိုပင် အခြားတစ်ယောက်ကပြောရာ သူက အင်မတန် လေးနက်တည်ကြည်စွာ နေရသည်။ နောက်ထပ် တစ်နေရာရောက်ပြန်သော် ထိုတူညီသော စကားကိုပင် အခြားတစ်ယောက်က ပြောပြန်သည်။ ထိုအခါ သူက ရယ်သလိုမောသလိုနှင့် ဟန်မူရာ ပိုပိုလေး တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ သူ၏ စကားနှင့် အမူအရာ ပရိယာယ် ကြွယ်ဝမှုကို သူ့သားရှေ့တွင် ပြသလိုသည်။ သား၏ အထင်ကြီးမှုကို ရလိုသည်။ ထိုကမှတစ်ဆင့် တိုးတက်မှု ဖြစ်ထွန်းမည်ဟု သူ ယုံသည်။

သို့သော် ဟန်နီက မြင်သင့်သည်ထက် ပိုမြင်နေခဲ့သည်။ ရှက်တတ်သော ရွှေညိုရောင် အပြာရစ်မျက်လုံးများက အင်မတန်မြင်တတ်လွန်းသည်။ လူတိုင်းစေ့အပေါ် ပါပါ၏ တစ်ချက်မလွဲသော ဆက်ဆံရေးကို ဟန်နီ မြင်ရုံမက ပါပါ၏ ထူးဆန်းသော အတွင်းလိုက်ဒဏ်ရာ၊ ခြေကုန်လက်ပန်းကျမှုကိုပါ မြင်နေရသည်။ အလည်အပတ် တစ်ခါသွားပြီးတိုင်း သူ့ပါပါသည် ပို၍ ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်။ ပို၍ နွမ်းလျသွားခဲ့သည်။ လှည်းထောင့်တွင် ပက်လက်လန့်လျက် မျက်လုံးများ ပိတ်ထားသဖြင့် မျက်ခွံက နီရဲနေသည်။ နောက်တစ်အိမ်ရှေ့

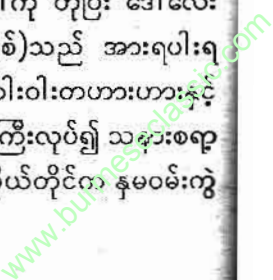

ရောက်လျှင် မျက်နှာဖုံး ထပ်စွပ်ရပြန်ဦးမည်။ ပင်ပန်းနွမ်းလျနေပြီဖြစ်သော အတ္တဘောကြီးကို သတ္တုရည် ထပ်စိမ်ရပြန်ဦးမည်။

ဤသို့ဖြင့် သောမတ်(စ်)၏ အလည်အပတ်ခရီးသည် ဟန်နီအား သူ ဖြစ်စေချင်သော ပေါင်းသင်းဖက်များအား လက်တွေ့ကျကျ စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ခြင်း၊ လူအများ တာသသ ပြောကျန်ရစ်အောင်လုပ်ခြင်း စသည့် လူမှုဆက်ဆံရေးကို မပြသနိုင်ခဲ့ဘဲ ၎င်းတို့အစား စိတ်ကို တစ်သမတ် တည်းသာ ထား၍ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း လုပ်ရမည့်နေရာတွင် သူ့ပါပါသည် အပိုဆာဒါး များဖြင့် ရှုပ်ထွေးကာ ဆန်စဉ်ရာ ကျည်ပွေ့လိုက်နေသည်ဟု ဟန်နီ မြင်ခဲ့သည်။ ပညာပါရမီများကို မတရား ထုတ်သုံးနေသည်ဟု မြင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဟန်နီကိုယ်တိုင် ပါပါကဲ့သို့ ဝင်သရုပ်ဆောင်ရပါက ဟူသော အတွေးကြီး ပေါ်လာပြီး ဟန်နီ အော်ဂလီဆန်ကာ မျက်လုံးများကို ကြောက်လန့်တကြား ပိတ်ထားမိသည်။ သောမတ်(စ်) မျှော်လင့်ထားသည်က ဤသို့မဟုတ်။ သူ့သားသည် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိပြီး လက်တွေ့ကျလာရန် တစ်ခုသာ မျှော်လင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤမျှော်လင့်ချက်တစ်ခုသာဖြစ်ပြီး အခြား အရာများ မပါ။

ညစာ စားအပြီး ဟန်နီသည် ကော်ဖီတစ်ဝက် ထပ်တောင်းပါက သို့မဟုတ် မုန့်ထပ်တောင်းပါက သောမတ်(စ်)သည် သားအား ဤသို့ပြောသည်။ “သားက ကောင်းကောင်းနေ ကောင်းကောင်းစားရတာကို ကြိုက်လာပြီပေါ့။ ကောင်း ပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် သားတော့ ကုန်သည်ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ငွေများများရှာမှဖြစ်မယ်။ သားက အဲဒီလို လုပ်ချင်လား” ထိုအခါ ဟန်နီက လုပ်မည်ဟု ဖြေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မိသားစုဝင်များကို ညစာစား ဖိတ်ကြလျှင် တိုနီနှင့် ခရစ်ရှန်းက ကလော့သိုင်းကို စကြသည်။ ကလော့သိုင်း၏ အိညောင်အိညောင် လေသံအတိုင်း တု၍ ပြောကြသည်။ ထိုအခါ ဝိုင်နီပြင်းပြင်းသောက်ထားသော ဟန်နီ ခေါ် ဂျီဟန် ပေါက်စကပါ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်ကို တုပြီး ဒေါ်လေး ကလော့သိုင်းကို စသည်။ အဖေလုပ်သူ သောမတ်(စ်)သည် အားရပါးရ ရယ်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကံကောင်းသွားသူပမာ တဝါးဝါးတဟားဟားနှင့် အူလှိုက်သည်းလှိုက်ရယ်ကာ သား၏ ဘက်တော်သားကြီးလုပ်၍ သနားစရာ ကလော့သိုင်းကို နောက်သည်။ သောမတ်(စ်)သည် ကိုယ်တိုင်က နှမဝမ်းကွဲ

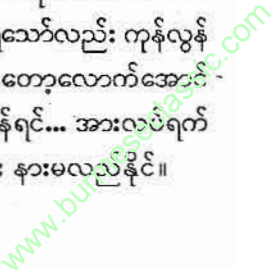
ကလေးသိုင်းကို မနောက်ချင်။ ပိန်ညော်ညော်နှင့် ထာဝရ ဆာလောင်နေတတ်
 သော ကလေးသိုင်းသည် ရိုးသားသလောက် အားနည်းရှာသူလေး ဖြစ်သည်။
 သူမကို စရသည်မှာ လွယ်သည်။ အန္တရာယ်ကင်းသည်။ သို့သော် သောမတ်(စ်)
 မစလို။ ပြောရလျှင် ကလေးသိုင်းကို စရန်မှာ စဉ်းစားစရာများသည်။ စိတ်လေး
 စရာ များသည်။ ခက်တရော်၍ လက်တွေ့ကျသော လူ့ဘဝဝယ် အားနည်းသူ
 များကို အဘယ်ကြောင့် သူ ဆန့်ကျင်နေရမည်နည်း။ အနေအထားတစ်ခုတွင်
 ရပ်မည်။ ပတ်ပတ်လည်ကို အရှိအတိုင်းကြည့်မည်။ ရှက်စရာလည်း မလို။
 ဤသည်ပင် မိမိအတွက် အကျိုးအမြတ်မဟုတ်ပါလော။ ဤသည်ပင် လူ
 ဘဝ၏ လက်တွေ့ကျမှု အနှစ်သာရ မဟုတ်ပါလော။

သူ့သား ဂျီဟန်က လက်တွေ့ကျသည့် အရိပ်အရောင် မဆိုစလောက်
 ကလေး ပြသည်နှင့် သူ့မှာ ဝမ်းသာရသည်။ ပျော်ရသည်။ မျှော်လင့်ချက်များ
 ပြည့်လျှမ်းလာရသည်။

ဘုဒင်ဘရွတ်(စ်)များ၏ ထွက်နေကျ နွေရာသီခရီးစဉ်များ ရပ်တန့်ထားသည်မှာ
 နှစ်အတန်ကြာခဲ့ပြီ။ ပြီးခဲ့သည့် နွေဦးရာသီက ဂါဒါသည် အမ်စတာဒမ်မှ
 အဖေအိုကြီးကို အလည်ခေါ်၍ စုံတွဲတီးလိုကြောင်း ခင်ပွန်းကို ပြောရာ
 သောမတ်(စ်)၏ သဘောတူညီချက်က ဘုဆတ်ဆတ်။ သို့သော် ဟန်နီလေး၏
 ကျန်းမာရေးအတွက် ဂျန်မင်နှင့် ဂါဒါတို့ သားအမိ ထရာဗီမြူအန်ဒီ၏ အာရောဂုံ
 ဟိုတယ်တွင် အားလပ်ရက် အချိန်ဖြုန်းကြသည်မှာ ထုံးစံလိုဖြစ်နေကြပြီ။

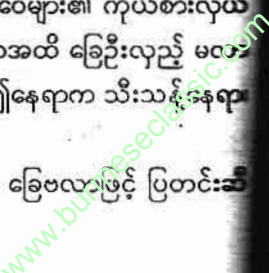
ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ ပျော်စရာ နွေရာသီအားလပ်ရက်ဆိုသည်ကို နားလည်သူ
 ရှိအံ့ မထင်။ တစ်နေ့လာလည်း ဒါ၊ တစ်နေ့လာလည်း ဒါနှင့် ငြီးငွေ့စိတ်မောဖွယ်
 ကောင်းလှသော ကျောင်းတက်ရက်များ ကုန်လွန်သွားသောအခါ၌ ပင်လယ်
 ရေမှော်နဲ့ သင်းပျံ့နေသော၊ တီးတိုးလှိုင်းပုတ်သံများ ညံ့သက်နေသော ငြိမ်းငြိမ်း
 ချမ်းချမ်း သီးသန့်ရက်များ ရောက်လာတော့သည်။ အားလပ်ရက် လေးပတ်တာ
 ကာလသည် ကနဦးတွင် ရှည်လျားလှသည်ဟု မှတ်ထင်ရသော်လည်း ကုန်လွန်
 သွားသောအခါ ယုံပင် မယုံနိုင်။ ပြောပင် မပြောချင်တော့လောက်အောင်
 ဖြစ်ရသည်။ စကားအလျဉ်းသင့်တိုင်း “အားလပ်ရက်ကုန်ရင်... အားလပ်ရက်
 ကုန်ရင်” ဟု ပြောတတ်သော ဆရာများကို ဂျီဟန်လေး နားမလည်နိုင်။

စာမေးပွဲရမှတ် နည်းသည်ဖြစ်စေ များသည်ဖြစ်စေ ကျောင်းသား အစီရင်ခံစာများ ဆန်းစစ်ပြီးသွားလျှင် လူပြည့်သိပ်နေသော မြင်းရထားဖြင့် ခရီး စတင်ရတော့သည်။ အာရောဂျ်တွင် မနက်အစောဆုံး မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်သူမှာ ဟန်နီဖြစ်၏။ ဟန်နီ၏ အခန်းမှာ ဆွစ်တဲလေးတစ်တဲဖြစ်ပြီး ပင်မ အဆောက်အဦနှင့် မုန့်ဆိုင်တို့ကို စင်္ကြံလေးဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။ ဟန်နီသည် သန့်ရှင်းသော အခန်းလေးထဲမှ ရှေးဟောင်းပရိဘောဂများကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ ဦးနှောက်သေးသေးလေးထဲ ပျော်ရွှင်မှုများက ထင်တရေးရေး။ ရင်ထဲဝယ် တလှုပ်လှုပ်။ အိပ်ချင်မူးတူးမို့ မျက်စိများက ပြာဝေဝေ။ ထို့နောက်မှ သူ့ကိုယ်သူ ထရာဗီမြူအန်ဒီ ရောက်နေမှန်း သတိပြန်ရလာတော့၏။ ဟန်နီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မဖြစ်။ အဝါရောင် သစ်သားခုတင် ကျဉ်းကျဉ်းပေါ် ပက်လက်လှန်အိပ်နေသည်။ ဟောင်းမြင်းအိပ်ရာခင်းများက အလွန်တရာ ပါးလွှာနူးညံ့၏။ ဟန်နီ ပြန်မှိန်းနေသည်။ အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်ဝကြီး ရှူသဖြင့် ရင်အုံ မြင့်တက်လာသည်ကို ခံစားမိနေသည်။

နေကာများအကြားမှ ဝင်လာသော နေ့အလင်းရောင်ကြောင့် တစ်ခန်းလုံး ဝါထိန်ကာ အရာရာ ငြိမ်သက်လျက်။ မာမာနှင့် အိုင်ဒါဂျန်မင်တို့ အိပ်စက်လျက်။ အသံဗလံဆို၍ အောက်ဘက်ဥယျာဉ်ထဲမှ ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ် ထွန်ခြစ် ခြစ်သံ မှန်မှန်နှင့် ယင်ကောင်တစ်ကောင် တဝီဝီ အော်သံသာလျှင် ကြားရသည်။ ပြတင်းနှင့် နေကာအကြား ပိတ်မိနေသော ယင်ကောင်သည် ပြတင်းမှန်ကို အတင်းဝင်တိုက်နေရာ ကောက်ကစင်း လှုပ်ရှားနေသော ယင်ကောင်၏ အရိပ်ကိုပင် မြင်ရ၏။ အေးချမ်းလိုက်ပါဘိ။ ထွန်ခြစ်သံ တဂျိုဂျိုနှင့် ယင်ကောင်သံ တဝီဝီနှစ်ခုလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်နေသော ထိုပြကတော့ ငြိမ်းအေးမှုသည် ဟန်နီအား အတိုင်းအဆမဲ့ ခံစားချက်များ ဖြည့်တင်းပေးလိုက်သည်။ ငြိမ်ကျသွားသော ခံစားချက်၊ ဖိမ်ကျနေမှုနှင့် တည်းခိုခန်း၏ သားနားမှုတို့အပေါ် သူ ကြည်မွေ့နေသည်။ သဒ္ဒါများ၏ ကိုယ်စားလှယ်၊ ပိုင်းခြေ ပိုင်းဝေများ၏ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်သော သိုးမွေးအင်္ကျီဝတ် ဆရာကြီးများ ဤနေရာအထိ ခြေဦးလှည့် မလာနိုင်၍လည်း ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရသည်။ ဤနေရာက သီးသန့်နေရာ ကြေးကြီးနေရာ။

ရွှင်ပျစ်တံကြောင့် ဟန်နီ အိပ်ရာမှ ခုန်ထပြီး ခြေဗလာဖြင့် ပြတင်းဆီ

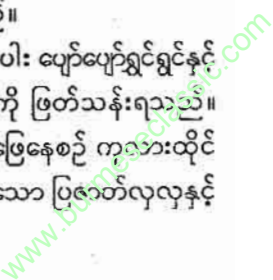

အပြေးကလေးသွားသည်။ နေကာကို ပင့်တင်ပြီး ဆေးဖြူသုတ် ပြတင်းတံခါး ချိတ်ကို ဖြုတ်လိုက်ရာ ယင်ကောင်လေး လွတ်မြောက်သွားပြီး ပန်းခင်းနှင့် ကျောက်ခင်းလမ်းဆီ ပျံသန်းသွားသည်။ ပင်မအဆောက်အဦကြီး၏ မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွင် စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံ သစ်ပင်ကြီးများရှိရာ ထိုသစ်ပင်များအလယ်ရှိ ဂီတ ရင်ပြင်သည် လူသူ ကင်းရှင်းလျက်။ လူတင်ဖိဟုခေါ်သော မီးပြတိုက် ညာဘက် အခြမ်းရှိ မြက်ပင် ကျိုးကျပေါက်နေသော မြေပြင်သည် ကောင်းကင်ဖျော့ဖျော့ အောက်တွင် တပြန့်တဖြူးကြီး တည်ရှိနေသည်။ မြက်ကြမ်းမြက်ရိုင်းများလည်း ရှိသည်။ သဲသောင်ပေါ်တွင် သစ်သားတဲများရှိပြီး ကြိမ်ကုလားထိုင် မြင့်မြင့်ကြီး များက ပင်လယ်ဘက် မျက်နှာမူထားသည်။ ရောင်နီဦး အလင်းရောင်အောက်ရှိ ပြာတစ်ကန့် စိမ်းတစ်ကန့် အဏ္ဏဝါရေပြင်ပေါ်ဝယ် ကော့ပင်ဟောဂင်မှ မီးသင်္ဘော တစ်စီး ခုတ်မောင်းလာသည်။ အနီရောင် ဘော်ယာနှစ်လုံးကြားမှ လမ်းကြောင်း အတိုင်း ခုတ်မောင်းလာသော ထိုသင်္ဘောသည် 'ရေနတ်သမီး' လော၊ 'ရာဇာကြီး' လော သိနေစရာ မလို။ ဟန်နီသည် ပင်လယ်ရန် ထုံမွမ်းနေသော လေကို ရှိုက်မက်စွာ ရှူသွင်းလိုက်ပြီး ပင်လယ်ကြီးကို နှစ်လိုသော အသံမဲ့ ကျေးဇူးတင် အကြည့်ဖြင့် ကြင်နာစွာ ခွန်းဆက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အားလပ်ရက် နှစ်ဆယ့်ရှစ်ရက်၏ ပထမဦးဆုံးနေ့ စတင် ပါပြီ။ စဦးပိုင်းတွင် ဖရဏပိတိ ဝှမ်းဆီထိလောက်အောင် ပျော်ရသော်လည်း ပထမ နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်သည်နှင့် နောက်ရက်များ လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံး သွားသည်။ မနက်စာကို လေသာပြတင်းတွင် စားလိုက စားနိုင်ပြီး ဒန်းလွဲနေသော ကလေးကစားကွင်း ဘေး ဝက်သစ်ချပင်ကြီးအောက်တွင်လည်း စားနိုင်သည်။ စားပွဲခင်းကို စားပွဲထိုးက ခါလိုက်လျှင် လျှော်ဖွပ်ပြီးခါစ ရနံ့က တသင်းသင်း။ စက္ကူလက်သုတ်ပဝါ၊ စားနေကျမဟုတ်သော ပေါင်မုန့်၊ သံခွက်ကလေးများပေါ် တင်ထားသော ကြက်ဥ၊ အိမ်ရှိ ဇွန်းများနှင့် မတူသော ရိုးရိုး သာမန် ဇွန်းများ အစစအရာရာ အားလုံးက ဟန်နီကို ဖမ်းစားထားသည်။

မနက်စာ စားပြီးလျှင် ကျန်တစ်နေ့လုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် တေချင်သလိုတေ၊ မလေလွင့်နိုင်သော ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဖြတ်သန်းရသည်။ မွန်းမတိမ်းမီတွင် သောင်စပ်၌ အာရေဂျံတီးဝိုင်း ဖျော်ဖြေနေစဉ် ကုသားထိုင် ခြေရင်း၌ လဲလျောင်းအနားယူနိုင်သည်။ အိပ်မက်ဆန်သော ပြဇာတ်လှလှနှင့်

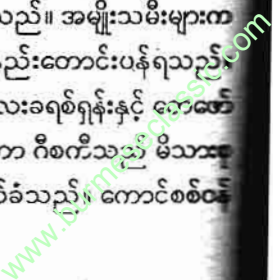

သဲပြင်နုနုက သင့်ကို ညစ်ထေးမသွားစေနိုင်။ မျက်လုံးများက ဟိုဟိုသည်သည် ခရီးဆန့်ပြီးလျှင် ဟိုးအဝေးမှ ဆုံးစမထင်သော စိမ်းပြာပြာဆီ အကြည့်ပို့ထား၍ ရသည်။ ထိုဆုံးစမထင် အရပ်မှ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လာသော လေသည်ကား ကြမ်းသည်၊ သွမ်းသည်၊ ဟော့ရမ်းသည်၊ ပြီးတော့ မွှေးမြနေသည်။ ထိုတိုက်လေက တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းပတ်လိုက်ကာ သောတာရုံကို ထုံသွားစေလျက် ထွေရီရီ မူးယစ်ယစ်နှင့် ကာလဒေသကိုပင် မော့လျော့သွားအောင် တတ်နိုင်တော့သည်။

ရေချိုးရသည်ကလည်း အာမူးစန်း ရေချိုးဆိပ်တွင် ချိုးရသည်နှင့်မတူ။ ရေမှော်တသောသောမဟုတ်။ ရေကို တဝုန်းဝုန်း လုပ်လိုက်လျှင် ဖက်ဖူးရောင် ရေက အမြှုပ်တစ်စီနှင့် ကျောက်သလင်းပမာ ကြည်စိမ့်နေသည်။ အောက်ခံ မှာလည်း ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ပျဉ်ခင်းမဟုတ်။ နုနုရွှေ သဲမွှေများက ခြေအစုံကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်။

နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်လာအောင် ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်လျှင် စင်ရော်ကျောက်တောင် သို့မဟုတ် အဏ္ဏဝါဗိမာန်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာတွင် နေ့လယ်စာ စားပြီးသည်နှင့် ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်နားရန် အချိန် တစ်နာရီကြာရသည်။ ထို့နောက် စားပွဲသောက်ပွဲကြီး လာပါတော့သည်။ ရေချိုးဆင်းရာသီမို့ စားသောက်ပွဲမှာ ပျော်စရာ။ ဧရာမ ထမင်းစားခန်းကြီးထဲ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)တို့၏ အသိအကျွမ်းများ၊ ဟမ်ဘာ(ဂ်)မိသားစုများ၊ ရုရှားလူမျိုး အချို့နှင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ ပြည့်နှက်နေသည်။ စားပွဲသေးတစ်လုံးဘေးနားတွင် ထိုင်နေသော ဝတ်စုံနက်ဝတ် လူတစ်ယောက်က ငွေချိုင့်ထဲမှ စွပ်ပြုတ်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ ဟင်းပွဲ လေးကြိမ်ချသည်။ အစားအသောက်များက အိမ်မှာထက် အရသာ ပိုလေးပြီး ပိုကောင်းသည်။ လူများစုက ရှန်ပီနီသောက်ကြသည်။ မြို့ပေါ်တွင် လက်ကြောတင်းတင်း စီးပွားမရှာဘဲ ညစာအပြီး အကစား ဖက်သူ များလည်းရှိသည်။ ကောင်စစ်ဝန် ပီတာဒိုမင်သည် သမီးကို အိမ်တွင် ထားရစ်ခဲ့ပြီး ဟမ်ဘာ(ဂ်) မြို့သူများကို ဟဒယရွှင်ဆေး တိုက်ကျွေးသည်။ အမျိုးသမီးများက ပါးတောင့်အောင် ရယ်ရလွန်း၍ ဆက်မပြောပါရန် မနည်းတောင်းပန်ရသည်။

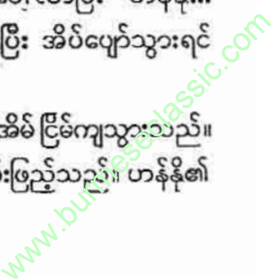
ရဲအရာရှိဟောင်း အမတ် ဒေါက်တာခရီဗာ၊ ဦးလေးခရစ်ရှန်းနှင့် ဘောဇော် တေဖက် ဒေါက်တာ ဂီစကီတို့လည်း ရှိသည်။ ဒေါက်တာ ဂီစကီသည် မိသားစု ခေါ်မလာဘဲ ဦးလေး ခရစ်ရှန်းအတွက် အားလုံး စရိတ်ခံသည်။ ကောင်စစ်ဝန်

ဟက်ဂင်းစထရွမ်း၏ သားများက နော်ဝေ သို့မဟုတ် တိုင်ရိုးသို့ ရောက်နေကြသည်။ အားလပ်ရက်ဆိုလျှင် ကောင်စစ်ဝန်တို့ ခရီးရှည် ခြေဆန့်ကြခြင်းဖြစ်ပြီး ညစာအပြီး သက်ကြီးရွယ်အိုများ မှန်ဆိုင်အဖီအောက် ကော်ဖီသောက်စဉ် ဂီတပွဲ ဖျော်ဖြေသဖြင့် ဟန်နီသည် ဂီတရင်ပြင်၏ လှေကားထစ်နှင့် အနီးဆုံး ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ နားသောတ ဆင်လိုက်ရသည်မှာ အမော။ ဟန်နီအတွက် နားထောင်၍ပင် မငြီးနိုင်တော့။

ညနေပိုင်းအတွက် ဟန်နီ အစီအစဉ်ချပြီးဖြစ်သည်။ အာရောဂျ်ဝင်းထဲတွင် မြားပစ်စခန်းရှိသည်။ ဆွစ်တဲများ၏ညာဘက်ရှိ မြင်းစောင်းများတွင် မြင်း၊ မြည်း၊ နွားမ အစုံရှိပြီး နွားမကြီးများ၏ အမြှုပ်တစ်စီဝေနေသော မွေးမွေးကြိုင်ကြိုင် နွားနို့က လူကို တစ်ညလုံး နွေးထွေးစေသည်။ မြို့လေးပေါ် လမ်းလျှောက် ထွက်လိုက် ထွက်နိုင်ပြီး လှေကလေးနှင့် ပရိုင်ဗယ်အထိ အရောက်သွားကာ သဲသောင်ပေါ် ပယင်း ရှာလိုက် ရှာနိုင်သေးသည်။ ကလေးကစားကွင်းတွင် ခရောက်ကန် ကစားလိုက် ကစားနိုင်ပြီး မကစားချင်လျှင် အိုင်ဒါဂျန်မင် စာဖတ် ပြသည်ကို နားထောင်နိုင်သည်။ တောအုပ်ညိုညို၊ ကုန်းမို့မို့လေးဘေး ခေါင်းလောင်းကြီးနားရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်ထိုင်ပြီး စာဖတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အကောင်းဆုံးက ဆည်းဆာမှောင်ရီပျိုးချိန်လောက် ကမ်းခြေသောင်စပ်နား ပြန်လျှောက်ကာ ရေကာတံတိုင်းအနီး ဟင်းလင်းပွင့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီ မျက်နှာ မူထားခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဧရာမ သင်္ဘောကြီးများ ဖြတ်သန်းသွားလျှင် လက်ကိုင်ပဝါဝှေ့၍ နှုတ်ဆက်နိုင်သည်။ ကျောက်တုံးပေါ် တဖျပ်ဖျပ် ပွတ်သပ်နေသော လှိုင်းကြက်ခွပ်များ၏ အသံကို နားဆင်နိုင်သည်။ ပတ်ကုံးဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ညံ့သက်သော သက်ပြင်းရှိုက်သံများက ပြည့်လျက်။ ဟန်နီအတွက် ထိုအရာများက နားဝင်ပီယံ။ ထိုအရာများက ဟန်နီ၏ မျက်လုံးများကို မှေးမှိတ်ထားစေနိုင်သည်။ အရာရာ အကောင်းပကတိဖြစ်နေကြောင်း ထိုအရာများက ပြောပြနေသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်မျိုးတွင် အိုင်ဒါ ပေါ်လာပြီး “ဟန်နီ... လာခဲ့၊ ညအိပ်ခါနီး စားရမယ်၊ သွားကြစို့။ ဒီနားထိုင်ပြီး အိပ်ပျော်သွားရင် အသက် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုတတ်သည်။

ပင်လယ်ကြီးဆီ အလည်လာပြီးလျှင် ဟန်နီ၏နှလုံးအိမ် ငြိမ်ကျသွားသည်။ နှလုံးက မှန်မှန်ခုန်နေသည်။ ထို့နောက် အခန်းပြန်ကာ ဝမ်းဖြည့်သည်။ ဟန်နီ၏

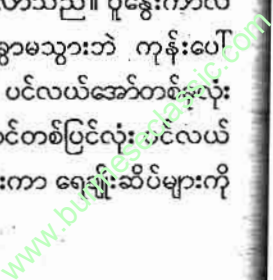

မိခင်ကမူ နောက်ကျမှ ဝရန်တာပေါ် ထိုင်စားတတ်သည်။ နွားနို့ သို့မဟုတ် မုယောကို သုံးဆောင်ပြီးသည်နှင့် ဟန်နိုသည် အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ နူးညံ့သော အိပ်ရာခင်းများအကြား ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် တိုးသဲ့သဲ့ ဂီတ နဂီသံနှင့်အတူ နှလုံးက ချက်မှန်မှန်ခုန်၍ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ဖခင်ဖြစ်သူက အခြားလမ်းကြိုဇည့်သည်များနှင့် အတူ ရောက်လာတတ်ပြီး တနင်္လာနေ့ မနက်မှ အိမ်ပြန်သွားတတ်သည်။ ရှန်ပိန် နှင့် ရေခဲ ရော့ရှီ သောက်ကြသည်။ မြည်းစီးကြသည်။ ပင်လယ်ထဲ ရွက်လွှင့် ကြသည်။ ဟန်နိုသည် တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ဘာသိဘာသာပင် နေတတ်သည်။ အိုင်ဒါဂျန်မင်အပြောအရ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် လူလတ်တန်းစား ဆိုသော မြို့ပေါ်မှ လူအုပ်ကြီးကြောင့် အာရောဂျ်ဝင်းနှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ခုလုံး လူလှည့်သွားကာ ရေချိုးဆိပ်၏ အေးချမ်းမှု ပျက်စီးသွားတတ်သည်။ လူအုပ်က ကော်ဖီသောက်၍ ဂီတနားဆင်ကြသည်။ ထိုတနင်္ဂနွေနေ့မျိုးဆိုလျှင် ဟန်နို အခန်းအောင်းနေရမိ။ အားလုံး ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားသော တနင်္လာနေ့ရောက်မှ သူ့ခမျာ ဝမ်းသာရရှာသည်။ သူ့အဖေ၏ မျက်စိအောက်မှ လွတ်ကင်းသွားပြီ ဖြစ်၍ ပေါ့ပါးရွှင်လန်းသွားရသည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ပတ်တာကုန်လွန်သွားသည်။ ဟန်နိုသည် ဗရင်ဂျီအားလပ်ရက် တစ်ခုလုံး ကျန်ပါသေးသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူလည်း ပြောသည်။ သူ့စကား နားထောင်မည့်သူကိုလည်း ပြောသည်။ ထိုအပြောက သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့်စေနိုင် သလိုလို၊ မှန်သလိုလိုနှင့် နောက်ဆုံးတွင် မမှန်။ အားလပ်ရက်၏ အပျော်ရဆုံး အချိန်က ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီ။ အပျော်ရက်များက အကုန်မြန်သဖြင့် ခဏတိုင်းကို ဟန်နို လှမ်းဖက်တွယ်ထားချင်သည်။ ခဏတိုင်းကို အလွတ်မပေးတော့ဘဲ ပင်လယ်လေကို ကြာကြာရှာရှာသည်။ ပျော်ရွှင်မှု၏ စက္ကန့်တိုင်းကို မြည်းစမ်းသည်။

သို့သော် အချိန်ဟူသည် ညှာတာမှုကင်းစွာ အကုန်မြန်၏။ မိုးရွာသည်၊ နေပူသည်၊ ပင်လယ်လေ လာသည်၊ ကုန်းတွင်းလေ လာသည်။ ပူနွေးကာလ တာရှည်ပြီး မုန်တိုင်းများက ပင်လယ်ထဲသို့ ထွက်ခွာမသွားဘဲ ကုန်းပေါ် သောင်တင်နေသည်။ အရှေ့မြောက် လေလာချိန်ဆိုလျှင် ပင်လယ်အော်တစ်ခုလုံး စိမ်းညိုမည်းမှောင်ကာ လှိုင်းများက တဝုန်းဝုန်း။ သောင်တစ်ပြင်လုံး ပင်လယ် ရေမှော်များ၊ ယောက်သွားနှင့် ရေခူများ ပြန်ကျဖုံးလွှမ်းကာ ရေချိုးဆိပ်များကို

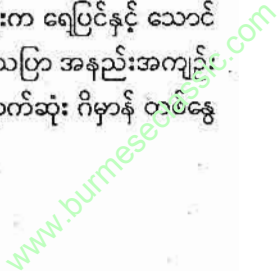

ခြိမ်းခြောက်လာသည်။ ထူလပျစ် ပင်လယ်ရေက အတော်ဝေးဝေးထိ အမြှုပ် တစ်စီ။ အားကောင်းမောင်းသန် လှိုင်းလုံးကြီးများက ကြောက်စရာ ရွံ့စရာ။ မြမြမောင်းမောင်း လှိုင်းတောင်လုံးကြီးများက သောင်ကမ်းကို နားကွဲမတတ် အသံဖြင့် ရိုက်ပုတ်ပြီး ကွဲကြောသွားသည်။

အနောက်လေက ပင်လယ်ထဲသို့ ပြန်ဆုတ်သွားပြီဆိုလျှင် အလိပ်လိပ် ထနေသော သဲသောင် ပေါ်ထွန်းလာပြီး နေရာအနှံ့ ပြောင်ရှင်းသန်နေသည်။ ထိုကာလတွင် မိုးပဇွန်က မာန်ဟုန်ကဲကာ သဲသဲမဲမဲ မနားတမ်း ရွာချလိုက်သဖြင့် ဝသန်မြေကမ္ဘာလ၊ သမုဒ်အဏ္ဏဝါနှင့် ထက်ဝဠာတစ်ခွင်လုံး တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားကာ ကြည့်လေရာရာ ရေနှင့် ရေချည်းသာ။ လေပြင်းမွှေ့၍ ပြတင်း မှန်ပေါ် ရိုက်ပက်လာသော မိုးစက်များက တစ်ပေါက်နှစ်ပေါက်မဟုတ်ဘဲ မြစ်ရေစီးကြောင်းကြီးများအလား။ ပြတင်းမှန်မှနေ၍ ဘာကိုမျှ မမြင်ရနိုင်တော့။ ထိုအခါ ဟန်နီက အာရောဂျ်၏ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲ အောင်းနေကာ စန္ဒရား တီးသည်။ ဝေါ(စ်)ကပွဲများအတွက် တီးသော ထိုစန္ဒရားသည် သိပ်မကောင်းဘဲ အိမ်ရှိ စန္ဒရားလောက် တီးချင်သလို တီး၍မရ။ တီးနေရင်း အသံမထွက်သော ကီးများ ကလက်ကလက်မြည်နေသော ကီးများကို တီးမိလျှင် ရယ်ရသည်။

မိုးမရွာသော အခြားနေ့များလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုနေ့မျိုးတွင် တစ်လောကလုံး နှေးကွေးနေသည်။ ပြာလွင်နေသည်။ အိပ်မက်ဆန်နေသည်။ လူတင်ဖိတွင် ယင်ကောင်ပြာလေးများက နေရောင်အောက်တွင် တဝီဝီ တီတီ။ တိုက်လေမမြူး လှိုင်းမလူး၍ ရေပြင်က ပကတိ မှန်ကြေးမုံသဖွယ်။ အားလပ်ရက် သုံးရက်သာ ကျန်တော့ချိန်၌ ဟန်နီသည် အားလပ်ရက် ကျန်ပါသေးတယ်ဟု သူ့ကိုယ်သူတင်မက လူစေ့တက်စေ့ ပြောသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူပင် မငြင်းနိုင်။ သိုးမွေးဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက သူတို့၏ သင်ခန်းစာ တွေထွေပြားပြား များကို ရပ်ထားသည့်နေရာမှ စတင်တော့မည့်အကြောင်း ဟန်နီ မငြင်းနိုင်။

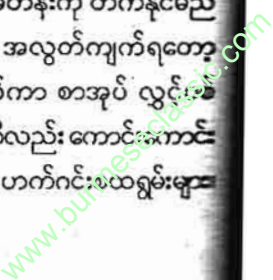
တံခါးဝတွင် ပစ္စည်းတင်ထားသော မြင်းရထား ဆိုက်နေသည်။ အချိန်တန် အိမ်ပြန်ရတော့မည်။ ဟန်နီသည် ဝေလီဝေလင်းကတည်းက ရေပြင်နှင့် သောင် ခွင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးဖြစ်သည်။ ယခု စားပွဲထိုးများကို အသပြာ အနည်းအကျဉ်း ပေးပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ဂီတရင်ပြင်၊ နှင်းဆီခင်းနှင့် နောက်ဆုံး ဂိဗာန် တစ်နေ့ လုံးကို နှုတ်ဆက်လိုက်တော့သည်။

စားပွဲထိုးများ ဦးညွတ်အရိုအသေပေးကြစဉ် မြင်းရထား မောင်းထွက်လာ ခဲ့ပြီး မြို့လေးအဝင် ရိပ်သာကိုဖြတ်၍ မြို့ရှေ့မှ ရထားလုံး လိမ့်လာခဲ့သည်။ ဆံပင်ဖြူဖြူ မျက်လုံးတောက်တောက်နှင့် အိုင်ဒါဂျန်မင်သည် နောက်ဘက်ထိုင်ခုံ တွင် ဟန်နီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မတ်မတ်ထိုင်နေသည်။ လှည်းထောင့်တွင် ငြိမ်ကုပ်ကာ လိုက်ပါလာသော ဟန်နီက အိုင်ဒါကိုကျော်၍ ပြတင်းကိုငေးသည်။ အရုဏ်ဦးကောင်းကင်က တိမ်ခိုးဆင်လျက်။ ထရာဗီမြစ်၏ လှိုင်းအိလေးများက တိုက်လေရှေ့မှ တက်သုတ်နှင့်လျက်။ ပြတင်းမှန်ပေါ် မိုးပေါက်များက တဖြောက်ဖြောက်။ မြို့စွန်တွင် အိမ်ရှေ့ထွက်ထိုင်ကာ ပိုက်ဖာနေသော သူများ ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဖိနပ်မပါ ခြေဗလာနှင့် ပိစီကွေးများ ပြေးထွက်ကာ မြင်းရထားကို ပြူးတူးပြုတ် ကြည့်ကြသည်။ ကလေးများမှာတော့ အဝေးကို ပြေးထွက်သွားစရာ မလို။

နောက်ဆုံးအိမ်တန်းကိုလွန်လာသော် ဟန်နီသည် ရှေ့ကုန်းပြီး မီးပြတိုက်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ပြန်လှဲကာ ကိုယ်ကို ဖြေလျော့လိုက်ပြီး မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်လိုက်တော့သည်။ “နောင်နှစ်ပြန်လာဦးမှာပဲကွယ်” ဟု အိုင်ဒါဂျန်မင်က ချောသည်။ နဂိုကတည်းက အလွမ်းနှောင့်၍ စိတ်မဖြောင့်ရသည့်အထဲ ထိုစကားက ငိုချင်ရက်လက်တို့သည့်နှယ် ဟန်နီ မေးစေတုန်ရီလာပြီး မျက်တောင် မှောင်မှောင်အောက်မှ မျက်ရည်များ လိမ့်ကျလာသည်။

ဟန်နီ၏ မျက်နှာနှင့် လက်များက ပင်လယ်လေကြောင့် ညိုမောင်းမောင်း၊ သို့သော် ဟန်နီအား ပိုအားကောင်း ပိုတောင့်တင်းလာကာ ခံနိုင်ရည်အား ပိုရှိလာ စေရန် ဆိုပြီး ရေချိုးဆိပ်တွင် အချိန်ပိုကြာကြာနေစေပါက အထင်နှင့် အမြင် ပါစင်အောင် လွဲပေလိမ့်။ ဟန်နီကိုယ်နှိုက်ကိုက အဆွေးဓာတ်ခံရှိသူဖြစ်ရာ ပင်လယ်၏ အေးရိပ်မြို့သို့ ခိုင်ခနားစဉ် ထိုလေးပတ်တာ ငှာလက ဟန်နီအား ထုသားပေသား မရစေဘဲ သာ၍သာ စိတ်ပျော့လာစေမည်။ ပို စိတ်ကူးယဉ်ကာ ပိုပြီး ထိရှခံစားလွယ်လာမည်။ ထိုပုံနှင့် ဆရာတက်ဂါ၏ အတန်းကို တက်နိုင်မည် မထင်။ နည်းဥပဒေနှင့် သမိုင်းမှတ်တမ်းဝင် ရက်စွဲများ အလွတ်ကျက်ရတော့ မည်ကို တွေးမိရုံနှင့် ကျောချမ်းလာသည်။ သူစိတ်ပျက်ကာ စာအုပ် လွှင့်ပစ် လိုက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ပါက နောက်တစ်နေ့ ဒဏ်ပေးခံရမည်ကိုလည်း ကောင်းကောင်း သိသည်။ ချောက်ချားရသော စာကျက်ချိန်များ၊ ရန်သူတော် ဟက်ဂင်၊ ဝယ်ရွမ်းများ

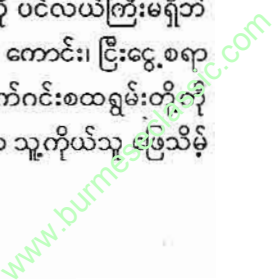

ဘာကြီးဖြစ်နေနေ သူ့ရဲဘောမကြောင်ရ ဟူသော သူ့ဖခင်၏ သွန်သင် ကြပ်မတ် ချက်များကိုလည်း သူ ကြောက်သည်။

သို့တိုင် ငှက်ကလေးများ စိုးစိုးစီစီ ညံနေသော မနက်တိုင်း ရေစပ်စပ် တောလမ်းလေးကိုဖြတ်၍ ရထားစီးရသည်ကို သူ ကျေနပ်သည်။ ကိုင့်ကိုလည်း တွေ့ချင်လာသည်။ ဆရာဖား(လ်)နှင့် သူ့ဂီတ၊ စန္ဒရားနှင့် အော်ဂင်ကိုလည်း သတိရလာသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် သင်ခန်းစာတက်ရသည်ဖြစ်၍ မနက်ပိုင်း တစ်နာရီကြာ ဂီတသင်ခန်းစာက ကျန်တစ်နေ့လုံး သူနှင့် မခွဲမခွာရှိနေတတ်သည်။ သူ့ဖိနပ်ထဲမှ ပင်လယ်ကမ်းခြေ အမှတ်တရ သဲအချို့ကို တွေ့ထိနေမိပြန်သည်။ ဂရော်ဘယ်ဘင်ကြီးအား ထိုသဲများ ထုတ်မပစ်ရန် မှာရဦးမည်။ သိုးမွေးဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊ ဟက်ဂင်းစထရွမ်းများ လာချင်ရာလာကြပေရော။ သူကတော့ သူပဲဖြစ်သည်။ အကြောက်တရား ပြေပျောက်သွားသောအခါ ပင်လယ်နှင့် အာရောဂျံဝင်းက အာရုံထဲ ပေါ်လာပြန်သည်။ လှိုင်းအိလေးများ၏ တငြိမ့်ငြိမ့် ရေသံ... ရေကာတံတိုင်းကို ရေလှိုင်းပုတ်သံ... ထိုအသံများက သူ့ဘဝကို ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ ကြွကြွခံရန် တွန်းအားပေးနေသည်။

မြင်းရထား ကူးတို့ဆိပ် ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် အစ်စရယ်ဒေါ့(စ်) ရိပ်သာ၊ ဂျေရုစလင်တောင်၊ ရဲတိုက်ဝင်း၊ ညာဘက်အခြမ်းတွင် ဦးလေးမိန်းရှင်ကို ထားသော ထောင်တံတိုင်းမြင့်မြင့်ကြီး၊ အားလုံးကိုဖြတ်၍ ရဲတိုက်လမ်းအတိုင်း မြင်းရထား လိမ့်လာပြီး ကိုဘာ့(ဂ်)ကို လွန်သော် ဧရာလမ်းကို ဖြတ်သည်။ ပြီးမှ နိမ့်ဆင်းသွားသော ငါးတန်းလမ်းအိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။ မျက်နှာစာနီနီ၊ ကညာရပ်တု စကျင်ကျောက်တိုင်ကြီးများ၊ ခုံးမိုးပြတင်းများနှင့် အိမ်ထဲဝင်သွား သော် ပါပါက လက်ထဲ ဖောင်တိန်ကိုင်လျက်သား ရုံးခန်းမှ ထွက်လာပြီး ကြိုသည်။ လမ်းမ၏ နေ့လယ်ခင်း အပူရှိန်တွင်းမှ အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်ရသဖြင့် အေးသွား၏။

ဟန်နိုသည် ရင်ထဲ တိတ်တခိုး ဝိုရှိက်ရင်း ဘဝကို ပင်လယ်ကြီးမရှိဘဲ နေကျင့်ရရန် ကြိုးစားရတော့သည်။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်း၊ ငြီးငွေ့စရာ လည်း ကောင်းသော ဘဝကို ဦးတည်ရတော့မည်။ ဟက်ဂင်းစထရွမ်းတို့ကို ရှောင်ရမည်။ ကိုင်၊ ဆရာဖား(လ်)နှင့် သူ၏ဂီတတို့နှင့်သာ သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့် ရတော့မည်။

ရောလမ်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) အပျိုကြီးများနှင့် ဒေါ်လေး ကလေးသိုင်း တို့က ဟန်နီကို ချက်ချင်းမြင်တွေ့သွားကြပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်ကုန်၍ ကျောင်း တက်ရမည်ကို ပျော်နေမှာပဲဟု ရွတ်နောက်ကြသည်။ လူကြီးများက ကလေးကို စကားပြောလျှင် ထုံးစံအတိုင်း ဆရာကြီးဟန်ဖြင့်အသားယူကြသည်မှာ သိပ်တော့ မဆန်း။ လူကြီးကိစ္စများက ကလေးကိစ္စလောက် အရေးမကြီးတော့သလို။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး သုံးလေးရက်အကြာတွင် မိသားစုဆရာဝန် ဒေါက်တာ လင်ဟာ ရောက်လာပြီး ဟန်နီ၏အခြေအနေကို မေးစမ်းသည်။ မင်းကတော်နှင့် ကြာမြင့်စွာ ဆွေးနွေးကြသည်။ ဟန်နီကို အင်္ကျီပင့်တင်စေပြီး စမ်းသပ်ပြန်သည်။ လက်သည်းခွံများကို ကြည့်သည်။ နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်ပြီး ရင်ခေါင်းနှင့် ကြွက်သားဖွံ့ဖြိုးမှုကို ဆန်းစစ်သည်။ စမ်းသပ်စရာများ ကုန်သွားပြီး နောက်ဆုံး ဆေးထိုးအပ်ဖြင့် ဟန်နီလက်မောင်း ပိန်ပိန်မှ သွေးတစ်စက်နှစ်စက်ခန့် ထုတ်ယူ၏။ အိမ်ယူပြီး စစ်ဆေးရန်ဖြစ်သည်။ သို့တိုင် ဆရာဝန်က သိပ်စိတ်တိုင်းကျပုံ မရ။

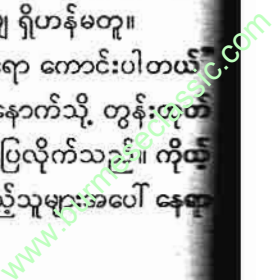
“နည်းနည်းတော့ အသားညိုလာပြီပေါ့” သူ့ရှေ့မှ ဟန်နီကို သိုင်းဖက်ရင်း ဆရာဝန်က ဆိုသည်။ မင်းကတော်နှင့် အိုင်ဒါဂျန်မင်တို့ကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ဆရာဝန်က “ဒါပေမဲ့ အားရစရာတော့ မရှိဘူး” ဟု ပြောသည်။

“ပင်လယ်ကို လွမ်းနေတာလေ” ။ အမေလုပ်သူက ဖြေသည်။

“အား... ဒါဆို သားက ဟိုမှာနေရတာ ကြိုက်တယ်ပေါ့” ဆရာဝန်က ဟန်နီအား သာမန်ကာလျှံကာကြည့်၍ မေးလိုက်သော်လည်း ဟန်နီမျက်နှာ သွေးရောင်လွမ်းသွားသည်။ ဟန်နီရင်ထဲ မျှော်လင့်ချက်တို့ ကြွတက်လာသည်။ သူ့ထံမှ အဖြေတောင်းလို၍ ဒေါက်တာလင်ဟာက မေးခြင်းလော။ ကျောင်းမှ ဆရာများကို အသာထား၊ ဘုရားသခင်၏ ရှေ့မှောက်၌ မဖြစ်နိုင်သော အရာမရှိ။

“ဟုတ်ကဲ့” ဒေါက်တာလင်ဟာ၏ မျက်နှာကို ဟန်နီသည် မျက်လုံး ဝိုင်းကြီးများဖြင့် ကြည့်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင်မူ ထိုမေးခွန်း အများကြီးအတွက် ဆရာဝန်ထံတွင် ဘာသဘောထားမျှ ရှိဟန်မတူ။

“အင်း... ရေချိုးတာရော၊ လေကောင်းလေသန့်ရော ကောင်းပါတယ်” ဒေါက်တာလင်ဟာသည် ဟန်နီပခုံးကို အသာပုတ်၍ နောက်သို့ တွန်းဟုတ် လိုက်ပြီး အမေနှင့် အိုင်ဒါဂျန်မင်ထံ သွားရန် မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုယ့် စကားဆိုလျှင် တစ်လုံးမကျန် မြေဝယ်မကျ နားထောင်မည့်သူများအပေါ် နေရာ

တကာသိ နေရာတကာတတ်သော သမားတော်၏ ဩဇာညောင်း သဘော
ကောင်းသော မေးဆတ်မှုလေးဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ထရပ်လိုက်သည်။ စစ်ဆေးမှု
ပြီးပြီ။

ပင်လယ်ကြီးကို လွှမ်းဆွတ်သော ဟန်နီဝေဒနာကို အကောင်းဆုံး နားလည်
ပေးနိုင်သူမှာ ဒေါ်လေးတို့နီပင်ဖြစ်သည်။ ဟန်နီ၏ နှလုံးသည် ပွတ်တွင် လွှမ်းနာကျ
ဝေဒနာရခဲ့ပြီဖြစ်ရာ အနာကျက်ရန်ဝေးစွာ နိစ္စဓူဝ ရုန်းကန်မှုများက ထိုဒဏ်ရာကို
သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ပန်းထွက်စေသည်။ ထရပ်ဗိမြူအန်ဒီအကြောင်း ဟန်နီ တသသ
ပြောလျှင် ဒေါ်လေးတို့နီက စိတ်လိုလက်ရ နားထောင်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဟန်နီ၊ အမှန်တရားဟာ အမှန်တရားပဲ။ ထရပ်ဗိမြူအန်ဒီ
ဟာ အမြဲတမ်း အလှဆုံးနေရာလေး ဖြစ်နေမှာ။ ဒေါ်လေး အပျိုပေါက်ဘဝက
အဲဒီမှာ နေခဲ့ဖူးသေးတယ်။ အဲဒီရက်တွေကို ဒေါ်လေးသေသည့်တိုင် ဘယ်တော့မှ
မေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဒေါ်လေးက ရူးနှမ်းနှမ်းနဲ့။ ဒေါ်လေးနဲ့
အတူနေခဲ့တဲ့ မိသားစုက ဒေါ်လေးကို သိပ်ဂရုစိုက်တယ်။ သူတို့ကို ဒေါ်လေး
သိပ်ချစ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒေါ်လေးက နုနုငယ်ငယ် တက်တက်ကြွကြွပေါ့။
အခုလို အဘွားကြီး မဟုတ်ဘူး။ သူတို့မိသားစုက သဘောသက္ကာယလည်း
အင်မတန် ကောင်းတယ်။ လေးစားစရာလည်း ကောင်းတယ်။ တည့်တည့်ပဲ
တွေးတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဉာဏ်ကောင်းပြီး ဒေါ်လေးသိသမျှ လူတွေထဲမှာ
သူတို့ဟာ ပညာအတတ်ဆုံးပဲ။ အင်မတန်လည်း စိတ်ပါလက်ပါရှိတယ်။ သူတို့
နဲ့ အတူနေတုန်းကဆိုရင် ဒေါ်လေးဘဝတစ်ခုလုံး လိုလေသေးမရှိတော့သလိုပဲ။
အဲဒီမှာ သိခဲ့ရတဲ့ အသိပညာတွေကို ဒေါ်လေး ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ဘူး။
သတင်းတွေ၊ ယုံကြည်ချက်တွေ သဘောထားတွေ၊ တစ်ခုခုကို ရှုမြင်ပုံတွေ အို
အစုံပဲ။ သူတို့နဲ့သာ ရေစက်မကုန်ဘဲ အတူဆက်နေရမယ်ဆိုရင် ဒေါ်လေး ဒီထက်
အများကြီးပိုသိရဦးမှာ။ အဲဒီတုန်းက ဒေါ်လေး ဘယ်လောက် တုံးသလဲ သိလား။
ရေခူထဲက ကြယ်ပွင့်လေးကို လိုချင်တာနဲ့ ဒေါ်လေးလေ အိမ်အပြန် ရေခူတွေ
အများကြီးသယ်လာတယ်။ လသာခန်းမပေါ်မှာ ဖြန့်ပြီး နေပူလှန်းတာပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေး သွားလည်းကြည့်ရော အပေါက်ကြီးတွေဖြစ်ပြီး ရေမှော်နဲ့တွေ
နဲ့ဟောင်နေတာပဲ”

*

www.burmeseclassic.com

၁၈၇၃ ခုနှစ်ဆန်းတွင် အထက်လွတ်တော်မှ ဟူဂိုဗိန်းရှင်ကို သက်ညှာသဖြင့် ဒါရိုက်တာကြီးသည် ရက်မစေမီ ခြောက်လအလို၌ ထောင်မှ လွတ်လာသည်။

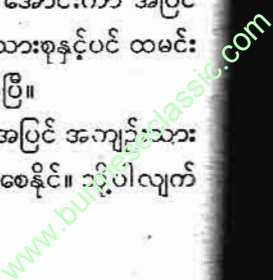
မှန်ရာကို ပြောစတမ်းဆိုလျှင် တိုနီသည် ထိုအတွက် သိပ်ဝမ်းမသာ။ သမ္မရာကုန်းတွင် သမီး၊ မြေးမလေးတို့နှင့် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်သော တိုနီသည် ငါးတန်းလမ်းအိမ်ကို အလည်အပတ်သွားသည်။ ခင်ပွန်းသေဆုံးပြီးကတည်းက မြို့ပေါ်ရောက်လာသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အမ်းဂတ်ဗွန်မေးဘွန်းထံလည်း အလည်အပတ်ရှိသည်။ တိုနီသည် ဇာတိချက်ကြွေမြို့လေး၏ တံတိုင်းအပြင် ဘက်တွင် နေစရာ နေရာမရှိမှန်း ဟိုးယခင်ကတည်းက သတိပြုမိပြီး ဖြစ်၏။ သူမတွင် ရှိသည်မှာ မြူးနစ်အမှတ်တရများ၊ အစာမကြေရောဂါနှင့် နားအေး ပါးအေးနေလိုမှုတို့သာ ဖြစ်သည်။ အခြားတိုင်းပြည်များသို့ ခိုဝင်နေထိုင်ဖို့ နေနေသာသာ ဇာတိနိုင်ငံ၏ မြို့တော်ကြီး၌ပင် တစ်စက်ကလေးမှ မနေလိုသူ ဖြစ်သည်။

သမီးကို တိုနီ မေးသည်။ “သမီး...သမီးကို အရေးကြီးကိစ္စမေးစရာရှိတယ်။ သမီးခင်ပွန်းကို အူထဲအသည်းထဲက ချစ်သလား၊ သူ ဘယ်သွားသွား သမီးတို့ သားအိမ်နှစ်ယောက် လိုက်နိုင်သလား၊ ဒီမြို့မှာ ဆက်နေဖို့ဆိုတာ သူ့အတွက် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ ”

အဲရစ်ကာဗိန်းရှင်သည် မျက်ရည်တွေတွေကျလျက် တစ်ခါတုန်းက တိုနီ လိုပင် ဖြေစရာရှိသမျှ ဖြေခဲ့သည်။ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မြို့ပြင်မှာ အိမ်လေးထဲတွင် တိုနီလည်း တစ်ခါတုန်းက ထိုတူညီသော အဖြေကိုပင် ပေးခဲ့ဖူးသည်။ မကြာမီ ခွဲခွာနှုတ်ဆက်ပွဲအတွက် တွေးတောထားရန် လိုသည်။

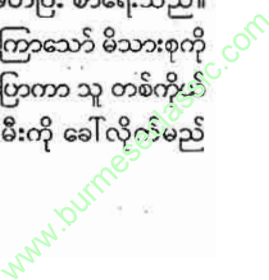
သမက်ကို အလုံပိတ်မြင်းရထားဖြင့် အကျဉ်းထောင်မှ သမ္မရာကုန်းအိမ်သို့ တိုနီ ခေါ်ဆောင်လာသောနေ့သည် ဟူဂိုဗိန်းရှင် ထောင်ကျသည့်နေ့တုန်းကကဲ့သို့ ထိတ်လန့်စရာ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဟူဂိုသည် ဇနီးနှင့် သမီးကို ယောင်ဝါးဝါး နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းထဲ အောင်းကာ အပြင် မထွက်ဘဲ မိုးလင်းမှ မိုးချုပ် ဆေးလိပ်ဖိသောက်သည်။ မိသားစုနှင့်ပင် ထမင်း တစ်ဝိုင်းတည်း မစား။ ဟူဂိုသည် ဆံဖြူ သွားကြွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ဟူဂိုသည် ပင်ကို ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသူဖြစ်သည့်အပြင် အကျဉ်းသား ဘဝကလည်း သူ့ကျန်းမာရေးကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မထိခိုက်စေနိုင်။ သို့ပါလျက်

သူ့အခြေအနေက သနားစရာကောင်းလောက်အောင် လမ်းဆုံးရောက်သွားခဲ့ရသည်။ ဟူဂိုသည် သူ၏ အခြားလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ နေ့စဉ်လိုလို လုပ်ခဲ့သလိုသာ လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မတွေ့မိခဲ့။ အကယ်၍ သူသာ အဖမ်းမခံရလျှင် သူလိပ်ပြာသန့်သန့်ဖြင့် ခေါင်းကို မော်၍ သူ့လမ်းသူ့လျှောက် နိုင်မည်။ မြို့သားတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ၏ ကျရှုံးခန်းက ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ထောင် သုံးနှစ်နှင့် ရုံးတော်၏စီရင်ချက်က သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ဖြိုခွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တရားရုံးတွင် သူ၏ထွက်ဆိုချက်များမှာ အရိုးသားဆုံး ထွက်ဆိုချက်များဖြစ်သည်။ သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သည့် သေနင်္ဂဗျူဟာများမှာ သူ့လုပ်ငန်းနှင့် သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ အမှုသွားအမှုလာကို နားလည်သူများက သူ၏ ခုခံမှုကို ထောက်ခံပေးကြသည်။ သူ့လုပ်ရပ်သည် စီးပွားရေးလောကတွင် လုပ်နည်းကိုင်နည်းတစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ သူ့ကို စီရင်ချက်ချသော ဥပဒေပညာရှင်များက သူတို့နှင့် ဘဝချင်း ကွာခြားလှသည်ဖြစ်ရာ ဟူဂို၏ ထွက်ဆိုချက်ကို အရှင်းနားမလည်ပေ။ ဥပဒေပညာရှင်များ၏ တရားစီရင်ချက်ကို ပြည်နယ်က သဘောတူလိုက်သောအခါ ဟူဂိုသည် မိမိကိုယ်ကို လေးစားမှုများ တစ်စစီ ပြိုကွဲသွားပြီး နောက်ဆုံး ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ရဲတော့ချေ။ လက်သီးကို ဆုပ်၍ ဟန်ပါပါလျှောက်တတ်သော ခြေလှမ်းသွက်သွက်များ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ဟိုသည်ရစ်ဝဲနေသော တလည်လည် မျက်လုံးကြီးများ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ထင်ရာမြင်ရာ စွတ်ပြောတတ်သော၊ စွတ်ရွတ် မေးခွန်း ထုတ်တတ်သော မသိသား ဆိုးရွားနိုင်သည့် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု ပျောက်ဆုံးသွားတော့သည်။ ပြောင်းလဲသွားပုံမှာ တစ်မိသားစုလုံးက ကျောချမ်းသွားရသည်အထိ။ ထို့ပြင် ဤမျှ သူ့ရဲဘောကြောင်သော၊ စိတ်ဓာတ်ကျ လွယ်သော၊ မိမိကိုယ်ကို လေးစားမှု ခေါင်းပါးသော သူ့ကို မြင်လိုက်ရသည်မှာ ထိတ်လန့်ဖွယ်ဖြစ်သည်။

ဟူဂိုဖိန်းရှင်သည် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ရှစ်ရက်ဆယ်ရက်ခန့် ဘာမျှမလုပ်ဘဲ ဆေးလိပ်ဖိသောက်သည်။ ထို့နောက် သတင်းစာ စတင်ဖတ်ပြီး စာရေးသည်။ စာများ၏ အကျိုးဆက်အဖြစ် နောက်ရှစ်ရက် ဆယ်ရက်ခန့်ကြာသော် မိသားစုကို သူ လန်ဒန်တွင် နေရာတစ်နေရာရပြီဖြစ်ကြောင်း မရေမရာပြောကာ သူ တစ်ကိုယ်တည်း အရင်သွားပြီး နေရာတကျဖြစ်ပြီဆိုမှ ဇနီးနှင့် သမီးကို ခေါ်လိုက်မည်

ဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။ ထို့နောက် အခြားမိသားစုဝင်များကို တစ်ခါတစ်ခေါက်ပင် မျက်နှာသွားမပြတော့ဘဲ အဲရစ်ကာကို အဖော်လိုက်စေကာ အလုပ်ပိတ် မြင်း ရထားဖြင့် ဘူတာရုံသို့သွားသည်။

ရက်များမကြာမီ ဇနီးအမည်တပ်၍ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မှ စာတစ်စောင်ပို့လိုက်သည်။ စာထဲတွင် သူ့အနေနှင့် ဇနီးနှင့် သမီးကို သင့်တော်သည့်ဘဝတစ်ခု ဖန်တီးမပေးနိုင် မချင်း သူ့ထံ မခေါ်ယူတော့ဟု သန့်ဋ္ဌာန်ချလိုက်ကြောင်း၊ အဆက်အသွယ်ပင် မလုပ်တော့ဟု ယတိပြတ် ရေးထားသည်။ ထိုစာမှာ ဟူဂိုဗိန်းရှင့်၏ နောက်ဆုံးစာ ဖြစ်သည်။ ထိုစာမှလွဲ၍ ဟူဂိုသတင်း မကြားရတော့ချေ။ အတွေ့အကြုံစုံသူ တိုနီသည် ဟူဂိုနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ရန် နည်းမျိုးစုံဖြင့် အပူတပြင်း ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဇနီးကို စွန့်ပစ်ခဲ့သည်ဆိုသော စွဲချက်ဖြင့် ကွာရှင်းခွင့်တောင်းရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟူဂိုကို အစရှာမရတော့။ ဤသို့ဖြင့် သမီး အဲရစ်ကာဗိန်းရှင့်နှင့် မြေး အယ်လီဘောက်တို့သည် ယခင်ကလိုပင် တိုနီနှင့်အတူ သမ္မဂ္ဂရာကုန်းအိမ်တွင် ကျန်ရစ်သည်။

ဂျီဟန်လေးကို မွေးဖွားသန့်စင်နိုင်ခဲ့သော မင်္ဂလာစုံတွဲအကြောင်း မြို့ပေါ်တွင် ပြောကြားဆဲ ရေပန်းစားဆဲဖြစ်သည်။ အပြင်လူများအနေဖြင့် ရှားရှားပါးပါးတွေ့ရ မြင်ရသည့်အပေါ် အကဲခတ်ခြင်းမှာ မလွယ်။ သို့တိုင် ဤကိစ္စက ဖမ်းစားနိုင်ဆဲ ဖြစ်၏။ နေရာအနှံ့ ပြောနေကြဆဲဖြစ်သည်။

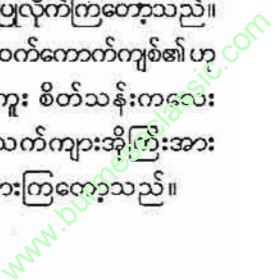
သောမတ်(စ်)နှင့် ဂါဒါ၊ ထိုနှစ်ယောက် ဘယ့်နှယ်များ လက်ထပ်ဖြစ်ကြ သနည်း။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးကား အသို့နည်း။ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ သောမတ်(စ်) အသက်သုံးဆယ်အရွယ်က သောမတ်(စ်)၏ 'သူကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မယူနိုင်' ဟူသော ရုတ်ခြည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လူတိုင်း မှတ်မိသည်။ အသက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်တိုင်အောင် ကမ်းလှမ်းလာသူတိုင်းကို ငြင်းခဲ့သော ဂါဒါကလည်း နာမည်ကြီး။ သောမတ်(စ်)ဆိုသော နောက်ပိုးကလေးအလှည့်ရောက်မှ သူများ ဆီက နားရွက်တစ်ဖက်ငှား၍ နားထောင်လိုက်ပုံရသည်။ မြတ်နိုးစုံမက်၍ ယူခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု အများက ဆိုကြသည်။ မတ်သုံးသိန်းက သည်လောက်ကြီး အရေးပါဟန်မတူ။ တစ်ဖန် ချစ်မေတ္တာကြောင့် ယူသည်ဆိုရအောင်ကလည်း သာမန်လူများအမြင်တွင် ထိုမောင်နှံသည် ယုယုယယ မရှိကြ။ သောမတ်(စ်)တို့

ဇနီးမောင်နှံသည် အခြားဇနီးမောင်နှံများနှင့် အကွာကြီး ကွာခြားနေပြီး အကြောင်း ပါချိန်ကတည်းက တစ်ဦးကို တစ်ဦး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး လေးလေးစားစား ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။ ထို့ထက် ဆန်းသည်ဖြစ်ရပ်မှာ သောမတ်(စ်)တို့မောင်နှံ၏ ထိုသို့သော ဆက်ဆံရေးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အတွင်းကျကျ စိမ်းကား ခြင်းကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ဦးနှောက်အသိကွာခြားခြင်းကြောင့် ဖြစ်နေ၏။ ဦးနှောက် အသိ ကွာခြားမှုက ဆန်းလည်း ဆန်း၊ နက်လည်း နက်ရှိုင်းပြီး ငြိမ်သက် နေသည်။ အချိန်ကြာ၍ ပြောင်းလဲခြင်းလည်း မဟုတ်ပြန်။ နှစ်ကာလကြောင့် ပြောင်းလဲသော အရာတစ်ခုသာရှိ၏။ ‘အပြင်ပန်း’ ပင်။

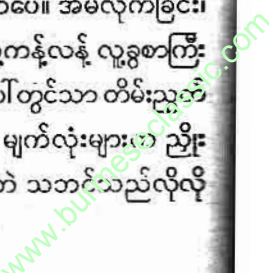
သောမတ်(စ်)တို့ ဇနီးမောင်နှံကိုမြင်လိုက်ရလျှင် သောမတ်(စ်)သည် အနည်းငယ် ဖိုင့်ပြီး အိုစာနေသည်။ ဘေးမှ ဂါဒါက နုနုငယ်ငယ်။ သောမတ်(စ်) သည် သူ့ကိုယ်သူ ရယ်ပွဲဖွဲ့စရာကောင်းလောက်အောင် ဟန်တင်းထားသော်လည်း ယူချလိုက်သလို အိုစာသွားသည်။ ဂါဒါကမူ အိမ်ထောင်သက် တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် အတွင်း ထူးထူးခြားခြား မပြောင်းလဲ။ သူမ၏ အထူးဝိသေသလက္ခဏာဖြစ်သော အေးတိအေးစက်နိုင်ခြင်းသာ နဂိုစံချိန်အတိုင်းဟု ထင်ရသည်။ သပြေသီးမှည့်ရောင် ဆံပင်များက မဖြူသေး။ ဖြူညသော အသားအရည်က မွတ်ညက်နေဆဲ။ ကိုယ် ဟန်က ကိန်းကြီးကြီး ပြုရိုကရက်စတိုင်ဖြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး။ မဆိုစလောက် ပူးကပ် နေသော မျက်လုံးညိုများ၏ ထောင့်စွန်းက ပြာညိုညို၊ ထိုမျက်လုံးများကို ယုံကြည် ကိုးစား၍ မရ။ ထိုမျက်လုံးများ၏ အကြည့်က ဆန်းကြယ်သည်။ မျက်လုံးထဲ ရေးထားသောစာကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်၍ မလွယ်။ မျက်လုံးပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကား အေးစက်စက်နိုင်သည်။ ဘာသိဘာသာ နေတတ်သည်။ ချုပ်ထိန်းထားသည်။ အလှမ်းကွာလွန်းလှသည်။ လူသားချင်း နွေးနွေးထွေးထွေး မနေတတ်ဘဲ ဂီတ ကိုသာ အဖော်ပြုသူဖြစ်၏။ ထိုသို့သော အမျိုးသမီးကို သူတစ်ပါးက သင်္ကာယန မဝင်ဘဲ မနေနိုင်။ အမတ်မင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(စ်)၏ ချစ်ဇနီးကို ပညာရှိများက လူသဘော လူသဘာဝဟူသော ပညာရပ်ဖြင့် ချိန်ထိုးအသုံးပြုလိုက်ကြတော့သည်။ ငြိမ်သာရေသည် နက်၏ ဟု ဆိုကြသည်။ အချို့က မြေခွေးထက်ကောက်ကျစ်၏ ဟု ဆိုကြသည်။ ဖြေရှင်းချက်ကို ရှာကြရာ သူတို့၏ စိတ်ကူး စိတ်သန်းကလေး တစ်ထွာတစ်မိုက်လောက်ဖြင့် ‘မိန်းမချော ဂါဒါသည် သက်ကျားအိုကြီးအား လှည့်ဖျားနေပါသည်’ ဟူသော သီဝရီတစ်ခု ရှာတွေ့သွားကြတော့သည်။

စောင့်ကြည့်နေ၍ သိပ်မကြာခင် ဂါဒါ၏ အပြုအမူသည် သက်သက်
ညာညာပြောရမည်ဆိုပါက ဗိုလ်ကြီးဗွန်သရောတားနှင့် ဆက်ဆံရေးတွင်
လောကွတ်ပိုနေသည် ဟူသတတ်။

ရိန်းမြေမှလာခဲ့သူ ဗွန်သရောတားသည် မြို့ပေါ်နေရာချထားသော မြေမြန်
တပ်ရင်းမှ ဒုဗိုလ်ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်ခွဲ၍ နဖူးပေါ် အမောက်
တင်ကာ နောက်လှန်ပြီးထားသော နက်ကြုတ်ကြုတ်ဆံပင်သည် ဝတ်ထားသော
ယူနီဖောင်း၏ နီနီရဲရဲကော်လာနှင့် ပန်စားနေသည်။ အလုံး အဖန်ကြီးပြီး သန်မာ
ပုံရသော်လည်း စကားပြောပုံနှင့် ဟန်မူရာက စစ်ဘက်မှ လူများနှင့်မတူ။
တစ်ဝက်ဖွင့်၍ ဝတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီ၏ ကြယ်သီးများကြားထဲ လက်ထည့်
ထားတတ်သည့်အကျင့် ရှိသည်။ ထိုင်နေပါက ဦးခေါင်းကို လက်ဖမိုးဖြင့်
ထောက်ထားတတ်သည်။ ဦးညွတ်ပုံက စစ်ဘက်မှ လူလို ခပ်တောင့်တောင့်
မဟုတ်။ စစ်ဘက်မှလူ၏ ဖနောင့်ရိုက်သံမျိုး မကြားရ။ ယူနီဖောင်းဝတ်ထား
သော်လည်း အရပ်သားဝတ်စုံဝတ်ထားသကဲ့သို့ပင် ခန့်ခန့်ရန်ရန် မရှိလှ။
နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးက ပါးစပ်ထောင့်စွန်းသို့ ရွှေဆင်းသွားပြီး ချွန်လည်း မချွန်၊
ညီလည်း မညီ၊ စစ်တိုက် ဝါသနာမပါသူတစ်ယောက်၏ ပုံပန်းကို အတည်ပြု
ပေးသည့်သဘောသာ ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ကြီး ဗွန်သရောတား၏ အထင်ကရမှာ
မျက်လုံးများဖြစ်သည်။ ကြီးမားနက်မှောင်ကာ ထူးထူးခြားခြား ဝင်းနေသော
မျက်လုံးများက မည်သူ့ကိုမဆို ကြည့်လိုက်ပါက တောက်ပလာလိုက်၊ ထက်သန်
လာလိုက်၊ ညှိုးငယ်သွားလိုက်နှင့် ရှိတတ်သည်။

ကြည့်ရသည်မှာ ဗိုလ်ကြီး ဗွန်သရောတားသည် မိမိသဘောနှင့် မိမိ
တပ်ထဲဝင်ခဲ့ခြင်း ဟုတ်ဟန်မတူ။ တစိုးတစိပင် စိတ်ဝင်စားပုံမပြ။ ကိုယ်ခန္ဓာ
တည်ဆောက်ပုံကောင်းလျက်နှင့် စစ်မှုထမ်းရာတွင် ရှော်လှသည်။ ရဲဘော်ရဲဘက်
များကြား ထင်ပေါ်ခြင်းမရှိ။ တိုက်ပွဲအနိုင်ရပြန်လာသော အရာရှိပေါက်စများ၏
စိတ်ဝင်စားမှုမျိုး၊ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကိုလည်း မျှဝေမခံစားတတ်ပေ။ အမဲလိုက်ခြင်း၊
မြင်း၊ ဖဲ၊ မိန်းမ ဘာမျှစိတ်မဝင်စားသဖြင့် မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာ လူကန့်လန့် လူခွစာကြီး
ဖြစ်နေသည်။ ထိုလူခွစာကြီး၏ အာရုံတစ်ခုလုံးက ဂီတအပေါ်တွင်သာ တိမ်းညွတ်
နေ၏။ ဂီတပွဲမှန်သမျှ အလွတ်မပေး။ ဂီတပွဲကြည့်လျှင် မျက်လုံးများက ညှိုး
ရော်ရော်၊ အပြုအမူများက လျော့ရိလျော့ရဲနှင့် စစ်ပုံစံမကျဘဲ သဘင်သည်လိုလို

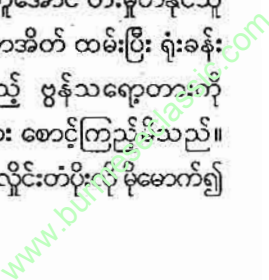

ဘာလိုလို။ အခြားတစ်ဘက်တွင်မူ ကလပ်နှင့် ကစားဝိုင်းများကို အနားပင်မသိဘဲ
ဝေးဝေးက ပတ်ရှောင်သည်။

သူ့ရာထူးကြောင့် တာဝန်အရ ဖိတ်ခေါ်လျှင် ဗွန်သရောတားသည် အိမ်
လည်ရသည်။ သို့သော် သူ အသွားအများဆုံး အိမ်ကား ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)အိမ်
ဖြစ်သည်။ အပြင်လူများသာမက အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)
ကိုယ်တိုင်က ဒီဇန့် အိမ်လာတာ ချောင်းပေါက်တော့မယ်ဟု တွေးမိသည်အထိ။

သောမတ်(စ်)ဘာဖြစ်သွားမည်နည်းဟု မည်သူမျှတွေးမိပုံမပေါ်။ အိပ်မက်ပင်
မက်ဖူးကြပုံမရ။ သောမတ်(စ်)၏ အရှက်ရမှု၊ မုန်းတီးမှု၊ မတတ်သာ လက်ပိုက်
ကြည့်နေရမှုတို့ကို လူတိုင်း မသိသားဆိုးရွားနိုင်ကြသည်။ သောမတ်(စ်)ကို
ရယ်စရာကောင်းသည်ဟု လူများက မြင်စပြုနေကြပြီ။ အကယ်၍သာ သောမတ်(စ်)
သည် လူရယ်စရာမဖြစ်အောင် မည်မျှ တောင့်ခံထားရသည်ကို ထိုသူများ ရိုးတိုး
ရိပ်တိတ်လောက်သိလျှင်ပင် ထိုရယ်စရာက ကိုယ်ချင်းစာနာစရာ ဖြစ်သွားမည်။
သောမတ်(စ်)သည် အစောကတည်းက ဖြစ်လတ္တံ့ကိစ္စများကို မြင်ပြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။
လက်မွန်မဆွကတည်းက ခံစားမိပြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဇနီးချော ဂါဒါအား နှစ်ပရိစ္ဆေဒက
လက်ဖျားလေးနှင့်သော်မျှ မကလူနိုင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး၏ ကွာဟ
ချက်က ကြီးသည်။ အတွဲမညီ၊ ထိုဖြစ်ရပ်ကို ဦးဆုံးစသိသူမှာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်။
သူ စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ရသည်။ သူ၏ဝတ်မှုစားမှု ကိန်းကြီးလာခြင်းက ထိုအကြောက်
တရားမှ အများဆုံး မြစ်ဖျားခံသည်။ ယခုတော့ ဗွန်သရောတားဆိုသော ငနဲသား
ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူသည် လူဟားစရာသတ္တဝါ မဖြစ်
ရအောင် ကိုယ်တိုင်က သံသယ၏ သားကောင် မဖြစ်ဖို့ လိုသည်။ ထိုသို့မဖြစ်ရန်
ရှိသမျှ ခွန်အားလေးနှင့် တိုက်ထုတ်နေရသည်။

ဂါဒါဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)နှင့် လူခွစာ အရာရှိပေါက်စ ဗွန်သရောတားတို့သည်
ဂီတကမ္ဘာတွင် သိကျွမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဗွန်သရောတားသည် စန္ဒရား၊ တယော
ကြီး၊ တယောလတ်၊ ရိုးရိုးတယောနှင့် ပလွေတို့ကို သူမတူအောင် တီးမှုတ်နိုင်သူ
ဖြစ်သည်။ ဗွန်သရောတား၏ လူတစ်ယောက်က တယောအိတ် ထမ်းပြီး ရုံးခန်း
ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားလျှင် ကြွရောက်လာတော့မည့် ဗွန်သရောတားကို
သောမတ်(စ်)သည် စာရေးစားပွဲတွင်ထိုင်ရင်း သတိထား စောင့်ကြည့်မိသည်။
ထို့နောက်တွင် အပေါ်ထပ်ခန်းမထဲမှ ငြိမ်ညောင်းသံစဉ်က လှိုင်းတံပိုးလို မိုမောက်၍

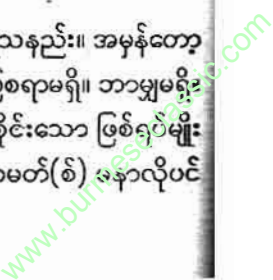

ခွဲခွဲငင်ငင် တသွင်သွင် စီးကျလာတော့မည်။ ကွန့်ကာ မြူးကာ ရင့်ကျူးနေသော သံစဉ်တေးသွားက တာဝတိံသာတိုင်အောင် ဆောင်ကြဉ်းသွားမည်။ ဝိုးတိုး ဝါးတား ဝမ်းမြောက်မှုလေးက သိမ်သိမ်ကလေး ပေါလောလှုပ်နေမည်။ တိမ်ဝင် သွားသော သံစဉ်က ရှိုက်သံအလား။ ညဉ့်နက်ည၊ တိတ်ဆိတ်မှုတို့နှင့် ထပ်တူ။ လိမ်လာလိုက်၊ လှိုက်လှိုက်ဆူလိုက်၊ တိတ်တာတာကူလိုက်၊ တအိမ်အိမ်ငိုလိုက်၊ တစိစိ ပွက်ထကာ ပေါင်းရုံးသွားလိုက်နှင့် သံစဉ်က တီးသူတို့ စိတ်ရှိတိုင်း ဆန်းနိုင်သမျှ ဆန်းနေတော့မည်။ ဆန်းချင်သလောက် ဆန်း၊ သောမတ်(စ်) အတွက် အဆိုးဆုံးမဟုတ်။ သူ့ကို အမှန်တကယ် မေတ္တာရိ နှိပ်စက်သော အဆိုးဆုံးသည်ကား တိတ်ဆိတ်မှုပင်ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တိတ်ဆိတ်မှု ကြီးစိုး ချိန်က ကြာမြင့်လွန်းသည်။ အသံလည်း မထွက်။ စကားသံလည်း မကြားရ။ တိတ်ဆိတ်မှုက အသူတရာပမာ။ ခြေသံကလေးသော်မျှ၊ ကုလားထိုင် ရွှေသံ လေးသော်မျှ မကြားရ။ မရိုးသားသော လျှို့ဝှက်သော အသံမဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကြောင့် သောမတ်(စ်)ခမျာ ထိုင်နေလျက်က မချိမဆုံဖြစ်လာပြီး ညည်းတွားမိသည်။

သူ ဘာကိုကြောက်နေရသနည်း။ ဗွန်သရောတား နောက်တစ်ကြိမ်ရောက် လာပါပကော။ လူအများ၏ မျက်လုံးကို သူသိနေသည်။ အိမ်အောက်ထပ်တွင် ဧရာစွန်းသည့် အဘိုးကြီးက ရုံးခန်းထဲထိုင်လျက်၊ ငယ်ငယ်ချောချော ဇနီးလေးက အပေါ်ထပ်တွင် ချစ်သူနှင့် တေးကျူလျက်။ ဒါတင်မကသေး၊ ဒါလောက်ဆို လျှင် အပေါ်ယံမြင်ကွင်းဖြစ်နေမည်။ ဗွန်သရောတားကို ချစ်သူဟူသော စကားလုံး မသုံးထိုက်။ ဖော့သုံးရာကျနေမည်။ ခေါင်းမရှိသော အနုညာတ၊ အရည်အချင်းနှင့် စွမ်းအားများကို ဘာမဟုတ်သည့် ဂီတအပေါ် ဖြန်းတီးပစ်သူ၊ ဤနည်းဖြင့် မိန်းမသားတစ်ဦး၏ နှလုံးသားကို လှည့်ဖျားသူ ထိုသို့ဖြစ်ရမည်။ ဗွန်သရောတားကို ထိုလူစားဟု သူ ကြိုးစားတွေးသည်။ ဗွန်သရောတားကို သူက 'ဗိုလ်ကြီး' ဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲဝယ် ထိုအခေါ်အဝေါ်ကမသင့်တော်ဟု သိနေသည်။

သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) ဘာကိုကြောက်နေရသနည်း။ အမှန်တော့ ဘာမျှမရှိ။ အမည်တပ်ပြစရာ မရှိ။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြစရာမရှိ။ ဘာမျှမရှိ။ မိမိကိုယ်မိမိ ခုခံကာကွယ်ရလောက်အောင် ရုန့်ရင်းရိုင်းစိုင်းသော ဖြစ်ရပ်မျိုး မရှိ။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း မြင်တတ်လက်ခံတတ်သူများကို သောမတ်(စ်) မနာလိုပင်

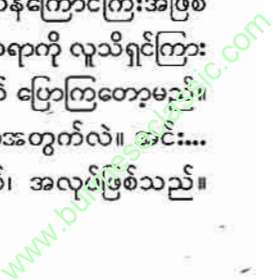

ဖြစ်မိတော့သည်။ သီချင်းဆိုသည့်ကိစ္စကို 'သစ္စာဖောက်ပါသည်၊ ကြာနိပါသည်' ဟု ပြော၍ မရ။

အညိုရောင်မြင်းမိုရ်ပိတ်ကို မော့ကြည့်လိုက်၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများကို ကြည့်လိုက်၊ စားပွဲအထက်မှ ဘိုးဘေးတို့၏ ပုံတူများကို ကြည့်လိုက်နှင့် သူ၏ စိတ်ကောက်ချက်များက မိသားစုသမိုင်းကို ဝဲလည်နေသည်။ သူသည် အများပြောစရာဖြစ်တော့မည်။ သူ့အမည်နှင့် မိသားစုဘဝသည် ရှက်ဖွယ်လိလိဖြစ်တော့မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိသည်။ ထိုအတွေးကြောင့် သူ နေသာထိုင်သာ ဖြစ်သွားသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုကဲ့သို့သော အတွေးသည် ရိုးရှင်းသည်။ နားလည်ရလွယ်သည်။ ပုံမှန်အတွေးဖြစ်သည်။ ဖော်ပြ ပြောပြ၍ ရသည်။ တအံ့နွေးနွေး ထွေးကြပ်နေရသော လျှို့ဝှက်သည့် ရှက်ဖွယ်များနှင့် လားလားမျှ မဆိုင်။

သူ ဆက်လက် သည်းမခံနိုင်တော့။ ကုလားထိုင်ကို နောက်ပြန်တွန်းထုတ်ကာ ရုံးခန်းမှထွက်၍ အပေါ်ထပ်တက်သည်။ သူ ဘယ်ဆက်သွားရမည်နည်း။ ခန်းမထဲဝင်ကာ ဗွန်သရောတား၏ အရှက်မရှိ ခပ်တင်တင်နှုတ်ဆက်မှုကို ခံယူရမည်လော။ အငြင်းခံရဖို့အတွက် ညစာစားသွားပါဦးလားဟု ဖိတ်ခေါ်ရမည်လော။ အဆိုရွားဆုံးကိစ္စမှာ ထိုဗိုလ်ကြီး ဗွန်သရောတားသည် အိမ်ထောင်ဦးစီး သူ့ကို ရှောင်ကာ ဖိတ်ခေါ်သမျှကို ငြင်းဆန်ပြီး သူ့ဇနီးကျမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သီးသီးသန့်သန့် အလွမ်းသင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ စောင့်နေသင့်သလော။ တစ်နေရာရာ ဥပမာ ဆေးလိပ်သောက်ခန်းထဲ ထိုင်ကာ ဗိုလ်ကြီး ပြန်အသွားကို စောင့်ရမည်လော။ ပြီးမှ ဂါဒါထံသွားကာ ဖွင့်ထုတ်မေးချရမည်လော၊ အင်း... ဒီလိုလည်း မဖြစ်သေး။ ဂါဒါကို မေး၍ မဖြစ်၊ ဖြေရှင်းချက်တောင်း၍ မဖြစ်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း၊ ပညာပါခြင်း၊ စိတ်ရှည်စောင့်ဆိုင်းခြင်းတို့ကို အခြေခံသည်။ ဂါဒါရှေ့တွင် သူ့ကိုယ်သူ ရယ်စရာသတ္တဝါဖြစ်အောင် မလုပ်သင့်။ သူ ဘယ်သောခါမျှ လုပ်မည်မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်သူ သဝန်ကြောင်ကြီးအဖြစ် ဇန်တီးလိုက်လျှင် ဘေးလူများ မှန်ကန်ကြလိမ့်မည်။ ရှက်စရာကို လူသိရှင်ကြား မောင်းခတ်ပြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ အော်ကျယ်အော်ကျယ် ပြောကြတော့မည်။ သူကကော မနာလိုဖြစ်နေသလား။ ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ ဘာအတွက်လဲ။ အင်း... ဘာမျှမရှိပါလား။ 'မနာလိုမှု' ဟူသည် အပြောမဟုတ်၊ အလုပ်ဖြစ်သည်။

ရူးသွပ်ခြင်း၊ အမှားမှား အယွင်းယွင်းလုပ်ခြင်း၊ အနည်းဆုံး အင်အားပါသည်။ အကြောက်အလန့်မရှိ၊ ပြီးစီးအောင် ပြုမှုတတ်သည်။ သူကတော့ ကြောင့်ကြခြင်း သောကဖြင့် ပွေလီနောက်ကျခြင်းတို့လောက်သာ ရှိသည်။

အဝတ်လဲခန်းထဲဝင်ကာ အော်ဒီကလုံးဖြင့် မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့၊ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြန့်ခွင်းရမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဂီတခန်းမရှိရာဆီ သူ ဆင်းလာသည်။ တံခါးလက်ကိုင်ဘုပေါ် လက်အတင်တွင် အတွင်းမှ ဂီတသံက ညံ့ထွက်လာရာ သူ နောက်တွန့်သွားခဲ့ ရသည်။

တစ်ရက်တွင် သူသည် အပေါ်ဆုံး လေသာခန်းမမှနေ၍ လှေကားကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ အရာရာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထိုစဉ် သားဂျီဟန်က အခန်းထဲ မှထွက်ပြီး အခန်းကူးစကြိုကိုဖြတ်ကာ အိုင်ဒါဂျန်မင်ဆီအသွား လမ်းတွင် စာအုပ် တပွေ့တပိုက်ဖြင့် ခလုတ်တိုက်သည်။ ထိုအခါမှ အဖေကိုမြင်ပြီး တိုးတိုးနှုတ် ဆက်သည်။

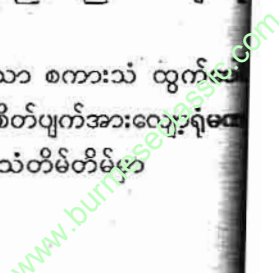
“ဟန်နီပါလား၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“စာကျက်မလို့ပါ၊ အိုင်ဒါဆီသွားပြီး သား ပြန်ထားတာတွေ ဘယ်လိုနေလဲ နားထောင်ခိုင်းမလို့”

“မနက်ဖြန်ရော ဘာလုပ်စရာရှိသေးလဲ”

ဟန်နီသည် မြန်မြန်နှင့် မှန်မှန် အဖြေပေးနိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ တံတွေး မျိုချလိုက်ပြီး “ပြင်သစ်သဒ္ဒါရယ်၊ ကူးရေးစရာတွေရယ်၊ မြောက်အမေရိကားက မြစ်တွေရယ်၊ ဂျာမန်သင်ရိုး” ဆက်မပြောတတ်တော့။ ဟန်နီ မမှတ်မိတော့ပေ။ ဟန်နီ မသက်မသာဖြစ်လာသည်။ စကားက တိုးလိုးတန်းလန်းကြီးဖြစ်နေပြီးမှ “ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး” ဟု အဖေကို မော့မကြည့်ဘဲ ဖြေသည်။ သို့သော် သူ့ပါပါက သူ့စကားကို နားထောင်မနေ။ ဟန်နီ၏အားနေသော လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ဆော့နေသည်။ ဟန်နီလက်ချောင်း ပိန်ညှောင်ညှောင်လေးများကို ပါပါက ဆော့နေသည်။

သူ့ပါပါထံမှ ကျောင်းစာနှင့် ဘာမျှမဆိုင်သော စကားသံ ထွက်လာ လာသည်။ ထိုအသံမျိုး ယခင်က ဟန်နီ မကြားဖူး။ စိတ်ပျက်အားလျော့ရုံမထ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံပင် ပေါက်နေသော ထိုစကားသံတိမ်တိမ်မှာ

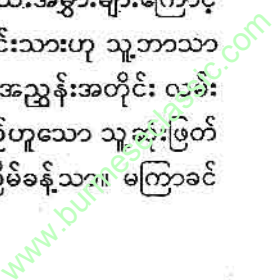

“ဟန်နီ... ဝိုလ်ကြီးကလေး... သား မာမာနဲ့ နှစ်နာရီတောင်ရှိပြီ”

ဟန်နီသည် ရွှေညိုရောင်မျက်လုံးများကို ပြူးကျယ်စွာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပါပါမျက်နှာကို တစ်ခါမျှ သည်လို တည့်တည့် မကြည့်စဖူး။ နှုတ်ခမ်းမွေးချွန်ချွန်၊ ဖြူရော်ရော် ပွစိစိပါးနှစ်ဖက်၊ ညိုဖျော့မျက်ခုံးအောက်မှ နီနမ်းနမ်း မျက်ခွဲများ၊ ထိုမျက်နှာကို ဟန်နီ၏ ကြည့်လင်ဝိုင်းစက်နေသော မျက်လုံးများက ချစ်ခင်စွာ ကြည့်နေသည်။ ဟန်နီ ဘယ်အထိနားလည်သွားသည်ကို ဘုရားမှပင် သိနိုင်မည်။ အဖေနှင့် သား မျက်လုံးချင်းဆုံမိသော ထိုစက္ကန့်ပေါင်းများစွာအတွင်း သားအဖ နှစ်ဦးကြားမှ ရှိရှိသမျှ နားလည်မှု လွဲမှားခြင်း၊ အေးစက်စိမ်းကားခြင်း၊ စလုံးစခု ဖြစ်ရခြင်းများ အရည်ပျော်ကျသွားခဲ့သည်။ ဟန်နီသည် အဖေအတွက် ခွန်အား မဟုတ်ခဲ့။ သို့သော် သောမတ်(စ်) ကြောက်ရွံ့ချိန် ခံစားရချိန်တို့တွင် အားကိုး လောက်သော သားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် သားနှင့် အဖေ တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်သွားသည်။

ထိုနေ့က ဖြစ်ရပ်ကို သောမတ်(စ်)သည် နားမလည်ခဲ့။ နောက်နေ့များတွင် သောမတ်(စ်)သည် သားကို အနာဂတ်ဝန်တာများအတွက် လက်တွေ့ကျကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရန် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် တိုက်တွန်းသည်။ သောမတ်(စ်) သည် ဟန်နီ၏စိတ်ခွန်အားကို ဆန်းစစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ ယူရမည့်တာဝန် အတွက် ဖိအားပေးသည်။ ဟန်နီဘက်မှ အာခံခြင်း၊ အမောဆိုခြင်းများ တွေ့ရ သည်နှင့် သူ ဒေါသလိုမ့်ထွက်လာတတ်သည်။ အကြောင်းမှာ သောမတ်(စ်) ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)သည် အသက်လေးဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်တွင် သူ၏ အသက်ရှင် ရက်များ သိပ်မကျန်တော့ဟု သိနေပြီဖြစ်၏။ သူ့မှာ ရက်တွက်နေရပြီတည်း။

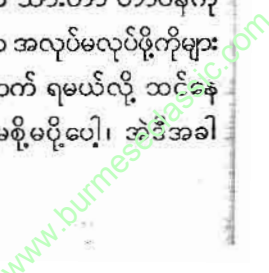
သူ့ကျန်းမာရေးကျသွားသည်။ ခံတွင်းပျက်သည်။ အိပ်ပျက်သည်။ မူးရိပ် မူးရိပ်ဖြစ်သည်။ အအေးဓာတ်လွန်ကဲမှုဖြစ်တိုင်း ဒေါက်တာလင်ဟာကို အကြိမ် ကြိမ် ပင့်ရသည်။ သို့သော် ဆရာဝန်စကား သူ နားမထောင်။ ယခုတလော သူ့စိတ်ခွန်အားက ဘာမဟုတ်သည့် ကိစ္စများ၊ အသေးအမွှားများကြောင့် ပျော့ညံ့ညံ့။ နေမြင့်မှ အိပ်ရာထပြီး စောစောထရကောင်းသားဟု သူ့ဘာသာ မကျေမချမ်း ဖြစ်သည်။ မနက်စာစားပြီးလျှင် ဆရာဝန်အညွှန်းအတိုင်း လမ်း လျှောက်သည်။ စောစောထ စောစောလမ်းလျှောက်မည်ဟူသော သူ့ဆုံးဖြတ် ချက်ကို သူ့ဘာသာလိုက်နာသည်က နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ခန့်သာ။ မကြာခင်

ဒုံရင်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့စိတ်ကို တစ်ချိန်လုံး ဆုံးမနေလျက်က တစ်ချိန်လုံး ကျရှုံးနေသည်။ ထိုအခါ မိမိကိုယ်ကို လေးစားမှု ကုန်ခန်းသွားပြီး စိတ်ဓာတ်ကျမှု၏ သားကောင်ဖြစ်သွားသည်။ စီးကရက်ကိုပင် သူ မဖြတ်နိုင်ခဲ့။ ငယ်ကတည်းက ဆေးလိပ်လက်က မချသူမို့ ယစ်မူးဖွယ် နီကိုတင်းဓာတ်မရှိလျှင် သူ မနေနိုင်။

ဒေါက်တာ လင်ဟာကို သူ ပြောခဲ့သည့် စကားမှာ “ဒေါက်တာ၊ စီးကရက် မသောက်ဖို့ တားရမှာက ဒေါက်တာတာဝန်၊ အဲဒီလို တားရတာ လွယ်လည်း လွယ်တယ်၊ သင့်လည်း သင့်မြတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုက်နာရမှာက ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်အပိုင်းပေါ့လေ၊ ကျွန်တော့်ကျန်းမာရေးအတွက် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် လုပ်ကြ ရမယ်ဆိုပေမဲ့ ခွဲတမ်း မညီဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်က ပိုများနေတယ်၊ မရယ် နဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သိပ်ကို အထီးကျန်နေပြီဆိုရင် ကျွန်တော် ဆေးလိပ်သောက်မှာပဲ၊ ဒေါက်တာရော တစ်လိပ် လောက် သောက်ပါဦးလား။” သောမတ်(စ်) ဆေးလိပ်ဘူး ကမ်းပေးသည်။

သောမတ်(စ်)၏ အစွမ်းအစအားလုံး အကျဘက်တွင်ရှိသည်။ သူ စိတ် ဆောင်နေသောအချက်မှာ သူ၏ နောက်ဆုံးရက်သည် လက်တစ်ကမ်းတွင် ရှိ ကြောင်း ခိုင်မာသေချာနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သူ၏ စိတ်ကူးများက ကြောင် ကြောင်ကျားကျား ချောက်ချောက်ချားချားဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စားပွဲတွင် ထိုင်လျက် မိသားစုနှင့် ကင်းကွာနေတတ်သည်။ သူ့မိသားစုကို ကောင်းကင် အမြင့်ကြီးမှနေ၍ ဝဲကာ ပျံကာ ငုံ့ကြည့်နေရသလို ထင်မြင်မိလာသည်။ သူ့ကိုယ် သူ “ငါသေတော့မှာပါကလား” ဟု ပြောမိသည်။ ထို့နောက် ဟန်နီကို အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ပြီး ပြောသည်။ “ငါ့သား၊ ပါပါဟာ သားထင်တာထက် ပိုပြီး စောလိမ့်မယ်၊ သားကို ခွဲခွာသွားဖို့ပေါ့၊ အဲဒီအခါ သားက ပါပါနေရာကို ဝင်ယူ ရမယ်၊ ပါပါတုန်းကလည်း ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ သားက စိတ်မဝင်စားလို့ ပါပါ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်လဲ၊ နားလည်ရဲ့လား၊ အခု စိတ်ထဲမှာ သန္နိဋ္ဌာန် ချပြီးပြီလား၊ ဘာ... ချပြီးပြီဟုတ်လား၊ အား... အဲဒါ အဖြေမဟုတ်ဘူး၊ ထပ်ပြောမယ်၊ သား ဖြေစရာ မလိုဘူး၊ ပါပါမေးတာက သားဟာ တာဝန်ကို ထမ်းဖို့ သတ္တိရှိရှိ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိရဲ့လား၊ သားစိတ်ထဲမှာ အလုပ်မလုပ်ဖို့ကိုများ တွေးနေသလား၊ အလုပ်လုပ်စရာ မလိုဘဲ ငွေလိုသလောက် ရမယ်လို့ ထင်နေ သလား၊ ဘယ်တော့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရရင်လည်း မစို့မပို့ပေါ့၊ အဲဒီအခါ

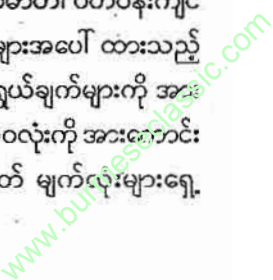

ကိုယ့်ဝမ်း ကိုယ်ကျောင်းရလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ သားက ကောင်းကောင်း နေထိုင် သွားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အလုပ်ကြီးစားရမယ်။ ပါပျဲထက် ပိုကြီးစားရမယ်”

သည်လောက်နှင့်မပြီးသေး၊ သောမတ်(စ်)၏ လေးလံသော ဝန်ထုပ်ကြီးက သား၏ အနာဂတ်ကိစ္စတစ်ခုတင် မဟုတ်၊ မိသားစု၏ ရှေ့ရေးကပါ ရှိသေးသည်။ သူ့ကို အမိန့်ပေးနေသော အခြားအတွေးတစ်ခုလည်း ရှိသည်။ ထိုအတွေးက သူ့ကို စိုးမိုးခြယ်လှယ်ထားပြီး သူ၏ အတွေးမောများကို ဆူးထိုး ကလိနေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်၏ မရဏစခန်းသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မရေမရာကိစ္စ တစ်ခု မဟုတ်ဘဲ ယခုပင် ဗြဲနန်းစား ဒိုင်းစားဖြစ်သွားတော့မလို သူ တွေးနေသည်။ မရဏမင်းသည် သူ့အနီးရောက်နေသဖြင့် အသင့်ပြင်ထားရန် လိုသည်။ ထို့ကြောင့် သောမတ်(စ်)သည် သူ့ဆွေမျိုးများ၏ သေလမ်းသွားပုံနှင့် သေလွန် ပြီးမှရောက်သော လောကသစ်ကို သူ့ဘာသာ စူးစမ်းရှာဖွေကြည့်သည်။ ထိုအခါ မရဏကို ကြိုတင်အသင့်ပြင်မထားနိုင်ကြောင်း သူ့ဟာသူ တွေ့ရှိသွားတော့၏။

သောမတ်(စ်)၏ ဖခင်ကြီးသည် လက်တွေ့ကျသော ပင်ကိုသိကို အယူ သည်းသော ခရစ်ယာန်ဓမ္မစာအုပ်ထဲမှ စာသိနှင့် ပေါင်းစပ်ခဲ့သည်။ မိခင်ကြီး လည်း အသက်နှောင်းပိုင်းတွင် ထိုနည်းတူ။ သောမတ်(စ်)က မိဘတို့၏ နည်းကို ဆန့်ကျင်လိုသည်။ သောမတ်(စ်)၏ အဘိုးက လောကီဆန်ဆန် ဘာသာရေး မယုံကြည်တတ်။ ထိုစရိုက်ကသာ သူနှင့်နီးစပ်သည်။ သို့သော် အဘိုး၏ သက်သာ သလို ပေါ့ပေါ့တွေးသော အပေါ်ယံရှုပ်သဘောတရားက သူ၏ အဘိဓမ္မာနှင့် နာမ် ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သိလိုမှုကို ကျေနပ်အောင် ဖြေရှင်းမပေးနိုင်။ ထာဝရ တည် ခြံသော နိစ္စသဘောတရားနှင့် သေခြင်းကင်းခြင်းအကြောင်း သူ အဖြေရှာကြည့် ပြန်သည်။

သောမတ်(စ်)သည် ရှေ့မှ ဘိုးဘေးများနှင့်လည်း နေထိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။ နောင် လာမည့် သားမြေးများနှင့်လည်း ဆက်လက်နေထိုင်သွားဦးမည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ခြေခဲ့သည်။ ထိုသို့သောခံယူချက်သည် သူ၏ မိသားစုစိတ်ဓာတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင် အကဲ့ရဲ့လွတ်အောင် နေလိုသော ဆွေစိတ်မျိုးစိတ်၊ ဘိုးဘေးများအပေါ် ထားသည့် ဝါရုတ်တရား စသည်တို့နှင့် ထပ်တူညီနေရုံမက သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်များကို အား ထောင်းလာစေသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သူ၏ ဖြစ်တည်မှု တစ်ဘဝလုံးကို အားထောင်း ထေသည်။ ယခုတော့ မရဏမင်း၏ ဖောက်ထွင်းလုမမတ် မျက်လုံးများရှေ့

သူ နီးနီးကလေးရောက်နေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ ပြောခဲ့သော စကားက လွင့်ပြယ် သွားခဲ့ပြီ။ ဘာမှလည်း မဟုတ်တော့။ သူသည် တစ်နာရီလောက်ပင် စိတ်အေး ချမ်းသာမှု မရခဲ့။ သေရန် အသင့် မပြင်နိုင်ခဲ့။

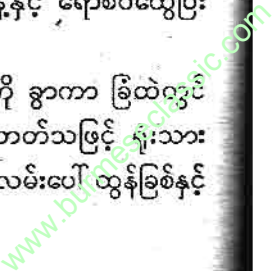
သောမတ်(စ်)သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကက်သလစ်ဘာသာရေး ဘက်သို့ မကြာခဏစိတ်ရောက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ကိုယ်တိုင်က မွေးကတည်းက ရေဖျန်းခရစ်ယာန်။ ဒေါင်ဒေါင်မြည် ရေဖျန်းခရစ်ယာန်ဖြစ်ခဲ့၍ ကိုယ်တိုင်သည် သာ တာဝန်အရှိဆုံးဟု မညာစတမ်းခံယူခဲ့သူဖြစ်သည်။ အပြီးသတ် အန္တိမကိစ္စ မျိုးတွင် ပြင်ပမှ အကူအညီမရ၊ ကြားဝင်ဖျန်ဖြေပေးမှုမရှိ၊ တရားသေလွတ်ခြင်း မရှိ၊ သက်သာစေသော ဆေးချိုချိုများမရှိ၊ ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါး အာယုဒီဃဆေး မရှိ။ တစ်ဦးချင်းစီသည် အချိန်သိပ်မနှောင်းခင် ပဟေဠိကို သူတစ်ပါး အကူအညီ မပါဘဲ ကိုယ်ပိုင်စွမ်းပကားဖြင့် ဖြေရှင်းရမည်။ သေခါနီးအချိန်ကလေးတွင် မိမိကိုယ်ကို အရည်ညှစ်ထုတ်၍ ဘုရားတရားကြည်ညိုမှုဖြင့် အသင့်ပြင်ထား ရမည်။ မဟုတ်လျှင် သေပျော်မည်မဟုတ်။ ဤသို့ဖြင့် သားအတွက် အသက် ရှင်မည် ဟူသော သောမတ်(စ်)၏ ယခင်မျှော်လင့်ချက် ကြေပျက်သွားပြန်သည်။ မျှော်လင့်ချက် မဲ့သွားရသည်။ သောမတ်(စ်)ကြောက်ရွံ့လာသည်။ တစ်နေရာ ရာတွင် သူ့အတွက် ရှိနေနိုင်သော သစ္စာတရားကို ဖွေရှာရန် ပူပူလောလော ဖြစ်လာသည်။

*

၁၈၇၄ ခုနှစ်၏ ပူပြင်းသော နွေကာလ။

ချစ်စရာဥယျာဉ်လေးထဲရှိ သစ်ကြားပင်ကိုင်းပေါ်ဝယ် ငှက်ကလေးများက စိုးစိုးစိစိ။ ပြာရောင်မှိုင်းသော ထက်ကောင်းကင်ဝယ် ငွေရောင်တိမ် တံပိုးတို့ လှိုင်းချိုလျက်၊ ရေပန်းမှ ရေက သက်တံပန်းများပေါ် ဖိတ်စဉ်လျက်၊ ပန်းအိတို့၏ ရနံ့ထုံထုံက လေပြည်အသွေးတွင် တသင်းသင်း မွှေးလျက်။ အနီးအနားရှိ သကြားစက်မှ သကြားချို ရနံ့က ဝေ့လာသော် ပန်းရနံ့နှင့် ရောစပ်ထွေပြီး လေထုက မုံပြေပြေ သင်းသွားသည်။

သောမတ်(စ်)သည် အလုပ်ချိန်အတွင်း အလုပ်ကို ခွာကာ ခြံထဲလွှင် လက်နောက်ပစ်၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်တတ်သဖြင့် ရူးသား များက အံ့သြရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောက်ခင်းလူသွားလမ်းပေါ် ထွန်ခြစ်နှင့်

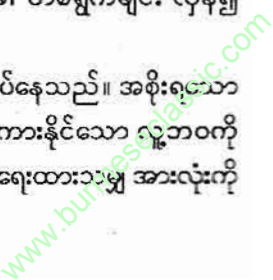

ခြစ်လိုခြစ်။ နှင်းဆီချုံများကို ချည်ရနှောင်ရ၊ ရေပန်းမှ ရွှံ့များကို ဖယ်ရှားရနှင့်
သောမတ်(စ်)၏ မျက်နှာသည် အလေးအနက်ဖြစ်နေသည်။ လူက အလုပ်ကို
ဂရုတစိုက်လုပ်နေသော်လည်း စိတ်က ခုနစ်စဉ်အမျှင်တန်းကာ ခရီးရှည်ဆန့်လျက်။
ထိခိုက်ကြေကွဲစရာ အထီးကျန်လမ်းမှောင်အတွင်း စိတ်ကလေး လမ်းလျှောက်
နေသည်။

ရံဖန်ရံခါ ရင်ပြင်လှေကားထစ်ပေါ် သူ ထိုင်နေတတ်သည်။ ရင်ပြင်လေး
တစ်ခုလုံး ယခုအခါ မြက်ဖုံး၍ စိမ်းရောင်စိုနေပြီ။ သောမတ်(စ်)သည် လှေကား
ထစ်ပေါ်ထိုင်ကာ နောက်ဘက်အုတ်တံတိုင်းနီနီကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။
လေထုက ပူပူနွေးနွေး။ ပတ်ပတ်လည်မှ သာယာနာပျော်ဖွယ် အသံများက
သူ့ကို ချောသိပ်နေသလို ရှိသည်။ အထီးကျန်ခြင်း၊ ငြိမ်ဆိမ်နေခြင်း၊ ဟာလာ
ဟင်းလင်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရခြင်းတို့ကြောင့် သူ့မျက်လုံးများကို မကြာခဏ
မှေးမှိတ်ထားတတ်သည်။ မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်ပြီး တိတ်ဆိတ်မှုကို ခြိမ်းခြောက်မိ
ပြန်သည်။ 'စဉ်းစားရမယ်' ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ကျယ်ကျယ်ပြောသည်။ 'အချိန်
မနှောင်းခင် ကိစ္စအားလုံး စီစဉ်သွားမှ' ဟု ဆိုသည်။

တစ်ရက်တွင် သူသည် ရင်ပြင်ပေါ်ရှိ ကြိမ်ဖြင့် လုပ်ထားသော လှုပ်
ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ပြီး လေးနာရီခန့်ကြာအောင် စာဖတ်နေခဲ့သည်။ စာအုပ်ထဲ
သူ နစ်ဝင်နေသည်။ ကံကောင်းထောက်မပြီး သူ့လက်ထဲရောက်လာခဲ့သော
စာအုပ်ဖြစ်သည်။ နေ့လယ်စာ စားအပြီး စီးကရက်ပါးစပ်တပ်ကာ ဆေးလိပ်
သောက်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့စဉ် ထိုစာအုပ်ကို သူ မြေလှန် ရှာဖွေနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
ထိုစာအုပ်က စာအုပ်ထူကြီးများနောက် စာအုပ်စင်ထောင့်ကလေး တစ်ထောင့်၌
ပုန်းနေခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက သူ လျှော့ဈေးဖြင့် ရလာခဲ့သော
ထိုစာအုပ်ထူထူသည် အပေါ်စားစာရွက်ပေါ်တွင် ဖြစ်သလို ပုံနှိပ်ထားသော စာအုပ်
ဖြစ်သည်။ ချုပ်ထားပုံက မသေသပ်။ စာအုပ်၏ ဒုတိယပိုင်းက နာမည်ကျော်
ဒဿနိကပုံစံ။ ထိုစာအုပ်ကို ခြံထဲယူလာပြီး ယခုအခါ တစ်ရွက်ချင်း လှန်၍
သူ နစ်ဝင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး သူ့စိတ်ထဲ အင်မတန် ကျေနပ်နေသည်။ အစိုးရသော
စိတ်က ခက်တရော်သော၊ ရက်စက်သော၊ သရော်မော်ကားနိုင်သော လူ့ဘဝကို
ဇက်ကိုင်ထိန်းချုပ်သွားနိုင်ပုံကို ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရေးထားသမျှ အားလုံးကို

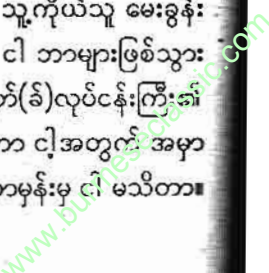

သူ နားမလည်။ မူလသဘောတရားများ၊ အဆို ဆင်ခြင်များကို သူ မရှင်း။ သူ့စိတ်ကလည်း ထိုစာမျိုးအပေါ် ကျင့်သားမရသေး၍ အတွေးစဉ်တစ်ခုပေါ် လိုက်ပါမသွားနိုင်။ သို့သော် ရေးတေးတေးမှ ကြည်လင်ပီပြင်ခြင်း၊ ယောင်ဝါးဝါးမှ ဖြန်းခနဲ မီးလင်းသွားခြင်းတို့ကို တစ်လှည့်စီ ရေးထားသဖြင့် စာအုပ်ထဲ သူ နှစ်ဝင်နေသည်။ အသက်ပင်မရှူနိုင်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဣရိယာပုတ်ကိုလည်း မပြင်နိုင်ဘဲ စာအုပ်မျက်နှာအပ်ထားသည်မှာ နာရီပေါင်းမနည်း။

စာအုပ်၏ရှေ့ပိုင်းစာမျက်နှာများကို သူ မဖတ်ရသေး။ သူ့စိတ်ဝင်စားသော အဓိကခေါင်းစဉ်ကိုသာ တစိုက်မတ်မတ်နှင့် အမြန်ဆုံးဖတ်နေသည်။ ထို့နောက် အခန်းကြီး တစ်ခန်းလုံးကို အစမှ အဆုံးတိုင်အောင် ဖတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းက တင်းတင်းစေ့လျက်။ မျက်ခုံးညိုများက အာရုံစူးစိုက်မှုကြောင့် ရှုံ့လျက်။ ယခုလို အာရုံမစူးစိုက်ရသည်မှာ ကြာပြီ။ သူ ဖတ်နေသော ခေါင်းစဉ်မှာ 'အနိစ္စ၊ ၎င်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှ ထာဝရတည်သော နိစ္စသို့'။

အစေခံမလေး ညစာစားလာခေါ်ချိန် ညနေ လေးနာရီတွင် စာဖတ်ပြီးရန် တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းသာ ကျန်တော့သည်။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကျန်စာကြောင်း များကို ဆက်ဖတ်သည်။ ထို့နောက် စာအုပ်ကို ပိတ်ပြီး ပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်သည်။ သူ၏ သက်ရှိထင်ရှား လူသားဘဝသည် အကြောင်းရှာမရဘဲ ကျယ်ပြန့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူ၏ အာရုံ သည် အဆိပ်အတောက်မိသွားသည်။ ထူးဆန်းချိုမြသော ညှို့ယူဖျားယောင်းမှု လေးက ဘာနှင့်တူသနည်းဆိုသော် ငယ်နုစဉ်က ကြုံခဲ့ရသော အချစ်စိတ်၊ တမ်းတ စိတ်တို့နှင့် သွားတူသည်။ စာအုပ်ကို ဥယျာဉ်စားပွဲ၏ အံ့ဆွဲထဲ ထည့်လိုက်သည်။ သူ့လက်များက အေးစက်စက်နှင့် ကတုန်ကယင်။ ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ပူထွက် နေသည်။ တစ်ခုခုကို လှမ်းဖမ်းမိတော့မလို သူ့ရှင်ထဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း လေးလံ လာပြန်သည်။ သူ့အတွေးများက ဟိုခုန်သည်ကူး။

ဘာပါလိမ့်။ လှေကားထစ်များကို တက်လာရင်း သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်း ထုတ်သည်။ ဘာပါလိမ့်။ ငါ ဉာဏ်အလင်းရတာလား။ ငါ ဘာများဖြစ်သွား ပါလိမ့်။ အစိုးရ၏ မင်းတိုင်ပင်မှုမတ်၊ ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)လုပ်ငန်းကြီး၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင် ငါဘာများဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ ဒါဟာ ငါ့အတွက် အမှာ စကားပါးလိုက်တာလား။ ဒါကို လက်ခံရမလား။ အဲဒါ ဘာမှန်းမှ ငါ မသိတာ။

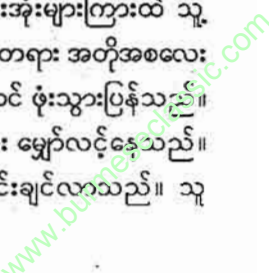
ငါသိတာကတော့ ငါ့ဦးနှောက်သေးသေးလေးအတွက် ဒီကိစ္စက သိပ်ကြီးနေတယ် ဆိုတာပဲ။

ကျန်တစ်နေ့လုံး သူသည် ထိုအခြေအနေအတိုင်း မပြောင်းလဲ။ အဆိပ် တက်ကာ လေးကန်ထိုင်းမှိုင်းနေလျက်က ကမူးရှူးထိုး အရက်သောက်ချလိုက် သဖြင့် ဘာမှ မတွေးတောနိုင်တော့။ ညရောက်လာသည်။ အံ့ခဲနေသော သူ ခေါင်းကို မထူနိုင်တော့သဖြင့် စောစောအိပ်ရာဝင်သည်။ အိပ်ပျော်သွားချိန် သုံးနာရီ ကြာခဲ့သည်။ အနှစ်ခြိုက်ဆုံး အိပ်မောကျနေရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုး လာပြီး တစ်ခုခုကို သိမြင်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့နှလုံးသားဝယ် ပီတိပန်းဖူးကလေး ပြုလာခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းထဲတွင် သူတစ်ကိုယ်တည်း။ အိုင်ဒါဂျန်မင်က ဟန်နီနှင့် နီးနီး နေချင်သည်ဆိုပြီး လေသာခန်းသုံးခန်းထဲမှ တစ်ခန်းကိုယူလိုက်ရာ ဂါဒါက အိုင်ဒါအခန်းထဲ ကူးသွားတော့သည်။ စေ့ထားသော လိုက်ကာများကြောင့် အခန်းက မှောင်ပိန်းပိန်း။ သူ ပက်လက်လှန်၍ လှဲနေသည်။ ပူနွေးထိုင်းမှိုင်းနေ သော လေထုနှင့် ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေမှုတို့က သူ့အပေါ် ဖိစီးလျက်ရှိသည်။ မှောင်ထဲ သူ မော့ကြည့်သည်။

ရှုစမ်းပါ။ သောမတ်(စ်)၏ မျက်လုံးများက အမှောင်ထုကို ခွင်းပစ်လိုက် သလိုရှိသည်။ ညနံရံ ညတံတိုင်းက ဖြန်းဖြန်းကွဲသွားပြီး အနိုင်အဆမဲ့ အလင်း ရောင်များဝင်လာသကဲ့သို့ရှိသည်။ 'ငါမသေဘူး' သောမတ်(စ်) တစ်ကိုယ်တည်း အော်သည်။ အတွင်းလိုက် ကြေကွဲရမှုကြောင့် သူ့ရင်က တဆတ်ဆတ်။ 'ဒါ ဉာဏ်အလင်းပွင့်တာ၊ ငါမသေဘူး၊ ငါကောင်' ဆိုတဲ့ အဲဒါကြီးက မသေ ဘူးတဲ့၊ 'ငါမဟုတ်' ဆိုတဲ့ ငါဟာ လှည့်စားချက်ပါတဲ့၊ သေခြင်းက ဖြေရှင်းပေးပါ လိမ့်မယ်တဲ့၊ အဲဒါပဲ... အဲဒါပဲ ဘာကြောင့်လဲ' ထိုမေးခွန်းအရောက်တွင် ညက သူ့ကို တစ်ဖန် ဖုံးလွှမ်းပစ်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် အမှုန်အစလေးသော်မျှ သူ မမြင်တော့။ မသိတော့၊ နားမလည်နိုင်တော့ချေ။ ခေါင်းအုံးများကြားထဲ သူ တိုယ်သူ နှစ်မြုပ်ထားသည်။ သူ့ကိုပေးသနားခဲ့သော သစ္စာတရား အတိုအစလေး အတွက် သူ ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားသည်။ အမိုက်မှောင် ဖုံးသွားပြန်သည်။

သူ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လှဲနေသည်။ အာသာငမ်းငမ်း မျှော်လင့်နေသည်။ အဝိဇ္ဇာအမှောင်ထုကို အလင်းလာပေးနိုး သူ ဆုတောင်းချင်လာသည်။ သူ

လဲလျောင်းကာ လက်ပိုက်ထား၍ ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။ လှုပ်ပင် မလှုပ်ရဲ။

သေခြင်းဟူသည် အဘယ်နည်း။ ပေးလာသော အဖြေက တိုးဖွဖွကလေး မဟုတ်ဘဲ ဟိန်းနေသည်။ သူ့ကိုယ်တွင်းဝယ် ခံစားနေရသည်။ သေခြင်းသည် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်၏။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်း၊ နက်ရှိုင်းလွန်း၍ ယခုလို ဉာဏ် အလင်းပွင့်ချိန် တဒင်္ဂါသာ အိပ်မက်မက် ကြည့်၍ ရသည်။ သေခြင်းဟူသည် ဆုံလည်နွားခရီးစဉ်မှ ရပ်တန့်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဧရာမအလွဲအမှားကြီးကို မှန်စေခြင်းဖြစ်သည်။ သံကြိုးကွင်းဆက်ကလေးကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ခြင်း မည်၏။

နိဂုံး၊ သင်္ခါရ။ သနားစရာကောင်းသော စကားလုံးနှစ်လုံးဖြစ်သည်။ ထို စကားလုံးကို အသုံးပြုသူက သုံးဆသုံးပြန် ပိုသနားစရာကောင်း၏။ ဘာက နိဂုံးချုပ်မှာလဲ၊ ဘာတွေက သင်္ခါရသဘောဖြစ်သွားမှာလဲ။ အခြား ဟုတ်ရိုးလား။ အမှားအယွင်းများသော၊ မှန်းစရာကောင်းသော ဤဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး အတ္တဘောကြီးက နိဂုံးချုပ်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ပိုကောင်းသော အခြားအရာတစ်ခုဖြစ်လာရန် ဤအတ္တဘောကြီးက ဟန့်တားထား၍ အခက်အခဲဖြစ်ရသည်။

လူဖြစ်လာရခြင်းသည် အမှားတစ်ရပ်လော။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အမိဝမ်းမှ ကျွတ်ကတည်းက ဒုက္ခအကျဉ်းထောင်တွင်း ကျရောက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။ ထောင်... ထောင်... ထောင်သည် နေရာအနံ့ပင်။ ကန့်သတ်မှုများ၊ ချုပ်ကိုင်မှု များက ရွေးလှေးပျားတောအနံ့။ ပတ်ပတ်လည်အခြေအနေ ဟူသော တံတိုင်းမြင့် ကြီးတွင် ပုဂ္ဂိုလ်အရည်အသွေးဟူသော သံတိုင်ရံထားသည့် ပြတင်းလေးရှိရာ လူသားသည် ထိုပြတင်းလေးမှနေ၍ အပြင်ဘက်သို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငေးမော နေရသည်။ မရဏရောက်လာပြီး သူ့ကို လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးသည်ထိ ငေးမော နေရသည်။

ပုဂ္ဂလအရည်အသွေးဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်း။ ကိုယ်ဖြစ်သလို သူမဖြစ်၊ ကိုယ်လုပ်သလို သူ မလုပ်နိုင်၊ ကိုယ့်တွင်ရှိသောအရာ သူတွင် မရှိ။ ထိုပုဂ္ဂလ အရည်အသွေးများကိုပင် သမုဒယ နောင်ဖွဲ့နေရသည်။

သူသည် ဖြစ်နိုင်သမျှသော အောင်မြင်မှုများနှင့် စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းတို့ကို ရရှိထားသူဖြစ်သည်။ သူဆိုသော 'ငါကောင်' သည် ရောက်သင့်သည်နေရာထိ ယခု ရောက်နေသည် မဟုတ်ပါလော။ သူသည် 'ငါမဟုတ်' ဆိုပါက သူ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် 'ငါ' ဖြစ်နေရသလဲ။ သူ၏ရုပ်ခန္ဓာနှင့် နာမ်

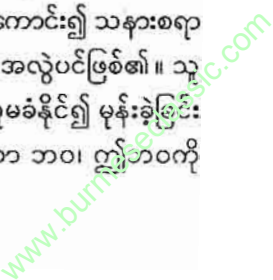

သိစိတ်က သူ့ကို 'ငါမဟုတ်သော ငါကောင်' များထံမှ ဘယ်လို ခွာထုတ်လာခဲ့သလဲ။ ဇီဝရုပ်ကြီး၊ အကန်းကြီး၊ အတွေးမရှိသော စိတ်ဇော၏ သနားစရာ ပေါက်ကွဲမှုကြီး ဖြစ်နေရောမည်။ တကယ်တမ်းတွင် ဤအဖြစ်က သာကောင်းသည်။ မှန်တိမှန်ဖွား အသိဉာဏ်လေးကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး အချုပ်ကျနေသည်ထက် နေရာအကန့်အသတ်မရှိ၊ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ ညမောင်ထဲ လွင့်ချင်ရာ လွင့်နေသည်က သာကောင်း၏။

သားအတွက် သူ့ အသက်ဆက်ရှင်ရန် မျှော်လင့်ရမည်လော။ သူ၏ ပင်ကို ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးထက် ပိုအားနည်း၊ ပိုတုန်ချည်၊ ပိုတွန့်ဆုတ်သော ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေးဖြင့် အသက်ဆက်ရှင်ရမည်လော။ ကန်းနေ၍သာ ဖြစ်မည်၊ ကလေး ဆန်လှသည်၊ ရူးနေ၍ ဖြစ်မည်။ သားက သူ့အတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လဲ။ သူ့သေသွားလျှင် သူ ဘယ်ကိုလားမည်နည်း။ အား... ဒီကိစ္စက သိပ်ရှင်းလွန်းပါသည်။ ဝမ်းသာစရာကောင်းလောက်အောင် ရှင်းလွန်းသည်။ အများတကာလို 'ငါ' တွေထဲကိုပင် ရောက်သွားလိမ့်မည်။ 'ငါ' ဆိုသော အခေါ်အဝေါ်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ အားကောင်းစွာ ဝမ်းမြောက်စွာခေါ်နိုင်သော 'ငါ' တွေထဲသာ သူ့ ရောက်လိမ့်မည်။

ကမ္ဘာကြီး၏ တစ်နေရာတွင် ကလေးတစ်ယောက် ကြီးထွားလာသည်။ သန်သန်မာမာ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် အားရကျေနပ်စရာကောင်းသည်။ ပါရမီလည်းရှိ၊ စွမ်းအားလည်း ဖွံ့ဖြိုး၊ အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်း၊ သန့်သန့်စင်စင် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနှင့် သနားစရာမရှိသော ကလေးဖြစ်သည်။ ထိုကလေးက တစ်ချက်လောက် စွဲကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ပျော်စရာများ ပိုပျော်စရာကောင်းလာပြီး မရွှင်စရာများ ငြိမ်ကုပ်သွားအောင် စွမ်းသည်ကလေးဖြစ်သည်။ ထိုကလေးသည် သူ့သားဖြစ်သည်။ သူ့သားသည် သူပဲဖြစ်သည်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲလှသော လှည့်စားချက်ထဲမှ သူ့ကို သေမင်းက လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် သူသည် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မဟုတ်၊ သူ့သားလည်း မဟုတ်နိုင်တော့။

သူသည် သူ့ဘဝကို မုန်းခဲ့ဖူးသလော။ သန့်စင်အားကောင်း၍ သနားစရာမရှိသောဘဝကို မုန်းခဲ့ဖူးသလော။ ရယ်စရာပင်။ စိတ်ကူးအလွဲပင်ဖြစ်၏။ သူ့မုန်းခဲ့သည်မှာ သူ့ကိုယ်ကို မုန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဝန်သူမခံနိုင်၍ မုန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝကို သူ ချစ်သည်။ ကောင်းချီးပေးသော ဘဝ၊ ဤဘဝကို

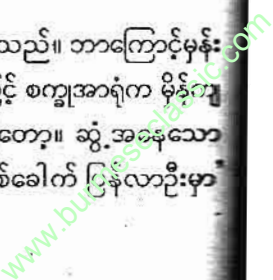

ချစ်ခဲ့ရပါသည်။ သိပ် သိပ်ကို ချစ်ခဲ့ရပါသည်။ မကြာခင် သူတွယ်တာရပါသော ဘဝကို ဖြတ်တောက်ရတော့မည်။ သူ၏ ကျဉ်းကြပ်ခက်ခဲလွန်းသော ကန့်သတ် ချက်များကြောင့် ဤဘဝကို စွန့်လွှတ်ရတော့မည်။ ဤဘဝကို ချစ်သော သူ့ကိုယ်တွင်းမှ စိတ်သည် လွတ်လပ်သွားပါစေတော့။ လွတ်ရာ ကျွတ်ရာ သွားပါစေတော့။

သောမတ်(စ်)သည် ခေါင်းအုံးထဲ မျက်နှာနှစ်ကာ သိမ့်သိမ့်ခါ ငိုကြွေး သည်။ ကမူးရှူးထိုး နင်းကန်သောက်ခဲ့ခြင်း၊ ညမှောင်ထဲ သူ့နှလုံးသားက အလုပ် လုပ်ခဲ့ခြင်းနှင့် ပီတိပန်းဖူးကလေးပြုထွက်လာသလို နိုးထလာခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် ယခုလို ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ နားလည်သရွေ့၊ သဘောပေါက်သရွေ့ အတွေးစဉ် တစ်ခု၏ စကားလုံးများနှင့်မဟုတ်ဘဲ သူ၏ ဟဒယနှလုံးအိမ်အတွင်းမှ ရုတ်ခြည်း ပြီးပြက်သွားသော အလင်းရောင်ဖြင့် သိလိုက်ရခြင်းမှာ သူ လွတ်မြောက်သွား ကြောင်းပင်။ သဘာဝနှင့် လူလုပ် အနှောင်အဖွဲ့များမှ သူ လွတ်မြောက်သွား ပါပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်လိုလက်ရရှိစွာ သူ့ကိုယ်သူ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့သော ဇာတိမြို့လေး၏ လေးဖက်လေးတန်နံရံများက ပွင့်သွားကြပြီ။ သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ လောကတစ်ခုလုံးဝင်လာအောင် ပွင့်သွားကြပြီ။ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဟိုဟာ သည်ဟာ အစိတ်အပိုင်းများကိုသာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော သူ့ကို သေခြင်း တရားက လောကတစ်ဝန်းလုံးကို မြင်ရစေမည်ဟု ကတိကဝတ်ပေးလိုက်ပြီ။ အချိန်၊ နေရာ၊ သမိုင်း စသည်လှည့်ဖျားနိုင်လွန်းသော စိတ်တွင်းသညာများ၊ သမိုင်းတွင် တောက်ပဝင့်ကြွားခဲ့သော မျိုးရိုးဟူသော သူ၏ စိတ်စိုးမိုးမှုများ၊ ပစ္စည်းသင်္ခါရ လူသင်္ခါရဆိုသည့် အနာဂတ် သင်္ခါရကို တွေးကြောက်ရခြင်းများ၊ အားလုံး အားလုံးကို သူ့စိတ်က အလွယ်တကူ ဖယ်ကြည့်ပစ်လိုက်နိုင်ပြီ။ အလို လောဘ ကြီးလွန်းသော တမလွန်ဘဝမှ သူ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ဘာမှလည်း ထပ်မံဖြစ်တော့။ ဘာမှလည်း ဖြစ်စရာမကျန်တော့။ အဆုံးမရှိ ပစ္စုပ္ပန်များ ချည်းသား။

‘ငါနေရဦးမှာ’ ခေါင်းအုံးကြားထဲ သူ တီးတိုးပြောသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ သူ မျက်ရည်ကျသည်။ သူ့ဦးနှောက်က တန့်နေသဖြင့် စက္ခုအာရုံက မှိန်ကျ သွားသည်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းဆိုသလို ဘာမျှမရှိတော့။ ဆွဲအနေသော အမှောင်ထုကြီးထဲ သူ လဲလျောင်းနေသည်။ ‘နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာဦးမှာ’

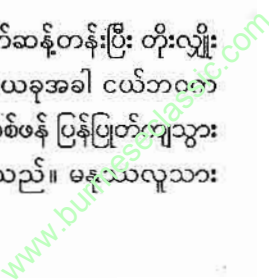
သူ့ကိုယ်သူ အသေအချာပြောသည်။ အိပ်စက်ခြင်းက သူ့ကို အလျှော့မပေးစတမ်း လွမ်းခြံရစ်ပတ်မသွားမီ ထို အဖိုးတန် ဉာဏ်အလင်းကို ဘယ်တော့မှ လက် မလွှတ်တော့ဟု သူ သစ္စာဆိုသည်။ ထပ်ဖတ်ပြီး ထပ်လေ့လာရန်၊ ထို အမှန် တရား၏ စွမ်းအားများကို သင်ကြားရန်၊ သူ့မြင်စွမ်းဖြင့် သိနိုင်သမျှသော စကြဝဠာ သဘောတရားတစ်ခုလုံးကို သူ့ကိုယ်ပိုင်လုပ်ပစ်ရန် သစ္စာဆိုသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းတွင် ဖြစ်မလာ။ နောက်တစ်နေ့ ကူးသည်နှင့် သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာရာ ညတုန်းက အလွန်အကျွံစိတ်ကစားပိုခဲ့သည်ကို ရှက် သလိုဖြစ်နေသည်။ လှပသော သူ့စိတ်ကူးဒီဇိုင်းများကို လက်တွေ့အကောင် အထည်ဖော်ရန် ခက်ခဲမည်ဟု သံသယဝင်လာသည်။

သူ အိပ်ရာထ နောက်ကျပြန်သည်။ အစည်းအဝေးရှိသဖြင့် ချက်ချင်းသွား ရသည်။ မကြီးမသေး ကုန်သွယ်မြို့၏ ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ်မှ မြို့နေဘဝ၊ အသင်းအပင်းကိစ္စများက သူ့စွမ်းအားများကို တရိုရီစားသုံးပစ်လိုက်ပြန်သည်။ စာအုပ်ကို ချထားသည့်နေရာမှ ဆက်ဖတ်ရန် သူ အစီအစဉ်ဆွဲဆဲဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးမိသည့်မေးခွန်းမှာ ထိုညက ကြုံတွေ့ခဲ့သည့် အဖြစ် အပျက်သည် ခိုင်မာခဲ့သလော၊ တည်မြဲခဲ့သလော။ သေခြင်းတရား ချဉ်းကပ်လာ ချိန်တွင် ထိုအဖြစ်အပျက်များက ကြုံကြုံခံနိုင်မည်လော။

ဖက်လက်စ စာအုပ်ကို သူ ပြန်မဖတ်ဖြစ်။ ကျန်အပိုင်းများကို သူ မဝယ် ယူချင်တော့။ တစ်နည်းအားဖြင့် မယုံချင်တော့။ နေ့ရက်များက စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း အတိုင်း ကုန်လွန်သွားသည်။ သေးသေးမွှားမွှား ကိစ္စလေးများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ် နေသည်။ အားလုံး ဘာမျှအရေးမကြီး။ သူ့အချိန်များကို အကျိုးကျေးဇူးဖြစ်ထွန်း အောင် လျော်ကန်အောင် စီစဉ်ဖို့ရာ သူ့စိတ်ဓာတ်က မတရား ပျော့ညံ့နေသည်။ အထင်ကရအဖြစ်အပျက်ကြုံတွေ့ရပြီး နှစ်ပတ်နီးပါးအကြာတွင် သူ လက်မြောက် လိုက်သည်။ အစေခံမလေးအား ဥယျာဉ်စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ စာအုပ်ကို နဂိုနေရာ စာအုပ်စင်ပေါ် ပြန်တင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် အန္တိမသစ္စာတရားအတွက် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းပြီး တိုးလျှိုး တောင်းပန်ခဲ့သော သောမတ်(စ်)ဘုဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည် ယခုအခါ ငယ်ဘဝက ကျွမ်းဝင်ခဲ့သော တင်စားချက်များ၊ ထင်မြင်ချက်များထဲ တစ်ဖန် ပြန်ပြုတ်ကျသွား ခဲ့သည်။ ဘုရားသခင်ကို ပြန်ခေါ်နိုင်ရန် သူ ကြိုးစားသည်။ မနုဿလူသား

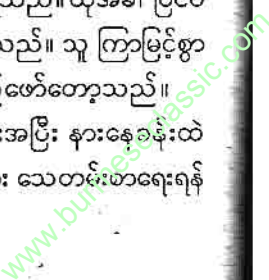

အားလုံး၏ ဖခင်ကြီးဖြစ်သော၊ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ် ပြန်ရောက်လာပြီး သွေးဖြင့် လူသားတို့၏ အပြစ်ကို ဆေးကြောပေးခဲ့သော၊ အဆုံးတစ်နေ့တွင် ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ် ပြန်ဆင်းသက်ပြီး သေသူရှင်သူအပေါင်းကို တရားစီရင်မည်ဖြစ်သော ဘုရား သခင်။ ထိုပုံပြင်က ရှုပ်ထွေးပြီး ဘဝင်ကျစရာမရှိ။ တွေးခေါ်စဉ်းစားတတ်ဖို့ မလို။ နာခံယုံကြည်လိုက်ရုံပင်။ နောက်ဆုံးအချိန်၊ သောကပရိဒေဝ အကြီးအကျယ် နှိပ်စက်ချိန်တွင် ကလေးတစ်ယောက်၏ ယုံကြည်မှုမျိုးနှင့် သန္နိဋ္ဌာန် ခိုင်ခိုင်ချကာ ယုံကြည်လိုက်လျှင် မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသွားနိုင်မည်။ သို့သော် ဖြစ်ပါ့မလား။

ယခုပင် သူ့မှာ စိတ္တသုခပျောက်ဆုံးနေသည်။ မိမိအိမ်၊ မိမိမယား၊ မိမိသား မိသားစုနာမည်တစ်လုံး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကျရှုံးမည်ကို အကြောက်ကြီး ကြောက်နေ ရသော သူ့လို မီးစာကုန်ဆီခန်း အဘိုးကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူပင် မတ်မတ်ရပ် နိုင်အောင် မတန်တဆ အားထုတ်နေရသည်။ ထိုအဘိုးကြီးက သေမင်း၏ အလေ့အထနှင့် သေမင်းငင်ချိန်ကို တွေးပြီးရင်း တွေးကာ မိမိကိုယ်ကို နှိပ်စက် နေသည်။ သေသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝိညာဉ်က ကောင်းကင်ဘုံကို ရောက်သွား သလော သို့မဟုတ် သန္တိသုခက လူတို့၏ ရှင်ပြန်ထမြောက်ခြင်းဖြင့် အစပြု သလော။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ထိုအချိန်ထိတိုင်အောင် ဝိညာဉ်က ဘယ်နားမှာ နေသနည်း။ ထိုကိစ္စကို သူ သင်ခဲ့ဖူးသလော မမှတ်မိတော့။ ထိုအရေးကြီးကိစ္စကို ကျောင်းနှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် သူ အဘယ်ကြောင့် မကြားခဲ့မိပါလိမ့်။ ထိုမျှ မရေမရာနိုင်သောကိစ္စကို လူများအား အသိမပေးဘဲ ထားပစ်ခဲ့လျှင် ဘယ်လိုလုပ် တရားပါတော့မည်နည်း။ သင်းအုပ် ပရိုင်စိမ်းထံ အလည်သွားပြီး အကြံတောင်း ဆွေးနွေးရန် သူ စဉ်းစားသည်။ သို့သော် လူရယ်စရာဖြစ်မည်စိုး၍ ထိုအကြံကို လက်မြောက်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ အရာရာ လက်မြောက်လိုက်တော့သည်။ ဘုရားသခင် ဖြေရှင်းပေးပါလိမ့်မည်။ သူ၏ နာမ်ဝါဒ ပြဿနာများ အဆင်ပြေပြေဖြစ်အောင် ကြိုးစားရာတွင် နောက်ဆုံး စိတ်ကျေနပ်မှုမရဘဲ နိဋ္ဌိတံခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ ပြင်ပ ရုပ်ဝတ္ထုကိုသာ အထိအခိုက်မခံရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူ ကြာမြင့်စွာ နှလုံးပိုက်ထားသော အစီအစဉ်ကိုသာ အကောင်အထည်ဖော်တော့သည်။

တစ်ရက်တွင် ဂျီဟန်လေးသည် နေ့လယ်စာ စားအပြီး နားနေခန်းထဲ မိသားစုနှင့်အတူ ကော်ဖီသောက်နေစဉ် ပါပါက မာမာ့အား သေတမ်းစာရေးရန်

ရှေ့နေဘယ်သူ ဘယ်ဝါများအကြောင်း ပြောနေသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပါပါသည် ထိုကိစ္စကို မရွှေ့ဆိုင်းတော့ပေ။ များမကြာမီ တစ်ရက်နေ့လယ်ခင်းတွင် ဟန်နီသည် တစ်နာရီကြာမျှ စန္ဒရားအတီးကျင့်ပြီး စကြိုသို့ ထွက်လာသည်။ အပေါ်ရုံကုတ်မည်း ဝတ်ထားသော လူကြီးတစ်ဦးနှင့် သူ့ပါပါတို့ လှေကားမှ တက်လာကြသည်။

“ဟန်နီ” ပါပါအသံက မာဆတ်ဆတ်။ ဟန်နီရပ်ပြီး တံတွေးမျိုသည်။ အသံပျော့ပျော့ဖြင့် “ဟုတ်ကဲ့ ပါပါ” ဟု အမြန်ဖြေသည်။

“ပါပါ ဒီက လူကြီးမင်းနဲ့ အရေးကြီးကိစ္စရှိတယ်။ ဆေးလိပ်သောက်ခန်း တံခါးဝမှာ သား ရပ်စောင့်ပေးမလား၊ ဘယ်သူမှ လာမနှောင့်ယှက်အောင်လေ၊ ပြောတာ နားလည်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါပါ”

ဧည့်သည်နှင့် သူ့ပါပါ အခန်းထဲဝင်သွားသော် ဟန်နီသည် တံခါးရှေ့တွင် တာဝန်ယူသည်။ သင်္ဘောသားရှုပ်အင်္ကျီ၏ ကော်လာထုံးကို ဆုပ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်သည်။ သွားနှစ်ထပ်နေရာကို လျှာဖြင့် ထိုး၍ အခန်းတွင်းမှ ကြားနေရသော ခပ်အုပ်အုပ် စကားသံကို နားထောင်သည်။ ဟန်နီ၏ တစ်ဖက်တိမ်းနေသော ဦးခေါင်းပေါ်မှ သပြေညိုရောင် ဆံပင်များက ခွေခွေလိပ်လိပ်။ အပြာရိပ်သန်းသော ရွှေညိုရောင်မျက်လုံးများက ပျော်ရွှင်ရိပ်မရှိဘဲ မျက်မှောင်ကြွတ်ထားသည်။ ပန်းရနံ့များကိုရှုရှင်း သူ့ဘွားဘွား၏ အလောင်းစင်ဘေးရပ်စဉ်က ပေါ်လာသော ရင်းနှီးသလိုလည်းရှိ၊ စိမ်းသလိုလည်း ရှိသော ရနံ့တစ်မျိုးကို ရှုမိရင်း တအံ့နွေးနွေးဖြစ်နေသည်။

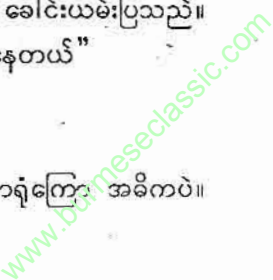
အိုင်ဒါဂျန်မင်ဖြတ်အသွား “ဟန်နီပါလား၊ အဲဒီမှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာတုံး” ဟု မေးသည်။ လက်ပြင်ကုန်းကုန်း လက်သင်ကလေးက ရုံးခန်းမှ ကြေးနန်းစာရွက်ကိုင်ထွက်လာပြီး အမတ်မင်းကို လာရှာသည်။ နှစ်ကြိမ်စလုံးတွင် ဂျီဟန်ဆောက်စသည် တံခါးရှေ့ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်ထားပြီး ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဘယ်သူမှ မဝင်ရဘူး၊ ပါပါ သေတမ်းစာ ရေးနေတယ်”

*

ဈာသီကား အအေးကြူးသည့်ချိန်ဦး ဟောမာန်။

“အာရုံကြောပေါ့ အမတ်မင်း၊ ဖြစ်လာသမျှ အာရုံကြော အဓိကပဲ။”

တစ်ခါတလေတော့ သွေးလည်ပတ်မှုက ပုံမှန်မဖြစ်တတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် အကြံပေးပါရစေ၊ အမတ်မင်း နည်းနည်းထပ်နားဖို့ လိုနေပြီ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွေ ပင်လယ်ဘက် သွားပါလား၊ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ အခု စက်တင်ဘာလကုန်ဆိုတော့ ထရာဗီမြို့အန်ဒီက ဖွင့်ထားတုန်းပဲ၊ ဟိုမှာ လူတချို့ရှိသေးတယ်၊ အမတ်မင်း သွားပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ သွားနားပါ၊ နှစ်ပတ် သုံးပတ်လောက်ဆိုရင် အများကြီး ကောင်းသွားလိမ့်မယ်”

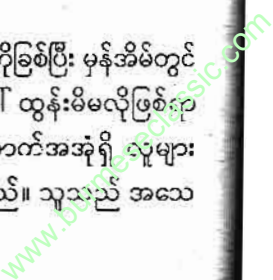
ဒေါက်တာလင်ဟာ မျက်လုံးကစားပုံက မိန်းမတစ်ဦးနယ်။ သောမတ်(စ်)က “အေးဗျာ” ဟု ဖြေခဲ့သည်။ မိသားစုကို သူ့အစီအစဉ်အကြောင်းပြောသော် ခရစ်ရှန်းက သူ့ပါလိုက်မည်ဟု ဆိုသည်။

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်အစ်ကို၊ အစ်ကို အပန်းမကြီးဘူးမဟုတ်လား” ခရစ်ရှန်း သဘောရိုးဖြင့် မေးသည်။

အမတ်မင်းသည် အင်မတန် ဝန်လေးအပန်းကြီးလှသော်လည်း “အေး... အေး” ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ယခုဆိုလျှင် ခရစ်ရှန်းသည် ကိုယ်ပိုင်အချိန်များ၏ အရှင်သခင်ဖြစ်နေသည်။ သူ၏အတက်အကျမြန်သော ကျန်းမာရေးက သူ နောက်ဆုံးတာဝန်ယူထားသော ရှန်ပီနီနှင့် တစ္ဆေသရဲ ကိုယ်စားလှယ်အလုပ်မှ လက်မြောက်သွားအောင် အနိုင်ကျင့်ပစ်လိုက်သည်။ အလုပ်ချိန်တွင် သူ့ဆိုဖာပေါ်လာထိုင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည့် သင်္ကေတသားပေါ်မလာတော့။ သို့သော် ကိုယ်တစ်ခြမ်းဝေဒနာက ပို ပြင်းထန်လာခဲ့သည်။ ထိုဝေဒနာအပြင် အခြား အပိုထပ်ဆောင်းထားသော ဝေဒနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်၏ စာရင်းဇယားကို ခရစ်ရှန်းက အနီးကပ် ဆုံး စောင့်ကြည့်ပြီး နှာတရှုံ့ရှုံ့လုပ်၍ အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းဖွင့်ဆိုသွားသည်။ ခရစ်ရှန်းသည် လျှာ၊ လည်ချောင်းနှင့် လည်စလုတ်တို့ မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင်ဖြစ်တတ်ပြီး ဦးနှောက်အစွန်ဆုံးထိ သက်ရောက်မှုရှိသည်။ မည်သည့်ရောဂါလက္ခဏာမှ မပြသော်လည်း ကြောက်ရသည်နှင့် ရောဂါတိုးလာသည်။

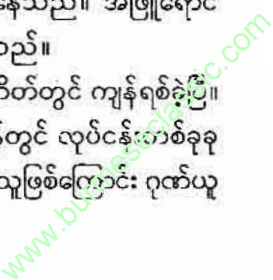
တစ်ရက်တွင် သူ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သည်။ မီးခြစ်ကိုခြစ်ပြီး မှန်အိမ်တွင် မထွန်းဘဲ အဖုံးဖွင့်ထားသော မီးတောက်အရက်ပုလင်းပေါ် ထွန်းမိမလိုဖြစ်ရာ သူကိုယ်တိုင် သူ့နေသည့်အဆောင်နှင့်ကပ်လျက် အဆောက်အအုံရှိ လူများကံကောင်းလွန်း၍ မီးထဲပါမသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ သူသည် အသေ

အချာကို ချွတ်ချော်မှားယွင်းနေလေ့ရှိကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိအမိန့်အတိုင်း နှာခံစေရန်၊ မိမိကိုယ်ကို လုံးဝဥသံ့ရှင်းလင်းနေစေရန် သူ အားထုတ်သည်။ ထိုအကြောင်း သူ အသေးစိတ် ထပ်လောင်းပြောကြားသည်။ အချို့ရက်များတွင် ရာသီဥတု တစ်သမတ်တည်းရှိနေပါလျက် သူ့စိတ်အခြေအနေကလည်း တစ်သမတ်တည်းရှိနေပါလျက် ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်ကို သူ မမြင်ရပေ။ စိတ်ရိုင်းတစ်မျိုးပေါ်လာပြီး သူ ပြတင်းမှ ခုန်ချမိမလိုဖြစ်ရာ ထိုအခါမှ ပြတင်းကို တွေ့ရတော့သည်။ ထိုစိတ်ရိုင်းစိတ်မာန်သည် ကြောက်စရာကောင်းပြီး ရှင်းပြ၍လည်း မရ။ အင်မတန်ကြောင်ပြီး ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ရွက်ကုန်တက်ကုန် မိုက်ရူးရဲစိတ်မျိုးဖြစ်သည်။ ခရစ်ရှန်းသည် သူ့ရှိသမျှ စွမ်းအားများကို ဆင့်ခေါ်စုစည်းလိုက်ပြီးမှ လေးဖက်ထောက်တွား၍ ပြတင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ရသည် ဟူ၏။ ထိုနေရာအရောက်တွင် နားထောင်သူ အားလုံး ညှစ်အော်ကာ ဆက်နားမထောင်ကြတော့ပေ။

ခရစ်ရှန်းသည် ဤနည်းနှင့်နှင့် ကြောက်စရာကိစ္စများကို ပြောနေလေ့ရှိသည်။ ကိုယ့်စကားကိုယ် ဘယ်ရောက်လို့ရောက်မှန်းမသိ ပြောနေခြင်းက ဆိုးသထက် ဆိုးလာသော်လည်း မိမိကိုယ်ကို မသိ၊ လေ့လည်း မလေ့လာ။ သူ၏ ပြဿနာ ပုံတိုပတ်စများသည် ကလပ်တွင်ပြော၍ အကောင်းဆုံးဟု မိသားစုထဲတွင် ပြောချသည်။ မိမိကိုယ်ကို သိက္ခာရှိရှိ လူရိသေ ရှင်ရိသေ ဖြစ်အောင်ပင် မနေတတ်တော့။ ခရစ်ရှန်းသည် မရီး ဂါဒါနှင့် ခင်ခင်မင်မင်ရှိသည်။ သို့သော် အင်္ဂလိပ် ခြေအိတ်တိုများ ရက်လုပ်ပုံကောင်းကြောင်းပြောလျှင် ထိုမျှနှင့် မရပ်။ ဝတ်ထားသော ကွက်ရိုက်ဘောင်းဘီရှည်ပွဖွကို ဒူးပေါ်အောင် လှန်ပြသည်။ “ကြည့်ပါဦး” ခရစ်ရှန်း စိတ်ပျက်ဟန် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ “ကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပိန်သွားသလဲ၊ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား၊ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား” ဟု ပြောပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ သူ၏ အရိုးဂေါင်ဂင် ခြေခွင်ခွင်ကို ဝမ်းပမ်းတစ်နည်းကြည့်နေသည်။ အဖြူရောင် ခြေအိတ်ထဲမှ ပိန်ကျူကျူ ဒူးခေါင်းကြီးက မြင်သာလှသည်။

ခရစ်ရှန်း၏ ကုန်သည် အတတ်ပညာသည် အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ သို့ရာတွင်လည်း ခရစ်ရှန်းက ကလပ်မသွားသည့်အချိန်တွင် လုပ်ငန်းဟစ်ခုခု လုပ်လိုသည်။ သို့မှသာ သူသည် အလုပ်နှင့် လက်မပြတ်သူဖြစ်ကြောင်း ဂုဏ်ယူ

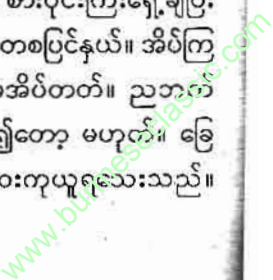

ဝင့်ကြားစွာ လက်ညှိုးထိုးပြနိုင်မည်။ ခရစ်ရှန်းသည် ဘာသာစကား အသိပညာကို ဆန့်ထုတ်ပြီး တရုတ်ဘာသာကို စတင်သင်ယူတော့သည်။ လက်တွေ့တွင် အကျိုးကျေးဇူး မများနိုင်။ အသိပညာတိုးရန် သက်သက်အတွက် သင်ယူခြင်း ဖြစ်သည်။ တရုတ်ဘာသာကို နှစ်ပတ်ကြာ အားသွန်ခွန်စိုက်သင်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အင်္ဂလိပ်-ဂျာမန် အဘိဓာန်သည် သိပ်မကောင်းလှဟု သူ တွေ့ရှိသွားပြီး စာအုပ်ကို ပြင်ဆင်တိုးချဲ့ရန် စီမံကိန်းချသည်။ သို့သော် သူ့အတွက်က အပြောင်းအလဲကလေး လိုနေသည်။ အစ်ကိုတော် အမတ်မင်းအတွက်ကလည်း အဖော်ကလေး ပါမှဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်အကြောင်းပြုပြီး မြို့ပေါ်တွင် နေခဲ့ရန် သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မပြုတော့ပေ။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရထားလုံးဖြင့် ပင်လယ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတံခါးအတိုင်း ရထား လိမ့်လာရာ လမ်းက ဗွက်သာသာ။ ရထားလုံးခေါင်မိုးပေါ် မိုးက ပြင်းထန်စွာ သွန်ချနေသည်။ နှစ်ဦးသား စကားမပြောဖြစ်ကြ။ ခရစ်ရှန်းတစ်ယောက် နာနာဘာဝ၏ အသံကို နားစွင့်နေသလို မျက်လုံးအကြည့်က ဟိုဟိုသည်သည် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ သောမတ်(စ်)က ဝတ်ရုံထဲ ကွေးကာ ချမ်းတုန်နေသည်။ သွေးချင်းချင်းနီသော မျက်လုံးများက ငေးလျက်။ နှုတ်ခမ်းမွေးမာတောင့်တောင့်က ဖြူရော်ရော် ပါးပြင်မှ ချွန်ထွက်နေသည်။ နေ့လယ်တွင် အာရောဂျ်ဟိုတယ်ဆီ ရောက်လာသည်။ စိုရွှဲနေသော ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ်ဝယ် ရထားဘီးလိုမ့်သံက တဂျစ်ဂျစ်။ ပွဲစားအဘိုးကြီး ဂေါ့(ရှ်)သည် မှန်ကာ ဝရန်တာပေါ်ထိုင်၍ ရမ် သောက်နေသည်။ အဘိုးကြီးက ထိုင်ရာမှထပြီး သွားကြားထဲမှ လေချွန်ခေါ်ရာ အားလုံးတစ်ဝိုင်းတည်း ဝင်ထိုင်ကြပြီး အချမ်းပြေ နည်းနည်းစီ မော့ကြသည်။ သေတ္တာများကို ဝန်ထမ်းများ သယ်သွားကြ၏။

ဂေါ့(ရှ်)သည် နောက်ကျ ဧည့်သည်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အခြားဧည့်သည်များလည်း ရှိသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မိသားတစ်စု၊ ဒတ်(ချ်)အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)မြို့သား လူပျိုတစ်ယောက် အားလုံးသည် စားဝိုင်းကြီးရှေ့ချပြီး ငိုက်နေကြသည်။ မိုးသံတအုန်းအုန်းမှလွဲ၍ တစ်ခန်းလုံး တစ်ပြင်နှယ်။ အိပ်ကြပါစေလေ။ ဂေါ့(ရှ်)အဘိုးကြီးကမူ နေ့လယ်နေ့ခင်း မအိပ်တတ်။ ညဘက်တစ်ရေးလောက်အိပ်ရလျှင် အိပ်ရေးဝနေပြီ။ ကျန်းမာ၍တော့ မဟုတ်။ ခြေလက်များ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လွန်း၍ တလောကပင် ဆေးကုယူရသေးသည်။

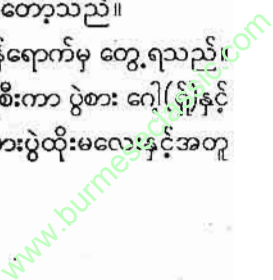
မှသားပြောလျှင် ကာလနာတိုက်စမ်းပါစေ။ သူ့မှာ ယမကာခွက်ကိုပင် အနိုင်နိုင် သယ်နေရသူပါ။ စာမရေးနိုင်တော့သည်မှာလည်း ကြာပေါ့။ သို့မို့ကြောင့် လုပ်ဒီဗီဂါ၏ ဘာသာပြန် နှေးလွန်းနေရပါသည်။ အာရုံသွင်းရသည်ကလည်း ကြာသည်။ သူ၏ ဖရူသဝါစာများကိုပင် အာမတွေ့ချင်။ “သွားသေစမ်းပါ” ဟူသော သူ၏ လက်သုံးစကားသည် ဘယ်သူမှရှိမနေလျှင်ပင် အခြေအနေတိုင်း အတွက် သုံးနေကျ လက်သုံးစကားဖြစ်သည်။

“အမတ်မင်းတစ်ယောက်ကော ကျန်းခန့်သာလို့ မာပါစေ။ အနားယူဖို့ ဘယ်လောက်ကြာအောင် စဉ်းစားခဲ့ရပါလိမ့်။ အား... ဒေါက်တာလင်ဟာကြီးက အာရုံကြောအားကောင်းအောင် ပို့လိုက်တာကိုး။ ရာသီဥတု ဒီလောက် ဆိုးနေ တာတောင် ဆရာဝန်စကားတော့ နားထောင်သားပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာလို့ပေါ့လေ။ သူရဲ့တစ်တွေ ကျန်းမာရေး နည်းနည်းပိုကောင်းလာတဲ့ အထိတော့ နေကြဦးမှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း တော်တော်ကို အခြေအနေဆိုးနေလို့ပါ” ခရစ်ရှန်း ဆိုသည်။ ထိုစဉ် သောမတ်(စ်)က ကြားဝင်ဖြတ်ပြောလိုသဖြင့် ခရစ်ရှန်း အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းညိတ်ပြသော သင်္ကေတသား၊ မီးတောက်အရက်ပုလင်းကိစ္စ၊ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက် စသည့် အသုံးတော် ခံရန် စုဆောင်းထားသည့် ဖြစ်ဆန်းတွေလာများကို ပြောပြမည်လုပ်ကာမှ အမတ် မင်း သောမတ်(စ်)က အခန်းသွားကြည့်ကြမည်ဟု စကားဖြတ်ပြောသည်။ မိုး မတိတ်သေး။

မိုးပဇွန်က မြေကမ္မလာကို ဆေးကြောချကာ အဏ္ဏဝါရေပြင်ပေါ်ဝယ် ကခုန်မြူးတူး၍ နေသည်။ အနောက်တောင် လေဝင်သောအခါမှ ပင်လယ် ကမ်းခြေက ပြောင်တလင်းဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြီး အရာအားလုံးကို အညိုတစ်ရောင်တည်း မင်းမူလွမ်းပတ်သွားခဲ့သည်။ မီးသင်္ဘောကြီးများက အရိပ်အယောင်ပြသလို ဝိုးတိုးဝါးတား မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် ကွယ်ပျောက်သွားတော့သည်။

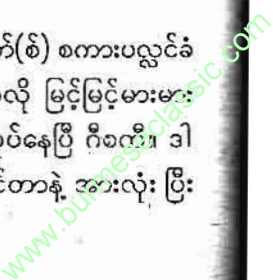
ထူးဆန်းသော ဧည့်သည်များကို စားသောက်ချိန်ရောက်မှ တွေ့ရသည်။ အမတ်မင်းသည် မိုးကာအကျိုဝတ်၊ ကြက်ပေါင်စေးဖိနပ်စီးကာ ပွဲစား ဂေါ်(ရှ်)နှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်သည်။ ခရစ်ရှန်းသည် မုန့်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးမလေးနှင့်အတူ ဆွစ် ရှလပတ်ရည် သောက်သည်။

နေ့လယ်တွင် နေမင်းကြီး ပြုထွက်လာတော့မလား နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ခန့် မျှော်လိုက်ရသေးသည်။ မြို့ပေါ်မှ အသိအကျွမ်းအချို့လည်း ရောက်လာကြသည်။ မိသားစုကို ဝေးဝေးထား၍ အားလပ်ရက်ပျော်ကြသူများမှာ ခရစ်ရှန်း၏ ရောင်းရင်း အမတ် ဒေါက်တာ ဂီစကီနှင့် ကောင်စစ်ဝန် ပီတာဒိုမင်တို့ဖြစ်သည်။ ပီတာ ဒိုမင်ကြီး အတော်ဖျားနေပုံရသည်။

ဟာလာဟင်းလင်း ဂီတရင်ပြင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ မုန့်ဆိုင် အဖိ အောက်တွင် အားလုံးဝိုင်း၍ထိုင်ကာ ကော်ဖီသောက်နေကြသည်။ ငါးကြိမ်မြောက် အစာချေခြင်းဖြစ်၏။ ဘာမျှမရှိ ပြောင်တလင်းခါနေသော ဥယျာဉ်ကိုငေးကာ မြို့ပေါ်မှ သတင်းများဖြစ်သော ဒီရေအမြင့်ဆုံးတက်ချိန်တွင် မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ရေဝင်ကြောင်း၊ မြို့တွင်းအချို့နေရာများ မြေခိုမုံသဖြင့် လှေဖြင့်သွားရကြောင်း၊ သင်္ဘောကျင်းမှ မီးလောင်မှု၊ လွတ်တော်ရွေးကောက်ပွဲ စသဖြင့် ရောက်တတ် ရာရာပြောကြသည်။ အချို့ခြောက်၊ ကော်ဖီနှင့် အမွှေးနံ့သာကုန်သည် 'လော်ရစ်ဇင်' အရွေးခံရမှုအတွက် အမတ်မင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) သဘောမကျနိုင်။ စီးကရက် သာ အတွင်သောက်နေပြီး ဝတ်ရုံကို တင်းတင်းခြုံထားသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် စကားတောက်ခြင်းမှလွဲ၍ ခပ်မဆိတ်သာနေသည်။ သေချာတာတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ လော်ရစ်ဇင်ကို သူ မဲမပေးခဲ့ဟု သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောသည်။ လော်ရစ်ဇင် သည် ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တကောင်းပြီး စီးပွားရှာတော်သည်။ ထိုအချက်သည် သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိ။ သို့သော် လူလတ်တန်းစားဖြစ်နေသည်။ လော်ရစ်ဇင်၏ အဖေသည် ရေစည်ထဲမှ ပင်လယ်ငါးများကို သူ့လက်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်ဖမ်းယူပြီး ကောင်တာမှ အစေခံမလေးများကို လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ လက်လီဆိုင်ပိုင်ရှင် သူတို့က အထက်လွတ်တော် ရောက် နေကြပြီ။ သောမတ်(စ်) ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)၏အဘိုးကမူ သားကြီး ဩရသကိုပင် 'ဆိုင်ကို လက်ထပ်ရ ကောင်းလား' ဟု ဆိုကာ သားအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ရှေးတုန်းက ကိစ္စမို့ ရှိပါစေတော့လေ။

“အဆင့်အတန်းတွေ နိမ့်ကျသွားတယ်” ဟု သောမတ်(စ်) စကားပလွင်ခံ လိုက်သည်။ “လူမှုရေး အဆင့်အတန်းက အရင်တုန်းကလို မြင့်မြင့်မားမား မဟုတ်တော့ဘူး။ အထက်လွတ်တော်က သာတူညီမျှ လုပ်နေပြီ ဂီစကီ၊ ဒါ မကောင်းဘူး။ စီးပွားရှာနိုင်စွမ်းက တစ်ပိုင်း။ စီးပွားရှာနိုင်တာနဲ့ အားလုံး ပြီး

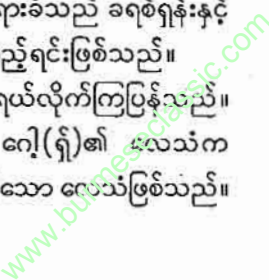
မသွားဘူး။ ကျွန်တော့်အမြင်မှာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီထက် ပိုကောင်းတာကို တောင်းဆိုရမယ်။ လော်ရစ်ဇင်ကတော့ ခြေထောက်က ဆင်ခြေထောက်၊ ရုပ်က ပွဲနှင့်ရုပ်၊ ဒါနဲ့များတောင် အထက်လွှတ်တော် ရောက်နေတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တွေးမိတိုင်း ဘဝင်မကျနိုင်ဘူး။ မနှစ်မြို့နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုက ကန့်ကွက်နေတယ်။ ဘာလဲတော့ မသိဘူး။ တိုတိုပြောရရင် လျှာပေါ်မှာ ခါးသွား သလိုမျိုးပေါ့”

အမတ်ဂီစကီ အင်တင်တင်လုပ်နေသည်။ ကိုယ်တိုင်က မီးသတ်အရာရှိ၏ သားမို့ သောမတ်(စ်)အပြောအတွက် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားပုံလည်း ရသည်။ ငှားရမ်းခနှင့် တန်သော လုပ်သားကိုသာ ရမှာပါ။ သမ္မတနိုင်ငံ ဘက်တော်သား ဖြစ်နေခြင်းက ဒါပဲမဟုတ်လား။ “ဆေးလိပ်တွေ သိပ်မသောက်သင့်ဘူး ဘူဒင် ဘရွတ်(ခံ)၊ ပင်လယ်လေ မရှူမိဘဲနေလိမ့်မယ်” ထိုစကားဖြင့် ဂီစကီ နိဂုံး ချုပ်သည်။

“မသောက်တော့ဘူး” ဟု သောမတ်(စ်) ဆိုပြီး စီးကရက်ငုတ်တိုကို လွှင့်ပစ်ကာ မျက်လုံးများ မှေးမှိတ်လိုက်သည်။

မိုးတစ်ဖန်ရွာချလာသဖြင့် သာယာသောရှုခင်းသည် တစ်မိမိမိစွာနေသော မိုးပဝါအောက်ဝယ် ကွယ်ပျောက်သွားရရှာသည်။ ဝိုင်းက စကားတပြောပြော ရှိနေဆဲပင်။ မြို့ပေါ်မှ အမနာပ သတင်းများ ပြောကြပြန်သည်။ ဖလှယ်မှု ငွေ တောင်းလွှာကို လိမ်ညာလုပ်စားသဖြင့် ဖိလစ်ဆိုသောကောင် သံတိုင်နောက်သို့ ရောက်သွားခဲ့၏။ လိမ်လည်မှုအပေါ် မည်သူမျှ ဒေါဖောင်းမနေ။ ရူးနှမ်းနှမ်းဟု သဘောထားကာ တစ်ချက် နှစ်ချက် ရယ်ကြ ပခုံးတွန့်ကြသည်။ တရားခံသည် စိတ်ဓာတ်ကျမနေပါဟု အမတ် ဂီစကီက ပြောသည်။ အကျဉ်းခန်းထဲ မှန်မရှိ၍ ထင်သည်။ တရားခံသည် ကြည့်မှန်တစ်ချပ်တောင်းသည်။ “ကျွန်တော် မှန် တစ်ချပ်လောက် လိုလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ ကြာကြာနေရဦးမယ် ထင်လို့ပါ” ဟု ပြောခဲ့ကြောင်း ဂီစကီက ဖောက်သည်ချသည်။ ထိုတရားခံသည် ခရစ်ရှန်းနှင့် ဂီစကီတို့လိုပင် သွားလေသူ ဆရာစတင်ဂျယ်၏ တပည့်ရင်းဖြစ်သည်။

စိတ်မပါဘဲနှင့် အားလုံး သာသာထိုးထိုးလေး ရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။ နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက် ထပ်မှာသော ပွဲစား ဂေါ့(ရ်)၏ ငလသံက “အသက်ရှင်နေလို့ ဘာအကျိုးရှိလဲ” ဟု သဘောရောက်သော လေသံဖြစ်သည်။

ပီတာဒိုမင်ကြီးက ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်း သွားယူခိုင်းသည်။ ခရစ်ရှန်းက ဆွစ်
ရှလပတ်ရည်ကို သောက်ချင်နေပုံရ၍ ဂီစကီက နှစ်ဦးလုံးအတွက် မှာသည်။
သောမတ်(စ်) စီးကရက် သောက်ပြန်သည်။

စကားမရှိ စကားရှာ၍ စကားများ ဆက်ပြောကြ၏။ စားထားသော
အစားအစာများ၊ သောက်ထားသော ဝိုင်အရက်နှင့် သူတို့အပေါ် ဖိဆီးထားသော
စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းမှုကြောင့် အားလုံး ငူငူငိုငို။ စီးပွားရေးအကြောင်း ဦးလှည့်
သွားသည်။ ဝိုင်းတွင်ရှိသော လူအသီးသီး၏ စီးပွားရေးအကြောင်းကို ပြောသော်မှ
မည်သူမျှ ခေါင်းထောင်ထမလာ။

“အား၊ ကျွန်တော့်စီးပွားရေးက မဟန်လှပါဘူးဗျာ” သောမတ်(စ်)သည်
လျှာလေးအားလေးကြီးပြောကာ စိတ်လိုလက်ရ မရှိဟန်ဖြင့် ကုလားထိုင်ကျောမှီ
ပေါ် ခေါင်းတင်လိုက်သည်။

“ဒိုမင်ကရော၊ ခင်ဗျားတော့ ဘရန်ဒီထဲ စုံစုံမြုပ်နေပြီပေါ့” ဟု အမတ်
ဂီစကီက လှမ်းမေးပြီး သန်းဝေလိုက်သည်။

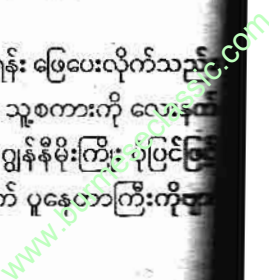
“အကြောင်းရှိလို့ သောက်တာပေါ့ဗျာ၊ ရုံးခန်းကိုတော့ ရက်စိပ်စိပ်သွား
ပါတယ်” ဟု ပီတာဒိုမင် ပြန်ဖြေ၏။

“ဘာပဲပြောပြော လုပ်ငန်းတွေ အတော်များများက စထရန့်အင်ဟက်ဂင်း
စထရွမ်းကုမ္ပဏီ လက်ထဲရောက်ကုန်ကြပြီ” ပွဲစားဂေါ့(ရှ်)က စားပွဲပေါ် တံတောင်
ထောက်ပြီး သူ၏ ခေါင်းဖြူကြီးကို လက်ပေါ်တင်၍ ပြောလိုက်သည်။ မျက်နှာ
ကြီးက သုန်လျက်။

“ဟား... နောက်ချေးပုံကြီးကို ဘယ်သူက အနဲ့ချင်းပြိုင်လို့ နိုင်ပါ့မလဲ”
သိသိသာသာ ကြမ်းရှုရိုင်းပျသော ဒိုမင်၏ သရော်ချက်ကြောင့် အားလုံး
စိတ်ဓာတ်ပိုကျသွားသည်။

“ကဲ... ဒီက ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)ကကော... ဘာတွေလုပ်နေတုံး၊ ဘာမှမလုပ်
ဘူးပေါ့... အခု”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်တော့ဘူး” ခရစ်ရှန်း ဖြေပေးလိုက်သည်။
သို့သော် တစ်ဝိုင်းလုံး၏ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေကို ရိပ်မိပြီး သူ့စကားကို လေးနက်
စေရန် ရှေ့ဆက်တက်သည်။ ဦးထုပ်ကို လှည့်လိုက်ပြီး ဂျန်နီမိုးကြီး ပုံပြင်ဖြင့်
ဖွင့်ပွဲစတင်လိုက်သည်။ “ဘုရား... ဘုရား... အဲဒီလောက် ပူနေတာကြီးကိုဗျာ”

အလုပ်လားခင်ဗျာ၊ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျာတဲ့၊ ပြောလဲပြီးရော အားလုံးပိုင်းပြီး အဲဒီလူကြီး မျက်ခွက်တည့်တည့်ကို စီးကရက် မီးခိုးတွေနဲ့ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပါလေရော၊ ဘုရား ဘုရား”

ထောင့်မကျိုး၊ အပိုးမသေ၊ ပျင်းရိပျင်းတွဲနိုင်ပုံတွင် ဘက်တူသူမရှိအောင် ခရစ်ရှန်း ပုံပြောကောင်းသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူက မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေ၏။

ဂေါ့(ရှ်)သည် သူ့ပါးစပ်နှုတ်ခမ်းပါးပါးဆီရောက်အောင် ဖန်ခွက်ကို ကြိုးစားမသည်။ စေ့ထားသော သွားကြားထဲမှ အယုတ္တအနတ္တ အစုံထွက်လာပြီး ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချလိုက်ရ၏။ သူ၏ ကလန်ကဆန် တုန်ချည့်ချည့် လက်မောင်းကို လက်သီးဖြင့်ထိုးသည်။ ထို့နောက်မှ ဖန်ခွက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် မရာ ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်တစ်ဝက်ဖိတ်ကျကုန်သည်။ ကျန်သမျှကိုသာ ဂေါ့(ရှ်) က ဒေါသတကြီးဖြင့် ဝှပ်ခနဲ သောက်ချလိုက်၏။

“အား... ဂေါ့(ရှ်)ရေ... ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ တုန်ချည့်ချည့်ရောဂါကတော့ ကျုပ်လိုပဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လွတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လွတ်မထားရတာလဲ၊ နေ့တိုင်း မသောက်ရရင် ကျုပ်တော့ သေမှာ၊ ကျုပ်အခြေအနေက အဲဒီလောက် ထိဖြစ်နေပြီ၊ ဆက်သောက်လဲ သေမှာပဲလေ၊ ညစာ မစားဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်လာရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုနေမလဲ၊ တစ်ရက်တလေကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ် ပြောတာက ဗိုက်ထဲ အရက်ဝင်သွားပြီးမှ ညစာ မစားရရင်ကို ပြောတာ”

ထို့နောက် ပီတာဒိုမင်သည် အော်ဂလီဆန်စရာ သူ့အခြေအနေအကြောင်း အနုစိတ်ဇာတ်စုံခင်းရာ ခရစ်ရှန်းက အလွန်အမင်းစိတ်ဝင်စားသည်။ နှာခေါင်းကို ရှုံ့နိုင်သမျှအထိ ရှုံ့ထားပြီး သူ၏ရောဂါဘယများနှင့် တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်သည်။

မိုးက သည်းသည်ထက် သည်းလာသည်။ အလွှာလိုက် အချပ်လိုက် ရွာချနေသော မိုးဣန္ဒာ၏ ဖော်ကွာဝေးဗျာပါတေးက အာရောဂျ်တစ်ဝင်းလုံးကို ခိုးပိုင်သ ထား၏။

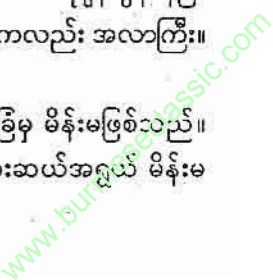
“ကျုပ်တို့ ဘဝတွေဟာ ပုပ်သိုးနေပါပြီဗျာ” အမတ်ဂီစကီ ရေချိန်လွန်နေပြီ။

“ကျွန်တော်ကတော့ သေလဲ ပျော်ပျော်ပဲ” ခရစ်ရှန်းကလည်း အလာကြီး။

“သွားသေစမ်းပါ” ဂေါ့(ရှ်)၏ မေတ္တာ။

“ဟာ... ဟိုမှာ ဖိုက်ဒေးဘက် လာနေပြီကွ” နွားခြံမှ မိန်းမဖြစ်သည်။

ဝဝဖိးဖိး မထီတရီ ပြီတီတီ မျက်နှာပေးနှင့် အသက်လေးဆယ်အရွယ် မိန်းမ

တစ်ယောက် နို့ခွက်ကိုင်ကာ ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် ဝိုင်းရို ယောက်ျားများကို ပြုံးပြသွားသည်။ အမတ် ဂီစကီ၏ မျက်လုံးနှစ်လုံး သူမနောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွား၏။ “အယ်နေတာပဲ” ဂီစကီကပြောသော် ပီတာဒိုမင်က ညစ်တီး ညစ်ပတ် ဗွေထဖောက်လိုက်ရာ အားလုံး အုန်းခနဲ ရယ်ကြသည်။

စားပွဲထိုးလေးကို ခေါ်လိုက်ကြသည်။

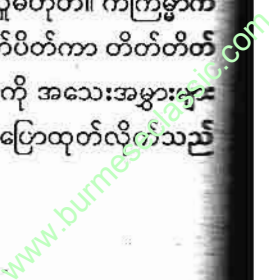
“ကျုပ်တော့ သောက်ပြီးပြီ၊ ရှင်းကြမယ်ဟေ့၊ ခုမပေးလည်း နောက် ပေးရ မှာပဲ၊ ခရစ်ရှန်း မင်းကကော၊ ဂီစကီက မင်းအတွက် ဒကာခံမယ် မဟုတ်လား။”

သောမတ်(စ်) လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ သူ နှုတ်ဆိတ်ကာ ဝတ်ရုံထဲ ကွေး၍ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ပေါင်ပေါ်လက်တင်ထားပြီး နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်းတွင် စီးကရက်ခဲထားသည်။ ယခုမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“ခရစ်ရှန်း ငွေမပါလာဘူးလား။ ဒါဆို အစ်ကို ချေးမယ်”

အားလုံး ထီးဖွင့်ဆောင်းပြီး လမ်းနည်းနည်းလျှောက်ရန် အဖီအောက်မှ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

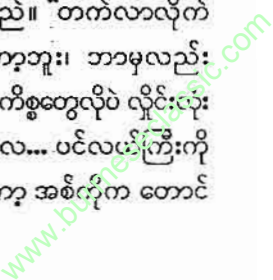
တိုနီသည် အစ်ကိုကိုတွေ့ရန် ထရာဗီမြူအန်ဒီသို့ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် အဏ္ဏဝါဗိမာန် သို့မဟုတ် စင်ရော်ကျောက်တောင်ထိရောက် အောင် တန်တလျား လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ထိုသို့ လမ်းလျှောက်တိုင်း တိုနီ စိတ်အခြေအနေ တစ်မျိုးဖြစ်လာတတ်၏။ လွတ်လပ်ရေး၊ သာတူညီမျှ အခွင့် အရေးနှင့် အလွှာခွဲခြားမှု စွန့်လွှတ်ရေးအကြောင်း အလေးအနက်ပြောသည်။ အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားနှင့် ထင်ရာစိုင်း အာဏာကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဝေဖန်သည်။ ထို့နောက် တိုနီသည် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဇာတ်ကြောင်းပြန်သည်။ စကားပြော ကောင်းသူပီပီ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ကောင်းကောင်း ဖျော်ဖြေသွားနိုင်သည်။ ကုသိုလ် ကောင်းသော တိုနီသည် ဤကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်ဝယ် အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလ ပတ်လုံး မည်သည့်စိတ်ခံစားချက်ကိုမှ မျှိုသိပ်ထားမည့်သူမဟုတ်။ ကံကြမ္မာက ယုယသည်ဖြစ်စေ၊ အလဲထိုးသည်ဖြစ်စေ တိုနီသည် နှုတ်ပိတ်ကာ တိတ်တိတ် ကလေး မနေတတ်။ ပျော်စရာနှင့် ကြေကွဲစရာ အလုံးစုံကို အသေးအမွှားမှူး ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်၍ ကလေးဆန်ဆန် တည့်တိုး ပြောထုတ်လိုက်သည် ချည်းသာ။

တိုနီသည် အစာဆိုလျှင် မကြေ။ သို့သော် တိုနီနှလုံးသားက ပေါ့ပါးသည်။ စိတ်က လွတ်လပ်သည်။ စိတ်လွတ်လပ်ပုံကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် နားလည်ဟန် မတူ။ ပြောပြ၍ မရသောကိစ္စများက တိုနီကို ဝါးစားမသွားနိုင်။ သောကကြောင့် ညှိုးချိုးမသွား။ အတိတ်ဒဏ်ရာများက တိုနီထံတွင် အမာရွတ် ကျန်မနေ။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကြုံလေဘုံပေဆိုသလို ဒုက္ခသုက္ခများခွဲခြင်းကို ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် သိသော်လည်း ထိုဒုက္ခသုက္ခများကို စိတ်အတွင်းပိုင်းအထိ လက်ခံ မထား။ အမှန်တရားတစ်ခုအနေနှင့် အများသူငါလို လက်ခံထားပြီး မိမိအတွက် အကျိုးရှိအောင် အသုံးချပစ်လိုက်နိုင်ရာ အများသူငါနှင့် ကိုယ်တိုင်၏ မျက်စိထဲ မှာပင် တိုနီသည် ကြီးကျယ်ခမ်းနား၍ နေသည်။ သူမဘဝကို အလူးအလဲ ဖရိုဖရဲဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့သော ထိုထိုသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အမည်နာမကို ဖွင့်ဟဖော်ထုတ်သဖြင့် အကျိုးဆက်အနေဖြင့် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) မိသားစု၏ နာမည်တစ်လုံးကို ဗန်းတင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ထိုထိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အမည်များက အချိန်နှင့်အမျှ ရှည်လျားလာသည်။ ဂရန်လစ်၊ မျက်ရည် ထရီစကီ၊ ပါမနီဒါ၊ တီဘတ္တယပ်(စ်)၊ ဗိန်းရှင်၊ ဟက်ဂင်းစထရွမ်းများ၊ ပြည်နယ် ရှေ့နေ... စီဗရင်။ “ဒင်းတို့ အားလုံးကို ဘုရားက စီရင်လိမ့်မယ် အစ်ကို၊ ဒါ တိုနီယုံကြည်ချက်ပဲ” ဟု သောမတ်(စ်)ကို တိုနီ ပြောလေ့ရှိသည်။

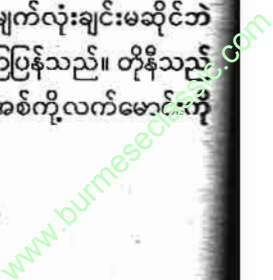
ဆောင်းဦးရာသီ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ချိန်မှ အဏ္ဏဝါဗိမာန်လေးပေါ်တက် လာချိန်တွင် နေဝင်ရီတရောဖြစ်နေပြီ။ ပင်လယ်ဘက် မျက်နှာမူထားသော အခန်း ငယ်လေးတွင် မောင်နှမနှစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။ ရေချိုးဆိပ်မှ ရေချိုးခန်းလေးလို ထိုအခန်းလေးထဲ သစ်ဝါးရနံ့သင်းနေပြန်သည်။ အခန်း၏ အတွင်းဘက်တွင် ကဗျာတို စာတိုများကို အသည်းပုံများ၊ အက္ခရာများဖြင့် ရောထွေး ထွင်းထုထားသည်။ ဗိမာန်လေးထဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ ကျောက်ဆောင် ထျဉ်းကျဉ်းကို ကျော်၍ လှိုင်းထန်ပင်လယ်ပြင်ကို မျှော်ကြည့်ကြသည်။

“လှိုင်းလုံးကြီးတွေ...” သောမတ်(စ်) စကားစသည်။ “တက်လာလိုက် တွဲကြေသွားလိုက်၊ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး မဆုံးနိုင်တော့ဘူး၊ ဘာမှလည်း မဟုတ်ဘူး၊ များလိုက်တာ၊ ဒါနဲ့တောင် တခြား မလွဲသာတဲ့ကိစ္စတွေလို့ပဲ လှိုင်းလုံး ကြီးတွေက ချောသွားသလို၊ နှစ်သိမ့်သွားသလို၊ အစ်ကိုလေ... ပင်လယ်ကြီးကို အရင်ကထက် ပိုပိုပြီး ချစ်လာတယ်၊ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ အစ်ကိုက တောင်

တွေကို ပိုကြိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်ဆို သူတို့က အလှမ်းဝေးတာကိုး။ ခုတော့ တောင်တွေကို မမျှော်တော့ပါဘူး။ တောင်တွေက အစ်ကိုကို ခြိမ်းခြောက်မယ်။ ဖျားသွားအောင် လုပ်မယ်။ သူတို့ဟာ စိတ်ပြောင်းလွယ်တယ်။ ထူးထွေဆန်းပြားတယ်။ တစ်သမတ်တည်း မရှိတော့။ သူတို့ရှေ့ရောက်ရင် ကိုယ်ဟာ အရှုံးသမားဖြစ်သွားတယ်။ ပင်လယ်ကြီးကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ တစ်သမတ်တည်းရှိတယ်။ အဲဒီလို ငြီးငွေ့ စရာကောင်းတဲ့ ပင်လယ်ရဲ့သဘောကို ဘယ်လိုလူစားတွေက ကြိုက်မလဲ။ အစ်ကို အထင် ပြောမယ်နော်။ တချို့လူတွေက တောင်ကြီးတွေကို အားကြီးမာန်တက် တက်တယ်။ တချို့ကတော့ ပင်လယ်ကြီးဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေတယ်။ ဒါက အပေါ်ယံကွာခြားမှုပေါ့။ တကယ့်ကွာခြားမှုက သူတို့ရဲ့ အကြည့်ထဲမှာ။ တောင်ထိပ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု တက်နေတဲ့လူရဲ့ မျက်လုံးကတော့ အားကောင်းတယ်။ စိန်ခေါ်မှုအပြည့်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အပြောကျယ်တဲ့ ပင်လယ်ကြီးရယ်... တလိမ့်လိမ့် တက်လာတဲ့ လှိုင်းလုံးကြီးတွေရယ်။ အဲဒါတွေကို အငေးသား ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ ရှုပ်ထွေးလွန်းတဲ့ လောက နိယာမကို နက်နက်နဲနဲမြင်ပြီး မောသွားတဲ့မျက်လုံးမျိုးပေါ့။ တကယ့်ခြားနားချက်ကတော့ တောင်သမားက ကျန်းမာတယ်။ ပင်လယ်သမားက မကျန်းမာဘူး။ တောင်ကြီးဖဝါးအောက် ရောက်အောင် တက်နေတဲ့လူတွေကတော့ ခြေကုန်လက်ပန်း မကျသေးတဲ့ လူတွေလေ။ လူတစ်ယောက်ဟာ သိပ်ကို ချိုးချိုးကျသွားမယ်။ လူသားတွေရဲ့ အဆာကျယ် ထွေပြားလှတဲ့ နှလုံးသားကို ကြည့်ပြီးရာကနေ မျက်စိလွဲချင်ပြီဆိုရင် အပြောကျယ်တဲ့ ပင်လယ်ကြီးကိုပဲ ငေးနေတော့မှာကိုး။”

တိုနီ အာစေးမိပြီး မသက်မသာဖြစ်လာသည်။ အတွေးမခေါင်တတ်သူ ပီပီ သမားရိုးကျစကားပြောနေစဉ် နက်နဲသော အမှန်တရားကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရပါက မသက်မသာဖြစ်သွားတတ်သလို တိုနီလည်း မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်။ သူများတွေ သည်လို မပြောကြပါဘူးဟု တိုနီ တွေးသည်။ ခံစားချက်ကို အစ်ကို မြင်သွားမည်စိုး၍ အစ်ကိုနှင့် မျက်လုံးချင်းမဆိုင်ဘဲ ပင်လယ်ဆီ အကြည့်လွှဲထားသည်။ ထို့နောက် တိတ်နေကြပြန်သည်။ တိုနီသည် စိတ်ထဲ ရှက်သလိုလို ဖြစ်သွား၍ ကျေရာကျေကြောင်း အစ်ကို့လက်မောင်းကို တွယ်ဖက်လိုက်သည်။

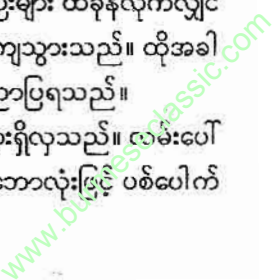

၁၈၇၅ ခု၏ ခရစ္စမတ်အလွန် ဆောင်းကြမ်းရာသီ ဇန်နဝါရီ။

တိမ်ကင်းစင်သော ကြည်ပြာရောင် ကောင်းကင်တစ်ခုရှိ သန်းပေါင်းများစွာသော နှင်းမှုန်များက လေထုထဲ တွဲလွဲခိုနေသော ကျောက်သလင်းတုံးလေးများပမာ။ လူသွားလမ်းပေါ်မှ နှင်းထူကမူ သဲမှုန် ပြာမှုန်တို့နှင့်ရော၍ ညိုညစ်ညစ်။ လမ်းဘေးတွင် အပုံလိုက် ပုံထားသော နှင်းပုံများက အပူချိန်မြင့်မားလာမှုကြောင့် ပိုညိုပြီး အပေါက်အပေါက်ဖြစ်လာသည်။ အညိုရောင် မြင်းမိုရ်ပိတ်များမှ ရေ တစက်စက်ကျကာ လူသွားလမ်းများ စိုရွဲညစ်မည်းလျက်။

စနေနေ့ဖြစ်သည့်အပြင် ဈေးနေ့မို့ မြို့လယ်မြင်ကွင်းသည် အသက်ဝင်နေသည်။ မြို့တော်ခန်းမ၏ ချွန်ချွန်တက်တက် စောင်းတန်းများအကြားမှ ဈေးထဲတွင် သားသတ်သမားများက ချိန်ဟယ် တွယ်ဟယ်နှင့် လက်မလည်။ ဈေးထဲမှ ရေပန်းအနီးတွင် ငါးဈေးရှိသည်။ ဝဝဖီးဖီး ငါးစိမ်းသည်မကြီးများ၏ လက်အိတ်သည် သားမွေးမရှိတော့သလောက်ပင်။ ကျောက်မီးသွေးမီးဖိုလေးအားကိုးဖြင့် ခြေထောက်များကိုနွေးအောင် လုပ်ကြရသည်။ သူတို့၏ ချောက်ကျိုကုန်ပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရင်း ဈေးဝယ်ထွက်သည့် အိမ်ရှင်မများနှင့် အိမ်ဖော်မလေးများကို ဝယ်ပါယူပါရန် မျက်နှာချိုသွေးနေကြသည်။ ငါး မလတ်မှာ မပူရ။ ငါးအတော်များများသည် ရှင်ဆဲ။ ငါးအချို့ ရေပုံးထဲ ကျပ်ကျပ်ခဲခဲ ကူးခပ်နေလျက်က ကောင်းကောင်းကြီး ရှင်သန်နေကြသည်။ အချို့ငါးများ မျက်ဆန်ကြီးပြူး၊ ပါးဟက်ကြီးများ ဟစ်ဟစ်လုပ်၍ အသက်တစ်ချောင်းကို တွယ်ဖက်ထားကြသည်။ ငါးတို့၏ ကံကြမ္မာက တစ်ပါးသူ၏ လက်တွင်းမှာ။ တစ်ယောက်ယောက်က ငါး၏ခေါင်းကို ချွတ်ခနဲနေအောင် ခုတ်ဖြတ်မည့်အချိန်ထိ ကျောက်ဖြူသား ကျောက်ပြားပေါ်တွင် အမြီးကို တဖြန်းဖြန်းရိုက်၍ ရုန်းကန်နေကြရသည်။ တုတ်တုတ်ဖြိုးဖြိုး ငါးရှဉ့်ကြီးများက တထွန်ထွန်လိမ်ကာ၊ ဘော်(လ်)တစ် ကဏန်းကောင်များက ရေစည်ကြီးများထဲ မည်းမည်းလှုပ်လျက်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ငါးခွေးလျှာကြီးများ ထခုန်လိုက်လျှင် ကျောက်ပြားကို ကျော်ပြီး ချောတိုကျို လူသွားလမ်းပေါ်ကျသွားသည်။ ထိုအခါ ငါး၏ သက်ဆိုင်သူ ပိုင်ရှင်က ကောက်ပြီး ငါးကို ပညာပြရသည်။

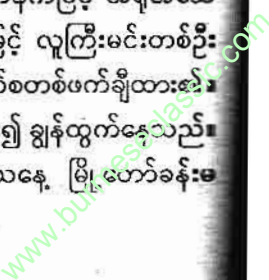
နေ့လယ်ဘက်တွင် ဧရာလမ်းက သက်ဝင်လှုပ်ရှားရှိလှသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ကျောင်းသားလေးများ ကျောပိုးအိတ်လွယ်၍ နှင်းဘောလုံးဖြင့် ပစ်ပေါက်

ကစားကြရာ စကားသံများ ကျွက်စီညံ့၍ ရယ်သံလေးများ လွင်နေကြသည်။ သားရေအိတ်ကိုင်ကာ ဟန်ပါပါဖြတ်လျှောက်သွားကြသော စမတ်ကျကျ ဝတ်စားထားသည့် လက်သင်ကလေးများကလည်း စာသင်ကျောင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့၍ ကျေနပ်နေပုံပင်။ လမ်းပေါ်တုတ်ကောက်သံ တတောက်တောက်ပေး၍ လမ်းလျှောက်ထွက်သော မြို့မျက်နှာဖုံးအချို့လည်း လူအုပ်ထဲရောက်နေကြသည်။ မြို့တော်ခန်းမကြီး၏ စဉ်အုတ်မျက်နှာစာကို မြို့သားများ လှမ်းမျှော်ကြ၏။ အစည်းအဝေးကျင်းပချိန်မို့ မြို့တော်ခန်းမရှေ့တွင် အစောင့်နှစ်ထပ်။ ဝတ်စုံပြည့်ဝတ်၍ သေနတ်ပခုံးထမ်းကာ လမ်းလျှောက်ကင်းစောင့်နေကြသော အစောင့်စစ်သားများသည် ညစ်တီးညစ်ပတ် မပျော်တပျော် နှင်းလွှာပေါ် ခြေသံ လေးလေးမှန်မှန် ပေးနေကြသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းလျှောက်လာပြီး အလယ်ရောက်လျှင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးကြည့်ကာ စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောပြီး ကျောခိုင်း၍ လာရာလမ်းကို ပြန်လျှောက်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုလ်ကြီး တစ်ဦးတလေ ဖြတ်သွားတတ်၏။ အရောင်းသမားလေးများ ရှေ့တွင် ကော်လာကို ထောင်၊ လက်နှစ်ဖက်အိတ်ထဲထည့်၍ ဟန်တင်းတတ်ကြသလောက် ဆွေကြီးမျိုးကြီး သခင်မလေးများ ရှေ့ရောက်လျှင် အမှတ်ပေးလာအောင် ကြိုးစားရသည်။

မြို့တော်ခန်းမတွင်းမှ လေချွန်ခေါ်သံကို အစောင့်စစ်သား တစ်ယောက် ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရပြီး အဝင်ဝတွင် ရုံးလုလင်၏ အနီရဲရဲ ယူနီဖောင်း မြင်ကွင်းထဲ စူးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရုံးလုလင်သည် ဓားချိတ်၍ ဦးထုပ်ဆောင်းထား၏။ စိတ်ပူစွာဖြင့် “သတိထား” ဟု ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပြောပြီး ပြန်လှည့်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် နီးကပ်လာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ ခြေသံက ကျောက်ပြားပေါ်တွင် ပဲ့တင်ရိုက်နေသည်။

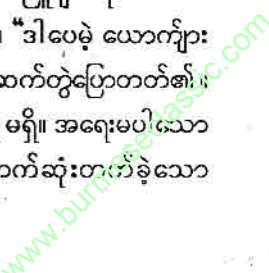
အစောင့်စစ်သားများသည် တူရုကိုသာ မျက်နှာမူထားပြီး ရင်အုပ်တွင်း လေရှူသွင်း၍ ခေါင်းကို မတ်လိုက်သည်။ လက်ကို သတိအနေဖြင့် ထားပြီးမှ မြန်ဆန်သော နှစ်ချက်ဆင့် လှုပ်ရှားမှုကို လုပ်၍ လက်နက်ဖြင့် အရိအသေပေးသည်။ အစောင့်စစ်သားများကြားမှ အရပ်မနိမ့်မမြင့် လူကြီးမင်းတစ်ဦး ဦးထုပ် အသာပင့်၍ ထွက်လာသည်။ လူကြီးမင်းက မျက်စိတစ်ဖက်ချီထား၍ နှုတ်ခမ်းမွေးအဖျားနှစ်ဖက်က ဖြူရော်ရော်ပါးပြင်မှ ကျူး၍ ချွန်ထွက်နေသည်။ အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) သည် ယနေ့ မြို့တော်ခန်းမ

စည်းဝေးပွဲမှ အစောကြီး ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူ့နေအိမ်ရှိရာဘက် မချိုးဘဲ ညာဘက်ချိုးလိုက်သည်။ အမတ်မင်းကို ကြည့်ရသည်မှာ အပြစ်အနာအဆာမရှိ ကွက်တိဖြစ်နေသည်။ ကြောနေသော အမတ်မင်း ဧရာလမ်းထဲ လျှောက်ဝင်သွား ပုံက မဆိုစလောက် ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေ၍ ဆန်းတော့ အဆန်းသား။ လမ်း တစ်လျှောက်တွေ့သမျှ လူများကို အသိအမှတ်ပြုသွားသည်။ အဖြူရောင် လက်အိတ်ဝတ်ထားပြီး ငွေခေါင်းတပ် တုတ်ကောက်ကို ဘယ်ဘက်ချိုးကြားတွင် ညှပ်ထား၏။ အဖြူရောင် လည်စည်းက သားမွေးကုတ်အင်္ကျီ၏ ကော်လာ ပြားကြီးအောက်မှ ပြုထွက်နေသည်။ မျက်နှာနှင့် ဦးခေါင်းကို အသေအချာ သထားသော်လည်း အမတ်မင်းကို ကြည့်ရသည်မှာ မအိမသာဖြစ်နေပုံပင်။ မျက်လုံးထဲ မျက်ရည်ဝိုင်းနေသည်ကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာများက သတိထားမိ ကြ၏။ ပါးစပ်ပိတ်ထားပုံကလည်း ရွဲတဲ့တဲ့။ ပါးပြင်နှင့် နားသယ်ကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် အံတကျစ်ကျစ် ကြိတ်နေမှန်း သိသာသည်။ မကြာခဏ တံတွေးကို တနင့်နင့်မျိုပုံမှာလည်း ခံတွင်းထဲ အရည်များ ပြည့်တက်လာ၍ ဖြစ်မည်။

“ဘုဒင်ဘရွတ်(ခံ)ပါလား၊ ရုံးမထိုင်ဘဲ ထွက်လာခဲ့တယ်ပေါ့၊ အထူး တဆန်းပါလားဗျာ” ကြိတ်စက်လမ်းထိပ်အရောက်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ အမေးခံ လိုက်ရရာ မိတ်ဆွေကြီး စတီဖင် ကစွတင်မိတ်ကာဖြစ်နေသည်။ သောမတ်(စ်) အပေါ် ခင်မင်ရင်းစွဲရှိသူ ဖြစ်ပြီး သောမတ်(စ်)၏ ပြောစကားမှန်သမျှ သူ့စကား လုပ်ပစ်လိုက်သူလည်းဖြစ်သည်။ စတီဖင်သည် မုတ်ဆိတ်မွေး အပြည့်ထားသည်။ မုတ်ဆိတ်များ ဖြူနေကြပြီ။ မျက်ခုံးက ဖုတ်သိုက်။ နှာဝကျယ်သော နှာခေါင်းက ရှည်ရှည်လျားလျား။ နှစ်များ မကြာခင်က ဝိုင်လုပ်ငန်းကို နားခဲ့ပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူ အက်ဒွပ်က ဆက်လုပ်နေသည်။ စတီဖင်သည် ငွေလုံးငွေရင်း ပိုက်သွားနိုင်၏။

ယခုအခါ တစ်ကိုယ်တော် လူကြီးမင်းဖြစ်နေသော စတီဖင်သည် ဝိုင် လုပ်ငန်းနားခဲ့ခြင်းအပေါ် ရှက်နေ၍ သူ့ကိုယ်သူ အလုပ်တွေ မနိုင်လေဟန် ပုံဖမ်းထား၏။ ညှပ်ဖြင့် အသေအချာ ခွေလိပ်ထားသော ဆံဖြူများကို သပ်ကာ သပ်ကာ “ကျုပ်တော့ ဒဏ်ပိနေပြီ” ဟု ပြောတတ်သည်။ “ဒါပေမဲ့ ယောက်ျား ကောင်းတို့မည်သည် ဒဏ်ပိရမှပဲမဟုတ်လား” ဟု နောက်ဆက်တွဲပြောတတ်၏။ ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်သော်လည်း ဘာအလုပ်မျှ မည်မည်ရရ မရှိ။ အရေးမပါသော အစည်းအဝေး တော်တော်များများကို တက်ရရာ နောက်ဆုံးတက်ခဲ့သော

အစည်းအဝေးမှာ ရေချိုးဆိပ် တည်ဆောက်ရေး ဒါရိုက်တာ လူကြီးအဖြစ် တက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ စတီဗင်သည် ဂျူရီလူကြီး၊ ပွဲစားနှင့် သေတမ်းစာ အတည်ပြုသူလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုအလုပ်များကို အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ရလွန်း၍ နဖူးပေါ်တွင် အမြဲချွေးတရွဲရွဲ။

“စည်းဝေးပွဲရှိတယ် မဟုတ်လား၊ မရှိဘူးလား၊ ခင်ဗျား လမ်းလျှောက် ထွက်နေတယ်ပေါ့”

“အား... စတီဗင်ပါလား၊ ကျွန်တော် တအားနာနေလို့ဗျာ၊ နာလွန်းလို့ ဘာမှတောင် မမြင်တော့ဘူး” သောမတ်(စ်)၏ အသံက တိမ်လှသည်။ ပါးစပ်ကို ဂရုတစိုက်ဖွင့်နေရ၏။

“ဘယ်မှာလဲ၊ နာနေတာက ”

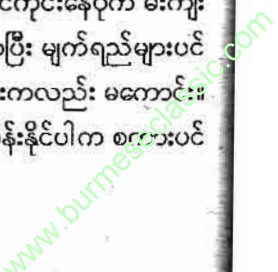
“သွားကိုက်တာ၊ မနွေကတည်းက ဖြစ်နေတာ၊ ညတုန်းကလဲ တမေးမှ မရခဲ့ဘူး၊ မနက်တုန်းကလဲ ရုံးခန်းထဲ လုပ်စရာရှိနေတာနဲ့ ခုထက်ထိကို သွားစိုက် ဆရာဆီ မရောက်သေးတာဗျာ၊ ရုံးထိုင်ရမယ့်ကိစ္စကိုလည်း လက်မလွှတ်ချင် ဘူးလေ၊ ခုတော့ မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဆရာ ဘရက်ဆီ သွားမလို့”

“ဘယ်သွားက နာတာလဲ ”

“ဒီမှာလေ ဘယ်ဘက်အောက်မေးရိုးမှာ၊ အံသွားပဲ၊ ဆွေးနေတာ သေချာ ပါတယ်၊ နာတာကတော့ မခံနိုင်လောက်အောင်ပဲ၊ ဝှတ်(ဒ်)ဘိုင်... ကစွတင် မိတ်ကား၊ ကျွန်တော် သိပ်အလျင်လိုနေလို့ပါ”

“ဒါပေါ့ဗျာ... ဒါပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း တူတူပဲလေ၊ လုပ်စရာတွေမှ ပုံလို့ဗျာ၊ ဝှတ်(ဒ်)ဘိုင်... ကံကောင်းပါစေ၊ နှုတ်ပစ်လိုက်၊ တစ်ခါတည်း အပြီးလုပ် တာသာ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း”

သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) အံကြိတ်ပြီး လမ်းဆက်လျှောက်သည်။ အံကြိတ်လေ... အနာက ပိုနာလေ။ အံသွားတစ်ချောင်း စဖြစ်ရာကနေ ပါးချိတ် တစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲထွက်မတတ် နာလာခြင်းဖြစ်၏။ ရောင်ကိုင်နေပုံက မီးကျိုး တိုက်ထားသည့် တူကြီးနယ်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နာလာပြီး မျက်ရည်များပင် ကျလာ၏။ အိပ်ပျက်ညများခဲ့သည့်အတွက် အာရုံကြောများကလည်း မကောင်း။ လောလောဆယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ထိန်းရတော့မည်။ မထိန်းနိုင်ပါက စကားပင် ပြော၍ ထွက်မည်မဟုတ်။

ကြိတ်စက်လမ်းမှ ညှိဝါရောင်အိမ်လေးထဲဝင်လာပြီး အပေါ်ထပ် တက်သည်။ တံခါးဝကြေးပြားပေါ်တွင် ‘သွားစိုက်ဆရာဝန် ဘရက်’ ဟု ရေးထားသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးသော အစေခံကိုပင် သူမမြင်။ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှသော စကြိုပေါ်တွင် ပန်းဂေါ်ဖီနှင့် အမဲသားဟင်းနဲ့ ကြိုင်ထွက်နေ၏။ ညွှန်ပြရာအတိုင်း သူ ဝင်လာရာ ဆေးခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ဆေးခန်း၏ ရနံ့ပြင်းပြင်းကို ချက်ချင်း ရှူလိုက်ရသည်။

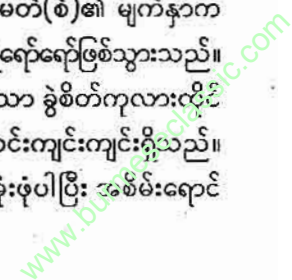
“ခဏ... လောက... ထိုင်... ပါ... ဦး” အဘွားကြီးတစ်ယောက်၏ အသံထွက်လာသည်။ အခန်းထောင့်ရှိ တောက်ပသော လှောင်အိမ်တွင်းဝယ် ပေါတာကြီး။ မျက်စိစူးစူးလေးဖြင့် သောမတ်(စ်)ကို စွေကြည့်နေသည်။

စားပွဲခိုင်းတွင် အမတ်မင်းဝင်ထိုင်ပြီး ဟာသစာစောင်များကို ဖတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ မဖတ်နိုင်ဘဲ စာအုပ်ပစ်ချကာ တုတ်ကောက်၏ ငွေလက်ကိုင်ဘု အေးအေးလေးနှင့် ပါးပြင်ကို ဖိထားရသည်။ နီရဲမျက်လုံးများကိုပိတ်ပြီး သူ ညည်းမိသည်။ ပေါတာကြီး၏ သံလှောင်ချိုင့်ကို ခြစ်သံကုတ်သံမှလွဲ၍ တစ်ခန်းလုံး တိတ်နေသည်။ ဆရာ ဘရက် အလုပ်မများလောက်ပေ။ လူနာကို စောင့်ခိုင်း ရမည်ကသာ သူ့တာဝန်။

သောမတ်(စ်)သည် ကမူးရှူးထိုး ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ရေပုလင်းထဲမှ ရေတစ်ခွက်ငဲ့သောက်သည်။ ရေက ကလိုရီဖောင်း မေ့ဆေးရနံ့၊ မေ့ဆေးအရသာ။ ထို့နောက် စကြိုတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် အော်ခေါ်သည်။ အရေးကြီးကိစ္စမရှိဘူးဆိုလျှင် ဆရာ ဘရက် မြန်မြန်လေးလုပ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် မခံနိုင်လို့ပါဟု အော်ပြောသည်။

ချက်ချင်းပင် ခွဲစိတ်ခန်း တံခါးပွင့်လာပြီး နဖူးပြောင်ပြောင်၊ နှာယောင် ကောက်ကောက်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး မွဲပြာရောင်နှင့် သွားစိုက်ဆရာကြီးပေါ်လာသည်။ “ဝင်ပါဗျာ” ဟု ဆရာ ဘရက်ကဆိုသော် ပေါတာကြီးကပါ “ဝင်...ပါ...ဗျာ” ဟု အော်သည်။ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံလိုက်သော သောမတ်(စ်)၏ မျက်နှာက ပြုံးမနေ။ အခြေအနေဆိုးပုံဟု ဆရာဘရက် တွေးမိပြီး ဖြူရော်ရော်ဖြစ်သွားသည်။

အကြီးဆုံး ပြတင်းနှစ်ပေါက်ကြားတွင် ချထားသော ခွဲစိတ်ကုလားထိုင် ရှိရာဆီ လျှောက်လာသည်။ အခန်းက ကျယ်ပြီး လင်းလင်းကျင်းကျင်းရှိသည်။ ခွဲစိတ်ကုလားထိုင်သည် ခေါင်းတင်သည့်နေရာတွင် အုံးဖုံပါပြီး အစမ်းရောင်

လက်ရန်းပါသည့် လိုအပ်သလို ပြုပြင်နိုင်သော ကုလားထိုင် ဖြစ်သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ် သောမတ်(စ်)ဝင်ထိုင်ရင်း ဖြစ်ပျက်ပုံကို လိုရင်း တိုရှင်းပြောသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းနောက်လှန်မှီပြီး မျက်လုံးများ မှေးမှိတ်ထား၏။

ဆရာ ဘရက်သည် ကုလားထိုင်ကို နည်းနည်းမြင့်လိုက်ပြီး မှန်သေးတစ်ချပ်၊ သံမဏိကိရိယာတစ်ခုဖြင့် စတင်လုပ်သည်။ ဆရာ ဘရက် အသက်ရှူထုတ်သောလေက ပန်းဂေါ်ဖီနှင့် အမဲသား ဟင်းရနံ့ထွက်နေသလို လက်များက မက်မုံသီးဆပ်ပြာနဲ့ သင်းနေ၏။

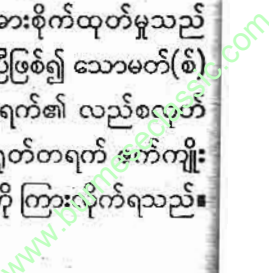
“နုတ်ရပါမယ်” ဟု ပြောပြီး စောစောကထက် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားသည်။

“ကောင်းပြီ၊ နုတ်ပါ” အမတ်မင်း သောမတ်(စ်)ဖြေပြီး မျက်လုံးကို ပို၍ တင်းတင်းပိတ်လိုက်သည်။ ဆရာ ဘရက်သည် အံ့ဆွဲထဲမှ ကိရိယာတန်ဆာ ပလာများ စီစဉ်နေသဖြင့် တစ်အောင့်စောင့်နေရသေးသည်။ ထို့နောက် တန်ဆာ ပလာများကို ယူပြီး ကုလားထိုင်နား ချဉ်းကပ်လာသည်။

“ဆေးနည်းနည်းခြယ်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောပြီး ရနံ့ပြင်းပြင်း အရည်တစ်မျိုးကို ဖောဖောသီသီသုံး၍ လုပ်သည်။ ငြိမ်ငြိမ်နေပြီး ပါးစပ်ကို ကျယ်ကျယ် ဟပေးပါရန် လူနာအား တိုးတိုးသက်သာပြောသည်။

သောမတ်(စ်)သည် ကုလားထိုင်လက်ရန်း နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ သွားကို ဇာဂနာဖြင့်ညှပ်လိုက်သည်ကိုမသိ။ သို့သော် ပါးစပ်တစ်ခုလုံး အကြိတ်ခံရသလို နာကျင်နေပြီး တစ်ခေါင်းလုံး မချိမဆုံကိုက်ခဲနေသဖြင့် လုပ်ငန်းစတင်ပြီဟုပင် ထင်မိလိုက်သည်။ ဒီသွား ကြာကြာမခံတော့ပါဘူး ဟု တွေးသည်။ နာကျင်မှုက မခံနိုင်လောက်သည့်အဆင့်သို့ ရောက်သွားသဖြင့် သွက်သွက်ခါတော့မတတ်ပင်။ လူသားမဆန်သော ညှဉ်းပန်းမှု ဖြစ်နေ၏။ သူ့ဦးနှောက်တစ်ခုလုံးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည့်နှယ် ဥပဒ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်လှနီးနီး ဘေးသင့်နေသည်။ “ဒီရောက်နေပြီ၊ ငါခံရဲ့ပဲ” ဟု သူ တွေးသည်။

သုံးလေးစက္ကန့်မျှသာ။ ဆရာ ဘရက်၏ အင်အားစိုက်ထုတ်မှုသည် သောမတ်(စ်)၏ ခန္ဓာတစ်ကိုယ်လုံးနှင့် ဆက်သွယ်လိုက်ပြီဖြစ်၍ သောမတ်(စ်)သည် ကုလားထိုင်မှ ကြွပင် ကြွလာသည်။ ဆရာကြီး ဘရက်၏ လည်စလုတ်ထဲမှ အော်သံကိုပင် သောမတ်(စ်) ကြားလိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက် မှက်ကျိုးမတတ် တအားယမ်းခါသွားပြီး ခံတွင်းမှ ချွတ်ခနဲ ကျိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဖိအား မရှိတော့သော်လည်း သူ့ခေါင်းက တစ်စီစီ။ ရောင်ရမ်းနေသော မေးရိုး ပေါ်တွင် နာကျင်မှုက တဒုန်းဒုန်းတိုးလျက်။ သွားနှုတ်ခြင်းကိစ္စ မအောင်မြင်ဟု သူ ရှင်းရှင်းလေး သိလိုက်၏။ သွားနှုတ်ခြင်းသည် မှန်ကန်သော ဖြေရှင်းမှု မဟုတ်။ ပိုဆိုးစေရုံသာ ဖြစ်သည်ဟု သူ သိလိုက်သည်။

ဆရာ ဘရက်နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ကာ တန်ဆာပလာထားသည့် ဗီရိနားယိုင်နေသည်။ မြင်ရပုံက သူ့သေတစ်ဦးပမာ။

“သွားထိပ်ပိုင်းပဲလို့ ထင်တယ်”

သောမတ်(စ်)သည် သွားဖုံးဆုတ်သွားသဖြင့် ဘေးတွင်ချထားသော လက် ဆေးကြောဇလုံ အပြာထဲ သွေးအနည်းငယ် ထွေးထုတ်ရသည်။ မူးမေ့လုမတတ် ဖြစ်နေရင်း သူ မေးသည်။

“ဆရာ ဘာထင်လို့လဲ၊ သွားထိပ်က ဘယ်လိုလဲ”

“သွားထိပ်ပိုင်းကျိုးသွားပါတယ် အမတ်မင်း၊ သွားက အခြေအနေ တော် တော်ဆိုးနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့က ကျွန်တော့်တာဝန်ပါ”

“ပြီးတော့ကော”

“ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ အမတ်မင်း”

“အခု ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

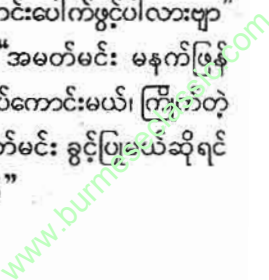
“အမြစ်ကို နုတ်ရပါမယ်၊ ကုတ်နဲ့ ကလော်ရမှာ၊ သွားလေးချောင်း ကလော်ထုတ်ရမယ်”

“လေးချောင်း၊ ဒါဆို လေးကြိမ်တောင် နုတ်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အကြောင်းမသင့်တော့လည်း”

“ကဲ... ဒီနေ့တော့ ဒါလောက်ပဲ တော်ပြီ” ပြောပြီး သောမတ်(စ်)ထရန် ပြင်သည်။ သို့သော် ဆက်ထိုင်နေပြီး ခေါင်းကို လှဲထား၏။ “ကျွန်တော့်ဆီက မပြစ်နိုင်တာကို မတောင်းဆိုသင့်ဘူး ဆရာ ဘရက်၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော့် ခြေထောက်တွေ သိပ်မခိုင်ဘူး၊ ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲ၊ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပါလားဗျာ”

ဆရာ ဘရက် ပြတင်းတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ “အမတ်မင်း မနက်ဖြန် ဒါမှမဟုတ် နောက်ရက်တွေ ကျွန်တော့်ဆီလာနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမယ်၊ ကြိုက်တဲ့ အချိန်သာ လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် လုပ်ပေးပါမယ်၊ အမတ်မင်း ခွင့်ပြုဇယ်ဆိုရင် အနာသက်သာအောင် ပလုတ်ကျင်းဖို့ လုပ်ပေးပါမယ်”

ပလုတ်ကျင်း ခံတွင်းဆေးပြီးလျှင် သောမတ်(စ်) ထွက်လာခဲ့ရာ ဆရာ ဘရက်က တံခါးဝထိ လိုက်ပို့၏။ ဆရာ ဘရက်ကိုယ်တိုင်က သေတော့မတတ် သာ ခွေယိုင်ဖြစ်နေရာ လက်ကျန် အင်အားလေးဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာစွာ ပံ့ပိုး တွန်းပြုသည်။

“ခဏ...လောက်” ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်အသွား ပေါတာကြီးက ဟစ်လိုက်သည်။ သောမတ်(စ်)လှေကားထစ်များမှ ဆင်းသွားသည်အထိ ပေါတာကြီးက အော်ဆဲ။

ကုတ်နဲ့ဆိုပါလား... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ မနက်ဖြန်တဲ့။ ယခု သူ ဘာလုပ် ရပါ။ အိမ်ပြန်ပြီး နားရမလား။ အိပ်၍ ပျော်မည်ဆိုလျှင် အိပ်ရမလား။ နာကျင် မှုက ထုံသွားသယောင်ရှိသည်။ ခံတွင်းထဲ ထုံပြီး လေးနေ၏။ အိမ်ပြန်မည်။

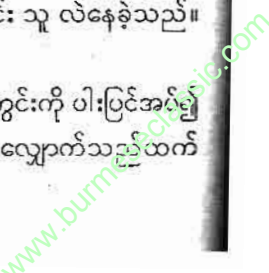
လမ်းပေါ် ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကာ တွေ့သမျှ လူတိုင်းကို စက်ရုပ်နှယ် နှုတ်ဆက်သွားသည်။ သူ့အကြည့်က ဗလာ။ ခံစားရပုံကို အတွေးနစ်နေသဖြင့် မျက်လုံးအကြည့်က ဦးတည်ရာမရှိ။ ရောက်တတ်ရာရာ။ ငါးတန်းလမ်းကို ရောက်သော် ဘယ်ဘက်ချိုးသည်။ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့် လှမ်းအပြီး၌ သူ အော် ဂလီဆန်လာသည်။ ဘုံဆိုင်သွားပြီး ဘရန်ဒီတစ်ခွက်လောက် မော့ဦးမှဟု တွေးကာ လမ်းကို ဖြတ်ကူးသည်။ လမ်းလယ်ရောက်သည်နှင့် ပြဿနာ ပေါ်တော့သည်။ သူ့ဦးနှောက်ကို ဆွဲချုပ် လွှဲယမ်းနေသည့်နှယ် သူခေါင်းက ချာလပတ်လည်ကာ စက်ဝိုင်းများ ကျဉ်းသထက် ကျဉ်းလာပြီး ကျောက်ခင်း လမ်းပေါ် သူ ပြင်းထန်စွာ ပစ်လဲသွားတော့၏။ ကိုယ်တစ်ဝက်လည်ပြီး လက်များ ဆန့်တန်းလျက်သား စိုစွတ်နေသော လူသွားလမ်းပေါ် သူ ပစ်လဲသွားသည်။

ဆင်ခြေလျှောလမ်းပေါ်တွင် ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းက ခြေထောက်များထက် နိမ့်နေသည်။ လမ်းပေါ်မျက်နှာအပ်၍ ကျခြင်းဖြစ်ရာ သွေးများအိုင်ထွန်းလျက်။ ဦးထုပ်က ရှေ့ကို လိမ့်သွားသည်။ သားမွေးကုတ်က ရွံ့နွံများရွဲလျက်။ လက်အိတ် ဖြူဝတ်ထားသော လက်များက ဗွက်အိုင်ထဲ ဆန့်တန်းလျက်။

သူလဲနေသည်။ ထိုပုံအတိုင်း လဲနေသည်။ လမ်းပေါ် လူအချို့ဆင်းလာ ပြီး သူ့ကိုယ်ကို ပက်လက်လှန်ပေးသည်အထိ ထိုပုံအတိုင်း သူ လဲနေခဲ့သည်။

*

ဂါဝန်ကို တစ်ဖက်က မ၊ ကျန်လက်တစ်ဖက်က လက်ခွေးကွင်းကို ပါးပြင်အပ်၍ ပင်မ လှေကားကြီးမှ တက်လာသော တိုနီသည် လမ်းလျှောက်သည့်ထက်

ချော်လဲခလုတ်တိုက်နေသည်က ပိုများသည်။ ပါးနှစ်ဖက်သွေးဖြန်းဖြန်း ကြွ၍ ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်က ဖိုသီဖတ်သီ။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် မျက်ရည်စများ။ လမ်းတစ်လျှောက် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ပါဘဲ စကားတွေ တရစပ်ပြောလာသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်ကြားလိုက်ရသော အသံများက တိုနီ၏ ကြောက်ရွံ့မှုကို ဖော်ပြနေသည်။ “ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး... ဘာမှဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး... တစ်ခုခုဖြစ်ဖို့ ဘုရားသခင်က ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး... အစ်ကို ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူ့ဟာသူ သိပါတယ်... ဒါ သိပ်သေချာတယ်... အား... ဘုရား... ဘုရား... နေ့တိုင်း ဆုတောင်းမှ” ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ပါးစပ်မှ ဘာတွေမှန်း မသိ ထွက်လာသည်။ တိုနီသည် အပေါ်ထပ်သို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးတက်ကာ စကြိုအတိုင်း ဆက်ပြေးသည်။

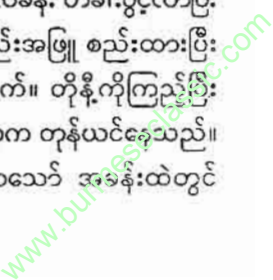
အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး ယောက်မ ဂါဒါ ထွက်လာသည်။ ဂါဒါဘူဒင် ဘရွတ်(ခဲ)၏ ဖြူဖြူနုနု မျက်နှာလေးသည် သောကလောင်မီးသင့်၍ ညှိုးချုံးလျက်။ ပူးကပ်နေသော ပြာညိုညိုမျက်လုံးညိုများက ရတက်ကြောင့် ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်။ တိုနီကိုမြင်သော် အူယားဖားယား လက်ယပ်ခေါ်ပြီး ဖက်ထားသည်။

“ဂါဒါ၊ ဂါဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ သူတို့ ပြောတော့ အစ်ကို လဲကျသွားတယ်ဆို၊ သတိလစ်နေတယ်ဆိုလား၊ အခု ဘယ်လိုနေလဲ၊ အဆိုးဆုံးတော့ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တိုနီ သိတယ်၊ တိုနီကို ပြောပြပါဦး”

အဖြေစကား ချက်ချင်းထွက်မလာ။ တိုနီ ပခုံးပေါ် ခေါင်းတင်ထားသော ဂါဒါကိုယ်လုံးလေးက တုန်ခိုက်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ပခုံးပေါ်မှ ဂါဒါ၏ လေသံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အစ်ကို့ကို သယ်လာကြတုန်းကလေ အစ်ကို့ခဲများ... ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဖုန်တစ်စက် အတင်မခံခဲ့တဲ့လူက... အိုး... ဒီလိုပုံစံနဲ့ နိဂုံးချုပ်ဖို့ဆိုတာ အစော်ကားခံလိုက်ရသလိုပဲ”

ခပ်အုပ်အုပ်အသံများ ထွက်လာကြသည်။ အဝတ်လဲခန်း တံခါးပွင့်လာပြီး အိုင်ဒါဂျန်မင် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်။ ရှေ့ဖုံးခါးစည်းအဖြူ စည်းထားပြီး လက်ထဲတွင် လက်ဆေးဇလုံ။ မျက်လုံးများက နီရဲလျက်။ တိုနီကိုကြည့်ပြီး ဝင်ရန် လမ်းဖယ်ပေးသည်။ ဦးခေါင်းညွတ်ထားပြီး မေးစေ့က တုန်ယင်နေသည်။ ယောက်မနောက်မှနေ၍ တိုနီ အခန်းထဲဝင်လာသော် အခန်းထဲတွင်

ပွင့်ရိုက်လိုက်ကာ မြင့်မြင့်ကြီးများက လေအတိုးတွင် တလွန်လွန်။ ကာဘော်လစ်၊ မေဆေးနှင့် အခြားဆေးဝါးရန်တို့က တိုနိုကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ ဧရာမ မဟော်ကန် အိပ်ရာပေါ်ရှိ နီညိုရောင် စောင်အောက်ဝယ် သောမတ်(စ်)ဘူဒင် ဘရွတ်(ခံ)ခမျာ ပက်လက်ကလေး။ အဝတ်အစားလဲပေးပြီး၍ ညဝတ်အင်္ကျီ ဝတ်ပေးထားသည်။ မပွင့်တပွင့်မျက်လုံးများက လန်တက်သွားသည်။ ဖရိုဖရဲ နှုတ်ခမ်းမွှေးအောင်မှ ပါးစပ်က တလှုပ်လှုပ်နှင့် ပေါ်ထွက်လာသော အသံက မပိုတပီ။ ဒေါက်တာ လင်ဟာသည် လူနာပေါ်ကိုင်းနေကာ သွေးရွဲပတ်တီး ဟောင်းကို လဲပေးနေသည်။ ခုတင်ဘေး ချထားသော လက်ဆေးဖလုံထဲ ပတ်တီးကို နှစ်သည်။ လူနာ၏ ရင်အုပ်ကို နားထောင်ပြီး သွေးခုန်နှုန်းစမ်းသည်။

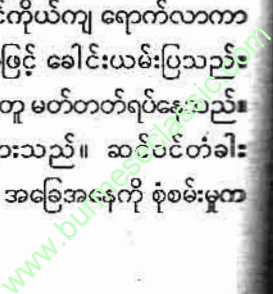
ခုတင်ခြေရင်း အိပ်ရာဖုံးပေါ်တွင် သား ဂျီဟန်သည် အင်္ကျီကော်လာထုံးကို လက်ကလေးဖြင့် ဆုပ်ထားပြီး ဖခင်၏ ညည်းသံကို ထိုင်နားစွင့်နေသည်။ အမတ်မင်း၏ ရွံ့အလူးလူး အဝတ်အစားက ကုလားထိုင်ပေါ် လွှားလျက်။

တိုနိုသည် အစ်ကို၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ ခုတင်ပေါ် ငုံ့လျှိုး၍ ကြည့်သည်။ အစ်ကို့လက်က အေးတိအေးစက်၊ လေးတိလေးကန်။ အစ်ကို့ မျက်နှာကို တိုနို သွေးရူးသွေးတန်း ကြည့်မိတော့ အဆိုးဆုံး အခြေအနေရောက် နေပြီမှန်း တိုနို သိသွားသည်။ ဘုရားသိသိ မသိသိ တိုနိုကတော့ သိသွားလေပြီ။

“အစ်ကို... တိုနိုကို သိလားဟင်၊ ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ တိုနိုတို့ကို ခွဲ မသွားပါဘူးနော်၊ တိုနိုတို့ကို ပစ်ပစ်ခါခါ မလုပ်ပါဘူးနော်၊ အိုး... မဖြစ်ဘူး” တိုနို ဆူညံနေသည်။ အဖြေဟု ဆိုနိုင်စရာရှိလျှင်ပင် တိုနိုကို ဖြေပေးမည့်သူမရှိ။ ဒေါက်တာ လင်ဟာကို တိုနို တောင်းပန်ခယဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ဒေါက်တာ လင်ဟာက မျက်လုံးလှလှကို မျက်လွှာချကာ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်း ပါပဲဟု ဖော်ပြသလို မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

အိုင်ဒါဂျန်မင်သည် ခိုင်းစရာရှိပါက ခိုင်း၍ရအောင် အခန်းထဲ ပြန်ဝင် လာသည်။ ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးကြီးလည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရောက်လာကာ လူနာကို ကြည့်သည်။ သိမ်မွေ့ကြင်နာသော မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြသည်။ အားလုံး၏ လက်ကိုဖျစ်ညှစ်ပြီး ဒေါက်တာလင်ဟာနည်းတူ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

သတင်းက မြို့တစ်လွှား ဟုန်းခနဲ ပြန့်သွားသည်။ ဆင်ပင်တံခါး ခေါင်းလောင်းသံက မပြတ်မြည်လာပြီး အမတ်မင်း၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းမှုက

လူမမာခန်းထိ ရောက်လာသည်။ အခြေအနေက မပြောင်း... မပြောင်းလဲ။ လူတိုင်း ထိုတူညီသော အဖြေကိုသာ ရသည်။

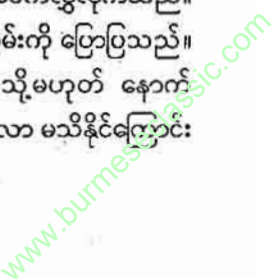
ဆရာဝန်နှစ်ဦးက တစ်ညပဲဖြစ်ပေ သူနာပြု စစ္စတာတစ်ယောက်လောက် ငှားပါဆို၍ စစ္စတာ လင်ဒရာကိုခေါ်ရာ စစ္စတာ လင်ဒရာ ရောက်လာသည်။ စစ္စတာ လင်ဒရာသည် ဝင်ဝင်လာချင်း မထိတ်သာမလန့်သာ ပုံစံမျိုး မဖြစ်ဘဲ ထုံးစံအတိုင်း သားရေအိတ်ကို အသာချ၊ အပေါ်ရုံခေါင်းစွပ်နှင့် ဝတ်ရုံကို ချွတ်ပြီး ညင်သာသိမ်မွေ့စွာ ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်သွားသည်။

တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ကုန်လွန်သွားသည်ထိ ဂျီဟန်လေး အိပ်ရာဖုံးပေါ် ထိုင်နေဆဲ။ မျက်စိဖွင့် နားစွင့်ထားသည်။ အကွရာသင်္ချာ သင်ရမည်ကို လက် လွှတ်လိုက်သည်။ ယနေ့အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဆရာများ အရေးမယူလောက်ဟု အသေအချာသိနေသည်။ သင်ခန်းစာများကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဒေါ်လေး တို့နီ တက်လာပြီး သူ့ကို ပွေ့ဖက်လျှင် သူ ငိုမိသည်။ များသောအားဖြင့် သူ့မျက်လုံးက မျက်ရည်ခြောက်ခန်း၍ ငေါင်း စင်းစင်း။ သူ့အသက်ရှူနှုန်းက မူမမှန်။ ရင်းနှီးသလို စိမ်းသလို ဖြစ်နေသော ထိုရနံ့ကို ရနိုး ရနိုးဖြင့် သူ သတိထား၍ အသက်ရှူနေသည်။

လေးနာရီထိုးခါနီးတွင် တို့နီသည် ရုတ်ခြည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဒေါက်တာ လင်ဟာကို တစ်ဖက်ခန်းသို့လိုက်ခဲ့ပါရန် ခေါ်သည်။ တစ်ဖက်ခန်းသို့ရောက်လျှင် တို့နီသည် လက်ပိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထား၏။ မေးစေက ငိုက်စိုက်။

“ဒေါက်တာ... ဒေါက်တာ လုပ်နိုင်တာ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ လုပ်ပေး ပါလို့ တို့နီ တောင်းပန်ပါတယ်။ တို့နီကို အမှန်အတိုင်းပြောပါ။ တို့နီက လောက ခံကြောင့် ထုသားပေးသား ရနေပါပြီရှင်၊ အမှန်တရားဆိုတာကို လက်ခံနိုင်ပါ တယ်။ တို့နီကို ဒေါက်တာ စိတ်ချနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်းရှင်းသာ ဖွင့်ပြောပါ။ အစ်ကို့ မနက်ဖြန်ထိ အသက်ရှင်ဦးမလား။”

ဒေါက်တာလင်ဟာသည် မျက်လုံးမျက်ဖန်လှလှကို တစ်ဖက်လွှဲလိုက်သည်။ လက်သည်းခွဲများကို ကြည့်ရှင်း လူသားတို့၏ မတတ်နိုင်စွမ်းကို ပြောပြသည်။ တို့နီအစ်ကိုသည် ယနေ့ညကို ဖြတ်သန်းဦးမည်လော၊ သို့မဟုတ် နောက် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်အတွင်း လူ့လောကမှ ထွက်ခွာသွားမည်လော မသိနိုင်ကြောင်း ပြောပြသည်။

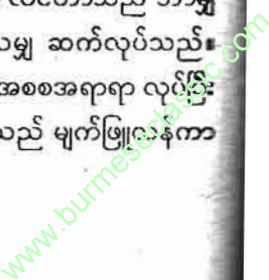

“ဒါဆိုရင် တိုနီ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို သိပြီ” တိုနီ အခန်းထဲမှ ထွက်ကာ သင်းအုပ် ပရိုင်စိမ်းကို အခေါ်လွှတ်သည်။

သိုရင်းအကျီမပါ။ လည်ပင်းကြာယပ်မပါဘဲ သင်းအုပ် ပရိုင်စိမ်း ပေါက်ချ လာသည်။ စစ္စတာလင်ဒရာကို စောင့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့အတွက် ချပေးထား သော အိပ်ရာနားမှကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ လူနာအား နားထောင်ပါရန် တောင်းဆိုသည်။ တောင်းဆိုချက် မအောင်မြင်သဖြင့် ချက်ချင်းပင် ဘုရားသခင် ထံ တိုင်တည်ကာ အဆွဲအငင် အပင့်အရှိုက်များနှင့် ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်ဆို သရဇ္ဈာယ်သည်။ သင်းအုပ်၏ ဆုတောင်းသံသည် တည်ငြိမ်လေးနက်သွားလိုက်။ ပြတ်တောက်သွားလိုက် တစ်လှည့်စီရှိနေသည်။ မျက်နှာပေါ်ဝယ် အရိပ်အမျိုးမျိုး ဖြတ်လျက်။ (ခ)ကို အသံထွက်ရာတွင် ချွဲကျိကျိနှင့် ဆီအိုင်နေသလို ထူးဆန်း လှသည်။ ယခုကလေးတင် ကော်ဖီနှင့် ကော်ပြန့်လိပ်စားထားသလို ဖြစ်ရာ ဂျူဟန် ခေါ် ဟန်နီသည် သင်းအုပ်ဆရာ၏ အသံထွက်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မနေ နိုင်ချေ။

ချစ်ခင်မြတ်နိုးရသော လူနာသည် ကိုယ်တော်၏ အလိုတော်အရ ကိုယ်တော်ထံ ပြန်ရတော့မည်ကို ရှင်းရှင်းသိရပါသဖြင့် သင်းအုပ်ဆရာနှင့်ယခု ရှိနေသော လူနာမိသားစုသည် ကိုယ်တော်ထံမှ ဇွတ်မတောင်းဆိုချင်ပါ။ လူနာ အတွက် ညင်သာသိမ်မွေ့သော သေခြင်းတရားကိုသာ ပေးသနားတော်မူပါဟု သင်းအုပ်ပရိုင်စိမ်းက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရွတ်ဆိုဆုတောင်းသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထပြီး ဂါဒါဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)၏ လက်ကို ဖျစ်သည်။ ထို့နောက် တိုနီ။ ဂျူဟန်လေး၏ ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တစ်ခဏမျှ ပွေ့ထားစဉ် မှေးစင်း မျက်တောင်များ သနားစရာကောင်းလှပုံကို ဂရုတစိုက်ဖြစ်သွားသည်။ အိုင်ဒါ ဂျန်မင်ကို ဦးညွတ်ပြပြီး စစ္စတာ လင်ဒရာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ သင်းအုပ်ဆရာ ထွက်ခွာသည်။

အိမ်ခဏပြန်ပြီး ပြန်ရောက်လာသော ဒေါက်တာ လင်ဟာသည် ဘာမျှ မပြောင်းလဲ။ သူနာပြုနှင့် စကားပြောပြီး လုပ်စရာရှိသမျှ ဆက်လုပ်သည်။ ဒေါက်တာ ဂရက်ဘိုးကြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာပြီး အစစအရာရာ လုပ်ပြီး မပြီး လာကြည့်သည်။ သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် မျက်ဖြူလနကာ ပါးစပ်မှ ကယောင်ကတမ်းပြောနေဆဲပင်။

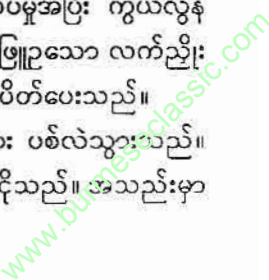
ချုပ်ညရီသို့ တိုင်ခဲ့ပြီ။ ဆောင်း ဆည်းဆာ၏ ဖျော့တော့သောအလင်း ရောင်က ပြတင်းမှ တစ်ဆင့် ကုလားထိုင်ပေါ်လွှားထားသော ရွှံ့ပေအဝတ်အစား များပေါ် ဖြာကျနေသည်။ ညနေ ငါးနာရီတွင် တိုနီသည် ခံစားချက်၏အလို အတိုင်း လုပ်ချင်ရာ လုပ်တော့သည်။ လက်ပိုက်ပြီး လည်ချောင်းသံကြီးဖြင့် သီချင်းဆိုသည်။

“ကြွပါ x x ကိုယ်တော် x x ချိနဲ့တဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို x x လက်ခံ တော်မူပါ x x လက်နဲ့ ခြေရဲ့ x x အားကို x x ဖြည့်စွမ်းပေးတော်မူပါ x x သေခြင်းတရားဆီသာ x x ဆောင်ကျဉ်းပေးပါသခင်”

တိုနီသည် အသံကျယ်ကြီးဖြင့် သီဆိုရာ အားလုံးတုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ နားထောင်နေကြသည်။ သဒ္ဒါတရားနှင့် ပတ်သက်ပြီးပြောရလျှင် တိုနီသည် နှလုံးသည်းဆိုင်တွင်းမှ လျှံတက်လာသောစကားလုံးများကိုသာ ဖွင့်ဟခြင်း ဖြစ်ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်လုံးမရသည်ကို မေ့လျော့နေသည်။ တတိယစာကြောင်းကို သီဆိုအပြီးတွင် လေထဲတန်းလန်းရပ်နေရာ ကုန္ဒသမ္ပတ္တိဖြင့် တုံးတိတိရပ်ပစ်လိုက်သည်။ လူတိုင်း ရှက်တက်တက်ဖြစ်ပြီး ကျောချမ်းသွား၏။ ဂျီဟန်လေး အဆမတန်ချောင်းဆိုးရာ ချောင်းသံက ငိုသံအလား။ ထို့နောက် သောမတ်(စ်)၏ ဗလုံးဗထွေးအသံမှလွဲ၍ အခြားဘာသံမျှ မကြားရတော့။ အစေခံမလေးက တစ်ဖက်ခန်းတွင် စားစရာပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်ကြောင်း လာပြော၍ တော်သေးသည်။ သို့သော် ဂါဒါအိပ်ခန်းထဲတွင် စွပ်အနည်းငယ်သောက်မည်ကြံကာရီသေးစစတာ လင်ဒရာက တံခါးဝမှပေါ်လာပြီး လက်ယပ်ခေါ်သည်။

အမတ်မင်း အမောဖောက်နေပြီ။ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ခန့် အသာချောင်းဟပ်လိုက်ပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းများ မလှုပ်တော့။ ပြောင်းလဲခြင်းသည် ဤမျှသာ၊ မျက်လုံးများကား အစောကတည်းက သေသွားနှင့်ပြီ။ တစ်အောင့်အကြာတွင် ဒေါက်တာ လင်ဟာဟာ ရောက်လာပြီး နားကြပ်မည်းမည်းကို နှလုံးရှိရာ ဆီစမ်း၍ နားထောင်သည်။ သိပ္ပံနည်းကျစမ်းသပ်မှုအပြီး “ကွယ်လွန်သွားပါပြီ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ စစတာ လင်ဒရာသည် ဖြူငှသော လက်ညှိုးဆေးဖြင့် ရုပ်အလောင်း၏ မျက်လုံးများကို အသာအယာပိတ်ပေးသည်။

တိုနီသည် ခုတင်ဘေးတွင် ဒူးထောက်လျက်သား ပစ်လဲသွားသည်။ အိပ်ရာခင်းပေါ် မျက်နှာမှောက်၍ သည်းသည်းထန်ထန် ငိုသည်။ အသည်းမှာ

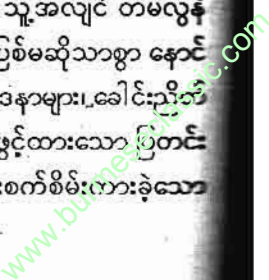

ဆွတ်ဆွတ်ကျင်အောင် နာခဲ့ရပြီမို့ တင်းထားသမျှ ပြိုကျကာ ဘာကိုမျှ မချုပ်
တည်းတော့။ သူမ၏ ဝသီအတိုင်း ခံစားချက်များကို ဖွင့်ထုတ်ကာ ဟစ်၍
ငိုသည်။ ဆည်မတံ့နိုင်သော မျက်ရည်တို့ တမံကျိုးကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး
မျက်ရည် အလူးလူး။ ထို့နောက်မှ တိုနီသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ထိန်းကာ
နာရေးကဒ် အမြောက်အမြားကို ချက်ချင်းပို့ရဦးမည်ဟု စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ပိုင်း၍
ခြေအစုံပေါ် မတ်မတ်ပြန်ရပ်သည်။

ခရစ်ရှန်းရောက်လာသည်။ အမတ်မင်း လေဖြတ်ကြောင်း သတင်းကို
ကလပ်တွင် ကြားပြီး ချက်ချက်ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မမြင်ဝံ့စရာများ
မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရမည်ကို အကြောက်ကြီးကြောက်ကာ အိမ်တန်းပြန်ရမည့်
အစား တံတိုင်း အပြင်ဘက်တွင် လမ်းအဝေးကြီးလျှောက်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
ခရစ်ရှန်းကို ရှာမတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ယခု ခရစ်ရှန်းရောက်လာ
ခဲ့ပြီ။ အဝင်ဝတွင် အစ်ကို ကွယ်လွန်ကြောင်း သတင်းက ရင်ဝဆီးကန်လိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး” ခရစ်ရှန်းပြောပြီး လှည့်ကားပေါ်တက်သည်။ ခြေတစ်ဖက်က
ဆာတာတာ။ မျက်လုံးများက ကယောင်ချောက်ချား။ ခုတင်ဘေးတွင် အစ်မနှင့်
မရီးကြား ခရစ်ရှန်းရပ်သည်။ ထိုနေရာတွင် ခြေထောက်များညွတ်လျက် ခရစ်ရှန်း
ရပ်နေသည်။ ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ ချိုင့်ခွက်ပါးပြင်၊ ကွေးကျနှုတ်ခမ်းမွေး၊ ကောက်
ချိတ်ချိတ်နာခေါင်းနှင့် ခရစ်ရှန်းသည် အစ်ကိုမျက်နှာကို မျက်တွင်းနက်နက်ထဲမှ
မျက်လုံးသေးသေးဝိုင်းဝိုင်းလေးများဖြင့် ငေးနေသည်။ အစ်ကိုမျက်နှာသည်
အင်မတန် တည်ငြိမ်နေသည်။ အင်မတန် အေးစက်နေသည်။ ဖြုတ်ချလိုက်သလို
အဆက်ပြတ်ကာ အလှမ်းကွာနေသည်။ အစ်ကိုနှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းများက
သရော်ဟန်ဖြင့် ကွေးကျလျက်။

တစ်ချိန်တုန်းက ခရစ်ရှန်းသည် အစ်ကိုအား နှလုံးသားမရှိသူ၊ ညီ
တစ်ယောက်လုံးသေသော်မှ မျက်ရည်တစ်စက်ကျမည့်သူ မဟုတ်ဟု နှင့်သီးသော
စကားလုံးများဖြင့် ပစ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ယခုမူ အစ်ကိုက သူ့အလျင် တမလွန်
မပြန်ခရီးကို သွားနှင့်ရှာပြီ။ ငြိမ်သက်စွာ၊ ခုံညားစွာ၊ အပြစ်မဆိုသာစွာ နောင်
တမလွန်ဘဝဆီ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ပြီ။ ညီဖြစ်သူ၏ ရောဂါဝေဒနာများ၊ ခေါင်းညှိတ်
ပြန်သော သင်္ကေတသား၊ မီးတောက်အရက်ပုလင်းကိစ္စ၊ ဖွင့်ထားသော ပြတင်း
ပေါက် စသည်တို့တွင် မမူသလို သရော်နိုင်ခဲ့သော၊ အေးစက်စိမ်းကားခဲ့သော

အစ်ကို၊ ယခုတော့ အစ်ကို မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မှားသည်ဖြစ်စေ ဘာမျှ အရေး မကြီးတော့။ ဘာကိုမျှ မှုနေစရာမလိုတော့။ အကြောင်းမှာ စိတ်ထင်တိုင်း စိုင်းသော၊ နားလည်၍မရသော သေခြင်းတရားသည် အစ်ကိုကို သီးခြားဖယ်ထုတ် ပစ်လိုက်သည်။ စားသုံးပစ်လိုက်သည်။ အံ့ချီးဖွယ်ရာ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် အရေး ပါမှုကို သေသူအား ပေးစွမ်းလိုက်နိုင်သည်။

သေမင်းသည် ခရစ်ရှန်းကို ငြင်းဆန်ထားသည်။ ပထုတ်ထားသည်။ ဈေး ဘယ်လောက်ပေးပေး လက်မခံ။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်သုံးလိုက်။ ချောက် ပေါက်ကျအောင် လုပ်လိုက်နှင့် သေမင်းက ခရစ်ရှန်းကို ကစား၍ ကောင်းတုန်း။ လှောင်ပြောင်၍ ကောင်းတုန်း။ သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(မ်)သည် ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ယခုအချိန်လောက် ညီဖြစ်သူ၏ အထင်ကြီးလေးစားမှုကို မခံရစဖူး။ အောင်မြင်မှု ဟူသည် အင်မတန် တိကျသည်။ အင်မတန် သက်သေ ပြနိုင်သည်။ ဒဏ်ရာ အထပ်ထပ်ဖြင့် မွမွကြေအောင် ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာများ အတွက် လူအလေးစားခံရလေအောင် သေခြင်းတရားတစ်ခုကသာ တတ်နိုင်စွမ်း သည်။ သနားစဖွယ် အကောင်းဆုံးသော ဒဏ်ရာများသည် သေခြင်းတရားမှ တစ်ဆင့်သာ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပိုင်ဆိုင်ကြရသည်။

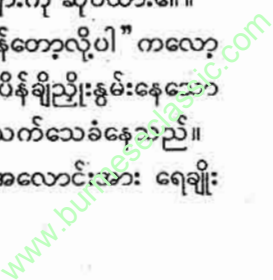
“ကျွန်တော် အရှုံးပေးပါတယ် အစ်ကိုရယ်... အစ်ကို နိုင်ပါတယ်”

ခရစ်ရှန်းသည် ကိုးရီးကားရားနိုင်စွာ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ချလိုက်ပြီး အိပ်ရာခင်းပေါ်မှ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ အေးစက်စက်လက်တစ်ဖက်ကိုငုံ၍နမ်းသည်။ ထို့နောက် နောက်ဆုတ်ပြီး အခန်းထဲလျှောက်သည်။ မျက်လုံးများက ဝရန်း သုန်းကား။

အခြားဧည့်သည်များ ရောက်လာကြသည်။ ခရော့ဂျာများ၊ ဘူဒင်ဘရွတ်(မ်) အဖျိုကြီးများ၊ အဘိုးကြီး မားကပ်(စ်)၊ သနားစရာ ကလေးသိုင်း၊ အိပ်ရာ နံဘေး ရပ်နေသော ကလေးသိုင်းသည် ပိန်ချိမွဲခြောက်နေသည်။ မျက်နှာက ငူငူငိုင်ငိုင်။ သားမွေးလက်အိတ်ဝတ်ထားသော လက်များကို ဆုပ်ထား၏။

“တိုနီ... ဂါဒါ... ကျွန်မက ငိုစရာမျက်ရည် မကျန်တော့လို့ပါ” ကလေး သိုင်း၏အသံက လေးတွဲ တွဲရှိလှသည်။ အင်မတန် ပိန်ချိညှိုးနွမ်းနေသော ကလေးသိုင်း၏ ပုံစံက သူမ၏ နှုတ်ထွက်စကားကို သက်သေခံနေသည်။

ထို့နောက် စစ္စတာလင်ဒရာအား ကူညီ၍ ရုပ်အလောင်းအား ရေချိုး

ပြင်ဆင်ရန် အဘွားအိုရွတ်တွဲကြီးတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ သွားမရှိ၊ စကားမပီ
သော အဘွားကြီးအတွက် အားလုံး အခန်းထဲမှ ရှောင်ပေးလိုက်ကြသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဂါဒါ၊ တိုနို၊ ခရစ်ရှန်းနှင့် ဂျိုဟန်လေးတို့သည် ဧရာမ
ဓာတ်ငွေ့မီးရှူးတိုင်ကြီးအောက် စားပွဲဝိုင်းတွင် ထိုင်၍ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သည်အထိ
အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ စာအိတ်များပေါ် လိပ်စာတပ်ကြသည်။ ကြေငြာချက်
ပို့သင့်သည့် လူပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမည်စာရင်းကို မှတ်ကြသည်။ မကြာခဏဆိုသလို
တစ်ဦးဦးထံမှ အမည်တစ်ခု သတိရလာလေ့ရှိသည်။ ဟန်နီလက်ရေးက ကလေး
လက်ရေးသာဖြစ်သော်လည်း အလျင်လိုနေ၍ ဟန်နီ ဝင်ကူညီရသည်။

အိမ်ထဲ လမ်းထဲတွင် ပကတိငြိမ်သက်နေသည်။ ဓာတ်ငွေ့မီးတိုင်မှ တရှူး
ရှူးအသံက သဲ့သဲ့မျှသာ။ အမည်တစ်ခု ရွတ်လိုက်ပြန်သည်။ စာရွက်သံများ
ထွက်လာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အချင်းချင်း တစ်ဦးကို တစ်ဦးကြည့်ပြီး လက်ငင်း
ဖြစ်ရပ်ကို သတိရလာကြပြန်သည်။

တိုနိုသည် ရေးရချွတ်ရနှင့် လက်မလည်။ သို့သော် ငါးမိနစ်လျှင် တစ်ကြိမ်
ကလောင်ကိုချပြီး ပူဆွေးမြည်တမ်းရသည်။ “တိုနို ဖြေလို့ မရဘူး” ဟုပြော၍
ငိုသည်။ တိုနို တဖြည်းဖြည်း လက်ခံဖြေသာလာခြင်းပင်။ နောက် တစ်ကြိမ်တွင်
“အားလုံး ပြီးသွားပြီပေါ့လေ” ဟု ဆိုကာ ဟစ်၍ ငိုသည်။ ယောက်မ၏
လည်ပင်းကို လက်မောင်းများဖြင့် သိုင်းဖက်ပြီး အားရပါးရ ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုသည်။ တစ်ကြိမ်ငိုပြီးတိုင်း အားပြန်ပြည့်ကာ အလုပ်ဆက်လုပ်သည်။

ခရစ်ရှန်းကား သနားစရာ ကလေးသိုင်းနှင့် အတူတူပင်။ ခရစ်ရှန်း
မျက်ရည်တစ်စက်မကျ။ ထိုအချက်က ခရစ်ရှန်းအတွက် နည်းနည်းတော့ ရှက်စရာ
ကောင်းသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ စွဲကပ်လာသော ဝေဒနာက သူ၏ စိတ်ပိုင်း
ဆိုင်ရာကို တရိုရီစားသုံးပစ်လိုက်ရာ ခရစ်ရှန်းသည် ခံစားချက်မရှိသလို ထုံသွားပြီး
မလှုပ်မချောက်ကြီး ဖြစ်ကျန်နေခဲ့သည်။ ထိပ်ပြောင်ပြောင်ကို လက်ဖဝါးနှင့်
မကြာခဏ ပွတ်ရင်း ခရစ်ရှန်း ဆိုသည်။ “စိတ်မကောင်းစရာကြီးပါလား
ခရစ်ရှန်းသည် မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်သည်။ မျက်ရည်ကျအောင် ကြိုးစားသည်။

ရုတ်တရက် ဂျိုဟန်လေး ရယ်လိုက်၍ အားလုံး အလန်တကြားဖြစ်သွားသည်။
အမည်တစ်ခုကို ကူးရေးစဉ် အသံထွက်သည် အလွန်ရယ်စရာကောင်း၍ ဂျိုဟန်
မအောင်နိုင်ဘဲ ရယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အသံထွက်ကို ကျယ်ကျယ်ရွတ်ကြား

နာချေသည်။ ကိုယ်ကို ကုန်း၍ ရှိတ်နေပြန်သည်။ ထို့နောက် ဂျီဟန်သည် မိမိကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ချေ။ လူကြီးများက ဝေဝေဝါဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ မာမာက ဂျီဟန်ကို အိပ်ရာဝင်ရန် လိုက်ပို့ပေးသည်။

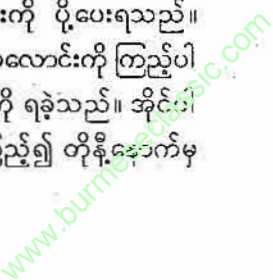
*

အမတ်မင်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် သွားတစ်ချောင်းကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ မြို့ပေါ်တွင် ဤအတိုင်းပြောကြသည်။ သို့သော် သွားတစ်ချောင်းကြောင့် အသက်ပျောက်ရပါသည်ဟု မကြားစဖူး။ အမတ်မင်း သွားနာခဲ့သည်။ ဆရာဘရက်ကြောင့် သွားထိပ်ပိုင်းကျိုးခဲ့သည်။ ထို့နောက် အမတ်မင်းလမ်းပေါ် ပစ်လဲသွားခဲ့သည်။ ဤအတိုင်း မဟုတ်ပါလော။

သေပုံသေနည်း မည်သို့ပင်ဖြစ်ဖြစ် အဓိကအချက်မဟုတ်။ လုပ်စရာရှိသည်က ပန်းခွေပို့ရမည်။ ဈေးအမြင့်ဆုံး အရွယ်အစားအကြီးဆုံး ပန်းခွေများကို ပို့မှသာ ပေးပို့သူများသည် ကိုယ်ချင်းစာတရားပြည့်ဝသော ဓနရှင်များအဖြစ် သတင်းစာထဲ အမည်ပါလာမည်။

ပန်းခွေများ ရောက်လာကြပါသည်။ နေရာဒေသအသီးသီး၊ အသင်းအပင်းအဖွဲ့အစည်းအသီးသီး၊ မိသားစုနှင့် တစ်ဦးချင်းစီမှ ပေးပို့သော ဦးရစ်ပန်းလုပ်သည့် ပန်းခွေများ၊ ရနံ့ကြိုင်ပန်းခွေများ၊ ငွေရောင်ပန်းခွေများ၊ အနက်ရောင်ကိုင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပန်းခွေ၊ ရွှေချစာလုံးများ သို့မဟုတ် စာလုံးမည်းကြီးများ ရေးထိုးထားသည့် ပန်းခွေများ စုံလှသည်။

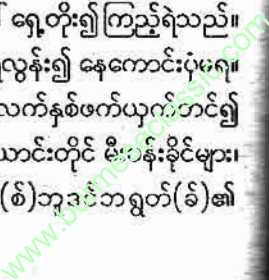
ပန်းဆိုင်များ ပွပေါက်တိုးနေကြသည်။ ပွပေါက်တိုးသော ပန်းဆိုင်များထဲ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)စံအိမ်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အိုင်ဝါစင်ပန်းဆိုင်လည်း မပါဘဲမနေ။ အိုင်ဝါစင်ကတော်သည် တစ်နေ့လျှင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)အိမ်၏ ဆင်ဝင်ခေါင်းလောင်းကို တီးရသည်။ ရုံးသူရုံးသား၊ ရပ်ရေးရွာရေး အမှုဆောင်များနှင့် အမတ်မင်း ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ ကောင်စစ်ဝန် ဘယ်သူဘယ်ဝါတို့၏ ပန်းခွေပါဆိုပြီး ပုံသဏ္ဍာန်စုံပန်းခွေများကို ပို့ပေးရသည်။ တစ်ရက်တွင် အိုင်ဝါစင်ကတော်သည် အမတ်မင်း၏ ရုပ်အလောင်းကို ကြည့်ပါရစေဟု ခွင့်တောင်းရာ “အို... ရတာပေါ့!” ဟု ခွင့်ပြုချက်ကို ရခဲ့သည်။ အိုင်ဝါစင်ကတော်သည် အိမ်ကြီး၏ ခွဲညားမှုကို အငေးသားကြည့်၍ တိုနီနောက်မှ ပင်မလှေကားကြီးအတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။

အိုင်ဝါစင်ကတော်သည် ခါတိုင်းလိုပင် ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိနေ၍ လှေကားကို မနည်းတက်ရသည်။ နှစ်ကာလ၏ တိုက်စားမှုကြောင့် သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ မဆိုစလောက် ရွက်ကြမ်းရေကျို နိုင်လာသော်လည်း မျက်လုံး နက်နက်နှင့် မလေးပါးရိုးများက အလှမယွင်းသေး။ တစ်ချိန်က စက်စက်ယို အောင် လှခဲ့သူဖြစ်မှန်း မြင်သာနေသေးသည်။

အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သော် အလောင်းစင်ပေါ်ဝယ် သောမတ်(စ်)ဘူဒင် ဘရွတ်(ခံ)။ လင်းလင်းကျင်းကျင်းနှင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိလှသော အခန်း အလယ်တွင် အဖြူရောင် ပိုးသားအတွင်းထပ်ပါသော ခေါင်းတလားအတွင်းမှ ပိုးသားအဖြူဆွတ်ဆွတ် ဝတ်ဆင်ထားသော၊ ပိုးသားအဖြူဆွတ်ဆွတ် လှမ်းထား သော ရုပ်အလောင်းကို ပန်းများအလယ်တွင် တွေ့ရသည်။ နှင်းပန်း၊ ဝိုင်အိုလက် ပန်း၊ နှင်းဆီနှင့် အခြားပန်းပေါင်းစုံတို့၏ မွှေးရနံ့က ထုံယစ်နေသည်။ ခေါင်းရင်း ဘက်၌ စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံ ဝိုင်းထားသော ငွေထည်ဖယောင်းတိုင်၏ မီးပန်းခိုင်များ အလယ်မှ ကျောက်ဖြူသား ခရစ်တော်ပုံကို ပလ္လင်ပေါ်တွင် တွေ့ရသည်။ နံရံ တစ်လျှောက်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်၊ အိပ်ရာခင်းပေါ်ဝယ် ပန်းစည်း၊ ပန်းခြင်း၊ ပန်းခွေ၊ ပန်းကုံးများက အပြည့်။ ရုပ်အလောင်း၏မျက်နှာပြင် အသား အရည်က စုတ်၍ နှာခေါင်းက ညိုမည်းနေသည့်တိုင် ဆံပင်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ညှပ်ဖြင့် အသေ အချာ သ ထားပုံမှာ အသက်ရှိစဉ်က အတိုင်း။ မာတောင့်နေသော နှုတ်ခမ်းမွှေး နှစ်ဖက်ကို ဖြူဆွတ်ဆွတ်ပါးပြင်မှ ကျူး၍ ချွန်ထွက်အောင် သ ထားသော လက်ရာသည် ဆတ္တာသည်ကြီး ဝင်ဇယ်၏ နောက်ဆုံးလက်ရာဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်းက တစ်ဖက်သို့မဆိုစလောက် တိမ်းလျက်၊ ပိုက်ထားသော လက်နှစ်ဖက် ကြားဝယ် ဆင်စွယ်လက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေး။

အိုင်ဝါစင်ကတော်သည် အလောင်းစင်နားမကပ်ဘဲ တံခါးဝနားမှသာ မျက်လုံးပုတ်ခတ်လုပ်၍ မျှော်ကြည့်သည်။ အနားတိုးကြည့်ပါရန် တိုနီကိုယ်တိုင် ဖိတ်ခေါ်မှ အိုင်ဝါစင်ကတော်သည် ပါကေးကြမ်းခင်းပေါ် ရှေ့တိုး၍ ကြည့်ရသည်။ တိုနီသည် နက်မှောင်နေအောင် ဝတ်စားထားသည်။ ငိုရလွန်း၍ နေကောင်းပုံမရ။ အိုင်ဝါစင်ကတော်သည် စူထွက်နေသော ဝမ်းဗိုက်ပေါ် လက်နှစ်ဖက်ယှက်ဟင်၍ ပတ်ပတ်လည်ကိုကြည့်သည်။ သစ်ပင်ပန်းမန်များ၊ ဖယောင်းတိုင် မီးပန်းခိုင်များ၊ ပန်းခွေများ၊ ပိုးသားဖြူဖြူများ နောက်ဆုံး သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)၏

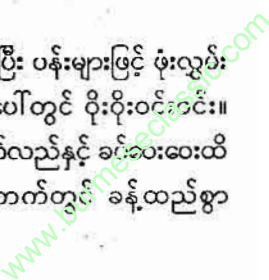
မျက်နှာ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်၏ ဖြူရော်ရော် မှိန်ဝါးဝါးသဏ္ဍာန်ကို အကဲခတ်ရန် မလွယ်။ နောက်ဆုံး “ရပါပြီ” ဟု ငိုသံပါဖြင့် တစ်ခွန်းသာ မသဲမကွဲ ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

တိုနီသည် ဧည့်သည်လာခြင်းကို လိုလားသည်။ ခွဲခွာသူ အစ်ကို၏ မျက်မှောက်ဘဝ လောကီအခွဲအကာကို ဂါရဝပြုရန် လာကြသူတိုင်းအား ဧည့်ခံရသည်မှာ မမောနိုင် မပန်းနိုင်။ သတင်းစာများတွင် သောမတ်(စ်)၏ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးသည် အစားထိုးမရသော ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်ကြောင်း ပူဆွေးဖွယ် ရေးသားထားရာ တိုနီသည် ထိုသတင်းစာဆောင်းပါးကို လည်ချောင်းသံကြီးဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်သည်။ ငွေရတုပွဲများတွင် အစ်ကိုဖြစ်သူအား ချီးကျူးထောပနာပြု၍ ရေးခဲ့သော သတင်းစာများပင်ဖြစ်သည်။

ဝမ်းနည်းကြောင်းပြောရန် လာသူအပေါင်းကို တိုနီသည် ဂါဒါဘေးရပ်၍ ဧည့်ခံသည်။ ဧည့်သည်များကား ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ။ တပ်တောင်တာ ဗိုလ်ထုကြီးလောက်များ၏။ တိုနီသည် လူပေါင်းစုံအား ယဉ်ကျေးစွာ လက်ခံခဲ့သည်။ ရုံးဝန်ထမ်းများ တပေါင်းတည်းလာပြီး ၎င်းတို့၏ အကြီးအမှူးအား နှုတ်ဆက်သွားကြသည်။ ကျီအလုပ်သမားများလည်း မကျန်။ ဆေးရွက်ကြီးနဲ့ အရက်နဲ့နှင့် ချွေးနဲ့များ ဟောင်ထွက်နေသော ကျီအလုပ်သမားများသည် ပါကေးခင်းကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေထောက်ကြီးများ ရှုပ်တိုက်လျှောက်၍ လေးစားသမှုပြုရန် အတွက် ပါးစပ်ထောင့်စွန်းများ ကွေးကျနေကြသည်။ ရုပ်အလောင်းသည် အင်မတန် ခန့်ညားစွာ လဲလျောင်းနေရာ အလုပ်သမားအုပ်သည် ရှိုးတိုးရှုန်တန်နှင့် မဝင်ရဲဘဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ယောက်က သတ္တိရှိစွာ ဝင်မှ တစ်အုပ်လုံး ရှုပ်တိုက်လိုက်ပါသွားကြသည်။ အလုပ်သမားအုပ်ကြောင့် တိုနီ သဘောခွေ့နေသည်။ အလုပ်သမားအုပ်ထဲမှ အချို့က မျက်ရည်ကျသည်ဟု တိုနီ အခိုင်အမာပြောသည်။ မဖြစ်နိုင်။ သို့သော် တိုနီက မြင်ပါသတဲ့။

သဂြိုဟ်မည့်နေ့၏ အရုဏ်ဦး။

သတ္တုခေါင်းတလားကို လေလုံအောင်ပိတ်လိုက်ပြီး ပန်းများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလိုက်သည်။ ဖယောင်းတိုင်များက ငွေမီးပန်းခိုင်များပေါ်တွင် ဝိုင်းဝိုင်းဝင်းဝင်း။ အိမ်ကြီးတစ်လုံးလုံး လူများအပြည့်အသိပ်။ အိမ်အနီးပတ်လည်နှင့် ခင်းပေးထားသော အသုဘပို့သူများက မနည်း။ တလား၏ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ခန့်ထည်စွာ

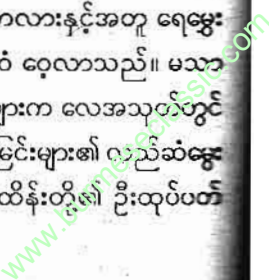

မတ်မတ်ရပ်နေသူက သင်းအုပ် ပရိုင်စီမ်း။ လည်ပင်းကြာယပ်ပေါ်မှ ဦးခေါင်း သည် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ပေါ် တင်ထားသည့်နယ်။

အပြင်ဘက်လူအုပ်အတွက် တာဝန်ရှိသူ ပရုံးမြင့်မြင့် အမှုထမ်းတစ်ဦးသည် လှေကားပေါ်မှ ခြေသံဖွဖွဖြင့် အပြေးကလေး ဆင်းလာပြီး အဝင်ဝမှနေ၍ စူးရှသော လေသံဖြင့် “အခန်းတွေ ပြည့်ကုန်ပါပြီ၊ စကြာဘယ်ဘက်အခြမ်းမှာတော့ နေရာလွတ်နည်းနည်းရှိပါသေးတယ်” ဟု ပြောသည်။ အခန်းတစ်ခန်းလုံး ယူနီဖောင်းဝတ် အကောက်ခွန်အရာရှိများနှင့် ကူလီကြီးများ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ကူလီကြီးများသည် ဦးထုပ်မြင့်မြင့်ဆောင်းထားပြီး မြင်းစီးဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီပွ တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ တစ်ခန်းလုံးငြိမ်ကျသွားသည်။ သင်းအုပ်ပရိုင်စီမ်း၏ တရားဒေသနာ စတင်ပြီ။ သင်းအုပ်ဆရာ၏ အောင်မြင်ခန့်ညားသော စကားသံ အတက်အကျ မှန်မှန်က တစ်အိမ်လုံးကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။ ကျောက်ဖြူသား ခရစ်တော်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ်ရပ်နေပြီး လက်များကို လိမ်ဖယ်လိုက်၊ ဆုတောင်း ဟန်ဖြင့် ရှေ့ဆန့်ထုတ်လိုက်လုပ်နေသည်။ အိမ်တံခါးဝရှေ့တွင်မူ မြင်းနက် လေးကောင်ခွဲ မသာလှည်းကရောက်နှင့်နေပြီ။ ဟေမန္တ၏ ဖြူလှသော အာကာ ဘောင်အောက်ဝယ် ဈာပနပို့ရထားလုံးများက တစ်မျှော်တစ်ခေါ်။

အိမ်တံခါးဝကို မျက်နှာမူ၍ စစ်သားများက အတန်းနှစ်တန်း စီရပ်နေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကား ဗိုလ်ကြီး ဗွန်သရောတား။ တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် ခုံးပြတင်းပေါက်ကို မော့ကြည့်နေသည်။ ပြတင်းအနီးမှ လူများနှင့် လူသွား လမ်းပေါ်ရပ်နေသော လူများသည် လည်တဆန့်ဆန့်။ နောက်ဆုံးဆင်ဝင်တွင် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားကာ ဗိုလ်ကြီး၏ အမိန့်ပေးသံ ထွက်လာသည်။ လက်နက်များ ချွင်ခနဲ ညံသွားပြီး စစ်သားများက လက်နက်ဖြင့် အရိုအသေ ပေးသည်။ ဗွန်သရောတားသည် ဓားရှည်ကို မြေပေါ်စိုက်၍ အလေးပြုသည်။

ခေါင်းတလားကို သယ်လာကြပြီ။ အနက်ဝတ် လူလေးယောက်သည် တလားကို သတိဝီရိယကြီးစွာ သယ်ထုတ်လာသည်။ တလားနှင့်အတူ ရေမွှေး ရနံ့ကပါ သွန်ထွက်လာပြီး ဘေးမှရပ်ကြည့်နေသူများထံ ဝေ့လာသည်။ မသာ လှည်းခေါင်းမိုးထိပ်မှ အနက်ရောင် ငှက်မွှေးငှက်တောင်များက လေအသုတ်တွင် ဖွာဆန်ကြဲသွားသည်။ မြစ်ဆီ ဦးတည်တန်းစီထားသော မြင်းများ၏ လည်ဆံမွှေး ကိုပင် လေသရမ်းက မွှေ့ယမ်းကာ ရထားထိန်းနှင့် မြင်းထိန်းတို့၏ ဦးထုပ်ပတ်

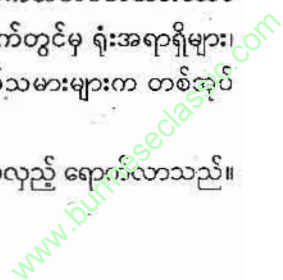
မသာပဝါများက လေရူးကြောင့် ဖရိုဖရဲ။ ကောင်းကင်တခိုမှ ရွှေ၍ သက်ဆင်း
လာသော နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်များက ပိုးပဝါပမာ ကွန်ယက်ဖြာလျက်။

မသာလှည်း က သည့် မြင်းနက်လေးကောင်ကို အနက်ရောင် ကကြီးဆင်
ထားသဖြင့် မြင်းများ၏ ဂနာမငြိမ် မျက်လုံးကြီးများကိုသာ မြင်ရသည်။ မဟူရာ
သုဘရာဇာလေးဦး မသာရထားကို ဆွဲသွားလျှင် စစ်သားအုပ် ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ
မသာရထားနောက်မှ အခြားရထားများ စီတန်းလိုက်ပါသွားသည်။ ခရစ်ရှန်း
ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)နှင့် သင်းအုပ်ဆရာက ဇရုဆုံးရထားလုံးမှ ပါသွားပြီး ဂျီဟန်
လေးက ဒုတိယလှည်းပေါ်မှ ဟမ်ဘာ(ဂ်)ဆွေမျိုးများနှင့် အတူလိုက်သည်။
ရုံးဝန်ထမ်းများနှင့် ကူလီကြီးများက ခြေကျင်။ သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)၏
ခန့်ညားထည်ဝါသော ဈာပနလှည်းတန်းကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့နှင့်
ဝေးသထက် ဝေးသွားသည်။ အိမ်များအားလုံး၏ တိုင်တစ်ဝက်ထူသည့် အလံ
များက လေပြင်းကြောင့် တဖျပ်ဖျပ်။

ဈာပနလှည်းတန်းသည် နာမည်ကြီး သင်္ချိုင်းများ လမ်းအတိုင်း လက်ဝါး
ကပ်တိုင်များ၊ ရုပ်တုများ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလေးများနှင့် ဟာလာဟင်းလင်း
မိုးမခတောလေးများကို ဖြတ်သန်း၍ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သင်္ချိုင်းဆီ ဆိုက်ရောက်
လာခဲ့သည်။ သင်္ချိုင်းတွင် စစ်သားများသည် ဂုဏ်ပြုရန် ကြိုတင် မတ်တတ်ရပ်
စောင့်နေကြ၏။ ရုပ်အလောင်းကို လက်နက်ဖြင့် အရိုအသေပေးကြသည်။
ချုံပင်များနောက်မှ လှည်းတန်းကြီးသည် တိတ်နိုင်သမျှ တိတ်နေကြသည်။

မိသားစုလက်များ သွယ်ယှက် ပုံဖော်ထားသည့် သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်ကြီး
များကို နောက်တစ်ကြိမ် ရွှေ့ရပြန်သည်။ ဘိုးဘေးများနောက်သို့ လိုက်ပါ
သွားသော သောမတ်(စ်) ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)ကို အင်တေကိုင်းထားသော ကျင်းနက်
ထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ချရာ မြို့ပေါ်မှ လူကြီးမင်းများ ကျင်းဘေးတွင် ဝန်းရံမတ်တတ်
ရပ်နေကြသည်။ လူကောင်းသူကောင်းပီသစွာ အားလုံး ဦးညွတ်ထား၏။
၎င်းတို့ထဲတွင် အဖြူရောင် လည်ခွံ၊ အဖြူရောင် လက်အိတ်ဝတ်ထားသော
အမတ်များကား အထင်ပေါ်ဆုံးပင်။ အမတ်များ နောက်တွင်မှ ရုံးအရာရှိများ၊
ရုံးစာရေးများ၊ ကူလီကြီးများနှင့် ကုန်လှောင်ရုံအလုပ်သမားများက တစ်ဆူပဲ
တစ်မကြီး ဖြစ်သည်။

အသုဘငိုချင်းသံရပ်ကာ သင်းအုပ်ပရိုင်စိမ်း၏အလှည့် ရောက်လာသည်။

သင်းအုပ်၏ ဆုတောင်းစကား လေထဲဖင့်နွဲ့နေသောအချိန်တွင် ကွယ်လွန်သူ၏ ညီနှင့် သားကို လူတိုင်းက လက်များ ဖျစ်ညှစ်သွားသည်။

ဈာပန အခမ်းအနားသည် ရှည်လျားကြာညောင်းပြီး ငြီးငွေ့စရာကောင်း လှသည်။ ခရစ်ရှန်းသည် ထုံးစံအတိုင်း ရှက်တက်တက်ဖြစ်၍ ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောစကားများကို လက်ခံသည်။ ဂျီဟန်သည် ရွှေချကြယ်သီးများ တပ်ထားသော ဂျက်ကက်အင်္ကျီထူထူဝတ်၍ ခရစ်ရှန်းဘေးရပ်ကာ မြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ တစ်ခါမျှ ခေါင်းမမော့။ တိုက်လေကြောင့် ခေါင်းကို အတွင်ငုံ့ထား၏။

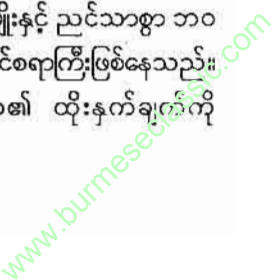

အခန်း ၁၁

အသိပပင်းများကို မတွေ့ရကြာသောအခါ ဘယ်နှယ်များနေကြပါလိမ့်ဟု တစ်ခါ တစ်ရံ သတိရလာတတ်သည်။ ထိုအခါမှ ၎င်းတို့သည် လောကဇာတ်ရုံမှ ကွယ်ပျောက်သွားကြမှန်း ထိတ်လန့်တကြား သံဝေဂရမိ၏။ ဇာတ်ရုံပေါ်ဝယ် ၎င်းတို့၏ အသံကို မကြားရတော့။ တိုတိုပြောရလျှင် ကျန်လူများနှင့်ခွဲခွာကာ တံတိုင်းအပြင် မြက်တောအောက်သို့ ရောက်သွားခဲ့ကြပြီ။

ဦးလေးဂျေဟိုး၏ဇနီး စတီဝိုင်းနွယ်ဖွားသည် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာပြီ။ ဘဝတွင် အကြီးအကျယ် သဘောထားမတိုက်ဆိုင်မှု၏ လက်သည်တရားခံ ဖြစ်ခဲ့ရသော သူမကို သေခြင်းတရားက ပြန်လည်သင့်မြတ်အောင် တံဆိပ် ခတ်ပေးခဲ့သည်။ သမီးသုံးယောက်ဖြစ်သော ဖရက်ဒရစ်၊ ဟန်ရီတာနှင့် ဖီဖီ တို့သည် ဆွေမျိုးများ၏ ဝမ်းနည်းစကားကို မထိတရီလက်ခံခဲ့သည်။ 'ရှင်တို့ အစွပ်စွဲကောင်းလွန်းလို့ အမေသေခဲ့ရပြီ' ဟု လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် မထိုးနှံ တမယ်။ ဧကန္တ စတီဝိုင်းနွယ်ဖွား အဘွားကြီးသည် တောင်ကြီးတွေလောက် မအိုမင်းသေး၍ ဖြစ်မည်။

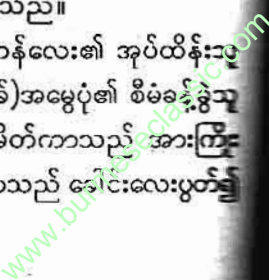
နှမ်းစေ့၏အစ်မ နယ်လီလည်း မပြန်ခရီးကို မြန်းသွားခဲ့ပြီ။ မကွယ်လွန်ခင် နှစ်များအတွင်း အဆစ်ရောင်ရောဂါကြောင့် ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့သော်လည်း သေဆုံး ချိန်တွင် ညင်သာသည်။ ကလေးတစ်ဦး၏ ယုံကြည်ချက်မျိုးနှင့် ညင်သာစွာ ဘဝ ပြောင်းသွားသဖြင့် ပညာတတ်နှမ်းစေ့အတွက် မနာလိုဖြစ်ချင်စရာကြီးဖြစ်နေသည်။ ဆင်ခြင်တုံတရားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော သံသယ၏ ထိုးနှက်ချက်ကို

နှမ်းစေ့သည် အချိန်ပိုင်းအလိုက် ခံစားနေရသည်။ အကုသိုလ်များ လှသော ဤလောကဝယ် နှမ်းစေ့၏ အချိန်နှင့်အမျှ ပိုသေးကွေးလာသော၊ ပိုကုန်းလာသော ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် သံတုံးသံခဲများနှင့်သာ ဖွဲ့စည်းထားသကဲ့သို့ နောင်တ မရစတမ်း ခိုင်ကျည်သည်။ ကောင်စစ်ဝန် ပီတာဒိုမင်ကြီးလည်း အနိစ္စရောက်သွား ရှာသည်။ ရှိရှိသမျှ သူ့ငွေကြေးများကို တက်တက်စင်အောင် ဖြုန်းတီးခဲ့ပြီး သမီးအတွက် တစ်နှစ်လုံးမှ မတ်နှစ်ရာ ဝင်ငွေရအောင် ဖန်တီးပေးသွားခဲ့သည်။ ဒိုမင်ဟူသောအမည်ကြောင့် သမီးသည် စိန့်ဂျွန်းဂိုဏ်းသို့ ဝင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ဂျူစတက်ခရော့ဂျာ လူ့ဘဝကို ခွဲခွာသွားခဲ့သည်။ သူ၏ အမယ် အိုကြီးသည် ပျက်စီးခြင်းမလှ ပျက်စီးနေသော သားမိုက် ဂျက်ကော့(ဘ်)ထံ ငွေပို့မြဲ။ အမယ်ကြီး ငွေမပို့နိုင်အောင် တားမည့်သူ မရှိတော့။

ခရစ်ရှန်း ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)သည်လည်း ဂျက်ကော့(ဘ်)နည်းတူ ခြေရာပျောက်သွားခဲ့သည်။ ဇာတိမြို့လေး၏ တံတိုင်းအတွင်း ခရစ်ရှန်းကို ရှာတွေ့မည် မဟုတ်။ အစ်ကိုသေဆုံးပြီး တစ်နှစ်မကြာခင် ဟမ်ဘာ့(ဂ်)သို့ ခရစ်ရှန်း ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ဟမ်ဘာ့(ဂ်)တွင် ဘုရားသခင်ရှေ့မှောက်၌ အလှိုင်းပူဇိုဗျယ် ဆိုသော ရင်းနှီးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့် အမျိုးသမီးနှင့် ရွှေလက်တွဲခဲ့သည်။ ယခုချိန်တွင် ခရစ်ရှန်းကို ဟန့်တားနိုင်မည့်သူ မရှိတော့။ အမေ့အမွေပေါ်မှ ရသည့် အတိုးအညွန့်တစ်ဝက်သည် ဟမ်ဘာ့(ဂ်)သို့ အစဉ်တစိုက်သွားမြဲဖြစ်ရာ ယခု ထိုအမွေကို ကစွတင်မိတ်ကာသည် ကွယ်လွန်သူ မိတ်ဆွေကြီး၏ သေတမ်းစာအရ စီမံခန့်ခွဲပေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း အခြားသော အင်္ဂါရပ်များအရ ခရစ်ရှန်းသည် သူ့ကိုယ်သူပိုင်သည်။ ခရစ်ရှန်းလက်ထပ်ကြောင်း သတင်းကြားသည်နှင့် တိုနီသည် ဟမ်ဘာ့(ဂ်)သို့ ‘သခင်မကြီးရေ’ ဟု အစချီကာ သက်ဆိုင်သူတစ်ဦးတင်မက အဘယ်ကလေးကိုမှ ဆွေမျိုးတော်စပ်ရန် စိတ်ကူးမရှိကြောင်း အသေအချာ ရွေးချယ်ထားသော စကားလုံးများဖြင့် အထိနာအောင် ပက်ပက်စက်စက် စာရှည်ကြီးတစ်စောင် ရေးပို့လိုက်သည်။

ကစွတင်မိတ်ကာသည် သေတမ်းစာအရ ဂျီဟန်လေး၏ အုပ်ထိန်းသူ အဖြစ် အပ်နှင်းခြင်းခံရသည်။ ထို့ပြင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)အမွေပုံ၏ စီမံခန့်ခွဲသူ အဖြစ် တာဝန်ယူရသည်။ ထိုကိစ္စများကို ကစွတင်မိတ်ကာသည် အားကြီးမာန်တက် ဆောင်ရွက်သည်။ ဒိုင်တွင် ကစွတင်မိတ်ကာသည် ခေါင်းလေးပွတ်၍

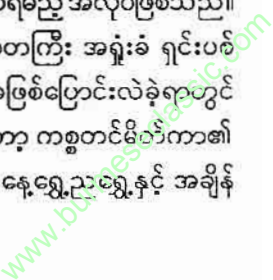

သူ အလွန်အလုပ်များကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဒဏ်ပိနေကြောင်း လူစေတက်စေကို ပြောနိုင်ရန် ထိုကိစ္စများက သူ့အတွက် အင်မတန် အရေးကြီးသည်။ ထို့ပြင် အတိုးအညွှန်၏ နှစ်ရာခိုင်နှုန်းကိုလည်း ဘယ်သောအခါမှ နောက်မကျဘဲ အချိန်မှန် ရနေသည်။ သို့သော် ကစွတင်မိတ်ကာသည် သူ့တာဝန်အပေါ် ခြေနိုင်လက်နိုင်မရှိ၍ ဂါဒါ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) သိပ်မကြည်။

သောမတ်(စ်)ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)၏ သေတမ်းစာထဲတွင် လုပ်ငန်းကို ဖျက်သိမ်းရမည်။ သူပိုင်ပစ္စည်းအားလုံးကို တစ်နှစ်အတွင်း စာရင်းရှင်းရမည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ တိုနီ စိတ်ဓာတ်ထိုးကျသွားသည်။ “ဒါဆို ဟန်နီကရော... ဂျီဟန်လေးအတွက်ကကော” ဟု မေးကာ မချီမဆုံဖြစ်နေသည်။ အစ်ကိုသည် တစ်ဦးတည်းသော အမွေဆက်ခံသူ သားလေးအား လုပ်ငန်းကို ဆက်မလုပ်စေလို။ တိုနီ ဝမ်းနည်းပြီး နာရီပေါင်းများစွာ ငိုကြွေးချက်မဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မျိုးဆက်လေးဆက်တိုင်တိုင် မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားခဲ့ရသော အနဂုရတနာ၊ ဂုဏ်သရေ ရှိလှသော မိသားစု၏ ဒိုင်း-ထိုလုပ်ငန်းကို အမွေဆက်ခံသူရှိလျက်နှင့် ဖျက်သိမ်းရတော့မည်။ လုပ်ငန်းကြီး၏ သမိုင်းကား ရပ်တန့်သွားတော့မည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် တိုနီသည် မိမိဘာသာ ဖြေတွေး တွေးနိုင်ခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းကြီးလက်စသိမ်းသွားသည်နှင့် မိသားစု လက်စသိမ်းသွားသည်ဟု ဆို၍ မရ။ တူကလေးသည် မြင့်မားသော တာဝန်များကို လွယ်လင့်တကူ ထမ်းရွက်သွားလိမ့်မည်။ ထိုခဲရာခဲဆစ်တာဝန်များသည် မိသားစု၏ အမည် ဂုဏ်သတင်းကို ဆတက်ထမ်းပိုး အသရေ တိုးစေမည်။ ဂျီဟန်လေးသည် ဘိုးအကြီးနှင့် အင်မတန်တူရာ ထိုအချက်များက အလကားမဖြစ်လောက်ဟု တိုနီ တွေးသည်။

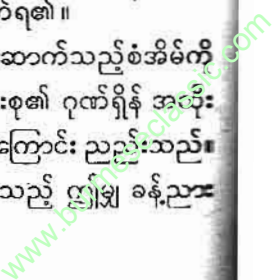
ကစွတင်မိတ်ကာနှင့် အဘိုးကြီး မားကပ်(စ်)တို့၏ အကူအညီဖြင့် ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)လုပ်ငန်းကြီးကို စတင်ဖျက်သိမ်းရာ နှမြောပြီးရင်း နှမြောရသော ပွဲဖြစ်ခဲ့၏။ ဖျက်သိမ်းခွင့်ပေးထားသည့် အချိန်ကာလက တိုတောင်းသည်။ ထို့ပြင် အင်မတန် သမာသမတ်ရှိစွာ သိက္ခာရှိရှိ တိတိကျကျလုပ်ရမည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်းငံ့ထားသော ရောင်းရေးဝယ်တာများကို အလောတကြီး အရှုံးခံ ရှင်းပစ်လိုက်ရသည်။ ကျီနှင့် ကုန်လှောင်ရုံများကို ငွေသားအဖြစ်ပြောင်းလဲခဲ့ရာတွင် ခွက်ခွက်လန်အောင် အရှုံးပေါ်ခဲ့သည်။ မရှုံးသည်ကတော့ ကစွတင်မိတ်ကာ၏ လုံ့လဥဿာဟ ဖြစ်၏။ အဘိုးကြီး မားကပ်(စ်)သည် နေ့ရွှေ့ညရွှေ့နှင့် အချိန်

ဆွဲတတ်သလောက် ကစွတင်မိတ်ကာ စိတ်ဓာတ်ကျမသွား။ မားကပ်(စ်)သည် ဆောင်းတွင်း၌ အိမ်ပြင် တစ်ခါထွက်ဖို့အရေး ကုတ်နှင့် ဦးထုပ်မက လမ်းလျှောက် တုတ်ကောက်ကိုပါ နွေးအောင်လုပ်သည်ဟု မြို့ပေါ်၌ ပြောကြသည်။ ရှားရှား ပါးပါး အခွင့်အရေးကောင်းကြီးများ တစ်ခုလောက် ရပါက မားကပ်(စ်)၏ လက်ချောင်းများကြားမှ သေချာပေါက် ယိုကျသွားတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် အရုံးများ တောင်လိုပုံနေသည်။ သောမတ်(စ်)ဘူဒင် ဘရွတ်(ခ)သည် သူ၏ သေတမ်းစာ ပေါ်တွင် မတ်ခြောက်သိန်းငါးသောင်း ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်။ သေတမ်းစာဖွင့်ပြီး နောင်တစ်နှစ်အကြာတွင် ထိုပမာဏ ရှိ မရှိ ကရွတ်ကင်းလျှောက် စေ့စောကြော နေစရာ မလိုတော့ပေ။

ဖျက်သိမ်းမှ အရုံးကြီးကြောင်း ပိုပိုသာသာ ချဲ့ကားပြောသည့် ကောလာ ဟလသည် ဂါဒါဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)တစ်ယောက် စံအိမ်ကို ရောင်းတော့မည် ဆိုသော သိုးသိုးသန့်သန့်သတင်းကြောင့် ဥက္ကောဋေယျ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ထိုခြေလှမ်းမျိုး လှမ်းရလောက်အောင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)တို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ပြုလဲသွားပြီလောဟု သို့လောသို့လော ပါးစပ်ပုံပြင်များ ပလူပျံနေကြသည်။ အားလုံးကို အဆိုးဘက်မှသာ မြင်ကုန်ကြသည်။ မြို့ခံလူထု၏ သဘောထားကို မုဆိုးမ ဂါဒါသည် ပထမတွင် အံ့ဩတကြီးဖြစ်မိသည်။ ထို့နောက် ဒေါသများ ဆူပွက်လာသည်။ တစ်ရက်တွင် ဂါဒါသည် ယောက်မ တိုနီအား သူမ၌ ပေးချေ စရာ ငွေများ အပူတပြင်း လိုအပ်နေကြောင်း၊ ထိုကိစ္စအတွက် ရင့်ရင့်သီးသီး ဖိအားပေးခံနေရကြောင်း ပြောပြသည်။ ပထမ တိုနီ မဖြေတတ်။ ဆွံ့အနေသည်။ ထို့နောက်မှ ကြောက်စရာအသံကြီးဖြင့် အော်ရယ်တော့၏။ ဂါဒါသည် အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်ပြီး ဂျိုဟန်လေးကို ခေါ်ကာ မြို့မှ အပြီးအပိုင်ထွက်၍ အိမ်စတာဒမ် ပြန်မည်။ အဖေအိုကြီးနှင့် စုံတွဲတီးမည်ဟု တစ်ဝက်လောက် စိတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သေးသည်။ ထိုအခါ တိုနီက အသေအလဲ ကန့်ကွက်သဖြင့် လောလောဆယ် ထိုအစီအစဉ်ကို ဘေးခဏချထားလိုက်ရ၏။

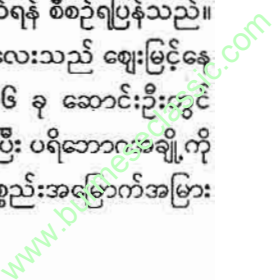
မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း တိုနီသည် အစ်ကိုဆောက်သည့်စံအိမ်ကို မရောင်းရန် တားသည်။ ထိုစံအိမ်ကိုရောင်းပါက မိသားစု၏ ဂုဏ်ရိန် အဖိုး အနက်ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အထင်မြင်သေး ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း ညည်းသည်။ သို့သော် သောမတ်(စ်)၏ ကြေးကြီးဝါသနာတစ်ခုဖြစ်သည့် ဤမျှ ခန့်ညား

လှသော ဧရာမစံအိမ်ကြီးကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းရန်မှာ မိုက်မဲရာကျကြောင်း တိုနီ မငြင်းနိုင်။ တံတိုင်းအပြင်ဘက်တွင် သက်သောင့်သက်သာရှိသည့် အိမ်လေး တစ်လုံးဖြင့် နေထိုင်လိုသော ဂါဒါစိတ်ကူးကို ချီးကျူးရမည်။

ပွဲစား ဂေါ့(ရှ်)အတွက်ကား မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ခညောင်းသော ရက် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီ။ အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်ရပ်က သူ၏ ရွတ်တွနေပြီဖြစ်သော ဧရာကို လင်းရောင်ခြည်လေး ပံ့ပိုးပေးလိုက်၍ သူ့မှာ ခူးပင်မခိုင်ချင်တော့။ ဂါဒါ ၁၇၃၆ ဘရွတ်(ခဲ)၏ ဧည့်ခန်းထဲ သူ ရောက်နေရပါပကော။ ဂါဒါနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၍ အိမ်ဈေးကို နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောနေရပါပကော။ သူ၏ နှင်းကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော ဦးစွန်းဆံဖုတ်က မျက်နှာပေါ်ဝယ် ညှင်းသိုးသိုး။ မေးစေ့က ရှေ့ ငေါထွက်လျက်။ စကားပြောနေစဉ် တရားရှူးအသံ ထွက်လာ သော်လည်း သူ့ပုံစံက အေးတိအေးစက်နှင့် လုပ်ငန်းသဘောဆန်နေသည်။ အတွင်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို တစိုးတစိမျှ မပေါ်စေရ။ လက်နှစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်၍ အိမ်ကိစ္စ သူ တာဝန်ယူလိုက်သည်။ ပါးနပ်စွာ ပြုံးနေ၏။ အိမ်ကို မတ် ရှစ်သောင်းခွဲ ဈေးပေး၏။ ထိုအရောင်းအဝယ်သည် သေချာပေါက် အရှုံးခံရမည် ဖြစ်ရာ သူပေးသောဈေးမှာ သိပ်မဆိုး။ သို့သော် ဂါဒါအနေဖြင့် ကစွတင် မိတ်ကာ၏ သဘောထားကိုလည်း နားထောင်ရဦးမည်ဖြစ်ရာ ဂေါ့(ရှ်)နှင့် အပေး အယူ မလုပ်ဖြစ်။ ကစွတင်မိတ်ကာသည် သူ၏ သီးခြားအခွင့်ထူးဟု ယူဆ ထားသော ဤကိစ္စတွင် ဝင်စွက်သည်ကို ဂရုမစိုက်။ ဂေါ့(ရှ်)၏ ကမ်းလှမ်း ချက်ကို မယုံ၊ ဟားပစ်လိုက်၏။ သည့်ထက်ပိုရအောင် သူ လုပ်ပြမည်ဟု ကျိန်ဆိုသည်။ တစ်ချိန်လုံး လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံး အပြောကြီးနေပြီး နောက်ဆုံး မတော့ အဘွားကြီးတစ်ဦးအား မတ်ခုနစ်သောင်းခွဲနှင့် အိမ်ကို ထိုးအပ်လိုက် တော့၏။ အဘွားကြီးသည် အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး ခရီးရှည်ထွက်ရာမှ ဤမြို့ပေါ်တွင် အခြေချ နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကစွတင်မိတ်ကာသည် အိမ်လှလှလေးတစ်လုံးဝယ်ရန် စီစဉ်ရပြန်သည်။ ဂိတ်ရဲတိုက်အပြင်ဘက်၊ သစ်အယ်ပင်ရိပ်သာရှိ အိမ်ကလေးသည် ဈေးမြင့်နေ သော်လည်း ဂါဒါအကြိုက်ဖြစ်၍ ဝယ်ခဲ့ရသည်။ ၁၈၇၆ ခု ဆောင်းဦးတွင် ဇင်းကတော် ဂါဒါသည် သားနှင့်အတူ အစေခံများပါခေါ်ပြီး ပရိဘောဂအချို့ကို ယူ၍ အိမ်ပြောင်းခဲ့ရာ အိမ်ရှင်သစ်အဘွားကြီးထံတွင် ပစ္စည်းအမြောက်အမြား

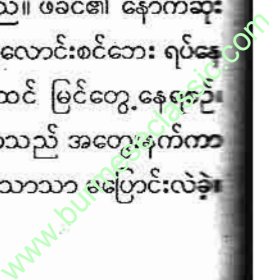

ကျန်ထားရစ်ခဲ့သဖြင့် တိုနီတစ်ယောက် ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အထက်ပါဖြစ်ရပ်များသည် ပြောင်းလဲခြင်းအစစ်မဟုတ်သေး။ ပြောင်းလဲခြင်းအစစ်မှာ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)အိမ်တွင် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ အိုင်ဒါဂျန်မင် ဇာတ်မြေ ပရပ်ရှားမြောက်ပိုင်းသို့ ပြန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဘဝ၏ နေဝင်ချိန်ထိ ဇာတိမြေတွင် ကုန်ဆုံးစေမည်ဖြစ်သည်။ အမှန်ပြောရလျှင် အိုင်ဒါကို ပြန်ပို့သူမှာ မင်းကတော် ဂါဒါဖြစ်သည်။ အိုင်ဒါသည် ဟန်နီကို နတ်သမီးပုံပြင်များ ပြောပြရာ၊ ဂျို့ထိုး၍ သေဆုံးသွားသော အိုင်ဒါ၏ဦးလေးကြီး အကြောင်း ပြောပြရနှင့် ဟန်နီကို ငုံ့ထားမတတ်ချစ်သည်။ ယခုမူ ဟန်နီသည် ဥမမည်စာမမြောက် ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ အင်အားမရှိသည်ကို အသာထား၊ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် လူပျိုပေါက်ဖြစ်နေပြီ။ အိုင်ဒါ အကူအညီ မလိုအပ်တော့။ ထို့ပြင် ဟန်နီမာမာနှင့် ဆွေမျိုးများသည် ယခင်ကလို အင်အားမတောင့်တော့။ အိုင်ဒါသည် ဟန်နီမေမေအကြား မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်။ မိသားစုဝင်အဖြစ် အိုင်ဒါထက် အများကြီးနောက်ကျမှ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) မိသားစုထဲရောက်လာခဲ့သူ ဂါဒါသည် သက်ရင့်ကလေးထိန်း ဆရာမကို အလုပ်ထုတ်ခဲ့သည်။ စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ဩဇာပြကာ တစ်အိမ်လုံးကို ဟိုဟာဒီဟာဝင်စွက်ပြီး ရန်ပွဲကြီးများ ဆင်နွှဲရအောင် ခလောက်ဆန်လျက်ရှိသည်။ မခံမရပ်နိုင်သော အခြေအနေထိရောက်အောင် ဖန်တီးခဲ့သည်။ သဘောထား မတိုက်ဆိုင်မှုများ ပေါ်ပေါက်လာ၍ တိုနီ မနေနိုင်ဘဲ ဝင်တောင်းပန် ရင်ကြားစေ့ပေးသော်မှ စံအိမ်ကြီး၊ ပရိဘောဂများနှင့်အတူ အိုင်ဒါကြီးလည်း လွင့်သွားခဲ့ရတော့သည်။

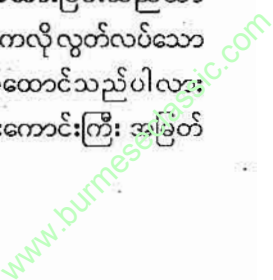
ဂျိုဟန်လေးကို နှုတ်ဆက်သည့်အချိန်တွင် အိုင်ဒါ ခါးခါးသီးသီး ငိုသည်။ ဂျိုဟန်က အိုင်ဒါကို ဖက်ထားသည်။ ထို့နောက်မှ လက်နောက်ပစ်လိုက်ပြီး ခြေတစ်ချောင်းပေါ် အားပြုရပ်၊ နောက်ခြေတစ်ချောင်း၏ ခြေဦးကလေးဖြင့် ကိုယ်ဟန်ကို ထိန်းပြီး မြင်ကွင်းထဲမှ အိုင်ဒါပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဂျိုဟန်မျက်နှာသည် တအံ့နွေးနွေးဖြစ်နေသည်။ ဖခင်၏ နောက်ဆုံးအချိန် အိပ်ရာဘေး မတ်တတ်ရပ်နေခဲ့စဉ်၊ အဘွား၏ အလောင်းစင်ဘေး ရပ်နေခဲ့စဉ်၊ တစ်အိမ်လုံး ပြိုကွဲသွားသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့နေရစဉ် အခြား အလားတူကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်စဉ် ဂျိုဟန်မျက်နှာသည် အတွေးနက်ကာ တအံ့နွေးနွေးဖြစ်နေခဲ့သည်။ မျက်နှာသွင်ပြင်ကမူ သိသိသာသာ မပြောင်းလဲခဲ့။

အိုင်ဒါ ထွက်ခွာသည့်ဖြစ်ရပ်သည် ထိုဖြစ်ရပ်များနှင့် တစ်သဘောတည်းဖြစ်၏။ တွေ့ဆုံ ကြိုကွဲ ဖြစ်မြဲဓမ္မတာများကို သူ ကြိုခွဲဖူးပေါင်းများပြီ။ ထိုကိစ္စများကို သူ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်တော့။ ဆံပင်ညိုခွေခွေလိပ်လိပ်လေးများ ဝဲကျနေသော ဦးခေါင်းကို မော့ကာ နူးညံ့သော နှာဝလေးဖြင့် လေရှူသွင်းကြည့်နေသည်။ ထိုရနံ့ စိမ်းသော်လည်း ရင်းနှီးသလိုရှိသည့် ထိုရနံ့ကို သူ သတိထားပြီး ရှုကြည့် နေသည်။ အဘွား၏ အလောင်းစင်ဝယ် ရခဲ့သော ထိုရနံ့ကို ပန်းပေါင်းစုံရနံ့ ကပင် မလှည့်စားနိုင်။

ယောက်မအိမ်သို့ တိုနီ အလည်သွားပါက တိုနီသည် တူလေးကို အနား ဆွဲခေါ်ပြီး ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)မိသားစု အတိတ်ကို နောက်ကြောင်းပြန်သည်။ မျက်မှောက်အခြေအနေ ဖိစီးမှုများလေ မိဘနှင့် အဘိုးအဘွားတို့၏ အိမ်တွင် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသော ဘဝသည် တိုနီပါးစပ်ထဲ ပို၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလာလေ။ တိုနီသည် ဟန်နီလေးအား မြင်းလေးကောင်ဆွဲရထားဖြင့် နိုင်ငံတစ်ခွင် ပြုပြင် စင်အောင် ခြေဆန့်ခဲ့သော ဘိုးအကြီးအကြောင်း ပြောပြရသည်။ တစ်ရက်တွင် တိုနီသည် အစာအိမ်ထဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်သွားခဲ့သည်။ ဖရက်ဒရစ်၊ ဟန်ရီတာနှင့် ဖီဖီတို့သုံးယောက်သည် ဟက်ဂင်းစထရွမ်းများကား မြို့ အသိုင်း အဝိုင်းတွင် 'ဆီဥထောပတ်တကာတို့၏ ထိပ်မှ ဆီဥထောပတ်' ဟု အခိုင်အမာ ပြောခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ခရစ်ရှန်းထံမှ သတင်းဆိုးများ ရောက်လာခဲ့သည်။ လက်ထပ်လိုက်သော် လည်း ကျန်းမာရေး တိုးတက်လာပုံမရ။ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ။ နောက်ဆုံး ခရစ်ရှန်း၏ ဇနီးသည် ဆရာဝန်ပေးသော အကြံဉာဏ်အတိုင်း ခရစ်ရှန်းအား လူမှုဝန်ထမ်းအဆောက်အဦသို့ ပို့လိုက်၏။ ထိုနေရာတွင် ခရစ်ရှန်း မပျော်။ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာလိုကြောင်း ဆွေမျိုးများထံ သနားစဖွယ် စာရေးလာသည်။ ထိုနေရာတွင် ခရစ်ရှန်းကို ကောင်းကောင်း ဆက်ဆံကြပုံမရ။ ခရစ်ရှန်းကို ပိတ်လှောင်ထားကြ၏။ ခရစ်ရှန်းအတွက် ပိတ်လှောင်ထားခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ခရစ်ရှန်း၏ ဇနီးလည်း ယခင်ကလို လွတ်လပ်သော ဘဝကို ပြန်လည်ဦးတည်သွားသည်။ မိမိကိုယ်ကို အိမ်ထောင်သည်ပါလား ဟူသော အသိလည်းမရှိ။ လက်ထပ်ခြင်းကြောင့် ကောင်းကောင်းကြီး အမြတ် ထွက်နေပါလားဟူ၍လည်း အမှတ်မရှိတော့ချေ။

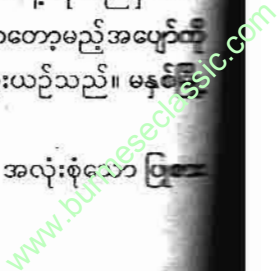

သံပတ်ပေးထားသော နာရီက တာဝန်ကို လိုလားစွာ ထမ်းဆောင်လိုက်သည်။ စုတ်ချာလှပြီဖြစ်သော နာရီအိုကြီး၏အသံက မလွင်။ သုတိသာယာ မရှိ။ သံပတ်ကုန် ပေးထားသဖြင့် နှိုးစက်အသံသည် တရစပ်။ ဟန်နီ လန်နီးလာသည်။ မနက်တိုင်း ဤသို့ဖြစ်နေကျ။ နာရီကို အိပ်ရာဘေး စားပွဲပေါ် သူ့နား နီးနီး ထားခြင်းဖြစ်၏။ သစ္စာရှိသလောက် ရက်စက်သော ထိုနာရီကြောင့် သူ့ အူသိမ် အူမ ကလီစာများ ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်ကုန်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ သူ အိပ်ရာမှ မထသေး။ လှုပ်ပင် မလှုပ်။ မနက်စောစော မက်သည့် ဝိုးတဝါး အိပ်မက်ထဲမှ လွတ်အောင် ရုန်းပြီး မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။

ဟေမန္တ၏ အချမ်းလ သမယမို့ အခန်းတွင်းဝယ် မှောင်အတိ။ ဘာမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ နာရီပေါ်လှမ်းလိုက်သည့် သူ့လက်ကိုပင် သူ မမြင်။ ညတုန်းက ခြောက်နာရီ နှိုးစက်ပေးထား၍ ခြောက်နာရီထိုးပြီမှန်း သူသိသည်။ အိပ်ရာပေါ်လှဲနေရင်း မနေ့ညက ကိစ္စများ တဖြည်းဖြည်း ပြန်အမှတ်ရလာသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးခါစမို့ သူ့အကြောအခြင်များက မအိမ်သာ။

မနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။ ဆရာဘရက်၏ ညှဉ်းဆဲမှုကို ရက်ပေါင်း များစွာ ခံရပြီး အလျော်အစားအဖြစ် 'လော်အန်ဂရင်း' ပြဇာတ် ကြည့်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုပြဇာတ်ကိုကြည့်ရန် သူ တစ်ပတ်လုံးလုံး ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ မျှော်လင့်ခဲ့ ရသည်။ မကြည့်ရသေးခင် ကြိုတင်ပျော်ရသည့် အပျော်များသည် နောက်ဆုံး အချိန်ထိ အမျိုးမျိုး နှောင့်ယှက်ခံခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး ကျောင်းပိတ်ရက် စနေနေ့ကို ရောက်လာသည်။ ဆရာဘရက်၏ လွန်ပူဒဏ်ကလည်း ခံတွင်းထဲတွင် ထုံ၍ အနာသက်သာသွားပြီဖြစ်၍ အရာရာရှင်းလင်းသွားသည်။ တနင်္လာနေ့ကိုမူ သူ ခေါင်းထဲမထည့်။ ပြဇာတ်မပြီးမချင်း တနင်္လာနေ့အတွက် သူ ခေါင်းမာစွာ ဘာမျှကြိုတင်ပြင်ဆင်မထား။ တနင်္ဂနွေနေ့ညတွင် 'လော်အန်ဂရင်း' ကို ကြည့်မည် ဖြစ်၍ တနင်္လာနေ့ကိစ္စ သူ ခေါင်းထဲမသွင်းနိုင်။ တနင်္လာနေ့ရောက်လျှင် စောစော ထရဦးမည်။ မုန်းစရာကိစ္စများ လုပ်ရပြန်ဦးမည်။ တနင်္လာနေ့ ဆိုသည်မှာ ဒါပဲ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေသည်။ လာတော့မည်အပျော်ထီ ရင်ထဲ တယုတယ ပွေ့ထားသည်။ စန္ဒရားတီးပြီး စိတ်ကူးယဉ်သည်။ မနက်စောစော စရာမှန်သမျှ မေ့ထားသည်။

သူ့အိပ်မက်များ အမှန်တကယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အလုံးစုံသော ပြဇာတ်

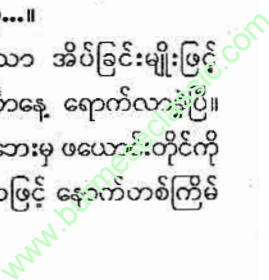

နိုင်ခြင်း၊ အတွင်းစိတ် လူးလွန်မြူးကွန်ခြင်း၊ နှိပ်ကွပ်၍မရသော ဗုံးပေါလအော
 ယစ်မူးဖွယ်ရာများအားလုံး သူ့ထံသို့ ကျရောက်လာခဲ့သည်။ ပြဇာတ်၏ အဖွင့်
 တီးလုံးသည် သံစုံဝိုင်း၏ အပေါစား တယောများအတွက် မတန်တဆ ဖြစ်နေ
 သော်လည်း ကောက်ရိုးရောင် ဆံပင်ဝါဝါနှင့် သွေးကြီးဟန်တူသော 'လော်အန်
 ဂရင်း' လှေကလေးဖြင့် ဝင်လာချိန်က အချိန်နှောင်းနေခဲ့သော်လည်း ဟန်နီ၏
 အစောင့်အရှောက် ဦးလေး စတီဖင်ကစွတင်မိတ်ကာက သူ့ဘေးတွင်ထိုင်ကာ
 သင်ခန်းစာများကို ပစ်ထားရကောင်းလော၊ သည်နည်းဖြင့် စိတ်ကို ညစ်ညူး
 နောက်ကျိအောင် လုပ်ရ ကောင်းလောဟု တဖျစ်တောက်တောက် ညည်းနေခဲ့
 သော်လည်း ချိုမြိစွာ ရိုက်ဟည်းနေသော ဂီတသံက သူ့ကို တောင်ပံဖျားပေါ်
 တင်ပြီး အဝေးကို ဆောင်ကြဉ်းသွားနိုင်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ပြဇာတ် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်း တောက်ပမှု ချုပ်ငြိမ်း
 ကာ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ချိန်တွင် သူ့အခန်းထဲ သူ ပြန်ရောက်နေမှန်း သိလိုက်
 ရသည်။ ခေါင်းက မတရားကိုက်ခဲလျက်။ အိပ်ရာပေါ်ဝယ် နာရီပိုင်းမျှ အိပ်လိုက်
 ရချိန်သည် သူ့ကို နိစ္စဂူဝက်စွများမှ ဖယ်ထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ သိနေ
 သည်။ ထို့နောက် စိတ်အားလူအား ချုံးချုံးကျခြင်း၏ဒဏ်ကို သူ အလွန်အမင်း
 ခံစားရသည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် သူ့အတွက် ရိုးပင်ရိုးနေပြီ။ အနုသုခုမ၏
 အလှသည် နာကျင်မှု တစ်ခုလို လူကို ဖောက်ထွင်းသွားနိုင်ကြောင်း၊ မိမိကိုယ်ကို
 ရှက်သည့်ခံစားမှုနှင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် မျှော်လင့်တမ်းတခြင်းဝေဒနာကို
 နင့်နဲစွာ ခံစားစေနိုင်ကြောင်း၊ နေ့စဉ် လူသားဘဝ၏ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးနှင့်
 စွမ်းအား များကို လုံးလုံး စားသုံးပစ်လိုက်နိုင်ကြောင်း သူ ပညာရလိုက်ပြန်သည်။
 စိတ်ဓာတ်ကျမှုက သူ့အပေါ် တောင်ကြီးများနှယ် ဖိထား၏။ ယခင်ကလိုပင်
 နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောမိပြန်သည်။ သူတတ်နိုင်သည်ထက် ပို၍
 အဆမတန် သယ်ပိုးလာခဲ့ရသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးသည်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်
 ချိန်တွင် မြေကြီးအောက်သို့ ရောက်သွားပါလိမ့်မည်ဟု...။

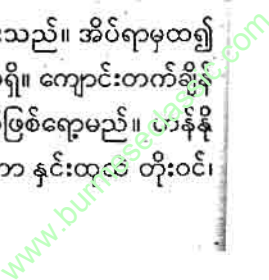
နို့စက်နာရီကို သံပတ်ပေးပြီး ပြန်မထချင်သော အိပ်ခြင်းမျိုးဖြင့်
 အသေကောင်နှယ် သူ အိပ်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ တနင်္လာနေ့ ရောက်လာပြီ။
 သင်ခန်းစာ ဘာတစ်ခုမျှမလုပ်ရသေး။ ထထိုင်ပြီး အိပ်ရာဘေးမှ ဖယောင်းတိုင်ကို
 မီးထွန်းသည်။ လက်မောင်းနှင့် ပခုံးများ အေးစက်နေသဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ်

ပြန်လှန်ပြီး စောင်ကို ဆွဲခြုံလိုက်သည်။ နာရီလက်တံသည် ခြောက်နာရီ ဆယ်မိနစ်ကို ညွှန်ပြနေသည်။ အိုး... သည်အချိန်ကြီး ထမိုးဆိုတာ မဖြစ်နိုင် လိုက်လေ။ စာကြိုကျက်ဖို့ လိုသည်။ သူ့မှာ အချိန်မရှိတော့။ သူ သတ်မှတ် ထားသောအချိန်က ကျော်လွန်သွားခဲ့ပြီ။ မနေ့ကဆိုလျှင် လက်တင်နှင့် ဓာတု ဗေဒကို သူ စာအမေးခံရမည်ဟု စိတ်ထဲ ထင်ခဲ့သည်။ လက်တင်စာ သင်နေစဉ် ဆရာသည် အေ မှ ဇက် အထိ အစီအစဉ်အတိုင်းထားသော ကျောင်းသားတို့၏ မျိုးရိုးအမည်များကို တလောက အောက်ဘက်မှစ၍ ခေါ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ အထက်ပိုင်းကို ခေါ်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ စာမေးခံရဖို့ သိပ်မသေချာ။ ဥပဒေတိုင်းတွင် ခြွင်းချက်ရှိသည်ပဲ။ ရံဖန်ရံခါတွင် အခွင့်အရေး များသည် အံ့ဖွယ်ဘန်နန်း စွမ်းဆောင်ပေးတတ်သည်။

ဟန်နီသည် ပေါက်ကရလေးဆယ်လျှောက်တွေးကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ကျောင်းသားလေး၏ အိပ်ခန်းထဲ အေးစိမ့်နေကာ ပရိဘောဂ များများစားစား မရှိ။ အိပ်ရာခေါင်းရင်းတွင် မယ်တော်မာရီပုံ ကြေးနီသတ္တုပြား၊ အခန်းအလယ် တွင် ဆွဲဆန့်၍ရသော စားပွဲတစ်လုံး၊ မသပ်မရပ် စာအုပ်စင်၊ ခြေထောက် မာတောင့်တောင့် မဟော်ဂနီ စာရေးစားပွဲ၊ အော်ဂင်၊ လက်ဆေးဇလုံတင်သော စင် အားလုံးသည် မှန်ချည်လင်းချည် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်အောက် ငြိမ်သက် နေကြသည်။ မှန်ပြတင်းတစ်ခုလုံး နှင်းပွင့်ပုံဆောင်ခဲများ ပိတ်ဆီးလျက်။ နေ့ အလင်းရောင် စောစောရရန် နေကာများကို ပင့်တင်ထားခဲ့သည်။ ဟန်နီ ဆက်အိပ်နေပြီ။ ပါးပြင်ကို ခေါင်းအုံးထဲနှစ်လျက်။ နှုတ်ခမ်းများကို စေ့လျက်။ မျက်တောင်များက ပါးပြင်နှင့် ထိလှထိခင်။ ဆံပင်ညှိပျော့ပျော့များက နားသယ် တွင် အရှုပ်ရှုပ်အထွေးထွေး။ ထိုပုံစံအတိုင်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျ နေသည်။ ရောင်နီဦးသည် မှန်ပြတင်း၏ ရေခဲလွှာကိုဖြတ်သန်းပြီး အခန်းတွင်း တိတ်တဆိတ်ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာရာ ဖယောင်းတိုင်၏ နီကြင်ကြင် ဝါကြန့်ကြန့် မီးရောင် မှိန်ဖျော့သွားသည်။

ခုနစ်နာရီတွင် ဟန်နီ ပြန်နိုးပြီး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အိပ်ရာမှထ၍ ယနေ့၏ ဝန်ထုပ်ကြီးကို သယ်ပိုးရဦးမည်။ လွတ်လမ်းမရှိ။ ကျောင်းတက်ခွင့် ကပ်နေပြီ။ အချိန်မရှိတော့။ ယခုမှ စာကျက်လျှင် အပိုဖြစ်ရောမည်။ ဟန်နီ ဆက်ကွေးနေသည်။ နွေးထွေးသော အိပ်ရာခင်းကို ခွာကာ နှင်းထူထဲ တိုးဝင်။

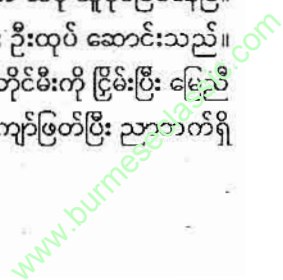

ပြင်ပကမ္ဘာရှိ သူစိမ်း လူကြမ်းများနှင့် ဆက်ဆံရမည်ကို သူ အင်မတန် စိတ်ကုန်
နေသည်။ ထိုအခမ္မကိစ္စများကို သူ သပိတ်မှောက်နေသည်။ “အိုး နှစ်မိနစ်
တည်းပါ။” နူးညံ့သော ခေါင်းအုံးကိုသာ သူ ခေယယ တောင်းဆိုနေမိသည်။
ထို့နောက် သတ္တိပြောင်မြောက်စွာ ငါးမိနစ်တင်းတင်းပြည့်သည်အထိ သူ တစ်ရေး
ထပ်နှပ်သည်။ မျက်လုံးများ ပိတ်ထား၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်လွှာဖွင့်၍
နာရီကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်သည်။ ထုံပေပေ နာရီကြီးက တိကျစွာ သွားမြဲ။

သူ စကားမဆိုနိုင်လောက်အောင် ချမ်းနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခိုက်သွားသည်။ လက်ထိပ်လေးများ ထုံကျဉ်နေရုံမက ရောင်
တက်လာသဖြင့် လက်သည်းဆေး ဘရပ်(ရှ်)က ဘာမျှ အသုံးမဝင်။ ကိုယ်အပေါ်
ပိုင်းကို ဆေးကြောသုတ်သင်နေစဉ် အသက်မရှိတော့သလောက် ထုံနေသော
လက်က ရေမြှုပ်ကို လွှတ်ချနေသည်။ သူ မတ်တတ်ရပ်နေရင်း တစ်အောင့်မျှ
တောင့်သွားသည်။ ဘာမျှလည်း မတတ်နိုင်။ ချွေးပျံ့နေသော မြင်းကြီးလို သူ
ပူထွက်လာသည်။

နောက်ဆုံး သူ အဝတ်အစားဝတ်၍ ပြီးသွားသည်။ မျက်လုံးများက
ငိုက်မြည်းလျက်။ အသက်မရှူနိုင်ဘဲ စားပွဲဘေးရပ်ကာ ယနေ့ လိုအပ်နိုင်
လောက်သည့် စာအုပ်များကို ဖုတ်ပူမီးတိုက် ကျုံးထည့်သည်။ “ဘာသာရေး...
လက်တင်...ဓာတုဗေဒ” စသည်ဖြင့် ပူဗျာပါဝေကာ ရေရွတ်ရင်း ပွယောင်းယောင်း
မင်စွန်းစာရွက်များကို လိုက်စုသည်။

အရပ်ရှည်ရှည်ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဟန်နီသည် အသက်
ဆယ့်ငါးနှစ် ကျော်ခဲ့ပြီ။ သင်္ဘောသား ဝတ်စုံလေး မဝတ်တော့။ အပြာနှင့်
အဖြူအပြောက်ပါသော ဂျက်ကက်ညိုကို ဝတ်သည်။ ခါးပြတ်အင်္ကျီအပေါ်ဝယ်
အဘိုး၏ ရွှေကြိုးပါးပါးကို ဆင်ထား၏။ ဟန်နီ၏ လက်သည် တုတ်သော်လည်း
အချိုးအစားကျနေသည်။ ညာဘက်လက်သူကြွယ်တွင် အစိမ်းရောင်ကျောက်တုံး
မြှုပ် တံဆိပ် လက်စွပ်ကို ဝတ်ထားသည်။ ထိုလက်စွပ်က ယခု သူပိုင်ဖြစ်နေပြီ။
ဟန်နီသည် ဆောင်းဝတ်ဂျက်ကက်ထူကြီးကို ဆွဲစေပြီး ဦးထုပ် ဆောင်းသည်။
ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူ။ ဖယောင်းတိုင်မီးကို ငြိမ်းပြီး မြေညီ
ထပ်သို့ ကမူးရှူးထိုး ဆင်းသွား၏။ ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ညာဘက်ရှိ
ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သည်။

သူ့မာမာ၏ အသစ်ကျပ်ချွတ် လက်စွဲတော် ကောင်မလေး ကလီမင်တိုင်း သည် နံနက်စာ စားပွဲဝိုင်း ပြင်ပြီးနေပြီ။ ကောင်မလေးသည် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် နှာခေါင်းက ချွန်သည်။ အနီးမှန်ပြီး နဖူးတွင် ဆံယဉ်လေးများ ခွေလိပ်နေ၏။

“ဘယ်အချိန်တောင် ရှိသွားပြီလဲ”

ဟန်နီသည် အချိန်ကို တိတိကျကျ သိပြီးဖြစ်လျက်နှင့် သွားကြားထဲမှ အသံဖြင့် မေးနေသည်။

“ရှစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်”

နံရံပေါ်မှ ညွှန်ပြ၍ဖြေသော ကောင်မလေး၏ လက်က ပိန်ညှော်ညှော်နှင့် အဆစ်အမြစ် ရောင်နေပုံပင်။ “မြန်မြန်လုပ် သင့်ပြီ ဟန်နီ” ဟု ပြောပြီး အငွေ့ တထောင်းထောင်းထနေသည့် ကိုကိုးဖျော်ရည်ကို ဟန်နီရှေ့ ချပေးသည်။ ပေါင်မုန့်၊ ထောပတ်၊ ဆားနှင့် ကြက်ဥ ပန်းကန်ကိုလည်း ရှေ့ထိုးပေးသည်။

ဟန်နီ စကားမဆိုတော့။ မုန့်တစ်ချပ် ဆွဲနှိုက်ပြီး မတ်တတ်ဝါးသည်။ ကိုကိုးဖျော်ရည်ကိုသောက်စဉ် ဦးထုပ်မချွတ်အား၊ လက်မောင်းကြားမှ လွယ် အိတ်ကို မချအား။ ကိုကိုးက ပူနေသဖြင့် မကြာသေးခင်က ပြင်ထားသော အံသွားများ နာလာသည်။ တစ်ဝက်ကျန် ကိုကိုးကို ချထားလိုက်ရ၏။ ကြက်ဥကို တွန်းထုတ်ပြီး မပီမသ နှုတ်ဆက်ကာ သုတ်ခြေတင်လေသည်။

ဥယျာဉ်ထဲမှထွက်လာချိန်သည် ရှစ်နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်။ အုတ် တိုက်အိမ်လေးကိုထားရစ်ကာ ရိပ်သာလမ်းထဲ သူ စွတ်ရွတ်ပြေးသည်။ ကိုးမိနစ် ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသွားသည်။ ကျောင်းက ဝေး၏။ မြူပိတ်နေ၍ သူ ဘာမျှ ကောင်းကောင်းမမြင်။ သူ့ရင်အုပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေး၏ စွမ်းအားရှိသမျှ မြူများကို ရှူသွင်း ရှူထုတ် ပြုရသည်။ သိပ်သည်းလှသော မြူနှင်းများက ရေခဲတမျှ။ နာနေသော သွားများကို လျှာဖြင့်ထိုးကြည့်သည်။ ခြေထောက်များက အပြေးမရပ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးဒီးဒီးကျနေသည့်တိုင် သူ့ခြေလက်များက အေးခဲနေဆဲ။ နံစောင်းမှ စူးခနဲ အောင့်သွားသည်။ စောစောစီးစီး ဒေါင်ချာစိုင်းနေရသည်ကို အာခံပြီး မနက်စာ တစ်လုတ်နှစ်လုတ်က အစာအိမ်ထဲ ပြောင်းဆန်နေပြီ။ သူ အော်ဂလီဆန်လာပြန်သည်။ နှလုံးက တဆတ်ဆတ်ခုန်ပြီး အသက်မရှူနိုင် လောက်အောင် တုန်နေသည်။

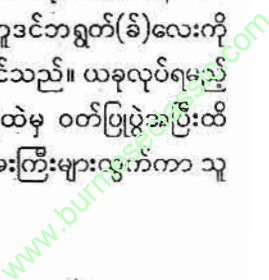
ရဲတိုက်ဂိတ်... ရဲတိုက်ဂိတ်။ ရှစ်နာရီထိုးရန် လေးမိနစ်အလိုတွင် သူ

အောင့်လည်း အောင့်၊ ချွေးလည်း ပြန်၊ ပျို့ချင်ချင်လည်းဖြစ်နေ၍ လမ်းပေါ်သူ အမောဆိုသွားသည်။ အခြားကျောင်းသားများ ရှိလိုရှိငြား ပတ်ပတ်လည်ကို သူ ဖွေရှာကြည့်ရာ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ အားလုံး ကျောင်းရောက်ကုန်ကြပြီ။ ရှစ်နာရီ ထိုးတော့မည်။ စိန်မေရီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းသံများ တစ်မြို့လုံးကို လွှမ်းသွားသည်။ “ကိုယ်တော်ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်” သီချင်း၏ နုတ်(စ်)တစ်ဝက်လောက်က အမှားမှားအယွင်းယွင်း။ သံစဉ်ညီရန်ကား အဝေးကြီး။ တူရိယာကို အသံညှိရန် အရေးတကြီးလိုအပ်နေသည်။ ဟန်နီ ရူးချင်သွားသည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စက သူနှင့် ဘာဆိုင်သနည်း။ သူ နောက်ကျနေပြီ။ တွေဝေနေရန် အချိန်မရှိ။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးချိန်သည် မဆို စလောက် နောက်ကျလေ့ရှိသော်လည်း ထိုနောက်ကျချိန်လေးကလည်း သူ့ကို ကယ်နိုင်မည်မထင်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများ၏ မျက်နှာကို သူ အားငယ်စွာ ကြည့်မိသည်။ အလုပ်သွားသူ သွား၊ ရုံးတက်သူ တက်နှင့် မည်သူမျှ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်မနေ။ အခြိမ်းခြောက်ခံမနေရ။ အချို့က သူ၏ ဖိုသီဖတ်သီပုံနှင့် သုန်မှုန် နေသော မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ကာ စပ်ဖြဲဖြဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဘာများ ရယ်စရာ ရှိသလဲဟု သူ ဒေါသထွက်မိသည်။ ဒီလိုရယ်တာ မကောင်းဘူးဟု အော်ဟစ် ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ကျောင်းဂိတ်တံခါးကြီး ပိတ်သွားပါက ထိုသူများ တက်သေ သွားတော့မလောက် ရယ်ကြဦးမည်။

ကျောင်းနှင့် လမ်းကို ခြားထားသော တံတိုင်းနီနီကြီးရှိ သံဂိတ်တံခါးကြီး နှစ်ခုသို့ရောက်ရန် ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်မျှအလိုတွင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် စူးရှကသာ အချက်ပေးသံက သူ့နားစည်သို့ ရိုက်ခတ်လာသည်။ ဝတ်ပြုတေးဆိုချိန် ရောက်ပြီ။ သူ့ခြေထောက်များ မသယ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို လျှော့ချလိုက်သဖြင့် ဟပ်ထိုးမလဲအောင် ခြေထောက်များက အလိုလို တရွတ် ဆွဲလာပြီး ခေါင်းလောင်းသံအရပ်တွင် ဂိတ်ဝသို့ သူရောက်၏။

မုတ်ဆိတ် ကြမ်းထော်ထော်နှင့် အလုပ်ကြမ်းသမားရပ်ပေါက်နေသော ဒရဝမ်လူထွားကြီးက ဂိတ်တံခါးပိတ်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခါ)လေးကို ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ဟန်နီ လွတ်နိုင်သည်။ ယခုလုပ်ရမည့် အလုပ်က အတန်းထဲသို့ အသာခိုးဝင်ပြီး လေ့ကျင့်ရုံထဲမှ ဝတ်ပြုပွဲအပြီးထိ စောင့်ကာ ဘာမှမဖြစ်သလိုနေရမည်။ ချွေးစေးအေးအေးကြီးများလွှဲကာ သူ

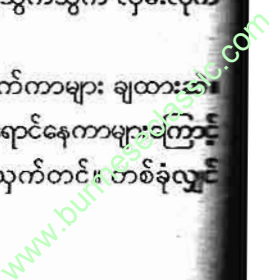

အမောဆိုလာသည်။ ကျောင်းဝင်းကို ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြတ်လာပြီး မှန်ခေါက် တံခါးအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

ကျောင်းသစ်ကြီးသည် အစစအရာရာ သစ်လွင်သန့်ရှင်းကာ အဆင်ပြေ လှသည်။ ရှေးဟောင်းဘုန်းကြီးကျောင်း၏ နံရံများသည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ၏ တိုက်စား မှုကြောင့် ဆွေးမြေ့လှပြီဖြစ်ရာ ကျောင်းကို ဖြိုချပြီး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့် လေဝင်လေထွက် ကောင်းသည့် ကျောင်းသစ်ကြီးကို ဟီးနေအောင် ဆောက် ထားသည်။ ကျောင်းပုံစံကို နဂိုမူလပုံစံအတိုင်း ထိန်းသိမ်းထား၏။ စင်္ကြံနှင့် တောရကျောင်းလေးများ၏ ဂေါ်သေ့ခုံးမိုးများသည်လည်း နဂိုအတိုင်း ရှေးမူ မပျက်။ သို့သော် စာသင်ခန်းများ၏ လေဝင်လေထွက်စနစ်များ၊ အလင်းရောင် နှင့် အပူပေးစနစ်များ၊ ကျောင်းအုပ်ကြီးအခန်းများ၊ ကိရိယာ တန်ဆာပလာအစုံ ဓာတုဗေဒစာသင်ခန်း၊ ရူပဗေဒနှင့် ဒီဇိုင်း စသည်တို့ကို သက်သောင့်သက်သာ လည်း ရှိစေ၊ သန့်ရှင်းမှုလည်း ရှိစေရန် ခေတ်အမီဆုံး ပုံစံဖြင့် ဆောက်လုပ် ထားသည်။

အမောဆိုနေသော ဟန်နီသည် နံရံကိုကပ်၍ ခိုးဝင်စဉ် မျက်စိများ ဖွင့် ထားသည်။ ဘုရားသိကြားမပြီး စင်္ကြံက လူရှင်းနေသည်။ ဆရာကြီးများနှင့် ကျောင်းသားများ လေ့ကျင့်ခန်းမထဲ တပုန်းပုန်းဝင်သွားသံက အတိုင်းသား။ နောက်တစ်ပတ်စာအတွက် ထိုအခန်းထဲတွင် သြဝါဒပေးကြလိမ့်မည်။ ဟန်နီ တက်သွားရမည့် ဖယောင်းပုဆိုးခင်း လှေကားကြီးတစ်လျှောက် လူရှင်း၍နေသည်။ သတိကြီးစွာထား၍ ခြေဖျား အသာထောက်ကာ အသက်အောင့်ပြီး သူ တက်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်မှ အသံအတွက်လည်း နားကို တအားစွင့်ထား၏။ ဟန်နီစာသင်ခန်းသည် လှေကားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပထမထပ်တွင် ဖြစ်သည်။ စာသင်ခန်း တံခါးဖွင့်ထားသည်။ အပေါ်ဆုံးလှေကားထစ်သို့ ရောက်သော် စင်္ကြံကို ချောင်းကြည့်သည်။ စင်္ကြံရှည်ကြီးတစ်လျှောက်တွင် စာသင်ခန်း မြောက်မြားစွာ ရှိ၏။ ခြေသုံးလှမ်းကို အသံလုံစွာ မြန်မြန်သွက်သွက် လှမ်းလိုက် သော် သူ့အခန်းထဲ ရောက်သွား၏။

အခန်းထဲ လူမရှိ။ ပြတင်းပေါက်ကြီးများ၏ လိုက်ကာများ ချထား၏။ ဓာတ်ငွေ့သုံးမီးတိုင်၏ တမီမီအသံက ခပ်သဲ့သဲ့။ အစိမ်းရောင်နေကာများကြောင့် ခုံတန်းသုံးတန်းပေါ်မှ အလင်းရောင်များက ထွေးရောယှက်တင်။ တစ်ခုံလျှင်

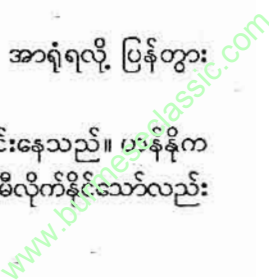
ကျောင်းသားနှစ်ဦးကျတိုင်ရသော စာရေးခုံများ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် ဆရာအတွက် ခပ်မြင့်မြင့် ကျောက်သင်ပုန်းရှိပြီး ဆရာကုလားထိုင်ဘေး သုံးချောင်းထောက် ခုံပေါ်တွင် ကျောက်သင်ပုန်း နောက်တစ်ချပ်ရှိ၏။ အခန်း နံရံ၏ အောက်ပိုင်းသည် ထုံးခြောက်ရောင် သစ်သားမှန်ပုံကွက်ဖြစ်၍ ဆေးဖြူ သုတ်ထားသော နံရံအပေါ်ပိုင်းသည် မြေပုံအချို့မှအပ ရှင်းလင်းနေသည်။

ဟန်နီသည် အခန်းအလယ်ရှိ သူ့နေရာသို့သွားပြီး လွယ်အိတ်ကို စာရေး ခုံထဲ ထိုးသိပ်ထည့်သည်။ ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခုံစောင်းပေါ်လက်တင်ကာ လက်ပေါ် ဦးခေါင်းကို မှောက်ထားလိုက်၏။ မပြောပြတတ်လောက်အောင် သူ့ရင်ထဲ ပေါ့သွားသည်။ မာရေကျောရေနှင့် အကျည်းတန်သော မုန်းစရာ အခန်းကြီးက လူသူကင်းဆိတ်လျက်။ မွန်းမတည့်မီ ရင်ဆိုင်ရမည့် ဝန်ထုပ် ကြီးက အန္တရာယ်များ ပြွမ်းလျက်။ လောလောဆယ် သူ ဘေးကင်းနေသည်။ သူ့အရေပြားကို ကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျန်ကိစ္စများက နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး။ ဦးဆုံး ဆရာဘော်လာစတက်၏ သင်ရိုးသည် ဘာသာရေးဖြစ်၍ အန္တရာယ် မရှိ။ မျက်နှာကြက် လေဝင်ပေါက်မှ နွေးထွေးသော လေပြည်များ ဆော်သွင်းလာ သည်ကို လေဝင်ပေါက်ပေါ် အုပ်ထားသည့် စာရွက်ပိုင်းလေးများ ဝှေ့ဝှေ့နေသည်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူ သိလိုက်သည်။ အခန်း၏ နွေးထွေးမှုအတွက် ဓာတ်ငွေ့ကပါ ကူပုံနေသည်။ အညောင်းအညာဆန်၍ ထုံကျဉ်တောင့်တင်းနေသော ခြေလက် များကို နွေးအောင်လုပ်၍ရသည်။ သူ့ဦးခေါင်းက တစ်စတစ်စ ပူနွေးလာ၍ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသော်လည်း သိပ်အကောင်းကြီးမဟုတ်သေး။ နားအူကာ မျက်ခွံများ လေးနေ၏။

နောက်ဘက်မှ အသံကြား၍ သူ လန့်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နောက်ဆုံး ခုံတန်းပေါ်မှ 'မြို့စားမော်လင်' ခေါ် 'ကိုင်း' ၏ ဦးခေါင်းနှင့် ပခုံး ပေါ်လာသည်။ ထိုချာတိတ်က အသာတွားထွက်လာပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖုန်ခါသည်။ ဝင်းပသောမျက်နှာဖြင့် ဟန်နီဆီ လျှောက်လာ၏။

“ဟန်နီ... မင်းကိုး၊ မင်းရောက်လာပြီဆိုတာ ငါ အာရုံရလို့ ပြန်တွား ထွက်လာတာကွ”

ကိုင်းသည် ကြီးကောင်ဝင်စပြုပြီဖြစ်၍ အသံပြောင်းနေသည်။ ဟန်နီက အသံမပြောင်းသေး။ ကိုင်း၏ ကြီးထွားမှုသည် ဟန်နီကို အမိလိုက်နိုင်သော်လည်း

ကိုင်သည် ကလေးရုပ်မပျောက်။ အရောင်မပေါ်တော့သော ညစ်ထေးထေး ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ရမြဲ။ ကြယ်သီးများက ပြုတ်လိုပြုတ်နှင့် ဘောင်းဘီတင်ပိုင်း တွင် ဖာထေးရာကြီး ကွက်နေ၏။ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်မရှိလှသော လက်များက ဗျူရီကရက်ဆန်စွာ လက်ချောင်းများက ရှည်သွယ်သွယ်၊ လက်သည်းများက ချွန်ပိုင်းပိုင်း။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းခွဲထားသော သပြေသီးမှည့်ရောင် ဆံပင်များ အောက်မှ နဖူးပြင်သည် ကျောက်သလင်းနှယ် ဖြူဖွေးသန့်စင်နေသည်။ တောက်ပ နေသော မျက်လုံးပြာများက စူးရှထက်မြက်မှုကို လှစ်ဟနေသည်။ လူရည်သန့် မျက်နှာ၊ အပေါ်နှုတ်ခမ်းသား၊ သိပ်မရှည်သည့် ပါးစပ်၊ ဤထူးခြားရပ်သွင်သည် စုတ်ချာသော အဝတ်အစားကြောင့် ပို၍ အထင်ကရဖြစ်နေသည်။

“ကိုင်း... မင်းခြောက်တာ ငါ လန့်သွားတာပဲ။ အဲဒီမှာ မင်း ဘာလုပ်နေ တာလဲ။ ဘာလို့ ပုန်းနေတာလဲ။ မင်းလည်း နောက်ကျတာပဲပေါ့”

ဟန်နီသည် ရင်ဘတ်ကိုဖိ၍ ရှုံ့တွတွပြောသည်။

“နောက်မကျပါဘူး။ ရောက်နေတာကြာလှပြီ။ တနင်္လာနေ့ကို တစ်ပတ် လည်ပြီး ပြန်ရောက်လာပြီဆိုရင် နေရာဟောင်းကြီးကို ပြန်မသွားချင်တော့ဘူး။ မင်းဘာသာ မင်း သိသင့်ပါတယ်ကွာ။ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ နောက်ချင်လို့ တမင် ချန်နေရစ်တာ။ ဆရာကြီးနောက်က ငါ ကပ်လိုက်နေတာ။ သူ့နောက်ကျော နား ငါ ကပ်ပြီးနေတော့ သူ လှည့်လည်း ငါ့ကို မမြင်ဘူးလေ။ ဒီလှည့်ကွက် ကြီးက ရိုးနေပါပြီကွာ။ သူလည်းဝင်သွားရော ငါလည်း ရပ်ကျန်နေခဲ့တာပေါ့။ မင်းကကော”

ကိုင်သည် ဟန်နီဘေးခုံပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာစွာ မေးသည်။

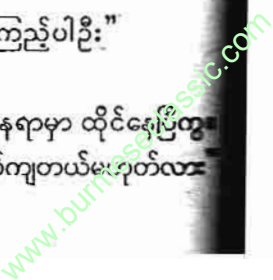
“ပြေးလာခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား ဟန်နီ၊ သနားစရာပဲ၊ မင်းကြည့်ရတာ လုံးဝပဲကွာ”

နဖူးမှ ဆံပင်တွေ ကပ်နေသည်။ စားပွဲပေါ်မှ ပေတံတစ်ချောင်း ဆွဲယူကာ ဂျိုဟန်လေး၏ ဆံပင်ကို သေချာ ဖြီးပေးနေသည်။

“မင်း အိပ်ရာထ နောက်ကျတယ်မဟုတ်လား၊ ကြည့်ပါဦး”

ကိုင်သည် ပြောရင်း စကားပြတ်သွားပြန်သည်။

“ဒီမှာ ငါက ‘တော့တင်းဟော့’ ရဲ့ နံပါတ်တစ်နေရာမှာ ထိုင်နေပြီကွာ။ ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ။ ဟန်နီ... မင်း အိပ်ရာထ နောက်ကျတယ်မဟုတ်လား”

ဟန်နီသည် လက်ပေါ် ခေါင်းမှောက်ချလိုက်ပြီး

“ဉာတုန်းက ဂီတပြဇာတ် ကြည့်နေလို့” ဟု ဖြေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ မေ့သွားတယ်။ ကောင်းလားဟင်’

ထိုမေးခွန်းအတွက် ကိုင် အဖြေပြန်မရ။

“ဘာပဲပြောပြော မင်းကတော့ ကံကောင်းတဲ့ကောင်ကြီးပဲ”

ကိုင် ဇွဲမလျှော့သေး။

“ငါဆို တစ်ခါမှ ဇာတ်ရုံထဲ မရောက်ဖူးဘူး။ နောင် အတော်ကြီး ကြာတဲ့ အထိလည်း သွားနိုင်ဖို့ မမျှော်လင့်ပါဘူး”

“ပြဇာတ်ကြည့်အပြီးမှာ ဘာမှပြန်မပေးဆပ်ရဘူးဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့” ဟု ဟန်နီ သူ့နှုတ်စွာ ဖြေသည်။

“နောက်တစ်နေ့မနက် ခေါင်းမူးတာကို ပြောတာ မဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘယ်လိုနေမှန်း ငါသိပါတယ်ကွာ”

ကိုင်သည် ထိုင်ခုံနံဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သူငယ်ချင်းလေး၏ ကုတ်နှင့် ဦးထုပ်ကို ကုန်းကောက်ပြီး စကြိုဘက်သို့ တိတ်တိတ်ကလေး သွားသည်။

“ဒါဆို အသွင်ပြောင်းခြင်းထဲက လင်္ကာတွေ မင်းမကျက်ရသေးဘူးဆိုတာ သေချာပြီပေါ့”

ကိုင် ပြန်ရောက်လာပြီး မေးသည်။

“မကျက်ရသေးဘူး”

“ပထဝီစာမေးပွဲအတွက်ကော စာကြည့်ခွဲလား”

“ငါ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးကွာ။ ငါ ဘာမှမသိတော့ဘူး”

“ဓာတုဗေဒကော အင်္ဂလိပ်စာကော မလုပ်ခဲ့ဘူးပေါ့။ ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ငါတို့ အဖော်ဖြစ်သွားပြီ။ သေအတူ ရှင်မကွာ ရဲဘော်ကြီးတွေပေါ့”

ကိုင်းမျက်နှာဝယ် စိတ်တိုင်းကျ ကျေနပ်သွားပုံကြီးက အထင်းသား။

“ငါလည်း မင်းနဲ့ ဘဝတူပဲ”

ဟု ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် ကြေညာသည်။

“စနေနေ့တုန်းက ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ နောက်တစ်နေ့ တနင်္ဂနွေဖြစ်မှာကိုး။ တနင်္ဂနွေရောက်တော့လည်း ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ တနင်္ဂနွေနေ့မို့လို့ ဘာမှမလုပ် တော့တာ။ အလကားပြောတာပါကွာ၊ ငါ့မှာ တခြားလုပ်စရာတွေ ရှိနေလို့”

ပြောနေရင်း ရုတ်တရက် စိတ်အားထက်သန်လာပြီး ကိုင်မျက်နှာ ပန်းနဲ့
သွေး ပြေးသွားသည်။

“ဒီနေ့တော့ ပျော်ရမှာပါ ဟန်နီရာ”

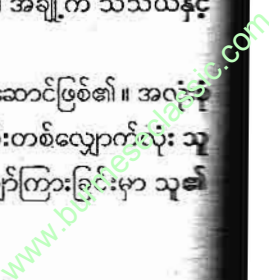
“နောက်တစ်ခါသာ အမှတ် မကောင်းလို့ကတော့... လက်တင်စာကို
မေးရင် ငါ့နာမည် ခေါ်ဖို့ သေချာတယ်။ ငါ့နာမည်က ‘ဘီ’ နဲ့ စတာပဲ။ ဒီတော့
မျှော်လင့်ချက် သိပ်မရှိပါဘူးကွာ”

“ကြည့်ကြရအောင်လေ၊ ဆီဇာက ဘာပြောလဲ။ အန္တရာယ်တွေ x x ငါ
နောက်ကျောမှာ ခြိမ်းခြောက်နေ x x ဒါပေမယ့် x x ဆီဇာရဲ့ရှေ့ကို သူတို့
မြင်လိုက်တော့” ကိုင်စကား အဆုံးမသတ်။ ကိုင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာကာ
ကောင်းကောင်းနေမကောင်းချင်။ စင်မြင့်ရှိရာဆီသွားပြီး ဆရာထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်၊
မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်၍ ခုံကို ရှေ့တိုးနောက်ငင် လှုပ်နေသည်။ ဟန်နီက
ခေါင်းငုံ့၍ မောက်အိပ်နေဆဲ။ နှစ်ဦးလုံး တဒီမ့်မှ ငြိမ်နေကြသည်။ ထိုစဉ်
အဝေးတစ်နေရာမှ ဆူညံသံကို ကြားလိုက်ရပြီး အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ညံလာသော
အသံများ နီးကပ်လာသည်။

“အလကားကောင်တွေ မြန်လိုက်ကြတာ၊ ဆယ်မိနစ်လည်း မပြည့်ဘူး”
ကိုင်အသံက စိတ်ပျက်သံ။ စင်မြင့်ပေါ်မှ ကိုင် ဆင်းလာပြီး လူစီးကြောင်းထဲ
ဝင်ရောရန် တံခါးနားသွားသည်။ ဟန်နီသည် ခေါင်းကို မော့၊ ပါးစပ်ကို ရွဲ့
လိုက်ပြီး ဆက်ထိုင်နေသည်။

ခြေဆောင့်သံ၊ ဖိနပ်သံ၊ သံသေးသံကြောင်များ လှေကားထစ်ထိ လျှံလာပြီး
စကြိုပေါ် ရောက်လာသည်။ စာသင်ခန်းကြီးတစ်ခန်းလုံး ရုတ်ခြည်း ညံထွက်
သွား၏။ ဟန်နီနှင့် ကိုင်တို့၏ သန်မာသော အတန်းဖော် နှစ်ဆယ့်ငါးဦးသည်
လက်များ အိတ်ထဲ ထည့်လို ထည့်၊ တွဲလောင်းချလို ချနှင့် ကိုယ့်ထိုင်ခုံရှိရာဆီ
ကွေ့ပတ်လျှောက်လာကြပြီး သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ အချို့
ကျောင်းသားများက ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး မျက်နှာချိုသည်။ အချို့က သံသယနှင့်
သုန်မှုန်နေကြ၏။

တော့တင်းဟော့ဆိုသော ငတိကား အတန်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။ အလုံး
သိသော အနီပုဂ္ဂိုလ်လေးသည် ကျောင်းနေစဉ် သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ
မဖြေနိုင်သည့် မေးခွန်းမရှိ။ ထိုဂုဏ်သတင်းမျိုးဖြင့် ကျော်ကြားခြင်းမှာ သူ၏

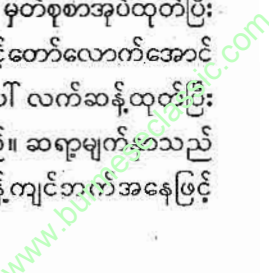

ကြိုးစားအားထုတ်မှုကလည်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပါသည်။ သူမဖြေနိုင်မည့် မေးခွန်းမျိုးမမေးမိရန် ဆရာများက သတိထားခြင်းကြောင့်လည်း ပါသည်။ တော့တင်းဟောလေး မဖြေနိုင်ပါက လူသားတို့၏ ပြီးပြည့်စုံမှုအပေါ် ဆရာများ နာကျင်ခံစားရမည်။ ရှက်ရမည်ကို စိုးရိမ်၍ သူတို့ဘာသာ မမေးခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသူငယ်၏ ရွှေရောင်ဆံပင်များက မှန်သားလို ချောမွတ်နေသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်များ ပေါက်နေသော ဦးခေါင်းထဲ ရိုက်သွင်းထားသည့် ကိစ္စများက မနည်းမနော။ ကျပ်ညပ်နေလောက်ပြီ။ မျက်လုံးများက အညိုရောင်။ အသေ အချာ သ ထားသော ဂျက်ကက်အင်္ကျီ၏ တိုနဲ့နဲ့ လက်များထဲမှ သူငယ်၏ လက်တံရှည်ကြီးက ထွက်နေသည်။ ဟန်နီဘေးနားတွင် ထိုင်သူဖြစ်၍ အတန်း ဖော်ကို စဉ်းလဲမှုလေးစွက်ထားသော အပြုံးဖြင့် မပွင့်တပွင့်ပြုံးပြပြီး ထုံးစံအတိုင်း ဗလုံးဗထွေး နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် ကျောင်းခေါ်ချိန်စာအုပ်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ဖြည့်နေသည်။ လက်ချောင်းသွယ်များကို ရှေ့ဆန့်ထုတ်ထားသော ကလောင်တံ ကိုင်ဟန်သည် မနိုင်ယှဉ်သာလောက်အောင် မှန်ကန် တိကျလွန်း နေ၏။ အနီးပတ်ပတ်လည်မှ ပုဂ္ဂိုလ်လေးများကား သမ်းသူ သမ်း၊ ရယ်သူ ရယ်၊ စာကျက်သူ ကျက်၊ အော်ကျယ်အော်ကျယ် လေဖောသူ ဖောနှင့် ရှိနေကြသည်။

နှစ်မိနစ်အကြာတွင် အပြင်ဘက်မှ ခြေသံကြားရပြီး ရှေ့ဆုံးခုံတန်းမှ ကျောင်းသားများ မတ်တတ်ရပ်ကြသော် နောက်ခုံမှ ကျောင်းသားအချို့လည်း ရှေ့ခုံကို နမူနာယူ၍ ရပ်ကြသည်။ အခန်းတွင်း ဆရာဘော်လာစတက် ဝင်လာစဉ် ကျန်ကျောင်းသားတို့ စကားပြောပင် မပျက်ကြ။ ဆရာဘော်လာစတက် အခန်း တွင်း ဝင်၊ ဦးထုပ်ကို တံခါးတွင်ချိတ်ပြီး စင်မြင့်ဆီ လျှောက်သွားသည်။

အသက် လေးဆယ်တွင်း ဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဆရာ ဘော်လာစတက်သည် ကြည့်ကောင်းရုံ ဝဖြိုးပြီး ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ မုတ်ဆိတ်တိုနဲ့နဲ့၊ နှင်းဆီရောင် အသားအရည်နှင့် ပြေပြစ်ချောင်သော ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်တို့ကို လိုက်စားဟန် ခိုသော နှုတ်ခမ်းစိုစိုတို့ကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ ဘာမှမပြောဘဲ မှတ်စုစာအုပ်ထုတ်ပြီး စာရွက်များ လှန်နေစဉ် အခန်း၏ အခြေအနေက မသင့်တော်လောက်အောင် ညံ့လာသဖြင့် ဆရာ ခေါင်းမောကြည့်သည်။ စာရေးခုံပေါ် လက်ဆန့်ထုတ်ပြီး အားမပါသည့် လက်သီးကြီးကို လေထဲ ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ ဆရာမျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်းနီရဲလာပြီး နီညိုရောင်ဖြစ်လာရာ ဆန့်ကျင်ဘက်အနေဖြင့်

မှတ်ဆိုတ်များက ဝါတာတာဖြစ်သွားသည်။ စကားတစ်လုံးလောက် ပြောထွက်ရန် နှုတ်ခမ်းကို မိနစ်ဝက်ခန့် ဟန်ရေးပြင်နေပြီး နောက်ဆုံး စကားတစ်လုံး ထွက်လာသည်။

“ကောင်းပြီ”

နောက်ထပ် တစ်လုံးထွက်လာအောင် ကြိုးစားနေဆဲဖြစ်သော်လည်း အဆုံးတွင် လက်လျှော့ကာ မှတ်စုစာအုပ်ထဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ကြည့်နေသည်။ ထိုပုံစံမှာ ဆရာ ဘော်လာစတက်၏ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ဖြစ်သည်။

မူလက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိသော်လည်း စကားထစ်မှုကြောင့် စာသင်ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်လာသော ဆရာဘော်လာစတက်သည် တစ်နည်းအားဖြင့် လူပျိုကြီးဖြစ်ပြီး ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းသောက်ကာ လက်တွင် စိန်လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း ဝတ်ထားသည်။ အလုပ်ချိန်အတွင်း ဝယ် ဘဝတူဆရာများ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော်လည်း အလုပ်ချိန်ပြင်ပတွင် မြို့ပေါ်မှ လူပျိုသိုးကြီးများ၊ မြို့စောင့်တပ်မှ အရာရှိများနှင့် အချိန်ဖြုန်းတတ်သည်။ အကောင်းဆုံးဟိုတယ်တွင် တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် အာဟာရဖြည့်တင်းပြီး ကလပ်အသင်းဝင်လည်း ဖြစ်သည်။ လမ်းပေါ်တွင် သူ့ကျောင်းသားဟောင်းများနှင့် အချိန်မတော်တွေ့ပါက အတန်းထဲမှာကဲ့သို့ ပါးစပ်ပြင်ကာ “မင်္ဂလာပါ” ဟု ပြောထုတ်လိုက်ပြီး နှစ်ဖက်စလုံး တန်းလန်းကြီး ရပ်သွားတော့၏။ ဟန်နီဦးလေး ခရစ်ရှန်းနှင့် ဆရာဘော်လာစတက်သည် ရောင်းရင်းကြီးများဖြစ်ခဲ့၍ ဆရာဘော်လာစတက်ကို ဟန်နီ ကြောက်ရန်မလို။

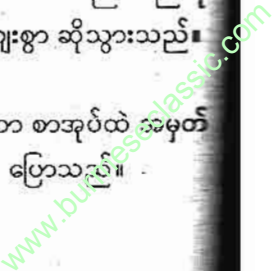
“ကောင်းပြီ” ဟု ဆရာဘော်လာစတက် ပြောပြီး စိန်လက်စွပ် ဝတ်ထားသော ပျော့တွဲတွဲ လက်သီးကို ဝှေ့ကာ မှတ်စုစာအုပ်ထဲ ပြန်ကြည့်သည်။

“ပါလီမင်... သင်္ခေပကို ဆို”

အတန်းတစ်နေရာမှ သေးသေးညှက်ညှက် ပါလီမင်ဆိုသော ကျောင်းသား မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်ကို မြင်နိုင်ရန်မလွယ်။ ထိုကျောင်းသားသည် လည်ကို ဆန့်၍ စိတ်လှုပ်ရှားသော အပြုံးလေးဖြင့် ချိုသာယဉ်ကျေးစွာ ဆိုသွားသည်။

“မှန်တယ် ပါလီမင်”

ဆရာဘော်လာစတက် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ စာအုပ်ထဲ အမှတ်ကောင်းကောင်း ခြစ်လိုက်ပြီး “ဟိန်ရေစိ၊ ဆက်ဆို” ဟု ပြောသည်။

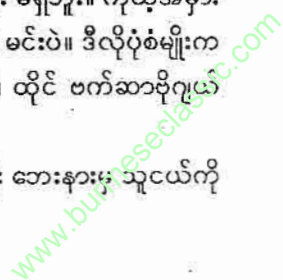
မိမိကိုယ်ကို ဒုက္ခမပေးတတ်သော အရပ်ရှည်ရှည် လူဆိုးလေး ဟိန်ရေစီသည် လက်ထဲဆော့နေသော ဓားကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်၍ တဟွပ်ဟွပ် ချောင်းဆိုးကာ အောက်နှုတ်ခမ်းပွင့်လျက်သား ဆူဆူညံညံ ထိုင်ရာမှ ထလာသည်။ လူလိမ္မာလေး ပါလီမင်၏ အမည်ကိုခေါ်ပြီး ဟိန်ရေစီကို ဆက်ခေါ်သည်ကို ကျောင်းသားများ မကြိုက်ကြ။ စာသင်ခန်း နွေးနွေးလေးထဲ ကျောင်းသားများ ငိုက်နေကြသည်။ ဓာတ်ငွေ့မီး၏ တစ်စီအသံနှင့်အတူ အချို့ အိပ်မောကျစပြုပြီ။ ကျောင်းပိတ်ရက်အပြီး ကျောင်းသားအားလုံး မောပန်းနေကြကာ မနက်စောစော သွား တဂတ်ဂတ်ရိုက်လျက် တညည်းညူညူဖြင့် နွေးထွေးအိပ်ရာမှ ခွာခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် စာတစ်ပုဒ်လုံးကို ပါလီမင်လေးတစ်ယောက်တည်းသာ ဆက်ဆိုသွားစေချင်သည်။ ဟိန်ရေစီက ပြဿနာရှာမည် မုချ။

“အဲဒါသင်တုန်းက ကျွန်တော် အတန်းထဲမှာ မရှိဘူးဗျ” ဟိန်ရေစီ ပြောပုံက ရိုရိုကျိုးကျိုးမရှိ။ ဖမာမခန့်နိုင်သည်။

ဆရာဘော်လာစတက်သည် ပါးစပ်ပြင်သည်။ လက်သီးယမ်းသည်။ စကားပြောရန် အားထုတ်သည်။ မျက်ခုံးပင့်၍ ဟိန်ရေစီဆိုသော ငနဲလေးကို ကြည့်သည်။ စကားပြောရန် အားထုတ်ရသဖြင့် ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါ ဖြစ်လာပြီး နောက်ဆုံး “ကောင်းပြီ” ဆိုသော စကားတစ်လုံး ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ဆရာဘော်လာစတက် ပါးစပ်မှ စကားလုံးများ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ထွက်လာသည်။

“မင်းက ဘာအလုပ်မှကို မလုပ်တာ ဟိန်ရေစီ။ မင်းမှာ ပေးစရာ ဆင်ခြေ အသင့်ရှိတယ်။ အဲဒါသင်တုန်းက မင်းဖျားနေတယ်ဆိုရင်တောင် မင်း ရအောင် လုပ်ထားနိုင်ရမယ်။ ဒီအပြင် ပထမပိုင်းက ကပ်မသင့်မီအခြေအနေနဲ့ပတ်သက်ရင် ဒုတိယပိုင်းက ကပ်သင့်ပုံ၊ တတိယပိုင်းက ကပ်သင့်ပြီး အခြေအနေဆိုတာ မင်းလက်ချောင်းလေးတွေ ချိုးပြီး ရေသွားရုံနဲ့ သိနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ အသုံးလည်းမချတတ်ဘူး။ စိတ်ဝင်စားမှုလည်း မရှိဘူး။ ကိုယ့်အမှားကိုယ် ဝန်မခံတာလည်း မင်းပဲ။ ဆင်ခြေပေးတာလည်း မင်းပဲ။ ဒီလိုပုံစံမျိုးက ကြာပြီဆိုတာ မင်း တိုးတက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ဟိန်ရေစီ၊ ထိုင် ဗက်ဆာဗိုဂျယ် ဆက်ဆို”

အရေထူနေပြီဖြစ်သော ဟိန်ရေစီသည် ထိုင်ချပြီး ဘေးနားမှ သူငယ်ကို

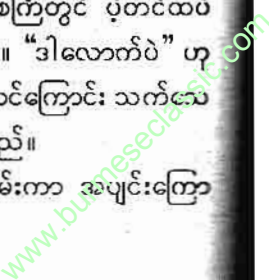

ပြောင်ချော်ချော် တီးတိုးပြော၍ မောင်းချစားကို ပြန်ထုတ်သည်။ ဗက်ဆာဗိုဂျယ် ဆိုသော ကျောင်းသား ထိုင်ရာမှ ထသည်။ မျက်လုံးမိုးမိုး၊ နှာခေါင်း တိုတို၊ နားရွက် ကားကား၊ သွားဖြင့်ကိုက်ထားသော လက်သည်းများ၊ ထိုကျောင်းသား သည် သင်္ဃေပကို တအိအိရွတ်ဆိုသွားသည်။ ရှေ့မှကျောင်းသား၏ နောက် ကျောကို အကာအကွယ်ယူကာ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ဖွင့်ပြီး နံရံကိုကြည့်လိုက်၊ ရောင်းဆိုးလိုက်နှင့် ပီဘီ သူတော်ကောင်းလေးနှယ် မှင်သေသေဖြင့် ဖတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗက်ဆာဗိုဂျယ် လုပ်ပုံ အရုပ်ဆိုးလှသော်လည်း ဆရာ ဘော်လာ စတက်က ချီးမွမ်းလိုက်ရသည်မှာ အမော။

ထို့နောက် သင်ခန်းစာ ဆက်သင်သည်။ ဖွင့်ထားသော သမ္မာကျမ်း စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်သွားကြရင်း ရှင်းပြရန် လိုအပ်သည့်နေရာတိုင်းတွင် ဆရာ ဘော်လာစတက်သည် 'ကောင်းပြီ' ဆိုသော စကားလုံးကို မှုတ်ထုတ်ကာ စကား အနည်းအကျဉ်းဖြင့် ရှင်းသွားသည်။ မည်သူမျှ နားထောင်မနေ။ အခန်းတွင်းဝယ် ငိုက်မျဉ်းမှုက လွမ်းမိုးထားသည်။ လေနွေးနွေးများ ဝင်လာခြင်း၊ ဓာတ်ငွေ့ဖြင့် အပူပေးထားခြင်း၊ အခန်းတွင်းမှ နှစ်ဆယ့်ငါးဦးသော အသက်ရှူ အပူထုတ်လွှတ် နေသည့် ခန္ဓာဇီဝရုပ်များ၊ စသည်တို့ကြောင့် အပူချိန်က တက်လာသည်။ နွေးထွေးမှု၊ ဓာတ်ငွေ့မီး၏ တစ်ဖက်အသံနှင့် စာဖတ်နေသူ၏ အသံက ကျောင်းသား များကို ချောသိပ်သလို အိပ်မွေ့ချနေ၍ နိုးသည့်လူထက် အိပ်ပျော်နေသည့်လူက ပိုများသည်။ 'ကိုင်' သည် အက်ဂါအလန်ပိုး၏ စာအုပ်ကို သမ္မာကျမ်းစာအုပ် ကြား ညှပ်၍ ဖတ်နေသည်။ ဟန်နီက ကျောမှီဖြေလျက် ပါးစပ်ပွင့်လျက်သား ပူထွက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် သမ္မာကျမ်းစာကို ကြည့်နေရာ စာလုံးများကို မမြင်ဘဲ မည်းမည်းကြောင်းများသာ မြင်နေသည်။ ယခုလို ငြိမ်းချမ်းစွာ တစ်နေကုန် ဖြတ်သန်းချင်ပါသော်လည်း အရာရာတိုင်းတွင် နိဂုံးရှိသည့်အတိုင်း ယခုလည်း စာသင်ချိန် ပြီးသွားပြန်သည်။

အိပ်ချင်မူးတူး ဦးနှောက် နှစ်ဆယ့်ငါးလုံးကို စကြိုတွင် ပဲ့တင်ထပ် သွားသော စူးရှခေါင်းလောင်းသံက လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ "ဒါလောက်ပဲ" ဟု ဆရာ ဘော်လာစတက်က ပြောပြီး တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြောင်း သက်သေ အဖြစ် ကျောင်းခေါ်ချိန်စာအုပ်ထဲတွင် လက်မှတ်ထိုးသည်။

ဟန်နီသည် စာအုပ်ကို ပိတ်၍ တဝါးဝါး သမ်းကာ အပျင်းကြော

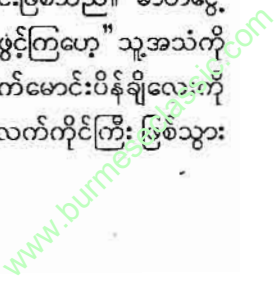

ဆန့်လိုက်သည်။ အကြောအခြင်များ ဖြေလျော့ချလိုက်သော် သူ့နှလုံးက ချက်မှန်မှန် ခုန်နေသည်။ လက်တင်စာသင်ချိန် ရောက်တော့မည်။ ကိုင့်ကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်သော် အတန်းချိန် ပြောင်းသွားမှန်းပင် သိပုံမရဘဲ စာဖတ်နေသည်။ ဟန်နီ သည် လက်တင်စာအုပ်ကိုထုတ်ပြီး ယနေ့ အလွတ်ကျက်လာရမည့် စာပုဒ်ကို ကြည့်သည်။ ခဲတံဖြင့် မွှေနေအောင် ရေးထားသော စာကြောင်းများက သူ့အတွက် အစိမ်းသက်သက်။ ယခုမှ မှတ်မိအောင် ကျက်နေ၍ အပို။ စာတစ်ကြောင်းကို အရကျက်မည် ကြံသော်လည်း ပထမဆုံးစာကြောင်းကိုပင် သူ နားမလည်။

ကျောင်းခေါ်ချိန်စာအုပ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော 'တော့တင်းဟော့' ဘက်လှည့်၍ စာကြောင်းအဓိပ္ပာယ်ကို မေးသည်။ "ဘာလဲ" တော့တင်းဟော့ စာဆက်ရေးနေမြို့။ "မိုးနတ်မင်းသားရဲ့ သစ်ပင်ပေါ်က ဝက်သစ်ချသီးတဲ့၊ ငါလည်း သိပ်မသိဘူးကွ"

"ငါ့အလှည့်ရောက်ရင် ငါ့ကို နည်းနည်းပြောပြပါကွာ... နော်"

ဟန်နီသည် စာအုပ်ကို တွန်းထုတ်ပြီး တော့တင်းဟော့ကို ခေယယပြောသည်။ တော့တင်းဟော့က အေးတိအေးစက်ဖြင့် တော်ရီရော်ရီ ခေါင်းညိတ်ပြသော် ဟန်နီ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ ခုံပေါ်မှ ဘေးတိုက်လျှောဆင်းပြီး မတ်တတ်ရပ်သည်။ မြင်ကွင်းက ပြောင်းလဲသွားပြီ။ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသော ဆရာ ဘော်လာစတက်နေရာတွင် လူဖလံကလေးက စင်မြင့်တွင် မျက်နှာထားဖြင့် မတ်မတ်ရပ်နေသည်။ မုတ်ဆိတ်ဖြူ ကျိုးကျဲကျဲ၊ လှန်ချထားသော ကော်လာကျဉ်းကျဉ်းမှ ထိုးထွက်နေသည့် လည်ပင်းနီနီနှင့် ထိုဆရာ၏ အမည်မှန်သည် ဆရာဟစ်ကော့ဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းသားများက 'ပင့်ကူ' ဟု ခေါ်သည်။ ထိုဆရာသည် ဦးထုပ်ချွန်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားသည်။ လက်ပေါ်တွင် အမွှေးဖြူဖြူများ။ ထိုဆရာ၏ တာဝန်မှာ စာသင်ချိန် အပြောင်းအလဲ နားချိန်လေးတွင် စာသင်ခန်းများကို တာဝန်ယူရခြင်းဖြစ်သည်။ "ဓာတ်ငွေ့မီးကို ပိတ်လိုက်၊ နေကာတွေကို ပင့်၊ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်ကြဟေ့" သူ့အသံကို ဩဇာညောင်းသည်ထက် ညောင်းအောင် ပြော၍ လက်မောင်းပိန်ချိလေးကို အားသွန်ခွန်စိုက် ဝှေ့ယမ်းပြနေရာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်ရိုးလက်ကိုင်ကြီး ဖြစ်သွားတော့မလိုပင်။

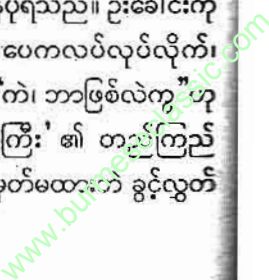

“လူတိုင်း အောက်ကို ဆင်းမယ်။ လေကောင်းလေသန့်ရှူမယ်။ မြန်မြန် လုပ်ကြဟေ့”

ဓာတ်ငွေ့ကိုပိတ်၍ နေကာများ ပင့်တင်လိုက်သော် ရွှေဝါရောင် နေ့ အလင်းရောင်က အခန်းတွင်း အလျှံပယ် ဖြာကျလာသလို ပြတင်းကျယ်ကြီးမှ အေးမြမြ မြူထူက တွန်းထိုးဝင်ရောက်လာသည်။ အတန်းခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်မှလွဲ၍ ကျန်ကျောင်းသားများအားလုံး ဆရာဟစ်ကော့နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။

တံခါးဝတွင် ဟန်နီနှင့် ကိုင် ဆုံမိကြပြီး လှေကားမှ အတူတကွ ဆင်းသည်။ ဗိသုကာပုံစံအရ မှန်ကန်နေသော ဆင်ဝင်ကို ဖြတ်လာကြစဉ် ကျောင်းသားအားလုံး တိတ်နေကြသည်။ ဟန်နီကိုကြည့်ရသည်မှာ သနား စရာပင်။ နေကောင်းပုံမရ။ ကိုင်က အတွေးနက်နေသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်လာပြီး အခြား အရွယ်စုံကျောင်းသားများနှင့်အတူ အနီရောင် စိုစိုစွတ်စွတ် ကျောက်ပြားများပေါ် နေရာဝင်ယူကြသည်။

အသက်ငယ်ငယ် ရွှေရောင်မှတ်ဆိတ်ချွန်နှင့် ဆရာဂိုဒင်နာ ခေါ် ‘အဝတ် ပုံကြီး’ ကို တွေ့ရသည်။ မက္ကလင်းဘု(ဂ်)နှင့် ဟိုစတိန်မြေပိုင်ရှင်များမှ ဆင်းသက် လာသူဖြစ်၍ ဝတ်ပုံစားပုံသည် အခြားကျောင်းဆရာများနှင့်မတူဘဲ ငယ်စဉ် တုန်းက ဗျူရိုကရက်စတိုင် မပျောက်ဘဲ ရှိနေသည်။ လည်ပတ်က ပိုးသား ကုတ်အင်္ကျီက ကြွားကြွားရွားရွား၊ ဘွတ်ဖိနပ်အောက်ခုံကို သားရေပတ်များဖြင့် တွဲထားသည့် ဘောင်းဘီရှည် တကားကားနှင့် ရောင်စုံအနားကွပ် လက်ကိုင် ပဝါကို ရေမွှေးဆွတ်ပြီးမှ သုံးသည်။ မိသားစုရိုးရိုးကြီးမှ ဆင်းသက်ခဲ့ပုံရ၍ ဝတ်စားပုံက ပုံသိပ်မလော။ ဥပမာ ဧရာမခြေထောက်ကြီးက ထိပ်ချွန်ဘွတ်ဖိနပ်နှင့် မလိုက်ဖက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဆရာဂိုဒင်နာ၏ ဖောင်းဖောင်းကစ်ကစ် နီစပ်စပ် လက်ကြီးများက အလုပ်မရှိ၍ ထိုလက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက ပွတ်၍ ဆုပ်လိုက ဆုပ်ထားလေ့ရှိသည်။ ကိုယ့်လက်ကိုယ်ပြန်သဘောခွေနေပုံရသည်။ ဦးခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ နင်းကန်စောင်းထားတတ်ပြီး မျက်လုံး ပေကလပ်လုပ်လိုက်၊ နှာခေါင်း ရှုံ့လိုက်၊ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဟလိုက်နှင့် “ကဲ၊ ဘာဖြစ်လဲကွ” ဟု မေးနေသယောင်ရှိသည်။ သို့သော် ထိုဆရာ ‘အဝတ်ပုံကြီး’ ၏ တည်ကြည် ရည်မွန်မှုက မျိုးစုံသော စည်းကမ်းဖောက်ခြင်းများကို အမှတ်မထားဘဲ ခွင့်လွှတ်

တတ်သည်။ ကျောင်းဝင်းထဲဆင်းလာသော ကျောင်းသားအချို့သည် ဆယ့်
 တစ်နာရီ သင်ခန်းစာအတွက် စာကြွေးများကျက်ရန် စာအုပ်ယူလာပါက သူ၏
 ဘော်ဒါကျောင်းသားများက ဒရဝမ်ကြီးအား ငွေပေးပြီး မုန့်ဝယ်ခိုင်းပါက၊
 သုံးတန်းကျောင်းသားနှစ်ဦး အင်အားပြိုင်ရာမှ သတ်ကြပုတ်ကြပြီဆိုလျှင် ၎င်းတို့
 အနားသို့ အင်အားပြပါ ရဂူလေးများ ချက်ချင်းဝိုင်းလာပါက၊ ကလိမ်ကကျစ်
 လုပ်တတ်သည့် ကျောင်းသား၊ သူရဲဘောကြောင်သည့် ကျောင်းသား သို့မဟုတ်
 အားနည်းသော ကျောင်းသားကို အခြားကျောင်းသားများသည် ရေဘုံတိုင်နား
 ကောင်းကောင်းပညာပြနေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံများ၊ အားလုံးကို
 ‘အဝတ်ပုံကြီး’ က အမှုမထား အရေးမယူပေ။

ဟန်နီ၊ ကိုင် တို့နှင့်အတူ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေကြရသော
 အပေါင်းအဖော်ကလေးများသည် နုနုနယ်နယ်လေးများမဟုတ်ဘဲ ကျန်းမာ
 သန်စွမ်းကြသည်။ အမိတိုင်းပြည်၏ စံပြကလေးများကား ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း
 နိုင်၏။ ၎င်းတို့၏ ဗလုံးဗထွေးပြောစကားများက ညစ်တီးညစ်ပတ်။ ၎င်းတို့
 အထင်သေးဆုံးပြစ်ချက်ကား နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုနှင့် ကြော့ကြော့ကလေး နေထိုင်
 တတ်မှု၊ ၎င်းတို့ တန်ဖိုးအထားဆုံး ပါရမီကား ဆေးလိပ်၊ အရက်၊ အားကစား
 နှင့် ခွန်အားဗလတို့ဖြစ်သည်။

ဟန်နီနှင့် ကိုင်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောပုံသည် အခြားကျောင်းသားများ
 စကားပြောပုံနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးဆန့်ကျင်နေသည်။ မိတ်ဆွေလေးနှစ်ယောက်၏
 ခင်မင်မှုကို ကြာမြင့်စွာကတည်းက တစ်ကျောင်းလုံးသိပြီးဖြစ်ရာ ကျောင်းသား
 များက နားမလည်နိုင်ကြ။ ဆရာများကမူ ထိုမိတ်ဆွေအဖြစ်သည် သဘာဝ
 မကျလှ၊ အနာဂတ်ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်ဟု သံသယရှိကြသည်။
 ကိုင်၏ ရိုင်းစိုင်းမှု၊ ကလန်ကဆန်နိုင်မှုကိုသိပြီး ကိုင်ကို ရွံ့ကြသည်။ ဟန်နီ
 ကိုမူ လူကောင်ကြီးကြီး ဟိန်ရေစီကပင် လက်ဖျားနှင့်မထိရဲ။ သူရဲဘောကြောင်ရ
 ကောင်းလား၊ အဝတ်အစား ကြော့ကြော့မော့မော့ ဝတ်ရကောင်းလားဟူ၍
 ကျောင်းသားတိုင်းကို ချနေကျဖြစ်သော ဟိန်ရေစီသည် ဟန်နီဆံပင်လေးများ၏
 နူးညံ့မှု၊ ခြေလက်များ သိမ်မွေ့မှု၊ ရှက်ရွံ့ဝမ်းနည်းသော အကြည့်တို့ကို အံ့သြ
 နေရသည်။

“ငါကြောက်တယ်ကွာ”

ဟန်နီက ကိုင့်ကို ပြောပြီး ဂျက်ကက်အကျိုကို တင်းတင်းဆွဲ၍ ကျောင်းနံရံကို မှီလိုက်သည်။ ဟန်နီသည် တသမ်းသမ်းတဝေဝေနှင့် ချမ်းတုန် နေသည်။

“ငါသိပ်ကြောက်တာပဲ ကိုင့်၊ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာနေတာပဲ။ ငါ့ကို ပြောစမ်းကွာ၊ ဆရာမင်တယ်စက်က ကြောက်စရာကောင်းလား၊ မင်းဘာသာ မင်းပြော။ ဒီလက်တင်သင်တန်းချိန်ပြီးသွားရင် ကောင်းမှာပဲ။ ဒီတစ်ခါလည်း အမှတ်မကောင်းရင်...”

ကိုင့် အတွေးနက်နေဆဲ။

“ဒီဇာတ်ကောင်ရဲ့စရိုက်က သိပ်ပီပြင်တယ်ကွာ”

ကိုင့် ဗြုန်းစားကြီး ထပြောသည်။

“စောစောက တစ်ချိန်လုံး ငါဖတ်နေတာကွ၊ ငါသာ အဲဒါမျိုး ရေးနိုင်ရင် တော့ကွာ” ကိုင့်သည် စာရေးခြင်းကိစ္စထဲ နစ်မြုပ်နေသည်။ စာကြွေးများမလုပ်ဘဲ တခြားလုပ်စရာရှိနေ၍ ဆိုသည်မှာ ဤစာရေးခြင်းကိစ္စကို ရည်ညွှန်းမှန်း ဟန်နီ သိပြီးသား။ ပုံပြင်ရေးရန်သာ စိတ်သန်သော ‘ကိုင့်’ သည် ယခုအခါ ကြိုးစားစ ပြုပြီ။ တလောကပင် စိတ်ကူးယဉ်စရာ နတ်သမီးပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ရေးသားပြီးစီး ခဲ့သည်။ ထိုပုံပြင်ထဲတွင် စွန့်စားခန်းများက မနည်းမနော။ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ အောက်ဘက်မှ တောက်ပနေသော သတ္တုများအကြောင်း၊ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော မီးများအကြောင်း၊ သဘာဝ၏ ရှေးဦးအင်အားနှင့် ဝိညာဉ်များလဲလှယ်ခြင်း၊ ရောစပ်ခြင်း၊ အသွင်ပြောင်းခြင်း၊ မွမ်းမံခြင်း စသည်တို့ကို ပိုပိုသာသာ ရေးသား ထားရုံမက ရသမြောက်အောင် ဖွဲ့ထားသည်။

ထိုပုံပြင်ကို ဟန်နီ သိသည်။ ကြိုက်လည်း ကြိုက်သည်။ သို့သော် လောလောဆယ် ကိုင့်ဝတ္ထုကိုရော အက်ဂါအလန်ပိုး၏ ဝတ္ထုကိုရော သူ မတွေးအား။ သူ သမီးဝေလိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းချသည်။ မကြာ သေးခင်က စန္ဒရာပေါ် သူစပ်ခဲ့သည့် တေးသွားကို ညည်းသည်။ ဟန်နီအကျင့် ဖြစ်၏။ နှလုံးခုန် မမှန်ပါက၊ တလုပ်လုပ်ဖြစ်လာပါက ဟန်နီသည် သက်မ ကြီးကို ချ၊ ရှည်လျားသော ပင့်သက်ကို ရှူပြီး နှလုံးငြိမ်အောင် လုပ်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်တိုင်စပ်သော တေးသွား သို့မဟုတ် အခြားလူ၏ တေးသွားကို ညည်းသည်။

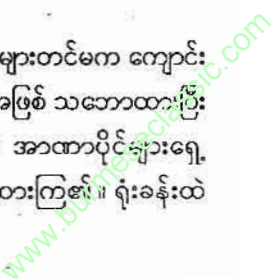

“ဟိုမှာကြည့်... ‘အရှင်ကြီး’ လာပြီကွ။ သူ့ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတာ”
ကိုင်က ပြောသော် ဟန်နီ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ အရယ်ကိုရပ်၍
မရ။ ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါအုပ်ပြီး ကိုင် ပြောသည့် ‘အရှင်ကြီး’ကို ကြည့်သည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဝူလစ်ဖြစ်၏။ မိုးထိုးနေသော အရပ်အမောင်း၊
အနားခေါက် ဦးထုပ်၊ မုတ်ဆိတ်တုတ်တုတ်၊ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့ တိုနန့်နန့် ဘောင်းဘီရှည်၊
ညစ်ထပ်ထပ် အင်္ကျီလက်ခေါက်များ...။ ထိုကျောင်းအုပ်ကြီးသည် ရေပိုက်
ခေါင်းကို လက်ညှိုးညွှန်၍ လမ်းခင်းကျောက်ပြားများပေါ် ရှူးရှူးရှဲရှဲနှင့် ဒေါသ
တကြီး လျှောက်လာသည်။ ရေပိုက်ခေါင်းမှ ရေများ ထွက်ကျနေသည်။ အပျက်
အစီးကို ပြင်ရန် ကျောင်းသားများ ပြုခဲလာကြပြီးနောက် ရေပိုက်ခေါင်းဘေးတွင်
မတ်တတ် ရပ်ကာ ရေပိုက်ခေါင်းကိုတစ်လှည့်၊ ဆရာကြီး ဝူလစ်ကို တစ်လှည့်
ကြည့်ကြသည်။ မျက်နှာကြီး နီရဲ၍ ကသာကမျော လျှောက်လာသော အဝတ်ပုံ
ကြီးသည် အသံသြကြီးဖြင့် ဘာတွေမှန်း မသိပြောနေသည်။

ဆရာ ဝူလစ်သည် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ ဟန်နီအဖေ
နှင့် ဦးလေး လက်ထက်မှ သဘောကောင်းသော သူတော်ကောင်း ကျောင်းအုပ်
ကြီးသည် ဆုံးပါးသွားခဲ့ရာ တစ်ဆက်တည်းလိုပင် ၁၈၇၁ ခု၌ ဆရာ ဝူလစ်သည်
ကျောင်းအုပ်နေရာရခဲ့၏။ ပရပ်ရှား အထက်တန်းကျောင်း ပါမောက္ခရာထူးမှ
ဆင့်ခေါ်ခြင်းခံရသူဖြစ်ပြီး ဆရာ ဝူလစ်နှင့်အတူ ကျောင်းသို့ စိတ်သစ်လူသစ်
အားမာန်သစ်များ ရောက်လာခဲ့သည်။ ရှေးယခင်ကဆိုလျှင် ကျောင်းသင်ခန်းစာ
များကို အချိန်တန်လျှင် ပြီးသွားမည့် ပျော်ရွှင်စရာ စံနမူနာများအဖြစ် သဘော
ထားကာ အေးအေးဆေးဆေး သင်ကြရသည်။ ယခုမူ အမိန့်အာဏာအရ၊ တာဝန်
အရ၊ စွမ်းအား၊ တာဝန်ထမ်းဆောင်မှုနှင့် အမြန်လိုမှုအတွက်သင်ကြရသည်။
ဆရာ ဝူလစ်သည် တာဝန်အရ စကားပြောရပါက ‘ဒဿနပညာရှင်ကင့်၏
အတိအလင်း အမိန့်ပေးမှု’ ဟု ရေးထိုးထားသည့် အောင်လံတံခွန်ကို လေသင့်
တိုင်း ဖွင့်ပြတတ်သည်။

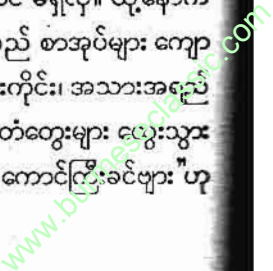
ကျောင်းသည် ဒေသတွင်း စံပြဖြစ်လာသည်။ ဆရာများတင်မက ကျောင်း
သားများကပါ မိမိတို့ကိုယ်ကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသူအဖြစ် သဘောထားပြီး
တိုးတက်နိုင်သမျှ တိုးတက်လာအောင် လုပ်ကြသည်။ အာဏာပိုင်နားရေ၊
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရပ်နိုင်ရန် ဂရုစိုက်ရမည်ဟု ခံယူထားကြ၏။ ရုံးခန်းထဲ

ဆရာဝူလစ်ရောက်လာပြီး သိပ်မကြာ ကျောင်းအိုလေးကို ဖြိုချပြီး ကျန်းမာရေး ဥပဒေသများ၊ အလှအပ ဥပဒေသများနှင့်ကိုက်ညီသော ကျောင်းသစ်ကြီးကို ထဆောက်ရာ အရာရာ ချောချောမောမောပြီးစီးသွားသည်။ သို့သော် ခပ်ရှင်းရှင်း ပေါ်ထွက်လာသော မေးခွန်းမှာ ပျော်ရွှင်စရာ ချစ်စရာကောင်းသော၊ သတ္တိ မခေသော၊ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းများ မွေးဖွားသန့်စင်ရာ ခေတ်မီ အရည် အသွေး နည်းပါးလွန်းသည့် ယခင်ကျောင်းအိုလေးသည် ယခု ကျောင်းသစ်ကြီး ထက်ပို၍ ချစ်မြတ်နိုးစရာကောင်းသည် မဟုတ်ပါလော့ ဟူသည့် မေးခွန်း ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး ဝူလစ် ခေါ် အရှင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က အသိရခက်သည့် စိတ် နှစ်ခုသမား။ ခေါင်းမာပြီး ပဋိညာဉ်တရားတော်များကို မရှုဆိတ်နိုင်သူဖြစ်သည်။ ဒေါသထွက်လည်း ကြောက်စရာကောင်းပြီး၊ ပြုံးနေလည်း ကြောက်စရာကောင်း သည်။ သူ့လက်တွင်းမှ ဩဇာအာဏာကြောင့် သူသည် ပို၍ ထင်တိုင်းကြိတ်တတ် လာပြီး အမျက်ဒေါသကြီးလာသည်။ သူသည် ဟာသတစ်ခုတလေ ပြောတတ် သော်လည်း သူ့ဟာသကို ရယ်သည့် လူရှိပါက ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်တတ် သူဖြစ်သည်။ သူ့ရှေ့မှ ဒူးတုန်နေသော သတ္တဝါလေးများသည် သူ့ရှေ့ရောက် လျှင် မည်သို့ နေရမည်ကို မသိကြတော့ချေ။

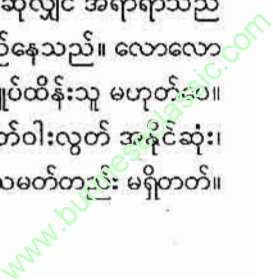
အရှင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရ၍ ကိုင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ အရှင် ကြီးသည် ကစားကွင်းအနံ့ တစ်ဒေါင်းဒေါင်းလျှောက်သွားပြီး နေရာအနံ့ပြန့်ကျဲ နေသော နေ့လယ်စာထုပ်သည် စက္ကူများထံ လက်ညှိုးညွှန်၍ ကျောင်းသား တိုင်းကို ကြောက်ဒူးတုန်သွားစေရန် ဝုန်းဒိုင်းကြိနေသည်။ ဒုတိယစာသင်ချိန် အတွက် ဆရာများ ဝင်လာပြီဖြစ်၍ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်သည် ဂိတ်ဝသို့ ပြေးသွားကြသည်။ ခြောက်တန်းနှင့် ခုနစ်တန်းကို သင်သော သိပ္ပံဆရာများ ဖြတ်အသွား 'ကိုင်'သည် ပိုပိုသာသာလေး ဦးညွတ်ပြလိုက်သည်။ ဆရာများသည် မျက်လုံး နီစပ်စပ်၊ ဖြူရော်ရော်နှင့် ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် မရှိလှ။ ထို့နောက် ဆံပင်များ ဖြူနေသော သင်္ချာပြသည့် ဆရာ အို 'တိုက်'သည် စာအုပ်များ ကျော ထမ်း၍ ဝင်လာသည်။ လက်များက တုန်ချိချိ၊ ခါးက ကိုင်းကိုင်း၊ အသားအရည် ဝါရော်ရော်၊ မျက်စိရွေ့ရွေ့နှင့် ထိုဆရာသည် လမ်းသွားရင်း တံတွေးများ ပေးသွား တတ်သည်။ ကိုင်သည် အသံပြဲကြီးဖြင့် "မင်္ဂလာပါ၊ အသေကောင်ကြီးခင်ဗျား" ဟု

ဆိုလိုက်သည်။ မိုးပေါ်မော့ကြည့်နေသော ကိုင်မျက်လုံးများက တောက်ပစူးရှ လှသည်။

မကြာခင် ခေါင်းလောင်းသံ ကျယ်လောင်စွာ မြည်လာပြီး ကျောင်းသားများ စာသင်ခန်းထဲ ဝင်ကြသည်။ ကိုင် လုပ်ပြသည့်ပုံစံကြောင့် ဟန်နီ အရယ် ရပ်၍ မရသေး။ လှေကားတက်ရင်း နင်းကန်ရယ်နေသဖြင့် အတန်းဖော်များက ကိုင်နှင့် ဟန်နီကို အသားလွတ်ကြီး ရယ်နေရကောင်းလားဟု ခပ်ရင့်ရင့် ကြည့်သွား ကြသည်။

စာသင်ခန်း တစ်ခန်းလုံး ရုတ်ခြည်းတိတ်ကျသွားသည်။ ဆရာ မင်တယ် စက်ဝင်လာ၍ အားလုံးညီညာဖျဖျ မတ်တတ်ရပ်ကြသည်။ ဆရာသည် တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာစဉ် ခေါင်းကိုညွတ်ပြီးမှ အတန်းသားအားလုံး မတ်တတ်ရပ် မရပ် မြင်နိုင်ရန် လည်ကို ဆန့်လိုက်သည်။ ချိတ်တွင် ဦးထုပ်ကို ချိတ်၍ စင်မြင့်ပေါ် သွက်သွက်လျှောက်သွားစဉ် ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်မော့လိုက် လုပ်သည်။ သူ့နေရာသို့ရောက်လျှင် တစ်အောင့်မျှ မတ်တတ်ရပ်၍ ကော်လာအောက်သို့ လက်ညှိုးထိုးသွင်းကာ ပြတင်းမှ အပြင်ကို ကဲကြည့်သည်။ လက်ညှိုးတွင် တံဆိပ်လက်စွပ်ကြီး ဝတ်ထား၏။ ဆရာ မင်တယ်စက်သည် လူလုံးလူဖန် အလောတော်၊ မီးခိုးရောင် ဆံပင်ပါးပါး၊ ဧရာမမုတ်ဆိတ်မွေး၊ မျက်မှန်အောက်မှ တောက်ပနေသော အနီးမှန် နီလာရောင်မျက်လုံးပြာများနှင့် မီးခိုးရောင် သားမွေး ကုတ် အချောစားကိုဖွင့်၍ ဝတ်ထားသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ၏ ခါးလည်လောက်ကို လက်တစ်ဖွင့်ဖြင့် ကိုင်ထားတတ်သော အကျည်းတန်လက်များ၏ လက်ချောင်း များက တိုတိုတုတ်တုတ်။ ဘောင်းဘီရှည်ကမူ အခြားဆရာများအားလုံး နည်းတူ တိုနန့်နန့်။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် 'အဝတ်ပုံကြီး'၏ ဘောင်းဘီပင် တိုနန့်နန့် ဖြစ်နေသည်။ ဗြက်ကျယ်ဖိနပ်များက တောက်ပြောင်နေပြီး တပည့်များကို ရင်းနှီးစွာ ပြုံးပြသည်။ ဆရာ စိတ်ကောင်းဝင်နေသည်မှာ သိသာ၍ တစ်တန်းလုံး စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားကြသည်။ မှန်ရာကို ပြောစတမ်းဆိုလျှင် အရာရာသည် ဆရာမင်တယ်စက် စိတ်ကောင်း ဝင် မဝင်အပေါ် မူတည်နေသည်။ လောလော ဆယ် စိတ်ကြည်သာ နေလည်း တစ်ခုခုဖြစ်လာပါက ချုပ်ထိန်းသူ မဟုတ်ပေ။ မတရားသည့် နေရာတွင် ပညာသားမပါဆုံး၊ စည်းလွတ်ဝါးလွတ် အနိုင်ဆုံး၊ အထူးဆန်းဆုံး ဖြစ်ပြီး သူ့အချစ်တော်များကလည်း တစ်သမတ်တည်း မရှိတတ်။

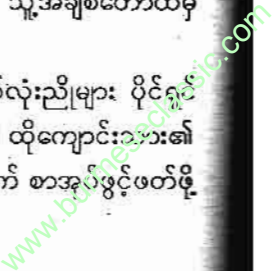
ယနေ့ အချစ်တော် နှစ်ဦး သုံးဦးရလျှင် စာသင်ပြီးချိန်တွင် ဆရာ မင်တယ်စက်သည် အချစ်တော်များကို လူသားစင်စစ်နယ် သဘောထား၍ စကားပြောသည်။ သို့သော် ကျောင်းပိတ်ရက်ကလေး ကျော်သွားသည်နှင့် အကြောင်းမည်မည်ရရ မရှိဘဲ ဆရာသည် အချစ်တော်များကို နန်းချပစ်လိုက်သည်။ လူစားထိုး၍ နန်းတင်သည်။ အချစ်တော် အသစ်ကလေးများ၏ အမှားအယွင်းကို သေသေသပ်သပ် ရရတစိုက်ကျော်လွှားလိုက်သဖြင့် လူသစ်ကလေးများ၏ အမှား အဆမတန် ဆိုးရွားနေလျက်နှင့် လေးစားဖွယ်ရာ ဖြစ်သွားသည်။ ကျန်ကျောင်းသားများ၏ ကော်ပီစာအုပ်များကိုမူ တရားမဲ့သော ဖောင်တိန်ဖြင့် မင်နီများ ရဲရဲတွတ်အောင် ခြစ်ပစ်တတ်၏။

ယခု ဆရာ မင်တယ်စက်သည် မတ်တတ်ရပ်နေရင်း ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ထပ်လိုက်ကာ မှတ်စုစာအုပ်၏ စာရွက်များကို စတင်လှန်သည်။ ဟန်နီသည် စာရေးခုံအောက်တွင် လက်များကို လိမ်ဖယ်နေသည်။ သူ့နာမည် 'ဘီ' စာလုံး လာတော့မည်။ သူ့နာမည်ခေါ်သံ ကြားရတော့မည်။ သူ့ မတ်တတ်ရပ်ရတော့မည်။ သူ စာတစ်ကြောင်းမျှ မရ။ ထိုအခါ ကြောက်စရာ အသံကျယ်ကြီးကို ကြားရတော့မည်။ လောလောဆယ် ဆရာ ဘယ်လောက် စိတ်ကောင်းဝင်ဝင် ဤအရာများ ဖြစ်ပျက်တော့မည်။ တစ်စက္ကန့်ချင်းစီသည် ကြာညောင်းလှပါဘိ။ ဘာသာဝါဒကြောင့် အသတ်ခံရတော့မလို ချောက်ချားရပါဘိ။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) လို့ ခေါ်တော့မည်... ခေါ်တော့မည်။

“အက်ဂါ” ဆရာ မင်တယ်စက်သည် အမည်ခေါ်ပြီး စာအုပ်ပိတ်လိုက်သည်။ အားလုံး အကောင်းဆုံး ဆိုသည့်ပုံစံဖြင့် ဆရာသည် ထိုင်ချလိုက်သည်။

အက်ဂါ ဆိုပါကလား။ အက်ဂါဆိုသည်မှာ ပြတင်းဝနားမှ ဝတုတ်တုတ်ကျောင်းသား အက်ဂါလူဒါကို ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်သည်။ ‘အယ်(လ်)’စာလုံးကို ခေါ်ခြင်းမှာ မယုံနိုင်ဖွယ်ပင်။ ဧကန္တ ဆရာ မင်တယ်စက်သည် အင်မတန် စိတ်ကောင်းဝင်နေ၍ အလှည့်ကျ အမည် ‘ဘီ’ကို မခေါ်ဘဲ သူ့အချစ်တော်ထဲမှ တစ်ယောက်ကို ရွေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အက်ဂါလူဒါ ထရပ်သည်။ ထိုင်းမှိုင်းသော မျက်လုံးညိုများ ပိုင်ရှင်ထိုကျောင်းသား၏ မျက်နှာသည် ခွေးပုကြီးနှင့်ဆင်သည်။ ထိုကျောင်းသား၏ ခုံနေရာသည် ကြံ၍ ဖန်၍ ကောင်းသော နေရာဖြစ်ပါလျက် စာအုပ်ဖွင့်ဖတ်ဖို့

အရေးကိုပင် ထိုကျောင်းသားခမျာ အပျင်းလွန်နေရှာသည်။

“မနေ့က ကျွန်တော် ခေါင်းကိုက်နေလို့ စာမကျက်ခဲ့ပါဘူး”

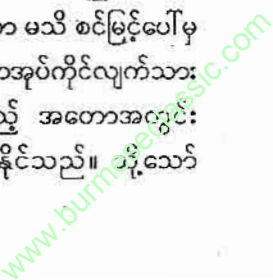
“ဩ... ဒါဆို မင်းက ငါ့ကို ပစ်ထားတယ်ပေါ့၊ ‘ရွှေရောင်လွမ်းသော
ခေတ်’က စာကြောင်းတွေကို မင်းမဆိုနိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ သနားစရာပဲ၊ ခေါင်းမူး
တယ်ဟုတ်လား၊ ဒါဆို စောစောက ပြောပါလား၊ ဘာလို့ ငါနာမည်ခေါ်တဲ့
အချိန်ထိ စောင့်နေတာလဲ၊ စောစောတုန်းကတော့ မမူးဘူးပေါ့။ ဒီသင်ခန်းစာ
တွေကို မင်းလုပ်သင့်တယ်၊ မဟုတ်ရင် မင်း အောင်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ တင်(မ်)
သူ့နေရာ ဝင်စမ်း”

အက်ဂါလူဒါ ထိုင်ချသည်။ ထိုအချိန်ကလေးတွင် အက်ဂါလူဒါသည်
အမုန်းများအားလုံး၏ ပစ်မှတ်ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာစိတ်ဓာတ်အခြေအနေ
ပြောင်းလဲသွားသည်မှာ ရှင်းလင်းပါသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင် သူ့အမည်ကို
မျိုးရိုးအမည် တပ်၍ ခေါ်တော့မည်။

တင်(မ်)သည် နောက်ဘက်ခုံတန်းမှ ကျောင်းသားဖြစ်သည်။ အညိုနု
ရောင် ဂျက်ကက်လေးဖြင့် တောသားပုံပေါက်နေသော ထိုသူငယ်သည် ဆံပင်
ရွှေရောင်ရှိပြီး လက်ချောင်းများက တိုလည်း တို၍ ဗြဲကလည်း ကျယ်သည်။
ပါးစပ်က ကတော့ကလေးနယ်။ ရွတ်ဆိုရာ စာကြောင်းကို အူရားဖားရား ရှာတွေ့
သွားပုံရသည်။ ရှေ့တည့်တည့်ကို ကြည့်နေပုံမှာ ရယ်စရာပင် ကောင်းသေးတော့။
ပြီးမှ ခေါင်းကို ငုံ့ပြီး မူလတန်းကျောင်းသားလေး စာဖတ်သည့်နယ် အသံ
အတက်အကျမရှိ အီလေးဆွဲကာ စာအုပ်ကြည့်၍ ရွတ်သွားသည်။

ဆရာ မင်တယ်စက်သည် အမည်များကို အကွာရာစဉ်လိုက်ခေါ်ခြင်း
မဟုတ်ဘဲ ကျပန်းခေါ်သွားခြင်းဖြစ်၍ ဟန်နီ လွတ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ‘ကိုင့်’
ထံ ပျော်ရွှင်စွာ လှမ်းကြည့်ကာ အကြည့်ချင်းဖလှယ်လိုက်ပြီး စိတ်သက်သာရာ
ရသွားသည်။

တင်(မ်)၏ စာအံသံရပ်သွားသည်။ ဆရာ မင်တယ်စက်သည် ကောင်း
ကောင်းမကြားရ၍လော သို့မဟုတ် လှုပ်ရှားမှုလိုအပ်၍လော မသိ စင်မြင့်ပေါ်မှ
ဆင်းလာပြီး ခုံတန်းများဆီ လျှောက်လာသည်။ လက်ထဲ စာအုပ်ကိုင်လျက်သား
တင်(မ်) အနီးတွင် ရပ်နေသည်။ ဆရာ ဆင်းလာသည့် အတောအတွင်း
တင်(မ်)သည် သူ့စာအုပ်ကို ကမန်းကတန်း ဖွတ်လိုက်နိုင်သည်။ သို့သော်

စာဆက်မဆိုတတ်တော့၊ ကတော့ပုံစံ ပါးစပ်ထဲမှ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ် လိုက်ပြီး ဆရာမျက်နှာကို မသက်မသာကြည့်နေသည်။

“ကဲ... တင်(မ်)၊ ဆက်မဆိုတတ်တော့ဘူးလား”

တင်(မ်)သည် မျက်ခုံးရှုံ့ကာ မျက်လုံးကို လှန်လိုက်သည်။ သက်ပြင်းချပြီး ယောင်ဝါးဝါး အပြုံးလေးဖြင့် “ဆရာ ဆရာက ကျွန်တော့်နား လာရပ်နေတော့ ကျွန်တော် အားလုံး ရှုပ်ကုန်ပြီ” ဟု ဖြေသည်။

ဆရာ မင်တယ်စက် ပြုံးသည်။ မြောက်ကြွမြောက်ကြွ ဖြစ်သွားသည့် အပြုံးဖြစ်၏။ “ကောင်းပြီ ကဲ၊ အားယူပြီး ဆက်ဆို” ပြောပြီး စင်မြင့်ဆီ ပြန်လျှောက်သည်။

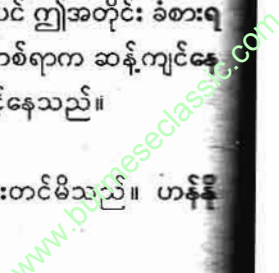
တသားချောလေးက အားယူလိုက်ပါသည်။ စာအုပ်ဆွဲထုတ်ပြီး ဖွင့်သည်။ အခန်းထဲလျှောက်ကြည့်ပြီး မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်အောင် နပန်းသတ်သည့် အသွင်ကို ဆောင်ယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကို ငဲ့လိုက်သော် နဂို တင်(မ်) ပြန်ဖြစ်သွား၏။

တင်(မ်) စာရွတ်ပြီးသွားသော် “သိပ်ကောင်းတယ်” ဟု ဆရာက မိန့်သည်။ “မင်း စာကျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဆိုပုံက ရစ်သမ် မညီဘူးကွ၊ မြှုပ်ထားတဲ့ အကွရာတွေကိုတော့ မင်း နားလည်ပုံရပါတယ်၊ မင်းက တစ်ပုဒ်လုံးကို စကားပြေ ကျက်သလိုများ ကျက်သွားသလား မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်း လုံ့လဝီရိယရှိပါတယ်။ မင်း အကောင်းဆုံး ကြိုးစားခဲ့တာပဲ၊ တယ်သူ မင်းလောက် ကြိုးစားဦးမှာလဲ၊ ထိုင်ပါ”

မျက်နှာကြီး ဝင်းကာ တင်(မ်)ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဆရာက စာအုပ်ထဲ အမှတ်ကောင်းကောင်း ခြစ်လိုက်၏။ ထူးဆန်းသည်က ထိုအချိန်ကလေးတွင် ဆရာတင်မက တင်(မ်)ကိုယ်တိုင်နှင့် အတန်းသားအားလုံးသည် တင်(မ်) တစ်ယောက် သူ၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုအတွက် အမှတ်ကောင်းကောင်း ရထိုက်သည်ဟု ရိုးသားစွာ ခံစားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဟန်နီပင် ဤအတိုင်း ခံစားရသည်။ သို့သော် အတွေးကို ဟိုးအတွင်းပိုင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာက ဆန့်ကျင်နေသည်။ နောက်ထပ် ခေါ်မည့် အမည်ကို ဟန်နီ နားစွင့်နေသည်။

“မူမီ” ဆရာ အမည်ခေါ်လိုက်သည်။

မူမီ ဆိုပါလား။ ဘုရားသခင်ကိုသာ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ဟန်နီ

လွတ်နိုင်သည်။ မူမီ ထရပ်သည်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဖြူရော်ရော်၊ တုန်ယင်သော လက်များနှင့် ထူးထူးခြားခြား ကြီးမားသည့် မျက်မှန်ဝိုင်းကြီးတပ်ထားသော ကျောင်းသားဖြစ်သည်။ ထိုကျောင်းသားတွင် မျက်စိပြဿနာရှိသည်။ အနီးကြည့် အလွန်မှုန်သဖြင့် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်လျှင် စာရေးခုံပေါ်မှ စာကို ဖတ်မရတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် သူ အပတ်တကုတ် စာကျက်ရသည်။ ကျက်လည်း ကျက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယနေ့တွင်မူ နာမည်ခေါ်ခံရလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။ မူမီသည် ပထမ စာလုံးနည်းနည်း ဆိုပြီး ဆက်မဆိုတတ်တော့။ ဆရာက စာထောက်ပေးသည်။ ဒုတိယအကြိမ်တွင် ဆရာ ဒေါသထွက်ပြီဖြစ်၏။ မူမီ စာအံခြင်း လုံးဝရပ်သွား ချိန်တွင် ဆရာမင်တယ်စက်ကို ဒေါမာန်က စီးထားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒီလောက်လေးနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မူမီ၊ ထိုင်၊ ငါ ပြောပါရစေဦး၊ မင်းဟာ ပျင်းလည်း ပျင်း၊ ဖျင်းလည်း ဖျင်းပါလား၊ လွန်လွန်းအားကြီးတယ်”

မူမီ ခံစားသွားရသည်။ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသွားသော သူငယ်ကို ဟန်နီ ကြည့်သည်။ ထိုအချိန်ကလေးတွင် လူတိုင်းစေ့ မူမီကို မုန်းတီးသွားကြပြန်သည်။ ဟန်နီလည်ချောင်းဝ၌ နင်လာသည်။ အော်ဂလီဆန်ပြီး တစ်မျိုးကြီးမှ တကယ့်ကို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ဘာဆက်ဖြစ်မည်ကို ရှင်းရှင်း ကြီးသိနေ၍ သူ ချောက်ချားလာသည်။ မူမီအမည်ဆေးတွင် ဆရာသည် ရက်ရက် စက်စက် ရေးခြစ်လိုက်ပြီးနောက် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မှတ်စုစာအုပ်ထဲ ကြည့်နေ သည်။ စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ယနေ့ စာအံရမည့် အလှည့်ကျ ကျောင်းသားကို ရှာ သည်။ ဆရာ ဘာလုပ်မည်ကို ဟန်နီ ကြိုသိနေသည်။ သူ့နာမည် ခေါ်သံကြား လိုက်ရပုံမှာ အိပ်မက်ဆိုး မက်သည့်နည်း။

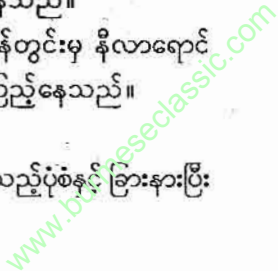
“ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)”

ဆရာ မင်တယ်စက်၏ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)သံစဉ်သည် လေထဲနောက် တစ်ကြော့ လေဟုန်စီးလာပြန်သည်။ ဟန်နီသည် သူ့အကြားအာရုံကို သူ မယုံ နိုင်။ သူ့နားက အူထွက်နေသည်။ ဟန်နီ ထိုင်မြဲထိုင်နေသည်။

“မစ္စတာ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)” ဆရာသည် မျက်မှန်တွင်းမှ နီလာရောင် ပြာတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသည်။

“ဖြစ်ရဲ့လား ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)”

ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ။ ဖြစ်လာပြီပဲဟာ။ မျှော်လင့်ထားသည့်ပုံစံနှင့် ခြားနားပြီး

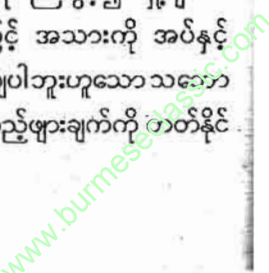

ဖြစ်လာခဲ့ပြီဆိုတော့လည်း သူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာမဖြစ်တော့။ တည်ငြိမ်နေသည်။
နေရာမှထကာ စာကျက်ရန်မေ့လျော့သွားကြောင်း သဘာဝမကျစွာ ဆွေးပြမည်
အလုပ် ရှေ့မှ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က စာအုပ်ကြီးဖွင့်လျက်သား ထိုးပေး
နေ၏။

ကီလီယန်ဆိုသော ထိုငတိသည် ညိုညိုညက်ညက်၊ ဆံပင် ဆီရွဲရွဲနှင့်
ပခုံးကျယ်သော ကျောင်းသားဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် အရာရှိဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်
ခုံးခုံးချထားသူဖြစ်၍ အသင်းအပင်းရေးရာတွင် စံပြအဖြစ်ကို ပိုင်စိုးထားသူ
ဖြစ်သည်။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)လေးကို သဘောမကျဘဲနှင့် အရေးကြုံတော့ ပစ်
မထား။ အရေးကြီးတော့ သွေးနီးသည့် ထိုငတိက စာဖတ်ရမည့်နေရာကို
လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပေးနေသည်။

ဟန်နီသည် ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အသံတုန်တုန်ဖြင့် စတင် စာဖတ်
သည်။ မျက်နှာက အလုပ်လုပ်နေသည်။ 'ရွှေရောင်လွမ်းသောခေတ်' ကို သူ
ဖတ်နေစဉ် အမှန်တရားနှင့် တရားမျှတမှုများက ဥပဒေများ၊ အနိုင်အထက်ပြု
ခြင်းများကို ဖယ်ရှားပြီး သူတို့ သဘောအတိုင်း ကျူးရင့်ကြွေးကြော်သွားကြ
သည်။ "ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းနှင့်.... ကြောက်ရွံ့ခြင်းများ.... အလျဉ်းမရှိခဲ့"ဟု
လက်တင်ဘာသာဖြင့် ဟန်နီ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ "မြိမ်းခြောက်ခြင်းကို ကြေးနီ
ပြားပေါ်ဝယ် ကမ္ဘည်းတင်မထား.... အသနားခံရန် လာသူအပေါင်းသည် တရား
သူကြီး၏ မျက်နှာထားကို ရွံ့ကြောက်ရန် မလို" ဟန်နီသည် တုန်ရီကြောက်ရွံ့
စွာ စာကို ဖတ်သွားသည်။

စာဖတ်နေစဉ် တမင်တကာ အဖြတ်အတောက် မမှန်စေရန် ချာတူးလန်
အောင် ဖတ်သည်။ ကီလီယန်စာအုပ်ထဲတွင် ခဲတံဖြင့် ခြစ်ထားသည့် မြှုပ်စာလုံး
များကို တမင်ကျော်ဖတ်လိုက်သည်။ စာကြောင်းများကို အမှားပါအောင် ဖတ်
သည်။ ရှေ့ဆက် စာအံရန် ခက်ခဲနေသယောင် လုပ်သည်။ သူ့အမှားများကို
ဆရာ မတွေ့တွေ့အောင်လုပ်သည်။ အကြောင်းမှာ စာအုပ်ကြီးဖွင့်၍ ရှေ့ချဖတ်
နေသော မိမိကိုယ်ကို အပြစ်ရှိသည်ဟူသော အသိဖြင့် အသားကို အပ်နှင့်
ဆွသလို ခံစားနေရရာ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်အောက်တန်းမကျပါဘူးဟူသော သဘော
သက်ဝင်အောင် တမင်တကာ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သူ၏ လှည့်ဖျားချက်ကို တတ်နိုင်
သမျှ ညံ့ဖျင်းအောင် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်သည်။

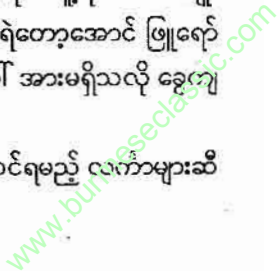

သူ စာရွတ်၍ ပြီးသွားသည်။ တိတ်နေသည်။ သူ ခေါင်းမောမကြည့်ရဲ။ သူလုပ်ပုံကို ဆရာ မင်တယ်စက်အားလုံး မြင်သွားပြီဟု စိတ်ထဲထင်လာပြီး နှုတ်ခမ်းများ သွေးဆုတ်သွားသည်။ သို့သော် ဆရာထံမှ နောက်ဆုံး သက်ပြင်း ချသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဪ... ဘူဒင်ဘရွတ်(မ်)၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေးလောက်တော့ ပြော ပါရစေဦး၊ မင်း ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကော ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိရဲ့လား၊ မင်းဟာ ဖျက်စီးတတ်တဲ့ အရိုင်းအခိုင်းလေးပဲကွဲ့၊ မင်းတကယ် ရယ်စရာကောင်း တယ် ဘူဒင်ဘရွတ်(မ်)၊ မင်းမျက်နှာထဲမှာကို မြင်နေရတာ၊ ဒီလောက် စာပေ ဂုဏ်မြောက်တဲ့ အလင်္ကာတွေကို မင်းဆိုလိုက်တော့မှပဲ ငါ့မှာ မင်း ချောင်းပဲ ဆိုးနေသလား စာပဲ အံ့နေသလားလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မနည်းပြန်မေးနေရပြီ။ ဒီတော့ ငါက မင်းချောင်းဆိုးနေတယ်လို့ပဲ မှတ်တယ်၊ တင်(မ်)က ရစ်သမ်ပိုင်းကို မရသလောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ယှဉ်လိုက်တော့ သူက ပါရမီရှင်ကြီး ဖြစ်သွား ပါပကောလား၊ ထိုင်... ထိုင်... သနားစရာ ကောင်လေးရေ၊ မင်း စာတော့ ကျက်ခဲ့တယ်၊ ဒါကို မငြင်းနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ အမှတ်ကောင်းကောင်းပေးရမယ်၊ မင်းအကောင်းဆုံး လုပ်ခဲ့ပုံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်း စန္ဒရားတီးတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းမှာ ဂီတအထုံပါတယ်လို့ ငါကြားထားတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တော့များ...။ ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ ထိုင်၊ မင်း ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုတော့ ရပါတယ်”

ဆရာသည် စာအုပ်ထဲ အမှတ်ကောင်းကောင်း ပေးလိုက်သည်။ ဟန်နီ ထိုင်ချသည်။ ပါရမီရှင်ကြီး တင်(မ်)သည် ဆရာ မင်တယ်စက်၏ ချီးမွမ်းမှုကို ရထိုက်သည်ဟု စောစောက အတန်းသားအားလုံး ရိုးသားစွာ ခံစားထားရသည်။ ယခု သူလည်း တင့်(မ်)လိုပင် ခံစားနေရသည်။ မှန်သည်။ လောလောဆယ်တွင် သူသည် ထုံသော်လည်း ကြိုးစားသည့် တပည့်တစ်ယောက်အဖြစ် အနှိုင်းယှဉ် ခံရသည်။ ဂုဏ်ပြုခံရသည်။ ကီလီယန်ပင်မကျန် အတန်းသားအားလုံးတွင် ၎င်းအမြင်မျိုးရှိနေကြောင်း သူ ခံစားသိ သိနေသည်။ သို့တိုင် သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုး ကြီးဖြစ်ဆဲ။ သူသည် ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကိုပင် ပြန်မတွေးရဲတော့အောင် ဖြူရော် တုန်လှုပ်ကာ မျက်လုံးများကို ပိတ်လိုက်သည်။ ထိုင်ခုံပေါ် အားမရှိသလို ခွေကျ သွားသည်။

ဆရာ မင်တယ်စက် စာဆက်သင်သည်။ ယနေ့ သင်ရမည့် လင်္ကာများဆီ

ရောက်လာသည်။ ပီတာစင်အမည်ကိုခေါ်ရာ ပီတာစင် ထရပ်သည်။ လန်းဆန်း တက်ကြွသော အားကောင်းမောင်းသန် ပီတာစင်သည် အသတ်အပုတ်များအတွက် အသင့်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ယနေ့... ယနေ့လိုနေ့မျိုးတွင် ပီတာစင်သည် ကျရှုံးရန် ကြိုတင်လျာထားပြီးဖြစ်နေ၏။ ကံခေရာသည့် အနီးမှန် 'မူမိ' လေး ကျရှုံးရုံလောက်နှင့် ယနေ့ သင်တန်းချိန်သည် ပြီးမသွား။

ပီတာစင် ဘာသာပြန်နေသည်။ သူ့စာအုပ်ထဲ ရှာဖွေလှန်လှော့၍ ခိုးကြည့် ရခြင်းဖြစ်ရာ ပီတာစင်သည် အင်မတန် ကျွမ်းကျင်စွာ သရုပ်ဆောင်သွားသည်။ ဖုန်တင်နေသဖြင့် စာရွက်ကို လက်နှင့်သပ်ချသလို၊ လေနှင့် မှုတ်ထုတ်သလို လုပ်ရင်း သရုပ်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤမျှ သရုပ်ဆောင်ကောင်းပါလျက် ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဖြစ်တော့သည်။

ဆရာ မင်တယ်စက်သည် ရုတ်တရက် ဝုန်းခနဲ ဖြစ်သွားရာ ပီတာစင် ဘက်ကပါ ထိုနည်းအတိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာသည် နေရာမှ ထရပ်ပြီး ဖြစ်နေသလို စင်မြင့်ပေါ်မှ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းဆင်းချကာ ခြေလှမ်းကျယ်ကြီး လှမ်း၍ ပီတာစင်အနား လွှားခနဲ ရောက်လာသည်။

“မင်း စာအုပ်ထဲမှာ သူခိုး မှတ်စုရှိနေတယ်”

“သူခိုးမှတ်စု မရှိပါဘူး တကယ်မရှိပါဘူး။ ဆရာ မှားနေပြီ၊ ဆရာ ကျွန်တော့်ကို မှားယွင်းစွာ စွပ်စွဲနေတာပါ” ပီတာစင်သည် ဆရာကို ပြန် ခြိမ်းခြောက်လိုသဖြင့် ပြောမိသော စကားသည် အသုံးအနှုန်း မှားသွားသည်။

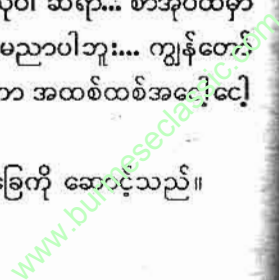
“ကျွန်တော် လိမ်မနေပါဘူး” ဟု အလောတကြီး ထပ်ပြောမိပြန်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီအရွယ်ထိ သိက္ခာရှိရှိနေပါတယ်”

သို့သော် ဆရာ မင်တယ်စက် အင်မတန် သေချာသွားသည်။ “စာအုပ် ပေး” ဟု အေးစက်စက်ပြောသည်။

ပီတာစင်သည် စာအုပ်ကို လှမ်းဆွဲပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြှောက်ကိုင်ကာ အကျောက်အကန်ငြင်းဆဲဖြစ်သည်။ “ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ ဆရာ... စာအုပ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဘာသူခိုးမှတ်စုမှ မရှိဘူး ကျွန်တော် မညာပါဘူး... ကျွန်တော် သိက္ခာရှိပါတယ်” ပီတာစင်သည် လျှာကြီးထူလာကာ အထစ်ထစ်အင်္ဂါ့ငါ့ ဖြစ်နေသည်။

“ငါ့ကို စာအုပ်ပေး”။ ဆရာ မင်တယ်စက် ခြေကို ဆောင့်သည်။

ပီတာစင် လက်မြောက်လိုက်ရသည်။ မျက်နှာသွေးဆုတ်သွားသည်။

“ကောင်းပြီလေ” ဟု ဆိုကာ စာအုပ်ပေးလိုက်သည်။ “ဒီမှာဗျ မှတ်စု၊ ဆရာ ကြည့်လို့ရပါတယ်၊ ဟောဒီမှာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒါကို မသုံးခဲ့ဘူး” ပီတာစင်သည် အော်မီအော်ရာ အသံညစ်အော်လိုက်သည်။

ထိုအလိမ်အညာမျိုးကို ဆရာ မင်တယ်စက် မယုံ။ မှတ်စုကို ဆွဲထုတ်ပြီး အရိအရွံ ရွံရှာစရာ တစ်ခုလိုကြည့်ကာ သူ့အိတ်ထဲထိုးထည့်ပြီးသည်နှင့် စာအုပ်ကို ပီတာစင်၏ ခုံပေါ် အထင်သေးစွာ ပစ်ချလိုက်သည်။

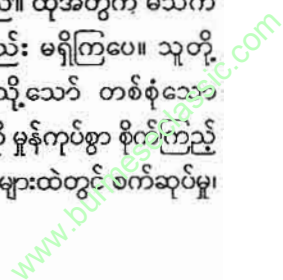
“ကျောင်းခေါ်ချိန် စာအုပ်ပေးစမ်း” ဆရာ မင်တယ်စက်၏ အသံကြီးက ဟိန်းနေသည်။

“တော့တင်းဟော့” သည် တာဝန်ကျေစွာ စာအုပ်ယူပေးသည်။ ပီတာစင်သည် မရိုးမသားခြင်း မှတ်ချက်ကို ရခဲ့ပြီဖြစ်၍ အိစတာပွဲပြီးချိန်တွင် အတန်းမတက်ရတော့ပေ။

“မင်းဟာ တစ်တန်းလုံးအတွက် ရှက်စရာဘဲ”

ပီတာစင် ထိုင်ချသည်။ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ဘေးမှ ကျောင်းသားသည် သူ့ကို အဆက်အဆံ မလုပ်တော့ပေ။ လူတိုင်းလူတိုင်း၏ အကြည့်ထဲတွင် သနားခြင်း၊ မနှစ်မြို့ခြင်း၊ အော့နှလုံးနာခြင်းများ ရောစပ်နေသည်။ ပီတာစင် လုံးဝဥသံ ကျရှုံးသွားခဲ့ပြီ။ မိသွားသဖြင့် ကျရှုံးခဲ့ရခြင်း။ ပေါ်ထွက်လာသည့် သဘောထားတစ်ခုမှ ပီတာစင်သည် အမှန်တကယ်ပင် တစ်တန်းလုံးအတွက် ရှက်စရာဖြစ်ကြောင်းပင်။ တင်(မ်)နှင့် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) ကြောင့် ဂုဏ်တက်ခဲ့ပြီး ကံခေသူမှာ မူမိလေးနှင့် ပီတာစင်ကြောင့် ရှက်စရာဖြစ်သွားသည်ကို မှတ်မှတ်ရရဖြစ်သွားကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ဆယ့်ငါးဦးသော လူငယ်များထဲမှ အများစုသည် ကျန်းမာရေး ဒေါင်ဒေါင်မြည် တောင့်တင်းကြပါလျက် ဘဝတိုက်ပွဲကို ဖြစ်လာသလိုတိုက်ပွဲဝင်ကြပြီး အရာရာကို ကြံ့သလိုသာ လက်ခံလိုက်ကြသည်။ ထိုအတွက် မသက်မသာလည်း မဖြစ်ကြ။ ဆန့်ကျင်လိုသော သဘောလည်း မရှိကြပေ။ သူတို့အတွက် အရာရာတိုင်းသည် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မျှသာ။ သို့သော် တစ်စုံသော မျက်လုံးများ၊ ကီလီယန်ကျောင်းသား၏ ကျောပြင်ကျယ်ကို မှန်ကုပ်စွာ စိုက်ကြည့်နေသော ဂျီဟန်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)၏ တစ်စုံသော မျက်လုံးများထဲတွင် ဖက်ဆုပ်မှု။

ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် အာခံလိုမှုတို့သည် အပြာရိပ်သန်းသော မျက်လုံးများအတွင်း ပိုင်းထိ နက်ရှိုင်းစွာ စိမ့်ဝင်နေသည်။

သင်ခန်းစာ ဆက်သင်သည်။ ဆရာ မင်တယ်စက်သည် နောက်ဆုံး သူ့ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးချင်စိတ် ကုန်ခန်းသွားသည်အထိ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အမည်ခေါ်သည်။ တော့တင်းဟော့ ကျောင်းသားကို စာမေးအပြီး နောက်ထပ် အမေးခံရသော ကျောင်းသားမှာ အတော်အတန် လေ့လာထားသူ ဖြစ်လျက်နှင့် မေးသည်ကို မဖြေနိုင်။ ထိုအခါ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)ကို မေးသည်။ ဟန်နီ ပြန်ဖြေ ပေးလိုက်သော်လည်း မော့မကြည့်။ အဖြေမှန်ကြောင်း ဆရာက ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

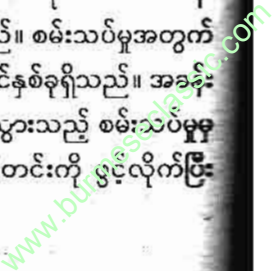
ကျောင်းသားများ၏ အပိုင်းပြီးဆုံးသွားချိန်တွင် သင်ခန်းစာသည် စိတ် ဝင်စားစရာ ကုန်ခန်းခဲ့ပြီ။ ဆရာ မင်တယ်စက်တွင် အချစ်တော်တစ်ဦးရသွားရာ ထိုအချစ်တော်လေး၏ စာဖတ်သံကို ဆရာသည် အခြားကျောင်းသား နှစ်ဆယ့် လေးဦးနည်းတူ သာမန်ကာလျှံကာ နားထောင်သည်။ ယခု သင်တန်းချိန် ပြီးဆုံး သွားပြီ။ မကြာခင် ခေါင်းလောင်းထိုးတော့မည်။ ဟန်နီအတွက် ခေါင်းလောင်း ထိုးတော့မည်။ ဟန်နီသည် ဆရာ၏ခွင့်ပြုခြင်း သဘောသက်ရောက်သည့် ခေါင်းညိတ်ပြမှုကို ရသွားသည်။

ကိုင်းနှင့် ဟန်နီတို့နှစ်ဦး ဂေါ်သေ့စကြိုပေါ် အတန်းဖော်များနှင့်အတူ ဓာတုဗေဒ စာသင်ခန်းသို့သွားကြစဉ် “ကဲ၊ အခု ဘာပြောဦးမလဲ၊ မင်း တကယ် ကံကောင်းတာပဲ” ဟု ‘ကိုင်း’ ဆိုသည်။

“ငါ နေလို့မကောင်းဘူး ကိုင်း၊ အခုလိုကံကောင်းတာမျိုး ငါမကြိုက်ဘူး ကွာ၊ ခံရဆိုးတယ်”

ကိုင်းသည် သူလည်း ဟန်နီနေရာရောက်နေပါက ဤသို့ ခံစားရမည်ကို သိသည်။

ပွဲရုံဝိုင်းကဲ့သို့ ခုံးမိုးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ဓာတုဗေဒစာသင်ခန်း ထဲတွင် ထိုင်ခုံများသည် အဆင့်ဆင့် မြင့်တက်သွားသည်။ စမ်းသပ်မှုအတွက် စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံး ချထားပြီး ဖန်ပုလင်းတင်သည် စင်နှစ်ခုရှိသည်။ အခန်း လေထုက ပူနွေးနေသော်လည်း ယခုကလေးတင် ပြီးစီးသွားသည့် စမ်းသပ်မှုမှ ထွက်လာသည့်အနံ့က ဆိုးရွားလှသည်။ ကိုင်းသည် ပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်ပြီး

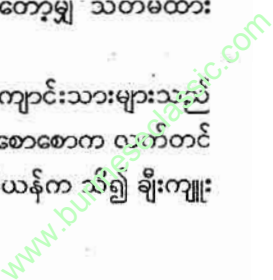

တော့တင်းဟော့၏ စာအုပ်ကို ခိုးကာ ယနေ့အတွက် သင်ခန်းစာကို ကမန်းကတန်းကူးချသည်။ ဟန်နီနှင့် အခြားကျောင်းသားအားလုံးသည် ခေါင်းလောင်းထိုးချိန်ထိ ထိုနည်းအတိုင်း လုပ်ကြသည်။

ဆရာ မာရော့ဇကီ ဝင်လာသည်။ ထိုဆရာကို ကိုင်နှင့် ဟန်နီက 'အပြင်းစား' ဟု ခေါ်သည်။ အရပ်မနိမ့်မမြင့် လူမည်းတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အသား အလွန်ဝါသည်။ နဖူးပေါ်တွင် ဘုကြီးနှစ်ဘု မို့တက်နေပြီး ကော်တောင့်နေသော မုတ်ဆိတ်၊ ကော်တောင့်နေသော ဆံပင်နှင့်ကြည့်လိုက်လျှင် ထာဝရ ညစ်ပတ်ကာ မသပ်မရပ်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူက သွင်ပြင်နှင့် လူ တခြားစီဖြစ်၏။ ထိုဆရာသည် သဘာဝသိပ္ပံကို သင်သော်လည်း သူ၏ ပညာရပ်နယ်ပယ်မှာ သင်္ချာဖြစ်ပြီး သင်္ချာဘာသာတွင် ပင်ကို အတွေးအခေါ် ကြွယ်ဝသူအဖြစ် ကျော်ကြားသည်။ သမ္မာကျမ်းစာထဲမှ သင်္ဂြိုဟ်ပိုင်းကို အကျယ်တဝင့် ပြောပြတတ်ပြီး စိတ်ကောင်း ဝင်နေပါက ပထမတန်းနှင့် ဒုတိယတန်း ကျောင်းသားများက လျှို့ဝှက်နက်နဲသော စာပုဒ်များကို သိုင်းသိုင်းပိုင်းပိုင်းပြောကာ ဖျော်ဖြေသွားတတ်သည်။ ထိုကိစ္စများကို အသာထား၊ သူသည် သီးသန့်အရာရှိဖြစ်ပြီး တာဝန်အပေါ် စိတ်ပါလက်ပါရှိသည်။ ရုံးအရာရှိအဖြစ် တပ်ထဲလည်း ဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာ ဝူလစ်နှင့် ပရုံးချင်း ယှဉ်နိုင်သူဖြစ်ပြီး အခြားဆရာများအားလုံးထက် စည်းကမ်းကို အလွန်တန်ဖိုးထားသူဖြစ်သည်။ သူ၏ ဝါရင့် မျက်လုံးများဖြင့် လူငယ်လေးများကို အကဲခတ်ပြီး အဖြေတိုတိုပေးရသည့် မေးခွန်းများကို မေးသည်။ အသိရခက်ခြင်းနှင့် တင်းကျပ်ခြင်း ရောနေသော ဆရာ၏ သဘောသည် သည်လောက်ကြီး ဆွဲဆောင်လှသည် မဟုတ်။

စာအုပ်များကို ပြကြရသည်။ ဆရာ မာရော့ဇကီသည် စာအုပ်များကို လက်ချောင်းများဖြင့် ထောက် ထောက်ပြီး ပတ်လျှောက်သွားသည်။ အချို့ကျောင်းသားများ အိမ်စာ မပြီးသဖြင့် စာအုပ်အသစ်ကို ချပြီး သင်ခန်းစာအဟောင်းကို ဖွင့်ထားသော်လည်း ဆရာသည် ဘယ်တော့မျှ သတိမထားမိချေ။

ထို့နောက် စာသင်သည်။ နှစ်ဆယ့်ငါးဦးသော ကျောင်းသားများသည် ဘိုးရစ်အက်ဆစ်အကြောင်း၊ ကလိုရင်းအကြောင်းတို့ကို စောစောက လက်တင်သင်တန်းချိန်ကလိုပင် သင်ကြရသည်။ BaSO₄ ကို ကီလီယန်က သိ၍ ချီးကျူး

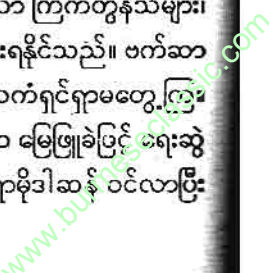
ခံရသည်။ အရာရှိဖြစ်လိုသော ကီလီယန်သည် အတော်ဆုံးဖြစ်၏။ ကိုင်နှင့် ဟန်နီ တစ်လုံးမျှ မသိသဖြင့် ဆရာ မာရောဇကီ၏ မှတ်စုစာအုပ်ထဲ အမှတ် ကောင်းကောင်းမရ။

စမ်းသပ်ခြင်း၊ စာအံခြင်း၊ အမှတ်ပေးခြင်း ကိစ္စများ ပြီးဆုံးသွားသာအခါ ဓာတုဗေဒအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုလည်း ကုန်ခန်းသွားကြတော့သည်။ ဆရာ မာရောဇကီသည် စာသင်ချိန်ကို ဖြည့်ရန်အတွက် စမ်းသပ်မှုအချို့ လုပ်ပြ သေးသည်။ နောက် သင်မည့်သင်ခန်းစာကို နှုတ်တိုက်ခေါ်သွားပြီးချိန်တွင် တတိယ စာသင်ချိန်လည်း အတိတ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်သွားတော့၏။

လူတိုင်း စိတ်ပျော်လာကြသည်။ မဂ္ဂမလုကျရုံးခွဲသူ ပီတာစင်ပင် အူရွင် နေသည်။ နောက် စာသင်ချိန်က ပျော်ရဖို့များသည်။ မည်သူမျှ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်မနေကြ။ တထိတ်ထိတ် မဖြစ်ရုံမက မဟုတ်ကဟုတ်က လုပ်ပြီး အပျော်ကြား နိုင်ကြမည်ဟု ထိုစာသင်ချိန်က အာမာန္တခံထားသည်။ ဘာသာဗေဒ သုတေသီ ဆရာလောင်း မိုဒါဆန်၏ အင်္ဂလိပ်စာသင်ချိန်သည် ပျော်စရာကြီးဖြစ်၏။

ကျောင်းသားအချို့ ဓာတုဗေဒခန်းမထဲတွင် ကျန်ရစ်ပြီး အချို့က အတန်း ရှိရာဆီ ပြန်တက်လာသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဆင်း၍ မိမိကိုယ်ကို အအေး ပတ်အောင်လုပ်ရန် မလို။ အကြောင်းမှာ စင်္ကြံပေါ်တွင် ဆရာ မိုဒါဆန် တာဝန်ကျ ခြင်းဖြစ်ရာ ဆရာသည် အဘယ်ကျောင်းသားကိုမှ ကျောင်းဝင်းထဲဆင်းရန် မပြောရဲပေ။ ထို့အပြင် ဆရာ မိုဒါဆန်၏ ဧည့်ခံပွဲအတွက် ကျောင်းသားများ ချာ ပြင်ဆင်မှု လုပ်ရဦးမည်။

လေးကြိမ်မြောက် စာသင်ချိန်အတွက် ခေါင်းလောင်းထိုးချိန်တွင် တစ်ခန်းလုံး ကြွက်ကြွက်ညံ့ထွက်နေသည်။ ကျောင်းသားတိုင်း စကားပြောကြ ရယ်ကြ မောကြနှင့် ပျော်စရာရာရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ကိုင်သည် ခေါင်းကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့်ထောက်၍ ဝတ္ထုဖတ်နေသည်။ ဟန်နီက ပရိသတ်ဖြစ်၏။ ကျောင်း သားအချို့သည် တိရစ္ဆာန်အော်သံကို တုပနေကြ၍ စူးရှသော ကြက်တွန်သံများ၊ နောက်ဘက်ခုံမှ ဗက်ဆာဗိုဂျယ်၏ ဝက်အော်သံတို့ကို ကြားရနိုင်သည်။ ဗက်ဆာ ဗိုဂျယ်၏ ဝက်အော်သံကို အခြားကျောင်းသားများ ကာယကံရှင်ရှာမတွေ့ကြွား ဘောပေါ်တွင် ပါရမီရှင်ကြီး တင်(မ်)၏ လက်ရာဖြစ်သော မြေဖြူခဲပြင့် ရေးဆွဲ ထားသည့် မျက်စိစွေစွေ ရုပ်ပြောင်ကြီးက ပြူးလျက်။ ဆရာမိုဒါဆန် ဝင်လာပြီး

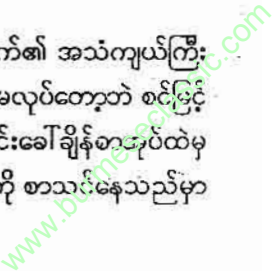
တံခါးကို ပြန်ပိတ်ရာ အင်အားကို တအား တအား သုံးပါလျက် ပိတ်မရ။ တံခါးကြားထဲမှ ထင်းရှူးသီးကြီးကို တော့တင်းဟော့က ဖယ်ပေးရသည်။

ပေမမိ ဒေါက်မမိ ဆရာ မိုဒါဆန်သည် ဆရာလောင်းတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ထင်ပေါ်ခြင်းမရှိ။ လမ်းလျှောက်လျှင် ပခုံးတစ်ဖက် ရှေ့ကို ကျူး၍လျှောက်တတ် သည့်အပြင် မျက်နှာက ချဉ်တူးရှုံ့မဲ့နေတတ်သည်။ အလွန်အမင်း ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနိုင်သူဖြစ်ပြီး မျက်တောင်ပုတ်ခတ်လုပ်လိုက်၊ သွားကြားထဲမှ လေရှူ သွင်းလိုက်နှင့် ပါးစပ်ကလေးဟောင်းလောင်းဟနေပုံမှာ စဉ်းစား၍ ရပါက ပြောစရာ စကားရှိမည့်ပုံပင်။ တံခါးဝမှ ခြေသုံးလှမ်းအရောက်တွင် ဖြောက်အိုးကို တက်နင်းမိရာ ပြိုင်စံရှားသောဖြောက်အိုး၏ အရည်အသွေးကြောင့် ဒိုင်းနမိုက်ကြီး ပေါက်ကွဲသည့်အလား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အလန့်တကြား ထခုန်ပြီးမှ ဘာမှမဖြစ် သလို ပုံစံဖြင့် ဆရာ မိုဒါဆန်သည် ပြုံးပြလိုက်သည်။ အလယ်ကြော့ရှေ့ဆုံးခုံ ဆီသွား၍ ဘေးတိုက်ဦးညွတ်ပြီး လက်ဖဝါးတစ်ဖက်က ခုံပေါ်ထောက်လိုက်ဟန် မှာ ဆရာမူပိုင်ဟန်ဖြစ်သည်။ ထိုပုံစံသည် ကျောင်းသားတိုင်းအတွက် ရိုးအီလှပြီ ဖြစ်ရာ တစ်ယောက်ယောက်သည် ဆရာ လက်ဖဝါးထောက်မည့်နေရာ အတိ အကျပေါ်တွင် မင်သွန်ထားတတ်မြဲ။ ဆရာ မိုဒါဆန်၏ သေးညက်ညက် လက်ကလေး မင်စွန်းသွားသည့်တိုင် ဆရာက သတိမထားမိသည့် ပုံစံမျိုး ဖမ်း ထားဆဲ။ မင်ပေ လက်ကို နောက်ပစ်လိုက်ပြီး မျက်တောင်ပုတ်၍ လေပျော့ ကလေးဖြင့် ပြောသည်။

“အတန်းက စည်းကမ်းလျော့နေသလိုပဲ”

ထိုကာလလေးတွင် ဟန်နီသည် ဆရာကို ချစ်ခင်မိတော့သည်။ ငြိမ်ငြိမ် ကလေးထိုင်နေပြီး ဆရာ၏ ပူပန်မှုနှင့် ဗျာများလှသော မျက်နှာကိုကြည့်နေရ သည်။ ဗက်ဆာမိုဂျယ်၏ ဝက်အော်သံကမူ စောစောကထက် ပိုကျယ်လာ၏။ ပြတင်းကို ပစ်ပေါက်နေသော ပဲလှော်စေ့များက ပြန်ကန်ပြီး အခန်းတွင်း ပြန်ကျ လာသည်။

“မိုးသီးကြွနေတာ ဆရာ” ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ အသံကျယ်ကြီး ထွက်လာသည်။ ဆရာက ယုံပုံရသည်။ ရေးကြီးခွင်ကျယ် မလုပ်တော့ဘဲ စင်မြင့် ဆီသွားကာ ကျောင်းခေါ်ချိန်စာအုပ်တောင်းသည်။ ကျောင်းခေါ်ချိန်စာအုပ်ထဲမှ အမည်များကိုခေါ်ရန် ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် ဤအတန်းကို စာသင်နေသည်မှာ

ငါးပတ် ခြောက်ပတ် ကြာနေပြီဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းသားများ၏ အမည် တစ်လုံးမှ မှတ်မိပုံမရ။

“ဖက်ဒါမင်... ကဗျာ အလွတ်ဆိုပြပါဦး”

“မ... ရှိ... ပါ... ဘူး” အသံများ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း ထွက်လာသည်။ ဖက်ဒါမင်ကား အကောင်းပကတိကြီး သူ့နေရာသူ ထိုင်လျက်သား ပဲလှော်များ ကို ကျွမ်းကျင်ပြောင်မြောက်စွာ ပစ်ပေါက်နေသည်။

ဆရာ မိုဒါဆန် မျက်တောင်ခတ်ပြီး အမည်သစ်ရွေးချယ်သည်။

“ဗက်ဆာဗိုဂျယ်”

“သေ... သွား... ပါ... ပြီ” တစ်ခွန်းထတောလိုက်သော ပီတာစင်သည် ပျော်ရလွန်း၍ အူတက်မတတ်ပင်။ အူသံအော်သံ သံသေးသံကြောင်များက ဗက်ဆာဗိုဂျယ်တစ်ယောက် အရှင်လတ်လတ်ကြီး ဘဝပြောင်းသွားကြောင်း အခိုင်အမာ သက်သေခံလိုက်ကြသည်။

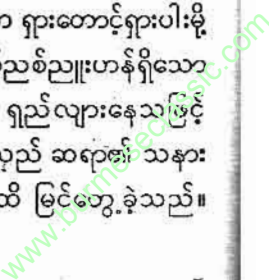
ဆရာ မျက်တောင်ခတ်ရပြန်သည်။ ပါးစပ်ကလေး ဟလိုက်ပြီး ကျောင်း ခေါ်ချိန် စာအုပ်ထဲ လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ကာ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချပုံ သိပ်မရဘဲ “ပါလီမင်” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

“ကံမကောင်းစွာနဲ့ပဲ ရူးသွားပါပြီ” ကိုင်က ပီပီသသကြီး ပြောချလိုက်သည်။ ထိုစကားကိုလည်း သံသေးသံကြောင်များက အတည်ပြုပေးလိုက်ကြပြန် သည်။

ထိုအခါ ဆရာ မိုဒါဆန် ထပြီး အော်ချသည်။

“ဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)... မင်း ထရပ်လို့ကတော့ ငါ အမှတ်လျှော့မှာနော်”

ပြောပြီးလျှင် ဆရာ နေရာပြန်ထိုင်သည်။ ဟန်နီသည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနှင့် တအား ရယ်ခဲ့သည်မှာ မှန်သည်။ ‘ကံမကောင်းစွာနဲ့ပဲ’ ဆိုသော ကိုင်အပြော အတွက် ဟန်နီအရယ်ကို ရပ်မရ။ ဆရာ မိုဒါဆန်က ဟန်နီကို စတင်တိုက်ခိုက် လာသော် ဟန်နီငြိမ်ကျသွားကာ ဆရာလောင်း၏ မျက်နှာကို အသေးစိတ် သတိ ထားနေမိသည်။ အပင်လိုက်မြင်နေရသော မှတ်ဆိတ်မွေးက ရှားတောင့်ရှားပါးမို့ မှတ်ဆိတ်မွေးအောက်မှ အရေပြားက အတိုင်းသား။ စိတ်ညစ်ညူးဟန်ရှိသော မျက်လုံးညိုများက ဗလာ။ ရှုပ်အကျီလက်များသည် ရှည်လျားနေသဖြင့် လက်ခေါက်ကို နှစ်ချက်ဆင့် ခေါက်ထားရသည်။ ဟန်နီသည် ဆရာ၏ သနား စရာ အချိုးမကျပုံကိုသာမက ထိုဆရာ၏ အတွင်းပိုင်းထိ မြင်တွေ့ခဲ့သည်။

ဟန်နီဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် ဆရာ မိဒါဆန်သိသော တစ်ဦးတည်းသော ကျောင်းသားဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဟန်နီကို စည်းကမ်းတင်းသည်။ အာဏာ ပြသည်။ မြိမ်းခြောက်သည်။ ကျောင်းသားများ အားလုံးထဲတွင် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ) တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ဆရာသိခြင်းမှာ ဟန်နီသည် အခြားကျောင်းသား များနှင့်မတူဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်နေတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် ထိုအချက်ပေါ် အခွင့်အရေးယူသည်။ အမှန်တကယ်အာခံမည့် ကျောင်းသားများ အပေါ် ဆရာသည် ဩဇာမပြရဲ။ ထို့ကြောင့် ဟန်နီကို ဩဇာပြသည်။

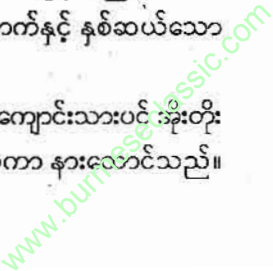
“ကျွန်တော် ဆရာ့ကို အနိုင်မကျင့်ပါဘူးဗျာ” ဟု ဟန်နီသည် စိတ်တွင်းမှ ပြောသည်။

“တခြား ကျောင်းသားတွေလို ဆရာ့ကို ကျွန်တော် မနှိပ်စက်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘာပြန်ပေးမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလည်း ဒီလိုပဲ၊ နောင်လည်း ဒီလိုပဲပဲနေမှာ။ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေမှာပဲ” ဟု ဟန်နီ တွေးမိသည်။ ထိုအတွေးနှင့်အတူ ရင်ထဲ ပျို့တက်လာကာ အော်ဂလီဆန်လာ ပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဆရာ မိဒါဆန်သည် သေလည်းမသေ၊ ရူးလည်း မရူး သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားသည်။ ထိုကျောင်းသားက “မျောက်ကလေး” ကဗျာကို အလွတ်ဆိုရန် တာဝန်ယူတော့မည်။ စီးပွားရေး ကိစ္စများ၊ ပင်လယ်ပြင်ထွက်ရန်ကိစ္စများ၊ တကယ့်ဘဝ၏ ပြဿနာများကို စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်သော ကြီးကောင်ဝင်စ လူငယ်များသည် ထို ‘မျောက်ကလေး’ ဆိုသော သူငယ်နှုပ်စားကဗျာလေးကို အလွတ်ကျက်ကြရဦးမည်။

ကက်(စ်)ဘမ်ဆိုသော ကျောင်းသားသည် စာအုပ်ဖွင့်၍ ရိုးရိုးလေး ရွတ်ဆို သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာ မိဒါဆန်၏စိတ်ကူးအတွက် အခြားကျောင်းသားများ မိမိကိုယ်ကို ဒုက္ခပေးနေစရာမလို။ အသံများက ကျယ်သထက် ကျယ်လာသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဖိနပ်သံများ ထွက်လာသည်။ ကြက်ဖက် တွန်သည်။ ဝက်က အော်သည်။ ပဲလှော်များက လေထဲခုန်ပျံ့လျက်။ ငါးယောက်နှင့် နှစ်ဆယ်သော ကျောင်းသားများ ရေချိန်ကိုက်နေကြပြီ။

ဗြဲန်းဆို အားလုံးတိတ်သွားသည်။ စာရွတ်နေသောကျောင်းသားပင် အိုးတိုး အမ်းတမ်းဖြစ်သွားသည်။ ဆရာမိဒါဆန်က ထိုင်ရာမှထကာ နားလောင်သည်။

ခေါင်းလောင်းသံနှင့်တူသော တေးသွားကလေး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ထွက်လာနေရာ နားဝင်ပီယံဖြစ်ရုံတင်မက မပြောပြတတ်လောက်အောင် သံစဉ်လေးက ငြိမ်ညောင်း နေသည်။ သံစုံဘူးလေးကို တစ်ယောက်ယောက် ယူလာပြီး ကြမ်းပေါ်ချထားခြင်း ဖြစ်၏။ သံစဉ်ကလေးအဆုံးတွင်မူ ဇျော်လင့်မထားသော၊ ရက်စက်သော၊ လွှမ်းမိုး နိုင်လွန်းသော မုန်တိုင်းကြီး ဝရုန်းသုန်းကား ရောက်လာခဲ့သည်။

တံခါးခေါက်သံကို တစ်ဦးမျှ မကြားလိုက်ရဘဲ တံခါးကြီး ပွင့်ထွက် သွားကာ ဒေါသကုမ္မာရကြီး ရောက်လာခဲ့သည်။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် မာန်ဖီနေသော ‘အရှင်ကြီး’ သည် ခုံတန်းများရှေ့သို့ ရုတ်ချည်း ရောက်လာ ခဲ့သည်။

ဆရာ မိုဒါဆန်သည် ဖြူရော်ခွဲပြာသွားပြီး စင်မြင့်ပေါ်မှ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲချကာ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဖုန်သုတ်ပေးသည်။ တပည့်များအားလုံး တစ်ပြိုင် တည်း ထရပ်လိုက်ပုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ထရပ်သလို ညီလှသည်။ နှစ်ယောက် တစ်တွဲ လက်မောင်းချင်းကပ်လိုက်ပြီး ခြေဖျားထောက်လှနီးပါး မတ်မတ်ရပ်ကာ ဦးခေါင်းများကို ငုံ့ထားသည်။ အရှင်ကြီး၏ ဒေါင်းတင်မောင်းတင်ပုံစံကို မင်သက်သွားကာ ငြိမ်ကျသွားပြီး ပကတိ တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးစိုးသွား၏။

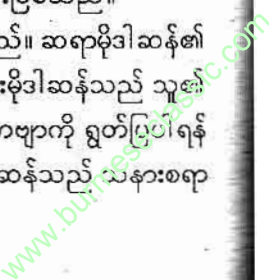
ဆရာ ဂူလစ်ခေါ် အရှင်ကြီးသည် အရိအသေပေးနေသော လူတန်းကို တစ်ခဏကြည့်ကာ လက်မောင်းကို မြှောက်၍ လက်ချောင်းများကို ထောင်ပြ လိုက်သည်။ အင်္ကျီလက်ခေါက်များက ညစ်ထပ်ထပ်။ “ထိုင်ကြ” ဟု နှစ်ထပ်ကွမ်း တယ်သံကြီးဖြင့် ပြောသည်။

ကျောင်းသားများ ပြန်ထိုင်ကြသည်။ ဆရာမိုဒါဆန်သည် တုန်တုန် ယင်ယင် ဆွဲယူလာပေးသော ကုလားထိုင်ပေါ် အရှင်ကြီး ထိုင်ချသည်။

“ဆက်သင်ပါ”

ပြောလိုက်သောစကားက ထိုမျှသာဖြစ်သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်အမှန်မှာ “ကဲ ကြည့်ကြရအောင်၊ ဒုက္ခပေးရအောင်” ဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်။

‘အရှင်ကြီး’ ရောက်လာခြင်းကိစ္စက ရှင်းလင်းပါသည်။ ဆရာမိုဒါဆန်၏ လက်ရှိဖြစ်တည်မှုနှင့် အနာဂတ်ကိစ္စအတွက် ဆရာလောင်းမိုဒါဆန်သည် သူ၏ သင်ကြားမှု စွမ်းရည်ကို ပြသရမည်။ ‘မျောက်ကလေး’ ကဗျာကို ရွတ်ပြပါရန် စင်မြင့်ပေါ်မှနေ၍ အမည်ခေါ်နေသော ဆရာလောင်း မိုဒါဆန်သည် သနားစရာ

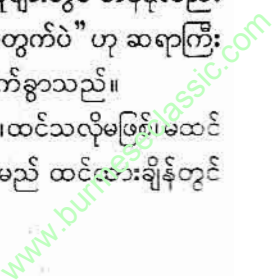

ကောင်းနေသည်။ တစ်လျှောက်လုံး ကျောင်းသားများသာ အစစ်ဆေးခံနေရသော်လည်း ယခု စာသင်သည့်ဆရာပါ အစစ်ဆေးခံနေရသည်။ နှစ်ဖက်စလုံး အခြေအနေမကောင်းလှ။ ဆရာကြီးဂူလစ် ခေါ် အရှင်ကြီး ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးလုံးထင်မထားခဲ့သဖြင့် စာကျက်လာသူ နှစ်ဦး သုံးဦးသာ ရှိသည်။ ဆရာ မိုဒါဆန်အနေဖြင့် တစ်ချိန်လုံး နံပါတ်တစ် တော့တင်းဟော့လေးကိုချည်း စာမေးနေ၍ မဖြစ်။ ‘မျောက်ကလေး’ ကို တော့တင်းဟော့ အာဂုံဆောင်ပြီး သည်နှင့် နောက်ထပ် ဆိုပြရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် တစ်တန်းလုံး ကသောင်းကနင်းဇာတ်ကို ခင်းနေရသည်။

‘အိုင်ဗင်ဟို’ ကို သင်ချိန်တွင် ဘာသာပြန်ပြန်သုဆို၍ ဝတ္ထုထဲ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ စိတ်ဝင်စားသော ‘ကိုင်’ တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ကျန်ကျောင်းသား များကား အလွဲလွဲအချော်ချော် အိုးနင်းခွက်နင်း။ ဟန်နီလည်း အမည်ခေါ် ခံရသည်။ ဟန်နီ စာတစ်ကြောင်းမှ မပြန်တတ်။ ဆရာကြီး ဂူလစ်သည် နှစ်ထပ်ကွမ်း ဘယ်သံ၏ အောက်ကြိုးတစ်ချောင်းပြတ်သွားသကဲ့သို့ အော်သည်။ ဆရာ မိုဒါဆန်သည် သူ၏ မင်စွန်းလက် ပိန်ညှော်ကလေးကို လိမ်ဖယ်ရင်း “အားလုံး ကောင်းပါတယ်... အမြဲတမ်းကောင်းပါတယ်” ဟု ဆီမန်း မန်းသလို ရွတ်နေရှာသည်။ ဆရာသည် ထိုစကားကို တပည့်များအား တစ်ဝက်၊ ဆရာကြီး ဂူလစ်အား တစ်ဝက်ခွဲ၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

‘အရှင်ကြီး’ သည် တောင့်နေအောင်ရပ်၍ လက်ပိုက်ထားကာ တစ်တန်း လုံးကို မိုး၍ကြည့်နေသည်။ ကျောင်းခေါ်ချိန် စာအုပ်ယူလာရန် အမိန့်ပေးသည်။ ကျောင်းသားများ၏ ပျင်းရိမှုအတွက် ချာတူးလန်သူအပေါင်းနှင့် မည့်တည့် အပေါင်းတို့အား တစ်ချက်တည်းနှင့် ခြောက်မှတ်မှ ခုနစ်မှတ်ထိ လျှော့ချပစ် လိုက်သည်။ ဆရာ မိုဒါဆန်အတွက် အမှတ်ခြစ်၍ မဖြစ်နိုင်။ သို့သော် ဆရာ မိုဒါဆန်၏ အခြေအနေက ကျောင်းသားများထက် ပိုဆိုးသည်။ ဆရာမျက်နှာ သည် မြေဖြူခဲလေးလို ကျိုးသွားခဲ့ပြီ။ အမှတ်လျှော့ခံရသူများတွင် ဟန်နီလည်း ပါသည်။ “မင်းအလုပ်ကို ငါ လာနှောင့်ယှက်တာ မင်းအတွက်ပဲ” ဟု ဆရာကြီး ဂူလစ်က ဆရာ မိုဒါဆန်ကိုပြောပြီး အတန်းထဲက ထွက်ခွာသည်။

ခေါင်းလောင်းထိုး၍ အတန်းချိန်ပြီးဆုံးသွားသည်။ ထင်သလိုမဖြစ်၊ မထင် သလို ဖြစ် ဆိုသည်မှာ ဒါပဲဖြစ်၏။ ဒုက္ခကို ကြုံရတော့မည် ထင်သေးချိန်တွင်

သုခကို ကြိုလိုက်ရပြီး သုခကို တွေ့ရတော့မည်ထင်ချိန်တွင် ဒုက္ခနှင့် ပက်ပင်းတိုး
တော့သည်။ အိစတာပွဲ အပြီးတွင် ဟန်နီ အတန်းတက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။
ဟန်နီ ထိုင်ရာမှ ထပြီး အခန်းပြင်သို့ လျှောက်သည်။ နာနေသော အံသွားကို
လျှာဖြင့် ထိုးသည်။

နောက်မှ 'ကိုင်း' လိုက်လာပြီး ဟန်နီပခုံးကို ဖက်သည်။ နှစ်ယောက်အတူ
ကျောင်းဝင်းထဲဆင်းသည်။ ကျောင်းသားများ ပွက်လောရိုက်ကာ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကို
ဆွေးနွေးနေကြသည်။ ကိုင်းသည် ဟန်နီမျက်နှာကို ချစ်ခင်စွာကြည့်လိုက်ပြီး

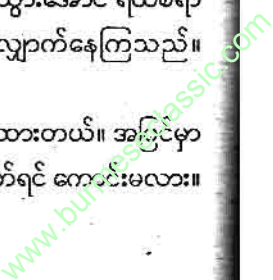
“ငါ ဘာသာပြန်လိုက်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်နော် ဟန်နီ။ ငြိမ်ငြိမ်နေပြီး
အမှတ်ရအောင်လုပ်တာက ကောင်းမယ်ထင်လို့ပါ။”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုင်းရာ၊ ဘာမှအရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါမျိုးတွေ မှုမနေပါနဲ့။”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အင်း... အရှင်ကြီးကတော့ မင်းကို အတန်းချမှားပဲ။
ဒီတော့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် နားတာ ပိုကောင်းတယ် ဟန်နီ။ ဘာကြောင့်ဆို
အရှင်ကြီးက စာသင်တာဟာ 'အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း' တဲ့လား။ တော်တော်
လှတဲ့ စကားလုံးပဲ။ ဆရာ မိုဒါဆန်ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလည်း ပျက်စီး
သွားပြီ။ ဘယ်တော့မှ ကျောင်းဆရာဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သနားတယ်ကွာ။
လက်ထောက်ဆရာဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်နော်။ ကျောင်းအုပ်ဆိုတာလည်း
ရှိတယ်နော်။ ရိုးရိုးဆရာဆိုတာတော့ မရှိဘူး။ လူလားမမြောက်သေးရင်တော့
ဒါမျိုးတွေ ဘယ်နားလည်မလဲ။ အတွေ့အကြုံစုံတဲ့ လူကြီးတွေမှ နားလည်တာ၊
လူတစ်ယောက်ကို ဆရာ ဟုတ်ရင် ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ရင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
ကတော့ လူပြိန်းတွေပေါ့။ ငါကတော့ အရှင်ကြီး ဒါမှမဟုတ် အပြင်းစားဆီ
သွားတွေ့ပြီး မေးပစ်လိုက်ချင်တယ်။ အဲဒီလိုမေးရင် ဘာဖြစ်လာမလဲ။ ဒါ သူတို့ကို
စော်ကားတာလို့ တွေးမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ငါ အတီးခံရမှာပေါ့။ တော်ပါပြီ၊
သူတို့အကြောင်း မပြောဘူး။ သူတို့က အရေထူကြီးတွေ”

ကိုင်းသည် ဟန်နီ အမှတ်လျှော့ခံရသည်ကို မေ့လျော့သွားအောင် ရယ်စရာ
များပြောရင်း နှစ်ယောက်သား ကျောင်းဝင်းထဲ ပတ်လျှောက်နေကြသည်။
ဟန်နီက နားထောင်ပြီး ပျော်နေသည်။

“ကြည့်... ဟိုမှာ တံခါး၊ အပြင်ထွက်တဲ့ တံခါး။ ဖွင့်ထားတယ်။ အပြင်မှာ
လမ်းရှိတယ်နော်။ မင်းနဲ့ ငါ အပြင်ခဏထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ရင် ကောင်းမလား။”

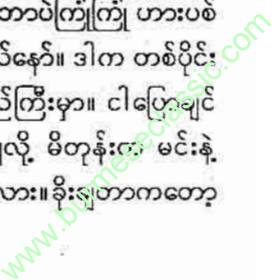

အခုက နားချိန်လေ။ ခြောက်မိနစ်တောင် ကျန်သေးတာဆိုတော့ ဒီကို အချိန်မိ
 ပြန်လာလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါပြောတာ
 မင်း နားလည်ပြီမဟုတ်လား ဟန်နီ။ ဟောဒီမှာ တံခါး၊ ဖွင့်လည်း ဖွင့်ထားတယ်။
 သံတိုင်တွေ ကာမထားဘူး။ ဘာဆိုဘာမှ မရှိဘူး။ ငါတို့ကို ဘာနဲ့မှ တား
 မထားဘူး။ ဒါနဲ့တောင် ငါတို့ အပြင်ကို မထွက်ရဲဘူး။ ကောင်းပြီ... ဒီအကြောင်း
 မတွေးတော့ဘူး။ တခြားဥပမာတစ်ခု ထပ်ပြောမယ်။ ဆိုပါတော့၊ ဆယ့်နှစ်နာရီ
 ခွဲတော့မယ်ဆိုရင် ငါတို့ဟာ ဘယ်တော့မှ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲတော့မယ်လို့ မပြောဘူး။
 ပထဝီချိန်ရောက်တော့မယ်လို့ပြောတယ်။ တွေ့ပြီလား။ အခု ငါ မေးမယ်နော်။
 အဲဒါ ငါတို့လျှောက်ရမယ့် ဘဝလား။ အားလုံး မှားယွင်းနေပြီကွ။ ဘုရား...
 ဘုရား၊ ဒီသင်တန်းကျောင်းကြီးက လွတ်ရင်တော့ကွာ”

“လွတ်တော့ကော ဘာလာဦးမှာလဲ။ မဟုတ်သေးဘူး ကိုင်၊ အဲဒီအခါ
 ကျရင် ငါတို့ တစ်ခုခု လုပ်သင့်တယ်။ ဒီမှာဆိုရင် အနည်းဆုံးတော့ ငါတို့က
 ဂရုစိုက်ခံရသေးတယ်။ ငါ့အဖေဆုံးပြီးကတည်းက ဦးလေး စတီဖင်ကစတင်
 မိတ်ကာနဲ့ သင်းအုပ်ကြီး ပရိုင်စိမ်းက ငါ့ကို နေ့တိုင်း မေးတယ်။ ငါ ဘာဖြစ်
 ချင်သလဲလို့ နေ့တိုင်းမေးတာ။ ငါလည်း မသိဘူးလေ။ ဒီတော့ ဘယ်ဖြေနိုင်
 ပါ့မလဲ။ ငါ ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ အားလုံးကို လန့်တယ်”

“ဘယ်သူမှ မင်းလိုပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းပြောပုံကြီးက စိတ်ပျက်စရာ
 ကောင်းလိုက်တာ။ မင်းရဲ့ဂီတကကော ဘယ်နားသွားထားမလဲ”

“ငါ့ရဲ့ဂီတလား၊ အဲဒါ ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘူး။ ငါက နယ်လှည့်ပြီး
 ပျော်ဖြေရမှာလား။ ပထမအချက်အနေနဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ အိမ်က ငါ့ကို လွှတ်မှာ
 မဟုတ်ဘူး။ ဒုတိယအချက်က ငါ ဂီတကို ကောင်းကောင်းမကျွမ်းဘူး။ ငါ
 နည်းနည်းလေးပဲ တီးတတ်တာ။ ငါတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် မဖြစ်ညစ်ကျယ်ပဲ
 တီးတတ်တာကွ။ ပြီးတော့ ခရီးထွက်တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကလည်း ကြောက်စရာကြီး။
 ငါက မင်းနဲ့မတူဘူးကွ။ မင်းက သတ္တိရှိတယ်။ မင်းက ဘာပဲကြုံကြုံ ဟားပစ်
 လိုက်လို့ရတယ်။ မင်းက ပုံပြင်တွေဘာတွေ ရေးချင်တယ်နော်။ ဒါက တစ်ပိုင်း
 ကွ။ မင်းက ဉာဏ်ကောင်းတော့ သေချာပေါက် နာမည်ကြီးမှာ။ ငါပြောချင်
 တာက မင်းက ပိုပြီး ပျော်တတ်တယ်။ ပီတာစင် ခိုးချလို့ မိတုန်းက မင်းနဲ့
 ငါနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်တဲ့ပုံကို မှတ်မိလား။ ခိုးချတာကတော့

အားလုံး တူတူပဲလေ။ မင်းရင်ထဲက အတွေးနဲ့ ငါ့ရင်ထဲက အတွေးလည်း တစ်ထပ်တည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက မျက်နှာကိုပြင်ပြီး ဒီကိစ္စကို ကျော်ပစ်လိုက်လို့ ရတယ်။ ငါက မရဘူး။ ငါက နည်းနည်းလေးဆို ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားရော။ ငါလေ အိပ်နေပြီး ပြန်မထချင်တော့ဘူး။ ငါသေချင်ပြီ ကိုင်။ ငါက အလကားပဲ။ ငါက အလိုဆန္ဒလည်း မရှိဘူး။ နာမည်ကြီးချင်တာမျိုးတောင် မရှိဘူး။ အဲဒါ မျိုးတွေကို ငါ ကြောက်တယ်။ မဟုတ်တာတွေလုပ်သလိုမျိုးကို ငါကြောက်တာ။ ငါ ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သိပ်သေချာပါတယ်။ တလောက သင်းအုပ် ပရိုင်စိမ်းကတောင် ပြောသေးတယ်။ အသင်းဝင် သင်တန်းအပြီးမှာ သူများကို ပြောနေတုန်း ငါကြားလိုက်တာ။ ငါ့အပေါ် မျှော်လင့်ချက်ကို စွန့်လွှတ်ထားသင့် တယ်တဲ့။ ဘာကြောင့်ဆို ငါက ပျက်စီးနေတဲ့မိသားစုက လာတာမို့လို့တဲ့”

“သူ ဒီလိုပြောသလား” ကိုင် စိတ်ဝင်တစား မေးသည်။

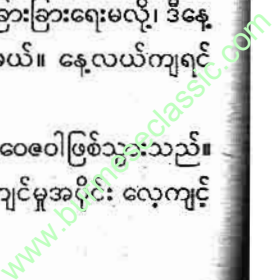
“ပြောတယ်။ သူက ဦးလေး ခရစ်ရှန်းကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာ။ ဟမ်ဘာ့(ဂ်) အရူးထောင် ရောက်နေတဲ့ ငါ့ဦးလေးလေ၊ အိုး... ငါ့အပေါ် မျှော်လင့်ချက် စွန့်လွှတ်လိုက်ရင် ငါတော့ သိပ်ပျော်မှာပဲ။ ငါ့မှာ စိတ်ဆင်းရဲ စရာတွေ အများကြီးပဲ။ ငါ့အတွက် ဘယ်ဟာကမှ မလွယ်ဘူး။ တစ်ခါတလေ လက်ကို ဓားရှုတာတို့၊ ထိမိခိုက်မိတာတို့ဖြစ်ရင် သူများတွေအတွက်က တစ်ပတ် ဆိုရင် ပျောက်ပြီ။ ငါကတော့ တစ်လလောက်ကြာမှ ပျောက်တယ်။ အနာက ယောင်လာတယ်။ ပိုးဝင်တယ်။ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရောက်တော့တာပဲ။ ဆရာ ဘရက် ကလည်း ပြောတယ်။ ငါ့သွားတွေ အကုန်လုံး အခြေအနေ ဆိုးတယ်တဲ့။ နုတ်ပစ် လိုက်တဲ့ သွားတွေကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအရွယ်မှာ ငါ ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် အသက် သုံး လေးဆယ် အရွယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ ငါ့မှာ သတ္တိကို မရှိတော့တာ”

“အား...လာပါကွာ” ကိုင်သည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်ဟန် လုပ်လိုက်သည်။

“မင်းတီးနေတာတွေကို ပြောပြဦးလေ။ ငါလည်း ထူးထူးခြားခြားရေးမလို့၊ ဒီနေ့ စရေးချင် ရေးဖြစ်မယ်။ ပုံဆွဲချိန်ရောက်ရင် ရေးတော့မယ်။ နေ့လယ်ကျရင် မင်းကော တီးဦးမလား”

ဟန်နီ တဒံမျှ ငြိမ်နေသည်။ မျက်နှာရဲသွားပြီးမှ ဧဝေဝါဖြစ်သွားသည်။

“တီးမယ်၊ တီးတော့ မတီးသင့်ဘူး။ တွဲတီးလုံးနဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုအပိုင်း လေ့ကျင့်

ပြီးရင် ရပ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ တီးမှဖြစ်မယ်။ အားလုံး ပိုဆိုးဆိုးလာမှန်းသိလည်း မတီးဘဲ မနေနိုင်ဘူးကွာ”

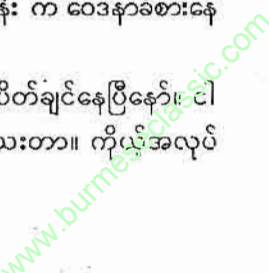
“ပိုဆိုးတယ်”

ဟန်နီ တိတ်နေသည်။ တစ်အောင့်ကြာမှ ကိုင်သည် “မင်းပြောတာ ငါ သိပါတယ်ကွာ” ဟု ဆိုသည်။ ထို့နောက် လူငယ်လေးနှစ်ယောက်လုံး စကား မဆက်ကြတော့။ စကောစကအရွယ်ကို ရောက်နေသော လူငယ်လေးနှစ်ယောက် အနက် ကိုင်သည် တစ်မျက်နှာလုံး ပူထွက်ကာ မျက်လွှာချထားသည်။ ဟန်နီ သည် ဖြူဖျော့၍ ဟန်ပုံမရ။ မျက်ရည်များ အိုင်ထွန်း၍ ရိဝေနေသော မျက်လုံး များက ဟိုဟိုသည်သည် ရွှေပြီး ကြည့်နေသည်။

ခေါင်းလောင်းထိုးသော် အပေါ်တက်ကြသည်။ ပထဝီစာသင်ချိန် ရောက်ပြီ။ ဂျာမနီမြောက်ပိုင်းဒေသအကြောင်း စာမေးပွဲ စစ်တော့မည်။ မြီးရှည် ကုတ်အင်္ကျီ အညိုရောင်ဝတ်ထားသော မုတ်ဆိတ်နီနီ၊ မျက်နှာဖြူရောင်ရောင် လူကြီး ဝင်လာသည်။ ဆရာမြူဆစ် ခေါ် ‘ညဏ်ကြီးရှင်’ ဖြစ်၏။ ချွေးပေါက်ကျယ်သော လက်များက အမွှေးအမှင်မရှိ။ ဆရာသည် သွေးသွန်နာကို ရံဖန်ရံခါ ခံစားရသော ဝေဒနာရှင် ဖြစ်သည်။ စကားပြောလျှင် ခနဲတုတ်တုတ် ပြောတတ်သည်။ ကလီကမာနိုင်သည့် သူ၏ ဝေဒနာနည်းတူ ပြောရခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဂီလာန စာဆိုတော်ကြီး ‘ဟိန်း’ နှင့် သက်ဆိုင်သော စာရွက်စာတမ်းများ၊ ပစ္စည်းများကို စုဆောင်းတတ်သူ ဖြစ်၏။ ဆရာသည် မြေပုံကို နံရံတွင် ချိတ်လိုက်ပြီး အတန်းထဲမှ လူကြီး လူကောင်းလေးများသည် မိမိတို့အဖြေစာအုပ်ထဲ ဒေသ၏ အရေးကြီး လက္ခဏာ များကို ညွှန်ပြပေးပါရန် သရော်တော်တော်ပြောသည်။ ဆရာသည် ကစားပွဲ ဆင်နွှဲနေသယောင်ပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း စာမေးပွဲက မလွယ်။ အရေးကြီး စာမေးပွဲဖြစ်၏။

ဟန်နီသည် ခေါင်းစဉ်မှလွဲ၍ ဘာတစ်လုံးမျှ မသိ။ တော့တင်းဟော့၏ စာအုပ်ကိုကြည့်ရန် သူကြီးစားသော် စာဆိုတော်ကြီး ‘ဟိန်း’ က ဝေဒနာခံစားနေ လျက်က အလွတ်မပေးစတမ်း စောင့်ကြည့်သည်။

“မစ္စတာ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)၊ မင်းစာအုပ်ကို ငါ ပိတ်ချင်နေပြီနော်။ ငါ စာအုပ်ပိတ်လိုက်မှ မင်း ပိုပျော်သွားမှာစိုးလို့ မပိတ်သေးတာ။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ် ဆက်လုပ်စမ်း”

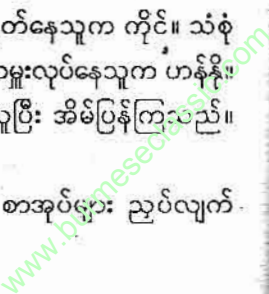
ထိုအပြောတွင် သရော်ချက် နှစ်ခုပါသည်။ ပထမ ဆရာ မြူဆမ်က ဟန်နီကို ဓမ္မတာဘူဒင်ဘရွတ်(ခဲ)ဟု ခေါ်သည်။ ဒုတိယ စာအုပ်ဟု ပြောသည်။ ဟန်နီသည် စာကို ဆက်၍ ခေါင်းခြောက်ခံ စဉ်းစားနေသော်လည်း ကိုင်နှင့်အတူ ထွက်လာချိန်တွင် အဖြေစာအုပ်ထဲ ဘာမျှ မည်မည်ရရ ဖြေမထားနိုင်။

ယနေ့၏ ဒုက္ခများကို လွန်မြောက်သွားကြပြီ။ ထိန်လင်းနေသော အခန်း ကျယ်ကြီးထဲ ဆရာ ဒရက်ဂျီမြူလာ၏ ကြီးကြပ်မှုအောက်တွင် ထိုင်၍ ပုံဆွဲရ တော့မည်ဖြစ်ရာ မောင်ကံကောင်းလေးနှစ်ယောက်သည် စိတ်များ လွတ်လပ် ပေါ့ပါးသွားကြသည်။ အခန်းထဲတွင် ရှေးဟောင်းပလာစတာပုံများနှင့် ဧရာမ ကြောင်အိမ်ကြီးရှိသည်။ ကြောင်အိမ်ကြီးထဲတွင် မိုဒယ်အဖြစ်သုံးသော အရုပ် ပရိဘောဂများ သစ်သားထည်များက အပြည့်အသိပ်။

တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် မုတ်ဆိတ်ဝိုင်းကို အပြည့်ထားသော ဆရာ ဒရက်ဂျီ မြူလာ၏ အညိုရောင်ဆံတုသည် လည်ကုပ်ပေါ်မှ ထောင်ထွက်နေသဖြင့် အပေါစားမှန်းသိသာသည်။ ဆရာတွင် ဆံတုနှစ်ခုရှိသည်။ မုတ်ဆိတ်ကို တိုတို ညှပ်ထားချိန်တွင် မုတ်ဆိတ်နှင့် လိုက်ဖက်စေရန် ဆံတုအတိုကို သုံးသည်။ စကားပြော လေးသော လူစားတစ်မျိုးဖြစ်၍ ဥပမာ 'ခဲတံ' ဆိုလျှင် 'ခဲ' တစ်လုံး တည်းနှင့် ပြီးသွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှ ဆီလိုလို အရက်လိုလို အနံ့တစ်မျိုး ထွက်နေတတ်၍ သူ့အား ရေနံစိမ်းသောက်ထားသည်ဟု ပြောကြသည်။ ထိုဆရာ သည် ပုံဆွဲသင်ရင်း လက်ချာပေးရလျှင် ပီတိဖုံးကာ တပြုံးပြုံးဖြစ်နေတတ်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် အကြောတက်တတ်သော ထိုဆရာသည် ကျောင်းသား ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်၊ အရက်နံ့ပြင်းပြင်းကို ရှူထုတ်၊ တံဆိပ်လက်စွပ်ကြီးဝတ်ထား သော လက်ဖြင့် ကျောင်းသား၏ နဖူးကိုခေါက်ပြီး 'နီးဝေးမြင်ကွင်း၊ အရောင်တင်၊ အရောင်လျှော့၊ ခဲ၊ ဆိုရှယ်ဒီမိုကရေစီ၊ စည်းလုံးကြ' စသည်ဖြင့်ပြောပြီး ထွက်ခွာ သွားသည်။

ပုံဆွဲချိန်တွင် စာပေစီမံကိန်းအသစ်ကို အားထုတ်နေသူက ကိုင်။ သံစုံ တီးဝိုင်းကြီး၏ ပဏာမတီးလုံးတွက် စိတ်ကူးထဲတွင် ဂီတမှူးလုပ်နေသူက ဟန်နီ။ ကျောင်းလွတ်သော် သူတို့သည် ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ယူပြီး အိမ်ပြန်ကြသည်။ ဂိတ်တံခါးကြီးပွင့်၍ သူတို့ လွတ်လပ်သွားပြီ။

ဟန်နီနှင့် ကိုင်သည် လက်မောင်းကြားတွင် စာအုပ်များ ညှပ်လျက်

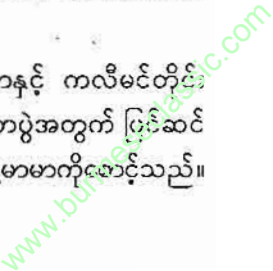
အုတ်တိုက်နီနီလေးဆီ ရောက်သည်အထိ တစ်လမ်းတည်း သွားကြသည်။ ဘယ်သောအခါမျှ အနွေးထည် မဝတ်တတ်သော ကိုင်သည် သူ့အဖေအိမ် ရောက်အောင် အဝေးကြီး ဆက်လျှောက်ရဦးမည်။

နံနက်ခင်းတုန်းက မြူများသည် နှင်းဘဝပြောင်းကာ နှင်းပွင့်နှင်းခဲများ အဖြစ် သက်ဆင်းလာပြီး အရည်ပျော်စပြုပြီ။ ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)ဂိတ်ဝတွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လမ်းခွဲကြသည်။ ကိုင်သည် အမြန်ပြန်လှည့်၍ ခြံထဲ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်နေသော ဟန်နီကို လည်ပင်းသိုက်ဖက်ပြီး “လက်မလျှော့ရ ဘူးကွ၊ ဘာမှမတီးရင် ပိုကောင်းမယ်” ဟု ညင်သာစွာပြောသည်။ ထို့နောက်တွင် ကိုင်၏ အရိုးဂေါင်ဂင်သဏ္ဍာန်လေးသည် နှင်းဝဲဆိုင်အောက် တရွေ့ရွေ့ ပျောက် သွားသည်။

ဟန်နီသည် စာအုပ်များကို စကြိထိပ်မှ ဝက်ဝံကြီး၏ လင်ပန်းပေါ် တင်လိုက် သည်။ အမေရှိရာ ဧည့်ခန်းထဲဝင်သည်။ ဆိုဖာပေါ်ထိုင်၍ မျက်နှာဖုံး အဝါရောင် စာအုပ်ကို ဖတ်နေသော သူ့မာမာသည် သူ့ အခန်းထဲဖြတ်လျှောက်လာစဉ် မော့ကြည့်သည်။ ပြာရိပ်သန်းသော မ ဆိုစလောက် ပူးကပ်နေသည့် မျက်လုံး ညိုများဖြင့် သူ့ကို ငေးနေ၍ မာမာရှေ့ သူ့ရုပ်သော် မာမာက သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲယူပြီး နဖူးကို မွှေးသည်။

သူ့ အပေါ်တက်လာသည်။ ကလီမင်တိုင်းသည် သူ့အတွက် နေ့လယ်စာ အသင့်လုပ်ပေးထား၍ သူ ခြေလက်ဆေးပြီး စားသည်။ စားပြီးသော် စာရေးခုံထဲမှ ရနံ့ပြင်း ရုရှားစီးကရက်ဘူးကို ထုတ်၍ သူ့ ဆေးလိပ်သောက်သည်။ စီးကရက် လေးများက သူ့အတွက် အစိမ်းသက်သက်မဟုတ်တော့။ ထို့နောက် အော်ဂင်ရှေ့ ထိုင်ကာ ခက်ခက်ခဲခဲ ဘတ်(ခံ)ကိုတီးသည်။ နောက်ဆုံး သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းနောက်ပစ်လိုက်ပြီး ပြတင်းအပြင်ကို ကြည့်သည်။ အိမ်ပြင်ဘက်တွင် ရေပန်းပါသော ချစ်စရာဥယျာဉ်လေးလည်း မရှိ။ တစ်ဖက်ခြံ၏ အုတ်တံတိုင်းမှ လွဲ၍ သူ့အတွက် ကြည့်စရာ ဘာမျှမရှိ။ နှင်းများကသာ အသံမပေးဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး သွန်းကျနေသည်။

လေးနာရီ ညစာ စားချိန်တွင် ဟန်နီ၊ သူ့မာမာနှင့် ကလီမင်တိုင်း သုံးဦးသာ ရှိသည်။ ညစာ စားပြီးလျှင် ခန်းမထဲတွင် ဂီတပွဲအတွက် ပြိုင်ဆင် ထားသည်ကို တွေ့၍ ဟန်နီသည် စန္ဒရားရှေ့ထိုင်ကာ သူ့မာမာကိုစောင့်သည်။

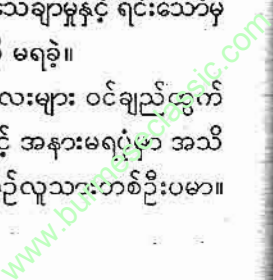
ဘိသိုဗင်၏ ဆိုနားတား (၂၄) ကို တီးကြသည်။ စည်းလေးသံစဉ်ပေါ်တွင် တယောသံက နတ်မိမယ်အလား။ သို့တိုင် မာမာက တယောကို ချ၍ စိတ်တို သလို ကြည့်ပြီး ကြိုးမညှိရသေးဟု ဆိုသည်။ ထပ်မထိုးတော့ဘဲ အပေါ်တက် အနားယူသည်။

ခန်းမထဲ ဟန်နိုတစ်ကိုယ်တည်း ကျန်ရစ်သည်။ လသာခန်းဝင် မှန်တံခါး လေးဆီ သူသွားပြီး စိုနစ်ခြံဝင်းကို ငေးသည်။ ရုတ်တရက် သူ ခြေတစ်လှမ်း နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး မလိုင်ရောင် လိုက်ကာကို ဆွဲချလိုက်သည်။ ထိုအခါ အခန်း လေးထဲ လွှမ်းပတ်သွားသည်က ဆည်းဆာကျော့၏ ဝါဖျော့ဖျော့ အသွေးအဆင်။ သူ စန္ဒရားဆီသွားကာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူ၏ မျက်ဝန်းအကြည့်က တစ်နေရာတည်းကို စိုက်နေသော်လည်း အကြည့်က ထို ထင်ရှားသော အရာ ဝတ္ထုပေါ်တွင် မတည်။ အမြင်အာရုံ ဝါးသထက်ဝါးကာ မှိန်ကျသွားချိန်တွင် စန္ဒရားရှေ့ သူထိုင်ချကာ လက်တန်းတေးစပ်သည်။

သူစပ်သည့်တေးတစ်ပုဒ် ရိုးရိုးလေးသာ။ မဖြစ် ညစ်ကျယ် အတိုအစလေး ဟုပြောလည်း ရသည်။ ဘားတစ်ခုနှင့် တစ်ဝက်သာရှိသည့် တစ်ပိုင်းတစ်စ သံစဉ်ဟု ဆိုလည်း ရသည်။ ဘော့(စ်)ကြိုးပေါ် တစ်သံတည်း သူ တီးချလိုက်ပုံက ထင်မထားလောက်သော စွမ်းအားမျိုးနှင့်ဖြစ်၏။ မကြာခင်လာတော့မည့် အရာ အားလုံး၏ မူလရင်းမြစ်ဟု ရည်ညွှန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခရာတုတ်၍ ပိုင်စိုး ပိုင်နင်းဝင်ရောက်လာပြီဟု ကြေငြာလိုက်ခြင်း မည်၏။

သူ၏ တမ်းမှန်းချက်ကို ဖမ်းမိရန် မလွယ်။ အသံထုံထုံ ငွေပြားလေး ခတ်နေသည့်နှယ် ညာသံပေါ်တွင် သူ ထပ်ကျော့လိုက်သည်။ တစ်ခုတည်းသော သန္နိဋ္ဌာန်သည် မရှိမဖြစ် လိုအပ်လာပါပြီဟု သူ၏ တေးက သက်သေပြလိုက် သည်။ အသံတစ်ခုမှ နောက်အသံတစ်ခုထဲသို့ တမ်းတနာကျင်စွာ ပျော်ဝင်သွားပုံ မှာ ခေါက်ခနဲလှည့်လိုက်သလို ဖြစ်သည်။ သနားစဖွယ် တီထွင်ချက်ဖြစ်နေ သည်။ သတ်မှတ်ပိုင်းခြားထားပြီးသော အနုစိတ် တိကျသေချာမှုနှင့် ရင်းသော်မှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အထင်ကရ တန်ဖိုးတစ်ခုကို မရခဲ့။

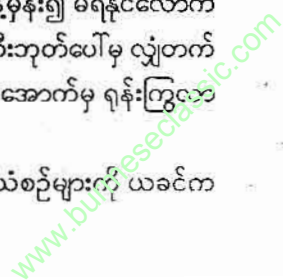
တေးသွားက ရွင်ရွင်ပျူဖြစ်လာသည်။ သံတိုလေးများ ဝင်ချည်ထွက် ချည်ဖြင့် အနားမနေ။ ရှာဖွေလိုက်၊ လှည့်လည်လိုက်နှင့် အနားမရပုံမှာ အသိ ဉာဏ်အချို့ကြောင့် နှိပ်စက်ခံရ အနားမရသည့် ပုထုဇဉ်လူသားတစ်ဦးပမာ။

ဖုံးအုပ်ထား၍လည်း မရ၊ မေးခွန်းထုတ်လိုက်၊ ညည်းညူလိုက်၊ ဆန့်ကျင်အာခံလိုက်၊ တောင်းဆိုလိုက် ကွယ်ပျောက်သွားလိုက်နှင့် များပြီးရင်း များလာသော မိတ်ဖက်သံပေါ် တစ်ကျော့ပြီး တစ်ကျော့ ကျော့နေရသည်။ သံတိုများစိပ်လာသည်။ အသံပိုကျယ်လာသည်။ ဟိုဘက်သည်ဘက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်အပြေးအလွှားမြန်လာသည်။ ကြောက်လန့်တကြား စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများပြန်ပေါ်လာသည်။ ထိုအသံများက ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ယူလိုက်သော် သံစဉ်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသံစဉ်က အတော်ကြာအောင် လွှမ်းမိုးနေသည်။ အသံများက မို့မောက်၍ တက်လာသည်။ လေမှုတ်တူရိယာများ၏ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံများလို အဆုံးမရှိ အံ့နှင့် ကျင်းနှင့် လျှံတက်ကာ မမှားနိုင်သော ရစ်သမ် ရိုးရိုးလေးဆီ ရောက်လာပုံမှာ ကျိုးကြောသွားသလို၊ ကလေးဆန်ဆန် သိသိသာသာ တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသော သံပြိုင်တေးနှယ်။ ဓမ္မတေး၏ သံနေသံထားတစ်မျိုးနှင့် အဆုံးသတ်သွားသည်။ ၎င်း၏ နောက်ဆက်တွဲမှာ တိတ်ဆိတ်သော အသံတန့်မှု။

ငွေပြားခတ်သံ ထုံထုံလေးက ဖွရရွ လွန်တက်လာသည်။ ပထမတီးခတ်ခဲ့သော သံစဉ်ပင်ဖြစ်သည်။ မဖြစ်ညစ်ကျယ် တီးကွက်ကလေးဖြစ်၏။ မောပန်းနွမ်းနယ်သော၊ မသဲကွဲ မထင်ရှားသော သံစဉ်တစ်ခုက အခြားသံစဉ်တစ်ခုထဲသို့ ချိုမြစွာ တိမ်ဝင်သွားသည်။ ထိုအသံနောက်မှ ရုန်းကြွလာသော အသံကား ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲမှ အသံလို အရိုင်းဆန်ဆန်။ ပြင်းထန်သော စိတ်ပိုင်းဖြတ်မှုက အသက်ဝင်နေသည်။ ဘာဆက်လာဦးမည်နည်း။ စစ်ချီစရာသံများပေါ်ထွက်လာသည်။ အတင့်ရဲသော ဖန်တီးမှု၊ ရွှင်ပျမှု၊ ဒေါသူပုန်ထနေသော တောနင်းသီချင်း။ တောနင်းနေသည့် သီချင်းထဲ ပျော်စရာ ဘာမျှမရှိ။ ထိုသီချင်း၏နုတ်(စ်)က အာခံမှုတစ်ခုသာ။ အချက်ပေးသံများ ညံလာပြန်သည်။ ထိုအသံများမှာ အချက်ပေးသံတစ်မျိုးတင်မက၊ ကြောက်လန့်တကြား အော်သံများပါပါသည်။ ယခုအခါ မည်သူမည်ဝါ၏ ခံစားချက်နှင့် ဆိုလိုရင်းကိုပင် ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်လောက်အောင် ရစ်သမ်များ၊ မိတ်ဖက်သံများ၊ အားလုံး အားလုံး ကီးဘုတ်ပေါ်မှ လျှံတက်လာသည်။ ဟန်နီ၏ အားစိုက်နေသော လက်ချောင်းများအောက်မှ ရုန်းကြွလာနေသည်။

ဟန်နီသည် အရှိအတိုင်း ဆက်တီးနေသည်။ ထိုသံစဉ်များကို ယခင်က

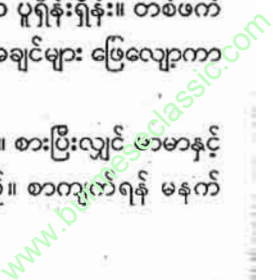

သူ မသိခဲ့။ စန္ဒရားခလုတ်များပေါ် ကိုယ်ကို ကိုင်းထားသည်။ နှုတ်ခမ်းများ ပွင့်ဟလျက်။ နက်ရှိုင်းသော အလှမ်းဝေးသည့် တစ်နေရာကို ငေးမောလျက်။ ဆံညို ခွေခွေလိပ်လိပ်လေးများက နဖူးပေါ်လွှမ်းကျလျက်။ တီးနေသော တေးသွား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကား အဘယ်နည်း။ ရန်သတ္တရုများကို ကျော်လွှားနိုင်ခြင်းလော၊ မီးတောင်ကိုဖြတ်၍ မိုးကုမ္ဘာကို အောင်နိုင်ခြင်းလော၊ ရဲတိုက်များကို ဖြိုချပြီး မြေနဂါးကို ဇီဝိန်ချွေခြင်းလော၊ တော်ကြာ အော်ရယ်လိုက် တော်ကြာ ချိုမြသွားလိုက်နှင့် မူလ တေးပုဒ်ဆီ ရောက်သွားပြန်သည်။

နတ်(စ်)တစ်ခုက အခြားနတ်(စ်)ထဲသို့ ပျော်ဝင်စီးဆင်းသွားသည်။ ထို့နောက် ဝဲယာသံပြိုင်များ အလုံးအရင်းနှင့် အုံကြွပြီး တက်လာပုံက ခြေထောက် အောက်မှ ကမ္ဘာမြေကြီး ကွယ်ပျောက်သွားတော့မလို၊ သို့မဟုတ် ဆန္ဒဆိုသည့် ချောက်ကြီးထဲ လွင့်ကျသွားသလို၊ တစ်ကြိမ်တွင် အဝေးတစ်နေရာမှ ညံ့သက်သော သတိပေးသံလေး ထွက်လာသည်။ ဆုတောင်းတေး၏ ပထမ အသံတွဲများ ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ဗိန်းဗောင်းညနေသော အသံများက တလိမ့်လိမ့်ဝင်လာပြီး ထိုအသံတွဲများကို လွှမ်းမိုးပစ်လိုက်သည်။ လိုက်ကာများကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သလို၊ တံခါးများကို ကန်ဖွင့်လိုက်သလို၊ စည်းရိုးများ အလိုလို ကွဲထွက်သွားသလို၊ မီးနံရံ မီးတံတိုင်းများ ပြားပြားဝပ် သေဆုံးသွားသလို၊ ဂီတက အသံတက်လာသည်။ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခြင်း၊ ကတိအတိုင်းလုပ်ခြင်း၊ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဖြည့်တင်းခြင်းအတွက် မြူးကြွသည့် တေးက ပွင့်ထွက်လာသည်။ ထိုအခါ အရာရာ နားဝင်ပီယံ ဖြစ်နေသည်။ ထိုနားဝင်ပီယံ ဟာမိုနီက အခြားဟာမိုနီဖြစ်သော ပထမတေးပုဒ်ဆီ ပြန်ဝင်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အသံ တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်ကာ ပြီးဆုံးသွားသည်။

ဟန်နီသည် လက်များ ပေါင်ပေါ်တင်လျက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။ မေးစေ့က ရင်ဘတ်ပေါ်ငိုက်စိုက်။ ထို့နောက်မှ ထရပ်ပြီး တူရိယာကို ပိတ်သည်။ သူ အားနည်းနေသည်။ ဒူးများက မခိုင်။ မျက်လုံးများက ပူရှိန်းရှိန်း။ တစ်ဖက်ခန်းကို ကူးပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အကြောအချင်များ ဖြေလျော့ကာ ကြာမြင့်စွာ မလှုပ်မယှက် လှဲနေသည်။

အတန်ကြာသော် အိပ်ရာဝင် အဆာပြေစားသည်။ စားပြီးလျှင် ဗာမာနှင့် စစ်တုရင် ထိုးရာ နှစ်ဖက်လုံး မရှုံးမနိုင် သရေကျသည်။ စာကျွန်ရန် မနက်

ငါးနာရီခွဲထမည့် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးရှိလျက်နှင့် သူသည် ညသန်းခေါင်ကျော် သွားသည်အထိ အခန်းထဲမှ အော်ဂင်ရှေ့ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခဲ့သည်။ အော်ဂင်ကို သူ တီးနေသော်လည်း လက်ဖြင့်မဟုတ်။ ဆူညံအောင် မပြုသင့်တော့သည့် ညဉ့်ကမ္ဘာထဲဝယ် သူ့စိတ်မနေ့၏ တေးသွားက ပြေးလွှား၍ နေသည်။

ဂျိုဟန်လေး၏ တစ်နေ့တာ ဘဝမှာ ဤအတိုင်း ဖြစ်၏။

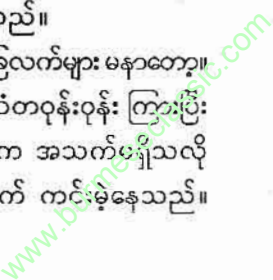

အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါသည် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

လူနာသည် စိတ်ကျကာ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လာပြီး ရုတ်ခြည်း ချုံးချုံးကျသွားသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဒုက္ခများ ဖိစီးလာ၍ ကြွက်သားနှင့် အကြောအချင်များတင်မက ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါများ အထူးသဖြင့် အစာချက်စနစ် ယိုယွင်းလာသည်။ အစာအိမ်က အစာကို ငြင်းဆန်လာသည်။ လူက အိပ်ငိုက်လာသည်။ အိပ်ငိုက်မှုက လမ်းဆုံးထိရောက်နေပါလျက် အိပ်မရဘဲ မှေးခနဲ မှေးခနဲသာ အိပ်ပျော်ပြီး လူကို လန်းဆန်းမှုမပေး။ ခေါင်းကိုက်လာသည်။ ဦးနှောက်က ထူထူထိုင်းထိုင်းနှင့် ရှုပ်ထွေးပြီး တရိပ်ရိပ်မူးလာသည်။ အရိုးအဆစ်များ နာကျင်လာသည်။ အကြောင်းရင်း ထွေထွေထူးထူးမရှိဘဲ မကြာခဏ နှာခေါင်း သွေးယိုသည်။ ၎င်းတို့သည် တစ်ဟုန်ထိုး ထိုးနှက်ချက်များ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ပြင်းထန်သော အအေးဓာတ်က တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်၍ သွားများ တက်တက်မြည်အောင် သွားချင်းရိုက်သည်။ အဖျားဝင်ပြီး ချက်ချင်း အမြင့်ဆုံးမှတ်ထိ တက်သွား၏။ ရင်ဘတ်နှင့် ဝမ်းဗိုက်တွင် ပဲစေ့အရွယ် အနီစက်လေးများ ပေါ်လာသည်။ အနီစက်လေးများကို လက်ဖြင့်ဖိလိုက်ပါက ပျောက်သွားပြီး လက်ဖယ်လျှင် ချက်ချင်း ပြန်ပေါ်လာသည်။ သွေးခုန်နှုန်း မမှန်။ တစ်မိနစ်တွင် သွေးခုန်နှုန်းက အကြိမ်တစ်ရာ။ ကိုယ်ပူချိန်က ၁၀၄° ပထမရက်သတ္တပတ်သည် ဤပုံအတိုင်း ကုန်ဆုံးသွားသည်။

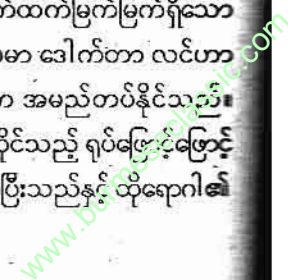
ဒုတိယပတ်တွင် လူနာသည် ခေါင်းမကိုက်တော့။ ခြေလက်များ မနာတော့။ သို့သော် မူးမော်ခြင်းက ပိုဆိုးလာသည်။ နားထဲတွင် အသံတုန်းတုန်း ကြားပြီး ပြင်ပအသံကို မကြားရတော့ချေ။ မျက်နှာသွင်ပြင်မူရာက အသက်မရှိသလို ဖြစ်လာသည်။ ပါးစပ်က ပွင့်၍ မျက်လုံးများက အသက် ကင်းမဲ့နေသည်။

သတိမရှိတော့။ အိပ်ငိုက်မှုကသာ လူနာကို လုံးဝဥသံစိုးမိုးထား၏။ လူနာသည် အိပ်ရာထဲ နစ်နေပြီး အိပ်၍လည်း မပျော်နိုင်။ လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်းဆီသာ ရှေးရှုနေသည်။ အချိန်ပိုင်းအလိုက် ဒေါသတကြီး ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်လာသည်။ လူနာသည် မထူနိုင်တော့အောင် ဗုန်းဗုန်းလဲသွားတော့၏။ သွားဖုံး၊ သွား၊ လျှာများ မည်းညစ်ကာ အသက်ရှူထုတ်သော လေက ပုပ်ဟောင်နေသည်။ ဗိုက်ကြီးဖောင်းလာသဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် ဒူးများကို ကားပြီး မလှုပ်နိုင်တော့ဘဲ ပက်လက်ကလေးသာ နေရတော့သည်။ သွေးခုန်နှုန်းနှင့် အသက်ရှူနှုန်း မြန်သွက်ပြီး ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖြစ်လာသည်။ အသက်ကို တိမ်တိမ်ကလေးသာ ရှူနေရပြီး အားစိုက်နေရ၏။ သွေးခုန်နှုန်းက တလှုပ်လှုပ်။ တစ်မိနစ်လျှင် အကြိမ်ပေါင်း တစ်ရာနှစ်ဆယ်မျှ ဒုန်းစိုင်းနေသည်။ လူနာသည် မျက်ခွဲများ စင်း၍ ပါးပြင်က သွေးရောင်အစား ပြာနှမ်းနှမ်းဖြစ်လာသည်။ ရင်ဘတ်နှင့် ဝမ်းဗိုက်မှာ အနီစက်များ မတရားများပြားလာသည်။ ကိုယ်ပူချိန်က ၁၀၅.၈ အထိ တက်သွား၏။

တတိယပတ်တွင် အားပြတ်ခြင်းက အမြင့်ဆုံးစံချိန် ချိုးလိုက်သည်။ ဒေါသလည်း မထွက်နိုင်တော့။ လူနာ၏စိတ်ဓာတ်သည် ညဗလာထဲ နစ်နေသလော၊ ရုပ်ခန္ဓာမှ အဝေးဆုံးဆီ ခွာထွက်သွားကာ အိပ်မက်ရှည်ကြီးထဲ ဖင့်နှံနေသလော၊ မည်သူမျှ တပ်အပ်မသိ။ လူနာသည် အသံလည်း မပေး၊ အမူအရာလည်း မပြတော့ချေ။ လုံးလုံး သတိလစ်သွားခဲ့ပြီ။ ထိုအခြေအနေသည် လူနာအတွက် တစ်နေ့ ရွှေ တစ်နေ့ ငွေ။

အချို့လူနာများတွင် ရောဂါလက္ခဏာများက လွယ်လွယ်ကူကူ မပြ။ ဥပမာ ရှေ့ပြေးရောဂါလက္ခဏာဖြစ်သော စိတ်ကျခြင်း၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း၊ ခံတွင်းပျက်ခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ အိပ်မရခြင်း စသည်တို့သည် လူနာ၏ ပင်ကိုကျန်းမာရေးအခံကြောင့် အာဂန္တုအဖျားဟု ထင်ရသည်။ ရောဂါလက္ခဏာများ တစ်ဟုန်ထိုးတက်လာလျက်နှင့် မသိသာ။ သို့သော် ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိသော ဆရာဝန်၊ သိပ္ပံနည်းကျကျတော်လှန်းသော ဆရာဝန် ဥပမာ ဒေါက်တာ လင်ဟာကဲ့သော ဆရာဝန်မျိုးသည် ရောဂါကို ထိုစဉ်ကတည်းက အမည်တပ်နိုင်သည်။ အမွှေးအမှင်ထူသော လက်သေးသေးညှက်ညှက်ကို ပိုင်ဆိုင်သည့် ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ဆရာဝန် ဒေါက်တာလင်ဟာသည် ရောဂါကို အမည်တပ်ပြီးသည်နှင့် ထိုရောဂါ၏

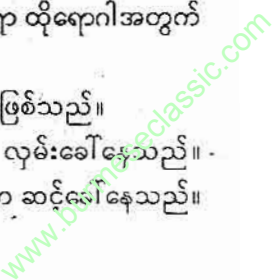
လက္ခဏာများဖြစ်သော အနိစက်များက ရင်ဘတ်နှင့် ဝမ်းဗိုက်တွင် ပေါ်လာ တော့၏။ ဒေါက်တာ လင်ဟာ၏ ရောဂါစစ်တမ်းအပေါ် သံသယဖြစ်စရာ မလိုတော့အောင် သက်သေပြလိုက်သည်။

ဘာလုပ်ရမည်ကို ဆရာဝန်က သိသည်။ လေဝင်လေထွက်ကောင်းသော အခန်းကျယ်ကြီးကို အပူချိန် ၇၀ ထက် မကျော်အောင် ပြင်ဆင်ခိုင်းသည်။ လုံးဝ ဥသယုသန့်ရှင်းမှုကို ဒေါက်တာက ကြပ်မတ်သည်။ အိပ်ရာခင်းနှင့် အဝတ်အထည် များကို မကြာမကြာ လဲခိုင်းခြင်းဖြင့် လူနာကို ဖြစ်နိုင်သမျှ အိပ်ရာနာမှ ကင်းဝေး စေသည်။ အချို့ဖြစ်ရပ်များတွင် ထိုနည်းလမ်းကလည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်။ လူနာ၏ခံတွင်းကို ရေစိုဝတ်ဖြင့် ကျင်းစေသည်။ ဆေးအတွက်ကား အိုင်အိုဒင်း၊ ပိုတက်ကီဇိုင်းနှင့် အင်တီပိုင်ရင်းတို့ကို ညွှန်းသည်။ အာဟာရအတွက်ကား လူနာ၏အစာအိမ်နှင့် ဝမ်းခေါင်းကို ရောဂါပိုးများ တိုက်ခိုက်နေပြီဖြစ်၍ အလင်း ရောင်နှင့် အားဖြစ်မည့် အစာအားလုံးကို ညွှန်းသည်။ ပြင်းထန်သောအဖျားကို ထိန်းချုပ်ရန် နေ့နေ့ညည သုံးနာရီခြားတစ်ခါ ရေပတ်တိုက်ရသည်။ ခြေဖျား ပိုင်းကို ရေစည်တွင် နှစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်းအေးအောင် လုပ်စေသည်။ ရေပတ် တိုက် ပြီးတိုင်း လန်းဆန်းစေရန် ဘရန်ဒီ သို့မဟုတ် ရှန်ပိန်ကို သောက်စေသည်။

သို့သော် ဤဆေးကုသချက် အားလုံးတို့သည် ပျောက်လိုပျောက်ငြား မျှော်လင့်ချက်သာဖြစ်၏။ ကုသချက် အားလုံးထဲမှ တစ်မျိုးမျိုးသည် နည်းနည်း ကလေးပင် သက်ရောက်မှုရှိ မရှိ လုံးဝမသိနိုင်။ အကြောင်းမှာ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် က မှောင်မည်းထဲဝယ် စမ်းတဝါးဝါး။ သုံးပတ်ကြာသည့်တိုင်၊ နောက်ဆုံး အဆင့်ရောက်သည့်တိုင် အူရောင်ငန်းဖျားဟု သူကိုယ်တိုင် အမည်တပ်ခဲ့သော ရောဂါသည် ကံဆိုးမှုလော၊ ရှောင်တိမ်းနိုင်သော ရောဂါလော၊ ဆေးသိပ္ပံ၏ ရင်းမြစ်ဖြင့် တိုက်ထုတ်နိုင်သလော သို့မဟုတ် သေခြင်းတရား၏ ဝတ်ရုံလွှာ နှင့်တူသော လမ်းခွဲမှု ပုံစံတစ်မျိုးလော။ သူ ဘာမှမပြောနိုင်။ မည်သို့ဆိုစေ ယမမင်းသည် အသွင်တစ်မျိုးမျိုးကို ဆောင်ယူလာပြီဖြစ်ရာ ထိုရောဂါအတွက် ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိတော့ချေ။

အူရောင်ငန်းဖျား ရောဂါသည် အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

အဖျားအကြီးဆုံးအချိန်တွင် ဘဝက လူနာကို လှမ်းခေါ်နေသည်။ အိပ်မက်ရှည်ကြီးထဲ ဝက်ပါလှည့်နေသော လူနာကို ဘဝက ဆင့်ခေါ်နေသည်။

အေးမြငြိမ်းချမ်းသော အရိပ်ကမ္ဘာဆီသို့ ဦးတည်နေသည့် လမ်းလေးပေါ်မှ သူထံ ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းနိုင်သော အရိုင်းခေါင်သံများ ရောက်လာကြသည်။ ဘဝ၏ခေါင်သံကို သူ ကြားရသည်။ ထိုအသံက ပီပြင်ရှင်းလင်းသည်။ လှောင်နိုင်လွန်းသည်။ သူ မေ့လျော့လိုက်ပြီဖြစ်သော၊ ကျောခိုင်းလိုက်ပြီဖြစ်သော အဝေးမှ ပုံရိပ်ထဲ ပြန်လာပါရန် ဘဝက ဆင့်ခေါ်နေသည်။ အားဖြည့်စွမ်းအားများ၊ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးများ၊ မျှော်လင့်ချက်များ အစစအရာရာ အားလုံးအတွက် တာဝန်မကျေခံသည့် အရက်တရားသည် သူ့ရင်ထဲ ပြည့်လျှံတက်လာသည်။ နောက်ဝယ် အဝေးကြီးချွန်ထားပစ်နိုင်ခဲ့ပြီဟု သူ ထင်ထားသည့် အရောင်စုံ အသွေးစုံ လှုပ်ရှားတက်ကြွဖွယ် သူ၏ဖြစ်တည်မှုနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်၏ကြားမှ နှောင်ကြီးသည် မပြတ်တောက်သေးမှန်း သူ သိလိုက်ရသည်။ သူမည်မျှပင် အဝေးကြီးရောက်နေပါစေ သူ ပြန်လှည့်ရမည်။ အသက်ရှင်ရမည်။ သို့သော် ဘဝ၏ခေါင်သံကို ကြားလိုက်ရချိန်တွင် အကယ်၍ သူ ကျောချမ်းသွားပါက၊ မှတ်ဉာဏ်ထဲ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သော ပုံရိပ်များနှင့် အားကောင်းသော ဆင့်ခေါင်သံက အကယ်၍ သူ့ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါစေပါက၊ သူသည် သူ့အတွက် ဖွင့်ထားသော လွတ်မြောက်လမ်းမှ ပျံသန်းထွက်ခွာသွားတော့မည်။

ထိုအခါ ထိုလူနာ သေဆုံးသွားတော့မည်မှာ ရှင်းလင်းပါသည်။

“ဒီလို လုပ်တာ မမှန်ဘူး ဂါဒါ။ ဒီလိုလုပ်တာ မမှန်ဘူး” ဆရာမကြီး နှမ်းစေ့ ဗိုက်ဘရော့(တ်)၏ အကြိမ်တစ်ရာမြောက် စကားဖြစ်နိုင်သည်။ ဆရာမကြီး၏ အသံက ကရုဏာဒေါသော ပြွမ်းနေ၏။

တပည့်ရင်း ဂါဒါ၏ ဧည့်ခန်းထဲရှိ စားပွဲကို ပတ်ဝိုင်း၍ ချထားသော ဆိုဖာပေါ်တွင် ဆရာမကြီး ထိုင်နေသည်။ ဧည့်ခံထဲဝယ် ဂါဒါဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)၊ တိုနီ၊ တိုနီသမီး အဲရစ်ကာ၊ သနားစရာ ကလေးသိုင်းနှင့် ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်) အပျိုကြီး သုံးဖော်တို့ ရောက်နေသည်။ အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော ဆရာမကြီး၏ ကလေးသာသာ ပခုံးလေးပေါ်တွင် ဦးထုပ်ကြိုး စိမ်းစိမ်းလေး တွဲလောင်းကျနေဆဲ။ ခုနစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုသော လူ့ဘဝသက်တမ်းနှင့်အတူ ခန္ဓာကိုယ်လေးက ပိုကျုံ့ဝင်လာရာ စားပွဲမျက်နှာပြင်ပေါ် တံတောင်ထောက်ဖို့ပင် အနိုင်နိုင်။ လက်ဟန်ဖြင့် စကားပြောရန် သိပ်မလွယ်။

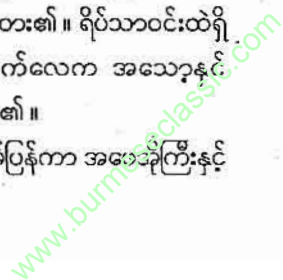
“မဟုတ်ဘူး... ဒီလို လုပ်တာ မမှန်ဘူး၊ ဆရာမ ပြောတယ်နော်။ ဒီလို လုပ်တာ မမှန်ဘူး၊ ဂါဒါ” ထိုစကားကို ထပ်ပြောပြန်သည်။ ဆရာမ၏ အသံက လှိုက်လှဲမှုကြောင့် တုန်ယင်နေသည်။ “ဆရာမက သင်္ချိုင်းကုန်းကို ခြေတစ်ဖက် ရောက်နေပါပြီ၊ ဘဝမှာ အချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ဒါတောင် ဂါဒါက ဆရာမတို့ အားလုံးကို ခွဲခွာသွားချင်ပြီဆိုတော့၊ အစ်စတာဒမ်ကို ခဏတစ်ဖြုတ်သွားတာ ဆိုရင် ထားပါတော့၊ ခုလို အပြီးထွက်သွားချင်တယ်ဆိုတာကတော့” နှမ်းစေ့ သည် ငှက်ကလေးနှင့်တူသော ဦးခေါင်းကို သွက်သွက်ခါအောင် တအားယမ်း သည်။ မျက်လုံးညိုများက သောကခိုး ဝေလျက်။

“ဂါဒါ အများကြီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဆရာမ သိပါတယ်ကွယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဂါဒါ အများကြီး ဆုံးရှုံးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှိသမျှ အားလုံး ကုန်သွားတာ” ဟု တိုနီ ဝင်ပြောသည်။ “တိုနီတို့ တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်သင့် ပါဘူး၊ ဂါဒါက သွားချင်တယ်၊ သွားလည်း သွားမှာ၊ ဒါပါပဲ ဆရာမရယ်၊ ဂါဒါဟာ အစ်ကိုနဲ့ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်နေခဲ့တယ်။ ဂါဒါက တိုနီတို့ကို သိပ်သဘော မကျပေမဲ့ တိုနီတို့အားလုံးက သူ့ကို ချစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဟင့်အင်း... မငြင်းရဘူး၊ ဂါဒါ၊ တိုနီတို့ကို သဘောမကျပါဘူး။ ခုတော့ အစ်ကိုလည်း မရှိတော့ဘူး။ အစ်ကို မရှိတော့ ဘာမှလည်း ထပ်ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဂါဒါ့အတွက် တိုနီတို့က ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လဲ၊ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ရင်ထဲမှာ သိပ်ခံစား ရတယ်။ ဘာမှလည်းမတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သွားပါလို့ပဲ တိုနီ ပြောမယ်။ အစ်ကိုမဆုံးခင်ကတည်းက ထွက်သွားတာမျိုးမဟုတ်လို့ တိုနီကတောင် ကျေးဇူး တင်ရဦးမှာပါ”

ဂျိုဟန် ခေါ် ဟန်နီလေး အပြီးတိုင် လျောင်းစက်ခဲ့သည်မှာ ခြောက်လ နီးပါးတိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျောက်ဖြူသား လက်ဝါးကပ်တိုင်၏ အောက်၊ မိသားစုဝန်းရံ လက်များ၏ အောက်၊ သင်္ချိုင်းလေး၏ အစွန်းထောင့်တွင် သင်းအုပ် ပရိုင်စိမ်း၏ ဆုတောင်း ပတ္တနာသံနှင့်အတူ ဂျိုဟန်လျောင်းစက်ခဲ့ပြီ။ ဆောင်းဦးအဝင်၏ ညနေခင်းတွင် အမျိုးသမီး ရှစ်ဦးစလုံး အနက်ရောင်ဝတ်ထား၏။ ရိပ်သာဝင်းထဲရှိ အရိုးပြိုင်းစပြုပြီဖြစ်သော သစ်ပင်များကြားထဲ မိုးသက်လေက အသော့နှင့် လာသည်။ ရံဖန်ရံခါ တံခါးရွက်ကို လေပြင်းမွှေသွား၏။

ဂါဒါဘူဒင်ဘရွတ်(ခ)သည် မြို့ကိုခွာ၍ အစ်စတာဒမ်ပြန်ကာ အစောဆုံးကြီးနှင့်

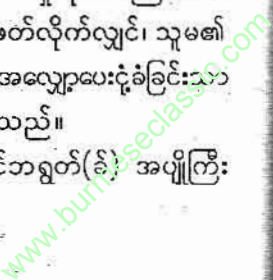
စုံတွဲတီးမည်ဖြစ်၍ မိသားစုဝင်များက လာနှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သည့် တာဝန်ဝတ္တရားကမှ ဂါဒါကို နောင်တုပ်မထားနိုင်တော့။ ဂါဒါဆုံးဖြတ်ချက်ကို တိုနီ မကန့်ကွက်။ ဤအတိုင်းဖြစ်ရမည်မို့ မှန်သည်ဟု တိုနီက ဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် တိုနီရင်ထဲ ယောက်မ၏ ခွဲခွာခြင်းအတွက် လွမ်းဆွတ်နေသည်။ အမတ်မင်း၏ မှဆိုးမသည် မြို့ပေါ်တွင်နေမြဲတိုင်း ဆက်နေကာ ပိုင်ဆိုင်မှုကို လည်း မထုခွဲဘဲနေပါက မိသားစု၏ဂုဏ်ရှိန်သည် ဆက်လက်တည်မြဲနေလိမ့် မည်။ သို့သော် ရှိပါစေတော့။ အန်တိုနီ ခေါ် တိုနီသည် အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ သူမကို ကြည့်မည့်ပရိသတ်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ခေါင်းမော ရင်ကော့၍သာ နေမည်။ မြင်းလေးကောင်တပ် ရထားဖြင့် နိုင်ငံတစ်ခွင် ပြိုပြို စင်အောင် ခြေဆန့်ခဲ့သူမှာ သူမ၏ အဘိုးမဟုတ်ပါလော။

အတိတ်မှ ဘဝမုန်တိုင်းကို အသာထား၊ အစာမကြေရောဂါကို အသာ ထား၊ တိုနီသည် ရှိရင်းစွဲ အသက်ငါးဆယ်ထက် နုပျိုနေသည်။ အသားအရည် သိပ်မဝင်းတော့သော်လည်း မွေးညင်းများ ပေါက်လာသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်း လှလှ...။ တိုနီဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ)၏ အပေါ်နှုတ်ခမ်းလှလှပေါ်ဝယ် မွေးညင်း လေးများ ရှိနေသည်။ ကက်ဦးထုပ်အောက်မှ ချောမွေ့သော ဆံပင်များထဲ ဆံဖြူ တစ်ချောင်း မရောသေး။

သနားစရာ ကလေးသိုင်းသည် ဆွေမျိုးတစ်ဦး ထွက်ခွာခြင်းကို ဘဝ၏ ဒုက္ခတစ်ရပ်အနေဖြင့် သည်းခံသည်။ စိတ်ရှည်တည်ငြိမ်စွာ လက်ခံသည်။ ညစာ စားဝိုင်းပေါင်းများစွာကို ပြောင်မြောက်စွာ တင်ဆက်နိုင်ခဲ့သူ ကလေးသိုင်းသည် ယခုအခါ အများကြားတွင် ထိုင်ရင်း ရှေးအထက်ကျော်ကာရီကတည်းကလို ပိန်ညော် ခွဲချည့်နေသည်။ ကလေးသိုင်း၏ အသံက လေးတွဲတွဲနှင့် ဖော်ရွေမြို့။

အသက်သုံးဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော အဲရစ်ကာမိန်းရှင်သည် အဒေါ်၏ ခွဲခွာခြင်းအတွက် အလွန်အကျူးမခံစားရပေ။ သည့်ထက် ဆိုးသော ကိစ္စများကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၍ စောစောစီးစီးကပင် လက်လျှော့ခြင်းအမှုကို သင်ကြားထား ခဲ့သည်။ အဲရစ်ကာ၏ ဖအေတူမျက်လုံးပြာများထဲ စာဖတ်လိုက်လျှင်၊ သူမ၏ စိတ်ရှည်ရိုးရှင်းသော စကားသံကို နားထောင်လိုက်လျှင် အလျှော့ပေးငဲ့ခံခြင်းသာ သူမ၏ အားအကောင်းဆုံး စရိုက်ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။

ဦးလေး ဂျေဟိုး၏ သမီးများဖြစ်သော ဘူဒင်ဘရွတ်(ခံ) အပျိုကြီး

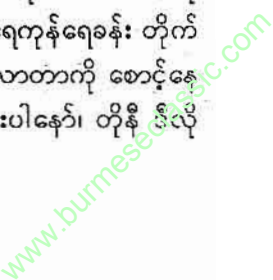
သုံးဖော်သည် မထီတရီနှင့် ရိတိတိပြောတတ်မြဲ။ ဖရက်ဒရစ်နှင့် ဟန်ရီတာ အကြီးမ နှစ်ယောက်သည် ကြာလေ ပိန်လေ။ အသက် ငါးဆယ့်သုံးနှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သော အငယ်ဆုံး ဖိဖီသည် ပုပုဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ကြာလေ ဝလေ။

ဦးလေး ခရော့ဂျာ၏ အမယ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပွဲဖိတ်ထားပါသော်လည်း နေသိပ်မကောင်း၍ မလာ။ ဝတ်စရာမရှိ၍ မလာခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မည်သူမျှ တပ်အပ်မသိ။

ဂါဒါစီးမည့် ရထားနှင့် ခရီးစဉ်အကြောင်း စကားဖောင်ဖွဲ့ဖြစ်ကြသလို ဂေါ့(ရှ်)တာဝန်ယူမည့် အိမ်နှင့် ပရိဘောဂများရောင်းခြင်းကိစ္စကိုလည်း ဆွေးနွေး ကြသည်။ ဂါဒါသည် မည်သည့် ပစ္စည်းကိုမျှ မယူဘဲ ပြန်တော့မည်။ အလာ တုန်းကလိုပင် ပြန်တော့လည်း ဘာမျှမပါ။

ထို့နောက် တိုနီသည် လူ့ဘဝအကြောင်း နိဒါန်းပျိုးလိုက်သည်။ တိုနီသည် ဘဝအပေါ် လွန်စွာ အလေးအနက်ဖြစ်နေ၍ အတိတ်နှင့် အနာဂတ်ကို အထူး ဂရုမေ့ပြု၍ အကဲဖြတ်သွားသည်။ အမှန်ဆိုရလျှင် အနာဂတ်အတွက် ပြောစရာ သိပ်မရှိလှ။

“တိုနီ သေရင်... အဲရစ်ကာကတော့ သူ့သဘောအတိုင်းဘဲ၊ ပြောင်း ချင်လည်း ပြောင်း၊ မပြောင်းချင်လည်း နေ၊ တိုနီကတော့ တခြား ဘယ်အရပ်မှာမှ နေလို့မရတဲ့ လူစားလေ၊ လူ့ပြည်မှာ တိုနီရှိနေသရွေ့ တိုနီတို့ ဒီလိုပဲ ဆုံကြ မယ်လေ၊ တိုနီတို့လို ကျန်ရစ်သူတွေပေါ့၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ တိုနီအိမ်မှာ ညစာ လာစားကြပါ၊ တိုနီတို့ မိသားစုစာအုပ်ကြီးကို ဖတ်ကြမယ်” တိုနီသည် စားပွဲပေါ် တင်ထားသော သူမ ရှေ့မှ သားရေဖုံးဖိုင်တွဲကြီးပေါ် လက်တင်လိုက်သည်။ “ဟုတ်တယ် ဂါဒါ၊ ဒီစာအုပ်ကို တိုနီယူမယ်၊ စာအုပ်အတွက် တိုနီ ဝမ်းသာ ပါတယ်။ ကဲ၊ ဒီတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ တိုနီတို့အားလုံးကို ကလော့သိုင်းက ဖိတ်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ တိုနီပြောတာ ကြားလား ကလော့သိုင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ခုချိန်မှာ ကလော့သိုင်းက တိုနီတို့နဲ့ တူတူပဲလေ၊ ဟုတ်တယ် အဲဒီလို ဖြစ်နေပြီ၊ တိုနီက ကံကြမ္မာကို အစွမ်းကုန်ခံချခဲ့တယ်၊ ရေကုန်ရေခန်း တိုက် ခဲ့တယ်။ ကလော့သိုင်းကတော့ နေရာတင်ထိုင်ပြီး ဖြစ်လာတာကို စောင့်နေ ခဲ့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလော့သိုင်းကတော့ ငန်းဖိုကြီးပါနော်၊ တိုနီ ဒီလို ပြောတာ စိတ်မဆိုးနဲ့။”

“အိုး... တိုနီ” ကလော့သိုင်း ပြုံးသည်။

“ခရစ်ရှန်းကို နှုတ်မဆက်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဘူး” ဂါဒါက ဤသို့ ပြောသော် ပြောနေသော စကားအကြောင်းအရာ ထိုကိစ္စပေါ်ရောက်သွားကြသည်။ ခရစ်ရှန်းကို ပိတ်လှောင်ထားသော စခန်းဆီမှ ခရစ်ရှန်းထွက်ရန် မျှော်လင့်ချက်မရှိသလောက်ပင်။ ခရစ်ရှန်း၏အခြေအနေက သည်လောက် အဆိုးကြီးမဟုတ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ၍ ရနိုင်သည်။ သို့သော် ယခုအတိုင်း ပိတ်လှောင်ထားခြင်းက သူ့မိန်းမအတွက် ပိုအဆင်ပြေနေသည်။ တိုနီအပြောအရ ထိုမိန်းမသည် ဒေါက်တာနှင့် ပူးပေါင်းထား၏။ ခရစ်ရှန်းသည် သေတပန် သက်တဆုံး ထိုနေရာတွင်နေပြီး ထိုနေရာတွင် နိဂုံးချုပ်ရဖို့ များသည်။

စကားတန့်နေကြပြန်သည်။ လတ်တလောဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကိစ္စအပေါ် သူတို့အားလုံး ငြင်သာစွာ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ ဂျီဟန်လေး၏ အမည်ကို တစ်ယောက်က ဖွင့်ဟမိသော် လူအားလုံး ငြိမ်တိတ်သွားသည်။ သည်းသည်ထက် သည်းလာသော ပဇ္ဇာန်မိုးတေးမှလွဲ၍ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

တိတ်ဆိတ်မှုသည် လေးပင်သော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုနယ် ရှိနေသည်။ ဟန်နီ၏ နောက်ဆုံးအဖျားသည် ကြောက်စရာကောင်းသော တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်စစ်ဖြစ်ခဲ့ပုံရသည်။ စကားပြောနေစဉ် တစ်ဦးမျက်လုံးထဲ တစ်ဦး မကြည့်ကြ။ စကားသံ ဆိတ်သွားရသည်။ စကားလုံးများ ကြေမ္မာသွားရသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးဇာတ်ကွက်ကလေးကို ပြောဖြစ်ကြသည်။ စုတ်တီးစုတ်ပြတ် မြို့စားကလေး ‘ကိုင်’သည် ဟန်နီအိပ်ရာဘေးသို့ တစ်ရှူးထိုးရောက်လာခဲ့သည်။ ဟန်နီသည် လူမှန်းသူမှန်း မသိတော့ချိန်၌ ထိုသူငယ်လေး၏ အသံကိုကြားပြီး ပြုံးရီနေခဲ့သည်။ ‘ကိုင်’ ကလေးက ဟန်နီလက်ကို ထပ်ကာထပ်ကာ နမ်းရှုပ်နေခဲ့သည်။

“သူက ဟန်နီလက်ကို နမ်းသလား” ဘူဒင်ဘရွတ်(မ်)အပျိုကြီးများက မေးကြသည်။

“နမ်းတယ်ကွယ်... တစ်ချိန်လုံး နမ်းနေခဲ့တာ”

ထိုဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ကို အားလုံး တစ်ခဏမျှ တွေးတောနေကြစဉ် တိုနီသည် ချုံးပွဲချင်ကြေးသည်။ “သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲ” တိုနီ ရှိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“မင်းတို့တစ်တွေ တစ်ယောက်မှမသိကြဘူးနော်၊ တိုနီ သူ့ကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့တစ်တွေ မသိကြဘူး။ မင်းတို့တစ်တွေ သူ့ကို ချစ်တာ ထက် တိုနီအချစ်က ပိုတယ်။ ဟုတ်တယ်... ခွင့်လွှတ်နော် ဂါဒါ၊ ဂါဒါက သူ့အမေပဲလေ၊ အိုး... သူက သိပ်လှတဲ့ တမန်တော်လေးပါ”

“ခုချိန်ထိ တမန်တော်လေးပါပဲ” ဟု နှမ်းစေ့က အမှန်ပြင်ပြောသည်။

“ဟန်နီ... ဟန်နီလေးရယ်” သိပ်မဝင်းပတော့သည့် တိုနီပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်များဒလဟောလိမ့်ဆင်းလာသည်။

“အစ်ကိုရယ်၊ အဖေရယ်၊ အဘိုးရယ်... တခြားလူတွေ အားလုံးရယ်... သူတို့ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ... သူတို့ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အိုး... ခါးသီးစရာ ကောင်းလိုက်တာ... ရင်နာစရာ ကောင်း လိုက်တာ”

“ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြဦးမှာပဲကွယ်” ဖရက်ဒရစ်ဘူဒင်ဘရွတ်(ခ်)က ဆိုသည်။ ပေါင်ပေါ်လက်များ ဆုပ်ထားပြီး မျက်လွှာချကာ ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲ။ ဖြေလို့ မပြေနိုင်တော့တဲ့အချိန်တွေ ကတော့... အိုး... အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ် ဖရက်ဒရစ်ရယ်၊ တိုနီ ဒီလို ပြောတာ ဘုရားက ခွင့်လွှတ်မှာပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ သံသယစင်တတ်ပြီ ဆိုတာနဲ့ တရားမျှတမှုတို့ ကောင်းမွန်မှုတို့... အရာရာတိုင်းကို သံသယဝင်လာ တော့တာပဲ၊ ဘဝက တိုနီတို့တစ်တွေကို နင်းခြေပစ်လိုက်ပြီ၊ တိုနီတို့ရဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေကိုလည်း ဖျက်စီးပစ်လိုက်ပြီ၊ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြမယ်တဲ့လား၊ အဲဒါက”

ဆရာမကြီး နှမ်းစေ့ ဗိုက်ဘရော့(တ်)သည် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ယခင်ယခင်ကလိုပင် အရပ်ကို မြင့်နိုင်သမျှအထိ မြင့်အောင် ခြေဖျားထောက်ပြီး စားပွဲကို လက်ဖြင့်ခေါက်သည်။ အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ကက်ဦးထုပ်လေးက ငိုက်ကျသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ” နှမ်းစေ့သည် ရှိသမျှ အင်အားအကုန်သုံး၍ ထိုစကားကို ပြောလိုက်သည်။ အားလုံးကိုကြည့်နေသော မျက်ဝန်းထဲတွင် စိန်ခေါ်မှု အပြည့်။

၇၇၆

နှမ်းစေ့ ရပ်နေသည်။ ခါးကုန်းခြင်း၊ လူ့စဉ်မမီသေးညွှက်ခြင်း၊ ခိုင်မာသော ယုံကြည်ချက်၏ စွမ်းအားကြောင့် တုန်ယင်နေခြင်း၊ ဆရာမဘဝ၊ ဆုံးမပဲ့ပြင် တတ်ခြင်း၊ တော်တည့်မှန်ကန်ခြင်း စသည့် ထိုးစစ်တို့ကို ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့် လောင်းကြေးထပ်ပြီး စစ်ခင်းအောင်နိုင်ခဲ့သူ နှမ်းစေ့သည် ထိုနေရာတွင် မတ်မတ် ရပ်နေသည်။

ဝင့်ပြုံးမြင့်
၂၄၊ ၇၊ ၂၀၀၅

